

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

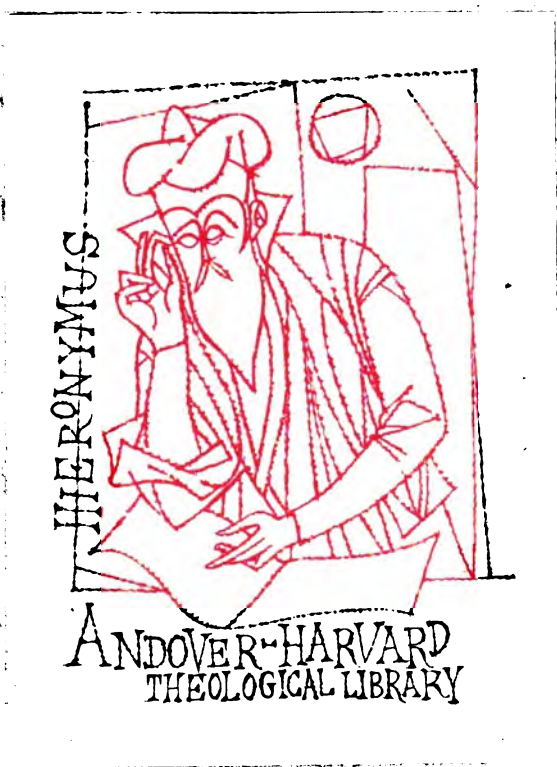
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 6209
1871
112

7

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA.

VOLUMEN SECUNDUM.

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA.

VOLUMEN SECUNDUM.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT ET SOCII. VIA JACOB, 56.

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA

CUM PLANUDEIS ET APPENDICE NOVA

EPIGRAMMATUM VETERUM EX LIBRIS ET MARMORIBUS

DUCTORUM,

ANNOTATIONE INEDITA BOISSONADII,

CHARDONIS DE LA ROCHETTE, BOTHII, PARTIM INEDITA JACOBSII,

METRICA VERSIONE HUGONIS GROTHII, ET APPARATU CRITICO

INSTRUXIT

FRED. DÜBNER.

GRÆCE ET LATINE.

VOLUMEN SECUNDUM,

CUM INDICIBUS EPIGRAMMATUM ET POETARUM.

PARISIIS,

EDITORIBUS FIRMIN DIDOT ET SOCIIS,

INSTITUTI FRANCICI TYPOGRAPHIS,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXXXVIII.

Y 42.1
A6259
1871
v. 2
AMBROSIUS FIRMINUS DIDOT LECTORI.

Secundum hoc Anthologiæ Palatinæ volumen, immatura Frederici Dübneri morte, tres abhinc annos, intermissum, ab eruditissimis hominibus qui nostræ *Bibliothecæ* favent diutius exspectari nolui. Neque vero tam longi intervalli moras crimini vertet aut mirabitur qui sciet Dübneri curas, quo tempore decessit, non ultra exactum cap. XIV consummatas fuisse; capitum XV et XVI textum tantummodo fere ut nunc legitur impressum: annotationem, prioris impressam, non correctam, alterius totam Dübneri manu descriptam, sed typothetis nondum traditam; indices denique Epigrammatum et Poetarum non modo non inchoatos, at ne susceptos quidem, ut qui non nisi tertio volumini accedere deberent. Quæ ubi mihi cognita, rem inceptam ad exitum perducere decrevi. Itaque vix paucis interjectis mensibus, quanto studio quantaque fieri potuit diligentia, opera data est ut spem promissi dudum voluminis effectus firmaret, imo superaret, adsertis nempe in auctarii modum quibusdam et epigrammatum et annotationum additamentis, adjectisque duobus iis, quos dixi, indicibus: quibus conficiendis ut multum temporis impensum, ita non parum utilitatis ex iis, credo, percipient quicumque nostram hanc Anthologiam manibus versaturi sunt. Namque, ut de priore tantum loquar, melior hic consilio institutus, quam qui tomo tertio editionis Jacobsianæ additur, scilicet non ad volumen et paginam, sed ad capita et numeros epigrammatum, lectores referens, et cujusque epigrammatis primi versus prima verba, non ex nostra modo editione, sed ex variis lectionibus, exhibens, diversarum editionum aliquo modo *concordantiam* suppeditat.

Ceterum de ratione hujusce voluminis longius profari non in animo est, quum ample et perspicue Dübnerus in primi Præfatione de apparatu librorum subsidiorumque quibus usus est, et de sociis sui laboris, disseruerit. Satis sit monuisse, in eis, quæ emendandæ supererant, Dübneri annotationibus non adeo nimis brevitati, quam ipse affectaverat, consultum fuisse; sed plurima, sive ad lectionum varietatem, sive ad res et verborum sensum spectantia, e copiis potissimum Jacobsianis, quas ille parcius ac properantius, in ea certe operis sui parte, delibaverat, collata esse, quo commentarius instructior et ornatior evaderet. Quod si ad *Omissa* præsertim (de quibus suo loco dictum est) aliquanto fusius quam in ceteris annotatum est, ita factum crede tum quia ibi multa interpretationis arduæ erant, tum eo quod in ultimis liberis paginis spatium excurrendi suppetebat. Neque aliter in stereotypis, quorum cap. IX integrum et quasdam alias in transcurso plagulas Dübnerus retractaverat, plurima vel post illum emendata sunt; nonnulla leviter, ut par erat licebatque, immutata, quandoque ille aut humanitus erravisse aut suis aliorumque conjecturis nimium concessisse visus; alia, ubi quid loci in aperto erat, apposita, modo vel minimum utilitatis habere possent.

Ut primo volumini pretium operæ Jacobsii Prolegomena minora præponere visum est, ita huic Hugonis Grotii non integra ea quidem, ut minoris emolumenti,

sed eorum extremam partem, in qua magnus vir peculiariter de suo Anthologiæ Planudæ vertendæ edendæque consilio egit.

Tertii voluminis, quod Appendicem novam epigrammatum veterum ex libris et marmoribus ductorum continebit, adjecto indice rerum et nominum in universam Anthologiam, multa jam mihi materia ad manum est, ex libris schedisque Jacobssii, Boissonadii, Welckeri : quam ordinatam ac digestam ita, ut, si non plenum corpus, utilem saltem jucundumque *delectum* efficiat, edere certissimum mihi est, si quid anni mei et hæc tempora certum proponere patiuntur. Quo utinam labore defungi et susceptum tot ab annis opus absolvere Dübnero meo datum esset, vivoque præmium æquatæ cum principibus Anthologiæ græcæ sospitatoribus laudis adipisci! nam mihi temperare non possum, quin hoc voto desiderioque memoriam prosequar optimi amatissimique hominis, quem per annos sex et triginta indefessum laborum meorum, tum in refingendo Thesaurio Stephaniano, tum in condenda amplissima græcorum scriptorum collectione, adiutorem, ad quaslibet operas animo paratissimum semper et copiis doctrinæ instructissimum, habui, ut neque ego sine illo, neque ille sine me, in litteris græcis quidquam molituri esse videremur. Nec tamen ejus tot in antiquitatis disciplinam et in bonas artes merita omnino fama et debito honore destituentur : quippe cui post mortem contigerit laudator disertissimus, summus ille omnis generis elegantiarum doctrinarumque arbiter, multum quoque et feliciter in Anthologia græca versatus exercitatusque, CAROLUS AUGUSTINUS SAINTE-BEUVE : qui ipse, fato quodam, biennio post, eodem octobris die eodemque, quo Dübnerus, anno ætatis, acutissimo morbo interceptus, magno quidquid litterarum est apud nos damno atque luctu affecit. — Parisiis, Octobri m. MDCCCLXX.

His scriptis, quum nostro volumini, propter belli primum germanici, postea civilis et plus quam civilis, tumultum, in publicum prodire per continuos menses non licuerit, interim perlectis denuo stereotypis, alia *addenda et corrigenda* comparata sunt, quæ infra subjicimus. — Septembri m. MDCCCLXXI.

Peractis omnibus, quum jam in lucem proditurus esset noster labor, vir multæ eruditionis, peracuti ingenii et singularis modestiæ, CAROLUS OCTAVIUS DELZONS, in Lycæo Sancti Ludovici professor, cujus auxilio et diligenti opera rem omnem hanc, ex quo Dübneri morte intermissa jacuit, curavi et feliciter absolvi, ipse, vix manu extrema huic volumini imposita, nuperrime, gravissimo implicitus morbo, ætate nondum provecta, decessit; multis ac præcipue Anthologiæ lectoribus deflendus, ut qui ad tertium volumen condendum, omnibus doctrinæ et judicii opibus accinctus, jam accessurus esset. Quod, eo vivente, vel in hoc procæmio tacere (sic enim jubebat ipse) debui, ejus nomen nunc, fide data luctu meo exsolutus, proferre non dubito, et saltem huic paginæ inscribo gratus mœrensque, ac deditorum græcis litteris virorum, de quibus, impensa ad promovendum hoc opus cura, optime meritus est, memoriæ commendo. — Januario m. MDCCCLXXII.

EX HUGONIS GROTH PROLEGOMENIS.

(Descripta hæc ex Anthologiæ græcæ ab Hieronymo de Bosch editæ tom. I, p. XVI-XX.)

..... Omnium explere desideria, et abstrusiora quoque evolvere, ejus sit cui plurima et legere antehac vacaverit et scribere nunc etiam vacet. Et cujus potius hoc tempore, quam Claudii Salmasii, viri in his studiis eminentissimi, et qui hujus operæ pridem ex chirographo publico est debitor, simulque addendi magnam epigrammatum aliorum copiam ex iis, quas in bibliotheca Palatina vidit, collectionibus antiquis, Meleagri primum, inde Philippi, deinde Agathiæ? Nam quæ vulgata est hactenus, et quam nos versam exhibemus, a Maximo Planude est, qui ex tribus illis selegit quæ voluit, inque libros septem, et dispositos literarum ordine titulos, digessit. Consilium Planudi fuit omittere plebeia, qualia tamen judicio deceptus reliquit non pauca: resecare impia, cujusmodi itidem nonnulla, præsertim Diogenis Laertii et Palladæ, ignorantem aut non observantem transierunt: amovere quoque a juventutis oculis obscœna, et hujus tamen census quædam, sed figuratius dicta, irrepererunt. Ego in alieno opere nihil ausus sum omittere. Lectori opto, ut sic ea legat, sicut Menandri Thaidem Paulus Apostolus (*). Videat cum dolore, quantum luxata fuerit etiam inter eos, qui Christiani videbantur, disciplina, cum talia scriberentur.

Ego, quidquid mihi ab injunctis laboribus superfuit temporis, id illis semper oblectamentis quæsivi impendere, quæ ab utilitate publica non nimium abscederent. Talia autem vel maxime ea esse judicavi, quæ sub mellitis veluti verborum crustulis sapientiæ præcepta nec sentienti juventuti ingererent. Hoc animo quæ Poetarum dicta apud Stobæum exstant et correximus et latina dedimus (**). Præstitimus idem in iis, quæ digna infigi memoriæ apud græcos Tragœ-

diarum Comœdiarumque scriptores repereramus, sive in manentibus operibus, sive in eorum, quæ periire, reliquiis (***).

Accedat ergo ad illos duos, velut fratres suos, tertius hic liber, fructu, quantum ex ante dictis colligi potest, magisque ipsa lectione apparebit, nihilo illis minor. Damus autem hæc Epigrammata et emendatiora quam antehac fuerunt, et latinis versibus quam proxime potuimus ad græcum exemplar expressa. Emendationes partim a nobis sunt, partim ab eo, quem honoris, ut debeo, causa nominare sæpe soleo, Cl. Salmasio, qui editos cum manu veteri exaratis codicibus contulit, quorum codicum auctoritas plurima firmavit, quæ mihi conjectura suggererat. Eodem monitu quædam falsis adscripta veris reddidimus auctoribus, ne quam justitiæ exercendæ occasionem perire pateremur; et suam cuique reddidimus dialectum, velut colorem nativum, multa incrustatione corruptum.

Epigrammata verterunt multi, et quidem viri nostra parentumque ætate illustres, dignitate alii, ut Hermannus Comes a nova Aquila (****), Thomas Morus, Adolphus Metkerchus; alii literarum principes, Politianus, Erasmus, Alciatus, Scaligeri duo. Lubetne plurium audire non obscura nomina? Marullus, Beatus Rhenanus, Laurentius Valla, Lilius Gyraldus, Jacobus Sannazarius, Joannes Auratus, Georgius Buchananus, Philippus Melanchthon, Joachimus Camerarius, Hadrianus Junius, Henricus Stephanus, Joachimus Mysingerus, Joannes Sleidanus, Janus Secundus, Paulus Melissus, Bonaventura Vulcanius. Ad hos accedant, vel ipso conatu laudandi, Franciscus Bellicarius, Raphael Volaterranus, Philippus Beroaldus, Petreius Tiara, Petrus Crinitus, Paulus Leopardus, Natalis Co-

(*) [Qui scilicet ex lasciva Menandri Thaidem versum optimas notæ retulit (I Cor. XV, 33) : φθέρουσιν ἡβή χρεῖσθ' ἀμύλια κακὰ. De quo vid. Meinek. ad Menandri reliq. p. 75; Boisson. in Gnomicos p. 289.]

(**) [Dicta Poetarum quæ apud Jo. Stobæum exstant, emendata et latino carmine reddita ab Hugone Grotio. Parisiis, apud Nic. Buon. M.DC.XXIII. 4°]

(***) [*Excerpta ex tragædiis et comædiis græcis tum quæ exstant, tum quæ perierunt. emendata et latinis versibus reddita ab Hugone Grotio. Parisiis. ap. Nic. Buon. M.DC.XXVI. 4°*]

(****) [Aliter Nuenarius (Hermann Graf von Neuenar), de quo vid. Biogr. univ. t. XXXI. p. 94-5. De Metkercho s. Meetkerckio v. ibid. t. XXVIII. p. 469-70.]

mes, Nathan Chytræus, Lucas Fruterius, Janus Pannonius, Janus Cornarius, Gulielmus Cante-
rus, Domitius Calderinus, Vincentius Opso-
pœus (*).

Me neque horum numerus, neque illorum
fulgor absterruit, sperata ab æquis iudicibus
venia ex ipsa laboris in solidum a nemine sus-
cepti lassitudine. Nam ut Martialis verba leviter
immutata excusationi prætereunda liceat,

facile est epigrammata cuius
vertere, sed libros vertere difficile est (**).

Aliud est seligere quæ sua venustate abblandiun-
tur, quæque sequentem ducunt facili itinere,
aliud per salebras non minus quam per amœna
ad finem pergere. Hoc nos præstitimus primi;
addidimusque, præter Appendices duas, alteram
Aldinam, alteram Stephanicam, quæcumque

(*) [In illorum poetarum recensu a Grotio non tacen-
dus omnino fuit novissimus quidem, sed non ultimus,
Florens Christianus, Aurelianensis, qui nostri Hen-
rici IV pueritiæ instituendæ præfuerat, « vir litteris ele-
gantioribus haud mediocriter excultus », Thuanus ait,
et inter sex illos *Satyræ Menippæ* auctores memora-
tus. Ejus Epigrammata ex libris Anthologiæ græcæ se-
lecta et latinis versibus reddita prodierunt Parisiis, a.
1608 (8°), typis Rob. Stephani. Metricas illas versio-
nes non omisit Andreas Rivinus in suis Chilliadibus tum edi-
tis tum ineditis (v. Jacobsii Proleg. min. t. I, p. XX
hujusce edit.) : unde etiam nonnullas earum cum aliis

epigrammata in præclarissimo Inscriptionum a
Grutero editarum leguntur opere, præterea alia
sparsim reperta. Nolim eo moveri lectorem,
quod quædam horum epigrammatum verbis in-
terdum nonnihil dissidentibus apud Athenæum,
Diogenem Laertium, aliosque reperiet. Cum
enim verum sensum haberet illa scriptura, quam
in veteribus libris olim Planudes conspexit,
deinde Salmasius, temerarium fuerat eam im-
mutare ad illorum recitationes, qui sæpe, libris
inconsultis, ingenio quam memoria feliciore
posuerunt quod non scriptum fuerat, sed quod
scribi æque potuerat. Sunt et quædam sub alie-
nis titulis a Planude collocata, in parte sepul-
crali maxime : sed illa suis restituere locis, et
addere quæ in accessiones, fortuito ordine ut se
dabant, a nobis conjecta sunt, arbitrium cui-
que esto. Quo facilius sit reperire, si quid le-
ctum requirit animus, scriptorum nomina cum
suis operibus, et res, personas, loca denotata
elenchi exhibebunt, ante editis non paulo melio-
res auctioresque.

Jos. Scaligeri, D. Heinsii aliorumque descripsit ad cal-
cem editi ab se Meleagri Fr. Græfius, quem vide et Præ-
fationis p. XXIII.]

(**) [Lib. VII, ep. 85,

facile est epigrammata belle
scribere, sed librum scribere difficile est.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

CAPUT IX.

IV. — 5. *In Grotianis dele comma post filia silvæ*

XI. — 5. Versus Eratosthenis, ut videtur, ap. Stobæum Floril. LX, 10 et XCV, 15:

Χρειώ πάντ' ἐδίδαξε· τί δ' οὐ χρειώ κεν ἀνέυροι;

Πάντολμος ἀνάγκη, *Nécessité l'ingénieuse*, verbis Fontanii. D. Augustinus, Enarr. in Psalm. CXXV, § 12 (t. IV, p. 1426 B, ed. Bened.) de mutuo in mancis et invalidis auxilio. « Iste non potest ambulare; qui potest ambulare, pedes suos accommodat claudo; qui videt, oculos suos accommodat cæco; et qui juvenis est et sanus, vires suas accommodat vel seni vel ægroto: portat illum, etc. »

LIV. — Cicero Cat. maj. c. 2: « Senectus, quam ut alipiscantur omnes optant, eandem accusant adepti. »

— 6. De usu poetico verbi θέειν v. Meinek. ad Theocr. Id. XXV, 158 (p. 379).

LVIII. — Conf. Martialis De Spect. ep. 1. *Barbara Pyramidum sileat miracula Memphis...*

LXXII. — De argumento conf. omnino epigr. Leonidæ Tarentini infra n. 316. — 2. Dictis p. 249 adde similem structuram in ep. (ejusdem fortasse Antipatri) 93, 4: Ζεὺς μέγας ὡς ὀλίγῳ παιθόμενος λιθάνῳ, ubi notanda lectio Cod. Pal. σπεισόμενος, quæ facile mutetur in σπινδόμενος.

XCII. — 5, 6. Tres Aldinæ soi habent (sū Ascens. et Steph.); σι et ἀμειβόμεν et Μοίραι Flor. Christianus (Μοίραι cod. Aldi; Μοίραν vett. edd. et Steph.). Fort. ἀμειβόμεθ' ἦν δ' ἐθ.

XCVII. — 1. Ἀνδρομάχης θρήνον, scil. II. X, v. 477: Ἔκτορ, ἐγὼ δούστηνος! κτλ.

CI. — 4. Non mutandum αἰκλίου Piccolos recte vidit: eujus in v. seq. egregiam conjecturam maxime firmit hæc Strabonis VIII, 6, 10: μετὰ τὰ Τρωϊκὰ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀρχῆς καταλυθείσης, ταπεινωθῆναι συνέθη Μυκήνας, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλείδων κάθοδον... χρόνοις δ', ὅστερον κατεσκήρτησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὴ δ' ἱχνος εὐρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πύλῃς..., et ibid. 19: αἱ μὲν Μυκῆναι νῦν οὐκέτ' εἰσὶν... μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπιλθόντες ἄρδην τὰς Μυκῆνας ἀνείλον. Conf. Diodor. XI, 65; Pausan. II, 16, 5, et not. ad ep. 28, 1. — 5. Γέρον Ζεὺς. Vivide inducitur senex aliquis (« senes tantum urbem hoc loco fuisse meminerunt » Jac.) hospitii situm Mycenarum ostendens: qualiter ap. Lucan. IX, 961-979 *Phryx incola* Cæsari monstrator adest *exusta nomen memorabile Trojæ* circumeunti. Ceterum apte Jacobsius comparari jubet illustrem locum Serv. Sulpicii ad Cicer. epistolæ (Fam. IV, 5, 4) de prostratis et dirutis, quæ ante oculos jacent, oppidis Græciæ. — Epitheton πολύχρυσος non est II. N, sed H, 180 et A, 46: adde Soph. El. v. 9: inde Horatius. *dites Mycenæ*.

CX. — 1. Martialis Epigr. IV, 77:

Nonquam divitias deos rogavi,
Contentus modicis meoque lætus...

CXVIII. — 2 ἀπονεισομένης Steph.

CXXXIII. — 1. Scholion Wechelium F. Morellus sic adscripsit: Ἰππώνωντος ὡς, Στοβζίος: recte. Conf. ep. 381.

CXXXVI. — Meinek. ad Mosch. p. 452: « Eos versus incerto auctori Planudes, Cyro Panopolitano, poetæ sub Theodosio M. claro, tribuit epigraphæ Pal. Κύρου τοῦ μεγ. κτλ. Cui cur fides deneganda sit, nulla causa est. Ad priora comparanda hæc Nonni Dion. XVI, 321: αἶθε πατήρ με δίδαξε τεισσιγάμου δόλον οἶνου et quem locum etiam Passovius apud Jacobsum attulit XX, 372: αἶθε πατήρ μ' ἐδ'. κτλ. Hæc e Cyri versibus manifesto expressa sunt, quæ res eam ob causam memorabilis est, quod inde Nonnum non antiquos tantum poetæ imitatum esse intelligitur. Seriores carminis originem ostendit etiam illud ὡς κεν τέρπεισκον. » Dubitari vero potest hi versus epigramma sint, an nobile fragmentum longioris carminis.

CLVIII. — F. Morellus Terentii versum adscripsit (Ad. IV, 7, 21):

Ita vita est hominum, quasi quum ludas tesseris.

CLXXV. — 5. F. Morellus: γρ., Θεωρίλα.

CLXXXV. — *In not. ad v. 2 corr. επεσβόλον.*

CLXXXVI. — 2. Jacobs. Anim. t. VIII, p. 306: « ἔσις Vat. Cod. et omnes vett. edd. usque ad Stephan. qui ἔπεισε habet. Illud verum esse, vidit Huetius p. 12. » — 4. F. Morellus: ἰσ. σοδαρῶν. — *In not. ad v. 5, 6 scr.* ἅπαντα enim ejus opera, ut Thomas Magister dicit in Vita, σύμμουσις... Jac. Del. p. 107.

CCXIV. — F. Morellus hoc lemma adscripsit: σις Πορφύριον κατὰ παρονομασίαν πορφύρας καὶ κογχύλης. Καὶ τὸδε Γεωργίου Πισίδου. et suam hanc metricam versionem:

Orationis, Porphyri, tææ ostreo
labella tingis et tegis præcordia.

CCXLVI. — 5. Lectio τυπίση ex Musuro.

CCLXX. — *In not. ult. lege constituta,*

CCLXXV. — 3, Musurus αἶθρα (αἶθρα) et v. seq. οἶδε.

CCXC. — 4. Pro πτύσα: fort. κτυπικ, cum *fiagore ruptus*. Conf. Theocr. Id. XXII, 13 sq. et Hor. Od. I, 14, 5. *In not. lege* (Jl. N, 134) et *not. in v. 5, Ἀρωγο- ναύτας δαίμονας, i. e. δαίμ.*

CCCVIII. — 5 μέχρι δ' ἐς Musur.

CCCXVI. — 5. Si cum Salmasio neges lacunam esse, praeferenda videtur Huetii conjectura ἀλλά ποδ' οὗτος, ἦν τι· μοι παραθεῖς (subintellecto ἦ) ἀγρ.; ni malis ἀλλά ποτ' αὐτὸς (*ipse*, melius quam ποδ' αὐτὸς, quanquam passim αὐτὸς reperitur pro ὁ αὐτὸς: v. not. ad VII, ep. 532, 6), ἄν τις μοι παραθῇ γ' ἀγρ. (vel κἀγράδας). — 11 (13). Τῇ, *cape*, servari potuit: cuius cum accusativo exemplum aliud XV, 27, 3. Mox ἀλλά γε Musur.

CCCXVII. — 4. Hecker. I, p. 114 conjecit τὰς χ. ἐλεπον (hæc Athenæi XIV, p. 663 C afferens: τῶ λέπεσθαι χρῶνται ἐπὶ ἀσελγούσι καὶ φορτικῇ; δι' ἀπροδοσίαν ἡδονῆς), probante Meinekio ad Theocr. p. 234.

CCCXX. — 5. Hermanni et Benndorfii correctio γὰρ in prorsus inutilis, quum sit ἀντὶν in versu seq.: γὰ μὲν non mutandum. Magis placet Benndorfii οἱ γε λέγουσιν (Jacobs. οὐ δὲ λέγ., non οὐδὲ, i. e. ἀναδεῖς εἰσιν, ἀλλ' οὐχ ἴσμεν, οἱ λέγοντες ὥς...). Acumen autem epigrammatis videtur esse in voce ὀπλοφοῦν de Venere adhibita: quasi injuriam numini Veneris faciant, qui eam arma gerere et militem agere dicant. Οὐ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμῆτα ἔργα (M. E, 428).

CCCXXVI. — 2. Νομῶν ποίμ. ξ. Conf. ep. 330, 1; Theocr. id. I, 22, ubi Meinek. p. 175. Adde Longum Past. I, 4.

CCCXXXV. — 1 τῷγαμα Musur. Mox legendum videtur Μικχαλιῶνος, Ἐρμῆς; ἀλλ' ἴδε κτλ., ut Ἐρμῆς per appositionem jungatur cum τῷ γαμα, et ἴδε restitatur ad ὁδοί. — 2. Κρήνιον non *verum*, sed *bonum*, χρηστόν, ἀγαθόν. V. Meinek. ad Theocr. p. 332, coll. Theocr. ep. XXI, 3 (infra XIII, n. 3).

CCCXXXIX. — 3 μάρφας Musur.

CCCXLIV. — Agathiae tribuitur in cod. Lugdunensi (scil. Leidensi) quem Niebuhrius ad curandam Agathiae editionem Bonensem adhibuit; hæc quidem ille Præfat. p. XII de eo codice: « Subjiciuntur in fine duo epigrammata: alterum Agathiae de ludo tabulae Zenonis Aug. [IX, ep. 482], alterum, quod hic quidem eidem Agathiae, in Anthologia vero Leonidae Alexandrino tribuitur. Id h. l. τσόφρον inscribitur, addito in utriusque distichi fine numero, γχ i. e. 6600, qui ex litterarum valore pro numeris positarum conficitur, dummodo secundum distichon cum Lugdunensi scribatur:

Ἀλλὰ τανῶν μερόπεσσιν ἐράσμιος· ὅψε γὰρ ἔγνω
ὀππόσον Οὐρανίας Καλλιόπα προΐρει. »

CCCXLVII. — 3. Jam F. Morellus: διορθοῦται εἰρεοίης.

CCCLIX. — Exstat ab Agathia παρῳδία V, ep. 302. In lemmate χρήσιμον tenendum.

CCCLXII. — In not. l. 14 scr. Boschius (H. de Bosch).

CCCLXIII. Notissimum idyllium fervidius laudavit et gallice vertit fere accuratius Sancto-Beuvius in iis quæ de Meleagro disseruit. Utamque sit, en quod Manso de edulit non ineptum iudicium: « Elegantissimum carmen

appellant, et abundat dulcibus imaginibus, sed iis, quæ grata novitate lectoris animum parum morantur, immo, ut nimis cumulatæ, tædio quodam afficiunt. Jure præterea dixeris, tam præclaro initio tantæque expectationi exitum non satis respondere. » Idem ad v. 11: « Ἦδη δ' εὐάζ, sc. μύσται Δ. [et sic Grotius]. Innuit vero Διονύσια μεγάλα, quæ vernis mensibus, saltem in quibusdam Græciæ civitatibus (v. c. Athenis, Thucyd. V, 20), agebantur. » Et ad v. 23: « Similis color in Anacr. Od. 19, qua ad bibendum [at quanto festiviori brevitate!] poeta se hortatur. »

CCCLXXIX. — 1 et 3 ὅς Musur. Idem v. 4 οὐδὲ λέων.

CCCLXXXVII. — 5 Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔστι Musur.

CDXII. — Not. in v. 3. Stephanus non in textu λαλαγεῦσα, sed ζαλαγεῦσα, ut ceteræ Planudæ; at in not. ad p. 53: « pro ζαλαγεῦσα legitur etiam λαλαγεῦσα, et ζαλαγεῦσα, quod postremum a γλάγο; deduci possit. » In scholio Wechel. legendum καὶ μὴν ἡ ζαλαγεῦσα, et sic legitur in scholio fere eodem, quod adscriptum est margini Stephanianæ in exemplo F. Morelli, nisi quod ibi est ἡ μὴν ἡ ζαγλ. — In nota ead. scribere *maxnas*. In VII, ep. 637, 2 μαινίδα; genus pisciculi designare videtur: vid. Jacobs. ad Anal. t. VIII, p. 92.

CDXXIV. — In tit. corr. ΔΟΥΡΙΔΟΣ ΕΛΛΑΙΟΥ.

CDXXV. — Meminisse videtur poeta celeberrimi epigrammatis, sive Aristotelis sive Asclepiadæ, Ἄ δ' ἐγὼ ἀ τλάμων Ἀρετά ... (VII, 145), quod et Mnascalas παρῳήσας (Append. Epigr. n. 53), teste Athenæo V, p. 163.

CDXXXV. — 2. Θεῖς ἀνελῦ, si quid hic deposueris, id quidem exige, ratione recte instituta. Dictum respectu ad præceptum juris civilis quod Plato Legg. XI, p. 913 C dicit κάλλιστον νόμον καὶ ἀπλοῦστατον, καὶ οὐδαμῇ ἀγεννοῦς ἀνδρὸς (Solonis scil.; v. Diog. Laert. I, 57) νομοθέτημα, ὃς εἶπεν, ἀ μὴ κατέθευ, μὴ ἀνέλεη.

CDXXXVII. — In not. ad v. 5 scr. εὐτερον — In v. 9 corr. λιγυρθόγοισιν

CDLXXVI. — F. Morellus adscripsit: Musuri manu interjecta hæc erant in edit. Ital. [i. e. Florent.] Ἀλλ' εἰ τὸ δοῦρας κτλ. [cum var. lect. v. 1 τοῦτο π., 2 ἔσχαε, 3 πάντ' αὐτὰ καυτοῦ].

DVII. — 1. Conjectura (v. p. 250) οὐ τοι ἀοιδῶν ἔσχατος (sc. Ἡσίοδος) non quidem sat perspicua; eodem sensu hoc forte probabilius sit: Ἡσ. τό τ' ἄ. καὶ ὁ τρόπος, οὐ τοι ἀοιδῶν Ἐσχάτου· ἀλλ. ὅκν. — 2. Τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπείων, quod omnino suavissimum inest in ejus versibus, illam quasi mellitam dulcedinem carminum Hesiodi; non, ut Ernestus intelligit, *dulcissimum carminum*, i. e. Opera et Dies. — 4. Ser. ῥήσεις, Ἀρ., ut in latinis; et in not. ad fin. *intemperatæ* (pro *intentissimæ*). Ceterum Ἀρήτου unice veram lectionem esse, et hujus nominis mensuram non constanti usu, quod ait Meinek. primam corripere, probat initium epigr. 25, Γρίμμα τόδ' Ἀρήτοιο ... Nec ipse illud, pariter atque muliebri Ἀρήτη, apud Homerum ceterosque epicis primam producere negat. Conf. L. Dindorf. in Thes. Did. vv. Ἄρατος et Ἀρήτος. Contra minime certa Ruhnkenii emendatio σύμβολον ἀγρυπνίης, quæ exemplis nullis pretii

fulcitur, et unde fit debilis jejunaque constructio, nec exquisitæ Callimachi dictioni congruens. Ideo reducenda videtur lectio Cod. Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη, a Grotio et Jacobso optime expressa: quorum hic apposite contulit Helvii Cinnæ in Anth. lat. II, 251 (n. 76 ed. Meyer.) *Arateis multum vigilata lucernis carmina*, ubi v. Weichert. Poet. Lat. Reliq. p. 194 sq.

DXIV. — F. Morellus adscripsit: ἑκαστος τῶν παρόντων στίχων δι' ἐνὸς τῶν κδ'. ἀπαρτίζεται γραμμάτων καὶ εἰς κδ'. ἔχων ἑκαστος τετράκις ἑκαστον γράμμα. (Et ad seq. ep. καὶ οὗτοι ὅμοιοι τοῖς εἰρημένοις εἰσίν.) — 9. Idem: « *Lego Θρήϊκα, θυρσοφόρον* », recte. — Idem ad seq. ep. v. 9: γρ. *θυρσοφόρον*.

DXV. — In lat. *lemmate* corr. *præfectum* — **DXLIV.** — In *not. l. 5 corr.* *simulacrum* — **DXLVI.** — In *not. ad v. 5 corr.* II. A, 776: — **DLI.** — In *not. ad v. 3 corr.* (l. 18) *efflées* (l. 20) *des ailes en retombant* — **DLV.** — In *not. l. 3 corr.* Reiskius. — **DLVII.** — In *not. l. 3 corr.* celebratur. — **DLXI.** — 2. In *Grot. scr.* hiems?

DLXXIII. — 6. Δουκὶ ὁ Μῆλιος [an Μιλήης?] πλούσιος κατὰ τοὺς χρόνους ὑπάρχει τοῦ Παλλαδᾶ πολλοὺς ἔχοντα; [immo ἔχων] τοὺς θεραπεύοντα αὐτὸν καὶ ὅ τι αὐν βούλοιο ἢ ποιοῖτο ἐπαίνουντας. Ἐκ τούτων οὖν παροιμιῶδες μεταίχεται καὶ κλ. Μιλήη καὶ γελ. Μιλ. Musur. — In *Grotianis scr.* lacrimo.

DCVI. — In *lemmate*: εἰς λ. ἔχον Ἀφροδίτην λουομένην. Musur.

DCXXIX. — 1 *Effe* Musur.

DCLIV. — 2. Theocr. Id. XXI, 16: ἃ γὰρ πένια σφας ἐτίρει.

DCLXH. — 5. De producto i in nomine Ἀγαθίας vide ad VI, ep. 80, 1. Adde Niebuhr, De vita Agathiae in ed. Bonn. p. XIII.

DCXCIV. — In *not. l. ult. scr.* ἀψίδα,

DCCXLIV. — 2. Conf. *not. ad XIV, ep. 4, 7.* Heckerus I, p. 119 correctioni suæ hæc addit: « his verbis redditur ratio verborum progressorum, οἱ πολύαιγοι, et sequentium quod Mercurio Arcadum potissimum agrestium deo hunc caprum dedicaverint pastores; οἳ igitur est ὁ δία τε, cujus exempla dedi in Epist. Crit. Philol. 1850, p. 425. »

DCCLXVI. — In tit. τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό Musur. (id est *Pauli Silentarii*, quum in Plan. quoque præcedant epig. 764 et 765.)

DCCLXVII. — Lemma: εἰς τράπεζαν, τοῦ αὐτοῦ. Musur.

DCCLXIX. — 5 μητ' ἐπιπαίζειν Musur.

DCCLXXXVII. — In tit. Σ. Εὐλογίου πατριάρχου Musur. ex v. 6, ut sit idem auctor epigrammatis et conditor xenodochei. — Idem v. 3: σὸν πόδα αἰψα.

DCCLXXXVIII. — 2 ἐννοεῖς Musur.

DCCXCI. — 6. De correptione diphthongi ου in Πόσ-
τουμο; et similibus græco-latinis vid. Jacobs. ad h. l. A. P. t. III, p. 631 et p. 926; Welcker. Syll. p. 85.

DCCXCIX. — In fine notæ ad v. 1 scribendum videtur ἀπὸ τοῦ εὐ νοῦν ἔχειν, vel εὐ τοῦ νοῦ ἔχειν. Conf. HSteph. Thes. t. III, p. 2365 D. — 5 κούρων F. Morellus conjecterat.

DCCCVIII. — 1. Μαξιμόν. Accentus similis mutatio in Κωνσταντίνω; XVI, ep. 384 et 385. Cum nota in h. v. conf. Welck. Syll. p. 114 fin.

DCCCXXIV. — Poeta imitatus est Leonidæ Tarent. epigr. quod supra est n. 337. Conf. et X, n. 11. — 2. In *vers. lat. corr.* vaditis

CAPUT X.

I. — 4. F. Morellus conjectit βρασσαμένη.

XI. — Conf. IX, ep. 337 et 824.

XLV. — 3 *Ei δ' ὁ ΠΔ.* Musur. — 7. In *Grot. corr.* vesana

LV. — 3. Boisson. ad Pachym. p. 49: « *Lego, ὁ τ' ἢ πολλοί*, quod recte opponetur parili formulæ ἢ πάντες: *vel plurimī, vel omnes*. Alius est sensus cum articulo οἱ πολλοί. » Quod, ut inanius, Dübnerus neglexit. — In *not. l. 5 corr.* ad XI, ep. 253.

LXXVI. — 2. *Corr.* πολιορκητάου;

XCVII. — F. Morellus adscripsit Ἀριστοφάνης.

XCIX. — 1. γρ. ἐξήτασα Musur.

CII. — Διοσκορίδου. Musur. — 5 Ταῦτ' ἀγ. Id.

CIV. — 2. F. Morellus apte adscripsit hæc Clementis Alex. Pædag. I. III, c. 6: πολλοὺ δὲ ἀξία οὐ λίθος, οὐκ ἄργυρος, οὐκ ἐσθής, οὐ κάλλος σώματος, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ, ὅς ἐστι λόγος διὰ τοῦ παιδαγωγοῦ παραδιδόμενος εἰς ἀσκήσιν, λόγος ὁ τὴν τρυφὴν ἐξομνύμενος, τὴν δὲ αὐτουργίαν διάκονον παρακαλῶν, καὶ τὴν εὐτέλειαν ἐξυμνῶν τῆς σωφροσύνης τὴν ἔγγονον.

CX. — Conf. Fontanii Fab. XI, 1

CXVIII. — 5 ἄλλ' ἀγε Musur.

CAPUT XI.

VIII. — 2. γρ. βρέξας Musur. In *vers. lat. corr.* unguentis

XVII. — In *not. ad v. 1, p. 363 a l. 2, corr.* Ἐκ μὲν οὖν Στεφάνου γέγ.

XXVIII. — 4 ἀποτιν Musur., et F. Morellus : fort. ἀποτιν ἔχουσιν.

XXXI. — *In not. ad v. 2 corr.* Salmas.; ὁρνούμενον

XXXVIII. — *In not. l. 7 corr.* C. I. — XL. — 4. *Scr.* κεφαλῆς. — XLV. — *In not. ad v. 3 scr.* Τὸν δὲ, τὸν οὖν. — LII. — 4. *In vers. lat. corr.* sufficit — LVI. — *In not. ad v. 1 punctum dele post* Sic — LXXIV. — 7. *Punctum dele in fine.* — LXXXII. — *In not. ad v. 6 corr.* δολίχῳ, — LXXXVIII. — 2. *Scr.* ἐθέλεις; » — CIX. — *In not. ad v. 2 corr.* ἔφθικται

CXXIII. — 1 ἔχρισεν Musur., quod metro repugnat.

CXXVIII. — 2. *In Grot. scr.* tendere, Flore, soles,

CXXXIX. — 3 ὄντως Musur.

CXLI. — *In not. l. 4 corr.* VI, 19. — 7. Νόμου χάριν sunt qui aliter intelligunt; Grotius: *lex imperat*, et gallicus interpres: *au nom de la loi*, quem malim scripsisse: *pour l'amour de la loi*. Scite enim F. Morellus adscripsit Aristot. Rhet. I, 1, 4: ὁ νόμος κωλύει λέγειν ἔω τοῦ πράγματος.

CXLIV. — *In not. ad v. 3 corr.* II, Y, 157.

CXLV. — 2. *In not l. 3 corr.* ἦν. Optime Jacobs. in not. crit.: « Scaliger in not. mst. corrigit: ῥήτορος ἦν εἰκῶν. Ipse malim: ῥήτωρ ἦ γ' εἰκῶν, *imago quidem orator est*; meditari [declamare] enim videtur; orator autem nonnisi imago imaginis. » Hoc recepto, verti possit: *Sextus ne dit mot, mais le portrait de Sextus declame. C'est le portrait qui est orateur; Sextus lui-même n'est que l'image de son portrait.*

CXLVI. — Docta quædam ac nitidissima manus nostro exemplo Stephanianæ hæc adscripsit: « Dicere poeta cupit, cum in Cyprum, et in ea Solos, venero, atque illic σολοικίζειν etiam didicero, non jam numerato tibi solocismos, sed mensura tota, mittam. Hæc Meursius in *Cypro*, lib. I. cap. 25. pag. 68. *Soli, orum*, urbs Cypri, sic dicta a *Solone*. Idem, cap. 7. prius vero *Æpea*. »

CLXII. — 3 καινήν Musur.

CLXXXVIII. — 3 ὥτων admittebat F. Morellus.

CXCIII. — Conf. Welcker. *Syl.* p. 94. — 2. Menandri fragm. inc. XII, 6:

Ὁ δὲ τὸ κάκιστον τῶν κακῶν πάντων, φθόνος
φθισικὸν πεποίηκε καὶ ποιήσει καὶ ποιεί,
ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβῆς παρὰστασις.

Verbum tñkei solenniter dictum, ut ἐτάκη in ep. præc. v. 2, ubi Jacobs. (t. IX, p. 505) laudat Lucret. III, 75, *Macerat invidia*, et Hor. Sat. I, 1, 111. Cf. X, ep. 111; XVI, ep. 266, 1.

CCXVIII. — 4. Καὶ γὰρ Ὀμηρικὸς ἦν. Vid. Meinek. Anal. Alex. p. 8.

CCXXIII. — *In not. l. 8 corr.* quæris? — CCXXIX.

— *In not. corr.* εὔρε — CCXLIX. — *In not. ad v. 4 corr.* πρὸς τινα.

CCLIII. — 3 εἰ σὺ Musur. — *In not. l. 7 dele* infra.

CCLXV. — 5 ἀτρέμας ἰσθί Musur.

CCCXXI. — 8 ὑμᾶς Musur. Grotius legisse videtur ἀποσβέσαις. At imperativus pro optativo est: *in me vero virus omne vestrum pereat et extinguatur.*

CCCLXVII. — 3. Τίνας ἔδραμεν ἥλιος οἴμους. Musur.: ἴσως συνόντος Ἀλκμήνῃ τοῦ Διός. Probabiliter; dignum sane istiusmodi hominibus ζήτημα (de grammaticorum ζητήμασι vid. Jacobs. ad h. l. t. IX, p. 178). Nam nihil hic intelligendum simile Virgiliano (G. I, 337) *Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes. vel Quid tantum Oceano properent, etc.*

CCCLVII. — *In not. l. 3 scr.* Jacobs.,

CCCLXX. — 1 Δέ σε πάλιν ἐλ. Musur. Si Planudea lectio ut nihili rejicienda, pro πάλιν vocativum cuiusdam proprii nominis supponendum; at servato πάλιν, tentandum ἐλέγξω, quod male geminatur in ἐλέγγων v. 3; fort. ἐγὼ δὲ πάλιν σε διώξω (i. e. σοῦ κατηγορήσω), τ. νοδ. κτλ. Illud autem πάλιν probatur dictis v. 3, Τούτῳ καὶ ἔδ. ποτὲ Π. *hoc (vitium) jam Pindarus ipse arguens...*; ideoque αὐτὸς probabilior ibi lectio videtur.

CCCLXXVII. — 4 Αἰγύπτιοι Musur. male memor Hom. II, I, 382 et aliorum locorum, ubi Αἰγύπτιος, Αἰγυπτίη, non est dactylicum, sed trisyllabum per synizesin.

CCCLXXX. — Conf. IX, ep. 133.

CCCLXXXIX. — 1. *In Grot. corr.* unus — CCCXCVI. — 3. *In vers. lat. corr.* enim — CCCXCIX. — *In not.* (p. 392, l. 4) *scr.* καταπνεῖν ». — CDI. — *In tit. corr.* ΤΟΙ ΑΥΤΟΥ. — CDII. — 1. *Scr.* Μηδεί;

CDIII. — 4. Fort. ὀψοφαγεῖν.

CDVIII. — 1. Musur. τὸ δὲ γῆρας et v. 2 ἐκτανύσεις ῥυτ.

CDX. — 1. *Corr.* βακτροπροσαίτου,

CXL. — *In not. ad v. 3* (add. et corr. p. 394) *scr* Conf. ep. 38, 5; 56, 1; XII, ep. 50, 1; App. Epigr. 33;

CAPUT XII.

XXXVIII. — Rhiani epigrammata tractaverunt Nic. Saal, *Rhiant quæ supersunt* (Bonnæ 1831, in-8), p. 66-89; Meinek. Anal. Alex. p. 206-212.

LIII. — *In not. ad v. 5 corr.* κομίζει. — *In not. ad v. 6*, Sancto-Beuvium.

LVIII. — 2. Lectio αἰνήσας Salmasii est; Saalius (p. 72)

post alios eam recepit; et Meinekio Anal. Alex. p. 207 « in αἰνήσας acquiescendum videtur. » — *In not. ad v. 6 corr. adscripsit, a se prius in Add. p. LXXXII prolutum, eum his : « δαίμονιζεν τὸν δαίμονα ἡγείσθαι. Hesych. Jam habes*

LXVI. — *In not. ad v. 6 l. 8 scr. πρὸς τὸ καλόν,*

LXX. — 4. Οἷδα παθὼν θλαστίν. Vertit Sancto-Beuvius De Meleagro p. 491 :

J'ai, pour avoir souffert, appris à compatir.

LXXI. — 1. Τάλαν, τάλαν! Conf. Theocr. Id. VI, 8 ubi Meinek. p. 241.

XCH. — *In not. l. 6 corr. 11 εἰς* — CII. — *In not. l. 22 corr. infra XIII,*

CXX. — 1. Futurum ἀπεροῦμαι pro ἀπερήσομαι tuetur Meinek. ad Theocr. Id. XI, 60, (p. 281).

CXXI. — 3. Lectionem ῥοδόεσσιν Meinek. Anal. Alex. p. 208 defendi posse ait multis similibus, quorum exempla profert; « sed h. l. Brunckium sequutus scripsi ῥοδέσσι, pro quo Jacobsius minus recte ῥοδέαισιν. » — Idem ad v. 6 : « ἀνθερίκην barbara forma est et ab Alexandrinorum poetarum usu longe remota. Cfr. Lobeckius Paral. gr. p. 142. Quod recepi ἀνθερίκην a Brunckio profectum, qui praeterea αὐτὴν frustra in αὐτὴν mutavit. Nam αὐτὴν αὐαλός; dicitur, quemadmodum δειφρὸς et διφάλιος, αὐχμηρὸς et αὐχμαλός, σιγερὸς et σιγαλός. » At Saalius (p. 78) nullus dubitat, retinendam esse Cod. Pal. scripturam ἀνθερίκην, et Thesauri Did. editor ait non constare de genere femin. formae ἀνθερίξ.

CXXIX. — 5. *Corr. Πιριγεύς* — CXXXII. — 2. *In lat. vers. corr. advolans;* — CXLVII. — *In not. l. 7 corr. extinctum* — CLXIII. — *In not. ad v. 3, l. 6 corr. ἄλλα*

CCH. — 2. Meinekio ad Theocr. p. 350 ἐπάγω ut intransitivum explicat, venio. Et Jacobs. : « *Appropriandi quandi, accedendi sensu, quo usitatus ἐπάγεσθαι.* » Sic σύναγον in Theocr. Id. XXII, 82.

CCLXVIII. — *In not. ad v. 4 corr. El δ'*

CAPUT XIII.

III. — 2. *Scr. τύμβος*

V. — 7. Νέμειον λαιμόνα hinc laudat Meinek. ad Theocr. Id. XXV, 201, ubi haec (p. 381) : « Fuisse totam illam regionem, quam εὐστρον vocat poeta 182, non agris tantum, sed pratis quoque frequentem, ostendit etiam hodierna locorum facies. » Βαδύπεδος Νεμέα Pindar. Nem. III, ep. α'.

VIII. — 1. *Scr. δολίχον*

X. — 2. Scribendum cum Meinekio ad Theocr. Id. I, 5 (p. 171) ποτὶ τὸ Z. (τὸ doricum pro σί). Idem : « Bene emendavit Bentleius quod Codex habet ἀνυσάτομον, nisi quod rectius scripsisset ἀνάς, ἃ τὸ μόνον. »

XX. — 2 (not. p. 466). Exemplis adjectivi κλαεννός adde Scolion IV, 1 : Ἰὼ Πάν, Ἀρκαδίας μεδίων κλαεννός.

XXVI. — 4. *In vers. lat. corr. imperavit*

CAPUT XIV.

IV. — 2. De forma ἀπάμειπτο vid. Meinek. ad Theocr. Id. XIV, 51, p. 296 sq.

CXIX. — 1. *Leg. διμοιρήσαντο* — CXXVII. — 3. *Scr. γῆρας,*

CXXVIII. — *In not. l. 9 leg. quintam et l. 11, ta-lenta 4 + drachmas*

CXLVIII. — 7. *In not. post Ἀλαμανικὸν punctum dele.*

CAPUT XV.

XIII — 2 (not.). Latini quoque proverbialiter et figurate *extremis digitis attingere* dicunt; vid. Cicero pro M. Caelio c. 12 init.

XXI. — *In not. ad v. 6 scr. ἐκ τῆς γηρός,*

XXVI. — 1. De glossematica voce στήνη Eustathii locus est ap. Meinek. ad Theocr. p. 398. — In eis quae sequuntur notas ad ep. XXVII laudatum epigramma (p. 525, l. 10) Ἰνώματι Γρηγορίου καὶ acrostichon est, quod illae ipsae Gregorii Gnomae ordine suo efficiunt. Vid. Greg. Naz. Opp., ed. Bened. t. II, p. 584 not. in Titulum γυναικῶν διατίχων.

LI. — 3. « Θηκτὸν omnes veteres edd. praeter Stephan. quae θηκτὸν habet, quod Wechel. receperunt. » Jac. Anim II, 1, p. 256, coll. Prolegom. p. CXX. Florens Christianus θηκτὸν restituit.

CAPUT XVI.

III. — F. Morellus adscripsit ex Musuro distichon Ἄλμα ποδὸς καὶ. quod est Append. Epigr. n. 112.

IX. — 1. Suidas : Κυνόμνια ἡ ἀναιδής. Quem confer v. Κυνόμνια (II. Φ, 394).

XXVI. — *In not. l. 6 scr. Euphorio fr. 83 [Meinek. Anal. Alex. p. 118]. — Ad v. 4, cum ἐξέμεινοι conf. VII, ep. 301, 4. Sic Latini excipere; ut Cic. De prov. consul. c. 17, quamvis excipere fortunam, et Juvenalis VIII, 249, de Mario, et Cimbros et summa pericula rerum excipit. « Proprie δέχσθαι, et excipere dicuntur de venatoribus, qui ferae adventum inspicant et sustinent impetum. » Dübner ad Hor. Od. 111, 12, 12.*

XXVII. — 5 πάντα λελυνται Musur. Idem ad lemma :

ἐπεγέγραπτο τοῦ τάφου ὡς φησὶν Ἀθηναῖος Χρύσιππον εἰρη-
λέναι. Repetitum epigramma in App. Epigr. n. 97, cum
hoc lemmate : ΧΟΙΡΙΑΟΥ. Εἰς τὸν Σαρδαναπάλου τάφον,
et var. lect. v. 1, σὺν θυμὸν — 2, θανόντι τοι — 4, ταῦτ'
ἔχω — 5, τέρπν' ἔπαθον —.

XXXIX. — 1. In *Grot. leg. Vesper* — LIII. In
not. l. 7 scr. — 1 Λαῖα; et l. 14, v. 4 ἄλλο; — LV.
— 1. In *Grot. imago?* —

LXI. — De Tiberii triumphis adde Tacit. Ann. I, 4 et
34. — 4 εἶδε conjecerat F. Morellus.

LXXII. — 8. F. Morellus Ἰουστίνου. — LXXIII. —
1. *Corr. κοσμήσας*?

LXXXVI. — 6 (not.). Conf. ad V, ep. 179, 4.

CXXXI. — In *sine notæ ad v. 1 adde* : Conf. ep.
134, 7-11. — ὀβλεπέτο Musur. — CXXXII. — 3 ἑστρωσε
Musur.

CXXXIV. — 3. « Κόμας ἀνάδεσμος est tænia, sive vin-
culum, quo mulieres in crinibus ligandis, ne sparsi flue-
rent, utebantur. Notus autem mos capillos in luctu sol-
vendī. Bion de Venere I, 19, 4 δ' Ἀφροδίτα Λυσαμένηα
πλοκαμίδας ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται. » *Manso*. Ovidius in
mortem Tibulli (Amor. III, 9, 3) : *Flebilis indignos,
Flegeta, solve capillos*.

CXXXV. — In lemmate Μηδ. ἐν τῇ P. Musur. — Idem
v. 2 ἐλκομένης, v. 3 ἡ μὲν, v. 4 βουλομένην.

CLI. — 3 Τότῃ γάρ γ. Musur., et sic Brunck.

CLX. — 6 ἔξεσεν οἶαν (sic) Ἀφρῆ; Musur.

CLXXI. — 3. « Respexit poeta ad amorem Veneris
et Martis, Homer. Od. Θ., v. 293 sqq. » A. Chr. Mei-
neke in Leonid. p. 169.

CLXXIV. — Lemma : εἰς τὴν ἐν Σπάφτῃ ἐνοπλὸν Ἀφρο-
δίτην, Τουλίου Αἰγυπτίου Musur.

CLXXVIII. — Conf. XI, ep. 174, ubi not.

CLXXXII. — Illustravit A. Chr. Meineke in Leonid.
p. 67-70; ex quo hæc de pluribus : « Inter elegantis-
sima hoc carmen poemata numerandum est... Gemmæ
Anadyomæ. v. in Lipp. Dactyloth. Mill. I, n. 239-248,
Suppl. n. 143, 144, 147, 167. — 1. Ἐν [sine distinctione
post κόλπων] de actione nondum absoluta capiendum,
cum adhuc emergeret. — 4. Non pictam, sed vivam
exhibuit. Ἐκμάσσειν et Ἐκμάσσεσθαι de iis dictum, qui
ex massa coacta, e cera et gypso aliquid formant. Cf.
Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 14. — 6. Γαλήνης πόθος,
lætum desiderium amoris emicat e vultu. Inde γαλήνην
dicta a Philodemo X, ep. 21. — 7. Ἀκμή, flos ætatis.
Sic canis capillus Philodemo V, ep. 112, 4 dicitur σὺν
τῇ ἀγγέλος ἡλικίᾳ. — 9. Λεπτόμοσθα τῇ κρίσει. Conf. ep.
178, v. 5 et 6; ep. 174, v. 2. »

CLXXXIII. — Not. in v. 4 sic corr. ἱελεος edit. vett.
(et Musur.); εἰλελος Steph.

CLXXXVI. — De forma Hermarum cf. VI, ep. 334, 3
et not. ad IX, ep. 316

CXC. — 4. Brunckius : τῶν ἀρπακτῆρων μὴ τι μ. λύ-
ων.

CCVI. — 3. Ὅν περὶ Φρόνῃ δερκόμενος se non intelligere
causatus, pessime mutavit Brunckius in ὅν κυρὶ Φρόνης
αἰδόμενος. Vulgatam revocavit Huschkius Anal. erit.
p. 69, cujus doctam loei interpretationem repetiit Jacobs.
Anim. t. XII, p. 427. Verissime A. Chr. Meineke ad Leonid.
p. 67 : « Quem (Amorem) Praxiteles δερκόμενος, videns
[melius intuens, ut Cicero de Phidia in notissimo loco
Orat. c. 3], περὶ Φρόνῃ nempe quasi vigentem et circum-
volitantem; i. e. cujus imaginem animo conciperet, cum
Phrynen amaret. » Qui nihilominus infelicem conjectu-
ram Brunckii, ut omnino veram, recepit.

CCIX. — F. Morellus ad marg.: Expressit poeta lati-
nus [Porcius Licinius] apud A. Gell. [XIX, 9. Anth. Lat.
III, 246; H. Meyeri n. 26]. Hi sunt versus, quos lau-
davit Jacobs. ad IX, ep. 15 :

Custodes ovium teneraque propaginis agnūm,
quæritis ignem? Ite huc; quæritis? Ignis homo est.
Si digito attigero, incendam silvam simul omneru,
omne pecus; flamma est omnia, qua video.

CCX. — Gallicis versibus eximie imitatus est Andreas
Chenier, p. 110 novissimæ ed. — 7. Omnino nunc pernitet
Schneidewini emendationem non rejecisse, calidius a
Dübnero in textum receptam; nempe μελισσαι μελιτος; ἐρ-
γάτιδες frigidissima hattologia. Vulgata autem satis per-
spicua : κυροχότοι; idem est q. μελιρρότοι; cui additum
ἐντός tanquam participio cuidam, ut ἐντός μέλι στάζουσιν,
et quæ sequuntur plane liquent. Conf. ep. 305, 4.

CCXI. — 2 ἀτρηῆ; Musur. — CCXV. — 6 λαμπρότης
Musur.

CCXVII. — F. Morellus hæc adscripsit : Παρφοδία.

Ἡ Μαρὶν μὲν ἐγὼ, ΧΡΙΣΤΩ δ' ἐμὸν ὥπασα μᾶζον,
τὸν δ' ἔτεκόν τ' ἑτραφὸν τε θεοῦ τέκος ἐσθλὸν ΙΗΘΥΝ.

CCXXIV. — 1 εἴνακα Musur. — 2. Notæ adde : Conf.
XII, ep. 193, 2.

CCXXVII. — 2 κόπου Musur.

CCXXXI. — 3. Hæc in chartula Dübneris, ante an-
post descriptam annotationem, incertum : « Præter syn-
tacticum vitium in νέμονται, superbissime sane Pan-
vaccas segetes pastum duceret. Immo in saltum ducit, ne
segetes carpant. Quare scrib. ὄρεα μὴ — νέμονται. » —
4 ἡυτόκων Musur.

CCLII. — 2. Πτέρυγας, sagittas; ut Anacr. Odar. III,
v. 16 : βρέφο; μὲν Ἑσπέρῳ φέροντα τόξον Πτέρυγας τε καὶ
παρέτρην.

CCLIII. — 4. De ἰγνύῃ adde Theocr. Id. XXVI, 17;
ibi Meineke. p. 387, et Boisson. p. 264 alt. ed.

CCLV. — Lemma ex Musuro : εἰς Ἑρμῆν φυλάττοντα
παράδεισον. — 3 τῆναι δὲ Musur. — 4 θραύτης (sic) Mu-
sur. De verbo θράττειν vid. Timæi Lex. vv. Ἐνθράττειν
et Θράττει. In Milleri *Mél. de Littér. gr.* p. 399 : Θράτ-
τειν ταραττειν, ἢ ἐνοχλεῖν.

IN CAPUT XVI.

IV

CCLVI. — 5. De ἐρημορίας vid. Meinek. ad Theocr. Id. VIII, 60, p. 268. Cf. IX, ep. 396, 4.

CCLXVI. — 1. Τάξω. Vid. not. ad XI, ep. 192 et 193.

CCCVI. — 2. « Στραπτὼν referamne ad Anacreontem, an ad δινωτοῦ? Quod si prius verum est, exponam: *inflexo et intorto corporis habitu, titubantis ritu*. At si pertinet ad δινωτοῦ, adverbialiter sumendum est: *in lapide rotundo et tortili*. — 7. Μεγιστή. Megistæ nulla mentio in Anacreonteis, quæ supersunt; sed carmine sequenti idem comes est Bathyllo. » A. Chr. Meinek. ad Leonid. p. 62.

CCCVIII. — 7 ἀγλαΐζεται Musur.

CCCXLI. — 4 νεῖκος Musur.

CCCLXI. — *Nota in v. 6 adde*: at vide VII, ep. 410, 3-4.

CCCLXX. — 2. Εἰν ἐνί. Conf. ep. 66, 2.

XIX * (Om.). 3. *In lat. scr. curæ*

CCCLXXXVII *. — *In not. ad v. 1 scr. πόλω ce* — p. 643 (a) l. 35 leg. *ζαψωδός* et l. 51, εἶναι — p. 644 (a) l. 28 leg. *λέγουσα*

ANTHOLOGIA

EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

CAPUT IX.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ.

1. ΠΟΛΥΓΙΝΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Δορκάδος ἀρτιτόκοιο τιθνητήριον οὖθαρ
ἐμπλεον οἰδούσης πικρὸς ἔτυψεν ἔχρις.
Νεβρός δ' ἰομιγῇ θηλὴν σπάσε, καὶ τὸ δυσαλθὲς
τραύματος ἐξ ὀλοῦ πικρὸν ἐβροξε γάλα.
Ἄδην δ' ἠλλάξαντο, καὶ αὐτίκα νηλεῖ μοίρῃ,
ἣν ἔπορεν γαστήρ, μαστὸς ἀφεῖλε χάριν.

2. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Κεμμάδος ἀρτιτόκου μαζοῖς βρίθουσι γάλακτος
ἡ φονίη δακέτων ἰὸν ἐνῆκεν ἔχρις·
φαρμαχθὲν δ' ἰὼ μητρὸς γάλα νεβρὸς ἀμέλγας
χεῖλεσι, τὸν κείνης ἐξέπιεν θάνατον.

3. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καφύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
καισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης.
Πάντας δ' ἀκρεμάνας τε καὶ εὐθαλέας ὁροδάμους
κέχλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἡ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ἔβριν ἐκαρποφόρουν.

4. ΚΥΛΛΗΝΙΟΥ.

Ἢ πάρος ἐν δρυμοῖσι νόθης ζαῖδαρος ὁπώρας

HUGONIS GROTHII VERSIO.

1. POLYGENI SARDIANI.

Cerva recens mater (quis talia credat) in ipso
Ubere vipereis dentibus icta fuit.
Hinnulus exsuxit totum cum lacte venenum,
Dum fluit ex sævo vulnere tracta lues.
Contulerat venter quod munus, id abstulit uber,
Et vivit sobolis morte redempta parens.

2. TIBERII ILLUSTRII.

Uteribus cervæ gravidæ, modo ventre solutæ,
ANTHOLOGIA II.

EPIGRAMMATA DEMONSTRATIVA.

1. POLYGENI SARDIANI.

Capræ nuper-enixæ nutricium uber
plenum turgentis infestus ferit serpentis.
Hinnulus autem veneno-mixtam mammam suxit, et in-
vulnere ex funesto amarum glutit lac. [sanabile
Orcum vero inter-se-commutarunt, et statim immitti fato
quam præbuerat venter, mamma abstulit gratiam (vitam).

2. TIBERII ILLUSTRII.

Capræ nuper-enixæ mammis gravatis lacte
cruenta inter-venenatas-bestias virus immisit vipera;
et medicatum veneno lac matris hinnulus postquam-suxit
labris, illius ipse exhibuit mortem.

3. ANTIPATRI, vel PLATONIS.

In-via nucem me arborem prætereuntibus plantarunt
pueris lapidum ludicrum missorum-solenter.
Omnes vero ramulosque et virentes surculos
fracta-sum, crebris lapidibus dum-petor.
Arboribus fecundis nil prodest fecunditas: sane enim ego
infelix in meam injuriam fructus-ferebam.

4. CYLLENII.

Pridem in quercetis falsorum ferax autumnus-donorum

Immisit virus vipera sæva sum.
Hinnulus, inde trahens corrupti pocula lactis,
Maternam tenero combibit ore necem.

3. ANTIPATRI, ut alii volunt, PLATONIS.

Ludibrium pueris lapides jaculantibus arte,
Nux ego sum tritæ non bene juncta viae:
Totque simul manibus sævum repetentibus ictum
Destituor ramis destituorque coma.
Heu nulla arborens comitatur gratia partus,
Fecundæ tuto non licet esse mihi.

4. CYLLENII.

Quæ prius in saltu media inter lustra ferarum

ἀχράς, θηροπότου πρέμνον ἐρημοσύνης,
 ὀθνεῖσι δ' αἰσὶ μετέμυτος, ἥμερα θαλλῶ,
 οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.
 Ὑπολλῆ σοι, φυτοεργῆ, πόνου χάρις· εἴνεκα σεῖο
 ἀχράς ἐν εὐκάρποις δένδροισιν ἐγγράφομαι.

5. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὅχνη, χεῖρὸς ἐμῆς γλυκερὸς πόνος· ἥ μὲν ἐφ' ὕγρῳ
 εἰλοῖφ' φυλλάδ' ἔδησα θέρει· πτόρθος δ' ἐπὶ δένδρῳ
 ῥιζωθεὶς δένδροιο τομῇ, καὶ καρπὸν ἀμείψας,
 νέρθε μὲν ἀχράς ἐτ' ἔστιν, ὑπερθε δ' ἄρ' εὐπνοος ὄγνη.

6. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀχράς ἔην· σέο χερσὶ μυρίπνοον * ὄγνην ἔθηκας,
 δένδρῳ πτόρθον ἐνείεις· σὴν χάριν εἰς σέ φέρω.

7. ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Εἴ καὶ σε πολὺρῳνος αἰεὶ πῖμπλησιν ἀκουάς
 ἢ φόβος εὐχομένων, ἢ χάρις εὐξαμένων,
 Ζεῦ Σχερίης ἐφίπων ἱερὸν πείδον, ἀλλὰ καὶ ἡμέων
 κλῦθι, καὶ ἀψευδαῖ νεῦσον ὑποσχέσῃ,
 ἥδη μοι ξενίης εἶναι πέρας, ἐν δέ με πάτρη
 ζῶειν, τῶν δολιχῶν παυσάμενον καμάτων.

8. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐλπίς αἰεὶ βίотου κλέπτει χρόνον· ἡ πυμάτῃ δὲ
 ἥως τὰς πολλὰς ἐφθασεν ἀσχολίαις.

9. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκις εὐξαμένη μοι αἰεὶ θυμῆρες ἔδωκας
 τέκμαρ ἀκυμάντου, Ζεῦ πάτερ, εὐπλοῖης·
 ὥγης μοι καὶ τοῦτον ἔτι πλόον, ἥδ' ἀσώσασαι
 ἥδη, καὶ καμάτων ὄρμισον εἰς λιμένας.
 Οἶκος καὶ πάτρη βίотου χάρις· αἰ δὲ περισσὰι
 φροντίδες ἀνθρώποις οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

Sponte tuli nulla prosata lege pira,
 Arte nova genitrix, alienis insita ramis,
 Munus adoptivum, mitia poma, fero:
 Rustice, magna tibi sit gratia; filia silvæ;
 Hortorum posthac incola dives ero.

5. PALLADÆ.

De arbore inoculata.

O pira grata manus nostræ labor: ipse per æstus
 Applicui ramum ramo: sic insitus hæsit
 Surculus, et gaudet mutatis foetibus arbor,
 Quæ subter fera poma gerit, fragrantia supra.

7. JULII POLYÆNI.

Quamquam perpetuo sacras tibi perstrepat aures,
 Quæ facere aut votum reddere turba venit,
 O Scheriæ præses tamen et me Jupiter audi,
 Et firma nutu vera loquente mihi:

piraster, belluis-pastæ truncus solitudinis,
 in-peregrinis ramis inde-insertus, ut-sativa vireo,
 non-meum nostris ramis gerens onus.
 Multa tibi, hortulane, laboris gratia! per te
 piraster inter frugiferas arbores censeor.

5. PALLADÆ.

Pirus est manus meæ suavis labor: qua quidem in humido
 cortice ramum ligavi æstate; ac surculus super arbore
 radicans arboris incisione, et fructum immutans, [pirus.
 infra quidem piraster adhuc est, supra vero suaveolens

6. EJUSDEM.

Piraster eram: tuis manibus odoriferum pirum fecisti,
 arbori surculo inducto: tuum beneficium tibi refero

7. JULII POLYÆNI.

Etsi tuas multa-voce usque implet aures
 sive metus precantium, sive gratia precatorum,
 o Jupiter Scheriæ (Corcyræ) qui-obis sacrum solum, ta-
 audi, et non-mendaci annue promisso, [men et nos
 nunc mihi peregrinationum fore modum et in patria me
 victurum, longis illis laboribus finitis.

8. EJUSDEM.

Spes semper vitæ fallit tempus; ultima vero
 aurora plurima antevertere-solet negotia.

9. EJUSDEM.

Sæpe precato mihi semper animo-gratum dedisti
 terminum non-procellosæ, o Juppiter! et faustæ-navi-
 des mihi et hunc adhuc cursum, atque salves [gationis:
 nunc, et laborum deduc in portus.
 Domus et patria sunt vitæ gratia: immodicæ vero
 curæ hominibus non vita sunt, sed molestia.

Errandi nunc esse modum sinemque laboris,
 In patria ut, vitæ quod breve restat, agam.

8. EJUSDEM.

Perpetuo vitæ spe fallimur; ultima cunctis
 Multa relictura est semiperacta dies.

9. EJUSDEM.

Sæpe meis precibus felicia flabra dedisti,
 Juppiter, et faciles per vada salsa vias:
 Hunc etiam cursum placidus rege, postque labores
 Da salvum terris figere posse pedem.
 [JULIANI MOYTTII, Ex genere Præfectorum Augustalium.]
 Gaudia sunt vitæ patria et domus: illa negotii
 Plurima res non est vita, sed ipse dolor.

SIVE

Crede, bonum vitæ domus est et patria: curæ
 Multiplices non sunt vita, sed irrequies.

10. ANTIHATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πούλυπος εἰναλίη ποτ' ἐπὶ προβλήτῃ ταυνοσθεὶς
 ἑλὼν φύχειν πολλὸν ἀντήκε πόδα·
 οὐπω δ' ἦν πέτρῃ ἱκέλος χροῶ, τούνεκα καὶ μιν
 αἰετὸς ἐκ νεφέων ὄξυς ἐμαρψεν ἰδῶν·
 πλαγμοῖς δ' εἰλιγθεὶς πέσεν εἰς ἄλ· δύσμορος ἦ βῆ
 ἄμφω καὶ θήρης ἡμδροτε καὶ βίουτου.

11. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, οἱ δὲ ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Πηρὸς δ' μὲν γυίοις, δ' δ' ἄρ' ὁμασιν· ἀμφοτέροι δὲ
 εἰς αὐτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.
 Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἶρων
 ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὠρδοβάται·
 πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη,
 ἀλλήλοισ μερίσαι τοῦλλιπὲς εἰς τέλος.

12. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τυφλὸς ἀλγυίων χολὼν πόδας ἤεραζεν,
 ὁμασιν ἀλλοτρίοις ἀντερανίζόμενος.
 Ἄμφω δ' ἡμιτελεῖς πρὸς ἐνὸς φύσιν ἠρμόσθησαν,
 τοῦλλιπὲς ἀλλήλοισ ἀντιπαρασρόμενοι.

13. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Ἄνερα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νότοιο λιπαυγῆς
 ἦρε, πόδας χρήσας, ὁματα χρησάμενος.
 Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν ὄψεις,
 δε δὲ βάσεις· ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη·
 τυφλὸς γὰρ χολοῖο κατωμάδιον βάρος αἶρων
 ἀτραπὸν ὀνείοις ὁμασιν ἀκροβάται.
 Ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἦρκει φύσις· ἐν γὰρ ἐκάστῳ
 τοῦλλιπὲς ἀλλήλοισ εἰς ἕλον ἠράνισαν.

14. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Αἰγιαλοῦ τανάγεσιν ἐποπλῶνonta λαθραῖη
 εἰρεσίη Φαίδων εἶσιδε πουλυπόδην·

10. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Polypus marino quondam in scopulo extensus
 soli fovendum multum dimisit pedem;
 nondum vero erat petræ similis colorem, quapropter eum
 aquila e nubibus acute visum corripuit;
 at nexis-crinibus implicata cecidit in mare: infausta
 utrumque, et prædâ excidit et vitâ. [profecto,

11. PHILIPPI, aliis ISIDORI.

Captus hic quidem membris, ille vero oculis; utriusque au-
 tem in se-mutuo quod sorti deerat contulerunt. [tem
 Cæcus enim deficiens-membris onus super-humeros tollens
 illius vocibus viam recta-tendebat.
 Omnia vero hæc edocuit acerba et quidvis-audens neces-
 inter-se ut-partirentur defecta in perfectionem. [utas,

12. LEONIDÆ.

Cæcus circumerrans claudum pedibus attollebat,
 oculis alienis vicissim-adjutus. [sunt,
 Ambo autem dimidiati. sic in unius naturam compaghati-
 quod-deficiebat alter-alteri invicem-præbentes.

13. PLATONIS JUNIORIS.

Virum quidam membris captum luminibus-captus dorso
 sustulit, pedes mutuo-dans, oculos accipiens-mutuo.
 Ambo quidem mutili et errantes, sed hic luminibus,
 alter vero fulcris-corporis: alterius alter erat famulatio.
 Cæcus enim, claudi impositum-humeris onus tollens,
 viam alienis oculis summis-digitis-carpebat.
 Una vero utrisque sat-erat natura; in utroque enim
 quod-deficiebat alter-ab-altero ad totum contulerunt.

14. ANTIPHILI BYZANTII

Littoris vadis subnatantem clandestino
 remigio Phædo conspexit polypodem;

10. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Polypus extrema sese projecerat acta
 Frigida, ut ad solem membra tepesceret.
 Adspicit hunc nondum mentitum saxa colore
 Armiger, et curvo corripit ungue, Jovis.
 Sed simul implicitus cirris et lapsus in æquor,
 Sic terris prædam, perdit aquis animam.

11. PHILIPPI, aut, juxta alios, ISIDORI.

Luminibus caret ille, gradu caret alter; utriusque
 Quod fortuna negat præstat amicitia.
 Fert humeris pedibus defectum lumine captus,
 Claudus item cæco voce gubernat iter.
 Sic docuit, quæ dura nihil non tentat, egestas,
 Auxilia in tantis mutua ferre malis.

12. LEONIDÆ.

De cæco et claudio.

Cæcus inops inopem claudum cervicæ ferebat:

Munus is æquabat luminis officio.

Qui duo defecti fuerant: sunt integer unus,
 Quod deerat, socia dum reparatur ope.

13. PLATONIS JUNIORIS.

De eodem.

Damnati tenebris humeros pede mancus utroque
 Insidet: hic oculos commodat, ille pedes.

[ANTIPHILI, de eodem.]

Ambo sunt inopes, inopes et luminis ille,
 Hic pedis; alterius sed viget alter ope.
 Quippe vehens humeris mancum vir lucis egenus
 Invenit, hac uti, quæ data, luce, viam.

14. ANTIPHILI BYZANTII.

Agnatis limosa subit dum littora remis
 Polypus, hunc Phædon vidit et arripuit,

μάρψας δ' ὠκύς ἔριψεν ἐπὶ χθόνα, πρὶν περὶ χεῖρας
πλέξασθαι βρύγδην ὀκτατόνους ἑλικας·
δισκευθεὶς δ' ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκίαν δειλὰ λαγωῦ,
εἰληδὼν ταχυνοῦ πτωκὸς ἔδῃσε πόδας·
εἶλε δ' ἀλούς· σὺ δ' ἀελπτὸν ἔχεις γέρας ἀμφοτέρωθεν
ἄγρης χερσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης.

15. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος, οὗτος, ὁ νύκτωρ
τὸν καλὸν ἱμεῖρων λύγνον ἀναφλογίσαι,
δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψιν σέλας· ἐνδοθι γάρ μου
καίόμενον πολλὰν ἐξάνιττι φλόγα.

16. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τρισσαὶ μὲν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι ὦραι·
τρεῖς δ' ἐμὲ θηλυμανεῖς οἰστοβολοῦσι Πόθοι.
Ἥ γάρ τοι τρία τόξα κατέφρουσεν, ὡς ἄρα μέλλων
οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίης.

17. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Οὐρεὸς ἐξ ὑπάτοιου λαγῶς πέσεν ἐς ποτε βένθος,
ἐκπροφυγεῖν μεμαῶς τρηχλὺν ὀδόντα κυνός·
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἤλυζε κακὸν μόρον· αὐτίκα γάρ μιν
εἰνάλιος μάρψας πνιύματος ὠφάνισεν.
Ἐκ πυρὸς, ὡς αἶνος, πέσας ἐς φλόγα· ἥ ῥά σε δαίμων
κῆν ἄλλ' κῆν χέρσῳ θρέψε κύνεσσι βοράν.

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ κυνὸς εἶλε κύων με. Τί τὸ ξένον; εἰς ἐμὲ θῆρας
ὕγροι καὶ πεζοὶ θυμὸν ἔχουσιν ἕνα.
Αἰθέρα λοιπὸν ἔχοιτε, λαγῶι, βατόν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι,
Οὐρανέ· καὶ σὺ φέρεῖς ἀστερόεντα κύνα.

19. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ὅ πρὶν ἀλλοποδῶν λάμψας πλέον Αἰετὸς ἵππων,
ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα καθαψάμενος,

Et projecit humi properans, octona priusquam
Vincirent geminas brachia sœva manus.
Ille rubum jactus tetigit leporemque latentem,
Et traxit pavidos in sua vincla pedes.
Sic cepit qui captus erat; tibi prœmia cedunt
Bina, senex, terræ præda simulque maris.

15. INCERTI.

Heu vigilem qui nocte paras accendere flammam,
Et facibus velles lumen habere tuis,
Sume meo flammam de pectore: nam mea plena
Semper inexhaustis ignibus est anima.

16. ΜΕΛΕΑΓΡΙ.

Temporibus præsunt tria numina, Gratia trina est:
Virginibus pariter me tribus urit amor.
Unum me triplici furia vit arundine, tamquam,
Esset non unum, sed tria corda mihi.

et comprehensum citus projecit ad terram, priusquam
volveret ille mordicus octo-tensos cirros. [circa manus
Vibratus autem super viridarium in casulam misellam le-
circumplectendo velocis leporis ligavit pedes: [poris,
ac cepit captus. At tu insperatum habes munus utrumque,
prædæ terrestres, o senex, et marinæ.

15. ANONYMI.

Ipsam ignem urere quærens, o tu, qui noctu
pulchram faciem cupis denuo-inflammare,
hic de mea anima accende lumen; intus enim in-me
quod-uritur multam emittit flammam.

16. ΜΕΛΕΑΓΡΙ.

Ternæ sunt Gratiæ, ternæque dulces-virgines Horæ,
et terminæ in feminas-insanientes sagittis-petunt Amores.
Sane enim Amor tres arcus traxit, tanquam utique
non unum vulneraturus, sed tria in me corda.

17. GERMANICI CÆSARIS.

Monte ex summo lepus cecidit olim in profundum,
effugere cupiens asperum dentem canis: [enim eum
sed ne sic quidem declinavit malum letum: confestim
marinus canis correptum animâ orbavit. [te dæmon
Ex igne, ut est fabula, cecidisti in flammam: sane igitur
et in mari et in terra aluit canibus escam.

18. EJUSDEM.

Post canem cepit canis me. Quid mirum? in me belluæ
humidæ et terrestres animum habent unum.
Æthera deinceps habeatis, o lepores, pervium. At timeo,
o Cælum; et tu geris stellantem canem.

19. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΕΝΑΙΟΥ.

Qui olim velocibus-instar-procellæ præsplenduit Aquila
qui olim subtus tæniis membra induta-habebat, [equis,

17. GERMANICI CÆSARIS.

Decidit in pelagus summo de culmine montis,
Evitare canum dum cupit ora, lepus.
Huc quoque persequitur mala sors, et in æquora lapsum
Arripit æquoreus dilaceratque canis.
Ex igne in flammam ruis. An fuit hoc tibi fatum,
Ut canibus terra præda marive fores?

18. EJUSDEM.

De cane servatum canis arripit, æquore nata
Vel terris pariter me premit ira canum.
Nil vobis tutum, lepores, nisi sidera: verum
Tuta nec hæc, quando est inter et astra canis.

19. ΑΡΧΙΟΥ [ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ].

Ætus inter equos notissima gloria nuper
In sertis florens semper et in phaleris,

ὃν Φοίβου χρησμῶδες ἀέθλιον ἔστανε Πυθῶ,
 ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἱκελόν,
 5 καὶ Νεμέη βλοσυροῖο τιθηνήτειρα λέοντος,
 Πίσά τε, καὶ δαίτᾳ ῥόνας Ἴσθμὸς ἔχων,
 νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ,
 καρπὸν ἑλᾷ Διὸς ὀκρυόεντι λίθῳ,
 ἴσαν μοῖραν ἔχων Ἡρακλεῖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος
 10 τόσσ' ἀνύσας δούλαν ζεύγλαν ἐξηρμόσατο.

20. ΑΛΛΟ.

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ὦνερ, ὃ τὸ πρὶν
 δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλῆς παρ' ὕδαρ,
 ὃ πρὶν ἐγὼ Νεμέη βεδοημένος, ὃ πρὶν ἐπ' Ἴσθμῷ
 πῶλος, ὃ πρὶν πτηνοῖς ἴσα δραμῶν [τ'] ἀνέμοις,
 νῦν δτε γηραιός, γυροδρόμον ἠνίδα πέτρον
 δινεύω, στεφάνων ὕβρις, ἑλαυνόμενος.

21. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σοὶ, πατρὶ Θεσσαλίᾳ πωλοτρόφε, μέμψιν ἀνάπτω
 Πήγασος, ὡς ἀδίκου τέρματος ἠντίασα·
 5 δς Πυθοῖ, κῆν Ἴσθμῷ ἐκώμασα, κῆπὶ Νέμειον
 Ζᾶνα, καὶ Ἀρκαδικούς ἤλυθον ἀκρεμόνας·
 νῦν δὲ βάρος πέτρης Νισυρίδος ἐγκυκλὸν ἔλκω,
 λεπτύων Διὸς καρπὸν ἀπ' ἀσταγῶν.

22. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Νηδυτὶ βριθομένην δάμαλιν Ἀητωίδι κούρη
 στήσαν νηακόροι θύμα χαριζόμενοι,
 5 ἥς αἶδην μέλλοντα προέφθασεν εὐστοχος ὠδὺς,
 πέμψθη δ' εἰς ἀγέλην τεκνογονεῖν ἄφετος.
 Ἡ θεὸς ὠδῶν γὰρ ἐπίσκοπος οὐδ' ἐδίκασεν
 τικτούσας κτείνειν, ἀς ἐλαῖν ἔμαθεν.

23. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Γειαρότης Ἀρχίππος, δτ' ἐκ νόσοιο βαρεῖτης
 ἄρτι λιποψυχῶν ἔρρεεν εἰς αἶδην,

Cui dedit insignes Pytho Phœbea coronas,
 Cum pede pennigeras antevolaret aves;
 Silvaeque terribilis nutrix Nemeæ leonis,
 Pisiaque, et æquoreas qui secat Isthmos aquas:
 Nunc quo frena tulit, fert lignea vincula collo,
 Et Cereris valido marmore frangit opes.
 Hoc habet Alcidae; namque is quoque, maxima facta
 Cum patrasset, iit sub famulare jugum.

20. [LEONTII.]

Aliud.

Ille ego, quem Pisam prælapsus olivifer amnis,
 Quem vos Castaliæ bis decorastis aquæ,
 Victorem Nemeæ quem proclamavit et Isthmus,
 Equiparans cursu flamina nuper equus;
 Nunc ubi consenui (pudor o probrumque coronis!)
 Perpetuo saxi pondus in orbe roto.

quem Phœbi fatidica certatorem coronabat Pytho,
 prosilientem avibus cito-volantibus similem,
 et Nemea terribilis nutrix leonis,
 Pisiaque, et bina littora Isthmus habens,
 nunc vinculo collum impeditus, tanquam freno,
 fructum Cereris terit-circumactio aspero lapide,
 parem sortem habens Herculi; etenim ille,
 tot-et-tantis-rebus confectis, servile jugum subiit.

20. ALIUD.

Qui olim apud Alpheum coronas-retuli, o tu, qui olim
 bis victor-declaratus Castaliæ propter aquam,
 qui olim Nemeæ proclamatus, qui olim apud Isthmum
 juvenis, qui olim volucris pariter currebam et ventis,
 nunc quum senior sum, in gyrum-currentem ecce lapi-
 verso, coronarum ignominia, circumactus. [dem]

21. ANONYMI.

Tibi, o patria Thessalia equorum-nutrix, vituperium induco
 Pegasus, quod injustum finem nactus-sum,
 qui Pythone, et Isthmo pompam-duxi, et ad Nemeum
 Jovem, et Arcadicos accessi ad surculos:
 at nunc onus petrae Nisyricæ rotundum traho,
 comminuens Cereris fructum a spicis.

22. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Ventre gravidam juvencam Latoniæ virgini
 statuerunt æditui victimam gratificantes:
 cujus mortem jam-venturam prævertit opportuna partu-
 missaque est in gregem ut-pareret libera. [ritio,
 Dea enim parturitionum præses minime fas-esse-duxit
 parientes interficere, quas misereri didicit.

23. ANTIPATRI.

Agricola Archippus, quum e morbo gravi
 jam animam-agens prolaberetur in orcum,

21. INCERTI.

Tantorumne mihi finis datur ista laborum,
 O patria, o tellus Thessala dives equis?
 Ille ego qui Delphis, Nemeæque et frondis honore,
 Arcados et bimari littore victor eram,
 Pegasus ecce trahens petrae Nisyretidos orbem,
 Spiciferæ segetis mitia dona tero.

22. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Fœta trahebatur bos ad Latoidos aras,
 Instabant jugulo turba cruenta popæ:
 Ante necem subiti partus venere dolores;
 Ut melius pareret, redditur illa gregi.
 Nam Dea, materni nixus tutela, recusat
 Mortem ferre, quibus ferre solebat opem.

23. ANTIPATRI.

Rusticus ardentis tolerans in corpore morbos
 Archippus, mortem dum videt esse prope,

οὐδ' ἀνέμεινε θάλασσα· τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρεν
 γεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἤρπασεν ἡτόνων
 δακῆδα τὰν δειλὰν αἰεὶ κλόνος, ἤγε τὰ πόντου
 χεύματα κῆν χέρσῳ λοίγια κῆν πελάγει.

33. ΚΥΛΛΗΝΙΟΥ.

Οὐπω ναῦς, καὶ ὀλωλα· τί δ' ἂν πλέον, εἰ βυθὸν ἔγνω,
 ἔτλην; Φεῦ, πάσαις δακῆσι μοῖρα κλύδων.

34. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Μυρία με τρίψασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης
 κύματα, καὶ χέρσῳ βαιὶδ' ἐρεισαμένην,
 ὤλεσεν οὐχὶ θάλασσα, νεῶν φόδος, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
 Ἥφαιστος. Τίς ἐρεῖ πόντον ἀπιστότερον;
 ἔνθεν ἔφυν ἀπόλωλα· παρ' ἡτόνεσσι δὲ κεῖμαι,
 χέρσῳ τὴν πελάγευσ ἐλπίδα μεφορμένη.

35. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἄρτι με πηγνυμένην ἀκάτου τρόπιν ἔσπασε γείτων
 πόντος, κῆν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος.

36. ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Ὀλῆας ἀμετρήτου πελάγους ἀνύσασα κέλευθον,
 καὶ τοσάκις χαροποὶς κύμασι νηῆσμένην,
 ἦν δ' ἐμὲ οὐτ' Ἑῦρος ἐπόντισιν, οὐτ' ἐπὶ χέρσον
 ἤλασε χειμερίων ἄγριον οἶδμα Νότων,
 ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς ἐγὼ χθονὶ μέφομα' ἀπίστω,
 νῦν ἄλδ' ἡμετέρης ὕδατα διζομένην.

37. ΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

α. Σιγήσας ἄρυσαι. β. Τίνος οὐνεκα; α. Μηκέτ' ἄρύου.
 β. Τεῦ χάριν; α. Ἐσυχίης ἡδὺ λέλογχα ποτόν.
 β. Δύσκολος ἡ κρήνη. α. Γεῦσαι, καὶ μάλλον ἐρεῖς με
 δύσκολον. β. Ὡ πικροῦ νάματος. α. Ὡ λαλῆς.

Non exspectavit mare me, sed adultior æstus
 Ipsa superfusus littora me rapuit.
 Ah miseræ naves, quibus exiliabilis unda est,
 Non minus in terris quam solet in pelago.

33. CYLLENII PETIANI.

Jam perii, neque navis eram : quid passa fuisset
 In pelago? ratibus fluctus ubique nocet.

34. ANTIPHILI BYZANTII.

Æquoris immensi longos emensa meatus
 Vix modico tetigi tempore navis humum.
 At mihi non nocuit ratibus timor unda, sed ignis
 In terra. Quis adhuc æquora sæva vocet?
 Quo sum nata loco, perii. Pars littore restans
 Æquoream terris exprobrat ecce fidem.

35. EJUDEM.

Vix bene facta fui, cum me vicinia ponti

ne exspectavit quidem mare : sed sævus exundavit
 æstus, et e solidis eripuit littoribus
 navem tinidam semper fragor, quandoquidem ponti
 æstus et in arida funesti sunt et in pelago.

33. CYLLENII.

[tém nossem,
 Nondum sum navis, et perii; quid vero pejus, si gurgi-
 exantlavissem? Heu! cunctis navibus fatum est fluctus.

34. ANTIPHILI BYZANTII.

Infinitos me quæ-trivi immensi maris
 fluctus, et aridæ paululum innixam,
 perdidit non mare, navium terror, sed in terra
 Vulcanus. Quis dicet pontum perfidiorem?
 Unde nata-sum, ibi interii; propter littora autem jaceo,
 aridæ terræ maris minas exprobrans.

35. EJUDEM.

Nuper me compactam scaphæ carinam traxit vicinus
 pontus, vel in aridâ in me desævians.

36. SECUNDI.

Navis immensi pelagi quæ-confeci iter,
 et toties cæruleis fluctibus innatavi,
 quem niger nec Eurus mersit, nec ad aridam
 pepulit hiemaliū sævus æstus Notorum,
 in igne nunc naufraga ego cum-terra expostulo infida,
 nunc maris nostri aquas quærens.

37. TULLII FLACCI.

a. Silens hauri. b. Quam ob rem? a. Ne jam hauri.
 b. Quare? a. Tranquillitatis dulcem sortitus-sum potum.
 b. Acerbus hic fons. a. Gusta, et potius dices me [tatem!
 acerbum. b. Proh amarum fluentum! a. Proh loquaci-

Abripit : in terras cur maris ira venis?

36. SECUNDI.

Quæ toties puppis cursu felice natavi,
 Per maris immensas velificata vias;
 Quam neque Corus aquis mersit, nec in horrida saxa
 Impulit-hiberni sæva procella Noti;
 De tellure queror, flammis ubi naufraga fio :
 Hei mihi! quod nostræ tam procul estis aquæ.

37. STATYLLII FLACCI.

De Fonte dicto Quietis.

Sume tacens. Quare? Jam noli sumere. Quare?
 Sic ego sum : tacitis est mea dulcis aqua.

[INCERTI.]

Tætia fons adfers. Bibe quo magis hoc mihi dicas.
 Vah tristes latites! Vah quoque lingua loquat!

38. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ μὲν ἀνὴρ ἤκεις, ἄρυσαι, ξένε, τῆσδ' ἀπὸ πηγῆς·
εἰ δὲ φύσει μαλακός, μή με πίης πρόφασιν.
Ἄρῃεν ἐγὼ ποτόν εἰμι, καὶ ἀνδράσι μούνον ἀρέσκω·
τοῖς δὲ φύσει μαλακοῖς ἡ φύσις ἐστὶν ὕδωρ.

39. ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ.

Ἄ Κύπρις Μούσαισι· « Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
« τιμᾷτ', ἢ τὸν Ἑρῶν ὕμιν ἐφοπλίσσεται ».
Καὶ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· « Ἄρει τὰ στωμίλα ταῦτα·
« ἡμῖν δ' οὐ πέτεται τοῦτο τὸ παιδάριον. »

40. ΖΩΣΙΜΟΥ ΘΑΣΙΟΥ.

Οὐ μόνον ὕσμινῃσι καὶ ἐν στονόνεντι κυδοιμῷ
ῥύομ' ἀρειτολμου θυμὸν Ἀναξιμένους,
ἀλλὰ καὶ ἐκ πόντου, ὅπότε ἔσχισε νῆα θάλασσα,
ἄσπις, ἐφ' ἡμετέρης νηξάμενον σανίδος.
Εἰμὶ δὲ κτὴν πελάγει καὶ ἐπὶ χθονὸς ἐλπίς ἐκείνῳ,
τὸν θρασὺν ἐκ διπλῶν ῥυσάμενῃ θανάτων.

41. ΘΕΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ἢ πάρος ἀντιπάλων ἐπιήρανος ἄσπις ἀκόντων,
ἡ φόνιον στυγοῦ κῦμα φέρουσα μόθου,
ἄγριον οὐδ' ὅτε πόντος ἐπὶ κλόνον ἤλασε φωτὶ,
καὶ πικρὴ ναυτέων ἔπλεθ' ἀλιφθορίῃ,
συζυγίης ἀμέλησα· καλὸν δέ σε φόρτον ἄγουσα,
καὶ φίλος, εὐκαταίων ἄχρῃς ἔβην λιμένων.

42. ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰν ἐνὶ κινδύνους ἔφυγον δύο Μυρτίλος δπλω,
τὸν μὲν, ἀριστεύσας· τὸν δ', ἐπινηζάμενος,
ἀργέστης ὅτ' ἔδουσε νεὼς τρόπιν· ἄσπίδα δ' ἔσχον
σωθεὶς κεκρμένην κύματι καὶ πολέμῳ.

43. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Ἄρκει μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας, οὐδὲ τραπέζαις

38. ANONYMI.

Si quidem vir accessisti, hauri, hospes, noc ex fonte.
si vero natura mollis, ne me bibas prætectu mollitiei.
Masculus ego potus sum, et viris tantum placeo;
natura vero mollibus sua natura est aqua.

39. MUSICII.

Cypris Musis : « Puellulæ, ait, Venerem
« colite, aut Amorem ego in-vos armabo. »
Et Musæ ad Cyprin : « Marti dic pulchella ista;
« nobis vero non volat iste puerulus. »

40. ZOSIMI THASII.

Non solum in pugnis et in gemeundo tumultu
sospito audacis-in-prælio animum Anaximenis,
sed etiam ex ponto, quum fregit navem mare,
scutum ego, nostræ innatantem tabulæ.
Sum autem et in pelago et in terra spes illi,
impavidum e duplici quod-eripui morte.

41. THEONIS ALEXANDRINI.

Quod prius hostilia arcebam scutum jacula,
quod cruentam tristic undam tuli pugnæ, [viro,
ne tum quidem quum sævum pontus vorticem incussit
et amarus nautarum fiebat in-mari-interitus,
consortii negligens-fui; pulchrum vero te onus veliens,
næ carus, optatos adusque veni portus.

42. JULII LEONIDÆ.

In uno pericula effugi duo Myrtilus instrumento,
hoc quidem, fortissime-pugnans, illud vero, innatans,
Argestes ventus quando mersit navis carinam : scutum
servatus spectatum et fluctu et bello. [habui

43. PARMENIONIS MACEDONIS.

Sat-est mihi pallii vile tegmen, neque mensis

38. INCERTI.

De Salmacide.

Si vir es, his ab aquis hauri quantum libet, hospes :
Si mollis, vitii ne tibi causa vocer.
Mas mihi fons, maribus potari gaudeo solis :
Mollibus ingenium Salmacis unda suum est.

39. MUSICII, aut ut alii volunt, PLATONIS.

Blanda Venus Musis : Venerem celebrate puellæ,
Ne meus hic in vos arma capessat Amor.
At Veneri Musæ : Marti jactare memento
Talia : nam nobis non volat iste puer.

40. ZOSIMI THASII.

Non ego tunc tantum, cum poscunt horrida Martis
Prælia, magnanimum tutor Anaximenem.
Pro 'abula clypeus volvi vexique natantem,
Cum puppim pelagi jam lacerasset hyems.

Sic ego fida salus domino terraque marique;
Audacem nulla morte perire sino.

41. THEONIS ALEXANDRINI.

Qui clypeus toties repuli quæ miserat hostis
Spicula, dum Martis sæva procella furit,
Tunc quoque, cum peterent dominum fera prælia ponti
Et circum clades nautica multa foret,
Mansi fida comes, vexique per æquora, donec
Ad faciles portus dulce veniret onus.

42. JULII LEONIDÆ.

Myrtilus en duplici discrimine solvor ab uno,
Et victor clypeo, victor et in clypeo.
Cum ferus evertit puppim notus, ille salutem
Attulit, requoreas sanguine mixtus aquas.

43. PARMENIONIS MACEDONIS.

Sat mihi palliolum pro tegmine : non ego mensis

οὐδ' ἀνέμεινε θάλασσα· τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρεν
 χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἤρπασεν ἡτόνων
 δ' ὀλκάδα τὰν δειλὰν αἰεὶ κλόνος, ἥ γε τὰ πόντου
 χεῦματα κτὴν χέρσῳ λοίγισα κτὴν πελάγει.

33. ΚΥΛΛΗΝΙΟΥ.

Οὕτω ναῦς, καὶ ὅλωλα· τί δ' ἂν πλέον, εἰ βυθὸν ἔγνων,
 ἔτλην; Φεῦ, πάσαις ὀλκάσι μοῖρα κλύδων.

34. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Μυρία με τρίψασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης
 κύματα, καὶ χέρσῳ βαιὸν ἐρεῖσαμένην,
 ὤλεσεν οὐχὶ θάλασσα, νῶϊν φόβος, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
 Ἥφαιστος. Τίς ἐρεῖ πόντον ἀπιστότερον;
 ἐνθεν ἔφυν ἀπόλωλα· παρ' ἡτόνεοσι δὲ κείμαι,
 χέρσῳ τὴν πελάγευσ ἐλπίδα μεφομένη.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρτι με πηγνυμένην ἀκάτου τρόπιν ἔσπασε γείτων
 πόντος, κτὴν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος.

36. ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Ὀλκάς ἀμετρήτου πελάγους ἀνύσασα κέλευθον,
 καὶ τοσάκις χαροποῖς κύμασι νηῆαμένη,
 ἦν δ' ὀλκᾶς οὐτ' Εὐρώς ἐπόντισαν, οὐτ' ἐπὶ χέρσον
 ἤλασσε χειμερίων ἄγριον ὀἶδμα Νότων,
 ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς ἐγὼ χθονὶ μέφομα' ἀπίστω,
 νῦν ἄλως ἡμετέρης ὕδατα διζομένη.

37. ΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

α. Σιγήσας ἄρυσαι. β. Τίνος οὐνεκα; α. Μυχέτ' ἄρυσαι.
 β. Τεῦ χάριν; α. Ἠσυχίης ἡδὺν λέλογχα ποτόν.
 β. Δύσκολος ἡ κρήνη. α. Γεῦσαι, καὶ μάλλον ἐρεῖς με
 δύσκολον. β. Ὡ πικροῦ νάματος. α. Ὡ λαλῆς.

Non exspectavit mare me, sed adultior æstus
 Ipsa superfusus littora me rapuit.
 Ah miseræ nave, quibus exitiabilis unda est,
 Non minus in terris quam solet in pelago.

33. CYLLENII PETIANI.

Jam perii, neque navis eram: quid passa fuisset
 In pelago? ratibus fluctus ubique nocet.

34. ANTIPHILI BYZANTII.

Æquoris immensi longos emensa meatus
 Vix modico tetigi tempore navis humum.
 At mihi non nocuit ratibus timor unda, sed ignis
 In terra. Quis adhuc æquora sæva vocet?
 Quo sum nata loco, perii. Pars littore restans
 Æquoream terris exprobrat ecce fidem.

35. EJUDEM.

Vix bene facta fui, cum me vicinia ponti

ne exspectavit quidem mare: sed sævus exundavit
 æstus, et e solidis eripuit littoribus
 navem timidam semper fragor, quandoquidem ponti
 æstus et in arida funesti sunt et in pelago.

33. CYLLENII.

[tém nossem,
 Nondum sum navis, et perii; quid vero pejus, si gurgi-
 exantlavissem? Heu! cunctis navibus fatum est fluctus.

34. ANTIPHILI BYZANTII.

Infinitos me quæ-trivi immensi maris
 fluctus, et aridæ paululum innixam,
 perdidit non mare, navium terror, sed in terra
 Vulcanus. Quis dicet pontum perfidiorem?
 Unde nata-sum, ibi interii; propter littora autem jaceo,
 aridæ terræ maris minas exprobrans.

35. EJUDEM.

Nuper me compactam scaphæ carinam traxit vicinus
 pontus, vel in aridâ in me desæviens.

36. SECUNDI.

Navis immensi pelagi quæ-confeci iter,
 et toties cæruleis fluctibus innatai,
 quem niger nec Euris mersit, nec ad aridam
 pepulit hiemalium sævus æstus Notorum,
 in igne nunc naufraga ego cum-terra expostulo infida,
 nunc maris nostri aquas quærens.

37. TULLII FLACCI.

a. Silens hauri. b. Quam ob rem? a. Ne jam hauri.
 b. Quare? a. Tranquillitatis dulcem sortitus-sum potum.
 b. Acerbus hic fons. a. Gusta, et potius dices me [tatem!
 acerbum. b. Proh amarum fluentum! a. Proh loquaci-

Abripit: in terras cur maris ira venis?

36. SECUNDI.

Quæ toties puppis cursu felice natavi,
 Per maris immensas velificata vias;
 Quam neque Corus aquis mersit, nec in horrida saxa
 Impulit hiberni sæva procella Noti;
 De tellure queror, flammis ubi naufraga fio:
 Hei mihi! quod nostræ tam procul estis aquæ.

37. STATYLLII FLACCI.

De Fonte dicto Quietis.

Sume tacens. Quare? Jam noli sumere. Quare?
 Sic ego sum: tacitis est mea dulcis aqua.

[INCERTI.]

Tædia fons adfers. Bibe quo magis hoc mihi dicas.
 Vah tristes latices! Vah quoque lingua loquax!

38. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ μὲν ἀνὴρ ἤκει, ἄρυσαι, ξένη, τῆσδ' ἀπὸ πηγῆς·
εἰ δὲ φύσει μαλακὸς, μὴ με πίης πρόφασιν.
Ἄρβρον ἐγὼ ποτόν εἰμι, καὶ ἀνδράσι μούνον ἀρέσκει·
τοῖς δὲ φύσει μαλακοῖς ἡ φύσις ἐστὶν ὕδωρ.

39. ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ.

Ἄ Κύπρις Μούσαισι· « Κοράσια, τὴν Ἀφροδίταν
« τιμᾷτ', ἢ τὸν Ἑρῶν ὕμιν ἐφοπλίσομαι ».
Χαῖ Μούσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
« ἡμῖν δ' οὐ πέτεται τοῦτο τὸ παιδάριον. »

40. ΖΩΣΙΜΟΥ ΘΑΣΙΟΥ.

Οὐ μόνον ὁσμίνῃσι καὶ ἐν στονόνεσι κυδοιμῷ
ρύομ' ἀρειτολμου θυμὸν Ἀναξιμένους,
ἀλλὰ καὶ ἐκ πόντου, ὅπότε ἔσχισε νῆα θάλασσα,
ἀσπίς, ἐφ' ἡμετέρης νηξάμανον σανίδος.
Εἰμὶ δὲ κῆν πελάγει καὶ ἐπὶ χθονὸς ἐλπίς ἐκείνῳ,
τὸν θρασὺν ἐκ διπλῶν ῥυσαμένη θανάτων.

41. ΘΕΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ἦ πάρος ἀντιπάλων ἐπιτήρανος ἀσπίς ἀκόντων,
ἡ φόνιον στυγνοῦ κῆμα φέρουσα μόθου,
ἄγριον οὐδ' ὅτε πόντος ἐπὶ κλόνον ἤλασε φωτὶ,
καὶ πικρὴ ναυτέων ἐπλεθ' ἀλιφθορίῃ,
συζυγίης ἀμέλησα· καλὸν δέ σε φόρτον ἄγουσα,
ναὶ φίλος, εὐκταίων ἄχρις ἔθην λιμένων.

42. ΙΟΥΑΙΟΥ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰν ἐνὶ κινδύνους ἔφυγον δύο Μυρτίλος δπλω,
τὸν μὲν, ἀριστεύσας· τὸν δ', ἐπινηξάμενος,
ἀργέστης δεῖ· ἔδουσε νεῶς τρόπιν· ἀσπίδα δ' ἔσχον
σωθεὶς κεκριμένην κύματι καὶ πολέμῳ.

43. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Ἀρκεῖ μοι χαλίνης λιτὸν σκέπας, οὐδὲ τραπέζαις

38. ANONYMI.

Si quidem vir accessisti, hauri, hospes, noc ex fonte.
si vero natura mollis, ne me bibas prætextu mollitiei.
Masculus ego potus sum, et viris tantum placeo;
natura vero mollibus sua natura est aqua.

39. MUSICII.

Cypris Musis : « Puellulæ, ait, Venerem
« colite, aut Amorem ego in-vos armabo. »
Et Musæ ad Cyprin : « Marti dic pulchella ista;
« nobis vero non volat iste puerulus. »

40. ZOSIMI THASII.

Non solum in pugnis et in gemebundo tumultu
sospito audacis-in-prælio animum Anaximenis,
sed etiam ex ponto, quum fregit navem mare,
scutum ego, nostræ innatantem tabulæ.
Sum autem et in pelago et in terra spes illi,
impavidum e duplici quod-eripui morte.

41. THEONIS ALEXANDRINI.

Quod prius hostilia arcebam scutum jacula,
quod cruentam tristis undam tuli pugnae, [viro,
ne tum quidem quum sævum pontus vorticem incussit
et amarus nautarum fiebat in-mari-interitus,
consortii negligens-fui; pulchrum vero te onus veliens,
næ carus, optatos adusque veni portus.

42. JULII LEONIDÆ.

In uno pericula effugi duo Myrtilus instrumento,
hoc quidem, fortissime-pugnans, illud vero, innatans,
Argestes ventus quando mersit navis carinam : scutum
servatus spectatum et fluctu et bello. [habui

43. PARMENIONIS MACEDONIS.

Sat-est mihi pallii vile tegmen, neque mensis

38. INCERTI.

De Salmacide.

Si vir es, his ab aquis hauri quantum libet, hospes :
Si mollis, vitii ne tibi causa vocer.
Mas mihi fons, maribus potari gaudeo solis :
Mollibus ingenium Salmacis unda suum est.

39. MUSICII, aut ut alii volunt, PLATONIS.

Blanda Venus Musis : Venerem celebrate puellæ,
Ne meus hic in vos arma capessat Amor.
At Veneri Musæ : Marti jactare memento
Talia : nam nobis non volat iste puer.

40. ZOSIMI THASII.

Non ego tunc tantum, cum poscunt horrida Martis
Prælia, magnanimum tutor Anaximenem.
Pro 'abula clypeus volvi vexique natantem,
Cum puppim pelagi jam lacerasset hyems.

Sic ego fida salus domino terraque marique;
Audacem nulla morte perire sino.

41. THEONIS ALEXANDRINI.

Qui clypeus toties repuli quæ miserat hostis
Spicula, dum Martis sæva procella furit,
Tunc quoque, cum peterent dominum fera prælia ponti
Et circum clades nautica multa foret,
Mansi fida comes, vexique per æquora, donec
Ad faciles portus dulce veniret onus.

42. JULII LEONIDÆ.

Myrtilus en duplici discrimine solvor ab uno,
Et victor clypeo, victor et in clypeo.
Cum ferus evertit puppim notus, ille salutem
Attulit, æquoreas sanguine mixtus aquas.

43. PARMENIONIS MACEDONIS.

Sat mihi palliolum pro tegmine : non ego mensis

δουλεύσω, Μουσέων ἄνθεα βοσκάμενος.
Μισῶν πλούτον ἄνουν, κολάκων τροφὸν, οὐδὲ παρ'
στήσονται· οἷδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην. [δῶρὸν

44. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ δ' χρυσὸν
δὴν λίπεν οὐχ εὐρὼν ᾗψεν θὴν εὖρε βρόχον.

45. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ δ' μὲν εὔρεν, δ' δ' ὤλεσεν· ὦν δ' μὲν εὐρὼν
ῥίψεν, δ' δ' οὐχ εὐρὼν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

46. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Πήρὸς ἄπαις, ἥ φέγγος ἰδεῖν ἥ παῖδα τεκέσθαι
εὐζαμένη, δοῖς ἐμμορεν εὐτυχίης·
τίκτε γὰρ * εὐθὺς ἅελλα μετ' οὐ πολὺ, καὶ τριποθήτῃ
αὐτῇμαρ γλυκερὸν φέγγος ἔσειδε φάους.
Ἄρτεμις ἀμφοτέροισιν ἐπήκοος, ἥ τε λοχείης
μαῖα, καὶ ἀργεννῶν φωσφόρος ἥ σελάων.

47. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
ἀλλὰ μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀρροσύνη.
Αὐξήθεις δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται·
ἥ χάρις ἀλλάζει τὴν φύσιν οὐ δύναται.

48. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

49. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐλπίς καὶ σὺ, Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὖρον
οὐδὲν ἐμοί γ' ὅμιν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

50. ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυστήλαγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἀμεινον ἐρεῖ.

Servio, qui pascor floribus Aonidum.
Triste et adulantes et nutus triste potentum
Ferre mihi; in modica libera vita dape est.

44. PLATONIS, aut ut alii volunt, ANTIPATRI.

Invento laqueum quidam projecerat auro:
Aurum cui periit se jacit in laqueum.

45. STATYLLII FLACCI.

Aurum qui reperit laqueum abjicit: alter ut aurum
Non reperit, perit hoc quem reperit laqueo.

46. ANTIPATRI MACEDONIS.

Orba carens visu, parere aut admittere lucem,
Alterutrum precibus poscit, utrumque refert.
Namque brevi peperit, partusque puerpera vidit
Tempore, quem nunquam viderat ante, diem.
Experta est pariter vires utriusque Dianæ,

serviam, Musarum flores qui-pascor.

Odi divitias sine-mente, adulatorum nutrices, neque ad
stabo: novi parvæ dapis libertatem. [superbum-nutum

44. PLATONIS MAGNI.

Auro vir invento reliquit laqueum; sed qui aurum
relictum non invenit, nexuit inventum laqueum.

45. STATYLLII FLACCI.

Aurum vir hic invenit, ille perdidit: quorum qui invenit,
abjecit; sed qui non invenit, tristem vinxit laqueum.

46. ANTIPATRI MACEDONIS.

Cæca mulier sine-liberis, aut lucem videre aut puerum
precata, duplicem sortita-est felicitatem: [gignere
peperit enim (Atthis) insperato non multo post, et ex-
ea-ipsa-die dulce lumen vidit lucis [optatissimæ
Diana utrumque ei audiens-erat, quæ et puerperii
obstetrix, et candidorum lucifera splendorum.

47. ANONYMI.

Lupum ex propriis uberibus alo invita,
sed me cogit pastoris dementia.
Educatus vero a me, in me rursus bellua erit:
gratia mutare naturam non valet.

48. ANONYMI.

Juppiter fuit cycnus, taurus, satyrus, aurum ob amorem
Ledæ, Europes, Antiopæ, Danaes.

49. INCERTUM.

Spes et tu, Fortuna, n agnum valet: portum inveni.
Nil mihi et vobis commune est. Ludite post me venturos.

50. ΜΙΜΝΕΡΜΙ.

Tuam ipsius mentem mulce; difficilium vero civium
alius quispiam de te male, alius melius dicet.

Quæque uterum solvit, quæque videnda micat.

47. INCERTI.

Non hunc sponte lupi catulum tamen ubere pascio:
Sic jubet insano pectore pastor herus.
At meus hic crescens, in me fera fiet alumnus:
Mutare ingenium nec benefacta valent.

48. INCERTI.

Juppiter igne furens, sit olor, bos, Faunus, et aurum,
Ledæ, Europes, Antiopes, Danaæ.

49. INCERTI.

Jam reperi portum: spes et fortuna valet;
Ludite, vobiscum nil mihi, nunc alios.

50. ΜΙΜΝΕΡΜΙ.

Dulce quod est animo cura: nec respice vulgus:
Hic male si de te fatur, at ille bene.

51. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἶὼν πάντα φέρει· δολιγὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
ὄνομα καὶ μορφήν καὶ φύσιν ἤδ' εὐτυχίαν.

52. ΚΑΡΠΥΛΛΙΔΟΥ.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τις ἀπ' ἡόνος εὐτρίχῃ βάλλον
εἰλκυσε ναυηγῶ κρᾶτα λιποτριχέα.
Οἰκτεῖρας δὲ νέκυν τὸν ἀσώματον, ἐξ ἀσιδήρου
χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχουσε τάφον·
εὖρος δὲ κευθόμενον χρυσοῦ κτείαρ. Ἦ ῥα δίκαιοις
ἀνδράσιν εὐσεβίης οὐκ ἀπολώλε χάρις.

53. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ, οἱ δὲ ΒΑΣΣΟΥ.

Ἱπποκράτης φάος ἦν μερόπων, καὶ σώετο λαῶν
ἔθνεα, καὶ νεκύων ἦν σπάνις εἰν αἶδη.

54. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἰῆρας ἐπὶ μὲν ἀπῆ, πᾶς εὐχεται ἦν δέ ποτ' ἔλθῃ,
μέμφεται· ἔστι δ' αἰεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

55. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ, οἱ δὲ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
ΣΑΜΙΟΥ.

Εἰ τις γηράσας ζῆν εὐχεται, ἀξίός ἐστι
γηράσκειν πολλῶν εἰς ἑτέων δεκάδας.

56. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἑβρου Θρηκίῳ κυρμῶ πεπονημένον ὕδωρ
νήπιος εἰσβαίνων οὐκ ἔφυγεν θάνατον·
ἐς ποταμὸν δ' ἤδη λαγαρούμενον ἔχνος ὀλισθὼν,
κυρμῶ τοὺς ἀπαλοὺς αὐχένας ἀμφεκάρη.
Καὶ τὸ μὲν ἐξεσύρη λοιπὸν δέμας· ἡ δὲ μένουσα
ὄψις ἀναγκαίην εἶχε τάφου πρόφασιν.
Δύσμορος ἦς ὠδὶνα διεῖλατο πῦρ τε καὶ ὕδωρ·
ἀμφοτέρων δὲ δοκῶν, οὐδενός ἐστιν ὄλωρ.

51. PLATONIS.

Omnia fert aetas : naturam, nomina, formam
Fortunamque solet vertere longa dies.

52. CARPYLLIDIS.

Criniger quidam dum captat arundine pisces,
Navifragum ducit jam sine crine caput :
Et, quia non aderat ferrum, pia dextera supplens
Officium tumulo condidit ossa levi.
Invenit hic auri pondus grave. Gratia jure
Non perit, et pretium pro pietate datur.

53. NICOMEDIS, aut, ut alii volunt, BASSI.

In honorem Hippocratis.

Hippocrates deus est populis et lucifer orbi
Maximus, et paucos en rapit interitus.

Reciprocum.

Interitus rapit en paucos, et maximus orbi

51. PLATONIS.

Aetas cuncta fert; longum tempus novit mutare
nomen et formam et naturam et sortem.

52. CARPYLLIDÆ.

Pisces hamo quispiam a ripa pilis-bene-instructo petens
traxit naufragi caput pilis-destitutum.
Miseratusque mortuum sine reliquo corpore, inermi
manu fodiens tenuem egressit tumulum;
invenit autem abditum auri thesaurum. Profecto justis
viris pietatis non perit gratia.

53. NICODEMI, aliis BASSI.

Hippocrates lumen erat mortalium, et servabantur ab eo
gentes, et mortuorum erat penuria in Orco. [hominum

54. MENEKRATIS.

Senectutem, quum abest, quisque optat; si quando autem
culpat: est vero semper melior quando debetur. [advenit,

55. LUCILLII, aliis MENEKRATIS SAMII.

Si quis senior factus vivere optat, dignus est
qui senescat multorum in annorum decadis.

56. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Hebri Thracii gelu constrictam aquam
puer ingressus non effugit mortem.
In flumen vero jam extenuata-glacie vestigio lapsus,
gelu (glacie) teneras fauces circumcisis est.
Et abreptum quidem est ceterum corpus; manens vero
vultus necessariam habuit sepulturae causam.
Infausta mater, cujus partum divisit ignisque et aqua:
utriusque dum videtur esse, neutrius est omnino.

Lucifer, et populis est deus Hippocrates.

54. MENEKRATIS.

Querimus absentem, praesentem plangimus, et quae
Ventura est nobis sola senecta placet.

55. LUCILLII.

Decrepitus si quis tamen optat vivere, dignus
Est annos centum vivere decrepitus.

56. PHILIPPI.

Thrax puer adstricto glacie dum ludit in Hebro,
Eripuit vitam mors inopina brevem.
Nam minuenta gelu cum pondere rumperet amnem,
Abscidit infelix lubrica testa caput.
Caetera vis fluvii rapuit, servataque tantum
Funereo mater repperit ora rogo.
Heu miseræ partum diviserat ignis et unda;
Qui neutrius erat sic utriusque fuit.

57. ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

Τίπτε παναμέριος, Πανδιονί κάμορε κούρα,
μυρομένα κελαδεῖς τραυλὰ διὰ στομάτων;
ἦ τοι παρθενίας πόθος ἔκετο, τάν τει ἀπηύρα
Θρηίκιος Τηρεὺς αἰνὰ βιησάμενος;

58. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κραναῆς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἄρμασι τείχος
καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῆνα κατηγασάμην,
κάπων τ' αἰώρημα, καὶ Ἑλίοιο κολοσσόν,
καὶ μέγαν αἰπεινῶν πυραμίδων κάματον,
μνᾶμά τε Μουσολοῖο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσείδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θεόντα δόμον,
κεῖνα μὲν ἡμαύρωσ' ἔδε, κήνιδε νόσφιν Ὀλύμπου
Ἄλιος οὐδέν πω τοῖον ἐπηγύασατο.

59. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τέσσαρες αἰωροῦσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων
Νίκαι ἱσθρίμους υἱέας ἀθανάτων·
ἃ μὲν Ἀθηναίαν πολεμαδόκον, ἃ δ' Ἀφροδίταν,
ἃ δὲ τὸν Ἀλκείδαν, ἃ δ' ἀπόδητον Ἀρη,
σεῖο κατ' εὐόροφον γραπτὸν τέγος· ἐς δὲ νέονται
οὐρανὸν, ὧ Ῥώμας Γαῖε πάτρας ἔρυμα.
Θεῖη ἀνίκατος μὲν ὁ βουφάγος, ἃ δέ σε Κύπρις
εὐγαμον, εὐμητιν Παλλὰς, ἀτρεστον Ἀρης.

60. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Πύργος δδ' εἰναλῆς ἐπὶ χοιράδος, οὐνομα νήσῳ
ταῦτὸν ἔχων, ὁρμου σύμβολόν εἰμι Φάρος.

61. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γυνὸν ἰδοῦσα Λάκαινα παλίντροπον ἐκ πολέμοιο
παῖδ' ἔον ἐς πάτραν ὠκὺν ἰέντα πόδα,
ἀντίη αἶψασα δι' ἡπατος ἤλασε λόγχαν,
ἄρβρενα βηξάμενα φθόγγον ἐπὶ κταμένῳ·

57. PALLADÆ.

Quid repetis toties Pandione nata querelas,
Mœstaque multimodis flexibus ora moves?
An te, quam rapuit Thracis violentia Terei,
Amissus stimulat virginittatis honos?

58. ANTIPATRI SIDONII.

Vidimus Assyrios portantia mœnia currus,
Et colit Alphei quem cava ripa, Jovem,
Aere pendentes hortos, molemque Colossi,
Et quæ Pyramidum culmina Memphis habet,
Bustaque Mausoli : sed postquam vidimus illud,
Quod Triviæ supra nubila surgit opus,
Cætera dispereunt : par sol nihil ipse videret,
Si non et cæli cerneret ille domum.

59. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Fert bis lina suis ales Victoria pennis

57. PAMPHILI.

Quid-tandem totum-diem, Pandionis infelix puella,
ingemens strepis blæsum-sonum per ora?
an te virginittatis desiderium subiit, quam tibi eripuit
Threicius Tereus sævam inferens-vim?

58. ANTIPATRI.

Et asperæ Babylonis qui-perambulari-potest curribus mu-
et apud Alphæum Jovem illum vidi, [rum
hortorumque suspensa-spatia, et Solis colossus,
et magnum celsarum pyramidum laborem,
monumentumque Mausoli ingens : sed ubi conspexi
Dianæ nubes adusque currentem domum,
illa quidem obscuravit hæc, et ecce citra Olympum
Sol nullidum rei tali illuxit.

59. ANTIPATRI.

Quattuor suspendunt alas-extendentibus super dorsis
Victoriæ pares-numero filios immortalium :
hæc quidem Minervam bellatricem, illa vero Venerem,
tertia Alciden, quarta impavidum Martem,
tua in splendide-tecta et picta domo : petunt autem
cælum, o Romæ, Cai, patriæ defensor.
Faciât invictum quidem taurivorus Hercules, et te Venus
bene-maritatum, prudentem Pallas, intrepidum Mars.

60. DIODORI.

Turris hæc marino super scopulo, nomen-insulæ
idem habens, portus signum sum Pharos.

61. ANONYMI.

Nudatum-clypeo conspicata Lacæna reducem e pugna
puerum suum in patriam citos agentem pedes,
obvia prosiliens per jecur adegit hastam,
mares rumpens sonos in interfectum :

Bis binam sobolem, nomina magna Deum.
Est Tritonis ibi, formosaque mater Amorum,
Et Mars, et patiens Amphitryoniades.
Ex tectis qui celsa tuis in sidera tendunt,
Spes Romæ, Cai, præsidiumque tuæ.
Det tibi Mars animos, sapientia pectora Pallas,
Robur at Alcides, conjugiumque Venus.

60. DIODORI.

Turris ego ex scopulo stationem monstro marino,
Insula de nostro est nomine dicta Pharos.

61. INCERTI.

De Lacæna.

Femina cum natum Spartana videret inermem
Ex duro celerem Martæ referre pedem,
Irruit atque jecur transegit vindice ferro,
Insultansque mares edidit ore sonos :

5 « Ἀλλότριον Σπάρτας, εἶπεν, γένος, ἔρρε πρὸς ἕδαν,
« ἔρρε, » ἐπεὶ ἐψεύσω πατρίδα καὶ γενέταν ε.

62. ΕΥΗΝΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

Ξεῖνοι, τὴν περιβόωντον ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἱρὴν,
τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
αἰῶνος τέφρῃ κατεδήδοκεν· ἀλλ' ἐν Ὀμήρῳ
καίμαι χαλκείων ἔρκος ἔχουσα πυλῶν.
Οὐκέτι με σκάψει Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν,
πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασιν.

63. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Λυδὴ καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὐνομα· τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου
σεμνοτέρῃ πασῶν εἰμὶ δι' Ἀντίμαχον.
Τίς γὰρ ἔμ' οὐκ ἔεισε; τίς οὐκ ἀνέλεξάτο Λυδὴν,
τὸ ξυνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

64. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Αὐταὶ ποιμαίνοντα μεσημβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι
ἔδρακον ἐν κραναοῖς οὖρεσιν, Ἡσίοδε,
καὶ σοὶ καλλιπέτῳλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
ὥρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀρεμόνα,
δῶκαν δὲ κράνας Ἑλικωνίδος ἔνθεον ὕδωρ,
τὸ πτανοῦ πύλου πρόσθεν ἔκοψεν ὄνυξ;
ὃδ' οὐ κορεσσάμενος μακάρων γένος ἔργα τε μολπαῖς
καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

65. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γῇ μὲν ἔαρ κόσμος πολυδένδρεος, αἰθέρι δ' ἄστρα,
Ἑλλάδι δ' ἦδε χθὼν, οἶδε δὲ τῇ πόλει.

66. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Μναμοσύναν ἔλε θάμβος, δὲ ἔκλυε τᾶς μελιψῶνον
Σαπφῶς, μὴ δεκάταν Μῦσῶν ἔχουσι βροτοί.

67. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Στήλῃν μητρυιῆς, λιπαρὰν λίθον, ἔστρεψεν κοῦρος,

Non recipit tales Spartæ domus : i, pete manes,
I cito, majorum proditor et patriæ.

62. EVENI.

De Troja.

Urbe ego turritis celeberrima mœnibus olim
Quæ sacra tot divis Troja vocata fui,
Tempore facta cinis, charta sapientis Homeri,
Ferratis portis incluta, cernor adhuc.
Perniciem non Graja mihi nunc hasta minatur,
Nam Grajûm volito viva per ora virûm.

64. ASCLEPIADÆ.

De imagine Hesiodi. ;

Ipsæ te media viderunt luce Camœnæ,
Hesiodæ, in summo pascere monte pecus;

« Aliena a-Sparta, dixit, soboles, abi ad Orcum,
abi, quum mentitis-sis patriam et patrem. »

62. EVENI SICELIOTÆ.

Hospites, celebratissimam me urbem, Ilion sacram,
quæ prius ob bene-turrita mœnia prædicabar,
ævi favilla devoravit; sed in Homero
sita-sum ærearum munimen habens portarum.
Non jam me eruent Trojanos-perdentia jacula Achæorum,
sed omnium Græcorum sita-ero in oribus.

63. ASCLEPIADÆ.

Lyde et genere sum et nomine; prognatis autem Codro
nobilior omnibus sum per Antimachum.
Quis enim me non cecinit? quis non legit Lyden,
commune Musarum scriptum et Antimachi?

64. ASCLEPIADÆ, aliis ARCHIÆ.

Ipsæ pascentem meridie oves te Musæ
viderunt in asperis montibus, Hesiodæ,
et tibi pulchra-folia-habentem, cingentes undique cunctæ,
porrexerunt lauri sacrum ramum,
dederuntque fontis Heliconii divinam aquam,
quam volucris equi prius percusserat ungula :
qua tu saturatus immortalium genus operaque carminibus
et genus antiquorum scripsisti semideorum.

65. ANONYMI.

Terræ quidem ver ornatus est multis-cultus-arboribus;
Græciæ hæc terra; at hi civitati. [ætheri vero astra;

66. ANTIPATRI SIDONII.

Mnemosynen cepit terror quum audiit mellifluam
Sapphonem, ne decimam Musam habeant mortales.

67. ANONYMI.

Cippum novercæ, unctum lapidem, coronabat puer,

Carpentesque sacra Daphnes ex arbore ramum
Vestitum viridi fronde dedere tibi,
Sedaruntque sitim poclis Heliconidos undæ,
Ungula quam fodit dura velocis equi.
Unde satur superumque genus, rurisque labores,
Priscaque semideûm fortia facta canis.

65. INCERTI.

Hoc decus urbis habes, urbs ut tibi, Græcia, laudi ost,
Ut ver telluri, sidera clara polo.

66. ANTIPATRI SIDONII.

Mnemosyne Sapphûs audit dum carmina, dixit,
Unde novem Musis additur una soror?

67. [CALLIMACHII.]

Serta novercali cippo dat florea, morte

ὥς βίον ἡλλάσθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
 ἥ δὲ τάψω κλινθέντα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα,
 Φεύγετε μητρειῆς καὶ τάφου οἱ πρόγονοι.

68. ADÆSIOTON.

Μητρικαὶ πρόγονοισιν ἀεὶ κακόν· οὐδὲ φιλοῦσαι
 σῶζουσιν· Φαίδρην γυνῶθι καὶ Ἱππολύτου.

69. PARMENIONOS MAKEDONOS.

Μητρικῆς δόσμητις ἀεὶ χόλος, οὐδ' ἐν ἔρωτι
 ἥπιος· οἶδα πάθῃ σῶφρονος Ἱππολύτου.

70. MNASALCOY.

Τραυλὰ μινυρομένα, Πανδιονί παρθένε, φωνᾷ,
 Τηρέος οὐ θεμιτῶν ἀψαμένα λεγέων,
 τίπτε πάνταμέριος γοάεις ἀνὰ δῶμα, χελιδόν;
 Παύε', ἐπεὶ σε μένει καὶ κατόπιν δάκρυα.

71. ANTIPHILIOY BYZANTIOY.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, εὐσχίον ὕψος
 ἀνδράσιν ἀκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
 εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φαττῶν,
 οἰκία τεττίγων, ἔνδοι ἀκρεμόνες,
 κῆμ' ἐτὸν ἡμετέραισιν ὑποκλινθέντα κόμαισιν
 ῥύσασθ', ἀκτίνων ἡέλιου φυγάδα.

72. ANTIPATROY.

Εὐκόλος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες, ἐν δὲ γάλακτι
 χαίρων καὶ δρυίνῃ σπενδομένοις μέλιτι·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρακλῆς· ἓνα δὲ κτίλον ἢ παχὺν ἄρνα
 αἰτεῖ, καὶ πάντως ἐν θύοις ἐκλέγεται.
 Ἀλλὰ λύκους εἴργει. Τί δὲ τὸ πλεόν, εἰ τὸ φυλαχθὲν
 δλλυται εἴτε λύκοις, εἴθ' ὑπὸ τοῦ φύλακος;

73. ANTIPHILIOY BYZANTIOY.

Εὐβοϊκοῦ κόλποιο παλινδίνητε θάλασσα,

Mutatos mores dum putat esse, puer.
 Ille cadit, teneros et pondere proterit artus.
 Privigni posthac credite ne tumulto.

68. INCERT.

Grande noverca malum, nec amans non lædere novit
 Privignum. Phædræ testor et Hippolytum.

69. PARMENIONIS MACEDONIS.

Ira novercarum gravis est, heque parcat amatis :
 Exitium casti novimus Hippolyti.

70. MNASALCÆ.

Effaudens tremulas Pandione nata querelas,
 Eheu barbarico non bene nupta toro,
 Tecta dies totos quid hirundo luctibus implet ?
 Parce : manent genitus tempora longa tuos.

71. ANTIPHILI BYZANTII.

Sublimis quercus pendentes aere rami,

ut vitam, sic exuisse eam mores quoque opinatus .
 ista autem tumulto accliuem interemit puerum delapsa.
 Fugite novercæ vel tumultum, o privigni.

68. ANONYMI.

Novercæ privignis usque malum : ne amantes quidem
 servant : Phædræ nosce et Hippolytum.

69. PARMENIONIS MACEDONIS.

Novercæ male-succensens usque bilis, ne in amore quidem
 lenis. Novi casus casti Hippolyti.

70. MNASALCÆ.

Blæsa ingemens, Pandionis virgo, voce,
 Terei illicita quæ-tetigisti cubilia,
 quid tota-per-diem lamentaris in demo, hirundo?
 Desine, quando te manent et deinceps lacrimæ.

71. ANTIPHILI BYZANTII.

Rami aerii patulæ quercus, bene-umbratum culmen
 viris ab immoderato calore sibi-caventibus,
 divites-foliis, tegulis melius-tegentes, casulæ palumborum,
 casulæ cicadarum, in-aere-suspensi surculi,
 etiam me vestra reclinatum-sub coma
 defendite, radios solis fugientem.

72. ANTIPATRI.

Facilis Mercurius, o pastores, et (in) lacte
 gaudens et quercino dum-ei-libantur melle :
 sed non Hercules : unum vero hircum, vel pinguem agnum
 poscit, et omnino unam victimam sibi-eligit.
 At ille lupos arcet. Quid vero juvat, si custoditum
 perit sive a-lupis, sive a custode?

73. ANTIPHILI BYZANTII.

Euboici sinûs reciprocum mare,

Quæ legis a nimis aestibus, umbra, viros :
 Fida magis tectis homini domus, apta cicadis,
 Celsaque condecorans brachia frondis honos,
 Suscipite ardenti profugum me solis ab ira,
 Ut lateam supplex sub miserante coma.

72. ANTIPATRI.

Mercurius facilis deus est pastoribus : illi
 Lac satis et quercu miella reperta cava.
 Carior Alcides, aries cui pinguis, et agnus
 Victima, placari nec sine ture cupit.
 At fugat iste lupos. Quid refert, si minor est gres,
 An pecudes custos an lupo abripiat ?

73. ANTIPHILI BYZANTII.

Eubois ipsa tuis contraria fluctibus unda,

πλαγκτὸν ὕδωρ, ἰδίους βεύμασιν ἀντίπαλον,
 ἥελψ' κλῆν νυκτὶ τεταγμένον ἐς τρίς, ἄπιστον
 ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δανειζόμενον·
 6 θαῦμα βίου, θαμβῶ σε τὸ μυρίον, οὐ δὲ ματεύω
 σὴν στάσιν· ἀρρήτῳ ταῦτα μέμηλε φύσει.

74. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν' ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·
 καὶ πάλιν ἐξ ἐτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
 Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν μέ ποτ' ὤσETO, καὶ πάλιν οὗτος
 οἶεται· εἰμὶ δ' ὅλος οὐδένος, ἀλλὰ Τύχης.

75. ΕΥΗΝΟΥ ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΟΥ.

Κλῆν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἐτι καρποφορήσω
 ὅσον ἐπισπείσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

76. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δισσᾶν ἐκ βροχίδων ἃ μὲν μία πίονα κίχλαν,
 ἃ μία δ' ἱππεῖα κόσσυρον εἴλε πάγ'·
 ἀλλ' ἃ μὲν κίχλας θαλαρὸν ὅεμα ἐς φάος Ἡοῦς
 οὐαέτ' ἀπὸ πλεκτᾶς ἤκε δεραιοπέδας,
 ἃ δ' αὖθις μεθέτρε τον ἱερόν. Ἦν ἄρ' ἀοιδῶν
 φειδῶ κλῆν κοίταις, ξεῖνε, λινωσταςίαις.

77. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πριομένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρα,
 θυμοβόρον ζαλου κέντρον ἔχουσα νόψ·
 « Ἄρσεν πῦρ ἔτεκεν Τροία Διί· τοιγὰρ ἐγὼ πῦρ
 πέμψω ἐπὶ Τροίᾳ, πῆμα φέροντα Πάριν·
 ἤξει δ' Ἰλιάδαις οὐκ ἀετὸς, ἀλλ' ἐπὶ θοῖναν
 γῦπας, ὅταν Δαναοὶ σκύλα φέρωσι πόνων. »

78. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Μὴ μέμψῃ μ' ἀπέπειρον δαὶ θαλλουσαν ὀπώρην
 ἀρράδα, τὴν καρποῖς πάντοτε βριθομένην.

Quæ vaga per celeres isque redisque vices,
 Tempora ter fallax inter nocturnæ diemque
 Quas dederas ratibus quam cito poscis aquas?
 Miror, nec quero tantæ quæ causa tumultus,
 Natura est cujus conscia sola sibi.

74. [LUCIANI.]

Rus quod Achæmenidæ fueram, nunc ecce Menippi,
 Ex aliis aliis mox adipiscar heros.
 Credit ille suum quondam : nunc credit et iste;
 Sed sum Fortunæ res ego, non hominum.

75. EYENI ASCALONITÆ.

Rode caper vitem, tamen hinc cum stabis ad aras,
 In tua quod spargi cornua possit, erit.

76. ANTIPATRI.

Cum duo se laquei vicina parte tenerent

vaga aqua, propriis fluctibus obluctans,
 dia et noctu tripartitum, infidum
 navibus quantum mittis flumen mutuatum.
 Miraculum vitæ, stupeo te immaniter, sed non investigo
 tuum statum. Arcanæ hæc curæ sunt naturæ.

74. ANONYMI.

Ager Achæmenidæ fui olim, nunc vero sum Menippi.
 et rursus ab altero ibo ad alterum.
 Etenim ille habere me olim opinabatur, et rursus hic
 opinatur; sed sum omnino nullius, verum Fortunæ.

75. EUENI ASCALONITÆ.

Etiamsi me comederis a lusque radicem, tamen adhuc se-
 quod-satis sit ut-libetur tibi, hirce, immolato. [ram-vini]

76. ANTIPATRI.

Binis e laqueis unus quidem pinguem turdom,
 alter vero equina merulam cepit compede.
 Sed ille turdi nitidum corpus in lucem Auroræ
 minime e nexo dimisit collari;
 hic autem remisit sacram avem. Erat igitur in-cantores
 lenitas etiam in surdis, hospes, aucupiiis.

77. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Cruciata pulchritudine Ganymedis dixit olim Juno,
 cor-exedentem zelotypiæ stimulum habens pectore :
 « Marem ignem genuit Troja Jovi : ignem igitur ego
 immittam Trojæ, excidium ferentem Parim :
 veniet autem Iliadis non aquila, sed in escam
 vultures, quum Danaï exuvias reportabunt laborum. »

78. LEONIDÆ TARENTINI.

Ne me incuses immaturos semper ferentem fortis
 pirum-silvestrem, fructibus semper gravidam.

Ille quidem turdum cepit, at hic merulam.
 Turdus edax nunquam superas remeavit ad auras,
 Vincit inexplicito pinguis colla dolo;
 Dimisit merulam laqueus. Reverentia mutis
 Scilicet in vates est sua tendiculis.

77. [ARISTONIS, AN HΛAMIODORI.]

Cum de formoso multum Ganymede doleret,
 Effudit tales æmula Juno minas :
 A te nata Jovi fax mascula : sed tibi mittam,
 Mox tibi Troja facem, maxima damna, Parin.
 Non aquilam Danaûm manibus vastata videbis,
 Sed super Iliadûm corpora vulturios.

78. LEONIDÆ.

Ne temere incusa; quod prægnans undique pomis
 Porto tamen semper non bene cocta pira :

Ὅπποσα γὰρ κλαδεῶσι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει·
ὅπποσα δ' ὦμά μ' ἀνεί, μητρὶ περικρέματαί.

79. TOY AYTOY.

Αὐτοθαλῆς καρπὸς ἀποτέμνομαι, ἀλλὰ πεπείρους·
πάντοτε μὴ σκληροῖς τύπτε με χειρμαδίῳ.
Μηνίσει καὶ Βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κείνου
ἔργα· Λυκούργειος μὴ λαθέτω τε τύχη.

80. TOY AYTOY.

Μάντιες ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
ἔρροιτ', εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμέας ἀφροσύνη μαίωσατο, τόλμα δ' ἔτικτεν,
τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδὼτας ἀκλήτην.

81. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Μὴ εἴπῃς θάνατον βιοτῆς ὄρον· εἰσὶ καμοῦσιν,
ὡς ζωαῖς, ἀρχαὶ συμφορῶν ἔτεραι.
Ἄθρει Νικίῳ Κόου μόνον· ἦδη ἔκειτο
εἰν αἰδῇ, νεκρὸς δ' ἦλθεν ὅπ' ἡλίου·
ἄστοι γὰρ τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας,
εἴρυσαν ἐς ποινὰς τλήμονα δυσθανέα.

82. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Μηδ' ὅτ' ἐπ' ἀγκύρης, ὁλοῇ πίστευε θαλάσση,
ναυτίλει, μηδ' εἴ τοι πείσματα χέρσος ἔχοι.
Καὶ γὰρ Ἴων δρῶν ἐνὶ κάππεσεν· ἐς δὲ κόλυμβον
ναύτου τὰς ταχινὰς ὀϊνος ἔδρασε χέρας.
Φεῦγε χοροτυπίην ἐπινῆϊον· ἔχθρος Ἰάκχω
πόντος· Τυρσηνοὶ τοῦτον ἔθεντο νόμον.

83. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νηὸς ἐπαιγομένης ὠκὺν δρόμον ἀμφεχόρευον
δελφίνες, πελάγους ἰχθυοφάγοι σκύλακες.
Καπροφόνος δὲ κύων θηρσὶν κείνους ἱκελώσας
δύσμορος, ὡς ἐπὶ γῇν εἰς βυθὸν ἐξέθορεν.

Maturus alii furantur ab arbore fœtus;
Matri cruda mihi sola relicta manent.

79. EJUSDEM.

Sponte mea soleo dare, cum maturuit, uvam:
Quid miseram saxis turba proterva petis?
Ultorem Bromium nescis et fata Lycurgi?
Contemni graviter fert sua dona Deus.

80. EJUSDEM.

Vos quibus in celsis venturum queritur astris,
Ite procul, vani turba magisterii:
Stultitia est vobis Lucina, audacia mater,
Vestraque vos ipsos vilia fata latent.

81. CRINAGORÆ.

Non jam meta malis mors est ducenda: perempti
Quippe, velut vivi, quod patiantur habent.

Quotquot enim ramis fructus coquimus, alius attrahit;
quotquot vero crudi manent, matri circumpendent.

79. EJUSDEM.

Mea-sponte fructus carpor, sed maturos:
ne unquam duris feri me lapidibus.
Succensebit et Bacchus lædenti ipsius
opera: Lycurgi ne te lateat sors.

80. EJUSDEM.

Divini stellatam quotquot exploratis viam,
faccessite, vanæ falsi-doctores sapientiæ.
Vobis dementia obstetricata-est, et audacia vos genuit,
infaustos, ne propriæ quidem gnaros infamiæ.

81. CRINAGORÆ.

Ne dicas mortem vitæ finem; sunt defunctis,
ut vivis, initia infortuniorum alia.
Cerne Niciæ Coi letum: jam jacebat
in Orco (tumulo), mortuus vero venit sub solem.
Cives enim tumuli ubi-vecte-amoverunt obices,
traxerunt in pœnas infelicem misere-mortuum.

82. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ne tum quidem quum in ancora s'as, funesto crede mari,
nauta, neu si tibi retinacula tellus habet.
Etenim Ion in portu excidit; ad natationem vero
nautæ citas vinum alligavit manus.
Fuge bacchationem in-navi: infensus Iaccho
pontus. Tyrrheni hanc tulerunt legem.

83. PHILIPPI.

Navis festinantis velocem cursum circumsultabant
delphines, maris pisces-vorantes catuli.
Capricida vero canis belluis illos assimilans
infelix, quasi in terram in gurgitem exsiliit.

Hoc docet ille situs qui Nicia Cous in orco
Mortuus ad solis lucida regna redit.
Nam cives tumuli claustris taxere revulsis
In pœnas miserum, bisque dedere mori.

82. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ne, quamvis teneat fundum maris ancora dente,
Et de puppe solum vincula, crede salo.
In portu nam lapsus Ion, ne naret in undis,
Strictus erat multo brachia lenta mero.
In navi potare time: maris hostis Iacchus:
Mos a Tyrrhenis jam vetus iste venit.

83. PHILIPPI.

Dum circumsiliunt sulcantes Nerea puppes
Delphini, pisces sueta vorare cohors;
Credidit esse feras, et quæ tranquilla jacebant
Æquora convalles credidit esse canis.

Ἔλειτο δ' ἄλλοτρίης θήρης χάριν οὐ γὰρ ἑλαφρός
πάντων ἐστὶ κυνῶν ὁ δρόμος ἐν πελάγει.

84. ANTIPHANOUS.

Νηὸς ἀλιστρέπτου πλαγκτὸν κύτος εἶδεν ἐπ' ἀκτῆς
μηλοδότης, βλυσυροῖς κύμασι συρόμενον,
χεῖρα δ' ἐπέβριψεν· τὸ δ' ἐπεσπάσατ' ἐς βυθὸν ἄλμης
τὸν σώζονθ'· οὕτως πᾶσιν ἀπηχθάνετο·
ναυτηγὸν δ' ὁ νομεὺς ἔσχεν μόνον. Ὡ δι' ἐκείνην
καὶ δρυμοὶ γῆροι πορθμίδα καὶ λιμένες.

85. PHIIPPOU ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Νῆα μὲν ὤλεσε πόντος, ἔμοι δ' ἔπορεν πάλι δαίμων
πλεζομένῳ φύσεως νῆα ποθεινοτέρῃ·
πατὴρ δ' ἰδὼν γὰρ ἐγὼ δέμας εἰς ἐμὲ καίριον ἔλθον,
μουναρέτης ἐπέβην, φόρτος ὀφειλόμενος.
Ἦγαγεν εἰς λιμένας δὲ καὶ ἐσπείρεν δις ὁ πρίσβυς,
νήπιον ἐν γαίῃ, δεύτερον ἐν πελάγει.

86. ANTIPHILOU.

Παμφάγος ἐρπηστὴς κατὰ δώματα λιγνοδόρος μῦς,
δοτρεὼν ἀθρήσας χεῖλεσι πεπταμένον,
πώγωνος διεροῖο νόθην ὠδάξατο σάρκα·
αὐτίκα δ' ὀστρακκοῖς ἐπλάτγησε δόμος,
ἄρμόσθη δ' ὀδύναισιν· ὁ δ' ἐν κλειθροῖσιν ἀφύκτοις
ληφθεὶς αὐτοφόνον τύμβον ἐπεσπάσατο.

87. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυῖ, μηκέτι φώνει
κλωνὸς ἐπ' ἀκροτάτου, κόσσυφε, κεκλιμένος·
ἐχθρόν σοι τόδε δένδρον· ἐπείγεο δ', ἄμπελος ἐνθα
ἀντέλλει γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων·
καίνης ταρσὸν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ἀμφὶ τ' ἐκείνῃ
μέλπε, λίγυν προχέων ἐκ στομάτων κέλαδον.
Ἀρὺς γὰρ ἐπ' ὀρνίθεσσι φέρει τὸν ἀνάρσιον ἰζὺν,
ἃ δὲ βότρυν· στέργει δ' ὕμνοπόλους Βρόμιος.

Interit externæ fallace cupidine prædæ :
Non omnis canis est per maris ire vias.

84. ANTIPHANIS.

Abreptam pelago fracta de nave carinam
In mediis pastor forte videbat aquis.
Arripit : arripitur rapidis servator ab undis :
Usque adeo inclemens omnibus illa fuit.
Aufraga pastorem mors abstulit. O fera navis,
Quæ portus vacuos et nemus una facis.

85. PHILIPPI.

Fregerat iratum navim mare, cum data fato
Altera, naturæ quæ mea jure fuit.
Nam mihi conspectum corpus patris æquore ferri
Scandentem proprium me sibi cepit onus :
Ft tulit ad terras. Bis me sic edidit ille,
In terris puerum, per freta vasta virum.

ANTHOLOGIA. II.

Periit autem alienæ venationis gratia : non enim facilis
omnium est canum cursus in pelago.

84. ANTIPHANIS.

Navis in-mari-versatæ errantem alvum vidit in littore
opilio, truculentis fluctibus tractam,
et manum injecit : hæc autem pertraxit in fundum maris
servatorem : adeo cunctis hostilem-habuit-animum.
Nautragam vero pastor habuit mortem. Heu ! propter hanc
et saltus erunt orbi navem et portus.

85. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Navem quidem perdidit pontus, mihi vero præbuit rursus
erranti naturâ navem amabiliorem. [dæmon
Patris conspicatus enim ego corpus in me opportune veniens,
solitarius-remex conscendi, onus ei debitum.
Atque duxit me in portus, et genuit bis senex,
infantem in terra, secundum in pelago.

86. ANTIPHILI.

Omnia-qui-rodit reptator per domos, ligurritor mus,
ostream conspicatus labris (valvis) patentibus,
barbæ humidæ spuriam mordicus-vulsit carnem :
illico autem ostreacea strepuit domus, [bilibus
et clausa-est ob-dolores. Hic autem in claustris inelucta-
captus, ipse-sibi-cum-nece tumultum arcessivit.

87. MARCI ARGENTARII.

Ne tu nunc leniter-garri ad quercum, ne tu cane
ramo in summo, merula, nixa :
infensa tibi hæc arbor est : profera sed eo, vitis ubi
se-extollit viridantibus obumbrans ex foliis :
hujus in ramum sige pedem, et circa hanc
modulare, argutum profundens ex ore strepitum.
Quercus enim contra aves fert inimicum viscum,
illa autem racemum : ac diligit vates Bacchus.

86. ANTIPHILI.

Perreptor domuum mus, omnia fercula sectans,
Ostrea dum conchæ pandere labra videt,
Hispidæ corrosit mentita putamina carnem :
Insonuit gemino limine testa dolens,
Præclisitque vias. Nulla est fuga carceris illi :
Sic miser ipse, dedit quam sibi, morte perit.

87. ARGENTARII.

Parce tuas duro nemori narrare querelas,
Et canere in summis quercibus, o merula.
Non est ista tibi satis arbor amica, sed illuc,
Vitis ubi tenera fronde virescit, abi.
Palmitibus subnixa sede, circumque racemos
Funde tuos tremulo molliter ore sonos.
Robora dant viscum mala fata volucris : uvas
Vinea ; cantores ipse Lyæus amat.

88. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Μεμφομένη Βορέην ἐπεπωτώμην ὑπὲρ ἄλμης·
 πνεῖ γὰρ ἐμοὶ Θρηκῆς ἥπιος οὐδ' ἄνεμος.
 Ἀλλὰ με τὴν μελίγηρυν ἀηδόνα δέξατο νῶτοιο
 δελφίν, καὶ πτηνὴν πόντιος ἡνιόχει.
 Πιστοτάτῳ δ' ἐρέτῃ πορθιμευομένην, τὸν ἄκωπον
 ναύτην τῇ στομάτων θέλγον ἐγὼ κιθάρῃ.
 Εἰρσεῖν δελφίνες αἰεὶ Μούσῃσιν ἄμισθον
 ἤνυσαν· οὐ ψεύστης μῦθος Ἀριόνιος.

89. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Λιμὸν διζυρὴν ἀπαμυνομένη πολύγηρως
 Νικῶ σὺν κούραις ἡερολόγει στάχυν·
 ὤλετο δ' ἐκ θάλλους· τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέριθι
 νῆσαν πυρκαϊὴν ἀξυλον ἀσταγῶν.
 Μὴ νεμέσα, Δήμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν οὔσαν
 κοῦραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἡμίευσαν.

90. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Νῆων ὠκυπόρων δεῖς ἔχεις κράτος, ἱππие δαῖμον,
 καὶ μέγαν Εὐδοίης ἀμφικρεμῆ σκόπελον,
 οὐρίον εὐχομένοισι δίδου πλόον Ἄρεος ἄχρῃς
 ἐς πόλιν, ἐκ Συρίας πείσματα λυσαμένοισι.

91. ΑΡΧΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Ἑρμῇ Κωρυκίων ναίων πόλιν, ὦ ἄνα, χαίροις,
 Ἑρμῇ, καὶ λιτῇ προσελάσαις δσῆν.

92. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἀρχαῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πiónτες
 ἀεῖδεν κύκνων εἰσι γεγωνότεροι.
 Ὡς καὶ αἰοδὸς ἀνὴρ, ξενίων χάριν, ἀνταποδοῦναι
 ὕμνους εὐέρχταις οἶδε, παθὼν ὀλίγα.
 Τοῦνεκά σοι πρώτως μὲν ἀμείβομαι· ἦν δ' ἐθέλωσιν
 Μοῖραι, πολλάκι μοι κείσαι ἐν σελίσιν.

93. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντίπατρος Πείσωνι γενέθλιον ὥπασε βίβλον

88. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Incusans Borean volitabam super mari;
 spirat enim mihi ex-Thracia lenis ne ventus quidem.
 At me melliloquam lusciniā excepit dorso
 delphin, et volucrem marinus gubernabat.
 Fidissimo autem retinige vecta, sine-remo
 nautam oris mulcebam ego citharā.
 Remigium delphines semper Musis sine-mercede
 peregerunt: non mendax est fabula Arionis.

89. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Famem lamentabilem arcens grandæva
 Nico cum puellis legebat-summas spicas:
 perit autem ex æstu. Huic vero sociæ-laboris ex culmo
 spicarum acervarunt rogum sine-lignis.
 Ne succenseas, Ceres, e terra mortalem (terræ filiam) si
 puellæ terræ seminibus condiderunt.

90. ALPHEI MITYLENÆI.

Navium citarum qui tenes regnum, equestris deus,
 et magnum Eubææ undique-suspensum scopulum,
 felicem precantibus da navigationem Martis usque
 in urbem, e Syria funes qui-solverunt.

91. ARCHIÆ JUNIORIS.

O Mercuri Coryciorum incolens urbem, o deus, salve,
 Mercuri, etiam exili arridens sacrificio.

92. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Sufficit cicadas ut-inebriet ros: sed potæ
 canere cynnis sunt argutiores.
 Ita et vir cantor, hospitalium-munerum gratia, reddere
 hymnos benefactoribus novit, beneficiis-acceptis paucis.
 Quare tibi primum his respondeo; sed si velint
 Parcæ, sæpe meis positus-eris in paginis.

93. ANTIPATRI.

Antipater Pisoni natalicium munus obtulit librum

88. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Ut boream fugerem, supra freta salsa volabam,
 Nam mihi de Threce flabra nec ipsa placent.
 Dulcisonam subiit me pondus aedona Delphin,
 Pennigeramque natans me fera vexit avem.
 Hunc sine remigio mihi vasta per æquora nautam
 Mulcebam fidicen cantibus atque lyra.
 Delphines soliti gratis servire Camænis,
 Fabula nec falsum narrat Arionia.

89. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Præteritas Nico grandæva legebat aristas,
 Ut non emta gravem pelleret esca famem.
 Sed necat hanc æstus: sociæ fecere puellæ

Non lignis, stipula sed crepitante rogum.
 Tu veniam dabis, alma Ceres, tellure creatam
 E tellure sata fruge quod induerint.

92. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Parva cicadarum ros pocula: sed tamen illum
 Cum biberint, cygnus non meliora canit.
 Sic bene promeritis quamvis pro munere vates
 Exiguo reddunt carminis arte vicem.
 Hanc primum tibi reddo vicem quam debeo: Parca
 Siverit, in chartis sæpe legere meis.

93. ANTIPATRI.

Natali dat, Piso, tuo non grandia dona

μικρὸν, ἐν δὲ μιῇ νυκτὶ πονησάμενος.
 Ἥλαος ἀλλὰ δέχοιτο, καὶ αἰνήσειεν αἰοῖδον,
 Ζεὺς μέγας ὡς ὀλίγῳ παιθόμενος λιβάνῳ.

94. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Πούλυπον ἀγρεύσας ποτὲ Τύννιχος, ἐξ ἄλός εἰς γῆν
 ἔβριψεν, δέσας θηρὸς ἱμαντοπέδην.
 Ἄλλ' ὁ γ' ἐφ' ὑπνώοντα πεσὼν συνέδησε λαγῶν,
 φεῦ! τάχα θηρευτὰς ἄρτι φυγόντα κύνας.
 Ἀγρευθεὶς ἤγρευσεν· ὁ δ' εἰς ἄλα Τύννιχος ἰχθύν
 ἤκε πάλιν ζῶν, λύτρα λαγῶν ἔχων.

95. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίαις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθᾶς ὄρνις
 τέκνοις εὐναίαις ἀμφείχει πτέρυγας,
 μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἡ γὰρ ξμεινεν
 αἰθριος, οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.
 Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αἴδος αἰδέσθητε
 μητέρες ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

96. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῶς ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
 εἶπεν, ὅτ' ἦν ἡδὴ νεύμενος εἰς αἰδὼν·
 « Παρθένε καλλιπάρης, κόρη δ' ἐμῇ, ἴσχε συνεργὸν
 « ἡλακάτην, ἀρκεῖν κτήμα πένητι βίῳ·
 « ἦν δ' ἰχθὺς εἰς ὑμέναιον, Ἀχαιίδος ἦθεα μητρὸς
 « χρηστὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βεβαιωτάτην ».

97. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔτι θοῖον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
 δερκόμεθ' ἐκ βάρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
 καὶ μόθον Αἰάντειον, ὑπὸ στεφάνῃ τε πόλως
 ἐκδετο ἐξ ἱππων Ἑκτορα συρόμενον.
 Μαιονίδεω διὰ μούσαν, ὃν οὐ μία πατρίς αἰοῖδον
 κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

Antipater, sed quem nox dabat una librum.
 Accipe sed facilis, nec dedignare poetam;
 Conciliat thuris sic data mica Jovem.

94. ISIDORI ÆGEATÆ.

Tynnichus in terram projecit in æquore captum
 Polypon, exhorrens vincula sæva feræ.
 Forte soporatum leporem premit ille ligatque,
 Eheu qui celeres fugerat ante canes.
 Prædaque prædatur: debes hunc reddere ponto:
 Quadrupedem pretium, Tynniche, piscis habes.

95. ALPHEI MITYLENÆI.

Occulerat placidis sobolem gallina sub alis,
 Non metuens gelidæ vellera densa nivis;
 Hibernumque Jovem durans immota manebat,
 Donec ab immitti frigore victa perit.
 Fama, fer ad manes matris pia facta volucris,

parvum, sed una in nocte molitus.
 Propitius at accipiat, et laudet poetam,
 Juppiter maximus ut parvo conciliatus thure.

94. ISIDORI ÆGEATÆ.

Polypum venatus aliquando Tynnichus, e mari in terram
 projecit, veritus belluæ vincula.
 Sed ille in dormientem incidit et constrinxit leporem,
 heu! forsā venatoribus nuper elapsum canibus.
 Captus cepit: ille vero in mare Tynnichus piscem [nens.
 misit rursus vivum, redemptionis-pretium leporem te-

95. ALPHEI MITYLENÆI.

Hibernis nivibus conspersa domestica gallina
 pullis ut-cubarent circumfundebat alas.
 donec eam de-cælo gelu enecavit: sane enim mansit
 sub-dio, æthereis obluctans nebulis.
 Procne et Medea, in Orco vos-pudeat,
 matres, avium opera quando-docemini.

96. ANTIPATRI.

Antigenes Gelous verbum olim hoc filiæ
 dixit, quum erat jam iturus in orcum:
 « Virgo pulchris-genis, filiaque mea, habe laboris-sociam
 colum, sufficiens bonum pauperi vitæ;
 quando vero veneris ad hymenæum, Achæidis mores matris
 probos serva, viro dotem firmissimam. »

97. ALPHEI MITYLENÆI.

Andromachæ geinitum adhuc audimus, adhuc Trojam
 cernimus ex-imis-sediibus totam eversam,
 et laborem Ajacis, et sub corona urbis
 vinctum ex quadrigis Hectorem tractum,
 Mæonidæ per Musam, quem non una patria vatem
 suum-colit, sed terræ utriusque regiones.

Ut sit cum Procne Colchida quod pudeat.

96. ANTIPATRI.

Antigenes anima jam jam fugiente Gelous
 Hæc dulci natæ verba suprema dedit:
 Pulchra genas virgo, soboles mea, cara sequatur
 Te colus: hoc tenuis sat sibi vita putet.
 Nubere si detur, probitatem ab Achæide matre
 Exprime; dos erit hæc non peritura viro.

97. ALPHEI MITYLENÆI.

De Homero.

Andromaches resonant etiam nunc planctibus aures,
 Ustique de tanto culmine Troja cadit;
 Dardanidum sudans sub mœnia cernitur Ajax,
 Tractus Achilleis cernitur Hector equis,
 Carmine Mæonidæ, quem non sua patria tantum,
 Tota sed Europe nunc canit, atque Asia.

98. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Οἰδίποδες δισσοί σε, καὶ Ἥλέκτρη βαρύμηνις,
καὶ δειπνοὶ ἐλαθεὶς Ἀτρεὺς Ἡέλιος,
ἀλλὰ τε πολυπαθέσαι, Σοφόκλεες, ἀμφὶ τυράννοις
ἄξια τῆς Βρομίου βύβλα χοροῦτιπύς,
ταχὸν ἐπὶ τραγικοῖο κατήνεσσαν θιάσιοιο,
αὐτοῖς ἡρώων φθεγξάμενον στόμασι.

99. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἰξάλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἐν ποθ' ἄλωγ'
οἴνης τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.
* Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· « Κεῖρε, χάριστε,
« γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον·
« ρίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
« ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένω ».

100. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Λητοῦς ὠδίνων ἱερὴ τροφὴ, τὴν ἀσάλευτον
Αἰγαίῳ Κρονίδῃς ὠρμίσατ' ἐν πελάγει,
οὗ νύ σε δειλαίην, μὰ τεοὺς, δέσποινα, βοήσω,
δαίμονας, οὐδὲ λόγοις ἔψομαι Ἀντιπάτρου·
ὀλβίζω δ', ὅτι Φοῖβον ἐδέξαο, καὶ μετ' Ὀλυμπον
Ἄρτεμις οὐκ ἄλλῃν ἢ σὲ λέγει πατρίδα.

101. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡρώων ὀλίγαι μὲν ἐν ὕμνασιν, αἱ δ' ἔτι λοιπαὶ
πατρίδες οὐ πολλῶ γ' αἰπύτεραι πεδίῳ·
οἴην καὶ σὲ, τάλαινα, παρερχόμενός γε Μυκῆνῃν
ἔγνων, * αἰπολίου παντός ἐρημοτέρην,
αἰπολικὸν μήνυμα· γέρον δέ τις, « ἡ πολὺ χρυσος,
εἶπεν, Κυκλώπων τῇ δ' ἐπέκειτο πόλις ».

102. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΡΓΕΙΟΥ.

Ἦ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπολις αἰθερίοιο,
ἡ πικρὸν Ἰλιάδαις ἀστέρα θρηψαμένη,
αἰπολίοισιν ἐναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖραι,
τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας.

99. LEONIDÆ TARENTINI.

Vir capræ barba bonus, exsultator, amabat
Pampineas teneræ rodere vitis opes.
Sed fuit e terra vox reddita : Palmite farci
Frugifero quantum nunc lubet ora mco.
Viva manet radix : satis hinc, ubi victima fies,
In caput infundi quod tibi possit, erit.

100. ALPHEI MITYLENÆI.

O Latonigenum nutrix veneranda, Tonantis
Quam manus Ægæis fixit in æquoribus :
Non mea te dicent miseram, tua numina juro,
Carmina : nec nobis hoc placet Antipatri.
Cive satis felix es Apolline, cive Diana,
Altera post cælum tu quibus es patria.

98. STATYLLII FLACCI.

Œdipodes bini te, et Electra graviter-irata,
et cœnis fugatus Atrei Sol,
aliique de-multa-passis, o Sophocles, regibus
digni Bacchica libri chorea
principem in tragico commendarunt cœtu,
ipso heroum locutum ore.

99. LEONIDÆ TARENTINI.

Lascivus, valde-barbatus capræ maritus aliquando in
vitis teneros omnes voravit ramos. [vinea
Hæc autem verbum e terra tale locuta-est : « Tonde, ne-
maxillis nostrum palmitem frugiferum : [quam,
radix enim firma quum-sit, rursus dulce nectar emittet
quantum-sufficit aspergi tibi, hirce, ubi-immolaberis. »

100. ALPHEI MITYLENÆI.

Latonæ partuum sacra nutrix, quam stabilem
Ægæo Cronides ut-portu-fundavit in pelago,
non igitur te miseram appellabo, per tuos juro, domina,
deos, neque verbis assentiar Antipatri :
sed felicem-dico, quod Phœbum excepisti, et post Olym-
Diana non aliam ac te nuncupat patriam. [pum

101. EJUSDEM.

Heroum paucæ quidem ob oculos, quæ vero adhuc super-
patriæ non multo utique celsiores campis, [sunt
qualem et te, misera, præteriens Mycenen
cognovi, scopulo omni desertiorem,
a-caprario rem-indicatam ; senex quidam : « Auri-dives,
inquit, Cyclopus hic posita-erat urbs. »

102. ANTONII ARGIVI.

Quæ prius ego Persei eram arx ætherei,
quæ amarum Iliadis sidus (Atridas) alui,
caprarum-pascuis stabulum desertis relicta-sum,
postquam-solvi Priami Manibus sero pœnas.

101. EJUSDEM.

De Mycene deleta.

Heroum veterum nunc oppida cernere pauca est :
Cætera vix campis editiora jacent.
Qualis conspiceris mihi nunc miseranda, Mycene,
Non pastoralis tu casa (quod nimium),
Sed nota pastorum : senior, Stetit, inquit, in istis
Cyclopus sedes, urbs opulenta, locis.

102. ANTONII ARGIVI.

Illa ego penniferi fueram quæ regia Persei,
Progenui sidus quæ tibi, Troja, malum :
Caprigeno stabulum pecori miseranda relinquer,
Dis Priami pœnas sero coacta dare.

103. ΜΟΥΝΔΟΥ ΜΟΥΝΑΤΙΟΥ.

Ἡ πολύχρυσος ἐγὼ τὸ πάλαι πόλις. ἡ τὸν Ἀτρειδῶν
οἶκον ἀπ' οὐρανόυ δεξαμένη γενεῆς,
ἡ Τροίην πέρσασα θεόκτιτον, ἡ βασιλείον
ἀσφαλές Ἑλλήνων οὐσά ποθ' ἡμιθέων,
μηλόδοτος κείμαι καὶ βούνομος ἔνθα Μυκῆνῃ,
τῶν ἐν ἐμοὶ μεγάλων τοῦνομ' ἔχουσα μόνον.
Ἴλιον ᾧ Νεμέσει μεμελημένον, εἰ γε, Μυκῆνης
μηκέθ' ὀρωσμένης, ἐσσί, καὶ ἐσσί πόλις.

104. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἄργος, Ὀμηρικὴ μῦθε, καὶ Ἑλλάδος ἱερὸν οὐδας,
καὶ χρυσή τὸ πάλαι Περγέος ἀκρόπολις,
* ἐσθέσασθ' ἥρώων κείνων κλέος, οἳ ποτε Τροίης
ἤρειψαν κατὰ γῆς θειόδομον σέφανον.
Ἄλλ' ἡ μὲν κρείσσω ἐστὶν πόλις· αἱ δὲ πεσοῦσαι
δείκνυσθ' εὐμύκων αὐλία βουκολίων.

105. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐκλάσθην ἀνέμοισι πίτυς. Τί με τεύχετε νῆα,
ναυηγῶν ἀνέμων χερσὸν γευσαμένην;

106. ΛΕΩΝΙΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἐφλεξε, τόσῃν ἄλα μετρήσασαν,
ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένην,
ἦν πέλαγος διέσωσεν, ἐπ' ἥόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
τὴν ἐμὲ γειναμένην εὐρον ἀπιστοτέρην.

107. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν μικρὴν με λέγουσι, καὶ οὐκ ἴσα ποντοπορεύσαις
ναυοὶ διυθύνειν ἄτρομον εὐπλοίην·
οὐκ ἀπόρημι δ' ἐγὼ· βραχὺ μὲν σκάφος, ἀλλὰ θαλάσση
πᾶν ἴσον· οὐ μέτρων ἡ κρίσις, ἀλλὰ τύχης.
Ἔστω πηδαλίοις ἐτέρῃ πλέον· ἄλλο γὰρ ἄλλῃ
θάρος· ἐγὼ δ' εἶην δαίμοσι σωζομένη.

103. MUNDI MUNATII.

Quæ auri-dives ego olim urbs *fuit*, quæ Atridarum
domum a cœlesti accepi genere,
quæ Trojam destruxi a-diis-conditam, quæ regia
inconcussa Græcorum fui quondam semi-deorum,
ovibus-tonsa jaceo et hobus-calcata hîc Mycene,
ex-lis-quæ in me magna fuerunt, nomen habens solum.
Proh! Ilion Nemesi curæ-fuisti, siquidem, Mycena
ex-oculis sublata, stas, atque stas urbs.

104. ALPHEI MITYLENÆI.

O Argos, Homérica fabula, et Helladis sacrum solum,
et aurea olim Persei arx, [Trojæ
extinctæ-estis heroum vos illorum gloria, qui quondam
projecerunt humo a-diis-conditam coronam *murorum*.
Sed illa *jam* potentior est urbs; at vos collapsæ
apparetis valde-mugientium pascua armentorum.

105. ANONYMI.

Fracta-sum ventis pinus. Quid me fabrefacitis navem,
naufragos ventos in-arida quæ-gustavi?

106. LEONIDÆ TARENTINI.

Navem ignis me combussit, tantum mare emensam.
in terra, quæ pinus in me sibi-secuit,
me quam pelagus servavit, in littore. Sed mari
eam quæ-me genuit inveni infidiorem.

107. EJUSDEM.

Parvam me dicunt, et non æque ac-pontum-percurrentes
naves dirigere intrepidum bonæ-navigationis-cursum.
Non diffiteor ego: brevis quidem scapha; sed mari
omnia *sunt* paria: non mensuræ est arbitrium, sed
Esto clavis altera instructor: alii enim rei alia [fortunæ.
fidit *navis*; ego vero utinam a diis server!

103. MUNATII.

Illa ego Tantalidum sedes, ditissima quondam,
Qui Jove fulgebant progenitore sati;
Condita quæ Superis everti moenia Trojæ
Et Superum natis regia fida fui:
Pascua sum feneris ovibus bubusque Mycene,
De magnis rebus nil nisi nomen habens.
Curæ, Troja, tua est Dis ultio: nempe Mycene
Paret nulla; manes tu tamen urbsque manes.

104. ALPHEI MITYLENÆI.

Arx sacra Grajugenum, sermo vetus, Argos Homeri,
Tuque simul Persei dives et ampla domus,
Perdita per vos est Heroum gloria, quorum
Cecidit illa, Deis condita, Troja manu.
Illa sed antiqua surrexit pulchrior: at vos
Estis mandra boum prætereaque nihil.

105. INCERTI.

Fracta truci Borea cur mittor in æquora pinus?
Jam satis in terris naufraga flabra tuli.

106. LEONIDÆ TARENTINI.

Mensa diu pelagus pereò face navis, in illa,
Quæ mihi materiam tonsa creavit, humo.
Atqui reddiderant me terris æquora: vincis
Sic mea tu genetrix æquora perfidiâ.

107. EJUSDEM.

Parva vocor, dicorque minus majoribus alnis
Per medium certas æquor habere vias.
Nec nego me parvam. Sed fluctibus omnis in æquo
Est modus. imperium per mare casus habet.
Sunt quæ plus clavo valeant: fiducia cunctis
Non eadem: pro me sit satis esse Deos

108. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἑρῶτα· « Βέλη τὰ σὰ πάντ' ἀφελού-
χῳ πτανός· « Βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ ». [μαί· »

109. ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ.

Οὐκ οἶδ' εἴτε σάκος λέξαιμ' σε, τὴν ἐπὶ πολλοὺς
ἀντιπάλους πιστὴν σύμμαχον ὠπλισάμην,
εἴτε σε βαιὸν ἐμοὶ πόντου σκάφος, ἢ μ' ἀπὸ νηὸς
ὀλλυμένης κόμισας νηκτὸν ἐπ' ἡϊόνας.
Ἄρεος ἐν πολέμοις ἐφυγον χόλον, ἐν τε θαλάσῃ
Νηρῆος· σὺ δ' ἄρ' ἦς ὄπλον ἐν ἀμφοτέροις.

110. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυλήτους ἀρούρας,
οὐκ ὀλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρίνε·
τὸ Μῆθ' ἐν γὰρ ἄγαν ἄγαν με τέρπει.

111. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Θρήϊκας αἰνέω τις, ὅτι στόναγεῦσι μὲν υἱάς
μητέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους,
ἐμπαλὶ δ' ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
ἀπροϊδὴς Κηρῶν λάτρης ἐμαρψέ Μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζῶντες αἰεὶ παντοῖα περῶσιν
ἐς κακὰ, τοὶ δὲ κακῶν εὖρον ἄκος φοβίμενοι.

112. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Τρεῖς δέκα με πνεύσειν καὶ δις τρία μάντιες ἄστρον
φασίν· ἐμοὶ δ' ἀρκεῖ καὶ δεκάς ἢ τριτάτη·
τοῦτο γὰρ ἀνθρώποις βιοτῆς ὄρος· ἢ δ' ἐπὶ τούτοις
Νέστορι· καὶ Νέστωρ δ' ἤλυθεν εἰς αἰδὴν.

113. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου· ἀλλ' ἐκορέσθην
ἄχρι κόρου καὶ τὸς κόρις ἐκκορίσας.

108. INCERTI.

Juppiter, Eripiam tibi spicula, dixit Amori :
Ille, Tona : fies, cum volo, rursus olor.

109. JULII DIOCLIS.

Te dubito clypeumne vocem, quo sæpe juvante
Hostiles in me nil valere minæ,
An scapha dicenda es, fracta qui nave natantem
Servasti, tutum littus ad usque ferens.
Unius auxilio potui vitare furores,
In bello Martis, Neros in pelago.

110. ALPHEI MITYLENÆI.

Non quæro segetis feracis arva,
Nec Gygis rutilum potentis aurum;
Æquo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi Nil nimis, ali nimis probatur.

108. ANONYMI.

Juppiter ad Amorem dixit : « Jacula tua cuncta auge-
et aliger : « Tona, et denuo cynus eris. » [ram; »

109. JULII DIOCLIS.

Nescio utrum scutum dicam te, quo in multos
hostes fido socio me-armavi,
an te parvam mihi marinam scapham, quæ me e navi
perdita vexisti nantem ad littora.
Martis in præliis effugi iram, et in mari
Nerei : tu vero eras munimentum in utroque.

110. ALPHEI MITYLENÆI.

Non amo profundis soli rura,
non divitias multi-auri, ut Gyges.
Sufficientem-sibi cupio vitam, o Macrine;
illud enim « Ne quid nimis » nimis me delectat.

111. ARCHIÆ MITYLENÆI.

Thracæ laudet sane quispiam, quod ingemiscunt quidem
matris e sinu ad lucem prodeuntibus, [filiis
rursus autem felices dicunt quoscumque relictæ vitæ
improvisa Parcarum ministra corripuit Mors.
Namque viventes semper omni-gena pergunt
in mala, illi vero malorum invenere medicinam mortui.

112. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ter decem me victurum esse et bis ternos annos astrologi
dicunt; mihi autem sat-est et numerus ter denus.
Hic est enim hominibus vitæ terminus : quæ hos excedit
sit Nestori : sed etiam Nestor descendit in orcum.

113. PARMENIONIS.

[saturatus sum
Cimices usque ad satietatem se-saturarunt in-me; sed
usque ad satietatem et ipse cimicibus perdendis.

111. ARCHIÆ MITYLENÆI.

Thracum facta probō, qui tunc sua pignora lugent,
Cum primum cernunt de genitrice diem;
Contra felices celebrant, e limine vitæ
Quos improvise turbine Parca rapit.
Innumeris nam vitæ malis fons est et origo,
At mors innumeris est medicina malis.

112. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Bis tres terque decem vives mihi dixerat annos
Astrologus : decies tres satis esse puto.
Hoc satis, hæc hominum vitæ est, quæ tempora restant
Nestoris : ad manes ivit et ille tamen.

113. PARMENIONIS MACEDONIS.

Cimicibus noctu satiatis de cute nostra,
Sumsi ego mox satura de cute supplicium.

114. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παιδὸς ἀφ' ὤψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα
κύντοντος (Μοῖρα νηπιάχοις ἀφοδόν),
μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῶι μετέτρεψε νόημα·
οἷς δὲ τέκνῳ ζῶν ἔν κεχάριστο γάλα.

115. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀσπίδ' Ἀχιλλῆος, τὴν Ἑκτορος αἵμα πιούσαν,
Λαρτιάδης Δαναῶν ἦρε κακοκρίσῃ·
ναυηγῶ δὲ θάλασσα κατέσπασε, καὶ παρὰ τύμβον
Αἴαντος νηκτὴν ὤρμισεν, οὐκ Ἰθάκῃ.
Καὶ κρίσιν Ἑλλήνων στυγερὴν ἀπέδειξε θάλασσα,
καὶ Σαλαμίς ἀπέχει κύδος ἀπειλούμενον.

116. ΑΛΛΟΘ.

Καλὰ Ποσειδάων δίκασεν πολὺ μᾶλλον Ἀθήνης·
ἀσπίς ἐν αἰγιαλοῖσι βοᾷ, καὶ σῆμα τινάσσει,
αὐτόν σ' ἐκκαλεύουσα, τὸν ἄξιον ἀσπιδιώτην·
« Ἐγρεο, παῖ Τελαμῶνος, ἔχεις σάκος Διακίδαο ».

117. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ.

Πένθιμον ἦνίκα πατρὶ Πολυξείνης ὑμέναιον
ἦνυσεν ὀγκωτοῦ Πύρρος ὑπερθε τάφου,
ὅδε πολυκλαύτιο κόμας λαχίσασα καρήνου
Κισσιῆς τεκνέων κλαύσει φόνους Ἑκάβῃ·
« Πρὸςθε μὲν ἄζονίους φθιτὸν εἵρυσας Ἑκτορα δεσμοῖς·
« νῦν δὲ Πολυξείνης αἵμα δέγχι φθιέμενος·
« Διακίδῃ, τί τοσοῦτον ἐμῇ ὠδύσσοιο νηδυῖ;
« παισὶν ἔφως γὰρ ἐμοῖς ἥπιος οὐδὲ νέκυς. »

118. ΒΗΣΑΝΤΙΝΟΥ.

Ὡ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο·
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισαμένης.

119. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἴ τις ἀνὴρ ἄρχων ἐθέλει κολάκων ἀνέχεσθαι,

114. EJUSDEM.

Puero ex arduis tegulis super extremas metopas
caput-demittente (Parca infantibus non extimescitur),
mater pone-stans ad-mammam convertit ejus mentem :
et bis puero vitam unum gratificatum-est lac.

115. ANONYMI.

Clypeum Achillis, qui Hectoris cruorem bibit,
Laertiades Danaorum tulit pravo-judicio;
a-naufraigo vero pontus detraxit, et versus tumulum
Ajacis nantem detulit, non Ithacæ.
Et sententiam-judicum Græcorum invisam ostendit mare,
et Salamis obtinuit gloriam debitam.

116 ALIUD.

Pulchre Neptunus judicavit multo magis quam-Minerva.
Clypeus in littoribus clamat, et tumulum pulsat,
ipsum te evocans, dignum hastarium :
« Expergiscere, o fili Telamonis; habes scutum Æacidæ. »

117. STATYLLII.

Luctuosum quum patri suo Polyxenes hymenæum
peregit aggesto Pyrrhus super tumulo,
sic, valde-lamentabilis crines dilacerans capitis,
Cisseis liberum flevit cædes Hecuba : [torem loris;
« Prius quidem ad-axem-religatis occisum trexisti Hec-
nunc vero Polyxenes sanguinem excipis mortuus :
Æacide, quid tantopere meo succensuisti ventri?
liberis es enim meis lenis ne exstinctus quidem. »

118. [THEOGNIDIS.]

Ilei mihi, juventam et senectam funestam!
hanc quidem accedentem, illam vero abeuntem.

119. PALLADÆ.

Si quis vir imperans vult adulatorem ferre,

114. EJUSDEM.

Cernuus e summi pendebat culmine tecti,
Non capiens tenera mente pericla puer.
Sed revocat mater nudis spectanda papillis.
Parvule, bis vitam munere lactis habes.

115. INCERTI.

Æacidæ clypeum, quem tinxit ab Hectore sanguis,
Non veris Ithacus ceperat arbitriis.
Amisit captum male naufragus : adnatat ille
Ajacis tumulo per mare, non Ithacæ.
Quod male decrerant Danaï, bene recedit æquor :
Jam Salamin, virtus quod sibi poscit, habes.

116. ALIUD,

ejusdem argumenti.

Æquius arbitrium Neptunus Palladæ dixit :
Testis adest clypeus tumulumque in littore pulsat

Et velut inclamat dignum te talibus armis :
Surge, genus Telamonis, habes quod gessit Achilles.

117. STATILII FLACCI.

Sera patris tumulo reddens connubia Pyrrhus,
Cæde Polyxenia cum maculasset humum,
Cisseis misero vellens e vertice canos
Sic sua degemuit funera mœsta parens :
Ante tui lacerum traxerunt Hectora currus :
Nunc datur inferias heu mea nata tibi.
Cur meus est odio tanto tibi venter, Achilles?
Pignoribus parcis quippe nec umbra meis.

118. THEOGNIDIS.

Hei mihi pubertas dulcis, tristisque senectus,
Quod fugit illa a me, quod venit illa mihi.

119. PALLADÆ.

Si quis adulantes patitur vir, jura gubernans,

πολλοὺς ἐκδύσει τοῖς μικροῖς στόμασιν·
ὥστε χρὴ τὸν ἄριστον, ἀπελθαίροντα δικαίως,
ὥς κόλακας μισεῖν τοὺς κολακευομένους.

120. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΩΣΑΤΕΩΣ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς δὲ ἀπάσας
ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέρχας.

121. ΑΔΗΑΟΝ.

Σπάρτας καὶ Σαλαμῖνος ἐγὼ φυτὸν ἀμφήριστον·
κλαίω δ' ἡθέων ἔξοχον ἢ προμάχων.

122. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, οἱ δὲ ΕΥΗΝΟΥ.

Ἀτθὶ κόρα μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπάξασα
τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
τὸν λάλον ἃ λαλόεσσα, τὸν εὐπτερόν ἃ πτερόεσσα,
τὸν ξένον ἃ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά;
κοῦγ' ἰτάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις, οὐδὲ δίκαιον,
ἄλλυθ' ὕμνοπολους ὕμνοπολοῖς στόμασιν.

123. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΔΕΞ.

Ἐκ θοίνης φάος ἔσχεν ἐπ' ἀχράδα μηκάς ἰοῦσα,
ἐκ δ' ἐφάνη τυφλὴν μηκέτ' ἔχουσα κόρην·
δισσῶν τὴν ἐτέρην γὰρ ἐκέντρισεν ὄξυς ἀκάνθης
ῥζος. Ἴδ' ὥς τέχνης δένδρον ἐνεργότερον.

124. ΑΔΗΑΟΝ.

Ποῖ Φοῖβος πεπόμεναι; Ἀρὴς ἀναμίγνυται Δάφνῃ.

125. ΑΔΗΑΟΝ.

Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι Ῥήνῳ
τέκνα ταλαντεύουσι, καὶ οὐ πάρος εἰσὶ τοκῆες,
πρὶν παῖν ἀθρήσωσι λελουμένον ὕδατι σεμνῷ.
Αἶψα γὰρ ἦνικα μητρὸς ὀλισθήσας διὰ κόλπων
νηπίαχος πρῶτον προχέει δάκρυ, τὸν μὲν αἶρας

Exitio multos perfida lingua dabit.

Mos fugere officium veri rectoris, et illum
Credere, qui fumos vendit emitque pares.

120. LUCIANI SAMOSATENSIS.

Pertusus cadus est homo non probus : omnis in illum
Quæ collata fuit gratia, vana perit.

121. INCERTI.

Arbor, lis Spartæ de qua fuit et Salaminis,
Nunc juvenem egregium Martis honore tego.

122. INCERTI.

Cecropi dulce sonans resonantem dulce cicadam
Abripis, et pullis fers alimenta tuis.
Quid facis ah ? capta quid avi precor hospite gaudes
Hospes avis, verna verna, loquace loquax ?
Quin cito dimittis ? vates ut vatibus esca

multos tradet impuris oribus :
quare oportet optimum, iis juste inimicum, [†] bent
ut adultores odisse eos qui-adulationibus-aurem-præ-

120. LUCIANI SAMOSATENSIS.

Malus vir dolium est pertusum, in quod cunctas
infundens gratias, in vanum effudisti

121. INCERTI.

Spartæ et Salaminis ego germen disputatum-utrimque :
fleo juvenum præstantissimum aut propugnatorum.

122. ANONYMI, aliis EVENI.

Attica puella, melle-nugrita, garrula garrulam quæ-raptam
cicadam volucris dapem fers pullis,
garrulam garrula, aligeram aligera,
hospitem hospes, æstivam æstiva ?
et non statim dimittes ? non enim fas est, neque jus,
perire cantores cantorum oribus.

123. ANONYMI.

De pastu lucem habuit ad pirastrum capra accedens,
atque apparuit cæcam non jam habens pupillam :
duarum alteram enim pupugit acutus spinæ
ramus. Vide ut arte arbor sit efficacior.

124. INCERTI.

Quo Phœbus abiit ? Mars congregitur Daphnæ.

125. INCERTI.

Audaces Celtæ flumine zelotypo Rheno
pueros probant, et non prius sunt patres
quam filium viderint lavatum aqua veneranda.
Statim enim quum matris prolapsus per sinum
infans primam fundit lacrimam, hunc sublatum

Fiat, id haud quaquam jura piumpque sinum.

123. [ANTIPHILI.]

Capra pirum subiens ibi repperit ex dape lucem,
Hoc spectans oculo qui modo cæcus erat.
Punctus enim spina tectis ex orbibus alter
Panditur, et medica plus valet arbor ope.

124. INCERTI,

in Laurum securi præcisam.

Tunc ubi Phœbus erat, cum Daphnen opprimeret Mars ?

125. INCERTI.

Celta ferox partum tædarum vindice Rheno
Explorat, genitoque parens prius esse recusat,
Quam videat sacri lustratum fluminis unda.
Nam simulatque infans materna lapsus ab alvo
Ore rudi primos fletus ciet, ipse rubentem,

αὐτὸς ἐπ' ἀσπίδι θῆκεν ἐν πατρί, οὐδ' ἀλεγίζει,
οὐκ ἔτι γενέταο φέρι νοῦν, πρὶν γ' ἐπαθρήση
κακρυμένον λουτροῖσιν ἐλεγιγάμου ποταμοῖο.
Ἡ δὲ μετ' εἰλείθυιαν ἐπ' ἀλγεσιν ἄλγος ἔχουσα
μήτηρ, εἰ καὶ παιδὸς ἀληθέα οἶδε τοκῆα,
ἐκδέχεται τρομέουσα, τί μήσεται ἄστατον ὕδωρ.

126. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίνας ἂν εἰποι λόγους Κλυταιμνήστρα Ὀρέστου μέλλοντος
αὐτὴν σφάζει.

Πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μᾶζων;
γαστήρ ῥ' ἐλόχευσεν, ἀνέθρεψαντο δὲ μαζοί.

127. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄν περιλειφθῇ μικρὸν ἐν ἄγγεσιν ἡδέος οἴνου,
εἰς οἷον τρέπεται τοῦτο τὸ λαιπόμενον·
οὕτω ἀπαντήσας τὸν ὄλον βίον, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
γῆρας, ὃ πρεσβύτης γίνεταί οἱ οὐχ ὁλός.

128. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἶπε δράκων, καὶ ἔπινεν ὕδωρ· σθένυντο δὲ πηγᾶι,
καὶ ποταμὸς κεκόνιστο, καὶ ἦν ἔτι διψαλὸς θήρ.

129. ΝΕΣΤΟΡΟΣ.

Εἶπε τὸ μὲν, τὸ δ' ἐμελλε, τὸ δ' ἦν ἔτι νοθρὸν ἐν
αὐτᾷ δ' διψήσας ποταμῷ ὑπέθηκε γένειον. [εὐνῇ·
Πᾶς δ' ἄρα Κηφισὸς εἰσω ῥέειν· ἀργαλέον δὲ
ἀνδρείων κελάρυζε. Κατερχομένου δὲ ρεέθρου,
Κηφισὸν κώκυον ὀλωλότα πολλὰκι Νύμφαι.

130. ΑΔΗΛΟΝ.

Παλλάδος εἰμὶ φυτόν· Βρομίου τί με θλίβετε κλῶνες;
ἄρατε τοὺς βότρυας· παρθένος οὐ μεθύω.

131. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρῇν πίτυν ὑέτιός με

Ipse pater puerum clipei ferus orbe reponit :
Nec nisi cum censor thalamos absolverit amnis,
Induit excussum violento pectore patrem.
Interea, præter Lucinam passa dolores,
Quamlibet haud dubii genitoris conscia mater
Pendet, et ancipitum jussus formidat aquarum.

126. INCERTI.

quid dixerit Clytemnestra, cum eam occidere pararet
Orestes.

Quam partem feries, crudelis, an uber, an alvum?
Alvus te genuit : genitum te nutriti uber.

127. INCERTI.

Si quid adhuc modicum servat vetus amphora vini,
Hoc subit absumto nectare tristis acor.
Haud secus exhausto vitæ qui flore profundum
Venerit in senium, nil nisi bilis erit.

ipse (pater) in clypeo ponit suum natum, neque curat,
(nondum enim paternum gerit animum,) prius-quam
probatum lavacris nuptias-examinantis fluminis. [viderit
Illa vero post puerperium additum doloribus dolorem ha-
mater, etsi infantis verum novit patrem, [bens
exspectat tremens-quid meditura-sit inconstans aqua.

126. ANONYMI.

Quem fere habuerit sermonem Clytemnestra quum Orestes
pararet eam trucidare.

Qua ense dirigis? utrumne in uterum an in mammas?
uterus hic te genuit, et aluerunt mammæ.

127. ANONYMI.

Si relictum-est paululum in vasis dulcis vini,
in acidum vertitur hoc quod relinquitur :
sic quum-exhausit totam vitam, et in altam pervenit
senectam, grandævus fit acidus-bile.

128. INCERTI.

Repsit draco, et bibit aquam; arebant autem fontes, [bellua
flumenque pulverulentum-factum-erat, et adhuc sitiebat

129. NESTORIS.

Repsit belluæ pars, pars erat-reptura, pars erat adhuc
sed illa sitiens flumini supposuit mentum. [torpens in cubili :
Totusque hinc Cephissus intro fluxit; horrendum autem
rictus sonabat. Descendente autem fluente,
Cephissum desleverunt absorptum sæpe Nymphæ.

130. INCERTI.

Palladis sum germen : Bromii quid me premitis palmites?
tollite racemos : virgo vinum non bibo.

131. INCERTI.

Montibus in protensis celsam pinum pluviosus me

128. INCERTI.

In Pythium Draconem.

Vix Python tangebatur aquas, fons deficit omnis :
Nil fluvius nisi pulvis erat, sitis arida durat.

129. NESTORIS.

De eodem.

Pars it, pars parat ire feræ, pars strata quiescit ;
Illa sitim jam ferre negans os subdidit amni :
Totus in horribilem fluxit Cephissus hiatum ;
Instrepere sono fauces, inventaque nusquam
Luxerunt teneræ Cephissi flumina Nymphæ.

130. INCERTI.

Quid gravis es Bacchi palmes mihi? Palladis ito
Hinc procul a ramis, non bibo virgo merum.

131. INCERTI.

Frondeferam pinum me cum radice revulsit

πρόρριζον γαίης ἐξεκύλισε νότος·
ἐνθεν ναῦς γενόμην, ἀνέμοις πάλιν ὄφρα μάχωμαι.
Ἀνθρώποι τόλμης οὐ ποτε φειδόμενοι.

132. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σωπρὸσύνῃ καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
ἐλθόντες ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφοτέροι·
Φαίδρην μὲν κτείνειν πυρόεις πόθος Ἴππολύτοιο·
Ἴππολυτον δ' ἄγνῃ πέφνε σαοπρὸσύνῃ.

133. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἴ τις ἀπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον.

134, 135. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐλπίς, καὶ σὺ Τύχῃ, μέγα χαίρετε· τὴν ὁδὸν εὖρον·
οὐκέτι γὰρ σφετέροις ἐπιτέρπομαι. Ἐρβετε ἄμψω,
οὐνεκεν ἐν μερόπεσσι πολυπλανέες μάλα ἐστέ.
Ὅσσα γὰρ ἀτρεκέως οὐκ ἔσσεται, ὅμμες ἐν ἡμῖν
φάσματα, ὡς ὕπνῳ, ἐμβάλλετε, οἷά τ' ἐόντα.
Ἐρβε κακὴ γλήνῃ, πολυώδυνε· ἔρβετε ἄμψω.
Παίζοιτ', εἴγε ὀλοοίτε, ὅσους ἐμεῦ ὕστερον ὄντας
εὖροιτ' οὐ νοέοντας ὅπερ θέμις ἐστὶ νοῆσαι.
Ἀτρεκέως μάλα πᾶσι πλάνῃ Τύχῃ ἐστὶ βροτοῖσιν·
ἐστὶ γὰρ ἀδρανέη, τὸ δ' ἐπιπλέον οὐδὲ πέλουσα.

136. ΚΥΡΟΙ.

Αἶθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
ὥς κεν ὑπὸ πετέλεσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτρῃς
συρίσδων καλὰ μοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.
Πιερίδες, φεύγωμεν εὐκτιμένην πόλιν· ἄλλην
πατρίδα μαστεύσωμεν. Ἀπαγγελέω δ' ἄρα πᾶσιν
ὥς ὅλοοι κηφῆνες ἐδηλήσαντο μελίσσας.

137. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ

τινὸς ἡμιῆρου πρὸς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα.

Ἡμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει·

In summis stantem montibus ira noti.
Facta ratis rursum jubeor certare procellis :
O metuens hominum nulla pericula genus!

132. INCERTI.

Sunt adversa sibi pudor atque amor : et tamen ambo
Exitium eventu sæpe tulere pari.
Hippolyto mortem mores tribuere severi :
Hippolyti sed te, Phædra, peremit amor.

133. INCERTI.

Altera quisquis adit connubia, par facit, ac si
Naufragus æquoreas puppe retinet aquas.

134. FALLADÆ.

Vera reperta via est : Spes et Fortuna valete :
Ite procul : nil me tot gaudia vestra morantur,
Unde venit multus miseris mortalibus error.

cum ipsa radice terrâ evolvit Notus ;
inde navis evasi, cum ventis rursum ut pugnem.
O homines audaciæ non unquam parci!

132. ΑΝΟΝΥΜΙ.

Modestia et Amor obviam sibi-invicem
progressi vitas perdiderunt ambo :
Phædræ quidem interfecit ardens amor Hippolyti ;
Hippolytum vero casta interemit modestia.

133. INCERTI.

Si quis semel maritus-qui fuerat rursus secunda cubilia
naufragus navigat his gurgitem horrendum. [appetit,

134, 135. INCERTI.

Spes, et tu Fortuna, valde valete : viam inveni ;
non-amplius enim vestris delector. Facessite ambæ,
quod inter homines multorum-errorum-auctores plane
Quæcumque enim vere non erunt, eorum vos nobis (estis).
phasmata, velut in somno, injicitis, tanquam essent.
Apage, mala pupa, multi-doloris-causa ; facessite ambæ.
Ludite, si vultis, quos post me futuros
inveneritis non ea cogitantes quæ fas est cogitare.
Vere penitus omnibus error Fortuna est mortalibus ;
est enim impotens, imo plerumque ne est quidem.

136. CYRI.

Utinam pater me docuisset villosas oves pascere!
ut sub ulmis considens, aut sub saxis
modulans calamis meos mulcerem mœrores.
Pierides, fugiamus bene-conditam urbem, aliam
patriam quæramus. Nunciabo jam omnibus
quod funesti fuci perdiderunt apes.

137. GRAMMATICI

cujusdam semisicci versus ad Adrianum imperatorem.
Dimidium mei periit, dimidium vero fames evertit :

Nam velut in somnis quæ non sunt esse putamus,
Sic per vos rerum specie nos versat imago.
Lumen abi fallax plenumque doloribus, et vos
Ite duæ : posthac aliis illudite, qui non
Mente sua teneant, debent quæ mente teneri.

136. CYRI MAGNI.

O si custodem teneri fecisset ovilis
Me pater, ut recubans aliquo sub monte vel ulmo
Inflarem calamos gravibus solatiis curis.
Linquamus patriæ fines, atque altera, Musæ,
Mœnia quæramus ; namque hic, sciat ultimus orbis,
Depopulantur apum scelerati pabula fuci.

137. PRO SEMISIDERATO, qui ADRIANUM

Imperatorem alimenta poscebat.

Parte mei perii : pars esurit altera, serva

σῶσόν μου, βασιλεῦ, μουσικὸν ἡμίτονον.

Πρὸς ὃν ὁ βασιλεὺς ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἀπεκρίνατο·

Ἄμφοτέρους ἀδικεῖς καὶ Πλουτέα καὶ Φαέθοντα·
τὸν μὲν ἔτ' εἰσορῶν, τοῦ δ' ἀπολείπομένους.

138. ΑΔΕΣΗΟΤΟΝ.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι,
ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις·
ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, δότ' οὐδὲ ἐν εἶχον,
νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότε ἔχω.

139. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Μαχλὰς εὐκροτάλοισιν ἀνεάζουσα χορείαις,
διζυγα παλλομένοισι τινάγμασι χαλκὸν ἀράτσει·

τῆς μὲν ὑποκλέπτων πολὴν τρίχα, γείτονα μοίρης.
Ἦλεμά τοις ἀκτίσι χαράσσεται ὀφθαλμοῦ αὐγῇ·
ψευδόμενον δ' ἐρύθημα κατέγραψεν ἄχρους αἰδώς,
ἀγλατὴ στέψασα νόθη κεκαλυμμένα μῆλα.

140. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐδῶρην χαλκεόπεζον ἐπὶ προθύροις Ἑλικῶνος
εἰστήκει θεράπων τις ὑπὲρ νώτοιο μεμαρπῶς,
οὐδ' ἔθελεν μογέοντι πορεῖν ἐπίδαθρον αἰοδῆς·
τοῦνεκά μευ θώρηξε νόον παλὺμητις ἀνάγκη.

141. ΑΔΕΣΗΟΤΟΝ.

Κοινῇ πὰρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἡδὲ φρενοπλήξ
κειμένοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν.
Ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
καὶ τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἔτυπτε μέλους.
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέροις ἐγένοντ' ἄχος, αἷς δ' ἐν αὐτῶν
ἐγρετο, τὸν δ' ὑπὸν πούλις ἐρίψε κόπος.

142. ΑΔΕΣΗΟΤΟΝ.

Κρημνοδάταν, δίκερων, Νυμφῶν ἡγήτορα Πᾶνα
ἑξόμεθ', ὅς πέτρινον τόνδε κέκευθε δόμον,
ἴλαον ἔμμεναι ἄμμιν, ὅσοι λίθα τήνδε μολόντες
ἀενάου πόματος, οἶψαν ἀπωσάμεθα.

serva mei, o rex, musicum hemitonium.

Ad quem rex Adrianus respondit :

Utrisque injuriam facis, et Plutoni et Phaethonti : [niens.
hunc quidem adhuc intuens, illum autem non-conve-

138. ANONYMI.

Eram juvenis, sed pauper; nunc senex dives sum,
heu! unus ex omnibus miserabilis in utroque!
qui tunc quidem uti poteram, quando non quidquam ha-
nunc vero quum uti non possum, nunc habeo. [hebam,

139. CLAUDIANI.

Meretrix crotalo-bene-sonantibus exululans in choreis,
duplex concussis motibus æs agit;

hujus quidem occultans canum crinem, vicinum fati.
Vanis radiis signatur oculi lumen;
ac mentitum ruborem illevis incolor pudor (*impudentia*),
splendore vestiens spurio condita mala (*papillas*).

140. EJUSDEM.

Sedile æneis-fultum-pedibus in vestibulo Stilichonis
stabat famulus quispiam super dorsum qui-corripuerat,
nec volebat fesso præbere thronum cantus.
Ideo meum armavit animum ingeniosa necessitas.

141. ANONYMI.

Communi in lecto lethargicus et vesanus
jacentes, alter-alterius morbum dissiparunt.
Prosiliit e-cubili enim ille audax præ furore,
et hunc sensu-privatum omnibus membris verberabat.
Plagæ vero utrique siebant remedium, per-quas unus eorum
excitatus-est, alterum in-somnum multus conjecit labor.

142. ANONYMI.

Per-præcipitia-gradientem, bicornem, Nympharum ducem
veneramur, qui lapideam hanc colit (?) domum, [Pana
propitius ut-sit nobis, quotquot laticem hunc adeuntes
perennis potus, sitim repulimus.

Rex bone concentus hunc mihi semitonum.

RESPONSUM IMPERATORIS.

Sol habet, orcus habet, de te quod jure querantur,
Ille jubar quod adhuc conspicias, hic quod abes.

138. INCERTI.

Pauper eram juvenis, senibus nunc dives in annis,
Mei mihi sum fato solus utroque miser.
Nil erat utendum, cum ferret, ut uterer, ætas :
Uti cum prohibent tempora, nunc habeo.

141. INCERTI.

Juxta se positi demens captusque veterno

Mutua depulsi causa fuere mali.

Exsilit e strato cui mens commota calore,
Omniaque alterius marcida membra ferit.
Excitus hic plagis, fessum sopor occupat illum :
Verbera sic morbis exsoluere duos.

142. INCERTI,

de Pane.

Dux bone Nympharum Pan per juga currere velox,
Cornigerum dominum quem specus ista colit,
Omnibus ut faveas et des rata vota precamur,
Queis pellit saliens hoc aqua fonte sitim.

143. ANTIPATROΥ.

Αἰτός τοι δόμος οὗτος (ἐπεὶ παρὰ κύματι πηγῶ
 ἴδρυμαι νοτερῆς δεσπότις ἡϊόνος),
 ἀλλὰ φίλος· πόντῳ γὰρ ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι
 χαίρω, καὶ αὐταῖς εἰς ἐμὲ σωζομένοις.
 Ἰλάσκειν τὴν Κύπριν· ἐγὼ δέ σοι ἢ ἐν ἔρωτι
 οὐρίος, ἢ χαροπῶ πνεύσομαι ἐν πελάγει.

144. ANYΤΗΣ.

Κύπριδος οὗτος ὁ χώρος, ἐπεὶ φίλον ἐπλετο τήνᾳ
 αἰὲν ἀπ' ἡπείρου λαμπρὸν ὄρῃν πέλαγος,
 ὄφρα φίλον ναύτησι τελεῇ πλόον· ἀμφὶ δὲ πόντος
 δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

145. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐλθὼν εἰς αἰόην, ὅτε δὴ σοφὸν ἦνυσε γῆρας,
 Διογένης ὁ κύων Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα,
 καὶ στρώσας ὁ γέρον τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου,
 τοῦ πολλὸν ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσσαμένου,
 εἶπεν· « Ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος· ὅσα γὰρ εἶχον,
 « πάντα φέρω σὺν ἐμοί· Κροῖσε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις ».

146. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα,
 τὴν μὲν, ἵν' ἐλπίζης· τὴν δ', ἵνα μὴδὲν ἔγῃς.

147. ΑΝΤΑΓΟΡΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

ὦ ἴτε Δῆμητρος πρὸς ἀνάκτορην, ὦ ἴτε, μύσται,
 μὴ δ' ὕδατος προγοῶς δεῖζετε χειμερίους.
 Τοῖον γὰρ Ξενοκλῆς * ὁ Αἰνίδιος ἀσφαλὲς ὑμῖν
 Ζεῦγμα διὰ πλατέος τοῦδ' ἔβαλεν ποταμοῦ.

148. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλεόν ἤπρε δτ' ἔζης

143. ANTIPATRI.

Parva quidem domus hæc (quippe juxta fluctum canum
 sto humidi domina littoris),
 sed amica : ponto enim late terrenti
 gaudeo, et nautis qui ad me *confugientes* servantur.
 Propitia Cyprin; ego vero tibi aut in amore
 secunda, aut cæruleo flabo in pelago.

144. ANYTES.

Cypridis hic est locus, quandoquidem carum fuit illi
 semper e terra nitidum videre pelagus,
 ut acceptam nautis efficiat navigationem; circa vero pontus
 terret eos, splendidam cernens statuam.

145. ANONYMI.

Ingressus in orcum, quando doctam peregerat senectam,
 Diogenes canis Cræsum videns ridebat,
 et strato senex pallio suo juxta illum,
 qui multum e flumine aurum hauserat, [habebam,
 dixit : « Mihi vel nunc largior locus : quæcumque enim
 cuncta fero mecum; Cræse, tu vero nihil habes. »

146. ANONYMI.

Spem et Nemesim Eunus juxta aram erexi,
 illam quidem, ut speres; hanc vero, ut nil habeas.

147. ANTAGORÆ RHODII.

O ite Cereris ad templum; o ite, mystæ,
 neu aquæ effusiones timete libernas.
 Talem enim Xenocles Lindius firmum vobis
 Pontem per latum hoc jecit flumen.

148. ANONYMI.

Vitam, o Heraclite, multo impensius quam quum viveres.

143. ANTIPATRI.

Non pretiosa quidem domus hæc, quia fluctibus adstat,
 Et me parva madens ora salutat heram,
 Sed bene grata : juvat nam me reverentia ponti,
 Creber et a nostra navita salvus ope.
 Tu sacra fac Veneri, cursus promitto secundos,
 Seu pelagi, seu te jactat amoris hiems.

144. ANYΤΗΣ.

De Venere.

Ista decet Venerem sedes, quæ lucida gaudet
 Æquora de specula littoris adspicere;
 Ut placidum præstet nautis iter, et tremat ipsam,
 Effligiem pulchram dum videt, unda maris.

145. INCERTI.

Risit, ut inferni Cræsum conspexit in umbris,

Nimirum sapiens tunc quoque, Diogenes,
 Pallioloque senex strato se proximat illi,
 Cui dederat faciles aurifer amnis opes :
 Hic quoque plus, inquit, spatii fero, nam mea porto
 Omnia, cum restet nil tibi, Cræse, tui.

146. INCERTI.

Spem Nemesinque simul posui, ceu cernis, ad aram :
 Ista dat ut speres; hæc nihil ut capias.

147. [SIMONIDÆ.]

Ite Dææ Cereris sacra ad penetralia mystæ,
 Ne, nec hyberni terreat amnis aqua.
 Nam Xenocles vobis trans latum Lindius amnem
 Securus posito ponte paravit iter.

148. INCERTI.

Nunc magis, Heraclite, tuo quam tempore, vitam

δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐστ' ἑλπεινότερος.
 Τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημοκρίτε, τὸ πλέον ἢ πρίν·
 νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
 Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὄρων, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
 πῶς ἄμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἄμα σοὶ γελάσω.

149. ANTIPATROΥ.

Εἶχεν Ἀριστείδης ὁ βοκέριος οὐκ ἀπὸ πολλῶν
 πολλὰ, μῆς δ' ὅιος καὶ βοὸς εὐπορίην.
 Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ὁ πένης ἔφυγε φθόνον· ἡματι δ' αὐτῷ
 θῆρες δὴν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυστοκίη.
 Μισήσας δ' ἀβληχρὲς ἐπαύλιον, ἄμματι πῆρής
 ἐκ ταύτης βιοτὴν ἀγράδος ἐκρέμασεν.

150. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Πλοῦτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
 ἦν τις· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυε θύρης.
 Ἡμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνήν λύκος, ἔκτανε δ' ὠδὶς
 τὴν δάμαλιν· πενήνης δ' ὤλετο βουκόλιον.
 Προδέτω δ' ὁ γ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἄμμα λυγύσας,
 οἰκτρὸς ἀμυκῆτῳ κάτθανε παρ' καλύβῃ.

151. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ποῦ τὸ περίβλεπτον κάλλος σέο, Δωρὶ Κόρινθε;
 ποῦ στεφάναι πύργων, ποῦ τὰ πάλαι κτέανα,
 ποῦ νηοὶ μακάρων, ποῦ δώματα, ποῦ δὲ δάμαρτες
 Σισύφιοι, λαῶν θ' αἱ ποτὲ μυριάδες;
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἔχνος, πολυκάμμορε, σείο λείπεται,
 πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος.
 Μοῦναι ἀπόρητοι Νηρηίδες, Ὠκεανοῖο
 κούραι, σῶν ἀχέων μίμνομεν ἀλκυόνες.

152. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄδε ποθ' ἄ κλεινὰ Πριάμου πόλις, ἂν ἀλαπάξαι
 Ἑλλάνων δεκέτης οὐκ ἐτάλασεν ἄρης

Fle, precor, est etenim nunc miserabilior.
 Tu quoque nunc illam magis, o Democrite, ride,
 Nam risu nunquam dignior illa fuit.
 Vos ego sed spectans heic hæreo, quomodo possim
 Te ridendo sequi, te lacrymando sequi.

149. ANTIPATRI.

Pastor Aristides habuit non multa Bocerræ;
 Res ovis una viro bosque sed una fuit.
 Nec tamen invidia caruit; nam luce sub una
 Eripuit vaccam partus, ovemque feræ.
 Ille piro ex ista peræ lethalia neciit
 Vincula, ne muto viveret in stabulo.

150. EJUDEM,

de eodem argumento.

Omnis Aristidæ res hæc erat, una juvenca,
 Una ovis, esuriam quæ pepulere domo.

desse : nunc vita est miserabilior.
 Vitam nunc irride, Democrite, magis quam prius :
 nunc vita omnibus est magis-ridicula.
 Vos autem ego quoque intuens, interea animi pendeo,
 qui tecum una fleam, qui tecum una rideam.

149. ANTIPATRI.

Habebat Aristides Bogerrius non ex multis
 multa, sed unius ovis et buculæ facultatem.
 Sed enim ne pauper quidem effugit invidiam; et die eadem
 belluæ ovem, buculam vero perdidit partus-infelix.
 Exosus autem balatus-expers stabulum, vinculo peræ
 ex hoc vitam pirastro suspendit.

150. EJUDEM.

Divitiæ Aristidi vacca una et villosa
 erat ovis; ope-harum famem arcebat a-limine.
 Excidit autem ambabus : ovem lupus, interemit partus
 vaccam; et paupertatis periit stabulum.
 Atque hic vinciente-peram loro in collo nodum nectens,
 miserabilis ad non-mugiens obiit tugurium.

151. EJUDEM.

Ubinam illa conspicua pulchritudo tua, Dorica Corinthe?
 ubi coronæ turrium, ubi antiquæ divitiæ,
 ubi templa immortalium, ubi domus, ubi vero matronæ
 Sisyphiæ, hominumque illæ olim myriades?
 nam ne vestigium quidem, o valde-infelix, tui relictum-est,
 cunctaque corripens devoravit bellum.
 Solæ nos nesciæ-interitus Nereides, Oceani
 filiæ, tuorum dolorum manemus halcyones.

152. AGATHLÆ SCHOLASTICI.

Hæc olim clara Priami urbs, quam expugnare
 Græcorum decenne non sustinuit bellum

Excidit hoc etiam grege paupere; namque juvencam
 Partus, ovem necuit dente rapace lupus.
 Infelix laqueum peræ sibi vincula fecit,
 Dum sine balatu nescit ovile pati.

151. EJUDEM.

Nunc ubi sublimes tollentia mœnia turres,
 Et laudes et opes, Dori Corinthe, tuæ?
 Nunc ubi Sisyphiæ matres et mille virorum
 Agmina, totque domus sanctæque templa Deum?
 Tantorum decorum vestigia nulla supersunt,
 Omnia corrupt Martis acerba lues.
 Solæ restamus geminis Nereides undis,
 Teque velut mœstæ plangimus Alcyones.

152. AGATHLÆ SCHOLASTICI.

Urbs ego sum Priami, quam vincere Graja per annos
 Arma decem certe non valuere palam :

ἀμαρδὸν, ἀλλ' ἵπποι κακὸν ξύλον. Αἴθε δ' Ἐπειὸς
κάπθανε πρὶν τεῦξαι δουρατέων παγίδα.

Ὁ γὰρ ἄν, ἄτρειδᾶν ὀροζήτραγον ἀφαιμένων πῦρ,
οὕτω ἐπ' ἀμετέροις λάεσιν ἡριπόμαν.

153. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦ πολί, πῇ σέο κείνα τὰ τείχεα, πῇ πολυόλβοι
νηοί; πῇ δὲ βοῶν κράατα τεμνομένων;
πῇ Παφίης ἀλάβαστρα, καὶ ἡ πάγχρυσος ἐφεστρίς;
πῇ δὲ Τριτογενοὺς δείκλον ἐνδαπίης;
Πάντα μόθος χρόνῃ τε γύσις καὶ Μοῖρα κραταῖη
ἥρπασεν, ἀλλοίτην ἀμφιβαλοῦσα τύχην.
Καὶ σε τόσον νίκησε βαρὺς φθόνος· ἀλλ' ἄρα μῶνον
οὔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέος οὐ δύναται.

154. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰλίοις, πολιοῦγε. Σὲ μὲν χρυσαυγεί νηῶ;
ὥς θέμις, ἃ τλάμων Ἰλίου ἡγασάμην·
ἀλλὰ σύ με προλέλοιπας ἑλώριον· ἀντί δὲ μέλου
πᾶσαν ἀπεδρέψω τείχεος ἀγλαίην.
Ἄρκιον ἦν θνάσκειν τὸν βουκόλον· εἰ γὰρ ἀθεσμος
ἔπλετο, τᾶς πάτρας οὐκ ἀλίτῃμα τόδε.

155. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης τις ἔφυς, ξένης, μή με γελάσσης·
οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνη ταῦτα τέλεσσε Τύχη.
Εἰ δὲ τις ἐξ Ἀσίας, μὴ πένθει· Δαρδανικοῖς γὰρ
σχήπτροις Αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.
Εἰ δὲ θεῶν τεμένη καὶ τείχεα καὶ ναετῆρας
ζηλήμων δηῖον ἐξεκένωσεν ἄρης,
εἰμὶ πάλιν βασίλεια. Σὺ δ', ὦ τέκος, ἄτρομε Ῥώμη,
βαῖλα καθ' Ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

156. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Δέρκεο τὸν Τροίας * δεκάτῃ λόχον· εἰσὶδε πῶλον

Sed mala fraus. Utinam prius isset Epeus ad umbras,
Abiete mendacem quam fabricaret equum.
Non ego Tantaleis periissem diruta flammis,
In lapides tristi pondere lapsa meos.

153. EJUSDEM,

de eodem argumento.

Nunc ubi, Troja, precor tua mœnia, templeque Divum
Splendida, et aurati, victima pulchra, boves?
Et Veneris fulgens aibaster et aurea vestia,
Inclitæque indigenæ Palladis effigies?
Cuncta ferus Mavors et vis fatalis et ætas
Abstulit, in varias sæpe voluta vices.
Nactenus invidiæ licuit te vincere: verum
Hac nolente tibi fama decusque manent.

154. EJUSDEM.

In templum Minervæ, quod erat Trojæ.

Da veniam dictis: ego te, Tritonia, supplex
Ilios auratis sum venerata tholis:

palam, sed equi dolosum lignum. Utinam vero Epeus
obisset antequam struxisset ligneas insidias!
Non enim, ubi Atrida: tecta-vorantem accenderunt ignem.
sic nostris lapidibus incubuissem.

153. EJUSDEM.

O urbs, ubi tua illa mœnia, ubi valde-opulenta
templa? ubi boum capita cæsorum?
ubi Paphiæ alabastra, et illud totum-ex-auro peplum?
ubi autem Tritogeniæ signum indigenæ?
Cuncta bellum multique-temporis lapsus et Parca potens
rapuit, dissimilem inducens tibi sortem.
Et te in-tantum modo vicit gravis invidia: sed solum
nomen tuum occultare et decus non valet.

154. EJUSDEM.

Propitia-sis, urbis-præses. Te quidem in æde auro-splen-
ut par est, misera Troja venerata-sum; [dida,
sed tu me deseruisti ut-prædam: et pro malo
totum abriquisti muri splendorem.
Satiùs erat mori bubulcum: si enim legis-immemor
fuit, non patriæ peccatum hoc est.

155. EJUSDEM.

Siquidem ex Sparta quispiam es, o advena, ne me irrideas:
non enim mihi soli hæc fecit Fortuna.
Si vero quispiam es ex Asia, ne lugeas: Dardanicis enim
sceptris Æneadarum omnis se-submisit urbs.
Et si deorum lucos et mœnia et incolæ
invidus hostium exinanivit Mars,
sum iterum regina. Tu vero, o soboles, impavida Roma,
mitte in Græcos tuæ jugum justitiæ.

156. ANTIPHILI BYZANTII.

Cerne has Trojæ structas-ligno insidias; inspicere equum

Tu miseram prodens pomum decerpis ob unum
Heu tibi confisis mœnibus omne decus.
Nonne satis fuerat, periit quod pastor? iniquus
Si fuit, ipse fuit: patria quid potui?

155. EJUSDEM,

In Trojam.

Ne me, si genitus fueris Lacedæmone, ride:
Fatorum sensi non ego sola vices.
Si quis es ex Asia, gaude magis: aspicias urbes,
Quot sunt, Æneadum Dardana jussa pati.
Si Bellona mihi tam magnis invida rebus
Eripuit cives, mœnia, temple Dedum,
At rursum nunc regno: sed o mea filia Roma,
Tu preme Trojugenum vindice colla jugo.

156. ANTIPHILI BYZANTII.

In eandem.

Annorum meditata decem, Trojæque nocentem

εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἤσυχις.

Τεκταίνει μὲν Ἐπειὸς, Ἀθηναίῃ δὲ κελεύει

ἔργον· ὑπὲρ νότου δ' Ἑλλάς δλα δύεται.

Ἡ β' μάταν ἀπόλοντο τόσος στρατός, εἰ πρὸς ἄρῃα
ἦν δόλος Ἀτρείδης ἐσθλότερος πολέμου.

157. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίς θεὸν εἶπεν Ἐρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν δρῶμεν
ἔργον· δ' ἀνθρώπων αἵματι μειδιάει.

Οὐ θεὸν ἐν παλάμαις κατέχει ξίφος; ἡνὶδ' ἀπιστα
τῆς θειοδμήτου σκῦλα μαιφονίης.

Μήτηρ μὲν σὺν παιδί κατέφθιτο· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
ποίνιμος ἔκτεινεν φῶτα λιθοκτονίη.

Καὶ ταῦτ' οὐτ' Αἶδος, οὐτ' Ἄρεος, ἔργα δ' Ἐρωτος
λεύσσομεν, οἷς παίζει κείνος δ νηπίχρος.

158. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἱ τρισαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλαισιν ἐπαιζον
κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς αἶδην·

καὶ τρίς μὲν χειρῶν ἐβαλον κύβον, ἤλαθε δὲ πασῶν
ἐς μίαν· ἡ δ' ἐγέλα κλήρον ὀφειλόμενον.

Ἐκ τέγεος γὰρ ἀελπτον ἔπειτ' ὤλισθε πέσημα
δύσμορος, ἐς δ' αἶδην ἤλυθεν, ὥς ἐλαχεν.

Ἀψευδής δ κλῆρος, ὅτῳ κακόν· ἐς δὲ τὸ λῶιον
οὐτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὐστοχοί, οὔτε χέρες.

159. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοικομένου τις ἰσαθρῶν
εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου·

δεξιτερὴν δ' ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἤκεν,
κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης.

Ὅστιόν ὡς γὰρ ἐπληξεν, ἀφῆλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
πήρωσεν, γλυκεροῦ βλέμματος ὀρφανίσας.

Καὶ πάλιν εἰς αἶδην ἐκολάζετο, τὴν ἰδίην δὲ
ἐκλαυσεν χειρῶν εὐστοχὸν ἀπροσύνῃ.

Armigeræ sætum cerne quietis equum.

Inventrix operis Pallas, fabricator Epeus :

In tergo vehitur Græcia tota meo.

Regibus Atridis potior si Marte professo

Est dolus, incassum tot periere viri.

157. INCERTI.

Cur Deus esset Amor? nec enim malefacta Deorum
Novimus; humano sanguine gaudet Amor.

Non armata quidem gladio manus : et tamen, ecce,
Quæ dedit immani funera sævitia!

Stratus enim cum matre puer jacet, et super ipsos
Vir sævis lapidum jactibus interiit.

Non opus hoc Martis Ditiave, Cupidinis omne est :
Cernite quo lusa gaudeat ille puer.

158. INCERTI.

Experiebantur teneræ tres sorte puellæ.

bene-armato Danaorum sætum silentio.

Fabrefacit quidem Epeus, Pallas vero præscribit

opus : et sub dorso equi Hellas tota se-condit.

Sane igitur frustra perierunt tantus exercitus, si ad bellum
fuit dolus Atridis melior pugnâ.

157. ANONYMI.

Quis deum dixit Amorem? dei malum nullum videmus
opus; hic autem hominum sanguini effuso arridet.

Nonne furentem in palmis tenet ensem? ecce incredibilia
a-deo-structæ spolia cædis.

Mater quidem cum puero periit : sed super iis
vindex interemit virum lapidatio.

Et hæc nec Plutonis, nec Martis, sed opera Amoris
videmus, quibus ludit ille infans.

158. ANONYMI.

Hæc ternæ olim puellæ inter se ludebant

sorte, quæ prior descensura-sit in orcum :

et ter quidem e-manibus jecerunt talum, venit autem hic
in unam; at hæc ridebat sortem debitam. [ex omnibus

De tecto enim inspirato deinde cecidit lapsu
infelix, et in orcum ivit, sicuti erat-sortita.

Non mendax est sors illi cui mala-portendit; ad bona vero
nec preces mortalibus efficaces, neque manus.

159. ANONYMI.

Cranium in triviis extincti quispiam cernens

imaginem communem non flevit vitæ;

sed dextram projecit ad terram, et lapidem misit,
mutus qui-videbatur quidem, sed spirabat vindictam.

Os enim ut feriit, resiliit et eum qui-miserat
occæcavit, dulci lumine orbans.

Et vicissim in orcum-usque poenas-dabat, propriamque
dessevit manuum perite-jaculantem dementiam.

Quæ peteret stygias ordine prima domos.

Tessera ter jacta est, damnatur de tribus una,

Et ridet, vanas dum putat esse minas.

Lapsa sed infelix alto dæ culmine tecti

Ad styga, sors veluti significarat, abit.

Veridica est, quoties nocet alea : prospera nobis

Ut sint fata, nihil vota manusve juvant.

159. INCERTI.

Viderat in trivio calvam qui forte jacentem,

Debuit humanam qui lacrymare vicem,

In dextram projecit humum, saxoque petivit :

Muta fuit vindex attamen illa sui,

Ictaque dissiliens oculi se mittit in orbem,

Et facit hunc lucis tristitia damna pati :

Imprudens læsæ sic ille satisfacit umbræ,

Tamque suas rectum flet feruisse manus.

160. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ' ἐκάστη
ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

161. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡσίοδου ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἐλίσσων
Πύρρην ἐξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην·
βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερὶ, τοῦτ' ἐβόησα·
« Ἔργα τί μοι παρέχεις, ὦ γέρον Ἡσίοδε; »

162. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἥμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτὸν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή·
ἀλλὰ μ' ἀνὴρ ἐμύθη· ἑλικωνίδα, λεπτά τορῆσας
χεῖλεα, καὶ στεῖνόν ῥοῦν ὄχρευσάμενος.
Ἐκ δὲ τοῦ εὔτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἐνθεὸς οἶα,
πᾶν ἔπος ἀφθέγκτω τῷδε λαλῶ στόματι.

163. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακοῦ δοράτων μέσον ἤρπασεν ἥρως
Αἰνείας, ὅσιον παιδὶ βάρος, πατέρα·
ἐκλαγὲ δ' Ἀργείοις· « Μὴ ψάυετε· μικρὸν ἐς ἄρῃ
« κέρδος δ' ἡγεράλειος, τῷ δὲ φέροντι μέγα ».

164. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαχεν; — Οὗτος δ' κλέπτῃς
ἐνθάδε με στήσας, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ.

165. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ὅργῃ τοῦ Διὸς ἔστι γυνή, πυρὸς ἀντιδοθεῖσα
δῶρον, ἀνιερὸν τοῦ πυρὸς ἀντίδοτον.
Ἄνδρα γὰρ ἐκκαίει ταῖς φροντίσιν ἡδὲ μαραίνει,
καὶ γῆρας προπετὲς τῇ νεότητι φέρει.
Οὐδ' ὁ Ζεὺς ἀμέριμνος ἔχει χρυσοθρόνον Ἥρην·

160. INCERTI.

Hospes ut Herodotus Musas exceperat, illi
Hospitii pretium quæque dedere librum.

161. MARCI ARGENTARII.

Cum legerem libros, quos scripsit pastor ab Ascra,
Spectandam subito se mihi Pyrrha dedit.
Excidit e digitis Operum pater atque dierum:
Hoc te, clamo, die nil opus, Hesiode, est.

162. INCERTI.

De graphiario.

Nec ficus mihi ferre datum, nec mala, nec uvas,
Nilque ego cassa nisi frugis arundo fui.
Sed famulam fecit Musis, qui tenuia labra
Finxit et angustum, qua fluit humor, iter.
Nunc atro suffusa mero velut enthea vates
Elingui verbum quodlibet ore loquor.

160. ΑΝΟΝΥΜΙ.

Herodotus Musas excepit: huic inde quæque
pro benigno-hospitio librum dedit unum.

161. MARCI ARGENTARII.

Hesiodi olim librum meis sub manibus versans
Pyrrhen subito vidi accedentem;
ac librum dejiciens ad terram manu, hoc inclamavi:
« Opera (*negotia*) quid mihi præbes, o senex Hesiode. »

162. ΑΝΟΝΥΜΙ.

Eram inutile arundo germen: nam ex me
nec ficus, nec pomum nascitur, nec uva;
sed me vir initiavit Heliconia-ut-essem, tenuia tornans
labra, et angustum flumen canaliculo-ducens.
Ex hoc autem quando bibi atrum potum, tanquam no-
omne verbum muto hocce loquor ore. [*mine-afflata.*]

163. ΑΝΟΝΥΜΙ.

Ex igne Iliaco jaculorum in-medio heros eripuit
Æneas, sanctum filio onus, patrem suum;
inclamavitque Argivis: « Ne tangite! tenue in bellum
lustrum senex, ferenti vero magnum. »

164. INCERTI.

Quis te, o Justitia, mortalis tristitia-affecit? — Hicce fur
hoc-loco qui me statuit, cui nihil mecum commune est.

165. ΠΑΛΛΑΔΕ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΙ.

Ira Jovis est mulier, ignis vice-data
donum, triste pro-igne munus.
Virum enim exurit curis atque cogit-marcescere,
et senectutem præcipitem juventutis affert. [*Junonem*
Ne Jupiter quidem-securus habet aureo-insidentem throno

163. INCERTI.

Per patriæ cineres et tota per hostica ferret
Cum pius Æneas, maxima sacra, patrem,
Hoc onus, aiebat, Danaï ne tangite: parva
In sene sunt vobis præmia, magna mihi.

164. INCERTI.

Justitia ah quæso quid tristis es? Hoc fleo, quod fur,
Et cui nil mecum, me tamen heic posuit.

165. ΠΑΛΛΑΔΕ.

Ira Jovis pretiumque ignis miserabile rapti
Femina, et hinc in se, quo nocet ignis, habet
Sic urit curis animum pereditque, facitque,
Qui juvenes fuerant, esse repente senes.
Magnus et ipse suam, quando non esse molesta

πολλάκι γοῦν αὐτὴν ῥίψεν ἀπ' ἀθανάτων,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃσι μετ' ἄλλον· οἶδεν Ὀμηρος,
 καὶ Δία συγγράψας τῇ γαμετῇ χόλιον.
 Οὕτως οὐδέποτε ἐπὶ γυνὴ σύμφωνος ἀκοίτη,
 οὐδὲ καὶ ἐν χρυσῷ μινυμένη διαπέδω.

166. ΤΟΥ ΑΙΤΤΟΥ.

Πᾶσαν Ὀμηρος εἰδείξε κακὴν σφαλερὴν τε γυναῖκα,
 σῶφρονα καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὀλεθρον.
 Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
 καὶ διὰ σωφροσύνης Πηνελόπης θάνατοι.
 Ἰλιάς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός·
 αὐτὰρ Ὀδυσσεὶ Πηνελόπῃ πρόφρασις.

167. ΤΟΥ ΑΙΤΤΟΥ.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὥπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
 Εἴθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη!
 Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σθένυνται· ἡ δὲ γυνή πῦρ
 ἄσβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

168. ΤΟΥ ΑΙΤΤΟΥ.

Μῆνιν οὐ λομένην γαμετὴν δὲ τάλας γεγάμηκα,
 καὶ παρὰ τῆς τέχνης μήνιδος ἀρξάμενος.
 ὦμοι ἐγὼ πολύμηνης, ἔχων διχόλωτον ἀνάγκην,
 τέχνης γραμματικῆς καὶ γαμετῆς μαχίμης.

169. ΤΟΥ ΑΙΤΤΟΥ.

Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφρασις γεγέννηται
 οὐλομένης πενίης γραμματικευσαμένη.
 Εἴθε δὲ σὺν Δαναοῖς με κατέκτανε μῆνις ἐκείνη,
 πρὶν χαλεπὸς λιμὸς γραμματικῆς ὀλέσει.
 Ἀλλ' ἴν' ἀφαρπάξῃ Βρισηίδα πρὶν Ἀγαμέμνων,
 τὴν Ἑλένην δ' ὁ Πάρις, πτωχὸς ἐγὼ γενόμεν.

170. ΤΟΥ ΑΙΤΤΟΥ.

Νηδὺν ἀναίσχυντον στιβαροῖς ἤσχυνα λογισμοῖς,

Desiit, ejectam Juppiter arce poli
 Suspendit nebulis atque aere. Novit Homerus,
 Iratum scripsit qui tibi, Juno, Jovem.
 Nunquam igitur concors vivet matrona marito,
 Si nec in aethero praestitit hoc thalamo.

166. EJUDEM.

Femineum genus omne nocens : ita censet Homerus :
 Grande malum mœcha est, grande pudica malum.
 Multas esse neces Helene dat adultera : verum
 Casta dat et multas Penelopea neces.
 Ilias immensum carmen versatur in una,
 Unaque Odysseæ femina materia est.

167. EJUDEM.

Ab Jove pro flamma data nobis altera flamma est
 Femina, at o si non illa, nec illa foret.
 Sedari tamen illa potest cito : femina nunquam,

ANTHOLOGIA II.

sæpe certe eam dejecit ab immortalibus.
 in-aere ac nubibus suspensam : novit Homerus,
 etiam Jovem qui scripsit uxori iratum.
 Sic nunquam est uxor concors marito,
 ne si quidem in aureo nubit solo.

166. EJUDEM.

Omnem Homerus ostendit malam fallacemque esse mu-
 modestam et meretricem, utramque perniciosam. [Ilerem,
 Etenim ex Helenæ adulterio cædes orta virorum est,
 et per modestiam Penelopes funera.
 Ilias igitur opus unius gratia exstitit mulieris ;
 Odysseæ autem Penelope causa fuit.

167. EJUDEM.

Juppiter pro igne ignem præbuit alium, mulieres.
 Utinam vero neque mulier, neque ignis apparuisset !
 Ignis quidem sane cito etiam exstinguitur ; sed mulier est ig-
 inextinctus, flammeus, semper-et-ubique exardens. [nis

168. EJUDEM.

« Iram funestam » uxorem miser duxi,
 etiam jubente arte « ab-ira » incipiens.
 Hei mihi, ira-cumulatus sum, habens duplicis-iræ necessi-
 artis grammaticæ et sponsæ pugnacis. [tatem

169. EJUDEM.

Ira Achillis et mihi causa facta-est
 funestæ paupertatis grammaticam-tractanti.
 Utinam autem cum Danaïs me interemisset ira illa,
 antequam dura fames grammaticæ me perdet !
 Sed quo raperet Briseida olim Agamemnon,
 Helenenque Paris, mendicus ego factus-sum.

170. EJUDEM.

Ventrem impudentem gravibus repressi ratiocinationibus,

Undique inardescans, undique semet alens.

168. EJUDEM.

In uxorem suam Andromachen.

Iram pestiferam miser heu pro conjuge duxi :
 Artis principium nec minus ira mihi est.
 Sic gemino gravis ira tenet me compede vinctum,
 Artis Grammaticæ, conjugis indomitæ.

169. EJUDEM.

Ira tua, Æacide, nam tracto poemata pauper,
 Olim aliis, sed nunc perniciose mihi est.
 O utinam me cum Danaïs occideret illa,
 Ne gravior veniat mors mihi, docta fames.
 Quod Paris ante Helenam, Briseida cepit Atrides,
 Hæc mihi nunc causa est, cur ego nil capiam.

170. EJUDEM.

Exporior Ventrem reprimens sermone severo,

σωφροσύνη κολάσας ἔντερον ἀργαλέον·
εἰ γὰρ ἔχω τὸν νοῦν ἐπικείμενον ὑψόθι γαστρός,
πῶς μὴ νικήσω τὴν ὑποτασσομένην;

171. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅργανα Μουσάων, τὰ πολύστονα βιβλία πωλῶ,
εἰς ἑτέρας τέχνης ἔργα μετερχόμενος.
Πιερίδες, σώζοισθε· λόγοι, συντάσσονται ὑμῖν·
σύνταξις γὰρ ἐμοὶ καὶ θάνατον παρέχει.

172. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ·
ἑβριστην πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

173. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρχὴ γραμματικῆς πεντάστιχος ἔστι κατάρ·
πρῶτος μὴνιν ἔχει· δεῦτερος οὐλομένην,
καὶ μετὰ δ' οὐλομένην, Δαναῶν πάλιν ἀλγεα πολλὰ·
δ' τρίτατος ψυχὰς εἰς Ἀΐδην κατὰγει·
τοῦ δὲ τεταρταίου τὰ ἐλώρια καὶ κύνες ἀργοί·
πέμπτου δ' οἶωνοι, καὶ γόλος ἔστι Διός.
Πῶς οὖν γραμματικὸς δύναται μετὰ πέντε κατάρ,·
καὶ πέντε πτώσεις, μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

174. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐνθάδε παιδεύουσιν ὅσοις κεχόλωτο Σάραπις,
τοῖσιν ἀπ' οὐλομένης μὴνιδος ἀρχομένοις·
ἐνθα τροφὸς κατὰ μῆνα φέρει μισθὸν μετ' ἀνάγκης,
βύβλῳ καὶ χάρτῃ δεσασμένην πενήν·
ὥς δὲ κάπνισμα τιθεὶ παρὰ τὸν θρόνον, ὥς παρὰ τύμβον,
τὸν μικρὸν χάρτην, τὸν παραριπτόμενον.
Κλέπτει δ' ἐξ ὀλίγου μισθόν, καὶ χαλκὸν ἀμείβει,
καὶ μόλιθον μίσγει, καὶ τὸ ἔθος δέχεται.
Εἰ δέ τις εἰς ἐνιαυτὸν ἄγοι χρυσοῖο νόμισμα,
ἐνδεκάτῳ μηνί, πρὶν προφέρειν, μετέβη,

Indomitam partem si ratione domem;
Et quid ni, cum ventre animus sublimior exstet,
Vincere sit nobis inferiora datum?

171. EJUSDEM.

Emptorem miseris Musarum quero libellis,
Utilioris enim molior artis opus.
Cyrrrha vale atque Helicon, nam malo dicere causas
Quam mortis causam dicere Grammaticam.

172. EJUSDEM.

Fraudum jam satis est; spes et fortuna valete:
Navigat in portu jam mea cymba suo.
Pauper ero, sed liber et haud obnoxius ulli,
Spernentes alios spernere certos opes.

modestia castigans viscera terribilia:
ei enim habeo mentem collocatam supra ventrem,
qui non vincam subjectam?

171. EJUSDEM.

Instrumenta Musarum, in quibus multum gemui, libros
in alius artis opera transiens. [vendo,
Pierides, valete! literas, valedico vobis:
syntaxis enim mihi vel mortem præbet.

172. EJUSDEM.

Nec Spei nec Fortunæ jam mihi cura est, nec rationem-
deinceps fraudis: Inli portum. [habeo
Sum egenus homo, libertate vero utor-contubernali:
quæ contumeliis-afficiunt paupertatem, divitias aversor.

173. EJUSDEM.

Initium grammaticæ quinque-versuum est imprecatio:
primus « Iram » habet; secundus: « Funestam »,
et post « funestam » rursus « Danaorum dolores » multos;
tertius « Animas in Orcum » deducit;
quartus vero sunt « Prædæ et canes albi »;
quinti autem « Aves » et « Bilis est Jovis. »
Qui igitur grammaticus potest post quinque imprecationes
et quinque casus, non magnum dolorem habere?

174. EJUSDEM.

Hic docent quibuscumque iratus est Sarapis,
qui ab « Exitiosa ira » ordiuntur;
hic ubi nutrix singulis mensibus fert mercedem necessario,
libro et charta involvens paupertatem,
et sicut thus ponit ad sedem-magistri, velut ad sepulcrum,
parvam illam chartam projectam.
Furatur autem ex parvo mercedem, et æs mutat,
et plumbum miscet, et solitum accipit.
Si vero quis in annum pendat auri numum,
undecimo mense, priusquam expromat, ad alium-transit

173. EJUSDEM.

Diras quinque tenent primordia Grammaticorum;
Ira etenim prima est: altera perniciēs.
Et cum perniciē Danaorum mille dolores:
At pars ad Stygias tertia mittit aquas.
Versus habet quartus prædamque canesque rapaces,
Quintus aves monstrat jussaque sæva Jovis.
Et qui Grammaticus post tam læva omnia quinque,
Casibus implicitus quinque, sit absque malis?

174. EJUSDEM.

Hic docet irato quicumque Sarapide natus
Principium ex ira perniciēque capit.
Exacto pretium fert mense coacta juvenus,
Pauperiem charta pelliculaque tegens.
Fumus ut ad tumulum, sic charta a tristibus illis
Ad solium fertur projiciente manu.

ἀγνώμων τε φανείς, καὶ τὸν πρότερον διασύρας
γραμματικὸν στερέσας μισθὸν ὅλου ἔτεος.

175. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἡδὲ καὶ αὐτὰς
πτώσεις γραμματικῆς, πτώσιν ἔχων πενίης.
Δωρόθεος γὰρ ἐμὴν τροφίμην σύνταξιν ἔλυσε,
πρεσβεῖν κατ' ἐμοῦ τὴν ἀσεβῆ τέλεισας.
Ἄλλὰ σύ μου πρόστηθι, θεῶ φίλε, μηδὲ μ' ἐάσης
συνδέσμῳ πενίης τὸν βίον ἐξανύσαι.

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑλλήθην παρὰ σοῦ τοῦ ῥήτορος· εἰ δ' ἀπελείφθην,
τὴν τιμὴν ἀπέχω, καὶ πλέον εἰμὶ φίλος.
Οὐδὲ γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ φαγεῖν κρίνουσα γέγηθεν,
ἀλλὰ μόνον τιμῆς αἰσθημένη τρέφεται.

177. ΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Αἶαντος παρὰ τύμβον ἀταρβήτοιο παραστάς
Φρύξ * ἐπέων κακῆς ἤρχεν ἐπεσβολῆς·
« Αἶας δ' οὐκέτ' ἐμὶ μινεν » δ' δ' ἀντεγέγωνεν ἔνερθε·
« Μὲ μινεν » δ' δ' οὐκέτ' ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

178. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ὡς πάρος Ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἅ ῥόδος εἰμὶ
νῆσος, ἴσον δ' αὐτῷ φέγγος ἀπ' ἀμφοτέρων.
Ἦδ' ὅθ' σβεννυμέναν με νέα κατεπώτισεν ἄκτις,
Ἄλιε, καὶ παρὰ σὸν φέγγος ἔλαμψε Νέρων.
Πῶς εἶπω τίني μᾶλλον ὀφείλομαι; ὅς μιν εἰδεῖξεν
ἔξ ἁλός, ὅς δ' ἤδη ῥύσατο θυομένην.

179. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τοξόβολον τὸν Ἑρώτα τίς ἔξεσεν ἐκ λιθανωτοῦ,
τὸν ποτε μηδ' αὐτοῦ Ζητὸς ἀποσφόμενον;
Ὅψέ ποθ' Ἠφαιστῶ κεῖται σκοπὸς, ὃν καθορᾷσθαι
ἐπρεπεν οὐκ ἄλλως ἢ πυρὶ τυφόμενον.

Demit et ex modico mutat puer æscula, plumbum
Admiscet, cum, quod mos habet, inde capit.

175. EJUSDEM.

Callimachum vendo, casus quoque, Pindare, tecum
Grammaticos : casus nam mihi pauperies.
Dorotheus nobis Syntaxin destruit omnem,
Ut quid edam dubium sit mihi, quidve bibam.
Tu sed amate Deo fer opem mihi, nec sine vitam
Demat egestatis copula dura mihi.

176. EJUSDEM.

Non veni, quamquam tibi, vir facunde, vocatus,
Hic tamen addictum me tibi fecit honos.
Mens ignara dapum, sed quod sentitur ab illa
Est honor : hæc animum pabula sola foveat.

177. INCERTI.

Ad tumulum, belli fulmen quo conditus Ajax,

ingratusque manifeste, et priorem perstringens
grammaticum, fraudans eum mercede totius anni.

175. EJUSDEM.

Callimachum vendo et Pindarum, atque ipsos
casus grammaticæ, casum habens paupertatis.
Dorotheus enim meam nutricem syntaxin (*salarium*)
nuntium malo meo impium exsecutus. [sustulit,
Sed tu me tuearis, deo (Theo?) care, neu me sinas
in copula (*vinculo*) paupertatis vitam finire.

176. EJUSDEM.

Vocatus-sum *ad canam* a te rhetore : si sero-adveni,
honorem abstuli, et magis sum amicus.
Non enim animus epulas gustans gaudet,
sed solum honorem persentiscens nutritur.

177. ANONYMI.

Ajaces tumulo impavidi prope adstans
Phryx (in-heroem) pravam orsus-est maledicentiam :
« Ajax vero non jam manebat ». Is contra-inclamavit ex illo :
« Manebat »; ille autem non jam sustinuit vivus mortuum.

178. ANTIPHILI ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ut prius Solis, nunc Cæsaris Rhodus sum
insula, paremque glorior lucem ab utroque.
Jam extinctæ mihi novus illuxit radius,
o Sol, et præter tuum splendorem fulsit Nero.
Qui dicam utri magis debear? ille quidem ostendit
exeuntem mari, hic vero erexit jam occidentem.

179. LEONIDÆ ΤΑΡΕΝΤΙΝΙ.

Sagittarium Amorem quis sculpsit ex thure,
illum qui olim ne ab ipso quidem Jove abstinuit-se?
Tandem aliquando Vulcano jacet scopus, quem cerni
decebat non aliter atque igne consumptum.

Phryx adstans cœpit carmine probra loqui.
Ajax non manet, inquit; at ille exclamat ab umbris,
Et vivus functum morte manere nequit.

178. ANTIPHILI ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Solis eram quondam, nunc Cæsaris insula magni,
Sum Rhodos : ex æquo lux ab utroque juvat;
Jamque extincta forem, nisi sol mihi surgeret alter,
Et jubar ex Latia tolleret arce Nero.
Plus mihi præstat uter? dedit ille emergere ponto,
Hic me restituit, cum prope mersa fui.

179. LEONIDÆ ΤΑΡΕΝΤΙΝΙ.

Quis de ture pio nobis effinxit Amorem,
De quo multa queri Juppiter ipse potest?
Sed bene Vulcano quod jam datur ille, videri
Qui puer in solo debuit igne rogi.

180. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τύχη καπηλεύουσα πάντα τὸν βίον,
 ἀσυγκέραστον τὴν φύσιν κεκτημένη,
 καὶ συγκυκῶσα καὶ μεταντλοῦσ' αὖ πάλιν,
 καὐτὴ κάπηλός ἐστι νῦν τις, οὐ θεὰ,
 τέχνην λαχοῦσα τὴν τρόπων ἐπαΐαν.

181. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνεστράφησαν, ὡς δρῶ, τὰ πράγματα,
 καὶ τὴν Τύχην νῦν δυστυχοῦσαν εἶδομεν.

182. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σὺ Τύχῃ δέσποινα, τύχην ἀτυχῇ πόθεν ἔσχες;
 ἢ παρέχουσα τύχας πῶς ἀτυχῆς γέγονας;
 Μάνθανε καὶ σὺ φέρειν τὰ σὰ βρύματα, καὶ σὺ διδάσκου
 τὰς ἀτυχεῖς πτώσεις, ἃς παρέχεις ἐτέροις.

183. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σὺ Τύχῃ λοιπὸν μεταβαλλομένη καταπαίζου,
 μὴδὲ τύχης τῆς σῆς ὑστατα φεισαμένη·
 ἢ πρὶν νῆδὸν ἔχουσα, καπηλεύεις μετὰ γῆρας,
 θερμοδότις μερόπων νῦν ἀναφαινομένη.
 Νῦν δόσις στένε καὶ σὺ τὸν πάθος, ἄστατε δαῖμον,
 τὴν σὴν, ὡς μερόπων, νῦν μεταγούσα τύχην.

184. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πίνδαρε, Μουσῶν ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε Σειρῇν,
 Βακχυλίδῃ, Σαπφῶς τ' Αἰολίδεσ χάριτας,
 * γράμμα τ' Ἀνακρείοντος, Ὀμηρικὸν δ' εἰς τ' ἀπὸ βεῦμα
 ἔσπασας οἰκείοις, Στησίχορ', ἐν καμάτοις,
 8 ἢ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελίς, ἥδ' οὐτε Πειθοῦς,
 Ἴθυκε, καὶ παίδων ἄνθος ἀμυσσάμενε,
 καὶ ξίφος Ἀλκαίοιο, τὸ πολλὰκις αἶμα τυράννων
 ἔσπεισεν, πάτρης θέσμια βύθμενον,
 10 θηλυμελεῖς τ' Ἀλκιμῶνος ἀηδόνες, ἵλατε, πάσης
 ἀρχὴν οἱ λυρικῆς καὶ πέρας ἐστάσατε.

180. PALLADÆ.

Fortuna vitam quæ solet confundere
 Sic obsequatur ut bona nulli fide,
 Sed hausta turbet semper et rursus hauriat;
 Caupona nunc est facta quæ fuerat dea,
 Et tractat artem moribus dignam suis.

181. EJUSDEM.

Nunc ordo rerum quam sit inversus vides,
 Fortuna quando jacet in infortunio.

182. EJUSDEM.

Unde precor, Fortuna, tibi fortuna maligna est?
 Quomodo deprendit sors mala sortis heram?
 Disce tuas sentire, cives quas omnibus, undas,
 Quasque vices aliis fingis et ipsa pati.

183. EJUSDEM.

Tu quoque jam, Fortuna, dabis ludibria nobis,

180. PALLADÆ.

Fortuna cauponans totam vitam hominum,
 intemperatam naturam possidens,
 et confundens et transfundens rursus iterum,
 et ipsa copa nunc est aliqua, non dea,
 artem sortita moribus condignam.

181. EJUSDEM.

Inversæ sunt, ut video, res,
 et Fortunam nunc infortunatam videmus.

182. EJUSDEM.

[buiisti?

Et tu, Fortuna domina, fortunam infortunatam unde ha-
 quæ præbes fortunas quomodo infortunata evasisti?
 Disce et tu ferre tuos fluctus; tu quoque docearis
 infortunatos casus quos præbes ceteris.

183. EJUSDEM.

Et tu, Fortuna, deinceps mutata, deluditor,
 neu fortunæ tuæ extremum parcens:
 quæ prius templum habebas, cauponam habes post se-
 caldæ-dispensatrix hominum nunc apparens. [nectam,
 Nunc ut-fas est geme etiam tu tuum casum, instabilis
 tuam, ut hominum, nunc transmutans fortunam [dæmon,

184. ANONYMI.

Pindare, Musarum sacrum os, et tu garrula Siren,
 Bacchylide, Sapphusque Æolidæ gratiæ,
 cantusque Anacreontis, et qui Homericum fluentum
 attraxisti propriis, o Stesichore, in laboribus,
 atque Simonidis dulcis pagina, suavemque Suadæ,
 Ibyce, et puerorum florem qui-messuisti,
 et ensis Alcæi, qui sæpe cruorem tyrannorum
 libavit, patriæ instituta tuens,
 et femineum-modulantes Alcmanis lusciniæ, favete, omnis
 initium qui lyricæ-poeseos et finem constituistis.

Quæ nec fortunæ consulis ipsa tuæ.
 Cauponam grandæva tenens, quæ templa tenebas,
 In Bacchi calidam pocula fundis aquam.
 Ipsa tuos tandem fer Diva levissima casus,
 Quam fueras aliis non tibi fida magis.

184. INCERTI.

De novem Lyricis.

Pindare Musarum sacra vox, et garrula Siren
 Bacchylidæ, Sapphus et Venus Æolia;
 Scriptaque Anacreontis, Homerica quique fluentia,
 Stesichore, in lyricum tam bene vertis opus;
 Dulcis et ante alias tu charta Simonidis, et tu
 Ibyce, cui flores Suada dat et pueri;
 Ensis et Alcæi dominantum sanguine tincte,
 Dum sanctis patriæ legibus obsequeris;
 Et face virginea flagrans Alcmanis aedon,
 Desinit in vobis, cœperat unde lyra.

185. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀρχιλόχου τάδε μέτρα καὶ ἡχήμεντοι ἱαμβοί,
θυμοῦ καὶ φοβερῆς ἰὸς ἐπεσβολίης.

186. ANTIPATROΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Βίβλοϛ Ἀριστοφάνευσ, θεῖος πόνος, αἴσιν Ἀχαρνέυς
κισσὸς ἐπὶ χλοερῇν πουλὺς ἔσεισε κόμην.
Ἦνιδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελῖς, οἷα δὲ μῦθοι
ἡχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.
Ὡ καὶ θυμὸν ἀριστε, καὶ Ἑλλάδος ἤθεσιν ἴσα,
χωμικέ, καὶ στύξας ἀξία καὶ γελάσας.

187. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αὐταὶ σοι στομάτεσσιν ἀνηρεῖσαντο μέλισσαι
ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι·
αὐταὶ καὶ Χάριτές σοι δωρήσαντο, Μένανδρε,
στωμύλον εὐτυχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
ἐκ σέθεν οὐρανίων ἀπτόμενον νεφείων.

188. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀτθίδος εὐγλώσσου στόμα φέρτατον, οὐ σέο μείζον
φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελῖς·
πρῶτος δ' εἰς τε θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσας,
θεῖε Πλάτων, ἦθη καὶ βίον ἡγάσας,
Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας μυκτῆρι φρόνημα,
κάλλιστον σεμνῆς * σῆμα διχοστασίης.

189. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐλθετε πρὸς τέμενος ταυρώπιδος ἀγλαὸν Ἥρης,
Λεσβίδες, ἀβρὰ ποδῶν βήμαθ' ἔλισσόμεναι,
ἐνθα καλὸν στήσασθε θεῇ χορὸν ὕμμι δ' ἀπάρξει

185. ANONYMI.

Archilochi hi versus et sonori iambi,
iræ et metuendæ venenum maledicentiæ.

186. ANTIPATRI THESSALONICENSIS

Libri Aristophanis, divinus labor, quibus Acharnensis
hedera immisit viridem multa comam.
En quantum Bacchum habet pagina, et quale fabulæ
sonant, terribilium plenæ venerum.
O et animum optime et Græciæ moribus accommodata,
comice, et detestans digne et ridens.

187. ANONYMI.

Ipsæ in tua ora extulerunt apes
varios Musarum flores postquam-deceperunt.
Ipsæ et Gratiae tibi donarunt, Menander,
facetam et-felicem-artem coincidiis induxisse.
Vivis in ævum : laus vero est Athenis
ex te æthereas attingens nubes.

188. ANONYMI.

Atticæ-linguæ facundissimæ os summum, non te majus
eloquium omnium-Græcorum universa condit pagina;
primusque et in deum et in cælum oculos extendens,
divine Plato, mores et vitam inspexisti,
Socratico Samium temperans naso supercilium,
pulcherrimum gravis monumentum contentionis.

189. INCERTI.

Ite ad lucum bovis-oculos-habentis nitidum Junonis,
o Lesbiades, molles pedum gressus volventes;
ibi pulchrum sistite deæ chorum; vobis vero præibit

185. INCERTI.

De Archilocho.

Quos legis, Archilochi rabies dictavit iambos:
Tincta venenifero carmina felle madent.

186. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

In Aristophanem.

Cernis Aristophanis sacra carmina, queis ab Acharnis
Florentes hederæ circuire comas.
Aspice quam multo rapiatur pagina Baccho,
Plena quidem Venerum, sed metuenda tamen.
Moribus o Græcis prudente salutifer ira,
Maxime, seu rides, Comice, sive notas.

187. INCERTI.

De Menandro.

Infudere tibi nectar de floribus ortum;
Pieridum campos quæ populantur apes:
Sermonis facilem, qualem vult fabula, ductum

Gratia donavit trina, Menandre, tibi.
Perpetuum vives! quæ de te surgit Athenis
Gloria, cœlestes venit ad usque domos.

188. INCERTI.

De Platone.

Cecropidos terræ vox præstantissima, majus
Nil dedit eloquio Græcia tota tuo:
Ausus namque oculos in cælum ferre Deumque,
Alluces nostris moribus inde facem;
Cumque supercilio Samio de Socrate nasum
Jungis, opus sancti nobile dissidii.

189. INCERTI.

De Sappho.

Lesbides ite simul dominæ Junonis ad aram,
Suspendo teneræ molliter ite gradu:
Docta chorum vobis sacrata per atria Sappho

- Σαπφῶ χρυσεῖην χερσὶν ἔχουσα λύρην.
 * Ὀλβιαὶ ὀρχηθμοῦ πολυγηθείας· ἡ γλυκὺν ὕμνον
 εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.

190. ΑΔΗΛΟΝ.

Λέσβιον Ἡρίνης τόδε κηρίον· εἰ δέ τι μικρόν,
 ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσέων κερνάμενον μέλιτι.
 Οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι ἴσοι Ὀμήρῳ,
 τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακτιδεκέτους·
 ἥ καὶ ἐπ' ἡλακᾶτη μητρὸς φόβῳ, ἥ καὶ ἐφ' ἱστώ
 ἐστήκει Μουσέων λάβρῃ ἐφαπτομένη.
 Σαπφῶ δ' Ἡρίνης ὅσων μελέεσσιν ἀμείνων,
 Ἡριννα Σαπφῶς τόσων ἐν ἑξαμέτροις.

191. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
 ῥηϊδίως προμόλοι ἐς φάος, αἶκα τύχης·
 τοίους γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρῃ φοίβασε μύθους,
 ἄγγελος οὐδ βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχισ.
 Εἰ δέ σε φιλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ
 νῆς ἐφ' οὐ Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

192. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

α. Αἱ βίβλοι, τίνες ἐστέ; τί κεύθετε; β. Θυγατέρες μὲν
 Μαιονίδου, μύθων δ' ἱστορες Ἰλιακῶν·
 ἂ μία μὲν μνησθὲν Ἀχιλλέος, ἔργα τε χειρὸς
 Ἑκτορέας, δεκάτους ἄθλα λέγει πολέμου·
 ἂ δ' ἑτέρα μόχθον τὸν Ὀδυσσεός, ἀμφὶ τε λέκτροις
 χηρείοις ἀγαθὰς δάκρυα Πηνελόπας.
 α. Ἰάτε σὺν Μούσαισι· μεθ' ὑμετέρας γὰρ αἰοῖδ'·
 εἶπεν ἔχιν αἰὼν ἑνδεκα Πιερίδας.

193. ΑΔΗΛΟΝ

εἰς τὴν ἱστορίαν Φιλοστοργίου.

* Ἱστορίην ἐτέλεσσα θεῶν χαρίτεσσι σοφῆσι,
 πράγματ' ἀληθείης ποικίλ' ὑφηνάμενος.

Inchoet aurata conspicienda lyra :
 Hac duce gaudentes saltate; videbitur ipsa
 Edere mellitos Calliopea sonos.

190. INCERTI.

De Erinna.

Lesbidis Erinnae non magna mole, sed omnis
 Pieridum redolet dulcia mella favus :
 Haud plus ter centum quæ versibus æquat Homerum,
 Annos nata decem virgo superque novem.
 Nec tamen interea quæ poscunt otia Musæ
 Aut colus aut telæ, matre premente, dabant.
 Si cupis, Erinnae Sappho testudine vincat,
 Dum tamen Erinna cedat in hexametris.

191. INCERTI.

Liber Lycophronis loquitur.

Non facile in lucem venies, si forte meatus

Sappho auream manibus tenens lyram.
 Felices choreæ valde lætæ! sane dulcem hymnum
 audire ipsius credetis Calliopes.

190. INCERTI.

Lesbius Erinnes hic est favus : si tenuis est,
 at totus a Musis mixtus melle.
 Trecenti vero illius versus pares sunt Homero,
 illius quæ et est virgo annos-undeviginti-nata;
 quæ et ad colum matris præ-timore, quæ et ad telam
 stabat Musarum clam studiosa.
 Sappho autem Erinnae quantum in melicis-versibus præstat,
 Erinna Sapphoni tantum in hexametris.

191. INCERTI.

Non tu in nostris multiflexis labyrinthis
 facile procedas in lucem, si-forte in eos incideris :
 tales enim sunt-quos Priameia Cassandra vaticinata-est
 nuncia quos regi edixit oblique-currens. [sermones,
 Si vero te amavit Calliope, me sume in manus; at si
 rudis es Musarum, manibus nihil nisi pondus geris.

192. ΑΝΤΙΦΙΛΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

α. Vos, quæ chartæ estis? quid conditis? β. Filia sumus
 Mæonidæ, fabularum autem narratrices Trojanarum :
 una quidem memorem-iram Achillis, operaque manus
 Hectoreæ, decennis certamina dicit belli;
 altera vero laborem Ulyssis, et ob lectos
 viduatos probæ lacrimas Penelopes.
 α. Propitiæ-estote cum Musis : post vestros enim cantus
 dixit ævum se habere undecim Pieridas.

193. INCERTI.

In historiam Philostorgii.

Historiam confeci Dei gratiis doctis,
 res veritatis varias texens.

Incideris, noster quos labyrinthus habet.
 Tam tortis Cassandra furit fanatica verbis,
 Quæ Priamo memori nuntius ore refert.
 Si tibi Calliope cor imbuit, accipe : Musæ
 Si rudis es, manibus non nisi pondus habes.

192. ΑΝΤΙΦΙΛΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

De Iliade et Odyssæa.

Unde, quid adfertis chartæ? Genus acris Homeri
 Nos sumus, Iliacas res in utraque legis.
 Iras Æacidæ canit hæc, manibusque potentem
 Hectora, perque annos aspera bella decem :
 Errores longos Ithaci, viduoque cubili
 Illa refert lacrymas, Penelopea, tuas.
 Vivite cum Musis. Cum vos acceditis illis,
 Agnium faciunt una decemque chorum.

194. ΑΛΛΟ.

[καλόν.]

Γράμματα δώδεκ' ἔχει ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΟΣ, οὐνομα
Τούνεκα δὴ κατὰ γράμμα λόγους ἀνεγράφατο τούτους,
ἀρξάμενος πρώτου ἀπὸ γράμματος, εἶπεν ἐφεξῆς·
καὶ διὰ τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἐὼν οὐνομα γράψας.

195. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κωνσταντινιάδης Ἀσκληπιὸς ἄστῳ γεραίρων
γράψεν Ἀναζαρβοῦ πάτρια κυδαλίμης.

196. ΜΑΡΙΝΟΥ ΝΕΑΠΟΛΙΤΟΥ.

Ἀθανάτοισι θεοῖς κεχαρισμένα πάντοτε ῥέζων
καὶ τὰδ' ἐπ' εὐσεβέοντι νόρῳ συνέγραψε Μαρῖνος.

197. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ τότε σῆς ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον,
Πρόκλε μάκαρ, πάντων βρέτας ἔμπνοον ὅττι Μαρῖνον
ἀθανάτων, μερόπεσσι βοηθὸν εὐσεβέεσσιν,
ἀντὶ τῆς ἱερῆς κεφαλῆς ψυχροσώσον ἄλκαρ
κἀλλίπερ, ὃς βιοτὴν θεοτερπέα σείο λιγαίνων
γράψε τὰδ' ἐσσομένοις μνημῆτα σῶν ἀρετῶν.

198. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Νόννος ἐγὼ· Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις· ἐν Φαρίῃ δὲ
ἔγγει φωνήεντι γονὰς ἤμησα Γιγάντων.

199. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Δίου Ὀρειθασίῳ, τὸν ἀθανάτην διὰ τέχνην
πολλάκι δειμαίνουσα μίτους ἀνεβάλλετο Μοῖρη.

200. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Βίβλος μηχανική· Κυρίνος δέ μιν ἐξεπόνησε,
Μαρκελλοῦ γνωτοῖο συνερχομένου κατὰ μόχλον.

201. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσφατα μαντῶης Φοιδητῆδος ὄργια τέχνης
ἀστρολόγων Παῦλός μ' ἐδιδάξατο κύδιμος ἀνὴρ.

202. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βίβλος Θεῶνος καὶ Πρόκλου, τῶν πανσόφων·
βίβλος πόλου τε καὶ χθονὸς φέρει μέτρα.
Θέων πόλον μὲν, καὶ Πρόκλος μετρεῖ χθόνα·
(Πρόκλος μὲν οὖν γῆν, καὶ Θεὸν μετρεῖ πόλον.)

194. ALIUD.

[cirum.]

Literas duodecim habet PHILOSTORGIOS, nomen pul-
Ideo sane secundum literas libros scripsit totidem,
orsus prima ab litera, inde deinceps,
et per illorum initium suum nomen scribens.

195. ANONYMI.

Constantiniades Asclepius urbem celebrans
scripsit Anazarbi instituta-patria gloriosae.

196. MARINI NEAPOLITÆ.

Immortalibus diis accepta usque faciens
etiam hæc ob pium animum conscripsit Marinus.

197. EJUSDEM.

Et hoc tui divini capitis excellens opus,
o Procle felix, omnium simulacrum spirans quod Marinum
immortalium, hominibus auxiliatorem piis,
pro tuo sacro capite animos-servans tutamen
reliquisti, qui vitam deo-acceptam tuam canens
scripsit hæc venturis monumenta tuarum virtutum.

198. ANONYMI.

Nonnus ego; Panis-urbs est mea urbs (patria); in Pha-
basta vocali sobolem messui Gigantum. [ria autem:]

199. ANONYMI.

Divi Oribasii monumentum hoc, quem immortalem ob
sæpe timens fila differebat Parca. [artem]

201. LEONTIS PHILOSOPHI.

Liber est de-mechanica; Cyrinus autem eum elaboravit,
Marcello sodale in-partem-veniente laboris.

201. EJUSDEM.

Divina fatidicæ Phæbeæ mysteria artis
inter-astrologos Paulus me docuit clarus vir.

202. EJUSDEM.

Liber Theonis et Procli, omnino-doctorum;
liber polique et terræ fert mensuras.
Theo polum quidem, et Proclus metitur terram;
[Proclus quidem igitur terram et Theo metitur polum.]

197. MARINI.

Ad Proclum.

Hoc quoque non minimum est operum, divine, tuorum,
Procle, quod effigiem moderantur cuncta Deorum
Spirantem, miserisque bonum mortalibus ingens
Liquisti nobis moriens hærede Marino;
Qui Dis grata tuæ describens tempora vitæ,
Optima virtutum posuit monumenta futuris.

198. INCERTI.

De Nonno.

Panopolita domo Nonnus vocor, ense canoro
Terrigenum sobolem Pharia tellure cecidi.

199. INCERTI.

De Oribasii libro.

Propter Oribasiam mansuri nominis artem
Sæpe retardarunt ternæ sua fila Sorores.

- 5 Ἄμφω δ' ἐπίσης τῶν ἐπαίνων ἄξιον,
 ἄμφω δ' ἄμοιβῆν τῶν λόγων τετεύχατε.
 Θεῶν Πρόκλου γὰρ λαμβάνων σοφὰς θέσεις,
 δείκνυσσι ταύταις τοὺς δρόμους τῶν ἀστέρων·
 10 Πρόκλος δὲ δεῖξεις τοῦ Θεώνος λαμβάνων,
 ταύταις ἀναλύει καὶ προβάλλει τὰς θέσεις.
 Ἄλλ', ὦ σοφὴ ξυνορί, γαῖρέ μοι λίαν·
 γαῖροις Θεῶν ἄριστε, πάνσοφον κάρα,
 ὃ νῦν πυκάζων τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν·
 15 γαῖροις δὲ καὶ σὺ, Πρόκλε, τοῦ Στρηπτόδονος
 ἄριστον αἶμα τοῖς ὅλοις βώμενον.

203. ΦΩΤΙΟΥ, οἱ δὲ ΛΕΟΝΤΟΣ.

- Ἔρωτα πικρὸν, ἀλλὰ σώφρονα βίον
 ὁ Κλειτοφῶντος ὥσπερ ἐμπαίνει λόγος·
 ὁ Λευκίππης δὲ σωφρονέστατος βίος
 ἅπαντας ἐξίστησι πῶς τετυμμένη,
 5 κεκαρμένη τε καὶ κατηχρηωμένη,
 τὸ δὴ μέγιστον, τρίς θανούσ' ἐκαρτέρει.
 Εἴπερ δὲ καὶ σὺ σωφρονεῖν θέλεις, φίλος,
 μὴ τὴν πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θέαν,
 τὴν τοῦ λόγου δὲ πρῶτα συνδρομὴν μάθε·
 10 νυμφοστολεῖ γὰρ τοὺς ποθοῦντας ἐμπρόνως.

204. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

- Μὴ με τὸν Αἰάντειον ἀνοχμάσσεις, ὀδῖτα,
 πέτρον, ἀκοντιστὴν στήθεος Ἑκτορέου.
 Εἰμὶ μέλας τρηχύς τε· σὺ δ' εἶρεο θεῶν Ὅμηρον,
 πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεχύλισα πέδῳ.
 Νῦν δὲ μόλις βαίον με παροχλίζουσιν ἀρούρης
 ἄνθρωποι, γενεῆς αἰσχα λευγαλέης.
 Ἀλλὰ μέ τις κρύψειεν ὑπὸ χθονός· αἰδέομαι γὰρ
 παίγιον οὐτιδανοῖς ἀνδράσι γινόμενος.

205. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

- Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκά, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
 ἐντὶ μιᾷς μάνδρας, ἐντὶ μιᾷς ἀγέλας.

206. ΕΥΠΙΘΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

στίξαντος τὴν Καθόλου.

- Ταυτολόγων κανόνων φεῖ πλεθύς, ἡδ' αἰδῆλων
 ξυσμάτων, λεπτὸς τὰς ἐχάραξε δόναξ.
 Ὅμματά μευ χέμυτχε, τένων, ῥάχης, ἰνίον, ὦμοι·
 τῆς Καθόλου δὲ φέρω τὴν ὁδύνην καθόλου.

204. AGATHII SCHOLASTICI.

In lapidem Ajacis.

- Ajacis lapidem me tangere parce, viator,
 Incussum quondam pectus in Hectoreum.
 Sum scaber atque niger, fateor : sed dicat Homerus
 Ut vis Priamiden straverit ista solo.
 At qui nunc vivunt homines, opprobria seculi
 Vix ab humo modicum pondera nostra levant.

- Ambo vero æque laudibus digni,
 amboque mutationem sermonum fecerunt.
 Theo enim Procli sumens doctas theses,
 demonstrat per-has cursus astrorum;
 Proclus autem demonstrationes Theonis sumens
 per-has resolvit et proponit suas theses
 Sed, o doctum par, vale mihi multum.
 Valeas Theo optime, omnino-doctum caput,
 nunc ornans Alexandri urbem;
 valeas autem et tu, Procle, Sarpedonis
 optimus sanguis omnibus celebratus.

203. PHOTII, aliis LEONTIS.

- Amorem amarum, sed modestam vitam
 Clitophontis velut sub-oculo-ponit sermo;
 Leucippes vero modestissima vita
 omnes in-ecstasin-rapit : quomodo verberata,
 et tonsa et indigne-habita,
 et quod sane maximum, ter mortua tolerabat.
 Si vero et tu sapere vis, o amice,
 ne additiciam imaginis contemplare speciem;
 sed sermonis quo-abeat-eventum discce;
 nuptiis-jungit enim eos qui-amant sana-mente.

204. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

- Ne me .Æanteum (*Ajaxis*) summoveas, viator,
 lapidem, jaculatorem pectoris Hectorei.
 Sum niger asperque; tu vero interroga divinum Home-
 quomodo Priamiden eolverim in-solum. [rum,
 Nunc vero vix paullum me vectibus-movent rustici
 homines, gentis dedecora miserabilis.
 At me quispiam abscondat sub terra : pudore-afficior
 ludibrium ignavis viris factus. [enim

205. ARTEMIDORI GRAMMATICI.

- Bucolicæ Musæ sparsæ olim erant; nunc vero simul
 sunt unius mandræ, sunt unius gregis. [omnes

206. EUPITHII ATHENIENSIS,

qui distinxit librum Universæ.

- Idem-dicentium regularum prob multitudinem, atque ob-
 ductuum, tenuis quos aravit arundo! [scurorum
 Oculi mei languent-lassitudinc, tendo, spina-dorsi, occiput,
 Universæ autem fero dolorem universe. [humeri :

- Nunc aliquis condas me pulvere, namque pusillis
 Usque adeo ludum me pudet esse viris.

206. EUPITHII ATHENIENSIS,

qui librum Catholon dictum interpunxerat.

- Multiplices normæ! quam vestri me piget, et tot
 Quas levis obscuras finxit arundo notas.
 Dorsum, oculos, humeros, nervos, cerebrumque fatisco!
 At tota totum corpus ab arte dolet.

207. ΑΔΗΑΟΝ.

Μῆτιν Ἐπικτήτοιο τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ,
ὄφρα κεν εἰσαφίκηται ἐς οὐρανίους κενεῶνας,
ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.

208. ΑΛΔΟ.

Ὅς κεν Ἐπικτήτοιο σοφὴν τελέσεις μενοινῇ,
μειδιάει, βιώτοιο γαληνίων ἐνὶ πόντῳ,
καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον εἰσαφικάνει
οὐρανίην ἄψιδα καὶ ἄσπερτὴν περιωπήν.

209. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἀπὸ ἱευντοῦ πρὸς στρουβίον.

Τίπτε μετοκλάζεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζου;
τοῖα καὶ ἄλλη ἔρεξε, καὶ οὐ φύγεν ἰσοφορῆας
ἡμετέρους δόνακας, περὶ δὲ πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα
ἔλυθε τεχνήντα, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, πρὸς ἄνδρα.

210. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς βίβλον Τακτικῶν Ὁρεικίου.

Δέρκεό μοι κρατερῶν κημάτων ἐγκύμονα βίβλον,
ἦν πάρος Ἀδριανὸς μὲν ἀναξ ἔχεν ἐν πολέμοισι,
κρύψε δ' ἀεργίῃ χρόνον ἄσπετον ἐγγυθὶ λήθης.
Ἄλλ' ὑπὸ καρτερόχειρος Ἀναστασίου βασιλῆος
ἤλυθον ἐς φάος αὖθις, ἵνα στρατιῇσιν ἀρήξω.
Οἶδα γὰρ ἀνδροφόνου καμάτων πολέμοιο διδάσκειν
οἶδα δὲ πῶς μετ' ἐμείο καὶ ἑσπερίης ἄλως ἄνδρας
καὶ Πέρσας ὀλέσεις, καὶ αἰνομόρους Σαρακηνοὺς,
καὶ θοὸν ἱπποκέλευθον ἀρειμαέων γένος Οὐννων,
πετράων τ' ἐφύπερθεν αἰλυσκάζοντας Ἰσαύρους.
Πάντα δ' ὑπὸ σκήπτροισιν Ἀναστασίου τελείσω,
ὃν καὶ Τραϊανόιο φαάντερον ἤγαγεν ἡώς.

211. ΑΔΗΑΟΝ.

Παιτῶν, Χείρων, Ἀσκληπιδίς, Ἱπποκράτης τε
τοῖς δ' ἐπὶ Νικάνδρος προφερέστερον ἔλλαχεν εὖχος.

207. INCERTI.

De Enchiridio Epicteti.

Imbibe Epicteti sapientis pectore curas,
Ut cœli valeas flammantia scandere tecta,
Sublimem adtollens animum terrasque relinquens.

208. ALIUD.

De eodem.

Quisquis Epicteti docta se proluit arte,
Ridet et in medio tranquilla agit otia ponto:
Mox ubi jactari ventosa per æquora vite
Desiit, ad superas sedes et sidera fertur.

210. ORBICIJ, EX CONSULE,

in honorem libri de ordinanda acie, quod carmen Adria-
nus Imperator olim fecerat.

Armigeris fetum sudoribus accipe librum,

207. INCERTI.

Mentem Epicteti tuo depone-in animo,
ut intres in cœlestia spatia,
animam sublimem extollens a terrâ.

208. ALIUD.

Qui Epicteti doctam exsequitur cogitationem,
subridet, vite serenus in mari,
et post navigationem vitalem pervenit
ad cœleste culmen et ætheream speculam.

209. INCERTI.

Ex persona aucupis ad passerulum.

Quid-tandem desides volans in-ramum e ramo?
tale et alia avis fecit, et non fugit viscosas
nostras arundines, sed circumstrepens crebro alis
venit ingeniosum, vel non volens, ad virum.

210. ANONYMI.

In librum Tacticorum Orbicii.

Aspice mihi validis laboribus sætum librum,
quem prius Hadrianus quidem rex habebat in præliis,
abdidit vero segnitie per tempus infinitum proxime oib-
Verum sub potente-manu Anastasio rege [livionem.
prodii in lucem rursus, ut exercitibus prosim.
Novi enim homicidæ labores belli docere;
novi etiam quomodo mecum et Hesperii maris viros
et Persas perditurus-sis, et miseros Saracenos,
et rapidam equis-vectam bello-furiosorum gentem Hun-
et scopulorum in-summo te evitantes Isauros. [norum,
Cuncta autem sub imperium Anastasii redigam,
quem et Trajano illustriorem tulit aurora.

211. INCERTI.

Pæon, Chiron, Æsculapius, Hippocratesque:
post hos Nicander præstantiorem sortitus-est laudem.

Quem prius in bellis princeps Adrianus habebat,
Lethæis sed longa quies admoverat undis.
Nunc sub Anastasio, quo rex haud fortior alter,
In lucem me reddo, bonum legionibus ingens.
Ille scit et pugnas et Martia facta docere,
Ille scit occiduo positas in littore gentes,
Et Persas mecum Saracenaque perdere castra,
Hunnotumque in equis celeres ad prælia turmas,
Et toties refugos in devia rupis Isauros.
Totus Anastasio faciam mox pareat orbis,
Quam sua majorem Trajano conspicit Eos.

211. INCERTI.

De Nicandro.

Chiron, Hippocrates, Pæon, et Apolline natus
Nomen habent: sed et hos Nicandri gloria vincit.

212. ΑΛΛΟ.

Φάρμακα πολλά μὲν ἐσθλὰ μειγμένα, πολλὰ δὲ λυ-
Νικάνδρος κατέλεξεν, ἐπιστάμενος περί πάντων [γρὰ
ἀνθρώπων. Ἡ γὰρ Παιήνός ἐστι γενέθλης.

213. ΑΛΛΟ.

Καὶ Κολοφὼν ἀρίστηλος ἐνὶ πτολίεσσι τέτυκται,
δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀριστονόους,
πρωτότοκον μὲν Ὀμηρον, ἀτὰρ Νικάνδρον ἔπειτα,
ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίησι φίλους.

214. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Τῇ τῶν λόγων σου κογχύλῃ, Πορφύριε,
βάπτεις τὰ χεῖλη, καὶ στολίζεις τὰς φρένας.

215. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αἶε θηλυτέρησιν ὕδωρ κακὸν Ἑλλήσποντος,
ἔεινε· Κλεονίκης πεύθεο Δυρράχιδος.
Πλωε γὰρ ἐς Σηστὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ μελαίνῃ
φορτίδι τὴν Ἑλλῆς μοῖραν ἀπεπλάσατο.
Ἡροῖ δευαίη, σὺ μὲν ἀνέρα, Δηίμαχος δὲ
νύμφην, ἐν παύροις ὠλέσατε σταδίοις.

216. ΟΝΕΣΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥ.

Ἀρμονίης ἱερὸν φήσεις γάμον· ἀλλ' ἀθέμιστος
Οἰδίποδος. Λέξεις Ἀντιγόνην δσίν·
ἀλλὰ κασίγνητοι μιαιώτατοι. Ἀμβροτος Ἰνώ·
ἀλλ' Ἀθάμας τλήμων. Τειχομελὴς κιθάρη·
ἀλλ' αὐλὸς δύσμουτος. Ἴδ' ὅς ἐκεράσσατο Θήβη
δαίμων, ἐσθλὰ κακοῖς ὃ' εἰς ἐν ἔμειζεν ἴσα.

217. ΜΟΥΚΙΟΥ ΣΚΕΥΟΛΑ.

Αἱ χίμαροι, τί ποτ' ἄρα πὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα
λείπετε καὶ χλοερὴν αἰγίνομον βοτάνην,
γυρὰ δ' ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε
ἀμφὶ τὸν ὕλιδάτην ἀλλόμεναι Νόμιον;
οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε; μή ποτ' ἀπεχθὲς
ἀντήση κορύνη χειρὸς ἀπ' αἰπολικῆς.

212. ALIUD.

Pharinaca multa quidem bona mixta, multa vero fu-
Nicander recensuit, doctus præter omnes [uesta
homines. Sane enim ex-Pæonia est gente.

213. ALIUD.

Et Colophon spectatissima inter urbes fuit,
binos quæ-aluit filios optima-mente-pollentes.
primogenitum quidem Homerum, sed Nicandrum deinde.
utrosque Musis celestibus caros.

214. LEONTIS PHILOSOPHI.

Tuorum sermorum murice, o Porphyri,
tingis labra et vestis mentes.

215. ANTIPATRI MACEDONIS.

Usque feminis aqua mala est Hellespontus,
o hospes : Cleonice sciscitare Dyrrhachidem.
Navigabat enim in Sestum conventura sponsum : sed in
nave Helles sortem repræsentavit. [nigra
Hero misera, tu quidem virum, Deimachus vero
nympham, in paucis perdidistis stadiis.

216. ONESTÆ CORINTHII.

Harmonie sacras dices nuptias ; sed nefarie
Œdipodis nuptiæ. Narrabis Antigonen piam ;
sed fratres scelestissimi. Immortalis facta Ino ;
sed Athamas miser. Muros-cantu-condens cithara ;
sed tibia funestis-Musis. En quomodo temperavit Thebis
dæmon, et bona malis in unum miscuit pari-mensura.

217. MUCII SCÆVOLÆ.

Vos capræ, quid demum thyma et tithymalla
linquitis et viridem quam-capræ-tendent herbam,
curvos vero aliæ in alias saltus feroces editis
circa incedentem-per-silvas salientes Pastoralem-deum ?
nonne a pugilatu desinetis ? ne quando invisa
occurrat clava manu ex pastoralis.

212. INCERTI.

De eodem.

Mille salutiferas herbas, et mille nocentes
Maxima Nicandri sapientia corpus in unum
Contulit. Haud mirum : genus illi a Pæone summo.

213. ALIUD.

De eodem.

Laudibus egregias Colophon supereminet urbes,
Quæ peperit natos nomina magna duos,
Patria Nicandrum veteri sociavit Homero,
Ne nova Pieridum laus aliunde foret.

214. LEONIS PHILOSOPHI.

Porphyrie, vere purpura est sermo tuus :
Nam labra tangit, ornat et mentem simul.

215. ANTIPATRI MACEDONIS.

Femineo semper generi gravis Hellespontus :
Dyrrachis hoc, hospes, te Cleonica docet.
Ducitur insigni dum per freta æva marito,
Mergitis hanc, Hellen quæ rapuistis, aquæ :
Deimachus spatii fluctus brevis inter et Hero,
Ille suam sponsam perdidit, ista virum.

216. ONESTÆ.

Si sacer Harmonie torus est, incestus at ille
Œdipodis ; pietas lucet in Antigone,
Impia sed fratrum certamina : diva sit Ino,
Sed miser est Athamas : urbis origo lyra,
Tibia pernicies. Sic miscuit omnia Thebis,
Ut bona fata malis redderet æqua Deus.

218. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Ἄβῳλε χαιμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου
 δειλαίην, νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην.
 Αἰδέομαι σωθεῖσα. Τί μοι πλέον ὄρμον ἰκέσθαι,
 δευομένη φωτῶν πείσματα δημομένων ;
 Κωκυτοῦ με λέγοιτε βαρὺ σκάφος· ὤλεσα φῶτας,
 ὤλεσα· ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος.

219. ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Αἰγιόχου Σχύροιο λιπὼν πέδον Ἴλιον ἔπλω
 οἷος Ἀχιλλεΐδης πρόσθε Νεοπτολέμος,
 τοῖος ἐν Αἰνείδῃσι Νέρων ἀγὸς ἄστυ Ῥέμοιο
 νεῖται, ἐπ' ὠκυρόην Θύβριν ἀμειψάμενος,
 κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον. Ἀλλ' ὁ μὲν ἔγχει
 θυεν· ὁ δ' ἀμφοτέροις, καὶ δορὶ καὶ σοφίῃ.

220. ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΑΗΣΙΟΥ.

Ἄχλοερὰ πλατάνιστος ἴδ' ὥς ἔκρυψε φιλεύντων
 ὄργια, τὰν ἱερὰν φυλλάδα τεινομένην.
 Ἄμψι δ' ἄρ' ἀκρεμόνεσιν εὖτις κεχαρισμένος ὄραις
 ἡμερίδος λαρῆς βότρυς ἀποκρέμαται.
 Οὕτως, ὦ πλατάνιστε, φούρις χλοερὰ δ' ἀπὸ σείο
 φυλλὰς δαί καύθοι τοὺς Παφίης ὀάρους.

221. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Αὐγάζω τὸν ἀφυκτον ἐπὶ σπραγίδος Ἔρωτα
 χερσὶ λεοντείαν ἀνιοχεύοντα βίαν,
 ὥς τῇ μὲν μάλιστα κατ' αὐχένος, ἣ δὲ χαλινούς
 εὐθύνει· πολλὰ δ' ἀμφιτέθηλε χάρις.
 Φρίσσω τὸν βροτολογόν· ὁ γὰρ καὶ θῆρα δαμάζων
 ἄγριον, οὐδ' ὀλίγων φείσεται ἀμερίων.

222. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἄνερα θῆρ, χερσαῖον δὲ πόντιος, ἄπνοον ἐμπνοῦς,
 ἀράμενος λοφίῃς ὑγρὸν ὑπερθε νέκυν,
 εἰς φαμάθους ἐκόμισσα. Τί δὲ πλέον; ἐξ ἄλλος εἰς γῆν
 νηξάμενος, φόρτου μισθὸν ἔχω θάνατον·

218. ÆMILIANI NICÆENSIS.

Utinam hiberni me submersissent fluctus maris
 miseram, mortuorum onus pro-vivis-ubi-acceperam !
 Pudore-afficior servata. Quid me juvat portum subiisse,
 destitutam viris retinacula alligaturis ?
 Cocyti me dicatis gravem scapham : perdidī viros,
 perdidī : naufragi autem sunt intra portum.

219. DIODORI SARDIANI.

Capras-pascentis Scyri linquens solum Ilion navigabat
 qualis Achillides olim Neoptolemus,
 talis inter Æneadas Nero dux in-urbem Remi
 redit, ad celeriter-fluentem Thybrim transgrediens,
 puellus adhuc recenti-in-mento lanugine. Sed ille hasta
 animosus-erat, hic utroque, et lancea et doctrina.

220. THALLI MILESII.

Viridans platanus vide ut abdit amantium
 mysteria, sacram frondem protendens.
 Circa vero ramos suos gratus tempestivo flore
 vitis jucundæ racemus dependet.
 Sic, o platane, crescas : viridesque ex te
 frondes usque tegant Paphiæ susurros.

221. MARCI ARGENTARII.

Video inevitabilem in sigillo Amorem
 manibus leoninam qui-habenis-regit violentiam,
 ut una quidem flagellum in cervicem, altera vero frena
 dirigit : multa autem circum-floret gratia.
 Tremo homicidam : hic enim et belluam domans
 feram, ne paucis quidem parcat mortalibus.

222. ANTIPHILI BYZANTII.

Virum bellua, terrestrem maritima, inanimem animata,
 sublatum supra tergum in-aqua mortuum,
 ad arenas vexit. Sed quid inde lucri ? ex mari in terram
 postquam-natavi, oneris pretium habeo mortem ;

218. ÆMILIANI NICÆENSIS.

Me quoque debueras, Nereu, submergere ponto,
 Qua rate tot mersi triste feruntur onus.
 Esse pudet salvam ; quid enim mihi tangere portus,
 Cum desint, religunt qui mea vincla, viri ?
 Cocyti trux cymba vocer. Periere virorum
 Robora ; navifragos, hei mihi, portus habet.

219. DIODORI SARDIANI,

Diopithis filii.

Qualis Achillides Scyri scopulosa relinquens
 In Phrygiam rexit vela Neoptolemus,
 Talis tecta Remi repetit, magnique fluenta
 Tibridis, Æneadum duxque caputque, Nero.
 Huic quoque prima viret lanugo : sed ille valebat

Armis, hic armis ingenioque simul.

221. ARGENTARII.

Miror in hac gemma spectans immane leonis
 Robur ut aurigæ more gubernet Amor.
 Illa inanus frenum docta regit arte, flagellat
 Ista jubam : puero blandus in ore decor.
 Hunc ego crudelem metuo ; non parcat, opinor,
 Ille homini talis, cui fera ludus erat.

222. ANTIPHILI BYZANTII.

Exanimem vivens, hominem fera, nata profundo
 Terrigenam dorso per vada salsa tuli,
 Littoreque exposui : propius sed terra natanti
 Vecturæ pretium tristia fata dedit.

- β δαίμονα δ' ἀλλήλων ἡμεΐψαμεν· ἡ μὲν ἐκείνου
χθὼν ἐμέ, τὸν δ' ἀπὸ γῆς ἔκτανε τοῦμόν ὕδωρ.

223. BIANOPOΣ.

Ἀγγελίην παρ Ζηνὸς ἐπεὶ φέρεν ἡεροδίνης
αἰετὸς, οἰωνῶν μῦθος ἀναυράνιος,
οὐκ ἔφθη τὸν Κρήτα· θοὴν δ' ἐπετείνατο νευρὴν,
πιτηνὸν δ' ὁ πτερόεις ἴος ἐλεῖσάτο.
Ζηνὸς δ' οὔτι Δίκην ἔλαθεν μόνος· ἔμπεσε δ' ὄρνις
ἀνδρὶ, τὰ δ' εὐστοχίης ἀνταπέτισε βέλῃ.
Ἀὔχενι δ' ἰὸν ἐπηξεν, δν ἤπατι κοίμισεν αὐτός·
ἐν δὲ βέλους δισσῶν αἵμ' ἔπιεν θανάτων.

224. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Αἶγά με τὴν εὐθλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
οὐθата πασάων πουλυγαλακτοτάτην,
γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ τ' ἐφράσσατο πῖαρ
Καῖσαρ, κῆν νηυσὶν σύμπλοον εἰργάσατο.
Ἦξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας· ὧ γὰρ ἐπέσχον
μαζὼν ἐμὸν, μεῖων οὐδ' ὅσων Αἰγιοχόν.

225. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἄσωπις κρήνη καὶ Πηγασίς, ὕδατ' ἀδελφά,
ἵππου καὶ ποταμοῦ δῶρα ποδοβράγέα·
χὼ μὲν ἔκοψ' Ἑλικῶνος, ὁ δὲ φλέδας Ἀκροκορίνθου
ἔπληξε. Ὡ πτέρνης εἰς ἴσον εὐστοχίῃ!

226. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Αἰ δ' ἄγετε ξουθαὶ σιμεληίδες ἄκρα μέλισσαι
φέρβεσθ' ἢ * θυμέων ρικινὰ περικνῖδια,
ἢ πετάλας μάκωνος, ἢ ἀσταφιδίτιδα ῥῶγα,
ἢ ἴον, ἢ μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον·
πάντα περικνίξασθε, καὶ ἄγγεα κηρώσασθε,
ὅτῃρα μελισσοσῶος Πάν ἐπικυψέλιος
γεύσεται τὸ μὲν αὐτός, ὁ δὲ βλισστηρίδι χειρὶ
καπνώσας βαιὴν κύμμι λίπῃ μερίδα.

Mutavit fortuna vices, meaque attulit illi
Unda, mihi tellus, res aliena, necem.

223. BIANORIS.

Nescio quæ superûm domini mandata ferebat,
Quæ secreta poli sola pererrat avis.
Velox illa; sed est Cretis velocior arcus:
Alite de telo quo cadat ales habet.
Sed justum patet esse Jovem; namque ales in ipsum
Decidit, et repetunt vulnera missa virum.
Visceribus volucris tulit, auceps vulnera collo,
Unaque de gemina morte sagitta madet.

224. CRINAGORÆ.

Ubere præstantem, pluit in mulctralia cui non

et dæmonem inter-nos permutavimus: illius quidem
tellus me, terrestrem vero occidit mea aqua.

223. BIANORIS.

Nuncium a Jove quum ferret in-aere-gyros-agens
aquila, avium sola cæli-incola, [intendit nervum,
non antevertit Cretensem sagittarium; velocem sed is
volucrumque alata sagitta prædam-habuit.
Jovis veroneutiquam justitiam fefellit solus: sed incidit avis
viro, et hic certæ-manus expiavit missilia. [ipse:
Collo autem cadens sagittam infixit, quam corde sopiverat
unumque missile binorum sanguinem bibit funerum.

224. CRINAGORÆ.

Capram me mammosam, quarumcumque exhaust pastor
ubera ex-omnibus lactis uberrimam, [animadvertit
postquam-gustavit, et dulcedinis-melleæ florem-laticis
Cæsar, etiam in navibus sociam-navigandi fecit.
Ibo autem postea, opinor, et in astra. Cui enim præbui
mammam meam, minor nec tantillum est Ægiocho:

225. ONESTÆ.

Asopius fons et Pegasus, latices fraterni,
sunt equi et fluvii dona pede-rupta;
et ille quidem feriit Heliconis, hic vero venas Acrocorinthi
impulit. O tali æqualem dexteritatem!

226. ZONÆ SARDIANI.

Eia vos agite, flavæ alvearium apes, summa
depascite aut thymorum rugosa et acuta (?),
aut folia papaveris, aut passæ-uvæ acinos,
aut violam, aut malorum lanuginem fructibus-insiden-
cuncta circumrodite, et vasa cera-obducite, [tem:
ut apum-curator Pan alvearium-præses
gustet hoc quidem ipse, tum vero fumigatrice manu
excitato-fumo parvam et vobis relinquat partem.

Alter tam multo lacte bonoque, capram,
Melliflui Princeps expertus dona liquoris
En pelago comitem me jubet ire sibi.
Restat ut alta petam quoque sidera; nam cui mammam
Præbeo, cælesti non minor ille Jove est.

226. ZONÆ SARDIANI.

Pergite mellificæ vel summa cacumina florum
Carpere, vel ramum de bene olente thymo,
Vel siccos acinos, vel lata fronde papaver,
Aut leve quod pomis eminet, aut violas:
Omnia pascentes implete liquoribus alveos,
Ut Pan, a vobis qui mala pellit, apes,
Ipse sibi gustet, cum fumo cætera tollat,
Sit tamen ut vobis pars quotacunque super.

227. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἀκταῖην παρὰ θῖνα διαυγίος ἔνδοθεν ἄλμας
 ἰχθύα πουλυπόδην ἔδρακεν ἰχθυόδολος·
 νηχομένην δ' ἐπόρουσε καὶ ἐξ ἁλὸς ἦκ' ἐπὶ χέρσον
 ἀρπάγδην, ἄγρης δεσμὸν ὑποφθάμενος.
 Αὐτὰρ ὁ διακηθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ
 πτωκὶ ταχύς· σχοίνῳ κείτῳ γὰρ ὑπναλῆος.
 Τὸν δὲ γυθεὶς περὶ πάντα πεδήσατο, φωτὶ δ' ἐπ' αὖ-
 ἐμυθίτην ἄγρην χερσὸθεν ἤντιασε. [γρην]

228. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωίστου Μελίτεια,
 υἷα σὺν φόρῳ κύματι κρυπτόμενον·
 ἡϊόσιν δ' ἐπικέλσαν ἀλίκλυστον δέμας ἄλλου
 δύσμορος οἰκείης σύμβολον εἶδε τύχης,
 υἷα δ' ὡς ἔστειλε. Δίῳ δ' ἐπὶ νηὸς ἀθραύστου
 ἤλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ' ἐμπορίας.
 Μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον! ἡ μὲν ἀελοπτον
 ζῶον ἔχει, κείνη δ' ὄψεται οὐδὲ νέκυν.

229. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα,
 εὐλαλε, πρηγέλως, εὐστομε, μακροφάρυξ,
 αἶεν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε μύστι, λάγυνε,
 ἤλθες θύμας ὑπ' ἐμὴν χειρὰ ποτε χρόνιος.
 Αἶθ' ἀφελὴς καὶ ἀμικτος ἀνύμφευτός τε παρείης,
 ἔφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

230. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀμβαινὼν Ἑλικῶνα μέγαν κάμεε, ἀλλ' ἐκορέσθης
 Πηγαΐδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων·
 οὕτως καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἦν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
 τέρμα μολῆς, ἀρύση Πιερίδων χάριτας.

231. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἀῦν με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει
 ἄμπελος· ὀθναίῃ δ' ἀμφοιτέθληα κόμη,
 ἢ πρὶν ἐμοῖς θαλέθουσιν ἐνιθρέψας ὁροδάμνους

228. APOLLONIDÆ.

Horrida pertulerat Melitinæ fama parenti,
 Cum lacera natum puppe perisse mari.
 Conspicit alterius propulsum corpus ab undis,
 Et miseram proprii movit imago mali;
 Utque suum sepelit: rediit sed ab æquore multa
 Merce potens sospes sospite nave Dion.
 Quam varis sortes! matri spem redditur ultra
 Iste suæ vivens, ille nec exanimis.

229. MARCI ARGENTARIJ.

Ad lagenam.

Mensuram cauponis amas, vetus hospita nostra,
 Ore bono, ridens, gutture longa, loquax,

227. BIANORIS.

Litoralem juxta plagam pellucido in mari
 piscem polypoda vidit piscator:
 natanti autem irruit et e mari eum jecit in terram
 raptim, prædæ vinculis præventis.
 Sed ille projaculatus in-tempore incidit timido
 lepori citus: in-juncis jacebat enim dormiens.
 Hunc vero circumfusus totum ligavit, viro autem ad
 e-gurgite-petitam præda de-terra evenit. [prædam]

228. APOLLONIDÆ.

Nuncium audivit inopinatum Melitea,
 filium cum onere navis fluctu opertum,
 littoribusque appulsum mari-jactatum corpus alius
 infelix propriæ signum vidit fortunæ,
 et ut filium composuit. Dio vero in navi haud-fracta
 venit fausta salvus a navigatione.
 Matribus ut impar sors obtigit! hæc quidem insperatum
 vivum habet, illa vero videbit ne mortuum quidem.

229. MARCI ARGENTARIJ.

Vetus commensalis, cauponias mensuras amans,
 bene-garrula, lene-ridens, pulchro-ore, larynge-longo,
 usque meæ paupertatis pauca-conferens conscia lagena,
 venisti tamen sub meam manum tandem sera.
 Utinam integra et non-mixta et innupta adesses,
 incorrupta velut puella ad virum veniens.

230. ONESTÆ.

Ascendens Heliconem magnum laborasti, at saturatus-es
 Pegasii fontis nectareis laticibus:
 ita et doctrinæ labor arduus: si vero ad summum
 terminum perveneris, hauries Pieridum gratias

231. ANTIPATRI SIDONIJ.

Aridam me platanum ambiens tegit
 vitis: aliena vero floreo coma,
 quæ olim meis germinantibus innutrivî ramis

Mystica, pauperiem solari fida lagena,
 Post mihi tu longo tempore grata redis.
 Pura mihi venias atque incorrupta, puellæ
 More, datur cupido quæ nova nupta viro.

230. ONESTÆ.

Scendenti gravis est Helicon labor: inde sed haustu
 Nectareo sedat Pegasis unda sitim.
 Ardua sic quamvis res est sapientia, culmen
 Qui tenet, Aonidum dulcia dona bibet.

231. ANTIPATRI SIDONIJ.

Arida sum platanus quam circum palmite vitis
 Plectitur, et, quæ non est mea, fronde tector:
 Quæ prius umbravi ramis viridantibus uvas,

- βότρυας, ἢ ταύτης οὐκ ἀπετηλοτέρη.
 5 Τρίην μέντοι ἔπειτα τιθηνείσθω τις ἑταίρην,
 ἥτις ἀμείψασθαι καὶ νέκυν οἶδε μόνη.

232. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἀδριακοῖο κύτους λαίμωδ' τὸ πάλαι μελίγηρυς,
 ἥνικ' ἐγαστροφόρου Βαχχιακὰς χάριτας,
 νῦν κλασθεὶς κείμαι νεοθηλεῖ καρτερόν ἔρκος
 κλήματι, πρὸς τρυφερὴν τεινομένω καλύβην.
 Αἰεὶ τοι Βρομίῳ λατρεύομεν· ἢ γεράν γάρ
 φρουροῦμεν πιστῶς, ἢ νέον ἐκτρέφομεν.

233. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ἄντα τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρνα, κάμμορε Μίνδων,
 φωλὰς ἀραχναίη σκαλὸν ἔτυψε πόδα,
 νεῖσθεν ἀντίασασα· χυδὴν δ' ἔδρυζε μελαίνῃ
 σηπεδόν' ἡλωρὴν σάρκα κατ' ἀστραγάλους.
 Ἐτμήθη δ' ἀπὸ τῆς στιβαρὸν γόνυ, καὶ σὲ κομίζει
 μουνόποδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου.

234. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἄχρι τεῦ, ᾧ δαίλαιε, κεναῖσιν ἐπ' ἐλπίσι, θυμέ,
 πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσοσάτω νεφείων,
 ἄλλοις ἄλλ' ἐπ' ὄνειρα διαγράφεις ἀφένιοι;
 κτητὸν γὰρ θνητοῖς οὐδὲ ἐν αὐτόματον.
 Μουσέων ἄλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο· ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
 εἰδῶλα ψυχῆς ἡλεμάτοισι μέθες.

235. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄγχουροι μεγάλοι κόσμου χθόνες, ἃς διὰ Νεῖλος
 πιμπλάμενος μελάνων τέμνει ἀπ' Αἰθιοπίων,
 ἀμφοτέροι βασιλῆας ἐκοινοῦσασθε γάμοισιν,
 ἐν γένος Αἰγύπτου καὶ Λιβύης θέμεναι.
 Ἐκ πατέρων εἴη παισὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων
 ἔμπεδον ἡπείροις σκῆπτρον ἐπ' ἀμφοτέραις.

236. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἀρβήκτοι Μοιρῶν πυμάτην ἐσφράγισαν ὄρκοι

Nec minus hac ipsa vite comata sui.
 Hoc quis ab exemplo talem sibi querat amicam,
 Quæ sit et exstincto reddere fida vicem.

232. PHILIPPI.

Vas prius Adriacum fuerat, cum dulce sonanti
 Guttur, quod Bromii gaudia ventre tuli,
 Fractum sustineo diffusam palmit vitem,
 Scandit ubi nitidæ culmina læta casæ.
 Evie, sic omni famulor tibi tempore. Servo
 Cum vetus es : vires præbeo, cum novus es.

233. ERYCII.

E veteri dum ligna secas miser arbore Midon,
 Imitus insidias fecit araneola.
 Hinc cruris lævi de vulnere pascitur artus

racemos, illa non paucioribus ornata foliis.
 Talem vero deinceps foveat aliquis amicam,
 quæ pensare beneficium et mortuo novit sola.

232. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Adriaci vasis collum olim melleum sonans,
 quando in-ventre ferebam Bacchi munera,
 nunc fractum jaceo recens-germinanti firmum præsidium
 viti, ad mollem se-pendenti pergulam.
 Semper igitur Baccho servimus : aut grandævum enim
 custodimus fideliter, aut juvenem nutrimus.

233. ERYCII.

Arida tibi secanti vetera arbusta, infelix Mindon,
 insidians in-antro aranea lævum punxit pedem,
 ex-imo occurrens : effuseque momordit nigra
 putredine viridem suctam carnem circa talos.
 Amputatum est autem ab eo-loco validum genu, et te sus-
 jam unipedem ex-excelso baculus oleastro. [tinet

234. CRINAGORÆ.

Quousque, heu miser anime, vana in spe
 volatu-elatus frigidæ proxime nubes,
 alia post alia somnia effinges divitiarum?
 possessio enim mortalibus non ulla fortuito venit.
 Musarum vero ad dona diverte; has autem obscuras
 imagines mentis hominibus-insanis permitte.

235. EUSUDFM.

Finitimæ magnæ mundi terræ, quas Nilus
 aquis-plenus nigris absceidit ab Æthiopicis,
 ambæ reges inter-vos-communicastis nuptiis,
 unam gentem Ægypti ac Libyæ efficientes.
 E patribus sit rursus filiis hisce principum
 firmum continenti sceptrum super utraque.

236. BASSI LOLLII.

Infracta Parcarum supremam obsignarunt jura-juranda

Corporis, hoc talos qua tegit, atra lues.
 Præcisum juvenile genu quoque : pes super unus,
 Sed frondosa novum præstat oliva pedem.

234. CRINAGORÆ.

Quo precor usque citis, quas spes tibi subjicit, alis
 O anime ad cæli nubila summa volas,
 Divitiasque tibi semper, nova somnia, pingis?
 Parce; parant homines absque labore nihil.
 Pieridum placeant tibi munera; qui velit, amens
 Obscuris animum pascit imaginibus.

236. BASSI LOLLII.

Parcarum jurata fides edixerat, atra

τῷ Φρυγί πὰρ βωμῷ τὴν Πριάμου θυσίην.
Ἄλλὰ σοί, Αἰνεία, στολὸς ἱερὸς Ἰταλὸν ἥδη
θρῶν ἔχει, πάτρης φροῖμιον οὐρανίης.
Ἐς καλὸν ὤλετο πύργος ὁ Τρώϊος· ἢ γὰρ ἐν ὅπλοις
ἡγέρθη κόσμου παντὸς ἀνασσα πόλις.

237. EPIKIOY.

α. Βουκόλε, πρὸς τῷ Πανός, ὁ φήγινος, εἰπέ, κολοσσὸς
οὗτος, ὅτῳ σπένδεις τὸ γλάγος, ἔστι τίνος;
β. Τῷ λεοντοπάλα Τίρυνθίῳ. Οὐ δὲ τὰ τόξα,
νήπιοι, καὶ σκυτάλην ἀγριελαίων ὀρέγεις;
Χαίροις Ἀλκείδα δαμαληφάγε, καὶ τάδε φρούρει
αὐλικα, καὶ ὀλίγων μυριόδοια τίθει.

238. ANTIPATROY.

Βούπαις ὠπόλλων τόδε χάλεον ἔργον Ὀνατῆ,
ἀγλαΐης Λητοῖ καὶ Διὶ μαρτυρίη,
οὐδ' ὅτι τῆσδε μάτην Ζεὺς ἤρατο, χῶτι κατ' αἶνον
ῥήματα καὶ κεφαλὴν ἀγλαὸς ὁ Κρονίδης.
Οὐδ' Ἥρῃ νεμεσητὸν ἐχέυατο χαλκὸν Ὀνατῆς,
ὃν μετ' Ἐλεϊθιῆς τοῖον ἀπεπλάσατο.

239. KRINAGORÆ.

Βίβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
πεντὰς ἐμμητῶν ἔργα φέρει Χαρίτων
(Ἀνακρείοντος, ἃς ὁ Τῆσις ὁ ἡδὺς πρέσβυς
ἔγραψεν ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν ἱμέροις).
δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίης ἤκομεν ἡμῶν,
κάλλειος καὶ πραπίδων ἔξοχ' ἐνεγκαμένη.

240. PHILIPPOY.

Βαῖον ἀποπλανήν λιπομήτορα παῖδα Καλύπτρης
κρίδος ἐλιόκερως θείναι ὁρασυνόμενος.
Κάπρος δ' Ἡράκλειος ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν,
ἐς νηδὺν κριοῦ πᾶσαν ἔθαψε γένυν·
ζῶν νηπιᾶχ' ὁ ἐχαρίσσατο. Ἄρ' ἀπὸ Ἡρῆς
Ἡρακλῆς βρεφίων ὥκτισεν ἡλικίην;

Ut Phrygiæ Priamus victima summa foret.
Jam pius Æneas, æternæ gentis origo,
Italia felici littora classe tenet.
Quam bene, dicamus, cecidisti Troja! resurgit
Armipotens mundi Troica Roma caput.

237. ERYCII.

Dic mihi per Faunum pastor, rogo, fagina cujus
Hæc grandis statua est, tu cui lacte facis?
Alcida cui præda leo. Quid stulte, nec arcus,
Clava nec ex dura te docet ex olea?
Parce juvenorum nobis epulator et istos
Quæso favens serva multiplicaque boves.

238. ANTIPATRI.

De Apollinis effigie.

Grandescens jam Phœbus Onatæ fictus in ære est :

Phrygiam propter aram Priami immolationem.
At tibi, Ænea, classis sacra Italum jam
portum tenet, patriæ procœmium celestis.
Opportune periit turris Trojana : sane enim in armis
suscitata-est mundi totius regina urbs.

237. ERYCII.

α. Bubulce, per Pana, fagineus, dic, colossus
hicce, cui libas lac, est cujus?
β. Cum-leone-luctati Tirynthii. Non tu jacula,
inepte, et clavam ex-oleastro vides?
Salve Alcida bucularum-esor, atque hæc custodi
stabula, et ex tenuibus mille-referta-bobus facito.

238. ANTIPATRI.

Pubescens-puer Apollo hoc æreum opus est Onatæ,
pulchritudinis Latonæ et Jovi testimonium,
quod neque hanc temere Juppiter deperiit, et quod ipse
oculos et caput formosus est Saturnius. [quoque
Neque Junoni invisum fudit æs Onatas,
quod ope Ilithyæ tale effinxit.

239. CRINAGORÆ.

Librorum dulcis lyricorum in codice hocce
numerus-quinarius inimitabilem opera fert Gratiarum
[Anacreontis, quas Teius suavis senex
scripsit aut ad vinum, aut cum Amoribus].
Munus autem in sacram Antonis venimus auroram (ditem)
formæ et mentis summum adeptæ.

240. PHILIPPI.

Parvum errantem relicta-matre puerum Calyptræ
aries volutis-ut-spiræ-cornibus petebat ferociens.
Aper vero Hercules erumpens e vinculis
in ventrem arietis omnem tinxit genam,
et vitam infanti gratificatus-est. An inde-a Junone
Hercules infantium misertus-est teneram-ætatem?

Latonæ patet hoc teste Jovisque decor.
Juppiter hanc igitur merito dilexit : et ipse
Par famæ est, oculus pulcher et omne caput.
Nec tamen est, Juno cur irascatur Onatæ :
Ilithyia comes nam stat, Apollo, tibi.

240. PHILIPPI.

Errantem puerum procul a genetrice petebat
Corniger, adversa fronte, maritus ovis.
Vincula sed modo jam qui ruperat Hercules sus,
Lanigeri sævo viscera dente petit.
Sic puer evasit : memor an Junonis iniquæ
Ætati teneræ fert Jove natus opem?

241. ANTIPATROΥ.

Βουκόλος ἔπλεο, Φοῖβε, Ποσειδάων δὲ καθάλλης,
κύκνος Ζεὺς, Ἄμμων δ' ὠμφοδότος ὄφις,
χοῖ μὲν ἐπ' ἡϊθέας, οὐ δὲ παιδικός, ὅφρα λάθοιτε·
ἔστε γὰρ οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης.
Εὐαγόρας δ' ὦν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργής
πάντας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.

242. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Γλαῦκος δ' νησαῖοιο διαπλώουσιν ὁδηγὸς
πορθμοῦ, καὶ Θασίων ἐντροπος αἰγιαλῶν,
πόντου ἀροτρευτὴρ ἐπιδέξιος, οὐδ', ὅτ' ἐκνωσεν,
πλαζομένη στρωφῶν πηδάλιον παλάμη,
μυριέτης, ἄλιον βίου ῥάκος, οὐδ', ὅτ' ἐμελλεν
θνήσκειν, ἐκτὸς ἔβη γηραλέης σανίδος·
τοὶ δὲ κέλυφος ἔκαυσαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρ' ὁ γεραίὸς
πλώσῃ ἐπ' οἰκείῃς εἰς αἰὶον ἀνάτου.

243. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἰψήθησαν περὶ παιδὸς Ἀριστίπποιο τοκῆς,
καὶ κλαῦσαν· μοίρης δ' ἤμαρ ἐν ἀμφοτέρῃς.
Εὔτε γὰρ αἰθόμενον δόμον ἐκφυγεν, ἰθὺ κεραυνοῦ
Ζεὺς κατὰ οἱ κεφαλῆς ἄσπετον ἤκε σέλας.
Τοῦτο δ' ἔπος τότε ἔλεξαν ὅσοι νέκυν ὠδύροντο·
« ὦ πυρὶ δαιμονίῳ, τλῆμον ὀφειλόμενε ».

244. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δειματόεις ἐλάφων κερατὸς λόχος, εὔτε κρυώδεις
πλῆσαν ὀρῶν κορυφὰς χιόνεαι νιφάδες,
οὐλαῖαι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν, ἑλπίδι φροῦδοι
χλιῆναι νοτεροῖς ἀσθμασιν ὠκὺ γόνυ.
Τὰς δὲ περιφράζας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω
χειμερίῃ στυγεροῦ δῆσε πάγοιο πέδη.
Πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλλίνου θοινήσατο θήρης,
ἣ φύγεν ἀρπεδόνην πολλὰκι καὶ σταλῖκα.

241. ANTIPATRI.

Pastor eras Pæan : serpens Ammona, Jovemque
Cygnum, aquæ regem dissimulabat equus.
Illos femineus, pueri te ceperat ignis :
Vi, non blanditiis vester agebat amor.
Pulcher at Evagoras, formam non versus in ullam,
Et procul insidiis, urit utrumque secus.

242. ANTIPHILI, BYZANTII.

Per Nessæa diu ductor freta Glaucus euntum,
Cui nutrix Thasii littoris alga fuit,
Doctus arator aquæ, nec habet dum lumina somnus,
Flexit aberranti frena marina manu :
Quem per secla decem trivit mare, tam vetus ævi
Noluit e vetula tollere puppe pedem.
Di bene, qui clausere virum cum cortice, ut ipsum
Ad manes veheret non aliena ratis.

241. ANTIPATRI.

Bubulcus fuisti, Phœbe, Neptunusque caballus, [gus,
cycnus fuit Jupiter, Ammonque ille celeberrimus, an-
(et hi quidem in puellas, tu vero pæderasta), ut lateretis :
estis enim non ex-persuasione sed vi concumbentes.
Evagoras vero ut est æs sine dolo ipse manifestus
cunctos et cunctas comprimit, non transformatus.

242. ANTIPHILI BYZANTII.

Glaucus insulare navigantibus dux
fretum, et Thasiorum incola littorum,
ponti arator sollers, ne tum quidem quum stertebat,
erranti versans clavum palma, [quum erat
annosissimus, maritimæ vitæ panniculus, ne tum quidem
moriturus, egressus est vetusto e tabulato ;
illi (sodales) autem tegmen usserunt in viro, ut senex
veheretur in propria ad orcum scapha.

243. APOLLONIDÆ.

Et gavisī sunt de puero suo Aristippo parentes,
et flevērunt : sortis autem fuit dies una utriusque.
Ubi enim ardentem domum effugerat, recta fulminis
Juppiter ejus in caput rapidum misit juhar. [luerunt :
Hoc autem verbum tunc dixerunt quotquot mortuum do-
« O igni fatali miser debite ! »

244. EJUSDEM.

Timida cervorum cornuta caterva, quum gelati
oppleverunt montium vertices nivei nimbi,
infelices ad-fluvios se-proripuerunt, ea spe properantes
fore ut-tepefiat humidis auris citum genu.
Has autem circumvallans inimicum flumen confestim
hiberna sævæ impedit vitæ glaciæ compede. [prædam,
Multitudo autem agrestium non-lino-captam cœnavit
quæ fugerat rete sæpenumero et furculas.

243. APOLLONIDÆ.

Propter Aristippum vidit lætosque parentes
Mærentesque iterum (quis putet ?) una dies.
Exierat tectis ardentibus : injicit illi
Juppiter in medium fulmina torta caput.
Exanimem tristes sic affabantur amici :
Heu superum telis debite care puer.

244. EJUSDEM.

Cornigeri pavidum cervi genus, obruta montes
Abscondunt gelida dum juga summa nive,
Spe subeunte petunt fluvios, velocia crura
Mitior ut surgens aura tepefaceret.
Strictus at in glaciem miseros circumstetit amnis,
Et tenuit captos frigida testa pedes.
Quæ varas toties, quæ retia fugerat, ecce
Venit in agrestes præda parata manus.

245. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Δυσμοίρων θαλάμων ἐπὶ παστάσιν οὐχ Ὑμέναιος,
ἀλλ' Ἀΐδης ἔσθ' ἐκ πικρογάμου Πετάλης.
Δείματι γὰρ μούνην πρωτόζυγα Κύπριν ἄν' ὄρφνην
φεύγουσαν, ξυνὸν παρθενικαῖσι φόβον,
φρουροδόμοι νηλεῖς κύνες ἔκτανον· ἦν δὲ γυναῖκα
ἐλπίς ἰδεῖν, ἄφρων ἔσχομεν οὐδὲ νέκυαν.

246. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἐθραύσθης, ἡδεῖα παρ' οἰνοπόταισι λάγυνε,
νηδύς ἐκ πάσης χευαμένη Βρόμιον.
Τηλόθ' γὰρ λίθος εἰς σε βαρύστονος, οἷα κεραυνός,
οὐ Διὸς ἐκ χειρῶν, ἀλλὰ Δίωνος ἔσθ'.
Ἦν δὲ γέλως ἐπὶ σοὶ καὶ σκώμματα πυκνὰ, τυπείσης,
καὶ πολὺς ἐξ ἐτάρων γινόμενος θόρυβος.
Οὐ θρηνῶ σε, λάγυνε, τὸν εὐαστήρα τεκοῦσαν
Βάχχον, ἐπεὶ Σαμέλη καὶ σὺ πεπνύθ' ἴσα.

247. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εὐθηλῇ πλατάνον με Νότου βαρυλαλαπες αὔραι
ρίζης ἐξ αὐτῆς ἐστόρεσαν δαπέδοις·
λουσαμένη Βρομίῳ δ' ἔσθ' ἐν πάλιν, ὄμβρον ἔχουσα
χείματι καὶ θάλλει τοῦ Διὸς ἡδύτερον.
Ὀλλυμένη δ' ἔλθ' ἡ μόνη δὲ πιῶσα Λυαῖον,
ἄλλων κλινομένων, ὀρθοτέρῃ βλέπομαι.

248. ΒΟΗΘΟΥ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΓΡΑΦΟΥ.

Εἰ τοῖος Διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν Ὀλυμπον,
χωμάζων Ἀθήναις σὺν ποτε καὶ Σατύροις,
οἷον ὁ τεχνῆεις Πυλάδης ὠρχήσατο κεῖνον,
ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων,
πυρσασμένη ζήλου Διὸς ἄν φάτο σύγγραμμα Ἦρῃ·
« Ἐφύσω, Σαμέλη, Βάχχον· ἐγὼ δ' ἔταχον ».

249. ΜΑΚΚΙΟΥ.

Εὐπέταλον γλαυκὰν ἀναδενδράδα τάνδε παρ' ἄκραις

245. ANTIPHANIS.

Infavorum thalamorum ad torum non Hymenæus,
sed Pluto adstitit amare-nuptæ Petales.
Præ-timore enim sola quum primam Venerem per noctem
fugeret, communem virginibus metum, [vero uxorem
eam domus-custodes immites canes occiderunt : quam
sperabamus videre, illico habuimus nemortuam quidem.

246. MARCI ARGENTARIJ.

Vi-fracta-es, dulcis apud vini-potiores lagena,
ventre ex toto quæ-effudisti Liberum.
Procul enim lapis in te grave-sonans, tanquam fulmen,
non Jovis e manibus, sed Dionis ingruit.
Erat autem risus de te et cavillationes crebræ, postquam-
et multus a sodalibus excitus tumultus. [es-percussa,
Non defleo te, lagena, quæ evantem peperisti
Bacchum, quum Semele et tu passæ-sitis paria.

247. PHILIPPI.

Florentem platanum me Noti gravi-flatu-ingruentes aura
radice ex ipsa straverunt solo;
lavata sed Libero steti rursus, imbrem habens
hieme et æstate Jovis imbre dulciorem.
Moriens autem vixi; et sola, postquam-bibi Lyæum,
aliis decumbentibus, rector stare cernor.

248. BOETHI ELEGORUM SCRIPTORIS.

Si talis Bacchus in sacrum venisset Olympum,
comissans cum Lenis (bacchabus) quondam et Satyris,
qualem sollers Pylades saltavit illum,
rectos juxta tragicorum canones vatium,
desinens zelotypiæ Jovis dixisset conjux Juno :
« Mentita-es, o Semele, Bacchum filium : ego genui. »

249. MACCII.

Pulchris-folliis cæsiæ vitem hanc ad summos

245. ANTIPHANIS.

In thalamis Petalæ nimis infelicibus auspex
Ipse, reor, Pluto, non Hymenæus erat :
Nam dum multa pavens cupidos frustratur amores
Conjugis, et Venerem sola puella fugit,
Nocte canum præda est. Mulier sperata videri,
Ecce nec exanimis conspicienda datur.

246. MARCI ARGENTARIJ.

Rumperis in lusu juvenum bene ficta lagena,
Erius et rupto prosiluit ex utero.
Nam tibi ceu fulmen violento pondere saxum
Non Jovis impegit dextera, sed Jovii.
Acciderat : sequitur casum risusque jocusque,
Multaque festivi dicta sodalitiis.
Non ego Lenæi genitrix te plango lagena :
Nec decet : evenit nam tibi quod Semele.

ΣΠΙΛΟΓΙΑ. II.

247. PHILIPPI.

Frondeferam platanum me de radice revulsam
Straverat insani vis truculenta Noti :
Lota resurrexi Bromio : mihi scilicet æstu
Imber is et bruma gratior imbre Jovis.
Sic mihi vita redux : aliorum corpora flectit
Evius ; at nostrum rectius esse dedit.

248. BOETHI.

Si talis superum Liber venisset in aulam
Saltans cum Satyrum Bassaridumque choro,
Qualem Romuleo Pylades spectare theatro
Melpomenes sectans scita modosque dedit,
Diceret abjectis odiis regina Deorum :
Mentiris, meus hic filius est, Semele.

249. MACCII.

Hos ego cærulea frondentes vite racemos

ἰδρυθεὶς λοφιαῖς Πάν δδ' ἐπισκοπέω.
 Εἰ δέ σε πορφυρόντος ἔχει πόθος, ὦ παροῖτα,
 βότρυος, οὐ φθονέω γαστρὶ χαριζομένῳ·
 ἦν δέ χερὶ ψαύσης κλοπῇ μόνον, αὐτίκα δέξῃ
 δζαλέην βάκτρον τήνδε καρθηβαρίην.

250. ONESTOY.

Ἔσθην ἐν φόρμιγγι, κατηρεῖσθην δὲ σὺν αὐλῷ
 Θήβη· φεῦ Μούσης ἐμπαλιν ἁρμονίης·
 κωφὰ δέ μοι κεῖται λυροθελέα λείψανα πύργων,
 πέτροι μουσοδόμοις τείχεσιν αὐτόμολοι,
 σῆς χερὸς, Ἀμφίων, ἀπονος χάρις· ἐπτάπυλον γάρ
 πάτρην ἐπαμίτω τείχισας ἐν κιθάρῃ.

251. ΕΥΗΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐχθίστη Μούσαις σελιδηφάγε, λωδήτειρα
 φωλάς, αἰεὶ σοφίης σκέμματα φερομένη,
 τίπτει, χελαινόχρους, ἱεραῖς ψήφοισι λογάζῃ,
 σίλφῃ, τὴν φθονερὴν εἰκόνα πλαττομένη;
 Φεῦγ' ἀπὸ Μουσάων, ἴθι τηλόσε, μὴδ' ὅσον ὤφει
 βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπισταγῆς.

252. ΑΛΕΞΗΤΟΝ.

Ἔς βαθὺν ἤλατο Νεῖλον ἀπ' ὀφρύος ὀξὺς ὀδίτης,
 ἤνικα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην.
 Ἄλλὰ μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος ἔβρυχε δ' ἄλλος
 ἄλλον, ἐπουραῖω δῆγματι δραξάμενος.
 Μακρὰ γεφυρώθη δὲ λύκοις βυθός, ἔφθανε δ' ἄνδρα
 νηγομένων θηρῶν αὐτοδίδακτος ἄρης.

253. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἐν Θήβαις Κάδμου κλεινὸς γάμος, ἀλλὰ μυσσυχθὲς
 Οἰδίποδος· τελετὰς Εὐῖος ἠσπάσατο,
 ἀς γελάσας Πενθεὺς ὠδύρατο· τείχεα χορδαῖς
 ἔστη, καὶ λωτοῖς ἔστεινε λυόμενα·
 Ἀντιόπης δσίη, χαλεπὴ δ' ὠδὶς Ἰοκάστης·
 ἦν Ἰνὸ φιλόπαις, ἀλλ' ἀσεβὲς Ἀθάμας.
 Οἰκτρὸν αἰεὶ πτολίεθρον· ἴδ' ὡς ἐσθλῶν περὶ Θήβας
 μύθων καὶ στυγνῶν ἤρχεσεν ἱστορίη.

In summo collis vertice Pan tueor.
 Purpureas si vis uvas gustare, viator,
 Non tibi quod ventri sit satis invideo.
 At si fure manu properes vel tangere tantum,
 Hoc faciam doleat jam tibi fuste caput.

250. ONESTÆ CORINTHI.

A cithara structos evertit tibia muros,
 Hei mihi quam discors huic sonus ille fuit!
 Surda lyra motæ monstrant vestigia turres,
 Doctaque sponte sua surgere saxa jacent.
 Est levis, Amphion, tibi debita gratia : turres
 Septenas totidem constituere fides.

252. [ΒΙΑΝΟΚΙΣ.]

Aggere de Nili quidam se jecit in amnem,

positus clivos Pan ego custodio.

Si vero te purpureæ habet cupido, o viator,
 uvæ, non invideo ventri si-morem-geris;
 sed si manu tetigeris furtiva tantummodo, illico accipies
 nodosum baculi hocce capitis-pondus.

250. ONESTÆ.

Erecta-sum per citharam, eversa vero cum tibiis
 Thebe : heu ! Musam adversam harmoniæ !
 Surda vero mihi jacent testudine-allecta rudera turrium,
 lapides ad muros a-Musis-condendos sponte-accurrentes,
 tuæ manus, Amphion, sine-labore gratia : septem-portis
 patriam septem-chordas-habente fundasti cithara.[enim

251. EVENI GRAMMATIOL.

Infestissima Musis paginarum-edax, pessumdatrix
 insidians, usque doctrinæ explorata depascens,
 quid, pullata-colore, sacris effatis insidiare,
 blatta, invidam (invidiæ) imaginem effingens?
 Apage a Musis, abi procul, neu vel mero adaspectu tuo
 invidam laudatis (?) famam inducas.

252. ANONYMI.

In profundum prosiluit Nilum a crepidine citus viator,
 quum voracium vidit luporum agmen.
 Sed cum venati-sunt per aquam; momorditque alius
 alium, caudali morsu corripuens. [antevertit virum
 Longe sternebatur autem tanquam-ponte lupis gurgis; et
 natantium belluarum ipsa-natura-doctus mars.

253. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

In urbe Thebis Cadmi celebres nuptiæ, sed impuræ
 Œdipi : orgia Evius dilexit,
 quæ irrisit Pentheus et doluit : mœnia chordarum-ope
 steterunt, et tibiis gemuerunt soluta :
 Antiopes pius, gravis vero partus Iocastæ;
 erat Ino puerorum-amara, sed impius Athamas.
 Miserabilis semper urbs ! En quomodo bonarum de Thebis
 fabularum et tristium satis-habuit historia.

In se confertos dum videt ire lupos :
 Instant heic etiam misero, caudaque priorum
 Quisque sequens fixo dente feruntur aquis,
 Interimuntque virum. Doctrix natura natantes
 Ordināt, et pontem sternit in amne, feras.

253. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Clarus in Aonia Cadmi torus urbe, nefandus
 Œdipodis : Bromius mystica sacra dedit;
 Risit et indoluit Pentheus; sunt mœnia chordis
 Excita, sed loti procubuere sono.
 Antiopes felix uterus, miser est Iocastæ :
 Ino fida suis, impius est Athamas.
 O semper Thebæ fati pila, cujus abundant
 Lætis et pariter tristibus historiæ.

254. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα Φιλαίνιον, ἡ βαρὺ πένθος
μήτηρ, ἡ τέκνων τρισσὸν ἰδοῦσα τάφον,
ἄλλοτρίαις ὥδισιν ἐφώρμισα· ἥ γὰρ ἐώλπειν
πάντως μοι ζήσσειν τοῦτον δν οὐκ ἔτεκον.
Ἡ δ' εὐπαις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον· ἀλλὰ με δαίμων
ἤθελε μηδ' ἄλλης μητρός ἔχειν χάριτα.
Κληθεὶς ἡμέτερος γὰρ ἀπέφθιτο· νῦν δὲ τεκούσας
ἤδη καὶ λοιπαῖς πένθος ἐγὼ γέγονα.

255. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Ἡρίθμει πολλὴν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πενιχρὸς
τὴν δὴν ὡς ποίμνην, τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην·
ἡμῶτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' ὥδις
τὴν δάμαλιν, πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον·
προδότην δ' ὁ γ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἄμμα πεδήσας,
οἰκτρὸς ἀμυκῆτι κατόθανε παρ' καλύβη.

256. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ἡμισὺ μευ ζῶειν ἰδοῦκον ἔτι, καίνο δ' ἔφυσεν
ἐν μόνον αἰπυτάτου μῆλον ἐπ' ἀκρέμονος·
ἡ δὲ κύων δένδρων καρποφόρος, ἡ πιλόνοτος
· κάμπη, καὶ τὸ μόνον βάσκανος ἐξέφαγεν.
Ὁ Φθόνος εἰς πολλὴν ὄγκον ἀπέθλεπεν· ὅς δὲ τὰ μικρὰ
πορθεῖ, καὶ τούτου χεῖρονα δεῖ με λέγειν.

257. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἡ Καθαρή (Νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔζοχον ἄλλων
κρήνη πασάν δῶκαν ἔμοι λιθάδων),
ληϊστής στε μοι παρακλίντορας ἔκτανεν ἄνδρας,
καὶ φονίην ἱερῶς ὕδασι λούσει χεῖρα,
καίνο ἀναστρέψασα γλυκὺν ῥόον, οὐκ ἐθ' ὀδίταις
βλύζω· τίς γὰρ ἐρεῖ τὴν Καθαρὴν ἔτι με;

258. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Ἡ πάρος εὐδύροισι λιθαζομένη προχοαῖσι,
πτωχῇ νῦν νυμφῶν μέγρι καὶ εἰς σταγόνα·

254. EJUSDEM.

Quæ flammæ cuncta peperit Philænium, quæ gravem
mater, quæ puerorum ternum vidi sepulcrum, [luctum
in-alienis partibus acquievi : sane enim speraveram
fore ut omnino mihi viveret hic quem non pepereram.
Ego tot-liberorum-mater subditum educabam. Sed me
voluit ne alius quidem matris habere donum. [dæmon
Vocatus enim noster periiit. Nunc vero matribus
jam et reliquis luctus ego facta-sum.

255. EJUSDEM.

Numerabat ut magnas divitias Aristides egenus
ovem ut gregem, vaccam vero ut armentum.
Sed excidit utroque : agnam lupus, interemit partus
buculam, et paupertatis periiit armentum :
peram-ligante autem loro cervici laqueum alligans,
miserabilis experti-mugitibus obiit in tugurio.

256. ANTIPHANIS.

Dimidium mei vivere putabam adhuc, illud autem protulit
unum modo excelsissimo malum in ramulo.
Canis autem arboreorum fructuum-corruptrix, aligera-in-
eruca, vel unicum malevola comedit. [dorso,
Invidia in multam copiam oculis-conjiciebat : qui vero parva
diripit, de hoc quam de-illa pejora oportet me dicere.

257. APOLLONIDÆ.

Fons Purus (Nymphæ enim cognomen excellens præ-a iis
cunctis fonti dederunt mihi laticibus),
latro quum ad-me decumbentes occiderat viros,
et cruentam sacris aquis laverat manum,
illum retro-vertens dulcem fluctum, non jam viatoribus
scaturrio : quis enim dicet Purum deinceps me?

258. ANTIPHANIS MEGALOPOLITÆ.

Quæ prius aqua-abundantibus effundebat fluentis,
egena nunc sum nymphis, vel usque ad guttam :

254. EJUSDEM.

Postquam pignora terna, Philænion, omnia flammis
Progenui, triplici funere mæsta parens,
Alterius soboli post incubo, quippe putabam
Victuram, cujus non ego mater eram.
Adseivi fecunda genus mihi; sed neque partu
Sivit adoptivo me fera Parca frui.
Interit ut dictus meus est puer. Hei mihi! luctum
Nunc aliis etiam matribus ipsa fero.

255. PHILIPPI.

Pauper Aristides, sed erat se judice dives,
Armentum dum bos, grex ovis una fuit.
Excidit hoc etiam grege paupere; namque juvencam
Partus, ovem necuit dente rapace lupus.

Infelix laqueum peræ sibi vincula fecit,
Dum sine balatu nescit ovile pati.

257. APOLLONIDÆ,

De fonte dicto Puro.

Fons ego Purus eram (proprium dederatis habere,
Nymphæ, præ cunctis hoc mihi nomen aquis),
At postquam scelerata meis se lavit in undis,
Cæde viatorum sanguinolenta, manus,
Suppressi latices, nec prætereuntibus ultra
Jam fluo. Purus enim quo, rogo, jure vocer?

258. ANTIPHANIS MEGALOPOLITANÆ,

de fonte.

Qui prius irriguis manabam lucidus undis,
Nunc egeo, restat gutta nec una mihi :

λυθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας
 ἀνδροφόνος, κηλὶδ' ὕδασιν ἐγχεράσας·
 6 ἐξ οὗ μοι κοῦραι φύγον ἥλιον, « Εἰς ἓνα Βάκχον »,
 εἰπόυσαι, « Νύμφαι μισγόμεθ' », οὐκ ἐς Ἄρη ».

259. BIANOPOS.

Ἦριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, ἀλλ' ἐπὶ παιδὶ
 νηπιᾷχω Ζεφύρου πολλὸν ἐλαφρότερος·
 φείσατο κουροσύνης καὶ ἐρείπιον. Ὡ μεγάλαυχοι
 μητέρες, ὠδίνων καὶ λίθος αἰσθάνεται.

260. ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἦ τὸ πάλοι Λατὶ πάντων βέλους, οὐκέτι Λατὶς
 ἀλλ' ἐτέων φανερὴ πᾶσιν ἐγὼ Νέμεσις.
 Οὐ μὰ Κύπριν (τί δὲ Κύπρις ἐμοί γ' ἔτι, πλὴν ὅσον
 γινώριμον οὐδ' αὐτῇ Λαίδι Λατὶς ἔτι. [θρικός;])

261. ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἦ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν οἰνάνθαις νεάσασα,
 καὶ τετανῶν βοτρυῶν ῥῆγα κομισσαμένη,
 νῦν οὕτω γραιοῦμαι. Ἴδ' ὁ χρόνος οἷα ὁαμάζει·
 καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ρυτίδων.

262. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἦρίθμου ποτὲ πάντες Ἀριστοδίκην κλυτόπαιδα
 ἐξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀπωσσαμένην·
 ἤρισε δ' εἰς αὐτὴν ὕδωρ χθονί· τρεῖς γὰρ ὄλοντο
 νοῦσῳ, λειπόμενοι δ' ἤμισαν ἐν πελάγει.
 Αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς, ἐπὶ στήλαις μὲν ἀηδῶν,
 μεμφομένη δὲ βυθοῖς ἀλκυονὶς βλέπεται.

263. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἦ γραῦς Εὐβουλὴ, ὅτε οἱ καταθύμιον ἦν τι,
 Φοίβου τὸν πρὸ ποδῶν μάντιν αἶρε λῆθον,
 χεῖρσι πεiràζουσα· καὶ ἦν βαρὺς, ἤνικα μὴ τι

Vir reus humani nuper quia sanguinis hic se
 Abluit, et culpa commaculavit aquas.
 Clamabant, fugerent solis cum lumina, Nymphæ :
 Non tibi miscemur, Mars fere, sed Bromio.

259. BIANORIS.

Tota domus cecidit subter ludente puella,
 Et levior Zephyro tanta ruina fuit,
 Etati teneræ parcens. O gloria matrum,
 Concedit quorum partibus ipse lapis.

260. SECUNDI TARENTINI.

Lais eram communis amor; jam non ego Lais,
 Sed gravis annorum publica sum Nemesis.
 Per Venerem, solum per se jurare reliquit
 Quæ mihi, jam Lais Laida nosse nego.

261. EPIGONI THESSALONICENSIS.

Quæ prius in pulchris viridabam læta racemis,

sanie-tinctas enim meis lavit lymphis manus
 homicida, maculam aquis immiscens. [Baccho,]
 Exinde mihi puellæ (Nymphæ) fugerunt solem, « Soli
 dicentes, « Nymphæ miscemur, non Marti. »

259. BIANORIS.

Corruit e culmine domus subito, sed super puerum
 infantem Zephyro multo levior :
 pepercit pueriliæ vel ruina. O superbia-elatæ
 matres, affectus-materni etiam lapis sensum-habet

260. SECUNDI TARENTINI.

Quæ olim Lais eram in-omnes sagitta, non jam Lais,
 sed annorum manifesta omnibus ego Nemesis.
 Non per Cyprin (quid vero Cypris mihi adhuc, nisi modo
 noscenda ne ipsi quidem Laidi Lais jam. [juramentum?])

261. EPIGONI THESSALONICENSIS.

Quæ prius frondentibus in labruscis juvenescebam,
 et turgentium acinorum uvam tuli,
 nunc ita senesco. Vide tempus ut domat !
 etiam botrus senectæ sentit rugas.

262. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Reputabant olim omnes Aristodicen inclytam-liberis,
 sexies quæ partuum onus deposuerat :
 sed contendit in eam aqua cum terra : tres enim perierunt
 morbo, reliqui autem occubuerunt in pelago.
 Usque vero graviter-plorans, ad cippos quidem lusciniæ,
 accusans autem gurgites halcyon cernitur.

263. ANTIPHILI BYZANTII.

Anus Eubule, quum ei cordi erat aliquid,
 Phœbi ante pedes positum vatem tollebat lapidem,
 manibus tentans : et erat gravis, quum aliquid non

Frondiferis spargens brachia palmitibus,
 En ut anus fiam. Quid non tibi cedere cogis,
 Longa dies ? rugas sentit et uva senex.

262. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Visa diu felix tanto grege cincta suorum,
 Sexque puerperis mater Aristodice,
 In sua certantes fluctus experta solumque est
 Pignora : tres terris, tres periæ mari.
 Heu lacrymosa parens imitatur aedona, cippos
 Cum videt : at, pelagus cum videt, halcyona.

263. ANTIPHILI BYZANTII.

Si quid in Eubules animo dubitatur anili,
 Vatis Apollinei tunc lapis instar adest.
 Hunc manibus librat : gravis est, si displicet actus;

ἤθελεν· εἰ δὲ θέλοι, κουφότερος πετάλων.
 Ἡ Αὐτὴ δὲ πρήσσουσα τό οἱ φίλον, ἦν ποθ' ἀμάρτη,
 Φοῖβω τὰς ἀνίσους χεῖρας ἐπεγράφετο.

264. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Θάμνου ποτ' ἄκρου ἀμφὶ πρῶνας ἤμενος
 τέττιξ πτερῶ, φλέγοντος ἡλίου μέσου,
 νηδὺν ῥαπίζων, δαίδαλ' αὐτουργῶ μέλει
 ἡδὺς κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας.
 Κρίτων δ', ὁ πάσης ἰσοεργὸς Πιαλεὺς
 θήρης, ἀσάρκου νῶτα δονακεύσατο.
 Τίσιν δ' ἔτισεν· εἰς γὰρ ἡθάδας πάγας
 σφαλεῖς ἀλᾶται παντὸς ἱμερίων πετροῦ.

265. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰοτυπῆς Διὸς ὄρνις ἐτίσατο Κρῆτα φαρέτρης,
 οὐρανόνθεν τόξω τόξον ἀμυνόμενος·
 Κεῖνον δ' εὐθὺς ἄκοντι πάλιν [δρομέοντι κατέκτα]
 ἡέριος, πίπτων δ' ἔκτανεν ὡς ἔθανεν.
 Μηκέτ' ἐφ' ὑμετέροισι ἀψευδέσι Κρῆτες οἴστοις
 αὐχεῖσθ'· ὑμνεῖσθω καὶ Διὸς εὐστοχίῃ.

266. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἰμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν
 εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφυρῷ·
 « Μαρσύη, ἐψεύσω τὸν εὐρεμα, τοὺς γὰρ Ἀθήνης
 « αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὐτος ἐλγίστατο·
 « εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὑαγνίς
 « τῇ ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν ».

267. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Ἰκαρίην πλώων [πρώην] ἄλα, νηὸς ὀλισθὼν
 Δᾶμις ὁ Νικαρέτου κάππεσεν εἰς πέλαγος.
 Πολλὰ πατὴρ δ' ἡρᾶτο πρὸς ἀθανάτους, καὶ ἐς ὕδωρ
 ρθέγγεθ', ὑπὲρ τέκνου κύματα λισσόμενος.
 Ὡλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἀλί· κεῖνο δὲ πατρὸς
 ἔκλυεν ἀράων οὐδὲ πάλαι πέλαγος.

268. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Κρῆσσα κύων ἐλάφοιο κατ' ἔχνιον ἔδραμε Γοργῶ,

Arboreis levior, si placet, ille comis.
 Ipsa facit quod vult, et si minus exitus adsit,
 In culpam manuum subditur ipse deus.

265. APOLLONIDÆ.

Creta pharetrigerum sic est Jovis armiger ultus,
 Vulnere ut accepto vulnus et ipse daret.
 Occidit occiditque simul; nam lapsus ab alto
 Ethere sæva retro tela necemque tulit.
 Ne nimium vestris posthac gens Cressa sagittis
 Fidite: non minor est dextera certa Jovi.

266. ANTIPATRI.

Dulcia multifori modulantem carmina loto,

volebat: si vellet, levior foliis. [nus-cessisset,
 Ipsa autem agens quod sibi placebat, si quando res mi-
 Phœbo inæquales manus imputabat.

264. APOLLONIDÆ, aliis PHILIPPI.

Fruticeti quondam summis ramis insidens
 cicada alā, urente sole meridiano,
 ventrem pulsans, dextre nativo carmine suo
 dulcis sonabat-per-totam solitudinem.
 Crito autem Pialensis, omnis visco-artifex
 prædæ, gracilis cicadæ terga arundinibus-cinxit.
 Sed pœnam solvit: nam circa consueta aucupia
 deceptus errat omnem desiderans avem.

265. EJUSDEM.

Sagitta-percussus Jovis ales pœnas-exegit a-Cretensi pha-
 e-cœlo sagittā sagittam ulciscens. [retræ,
 Nam illum statim jaculo recurrente occidit
 ex-aere, et cadens interfecit ut obiit.
 Ne jam vestris non-fallentibus, Cretes, sagittis
 gloriemini: celebrator et Jovis certa-manus.

266. ANTIPATRI.

Suaviter modulanti multiforamines per arundines
 dixit dulcisono Phœbus de Glaphyro:
 « Marsya, mentitus-es tuum inventum: Minervæ enim
 tibias e Phrygia hic est-furatus.
 Si vero tu talibus tum inspirasses, non Hyagnis [men.
 illud ad Mæandrum deslevisset infelix-tibiarum certa-

267. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Icarium navigans nuper mare, nave provolutus
 Damis Nicareti filius cecidit in pelagus.
 Multum vero pater precabatur immortales, et in aquam
 verba-sonabat, pro filio fluctus orans.
 Periiit autem miserrime voratus mari: illud autem patris
 audivit preces ne olim quidem pelagus.

ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Cretica canis cervi per vestigium cucurrit Gorgo,

Miratus Glaphyram, Marsya, Phœbus ait,
 Inventum mentitus eras: a Pallade venit
 Ad Phrygis istius tibia prima manus.
 Tam bene si quondam flasses, non flesset Hyagnis
 Certamen, Tmolo judice, triste tuum.

267. PHILIPPI.

Nicareti soboles navi delapsus ab alta
 Damis in Icarias præcipitur aquas.
 Viderat hoc, multumque Deis et fluctibus ipsis
 Pro pueri fundit vota salute pater.
 Sed tamen ah miserum sorpsit mare: scilicet illa
 Ad patrias pridem surduit unda preces.

ἔγκυρος, ἀμφοτέρην Ἄρτεμιν εὐξαμένη·
τίκτε δ' ἀποκτείνουσα· θοῇ δ' ἐπένευσεν Ἐλευθῶ
ἄμρῳ, εὐαγρίας δῶρα καὶ εὐτοκίης·
6 καὶ νῦν ἐννέα παισὶ διδοὶ γάλα. Φεύγετε, Κρήσσαι
κερμάδες, ἐκ τοκάδων τέκνα διδασκόμεναι.

269. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κλασθείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὕδατι, δῆριν ἔθεντο
δισσαὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι σανίδος.
Τύψε μὲν Ἀνταγόρης Πεισίστρατον· οὐ νεμεισητὸν,
ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς· ἀλλ' ἐμέλησε Δίκη.
Νῆχε δ' ὁ μὲν, τὸν δ' εἶλε κύων ἀλός. Ἡ παναλάστωρ
κηρῶν οὐδ' ὕγρῳ παύεται ἐν πελάγει.

270. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἐσπερίων χορὸν ἄστρον
λεύσσω, οὐδ' ἄλλων λὰξ ἐδάρυ' ἀόρους·
στέψας δ' ἀνθόβολον κρατὸς τρίχα, τὴν κελαδεινήν
πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
Καὶ τὰδε δρῶν εὐκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
κόσμος ἀνευθε λύρης ἐπλετο καὶ στεφάνου.

271. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ πότε δὴ νῆεσ' ἄφοβος πόρος, εἰπέ, θάλασσα,
εἰ καὶ ἐν ἀλκυόνων ἡμασι κλαυσόμεθα,
ἀλκυόνων, αἷς πόντος αἰὲ στήριζατο κῦμα
νῆνεμον, ὥς κρίναι χέρσον ἀπιστοτέρην;
Ἀλλὰ καὶ ἦνίκα μαῖα καὶ ὠδίνεσσι ἀπῆμων
αὐχεῖς, σὺν φόρτῳ δῦσας Ἀριστομένην.

272. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλέος διψεῖ Φοῖβου λάτρις εὔτε γυναικὺς
εἶδεν ὑπὲρ τύμβου κρῶσσιν ὁμροδόκον,
κλάγγεν ὑπὲρ χειλίδος, ἀλλ' οὐ γένυς ἤπτετο βυσσοῦ.
Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαιρονόμεις·
χερμάδα δὲ ψάμμων σφαιρῶν, πότον ἄρπαγι χεῖλει
ἐφθάνε μαιμάσσω λαοτίνακτον ὕδωρ.

273. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καύματος ἐν θάμνοισι λαλίστατος ἦνίκα τέττιξ
φθέγγετο διγλώσσῳ μελόμενος στόματι,

269. ANTIPATRI THESSALON.

Fregerat insanum navim mare : rixa duobus
Hinc sata, dum tabulam raptat uterque sibi.
Vapulat Antagoræ Pistratus : hanc mihi mirum :
Cernebatur enim vita : sed ultor adest.
Enatat hic, alter canibus sit præda marinis :
Quis putet ? Eumenidum sentit et unda faces.

270. MARCI ARGENTARIJ.

Aspiciens cælo saltantia sidera ludo :
Nescit in humanos pes meus ire choros,

fæta, utramque Dianam precata,
et peperit interficiens : cita autem annuit Eleutho
ambo, bonæ-venationis dona et boni-partus;
ac nunc novem catulis præbet lac. Fugite, Cretenses
capræ, a puerperis quales-sint catuli edoctæ.

269. EJUSDEM.

Fracta quondam nave in undis, jurgium moverunt
bini super una pugnantes tabula.
Feriit Antagoras Pisistratum : nil invidiæ est,
erat enim certamen de vita : sed res curæ-fuit Justitiæ.
Enatavit quidem hic; alterum vero cepit canis marinus. Om-
a-prenis ne humido quidem cessat in pelago. [nium-ultrix

270. MARCI ARGENTARIJ.

Comissor, aureum in vespertinorum chorum astrorum
conjiens-oculos, neque aliorum calce pressi somnos;
sed coronans floridum capitis crinem, resonam
testudinem musicis manibus excitavi.
Et hæc agens, bene-mundam habeo vitam; neque enim
mundus sine lyra est et corona. [ipse

271. APOLLONIDÆ.

Et quando tandem navibus tutum erit fretum, dic, o mare,
si et in halcyonum diebus lugebimus,
halcyonum, quibus pontus semper stabilivit fluctum
tranquillum, ita ut judices terram infidiorem?
Sed etiam quum obstetrix esse et parturientibus nil-nocere
gloriaris, cum onere immersisti Aristomenen.

272. BIANORIS.

Siccus siti Phœbi minister corvus quum mulieris
vidit super tumulo lagunculam imbris-receptricem,
crocitavit super labro vasis, sed rostro non attigit fundum.
Phœbe, tu vero in artificium avem opportune-egisti;
ac lapillos de-glarea constipans, potum rapaci labro
propere-hausit petens lapidibus-submotam aquam.

273. EJUSDEM.

Calore in arbustis loquacissima quum cicada
sonuit bilingui canens ore,

Impositaque comis verno de flore corona
Sollicito docta fila canora manu.
Sic mihi cælestem liceat, sic ducere vitam :
Floribus et cithara nec polus ipse caret.

271. APOLLONIDÆ.

Dic mare quando tuas tuto sulcabitur undas,
Si nos Alcyonum tempore flere jubes?
Alcyonum, tranquilla quibus se sternere ponti
Pax solet, ut non sit terra timenda minus.
Tempore at hoc, fidum jactas quo partubus esse,
Ipsam onus et dominum mergis Aristomenen.

δουναχόοντα Κρίτων συνθείς δόλον, εἶλεν αἰοδὸν
ἥερος, οὐκ ἰδίην ἰξοβολῶν μελέτην.

Ἄξια δ' οὐχ ὁσέης θήρης πάθεν· οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλων
πῆξ' ἐπ' ὀρνίθων εὐστοχον ὡς πρὶν ἄγρην.

274. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρήτομον αὐλακα τέμνει
μηροτυπεῖ κέντρῳ πειθουμένη δάμναλις·
καὶ μετ' ἀροτροπόνους ζεύγλας πάλι τῷ νεοθηλεῖ
πινομένη μόσχῳ δευτέρων ἄλγος ἐλπί.
Μὴ θλίψῃς αὐτὴν ὁ γεωμόρος· οὗτος ὁ βραῖος
μόσχος, ἐὰν φείσῃ, σοὶ τρέφεται θαμάλης.

275. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Κάπριν μὲν χέρσῳ Κόδρος ἔκτανε· τὴν δὲ ταχεῖαν
εἰν ἄλῃ καὶ χαροποῖς κύμασιν εἴλ' ἔλαφον.
Εἰ δ' ἦν καὶ πτηνὴ θηρῶν φύσις, οὐδ' ἂν ἐν αἴθρῃ
τὴν κείνου κενεὴν Ἀρτεμις εἶδε χέρα.

276. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἀῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλαισι θαλάσσης
χερνήτις, διερὸν τυτθὸν ὑπερθε πάγου,
χέρσον ἐπεχθαίνοντι κατασπασθεῖσα κλύδωνι,
δειλαῖν πικρῷ κύμ' ἐπιεν θανάτου·
πνεῦμα δ' ὁμοῦ πενήν ἀπελύσατο. Τίς κ' ἐνὶ νηὶ
θαρήσῃαι περὶ τὴν ἀφύλακτον ἄλα;

277. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λαβροπόδῃ χεῖμαρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσση,
πῶδον ἀποκλείων ἔγχοις ὁδοιπορίης;
Ἥ μεθύεις ὄμβροισι, καὶ οὐ Νύμφαισι διαυγέσι
νῆμα φέρεις, βολεραῖς δ' ἡράνισσαι νεφέλαις.
Ὅφομαι ἡελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγγειν
καὶ γόνιμον ποταμῶν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

278. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Λάρνακα πατρῶν ἐτι λείψανα κοιμίζουσιν
νεκρῶν χειμάρρῳ παῖς ἴδε συρομένην·

arundineum Crito ubi-composuif dolum, cepit cantatricem
aeris, non proprium visco-jaciendo-exercens studium.
Digna vero non pia venatione passus-est: non enim am-
adegit in aves certum, ut prius, venatum. [pius alias

274. PHILIPPI.

Et agrestem circumagendo-proscissum sulcum secat
crura-verberanti stimulo parens juvenca;
et post aratoria juga rursus recens-edito
epotata a-vitulo alteram ærumnam habet.
Ne fatiges eam, o agricola. Illic parvus
vitulus, si matri peperceris, tibi nutritur juvenus.

275. MACEDONII.

Aprum quidem in-terra Codrus occidit; citam vero
in mari et cæruleis fluctibus cepit cervam.
Si autem esset et aligera belluarum natura, ne in aere
illius vanam Diana vidisset manum. [quidem

276. CRINAGORAS.

Vestem lavans juxta arenas maris
mulier-operaria, humidum paulo supra scopulum,
tellurem inscendenti abrepta æstu,
misera amaræ fluctum bibit mortis:
et animam simul-cum paupertate exiit. Quis in navi
ausit-ingredi vel pedestribus quod-caveri-nequit mare?

277. ANTIPHILI.

Impetuose-qui-incedis torrens, quid tu tantopere sic as-
pedestre excludens vestigium a-via-facienda? [surgis,
Profecto ebrius-es imbribus, nec Nymphis pellucidum
laticem agis, sed ab-atris mutuatus-es nubibus.
Videbo sole te exustum, qui ostendere
et nativam fluviorum et spuriam novit aquam.

278. BIANORIS.

Arcam, patris adhuc reliquias somno-dantem
mortui, torrente puer vidit abripi;

274. PHILIPPI.

Puncta latus stimulo scindentes jugera sulcos
Quamlibet æstivo sole juvenca secat,
Lassaque ferre jugum vitulo potanda ministrat
Ubera: sic duplici pressa labore gemit.
Ne sevi, possessor agri: si parcere matri
Non vis, at vitulo parce, juvenus erit.

275. MACEDONII.

Cæruleo cervam cepit Codrus æquore, terra
Qui jam fulmineum ceperat ante suum.
Si qua per aerios campos fera curreret, idem
Ferret non vacuas inde, Diana, manus.

276. CRINAGORAS.

Æquoreis dum purgat aquis in littore vestes
Procumbens modico semina de scopulo,

Attrahitur pelagi terram superantibus undis,
Et sevam mortis potat amaritatem;
Pauperiem vita simul abluit. Et rate quis nunc,
In terra positus quod nocet, æquor aret?

277. ANTIPHILI.

Invide quid tanto provolveris agmine torrens,
Et nos incepta non sinis ire via?
Ebrius an pluvia turges, neque candida Nais,
Sordida sed nubes has tibi fecit aquas?
Jam tibi sol ardens aderit. Bene judicat ille,
Quis sit suppositus, quis sine fraude liquor.

278. BIANORIS.

Urnæ, quæ veterum cineres gestabat avorum,
Viderat hiberno flumine nare puer.

καί μιν ἄχος τόλμης ἐπλήσατο, χεῦμα δ' ἀναίδες
εἰσέθοραν, πικρὴν δ' ἦλθ' ἐπὶ συμμαχίην.
Ὅστέα μὲν γὰρ ἔσωσεν ἀπ' ὕδατος, ἀντὶ δὲ τούτων
αὐτὸς ὑπὸ βλοσυροῦ χεῦματος ἐφθάνετο.

279. ΒΑΣΣΟΥ.

Ληθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίους δτε ναύτας
δεύτερον ἔσχ' Ἄιδης, πάντας ἀρηϊφάτους, [πάντα
« Σπάρτας ὁ στόλος », εἶπεν · « ἴδ' ὡς πάλι πρόσθια
« τραύματα, καὶ στέρνοις δῆρις ἔνεστι μόνοις·
« νῦν γε μόθου χορέασαθε, καὶ εἰς ἐμὸν ἀμπαύσασθε
« ὕπνον, ἀνικατοῦ δῆμος Ἐνναλίου ».

280. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Λαίλιος, Αὔσονίων ὑπάτων κλέος, εἶπεν ἀθρήσας
Εὐρώταν · « Σπάρτης γαῖρε φέριστον ὕδωρ. »
Μουσάων δ' ἐπὶ χεῖρα λαβὼν πολυίστορι βίβλω,
εἶδεν ὑπὲρ κορυφῆς σύμβολον εὐμαθίης·
κίτται, μιμητὸν βίῳ περὶ, ἐν σκαιοῖσιν
ἄγκεσι παμφώνων μέλπον ἀπὸ στομάτων.
Ὡρμήθη δ' ἐπὶ ταῖσι. Τί δ' οὐ ζηλωτὸς ὁ μόχθος,
εἰ καὶ πτηνὰ ποθεῖ * * *.

281. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνον δπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἄσις ἅπασα,
πῶλον ἐπ' ἀνδρομέαν σάρκα φριμασσόμενον,
Θρηϊκῆς φάτνης παλαιὸς λόγος εἰς ἐμὸν ὄμμα
ἤλυθε · δίζημαι δεύτερον Ἡρακλέα.

282. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Ξεῖνοι, παρθένος εἰμὶ τὸ δένδρεον εἴπατε δάφνης
φείσασθαι δμῶν χερσὶν ἐτοιμοτόμοις·
ἀντὶ δ' ἐμεῦ κομάρου τις ὁδοιπὸρος ἢ τερεβίνθου
δρεπτεύσθω χθαμαλὴν εἰς χύσιν· οὐ γὰρ ἐκάς·
ἀλλ' ἀπ' ἐμεῦ ποταμὸς μὲν ὅσον τρία, τοῦ δ' ἀπὸ πηγῶν
ὅλη πανθηλὴς δοιὰ πέλεθρ' ἀπέχει.

283. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὔρεα Πυρηναῖα καὶ αἱ βαθυάγκες Ἄλπεις,

Audacem facit ipse dolor, quo motus in undas
Desilit, et tristem fert pietatis opem.
Reliquias servavit enim : sed flumine raptus
De se reliquias ipse reliquit aquis.

279. BASSI.

Confectos iterum sævo cum Marte trecentos
Dis pater inferno cerneret amne vehi,
Spartanum genus est, facile est agnoscere, dixit,
Frontibus et tantum pectore vulnus habent.
Jamque laboratum satis est, gens Martia; noster
Promerita donat vos requiete sopor.

280. APOLLONIDÆ.

Vidit ut Eurotam, generis lux prima Latini,
Lælius, O Spartes optima dixit aqua;

et eum dolor audaciâ implevit, flumenque impudens
insiluit, et amarum venit in auxilium arcæ.
Ossa enim servavit quidem ab aqua, sed pro eis
ipse sævo fluente præreptus est.

279. BASSI.

Lethææ scaphæ trecentos quum nautas
denuo habuit Pluto, cunctos a-Marte-interemptos,
« Spartana est expeditio, inquit : vide ut rursus adversa
vulnera, et pectoribus bellum ut inest solis. [cuncta
Nunc saltem pugne satietas-teneat-vos, et in meum re-
somnum, invicti gens Mavortis. » [quiescite

280. APOLLONIDÆ.

Lælius, Ausoniorum consulum gloria, dixit conspicatus
Eurotam : « Spartæ salve præstantissima aqua. »
Musarum vero præmia nactus doctissimo libro,
vidit super vertice symbolum eruditionis :
picæ, imitatrix vitæ avis, in umbrosis
vallibus omnia-sonantibus caneant ab oribus.
Properavit autem ad illas. Qui non invidendus labor hic,
si etiam aligera cupiunt * * *.

281. EJUSDEM.

Inusitatum ubi miraculum vidimus Asia tota,
pullum-equinum humanæ carni infrementem,
Threicii præsepis vetusta fabula sub meum oculum
venit : quæro alterum Herculem.

282. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΣ.

Hospites, virgo sum arbuscula : præcipite, lauro
ut-parcant, famulorum manibus promptis-ad-secandum.
Pro me autem arbutum quispiam viator aut terebinthum
decerpat humilem ad stratum. Non enim procul est :
sed a me fluvius quidem fere tria, ejus vero a fontibus
silva omnis-generis-florens duo jugera abest.

283. CRINAGORÆ.

Montes Pyrenæi et profundis-vallibus Alpes,

Cumque manu vatam chartas evolveret, omen
Ad caput en studii vidit adesse sui;
Namque in frondiferis picæ convallibus ore
Edebant varios nos imitante sonos.
Addidit hoc animos : Felix labor ille, poetæ,
Vester, ait, quorum verba sequuntur aves.

281. EJUSDEM.

Trux equus humana quærit de carne saginam,
Res nova; sed testes nos sumus atque Asia.
Threicii quando redeunt præsepia regis,
Alciden debes quærere, terra, novum.

283. BASSI.

De Germanico.

Pyrenæa juga, et depressis vallibus Alpes,

αἱ Ῥήνου προχοαὶ ἐγγὺς ἀποβλέπετε,
μάρτυρες ἀκτίνων, Γερμανικὸς δὲ ἀνέτειλεν,
ἀστράπτων Κελτοῖς πουλὺν ἐνὶ ἅλιον.
Οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀλλήλους· εἶπε δ' Ἐνυὼ
Ἄρει· «Τοιαύταις χερσὶν ὀφειλόμεθα».

284. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶους ἀνθ' οἶων οἰκήτορας, ὦ ἔλεεινή,
εὖραο. Φεῦ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορίης.
Αὐτίκα καὶ γαίης χθαμαλωτέρῃ εἶθε, Κόρινθε,
κείσθαι, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρῃ,
ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλιμπρήτοισι δοθεῖσα
θλίβειν ἀρχαίων ὅστέα Βακχιαδῶν.

285. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Οὐκέτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχος ἐπὶ δῆριν
ἀσχετος δρμαίνει μυριάδους ἐλέφας,
ἀλλὰ φόβῳ στείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους,
ἀντυγα διφρουλκεὶ Καίσαρος οὐρανοῦ.
Ἔγνω δ' εἰρήνης καὶ θῆρ χάριν ὄργανα βίψας
Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

286. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ὅρνι, τί μοι φίλον ἔπνον ἀφήρπασας; ἡδὺ δὲ Πύρρῃς
εἰδῶλον κοίτης ὥχετ' ἀποπτάμενον.
Ἥ τὰδε θρέπτρα τίνεις, δι' ἡγά σε, δύσμορε, πάσης
ψοτάκου κραίνεις ἐν μεγάρῳ ἀγέλης;
Ναὶ βωμὸν καὶ σκήπτρα Σαραπίδος, οὐκέτι νυκτὸς
φθέγγεται, ἀλλ' ἔξεις βωμὸν δν ὠμόσαμεν.

287. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὅ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίῳσιν ἀνέμβατος ἱερὸς ὄρνις,
ὁ πρὶν Κερκαφίδαις αἰετὸς ἱστορίῃ,
ὑψιπετῇ τότε ταρσὸν ἀνὰ πλατὺν ἡῆρ' ἀερθεὶς
ἤλυθον, Ἥελίου νῆσον δ' εἶχε Νέρων·
κείνου δ' αὐλίσθη ἐνὶ δώμασι, χειρὶ συνήθης
κράντορος, οὐ φεύγων Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον.

Flumina queis Rheni prima videre datum,
Vos habuit testes Germanicus ære coruscans,
Celtica dum ritu fulminis arma ferit.
Cum densi caderent, Mavortii dixit Enyo:
Nom alias quaerunt numina nostra manus.

285. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Qui turre Elephas nuper gestabat in hostem,
In fera qui vivum bella ferebat ebur,
Famibus adstricta profitens cervice timorem,
Caesareum rapido portat in axe iubar.
Bellua pax quantum valeat videt; arma Gradii
Abjicit, ut juris te ferat alme patrem.

286. MARCI ARGENTARI.

Quid somnum mihi, galle, fugas? cur, improbe, Pyrrhæ

quæ Rheni fontes juxta cernitis,
testes estis radiorum, Germanicus quos extulit,
fulgurans Celtis multum martem.
Illi vero hinc corruerunt conferti; dixit autem Enyo
Marti: «Talibus manibus debemur.»

284. EJUSDEM.

Quales pro qualibus incolas, o miseranda,
invenisti! heu magnum Græciæ infortūnium!
Brevi vel humo humilior utinam, o Corinthe,
jaceas, et Libyca arena desertior,
potius quam talibus tota venalibus-nequam tradita
premas antiquorum ossa Bacchiadarum.

285. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Non-jam turritus cum-phalangibus-pugnans in bellum
nescius retineri ruit maximis-dentibus-instructus-elephas
sed timore demittens profundam cervicem ad lora-jugi
currum trahit Cæsaris cœlestis.
Novit pacis etiam fera gratiam: instrumenta postquam
Martis, concordiae contra-reducit patrem. [rejecit

286. MARCI ARGENTARI.

O avis, quid mihi amicum somnum abrupuisti? dulce au
simulacrum cubili abiit avolans. [tem Pyrrhæ
An hoc alimoniae-pretium solvis, quod feci te, infelix,
ova-parientis dominum in ædibus gregis? [omnis
Næ per aram et sceptræ Serapidis, non jam noctu
clamabis, sed habebis (occupabis) aram quam juravimus

287. APOLLONIDÆ.

Quæ prius ego Rhodios non-accessi sacra avis,
aquila quæ prius Cercaphidis eram historia (res au-
altivolante tunc ala per latum aera sublata [dita),
veni, Solis insulam quum haberet Nero:
illius autem stabulavi in ædibus, manui assueta
domini, non fugiens Jovem futurum.

Avolat a stratis dulcis imago meis?
Hancne vicem reddis mihi? qui te polline pavi,
Uxoresque dedi tibi tibi cortis aves?
Non tu nocte canes posthac, tibi juro Serapim,
Sacraque: jurati te vocat ara Dei.

287. APOLLONIDÆ.

Cercaphidis non visa Jovi sacrata volucris,
Quam Rhodos ex sola noverat historia:
Expandi celeres quo non prius aere pennas,
Dum præsens colitur Solis in urbe Nero.
Tecta sedens super ipsa, Jovem non vito futurum
Inter regales ludere sueta manus.

288. FEMINOY.

Οὗτος δ' Ἐκροπίδῃσι βαρὺς λίθος Ἄρεϊ κεῖμαι,
 ξεῖνε, Φιλιππίης σύμβολον ἡγορέης,
 ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγγιᾶλου Σαλαμῖνος
 ἔργα, Μακεδονίης ἔγχεσι κεκλιμένα.
 Ὅμνυε νῦν νέκυας, Δημοσθένης· αὐτὰρ ἐγώ γε
 καὶ ζῶσις ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρὺς.

289. ΒΑΣΣΟY.

Οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρίδες, αἶ ποτε νόστον
 ὠλέσαθ' Ἑλλήνων καὶ στολὸν Ἰλιόθεν,
 πυρρὸς δτε ψεύστας χθονίης ἐνοφερώτερα νυκτὸς
 ἤψε σέλα, τυφλῇ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις
 χοιράδας ἐς πέτρας, Δαναοῖς πάλιν Ἴλιος ἄλλη
 ἐπλετο, καὶ δεκέτους ἐχθροτέρῃ πολέμου.
 Καὶ τὴν μὲν τότε ἔπερσαν· ἀνίκητος δὲ Καφηρεὺς,
 Ναυπλίε· σοὶ γὰρ πᾶν Ἑλλάς ἐκλαυσε δάκρυ.

290. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ὅτ' ἐξ ἀήτου Αἰθῦος, ἐκ ζαοῦς Νότου
 συνεζοφύθη πόντος, ἐκ δὲ νειάτων
 μυγῶν βυθίτις ψάμμος ἐξηρέυετο,
 ἱστὸς δὲ πᾶς ὠλισθεν εἰς ἔλα· πτύσας,
 φορτὶς δ' ἐσύρετ' ἐς αἰδαν, πλανώμενος
 ἀρωγonaύτας δαίμονας Λυσίστρατος
 ἐλιπάρησεν· οἱ δὲ τῷ νεωκόρῳ
 μούνῳ θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν.

291. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἦν Ὀκεανὸς πᾶσαν πλήμυραν ἐγείρη,
 οὐδ' ἦν Γερμανίη Ῥήνον ἅπαντ' ἐφίη,
 Ῥώμης οὐδ' ὅσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνη
 δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.
 Οὕτως χαῖ ἱερὰὶ Ζηνὸς δρύες ἐμπέδα ῥίζαις

288. GEMINI.

Hic ego Cecropidis gravis lapis Marti positus-sum.
 o hospes, Philippicæ signum virtutis,
 contumelia-afficiens Marathonem et littoreæ Salaminis
 opera, Macedoniæ hastis depressa.
 Jura nunc per-mortuos, Demosthenes! sed ego
 et vivis ero et exstinctis gravis.

289. BASSI.

Funestæ navibus Capharides *petra*, quæ olim reditum
 perdidistis Græcorum et classem Ilio-profectam,
 fax quando mendax inferâ tenebrosior nocte
 accendit lumen, cæcæque cucurrit omnis carina
 asperas in petras, Danais rursus Ilios alia
 fuit, et decenni infensior bello.
 Et hanc quidem tunc everterunt; invictus vero Caphareus,
 o Naupli : tibi enim omnem Græcia flevit lacrimam.

290. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Quum a vehementer flante Africo, a violento Noto
 obscuratus-esset pontus, et-ex imis
 gurgitibus quæ-in-fundo-est arena eructaretur,
 malus autem totus lapsus-esset in mare spuens,
 onerariæque navis traheretur in orcum, errans
 auxiliares-nautarum deos Lysistratus
 enixe-oravit : illi autem ædituo
 soli mare ferum sopiverunt.

291. CRINAGORÆ.

Ne si quidem Oceanus omnem æstum cieret,
 ne si quidem Germania Rhenum totum immitteret,
 Romæ ne tantillum quidem lædet robur, dum manserit
 dextera imperandi-causa Cæsari confidens.
 Ita etiam sacræ Jovis quercus firme radicibus

288. GEMINI.

Sto sacer hic Marti lapis ac grave pondus Athenis,
 Testis quam pollens ense Philippus erat.
 Excalco Salaminis aquas Marathonique arva,
 Omnia quæ Macetum robore pressa jacent.
 I nunc, exanimis jura Demosthenes : at me
 Sci pariter vivis exanimisque gravem.

289. BASSI.

Euboicæ cautes, jam tunc quoque pestis Achivum,
 Cum peteret Phrygia classis ab urbe domum;
 Dum micat heu mendax tenebrisque nocentior atris,
 Saxa trahit cæcas ignis in ipsa rates.
 Equavit nox una decem cum cladibus annos,
 Et locus hic Graiis altera Troja fuit.
 Victa tamen Troja est : vincit tuus illa Caphareus,
 Nauplie, fletque truces Græcia tota dolos.

290. PHILIPPI

Sævus procellis Africus, sævus mare
 Turbabat Auster, æstibusque concita
 Tantis arenas ima ructabant vada :
 Jam lapsa malus incubabat fluctibus,
 Hians ad orcum jam trahebatur ratis;
 Deos faventes navitis Lysistratus
 Adorat. Illi concitum sedant fretum;
 Unius hoc valere cultoris preces.

291. CRINAGORÆ.

De Roma.

Non si vel totum biberit Germania Rhenum,
 Oceanusque æstus tollat in astra suos,
 Est quod Roma sibi timeat, dum Cæsare freta
 Illius imperiis perstat habere fidem.
 Sic et sacra Jovi quercus radicibus hæret;

ἑστᾶσιν, φύλλων δ' αὖτ' ἁέουσ' ἄνεμοι.

292. ONESTOI.

Παίδων ὃν μὲν ἔκαιεν Ἀρίστιον, ὃν δ' ἐσάκουσε
ναυηγόν· δισσοῦν δ' ἄλγος ἔτῃζε μίαν.
Αἰαὶ μητέρα Μοῖρα διέλιτο, τὴν ἴσα τέκνα
καὶ πυρὶ καὶ πικρῷ νευμαμένην ὕδατι.

293. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ποὺλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδαίχτον
Ξέρξης ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέω·
κτῆ νεκρῶν (δ') ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας πολλὸς ἥρω·
« Οὐδέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον·
« ἄσπις ἔμοι τύμβου κόσμος μέγας· αἶρε τὰ Περσῶν·
« χῆξω κεῖς αἰδὼν ὡς Λακεδαιμόνιος ».

294. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

« Πορφυρέαν τοι τάνδε, Λεωνίδα, ὥπασε χλαῖναν
Ξέρξης, ταρβήσας ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς. » —
« Οὐδέχομαι προδόταις αὐτὰ χάρις. Ἄσπις ἔχοι με
« καὶ νεκρῶν ὁ πλοῦτος δ' οὐκ ἔμὸν ἐντάφιον. » —
« Ἄλλ' ἔθανες· τί τοσόνδε καὶ ἐν νεκυέσσιν ἀπεχθής
« Πέρσις; » — « Οὐ θνάσκει ζᾶλος ἐλευθερίας ».

295. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πῶλλον, τὸν πεδίων ἄλλ' οὐχ ἄλδος ἱππευτῆρα,
νῆϊ διαπλῶειν πόντον ἀναινόμενον,
μὴ θάμβει χρεμέθοντα καὶ ἐν ποσὶ λαῆ πατεοντα
τοίχους, καὶ θυμῷ δεσμὰ βιαζόμενον.
Ἄχθεται εἰ φόρτου μέρος ἔρχεται· οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλοις
κεῖσθαι τὸν πάντων ἐπρεπεῖν ὠκύτατον.

296. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Σκύλλος, ὅτε Ξέρξου δολιχὸς στόλος Ἑλλάδα πᾶσαν
ἥλανεν, βυθίην εὗρετο ναυμυχίν,

At levis arentes decuit aura comas.

292. ONESTÆ.

Dum cremat hunc natum, narratur et alter, Ariste,
Mersus aquis, unam luctus uterque premit.
Mortibus heu miseram divisit Parca parentem,
Æquaque pars flammis cessit, et æqua mari.

293. PHILIPPI.

Factam sponte necem Xerxes ut viderat, artus
Purpurea texit veste Leonideo.
Ipse vetat, mediisque sonans e manibus heros,
Non sumo pretium proditiōis, ait.
Grande decus tumuli, clipeus mihi : Persica tolle,
Orcus ut agnoscat me Lacedæmonium.

294. ANTIPHILI BYZANTII.

Purpurea Xerxes te veste, Leonida, donat,

stant, foliorum vero sicca fundunt venti.

292. ONESTÆ.

Puerorum unum comburebat Aristion, alterum vero audit
naufragum : duplex autem dolor consumpsit unam.
Heu, heu ! matrem Parca divisit, quæ æquales pueros
et igni et amaræ impertivit aquæ.

293. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Magnum Leonidæ conspicatus corpus sponte-occisum
Xerxes induebat veste purpurea,
et e mortuis sonuit Spartæ magnus hērōs :
« Non accipio proditoribus mercedem debitam ;
clypeus mihi tumuli ornamen magnum : tolle *dona* Per-
et ibo etiam in orcum ut Lacedæmonius. » [sarum :

294. ANTIPHILI BYZANTII.

« Purpuream tibi hanc, o Leonida, præbuit lænam
Xerxes, reveritus opera tuæ virtutis. » —
« Non accipio : proditoribus hæc gratia. Clypeus habeat me
vel mortuum ; divitiæ vero non sunt meæ inferiæ. » —
« Sed obiisti. Quid tantum vel inter mortuos insensus es
Persis? » — « Non moritur studium libertatis. »

295. BIANORIS.

Pullum, camporum sed non maris equitatore, —
nave vehi-per pontum abnuentem,
ne mireris hinnientem et pedibus calce insultantem
latera navis, et animose vincula sollicitantem.
Dolet si oneris pars incedat : non enim aliis *vehentibus*
impositum-esse omnium decebat velocissimum.

296. APOLLONIDÆ.

Scyllus, quum Xerxis longa classis Græciam totam
vexaret, in fundo-commisum invenit certamen-navale,

Miratus dextræ fortia facta tuæ. —

Non cupio : neque enim sum proditor ; una peremto
Parma sat est : tumulo tolle Laconis opes. —
Mortuus at nunc es ; quid adhuc irascere Persis? —
Libertatis amor, scis puto, non moritur.

295. BIANORIS.

Ne mireris, equus velox decurrere campis
Si rate cæruleas non amat ire vias ;
Sed fremitu hinnitu, ferit et latus omne carinæ
Calcibus, ipsa simul rumpere vincla parat.
Ferre solens equitem fluctus equitare recusat,
Et dici navis sarcina turpe putat.

296. APOLLONIDÆ.

Belligeram Xerxis tremere cum Græcia classem,
Invenit Scyllis prælia tecta mari.

Νηρῆος λαθρίοισιν ὑποπλεύσας τενάγεςσι,
καὶ τὸν ἀπ' ἀγκύρης ὄρμον ἔκειρε νεῶν.
Ἐὐτάνδρος δ' ἐπὶ γῆν ὤλισθανε Περσὶς ἀναυδὸς
δλλυμένη, πρώτη πείρα Θεμιστοκλέους.

297. ANTIPIATROI.

Στέλλει Εὐφρήτην, Ζηνὸς τέκος· εἰς σέ γάρ ῥ' ἔδω
ῥῶσι Πάρθων αὐτοματοῦσι πόδες.
Στέλλει, ἄναξ· δῆεις δὲ φόβῳ κεχαλασμένα τόξα,
Καῖσαρ· πατρῶν δ' ἄρξαι ἀπ' ἀντολέων·
Ῥώμην δ', ὠκεανῷ περιτέρμονα πάντοθεν, αὐτὸς
πρῶτος ἀνερχόμενῳ σφράγισαι ἡλείῳ.

298. ANTIPILOI.

Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν, ὄντα βέβηλον
οὐ μόνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἡλείου·
μύστην δ' ἀμφοτέρων με Θεαὶ θέσαν· οἶδα δ' ἐκείνῃ
νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος.
Ἄσκιπων δ' εἰς ἄστῳ κατέστιχον, ὄργια Διὸς
κηρύσσει γλώσσης θυμῶσι τρανότερον.

299. PHILOPII THESSALONICENSIS.

Ταῦροι προητέοντες, ἀροτρευτῆρες ἀρούρης,
εἰν ἄλλ' τοὺς γαίης ἀντέχοντες καμάτους·
αὐλακα τὴν ἀσίδαρν ἐν ὕδασι ἔλκομεν ἄμφο,
μακροτόνων σχοίνων ἄμμα σαγηνόδετον·
ἔχθουσι δ' ἐκ σταχύων λατρεύομεν. Ἄ ταλαεργοί!
ῥῶν κῆν πελάγει καρπὸν ἀροῦσι βόες.

300. ADDAII.

Ταύρω φρικαλέον νάπος ἐκβαίνοντι Δοδάρου
Πευκίστης ἵππῳ καρτερὸς ἦντίσεν.
Ἄλλ' ὁ μὲν ὀρμήθῃ προῶν ἄτε· τοῦ δ' ἀπαλοῖο
Παιονίδα λόγχην ἔκειε διὰ κροτάφου·
σολήσας κεφαλῆς δὲ διπλοῦν κέρα, αἶν ἐκείνῳ
ζωροποτῶν ἐχθροῦ κόμπον ἔχει θανάτου.

301. SECONDI.

Τίπτε τὸν ὀγκητὴν βραδύπουν ὄνον ἄμμιγ' ἐν ἵπποις

Nam vada furtivo delapsus ad ima natatu
Vincula, quæ curvis dentibus apta, secat :
Sic ratibus pereunt pulsus in littora Medi,
Materies famæ prima Themistocleæ.

298. ANTIPILOI.

De cæco adscendente in Eleusinis templum recuperato
visu.

Duxerat ad templum me scipio ; non modo sacris
Ipse, sed et Soli quippe profanus eram.
Sed fecere Deæ mystam Solisque suumque :
Nox oculis noctem depulit ista meis.

Nerei occulta subvectus vada,
et ex ancora stabilimentum præcidit navium.
Et ipsis-cum-viris in terram lapsa-est Persis muta
periens, primum experimentum Themistoclis.

297. ANTIPIATRI.

Duc in Euphratem, Jovis soboles : ad te enim jam
sub-aurora Parthorum sponte-transeunt pedes.
Duc, imperator : invenies autem metu relaxatos arcus,
Cæsar : patrio vero incipe ab ortu :
Romam autem, oceano terminatam undique, ipse
primus emergenti obsigna sole.

298. ANTIPILOI.

Baculus me ad templum altum-duxit, quum-essem ut
non modo initiationis, sed et solis ; [profanus-expers
mystam vero utriusque me Deæ fecerunt : novi autem illa
nocte et oculorum noctem deposuisse.
Ac sine baculo in urbem descendi, sacra Cereris
prædicans, quam linguâ, oculis manifestius.

299. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Tauri colla-mansuefacti, aratores ruris,
in mari terræ sustinemus labores :
sulcum absque-ferro in aquis trahimus ambo,
longe-tensorum funium nodum sagenæ-alligatum :
piscibus vero post spicas inservimus. Heu, laborum-pa-
jam et in pelago segetem arant boves. [tientes!

300. ADDÆI.

Tauro tremendam vallem egredienti Doberi
Peucestes in-equo validus occurrit.
Sed ille quidem prorupit montis instar : at tenera hic
Pæonidem hastam misit per tempora ;
et postquam-abstulit capitis duplex cornu, semper eo
merum-potans de-hostili gloriatur cæde.

301. SECUNDI.

Quinam me rudentem tardipedem asinum inter equas

Ut duce me redii, te jam Ceres alma celebros
Non lingua, sed quod certius est, oculis.

299. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Ante jugo domiti versavimus arva juvenci,
At nunc pro terris æquor arare datur.
Fluctibus in pelagi facimus sine vomere sulcos,
Dum nos verriculi vincula longa ligant.

* * * * *

301. SECUNDI.

Quid me tardigradum rudens genus inter arborum

γυρὸν ἀλωεινᾶς ἐξελάατε δρόμον;
[ἦ] οὐχ ἔλεις, ὅ ττι μύλοιο περιδρομὸν ἄχθος ἀνάγκης
σπειρηδὸν σκοτοίεις κυκλοδιωκτος ἔχω;
ἀλλ' ἔτι καὶ πώλοισιν ἐρίζομεν. Ἡ δ' ἔτι λοιπὸν
νῦν μοι τὴν σχολὴν αὐχένι γαῖαν ἀροῦν.

302. ANTIPATROY.

Τὸ βρέφος Ἑρμώνακτα διεχρήσασθε μέλισσαι
(φεῦ κύνας) ἐρπυστήν, κηρία μαίμενον·
πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐφισμένον ὠλέσας· αἰαῖ!
κέντροις. Εἰ δ' ὀφίων φωλεὰ μεμρόμεθα,
παῖθε Λυσιδίχη καὶ Ἀμύντορι μηδὲ μέλισσας
αἰνεῖν· κακείναις πικρὸν ἐνεστι μέλι.

303. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Τῇ βαῖῃ Καλαθίνῃ ὑπὸ σκυλάκων μογεούσῃ
Λητωῖς κούφην εὐτοκίην ἔπορευε.
Μούναις οὐ τι γυναιξὶν ἐπήκοος, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς
συνθήρους σώζειν Ἀρτεμὶς οἶδε κύνας.

304. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειψθεῖσαισι κελεύθοις
ναύτην ἡπείρου, πεζοπόρον πελάγους,
ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἔστεγεν ἄρης
Σπάρτης. Αἰσχύνεσθ', οὐρεα καὶ πελάγη.

305. ANTIPATROY.

Ὑδατος ἀκρήτου κεκορημένῳ ἄγχι παραστὰς
χθιζὼν ἔμοι λεχέων Βάκχος ἔλαξε τάδε·
« Εὐδαίε ἀξίον ἔπνον ἀπεχθομένον Ἀφροδίτῃ·
« εἰπέ μοι, ὦ νήφων, πεύθειαι Ἰππολύτου;
« τάρβει, μή τι πάθος ἐναλίγκιον. » Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
ᾤχετ'· ἔμοι δ' ἀπὸ τῆς οὐκέτι τερπνὸν ἔδωκε.

306. ANTIPHILΟΥ.

Ὑλοτόμοι παύσασθε, νεῶν χάριν. Οὐκέτι πεύκη

rotundum areales impellite in-cursum?
nonne satis est quod molæ circumcursile necessario pondus
orbiculatim tenebrosus in-gyrum-actus habeo?
sed jam et cum-equis contendimus. Sane adhuc restat
nunc mihi incurvam collo terram arare.

302. ANTIPATRI.

Puerulum Hermonactem peremistis, apes,
(heu canes!), repentem, mella quærentem;
sæpe autem a vobis nutritum perdidistis, heu, heu!
aculeis. Si autem serpentium lustra accusamus,
crede Lysidicæ et Amyntori neu apes
laudato: etiam illis amarum inest telum.

303. ADDÆI.

Parvæ Calathinæ ob catulos laboranti
Latonia facilem bonumque-partum præbuit.
Solas neūtiqum mulieres exaudit, sed et ipsas
venatus-socias servare Diana novit canes.

304. PARMENIONIS.

Illum per terræ et ponti permutatas vias
nautam aridæ, peditem maris
ternis hastarum centuriis cohibuit mars
Spartæ. Pudore-confundimini, montes et maria.

305. ANTIPATRI.

Aqua meraca saturato juxta adstans
cubilia heri mihi Bacchus dixit hæc:
« Dormis dignum somnum invisit Veneri:
dic mihi, o abstemi, nostine Hippolytum?
Time ne quid experiaris simile. » Ita ille quidem fatus
abiit: mihi vero ex illa die non jam grata aqua.

306. ANTIPHILI.

Lignicidæ, desinite, certe ob naves. Non amplius pinus

304. PARMENIONIS.

Hunc qui naturæ rerum gravis omnia vertit,
Qui velis terras, qui pede transit aquas,
Sustinuit virtus hastis Spartana trecentis:
Non vos, o montes, hoc pudet, et maria?

305. ANTIPATRI.

Iratus, quod aqua satiassem viscera purâ,
Verba mihi Bromius talia dixit heri:
Hostibus eveniat Veneris sopor ille, severe!
Hippolytum nosti? talis et ille fuit:
Ne patiaris idem, videas tibi. Dixit, abique;
At mihi nequaquam postea dulcis aqua.

306. ANTIPHILI BYZANTII.

Ne posthac ratium silvæ scindantur in usus:

Tritores asinum currere cogis equos?
Nonne sat est, quod ago tenebris damnatus in orbem
Usque recursum pondera scabra molæ?
Mene et equis certare jubes? an restat et illud,
Ut collo, glebas inter, aratra traham?

302. ANTIPATRI.

Hermonacta favos obeuntem quærere, morti
Infantem (rabies quanta) dedistis apes.
Crebra peremerunt tenerum nam spicula corpus;
Et vacat anginea de feritate queri?
Discite quid sit apes ab Amyntore Lysidiceque,
Dicent: est etiam mellis amarities.

303. ADDÆI.

Cum ferret catulis uterum Calathina tumentem,
Quam faciles partus ecce Diana dedit!
Audit non tantum muliebria vota, sed ipsas
Venatus socias diligit ecce canes.

- κύματος, ἀλλ' ἤδη ῥινὸς ἐπιτροχάει·
 γόμφος δ' οὐδ' ἔτι χαλκὸς ἐν δλκάσιν, οὐδὲ σιδήρος,
 ἀλλὰ λίνω τοίγων ἀρμονίη δέδεσται.
 5 Τὰς δ' αὐτὰς ποτὲ πόντος ἔχει νέας, ἄλλοτε γαῖα
 πτυκτὸν ἀμαξίτην φόρτον ἀειρομένας.
 Ἄργῳ μὲν προτέροισιν αἰοῖδιμος· ἀλλὰ Σαβίνῳ
 καινότερην πῆξιαι Παλλὰς ἔνευσε τρόπιν.

307. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Φοῖβον ἀνηναμένη Δάφνη ποτὲ, νῦν ἀνέτειλεν
 Καίσαρος ἐκ βωμοῦ κλῶνα μελαμπέταλον·
 ἐκ δὲ θεοῦ θεὸν εὗρεν ἀμεινονα· Λητοῖδην γὰρ
 ἐχθράσα, θέλει Ζῆνα τὸν Αἰναιόδην.
 Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
 Καίσαρι μὴ τίττειν οὐδὲ λίθος δύναται.

308. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Φοῖρος δ' εἰνάλοι Τυρσηνίδος ἀγγόθι δίνης
 φορμικτὰν ἀκάτου θῆκαν ὑπεκθύβιον,
 αὐτίκα μιν κιθάρῃ λιγυραχέϊ δέξατο δελφῖν
 σύνθροον, ἐκ δὲ βυθοῦ νήχεθ' ἑλισσόμενος,
 μέχρις ἐπ' Ἰσθμὸν ἐκέλεσε Κορινθίων. Ἦ ῥα θάλασσα
 ἰχθύς ἀνθρώπων εἶχε δικαιότερους.

309. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χειμέριον καίουσαν ἐφ' ἐστίῃ ἀνθρακα Ἰοργῶ
 τὴν γρηὺν βροντῆς ἐξεπάταξε φόβος·
 πνεύμονα δὲ ψυχθεῖσα κατήμυσεν. Ἦν ἄρα μέσση
 γήρως καὶ θανάτου λειπομένη πρόφασις.

310. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ψῆγμα ἄπυρον χρυσοῖο σιδηρεῖων ὑπ' ὀδόντιον
 ῥινηθέν, Λιβυκῆς κουρότερον ψαμάθου,
 μῦς ὀλίγος βαρὺ δειπνὸν ἐδάσματο· πᾶσα δὲ νηδὺς
 συρομένη βραδύπουον θῆκε τὸν ὠκύτατον.

Pro pinu corium jam maris æquor arat.
 Non æs, non ferrum retinet contexta carinæ :
 Sutilis ex lino vincula navis habet.
 Una mari terraque valet; nam, currus et ipsa est,
 Et terræ æquoreum per sola portat onus.
 Argo fama vetus celebrat : majore Sabinus
 Repperit ecce novam Palladis arte ratem.

307. PHILIPPI.

Cæsar ex ara fundit sua germina Daphne,
 Quam frustra Phœbi sollicitarat amor;
 Mutatus meliore Deo Deus : oderat olim
 Latoiden : Latium nunc amat ecce Jovem.
 Radicem non fundit humus, sed saxea moles :
 Cæsaribus partum non negat ipse lapis.

308. BIANORIS.

Cum rabie sæva Tyrrhena per æquora furum

fluctum, sed jam corium percurrit.
 non cuneus neque jam æs in navibus, nec ferrum,
 sed-laterum compages ligata lino est.
 Easdem nunc pontus habet naves, nunc terra
 plicatile curruum onus, sublatas.
 Argo quidem prioribus decantata; sed Sabino
 magis-novam compingere Pallas annuit carinam.

307. PHILIPPI.

Phœbum quæ-repudiavit Daphne olim, nunc extulit
 Cæsaris ex ara ramum nigricantem-foliis :
 post deum vero deum invenit meliorem. Latonigenam enim
 exosa, vult Jovem Æneaden.
 Radicem autem non de terra matre misit, sed de petra.
 Cæsari non parere ne lapis quidem potest.

308. BIANORIS.

Prædones quum maritimi, Tyrrhenum juxta vorticem,
 modulatorem nave ejecerunt in-gurgitem,
 illico eum citharâ argutâ excepit delphin
 accinentem, et ex profundo natavit volvens,
 donec ad Isthmum appulit Corinthium. Sane igitur mare
 pisces hominibus habebat justiores.

309. ANTIPATRI.

Hibernum quum-ureret in foco carbonem, Gorgonem
 anum fulguris mente-excussit pavor;
 et pulmone frigefacta obiit. Erat igitur media
 senectam inter et mortem reliqua causa.

310. ANTIPHILI BYZANTII.

Ramentum igne-non-tacti auri ferreis dentibus
 limatum, Libyca levius arena,
 mus parvulus gravem cœnam comedit : ac totus venter
 quem gravem trahebat tardigradum fecit velocissimum.

In medias fidicen projiceretur aquas,
 Protinus ex imo tollens se gurgite Delphin
 Ipsum cum cithara dulce recepit onus;
 Pervexitque Ephyres ad littora. Cernite! pisces
 Æquor habet, superant qui pietate viros.

309. ANTIPATRI.

Urit in hiberno prunas dum tempore Gorgo,
 Pavit anus subito mota tonante Jove;
 Pulmonisque perit præ frigore : nempe senectæ
 Et mortem limes tam brevis inter erat.

310. ANTIPHILI BYZANTII.

Ferreus a rutilo quod dens detriverat auro,
 Quo levior Libyci non sit arena maris,
 Exiguus mus edit onus grave; turguit alvus.
 Et volucres quondam vix sinit ire pedes

5 Ληρθεὶς δ' ἐκ μεσάτης ἀνετέμνετο κλέμματα γαστρός·
ἥς ἄρα κῆν ἀλόγοις, χρυσέ, κακοῦ πρόφασις.

311. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

᾽Οχεΐαις ἐλάφοισι κύων ἰσάμιλλα δραμούσα
ἐγκυος, ἡλικώθη παιδοπόρον γένεσιν·
πᾶσα δὲ συγκατέμυσε κατουλωθεῖσα χρόνοισιν.
Ἦδη δ' ἡ τοκετῶν ὥριος ἦν βάσανος·
πολλὰ δ' ἐπωρύουσιν ἀνὴρ ἐσιδηροτόμησεν,
καὶ σκύλακες φίλιοι νηδύος ἐξέθορον.
Ἄρτεμιδος λελυται λοχίων χάρις· ἔμπαλι δ' Ἄρης
ἦρχται μαιουῖσθαι γαστέρα θηλυτέραις.

312. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

᾽Ωνερ, τᾶν βαλάνων τὰν ματέρα φεῖδες κόπτειν,
φεῖδες· γηραλέαν δ' ἐκκεράτῃς πίτυν,
ἡ πεύκαν, ἡ τάνδε πολυστέλεχον παλιούρον,
ἡ πρίνον, ἡ τὰν αὐαλέαν κόμακρον·
τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν· κοχύαι γὰρ ἔλεξαν
ἐμὶν ὥς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύεσ.

313. ΑΝΥΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Ἴκευ ἅπας ὑπὸ καλὰ ᾠφνας εὐθαλέα φύλλα,
ὠραίους τ' ἄρυσαι νάματος ἀδὺ πόμα,
ὄφρα τοι ἀσθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυῖα
ἀμπαύσης, πνοιῇ τυπτόμενα Ζεφύρου.

314. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἐρμῆς τᾷδ' ἔστακα παρ' ὄρχατον ἡνεμόεντα
ἐν τριόδοις, πολιᾶς ἐγγύθεν αἰόνος,
ἀνδράσι κακμηῶσιν ἔχων ἀμπαυσιν ὁδοῖο·
ψυχρὸν δ' ἀχραὲς κράνα ὑποτάχει.

315. ΝΙΚΙΟΥ.

Ἴκευ ὑπ' αἰγείροισιν, ἐπεὶ κάμες, ἐνθάδ', ὁδῶτα,
καὶ πῖθ' ἄσπον ἰὼν πίδακος ἀματέρας·

Vir capit, et medio repetit de ventre rapinam :
Ergo etiam brutis aurea gleba nocet.

311. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Cum cita certaret lepores deprendere cursu,
Ulcera concepit parte satrice canis;
Tempore contraxit sanies suffusa tumorem,
Clausaque sit partus cum via, partus adest.
Illa ululat, donec ferro vir scinderet alvum,
Et catulis vitæ sic aperiret iter.
Nil opus est posthac partus solvente Diana,
Hoc siquidem Mavors occupat officium.

312. ZONÆ SARDIANI.

Glandiferum robur noli vexare, viator :
Est quam concutias hic prope pinus anus,
Est picea, est spinis surgens paliurus acutis,
Illexque et cunctis arbutus aridior.

Captus autem e medio resectus-est furta ventre.
Es igitur vel in brutis, o aurum, mali causa.

311. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Velocibus cervabus canis æquo-certamine quum-curreret
uterum-ferens, vulnerata-est puerperum genitale,
totaque occlusa-est cicatrice-obducta tempore.
Jam vero partus maturum erat tormentum :
ac valde ululantem vir ferro-secuit,
et catuli cari e ventre exsilierunt.
Dianæ jam soluta-est puerperii grata-opera ; rursus vero
cœpit obstetricare ventrem feminis. [Mars]

312. ZONÆ SARDIANI.

O tu, glandium matrem parce incidere,
parce ; annosam vero excide pinuta,
aut piceam, aut hanc caudicosam paliurum,
aut illicem, aut aridam arbutum ;
at procul abstine a-quercu securim : antiqui enim dixerunt
nobis-priores matres esse quercus.

313. ANYTÆ.

Sede omnis sub pulchris lauri bene-germinantibus foliis,
formosoque hauri ex fonte dulcem potum,
ut anhelantia laboribus æstatis cara membra
quieti-des, flatu verberata Zephyri.

314. EJUSDEM.

Mercurius hic sto juxta viridarium ventosum
in triviis, canum prope littus,
viris fessis habens requiem viæ :
frigidam undam autem intemeratam fons substrepat.

315. ΝΙΚΛΕ.

Conside sub alnis, quum-sis fessus, hic, viator,
et bibe proprius accedens e-scaturigine nostra :

A quercu ferrum prohibe : si credere quicquam
Fas aviis, hominum quercus et ipsa avia est.

313. ANYTÆ.

Quisquis es hæc lauri reside frondentis in umbra,
Grataque de pulchro pocula fonte bibe :
Solibus ut fessos artus pariterque labore
Mulceat e zephyri frigore grata quies.

314. EJUSDEM.

De Mercurio.

Adsto Mercurius ventum patientibus hortis
In trivio, longe nec mihi littus abest.
Si libet, hic fessos artus requiesce, viator :
Subter fons gelidus, pigra susurrat aqua.

315. ΝΙΚΛΕ.

Populea (fessus namque es) requiesce sub umbra,
Deque mea potum sume, viator, aqua :

μνῆσαι δὲ κράναν καὶ ἀπόπροθι, ἃ ἐπὶ Γάλλῳ
Σίμος ἀποθιμένῳ παιδί παριδύεται.

316. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

ὦ τάνδε στείχοντες ἀταρπιτόν, αἶτε ποτ' ἀγροῦς
δαμόθεν, αἶτ' ἀπ' ἀγρῶν νεῖσθε ποτ' ἀκρόπολιν,
ἄμμες ὄρων φύλακες, δισσοὶ θεοί, ὧν ὁ μὲν, Ἑρμῆς,
οἷον ὀρῆς μ', οὗτος δ' ἄτερος, Ἑρακλῆς·
ἄμφω μὲν θνατοῖς εὐάχοι, ἀλλὰ ποθ' αὐτοῦς

αἶτ' ὠμὴς παραθῆς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν·
ναὶ μὰν ὥσαυτως τοὺς βοτρυας, αἶτε πέλονται
ὄρμιμοι, αἶτε χύσαν ὀμφακες, εὐτρέπικεν.
Μισῶ τὰν μετοχάν, οὐδ' ἡδομαι· ἀλλ' ὁ φέρων τι,
ἄμφις, μὴ κοινᾷ, τοῖς δυοῖ παρτιθέτω,
καὶ λεγέτω· « τὴν τοῦθ', Ἑράκλειες »· ἄλλοτε, « τοῦτο
« Ἑρμῆς »· καὶ λύοι τὰν ἔριν ἀμφοτέρων.

317. ΑΔΗΑΟΝ.

α. Χαίρω τὸν λακόρυζον ὄρων θεὸν εἰς τὸ φάλανθον
βρέγμ' ὑπὸ τᾶν ὄγνων, αἰπόλε, τυπτόμενον.
β. Αἰπόλε, τοῦτον ἐγὼ τρίς ἐπύγισα· τοὶ δὲ τραγίσκοι
εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τὰς χιμάρας ἐβάτευν. [Ἑρμῆν,
γ. Ὅντως σ', Ἑρμαφρόδιτε, πεπύγικεν; α. Οὐ μὰ τὸν
αἰπόλε. β. Ναὶ τὸν Πᾶν, αἰπόλε, κάπιγελῶν.

318. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὐμάραθον πρηῶνα καὶ εὐσκάνδικα λελογχῶς,
Ἑρμῆ, καὶ ταύταν, * ἃ φίλος, αἰγίβοσιν,
καὶ λαχανηλόγῳ ἔσσο καὶ αἰγινομητὶ προσηγής·
ἔξεις καὶ λαχάνων καὶ γλάγεος μερίδα.

319. ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ.

Τληπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμῆν ἀφετήριον ἔρμα
ἱεροδόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
δὶς δέκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε,
μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

320. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰπέ ποτ' Εὐρώτας ποτὶ τὰν Κύπριν· « Ἡ λάβε τεύχη,

Sisque memor fontis longe quoque, flebile Gilli
Ad bustum Simus quem pater apposuit.

316. LEONIDÆ.

Heus quibus hac iter est, seu vos rus mittit in urbem,
Seu vos deliciæ ruris ab urbe vocant,
Finibus appositi duo Di sumus, ipse ego Maia
Filius : alter hic est Amphitryoniades.
Ambo boni vobis : inter nos non ita : quippe
Huc si forte pirum quis tulit, ille vorat.
Non aliter tractat quæcumque invenerit uvam,
Seu mat ira salis, seu male cocta datur.

meminerisque fontem etiam longius, ad quam Gillo
Simus extincto filio a-latere-positus est.

316. LEONIDÆ TARENTINI.

O qui hanc vaditis viam, seu ad agros
e-civitate, seu ab agris reditis ad arcem, [rius
nos finium custodes, bini dii, quorum unus sum Mercu
qualem vides me, ille vero alter, Hercules : [ter nos
ambo quidem mortalibus faciles-præbemus-aures, sed in

sive acerba apposueris pira-silvestria, statim devorat;
næ profecto perinde uvas, sive sint
maturæ, sive promiscue immaturæ, statim-expedit.
Odi participationem, neque ea lætor : sed qui fert aliquid,
seorsim, non in-commune, duobus apponat,
et dicat : « Tibi hoc, o Hercules » ; rursus : « Hoc
« Mercurio » ; et componat litem utrorumque.

317. INCERTI.

a. Gaudeo mucidum videns deum in calvo
sincipite a pirastris, o caprari, verberatum.
b. Caprari, hunc ego ter pædicavi : et hirci
me intuentes capreas inibant. [per Mercurium,
c. Revera te, o Hermaphrodite, hic pædicavit ? a. Non
caprari. b. Næ per Pana, caprari, atque ridens.

18. LEONIDÆ.

Feracem-sœniculi collem et oleris sortite,
Mercuri, et hæc uberrima caprearum pascua
et olitori sis et caprario benignus :
habebis et olerum et lactis partem.

319. PHILOXENI.

Tlepolemus Myrensis Mercurium, emissionis terminum
sacris-cursoribus posuit filius Polycritæ,
bis dena in stadia ludorum-præsidem : sed laborate,
mollem e genibus torporem expellentes.

320. LEONIDÆ TARENTINI.

Dixit quondam Eurotas Cypriidi : « Aut cape arina,

Hunc socium me posse pati nego, sed dare si quis
Quid cupiat, ne det, quæso, duobus idem.
Hoc tibi sume nepos Atlantis, et hoc tibi, dicat,
Alcide. Sic lis non erit ulla super.

319. PHILOXENI.

Mercurium locat hic, ubi sunt exordia cursus,
Policratis, patria est cui Myra, Tlepolemus,
Viginti ut præsit stadiis. Contendite : dignus
Est labor : abscedant otia de genubus.

320. LEONIDÆ TARENTINI.

Arma fer, Eurotas ait, o Cytheræa, vel exi

« ἢ ἔστι τῆς Σπάρτας ἡ πόλις ὀπλομανεῖ. »
 Ἄ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, « Καὶ ἔσσομαι αἰὲν ἀτευχῆς, »
 εἶπε, « καὶ οἰκήσω τὴν Λακεδαιμονίαν. »
 5 Χάμιν Κύπρις ἀνοπλος· ἀναιδέες, οὐδὲ λέγουσιν
 ἱστορες, ὥς αἰὲν ἡ θεὸς ὀπλοφορεῖ.

321. ANTIMACHOI.

Τίπτε, μόθων ἀτλήτος, Ἐνυαλίῳ λέλογχας,
 Κύπρι; τίς δ' ψεύστας στυγνὰ καθ᾽ ἑσέ με μάτην
 ἔντεα; σοὶ γάρ Ἐρωτες ἐφίμεροι, ἔτε κατ' εὐνὰν
 τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
 Δούρατα δ' αἱματόεντα κάθες Τριτωνίδι δίῃ
 ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ἑμέναιον ἴθι.

322. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔμα ταῦτα λάφυρα· τίς δ' θριγκοῖσιν ἀνάψας
 Ἄρης ταῦταν τὴν ἄχαριν χάριτα;
 ἀθλαστοὶ μὲν κῶνοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
 ἀσπίδες, ἀκλαστοὶ δ' αἱ κλαδαὶ κάμακες.
 5 Αἰδοὶ πάντα πρόσωπ' ἐρυθαίνουμαι, ἔτε δὲ μετώπῳ
 ἰδρὸς πιδῶν στήθος ἐπισταλάει.
 Παστάδα τις τοιοῖσδε καὶ ἀνδρείῳ καὶ αὐλᾷ
 κοσμεῖτω καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον·
 Ἄρεως δ' αἱματόεντα διωξίπποιο λάφυρα
 10 νηὸν κοσμοῖη· τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

323. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τίς θέτο μαρμαίροντα βοάγρια; τίς δ' ἀφόρυκτα
 δοῦρατα, καὶ ταύτας ἀβράγχεις κόρυθας,
 ἀγκρεμάσας Ἄρηι μιάστορι κόσμον ἄκοσμον;
 Οὐκ ἀπ' ἐμῶν ῥίψει ταῦτά τις ὅπλα δόμων;
 ἀπολέμων τάδ' εἴκειν ἐν οἰνόπλῃ τεράμνοις
 πλάθειν, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Ἐνυαλίου.
 Σκυλά μοι ἀμφίδρυπτα, καὶ ὀλλυμένῳ ἄδε λύθρος
 ἀνδρῶν, εἴπερ ἔφυν ὁ βροτολογὸς Ἄρης.

De Sparta : nihil hæc urbs nisi bella colit.
 Subridens leviter Venus, Et Lacedæmone vivam,
 Dixit, et ut nunc sum, semper inermis ero.
 Nuda Venus dominatur et hic, sed, natio mendax,
 Historici fingunt arma tenere Deam.

321. ANTIMACHI.

De Venere.

Car insueta capis Martis Cytherea labores?
 Quis teneræ mendax tam dat acerba Deæ?
 Arma tibi strepitus crotalorum mollis, amorque
 Pervigil, et placidi gaudia multa tori.
 Sanguine manantes hastas transcribe Minervæ:
 I tu, quo carmen conjugiale vocat.

322. LEONIDÆ TARENTINI.

Hæc spolia haud mea sunt, quis enim de pariete Martis
 Munera suspendit non placitura Deo?

ANTHOLOGIA II.

« aut exi Sparta : hæc urbs arma-unice-amat. »
 Illa autem molle ridens, « Et ero usque inermis, »
 inquit, « et habitabo Lacedæmoniam, »
 Et nobis Cypris inermis est : protervi, minime vero dicunt
 scientes, quod nobis etiam hæc dea arma-gerit.

321. ANTIMACHI.

Quid, belli-laborum intolerans, Mavortem scortita-es,
 o Cypri? quis mendax invisæ tibi adaptavit frustra
 arma? tibi enim Amores jucundi sunt et in-cubiculo
 voluptas, et crotalorum seminarum-amore-insanientes
 Hastas vero cruentas dimitte Tritonidi divæ [strepitus
 hæcce : tu autem bene -comatum Hymenæum adi.

322. LEONIDÆ TARENTINI.

Non mea sunt hæc spolia : quis summis-tectis affixit
 Martis hanc ingratam gratiam?
 inquassatæ sunt galeæ, incruentique et splendentes
 clypei, infractæque hæc fragiles lanceæ.
 Pudore totum os rubeo, atque e fronte
 sudor saliens in-pectus stillat.
 Thalamum-nuptialem quispiam talibus et conclave-virorum
 ornato et sponsale cubiculum : [et aulam
 Martis vero cruenta equos-persequentis spolia
 ædem ornament : in-his enim nobis-placemus.

323. ANTIPATRI.

Quis posuit fulgentia scuta? quis vero intemeratas
 lanceas, et has infractas galeas,
 suspendens Marti homicidæ decus indecorum?
 Nonne a meis abjiciet hæc quispiam arma ædibus?
 Imbellium hæc decet vinolentis tabernis
 inferri, non summa intra tecta Mavortis.
 Spolia mihi circumcirca-laniata, et pereuntium placet cruor
 virorum, si modo sum hominibus-exitium-ferens Mars.

Illæse galeæ : clypei sine sanguine fulgent,
 Fragminibus nullis dissiliere sudes.
 Hæc ego cum video, vultum pudor occupat, inque
 Pectora dejectus manat ab ore liquor.
 Qui volet, his donis cœnacula lauta, vel aulam
 Instruat, aut thalamum, quem nova nupta subit;
 Ad sacra Gradivi stillantes sanguine ferte
 Exuvias : hæc nos, hæc bona sola juvant.

323. ANTIPATRI.

Scuta quis hic posuit splendentia, quis sine sorde
 Spicula? cur nusquam vulnera cassis habet?
 Indecori cultu Martem decorasse putastis:
 Nemone has nugas tollet ab æde mea?
 Hæc juvenum poterant tabulata madentia vino,
 Non bellatoris tecta decere Dei.
 At mihi perfossus thorax, saniesque virorum
 Dulcia, si merito Mars homicida vocor.

324. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄ σῦριγξ, τί μοι ὧδε παρ' Ἀφρογένειαν ὄρουσας;
τίπτ' ἀπὸ ποιμενίου χεῖλος ὧδε πάρει;
Οὐ τοι πρῶνες ἐθ' ὧδ' οὐτ' ἀγκυα, πάντα δ' ἔρωτες
καὶ πόθος· ἃ δ' ἀγρία Μοῦσ' ἐν ὄρει νέμεται.

325. ΑΔΗΛΟΝ.

Πρὶν μὲν ἀλικλῦστου πέτρας ἐνὶ βένθεσιν ἦμαν
εὐαλδὲς πόντου φύκος ἀπαινυμένα·
νῦν δέ μοι ἱμερόεις κολπῶν ἐντοσθεν ἱαύει
λάτρης ἔυστεφάνου Κύπριδος ἀδρὸς Ἑρώς.

326. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Πέτρης ἐκ δισσοῆς ψυχρὸν κατεπάλμενον ὕδωρ,
χαίροις, καὶ Νυμφῶν ποιμενικὰ ξόανα,
πίστραι τε κρηνῶν, καὶ ἐν ὕδασι κόσμια ταῦτα
ὕμεων, ὧ κοῦραι, κούρια τεγγόμενα,
χαίρετ'· Ἀριστοκλῆς δ' ὅδ' ὁδοιπόρος, ὥπερ ἀπῶσα
δίψαν βαψάμενος τοῦτο ζίδωμι κέρας.

327. ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Νύμφαι ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
εἴσατο, καλλινάου πίδακος ἀντιτυχῶν,
χαίρετε, καὶ στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα
τόνδς δόμον, καθαρὸν πιμπλάμεναι πόματος.

328. ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Νύμφαι Νηϊάδες, καλλιῤῥοον αἱ τόδε νῆμα
χεῖτε κατ' οὐρεῖου πρῶνός ἀπειρίσιον,
ὑμῖν ταῦτα πόρεν Δαμόστρατος Ἀντίλα υἱὸς
ξέσματα, καὶ δοῖων ῥινὰ κάπρων λάσια.

329. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Νύμφαι ἐφυδριάδες, Δόριου γένος, ἀρδεύετε
τοῦτον Τιμοκλέους χάπον ἐπεσσύμεναι·
καὶ γὰρ Τιμοκλῆς ὑμῖν, κόραι, αἰὲν ὁ καπεὺς
κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ.

330. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

α. Κράνας εὐδῶρου παρὰ νάμασι καὶ παρὰ Νύμφαις,
εἴτασέν με Σίμων, Πᾶνα τὸν αἰγιπόδην. [κράνας
β. Τεῦ δὲ χάριν; α. Λέξω τοι· ὅσον ποθέεις [δ'] ἀπὸ
καὶ πίε, καὶ κοίλαν κάλπιν ἐλὼν ἄρυσαι·
β. ποσοὶ δὲ μὴ ποτὶ νίπτρα φέρειν χρυστάλλινα Νυμφῶν

324. ΜΝΑΣΑΛΚΕ.

O fistula, quid mihi huc ad Spumigenam irruisti?
quid a pastorali labro huc ades? [sed omnia amores
Non utique montium-cacumina etiam hic sunt nec valles,
et cupido : agrestis vero Musa in saltu versatur.

325. INCERTI.

Olim quidem mari-lavati scopuli in cavitatibus sedebam
bene-crescentem ponti ulvam decerpens;
nunc autem mihi desiderabilis intra sinum dormit
famulus bene-coronatus Cypridis mollis Amor.

326. LEONIDÆ TARENTINI.

Petra e duplici frigida desiliens aqua,
salve, et Nympharum pastoritia signa,
et aquationes fontium, et in aquis pupæ hæ
vestræ, o puellæ, puellares humectatæ.
salvete. Vobis Aristocles ego viator, quo pepuli
sitim immerso hocce dedico cornu.

327. HERMOCREONTIS.

Nymphæ aquarum-dominæ, quibus Hermocreon hæc dona
posuit, in pulchre-fluentem scaturiginem incidens,
salvete, et calcate amabilibus pedibus aquosam
hanc domum, puro plenæ potu.

328. DAMOSTRATI.

Nymphæ Naiades, pulchre-fluentem quæ hunc liquorem
funditis de montano cacumine infinitum,
vobis hæc præbuit Damostratus, Antilæ filius,
signa, et binorum pelles caprorum villosas.

329. LEONIDÆ TARENTINI.

Nymphæ aquarum-dominæ, Dori genus, irrigate
hunc Timoclis hortum currentes :
etenim Timocles vobis, puellæ, usque hortulanus
hortis ex hisce tempestiva munera-fert.

330. NICARCHI.

a. Fontis limpidissimi juxta fluente et juxta Nymphas
posuit me Simo, Pana capripedem.
b. Quare vero? a. Dicam tibi. Quantum cupis e fonte
et bibe, et cava urna sumpta hauri;
pedibus vero ne in balnea feras crystallina Nympharum

324. MNASALCÆ.

Ad Venerem.

Fistula quid facis hic? quid Cypridis ora petisti?
Quid tibi pastorum linquere labra fuit?
Non juga, non valles hic sunt, sed amoris amœnæ
Deliciæ : saltus rustica Musa cupit.

327. HERMOCREONTIS.

Ad Nymphas.

Naïdes, Hermocreon isto quas munere donat
Manantis vitreo fonte repertor aquæ,
Vivite, et huc placidos gressus afferte, nec istam
Destituant unquam pocula pura domum.

ὄψα, τὸν ὕβριστάν εἰς ἐμὲ δερκόμενος.
β. Ὡ σέμν', οὐ λήξεις ἕτερον λόγον; α. Ἀλλὰ παρῆξαις
πυγίζαι· τοῦτοίς χρῶμαι δὲ Πάν νομίμοις.
Ἦν δὲ ποιῆς ἐπίτηδες, ἔχων πάθος, ἔστι καὶ ἄλλα
10 τέχνα· τῷ ῥοπαλῷ τὰν κεφαλὰν λέπομες.

331. MELEAGROY.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, δὲ' ἐκ πυρὸς ἤλαθ' ὁ κοῦρος,
νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοῦνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἦν δὲ νιν εἶργης
μίσεσθαι, δέξῃ πῦρ ἐτι καϊόμενον.

332. NOSSIDIOS ΛΕΣΒΙΑΣ.

Ἐλθοῖσαι ποτὶ ναὸν ἰδῶμεθα τὰς Ἀφροδίτας
τὸ βρέτας, ὥς χρυσῷ δαιδαλέον τελέθει.
Εἶσατό μιν Πολυαρχίς, ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν
κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγαθίας.

333. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Στῶμεν ἀλιβράντοιο παρὰ χθαμαλὰν γῆν * πόντου,
δερκόμενοι τέμενος Κύπριδος Εἰνάλιας,
κράναν τ' αἰγείροιο κατὰσκιον, ὅς ἀπο νῆμα
ξουθαὶ ἀφύσσονται χεῖλεσιν ἀλκυόνες.

334. ΠΕΡΣΟΥ.

Κάμει τὸν ἐν μικροῖς ὀλίγον θεὸν ἦν ἐπιθώσης
εὐκαίρως, τεύξη· μὴ μεγάλων δὲ γλίχου.
Ὡς δ' τι δημότερων δύναται θεὸς ἀνδρὶ πενέστη
δωρεῖσθαι, τούτων κύριός εἰμι Τύχων.

335. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἰ' λοφόρου τῷγαλμ' ἀφ', ὀδοιπόρε, Μιτχαλιῶνος·
Ἐμῆς δ' ἄλλ' ἰδε τὸν κρήγυνον ὑλοφόρον,
ὡς ἐξ οἷζυρῆς ἡπίστατο δωροδοκῆσαι
ἐργασίας· αἰὲν δ' ὧ' γαθός ἐστ' ἀγαθός.

336. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἡρώς Αἰετίωνος Ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτῃ

331. MELEAGRI.

Ignibus enatum Nymphæ lavere lyæum :
Multus erat circum fumida membra cinis.
Nunc quoque cum Nymphis Liber bonus ; absit ab illis,
Fervet adhuc : venas imbuet igne suo.

332. NOSSIDIS.

De Venere.

Intremus templum ; spectanda est Cypridos illic
Effigies, auro quæ variata nitet.
A lepida munus Poliarchide, cui sua forma
Corporis haud parvas conciliarit opes.

333. MNASALCÆ.

De Venere marina.

Stamus in humenti, mare quam perfundit, arena,
Et tua miramur templa, marina Venus,

dona, procacem in me oculos-conjiciens. [præbebis
b. O superciliose, non dices alterum sermonem? a. At
comprimendas-clunes : his utor Pan legibus.
Si vero id facias ex industria, ut pathicus, est et alia
ars : clava capiti pellem-detrabimus.

331. MELEAGRI.

Nymphæ Bacchum, quando ex igne prosiluit puellus,
laverunt super favilla modo in ea vultum. [bueris
Ideo cum Nymphis Liber est amicus ; si vero eum prohi-
quin-misceatur, accipies ignem adhuc ardentem.

332. NOSSIDIS (LOCRENSIS).

Ingressæ templum spectemus Veneris
signum, ut auro fabrefactum exstat.
Statuit hoc Polyarchis, nacta valde multam
rem a proprii corporis forma.

333. MNASALCÆ.

Stemus mari-aspersi prope humilem terram ponti (*),
cernentes lucum Cypridis marinæ,
fontemque alni umbra-tectum, e quo fluentum
veloces hauriunt labris halcyones.

334. PERSÆ.

Etiam me in parvis tenuem deum si invocaveris
opportune, assequeris : sed ne magna cupias.
Nam quodcumque plebelorum unus valet deus viro egeno
donare, horum dominus sum Tycho.

335. LEONIDÆ TARENTINI.

A lignatore hoc signum est, o viator, Micalione :
Mercurius sed vide verum lignatorem,
ut e misera scivit dona-dare
arte : semper vero bonus est bonus.

336. CALLIMACHI.

Heros Ætionis Epistathmus Amphipolitæ

Et liquidum fontem, cui plurima populus umbra,
Unde bibunt labris mollibus alcyones.

334. PERSÆ.

Si precibus de me modico quid numine poscas,
Efficiam, dum ne grandia dona roges.
Quod debere potest alicui de plebe Deorum
Pauper et ipse, puta juris id esse mei,

335. LEONIDÆ.

Bajulus effigiem dedit hanc de Pleiade nati
Micalion, animo bajulus ingenuo :
Repperit ex quæstu tam duro et paupere, posset
Quod dare : semper amat vir bonus esse bonus

336. CALLIMACHI.

De Eetione.

Heros Eetion in ovilibus Amphipolitæ

ἴδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ,
λοξὸν ὄφιν καὶ μούνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ * ἱπείῳ
θυμῶθεὶς πεζὸν καὶ μετὰ παρῳκίσατο.

337. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εὐάγρει, λαγόθηρα, καὶ εἰ πετεσινὰ διώκων
ἱευντῆς ἦκεις τοῦθ' ὑπὸ δισσοῦν ὄρος,
καὶ μετὰ τὸν ὕληωρὸν ἀπὸ κρημνοῖο βόασον
Πᾶνα· συναγρεύω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις.

338. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ.

Εὐδεις φυλλοστρωτὶ πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κακμαχὸς
ἀμπαύων· στάλικας δ' ἄρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρευεὶ δέ τι Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
κισσοῦν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καταπτόμενος,
ἀντρον ἔσω στείχοντες ὁμόβροθοι. Ἀλλὰ τὸ φεῦγε,
φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταρχόμενον.

339. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἐν ποτε παμφαίνοντι μέλαν πτερόν αἰθέρι νωμῶν
σκορπίον ἐκ γαίης εἶδε θορόντα κόραξ,
ὃν μάρψων ὤρουσεν· ὁ δ' αἰζαντος ἐπ' οὐδας
οὐ βραδὺς εὐκέντρῳ πέζαν ἔτυψε βέλει,
καὶ ζωῆς μιν ἄμερσεν. Ἰδ' ὡς ὃν ἔτευχεν ἐπ' ἄλλῳ,
ἐκ κείνου τλήμων αὐτὸς ἔδεκτο μόνον.

340. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Αὐλοὶ τοῦ Φρυγὸς ἔργον Ἰάγνιδος, ἡνίκα Μήτηρ
ἱερὰ τὰν Κυβέλοις πρῶτ' ἀνέδειξε θεῶν,
καὶ πρὸς ἐμὸν φώνημα καλὴν ἀνελύσατο χαίταν
ἐκφρων Ἰδαίης ἀμφίπολος θαλάμης·
εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πατὴρ οὐ πέρι ᾄσας
ὠγκώθη, Φοίβου κείνῳν ἔδειξεν ἔρις.

341. ΓΛΑΥΚΟΥ.

α. Νύμφαι, πειθομένῳ φράσατ' ἀτρεκέας, εἰ παρο-
δάφνης τὰς λευκάς ὧδ' ἀνέπαυσ' ἐρίφους. [δεύων

sto parvo parvus in vestibulo-extero,
obliquum serpentem et solum habens gladium; viro au-
iratus (?) peditem et me juxta-posuit. [tem pediti (?)

337. LEONIDÆ TARENTINI.

Felicitèr-venare, leporum-venator, et-si volucres insec-
auceps veneris hunc sub duplicem montem, [tans
et me silvarum-custodem a rupe inclama
Pana : una-venor et canibus et arundinibus.

338. THEOCRITI SYRACUSII.

Dormis in-constrata-foliis humo, o Daphni, corpus fessum
dans quieti : surculæ autem nuper-defixæ sunt per
Venatur autem te Pan, et qui croceam Priapus [montes.
hederam amabili capiti adaptat-suo,
antrum ingredientibus unanimes. At tu fuge,
fuge, dimittens somni soporem incipientem.

339. ARCHIÆ MITYLENÆI.

In valde olim lucido nigram alam æthere volvens
scorpium e terra vidit prosilientem corvus,
quem arrepturus irrumpit. Ille autem ruentis in solum
non lentus aculeato pedem percussit telo,
et vita eum orbavit. En quomodo quam struxerat in alium.
ab illo miser ipse accepit mortem.

340. DIOSCORIDÆ.

Fistula Phrygiæ sum opus Hyagnidis, quando Mater
sacra ad Cybela montem prima exhibuit deorum,
et ad meam vocem pulchram resolvit comam
vecors Idæi famulus antri :
si vero Celenites pastor ut patre suo melius modulatus
superbivit, Phœbi vanum id esse ostendit certamen.

341. GLAUCI.

α. Nymphæ, interroganti dicite vere, præteriens utrum
Daphnis albos hic quieti-dederit hœdos.

Hic servo parvas parvus et ipse fores.
Nil mihi præter adest anguem gladiumque. Perosus
Ille equites ideo me facit hic peditem.

337. LEONIDÆ TARENTINI.

Pan loquitur.

Sis felix, seu tu leporem sive aere prædam
Quæris, ad hæc montis qui juga bina venis,
Et me Pana tibi summa de rupe vocato :
Et calamis opifer sum bonus et canibus.

338. THEOCRITI.

Dum varæ in summis stant montibus, æquore campi,
Frondebis instrato, te sopor altus habet.
Daphni, pater Faunus te captat, et ipse Priapus,

Tempora sub crocea cui titubant hedera,
Et jam succedunt antro simul : effuge, Daphni,
Effuge, nec somno mergere, sed vigila.

339. ARCHIÆ MITYLENÆI.

Dum niger excelso terras videt æthere corvus,
Ecce nepam sese tollere cernit humo.
Involat hanc : sed dum prosternitur, agmine caudæ
Raptoris pupugit bestia seva pedem.
Id vulnus lethale fuit : dumque imminet ales
Alterius morti, repperit ipse suam.

341. GLAUCI.

V^{ra} mihi, Nymphæ, quærenti dicite, num quid
Substitit hœdorum cum grege Daphnis ibi ? —

β. Ναί ναί, Πάν συρικτὰ, καὶ εἰς αἰγείρον ἐκείναν
 σοὶ τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν·
 β. Πάν, Πάν, πρὸς Μαλείαν, πρὸς ὄρος Ψωφίδιον ἔρχε·
 « ἰξοῦμαι. » α. Νύμφαι, χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑπάγω.

342. PARMENIONOS.

Φημί πολυστιχὴν ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
 εἶναι. Μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν·
 πολλ' ἀνακυκλοῦται δολιχὸς δρόμος· ἐν σταδίῳ δὲ
 ὀξύς ἐλαυνόμενος πνέυματός ἐστι τόνος.

343. APXIOY.

Αὐταῖς σὺν κίχλαισιν ὑπὲρ φραγμοῖο διωχθεῖς
 κόσσυφος ἡερίης κόλπον ἔδω νεφέλης.
 Καὶ τὰς μὲν συνογηδὸν ἀνέκδρομος ὥχμασε θώμιγξ,
 τὸν δὲ μόνον πλεκτῶν αὐθι μεθῆκε λίνων.
 Ἴρὼν ἀοιδόπολιν ἔτυμον γένος. Ἥ ἄρα πολλὴν
 καὶ κωφαὶ πτανῶν φροντίδ' ἔχουσι πάγαι.

344. ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ἦν ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μούνον ἔτερπον,
 οὐδ' ὄναρ εὐγένεται· γνώριμος Ἰταλίδαις·
 ἀλλὰ ταῦν πάντεσσιν ἐράσμιος· ὅψ' ἄρ' ἔγνων
 ὁππόσον Οὐρανίην Καλλιόπην προφέρει.

345. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ τόσσον [γ'] Ἀθάμας ἐπαμῆνατο παιδί Λεάρχῳ,
 ὅσσον ὁ Μηδείης θυμὸς ἐτεκνυρόνει,
 ἤλλος ἐπαὶ μανίης μεῖζον κακόν· εἰ δὲ φονεοὶ
 μήτηρ, ἐν τίνι νῦν πίστις ἔτ' ἐστὶ τέκνων;

346. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἶαν δλην νήσους τε διέπταμένη σὺ χελιδὼν,
 Μηδείης γραπτῇ πυκτῖδι νοσσοτροφεῖς·
 ἔλπη δ' ὄρταλίων πῖστιν σέο τήνδε φυλάξειν
 Κολχίδα, μὴδ' ἰδίῳν φεισαμένην τεκέων;

Pan calamos inflare leves bone, substitit; atque hæc
 Populeo scripsit cortice verba tibi:
 Pan i qua Malea est et mons Psophedius. Illuc
 Jam veniam. — Nymphæ, vivite, nam propero.

342. PARMENIONIS.

Nulla puto Musis epigrammata longa placere:
 Non hoc est stadium, credite, quod dolichos.
 Multiplices dolichos flexus habet: haud via longa,
 Tenor at multo spiritus in stadio.

343. ARCHÆ.

Dum merula et turdi supra dumeta vagantur,
 Se simul in cæcos implicuere sinus;
 Illos aeris tenuerunt retia captos
 Nexibus: huic soli lina dedere fugam.
 O sacra gens vatium, quando plaga tensa per auras
 Mente carens propter carmina parcat avi.

b. Næ, næ, Pan tibicen, et in alnum illam
 tibi nonnihil in cortice scripti sculpsit dicturum:
 « Pan, Pan, ad Maleam, ad montem Psophidium vade:
 « veniam eo »-a. Nymphæ, valete, ego illuc pergo.

342. PARMENIONIS.

Aio multitudinem-versuum in epigrammate non secundum
 esse. Ne quærite in stadio dolichum: [Musas
 in-multum evoluitur longus cursus; in stadio autem
 rapide actus cursus unius spiritus est intentio.

343. ARCHÆ.

Una cum turdis super sepem pulsa
 merula aeris sinum subiit nubis (retis).
 Atque hos conglobatim exitum-negans implicuit laqueus,
 hanc autem solam e-nexis rursus transmisit filis.
 Sacra est vatium vere gens. Sane multam
 vel surda volantium vatium curam habent retia.

344. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Fuit quum lineis meam mentem tantum oblectarem,
 ne somnio quidem ingenuis notus Romanis:
 sed nunc omnibus sum amabilis: sero enim cognovi
 quanto Uraniam Calliope superet.

345. EJUSDEM.

Non tanto opere Athamas furebat in filium Learchum
 quanto Medæ ira pueros-trucidabat;
 zelotypia quippe furore majus est malum: si vero jugulet
 mater, in quo nunc fides adhuc erit puerorum?

346. EJUSDEM.

Terram totam insulasque pervolans tu, hirundo,
 Medæ picta in-tabula nidificas;
 et speras pullorum fidem tuorum hanc servaturam
 Colchidem, quæ ne suis quidem pepercit liberis?

344. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Cum struerem varias in docto pulvere formas,
 Ausonidum nulli nomine notus eram.
 At nunc me tellus amat Italia, sero videntem
 Quanto est Urania Calliopea prior.

345. [ARCHÆ.]

Non tam trux Athamas in parvi membra Learchi,
 Quam fuit in pueros Colchidos ira suos.
 Exstimulat pellex plus quam furor. Heu cui nostra
 Pignora credemus, si necat ipsa parens?

346. EJUSDEM.

Tot vaga per terras per et æquora ponis hirundo
 Pullitiem sævæ Colchidos in tabula.
 Anne tuis speras fidam fore partibus illam?
 Parcere nescivit partibus ipsa suis.

347. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ μόνον εὐάροτον βόες οἶδαμεν αὐλαχα τέμνειν,
ἀλλ' ἴδε κῆκ πόντου νῆας ἐφελκόμεθα·
ἔργα γὰρ εἰρεσείης δεδιδάγμεθα· καὶ σὺ, θάλασσα,
δελφίνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

348. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

*Ο σταφυλοκλοπίδας Ἑκατόνυμος εἰς Ἀἶδα
ἔδραμε, μαστιχθεὶς κλήματι φωριδίῳ.

349. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

*Υδατά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἤμαρ δρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι σωρὸν ἀκεσφορίης,
ὅφρα σε κόσμος ἅπας πάππον πάλιν αὐγάζεται,
ὥς πατέρα τρισσῆς εἶσιδεν εὐτοκίης.

350. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

*Ἦτριά μοι βύβλων * ἀτονώδεα σὺν καλάμοισιν
πέμπεις, Νειλορύτου δῶρον ἀπὸ προβολῆς.
Μουσοπόλῳ δ' ἀτελῇ, Διονύσιε, μηκέτι πέμπε
ὄργανα· τίς τούτων χρῆσις ἄτερ μέλανος;

351. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἀπὸ κρηνοῦ πάϊς ἔρπων
Ἀστυανακτεῖης ἤρχετο δυσμορίης·
ἡ δὲ μεθωδήγησεν ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
μαζόν, τὸν λιμοῦ ῥύτορα καὶ θανάτου.

352. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νεῖλος φορτάζει παρὰ Θύμβριδος ἱερὸν ὕδωρ,
εὐξάμενος θύσειν Καίσαρι σωζομένῳ·
οἱ δ' ἑκατὸν βουπλήγες ἐκούσιον αὐχένα ταύρων
ἤμαξαν βωμοῖς Οὐρανίοιο Διός.

353. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ λόγον ἱστορίῃ κοσμούμενον ἠχρίδωσας
καὶ βίον, ἐν φιλίῃ, Πάππε, βεβαιότατα.
Τοῦτο δ' ἐορτάζοντι γενέθλιον ἡριγένειαν
ὥρων ὁ Νειλαῖος πέμπει ἀοιδοπόλων.

354. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

*Ὅν πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε, νῦν ὑπὸ νόσου
θλίβομαι, ἐν δ' ἰδίῳ τήχομ' ὅλος πολέμῳ.

347. EJUSDEM.

Non solum bene-aratam boves novius glebam secare,
sed ecce vel e mari naves attrahimus;
opera enim remigationis edocti-sumus : et tu, mare,
delphinas in-terra juga ad aratrum-collo-ferendum.

348. EJUSDEM.

Uvarum-fur Hecatonymus in orcum
cucurrit, flagellatus sarmento furti-pœna.

349. EJUSDEM.

Aquæ tibi Cutiliæ natalem diem videnti,
o Cæsar, bulliant acervum sanitatis,
ut te mundus totus avum rursus videat,
quemadmodum patrem ternæ adspexit faustæ-prolis.

350. EJUSDEM.

Texta byblorum tenuissima cum calamis mihi
mittis, Nilo-irrigata munus ab ripa-alta.
At Musarum-alumno manca, Dionysi, ne posthac mittas
instrumenta : quis horum usus sine atramento?

351. EJUSDEM.

Lysippes recens natus ab rupe puer pedem-ferens
Astyanacteum ordiebatur infortunium :
hæc autem repetivit eum a pectoribus prætendens
mammas, famis expugnatricem ac mortis.

352. EJUSDEM.

Nilus diem-agitat-festam juxta Thymbridis sacram undam;
vovit-enim se sacra facturum Cæsari servato.
Centum vero secures haud-invitam cervicem taurorum
cruentantur apud-aras Coelestis Jovis.

353. EJUSDEM.

Et orationem historia ornatam exacte-composuisti
et vitam, in amicitia, o Pappe, constantissime
Hoc autem festam-celebranti natalem auroram
donum Niloticus mittit unus ex-vatibus.

354. EJUSDEM.

Quem bellum metuens non perdidit, ego nunc morbo
premor, et in proprio tabesco totus bello.

347. LEONIDE ALEXANDRINI.

Scindere non tantum terras, sed ab æquore naves
Reddere telluri novimus ecce boves.
Pacis opus nullum fugimus : sed tu quoque, Nereu,
Delphinum ferro rura secare doce.

348. [ARCHIÆ.]

Uvarum fuerat qui fur Hecatonymus ivit
Ad Stygias, rapto palmitē sectus, aquas.

351. [ARCHIÆ.]

Serpserat in scopulum Lysippæ parvulus infans,
Nec procul a fati Astyanactos erat :
Sed retrahit genitrix ostensa a pectore mamma,
Quæ mortem pepulit, pellere sua famem.

354. [ARCHIÆ.]

Mars ferus extimuit toties quem perdere, morbo
Atteror et proprio nunc ego Marte petor.

Ἄλλ' διὰ στέρνων ἴθι φάσγανον· ὥς γὰρ ἀριστεύς
θνήσκει· ἀπασάμενος καὶ νόσον ὥς πόλεμον.

355. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐράνιον μίμημα γενεθλιακῶσιν ἐν ὧραις
τοῦτ' ἀπὸ Νειλογενοῦς δέξο Λεωνίδεω,
Ποππαία, Διὸς εὐνι, Σεβαστιάς· εὐαδε γὰρ σοι
δῶρα τὰ καὶ λέκτρων ἄξια καὶ σοφίης.

356. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶγνυμεν ἐξ ἐτέρης πόμα πίδακος, ὥστ' ἀρύσασθαι
ξείνον μουσοπόλου γράμμα Λεωνίδεω·
δίστιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται. Ἀλλὰ σὺ, Μῶμε,
ἔξιθι, καί· ἐτέρους δὲν ὁδόντα βάλε.

357. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέσσαρες εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί,
οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων·
Ζηνός, Αἰητοῖδου, Παλαίμονος, Ἀρχεμόριοιο.
Ἄθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

358. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἴ με Πλάτων οὐ γράψῃ, δύο ἐγένοντο Πλάτῳνες.
Σωκρατικῶν δάρων ἄνθεα πάντα φέρω·
ἀλλὰ νόθον μ' ἐτέλεσσε Παναίτιος. Ὃς ῥ' ἐτέλεσσε
καὶ ψυχὴν θνητὴν, καμὲ νόθον τελέσει.

359. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ποῖν τις βίοτοιο τάμη τρίθον; εἰν ἀγορῇ μὲν
νεῖκα καὶ χαλεπαὶ πρῆξεις· ἐν δὲ δόμοις
φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσῃ
τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
ἣν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν. Ἐχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμος
ἴσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερος.
Τέκνα πόνοι, πῆρως αἵ πᾶσι βίος· αἱ νεότητες
ἄφρονες, αἱ πολιαὶ δ' ἐμπάλιν ἀδρανέες.

Sed per pectus eas, o ensis : nam ut fortissimus vir
moriar, repulso etiam morbo ut bello.

355. EJUSDEM.

Cæleste imitamentum natalibus in horis
hoc a Niligena accipe Leonida,
o Poppæa, Jovis consors-lecti, Augusta : placent enim tibi
dona et lectis *tuis* digna et doctrinâ.

356. EJUSDEM.

Aperimus ex altera potum scaturigine, ut haurialis
insolitum vatis scriptum Leonidæ :
disticha enim numerorum-calculis adæquantur. Sed tu,
apage, et in alios asperum dentem injice. [Mome,

357. ANONYMI.

Quattuor sunt certamina per Græciam, quattuor sacra,
duo quidem mortalium, duo vero immortalium :
Jovis, Latoidæ, Palæmonis, Archemorii.
Præmia autem eorum, oleaster, mala, selina, pinus.

358. INCERTI.

Si me Plato non scripsit, duo fuere Platones.
Socraticorum sermonum flores cunctos fero :
sed spurium me designavit Panætius. Qui designavit
et animam mortalem, me quoque spurium designabit.

359. POSIDIPPI, vel PLATONIS COMICI.

Qualem quispiam vitæ secet viam? in foro quidem
rixæ et aspera negotia; domi vero
curæ; in agris laborum affatim, et in mari
metus; in peregrina, si quid habes, *est* timor;
si autem eges, molestia. Habes uxorem? non sollicitudi-
neris non ducis? vivis adhuc desertior. [num-expers
Liberi *sunt* labores, claudicatio *est* orba vita. Juventutes
sunt insanæ; cani vero rursus debiles.

Ensis ades, pectus mihi transige : sic ego victor
Jam morbi moriar, victor ut hostis eram.

356. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Pandimus en alios fontes quibus imbuat hospes
Ingenium, Musæ scripta Leonidæ
Disticha procurant numeris æqualibus, at tu
I dentes alibi figere, Mome, tuos.

357. [ARCHIÆ.]

De quatuor Certaminibus.

Bis duo Grajugenæ certamina sacra celebrant,
Sunt duo, nempe hominum : sunt duo, nempe Deūm.
Est Jovis, est Phœbi, Portumnique Archemorique;
Dona apium, pinus, mala, feræque oleæ.

358. INCERTI.

De Phædone, Platonis dialogo, quem Panætius suspectum
facit.

Vel Plato me scripsit, duo vel vixere Platones :
Tam bene Socratico singula melle madent.

Quid dicat, non curo, Panætius : illius hæc sunt,
Mortales animos dicere, meque nothum.

359. POSIDIPPI, aut ut alii volunt, CRATETIS Cynici.

Quod vitæ sectemur iter? fora plena molestis
Litibus : insedit morbida cura domos.
Rure labor multus, multusque in fluctibus horror.
Qui peregre vivunt, his et habere metus.
Et nec habere dolor : tum ducta conjuge semper
Anxius, in vita cælibe solus eris.
Qui pater est, satagit : vivit non suaviter orbus.
Ætas est juvenum stulta, vieta senum.

Ἦν ἄρα τοῖν δισσοῖν ἐνὸς αἴρεσις, ἣ τὸ γενέσθαι
10 μηδέποτε, ἣ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

360. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Παντοίην βίότιοι τάμοις τρίβον· εἰν ἀγορῇ μὲν
κῦδεα καὶ πινυταὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις
ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς Φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσῃ
κέρδος. Ἐπὶ ξείνης, ἣν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·
5 ἣν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. Ἐχεις γάμον; οἶκος ἄρι-
έσσεται· οὐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερος. [στος
Τέκνα πόθος, ἀφροντίς ἀπαις βίος· αἱ νεότητες
ῥωμαλέαι, πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἐνὸς αἴρεσις, ἣ τὸ γενέσθαι
10 μηδέποτε, ἣ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίω.

361. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Μῆτερ ἐμὴ δύσημητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
λίην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνὴρ
νύκτα δι' ὀρνθαίνην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι,
γυμνὸς ἄτερ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρόν τε προέηκεν ἀπήμονά τε λιγρόν τε.

362. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Ἰμερόεις Ἀλφεῖ, Διὸς στεφανηφόρον ὕδωρ,
ὃς διὰ Πισαίων πεδίων κεκονιμένος ἔρπεις,
ἡσύχος τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ' ἐς πόντον ἵκηται,
ὄξυς ἀμετρήτοιο πεσὼν ὑπὸ κύμα θαλάσσης,
5 νυμφίος αὐτοκέλευθος ἔδω ὀχρηγὸς ἐρώτων,
ἐς Σικελὴν Ἀρέθουσαν ἐπείγειαι ὕγρὸς ἀκοίτης.
Ἦ δέ σε κεκμηῶτα καὶ ἀσθμαίνοντα λαβοῦσα,
φῶκος ἀποσμήξασα καὶ ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης,
χεῖλεα μὲν στομάτεσσι συνήρμισεν· οἷα δὲ νύμφη
10 νυμφίον ἀμφιγυθεῖσα περίπλοκον ἡδέϊ δεσμῷ
κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλύμπιον εὖναςεν ὕδωρ. **
Καὶ φονὴν ραθάμιγγι λιθὰς κατεκίρνато πηγῇ.
Οὐδὲ Συρακοσίης ἔτι σοι μέλεν Ἰμερος εὐνῆς·
πορφυρῇ δ' ἀνέκοπτες ὕδωρ πεπιασμένον αἰδοῖ,

Nil igitur satius quam nunquam cernere lucem,
Vel, modo conspecta luce, repente mori.

360. ΜΕΤΡΟΔΩΡΙ.

In contrarium.

Quamvis sume tibi vitam : fora fulgida doctis
Actibus : at requies est sua cuique domus.
Lucra mari capies, naturæ munera ruri :
Qui peregri vivunt, his et habere decus,
Et nec habere lubet : tum ducta conjuge res est
Et genus; in vita cælibe liber eris.
Patribus est, quod ament : curis caret orbis; et ætas
Tam vallda est juvenum quam veneranda senum.
Non est cur igitur natum non esse morive,
Exoptes : plena est urdique vita bonis.

Erat igitur harum rerum-duarum unius optio. aut nasci
nunquam, aut mori illico editum.

360. METRODORI.

Omnigenam vitæ seces viam : in foro quidem
decora et prudentia negotia; domi vero
requies; et in agris Naturæ gratia; in mari autem
lucrum. In peregrina-terra, si quid habes, laus;
si vero eges, solus nosti. Habes uxorem? domus optima
erit; non ducis? vivis adhuc levior.
Liberi sunt amor : incuriosa est orba vita. Juventutes
sunt robustæ; cani vero rursus pii.
Non igitur duarum-rerum unius optio, aut nasci
nunquam, aut mori : cuncta enim bona sunt vitæ.

361. LEONIS PHILOSOPHI.

O mater mea non-materna, sævum animum habens,
valde graviter-fero ulcus, quo me mortalis vulneravit vir
noctem per obscuram, et quum dormiunt mortales alii,
nudus sine galeaque et clypeo, nec habebat hastam.
Totus vero calefiebat gladius sanguine; sed postea
liquorem dimisit innocuumque blandumque.

362. ANONYMI.

Amabilis Alpheæ, Jovis coronarum-fertilis aqua,
qui per Pisæos campos conspersus-pulvere serpis,
tranquillus primum, postquam vero ad pontum pervenisti,
rapidus immensi lapsus sub fluctum maris,
sponsus sponte profectus suorum ipse vector amorum,
ad Siculam Arethusam properas humidus conjux.
Hæc vero te defessum et anhelantem excipiens,
ulvam ubi abstersit et florem amarum maris,
labra quidem oribus adaptavit; et tanquam nympha
sponso circumfusa quem-amplectitur dulci vinculo.
jacentem in sinu Olympia sopivit aqua. **
Et cruenta guttula limpidus mixtus est fons.
Neque Syracusani jam tibi curæ-fuit desiderium lecti;
purpureo autem inhibuisti aquam oppressam pudore,

362. INCERTI.

In Alpheum fluvium.

Care Jovi sacras qui fers, Alpheæ, coronas,
Ruraque per Pisæ multo cum pulvere curris :
Lene fluens primo, sed, cum prope littora ventum est,
Jam celer immensi miscens te gurgitis undæ,
Ipse tui vector vada per longinqua maritus
In Siculam madidos Arethusam mittis amores :
Cursibus ex tantis pulcherrima Nais anhelum
Excipit, et pelagi grave olentes abluit algas,
Grataque defesso fert oscula, lentaque jungens
Brachia, complexus sociat cum conjuge conjux,
Molliter ut gremio requiescat Olympius amnis.
Hei mihi crudeli quod nunc ita sanguine manas,
Unde Syracosii non jam tibi cura cubilis,
Sed vada purpureo perfusus mæsta pudore

- 18 φειδόμενος καὶ πόντον ὁμοῦ καὶ λέκτρα μιῆναι.
Πολλάκι δ' εὐναιῶν δάκρυον βεδνημένος ὄρμη,
αὐτὴν ἐς φιλότῃτα γυτῆς ἀλόχοιο περήσας,
ἐστήκεις ἄχραντον ὄρων Ἀρεθούσιον ὕδωρ
ἢ δέ σε παπταίνουσα Πελωριάδος κατὰ πέτρης
20 δάκρυσι κυμαίνοντα, κατοικτείρουσα καὶ αὐτὴ
εὐειδῆς Ἀρέθουσα φίλους ἀνεκόπτετο μαζούς,
καὶ ὁρόσος οἷα ῥόδοισιν ἐτήκετο· μυρομένῳ δὲ
Πισαίῳ ποταμῷ Σικελὴ προσεμύρετο πηγὴ. **
Οὐδὲ Δίκην ἔλαθεν πανδερκέα φοίνις ἀνῆρ
25 Ἑλλάδος ἀμύων ἄγαμον στάχυν, ὃ ἐπὶ πολλὰι
ἥρώων ἀλοχοί, μινυῶρια τέκνα τεκοῦσαι,
μαψιδίως ὠδίνας ἀνεκλαύσαντο γυναῖκες.

363. MELEAGROI.

- Χαίματος ἡνέμοεντος ἀπ' αἰθέρος οἰγομένοιο,
πορφυρὴν μείδησε φερωνθέος εἰσρος ὥρη.
Γαῖα δὲ κυανὴν γλοερὴν ἐσέψατο ποτὴν,
καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετῆλοις.
5 Οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀξιφύτου δρόσον Ἡοῦς
λειμῶνες γελῶσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
Χαίρει καὶ σύριγγι νομαὺς ἐν ὄρσσι λιγαίνων,
καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἦδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
10 πνοιῇ ἀπημάντω Ζεφύρου λῖνα κολπιάσαντος.
Ἦδη δ' εὐάκουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ,
ἀνθεὶ βοτρῦνεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βογηγένοισι μελίσσαις
καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφάμεναι ἐργάζονται
15 λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυθτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντῃ δ' ὀρνίθων γενεῇ λιγύφωνον αἰδεῖ,
ἀλκυόνες περὶ κύμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὕπ' ἄλσος ἀηδών.
Ἐὶ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθληεν,
20 συρρίζει δὲ νομαῖς, καὶ τέρπεται εὐκομα μῆλα,
καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,

Et portum sedare times et strata maritæ.
Sæpe tamen rursus flagrante cupidine victus
Pergis, et humentis dominæ prope vectus ad aulam
Stas subito, purum trepidans accedere fontem :
At te pulchra videns ad duri saxa Pelori
Undantem lacrymis, tantos miserata dolores,
Pectus et ipsa suis plangens Arethusa lacertis
Liquitur, ut vernis in floribus aerius ros :
Mæret et Eleo cum flumine Sicelis unda.
Non latuit Superos tantæ tibi Græcia cladis
Auctor, et innuptis leti quoque causa puellis,
Cujus rapta manu sibi pignora plurima luget
Herois, partusque gemit perisse laborum.

363. MELEAGRI.

De Vere.

Horrida nimbose cesserunt tempora brumæ,
Mlandaque purpurei pandit se gratia veris :
Lætior induitur viridanti gramine tellus,

parcens et pontum simul et lectos polluere.
Sæpe autem cubicularis societatis coactus impetu,
ipsum in amorem effusæ uxoris progressus,
restitit puram videns Arethusiam aquam :
hæc autem te contemplans Peloriade de petra
lacrimis æstuantem, miserata et ipsa
formosa Arethusa suos repressit sinus,
et ros tanquam in-rosis tabescebat ; flenti autem
Pisæo fluvio Siculus adlebat fons. **
Neque Justitiam latuit omnia-cernentem cruentus vir
Græciæ metens innuptam spicam, quocirca multæ
heroum conjuges, ævi-brevis pueros enixæ,
frustra partus-sui-dolores defleverunt mulieres.

363. MELEAGRI.

Hieme ventoso ab æthere longe-profecto,
purpurea risit flores-ferentis veris hora.
Terra autem nigra viridem induit herbam,
et plantæ germinantes novis comant foliis.
Tenerum vero bibentia plantas-augentis rorem Auroræ
prata rident, sese-aperiente rosa.
Gaudet et fistulâ pastor in montibus canens,
et canis hædis oblectatur pastor caprarum.
Jam vero navigant super latos fluctus nautæ
flatu innocuo Zephyri vela sinuantis.
Jamque evohe-clamant uvæ-ferenti Baccho,
flore racemosæ cincti capillos hederæ.
Opera vero solertia bove-genitis apibus
pulchra curæ-sunt, et alveari insidentes conficiunt
alba multis-foraminibus-distinctæ nuper-fusa decora ceræ.
Ubique autem avium genus stridulum canit,
halcyones circa fluctum, hirundines circa ædes,
cygnus in ripis fluvii, et sub luco lusciniæ.
Si vero plantarum gaudent comæ, et terra floret,
calamosque-inflat pastor, et lætantur pulchre-villosæ oves,
et nautæ navigant, Bacchusque choreas-ducit,

Et reditiva novis ornatur frondibus arbor,
Et matutinos rores ubi prata biberunt,
Rident : ac foliis circum rosa surgit apertis.
Disparibus cantat calamis, qui montibus altis
Pascit oves, albosque suis cum matribus hædos.
Carbaseas Zephyris pandentes mollibus alas
Fluctibus insultant vitreis impune carinæ :
Velatique hederæ caput et livente racemo
Nisæi celebrant ovantes orgia mystæ.
At tauro sata gens apium sub regibus urgent
Mellis opus, subterque alvearia vimine texta
Multiflores fingunt in castra tenacia ceras.
Omnis et in tremulos cantus diffunditur ales :
Fluctibus aleyones, tectis modulatur hirundo,
Perstreptit albus olor ripas, juga montis aedon ;
Quod si læta viret tellus, ramique comantes,
Si pastoralis pecudes mulcentur avena,
Bacchus agit choreas, sulcant rate cærula nautæ,

καὶ μέλπει πετεσινὰ, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
πῶς οὐ χρὴ καὶ δοῖδον ἐν εἰραὶ καλὸν αἶσαι;

364. NESTOROS LARANDÆΩΣ.

Σπείσατέ μοι, Μοῦσαι, λιγυρὴν εὐτερπέα φωνήν,
ἥδ' ἀπὸ στομάτων Ἑλικωνίδος ὄμβρον αἰδοῖς.
Ὅσσοι γὰρ προχέουσιν αἰδοτόκου πόμα πηγῆς,
ὕμετέρων ἐπέων λιγυρῇ τέρπονται αἰδοῖς.

365. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ἄλλοιήν ὁρώ δονάκων φύσιν. Ἥπου ἀπ' ἄλλης
χαλκείης τάχα μάλλον ἀνεβλάστησαν ἀρούρης,
ἄγριοι, οὐδ' ἀνέμοισιν ὕψ' ἡμετέροις δονέονται·
ἀλλ' ἀπὸ ταυρείης προθορῶν σπῆλυγγος ἀήτης
νέρθεν εὐτρήτων καλὰ μῶν ὑπὸ ῥίξαν δδεύει·
καὶ τις ἀνὴρ ἀγέρωχος ἔρων θοὰ δάκτυλα χειρῶν,
ἴσταται ἀμπαφῶν κανόνας συμπαράδμονας αὐλῶν·
οἱ δ' ἀπαλὸν σκιρτῶντες ἀποβλίσουσιν αἰδοῖν.

366. ΔΑΗΛΟΝ.

Ἀπορθέματα τῶν ἐπτὰ σοφῶν.

Ἐπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν Κλεοβούλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, Γνωθί σεαυτόν.
Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναιε Χόλου κρατέειν Περίανδρος.
Πιττακὸς, Οὐδ' ἐν ἄγαν, δς ἐξην γένος ἐκ Μυτιλήνης.
Τέρμα δ' ὁρᾷν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς.
Ἐγγύην φεύγειν δὲ Θάλης Μιλήσιος ἡῦδα.

367. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας·
ἀλλά μιν Εὐκτήμων, πατρικὸς φίλος, ὡς ἐνόησεν
ἤδη καρφαλὴν τειρόμενον πενίῃ,
καὶ μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπὶ μεῖλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνα περὶ φρένας ἤλυθε πλοῦτος,

Exercentur apes, volucres quoque carmine gaudent;
Nunc certe, si quando, decet cantare poetaz.

365. JULIANI IMPERATORIS.

De Organo musico.

Quæ calamis natura venit nova? num qua sub axe
Longinquo tales produxit ahenea tellus?
Duri etenim, nostra nec qui moveantur ab aura.
Quippe cavo veniens tauri de tergo ventus
Cannarum patulis semet radicibus indit:
Atque aliquis digitis cito se motantibus audax
Adestat, et unanimes certo ferit ordine cannas:
Subsultant illæ, subsultantesque loquuntur.

366. INCERTI.

Sententiæ septem Sapientum.

Patria, vox, nomen septem sapientibus hæc sunt.

et modulantur volucres, et parturiunt apes,
qui non oportet vatem quoque vere pulchra canere?

364. NESTORIS LARANDENSIS.

Libate mihi, Musæ, argutam et delectabilem vocem,
dulcem ab oribus Heliconii imbrem cantus.
Quotquot enim amant vates-gignentis potum fontis,
vestrorum sermonum arguto delectantur cantu.

365. JULIANI CÆSARIS.

Diversam video arundinum naturam. Utique ab alio
aereo forsant potius germinaverunt agro,
feri, neque flatibus nostris concitantur:
sed a taurina prorumpens spelunca ventus
inferne bene-perforatorum calamorum sub radicem currit
et quispiam vir audax habens citos digitos manuum,
stat tangens regulas concordantes fistularum:
illæ vero molle subsilientes expriment cantum.

366. INCERTI.

Effata septem sapientum.

Septem sapientum dicam singulis versibus urbem, no-
Modum Cleobulus Lindius dixit optimum. [men, vocem
Chilo vero in cavâ Lacedæmone, nosce te ipsum. [der.
Qui autem Corinthum incolebat, iræ imperare, Perian-
Pittacus, ne quid nimis, qui erat gente ex Mytilene.
Finem vero prospicere vitæ, Solon in sacris Athenis.
Plures autem (vulgus) pejores Bias edixit Priensis.
Vadimonium fugere Thales Milesius dictitabat.

367. LUCIANI SAMOSATENSIS.

Patrias divitias juvenis dum erat Thero Menippi filius
turpiter in immodicas profudit impensas:
sed eum Euctemon, patrius amicus, ut vidit
jam arida pressum paupertate,
et eum illacrimans refocillabat, et maritum eum
fecit-filiæ suæ, multa dona-nuptialia addens.
Sed postquam Theronem in-animo tetigerunt divitiæ,

Optima res modus est, Cleobulus Lindius inquit.
Ipsam te noris, ait ex Lacedæmone Chilon.
Iram vince, monet Periander ab urbe Corintho.
Nil nimium, dicit tibi Pittacus ex Mitylene.
Cecropides spectare Solon jubet ultima vitæ.
Plures esse Bias pravor, satus ille Priene.
Mileti stirps clara Thales, vadimonia vita.

367. LUCIANI.

Luxuria marcens juvenili more Menippi
Theron cum patrias dilacerasset opes,
Euctemon doluit, quondam genitoris amicus,
In misera juvenem vivere pauperie.
Quin dedit et lacrymas, atque in sua tecta recepto,
Noster eris, dixit, non sine dote gener.
Ille sed adspecto, quod non speraverat, auro

αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις,
 γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χάριν οὐ κατὰ κόσμον,
 10 τῇ θ' ὑπὸ τὴν μιᾶρὰν γαστέρα μαργουσύνῃ.
 Οὕτως μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφοκάλυψεν
 οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
 Εὐκτῆμων δ' ἐδάκρυσε τὸ δεύτερον, οὐκέτι κεῖνον,
 ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς προῖκά τε καὶ θάλαμον.
 15 Ἔγνω δ' ὥς οὐκ ἔστι κακῶς κεγρημένον ἄνδρα
 τοῖς ἰδίοις εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

368. IOYAIANOU BASIAEΩΣ.

Τίς πόθεν εἷς Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάχχον,
 οὐ σ' ἐπιγινώσκω· τὸν Διὸς οἶδ' αὖ μόνον.
 Κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δὲ τράγου. Ἡ ρά σε Κελτοὶ
 τῇ πενήνῃ βοτρυῶν τεύξαν ἀπ' ἄσταχύνων.
 Τῷ σε χρὴ καλέειν Δημητρίον, οὐ Διόνυσον,
 πυρογενῇ μᾶλλον καὶ Βρόμιον, οὐ Βρόμιον.

369. ΚΥΡΙΑΛΟΥ.

Πάγκαλόν ἐστ' ἐπίγραμμα τὸ δίστιχον· ἦν δὲ παρέλθῃς
 τοὺς τρεῖς, ραψοδεῖς, κοῦκ ἐπίγραμμα λέγεις.

370. TIBERIOY IΛOYCTPIOY.

Οὐ κύνες, οὐ σταλικές με κατήνυσαν, οὐχὶ κυνηγοὶ
 δορκάδα· τὸν δ' ἀπὸ γῆς εἰν ἀλὶ πλῆσα μόρον.
 Ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐνέδραμον· εἰτά με πλεκταὶ
 ἔλξαν ἐπ' αἰγιαλοῦς δικτυόδων παγίδες.
 Ἦλιτον ἢ χέρσοιο μάτην φυγὰς· οὐδ' ἀδίκως με
 εἴλε σαγηνευτῆς τὰμὰ λιπούσαν ὄρη.
 Οὐποτ' ἄγρης, ἀλιτῆς, ἐτ' ἄστοχον οἶσατε χεῖρα,
 χέρσῳ καὶ πελάγῃ κοινὰ πλέκοντες ὕψη.

371. ΑΔΗΑΟΝ.

Δίκτηον ἐκθρόσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγῶν
 σέυε κύων θερμοῖς ἔχρυσιν ὠκυπόδην.
 Τρηχλὺν δ' ἐκνέυσας ταχινῶς πάγον, ἐς βαθὺ πόντου

Ad veteres sumtus notaque damna redit :
 Dilapidat census, concedens omnia ventri,
 Et quæ sub ventrem deteriora latent.
 Atque ita Theronem miserum mala rursus egestas
 Absorpsit refluui gurgitis illuvie.
 Jamque flet Euctemon non hunc, quem flevrat ante,
 Sed dotem et natæ flebile conjugium :
 Doctus ab exemplo, quam, qui sua perdidit, illi
 Non sit in alterius rebus habenda fides.

368. JULIANI IMPERATORIS.

De potu ex hordeo.

Unde quis es Liber? sic sit mihi Liber amicus,
 Non mihi tu notus, sed puer ille Jovis.
 Ille ut nectar olet, tu ceu cæper. An fera te gens
 Ex spicis genuit Celtica, vitis egens?
 Hinc Cerealis eras meliori jure vocandus.
 Non satus ex Semela matre, sed ex simila.

illico iisdem versahatur in impensis,
 ventri gratificans omnem gratiam non decenter,
 et illi sub impuro ventre salacitati.
 Sic quidem Theronem iterum obruit
 funestæ paupertatis fluctus refluus.
 Euctemon vero desilevit rursus, non jam illuin,
 sed filiæ suæ dotemque et thalamum.
 Comperit autem non posse fieri ut male usus vir
 propriis sit fidus in alienis.

368. JULIANI IMPERATORIS.

Quis et unde es, Dionyse? non enim, per verum Bacchum,
 non te agnosco; Jovis filium solum novi.
 Ille nectar olet, tu vero hircum. Sane igitur te Celtæ,
 penuria racemorum, fecerunt e spicis.
 Ideo te oportet vocare Cerealem, non Dionysum, [mium.
 frumento-natum potius et Bromum (fælorem), non Bro-

369. CYRILLI.

Plane-pulchrum est epigramma distichum : at si excedis
 tres versus, rhapsodiam-seris, et non epigramma dicis.

370. TIBERII ILLUSTRIS.

Non canes, non varæ me confecerunt, non venatores
 damam : a terra sed instans in mari implevi fatum.
 E silva in mare enim cucurri; inde me nexæ
 traxerunt in ripas piscatorum plagæ.
 Peccavi telluris frustra transfuga; neque injuste me
 cepit piscator, meos quæ-liquorim montes.
 Non amplius prædæ, piscatores, immunem feretis manum
 telluri et ponto communia nectentes retia.

371. INCERTI.

Rete qui-evaserat vinctum-multis-nexibus nuper leporem
 agitabat canis calidis vestigiis insistens levipedem.
 Asperam vero ille declinans cito rupem, in altum mare

369. CYRILLI.

Versibus ex geminis bona sunt epigrammata; quod si
 Tres excedis, epos, non epigramma facis.

370. TIBERII ILLUSTRIS.

Capta procul varis canibusque canumque magistris,
 In pelago terris debita fata tuli;
 Me namque, e sylvis mare dum peto, littus in ipsum
 Squammigero generi lina parata trahunt.
 Cur ego vos, montes, cur te, mea terra, reliqui?
 Piscator dicit non sine jure suam.
 Præda deesse nequit, gens o Neptunia, vobis :
 Per mare, per terras, retia vestra valent.

371. [TIBERII.]

Retia vitarat, sed non genus acre molossos
 Ut fugeret, lepori spes erat ulla super.
 Desilit in fluctus, fluctus quia sævior instat

- ἤλατ' ἄλυσκάζων κῦμα παρακτίδιον.
 5 Εἰνάλιος τὸν δ' αἶψα κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσιν
 μάρψε. Κυσὶν τλήμων ἦν ἄρ' ὀφειλόμενος.

372. ΑΔΗΑΟΝ.

Λεπτὸν ὑψηναμένα βραδίνοις ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα
 τέττιγα σχολιαῖς ἐνδετον εἶχε πάγαις.
 Ἄλλ' οὐ μὲν λεπταῖσιν ἐπαιάζοντα ποδίστραις
 τὸν φιλοιδὸν ἰδὼν παῖδα πατερόχασα·
 λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκούρῃσα, καὶ τόδ' ἔλεξα·
 « Σώζου μουσεῖω φθεγγόμενος κελάδω. »

373. ΑΔΗΑΟΝ.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδεῖ ποιμένες ἄγρη
 τέττιγα δροσερῶν ἔλακετ' ἀπ' ἀκρεμόνων,
 τὴν Νυμφῶν παροδίτιν ἀηδόνα, κῆματι μέσσω
 οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ζουθὰ λαλεῦντα νάπαις;
 Ἦνιδε καὶ κίχλην καὶ κόσσωφον, ἦνιδε τόσσους
 ψάρας, ἀρουραίης ἀρπαγας εὐπορίης·
 κερπῶν δηλητῆρας ἐλεῖν θέμις· ἄλλυτ' ἐκείνους·
 φύλλων καὶ γλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

374. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἄνεον Καθαρήν με παρερχομένοισιν ὀδίταις
 πηγὴν ἀμβλύζει γειτονέουσα νάπη·
 πάντῃ δ' εὖ πλατάνοισι καὶ ἡμεροθηλέσι δάφναις
 ἔσταμμαι, σκιερὴν ψυχομένη κλισίῃν·
 τοῦνεκα μὴ με θέρεὺς παραμείβεο· δίδω ἀλακῶν
 ἀμπαυσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον ἡσυχίῃ.

375. ΑΔΗΑΟΝ.

Τίς ποτ' ἀκηδέστας οἰνοτρόφον ὄψακα Βάχχου
 ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν,
 χεῖλαι δὲ στυφθεῖς ἀπὸ μιν βάλεν, ὥς ἂν ὀδίταις
 εἴη νισσομένοις ἡμιδαῆς σκύδαλον;
 Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα Λυκούργος

In scopulo pressans undique turba canum.
 Sed canis heic miserum laceravit dente marinus:
 Omnino canibus debitus ille fuit.

372. INCERTI.

Dum pedibus tenuem molitur aranea telam,
 Cassibus infelix capta cicada fuit.
 Hanc ubi muerentem gracili sub compede vidi,
 Cantatrici cœpit me miserere vicem;
 Vinclaque captivam solvens retinentia, dixi:
 Vive, nec argutos edere parce sonos.

373. INCERTI.

Quid me solivagam, pastores, vestra cicadam
 Improbæ de viridi fronde rapina trahit,
 Nympharum comitem, quæ, cum sol arva perurit,
 Montibus et silvis garrula dulce cano?
 Sunt sturni, sunt et merulæ, sunt denique turdi,

prosiluit, devitans fluctum (*periculum*) littoreum.
 Marinus sed hunc statim canis cum-fremitu dentibus
 arripuit. Canibus miser erat ergo debitus.

372. INCERTI.

Tenuem quæ-texerat *telam* teneris sub pedibus aranea
 cicadam obliquis illigatam habebat laqueis.
 Sed non sane subtilibus ingemiscentem compedibus
 cantus-amantem conspicatus filiam prætercurri,
 solutam vero nodis levavi, et hoc edixi:
 « Servare musico sonans strepitu. »

373. INCERTI.

Quid me solitudinis-amantem impudenti pastores vena-
 cicadam roscidis trahitis de ramis, [tione
 Nympharum ad-vias lusciniæ, et die media
 in-montibus et umbrosis stridule garrientem vallibus?
 En et turdum et merulam, en tot
 sturnos, rusticæ raptores copiarum:
 fructuum destructores capere fas est: interimite illos.
 Foliorum et viridis quæ invidia est roris?

374. INCERTI.

Perennem Purum me prætereuntibus viatoribus
 fontem scaturit vicina vallis; [lauris
 undique autem affatim platanis et suaviter-virentibus
 cinctus-sum, umbrosum refrigerans deverticulum:
 quare me ne tu æstate prætergredere: siti depulsa
 sopi juxta me et lassitudinem tranquillitate.

375. INCERTI.

Quis tandem nihil-curans vinum-nutrientem uvam-acer-
 vir de-vitigeno palmitis excidit, [ham Bacchi
 labra vero contractus eam abiecit, ut viatoribus
 esset vadentibus semiesum purgamentum?
 Utinam-sit ei Bacchus infestus, more Lycurgi

Altrici terræ qui populantur opes:
 Qui fruges rapiunt, capere hos et perdere fas est.
 Rore comisque frui, quæ precor invidia est?

374. INCERTI.

Quotquot iter facitis, vobis de colle propinquo
 Perpetui fontis limpida manat aqua.
 Hinc platanis, illinc laureti fronde coronor,
 Textaque de ramis porticus umbra mihi est.
 Ne me præter abi, quoties furit æstus: habebis
 Unde leves fessum corpus et unde sitim.

375. INCERTI.

Qui ferus ille fuit crudi qui palmitis uvam
 Intempestivo pollice desecuit,
 Tentatus simul ora, via projecit in ipsa
 Semesas Bromii, triste videre, dapes?
 Sit Deus huic talis, qualis fuit ante Lycurgo,

* ὅτι μιν αὐξομένην ἔσθυσεν εὐφροσύναν.
Τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς αἰδῶς
ἤλυθεν, ἢ γοεροῦ χάδεος ἔσχε λύσιν.

376. ΑΔΗΑΟΝ.

Τίπτε με τὴν ἀνέμοισιν ἀλώσιμον, ἤλεέ τέκτον,
τῇνδε πίτυν τεύχεις νῆα θαλασσοπόρον,
οὐδ' οἰωνὸν ἔδεισας; Ὁ τοι Βορέης μ' ἐδίωξεν
ἐν γῆονι· πῶς ἀνέμους φεύζομαι ἐν πελάγει;

377. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τάνταλος οὐδὲν ἔτρωγε· τινασσομένων γὰρ ὑπερθεν
καρπὸς ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτὸν ἔφευγε φυτῶν,
καὶ διὰ τοῦτο τροφῆς κεχρημένος ἤττον ἐδίψα·
εἰ δὲ καὶ ἔτρωγεν σῦκα πεπαινόμενα,
καὶ βραδύλους καὶ μῆλα, τί τηλίκον ἀνδράσι νεκροῖς
δίδως ἀπὸ γλωρῶν γίνεται ἀκροδρῶν;
Ἡμεῖς δ' ἐσθίομεν κεκλημένοι ἐλμυρὰ πάντα,
γέννια, καὶ τυροὺς, χηνὸς ἀλιστὰ λίπη,
ὄρνια καὶ μόσχει· μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὐτοῖς.
Πάσχομεν οὐκοῦν σεῦ, Τάνταλε, πικρότερα.

378. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνδροφόνῃ σαθρὸν παρὰ τευχίον ὑπνῶντι
νυκτὸς ἐπιστῆναι φασὶ Σάραπιν ὄναρ,
καὶ χρησάμεναι· « Κατακείμενος οὔτοσι, ἀνίστω,
καὶ κοιμῶ μεταβάς, ὦ τάλας, ἀλλαχόθι ».
Ὅς δὲ διῦπνισθεὶς μετέβη. Τὸ δὲ σαθρὸν ἐκεῖνο
τευχίον ἐξαίφνης εὐθὺς ἔκειτο χαμαί.
Σώστρα δ' ἔωθεν ἔθυσ θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
ἤδεσθαι νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνους.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν, διὰ νυκτὸς ἐπιστάς·
Κήδεσθαι με δοκεῖς, ἄθλιε, τῶν ἀδίκων;
εἰ μὴ νῦν σε μεθῆκα θαναεῖν, θάνατον μὲν ἄλυπον
καὶ νῦν ἐφυγες, σταυρῷ δ' ἴσθι φυλαττόμενος ».

quod crescentem exstinxit lætitiā!

Hunc enim forsā quispiam per potum vel ad cantus
iisset, vel lamentabilis curæ habuisset solutionem.

376. INCERTI.

Quid-tandem me ventis obnoxiam, insulse faber,
hanc pinum facis navem mare permeantem?
Non tu augurium timuisti? Boreas utique me impetiit
in terrā : qui ventos effugiam in ponto?

377. PALLADÆ.

Tantalus nihil edebat; concussarum enim superne
fructus super caput eum fugiebat arborum;
et propterea cibo carens, minus sitiēbat :
si etiam manducasset ficus maturas,
et pruna-silvestria, et mala, qui tanta viris mortuis
sitis a viridibus accedere-potest fructibus-arborum?
Nos vero comedimus invitati salsa omnia,
coturniculas, et caseos, anseris salitos adipēs,
ex-alitibus et vitulinis-carnes : unum vero poculum ad
Patimur ergo te, Tantale, amariora. [bibimus his.

78. EJUSDEM.

Homicidæ putridum juxta murum dormienti
noctu adstitisse ferunt Serapim in somnio,
et vaticinantem-dixisse : « Qui-hic-jaces, o tu, surge,
et dormi transgressus, o miser, alio. »
Hic expergefactus alio-abiiit. Putridus autem ille
murus repente subito jacuit humi.
Ac salutis-pretia mane mactabat diis gaudens homo-ma-
lætari arbitraturs deum homicidiis. [leficus,
Sed Serapis vaticinatus-est rursus, per noctem adstans
« Curam-habere me putas, o miser, injustorum?
Si nunc te non permisi mori, mortem quidem doloris-
nunc effugisti, cruci vero scito te reservari. » [nesciam

Gaudia, qui jussit vix bene nata mori :
Unde bibens aliquis potuit vel amabile carmen
Fundere, vel curas pellere mente graves.

376. INCERTI.

Flamina quæ pinus ventorum ferre nequivi,
Cur faber æquoream me facis esse ratem?
Omina non metuis? terra vexavit in ipsa
Me Boreas : mediis quæ fuga restat aquis?

377. PALLADÆ.

Nil apud infernos comedebat Tantalus, arbor
Impendens traheret cum sua poma retro.
Nec mirum si non sitiit defectus ab esca.
Fac edisse tamen præcoqua, crustumina,
Cæruleas ficus : quæ tandem exsanguibus umbris
Ex pomis potuit surgere tanta sitis?
Nos hic convivæ mera salsamenta voramus :

Salsa hic coturnix, caseus, anser, avis;
Salsa caro vituli. Bibitur super omnibus istis,
Sed semel. Hoc gravius, Tantale, sorte tua.

378. EJUSDEM.

Dicitur in somnis vidisse homicida Sarapim
(Forte ruinoso pariete nixus erat),
Et dixisse Deus : Surge hinc dormitor, abique
Ociosus, atque aliud quære cubile tibi.
Excitus inde loco migrat : simul ille peresus
Se paries magno pondere fundit humi.
Ille, Deo cordi cum crederet esse nocentes,
Prolixas grates et sacra mane parat.
Tunc ait in sommo rursus Deus : Ergo putas
Tutelæ sontes, heu miser, esse meæ?
Non est ista salus, facili quod morte negatum
Defungi : crux est poena parata tibi.

379. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φασὶ παροιμιακῶς· « κἂν ὅς δάκοι ἄνδρα πονηρόν »·
ἀλλὰ τόδ' οὐδ' οὕτω φημι προσῆκε λέγειν·
ἀλλὰ « δάκοι κἂν ὅς ἀγαθοὺς καὶ ἀπραγμόνας ἄνδρας,
« τὸν δὲ κακὸν δεδιὼς δήζεται οὐδὲ δράκων ».

380. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰ κύκνω δύναται κόρυδος παραπλήσιον ἄδειν,
τολμῶν δ' ἔρῃσαι σκῶπες ἀθροῖσιν,
εἰ κόκκυξ τέττιγος ἔρει λιγυρώτερος εἶναι,
ἴσα ποεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι.

381. ΟΜΗΡΟΚΕΝΤΡΩΝ.

Εἰς Λέαδρον καὶ Ἡρώ.

Ἄκτῃ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατεί Ἑλλησπόντῳ,
παρθένος αἰδοίῃ υπερῶϊον εἰσαναβᾶσα
πύργῳ ἐφειστήκει γοῶσα τέ μυρομένη τε·
χρύσειον λύχνον ἔχουσα, φῶς περικαλλῆς ἔποιε,
5 κείνον ὀτομένη τὸν κάμμορον, εἰ ποθεν ἔλθοι
νηχόμενος, καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδος ἐκπεράσκει
νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδοῦσι βροτοὶ ἄλλοι·
βόλγῃ γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκγεγάσσι,
10 παρθένος ἡΐθεός τ' ὀδύρετο ἀλλήλοισιν,
εἰς εὐνὴν φοιτῶντες, φίλους λήθοντες τοκῆας,
οἱ Σηστὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσθην.

382. ΟΜΗΡΟΚΕΝΤΡΩΝ.

Ὁ πρῶτος Ἥχους ἀκούσας.

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἑρέω; κέλεται δέ με θυμός.
Ἄγροῦ ἐπ' ἑσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ περύκει,
ναίει εὐπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήσασα,
5 ἢ θεὸς, ἢ γυνή· τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τοῦ ἢ αὐδήσαντος ἀκούσῃ,
αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖ.
Ἀλλὰ τίη τοι ταῦτα διεξέρχεσθαι ἕκαστα;
τὴν δ' οὐτ' ἀθροῖσαι δύναμ' ἀντίον, οὔτε νοῆσαι.
10 Ὅπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.

379. EJUSDEM.

Dicunt proverbio : « Vel sus mordeat virum malum » ;
verum hoc non sic, aio, decebat eloqui :
sed « Mordeat vel sus bonos et haud-negotiosos viros ,
malum autem timens mordebit ne serpens quidem. »

380. INCERTI.

Si cycno potest alauda accredere canendo ,
audeantque contendere bubones cum lusciniis .
si cuculus cicadā dicet argutior esse .
æqua facere et ego Palladio possum.

381. HOMEROCENTO.

In Leandrum et Hero.

Littore in prominenti, juxta latum Hellespontum ,
virgo pudica in-superiorem-domus-partem quæ ascenderat .
in turri stabat gemensque lacrimansque ,
aureum lychnum habens, lucem pulcherrimam faciebat .
illum præsagens infelicem, sicunde veniret
natans, et voraginem celerrime salis trajiceret
noctem per divinam, quando dormiunt mortales alii :
strepebat enim magnus fluctus ad aridam continentis .
Quotquot enim noctesque et dies exorti-sunt ,
virgo juvenisque confabulabantur inter-se ,
ad lectum euntes, suos clam parentes ,
qui Sestum et Abydum habitabant et diam Arisbam.

382. ALIUD.

De eo qui primus Echo audiit.

O amici, heroes Danai, ministri Martis,
mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus.
Agri in extrema-parte, ubi arbores longæ creverunt,
habitat pulchros-cinnos-habens potens dea vocalis ,
seu dea est seu mulier : illi autem loquebantur vocantes .
Si vero locutum aliquem aut vocantem audiverit ,
rursus studiosissime dicta profert .
Sed quid *prodest* hæc percensere singula? [ginari .
Hanc vero neque videre possum adversam, neque in-
Qualecumque tu dixeris verbum, tale exaudies.

379. EJUSDEM.

Vel mus, vulgus ait, veteri sermone, nocentem
Mordeat : id verum fortiter esse nego.
Mordeat imo bonos vel mus quibus otia cordi :
Mordeat ipse malos nec draco, quippe timet.

380. INCERTI.

Noctua si studeat cantus, quos edit aedon ,
Vincere, si cygni certet alauda modis ;
Si cuculus sperat facundior esse cicadis ,
Sperem Palladio me fore et ipse parem.

382. CENTO HOMERICUS,

de iis quibus primis audita est Echo.

Magnanimi proceres Danaûm, Mavortia corda,
Fert animus, seu vera cadent, seu falsa, profari :
Rure sub extremo, qua multa attollitur arbor
Pulchra comas, habitat facundo numine Diva,
Divane, an humani generis? clamore vocatur :
Illius si forte sonus portetur ad aures ,
Ipsa refert voces auditaque verba reponit .
Singula quid prodest sermone evolvere longo?
Ipsam non oculis possum, non mente tueri .
Dic quodcumque velis : tantundem audire licebit.

383. ΜΗΝΕΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

Πρῶτος Θὼθ ἐδάη δρεπάνην ἐπὶ βότρυν ἐγείρειν.
 Ἰχθυόλοισι Φαιφὶ φέροι πανδήμιον ἄγρην.
 Πληιάδων φαίνουσιν Ἀθὺρ τεκμαίρεται ὥρην.
 Χοιὰκ σπειρομένων σταχῶν δαίχνυσι γενέθλην.
 5 Τυβὶ δὲ πορφύρεον βουληφόρον εἶμα τιταίνει.
 Σημαίνει πλωτῆρι Μεχεῖρ πλόνος ἀμφολεύειν.
 Ἄρεος ὄπλα φέρειν Φαμενώθ δαίχνυσι μαχηταῖς.
 Εἰαρινῶν Φαρμουθὶ ρόδων πρωτάγγελός ἐστι·
 λήϊα δ' αὐανθέντα Παχὼν δρεπάνησι φυλάσσει·
 10 εὐκάρπου δὲ Παῦνι προάγγελός ἐστιν ὀπώρης·
 καὶ σταφυλὴν κατέχων εὐάμπελός ἐστιν Ἐπηφί·
 καὶ Μεσορί Νεῖλοιο φέροι φυσίζον ὕδωρ.

384. ΜΗΝΕΣ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Ἐξ ἐμέθεν λυκάβαντος * ὑπελίοιο θύρετρα
 Αὔσονιός, ὕψος δ' ἔρχεται Ἥλιος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θαμνίνῃσι γύην νιβάδεσσι θιάνω,
 τεύχων εἰαρινῆς ἔγκυον ἀγλαΐης.
 5 Ἀρχετ' Ἄρης ἀπ' ἐμεῖο, καὶ ἄνθεα καὶ γλάγος ἡδύ·
 ἴση δ' εἰκοστῇ ἡματι νύξ τελέθει.
 Ἐνύνοιο τημόσδε φυτοσκάφος, ἔρνεα τάμνων,
 ῥίζῃ ἐπ' ἀγροτέρῃ ἡμερον ἀκρεμόνα.
 Οἴγεται ἄρτι θάλασσα· ἐροπλίζοιτε δὲ νῆας·
 10 ὥριον ἀκλύστῳ ἐκτὸς ἄγριν λιμένων.
 Μεσάσιος ρόδου εἰμὶ καὶ ἀργεννοῖο κρίνοιο,
 καὶ ξανθῆς κεράσου βριθομαι ἀκρεμόσιν.
 Καρκίνον Ἥλιος μετανέσεται· ἀστάρχας δὲ
 καρφαλέους κείρει γειοπόνος δρεπάνη.
 15 Κρίνω ἐγὼ Δῆλν καὶ ἀχυρμιάς· ἐν δὲ Λέοντι
 ἀρεκέα τελέθει γεύματα Νηϊάδων.

383. MENSES ÆGYPTIORUM.

quorum primus Septembri respondet.

Ordine Thoth primus fixit vineta putando.
 Squammigeri generis præda est bona mense Paiphi.
 Monstrat Athur Maiam terris Maïæque sorores.
 Chœac spicigero conspergit semine sulcos:
 Tybi magistratus Tyrio producit in ostro.
 Pandere vela Mechir jubet et decurrere ponto:
 Armigeras Phamenoth vocat ad fera bella cohortes:
 Prata rosis index veris Pharmuthi colorat:
 Jam matura Pachon assignat falcibus arva.
 Pomifer autumnum dicit venisse Payni:
 Implet Epephi sinum vino turgentibus uvis:
 Attollit Mesori fecundo flumine Nilum.

384. MENSES ROMANI.

Januarius.

A me, principium qui do Latialibus annis,
 Incipit ætherium scandere Phœbus iter.

Februarius.

At densas ego mitto nives, ut consitus illis
 Parturiant blandi munera veris agr.

383. MENSES ÆGYPTIORUM.

Primus Thoth novit falcem in uvam movere.
 Piscatorius Phaophi affert publicam venationem.
 Pleiadium apparentem Athyr indicat horam.
 Chotac satarum aristarum ostendit generationem.
 Tybi autem purpuream senatoriam vestem tendit.
 Significat navigatoribus Mecheir navigationem inire.
 Martis arma ferre Phamenoth monstrat bellatoribus.
 Vernarum Pharmuthi rosarum primus-nuncius est;
 fruges autem aridas Pachon falcibus servat;
 fertilis vero Payni prænuncius est autumnus;
 et uvam tenens vitibus-beatus est Epephi;
 et Mesori Nili fert animantia-gignentem aquam.

384. MENSES ROMANORUM.

JAN. A me anni novi subit januas
 Ausoniis et cœlum ascendit Sol.
 FEB. Sed ego crebris arvom nivibus humecto,
 faciens verna fœtum pulchritudine.
 MARS. Orditur Mars a me, et adsunt flores et lac dulce;
 æqua vero vigesima die huic nox est.
 APR. Præparet tunc hortulanus, surculos putans,
 radice super agrestiori cultam propaginem.
 MAI. Aperitur jam mare: instruite autem naves;
 tempus est eas tutis educere portubus.
 JUN. Medius rosæ sum et albi lillii,
 et flavæ cerasi pullulo ramis.
 JUL. Cancrum Sol transibit: spicas autem
 siccās tondet agricola falce.
 AUG. Separo ego Cererem et paleas: in Leone autem
 vera et genuina sunt fluentia Najiadum.

Martius.

Æquatur cum nocte dies vicesima: flores
 Incipiunt, lactis copia, Martis opus.

Aprilis.

Delectant quem ruris opes, radice novellos
 Arborea ramos insere: tempus adest.

Maius.

Armamenta citi ratibus date: tempus abire
 Portubus: in medio jam via facta mari.

Junius.

Sum non absque rosis: et jam mihi candida surgunt
 Lilia, nec cerasi copia dulcis abest.

Julius.

Sol cancrum petit ecce, para tibi, rustice, falcem,
 Qua gravidus pingui melle levetur ager.

Augustus.

Frumentum purgo paleis regnante Leone:
 Najiadum numquam purius unda fluit.

September.

Sunt mihi sunt tumidæ cum pomis nitibus uvæ:
 Rursus habent numeros æque diesque pares.

Βρίθω ἐγὼ σταφυλῇ, βρίθω δ' ἐπὶ πάσῃ ὀπώρῃ·
αὖθις δ' ἰσοπαλὴς γίνεταί ἡματι νύξ.

- Τίς δέ κ' ἐμ' ἴο πέλοι γλυκερώτερος, δς μέθυ χεύω,
20 ληνῷ ἐπεὶ κατάγω Βάκχον ἀπ' οἰνοπέδου;
Εἴ τοι Ἀθηναίης πέλει ἔρνεα, ὄριον ἦδη
καρπὸν ἀποθλίβειν, μνηστὴν ἔχειν καμάτων.
Πάσασθαι νειοῦ κέλομαι· γλαγώνοντι γὰρ ἦδη
σπέρματι ριγεδανὴ πηγυλὶς ἀντάσσει.

385. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀκρόστιχα εἰς τὴν Ἰλιάδα κατὰ ραψωδίαν.

- Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔλθος ἀνάκτων,
Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας ἀριθμεῖ.
Γάμμα δ' ἄρ' ἀμφ' Ἑλένης οἷος μόθος ἐστὶν ἀκοίταις.
Δέλτα θεῶν ἀγορὴ, ὅρκων χύσις, ἄρεος ἀρχή.
5 Εἰ, βάλλει Κυθέρειαν Ἀρηά τε Τυδέος υἱός·
Ζῆτα δ' ἄρ' Ἀνδρομάχης καὶ Ἑκτορός ἐστ' ὁδιστύς.
Ἥτα δ', Αἶας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἑκτορι δίω.
Θῆτα, θεῶν ἀγορὴ, Τρώων κράτος, Ἑκτορος εὐχος.
Ἔξιστή δ' Ἀχιλλεύς ἀπειθέος ἐστὶν Ἴωτα·
10 Κάππα δ' ἄρ' ἀμφοτέρων σκοπιάζμεν ἥλυθον ἄνδρες.
Λάμβδα δ', ἀριστῆας Δαναῶν βάλον Ἑκτορος ἄνδρες.
Μῦ Τρώων παλάμῃσι κατήριπε τείχος Ἀχαιῶν.
Νῦ δέ, Ποσειδάων Δαναοῖς κράτος ὥπασε λάθρῃ.
Ξι, Κρονίδην ὕπνῳ λεγέεσσι καὶ ἤπαφεν Ἥρη.
15 Οὐ, Κρονίδης κελόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ.
Πι, Πάτροκλον ἐπεφνεν ἀρήϊον Ἑκτορος αἰχμῇ.
Ῥῶ, Δαναοὶ Τρώες τε νέκυν πέρη χειρὰς ἐμισγον.
Σίγμα, Θέτις Ἀχιλλεῖ παρ' Ἡφαίστου φέρεν δῖπλα·
Ταῦ δ', ἀπείληγε χόλοιο, καὶ ἔκθορε δῖος Ἀχιλλεύς.
20 Ὑ, μακάρων ἔρις ὥρτο, φέρε δ' ἐπὶ κάρτος Ἀχαιοῖς.
Φι, κρατερῶς κατὰ χεῦματ' ἐδάμνατο Τρῶας Ἀχιλλεύς·
Χι δ' ἄρα, τρίς περὶ τείχος ἄγων κτάνεν Ἑκτορ' Ἀχιλ-
Ψι, Δαναοῖσιν ἀγῶνα διδοὺς ἐτέλεσεν Ἀχιλλεύς. [Λεύς·
Ω, Πριάμῳ νέκυν υἷα λαβὼν γέρα δῶκεν Ἀχιλλεύς.

386. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄ Κύπρις πρῶαν γυμνὰν σ' ἐδόασεν ἰδοῦσα·
« Φεῦ, φεῦ, πῶς σταγόνων ἔκτοθεν Οὐρανίων,
« ζαλώσας ὥδινα Θαλάσσας, ὁ θρασὺς ἄλλαν
« Νείλος ἀπὸ γλυκερῶν Κύπριν ἀνῆκε βυθῶν; »

387. ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, οἱ δὲ ΓΕΡΜΑ- ΝΙΚΟΥ.

Ἑκτορ, Ἀρήϊον αἶμα, κατὰ χθονὸς εἴ που ἀκούεις,

SEPT. Turgeo ego unā, turgeoque omni matura-fruge;
rursusque æqua sit diei nox.

OCT. Quis autem me sit dulcior, qui merum fundo,
torculari quando educo Bacchum de vinea?

NOV. Si tibi Palladis sunt surculi, tempestivum jam
fructum preme, memoriam habens laborum.

DEC. Desinere novalis jubeo: molli enim jam
semini horridum gelu obstat.

385. STEPHANI GRAMMATICI.

Acrosticha in Iliadem per rhapsodiam.

Alpha preces Chrysæ, pestem exercitus, odia principum,
Beta vero somnium habet, concionem, et naves enumerat.

Gamma autem circa Helenam solis pugna est maritis.

Delta, deorum concio, fœderum violatio, martis initium

Epsilon, vulnerat Venerem et Martem Tydei filius.

Zeta autem Andromachæ et Hectoris est confabulatio.

Eta vero, Ajax pugnavit cum solo solus Hectore duo.

Theta, deorum concio, Troum victoria, Hectoris gloriatio.

Legatio ad Achillem non-exaudientem est Iota.

Kappa vero, ab-utraq-ue parte speculatum venerunt viri.

Lambda, fortissimos Danaum vulnerant Hectoris viri.

My Trojanorum manibus destruxit murum Achivorum.

Ny autem, Neptunus Danais robur præbuit clam.

Xi. Jovem somno lectisque decepit Juno.

Omicron, Saturnius succensuit Neptuno et Junoni.

Pi, Patroclum interfecit strenuum Hectoris lancea.

Rho, Danai Trojanique circa cadaver manus commiserunt.

Sigma, Thetis Achilli a Vulcano tulit arma.

Tau vero, desiit ab-ira et excurrit dius Achilles. [Achivis

Ypsilon, deorum lis orta-est; affert autem victoriam

Phi, valide ad fluenta domuit Troas Achilles. [Achilles.

Chi vero, ter circa muros agitando interfecit Hectorem

Psi, Danais certamen edens perfecit Achilles. [Achilles.

Omega, Priamo mortuum filium accepto munere dedit

386. INCERTI.

Cypris nuper nudam te inclamavit conspicata:

« Heu, heu! quomodo guttis absque Urani,

æmulatus partum Maris, audax aliam

Nilus a dulcibus Cyprin emisit gurgitibus? »

387. ADRIANI CÆSARIS, vel secundum alios GERMANICI.

O Hector, Martius sanguis, sub terra si forte audis,

October.

Dulcia præcipue mea tempora, cum pede pressa
Spumantes. onerant Libera musta lacus.

November.

Exprime (tempus adest) jam baccas Palladis: inde
Quod fluet auxilium grande labores erit.

December.

Jam requiescat ager: nihil est quod rure labores:
Odit enim rigidum semina jacta gelu.

386. INCERTI.

In pulchram natantem in Nilo.

Cum modo te nudam vidit Venus alma natantem,

Nile, dedit tantum quis tibi juris, ait:

Absque satu cæli partus imitare marinos,

Et tibi pulchra Venus dulcibus exit aquis.

387. ADRIANI CÆSARIS, aut ut alii volunt, GERMANICI.

Si quid Marte potens audis in manibus, Hector,

χαῖρε, καὶ ἄμπνευσον βαῖον ὑπὲρ πατρίδος.
 Ἴλιον οἰκεῖται κλεινὴ πόλις, ἀνδρας ἔχουσα
 σοῦ μὲν ἀπαυροτέρους, ἀλλ' ἔτ' ἀρτίφλους·
 5 Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο. Παρίστασο, καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ
 Θεσσαλίην κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνείδαις.

388. 389.

Πρὸς ταῦτα ὑπέγραψε στρατιώτης· φασὶ δὲ Τραϊανοῦ εἶναι.

Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοις μέτωπον.

Εἴτα τοῦ Βασιλέως ἐπαινέσαντος, καὶ γράψαντος « Δῆλωσόν
 μοι τίς εἶ », ἀντέγραψεν·

Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστής·
 εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος,
 αὐτοῖς ἐν πρώτοισι λελαγμένους ἀσπιδιώταις.

390. MENEKRATOUS SMYRNAIOT.

Παισὶν ἐπὶ προτέροις ἤδη τρίτον ἐν πυρὶ μήτηρ
 θείσα, καὶ ἀπλήστῳ δαίμονι μεμφομένη,
 τέτατον ἄλγος ἔτικτε, καὶ οὐκ ἀνέμεινεν ἀδήλους
 ἐλπίδας, ἐν δὲ πυρὶ ζῶν ἐθήκε βρέφος,
 « Οὐ θρέψω » λέξασα· « τί γὰρ πλέον; Ἄϊδι μαστοὶ
 « κάμνετε· κερδήσω πένθος ἀμοχθότερον ».

391. ΔΙΟΤΙΜΟΙ.

Τὴν ἦδυν ἐς αἶθλα πάλας ἤσκησε κραταιὰς
 ἃ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς ἃ γενεά.
 Κεῖται δὲ σπιν ἀγῶν οὐ χαλκίῳ ἀμφὶ λέβητος,
 ἀλλ' ὅστις ζῶν εἴσεται ἢ θάνατον.
 Ἀνταῖον τὸ πτώμα· πρέπει δ' Ἡρακλεῖα νικᾶν
 τὸν Διός. Ἀργείων ἃ πάλα, οὐ Λιβύων.

392. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰ τις ἀπάγξασθαι μὲν ὀκνεῖ, θανάτου δ' ἐπιθυμεῖ,
 ἐξ Ἱερᾶς Πόλεως ψυχρὸν ὕδωρ πίνετω.

Respira : patriæ sic bona fata juben.
 Aspice : rursus habet fortes mea Troja colonos,
 Et tibi qui cupiant cedere, non aliis.
 Myrmidones periere : face hoc quoque norit Achilles :
 Eneadum patitur Thessala terra jugum.

388. His versibus clam subscripserat Damaratus Spar-
 tiata.

Audaces : quoniam nusquam mea cassida paret.

389. Quæsitus ab Imperatore hæc addidit.

Scriptor ego, fidum sibi quem duo numina norunt,
 Mars ferus et sancti custos Heliconis Apollo

390. MENEKRATIS SMYRNAEI.

Userat infelix ex se tria funera mater,
 Incusans avidos in sua damna Deos,
 Ut peperit quartum, cum spe non contrahit ultra,
 ANTHOLOGIA. II.

salve, et respira paulum de patria.
 Ilion incolitur clara urbs, viros habens
 te quidem ignobiliores, sed adhuc Martis-amantes;
 Myrmidones autem perierunt. Ades, et dic Achilli
 Thessalam jacere totam sub Æneadis.

388. 389.

Ad hæc subscripsit miles, dicunt autem Trajani esse.

Audax est : non enim meæ galeæ vident frontem.

Dein Imperatore laudante et subscribente Ostende mihi quis
 sis rescripsit :

Sum quidem bene-loricati Martis pugnator ;
 sum vero et famulus Heliconii Apollinis,
 ipsis in primis citatus bellatoribus.

390. MENEKRATIS SMYRNAEI.

Liberos super priores jam tertium in igne mater
 ponens, et inexpectum dæmonem incusans,
 quartum dolorem peperit, et non exspectavit incertas
 spes, sed in igne vivum posuit infantem,
 « Non alam », dicens ; « quid enim juvat? Orco mæmæ
 laboratis . lucrabor luctum minus-laboriosum. »

391. ΔΙΟΤΙΜΙ.

Juventutem in certamina luctæ exercuit robustæ
 Neptuni et Jovis hæc soboles.
 Stat autem eis certamen non æneum circa lebetem,
 sed uter vitam videbit aut mortem.
 Antæi casus est ; decet autem Herculem vincere
 filium Jovis. Argivorum lucta est, non Libyum.

392. INCERTI.

Si quis suspendere se formidat, sed mortem cupit,
 ex Hierapoli frigidam aquam bibito.

Sed vivum puerum ponit in igne rogi ;
 Et non, inquit, alam. Diti cur nostra ministrent
 Ubera? sint luctus absque labore mei.

391. ΔΙΟΤΙΜΙ.

De Hercule et Antæo.

In lucta vires exploravere juventæ,
 Neptuno satus hic, et satus ille Jove :
 Non ex ære lebes pretium certaminis hujus,
 Sed superaret uter, sed moreretur uter.
 Occidit Antæus : par est Jove vincere natum ;
 Lucta quoque Argivum gloria, non Libyum.

392. INCERTI.

Si quis amas mortem, sed te suspendere non vis,
 Sacra Phrygum gelidas urbs tibi præbet aquas.

393. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐδείς καὶ καθαρὸς καὶ μείλιχος ἤλυθεν ἄρχων·
 ἐν γὰρ ἐνὸς δοκεῖ δόγματος ἀντίπαλον·
 τὸ γλυκὺ τοῦ κλέπτοντος, ὑπερβιάλου δὲ τὸ ἀγνόν.
 Ὅργανα τῆς ἀρχῆς ταῦτα δύο ἐστὶ πάθη.

394. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρυσὲ, πάτερ κολάκων, ὀδύνης καὶ φροντίδος υἱέ,
 καὶ τὸ ἔχειν σε, φόβος· καὶ μὴ ἔχειν σ', ὀδύνη.

395. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

« Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἤς πατρίδος », εἶπεν Ὀδυσσεύς·
 ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἐκχυτον οὐκ ἔφαγεν,
 οὐ μόνον εἰ καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντ' ἐνόησεν,
 εἶπεν ἂν οἰμίζειν καὶ δέκα Πηνελόπαις.

396. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὁρθηριος εὐπλέκτοιο λίνου νεφοειδέϊ κόλπῳ
 ἔμπεσε σὺν κίχλῃ κόσσυφος ἡδυβόας.
 Καὶ τὰν μὲν πανάφυκτος ἔλε βρόχος· ὦκ' ὁ δ' ἀπέπτα
 ἐξ ὀρνιθοπέδας φῶς ἐρημορίλας.
 Ἡ τάχα που τριμάκαιρα φιλαγρέτις ὄρνιν αἰοῖδον
 Ἄρτεμις εὐμόλπῳ λῦσεν ἀνακτι λύρης.

397. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Φεῦγς Λαῶων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
 εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη·
 « Ζῶων μὲν σέο μητρί διαμπερές αἴσχος ἀνάπτεις,
 « καὶ κρατερῆς Σπάρτης πάτρια θεσμὰ λύεις·
 « ἦν δὲ θάνης παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
 « δῶς μορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη ».

398. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΤ. ΑΙΓΥΠΤ.

Ὀλκὰς ὕδωρ προφυγοῦσα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἐν χθονὸς ἀγκοῖναις ὤλετο μητριάσιν.
 Ἰσταμένην γὰρ πυρσὸς ἐπέφλεγε· καιωμένη δὲ
 δυσμενέων ὑδάτων συμμαχίην ἐκάλει.

393. PALLADÆ.

Nemo simul facilis populum sanctusque gubernat :
 Altera natura res perit alterius.
 Qui faciles capiunt, renuunt qui dona, superbi :
 Hæc duo nam virtus per mala semper agit.

394. EJUSDEM.

Mater adulantum curæque pecunia proles,
 Te tenuisse metus, te caruisse dolor.

396. PAULI SILENTIARII.

Forte per Auroram nubes sinuosa plagarum
 Cum turdo captam traxerat et merulam :
 Absque fuga turdum laqueus tenet : altera vero
 Cantatrix sese cassibus explicuit.
 An Dea venatrix claro testudine fratri

393. PALLADÆ.

Nullus et purus et suavis simul huc venit magistratus :
 altera enim alteri videtur sectæ repugnans :
 suavitas furantis est, superbi vero sanctitas.
 Instrumenta regni hæc duæ sunt affectiones.

394. EJUSDEM.

Aurum, pater adulatorum, doloris et curæ fili,
 et habere te, timor; et non habere te, dolor.

395. INCERTI.

« Nihil dulcius esse sua patria » dixit Ulysses,
 in cibis enim Circes enchytum placentam non ederat,
 cujus modo si fumum subsilientem animadvertisset,
 jussisset plorare vel decem Penelopas.

396. PAULI SILENTIARII.

Matutina bene-nexi filii nebulae-similem in-sinum
 incidit cum turdo merula dulcisona. [avolavit
 Et illum quidem plane-inevitabilis cepit laqueus; sed cito
 ex avium-compede cantatrix solitudinis-amans.
 Utique forte ter-besta venationis-amans avem cantatricem
 Diana bene-modulanti solvit domino lyrae.

397. PALLADÆ.

Fugiebat Lacon quondam pugnam, occurrens vero mater
 dixit, contra pectus ensen attollens :
 « Vivens quidem tuæ matri omnino dedecus inuris,
 et fortis Sparta patria instituta solvis :
 si vero moriaris palmis meis, mater quidem audiam
 infelix, sed in mea patria salva. »

398. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTI.

Navis undam quæ-profugerat fluctuosi maris
 in terræ ulnis periit maternis.
 Stantem enim ignis combussit; ardens autem
 inimicarum aquarum auxilium invocabat.

Artifici notam voce remisit avem?

397. PALLADÆ.

Spartanus pugna decesserat; obvia duro
 Ense premens illi pectora mater ait :
 Si superes, matri nil tu nisi dedecus affers,
 Dissolvisque sacrum jus Lacedæmonium.
 Quod si nostra necem tibi fert manus, haud ego felix
 Mater, at in patria sospite sospes ero.

398. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium.

Quis putet? in terræ maternis interit ulnis
 Ex rabido toties æquore salva ratis.
 Ut steit in sicco flammis vexatur, et ardens
 Auxilium frustra poscit ab hoste mari.

399. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡλιον νίκησε τὸς νόος ἡδὺ φαίνων,
αἶεν ἀπαστράπτων βροτοφαγγία πάνσοφον αἶγλην,
ἡδυσσά, χαρίεσσαν, ἀπαστράπτουσαν ἀλύπως.

400. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὅταν βλέπω σε, προσκυνῶ, καὶ τοὺς λόγους,
τῆς παρθένου τὸν οἶκον ἀστρῶν βλέπων·
εἰς οὐρανὸν γάρ ἐστι σοῦ τὰ πράγματα,
Ἵπατία σεμνή, τῶν λόγων εὐμορφία,
ἄχραντον ἀστρον τῆς σοφῆς παιδείσεως.

401. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡ φύσις ἐξεῦρεν, φιλήης θεσμούς ἀγαπῶσα,
τῶν ἀποδημούντων ὄργανα συντυχίης,
τὸν κάλαμον, χάρτην, τὸ μέλαν, τὰ χαράγματα χειρὸς,
σύμβολα τῆς ψυχῆς τηλῶθεν ἀχνομένης.

402. ΑΔΗΛΟΝ.

Τῷ νοῷ βρέθοντι πόση σπάνις ἐπλετο τύμβου.

403. ΜΑΚΚΙΟΥ.

Αὐτὸς ἀναξ ἐμβαίνει θεῶν πηδήματι, ληνῷ
λακτιστῆς, ἔργου δ' ἡγέο νυκτερίου,
λεῦκασαι πόδα γαῦρον, ἐπὶ ῥῶσαι δὲ χορείην
λάτρην, ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων·
εὐγλωσσον δ' ὀχέτευε κενούς, μάκαρ, ἐς πιθειῶνας
οἶνον ἐπὶ ψαιστοῖς καὶ λαστῇ χιμάρῃ.

404. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Ἄ καλὸν αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι βεῦμα μελισσῶν,
κάπλαστοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,
προίκιος ἀνθρώπων βίῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
οὐ βοὸς, οὐ γημφῶν δευομένα δρεπάνων,
γαλοῦ δὲ σμικροῦ, τόθι γλυκὺ νῆμα μέλισσα
πηγάζει σκήμευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου.
Χαίρουτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἀνθεσι ποιμαίνεσθε,
αἰθερίου πετρεῖν νέκταρος ἐργάτιδες.

400. PALLADÆ.

De Hypatia philosopho, Theonis filia.

Colat necesse est literas, te qui videt
Et virginalem spectat astrigeram domum:
Negotium namque omne cum cælo tibi,
Hypatia prudens, dulce sermonis decus,
Sapientis artis sidus integerrimum.

401. INCERTI.

Absentes inter reperit commercia, leges
Dom natura sacras curat amicitie.
Nam calamos, chartas, atramentumque notasque
Eminus hæc animi signa dolentis habes.

399. [PALLADÆ.]

Solem vicit tua mens dulce lucens, [splendorem,
semper fulgurans mortalibus-illucemem, doctissimum
dulce-lucidum, amænum, omnia-incendentem sine-dolore

400. INCERTI.

Quum video te et tuos sermones audio, adoro,
virginis domum sideream contemplans.
In cælo enim sunt tua opera,
Hypatia veneranda, sermonum venusta-forma,
intaminatum sidus doctæ institutionis.

401. INCERTI.

Natura invenit, amicitie leges diligens,
peregrinantium instrumenta conversationis,
calamum, chartam, atramentum, characteres manus,
symbola animæ procul mærentis.

402. INCERTI.

Illi-qui templis abundabat, quanta inopia erat tumuli.

403. MACCHII.

Ipsæ rex ingredere celeri saltu, torculi
calcator, operique præside nocturno,
dealba-tuum pedem superbum, rapideque-move choream
famulam, super levibus cinctus genubus.
Disertum vero deduc vacuas, dive, in cellas
vinum, ut-accipias placentas et villosam capram.

404. ANTIPHILI.

Ah pulchrum quod-per-se-fit in æthere fluentum apum,
et non-effictæ manibus sponte-sua-compactæ cellulæ,
gratuitum hominum vitæ munus, neque ligonæ,
neque bove, neque curvis egens falcibus,
sed vase parvo, ubi dulcem fluorem apīs
distillat corpusculo copiosum ex parvo.
Salvete o puræ, et in floribus pascimini,
ætherii alata nectaris operatrices.

402. ADRIANI IMPERATORIS.

De tumulto Pompeii in Ægypto.

Vix is habet tumultum, qui plurima templa tenebat.

404. ANTIPHILI.

O tectum, quod finxit apis, labor absque labore,
Condita servantes dulcia mella favi:
O homini proclive bonum: non falcibus illud,
Non bove, non duri dente ligonis eget;
Vimine sed tantum largas prohibente perire,
Quas apis ex tenui corpore fundit, opes.
Ite piæ volucres: nunquam vos copia florum
Deserat, aerii nectaris artifices.

405. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἀδρήστειά σε δια, καὶ ἰχναίη σε φυλάσσοι
 παρθένος, ἥ πολλοὺς ψευσαμένη, Νέμεσις.
 Δεΐδια σὸν τε φυγῆς ἐρατὸν τύπον, ἧδὲ σά, κοῦρε,
 δῆνεα, θεσπεσίης καὶ μένος ἡγορέης,
 καὶ σοφίην, καὶ μῆτιν ἐπίφρονα. Τοιάδε τέκνα,
 Δροῦσε, πέλειν μακάρων πευθόμεθ' ἀθανάτων.

406. ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ.

Ἀργυρὴ κρήνη με, τὸν οὐκέτι μακρὰ βοῶντα
 βάτραχον, οἰνηραῖς ἔσχευ ὑπὸ σταγόσιν·
 κεῖμαι δ' ἐν Νόμφαις, καί ναις φίλος, οὐδὲ Λυαίῳ
 ἐγύρομαι, ὑπ' ἀμφοτέρων λουόμενος σταγόσιν.
 Ὅψέ ποτ' εἰς Διόνυσον ἐκώμασα. Φεῦ τίνες ὕδωρ
 πίνουσιν, μανίην σώφρονα μαινόμενοι.

407. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Δμώϊον Ἴπποκράτεος ἔθανε βρέφος, ἐς πλατὺ πόντου
 χεῖλος γειτοσύνης ἐρπύσαν ἐκ καλύβης,
 πλεῖον ἐπεὶ μαζῶν ἔπιεν ποτόν. Ἐρῆε θάλασσα,
 ἥ βρέφος ὡς μήτηρ ψεύσαο δεξαμένη.

408. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἴθε με πανταίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις
 ἥ Λητοῖ στήναι μαῖαν ἀλωομένην·
 οὐκ ἂν χητοσύνην τόσον ἔστενον. Οἱ ἐμὲ δειλὴν,
 ὄσσαις Ἑλλήνων νηυσὶ παραπλέομαι,
 Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας. Ὅψέ μοι Ἥρῃ
 Λητοῦς, ἀλλ' οἰκτρὴν τήνδ' ἐπέθηκε δίκην.

409. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτὸς, χέλυσ, ἥ γλυκὺς Ἰχθυό
 ψαλμῶν, ἥ τριγέρων νεκτάρους Βρόμιος,
 ἥ πεῦκαι, κοῦροι, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
 λαθροπόδας τρώκτης χερσὶ τίθησι τόκους,
 ὕψτος ἐμοὶ τέθνηκε πάλαι· νῆστιν δὲ παρέρπω
 νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.

405. DIODORI.

Adrastea dea, et multos quæ sæpe fecellit,
 Ne gravis ah Nemesis sit tibi, care puer.
 Namque facit formæ rarum decus, et sacra linguæ
 Eloquia et nimium Martia corda metum,
 Et prudens vigor atque animi sapientia : tale,
 Druse, genus magnis creditur esse Deis.

406. [ANTIGONI THESSALIC.]

Factus ab argento saliens, sine more tacentem,
 Me ranam genito vitibus imbre rigat.
 In Nymphis jaceo Nympharum cura, nec hostis
 Bacche tibi : geminus manat in ora liquor.
 Deliciis vitæ sero fruor : estne quis, est qui

405. DIODORI.

Adrastia te dia, et vestigiis-insistens te custodiat
 virgo, quæ multos decepit, Nemesis. [puelle,
 Timeo tuamque staturæ amabilem formam, atque tui,
 animi-dotes, divinæ et robur fortitudinis,
 et doctrinam, et consilium prudens. Tales pueros,
 o Druse, esse beatorum audimus immortalium.

406. ANTIGONI CARYSTII.

Argenteus fons me, jam non longum clamantem
 ranam, vinariis habuit sub guttis.
 Jaceo autem inter Nymphas, ipsis amicus, neque Baccho
 invisus, et ab utrisque labor guttis.
 Sero tandem ad Bacchum accessi. Væ lis-qui aquam
 bibunt, furem sanum furentes !

407. ANTIPATRI SIDONII.

Verna Hippocratis obiit puerulus, in latum ponti
 labrum vicina repens e casula,
 copiosiore mammis postquam bibit potum. Pereas, mare,
 quod puerum tanquam mater decepisti excipiens.

408. ANTIPATRI.

Utinam ego omnigenis adhuc vagarer ventis
 potius-quam Latonæ stern-firma obstetrix erranti :
 non solitudini tantum ingemerem. O me infelicem,
 a quot Græcorum navibus prætervehor,
 Delus deserta, olim veneratio ! Sero mihi Juno
 ob-Latonam, sed miserabilem hanc imposuit pœnam.

409. ANTIPHANIS.

Si quem non delectat tibia, cithara, aut dulcis sonitus
 psalmodum, aut ter-senex nectareus Liber. [nam
 aut piceæ, puelli, coronæ, unguenta, sed qui tenuia cor-
 clam-gradientes avarus manibus disponit usuras,
 hic mihi obiit dudum : et jejunum prærepo
 mortuum, in alienas parentem fauces.

Potet aquam ? vere sobrius ille furor.

407. ANTIPATRI SIDONII.

De lare progressus vicina ad littora ponti
 Occidit, Hippocrates, heu tibi verna puer,
 Quippe bibens plus quam dant ubera. Trux aqua, sicne
 Maternis puerum fallis imaginibus ?

408. APOLLONIDÆ, aut, ut aliis placet, ANTIPATRI.

O utinam portarer adhuc erratica ventis,
 Nec starem partu matris, Apollo, tuæ :
 Non tam vasta forem, non tam miserabilis : ehcu !
 Quot me Grajugenū præteriere rates.
 O Delos veneranda prius : de pellice Juno
 Exigit hoc serum sed grave supplicium.

410. ΤΟΥΛΛΙΟΥ ΣΑΒΙΝΟΥ.

Σμίνθος, ὁ παντοίης δαιτὸς λίχνος, οὐδὲ μυάγρης
 δειλὸς, ὁ καὶ θανάτου κέρδεα ληζόμενος,
 νευρολάλον Φοίβου χορδὴν θρίσεν· ἡ δ' ἐπὶ πῆχυν
 ἐλκομένη θηρὸς λαίμων ἀπεβρόχισεν.
 Τόξων εὐστοχίην θαυμάζομεν· δεῖ δὲ κατ' ἐχθρῶν
 ἥδη καὶ κιθάρην εὐστοχον ὄπλον εἶχει.

411. ΜΑΚΚΙΟΥ.

Ἥλλακτ' ἐξαπίνης Κορινθίος, οὐδ' ἔτι λιτῷ
 τέρπεται ἡμετέρῳ μουσοχαρεῖ βίῳ·
 κούρης δ' αἰωρεῖται ἀπ' ἐλπίδος· οὐκέτι δ' ἡμεῖς
 οἱ πάρος, ἀλλ' ἐτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμαται.
 Εἰκωμεν, ψυχὴ· πεπαλαίσμεθα, μὴδὲ βιάζου·
 εἰς ἔδαφος τέχνης κείμεθ' ὑπ' ἀργυρέης.

412. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἦδη καὶ ῥόδον ἐστί, καὶ ἀκμάζων ἐρεβινθος,
 καὶ καυλοὶ κράμβης, Σωσύλε, πρωτοτόμου,
 καὶ μαῖνη * ζαλαγεῦσα, καὶ ἀρτιπαγὴς ἀλίτυρος,
 καὶ θριδάκων οὐλῶν ἀβροφυῇ πέταλα.
 Ἡμεῖς δ' οὐτ' ἀκτῆς ἐπιθαίνομεν, οὐτ' ἐν ἀπόψει
 γινόμεθ', ὥς αἰεὶ, Σωσύλε, τὸ πρότερον;
 Καὶ μὴν Ἀντιγένης καὶ Βάκχος ἐχθρὸς ἐπαῖζον·
 νῦν δ' αὐτοὺς θάψαι σήμερον ἐκτρέφομεν.

413. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἡ τερεινθώδης, ὀλιγάμπελος, οἷά τε βαιή,
 νησίς, ἀλλ' ὁμαλὴ πᾶσα καὶ ἀστύφελος·
 αἱ δ' ἀγχοῦ, μεγάλαί τε καὶ εὐρέες, ἀλλ' ἐπὶ πολλῷ
 τρηχεῖαι· μεγέθει τοῦτο περισσώτεραι.
 Καρποῖς, οὐ σταδίοισιν ἐρίζομεν· οὐδὲ γὰρ αὐλάς
 Αἰγύπτου Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

414. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Ἡ παλιούρος ἐγὼ, τρηχὺ ξύλον, οὗρος ἐν ἔρκει·

410. TULLII SABINI.

Mus, omnigenæ dapis cupidus, neque muscipulæ
 timidus, qui vel e morte lucra prædatur,
 nerviloquam Phœbi chordam rupit : hæc autem ad jugum
 attracta bestię guttur suffocavit.
 Arcūs certum-ictum miramur : ille vero deus in hostes
 jam et citharam certi-ictus arma habet.

411. MACCII.

Mutatus-est repente Cornelius, neque amplius tenui
 delectatur nostra quæ-Musis-gaudet vita;
 levi autem pendet a spe; non-jam vero nos
 sumus qui ante; sed alia ille ab-spe suspensus-est.
 Cedamus, anime; depugnati-sumus, neque vim-adhibe :
 in solo jacemus artem per argenteam.

412. PHILODEMI.

Jam et rosa est, et florens cicer,
 et caules brassicæ, o Sosyle, primum-sectæ.
 et mæna lucens, et nuper-coagulatus sale-sparsus-cascus,
 et lactucarum crispæ tenerrima folia. [amena
 Nos autem neque ad actam ascendimus, neque in specula-
 sumus, ut semper, Sosyle, prius?
 Atqui Antigènes et Bacchus heri ludebant :
 nunc autem eos sepeliendos hodie efferimus.

413. ANTIPHILI BYZANTII.

Terebinthi-ferax, paucas-habens-vites, utpote parva,
 insula, sed plana tota et lapidibus-non-horrida;
 proximæ vero, magnæque et latæ, sed plerumque
 asperæ; magnitudine solum præstantiores.
 Fructibus, non stadiis contendimus : neque enim arvum
 Egypti Libyæ latam-arenam curat.

414. GEMINI.

Paliurus ego, asperum lignum, urus (custos) in sepe :

410. TULLII GEMINI.

Mus media de morte petens quo vivere posset,
 Dum nullos casus insidiasque timet,
 Rosit Apollinæ nervum fidis : illa resultans
 In juga, constrinxit, mus tibi parve, gulam.
 Equis adhuc arcus Phœbi mirabitur, arcus
 Irato præstat cum lyra tensa vicem ?

411. MACCII.

Mutatus subito Cornelius ecce, nec illum
 Vita juvat tenuis nostra, Deæque novem;
 Spes alias sequitur, nec quod fuëramus, id illi
 Nos sumus; inflatum sed vehit aura levis.
 Vincimur, et non est, o cor, pugnemus ut ultra :
 Nani nos argenti lucta profudit humi.

412. PHILODEMI.

Sosyle, jam suavis surgit rosa, jam cicer ardens,
 Quosque tenella parit brassica cauliculos.
 Est et mæna crepans et lactis massa coacti,
 Et lactucarum crispula cæsaries.
 Non tamen, ut solitum nobis, in litoris alga,
 Sosyle, sublimi nec sumus in specula.
 Comessatus heri nam Bacchius Antigènesque,
 En hodie tumulo triste feruntur onus.

413. ANTIPHILI BYZANTII.

Vitis non nimium, terebinthi plus fero, parva
 Insula, sed planis non salebrosa locis :
 Insula lata quidem, non una, sed aspera circum
 Cernitur, et nobis non nisi mole prior.
 Fructu, non spatio, res penditur. Anne Libyssa,
 Nile ferax, glebis certet arena tuis ?

τίς μ' ἀφορον λέξει, τὴν φορίμων φύλακα;

415. ANTIΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἦμην καὶ προπάρουθε συνέμπορος ἀνέρι κέρδους,
 ἦνίκα δημοτέρην Κύπριν ἐναυτολόγει·
 κείθεν καὶ συνέπηξεν ἐμὴν τρόπιν, ὅρα με λεύσσει
 Κύπρις, τὴν ἀπὸ γῆς εἰν ἄλλ' βρεβομένην.
 Ἔστιν ἐταίρειος μὲν ἐμοὶ στόλος, εἰσὶ δὲ λεπτὰ
 κάρπασα, καὶ λεπτὸν φῦκος ὑπὲρ σανίδων.
 Ναυτίλοι, ἄλλ' ἄγε πάντες ἐμῆς ἐπιδαίνετε πρύμνης
 θαρβραλέως· πολλοὺς οἶδα φέρειν ἐρέτας.

416. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων Κύπριδος γομρουμένη,
 πρὸς τὸν γενάρχην πόντον ἤλυθεν θεοῦ·
 ἀνὴρ γὰρ ὥρης μ' ἐμπορος τεκτῆνατο,
 καλέσας ἐταίρην· εἰμὶ γὰρ πᾶσιν φίλῃ.
 Ἐμβαίνει θαρβῶν· μισθὸν οὐκ αἰτῶ βαρύν.
 Ἐλθόντα δέχομαι πάντα· βαστάζω ξένον
 ἄσπόν τ' ἐπὶ γαίης κῆν βυθῷ μ' ἐρέσσετε.

417. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Θηρευτὴν Λάμπωνα Μίδου κύνα οἶφα κατέκτα,
 καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ πονησάμενον.
 Ποσοὶ γὰρ ὠρυσσεν νοτερὸν πέδον, ἀλλὰ τὸ νοθέε
 πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ·
 πῖπτε δ' ἀπαυδήσας· ἡ δ' ἔβλυσεν. Ἡ ἄρα, Νύμφαι,
 Λάμπωνι κταμένων μῆνιν ἔθεσθ' ἐλάφων.

418. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴσχετε χεῖρα मुλαῖον, ἀλετριδὲς· εὐδατέ μακρὰ,
 κῆν ὀρθρον προλέγει γῆρυς ἀλεκτρώνων·
 Διὶ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
 αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχίην,
 αἴζονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσσιν ἐλκταῖς
 στρωφᾷ Νισυρίων κοῖλα βάρη मुλάκων.
 Γεύομεθ' ἀρχαίον βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
 δαίνυσθαι Διὸς ἔργα διδασκόμεθα.

419. KRINAGOROU.

Κῆν μυχὸν Ἑρκυναιόν, ἡ ἐς πύματον Σολόεντα

416. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Compacta navis ex labore Cypridis,
 Ad alta maria patriam veni Deæ.
 Me quippe fecit arbiter libidinum :
 Dixitque amicam jure, nam nulli nego.
 Haud magna merces poscitur : qui vis, iui,
 Satis capax sum. Facile vectorem fero :
 Vel in profundo, si velis, agita, licet.

417. ANTIPATRI.

Lampo Midæ cervos agitans canis, omnia tentans
 Pro vita, periit vi superante sitis.
 Humentem pede fodit humum : sed pigra salire

quis me sterilem dicet, fertilium custodem?

415. ANTIΦΙΛΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Eram et antea quærens cum viro lucrum,
 quum publicam Venerem nautis instruebat :
 inde et compinxit meam carinam, ut me aspiat
 Cypris, a terra in mari vagabundam.
 Est meretricius quidem mihi ornatus, sunt autem tenuia
 carbasa, et tenuis fucus super asseribus.
 Nautæ, sed eia omnes meam conscendite puppim
 audacter : multos didici tollere remiges.

416. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Navis ego ex-redditum operum Cypridis compacta
 ad generis-auctorem pontum veni deæ;
 vir enim formæ mercator me labrefecit,
 nuncupans *Heteram* : sum enim omnibus amica.
 Inscende audax : mercedem non peto gravem.
 Venientem accipio quemque : porto advenam
 et civem : super terra et in mari me remis-impellite.

417. ANTIPATRI.

Venatorem Lampona Midæ canem sitis occidit,
 etsi pro vita multos labores perpassum.
 Pedibus enim effodiebat humidum campum, sed lentam
 scaturigine ex cæca non accelerabat aquam :
 et cecidit deficiens : at illa exsiliit. Sane igitur, Nymphæ,
 Lamponi occisorum memorem-iram aluistis cervorum.

418. EJUDEM.

Cohibete manum molarem, pistrices ; dormite longum,
 etiamsi matutinum-tempus nuntiat vox gallorum ;
 Ceres enim Nymphis manuum imperavit labores ;
 hæ autem in summam salientes rotam,
 axem circumagunt ; atque hic radiis versis
 movet Nisyriorum cava pondera molarium.
 Custamus antiquam vitam denuo, si absque labore
 edere Cereris opera edocemur.

419. CRINAGORÆ.

Etiamsi in recessum Hercynium aut in ultimum Soloentem

Cæcis de scatebris non properavit aqua.
 Desperans cecidit : seri venere liquores.
 Nympharum cæsas vindicat ira feras.

418. EJUDEM.

Parcite pistrices manibus, longumque soporem
 Carpite, mane licet gallus adesse canat.
 Flava Ceres choreas en Nymphis imperat : illæ
 Saltantes summo molliter orbe super
 Circumagunt axem : radii momenta sequuntur,
 Bis duo versantes concava saxa molæ.
 Vita reddit veterum, quando Cerealia nostro
 Dona frui nobis absque labore datur.

ἔλθῃ καὶ Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων
Καῖσαρ δ' πολυσέβαστος, ἅμα κλέος εἶσιν ἐκείνῳ
πάντῃ. Πυρήνης ὕδατα μαρτύρια·
οἷσι γὰρ οὐδὲ περίεθ' ὀρυτόμοι ἀπεραιδρύναντο,
λουτρὰ καὶ ἡπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

420. ANTIPATROΥ.

Μὴ κλαίων τὸν Ἔρωτα δόκει, Τηλέμβροτε, πείσειν,
μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνέες.
Χρυσὸς Ἔρωτος αἰὲ παιώνιος· ἐσθλάσθη δὲ
οὐδὲ τότε ἐν πολλῷ τικτόμενος πελάγει.

421. ANTIPATROΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Νῆσοι ἐρημαῖαι, τρύφεια χθονὸς, ἃς κελαδαινὸς
ζωστήρ Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει,
Σίφρον ἐμιμήσασθε καὶ αὐχμηρὴν Φολέγανδρον,
τλήμονες, ἀρχαίην δ' ὠλέσατ' ἀγλαίην.
Ἦ β' ὑμᾶς ἐδίδαξεν ἓνα τρόπον ἥ ποτε λευκὴ
Ἀῆλος, ἐρημαίου δαίμονος ἀρξαμένη.

422. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

« Πρὸς παῖδων » εἶπεν « γουνάζομαι, ἣν με θανοῦσαν
« στειλῆς, μὴ σπεῖσαι δευτέρα φίλτρα γάμου. »
Εἶπεν· ὁ δ' εἰς ἑτέραν ἐσπούδασεν. Ἀλλὰ Φίλινα
Διογένην λήθης τίσατο καὶ φοιμένη·
νοκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον σχάσε μῆνις ἀφυκτος,
ὥς μὴ λέκτρον ἰδεῖν δευτέρον ἥλιον.

423. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις, αἶ τ' Ἀλυάττου
Σάρδιες, αἱ βασιλεῖ Περσὶς ἐν Ἀσιᾷ,
αἱ γρυσὶ τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον,
ὄλβον Πακτωλοῦ ρέυματι δεξάμεναι·
ὣν δὴ θλαὶ δύστηνοι ἐς ἐν κακὸν ἀρπασθεῖσαι,
ἐς βυθὸν ἐξ ἀχανοῦς χάσματος ἤρπτετε,
Ἰούρα * καὶ εἰς Ἑλίχην κεκλωσμένα· αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ
Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἐν ἔκεισθε τέλος.

424. ΔΟΥΡΙΔΟΣ ΕΛΑΙΤΟΥ.

Ἡέριαι νεφέλαι, πόθεν ὕδατα πικρὰ πιῶσαι

abeat et Libycarum extremitates Hesperidum
Cæsar augustissimus, simul gloria vadit cum illo
in-omnia-locâ. Pyrenes aquæ testes sunt : [erunt,
quibus enim ne lignarii quidem circum-habitanter se-ablu-
balnea etiam continentis erunt utriusque.

420. ANTIPATRI.

Ne flets Amorem puta te flexurum, o Telembrote,
neque paucâ finem-facturum aquâ igni sine-vento-viventl.
Aurum Amoris semper medicina : extinctus-est autem
ne tunc quidem in magno quum-gigneretur pelag).

421. ANTIPATRI MACEDONIS.

Insulæ desertæ, frusta terræ, quas resonans
cingulum Ægæi fluctus in-se continet,
Siphnum imitatæ-estis, et squalidam Pholegandrum
miseræ, antiquum vero perulidistis splendorem.
Sane vos docuit eundem modum olim candida
Delus, desertæ sortis (solitudinis) quæ-initium-fecit.

422. APOLLONID.E.

« Per liberos » ait « supplico te, si me mortuum
ornaris, ne jungas secunda philtra nuptiarum. »
Dixit; ille vero ad alteram festinavit. Sed Philinna
a-Diogene oblivii pœnas-repetiit vel extincta.
Nocte enim in prima thalamum confregit ira inevitabilis,
ita ut lectus non videret secundum solem.

423. BIANORIS.

Sardes olim Gygis civitas, et Alyattæ
Sardes, quæ regi erat Persis in Asia minore,
quæ ex auro antiquam lateribus-struxistis ædem,
divitias Pactoli fluente adeptæ;
nunc totæ infastæ in unum malum raptæ,
in gurgitem ex vasto hiatu prorupistis.
Dura, Ægira et Helice undis-tectæ; sed in continenti terra
Sardes maritimis in unum-idemque cecidistis exitium.

424. DURIDIS ELAITÆ.

Aeriæ nubes, unde undas amaras potæ

420. ANTIPATRI.

Vincere te lacrymis, Telembrote, credis Amorem?
Tantillo tantas scilicet imbre faces?
Semper flagrat Amor; extingui nescius ille,
Tunc etiam magno cum salus in pelago est.

422. APOLLONIDÆ.

Si mihi tu superes, nova ne connubia quæras,
Dixerat, ah! per te pignora nostra rogo.
Dixerat: ille novam sed duxit; at ipsa Philinna
Puniit oblitum mortua Diogenem.
Tam grave dissidium prima nam nocte subortum est,
Cerneret ut thalami gaudia nulla sequens.

423. BIANORIS.

Gygiacæ Sardes, Halyattæ regia, quondam
Persarum dominis altera Persis eras:
Cræseos molita lares, ubi multa micabat
E Pactoleis dives arena vadis:
At nunc vasta suo tellus te sorpsit hiatu;
Tot bona sæclorum perdidit una lues.
Contigit hoc Buris, Helicæ quoque: sed maris æstus
Quos casus aliis, hos tibi terra dedit.

424. DURIDIS ELAITÆ.

De Epheso inundata.
Aeriæ nubes, vobis aqua venerat unde

νυκτὶ σὺν ἀστεμφεὶ πάντα κατεκλύσατε,
οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα ταλαίνης
αὐλία καὶ μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα;
πῶς δὲ σωτῆρες τότε δαίμονες ἔτραπον ὄμμα;
αἰατὴ τὴν Ἰάδων πολλὸν αἰδοτάτην.
Κεῖνα δὲ κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ὁμοῖα
εἰς ἄλλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

425. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑΛΛΟΥ.

Ἄδ' ἐγὼ ἀ τλάμων ἄπολις πόλις, ἄμμιγα νεκροῖς
ἐνναέταις κεῖμαι, ἄ, παναποτμότατα.
Ἦραιστος μ' ἐδάμασσε μετὰ κλόνον Ἐννοσιγαίου.
Φεῦ, ἀπὸ τοσσατίου κάλλους εἰμὶ κόνις.
Ἄλλὰ παραστείχοντες ἐμὰν στοναχῆσατε μοῖραν
σπείσατε Βηρυτῶ δάκρυ καταφθιμένα.

426. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ τελέθει Κύπρις πολιηόχος, ὄφρα νοήσῃ
ἐνδιον εἰδώλων τὴν πρὶν ἔδος Χαρίτων;
τύμβος ἀταρχύτων μερόπων πόλις, ἥς ὑπὸ τέφρῃν
αἱ Βερσῆς πολλὰι κείμεθα χιλιάδες.
Γράψαθ' ἐνὸς καθύπερθε λίθου, φίλα λείψανα φωτῶν.
« Βηρυτὸς γοερῇ κεῖται ὑπὲρ δαπέδων ».

427. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναυτίλε, μὴ στήσῃς δρόμον δλκάδος εἵνεκ' ἐμεῖο.
λαίφεα μὴ λύσῃς· γέρσον ὄρῃς λιμένα.
Τύμβος ὅλη γενόμεν' ἕτερον δ' ἐς ἀπενθέα χῶρον
δοιπῆσαις κώπῃ νηὸς ἐπερχομένης.
Τοῦτο Ποσειδάωνι φίλον, ξενίοις τε θεοῖσιν·
χαίρεθ' ἄλιπλανέες, χαίρεθ' ὁδοιπλανέες.

428. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Σοὶ με, Θρηκτικῆς σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη
μήτηρ ἢ πάσης πέμψε Μακεδονίης.

Noctis ut unius tempore subrueret,
Horrida non Libyes, Ephesi sed splendida maguæ
Tecta tot, et sæcli tot melioris opes?
Quo sua custodes verterunt lumina Divi?
Urbs cui nil tota par erat Ionia!
Omnia cum ventis, cumque amnibus illa voluta
In mare fluxerunt, ut levis unda solet.

425. JOHANNIS, FORTÆ BARBUCALLI.
De Beryti incendio.

Urbs ego jam non urbs, sita sum cum lumine cassis
Civibus. An species tristior ulla fuit?
Neptuno concussa prius, mox ignibus arsi
Mulciberi: quondam maxima, resto cinis.
Tu fatis gemitus nostris impende, viator,
Berytique super funere da lacrymas.

426. EJUDEM,
de eodem argumento.

Urbis ubi custos Venus est? ubi Gratia multa

nocte cum crudeli cuncta inundastis,
non Libyæ, sed Ephesi infinitos illos miseræ
campos et beatis ex annis divitias?
Quo vero servatores tunc demones verterunt vultum?
heu, heu, Ionicarum urbem longe celebratissimam!
Illa autem fluctibus cuncta volventibus similia
in mare cum fluminibus cucurrerunt late-effusis.

425. JOANNIS BARBUCALLI.

Hæc ego infausta civitas non-civitas, inter mortuos
incolas jaceo, ah! omnium infaustissime!
Vulcanus me domuit post dissectionem Neptuni.
Heu, e tanta pulchritudine sum cinis!
Sed prætereuntes meæ ingemiscite sorti:
libate Beryto lacrimam perditæ.

426. EJUDEM.

Ubi est Cypri urbis-præses, ut videat
domicilium umbrarum antiquam sedem Gratiarum?
tumulus inhumatorum hominum urbs, cujus sub favilla
illa Beroes multa jacemus millia.
Inscribite uni superne lapidi, caræ reliquiæ hominum:
« Berytus lamentabilis jacet sepulta super solo. »

427. ALIUD.

Nauta, ne sistas cursum navis mea causa;
vela ne solvas: aridum vides portum.
Tumulus tota facta-sum; alterum vero in luctus-nesciunt
strepitabis remo navis accedentis.
Hoc Neptuno placet, hospitalibusque diis.
Valete o qui-mari-erratis, valete o qui terra!

428. ANTIPATRI THESSALONICENSIS

Tibi me, o Thraciæ spoliis-onuste, Thessalonice
mater totius misit Macedoniæ.

Vixerat, umbrarum norit ut esse domum.

[EJUDEM, de eodem.]

Sum tumulus Beroe, tumuli sed honore carentum,
Cujus tot cineri millia mixta jacent.
Turba superstes adhuc saxo mihi scribat in uno:
Hoc est Berytos magna sepulta loco.

427. EJUDEM,
de eodem.

Navita, nec cursum sistas, nec carbasa solvas
Me propter: portus pulverulentus ego,
Et tumulum nil præter. Adi loca læta ferendis
Navibus et remum quæ patiantur aquas.
Quippe ita Neptuno placuit Superisque. Valete
Vos mihi, quis terris est via quisque mari.

428. ANTIPATRI.

Threicii ductor populi clarissime, misit
Me genitrix Macetum Thessalonica tibi.

Ἀεῖδω δ' ὑπὸ σοὶ δεδμημένον Ἄρεα Βεσσῶν,
 ὅσσ' ἐδάην πολέμου πάντ' ἀναλεξάμενος.
 Ἄλλα μοι ὥς θεὸς ἔσσο κατήκτος, εὐχομένου δὲ
 κλυθί. Τίς ἐς Μούσας οὐκ ἄσχολῆ;

429. KRINAGORÆ.

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἀλικύμονος ᾔσεν Ἀρίστων
 Ναύπλιον· ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμην.
 Ὁ ψεύστης δ' ὑπὸ νύκτα Καφηρείης ἀπὸ πέτρης
 πυρρὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορος ἐς κραδίην.

430. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς πρόβατον τριτόκον.

Τῆς οἶος γενεῇ μὲν Ἀγαβρῖκη, * ἐντὸς Ἀράξεω
 ὕδωρ πιλοφόροις πίνεται Ἀρμενίοις·
 χαίται δ', οὐ μήλοις ἄτε που μαλακοὶ ἐπὶ μαλλοί,
 φεδναὶ δ', ἀγροτέρων τρηγύτραι χιμάρων.
 Νηδὺς δὲ τριτοκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐκ δὲ γάλακτος
 θηλὴ αἰεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου·
 βληχὴ δ' ἄσσοτάτω τερνένης μυκήματι μόσχου·
 ἄλλα γὰρ ἄλλοιαι πάντα φέρουσι γύαι.

431. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς κλέπτην εὐρόντα σπάθην χρυσοῦν.

Καὶ χρυσὸν φιλέω καὶ δῆϊον ἄρεα φύγω.

432. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ὦ δειλίαιε τὴν Θύρσι, τί τοι πλεόν, εἰ καταταξείης
 δάκρυσι διγλήνως ὥπας οὐδύρομενος;
 οἴχεται ἅ χιμαρὺς, τὸ καλὸν τέκος, οἴχεται ἐς ἄδαν·
 τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφοπιάζει λύκος·
 αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι. Τί τοι πλεόν, ἀνίκα τήνας
 ὁστίον οὐδὲ τέφρα λείπεται ἀποχοιμένας;

433. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀῖς, ποτὶ τῶν Μοισᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἰεῖσαι
 ἄδῃ τί μοι; κῆγ' ὡ πακτίδ' ἀειράμενος
 ἀρξέσῃμαι τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἐγγύθεν ἄσει
 Δάφνις, καροδέτω πνεύματι μελπόμενος.
 Ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἐνδοθεν ἄντρου
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρπανίσωμες ὕπνου.

Te cano Marte tuo Martis genus acre domantem,
 Nullaque de bello pars mihi nota perit.
 Jam precibus veneror placidum te numen, et aures
 Des rogo. Quam Musis cura vacare vetet?

431. INCERTI.

De fure timido, qui ense repererat aureum.

Tam mea mens Martem refugit, quam diligit aurum.

432. THEOCRITI.

Thyrsi miser, quod erit pretium, si mæstus ocellos
 Corruptes lacryma semper eunte tuos?

Cano autem a te domitum Martem Bessorum,
 quæcumque didici ejus belli cuncta recolligens.
 Sed mihi tanquam deus esto audiens, precantique
 annue Quæ adversus Musas auris occupatio est?

429. CRINAGORÆ.

Speculatorum Eubœæ, quam-mare-alluit, cecinit Aristo
 Nauplium : cantu vero ego audax urebar.
 Fallax vero sub noctem Caphareo a lapide
 ignis meum transiit infaustus in cor.

430. EJUSDEM.

In ovem quæ ter parturit anno.

Ovis origo quidem Agarrhica, ubi Araxis
 aqua pileum-gerentibus bibitur Armeniis;
 pili vero, non ovibus ut fere tegmina-sunt mollia vellera,
 sed rari, agrestibus asperiores capris.
 Venter vero ter-parit in singulos annos, lacte autem
 papilla usque mammæ impletur in-ubere;
 at balatus proxime-accedit teneræ mugitui vitulæ;
 alia enim aliæ-et-diversæ cuncta ferunt terræ.

431. INCERTI.

In furem qui repererat spatham auream.

Et aurum amo et hostilem martem fugio.

432. THEOCRITI.

O miser tu Thyrsi, quid te juvabit, si contabefacies
 lacrimis geminos oculos lugens?
 abiit capra, pulchra filiola, abiit in orcum :
 sævus enim unguis comprehendit eam lupus;
 canes vero latrant. Quid te juvat, quando illius
 neque os neque cinis relinquitur quæ-decessi!

433. EJUSDEM.

Vis, per Musas, geminis tibiis cantare
 dulce aliquid mihi? et ego pectidem tollens
 incipiam aliquid pulsare; bubulcus autem juxta canet
 Daphnis, cera-compacto (ex syringe) flatu modulans.
 Prope autem stantes hirsuto in antro
 Pana capras-inscendentem orbaverimus.

Occidit et Stygias ivit tener hædus ad undas,
 Corripuit sævo quem ferus ungue lupus :
 Ecce canes ululant. Sed quid juvat, illius elheu
 Quando nec ossa datur cernere, nec cineres?

433. EJUSDEM.

Cantemusne placet? duplex te flante sonabit
 Tibia : nec deerit pollice tacta meo
 Blanda fides : levibus, junxit quas cera, cicutis
 Daphnis, oves doctus pascere, dulce canet.
 Propter et hoc stantes quernis sub frondibus antrum
 Vincemus, somnum Pan ibi nec capiat.

434. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων,
υἱὸς Πραξαγόραο περικληϊτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀνειὼν οὐ τιν' ἐρελκυσάμαν.

435. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄστοις καὶ ξεινοῖσιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα·
θεὸς ἀναεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐργομένης.
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀνειῶ Καΐκος
χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

436. ἌΛΛΟ.

Ἀρχαῖα τῶπόλλωνος τὰναθήματα
ὑπῆρχεν· ἡ βάσις δὲ τοῖς μὲν εἰκοσι,
τοῖς δ' ἑπτὰ, τοῖς δὲ πέντε, τοῖς δὲ δώδεκα,
τοῖς δὲ διηχοῖσι νειωτέρῃ ἦν ἐνιαυτοῖς·
τοσσόσδε γὰρ νιν ἐξέβη μετρούμενος...

437. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆναν τὰν λαύραν, ὅθι τὰι δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
σύνκινον εὐρησεῖς ἀρτινυφῆς ἔσανον,
τρισκελες, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
5 Ἔρκος δ' εὐτέρων περιδεδρόμεν· ἀέναον δὲ
ρεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
δάφνας καὶ μύρτοις καὶ εὐώδει κυπαρίσσω,
ἐνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἔλικι
ἀμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λίγγυρφόγγοισιν αἰοδαῖς
10 κόσσυφοι ἄχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
ξουθαὶ δ' ἄδονίδες μινυρίσματος ἀνταχεῦσαι
μέλπουσι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὅπα.
Ἔξω δὴ τηγεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριάπῳ
εὐχου ἀποστρέψαι τοὺς Δάφνιδος με πόθους,
15 καὶ τοὺς ἀποβρέξαι χίμαρον καλόν. Ἦν δ' ἀνανεύη,
τοῦδε τυχὼν ἐθέλω τριστὰ θύη τελεῖσαι·
ρεξῶ γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἰσχω
σακίταν· νεοὶ δ' εὐμένεως ὁ θεός.

434. EJUSDEM.

De libro suo.

Alter Chius : at hæc cui scripta Theocritus unus
Gaudeo de multis esse Syracosiis,
De patre Praxagora, clara de matre Philinna:
Musa fuit cordi non peregrina mihi.

435. [LEONIDÆ.]

Invectivum in Caicum Mensularium.

Civibus hæc par jus mensa exhibet hospitibusque :
Da, cape : verba celer calculus assequitur.
Causam alius jam dicat : ego hoc : externa Caicus
Annumerat, si vis, æra vel in tenebris.

437. THEOCRITI.

Quo via per quercus, pastor, te ducet, imago est
Ligneæ; nuper adhuc, ut puto, sicus erat;

434. EJUSDEM.

Alius est Theocritus Chius; ego vero Theocritus, qui hæc
unus e multis sum Syracusis, [scripsi,
filius Praxagoræ valdeque inclytæ Philinnæ;
Musam vero alienam non ullam ad-me-atraxis.

435. EJUSDEM.

Civibus et peregrinis idem tribuit hæc mensa;
quod-deposuisti tolle, calculo ad rationem veniente.
Alius quispiam prætextum dicat : sed alienas Caicus
pecunias vel nocte volentibus numerat.

436. ALIUD.

Antiqua Apollinis donaria hæc
erant : basis vero his quidem viginti,
illis autem septem, hisque quinque, et illis duodecim,
his autem ducentis junior erat annis :
tantum enim eam excessit ad-calculos-vocatum [tempus.]

437. EJUSDEM.

Ad illum vicum, ubi sunt quercus, o caprarie, quando de-
ficulneum invenies recens-sculptum signum, [flexeris,
prædurum, cum-ipso-cortice, sin-a-auribus, sed piallo
puerorum-generatore potentem Cypridis opera perficere.
Septum vero valde-sacrum circumcurrit; perennisque
rivos e rupibus undique viret
lauris et myrtis et odorata cupresso,
ubi circumcirca diffusa-est uvifera cum-capreolis
vitis : vernæ autem stridulis cantibus
merulæ sonant varie-modulata carmina;
flavæ autem lusciniæ querelis contra-sonantes
modulantur oribus mellisfluam vocem.
Conside igitur illic, et amabilem Priapum
precare ut avertat Daphnidis a-me amores, [abnuerit,
et dic statim me sacrificaturum caprum pulchrum. Sim
hujusce amoris compos-factus, volo tres hostias mactare.
sacrificabo enim juvencam, hirtum hircum, agnum quem
stabularium; annuat autem benevole deus. [habeo

Monstrum informe, tripes, cum cortice, et auribus orlæum,
In Venerem fœtum quod tamen inguen habet.
Simplice quod cingit structum pietate sacellum,
Et viret e saxo lapsa perennis aqua,
Lauribus et myrtis et odorifera cupressu,
Quas circumplecti palmitis vitis amat.
Illic et tremulis mulcentes vocibus aures
Congeminant merulæ murmura, veris avés.
Flava nec adversum ramis Philomela dolores
Dulcisono cessat molliter ore queri.
Illic ergo sede supplex, facilemque Priapum
Exora, ne me Daphnidos urat amor.
Si datur hoc, præsens hædi cruor imbuet aras;
Daphnide sin potiar, victima terna cadet :
Tunc capro faciemus, ovisque sub ubere fœtu,
Et vitula : placeant sic mea vota Deo.

438. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βωλοτόμοι μύρμηκες, ὃ γῆς στρατός, ἤνιχ' ἔτενδε
 γειομόρου μελιγρὴν σμηνοδόκου χάριτα,
 μηνίσας δ' πρέσβυς, ἐς ὕδατα κλωσσὸν ἔβαψεν,
 ἐνθαδὲ τοὺς ἀπὸ γῆς οὐ δοκέων πελάσειν.
 Οἱ δὲ νέας, κάρφας ἀγυρίτιδας ἀντιφέροντες,
 αὐτοκυδερνήται πρὸς κύτος ἐτρόχασαν.
 Ἦ ῥα φίλῃ γαστήρ καὶ βαιοτάτους ἀνέπεισεν
 ἐκ χθονὸς εἰς Νύμφας καινοτάτους ἐρέτας.

439. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλφος
 ὀμματος, ἀγλώσσου θ' ἁρμονίῃ στόματος,
 ψυχῆς ἀσθενὲς ἔρκος, ἀτυμεύτου θανάτοιο
 λειψανον, εἰνῶδιον δάκρυ παρέρχομένων,
 κείσο πέλας πρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν, ὅρα [μάθη τις]
 ἀθρήσας, τί πλέον φειδομένη βίотου.

440. ΜΟΣΧΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ.

Ἐρως δραπετής.

Ἄ Κύπρις τὸν Ἐρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐδώστρει·
 « Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἐρωτα,
 « δραπετιδᾶς ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
 « Μισθὸς τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς νιν,
 « οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ' ὧ ξένε, καὶ πλέον ἐξεῖς.
 « Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσματος· ἐν εἰκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
 « Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἰκαλός· ὀμματα δ' αὐτοῦ
 « δριμύλα καὶ φλογόντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα·
 « οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὥς μελὶ φωνά·
 « ἦν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἡπεροπευτὰς,
 « οὐδὲν ἀλαθεύων, δολιὸν βρέφος, ἄγρια παῖσδε.
 « Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον· ἔχει δ' ἱταμὸν τὸ πρόσωπον.
 « Μικύλα μὲν τήνῃ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
 « βάλλει δ' εἰς Ἀχέροντα καὶ Αἴδου βασιλῆα.
 « Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπετύχασται·

438. PHILIPPI.

Glebas-secantes formicæ, terræ exercitus, quum gustabant
 agricolæ examina-excipientis dulces delicias.
 iratus senex, in aquas hydriam mersit,
 huc eas a terra non putans accessurns.
 Illæ vero ut naves festucas palearum contra ferentes,
 ipsæ-gubernantes ad vas cucurrerunt.
 Sane carus venter vel minimos adduxit
 e terra ad Nymphas esse valde-novos remiges.

439. CRINAGORÆ.

Sinciput olim lanuginosum, vacuumque cavum
 oculi, elinguisque compago oris,
 animæ invalidum sepimentum, inhumatæ mortis
 reliquiæ, in-via lacrima prætereuntium.
 jace prope truncum præter semitam, ut discat quispiam
 conspiciatus, quid prosit alicui-parcere vitæ.

440. MOSCHI SYRACUSII.

Amor fugitivus.

Cypris Amorem suum filium magna voce præconabat :
 « Si quis in triviis errantem vidit Amorem,
 « fugitivus meus est : index præmium habebit.
 « Merces tibi erit osculum Cypridis; si vero adduxeris eum,
 « non nudum osculum, sed tu, hospes, etiam plus habebis.
 « Est puer insignis, inter viginti omnino agnoscas illum.
 « Corpore non est candidus, sed igni similis; oculi autem
 « acres et flammei; mala mens, dulcis loquela; [ejus
 « non enim idem sentit ac loquitur; tanquam mel est vox;
 « sed quum irascitur, mens est eflera; deceptor,
 « nihil verum-dicens, dolosus puer, sæva ludit. [frontem.
 « Pulchre-cinnatum est caput; habet vero protervum
 « Parvæ quidem illi sunt manūs, sed procul feriant;
 « feriant vero in Acherontem usque et ad Orci regem!
 « Nudus quidem corpore, mens vero illi tecta-est;

438. PHILIPPI,

Smeno loco fuerant quæ condita mella, ferebant
 Formicæ, raptò vivere sueta cohors.
 Unde senex iratus aquis interlocat urnam;
 Huc, puto, terrigenæ non venietis, ait.
 Grex tamen ille venit, paleis pro puppibus usus,
 Ipse gubernator remigiumque sibi.
 Agricolas parvos subito conamine nautas
 Esse docet venter maximus artificum.

439. CRINAGORÆ.

Sinciput ante pilis florens spoliataque testa
 Orbibus, atque oris forma, sed ore carens,
 Menia fluxa animi, de morte carente sepulchro
 Quod reliquum, lacrymas prætereuntis habens,
 Propter iter radice jacens super, aspice quanto
 Plus habeant, cara est quævis sua vita, boni.

440. MOSCHI.

Cupido fugitivus.

Amissum nuper clamans Venus anxia natum,
 Ecquis, ait, triviis palantem vidit Amorem?
 Ille erro meus est. Pretium grande auferet index,
 Basiolum Veneris. Sed enim non basia tantum
 Ille feret, puerum quicumque adduxerit, hospes.
 Viginti in pueris facilis puer ille notatu.
 Igneus in vultu color est, non candidus: igne
 Lumina bina micant: mens improba, blanda loquela:
 Non quod sentit, idem fatur quoque: mellea vox est.
 At cor implacidum, quoties furit; insidiatur,
 Numquam vera loquens, pravus puer, aspera ludit.
 Crispula cæsaries: nulla est reverentia fronti:
 Utraque sæva manus, sed longe docta ferire
 Ipsas usque fores Orci atque Acherusia regna.
 Corpore nudus agit, mens querit tecta latebras,

- « καὶ περὶ οὓς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλω
 « ἀνέρας ἢ δὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται·
 « τοῖον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τοῦτο δὲ βέλεμον·
 « τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
 20 « καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον· ἐνδοθὶ δ' ἐντὶ
 « τοῖς πικροὶς κάλαμοι, τοῖς πολλὰ κημὲ τιτρώσκει.
 « Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτῷ
 « βαιὰ λαμπὰς εἴοισα, τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 « Ἦν τὸ γ' ἔλθῃς τῆνον, δῆσας ἄγε, μηδ' ἐλεῖσθῃς·
 26 « κῆν ποτ' ἴδης χλαῖοντα, φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ·
 « κῆν γελᾷ, τὴν νιν ἔλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλεῖσαι,
 « φεύγε· κακὸν τὸ φιλαμα, τὰ χεῖλα φάρμακόν ἐστι.
 « Ἦν δὲ λέγῃ, Ἀδὲ ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὅπλα,
 « μὴ τὸ θίγῃς πλάνα ὄωρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβηπτα.

441. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Τὸν Διὸς ἐν τριόδοισιν ἐθαύμασα χάλκεον υἱά,
 τὸν πρὶν ἐν εὐχολαίῃς, νῦν παραριπτόμενον.
 Ὅχθησας δ' ἄρ' εἶπον· « Ἀλεξείκακε τρισέλῃνε,
 « μηδέποτ' ἡττηθεῖς, σήμερον ἐξετάθης. »
 Νυκτὶ δὲ μειδίων με θεὸς προσέειπε παραστάς·
 « Καίρῳ δουλεύειν καὶ θεὸς ὧν ἔμαθον. »

442. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ. ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι· τὸν δ' ἐσιδοῦσα
 εὐκτέανος κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ,
 καὶ μιν ὅττι συνέκυνον· ὃ δ' ἐκ βίότοιο πενιχροῦ
 δέξατο παντοίῃς ὄγκον ἀγνωνόρης.
 Ἦ δὲ Τύχῃ γελώουσα παρίστατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
 « Οὐ τοὺς οὗτος ἀγών, ἀλλ' ἐμός ἐστιν », ἔφη.

443. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μὴ ποτε κοιλήνης Παφίῃ νόον· ἀντιτύπου γὰρ
 εὐθὺς ἀποθρῶσκει κοῦφος Ἔρως κραδίης.
 Οἷστρος ὀλισθήσσαν ἔχει φύσιν· ἢν τις ὀίστοῦ

Alitis huc illuc instar volat, inque puellas
 Inque viros fertur; sedet intra viscera tandem.
 Arcus parvus adest, et in arcu missile telum,
 Hoc quoque non magnum: summum sed in æthera fertur.
 Auratam dorso pharetram gerit: intus acerba
 Spicula conduntur, quæ me quoque vulnerat ipsam.
 Hæc crudelia cuncta: sed est crudelior illis
 Fax, quæ, parva licet, novit tamen urere Solem.
 Hunc si tu invenias, strictum rape, parcere noli;
 Si flentem videas, ne decipere, caveto.
 Subridet, tanto trabe fortius; oscula libat;
 Oscula sint suspecta: madent et labra veneno.
 Hæc cape, quæ gesto, tibi do, si dixerit, arma,
 Ne cape, tincta feris etenim sunt omnia flammis.

441. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Æneus Alcides me demirante jacebat
 In trivio, cultus ture meroque puer.

- « et, alatus sicut avis, evolat alias super alios
 « viros atque mulieres, visceribusque insidet.
 « Arcum habet perexiguum, super arcu autem sagittarum:
 « parva ei sagitta, æthera vero adusque fertur.
 « et aurea circa dorsum pharetra; intus vero sunt
 « amari calami, quibus sæpe et me sauciat.
 « Cuncta quidem fera, cuncta; multo vero magis quæ ipsi
 « parva fax est, qua Solem ipsum accendit.
 « Si tu ceperis illum, vinctum adduc, neu miserearis;
 « et si quando videris flentem, cave ne te decipiat;
 « et si riserit, tu eum trabe; et si voluerit te osculari,
 « fuge: malum est suavius, labra sunt venenum. [arma.
 « Sin dixerit: Cape hæc, gratificor tibi quæ sunt mihi
 « ne tu tangas fallacia dona: cuncta enim igne tincta sunt.

441. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Jovis in trivis miratus sum æneum filium,
 qui prius erat in precibus, nunc projectum.
 Commotus autem dixi: « O mala depellens, trilunis.
 nunquam victe, hodie extensus-jaces,
 Nocte vero subridens me deus allocutus est adstans.
 « Tempori servire etiam deus ego didici. »

442. AGATHIÆ SCHOLASTICI MYRINÆI.

Piscator quidam laborabat capiendis piscibus: hunc autem
 dives puella in-animo laborabat cupidine, [conspicata
 et eum fecit sibi consortem-tori. Hic autem e vita ægena
 accepit omnigenæ fastum superbiæ.
 Fortuna vero ridens adstitit, et ad Cypridem,
 « Non tuus hic ludus, sed meus est, » inquit.

443. PAULI SILENTIARI.

Ne unquam pandas Paphiæ mentem; repercutiente enim
 statim resilit levis Amor a-corde.
 Cæstrum lubricam habet naturam. Si quis sagittæ

Ast ego, magne Trinox, dixi, stratorque ferarum
 Atque hominum, stratum nunc ego te video.
 Sed visus mihi nocte Deus respondit et inquit:
 Ipsos temporibus cedere crede Deos.

442. AGATHIÆ,
oratoris Myrinensis.

Captantem vitreo dum cernit in æquore pisces.
 Incaluit virgo dives amore viri,
 Accepitque toro. Sic ille e paupere vita
 Magnificas una nocte paravit opes.
 Risit adstantem Venerem Fortuna salutans:
 Non tuus hic ludus, sed meus, inquit, erat.

443. PAULI SILENTIARI.

Ne Veneri pandas animi penetrabile caveto:
 Nam ferus a duro corde resultat Amor.
 Lubricus ille furor: minima vel parte recepta
 Ignescent venas tota sagitta subit.

ἄκρον ἔλη φλογερῶ, οὐεται ἐντὸς δλος.
 ὦ Ἐλπίδι μὴ θέλξης φρένα μαχλάδι· γυιοδόρον γὰρ
 πῦρ ὑποριπίζει, θυμὸν ἐφελκομένην.

444. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενίη δέ,
 τὸν βίον ὥλεσσ' ἂν πᾶσι φυλασσομένην.
 Τούνεκιν εὐθέσμως ἄλοχον λάβε, καὶ τινα κόσμῳ
 ὅς βροτὸν ἀντί σέθεν· φεύγε δέ μαχλοσύνην.

445. IULIANI ÆGYPTII.

Ἦθελε μὲν βασιλεύς σε βοηθῶον εἰσέτι πέμπειν
 ἄσπεσι τειρομένοις δευομένων μερόπων,
 Τητιανὰ χρύσει· σὺ δ' ἐν βίοτοιο γαλήνῃ
 πατρίδα καὶ κληρὸν σὺν προδεδούλας ἔχειν,
 αὖξιν σῶν προγόνων κτέρας ἐνδίκον· ἀρχομένων γὰρ
 πλοῦτον δτι συγγείας σύνθρονος οἶδε Δίκη.

446. TOY AYTOY.

Ἦδέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος· ἄσπεϊ μέσσω
 εὖχος ἑταιρεῖαι, χρυπτὰ δόμοισιν ἀχρη·
 ἰγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος, ἀλλοδαπὴ χθὼν
 γνώσις· ἐκ δὲ γάμων οἶκος δημοφρονέει,
 τοῖς δ' ἀγάμοις ἀφροντις αἰεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
 πατρὶ τέκος, φροῦδος τοῖς ἀγόνοις φόδος·
 ἡνὸρέην νεότης, πολὴ φρένας οἶδεν ὀπάσσαι.
 Ἐνθεν θάρσος ἔχων· ζῶε, φύτευε γένος.

447. TOY AYTOY.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
 ἔκτανεν, ὠδίνων μνήστιν ἀνηναμένην.
 Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαιμίων
 ἀλλοτὴ μαρναμένων, οὐ γενετὴ βρεφένων.

448. ἈΛΛΟ.

Ἐρώτησις Ὁμήρου.

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας ἀλιήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

Nec spes corruptum te mulceat : insuit in cor,
 Atque ibi tabificam ventilat illa facem.

444. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Virginitas pretiosus honos : sed vita periret,
 Si foret in cunctis virginitatis amor.
 Legibus uxorem socia tibi : sic dabis orbi
 Pro te hominem, purus turpis adulterii.

445. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere Præfectorum Augustalium.

Mittere te regnator adhuc, Titiane, parabat
 Gentibus oppressis auxiliare iubar :
 At tibi vita placet tranquillior, et domus, et res,
 Quam foveas, per tot quæ tibi venit avos :
 Namque ex commissis tibi quam ditescere nolis,
 Scit consors solii Diva severa tui.

summitatem cepit ignitæ, penetrat intus tota.
 Spe ne mulceas mentem lasciva; membra-depascentem
 ignem flatu-incitat, animum sibi-attrauens. [enim]

444. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Pulchri virginitatis thesauri; virginitas autem
 vitam humanam perdidisset ab omnibus servata.
 Quare legitime uxorem duc, et aliquem mundo
 dona mortalem pro te : fuge autem salacitatem.

445. JULIANI ÆGYPTII.

Volebat quidem rex te auxiliarium adhuc mittere
 urbibus pressis egentium te mortalium,
 Titiane auree; tu vero in vitæ tranquillitate
 patriam et hereditatem tuam maluisti habere,
 augens tuorum avorum fortunas justas; subditorum enim
 divitias tibi-displicere assidens novit Justitia.

446. EJUSDEM.

Dulces omnes vias sortita-est vita : urbe in-media
 gloria sunt sodalitia, abdit domibus dolores;
 ager oblectamentum affert, lucrum navigatio, extera tellus
 cognitiones; per nuptias autem domus concordat,
 at cœlibum curarum expers usque vita; tutamen est
 patri soboles, abest-ab eis qui liberos-non-habent timor.
 Fortitudinem juvenia, canities prudentiam scit præbere.
 Inde fiduciam habens vive, genera sobolem.

447. EJUSDEM.

Mater filium qui-deseruerat pugnam post mortem sodalium
 occidit, dolorum-ex-partu memoria depulsa.
 Etenim germanum sanguinem discernit Lacedæmon
 robore pugnantium, non genere liberorum.

448. ALIUD.

Interrogatio Homeri.

Viri ab Arcadia piscatores, ane habemus aliquid?

446. EJUSDEM.

Omnis in hac vita suavis via : dant fora nosci,
 Dant decus : abscondit, siqua molesta, domus.
 Nectit amicitias terra hospita : dat mare quæstum,
 Gaudia rus : dulcis copula conjugii :
 Cælebs vita caret curis; munimina patri
 Progenies, orbis libera corda metu.
 Robur adest juveni, senibus sapientia; quare
 Pectore securo vive, genusque sere.

447. EJUSDEM.

Dum fugit a multa sociorum clade, repertum
 Interimit, partus immemor, ipsa parens :
 Mos etenim Spartæ est, hostili ex sanguine fuso,
 Non ex materno sanguine nosse suos.

448. Interrogatio Homeri.

O piscatores, genus Arcades, an quid habemus?

Ἀνταπόκρισις Ἀρκάδων.

Ὅσος ἔλομεν λιτόμεσθ' ὅσος οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα.

449. ἈΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους Ἔρωι ἑρῶν.

Τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε; τίς ἔσβεσε λαμπάδι πυρσόν;
τί, κατ' ἐμῆς νευρῆς ἐτέρην ἐτανύσσατο νευρὴν;
καινὸς Ἔρως κατ' Ἐρωτος ἐμῷ μένει ἰσοπαρίζει.

450. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
αἰσθῆσιν εἶχον, ἄνδρες ὥς φασίν τινες,
ἀπηγάμην ἂν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.

451. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους; πρὸς Πρόκνην τὴν ἀδελφὴν Φιλομήλην.

Σός με πόσις κακοεργὸς ἐνὶ σπήλυγγι βαθεῖη
μουνώσας βαρύποτμον, ἐμὴν ἀπέκερσε κορείην·
στυνγὰ δέ μοι πόρεν ἔδνα πολυτλήτοιο γάμοιο·
γλῶσσαν ἐμὴν θέριτσε, καὶ ἔσβεσεν ἐλλάδα φωνήν.

452. ἈΛΛΟ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χαίρε, Πρόκνη, παρὰ σεῖο κασιγνήτης Φιλομήλης,
χαίρειν εἰ τόδε γ' ἔστιν· ἐμοῦ δέ σοι ἄλγεα θυμοῦ
πέπλος ἀπαγγεῖλει, τά μοι λυγρὸς ὥπασε Τηρεὺς,
ὅς μ' ἔρξας βαρύποτμον ἐν ἔρκεσι μηλονομῶν,
πρῶτον παρθενίης, μετέπειτα δ' ἐνόσφισε φωνῆς.

453. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αὐτὸς δ βοῦς ἱκέτης ἐπιβώμιος, αἰθέριε Ζεῦ,
μυκᾶται, ψυχὴν ρυόμενος θανάτου.
Ἀλλὰ μέθεε, Κρονίδη, τὸν ἀροτρεᾶ· καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
πορθμεὺς Εὐρώπης ταῦρος, ἀναξ, ἐγένου.

454. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους Καλλιόπῃ εἰς Γεώργιον.

Οὗτος ἐμὸς γενεῖτης γνήσιος, οὐ Κρονίδης.

Responsum.

Perdidimus captas, non captas adferimus res.

449. QUID DIXERIT CUPIDO AMANS.

Quis face fervidiore facem domat? igne quis ignem?

Unde meo nervo nervus contrarius alter?

Ortus Amor novus est ipsi qui bellat Amori.

450. PHILEMONIS

versus de Euripide.

Post fata si quis esset, ut quidam putant,
Sensus superstes, ipse me suspenderem,
Hac spe, liceret ut videre Euripidem.

451. QUID DIXERIT AD PROCNEN
sororem Philomela.

Me tuus heu! conjux cæco crudelis in antro

Responsum Arcadium.

[biscum-gerimus

Quidquid cepimus reliquimus, quidquid non cepimus no-

449. ALIUD.

Quos haberet sermones Amor amans.

Quis igne ignem domuit? quis exstinxit lampade facem?
quis adversus meum nervum alterum tetendit nervum?
Novus Amor adversus Amorem meo robore contendit.

450. PHILEMONIS.

Si revera mortui
sensem haberent, viri ut dicunt quidam,
me-suspendissem, ut viderem Euripidem.

451. ANONYMI.

Quos haberet sermones ad Procnen sororem Philomela.

Tuus me vir maleficus in spelunca profunda
a-sociis-separavit infelicem, et meam decerpit virginitatem;
invisam vero mihi præbuit dotem ærummosarum nuptiarum:
linguam meam messuit, et exstinxit græcam loquelam

452. ALIUD.

In idem argumentum.

Salve, Procne, a tua sorore Philomela,
salvere si hoc est: mei autem tibi dolores animi
peplus nunciet, quos mihi sævus attulit Tereus,
qui me inclusit infelicissimam in septis upilionum,
et primum virginitate, deinde vero privavit voce.

453. MELEAGRI.

Ipse bos supplex aris-admotus, ætheree Jupiter,
mugit, anîmam defendens a-morte!
Sed dimitte, Saturnie, aratorem; et tu enim ipse
vector Europæ taurus, o deus, fuisti.

454. INCERTI.

Quos haberet sermones Calliope ad Georgium.

Hic meus pater verus, non Saturnius.

Clausit, et eripuit miseræ, germana, pudorem,
Et mihi triste dedit violenti munus amoris,
Evellens linguamque simul Graiamque loquelam.

452. Aliud de eadem.

Mitto tibi Procne soror hanc Philomela salutem,
Si qua salus nobis. Luctus tibi tela loquetur
Ista meos, quæ sola potest, et crimina Terei,
Qui mihi, decerptum post virginitatis honorem,
Nigris in stabulis usum quoque vocis ademit.

453. QUID DIXERIT MELEAGER,
cum bos Jovi sacrificandus mugiret.

Supplicat ipse tibi taurus, qui mugit ad aram,
Juppiter, et dones tristia fata, rogat.
Servet aratorem clementia numinis: olim
Portitor Europæ tu quoque taurus eras.

455. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους Ἀπόλλων περὶ Ὀμήρου.

Ἦειδον μὲν ἐγὼν, ἐχάρασσε δὲ θεὸς Ὀμηρος.

456. ΑΛΛΟ.

Πασίφῃ πρὸς τὸν Ἐρωτα.

Εἰ ποθέειν μ' ἐδίδαξας ἐν οὖρεσι ταῦρον ἀλήτην,
μυκηθμὸν με δίδαξον, ὅτῳ φίλον ἄνδρα καλέσω.

457. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἶποι Ἀχιλλεὺς τραπέντος Ἀγαμέμνονος.

Ἐγὼς νῦν, Ἀγάμεμνον, ἐμὸν φοβισήνορα θυμὸν·
ἐγὼς ἐν σταδίσιν ὅσον σθένος Ἑκτορός ἐστι.
Νῦν γὰρ πάντες ὀλοντο τεῇ πολυπήμενι λώβῃ·
σοὶ δ' αὐτῷ μέγα πῆμα φάνη, θανάτοιο χέριον.
Ἀφροσύνης κακὰ ἔργα καὶ ἀσχετα πένθεα πάσχεις,
ὅς πᾶσιν Δαναοῖσιν ἀρήϊον ἔρκος ἐτύχθης.

458. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἶποι Ὀδυσσεὺς ἐπιθὰς τῆς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη· μετ' ἀέθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
ἀσπασίως τὸν οὐδας ἱκάνομαι, ὅφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε καὶ ἀγλαὸν υἷα μοῦνον·
ὅς γάρ ἔρωα κατέθελεν ἐμὸν νόον. Οἶδα καὶ αὐτός,
« ὥς οὐδὲν γλύκιον ἤς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων. »

459. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἶποι Ἀχιλλεὺς ὁρῶν τὸν Ὀδυσσεά ἐν ᾠδῇ.

Ἀτρεκέως πάντων πολυμήχανός ἐστιν Ὀδυσσεύς·
ζῶς ἐὼν ἐνόησεν ἂ μὴ θέμις ἐστὶν ἰδέσθαι,
νερτέριον κευθμῶνα καὶ ἄλγεα πικρὰ θανόντων.
Πῶς δ' ἔτλη προλιπεῖν ἱερὸν φάος; ἢ τίς ἀνάγκη
ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντα; δόλων ἀχόρητος ἐτύχθη
ἐν χθονὶ καὶ πελάγεσσι καὶ ἐν νεκύεσσιν Ὀδυσσεύς.

460. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἶποι Ἀχιλλεὺς ὁρῶν τὰ ἔπλα κείμενα.

Μῆτερ, τεύχεα ταῦτα καὶ ἀγλαὰ δῶρα κομίζεις

455. ALIUD.

Quem haberet sermonem Apollo de Homero.

Caneham quidem ego, exaravit vero divinus Homerus.

456. ALIUD.

Pasiphae ad Amorem.

Si cupere me docuisti in montibus taurum errantem,
mugitum me doce, quo meum virum vocem.

457. ALIUD.

Quid dixisset Achilles sauciato Agamemnone.

Nosti nunc, o Agamemnon, meum viros-perdentem ani-
nost in statariis pugnis quanta vis Hectoris sit. [mum;
Nunc enim omnes perierunt per-tuam infelicissimam inju-
tibi vero ipsi magna labes exstitit, morte pejor. [riam :
Dementiae mala opera et intolerabiles luctus pateris,
qui omnibus Danaeis bellicum propugnaculum eras.

458. ALIUD.

Quid dixisset Ulysses ingressus Ithacam.

Salve, o Ithaca: post labores, post dolores amarus maris
libentissime tuum solum ingredior, ut videam
Laerten, uxoremque et splendidum filium unicum :
tui enim amor mulcebat meam mentem. Novi et ipse
« nihil dulcius esse patria neque parentibus. »

459. ALIUD.

Quid dixisset Achilles videns Ulyssem in Orco.

Vere omni-in-re solertissimus est Ulysses :
vivid ipse vidit quae non fas est cernere,
infernæ latebras et dolores amarus mortuorum.
Quomodo autem sustinuit deserere sacram lucem? vel
adduxit nolentem? Dolis inexplētus est [quae necessitas
in terra et mari et in mortuis Ulyssēs.

460. ALIUD.

Quid dixisset Achilles videns arma jacentia.

O mater, arma hæc et splendida dona fers

455. QUID DIXERIT APOLLO DE HOMERO.

Hoc ego præcuiui, divinus scripsit Homerus.

456. QUID DIXERIT PASIPHAE,
Taurum amans.

Doctor, amatricem qui me bovis esse docebas,
Et mugi doce, trahitur sic ille maritus.

457. QUID ACHILLES DIXERIT, vulnerato Agamemnone.

Tandem, credo, vides, Agamemnon, quid mea portet
Ira mali, quantum sese ferat Hector in armis.
Crimine quippe tuo Graiæ periire phalanges,
Et te quæ sequitur morte est infamia pejor.
Has merito poenas das pro dementia ausis,
Qui solus Danaum credi tutela volebas.

458. QUID DIXERIT ULYSSES,
cum Ithacam veniret.

Post pelago tantos, Ithacæ, terraque labores
Dulce tuum tetigisse solum, natumque videre
Unigenam, patremque senem cum conjugē casta.
Namque tui me traxit amor, nec gnarior alter,
Dulce nihil patria magis atque parentibus esse.

459. QUID DIXERIT ACHILLES,
cum Ulyssem in Orco reperit.

Nil non ingenium superat sollertis Ulyssai :
Vidit enim vivus nulli concessa priorum,
Infernæ secreta domus, umbrasque dolentes.
Quid fuit, ut superum convexa relinquere vellet,
Aut quæ vis adigit, si non cupit? unus Ulysses
In terris pelagoque dolos meditatur et Orco.

ἀγχεμάχῳ σέο παιδί, τὰ μὴ πάρος ἔδρακεν ἀνὴρ·
οἶδα δὲ νῦν ὅτι Παλλὰς ἐφ' Ἑκτορι χεῖρα κορύσσει
ἡμετέρην, καὶ Τρωσὶν αἰεὶα λοιγὸν ἐγείρει.

461. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἰποι λόγους; ὁ Πύρρος ἐπιβάς Τροίας.

Μόχθος ἐμοῦ γενετῆρος ἀμύμονος οὐ τέλος εὔρεν·
αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι φόνον πάντεσσι κορύσσω
ἥλυθον· ἡγορέῃ γὰρ ὑπέρτερον εὖχος αἰέρω,
καὶ Πρίαμον βασιλῆα, καὶ οὓς προλέλοιπεν Ἀχιλλεύς,
πάντας ἑμοῦ κατὰ μῶλον ἐμὸν μένος οἶδεν ὀλέσσαι,
καὶ Τροίης πτολίεθρον ἀρήϊον ἐξαλαπάξω,
καὶ Δαναοὶς δεκέτηρον ἐμὸν ὄρου μόχθον ἀνύσσει.

462. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἰποι λόγους; Δηϊδάμεια τοῦ Πύρρου πορθήσαντο·
τὴν Τροίαν.

Πᾶσαν ἐμῆς κραδὴς χαλεπὴν ἀπέπαυσας ἀνίην,
ἡμετέρου γενετῆρος Ἀχιλλέος εἵνεκα πότμου,
δν Τροίη στονόεσσα κατέκτανεν. Ἀλλὰ σὺ πᾶσαν
Ἴλιον ἐξαλάπαξας· ἐλδομένοισι δ' Ἀχαιοῖς
ἀφθιτον ὥπασας εὖχος, ὃ μὴ δεκέτηρος ἐνοῦς
πᾶσιν μαρναμένους Δαναοὶς χρόνος εὔρεν ἀνύσσει.

463. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἰποι Ἑκτωρ ὁρῶν τὸν Ἀχιλλεῖα ἐν τοῖς ὅπλοις.

Πηλεΐδην κοτέουσα πάλιν θύρῃξεν Ἀθήνη
ἐντεσιν ἀθανάτοισι. Ἥ ῥίγιον ἔσσεται ἄλγος
αἰνομόροις Τρώεσσι, καὶ Ἑκτορι, καὶ γενετῆρι,
δοπτόταν ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρην ἀνέρι τῷδε.

464. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἰποι Πάρις τρωθέντος Μενελάου.

Ἐρβρετε οἱ ζῦμπαντες, ἐλεγχείες, Αἰγιαλῆες,
ἄρτι θανὼν Μενέλαος ἐμὸν μέγα κῦδος ἀέξει.

465. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἰποι λόγους; Ἀλθαία παρακαλοῦσα τὸν Μελέαγρον.

Τέκνον ἐμὸν, γενεῆς ἐπιλήθεται, οὐδ' ἀλεγίζῃ
πατρίδος ὀλλυμένης, βριαρὴν δ' ἀποείπας ἀκωκὴν,
αἰσχύνων Καλυδῶνα καὶ Οἰνέα καὶ ναετῆρας.

461. QUID DIXERIT PYRRHUS,
cum ad Trojam veniret.

Fine suo patris nostri caruere labores;
Ast ego Dardanidum populo fata ultima portans
En adsum : vocat hanc major victoria dextram.
Regnantem Priamum, et tantas genitoris Achilli
Reliquias nostro tandem manet exitus ense.
Decretum est dare te, bellatrix Troja, ruinæ,
Annorumque decem Danaïs absolvere pugnas.

462. QUID DIXERIT DEIDAMIA,
cum Pyrrhus Trojam excidisset.

Omnes tu nostro pepulisti corde dolores,

fortissimo tuo filio, quæ non prius vidit vir.
Scio autem nunc quod Pallas in Hectorem manum armat
nostram, et Trojanis favlam cædem suscitât.

461. ALIUD.

Quid dixisset Pyrrhus ingressus Troadem.

Bellum mei genitoris inculpati finem non invenit;
sed ego, Trojanis cædem cunctis instruens,
veni : virtute enim præstantiorem laudem reporto,
et Priamum regem, et quos reliquerat Achilles,
omnes simul in proelio meum robur valet perdere,
et Trojæ arcem bellicam destruem,
et Danaïs decenne mea hasta bellum absolvēt.

462. ALIUD.

Quos habuisset sermones Deidamia post direptam a Pyrrho
Trojam.

Totam mei cordis gravem finiisti ægritudinem,
vestri genitoris Achillis ob mortem,
quem Troja lamentabilis interfecit. At tu totam
Ilion destruxisti; cupientibusque Græcis
incorruptam parasti gloriam, quam non decennis belli
cunctis pugnantibus Danaïs tempus potuit absolvere.

463. ALIUD.

Quid dixisset Hector videns Achillem in armis.

Peliden irata rursus instruxit Minerva
armis immortalibus. Sane tremendus erit dolor
miserandis Trojanis, et Hectori, et genitori,
ubi semel arma hæc dea præbuerit viro huicce.

464. ALIUD.

Quid dixisset Paris vulnerato Menelæo.

Facessite cuncti, ignavi, Ægialenses,
nuper mortuus Menelaus meam in-magnum laudem auget.

465. ALIUD.

Quos habuisset sermones Althæa advocans Meleagrum.

Fili mi, genus oblivisceris, neque curam-habes
patriæ pereuntis, gravemque renuisti mucronem,
turpans Calydonem et Ceneum et incolas.

Quos mihi concierat dilecti funus Achilli :
Illum Troja quidem dederat, sed moenia Trojæ
Tu das exitio : per te lætantur Achivi;
Immortale decus partum tibi, tradere quantum
Non anni potuere decem, non mille carinæ.

463. QUID DIXERIT HELENUS,
cum Achilles se armaret.

Æaciden iterum cœlestibus induit armis
Infensa Iliadis nimium Dea : tristius equid
Expectare queant Troesque Hectorque paterque,
Arma Minerva viro quam cum dat talia tali?

466. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους Ἀλκῆστις, τοῦ Ἀδμήτου ζεύξαντος
λέοντα καὶ κάπρον εἰς τὸ δχημα.

Ἦνορέτης κλυτὰ ἔργα τετὴν ἔσπεψαν ἀπὴννῃν,
καὶ νύμφην βρώσῳσιν ἀριστοπόνῳσι ὑμεναίοις.

467. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους ὁ Πηλεὺς ἀκούων ὅτι ἀπομαχῆς ἐστὶν
Ἀχιλλεύς.

Πηλιάδες σκοπταὶ, κουροτρόφοι, εἶπατε παιδί,
ὃν Χείρων ἐδίδαξεν ἀριστεύειν ἐνὶ χάριμῃ,
μῆνιν ἀποδρῖψαι καὶ λοίγιον ἔχθος Ἀχαιοῖς.

468. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους ἡ Ἥρα ἀποθεωθέντος Ἡρακλείους.
Σῆς ἀρετῆς ἰδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
ὅς γενέτης, Ἡρακλῆς, ἐπεὶ πόνος ἀσπετον εὖχος
ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν μετ' ἀπειρόνα κύκλον ἀέθλων.

469. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σὺ γὰρ ἰν ἐξετέλεσσε πόνος καὶ ἀθέσφατος ἰδρῶς,
χῶρον ἔχειν πολυούλον, ὃν οὐ πάρος ἔλλαχεν ἀνὴρ.

470. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἶποι Ἀχιλλεύς πρὸς τὸν Αἴαντα φιλιωθῆναι.
Οὐ θέμις ἐν αἰμιμένοισιν ἔχειν κότον· ἄλγεα γαίης
καλλείψας ἀγάπαζε τεδὸν φίλον· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
ἤλπιεν εἰς σὲ θέλων, βριαρὴ δέ σ' ἐπεφάνε Ἀθήνη,
Ζεὺς τε πατήρ, καὶ Μοῖρα, καὶ ἡεροφοῖτις Ἑρινύς.
Αἶθε δὲ τεύχεα ρίψεν ἐς ἀλμυρὰ βένθεα πόντου
διὰ Θέτις, καὶ νεῖκος ἀπέσβεσε σεῖο μενοινῆς.

471. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους; Νέστωρ ἀκούσας Ὀδυσσεὺς ἐπανε-
θόντα.

Ἐσθλὸς ἀνὴρ φύγε πόντον ἀπηνεία καὶ μετὰ μόχθον
ἐς πατρίην ἀφίκαθεν, ἐμοῦ δέ κε φέρτερος εἴη,
εὖ δεδαῶς πόλιδος τε καὶ ἥθεα καὶ νόον ἀνδρῶν.

472. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὀδυσσεύα.

Πολλὰ καμῶν νόστησεν ἀνὴρ τλήθυμος Ὀδυσσεύς,
ἀλλ' ἐμπης κλέος ἔσχεν ἀνὰ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
ἀνδράσιν ἰσομομένοιςιν αἰὶ πολίπορθος Ὀδυσσεύς.

466. ALIUD.

Quos habuisset sermones Alcestis, Admeto iungente leonem
et aprum ad currum.

Virtutis incluta opera tuum coronarunt currum.
et nympham celebrant optime-laborantium hymenæis.

467. ALIUD.

Quos habuisset sermones Peleus audiens abesse a praelio
Achillem.

Peliades speculæ, pulchris-fœcundæ-liberis, dicite filio,
quem Chiron edocuit excellere-virtute in pugna,
iram-memorem ut-abjiciat et funestum odium Achivis.

468. ALIUD.

Quos habuisset sermones Juno post apotheosin Herculis.
Tuæ virtutis sudori pulchram reddidit mercedem
tuus genitor, o Hercules, quando labor immensam laudem
viris scit adducere post infinitam seriem certaminum.

469. ALIUD.

In idem argumentum.

Tibi gratiam explevit labor et immensus sudor, [vir.
locum ut-habeas beatissimum quem non prius sortitus-est

470. ALIUD.

Quid dixisset Achilles ad Ajacem conciliandum (cum Ulysse).
Non fas apud mortuos habere iram; dolores terræ
quum-reliqueris, dilige tuum amicum; non enim Ulysses
peccavit in te volens, sed sæva te interemit Minerva,
Jupiterque, et Parca, et in-tenebris-vadens Erinnyes.
Utinam vero arma mea abjecisset in salsos gurgites ponti
divina Thetis, et acrem-litem exstinxisset tui animi.

471. ALIUD.

Quos dixisset sermones Nestor audito Ulyssem rediisse.

Bonus vir effugit pontum sævum et post laborem
in patriam pervenit; me vero melior fuerit
qui-bene-novit urbesque et mores et animum virorum.

472. ALIUD.

In eundem Ulyssem.

Multum post-laborem rediit vir tolerans-animo Ulysses,
attamen gloriam habuit per terram et per pontum
viris venturis usque dictus urbium-eversor Ulysses.

468. QUID DIXERIT JUNO HERCULI,

in Deos relato.

Magna tibi, sed enim virtuti debita tantæ
Dat pater, Alcide: nam post certamina longa
Dant hominum generi decus immortale labores.

ΛΥΤΩΛΟΓΙΑ. II.

469. INCERTI.

De Hercule.

Te labor et virtus, tot desudata periculis,
Ante datum nulli, cœlesti in sede locarunt.

473. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους ὁ Ἀγαμέμνων καθοπλισθέντος Ἀχιλλεύς.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα κατήριπεν, ἄρτι δὲ πᾶσαν
ληϊδίην Δαναοῖσι θεὸς πόρεν, δειπνόν· Ἀχιλλεύς,
μῆνιν ἀποβρίψας, φθισήνορα χεῖρα κορύσσει.

474. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἶποι Εἰδοθία ἰδοῦσα τὴν Ἑλένην ἐν Φάρῳ.

Οἰκτεῖρω σὸν κάλλος, ἐπεὶ Διὸς ἐσσι γενέθλη.
Εἰσορώ γὰρ ἄγαλμα διοτρεπές· ἀτρεκέως δὲ
Ἑρῳαί τε καὶ Δαναοῖσι μάχη δεκέτηρος ἐτύχθη.
Ποῦ Διὸς αἰγιογόιο, τεοῦ γενετῆρος, ἀρωγαί;
Ἑμης δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἀπήμονα νόστον ἐλαῦσα
Εἰδοθῆς ἰότητι, κακῆς ἐπὶ νῶτα θαλάσσης.

475. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἶποι λόγους Ἑλένη ὄρωσα τὸν Μενέλαον καὶ τὸν
Πάριδα μονομαχοῦντας.

Εὐρώπης Ἀσίας τε δορισθενέες βασιλῆες,
ὅμιν ἀμφοτέροισιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
τίς κεν ἐμὲ τλήθυμος ἔλοι δύστηνον ἀκοίτης·
Ζεὺς δὲ πατὴρ δικάσειεν, ἀνευθεὶ δὲ Κυπρογενεῖης,
μὴ πάλιν ἄλλος ἔλῃ με γαμοκλόπος, αἵσχος Ἀχαιοῖς.

476. ΑΛΛΟ.

Τί ἂν εἶποι Ἑκτωρ, τοῦ Πατρόκλου μὴ δυνηθέντος βαστάσαι
τὸ δόρυ Ἀχιλλεύς.

Ἐξημίωσας ἀσθενῶν τὸν Ἑκτορα·
φέρεις γὰρ ἡμῖν ἑλλιπῇ σκυλεύματα.

Ἀπόκρισι; Πατρόκλου.

Ὠνησα· θᾶπτόν σ' εἶλε Πηλεῖον δόρυ.

Ἄλλη ἀπόκρισις.

Ἄλλ' εἰ τὸ δοῦρας καίνο πάλαιεν ἔσθενον,
οὐδ' ἂν τάδ' Ἑκτωρ ἔσχεν· ἄλλ' ἡμῖν δαμνείς

473. QUID DIXERIT AGAMEMNON,
cum se Achilles armaret.

Jam deserta Diis ruif alto a culmine Troja,
Jam Danais vastanda datur, dum vertit in hostem
Crudeles furias nobis placatus Achilles.

474. QUID DIXERIT IDOTHEA,
cum in Pharo Helenam aspiceret.

Me tua forma movet, vere Jove prosata summo;
Agnosco faciem dignam Jove : credo Pelasgos
Te propter Troasque decem bellasse per annos;
Cur patris auxilium tibi nunc, cur fulmina cessant?
I tamen et sævo quamvis te crede profundo,
I precor, Idotheæ servata ut munere vivas.

475. QUID HELENA DIXERIT,
dimicantibus Menelao et Paride.

Europæ atque Asiæ reges duo, fortia corda,

473. ALIUD.

Quos dixisset sermones Agamemno armato Achille.

Ilios superciliosa corrui, ac modo totam
ut-prædam Danais deus præbuit, quando Achilles,
ira abjecta, funestam-viris manum armat.

474. ALIUD.

Quid dixisset Idothea videns Helenam in Pharo.

Misereor tuam pulchritudinem, quum Jovis sis soboles.
Intueor enim imaginem a-Jove-eductam; vere autem
Troibusque et Danais pugna decennis facta-es.
Ubinam Jovis ægidem-ferentis, tui genitoris, auxilla?
Attamen proficiscere citius, innocuum reditum eligens
Idotheæ voluntate, mali super terga maris.

475. ALIUD.

Quos dixisset sermones Helena videns Menelaum et Paridem
singulari certamine pugnantem.

Europæ Asiæque hastâ-validi reges,
vobis utrique in acie stat novaculæ,
quis me animo-tolerans capiat infaustam tori-consors.
Jupiter vero judicet, sed absque Cyprigena,
ne iterum alius capiat me nuptiarum-fur, dedecus Achivis.

476. ALIUD.

Quid dixisset Hector, Patroclo non valente gestare hastam
Achillis.

Multasti infirmus Hectorem :
fers enim nobis deficientes exuvias.

Responsum Patroccli.

Lucrum-feci : nam citius te assecuta-est Peleia hasta.

Aliud responsum.

At si hastam illam vibrare valerem,
minime hæc Hector teneret; verum nobis domitus

Hoc quæri video tanto discrimine vestro,
Dicar utrius, uter misera me conjuge vivat :
Judicet hoc divum genitor, sine Cypride tantum,
Ne probrum Graiis alius me raptet adulter.

476. QUID DIXERIT HECTOR PATROCLO,
qui hastam Achillis ferre non potuerat.

Tua imbecillis Hectori damno est manus,
Quæ, plena ne jam spolia nanciscar, facit.

Responsum Patroccli.

Lucro est. Achillis te hasta prendet serius.

Aliter.

Quin si fuisset nostra par hastæ manus,
Non hæc haberet Hector : ego hæc de Hectore

πάντ' ἂν τά γ' αὐτοῦ σκυλ' ἀφῆκ' ἀναλιπῇ.

Ἄλλη Ἀρσενίου.

Ἄλλ' εἰ γ' ἐν παλάμῃσιν ἐμαῖς δόρυ χάνδανε καίνο,
Ἐκτορ, ἂν ἄντ' ἐμέθεν ἤλυθες εἰς αἰδῶν.

477. ALIUD.

Τί ἂν εἶποι ἡ Θέτις, τοῦ Τηλέφου σκελισθέντος ὑπὸ τῆς
ἀμπέλου.

Ἄμπελε, τί πράττωμεν, ὅταν Δαφναῖος Ἀπόλλων
πτόρθον ἐμὸν κλίνῃ ἔξ' Ἀλεξάνδροιο βελέμωνων;

478. ALIUD.

Τί ἂν εἶποι ὁ Πρίαμος, τοῦ Ἑλένου διδόντος βουλὴν τοῖς
Ἑλλήσιν, ἵνα ληφθῇ Τροία.

Τὰ δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις τῇ πατρίδι.

479. ALIUD.

Τί ἂν εἶποι Περσεὺς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ κήτους, τῆς
Ἀνδρομέδας μὴ θελούσης αὐτὸν λαβεῖν.

Σεῖο νόον πέτρωσεν ἀμελιχὰ δέσματα πέτρης,
καὶ λίθον ἐκτελέσειε τὸν δέμας ὄμμα Μεδούσης.

480. ALIUD.

Τί ἂν εἶποι Ἱπποδάμεια μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Οἰνομάου,
Πέλοπος μὴ θελήσαντος αὐτὴν λαβεῖν.

Ἀπειράφης νῦν, ὥς λαβὼν ἐξουσίαν·
ταύτῃ γὰρ οὐ πέφυκε συντρέχειν Ἔρως·
Ἔρως γὰρ ἄλλην ἀνταμεΐσσεται τρίβον.

481. IULIANI SCHOLASTICI.

Ἑσπέριος μ' ἐδάμασσεν ὁμοῦ καὶ πρῶτος ὕπνος,
ὃς μὲν ἐπιθρίσας, ὃς δέ με μὴ καλέσας·
ὣν ἐξ ἀμφοτέρων ὁ μὲν ἐρρέτω, ὃς δὲ παρείη
Ἥλος, ὥράων μέτρον ἐπιστάμενος.

482. AGATHI SCHOLASTICI.

Οὐτιδανοὶ μερόπων, εἰ καὶ μέγα βέξαμεν ἔργον,
οὐτινος εἰς μνήμην δηρὸν ἐπερχόμεθα·
οἱ δ' ἀγαθοὶ, κῆν μηδὲν, ἀναπνεύσωσι δὲ μοῦνον,
ὥς Λίβυς εἴπεν ἀνὴρ, τοῦτ' ἀδάμαντι μένει.

Victrice plena spolia retulisset manu.

ARSENII.

Aliter.

Illud si telum caperet mea dextera, pro me
Ivisse Stygios ipse videre lacus.

477. QUID DIXERIT THETIS,

cum Telephus a vite impeditur.

Vinea quid facies, cum lauri cultor Apollo
Figet Alexandri de me sata viscera telis?

omnes ipsius exuvias reliquisset non-deficientes.

Aliud Arsenii.

Sed si in manibus nostris hasta teneri-potuisset illa,
Hector, tu pro me venisses in Orcum.

477. ALIUD.

Quid dixisset Thetis, Telepho supplantato a vite.

O vitis, quid faciamus, quando lauriger Apollo
surculum meum (Achillem) deprimet ex Alexandri jaculis?

478. ALIUD.

Quid dixisset Priamus, Heleno dante consilium Græcia, ut ca-
peretur Troja.

Dona splendida affers patrias.

479. ALIUD.

Quid dixisset Perseus post occisionem ceti, Andromeda no-
lente illi nubere.

Tuum animum verterunt-in-petram immitia vincula petras,
et lapidem utinam-præstet tuum corpus vultus Medusæ!

480. ALIUD.

Quid dixisset Hippodamia post necem Œnomai, Pelope
nolente eam ducere.

Te-avertisti nunc, tanquam adeptus facultatem;
hac sane via non solet in-unum-jungi Amor:
Amor enim aliam permutat semitam.

481. JULIANI SCHOLASTICI.

Hesperius me cohibuit simul et matutinus somnus,
hic quidem gravis-incumbens, ille vero me non vocans.
quibus ex ambobus ille quidem pereat, hic vero adsit
propitius, horarum mensuram sciens.

482. AGATHI SCHOLASTICI.

Nos nullius-prelii inter-homines, etsi magnam fecimus
nemini in memoriam diu ingredimur; [opus,
potentes autem, etiamsi nihil fecerint, sed respiraverint
ut Libycus dixit vir, hoc adamante manet. [solummodo,

481. JULIANI SCHOLASTICI.

Vexarunt duo me simul Eustephiusque soporque:
Hic quia me noctu non vocat, ille vocat.
Ille igitur pereat: veniat clementior alter,
Qui dare scit quali munere tempus eget.

482. AGATHI SCHOLASTICI.

In ludum Zenonis Regis.

Nos alii plebs parva sumus; nec, si quid agamus
Egregium quamvis, fama celebrat anus.
At procerum si quis sufflet modo, doctus ut Afer
Dixerat, hoc scribunt ex adamante notæ.

- 8 Δήποτε γὰρ Ζήνωνα πολιτισσοῦχον βασιλῆα,
παίγιον ἀφράστων ἐκτελέοντα κύδων,
τοίῃ ποικιλοτέκτος ἔλεν θέσις, εὖτ' ἀπὸ λευκοῦ,
τοῦ καὶ ὀπισθιόην εἰς ὁδὸν ἐρχομένου,
ἑπτὰ μὲν ἕκτος ἔχεν, μίαν ἑνᾶτος· αὐτὰρ ὁ σοῦμμος
0 δισσὰς ἀμφιπέπων ἴσος ἦν δεκάτῳ·
ὃς τε πέλει μετὰ σοῦμμον ἔχεν δύο, μουνάδα δ' ἄλλην
ψῆφον τὴν πυμάτην ἀμφιέπεσκε δίβος.
Ἄλλὰ μέλας δισσὰς μὲν ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χώρῳ
καὶ τόσσας ἐτέρας ἐς θέσιν ἑνδεκάτην·
15 ἀμφὶ δυωδέκατον δὲ διέπρεπον εἴκελοι ἄλλοι,
καὶ τρισκαίδεκάτῳ ψῆφος ἔκειτο μία·
διζυγες Ἀντίγονον διεκόσμεον· ἀλλὰ καὶ αὐτῷ
ἴσος ἔμμενε τύπος παντεπικαίδεκάτῳ,
ὀκτωκαίδεκάτῳ πανομοίους· εἰσέτι δ' ἄλλας
20 εἶχεν διχθαδίας τέτρατος ἐκ πυμάτου.
Αὐτὰρ ἄναξ λευκοῦ λαγῶν σημήα πεσσοῦ,
καὶ τὴν ἔσσομένην οὐ νοέων παγίδα,
τριχθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφίδα ἀπ' ἡθμοῦ,
πύργου δουρατέου κλίμακι κευθομένη,
25 δοιὰ καὶ ἑξ καὶ πέντε κατήγαγεν· αὐτίκα δ' ὀκτὼ
ἄζυγας εἶχεν δλας πρόσθε μεριζομένας.
Τάδῃην φεύγετε πάντες, ἐπεὶ καὶ κοίρανος αὐτὸς
κείνης τὰς ἀλόγους οὐχ ὑπάλυξε τύχας.

483. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐκ φονίων Περσῶν φόνιον φυτὸν ἤγαγε Περσεύς,
παῖδι Θεογνώστου τοῦ θανάτου πρόφασιν.

484. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἄσκον τῶν ἀνέμων ἑλαδὲν ποτε δῶρον Ὀδυσσεύς
πόντου ἔπι πλείων· χρῆμα γὰρ ἦν τι μέγα.
Ἄλλ' ἐμὸς Αἰόλος οὗτος ἔχων ἀνεμώλιον ἦτορ,
ὄρνεον ἐκπέμπει τῶν ἀνέμων γεμίσας.
Πνεύματά μοι πτερόντα, φίλος, καὶ πνεύματα πέμπεις·

Namque orbis dominum Zenona urbisque parentem,
Dum pictum numeris dextera tractat ebur,
Tessera quam varie mirum jactarit, ab albo
Ad metam tabulæ qui capiebat iter,
Sexta habuit septem : nonæ canis, at duo summæ
Puncta, nec his aut plus aut minus in decima.
Quæ summam sequitur monstrat duo : rursus at unum
Præfert quæ Divi linea nomen habet.
At niger octava duo dat regione videri :
Nec vincit nec ab hac vincitur undecima.
Quæ bissexta fuit, sortem monstravit eandem :
Terdecima nudum rursus habente canem.
Contigit Antigono bijugem gestare figuram :
Quindecimæ fatum jactus habebat idem.
Octavæ et decimæ similis conspectus : ab ima
Quarta pari casu picta duobus erat.
Rex, cui contigerat niveam ductare phalangem,
Quas fortuna paret, non videt, insidias :
Nam gradibus clausis artem prohibente fritillo

Nimirum Zenonem civitatis-tutorem regem,
lusum incertorum perficientem talorum,
hæcce varii-artificii cepit positio, quando ab albo
ad posteriorem viam veniente [ille summus locus
septem calculos sextus locus tenebat, unum nonus; sed
duplices gubernans æqualis erat decimo;
et qui est post summum tenebat duo, unum autem alium
calculus novissimum regebat divus.
Sed niger duplices in octavo reliquit loco
et tot alios ad positionem undecimam;
circa duodecimum autem apparebant similes alii;
et decimo-tertio calculus adiacebat unus :
disjuncti Antigoni exornabant; sed et ipsi
æqualis manebat figura quintodecimo,
octavo-et-decimo omnino-similis; insuper autem alios
habebat duplices quartus ex novissimo.
Sed rex albi sortitus signa tali,
et futurum non animadvertens laqueum,
triplices repente jaciens calculos ex infundibulo,
pyrgi lignei scala occultata,
duo et sex et quinque deduxit : statim autem
disjunctos habebat totos ante junctos.
Tabulam fugite omnes, quoniam vel rex ipse
illius irracionales non effugit fortunas.

483. INCERTI.

E mortiferis Persis mortiferam plantam attulit Perseus,
puero Theognosti mortis occasionem.

484. PALLADÆ.

Utrum ventorum accepit olim donum Ulysses
in ponto navigans : res enim erat quædam magna.
Sed meus Æolus hic habens ventosum cor,
avem mittit ventis repletam.
Flatus mihi alatos, amice, inanes flatus mittis :

Alveolum triplex alea jacta ferit.
Sic duo, sex, et quinque tulit : mox subjicit illis
Ordine damnosos (quis putet ?) octo canes.
Sit procul a nobis, quotquot sumus, alea, quando
Non timuit mundi fallere lusus herum.

483. INCERTI.

De eo qui mortuus erat nimio esu Persicorum malorum.

Nate Theognosti, mortis tibi causa fuere
A Persis Perseus quæ mala mala tulit.

484. PALLADÆ.

De eo, qui ipsi isicia miserat.

Dulichius quondam ventorum acceperat utrem,
Quo mare transiret : nec leve munus erat.
Æolus at meus hic, vento cui, credo, tumet cor,
Ventorum tumidam dat mihi largus avem.
Quid mihi das, quæso, volucres, nihil amplius, auræ ?

οὐ δύναμαι δὲ φαγεῖν θλιδομένους ἀνέμους.

485. ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ.

Τὴν Θέτιν αἰδῶ, χρυσοθέιρα Θέτιν,
 Νηρέος ἀθανάταν εἰναλίῳ κόραν,
 τὴν Διὸς ἐννεσίῃ Πηλεΐ γημαμένην,
 τὴν ἄλδ' ἀγλαΐαν, ἀμετέραν Παφίην·
 ἃ τὸν δουριμανῆ, τὸν δ' Ἄρεα πολέμῳ,
 Ἑλλάδος ἄστεροπᾶν, ἐξέτεκεν λαγόνων
 δῖον Ἀχιλλῆα, τοῦ κλέος οὐράνιον·
 τῷ ὑπο Πύρρᾳ τέκεν παῖδα Νεοπτόλεμον,
 περσέπολιν Τρώων, ῥυσίπολιν Δαναῶν.
 Ἰλήχοις ἦρωις ἄμμι Νεοπτόλεμε,
 ὀδῖε, Πυθιάδι νῦν χθονὶ κευθόμενε·
 δέχνησο δ' εὐμενέων τάδε θητολίην,
 πᾶν δ' ἀπέρυκε δέος ἀμετέρας πόλιος.
 Τὴν Θέτιν αἰδῶ, χρυσοθέιρα Θέτιν.

486. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τὴν λατάρην, τὴν αὐτὸς ἀποσφίγξας ἀποπέμπεις,
 εὔρεν ὁ παῖς λύσας φῦσαν ὑπηνέμιον.

487. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βρώματά μοι χοίρων συκιζομένων προέθηκας,
 ξηρῶν, διψαλέων, Κυπρόθεν ἐρχομένων.
 Ἄλλ' ἐμὲ συκωθέντα μαθὼν ἢ σφάξον ἐτοίμως,
 ἢ σδέσον ἐκ δόψης νάματι τῷ Κυπρίῳ.

488. ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

Τέρπης εὐφόρμιγγα κρέκων σκιαδεσσιν αἰοδᾶν
 κάτθαν' ἀνοστήσας ἐν Λακεδαιμονίοις,
 οὐκ ἄορι πληγείς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ
 χεῖλεα. Φεῦ! προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος.

489. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γραμματικοῦ θυγάτηρ ἔτεκεν φιλότῃ μιγεῖσα
 παιδίον ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον.

490. ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ.

Παντάρῃην φορέουσα πυρὸς μὴ τάρβει ἐρωήν·

Crede, meus non sunt flamina pressa cibus.

486. EJUDEM,
 de eodem.

Quod mihi mittebas clausum isiciumque vocabas,
 Solvens vesicam repperit esse puer.

487. EJUDEM,
 cum missæ ipsi ficus essent.

Sicca mihi fragmenta, sitim facientia, donas
 De Cypris, ficus quas aluere, subus.
 Aut igitur moriar ficans et hostia fiam,
 Aut mihi tu Cyprio nectare pelle sitim.

non possum sed edere compressos ventos.

485. HELIODORI.

Thetin cano, aureis-crinibus-decoram Thetin,
 Nerei immortalē maritimi filiam,
 Jovis consilio Peleo nuptam,
 maris splendorem, nostram Paphiam:
 quæ lancea-furentem, Martemque in-bello,
 Helladis fulgur, edidit lateribus
 dium Achillem, cujus gloria cœlestis;
 sub quo Pyrrha peperit puerum Neoptolemum,
 eversorem-urbis Troum, servatorem-urbium Danaorum.
 Propitius-sis, heros, nobis, Neoptoleme,
 fauste, Pythiaca nunc in-tellure abscondite:
 accipe autem benevolorum hoc sacrificium,
 omnemque arceas metum nostra ab-urbe.
 Thetin cano, aureis-crinibus-decoram Thetin.

486. PALLADÆ.

Ventriculum, quem ipse vinxisti-et mittis,
 invenit puer, ut-solvit, vesicam ventosam.

487. EJUDEM.

Dapes mihi porcellorum qui-ficubus-nutriuntur apposui,
 siccorum, sitientium, Cypro venientium.
 Sed me ficatum ubi-didicisti, aut macta prompte,
 aut recrea ab urente siti liquore Cyprio.

488. TRYPHONIS.

Terpes bene-cithara-sonantem crepans Sciadibus cantum
 obiit, reditu-privatus, apud Lacedæmonios,
 non ense vulneratus, neque hastâ vel sagitta, sed sico
 labra. Heu! causis non caret mors.

489. PALLADÆ.

Grammatici filia genuit amore mixta
 sobolem masculam, femininam, neutram.

490. HELIODORI.

Pantarben lapidem ferens ignis ne time impetum:

488. TRYPHONIS HERMÆ FILII,
 in Terpen citharædum in Sciade Laconica ficu impetum
 atque inde mortuum.

Sollicitans Terpes felici pollice chordas
 Occubuit Sciadis in Lacedæmoniis.
 Hasta procul, procul ensis erat, sed hiantia ficus
 Labra petit. Morti tantula causa sat est.

489. PALLADÆ.

De duobus infantibus simul natis, simul mortuis.
 Femina masque prius fuerant: jam funere neutrum:
 Omne genus peperit filia Grammatici.

ρη.ύίως Μοίραις καὶ τὰ δόκητα πέλει.

491. ΘΕΩΝΟΣ.

Μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα.

Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς.

492. ΣΤΡΑΤ.

Κεῖτο δ' ὁμοῦ σάκος, ἔγχος, [ἄκων], θώρηξ, κόρυς, ἔππος.

493. ΑΛΛΟ.

Ἄσπις, τόξα, βέλεμνα, κόρυς, ξίφος, ἀλκιμον ἔγχος.

494. ΑΛΛΟ.

Ἴός, τόξα, σάκος, κυνέη, δόρυ, φάσγανον, θώρηξ.

495. ΑΛΕΞΠΟΤΟΝ.

Ἑλλάδος ἐνναετῆρες, ἀμεμφές ἡγεμονῆς,
μηκέτι πιστὰ φέροιτε δολοφρονέουσι γυναιξί.
Θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε, τὸν οὐ κτάνε δῆϊος Ἑκτωρ.

496. ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ὡ Στοικῶν μύθων εἰδήμονες, ὧ πανάριστα
δόγματα ταῖς ἱεραῖς ἐνθέμενοι σελίσιν,
τὰν ἀρετὰν ψυχᾶς ἀγαθὸν μόνον· ἅδε γὰρ ἀνδρῶν
μῶνα καὶ βίοντον ῥύσατο καὶ πόλιας.
Σαρκὸς δ' ἀδυπάθημα, φίλον τέλος ἀνδράσιν ἄλλοις,
ἥ μία τῶν Μνήμης ἦνυσε θυγατέρων.

497. ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Ἐρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μή, χρόνος.
Ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
θεραπεία σοι τὸ λοιπὸν ἡρτήσθω βρόχος.

498. ΑΔΗΛΟΝ.

Μὴ θάπτειν τὸν ἄθραπτον, ἕα κυσὶ κύρμα γενέσθαι·
γῇ πάντων μήτηρ μητροφθόρον οὐδέχεται ἄνδρα.

499. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀργαλέως φέρεται πολὺς χρόνος· ἀλλὰ παρέρπων

facile per-Parcas etiam insperata eveniunt.

491. THEONIS.

Monostichum in hebdomada.

Jupiter, Mars, Venus, Luna, Saturnus, Sol, Mercurius.

492. MILITARIA.

Jacebant una clypeus, ensis, hasta, lorica, galea, equus

493. ALIUD.

Clypeus, arcus, tela, galea, gladius, robusta hasta.

494. ALIUD.

Sagitta, arcus, scutum, galea, hasta, enses, lorica.

495. ANONYMI.

Helladis incolæ, inculpati duces,
non-jam fidem adhibeatis dolos-meditantibus mulieribus.
Femina me domuit, quem non interfecit hostis Hector.

496. ATHENÆI.

O Stoicorum sermonum scientes, o omnino-optima
dogmata sacris qui-deposuistis-in paginis,
virtutem animi bonum solum esse; hæc enim virorum
sola et vitam tuetur et urbes.
Carnis vero delicias, carum finem viris aliis,
una ex Mnemosynæ absolvit filiabus.

497. CRATETIS.

Amori finem-affert fames; sin minus, tempus.
Si vero ne hæc quidem flammam extinguunt,
ut curatio tibi deinceps neclatur laqueus.

498. INCERTI.

Ne sepefi non sepeliendum; sine canibus prædam fieri.
tellus omnium mater matris-suæ-stupratorem non recipit

499. INCERTI.

Egre graditur canum tempus; sed præterrepens

491. THEONIS VERSUS,
de septem stellis errantibus.

Saturnus, Sol, Luna, Venus, Mars, Jupiter, Arcas.

495. INCERTI.

Agamemnonis verba.

Ductores Danaûm, fortissima corda, dolosum
Femineum genus est: illarum credite nulli:
Me, quem trux Hector non abstulit, abstulit uxor.

496. INCERTI.

O quos instituit sacra porticus, optima quorum
Fortibus in libris nos monumenta docent,
Unica virtutem mentis bona: scilicet una

Sospitat illa urbes, sospitat illa viros.
Ast aliis pro fine sequi quæ dulcisa sensu
Monstrat Mnemosynes de grege blanda soror.

497. CRATETIS.

Fames amorem sedat, aut sedat dies:
Quod si nec istis flamma cedat contumax,
Medicina restat laqueus extremo loco.

498. INCERTI.

In eum qui novercam stupro polluerat.
Ne sepelire canem, canibus sed linquite prædam:
Terra parens probrum negat acceptare parentis.

499. INCERTI.

Canescens tempus vix est tolerabile: voces

καὶ φωνὰς κλέπτει φθεγγομένων μερόπων,
καὶ μὴ φαινόμενος τούτοις φαινόμενους ἀφανίζει,
καὶ μὴ φαινόμενους εἰς φανερόν προφέρει.
Ἦ ζωὴς ἀόριστος ἐν ἀνθρώποις τελευτῇ,
ἡμᾶρ ἐπ' ἡμᾶρ δὲ πρὸς ζῶον ἐρχομένων.

500. ΛΑΛΟ.

Μηκέτι κληρονόμους ὀνομάζετε φέγγος ὀρῶντας·
τούς δ' ἀποθνήσκοντας κληρονόμους λέγετε.
Οἱ νῦν κληρονόμοι νέκυες μέγα κέρδος ἔχουσι,
τῇ ἀναχώρησιν τοῦ μογεροῦ βίотου.

501. ΛΑΛΟ.

Τὴν πόλιν οἱ νέκυες πρότερον ζῶσαν κατέλειψαν·
ἡμεῖς δὲ ζῶντες τὴν πόλιν ἐκτρέφωμεν.

502. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Κονδίτου μοι δεῖ. Τὸ δὲ κονδίτον πόθεν ἔσθεν
τούνομα; τῆς φωνῆς ἐστὶ γὰρ ἀλλότριον
τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς Ῥωμαϊκῶς δὲ καλεῖται,
αὐτὸς ἂν εἰδείης, Ῥωμαϊκώτατος ὢν.
Σκέψασον οὖν μοι τοῦτο· τὸ γὰρ κατέχον με νόσημα
τοῦ στομάχου χρήζει τοῦδε, λέγουσι, ποτοῦ.

503. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἀλόγως ἐν διζύφῳ δύναιμι τινα θείαν
εἶναι ἔφην. Χθὲς γοῦν * διζυφὸν ἐν χρονίῳ
ἡπιάλω κάμν[οντι τεταρταίῳ] περιῆψα,
καὶ γέγονεν ταχέως, οἷα κρότων, ὑγιής.

503*. ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.

Ἴπποι γὰρ σπηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

504. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὰς Μούσας.

Καλλιόπη σφρίγην ἡρωίδος ἔδρεν αἰοδῆς·

ipsas ex hominum surripit ore dies :
Ipsa latens (est quod mirere) patentia delet
Plurima, quæque latent illa patere facit.

[INCERTI.]

Terminus incertus vitæ : certissima sed res,
Ad tenebras nasci, quos parit illa dies.

500. INCERTI.

De Beryti casu.

Illos qui superant, hæredes dicere noli;
Hæredes, quos mors abstulit, esse puta.
Magnorum licet hæredes dixisse bonorum,
Tædia qui vitæ tanta lucrificiunt.

501. Aliud ejusdem argumenti.

Ante relinquebant vivam, quos mors tulit, urbem;
Nos urbem vivi, prohi dolor, efferimus.

et voces surripit loquentium articulate-hominum,
et non conspicuus conspicuos delet,
et non conspicuos in conspicuum profert.
Heu vitæ indefinitam inter homines metam,
de-die in diem ad tenebras progredientes.

500. ALIUD.

Ne jam heredes nominate lucem videntes;
verum morientes dicite heredes.
Qui nunc heredes mortui magnum lucrum habent,
recessum-ab ægra vita.

501. ALIUD.

Urbem mortui prius viventem reliquerunt;
nos vero viventes urbem efferimus.

502. PALLADÆ.

Condito mihi opus est. Conditum vero unde habuit
nomen? A lingua est enim alienum
Græcorum; si latine autem vocetur,
ipse sciveris, quum sis latinissimus.
Præpara igitur mihi hocce; nam qui invasit me morbus
stomachi eget hacce, aiunt, potione.

503. EJUSDEM.

Non immerito in dizyphis virtutem quandam divina'm
inesse dixi. Heri enim dizyphum in diuturna
febre laboranti [quartana] alligavi,
et evasit cito, tanquam croto, sanus.

503*. ΝΙΚΑΝΔΡΙ.

Equi enim sunt vesparum origo, tauri vero apum.

504. INCERTI.

In Musas.

Calliope-scientiam heroici invenit cantus;

502. PALLADÆ.

Conditum sitio; sed quæ tamen hujus origo
Nominis? hanc vocem Græcia nosse negat.
An vox ista fluat Latii sermonis ab usu,
Sermonis Latii gloria, scire tuum est.
Hoc rogo mi facias. Nam quem nunc sentio morbum
Ventriculi, potus talis egere ferunt.

503. EJUSDEM.

Zizypha non frustra sanctum quid habere profabar,
Nam vel heri tali sum medicatus ope
Ardentem quem sæva diu quartana tenebat,
Et valuit subito, quale nec ipse Croton.

ΝΙΚΑΝΔΡΙ.

Ortus equi vespis, apibus primordia tauri.

504. INCERTI.

Quæ et quot Musæ.

Calliope princeps Heroi carminis auctor :

Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιχδέα μολπὴν·
 Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυχρῆα φωνήν·
 Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὔρε·
 5 Τερψιχόρη χάριεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλοῦς·
 ὕμνους ἀθανάτων Ἑρατῶ πολυτερπέας εὔρε·
 τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὔρεν·
 [ἁρμονίην πάσῃσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς·]
 Οὐρανίη πόλον εὔρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρον·
 10 κωμικὸν εὔρε Θάλεια βίον καὶ ἦθεα κεδνά.

505. ALIUD.

Ei: tās autās.

Οὐκ ἴδε Τερψιχόρην ὁ ζωγράφος, ἀλλ' ὑπὸ τέχνας
 ψεύδεται ὀφθαλμοῦς δείκλον ἀτρεκίη.

Εἴ ποτε τερψινόιο, φίλος, φόρμιγγος ἀκούσης,
 τὴν Ἑρατῶ θαύμαζες τόσης εἰδήμονα τέχνης.

5 Εὐτέρπη δονάκεσσι πολυτρήτοισι λιγαίνει,
 πνεῦμα σοφῆς ὀχρηγὸν ἐπισπεύρουσα μελίσσης.

Κωμικὸν ἀμφίπτω Θάλεια μέλος, ἔργα δὲ φωτῶν
 οὐχ ὅσων θυμέλῃσι φιλοκροτάλοισιν ἀθύρω.

Εἰκόνα τῆς σοφίης ποτιδέρκεο· Καλλιόπης γὰρ
 10 εἰκόνα σῇ κραδίῃ λάμβανε τὴν σοφίην.

Ἀφροκόμοις Φοῖβοιο παρὰ τριπόδεσσι κελεύω
 Κλειῶ, μαντοσύνης Μοῦσα καὶ ἱστορίης.

Clio pulchras-choreas-ducentis citharæ dulce melos;
 Euterpe tragici chori multisonam vocem;
 Melpomene mortalibus suavam lyram invenit;
 Terpsichore venusta præbuit doctas tibias;
 hymnos immortalium Erato valde-hilarantes invenit;
 oblectamina saltationis Polymnia sapientissima invenit;
 [harmoniam cunctis Polymnia dedit cantibus;]
 Urania polum invenit et cælestium choream astrorum;
 comicam invenit Thalia vitam et ethopæias probas.

505. ALIUD.

In easdem.

Non vidit Terpsichoren pictor, sed per artem
 decipit oculos simulacrum veritate.

Si quando animum-exhilarantem, o amice, lyram audieris,
 Eratonem mirare tantæ scientem artis.

Euterpe arundinibus multum-perforatis modulatur
 spiritum doctæ vectorem iis inspergens apis.

Comicum curo Thalia melos, operaque hominum
 non purorum in-scenis crotalorum-amantibus ludo.

Imaginem sapientiæ adspice : Calliopæ enim
 imaginem tuo pectore concipe quæ-est sapientia.

Lauro-comatos Phœbi juxta tripodas impero
 Clio, vaticinii Musa et historiæ.

Movit docta choros-facili testudine Clio :
 Euterpe tragico graditur spectanda cothurno :
 Jactat Melpomenes se barbitos esse repertum :
 Tibia Terpsichore cœpit resonare magistra :
 Divinos Erato cantu celebravit honores :
 Efflinxit varios arguta Polymnia gestus :
 Uranie cœli motus signavit et astra :
 Comica morato lusit sermone Thalia.

505. ALIUD.

De iisdem.

Terpsichoren pictor non viderat : arte sed ipsam
 Sic simulat, veram visus ut esse patet.

Si dulcis citharæ sonitus tibi mulceat aures,

Hac Erato laudes a te ferat arte reperta.

Multifores calamos Euterpe tangere gaudet,
 Flatibus Hyblæas variis imitata volucres.

Carminē sermoni ludens propiore Thalia
 Æmulor in scena mores et crimina vitæ.

En efficta tibi sapientia; Calliopæ
 Ora videns, illam mente tuere tua.

Versor apud tripodas Phœbique umbracula laurus,
 Fatidicum Clio numen et historicum.

Οὐρανίη ψήφοιο θεορρόητῳ τινὶ μέτρῳ
ἀστρίψην ἐδίδαξα παλινδίνητον ἀνάγκην.

15 Σκέπτεο χαλκεόφωνον ἐπισπέρχουσιν αἰοιδῶν
Μελπομένην, ἐρατῆς Ἰστορα εὐεπίης.

Σιγῷ, φθεγγομένη παλάμης θελξίφρονα παλμὸν,
νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπῇν.

506. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἐνεία τὰς Μούσας φασὶν τινες· ὡς ὀλιγώρως!
ἦνίδε καὶ Σαπφῷ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

507. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἡσιόδου τό τ' αἶσμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν αἰοιδῶν
ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ [οὐ] τὸ μελιχρότατον
τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. Χαίρετε, λεπταὶ
βῆσις. Ἀρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

508. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὅταν θέλῃ τις ἡμέραν ἰδεῖν καλὴν,
συντυχάνων σοι γίνεταί καλῆμερος·
τούναντίον δὲ καὶ τις εἰ θέλοι παθεῖν,
μὴ συντυχῶν σοι γίνεταί κακῆμερος.

509. [ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΥ.]

Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρέζουσιν.

510. ΑΔΗΑΟΝ.

Γῆμε Κριτωνιανὸς με, Σόλων ἐτέκνωσεν· ἐκλήθην
Μελτίνη· πλάσθη ἀνδρὸς ἐμοῦ παλάμαις.

511. ΑΔΗΑΟΝ.

Χιονέην τρίχα Παιτῶν ἐκέλευέ με χρυσῷ
δαιδάλλειν ἀγαναφορσύνῃ, ἐτέλεσσα δὲ χαίρων,
οὐνεκ ἐξ ἐμέθεν τότε οἱ θυμῆρες ἔκρινεν.

512. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς βίβλον.

Εὐμενέως πρότωιο δεδεγμένος δργία βίβλου

Uranie, numero celesti tempora signans,
Astrorum docui certa sub lege recursus.

En tibi, grandiloqua complet quæ pulpita voce,
Melpomenen, docti carminis artificem.

Cum taceam, loquitur variis manus apta figuris,
Et mea sunt agili facunda silentia nutu.

506. PLATONIS.

De Sapphone.

Esse novem quidam Musas dixere, sed errant :

Urania calculi divinitus-edicta quadam mensura
sideream docui circulo-recurrentem necessitatem.

Considera ærea-voce-resonos urgentem cantus
Melpomenen, amabilis scientem eloquentiæ.

Sileo, ut-vocem-edens palmæ mentes mulcentem strepi-
nutu vocale edisserens silentium. [tum,

506. PLATONIS.

Novem Musas dicunt quidam : quam negligenter!
ecce et Sappho e-Lesbo decima.

507. CALLIMACHI.

Hesiodi est et cantus et modus; minime vatum
ultimus est, sed vereor ne non suavissimum [nues
horum (ejus) carminum Solensis expresserit. Salvete te-
sermones, Arati monumentum lucubrationis.

508. PALLADÆ.

Quum vult aliquis diem videre pulchram,
congregiendi tecum fit bona-utens-die;
contrario autem aliquis si vult affici,
non congregiendi tecum fit mala-utens-die.

509. ORACULUM.

Coliades autem mulieres remis pisces fricabunt

510. INCERTI.

Duxit-uxorem me Critonianus, Solo genuit, vocata-sum
Meltine, efficta-sum viri mei manibus.

511. INCERTI.

Niveum crinem Pæon jussit ine auro
effingere benigno-animo; confeci autem gaudens,
quod ex me hoc sibi jucundum judicavit.

512. INCERTI.

In librum.

Benevole primi qui-accepisti mysteria libri

Ecce tibi Sappho Lesbica, quæ decima est.

507. CALLIMACHI.

Hesiodi tenor hoc in carmine : non malus ille
Vates; sed metuo, ne satus ille Solis
Quod pertricosum est sibi legerit. I procul a me,
Noctis Arateæ, tenuia verba, labor.

508. PALLADÆ.

Bene auspicatum si quis exoptat diem,
Quod vult habebit, obvius factus tibi.
Contrariumque, quamlibet nolit, tamen,
Si non videt te, nactus est atram diem.

φιλοπόνου, γραπίδεσαι δεδειγμένα βένθεα μύθων,
κοιράνου Αὐσονίοισι διδάσκαλε, ἴλαος εἷης.

513. KRINAGOROU.

Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες, ὅσσα Μένανδρος
ἔγραφεν, ἢ Μουσέων σὺν μῆτι ἢ Χαρίτων.

514. AΛΛΟ.

Ἐς γάμον * ἔξευξέν με νεοζεύκτοιο Προκίλλης
τὸν νυμφῶν θαλάμοις αἰὲν αἰδόμενον,
εὐζάμενος τάδε Μῆνις ὁ κωμικός· « ὦ Ὑμέναιε,
« ἔρχεο καὶ νύμφῃ καὶ γαμέοντι φίλος ».

515. AΛΛΟ.

Τρεῖς εἰς αἱ Χάριτες· σὺ δὲ δὴ μία τῆς τριῶν ταύταις
γεννήθης, ἵν' ἔχῃς αἱ Χάριτες Χάρिता.

516. KRINAGOROU.

« Ἐρδοὶ τὴν ξμαθέν τις, » ὅπου καὶ ὑπ' Ἀλπίας
ληῖστα λασίαις ἀμφίκομοι κεφαλαῖς, [ἄκρας
φωρῆς ἀπτόμενοι, φύλακας κύνας ὧδ' ἀλέονται·
χρίονται νεφροῖς πῖαρ ἔπεστιν ὅσον,
ψευδόμενοι ῥινῶν δ' ὅζον στίβον. ὦ κακὸν εὐρεῖν
ῥήϊτεροι Λιγύων μῆτις ἢ ἀγαθόν.

517. ANTIPATROU ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Ὅρφεός θῆρας ἔπειθε, σὺ δ' Ὅρφέα· Φοῖβος ἐνίκῃ
τὸν Φρύγα, σοὶ δ' εἶκει μελπομένη, Γλάφυρε,
οὖνομα καὶ τέχνης καὶ σώματος. Οὐ κεν Ἀθήνη
ἔβριψεν λωτοὺς τοῖα μελιζομένη,
οἷα σὺ ποικιλοτερπές· ἀρυπνώσαι κεν ἀκούων
αὐτὸς Πασιθέης ὕπνος ἐν ἀγκάλισιν.

518. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Μακύνου τείγῃ, Ζεῦ Ὀλύμπιε, πάντα Φιλίππου
ἀμπατά· χαλκείας κλείε πύλας μακάρων.
Χθὼν μὲν δὴ καὶ πάντος ὑπὸ σκήπτροισι Φιλίππου
δέδμηται· λοιπὰ δ' ἅ πρὸς Ὀλυμπον ὁδός.

519. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πίομαι, ὦ Ληναῖε, πολλὸ πλεόν ἢ πῖε Κύκλωψ
νηδὺν ἀνδρομέων πλησάμενος κρεάων·
πίομαι. Ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκραρον ἐγὼ τοῦ ἀράζα

laboriosi, stylis monstratos recessus sermonum,
principis Ausoniorum magister, propitius esto.

513. CRINAGORÆ.

Dramatibus in multis excelluisti, quotquot Menander
scripsit, vel Musarum cum una, vel Gratiarum.

514. ALIUD.

In nuptias junxit me recens-junctæ Procillæ,
nympharum thalamis usque celebratum,
precatus hæc Menis comicus : « O Hymenæe,
veni nymphæ et ducenti amicus. »

515. ALIUD.

Tres sunt Gratiæ : tu vero sane una tribus his
nata-es, ut habeant Gratiæ Gratiā.

516. CRINAGORÆ.

« Faciat quam didicit quis *artem* », quando et sub Alpibus
prædones hirtis circumcomati capitibus, [summis
latrocinium aggredientes, custodes canes sic vitant :
unguntur pingui renibus quantum insidet,
fallentes narium acre vestigium. Proh ! malum invenire
promptiores Ligurum mentes quam bonum.

517. ANTIPATRI THESSALONIC.

Orpheus feras mulcebat, tu vero Orpheā; Phœbus vicit
Phrygem, tibi autem cessit canenti, o Glaphyre,
nomen *verum* et artis et corporis. Minerva non
projecisset tibias, talia si-modularetur,
qualia tu, o varie-mulcens : obdormiscat *te* audiens
ipse Somnus Pasithecæ in ulnis.

518. ALCÆI MESSENI.

Macyni *urbis* muri, o Jupiter Olympie, omnes Philippo
scansiles; *jam* œneas claude portas beatorum.
Tellus quidem sane et pontus sub sceptris Philippi
domita-sunt; reliqua *est* autem ad Olympum via.

519. EJUSDEM.

Bibam, o Lenæe, inulto plus quam bibebat Cyclops
ventrem humanis postquam-impleverat carnibus : [sum
bibam. O utinam utique et cum-cerebro inimici excus-

515. INCERTI.

Gratia trina, sed his tu de tribus orta fuisti,
Ut tribus una foret gratia grata magis.

516. CRINAGORÆ.

Vis eadem vestra est, Ligures, quæ naris odoræ;
Prompta malum potius quam reperire bonum.

517. ANTIPATRI.

Orpheus ante feras, sed tu nunc Orpheā mulces,
Et Phryga qui vicit, cedit Apollo tibi,
O Glaphyra tam re quam nomine : credo, nec esset
Palladia quondam tibia jacta manu,

Tam bene si caneret, tua quam canit : audiat istam,
Pasithecæ in gremio dormiet ipse Sopor.

518. ALCÆI MESSENI.

Macyni portas potuit superare Philippus :
Juppiter, ætheriis obdere claustra, tuum est.
Cum mare, cum tellus agnoscant sceptris Philippi,
Quid præter cæli restat inire viam?

519. ALCÆI.

Plus ego, Bacche, bibo, quam vasto corpore Cyclops.
Sumsit ab humana cum sibi carne dapes.
Quum bibo, tum vellem sceleratum hostile cerebrum

βρέγμα Φιλίππειος ἐξέπιον κεφαλῆς!
 ὅσπερ ἑταιρείοιο παρὰ χρητῆρι φόνοιο
 γεύσατ', ἐν ἀκρίτῳ φάρμακα χευάμενος.

520. AΛΛΟ.

Ἀλκαίου τάφος οὗτος, ὃν ἔκτανεν ἡ πλατύφυλλος
 τιμωρὸς μοιχῶν γῆς θυγάτηρ βράφανος.

521. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Σαπφῶ παρὰ τῶν Μουσῶν.

Οὐκ ἄρα σοί γε δλιζον ἐπὶ κλέος ὥπασε Μοῖρα
 ἡματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίου,
 Σαπφῶ· σοὶ γὰρ ῥῆσιν ἐνεύσαμεν ἄφθιτον εἶμεν,
 σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεύσεν ἑρσφάραγος·
 μέλψεται ἐν πάντεσσιν αἰοῖδιμος ἀμερίοισιν,
 οὐδὲ κλυτὰς φάμας ἔσσειαι ἡπεδανά.

522. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰλιάς, ὃ μέγα ἔργον, Ὀδυσσεΐς τε τὸ σῶφρον
 γράμμα, τὸ καὶ Τροίῃ θῆκεν ἴσῃν Ἰθάκην,
 τὸν με γέροντ' αὖτοισι' ἐς αἰὲν νέον· ἡ γὰρ Ὀμήρου
 σειρὴν ὑμετέρων ρεῖται ἀπὸ στομάτων.

523. ΑΔΗΛΟΝ.

Καλλιόπη πολύμυθε μελίσσοδότου Ἑλικῶνος,
 τίχτε μοι ἄλλον Ὀμηρον, ἐπεὶ μὲν ἄλλος Ἀχιλλεύς.

524. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἕμνος εἰς Διόνυσον.

Μῆλπωμεν βασιλῆα φιλεῖον, εἰραφώτην,
 Ἀβροκόμην, ἀγορῆον, αἰοῖδιμον, ἀγλαήμορπον,
 Βοιωτὸν, βρόμιον, βακχεύτορα, βοτρυοχαίτην,
 Γηρόσυτον, γονόνετα, γιγαντολέτην, γελώοντα,
 Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον,
 Εὖτον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκοιμον,
 Ζηλαῖον, ζάχολον, ζηλήμονα, ζηλοδοτῆρα,
 Ἥπιον, ἡδυπότην, ἡδύθορον, ἡπεροπῆα,
 Θυρσοφόρον, Θρήϊκα, θιασώτην, θυμολέοντα,
 Ἰνδολέτην, ἱμερτὸν, ἱοπλόκον, ἱραφιώτην,
 Κωμαστήν, κεραὸν, κισσοστέφανον, κελαδινόν,
 Λυδὸν, ληναῖον, λαθικηδέα, λυσιμέριμον,
 Μύστην, μαινώλιον, μεθυδύτην, μυριόμορπον,
 Νυκτέλιον, νόμιον, νεβρώδεα, νεβριδόπεπλον,

sinciput Philippici ebiberem capitis!
 qui amicorum juxta cratera sanguinem
 gustavit, mero venena postquam-infudit.

520. ALIUD.

Alcæi tumulus hicce, quem interemit latis-fulta-foliis
 castigatrix mæchorum telluris filia rapa.

521. ANONYMI.

In Sappho ex Musarum persona.

Non sane tibi exiguum decus præbuit Parca
 die quo primo lucem vidisti solis,
 Sappho. Tibi enim loquelam annuimus ut sempiterna sit,
 unaque pater omnium annuit late-sonans;
 celebraberis in omnibus cantu-digna hominibus,
 neque inclytæ famæ eris expers.

522. ANONYMI.

Ilias, o magnum opus, Odysseæque casta
 scriptio, quæ et Trojæ fecit æqualem Ithacem,
 me senem augæalis usque juvenem: nam Homeri
 Siren vestris funditur ab oribus.

523. INCERTI.

Calliope facundissima apes-pascentis Heliconis, [les.
 parturi mihi alium Homerum, quando venit alius Achil-

524. ANONYMI.

Hymnus in Dionysum.

Canamus regem qui amat Euoe, insuticium,
 molli-coma, agrestem, decantatum, splendida-forma,
 Bæotium, frementem, bacchatorem, racemis-comatum,
 hilarem, fecundum, giganticidam, ridentem,
 Jove-natum, bis-genitum, dithyrambo-genitum, Dionysum,
 Evium, bene-comatum, felicem-vineis, comissatorem,
 æmulum, iracundum, zelo-plenum, zeli-datorem, [torem,
 blandum, suaviter-potantem, suaviter-sonantem, decep-
 thysigerum, Thracium, choros-cientem, animo-leonino,
 Indiæ-victorem, desiderabilem, violas-nectentem, insutum,
 comissatorem, cornutum, hedera-cinctum, strepentem,
 Lydum, torcularium, curas-oblivioni-dantem et solven-
 mystem, furentem, vini-datorem, infinitis-formis, [tem,
 nocturnum, pastorem, hinnuli-pelle-indutum ut pallio,

Omne Philippeo sugere de capite.
 Ille etenim mensas et pocula cæde sodalis
 Polluit, infundens mixta venena mero.

523. [ΔΙΟΝΥΣΙΣ.]

Calliope, quæ dulce sonas Heliconis in umbra,
 Fac sit ut alter Homerus; adest en alter Achilles.

524. ANONYMI HYMNUS

in Bacchi honorem.

Dux bone Bassaridum, tibi quæ cantabimus, audi.
 Altor, amorivictor, amabilis, aureicornis,
 Blande, benigniloquens, Bæote, binate, bimater,

Crapulifex, cornute, Corymbitenens, celebrate,
 Dulcis, dulciloquens, dithyrambice, deliciasior,
 Erro, Erronidocens, Eleleu, Evan, Epulator,
 Flavicomans, furiose, ferax, femorinsite, fallax,
 Gaudens, gaudiipor, Gigantilus, Genialis,
 Hastiger, hospitamans, hederambite, Hymen, Hymenææ,
 Ignigena, indetonse, juvans, jactator, Iacche,
 Lyde, Lycurgidomans, Liber, Læmæ, Lyæe,
 Mysta, madens, mollis, mentirrupa, magnanimator,
 Nubifugans, Nyseu, noctambulo, nebridipor,
 Ogygie, Orgiamans, Omesta, occultidolori,

- 15 Ξυστοβόλον, ξυνόν, ξενოდώτην, ξανθοκάρηνον,
 Ὀργίλον, ὀβριμόθυμον, ὀρέσκιον, οὔρεσιφοίτην,
 Πουλυπότην, πλαγυχτήρα, πολυστέφανον, πολύκωμον,
 Ῥηξίνοον, ραδινόν, ρικνώδεα, ρηνοφορήα,
 Σκιρτητόν, Σάτυρον, Σεμεληγενέτην, Σεμελῆα,
 20 Τερπνόν, ταυρωπόν, τυρβήνολέτην, ταχύμηνιν,
 Ὑποφόβην, ὑγρόν, ὑμενήϊον, ὑλήεντα,
 Φηρομανῆ, φρικτόν, φιλομειδέα, φοιταλιώτην,
 Χρυσόκερων, χαρίεντα, χαλῖφρονα, χρυσεομίτρην,
 Ψυχόπλανῆ, ψεύστην, φοφομήδεα, ψυχόδαικτῆν,
 25 Ὠρίον, ὠμωστήν, ὠρεΐτροπον, ὠρεσίδουπον.
 Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύϊον, εἰραφιώτην.

525. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα.

- Ὑμένωμεν Παιᾶνα μέγαν θεόν Ἀπόλλωνα,
 Ἀμβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀερσεκόμην, ἀδροχαίτην,
 Βριθύνοον, βασιλῆα, βελεσσιχαρῆ, βιοδώτην,
 Γηθόσυον, γελώνντα, γιγαντολέτην, γλυκύθυμον,
 5 Διογενῆ, Διόπαιδα, δρακοντολέτην, δαφνογηθῆ,
 Εὐλάλον, εὐρυδίην, ἐκατηδόλον, ἐλπιδοδώτην,
 Ζωογόνον, ζάθεον, ζηνόφρονα, ζηλοδοτῆρα,
 Ἥπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύφρονα, ἡπιόχειρα,
 Θηροφόνον, θαλερόν, θελξίφρονα, θελγισίμυθον,
 10 Ἰαφέτην, ἱμερτόν, ἱήϊον, ἱπποκορυστήν,
 Κοσμοπλόκον, Κλάριον, κρατερόφρονα, καρπογένεθλον,
 Λητογενῆ, λαρόν, λυρογηθέα, λαμπετόνντα,
 Μυστιπόλον, μάντιν, μεγαλήτορα, μυριόμορφον,
 Νευροχαρῆ, νοερόν, νηπενθέα, νηφαλιῆα,
 15 Ξυνοχαρῆ, ξυνόν, ξυνόφρονα, ξυνοδοτῆρα,
 Ὀλβιον, ὀλβιοεργόν, Ὀλύμπιον, οὔρεσιφοίτην,
 Προῦν, πανδερκῆ, παναπήμονα, πλουτοδοτῆρα,
 Ῥυσίπονον, ροδόχρουν, ρηξήνορα, ρηξικέλευθον,
 Σιγαλόεντα, σοφόν, σελαηγενέτην, σωτῆρα,
 20 Τερψίχορον, Τιτᾶνα, τελέστορα, τιμήεντα,
 Ὑμναγόρην, ὕπατον, ὑψαύχενα, ὑψήεντα,
 Φοῖδον, φοιδάζοντα, φιλοστέφανον, φρενογηθῆ,
 Χρησμαγόρην, χρύσειον, χρυσόχροα, χρυσοβέλεμονον,
 Ψαλμοχαρῆ, ψάλτην, ψευσίστρυγα, ψυχοδοτῆρα,

hastas-vibrantem, communem, hospitum-datorem, flavum
 iracundum, fortem, in-montibus-cubantem, montivagum,
 multibibum, erronem, valde-coronatum et comissantem,
 mentes-frangentem, gracilem, hirtum, ovinae-gestatorem,
 saltatorem, satyrum, Semeligenam, Semeleum, [cundum,
 jucundum, taurino-aspectu, Tyrrenum-perditorem, ira-
 somnum-expellentem, lubricum, nuptialem, silvestrem,
 feris-insanientem, terribilem, amantem-risus, insane-vagum
 aureo-cornu-venustum, qui-laxat-mentem, aurea-mitra,
 animos-fallentem et laniantem, mendacem, clamosum,
 maturum, crudivorum, in-montibus-nutritum et strepen-
 Canamus regem qui-amat-evoe, insuticium. [tem.

525. ANONYMI.

Hymnus in Apollinem.

Canamus Pæanem magnum deum Apollinem,
 inmortalem, formosum, intonsum, molliter-comatum,
 gravi-mente, regem, jaculis-gaudentem, vitæ-datorem,
 hilarem, ridentem, gigantidam, animo-dulci. [tem,
 Jove-natum, Jovis-filium, draconicidam, lauro-gauden-
 facundum, robustissimum, late-jaculantem, spei-datorem,
 animalia-creantem, divinum, Jovis-mente-præditum, zeli-
 mitem, suaviloquum, dulci-mente, blanda-manu, [datorem,
 ferarum-occisorem, florentem, qui-mulcet-mentes et ver-
 sagittatorem, desiderabilem, jaculatorem, galeatum, [bis,
 ornatus-nectentem, Clarium, fortem, fructuum-patrem,
 Latona-genitum, gratum, lyra-gaudentem, splendentem,
 mysteria-agentem, vatem, magnanimum, multiformem,
 nervis-gaudentem, prudentem, letum, sobrium,
 communi-gaudentem, communia sapientem et dantem,
 beatum, beatos-efficientem, Olympium, montivagum,
 lenem, omnia-videntem, innoxium, divitiarum-datorem,
 labore-solventem, roseum, qui-viros-frangit, vias-aperit,
 lucentem, sapientem, qui-splendorem-gignit, salvatorem,
 tripudiis-oblectantem, Titana, initiatorum, honoratum,
 qui-hymnos-canit, summum, elata-cervice, altum,
 Phœbum, lustrantem, coronarum amantem, exhilarantem,
 oracula-edentem, aureum, aureo-colore, aureis-sagittis. [rem,
 psalmis-gaudentem, psalten, Styga-fallentem, animæ-dato-

Pascue, potator, placidissime, pampinivite,
 Querquere, quadrupedans, quatimembre, quietiparator,
 Risor, ruridecor, rugitrahe, rixivocator,
 Suavis, somnidator, Semeleie, sertiplicator,
 Thysitenens, Tyrrhenidomans, Thyasota, Thyonen,
 Vitisator, violans, volupiseque, verbiprofusor. * *

525. ANONYMI HYMNUS

in honorem Apollinis.

Aonidum præses, canimus te, Sancte Deorum.
 Arcitemens, animator, amabilis, augur, Apollo,
 Bubsequa, bellipotens, boniprome, benigne, beate,
 Cynthie, clarificans, celerans, Citbarcede, comate,

Delphice, ditimanus, divinitoquens, dominator,
 Egrege, extispex, effator, equinduperator,
 Faticanens, formose, furens, florens, fericida,
 Grandigradans, Grynæ, Gigantidomans, generose,
 Heriparens, hilarator, honorifer, hymnisonator,
 Imbrifer, immortalis, iterductor, Joviproles,
 Lauricomans, lyricen, Latoe, laborifugator.
 Mollis, mundiparens, mitis, mendacinimice,
 Nubilipelle, nitens, nebridindue, nominidives,
 Omnituens, opidans, oraculifusor, ovator,
 Phœbe, pater, Pæan, Parnassie, participator,
 Quæstifugans, quatimens, quæsitator, quadrijugator,
 Regiregens, rutilans, rurispex, rumpitchebre,
 Summe, Sagittipotens, Sapiens, Serpentinecator,

26 Ὀλύμπον, ὠκυπέτῃ, ὠκύσκοπον, ὠρσιδιώτην.
Ἵμνέωμεν Παιῖνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.

526. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Κλεῖε, θεός, μεγάλοις πύλας ἀκυήτας Ὀλύμπου·
φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀρόπολιν.
Ἦδη γάρ καὶ πόντος ὑπέξευκται δορὶ Ῥώμης,
καὶ χθών· οὐρανὴ δ' οἶμος ἔτ' ἔστ' ἄβατος.

527. ΧΡΗΣΜΟΣ.

Τλῆθι λέων ἀτλήτα παθὼν τετληότι θυμῷ·
οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει.

528. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς τὸν οἶκον Μαρίνης.

Χριστιανοὶ γεγαῶτες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐνθάδε ναιετάουσιν ἀπήμονες· οὐδὲ γὰρ αὐτοὺς
λῶν φόλλιν ἀγούσα φερέσβιον ἐν πυρὶ θήσει.

529. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐς κλινάριον πόρνης ἀπὸ δάφνης.

Ἀέτρον ἐνδὸς φεύγουσα λέκτρον πολλοῖσιν ἐτύχθη.

530. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἀρχοντα ἀνάξιον.

Οὐκ ἐθέλουσα Τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ,
ὅς ἐστι καὶ μέγρι σου πάντα ποιεῖν δύναται.

531. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἰσαύρου.

Αὔρις ἴσα θέουσιν, ὅθεν λάχον οὐνομα τοῦτο.

532. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς κολόκυνθον.

Εἰπέ μοι, ὦ κολόκυνθε, τίνοος χάριν εἰσέτι καὶ νῦν
οὐ σικύων ἐφάνη διερὸν γένος, οὐ κολοκύνθων.

Ὁ κολόκυνθος πρὸς ταῦτα.

Ζηγὸς ἐπομβρήσαντος ἐπεκλύσθησαν ἀρουραι,
ἡμετέρην δ' ἀέκουσαν ἔτι κρύπτουσι γενέθλην.

533. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸν ἀπὸ κοντοῦ κατερχόμενον θηριομάχην.

Κοντὸν ἀνὴρ κατέπηξε, δέμας δ' εἰς ἀέρα βίψας

celeriter-gradientem et loquentem, et speculantem, mon-
Canamus Pæanem magnum deum Apollinem. [ticubum.

526. ALPHÆI MYTILENÆI.

Claude, deus, magni portas infatigatas Olympi;
custodi, o Jupiter, divinam ætheris arcem.
Jam enim et pontus subjugatus-est hastæ Romanæ,
et tellus : cælestis vero via adhuc est inaccessa.

527. ORACULUM.

Exantla leo intolerabilia passus toleranti animo :
nullus hominum injuriam-inferens poenam non solvet

528. PALLADÆ.

In domum Marinæ.

Christiani facti Olympias sedes qui-habent
hic habitant sine-injuria : neque enim illos
fundibulum follem agens vivificum in igne ponet.

529. INCERTI.

In lectulum meretricis e lauro confectam.

Lectum unius fugiens, lectus multis facta-est *Daphne*.

530. INCERTI.

In præfectum indignum.

Non volens *Fortuna* te provexit; sed ut ostenderet
se vel usque ad te cuncta posse facere.

531. INCERTI.

In *Isauros*.

Auris pariter currunt, unde sortiti-sunt nomen hocce.

532. INCERTI.

In cucurbitam.

Dic mihi, o cucurbita, qua gratia nunc adhuc [tarum :
neque cucumerum apparuit humidum genus nec cucurbi-

Cucurbita ad hæc.

A *Jove* pluviâ-immittente inundata-sunt rura,
et nostram invitam adhuc occultant generationem.

533. INCERTI.

In bestiarium conto degressum.

Contum vir *terra* defixit, corpusque in aera jaciens

Trossule, telipotens, Thymbræe, timorisubactor,
Vericanens, velox, venator, vaticinator. **

526. ALPHÆI MYTILENÆI.

Tempus erit, superas jam serves cautius arces,
Juppiter : æternas objice claude fores.

Omne mare et tellus armis cessere latinis;

Nec restat nisi quod sidera quærat iter.

527. INCERTI.

Fortiter hæc leo fer, quamvis fera, quando ferendum est;

Injustos homines sero, cito, pœna sequetur.

529. INCERTI.

In lectum scorti e lauru.

Unius effugi, multis sum facta cubile.

530. INCERTI.

In Præsidem eo gradu indignum.

Non te provexit *Fortuna* favore, sed ingens
Te desit exemplum cuncta licere sibi.

ἰδνύθη προκάρηνος, ἀνεγρομένου δ' ὑπένερθεν
θηρὸς ὑπερκατέβαιεν ἐυστρέπτοις πόδεσσιν·
οὐδὲ λάβεν· λαοὶ δὲ μέγ' ἱαχον· ἔκφυγε δ' ἀνὴρ.

534. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἀρτεμιν.

Ἄρτεμις ἰδρώουσα προάγγελός ἐστι κυδοιμοῦ.

535. ΑΛΛΟ.

Κισσῶ μὲν Διόνυσος ἀγάλλεται, αἰγίδι δὲ Ζεὺς,
οἱ ναέται ξείνοις, ἡ δὲ πόλις ναέταις.

536. ΑΛΛΟ.

Εἰς Ἀλφειὸν ποταμόν.

Ἄβροχον ἐν πελάγεσσι δι' ὕδατος ἔπλεεν ὕδωρ.

537. ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Τίπτε με θρυλήσαντες ἐμὴν ἀπεπαύσατ' αἰοδῆν;
ἱππεὺς ἱππεύειν ἐδάη, καὶ αἰοδὸς αἰεῖδεν·
ἦν δὲ τις ἱππεύειν δεδαῶς ἐθέλῃσιν αἰεῖδεν,
ἀμφοτέρων ἡμαρτε, καὶ ἱπποσύνης καὶ αἰοδῆς.

538. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐχει τὰ κδ' γράμματα.

Ἄβροχίτων δ' ὁ φύλαξ θηροζυγοκαμφιμέτωπος.

539. ΑΛΛΟ.

Ὅμοιον.

Ἄβρὸς δ' ἐν προχοαῖς Κύκλωψ φθογγάζετο μύρμηξ.

540. ΑΔΗΛΟΝ.

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βίβλον
τοῦφεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.

Ὅρφη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἦν δὲ σε μύστης
εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἥελιου.

541. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Θειογένης Πείσωνι τὰ τεχνήεντα κύπελλα

534. INCERTI.

Præmonet instantes sudans Diana tumultus.

535. INCERTI.

Ægide rex Superum gaudet, Bromiusque corymbis,
Hospitibus cives, civibus hæc patria.

536. NESTORIS.

De fluvio Alpheo.

Æquor aquæ subeunt neque vi temerantur aquarum.

537. NESTORIS NICÆNSIS.

In aurigam.

Dulcia cur strepitus vester mea carmina turbat?

Noverunt equitare equites, cantare poetæ:

Appetat at si quis cantus equitare peritus,

se-curvavit præceps, excitatam vero sursum
belluam superne-transcendit agilissimis pedibus; [vir.
nec bellua eum cepit: at populi exclamarunt; et effugit

534. INCERTI.

In Dianam.

Diana sudans prænuncia est belli.

535. ALIUD.

Hederâ quidem Bacchus gloriatur, ægide vero Jupiter,
incolæ hospitibus, urbs autem incolis.

536. ALIUD.

In Alpheum flumen.

Non-irrigata in æquoribus per aquam navigabat aqua.

537. NESTORIS NICENI.

Quid-tandem mihi obstrepentes meum interrupistis can-
eques equitare didicit, et cantor cantare: [tum?
si quis autem equitandi peritus voluerit cantare,
utroque excidit, et equitatione et cantu.

538. INCERTI.

Habet omnes 24 literas.

Molli-veste autem custos belluarum-jugo-flectens-frontem.

539. ALIUD.

Simile.

Mollis autem in ostiis Cyclops sonabat fornica.

540. INCERTI.

Ne citus Heracliti in umbilicum volve librum

Ephesii: valde tibi impervius trames.

Obscuritas et caligo sunt sine-luce; si vero te mysta
introduxerit, splendenti fulgidiora sole.

541. ANTIPATRI.

Theogenes Pisoni nos artificiosa pocula

Nec cantor nec eques bonus, exerrabit utroque.

538, 539. Versus qui Latinas literas omnes continent.

Zeuxis erat pictor, quem flebat dura Phrygum gens,
Zenodoti physicam quærebat Græcia felix.

Quæcumque Zephyrum lux fatigato dabis.

540. INCERTI.

De Heraclito.

Heracliteos Epheseia scripta labores

Ne citus ad calcem volve, molesta via est.

Omnia sunt tenebræ: magis hæc sed lucida sole

Inveniet, mysta qui duce carpit iter.

541. ANTIPATRI.

Theigenes nos artis opus duo pocula mittit

πέμπει· χωροῦμεν δ' οὐρανὸν ἀμφοτέρω·
δοιά γὰρ ἐκ σφαίρης τετμήμεθα, καὶ τὸ μὲν ἡμῶν
τοὺς νοτίους, τὸ δ' ἔχει τείρεα τῶν Βορέη.
ἢ ἄλλὰ σὺ μηκέτ' Ἀρητον ἐπίβλεπε· διςδὲ γὰρ ἀμφοῖν
μέτρα πῶν ἀθρεῖς πάντα τὰ φαινόμενα.

542. KRINAGOROU.

Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις
μῦθον καὶ τούτων γράβει ἐτι πλέοσιν·
οὔτε σὲ γὰρ λείψουσι, Φιλωνίδη, οὔτε Βάθυλλον,
τὸν μὲν αἰοιδῶν, τὸν δὲ χερῶν χάριτες.

543. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Θεσσαλίας εὐίππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν,
χερσὶν ἀτευχῆτοις θηρσὶν ὀπλιζόμενος,
κεντροτυπεῖς πῶλους ζεύξε σκιρτήματι ταύρων,
ἀμφιβαλεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδιον·
ἀκρότατον δ' ἐς γῆν κλίνας ἄμα κεῦροπον ἄμμα
θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεχύλισε βίην.

544. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἴνδὸν βήρυλλον με Τρύφων ἀνέπεισε Γαλήνην
εἶναι, καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνῆκε κόμας·
ἦνιδε καὶ γελῶν νοτερὴν* πλείοντα θάλασσαν,
καὶ μαστοὺς, τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίν.
Ἦν δέ μοι ἡ φθονερὴ νεύση λίθος, ὥς ἐν ἐτοίμῳ
ὄρμημαι, γνῶσθαι καὶ τάχα νηχομένην.

545. KRINAGOROU.

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· ὃν γὰρ ἐπ' αὐτῷ
ὦνῃ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλους.
Ἰεῖδαι δ' Ἐκαλῆς τε φιλοξείνοιο καλὴν
καὶ Θησεῖ Μαραθῶν οὐς ἐπέθηκε πόνους,
τοῦ σοὶ καὶ νεαρὸν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἵνον ἴσον βίотου.

546. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Κῆν πρύμνη λαγέτω μέ ποτε στιβάς, αἶθ' ὑπὲρ αὐτῆς
ἡχεῦσαι ψακάδων τύμματα διφθερίδες,
καὶ πῦρ ἐκ μυλάκων βεβημένον, ἥ τ' ἐπὶ τούτων
χύτερη, καὶ κενεὸς πομπολύγων θόρυβος,

mittit : capimus autem cælum utraque :
bina enim e sphæra secta-sumus ; et unum nostrum
australes *stellas*, alterum habet signa quæ sunt in Borea.
Sed tu ne jam Aratum intuearis ; duas enim ex-ambobus
mensuras ebibens, spectas cuncta phænomena.

542. CRINAGORÆ.

Aude et quatuor compositam personis
fabulam et quam-his scribere etiam pluribus :
neque te enim deserent, o Philonides, neque Bathyllum,
unum quidem cantuum, alterum vero manuum gratior.

543. PHILIPPI.

Thessaliæ equitandi-peritus tauros-agens chorus virorum,
manibus inermibus in-belluas armatus,
stimulis-ictos equos junxit saltui taurorum,
circumjicere properans nexum frontis ;
summum vero in terram deflectens simul et præcipitem
belluæ tantam deturbavit violentiam. [nodum,

544. ADDÆI.

Indicam beryllum me Tryphon permovit-ut Galene
essem, et mollibus manibus promisit comas ;
adspice et labra humidum complanantia mare,
et ubera, quibus mulceo ventorum-silentium.
Si vero mihi invidus annuerit lapis, ut in promptu
est-mea-cupido, noveris me fortasse et natantem

545. CRINAGORÆ.

Callimachi cælatum carmen est hocce : profecta enim
vir Musarum omnes movit rudentes. [super eo
Canit autem Hecalæque hospitalis nidum
et Theseo Marathon quos imposuit labores,
cujus tibi et juvenile manuum robur contingat parare,
o Marcelle, inclytæque laudem æquam vitæ.

546. ANTIPHILI.

Et in puppi obtingat mihi aliquando cubile, et quæ super
sonant guttarum e mari percussu pelles, [eo
et ignis e molaribus vi-prorumpens, et super eis
olla, et inanis bullarum strepitus ;

Ecce tibi : cælum, Piso, duobus inest.
Qui prius orbis erat, secti sumus ; alter ad Austrum
Sidera, sed Boreas quæ videt, alter habet.
Tu posthac Arctos ne respice : sed bis utrumque
Ebibe : sic cernes omnia signa poli.

543. PHILIPPI.

Sicut equos domuit, domat et gens Thessaia tauros,
Et præter nudas non habet arma manus.
Sed rapido saltu, velut alta evellitur arbor,
Sic jacere in frontem fortia vincla parat ;

Atque agilem summo stringens in corpore nodum
Ingentem tali dejicit arte feram.

545. CRINAGORÆ.

Callimachi carmen teres aspicias : omnia quippe
Qui sacra Musarum commovet hoc opere.
Est Hecales isthic casa parva, sed hospita Thesei.
Theseos et sudans in Marathone labor.
Par habeas opto robur, Marcelle, juventæ,
Laude nec omnigena sit tibi vita minor.

καὶ κρέ' ἔποντα ἴδοιμι διήκονον· ἡ δὲ τράπεζα
ἔστω μοι στρωτὴ νηὸς ὑπερθε σανίς·
δὸς λάβε, καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν· εἴχε τύχη τις
πρώτην τοιαύτη τὸν φιλόκονον ἐμέ.

547. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὰ εἰκοσι τέσσαρα στοιχεῖα.

Τρηχὺν δ' ὑπερβάς φραγμὸν ἐξήνθιζε κλώψ.

548. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Κοῦρον ἀποπλανήν ἐπιμάζιον Ἑρμώνακτα,
φεῦ, βρέφος ὡς ἀδίκως ἐλετε βουγενέες.
Ἦγνοίησεν ὁ δειλὸς ἐς ὑμέας ὅα μελίσσας
ἐλθών· αἱ δ' ἔχειον ἦτε χειριόταται·
ἀντὶ δέ οἱ θοίνης ἐνεμάζετα φοῖνινα κέντρα,
ὅι πικραὶ, γλυκερῆς ἀντίπαλοι χάριτος.

549. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

α. Κρηναῖαι λιθάδες, τί πεφύγατε; ποῦ τὸσον ὕδωρ;
τίς φλόξ ἀενάους ἔσβεσεν ἡελίου;
β. Δάκρυσιν Ἀγρικόλοιο τετρώμεθα· πᾶν δ' ὅσον ἡμῖν
ἦν ποτὸν ἡ κείνου διψᾶς ἔχει σποδινῇ.

550. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κλεινὴν οὐκ ἀπόφημι· σὲ γὰρ προπάροισεν ἔθηκαν
κλῆζεσθαι πτηνοί, Τῆνε, Βορηιάδαι.
Ἀλλὰ καὶ Ὀρτυγίην εἶχε κλέος, οὐνομα δ' αὐτῆς
ἤρχετο Ῥιπαίων ἄχρις Ὑπερβορέων.
Νῦν δὲ σὺ μὲν ζῶεις, ἡ δ' οὐκέτι· τίς κεν ἐώλπει
ῥεσθαι Τήνου Δῆλον ἐρημοτέρην;

551. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Καλχαδὼν δύστηνον ἐρωδίων ἐχθρὰ κολάζει·
τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται,
Φοῖβος ἐρεῖ· τεναγίτην δ' εἰς ἄλλα κῶλον ἐλαφρόν
στήσας, ψαμμίτην δόρπον· ἐθημολόγει,
δυσμενέες τότε ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπέρηθεν,
ὁπλὲ διδασκόμενοι πεζοδατεῖν πέλαγος.
Βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
ἐκ δηίων, κόγλους καὶ βρύον, ὁ προδότης.

et carnes curantem videam ministrum; mensa autem
sit mihi strata super nave tabula; [quædam
DA, CAPE ludus et susurratio nautica: habebat fortuna
nuper talis me communium-amantem.

547. INCERTI.

Viginti quatuor literæ.

Asperam vero supergressus sepem efflorescebat fur

548. BIANORIS.

Puerulum matre relicta vagum, Hermonactem lactentem,
heu! infantulum, quam injuste interemistis bove-pro-
ignoravit misellus et ad vos tanquam apes [gnatæ!
accessit: vos vero viperis fuistis pejores;
et pro dape illi impressistis letales aculeos,
o amaræ! dulcis contrariæ gratiæ.

549. ANTIPHILI.

a. Fontis latices, cur fugistis? ubi est tanta aqua?
quæ flamma vos perennes exstinxit solis?
b. Lacrimis de-Agricola absumptæ-sumus; et omnis qui
erat potus, illius sitiens habet favilla. [nobis

550. ANTIPATRI.

Inclutam te esse non nego: te enim antea effecerunt
celebrari aligeri, o Tene, Boreadæ.
Sed et Ortygiam habebat gloria; nomenque ejus
iit Rhipæos adusque Hyperboreos.
Nunc vero tu quidem vivis, illa vero non jam: quis spe-
fore-ut-videret Teno Delum desertiorem? [rasset

551. ANTIPHILI.

Calchedon infaustam ardeam hostiliter castigat:
cujus rei gratia proditrix hæc avis usque dicitur?
Phæbus dicit: vadosum quando in mare pedem levem
sistens, ex arena cœnam colligebat,
hostes tunc invaserunt urbem ex-adversa-regione,
serius docti pedibus-transire pontum. [tavit mercedem
Sane petite lapidibus malam avem, quod gravem repor-
ex hostibus, cochleas et muscum, proditrix.

548. BIANORIS.

Hermonacta, parum deserto lacte, vagantem
Interimit sæve de bove nata cohors.
Se velut artifices ad apes miser ille ferebat:
At vobis nec erat vipera deterior.
Spicula pro dapibus puero portatis: amaræ
Ingenio, non vos dulcia mella decent.

549. ANTIPHILI.

Quo fontis latices, quo copia vestra recessit?

Perpetuas solis quis calor hausit aquas?
Agricolæ luctu consumimur: illius, ante
Humida, nunc fiunt pulverulenta siti.

550. ANTIPATRI.

Clara quidem es, quis enim neget hoc? cum fama vetusta
Sit tibi per fratres ex Aquilone satos:
Sed fuit Ortygie celebris quoque, gloria cujus
Usque ad Rhipæos venit Hyperboreos.
Illa fuit, tu nunc superas. Quisquamne putasset
Hoc fore, plus esset Tenos ut Ortygia?

552. ANTIPATPOY.

Καὶ Μακεδὼν ὁ σιδήρεος ἐν ἄορι, καὶ τὰ πρὸς ἄλκην
τῆς ἀπ' Ἀλεξάνδρου χειρὸς ἐπιστάμενος,
Πείσων, σὴν ποθέων ἰκόμην χέρα· τοῦτο δὲ φωνῶ·
« Χαίρων δεξιτερὴν εὖρον ὀφειλομένην. »

553. ΛΑΛΟ.

Λευκάδος ἀντί με Καῖσαρ, ἰδ' Ἀμβρακίης ἐριβόλου,
Θυρρείου τε πέλειν, ἀντί τ' Ἀνακτορίου,
Ἄργεος Ἀμφιλόχου τε, καὶ ὁππόσα ράισατο κύκλῳ
ἄστε' ἐπιθρώσκων δουρομανῆς πόλεμος,
εἶσατο Νικόπολιν, θείην πόλιν· ἀντί δὲ νίκης
Φοῖβος ἀναξ ταύτην δέχχεται Ἀκτιάδος.

554. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Λάθριος Ἡράκλεια καλῶν ὑπὸ χειλέσιν ἔλκεις
κεῖνο· πάλαι κατὰ σοῦ τοῦτ' ἐδόθησε πόλις.
Πῶς ἔτλης αἶσχος βέβαια κακόν; ἢ σε βιαίως
εὐχασέ τις θαλερῶν δραξάμενος πλοκάμῳ;
ἢ σοὶ τοῦνομα τερπνὸν ἀπ' Ἡρακλῆος ἐγούση,
μάχλε, φιλεῖν ἦβην κέχριται ἡθίων;

555. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Νῆσον τήνδ', εἰ καὶ με περιγράψαντες ἐροῦσιν
μετρήσαι, βαιτὴν, ἐπτά μόνον σταδίους,
ἔμπης καὶ τίχτουσαν ἐπ' αἰλακι πῖαρ ἀρούρης
ῥῆι, καὶ παντὸς κάρπιμον ἀκροδρύου,
καὶ πολλοὺς εὐαγρον ἐπ' ἰχθύσι, καὶ ὑπὸ μαίρῃ
εὐάνεμον, λιμένων τ' ἡπτιον ἀτρεμῆ,
ἐγγόη Κορκύρης Φαιηκίδος. Ἀλλὰ γελᾶσθαι
τῷ ἐπεωρίσθην, τοῦτ' ἐθέμην ὄνομα.

556. ΖΩΝΑ.

Νύμφαι ἐποχθίδιαι, Νηρηίδες, εἶδετε Δάφνιν
χθιδόν, ἐπαχινιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν,
ἡμέτραις λιβαδεσσιν ὅτ' ἐνθορε σειριόκαυτος,
ἡρέμα φοινιγθεὶς μάλα παρηγίδα.
Εἰπάτε μοι, καλὸς ἦν; ἢ ἐγὼ τράγος οὐκ ἄρα κνάμαν
μοῦνον ἐγυῖωθην, ἀλλ' ἐτι καὶ κραδίαν;

557. ANTIPATPOY.

Ὁ σταδιδὸς Ἀρίης ὁ Μενεκλέος οὐ κατελέγει
Περσεά, σὸν κτίστην, Ταρσὲ Κίλισσα πόλι.
Τοιοὶ γὰρ παιδὸς περνηοὶ πόδες· οὐδ' ἂν ἐκείνῳ
οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἐδείξε θέων.
Ἡ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγων ἡ τέρματος εἶδε τις ἄκρου
χέρον, μέσσω δ' οὐ ποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

557. ANTIPATRI.

De Aria.

Tarsæ domus Cilicum, non qui te condidit, illi
Dedecori est Arias iste Menecleides.

ANTHOLOGIA II.

552. ANTIPATRI.

Ego et Macedonicum ferrum in ense, et robustum esse
ab Alexandri manu sciens,
o Piso, tuam cupiens veni ad manum; hoc autem edis-
« Gaudens dextram inveni debitam mihi. » [sero:]

553. ALIUD.

Leucadis loco me Cæsar, atque Ambraciæ feracis,
Tyrreique ut-sim, locoque Anactorii,
et Argorum Amphilochoi, et quotquot evertit circâ
urbes insultans hastâ-furens bellum,
condidit Nicopolim, divinam urbem; et pro victoria
Phæbus deus hanc accipit Actiaca.

554. ARGENTARIJ.

Clandestina Heraclea pulchrorum-juvenum sub labris
Illud (penem): pridem in te hoc clamavit urbs. [trahis
Quomodo sustinuisti probrum patrare malum? an te vio-
traxit quidam nitidis correptam cincinnis? [lenter
aut tibi nomen jucundum ab Hercule habenti,
o salax, amare pubertatem (ἦβην) placuit juvenum?

555. CRINAGORÆ.

Insulam hanc, etiamsi qui me descripserunt dicant
metiri me, exiguam, septem modo stadia,
tamen et gignentem in arvis adipem ruris
cernes, et omnis fertilem frugis-arboreæ,
et ob multos piscatui-aptam pisces, vel sub canicula
perflatam-ventis, portuumque lenem tranquillitate,
prope Corcyram Phæaciam. Sed ridiculum
inde unde superbiebam hoc accepi nomen.

556. ZONÆ.

Nymphæ littorales, Nereides, vidistis Daphnim
hesternum, quasi-lanugo-inhærentem ut lavit pulverem,
vestris laticibus ubi insiluit sirio-ustus,
leniter purpuratus mala genarum.
Dicite mihi, an pulcher erat? aut ego hircus non femore
sulo infirmus-sum, sed insuper etiam corde?

557. ANTIPATRI.

Stadii-cursor Arias, Meneclis filius, non dedecorat
Persea, tuum conditorem, o Tarse, Cilissa urbs.
Tales enim pueri sunt volucres pedes; neque illi
vel ipse Perseus dorsum ostendisset currens.
Aut enim in carceribus aut ad metam quis viderit extre-
juvenem, medio autem nunquam in stadio. [mam]

Aligeros sed et iste pedes habet: ipse nec unquam
Currenti Perseus terga videnda daret.
Hunc juvenem possis in carcere, vel prope calcem.
At medio nunquam cernere curriculo.

558. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ὁ τράγος ὁ Κλήσιονος δ' ἄν διὰ πάννυχον ὄρῃαν
αἶγας ἀκοιμάτους θῆκε φριμασσομένους
(ὁδὸν γὰρ μιν ἔτυψε λύκος χιμαροσφακτῆρος
τηλόθι, πετραίαν αὖλιν ἀνερχομένου),
μέσφα κύνες κοίτας ἀνεγέρμονες ἐπτοίασαν
θῆρα μέγαν· τραγίνους δ' ὕπνος ἔμυσε κόρας.

559. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Πλοῦς μοι ἐπ' Ἱταλίην ἐντύνεται· ἐς γὰρ ἑταίρους
στέλλομαι, ὧν ᾗδ' ὀνὸν ἄπειμι χρόνον.
Διφύω δ' ἡγητῆρα περίπλοον, ὅς μ' ἐπὶ νήσους
Κυκλάδας, ἀρχαίην τ' ἄξει ἐπὶ Σχερίην.
Σύν τί μοι ἀλλὰ Μένιππε λάβου φίλος, ἴστορα κύκλον
γράφας, ὧ πάσης ἰδρι γεωγραφίης.

560. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥιγηλὴ πασῶν ἔνοσι γθονός, εἴτε σε πόντου,
εἴτ' ἀνέμων αἶρει βῆμα τινασσομένον,
οἰκία μοι ῥύου νεοτευγέα· δείμα γὰρ οὐπω
ἄλλο τόσον γαίης οἶδ' ἐλελιζομένης.

561. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τίς σε πάγος δυσέρχμος, ἀνήλιος, ἐξέθρεψεν
Βορβραίου Σκυθίης, ἀμπελον ἀγριάδα;
ἢ Κελτῶν νιφοβλήτες αἰεὶ κρυμώδεις Ἀλπεις,
τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος Ἰβηριάδος;
ἢ τοὺς ὀμφακόραγας ἐγείναο, τοὺς ἀπεπάντους
βότρυας, οἱ στυφελὴν ἐξέγεινον σταγόναν.
Δίττειμαι, Λυκόεργε, τεὰς χέρας, ὥς ἀπὸ ῥίζης
κλήματος ὠμοτόκου βλαστὸν δλον θερίσῃς.

562. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς, ἀρεῖς λυγοτευχεὰ κύρτον,
ἦλυθεν ἐς ὄρυμους ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάζεσθαι Καίσαρα κλεινόν,
οὐδ' ἂν ὄρη λήθην ἡγάγεν οὐνόματος·
* ἔδραμε δ' ὠκυδίδατος ἅπας οἶωνός, ἐρίζων
τίς φθῆναι δύναται δαίμονι γαῖο' ἐνέπειν.

559. CRINAGORÆ.

Nave peto portus Italos : namque opto sodales
Cernere, quæ absum tempora longa nimis.
Verum dux opus est, ad Cycladas æquore sparsas
Et veterem Scheriam qui mihi monstret iter.
Tu mundi descriptor, opem tu, quæso, Menippe
Fer mihi, totius gnare Geographiæ.

561. PHILIPPI.

Quæ fera te vitis genuit procul invia tellus
Solibus? an Scythico sub Jove semper hyemis
An gelidis sese miscentes nubibus Alpes,

558. ERYCII.

Hircus Clesonis totam per nocturnam obscuritatem
capras insomnes reddidit fremens :
(odor enim eum percussit lupi caprearum-occisoris
procul, lapideum antrum ascendens :)
donec canes cubilibus excitati fugarunt-territam
belluam magnam : hircinas tum somnus clausit pupillas.

559. CRINAGORÆ.

Navigatio mihi in Italiam paratur; ad sodales enim
navi-vehor, a-quibus jam longum abssum tempus.
Quæro autem ductorem circumnavigantem, qui me ad
Cycladas, antiquamque ducet ad Scheriam. [insula
At tu mihi, Menippe, in-partem-veni operæ, amicus, doctum
qui-scripsisti, o totius sciens geographiæ. [periplum

560. EJUSDEM.

Horrende inter-cunctos motus terræ, sive te maris,
sive ventorum movet fluctuatio ex-concussu,
ædículas mihi tuere recens-structas : terrorem enim non-
alium tantum novi quantum terræ succussæ. [dum

561. PHILIPPI.

Quis te collis male-desertus, sole-carens, enutrit
Borealis Scythiæ, vitem agrestem?
an Celtarum nive-obrutæ semper glaciales Alpes,
et ferrum-gignentis gleba Iberiæ?
quæ acerbis-acinis peperisti illos et immaturos
racemos, qui crudam effundebant stillam.
Quæro, o Lycurge, tuas manus, ut radicitus
palmitis crudigenæ germen totum evellas.

562. CRINAGORÆ.

Psittacus vocis-humanæ-imitator, deserens vimine-textam
venit in saltus floribus-simili ala. [caveam.
Usque autem ediscens salutationibus Cæsarem inclytum.
ne per montes quidem oblivium traxit nominis.
Accurrit vero velociter-docta omnis avis, certans
quis occupare possit deo (Cæsari) dicere Salve.

An gravidus ferro viscera campus Iber?
Usque adeo tristes quæ fers incerta racemos
Stillantes duri fontis amaritiem.
O utinam redeat nobis tua dextra, Lycurge,
Eruat ut crudi palmitis omne genus.

262. CRINAGORÆ.

Psittacus ut caveam volucris facunda reliquit,
Et petiit pluma versicolore nemus;
Cæsaream lingua meditatus sæpe salutem,
Et per aperta memora nominis hujus erat.
Accurrunt volucres aliæ, vocemque secutæ
Doctoris, properant dicere, Cæsar ave.

Ὅρφεύς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὐρεσι· καὶ δὲ σὲ, Καῖσαρ,
νῦν ἀκίλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

563. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Τὸν φιλοποριστὴν Δημόκριτον ἦν πρὸ ἐφεύρης,
ὠνθρῶπ', ἀγγεῖλον τοῦτο τὸ κοῦρον ἔπος,
ὥς ἡ λευκοόπιρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἤδη
κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους·
σπευσάτω, οὐκ ὀχυρὴν γὰρ ἔχω στάσιν, εἴπερ ὁπώρην
* ἀκρίτου χρῆζει δρέψαι ἀπ' ἀκρεμόνος.

564. ΝΙΚΙΟΥ.

Αἰὼλον, ἱμεροθαλὲς ἔαρ φαίνουσα, μέλισσα
ζουθὰ, ἐφ' ὠραίοις ἀνθεσι μαινομένα,
ῥῶρον ἐφ' ἡδύπνοον πωτιωμένα, ἔργα τίθει σύ,
ὄφρα τὸς πλήθῃ κηροπαγῆς θάλαμος.

565. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδὸν· εἰ δ' ἐπὶ χισσὸν
τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
ρῥέγονται, κείνου δ' Ἑλλάς ἀεὶ σοφίαν.

566. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μικρὴ τις, Διώνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
ῥῆσις· ὁ μὲν « νικῶ » φησὶ τὸ μακρότατον·
ὃ δὲ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδέξιος, ἦν τις ἔρηται,
« πῶς ἔβαλες »; φησί, « σκληρὰ τὰ γιγνόμενα. »
Τῷ μερμηρίζαντι τὰ μὴνδία τοῦτο γένοιτο
τοῦπος· ἐμοὶ δ' ὦναξ, ἡ βραχυσυλλαβίη.

567. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἢ καὶ ἐτ' ἐκ βρέφους κοιμωμένη Ἀντιοδημῆς
πορφυρίων, Παφίης νοσσίς, ἐπὶ κροχύδων,
ἡ τακραιὲς λεύσσουσα κόραις μαλακώτερον ὕπνου,
Λυσίδος ἄλκυονις, τερπνὸν ἄθυρμα Μέθης,
ὠπτινοῦς φορέουσα βραχίονας, ἡ μόνῃ ὀστοῦν

Thressa feras olim traxit lyra : sed tibi, Caesar,
Omnis sponte sua fausta precatur avis.

563. LEONIDÆ.

Sicubi ruris amans tibi se Democritus offert,
Hæc illi pro me paucula verba refer :

Passa diu soles, autumni munere ficus
Candida natives has tibi servô dapes.
Res propra : (patet insidiis locus undique,) si vis
Arboris intactæ carpere primus opes.

564. NIKIÆ.

O quæ perpetuo florum tentaris amore,
Flava renidentis nuntia veris, apis,
Frata supervolitans bene olentia, pone quod hauris,
Ut domus aerias cæreâ portet opes.

565. CALLIMACHI.

Enia Theæteto simplex via : forsitan illa

Orpheus belluas adduxit in montibus; atqui te, Caesar,
nunc sponte-sua omnis avis modulatur.

563. LEONIDÆ.

Pomorum-amantem Democritum sicubi repereris,
o viator, nuncia hoc leve verbum,
nempe albis-gravidam-fructibus me et tempestivam jam
illi ficus-ferre, sine-igne-paratas offas :
festinato, non firmam enim habeo stationem, si modo fruc-
intacto voluerit carpere ab ramo. [tum

564. NIKIÆ.

Varium, jucunde-virens ver quæ-monstras, apicula
flava, in tempestivos flores bacchans,
locum ad suaveolentem volans, opus tu fac,
ut tuus impleatur cera-compactus thalamus.

565. CALLIMACHI.

Ivit Theætetus illibatam viam : si vero ad hederam
tuam non hæc, o Bacche, via ducit,
aliorum quidem præcones nomen in breve tempus
pronunciabunt, illius autem Hellas usque sapientiam.

566. EJUSDEM.

Parva quædam, o Bacche, successu gaudenti poetæ
dictio : hic quidem « vinco » dicit ut longissimum;
cui tu vero non adspiraveris propitius, si quis interrogat :
« quomodo jecisti »? dicit : « dura sunt quæ fiunt. »
Meditanti injusta hoc eveniat
dictum ; mihi vero, o deus, brevisyllaba-vox.

567. ANTIPATRI.

Quæ etiam a teneris dormiebat Antiodemis
purpureis, Paphiæ nidulus, in floccis,
humidis spectans pupillis mollius somno,
Lysidis halcyon, jucundus ludus Ebrietatis.
mobilia-ut-aqua ferens brachia, quæ sola os

Non apta est hederas, Bacche, parare tuas.
Sed semel illorum præcones nomina dicunt;
Hunc doctum semper Græcia tota vocat.

566. EJUSDEM.

Egregio concisa sat est, o Bacche, poetæ
Dictio : nam dicit. Vinco : quid est brevius?
At cui non fueris fautor, si forte rogatur
Res ut iit, Durum sed toleremus, ait.
Hæc vox ora virum, qui res meditantur iniquas,
Occupet : eveniat sylleba bina mihi.

567. ANTIPATRI.

Quæ primis etiam solet Antiodemis ab annis
Purpureo Veneris pupa cubare toro :
Molle tuens oculis plusquam sopor ipse, quieta
Alcedo, ludum se dare sueta mero :
Est in qua nihil ossis, aqua nam brachia constant,

οὐ λάχεν (ἦν γὰρ ὅλη τούν ταλάρσι γάλα),
Ἰταλίην ἤμειψεν, ἵνα πολέμοιο καὶ αἰχμῆς
ἀμπαύσῃ Ῥώμην μαλθακίνῃ χάριτι.

568. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἀῦλιν Ἀρισταγόρῳ καὶ κτήματα μυρίος ἄρθει,
Νεῖλε, μετ' εἰκαίης ἐξεφόρησας ὁδοῦ.
Αὐτὸς δ' οἰκείης δ' γέρων ἐπενήξατο βώλου
ναυηγός, πάσης ἐλπίδος ὀλλυμένης,
γείτονος ἡμίθραυστον ἐπ' αὔλιον, « ὦ πολὺς, εἶπας,
« μόχθος ἐμὸς, πολιῆς τ' ἔργα περισσὰ χερὸς,
« ὕδωρ πᾶν ἐγένεσθε· τὸ δὲ γλυκὺ τοῦτο γεωργοῖς
« κῦμ' ἐπ' Ἀρισταγόρην ἔδραμε πικρότατον. »

569. ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμενῃ κοῦρός τε κόρη τε,
θάμνος τ', οἶνός τε καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.

ὦ φίλοι, οἳ μέγα ἄστῃ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαντος
ναίει· ἄν' ἄκρα πόλιος, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,
χαίρει· ἐγὼ δ' ὕμνῳ θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητὸς,
πωλεῖμαι μετὰ πᾶσι τετιμένους, ὥσπερ ἔοικεν,
ταῖναις τε περίστεπτος στέρεσιν τε θαλαίσις.

570. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ξανθὸν, κηρόπλαστε, μυρόχρος, μουσοπρόσωπε,
εὖλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
ψῆλόν μοι χερσὶ δροσιναῖς μύρον· ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ με λιθοδμήτῳ δὴ ποτε πετριδίῳ
εὐδεῖν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον· ἄδε πάλιν μοι,
Ξανθάριον, ναὶ, ναὶ, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.
Οὐκ αἶψις, ὠνθρῶφ', ὁ τοκογλύφος; ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ σὲ βιοῦν αἰεὶ, δύσμορε, πετριδίῳ.

571. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τοὺς ἐννέα λυρικούς.

Ἐκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ

In calathis pressi cetera lactis habet:
Nunc abit Italiam, sævos tibi, Roma, tumultus,
Bellaque blanditiis compositura suis.

568. DIOSCORIDIS.

Amne tumens nimio ripas ubi fregerat, et res
Et villam rapuit Nilus Aristagoræ.
At senior dominus proprio super ipse natabat
Cespitem, naufragii pars miseranda sui.
Ut tetigit lacerum vicino culmine tectum,
Vana diu vetulæ cura laborque manus
Nunc, ait, estis aquæ; semperque optata colonis
Unda, nocens uni venit Aristagoræ.

569. EMPEDOCLES.

De semet ipso.

Ipse fui quondam juvenis virgoque frutexque

non sortita-est (erat enim tota ut in calathis lax).
In-Italiam transiit, ut belli et hæc
cessare-faciat Romam sua molli gratia.

568. DIOSCORID.E.

Domum Aristagoræ et bona in-summum auctus,
Nile, temere-vagâ abstulisti via.
Ipse vero propria senex natavit-super gleba
naufragus, omni spe amissa,
vicini semivastatam ad casam, « Heu! multus, effatus,
« labor meus, canæque opera indefessa dextræ,
« aqua omnia facta-estis: hæc autem dulcis agricolis
« unda in Aristagoram incurrit amarissima. »

569. EMPEDOCLIS.

Jam enim quondam ego fui puellusque puellaque,
rubsque, avisque et ex mari ignitus piscis.

O amici, qui magnam urbem flavi Acragantis
incolitis in acropoli, bonorum curatores operum,
salvete: ego vero vobis deus immortalis, non jam mor-
versor inter omnes honoratus, sicuti decet, [talis,
vittisque circumdatus coronisque floridis.

570. PHILODEMI.

Xantho, cerea, unguentis fluens, Musas-referens-vultu,
garrula, binis-alatorum pulcrum simulacrum Amorum,
psalle mihi manibus rorantibus unguentum: in cubiculo-
oportet me lapidibus-structo aliquando saxo [unius-capaci
dormire immortaliter multum tempus; cane rursus mihi,
Xantharium, næ, næ, dulce hocce melos.
Non audis, tu, homo fenerator? in cubiculo-unius-capaci
opus-est tibi vivere usque, infelix, saxo.

571. ANONYMI.

In novem lyricos.

Sonuit ex Thebis magnum Pindarus; spirabat-jucunde

Atque avis, eque mari portatus piscis ad ignem.

EJUSDEM.

O quibus excelsa sedes Acragantis in arce est,
Egregii cives, solidæ virtutis amantes,
Vivite; non vobis homo nunc ego, sed Deus expers
Mortis ago: sic me sancto venerantur honore,
Et vittis populi sertisque virentibus ornant.
Nam simul intravi florentes civibus urbes,
Femineæ gentes atque agmina magna virorum
Accurrunt, et opem deposcunt rebus egenis,
Seu quibus oraculis opus est, seu corpora quorum
Usta diu variis quærent solatia morbis.

571. INCERTI.

De novem Lyricis.

Carmina Pindaricis fidibus sublimia, dulcis

ἡδυμελεὶ φθόγγῳ μῦσα Σιμωνίδει·
 λάμπει Στησίχορος τε καὶ Ἴβυκος· ᾗ γλυκὺς Ἀλκμάν·
 λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγγετο Βακχυλίδης·
 5 Πιεῖδ' Ἀνακρέοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾶ
 Ἀλκαῖος κώμῳ Λέσβιος Αἰολίδῃ.
 Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτῃ Σαπφῷ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
 ἐν Μούσαις δεκάτῃ Μοῦσα καταγράφεται.

572. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

« Μουσῶν Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰεῖδεν »
 ἔγραψε ποιμαίνων, ὡς λόγος, Ἡσίοδος.
 « Μῆνιν αἶεζε, θεᾶ, » καὶ « Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα »
 εἶπεν Ὀμηρεῖω Καλλιόπῃ στόματι·
 καὶ ἐπεὶ δεῖ γράψαι τι προοίμιον. Ἀλλὰ τί γράψω,
 δεύτερον ἐκδιδόναι βιβλίον ἀρχόμενος;
 « Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς, οὐκ ἂν ἐσώθην,
 « εἰ μή μοι Καῖσαρ χαλκὸν ἔδωκε Νέρων. »

573. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Μὴ σύ γ' ἐπ' ἀλλοτρίας, ὦνθροφ', ἔσσο τραπέζης,
 ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος,
 ἄλλοτε μὲν κλαίοντι καὶ ἐστυνωμένῳ ὄμμα
 συγκλαίων, καὶ σὺν γελῶντι γελῶν,
 οὔτε σύ γε κλαυθμοῦ κεχρημένος, οὔτε γέλωτος,
 καὶ κλαυμιλῆς, καὶ γελωμιλῆς.

574. [ΑΔΑΔΟ.]

Ἡμάζευσα καὶ αὐτὸς δ' τρισδύστηνος Ἀναξίς
 τοῦτον εὐσζων καὶ βίοντον βίοντον.
 Οὐ μὴν πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἤλασα· λάξ δὲ πατήσας
 λυσσώδῃ ζῶην, ἤλυθον εἰς Ἀΐδου.

575. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐρανὸς ἄστρον τάχιον ἀποσβέσσει, ἢ τὰ γὰρ νυκτὸς

dulciter-modulata voce musa Simonidae;
 fulget Stesichorusque et Ibycus; erat dulcis Aleman;
 mellea autem ex ore effatus-est Bacchylides;
 Suada Anacreontem sequebatur-comes; varia autem sonat
 Alcæus festo-cantu Lesbios Æolida.
 Inter-viros autem non nona Sappho fuit, sed amabilibus
 in Musis decima Musa inscribitur.

572. LUCILLII.

« A Musis Heliconiadiibus ordiamur cantum, »
 scripsit pascens-gregem, ut fama est, Hesiodus.
 « Iram-monorem cane, dea » et, « Virum mihi enarra,
 dixit Homérico Calliopa ore; [Musa »
 et me vero oportet scribere aliquod proœmium. Sed
 secundum edere libellum incipiens? [quid scribam,
 « Musæ Olympiades, filie Jovis, non essem-servatus,
 ni mihi Cæsar as dedisset Nero. »

573. ΑΜΜΙΑΝΙ.

Ne tu quidem alienæ, o homo, accumbe mensæ,
 offam contumeliosam ventri gratificans,
 nunc flenti et tetrico vultum
 adflens, et rursus ridenti arridens,
 neque tu fletus indigens neque risus,
 et flendi et ridendi societas.

574. ΑΝΟΝΥΜΙ.

Vexi et ipse infelicissimus Anaxis
 hanc ægram et non-vitam vitam.
 Non vero multum in tempus promovi; sed calce insultans
 amentem vitam, adii Plutonis domum.

575. PHILIPPI.

Polus astra citius exstinguet, aut forte nocte

Nili nisi mel redolet Musa Simonidea.
 Stesichorus fulget, sed nec minor Ibycus : Aleman
 Suave canit, tenerum pagina Bacchylidæ.
 Blandus Anacreion, Alcæus flexile lingua,
 Æolide ut Lesbii concinit albus olor.
 Non debet Sappho numerari nona virorum,
 Pierio decimam sel facit illa choro.

572. LUCILLII.

Dent Heliconiades nobis primordia Musæ,
 Ut fama est, pastor dixerat, Ascrea, tuus.
 Calliope verbis sacundi dixit Homeri :
 Iram Diva refer : Dic mihi Musa virum :
 Et mihi principio quodam est opus : unde sed, oro,
 Ordiam, ut surgat charta secunda mihi ?
 O Heliconiades, soboles Jovis aurea, salvus
 Non essem, Cæsar ni daret æra Nero.

573. ΑΜΜΙΑΝΙ.

Ne tibi sit tanti ventri servire, potentum
 Ut mensis inhians sordida frusta petas,
 Et lacrymes, quoties rex tristia contrahit ora,
 Risurus, simul ac riserit ipse, magis,
 Cum tibi lætandi neque sit neque causa dolendi.
 Ast ego tam Miliæ rideo quam lacrymo.

574. [LUCILLII.]

Ipsæ quoque in multis hanc aurigatus Aganax
 Vitam sum miseram, si modo vita fuit.
 Haud agitare diu libuit mihi, calcibus ævum
 Triste terens prospero Ditis adire domum.

575. PHILIPPI.

De Homero.

Exstinguet prius astra polus : sol ipse soporis

ἥελιός φαιδρὴν ὄψιν ἀπεργάσεται,
καὶ γλυκὺ νᾶμα θάλασσα βροτοῖς ἀρυτήσιμον ἔξει,
καὶ νέκυς εἰς ζωῶν γῶρον ἀναδράμεται,
ὃ ποτὲ Μαιονίδαο βαθυκλεῆς οὖνο· Ὀμήρου
λήθη γηραλέων ἀρπάσσεται σελίδων.

576. NIKARCHOI.

Παρθένε Τριτογένεια, τί τὴν Κύπριν ἄρτι με λυπεῖς,
τοῦμὸν δ' ἀρπαλέα δῶρον ἔχεις παλάμῃ;
Μέμνησαι τὸ πάροιθεν ἐν Ἰδαίοις σκοπέλοιςιν
ὥς Πάρις οὐ σέ καλὴν, ἀλλ' ἐμ' ἔδογμάτισεν.
Σὺν δόρῳ καὶ σάκος ἐστίν· ἐμὸν δὲ τὸ μῆλον ὑπάρχει·
ἀρκεῖ τῇ μῆλῳ κείνος ὁ πρὶν πόλεμος.

577. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Οὔδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἀστρῶν
μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἑλικας,
οὐκέτ' ἐπιψαύω γαίης ποσὶν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
Ζανὶ θεοτρεφῆος πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

578. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Εἰς τὰ κωνικὰ Ἀπολλωνίου.

Ἦν ἦδε βίβλος ἐνδον ὠδίνῳ, φίλε.
βαθὺς χαρακτήρ καὶ περισκελὴς ἄγαν·
δεῖται κολυμβήτοῦ δὲ πάντως Δηλίου.
Εἰ δ' αὖ κυβιστήσῃ τις εἰς ἐμούς μυχούς
καὶ πᾶν μεταλλεύσειεν ἀκριβοῦς βάθος,
γεωμετρῶν τὰ πρῶτα λήψεται γέρα,
σοφὸς δ' ἀναμφίλεκτος εἰσκριθήσεται.
Τούτων δὲ μάρτυς ἐγγυητής τε Πλάτων.

579. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σχῆμα παλαιοτάτων ἀνδρῶν κηρύκιον ἄθρει,
Θρινακίης οἰκιστὰ Κορίνθιη, δὲ ποτ' ἐπινε
ἀμφιβόητα ῥέεθρα Συρηκοσίας Ἀρεθούσης.

580. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τοὺς Ῥωμαίων μηνάς.

Μὴν ὑπᾶτων πρῶτος. Ὁ δὲ δεῦτερος αὐλακα τέμνει.
Ὁ τρίτος Αὐσονίων γενεὴν ἐπὶ μῶλον ἐγείρει.
Τέταρτος ἀγγέλλει ῥοδοδάκτυλον εἴαρος ὥρην.

Tempora nocturnis irradiabit equis,
Fundet aquas dulces terris circumflua Tethys,
Mortuus ad superum limina vertet iter,
Quam nigra surripiant doctas obliviae chartas,
Et pereat mundo nomen, Homere, tuum.

576. NICARCHI.

Dic mihi, quid Venerem bellatrix Virgo lacessis?
Quod mihi donatum est, cur tua dextra tenet?
Scis ut me residens iudex in montibus Idæ,
Non te, formosam dixerit esse Paris.
Hasta tua est scutumque : meum, Tritonia, malum,

sol nitidam reddet-suam faciem,
et dulce fluentum mare mortalibus hauriendum habebit,
et mortuus in vivorum sedem recurret,
quam aliquando Mæonidæ valde-gloriosum nomen Homeri
oblivio vetustarum auferet paginarum.

576. NICARCHI.

Virgo Tritogenea, quid Cyprin nunc me dolore-afficis.
meumque prædatrici donum tenes manu?
Meministi antea in Idæis scopulis
ut Paris non te formosam, sed me judicaverit.
Tua hasta et tuus est clypeus; meum vero malum est.
sufficit malo istud prius bellum.

577. ΠΤΟΛΕΜΕΙ.

Novi mortalem me esse et ævi-brevis; sed quando astro-
inquiero crebras circulares evolutiones, [rum
non jam tango terram pedibus, sed juxta ipsum
Jovem deos-alente repleor ambrosia.

578. LEONTIS PHILOSOPHI.

In Conicas sectiones Apollonii.

Quibus hic ego liber intus firtus-sum, amice,
horum alta est indoles et difficilis valde
opus-est autem omnino natatore Delio
Si vero rursus aliquis sese-immerserit in meos recessus
et omnem investigarit sedulo profunditatem,
geometrarum prima reportabit præmia,
sapiensque sine-controversia in-censura-veniet.
Horum autem testis et vades est Plato.

579. ΕΥΣΕΒΕΙΟΥ.

Speciem hanc vetustissimum virorum caduceum adspice,
Thrinaciæ conditor Corinthiæ, qui olim bibebas
celebratissima fluentia Syracusæ Arethusæ.

580. INCERTI.

In Romanorum menses.

Mensis Consulum primus. Secundus vero sulcum secat.
Tertius Ausoniorum gentem ad bellum excitat.
Quartus nunciat digitos-habentem-roseos veris horam.

Bellatum de quo sit satis esse semel.

577. ΠΤΟΛΕΜΕΙ.

Me scio mortalem, sed cum volventia cado
Contuor, inque suas astra relapsa vias,
Non ultra pedibus tango sola, sed Jovis hospes
Nectare cœlesti pascor et ambrosia.

580. INCERTI.

De mensibus Romanorum.

Primus habet fasces mensis : secat arva secundus
Tertius Ausoniis legionibus induit arma :
Quartus purpurei depromit veris honores.

Εἰμὶ ῥόδων γενέτης. Καὶ ἐγὼ κρίνα λευκὰ κομίζω.
 Οὗτος ἀμαλλοδέτης. Τὰ δ' ἐμὰ περὰ Νεῖλον ἐγείρει.
 Οὗτος ἐρισταφύλῳ πεφίλημένος ἐπλετο Βάκχῳ.
 Τεύχῳ δ' οἶνον ἐγὼ μεληιδέα, χάσμα βροτοῖσι.
 Λαῖτα φέρω χαρίεσσαν ἐς οὐνομα φωτὸς ἐκάστου.
 Φορμίζειν δεδάχηκα καὶ ὑπνώνοντας ἐγείρειν.

581. ΑΔΗΑΟΝ.

Τοξότα, Πιερίδων μεδέων, ἐκατηδὼλε Φοῖβε,
 εἰπὶ κασιγνήτῃ, κρατεροῦς ἵνα θήρας ἐγείρῃ,
 ὅσσον ἐπιψαῦσαι μερόπων δέμας, ὅσσον αὔσαι
 λαῶν τερπομένων ἱερὸν στόμα· μηδὲ νοήσω,
 Ζηνὸς μελιχίοιο λαχὼν θρόνον, ἀνέρος οἶτον.

582. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἀρμενίων τάδε φῶλα καὶ ἀλκιμον ἔθνος Ἰβήρων,
 Χριστοῦ ζήλον ἔχοντες ἐκούσιον ἐς ζυγὸν ἦλθον,
 ἡεμῶν ὑποδρήσσοντες ἀνιχτῶν βασιλῆων.

583. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Θουκυδίδην.

ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
 νῆς ἔφυς Μουσέων, ῥίψον ἂ μὴ νοήσῃ.
 Εἰμὶ γὰρ οὐ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
 Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

584. ΑΛΛΟ.

Εὐνομον, ὦπκαλλον, σὺ μὲν οἶσθ' αἰ, πῶς ποτ' ἐνίκων
 Σπάρτιν ὁ Λοκρὸς ἐγὼ· πευθομένοις δ' ἐνέπω.
 Λιδοὺν ἐν κιθάρα νόμον ἔκρεκον, ἐν δὲ μεσεύσα
 ὧδ' αἰ μοι χορδᾶν πλάκτρον ἀπεκρέμασεν.
 Καὶ μοι φθόγγον ἑτοῖμον ὀπανίκα καιρὸς ἀπῆται,
 εἰς ἀκοᾶς ρυθμῶν τῶν τρεκέας οὐκ ἐνεμεν·
 καὶ τις ἀπ' αὐτομάτῳ κιθάρας ἐπὶ πῆχυν ἐπιπτάς
 τέτις ἐπλήρου τοῦλλιπὲς ἀρμονίας.

Porto fronte rosas et candida lilia porto.
 Arta meto; Nilusque meis attollitur alis.
 Hunc amat uvifero vestitus palmite Bacchus,
 Do Bromii succos, homines hilarantia dona.
 Adfero cuique dapes, quas sors cum nomine monstrat.
 Arguta nimios rumpo testudine somnos.

581. [ΛΟΝΙΣ *Philosophi*.]*De spectaculo Venationis.*

Arcitenens, bona Pieridum tutela, sorori
 Dic precor, ipsa feras agitet, sed corpora tantum
 Ut tangerent hominum, populi quo letus ad aures
 Clamor eat, mihi nulla virum sit cernere fata,
 Juppiter ipse sua placidus quem sede locavit.

583. INCERTI.

In Thucydidem.

Si sapias, o lector, tibi me cape: si rude Musis

Ego sum rosarum genitor. Et ego lilia alba fero.
 Hic est manipulorum-ligator. Meae autem alae Nilum exci-
 Hic multas habenti-uvae amatus est Baccho. [tant.
 Facio autem vinum ego dulce, gaudium mortalibus.
 Cœnam affero jucundam in nomen viri cuiusque.
 Cithara-canere didici et dormientes suscitare.

581. INCERTI.

Sagittator. Pieridibus qui-præes, longe-jaciens Phœbe,
 dic sorori, validas ut belluas excitet tantum [ut-exclamet
 quantum opus est ut-attingant hominum corpus, quantum
 populi gaudentis sacrum os: sed ne videam,
 Jovis benigni sortitus sedem, viri ullius mortem.

582. INCERTI.

Armeniorum hæc tribus et robusta gens Iberorum,
 Christi zelum habentes sponte jugum subierunt,
 legi se-submittentem invictorum regum.

583. ANONYMI.

In Thucydidem.

O amice, si doctus es, cape me in manus; si vero omnino
 rudis es Musarum, projice quæ non intelligis;
 sum enim non omnibus pervius; pauci vero admirantur
 Thucydidem Olori filium, Cæcropiden genus.

584. ALIUD.

Eunomum me, o Apollo, tu nosti quomodo olim vicerim
 Sparti Locrus ego; sed sciscitantibus dico.
 Varium in cithara modum crepabam, sed in medio
 cantu mihi chordam plectrum abruptit.
 Ac mihi sonum paratum quando tempus postulabat,
 ad aures rhythmorum rectam rationem non præbebat,
 et quædam forte fortuna citharæ super jugum advolans
 cicada implevit quod-deerat harmonia.

Pectus habes, non sunt hæc tibi scripta, sine.
 Non adeor cuivis: pauci mirantur, ut æquum est,
 Thucydidem, Oloro de patre Cæcropiden.

584. INCERTI.

*De effigie Eunomi, fidicinis,
 stantis Delphis.*

Eunomus ut Parthyn superârim Locrus, Apollo
 Scis tu; dicam aliis, discere si quis avet.
 Ludit in arguta mihi dum testudine pecten,
 In medio salit carmine rupta fides.
 Cumque sonum tempus de nervo posceret illo,
 Non crepuit docta justus in aure modus.
 Sponte jugo citharæ residens implevit eumdem,
 Qui deerat, tenui voce cicada sonum

- Νεῦρα γὰρ ἐξ ἐτίναςσον· ὅθ' ἐβδομάτας δὲ μελοῖμαν
 10 χορδᾶς, τὰν τούτω γῆρυν ἐκίχράμεθα·
 πρὸς γὰρ ἐμὰν μελέταν δ' μεσαμβρινὸς οὔρεσιν ὥδ'ος
 τῆνο το ποιμενικὸν φθέγμα μεθρημόσατο,
 καὶ μὲν ὅτε φθέγγοιτο, σὺν ἀψύχοις τόξα νευραῖς
 τῷ μεταβαλλομένῳ συμμετέπιπτε θρόνῳ.
 15 Τοῦνεκα συμφώνῳ μὲν ἔγω χάριν· ὃς δὲ τυπωθεὶς
 χάλκεος ἀμετέρας ἐξεθ' ὑπὲρ κιθάρας.

585. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς μισσώριον ἔχον Ἀφροδίτην καὶ Ἔρωτα.

Τέσσαρές εἰσιν Ἔρωτες· ὁ μὲν στέφος ἀμφικαλύπτει
 μητρὸς ἑῆς· ὁ δὲ χεῖλος ἔχει ποτὶ πίδακι μαζοῦ·
 οἱ δὲ δύο παῖζουσιν παρ' ἔχνεσιν· εἷμα δὲ κρύπτει
 μηρῷ γέιτονα χῶρον ὅλης γυμνῆς Ἀφροδίτης.

586. ΚΟΜΗΤΑ ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΙΟΥ.

- α. Εἰπέ νομεῦ, τίνος εἰσὶ φυτῶν στίχες; β. Αἱ μὲν ἐλαῖαι,
 Παλλάδος· αἱ δὲ περίξ ἡμερίδες, Βρομίου.
 α. Καὶ τίνος οἱ στάχυες; β. Δημήτερος. α. Ἄνθεα ποίωιν
 εἰσὶ θεῶν; β. Ἥρης καὶ ῥοδῆς Παφίης.
 α. Πάν φιλε, πηκτιδα μίμνε τειὸς ἐπὶ χεῖλεσι σύρων·
 Ἥχῳ γὰρ δόξεις τοῖσδ' ἐνὶ θελοπέδοις.

587. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Βάχῳ καὶ Νύμφαις μέσος ἴσταμαι· ἐν δὲ κυπέλλοις
 αἰεὶ τόνδε γέω τὸν παραλειπόμενον.

588. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οἷον ὄρῃς, ὦ ξεῖνε, τὸ χάλκεον εἰκόνι λῆμα
 Κλειτομάχου, τοῖαν Ἑλλάς ἐσεῖδε βίαν·
 ἄρτι γὰρ αἱματόεντα χερῶν ἀπελύετο πυγμαῖς
 ἔντεα, καὶ γοργῶ μάρνατο παγκρατίῳ·
 τὸ τρίτον οὐκ ἐκόνισεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας
 ἀπτῶς, τοὺς τρισσοὺς Ἴσθμόθεν εἴλε πόνους.

Illa suæ Musæ dulcem mihi præbuit usum,
 Cum non suppeteret septima chorda mihi.
 Sic fuit in tali mihi tempore fida, levamen
 Pastorum medio quæ solet esse die.
 Exanimis concors nervis animata canebat,
 Et pariter flexus emodulata dabat.
 Consona nunc a me grates mea portat, et una
 Ære super citharam considet, ecce, meam.

585. INCERTI.

De missorio, in quo Venus et Cupidines.

Serta super matris volitat levis unus Amorum
 Quattuor, alter habet roseis labra juncta papillis,
 Ante pedes alii ludunt duo; cætera nudæ
 Summa Deæ femorum tegit interfinia vestis.

586. COMETÆ CHARTULARII.

Dic ovium custos, hæc sunt sata cujus? Olivæ

Nervos enim sex pulsabam; quum septima autem opus-
 chorda, illius vocem mutuo-sumebamus; [habere]m
 nam ad meum cantum meridiana in-montibus cantatrix
 illum pastorem sonum aptabat,
 et quando sonabat, cum inanimibus tum nervis
 transformato concordabat sonitu.
 Ideo consonanti quidem habeo gratiam; hæc autem efficta
 ærea nostra sedet super cithara.

585. INCERTI.

In missorium habens cum Venere Amores.

Quattuor sunt Amores: unus quidem coronam obumbrat
 matris suæ; alter vero labrum tenet ad fontem mammæ:
 bini autem ludunt juxta pedes; vestis autem abscondit
 cruri vicinum locum totius nudæ Aphrodites.

586. COMETÆ CHARTULARII.

- a. Dic, pastor, cujus sunt hi plantarum ordines? b. Oleæ
 Palladis, vites vero circum, Bromii. [quidem]
 a. Et cujusnam spicæ? b. Cereris. a. Flores quorumnam
 sunt deorum? b. Junonis et roseæ Paphiæ.
 a. Pan, amice, fistulam hæc mane tuis super labris trahens;
 Echo enim invenies his in locis-apricis.

587. EUTOLMII ILLUSTRII.

Baccho et Nymphis medius sto; in poculis autem
 semper eum potum fundo qui desideratur.

588. ΑΛΚÆΙ.

Quales adspicis, o hospes, æneis in imagine animos
 Clitomachi, tale Græcia vidit robur:
 modo enim cruenta manibus exuerat pugilatæ
 arma, et acri decertavit quinquercio;
 tertium non pulvere-fœdavit summos-humeros, sed luctatus
 sine-lapsu, ternis ex Isthmo vicit labores.

Pallados: at circum vinea Bassareos.
 Cujus sunt segetes? Cereris. Quod numen odoros
 Vindicat hos flores? Juno Venusque simul.
 Ne dimitte tuis calamos, Pan optime, labris;
 Echo valle sub hac invenienda tibi est.

587. EUTOLMII, VIRI ILLUSTRIS.

De thermochyta.

Stans medius Nymphis pariter dulcique Lyæo,
 Semper id affundo, quod minus in cyatho est.

588. ΑΛΚÆΙ.

Qualem Clitomachi vim spectas, hospes, in ære,
 Talem ipsum vidit Græcia tota virum:
 Laverat a contra certantis sanguine cestus,
 Et dederat duro vulnere pancratio.
 Isthmia successit triplicati lucta laboris,
 Non tetigit tergo vel semel ille solum:

Μῶνος δ' Ἑλλάνων τόδ' ἔχει γέρας· ἐπτάπυλοι δὲ
Θῆβαι καὶ γενέτωρ ἑστέφεθ' Ἑρμοκράτης.

589. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Ἦρας θηλαζούσης τὸν Ἡρακλέα.

Αὐτὴν μητρειὴν τεχνήσατο· τούνεκα μαζὸν
εἰς νόθον ὁ πλάστης οὐ προσέθηκε γάλα.

590. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Ἡραΐστου καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἐρεχθέως.

· Ἡ τέχνη συνάγειρεν ἃ μὴ φύσις· εἶπεν ὁ πλάστης,
« μήτηρ νόσφι τόκων, νυμφίε νόσφι γάμων. »

591. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης.

Ἄρεα καὶ Παφίην ὁ ζωγράφος εἰς μέσον οἴκου
ἀμφιπεριπλέγδην γέγραπεν ἀμφοτέρους·
ἐκ θυρίδος δὲ μολῶν Φαιθῶν πολυπάμφαρος αἴγλη
ἔσθη ἀμυχανόων ἀμφοτέρους σκοπέων.
Ἥλιος βαρύμηνις ἔως τίνος; οὐδ' ἐπὶ κηροῦ
ᾗθελεν ἀψύχου τὸν γόλον ἐξελάσαι.

592. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀσπίδα περιέχουσιν τὴν γένναν τοῦ Σωτῆρος.

Ὡ πόσον εὐήθης ὁ ζωγράφος, ὅτι χαράσσει
κοίρανον εἰρήνης ἀσπίδι τικτόμενον.

593. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Μηδείας.

Οἶκτον δμοῦ καὶ λύσσαν ἐτήτυμον ἔνθεος ἀνὴρ
μαρμάρῳ ἐγκατέμιξε, βιαζομένην δ' ὑπὸ τέχνης
λαϊνὴν Μηδείαν ὅλης ἐμνησεν ἀνίης.

594. ΑΔΗΑΟΝ.

Ζωγράφε τὰν μορφὰν ἀπομάζας, αἶθ' ἐνὶ κηρῷ

Nuli tantus honos Græco. Gaudete coronis
Aonis urbs altrix, et pater Hermocrates.

589. INCERTI.

De imagine Junonis Herculem lactantis.

Ubra sicca vides. Ars est imitata novercam,
Atque ideo mammæ, sed sine lacte, dedit.

590. INCERTI.

*De imagine Vulcani, Minervæ
et Erechtheos.*

Vir sine conjugio, nunquamque puerpera mater,
Quæ natura nequit, plasta ait, ars sociat.

591. INCERTI.

De imagine Martis et Veneris.

Ere domo media per amoris vincla ligati
Pictoris Mavors et Venus arte jacent.
Omnia qui lustrat Sol forte patente fenestra

Solus autem Græcorum hoc habet præmium; ac septem-por-
Thebæ, et parens coronabatur Hermocrates. [tarum

589. INCERTI.

In statuam Junonis lactantis Herculem.

Plane novercam effinxit: ideo mammam
in spuriam sculptor non indidit lac.

590. INCERTI.

In statuam Vulcani, et Minervæ, et Erechthei.

« Ars conjunxit quæ non natura », dixit sculptor:
« O mater sine liberis, o sponse sine nuptiis. »

591. INCERTI.

In imaginem Martis et Veneris.

Martem et Paphiam pictor in media domo
in-consertissimo-plexu pinxit utrosque,
e fenestra vero prodiens Phaethon (sol) valde-lucens splen-
stetit obstupescens utrosque adspiciens. [dore
Sol graviter-succensens quonque? ne in cera quidem
voluit inanimi iram expellere.

592. INCERTI.

In clypeum habentem natallia Salvatoris.

O quam plumbeus est pictor, quia representat
principem pacis in-clypeo nascentem.

593. INCERTI.

In statuam Medæ.

Misericordiam simul et furorem verum divinus vir
marmori indidit, subactamque ab arte
lapideam Medeam totius memorem-fecit doloris.

594. INCERTI.

O pictor, formam qui-expressisti, utinam ceræ

Hæc videt, atque animo non patiente videt.
Quo, Sol, usque graves temet durabis in iras,
In ceras etiam qui tua tela jadis?

592. INCERTI.

De clypeo habente Christi nativitatem.

Communi sensu pictor caruisse videtur,
Per quem rex pacis nascitur in clypeo.

593. INCERTI.

De imagine Medæ.

En manus excellens in marmore miscuit una
Cum pietate simul rabiem. Sit saxea quamvis,
Cogitur antiquos Colchis meminisse dolores.

594. INCERTI.

De Socratis imagine.

Di facerent, pictor veluti dat Socratis ora.

καὶ ψυχὰν εἰδῆς Σωκρατικὰν βαλέειν.

595. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Ἀπελλοῦ.

Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐν εἰκόνι γράψεν ἄριστος Ἀπελλῆς.

596. ΑΛΛΟ.

Εἰς εἰκόνα Χείλωνος.

Τόνδε δοριστέφανος Σπάρτα Χείλωνα φύτευσεν,
ὃς τῶν ἐπτὰ Σοφῶν πρῶτος ἔφυ σοφία.

597. ΚΟΜΗΤΑ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Νωθρὸς ἐγὼ τέλεθεσκον ἀπ' ἱξυὸς ἐς πόδας ἄκρους
τῆς πρὶν ἐνεργείης δηρὸν ἀτεμβόμενος,
ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχμιον, Ἄϊδι γείτων,
μοῦνον ἀναπνεύων, τὰλλα δὲ πάντα νέκυς.
Ἀλλὰ σοφὸς με Φίλιππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις,
ζώγρησεν, κρυερὴν νοῦσον ἀχεσσάμενος·
αὐθὶς δ' Ἀντωνίνος, ἅπερ πάρος, ἐν χθονὶ βαίνω,
καὶ ποσὶ πιζεύω, καὶ ὅλος αἰσθάνομαι.

598. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Τὸν τῷ Ξανὸς δδ' ὑμῖν υἱὸν ὦνῆρ,
τὸν λειοντομάχαν, τὸν οἰζύχειρα,
πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσσοποιῶν
Πείσανδρος συνέγραψεν ὡς Καμείρου,
χθσους ἐξεπόνασεν εἰπ' αἰθλους·
τοῦτον δ' αὐτὸν δ' ὀσμὸς, ὡς σάφ' εἶδῆς,
ἔστασ' ἐνθάδε γάλακον * ποήσας,
πολλοῖς μῆσιν ὅπισθε κήναιυτοῖς.

599. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὃ ξένε,
σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὶ τὸν ἐς οἶκον ἐνθης,
« Ἀνακρέοντος εἰκὼν » εἶδον ἐν Τέῳ,
« τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾧδοποιῶν. »
Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

600. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄ τε φωνὰ Δωρίος, γῶνῆρ δ' τὰν κοιμωδίαν

etiam animam scivisses Socraticam immittere!

595. INCERTI.

In imaginem Apellis.

Ipse semet in imagine delineavit optimus Apelles

596. ALIUD.

In imaginem Chilonis.

Hunc bello-gloriosa Sparta Chilonem genuit,
qui ex septem Sapientibus primus exstitit sapientiā.

597. COMETÆ SCHOLASTICI.

Infirmus eram a lumbis adusque pedes extremos,
pristino vigore jampridem destitutus,
vitæ et mortis medius, Orco vicinus,
tantum respirans, cetera vero omnia cadaver.
Sed sapiens me Philippus, quem in pictura intueris,
vitæ-reddidit, gelidum morbum postquam-sanavit;
rursusque Antoninus, quemadmodum prius, terra ingre-
et pedibus vado, et totus sentio. !dior,

598. THEOCRITI.

Jovis hic vobis filium vir,
cum leone-qui pugnavit, celerem-manu,
primus superiorum poetarum
Pisander descripsit ex Camiro,
et quotquot ille absolvit, recensuit labores:
hunc autem ipsum populus, ut plane scias,
poetam collocavit hic æneum,
multis mensibus post et annis.

599. EJUSDEM.

Contemplantur statnam hanc, o hospes,
studiose, et dic, quum domum redieris:
« Anacreontis imaginem vidi in Teo,
« antiquorum si quid aliud præstantissimum poetarum. »
Si-addideris autem eum juvenibus delectatum-fuisse,
edisseres exacte totum virum.

600. EJUSDEM.

Hi vox Dorica, et vir qui comœdiam

Sic animam nobis hæc quoque cera daret.

595. INCERTI.

De imagine Apellis.

Optimus in tabula semet depinxit Apelles.

596. Sub statua Chilonis.

Marte triumphatrix Sparte Chilonem creavit,
De septem cujus gloria prima Sophis.

597. COMETÆ SCHOLASTICI,

in Anazarbo.

Debilis a lumbis ad partes corporis imas
Lugebam membris robur abesse vetus.
Ad necis et vitæ confinia, proximus orco
Spirabam tantum, cætera mortis eram.
Sed tulit ægroto, tabula quem cernis in illa,
Phœbea sapiens arte Philippus opem.
Per terram pedibus nunc Antoninus, ut ante,
Ambulo, nec sensu pars caret ulla mei.

εὐρὼν Ἐπίχαρμος.
 Ὡ Βάκχε, γὰλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
 τὴν ὧδ' ἀνέθηκαν
 τοὶ Συρακοῦσαις ἐνίδρυνται· πεδωριστὰι πόλει,
 οἳ ἀνδρὶ πολίτῃ·
 * πῶρὸν [γὰρ] εἶχε βρημάτων μεμναμένοις
 τελεῖν ἐπίχειρα·
 πολλὰ γὰρ ποττὰν ζῶαν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα·
 μεγάλα χάρις αὐτῷ.

601. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸ ξᾶνον τὸ περισσὸν Ἀεξιμένης Ἀφροδίτα
 εἶπατο, τῆς πάσης ναυτιλίας φύλαξι.
 Χαῖρ', ὦ πότνια Κύπρι, διδοῦσα δὲ κέρδεα, πλοῦτον
 ἄρμενον, εἰδήσεις ναῦς ὅτι κοινότατον.

602. ΕΥΗΝΟΥ' ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ἄ ποτε παρθενικαῖσιν ἱλασκομένα παλάμῃσιν
 Κύπριδα, σὺν πύκταις καὶ γόνον εὐξαμένα,
 κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας,
 ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόγχευσα τύπους·
 νυμφίος ἐκ νύμφης δὲ κικλήσκομαι, ἐκ δ' [Ἀφροδίτης]
 Ἄρεα καὶ βωμοὺς ἔστεφον Ἡρακλέους.
 Ἡῆδαι Τειρεσίην ἔλεγόν ποτε· νῦν δέ με Χαλκίς
 τὴν πάρος ἐν μίτραις ἡσπάσατ' ἐν γλαμύδι.

603. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πέντε Διωνύσοιο θεραπευίδες αἶδε Σαώτew
 ἐντύνουσι θεᾶς ἔργα χοροστασίης·
 ἃ μὲν ἀερτάζουσα δέμας βλοσυροῖο λέοντος,
 ἃ δὲ Λυκαόνιον καλλίκερων ἔλαφον,
 ἃ τριτάτα δ' οἰωνὸν εὐπτερον, ἃ δὲ τετάρτα
 τύμπανον, ἃ πέμπτα χαλκοβαρὲς κρόταλον·
 πᾶσι φοιταλεῖαι τε παρηγόριόν τε νόημα
 ἐκπλαγέες λύσσα δαίμονος εὐαῖδι.

604. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Θυμαρέτας μορφὴν ὁ πίναξ ἔχει· εὖ γε τὸ γαῦρον
 τεῦξε τό θ' ὥραϊον τᾶς ἀγανοβλεφάρου.
 Σαῖνοι κέν σ' εἰδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα,
 θέσποιναν μελάρων οἰομένα ποθορῆν.

605. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Τὸν πίνακα ξανθᾶς Καλλῷ δόμον εἰς Ἀφροδίτας
 εἰκόνα γραψαμένα πάντ' ἀνέθηκεν ἴσαν.
 Ὡς ἀγανῶς ἔστακεν· ἰδ' ἃ χάρις ἀλίκον ἀνθεῖ.
 Χαιρέτω· οὐ τίνα γὰρ μέμψιν ἔχει βιοτᾶς.

invenit Epicharmus.

O Bacche, æneum illum pro vero
 tibi htc dicarunt
 qui Syracusis sedem-ceperunt, civitatis participes,
 ut viro civi,
 (thesaurus enim habebat præceptorum) memores
 rependendi gratiam :
 multa enim ad vitam omnibus dixit utilia :
 magna gratia illi !

601. ANONYMI.

Signum hoc ingens Aeximenes Veneri
 posuit, omnis navigationis custodi.
 Salve, o domina Cypris; dans lucra, divitias [communem]
 congruas, videbis navem meam fore quam-maxime-

602. EVENI ATHENIENSIS.

Quæ olim virgineis propitiabam palinis
 Cypriam, et cum tædis etiam prolem precabar,
 nuptiales jam thalamo solvens tunicas,
 viri statim e femoribus edidi formas :
 ac sponsus ex sponsa vocor, et post Aphroditam
 Martem et aras redimio Herculis.
 Thebæ Tiresiam narrabant olim; nunc vero me Chalcis
 illam prius in mitra salutavit in chlamyde.

603. ANTIPATRI.

Quinque Bacchi famulæ hæc Salvatoris
 parant velocis opera tripudii;
 una quidem attollens corpus truculenti leonis,
 altera vero Lycaonium pulchre-cornutum cervum,
 tertia avem bene-alatam, sed quarta
 tympanum; quinta ære-grave crotalum :
 cunctæ lymphatæque et suspensam mentem
 percussæ furore dæmonis bacchico.

604. NOSSIDIS.

[animum]

Thaumaretæ formam tabula habet; bene utique elatum
 effinxit et pulchritudinem placidis-conspicuum-oculis.
 Blandiretur te conspecta etiam domus-custos catella,
 dominam ædium se putans adspicere.

605. EJUSDEM.

Tabulam flavæ Callo in domo Veneris
 dedicavit, pingi-quæ-jusserat imaginem omnino similem.
 Ut placide adstat! vide, gratia ejus quantum floreat.
 Valeat: non ullam enim reprehensionem habet vitæ.

604. NOSSIDIS.

Miraclum formæ tabula hæc habet: oris honestas

Quam gravis, et magnis qui vigor est oculis!
 Ipsa domus custos caudam motabit, opinor,
 Se dominam credens cernere, læta canis.

606. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς λουτρὸν.

Ἦν τὸ πάρος φιλέεσκεν Ἄρης, σκοπίαζε Κυθέρην
 ἐνθάδε λουομένην νάμασι παιδροτάτοις·
 ὄρκεο νηχομένην· μὴ δεῖδιθι· οὐ γὰρ Ἀθήνην
 παρθένον εἰσοράας, οἷά τε Τειρεσίας.

607. ΑΛΛΟ.

Αἱ Χάριτες λούσαντο· ἀμειψάμεναι δὲ λουτρὸν
 ὤσαν ἐῶν ρεθέων ὑδασιν ἀγλατήν.

608. ΑΛΛΟ.

Ἡ τοῖον Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἥ Κυθέρεια
 τοῖον τεῦξεν ὕδωρ, ὃν χροά λουσαμένη.

609. ΑΛΛΟ.

Τῶν Χαρίτων τόδε λουτρὸν ἀθύρματα· καὶ γὰρ ἐκεῖνας
 μούνας ἔσω παῖσδεν τὰς Χάριτας δέχεται.

609*. ΑΛΛΟ.

Ὅντως δὴ Χαρίτων λουτρὸν τόδε· οὐδὲ γὰρ ἄλλους
 πλείους χωρῆσαι τοῦτο τριῶν δύναται.

610. ΑΛΛΟ.

Μικρὰ μὲν ἔργα τὰδ' ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀδωδὴν,
 ὥς ῥόδον ἐν κήποις, ὥς Ἴον ἐν ταλάροις.

611. ΑΛΛΟ.

Ἐν μικρῷ μεγάλῃ λουτρῷ χάρις· ἐν δ' ἐλαχίστῳ
 νάματι λουομένοις ἡδὺς ἐπεστιν ἔρως.

612. ΑΛΛΟ.

Ὡς δένδρον βραχύφυλλον, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀδωδὴν,
 οὕτως λουτρὰ τὰδε μικρὰ μὲν, ἀλλὰ φίλα.

606. ANONYMI.

In balneum.

Quam olim deperibat Mars, adspice Cytheream
 hic lavantem fluentis nitidissimis :
 specta natantem : ne timeas : non enim Minervam
 virginem aspicias, sicuti Tiresias.

607. ALIUD.

Gratiæ hic lavarunt : et rependentes balneum
 dederunt suorum corporum aquis nitorem.

608. ALIUD.

Aut talis Cytheream aqua peperit, aut Cytherea
 talem efflavit aquam, suam cutem lavans.

609. ALIUD.

Gratiarum hocce balneum oblectamenta : etenim illas
 solas intus nugari, Gratias, sinit.

609*. ALIUD.

Revera sane. Gratiarum balneum hocce : non enim alios
 plures tenere hoc tribus potest.

610. ALIUD.

Parva quidem opera hæc sunt, habent vero dulcem odorem
 ut rosa in hortis, ut viola in calathis.

611. ALIUD.

In parvo magna balneo gratia; sed in tuniculo
 fluente lavantibus dulcis adest amor.

612. ALIUD.

Quemadmodum arbor breviter gerit folia, habet vero ducem
 sic balnea hæc parva quidem, sed cara. [odorem.]

606. INCERTI.

De balneo.

Aspice Mars Venerem, quam tu non stultus amasti,
 Aspice, perspicuis pulchra lavatur aquis.
 Nec nanti trepides oculos immittere : non ut
 Tiresiae Pallas virgo videnda tibi est.

607. De eodem.

Laverat hic triplex se Gratia. Redditus undis
 Pro pretio est, qualis fulget in ore decor.

608. De eodem.

Vel talis Veneri genetrix aqua, vel Venus ipsa
 Talem lota suo corpore fecit aquam.

609. De eodem.

Delicias Venerum spectas hæc balnea : solas

Namque intus Veneres ludere lympa sinit.

De eodem.

Vindicat hoc stagnum merito sibi Gratia triplex :
 Quippe tribus plures hæc aqua ferre negat.

610. De eodem.

Est opus hoc non grande quidem, sed dulce videri,
 Ut viola in calathis, ut rosa in areolis.

611. De eodem.

Non hæc magna quidem sed dulcia balnea, lotis
 In tenui lympa blandus adheret amor.

612. De eodem.

Fronde aliqua est tenui, fructu sed amabilis arbor :
 Dulcia sic hæc sunt balnea, parva licet.

613. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ λουτρὸν Μαρίας.

Τῆς Μαρίας τὸ λουτρὸν ἰδὼν ὑπεδάκρυε Μῶμος,
εἰπὼν, « Ὡς Μαρὶν, καὶ σὲ παρερχόμεθα ».

614. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς λουτρὸν μικρὸν παρακείμενον τῷ Ζευξίππῳ.

Μὴ νεμέσα, Ζευξίππε, παρπντέλλοντι λουτρῷ·
καὶ μεγάλην παρ' Ἀμαξαν ἐρωτύλος ἤδ' φαίνεται.

615. ΑΛΛΟ.

Εἰς λουτρὸν ἐν Σμύρῃ.

Χῶρος, τίς μερόπων σε λιπαυγέα τὸ πρὶν ζόντα
πλούσιον ἐν φέγγει θήκατο λουομένοις;
τίς δὲ καὶ αἰθαλόεντι ρύπῳ πεπαλαγμένον ἄρτι,
κείνον ἀιστώσας, φαίδρον ἔδειξε δόμον;
Φρὴν σοφὴ ὡς πᾶσιν Θεοδώριχος, ὡς ἔτεον δὴ
κάν τούτῳ καθαρὴν δεικνύμενος κραδίην·
ὅς γάρ ἐδὼν πόλιος κτεάνων ταμίης τε πατὴρ τε,
κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίγηνε χέρας.
Ἄλλὰ θεὸς φιλόπατριν, ἐρισθενὲς, ἀφθιτε Χριστέ,
πῆματος αὐτὸν ἄτερ σῶζε τεῇ παλάμῃ.

616. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε λουσαμένων Χαρίτων ποτὲ, θέσκελα πέπλα
βαῖς Ἔρωσ ἔλαψε, καὶ ὥχετο· τὰς δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
γυμνάς, αἰδομένας θυρέων ἔκτοσθε φανῆναι.

617. ΑΛΛΟ.

Εἰς βαλανεῖον ψυχρὸν.

Τὸν ποταμὸν, βαλανεῦ, τίς ἐτείχισε; τίς βαλανεῖον
τὴν κρήνην ψευδῶς τήνδε μετωνόμασεν;
Αἰόλος Ἱπποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ὧδε μετοικήσας ἤγαγε τοὺς ἀνέμους.
Πρὸς τί δὲ καὶ σανίδες δύο τοῖς ποσὶν αἰδ' ὑπόκεινται;
οὐ διὰ τὴν θέρμην, τῆς χιόνος δ' ἔνεκα.
Φρίξου καὶ Νάρκης οὗτος τόπος. Ἄλλ' ἐπίγραφον·
« Τῷ μεσορί λοῦσαι· πνεῖ γὰρ ἔσω Βορέας. »

613. ALIUD.

In balneum Mariæ.

Mariæ lavacro viso sublacrimavit Momus,
dicens : « Ut Mariam, sic et te præterimus.

614. LEONTII SCHOLASTICI.

In balneum parvum adjacens Zeuxippo.

Ne irascaris, o Zeuxippe, juxta-surgenti lavacro .
etiam magnum ad Plaustrum Erotylus stella suaviter lucet.

615. ALIUD.

In balneum quod Smyrnæ est.

Quis mortalium te, ædes, obscura quæ prius fueras,
opulentam in luce posuit lavantibus?
quis autem et fumosis sordibus fœdatam nuper
istas e-conspectu-tollens nitidam exhibuit domum?
Mens prudens ut in omni-re Theodorichus, sic profecto
etiam in hoc purum declarans pectus : [sane
hic enim quum-esset civitatis bonorum quæstorque pater-
lucro ex illis non contaminavit manus. [que,
At deus patriæ-amanentem, o valde-potens, æterne Christe,
damno eum absque serves tua manu.

616. ALIUD.

Hic lavantibus Gratiis quondam, divinas vestes
parvus Amor surripuit, et abiit; has autem reliquit ibi
nudas, erubescences extra portas apparere.

617. ALIUD.

In balneum frigidum.

Fluvium hunc, o balneator, quis muro-cinxit? quis balneum
soutem falso hunc cognominavit?
Æolus Hippotæ-filius carus immortalibus diis
huc emigrans traduxit ventos.
Propter quid autem et asseres duo pedibus hi subjacent?
Non propter calorem, nivis vero causa.
Horroris et Torporis hic est locus. Age, inscribe :
« Messori mense hic lava; fiat enim intus Boreas ».

613. De balneo Mariæ.

Flens ait, aspexit Mariæ cum balnea Momus :
Nil mihi vobiscum, nil mihi cum domina.

614. LEONTII ORATORIS.

In balneum parvum, adjectum ei quod
Zeuxippi dicitur.

Quæ, Zeuxippe, nitent prope te, ne despice lymphas :
Sic et parvus Amor magnum decet assecla currum.

De alio balneo parvo.

Parva cave spernas : est et sua gratia parvis.
Filius est Veneris quis nisi parvus Amor?

616. De alio in Smyrna.

Gratia dum triplex hic se lavat, abstulit illis
Tegmina, mox abiit ridens, Amor : atque ita nudæ
Hic mansere, foris veritæ sine veste videri.

617. De balneo frigido.

Quis, rex, coctilibus conclusit mœnibus amnem?
Quis male tam rapidas balnea dixit aquas?
Æolus Hippotades nimbis horrentia castra
Transtulit, et ventis hæc nova regna dedit.
Cur geminis pedibus gemina est substrata tabella?
Non sit ut a Thermis, sed nive tecta cutis.
Hæc Rigor et Torpedo tenent loca : scribe lavandum
Sextili; nam fiat frigidus hac Aquilo.

618. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἕτερον λουτρὸν ἐν Βυζαντίῳ.

Λωτὸν ἐρεπτομένους προτέρων οὐ ψεύσατο μῦθος·
πίστιν ἀληθείης τοῦτο τὸ λουτρὸν ἔχει.
Εἰ γὰρ ἅπαξ καθαροῖσι λοέσσεται ὕδασιν ἀνὴρ,
οὐ ποθέει πατρίην, οὐκ ἐθέλει γενέτας.

619. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς ἕτερον λουτρὸν ἐν Βυζαντίῳ.

Νῦν ἔγνων, Κυθέρεια, πόθεν νίκησας ἀγῶνα,
τὴν πρὶν Ἀλεξάνδρου ψῆφον ὑφαρπαμένη.
Ἐνθάδε γὰρ τέγγουσα τεὸν δέμας, εὖρες ἐλέγξαι
Ἦρην Ἰναχίοις χεύμασι λουσαμένην.
Νίκησεν τὸ λουτρὸν· εἶκε δὲ τοῦτο βοώσῃ
Παλλάς· « Ἐνικήθην ὕδασιν, οὐ Παφίη. »

620. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς λουτρὸν διδυμὸν, ἐν ᾧ λούονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες.

Ἄγχι μὲν ἐλπίς ἔρωτος· ἔλειν δ' οὐκ ἔστι γυναῖκας·
εἶρξεν πυλὶς Παφίην τὴν μεγάλην ὀλίγη.
Ἄλλ' ἐμπης γλυκὺ τοῦτο· ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις
ἐλπίς ἀληθείης ἐστὶ μελιγροτέρη.

621. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς ἕτερον λουτρὸν.

Ὅσσαις θηλυτέραις ἐστὶν πόθος (ἔστι δὲ πάσαις),
δεῦρ' ἴτε, παιδοτέρης τευζόμεναι χάριτος.
Ἢ μὲν ἔχουσα πόσιν, τέρψει πόσιν· ἢ δ' ἔτι κούρη
ὀτρυνέει πλείστους ἔδνα πορεῖν λεγέων·
ἢ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος, ἐσμὸν ἐραστῶν
ἔξει ἐπὶ προθύροις, ἐνθάδε λουσαμένη.

622. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἴτε σε κουριδίης ἀλόγῃ γλυκὺς ἡμερος ἴσχει,

618. ALIUD.

In aliud balneum Byzantii.

Lotum decerpentes priorum non mentita est fabula;
fidem veritatis hoc lavacrum habet.
Si enim semel puris se-lavabit aquis vir,
non desiderat patriam, non vult parentes.

619. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In aliud lavacrum Byzantii.

Nunc cognovi, o Cytherea, unde viceris in-certamine,
Alexandri olim suffragium furata.
Hic enim tingens tuum corpus, scisti vincere
Junonem Inachiis fluentis quæ sese-lavit.
Vicit lavacrum : ac visa-est hoc inclamare
Pallas : « Victa-sum aquis, non Paphia. »

620. PAULI SILENTIARII.

In lavacrum duplex, in quo lavantur et mulieres et viri.

Prope quidem spes amoris : tenere vero non est mulieres;
cohibuit janua Paphiam magnam parva.
Sed tamen dulce hoc : nam amore-incensis in operibus
spes veritate est dulcior.

621. ANONYMI.

In aliud balneum.

Quotquot feminis est huius cupido (est autem cunctis),
huc venite, nitidiorem nacturæ gratiam. [ad-huc puella.
Et quæ quidem habet virum, delectabit virum; quæ vero
incitabit plurimos dotalia-præmia ut-afferant thalami:
quæ vero facit quæstum ex corpore, examen amatorum
habebit in limine, hic postquam-laverit.

622. ALIUD.

In idem.

Sive te legitimæ conjugis dulcis cupido tenet,

618. De altero Byzantii.

Non est falsa vetus gustatæ fabula loti :
Balnea fecerunt vatibus ista fidem.
Non meminit patriam, nec avet spectare parentes,
Membra semel puris qui madefecit aquis.

619. AGATHIÆ ORATORIS.

De alio Byzantii, in quo Venus lavans se spectabatur.

Jam fuerit, Venus, unde tibi victoria, disco,
Jam video captus qua sit ab arte Paris.
Hoc in fonte Jovis superasti lota sororem,
Inachiis artus illa rigarat aquis.
Lympha dedit malum. Pallas clamare videtur :
Vicisse agnosco balnea, non Venerem.

620. PAULI SILENTIARII.

De balneo duplici, in quo feminæ ac viri lavabantur.

Spem dat amor : pulchras sed prendere nulla potestas;
Arcetur parva nam fore magna Venus.
Sed juvat hoc etiam. Nam spes in rebus amoris,
Si nescis, ipso dulcior est opere.

621. INCERTI,
de alio.

Pulchræ quis amor est (nulli puto nullus) adeste :
Hac ab aqua vobis gratia major erit.
Si qua es nupta, ferēs hinc gaudia multa marito :
Si qua puella, ferent munera multa proci.
Corpore si qua tuo quæstum facis, ilicet ingens
Cætus amatorum te mauet ante fores.

622. De eodem.

Seu nuptam tibi fidus amas, hoc fonte lavare :

λούεο, φαιδρότερος τῆδε φανησόμενος·
εἴτε σε μισθοφόρους ἐπὶ μαχλάδας ὀστρὸς ὀρνει,
λήψῃ, καὶ δώσεις, ἐνθάδε λουσάμενος.

623. ΚΥΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Εἰς ἕτερον εὐμορτον.

Κύπρις σὺν Χαρίτεσσι καὶ υἱεῖ χρυσοβελέμων
ἐνθάδε λουσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

624. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς ἕτερον λουτρὸν παρακείμενον τῷ δημοσίῳ ἐν Βυζαντίῳ.

Δείματό με ξυνοῖο παρὰ προθύροισι λοετροῦ
ἀστὸς ἀνὴρ, ἀρετῆς εἵνεκεν, οὐκ ἔριδος.
Κεῖνο μέλοι πλεόνεσθιν· ἐγὼ δ' ὀλίγοις τε φίλοις τε
ἐντῶν προχοὰς καὶ μύρα καὶ χάριτας.

625. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Εἰς ἕτερον λουτρὸν.

Πιστότατος μερόπων τις ἔοι πυλαωρὸς ἐμεῖο,
κρίνων λουομένων καιρὸν ἐσηλυσίης,
μή τινα Νηιάδων τις ἐμοῖς ἐνὶ γέυμασι γυμνὴν,
ἢ μετὰ καλλικόμων Κύπριν ἴδοι Χαρίτων
οὐκ ἐθέλων· «χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς·»
τίς γὰρ Ὀμηρεῖοις ἀντιφέροιο λόγοις;

626. ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς ἕτερον λουτρὸν ὀνομαζόμενον Ἑρωτα.

Μητέρα Κύπριν ἔλουσεν Ἑρῶς ποτὲ τῷδε λοετρῷ,
αὐτὸς ὑπεφλέξας λάμπάδι καλὸν ὕδωρ.
Ἰδὼν δ' ἀμβροσίῳ γυθεῖς ῥοδὸς ἀμμιγα λευκοῖς
ὑδασι, φεῦ πνοιῆς ὅσων ἀνῆλθεν ἔαρ·
ἔνθεν ἀεὶ ῥοδὸς εἰσαν ἀναζέουσιν αὐτμην,
ὥς ἔτι τῆς χρυσῆς λουομένης Παφίας.

lava hic, nitidior hoc-modo appariturus;
sive te mercenaria ad scorta stimulus incitat,
accipies, et non dabis, hic si-laveris.

623. CYRI POETÆ.

In aliud balneum Pulchrum.

Cypria cum Gratiis et filio aureas-mittente-sagittas
hic postquam-lavit, mercedem dedit gratiam.

624. LEONTII SCHOLASTICI.

In aliud balneum adjacens publico Byzantii lavacro.

Struxit me communis juxta limen lavacri
civis vir, virtutis causa, non contentionis.
Illud curæ-sit pluribus; ego vero paucisque carisque
præbeo latices et unguenta et gratias.

625. MACEDONII CONSULIS.

In aliud balneum.

Fidissimus mortalium aliquis sit janitor meus
discernens lavantium opportunum-tempus ingressus,
ne quam Naiadum aliquis meis in fluentis nudam,
aut cum pulchre-comatis Cyprim videat Gratiis
imprudens, «difficiles autem dii apparere manifesti:»
quis enim Homericis se-opponat verbis?

626. MARIANI SCHOLASTICI.

In aliud balneum quod dicebatur Amor.

Matrem Cyprim lavit Amor quondam hoc lavacro,
ipse succendens face pulchram aquam.
Sudor autem ambrosiâ profusus cute inter candidas
aquas, heu! odoris quantum accendit ver!
Inde aquæ usque roseum ebulliunt spiritum,
tanquam adhuc aurea ibi lavante Paphia.

Pulchrior hinc illi conspiciendus eris.
Seu magis in venerem vulgantia corpora flagras,
Hic lotus pretium non dabis, accipies.

623. CYRI Poëtæ.

De alio.

Laverat his undis se Gratia, Cypriis, Amorque,
Et data pro pretio Gratia mansit aquis.

624. LEONTII ORATORIS.

De alio balneo, quod erat publico appositum,
Byzantii.

Virtutis studio cives non æmulus ulli
Ante omnis populi balnea me posuit.
Illa juvent plures, dum paucis sed bene caris
Unguentum per me suppetat, unda, decor.

625. MACEDONII CONSULIS.

De alio in Lyceo.

Ante fores clarus fidei mihi janitor adstet,
Qui sua loturis tempora justa notet,
Ne cui nuda meis spectetur Nais in undis,
Trinave formosa Gratia cum Venere.
Non impune datur species vidisse Deorum:
Mæoniden verum quis cecinisse neget?

626. MARIANI ORATORIS.

De alio, quod Cupido vocabatur.

Laverat hoc quondam genitricem fonte Cupido,
Subjiciens undis mollibus ipse facem.
Ambrosius nitido manans e corpore sudor
Quam plenas rosei fecit odoris aquas!
Ex illo sic semper aquis ver spirat in illis,
Ceus se prolueret nunc quoque pulchra Venus.

627. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτὸ.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους ἀπαλῶ τετρυμένος ὕπνῳ
 εὔδεν Ἔρως, Νύμφαις λαμπάδα παρθέμενος.
 Νύμφαι δ' ἀλλήλῃσι, « Τί μέλλομεν; αἶθε δὲ τούτῳ
 « σβέσσαμεν », εἶπον, « ὁμοῦ πῦρ κραδῆς μερόπων. »
 Λαμπὰς δ' ὥς ἐφλεξε καὶ ὕδατα, θερμὸν ἐκείθεν
 Νύμφαι Ἐρωτιάδες λουτροχοῦσιν ὕδωρ.

628. ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ καλούμενον Ἴππον ἐν Ἀλεξαν-
 δρείᾳ.

Ἴππον εὐβρέειτην χρονίη μάστιγι δαμέντα
 χρυσεῖω πολύολθος ἀναξ ἤγειρε χαλινῶ.

629. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς ἕτερον.

Αἶθε σὲ, Πίνδαρε, μάλλον ἐμοῖς ἐκάθηρα βέθεροις,
 καὶ κεν ἄριστον ὕδωρ τοῦδον ἐψησθα μόνον.

630. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς θερμὰ τὰ βασιλικά.

Θερμὰ τάδ' ἀτρεκέως βασιλῆϊα· τήνδε γὰρ αὐτοῖς
 οἱ πρὶν ἀγασσάμενοι ἤγκαν ἐπωνυμίην.
 Οὐ γὰρ ὑπὸ βροτέῳ πυρὶ θάλπεται ἀγλὰν ὕδωρ,
 αὐτομάτῃ δὲ λιθὰς τίχεται αἰθομένη·
 οὐδὲ βόου ψυχροῦ ποτιδεύει ἀμφὶ λοστρά,
 ἀλλ' ὅσον ποθέεις, τοῖον ὑπεκρέβεται.

631. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς τὰ θερμὰ τὰ Ἀγαμεμνόνεια ἐν Σμύρνῃ.

Χῶρος ἐγὼ Δαναοῖς μεμελημένος, ἔνθα μολόντες
 τῆς Ποδαλειρείης ἐξελάθοντο τέχνης.
 Ἐλκεα γὰρ μετὰ δῆριν ἐμοῖς ἀκέσαντο βέθεροις,
 βαρβαρικῆς λόγχης ἰὸν ἀπωσάμενοι.
 Ἐνθεν ἀεζήθην ὀροφηφόρος· ἀντὶ δὲ τιμῆς
 τὴν Ἀγαμεμνονέην εὗρον ἐπωνυμίην.

627. EJUSDEM.

De eodem.

Hab subter platanos molli dans membra sopori
 Tradiderat Nymphis lampada parvus Amor.
 Una facem rapiens, Quin hanc extinguimus, inquit,
 Cedat ut ex hominum pectore flamma vorax?
 Traxerunt etiam latices incendia. Nymphæ
 Hinc fundunt calidas munus Amoris aquas.

629. JOHANNIS BARBUCALLI.

De alio, in quo erat Pindarus.

Te nostris utinam lavissem, Pindare, lymphis:
 Optima, dixisses, res aqua, me celebrans.

630. LEONTII ORATORIS.

De thermis Regiis.

Hæc vere regum sunt balnea: namque vocavit

627. EJUSDEM.

In idem.

Hic sub platanis tenero fessus somno [rat.
 dormiebat Amor, Nymphis facem postquam-apposue-
 Nymphæ inter-se: « Quid cunctantur? utinam una
 simul exstinguissemus ignem pectoris mortalium. »
 Fax autem ubi incendit et aquas, calidam inde
 Nymphæ Erotiades balneo-infundunt aquam.

628. JOANNIS GRAMMATICI.

In publicum balneum quod Equus vocatur Alexandriæ.

Equum bene-fluentem diuturno flagello domitum
 aureo valde-opulentus rex erigebat freno.

629. EJUSDEM.

In aliud balneum.

Utinam te, o Pindare, potius meis purificassem fluentis,
 tum optimam aquam meam dixisses solam.

630. LEONTII SCHOLASTICI.

In Thermas regias.

Thermæ hæc vere regię: hoc enim illis
 qui prius mirati-sunt imposuerunt cognomen.
 Non enim mortali igne calefit nitida aqua,
 sed sponte-sua latex gignitur urens;
 neque fluento frigido egēs ad lavacra,
 sed qualem cupis, talis effertur.

631. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In Thermas Agamemnonias Smyrnæ.

Locus ego Danais sum-curæ, quo ingressi
 Podaliream oblitī-sunt artem.
 Ulcera enim post prælium meis sanarunt fluentis,
 barbaricæ hastæ venenum (s. æruginem) repellentes.
 Inde auctus-sum tectum-gerens; et honoris loco
 Agamemnonium nactus sum cognomen.

Mirata hæc illo nomine turba prior:

Nam non humano lacus hic succenditur igne,
 Sed calida ex venis sponte scaturit aqua.
 Nec gelida flammæ opus est quæ temperet unda:
 Qualem vota queant poscere, talis adest.

631. AGATHIÆ ORATORIS.

De thermis Agamemnoniis Smyrnæ.

Illa ego, quæ Danais regio gratissima, feci,
 Ut Podalireæ nil opus arte foret.
 Nam lavere meis post pugnam vulnera lymphis,
 In quibus ex Phrygia cuspe virus erat.
 Talibus e causis tecti mihi culmen, et ingens
 Ex Agamemnonio nomine venit honos.

632. ΔΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἑτέρα θερμά.

Χθὼν μυχάτων γυάλων κοιλώμασιν αἶναον πῦρ
 ἴσ' ἂν ἔχῃ, φλοξὶν δὲ περιζεῖη χρυφαῖαισιν,
 ἀτμός ἄνω βαίνων εἰς αἰθέρα θερμός, ἐνερθεν
 θλιβόμενος, πυριθαλπὲς ἐρεύγεται ἱκμάσιν ὕδωρ.

633. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς λουτρὸν.

Ἦρῃ καὶ Παφίῃ καὶ Παλλάδι τοῦτο τὸ λουτρὸν
 ὥς ποτε τὸ χρυσοῦν ἤρεσε μῆλον ἔχειν·
 καὶ τάχα τῆς μορφῆς κρίσις ἔσεται οὐ Πάρις αὐταῖς,
 εἰκὼν δ' ἀργυρείοις νάμασι δεικνυμένη.

634. ΑΔΔΟ.

Ἦμοσαν αἱ Χάριτες φερεαυγέα κοίρανον αἴγλης
 ἐνθάδε ναιετάειν ἢ παρὰ τῇ Παφίῃ.

635. ΑΔΔΟ.

Δάφνης εὐπετάλοιο φερώνυμόν ἐστι λουτρὸν.

636. ΑΔΔΟ.

Τῷτο ἰδὼν τὸ λουτρὸν ὁ πάνσοφος εἶπεν Ὀμηρος·
 « Νηπενθὲς ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων. »

637. ΑΔΔΟ.

Ἐνθάδε λουσαμένη δέμας ἀμβροτον αὐτίκα Κύπρις
 αἰξεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἀέθλιον ἤρπασε μῆλον.

638. ΑΔΔΟ.

Αἱ τρεῖς Ὀρχομενοῦ Χάριτες τὸ λουτρὸν ἔτρεξαν·
 τούνεκα χωρῆσαι τέσσαρας οὐ δύναται.

639. ΑΔΔΟ.

Κύπρις, Ἔρως, Χάριτες, Νύμφαι, Διόνυσος, Ἀπόλ-
 ῳμοσαν ἀλλήλοις ἐνθάδε ναιετάειν. [λων

632. INCERTI.

In alias thermas.

Tellus intimorum recessuum in-cavitatibus perennem
 donec habet, flammisque ebullit abditis, [ignem
 vapor ascendens in aera calidus, ex-infero
 coactus, igne-calefactam eructat humoribus aquam.

633. DEMOCHARIDIS GRAMMATICI.

In balneum.

Junoni et Paphiae et Palladi hocce balneum
 ut quondam aureum placuit malum habere :
 et forsan formæ judicium erit non Paris illis,
 imago vero argenteis fluentis ostensa.

634. ALIUD.

Jurarunt Gratiae per-splendidum regem fulgoris
 hic sese habitare, aut juxta Paphiam.

635. ALIUD.

Lauri pulchra-habentis-folia cognomen gerit balneum.

636. ALIUD.

Hoc conspicatus balneum omnino-sapiens dixit Homerus :
 « Mæroris expers bilisque, mala oblivisci-faciens omnia. »

637. ALIUD.

Hic postquam-lavit corpus immortale, illico Cypria
 ostendit Alexandro, et certaminis-præmium rapuit malum.

638. ALIUD.

Ternæ Orchomeni Gratiae hoc balneum fecerunt;
 ideo continere quattuor non potest.

639. ALIUD.

Cypria, Amor, Gratiae, Nymphæ, Dionysus, Apollo
 jurarunt invicem se hic habitare.

632. INCERTI.

De aliis balneis.

Dum teget æternum tellus penetralibus ignem,
 Ignisque latens ardescent flamma cavernis,
 Qui cæli petit alta vapor pressusque tenetur
 Eructat calidas guttis coeuntibus undas.

633. DEMOCHARIDIS GRAMMATICI.

De alio.

Ut quondam malum petierunt nobile, sic hanc
 Nunc sibi fontis aquam Juno, Minerva, Venus.
 Hic etiam certant, puto : nec Paris arbiter illis,
 Sed, formam speculi quæ vice reddit, aqua.

634. De eodem.

Luminis auctorem juravit Gratia triplex

ANTHOLOGIA II.

In Paphies oculis esse vel his in aquis.

636. De eodem.

Has credo respexit aquas, cum dixit Homerus,
 Felle maloque vacans, oblivia certa dolorum.

637. De eodem.

His Cytherea recens cum lota veniret ab undis,
 Se Paridi ostendit, pomaque redivit adeptis.

638. De eodem.

Cur hoc balneolum non quattuor accipit? ipsum
 Gratia quod triplex struxit ab Orchomeno.

639. De eodem.

Phœbus, Amor, Nymphæ, Venus, Evan, Gratia trina
 Jurarunt hoc se degere velle loco.

640. ἈΛΛΟ.

Ἄθῆνατοι λούονται ἀνοιγομένου θαλανείου,
πέμπτη δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ πῆματα πάντα.

641. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς γέφυραν τοῦ Σαγγαρίου.

Καὶ σὺ μεθ' Ἑσπερίην ὑφαύγενα, καὶ μετὰ Μήδων
ἔθνεα καὶ πᾶσαν βαρβαρικὴν ἀγέλην,
Σαγγάριε, κρατερῇσι βράς ἄψῃσι πεδῆθεις,
οὕτω ἐδουλώθης κοιρανικῇ παλάμῃ·
ὁ πρὶν δὲ σκαφέεσσιν ἀνέμβατος, ὁ πρὶν ἀτειρής,
καῖσαι λαϊνὴν σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδῃ.

642. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς σωτήρια ἐν Σμύρνῃ ἐν προαστείῳ.

Πᾶν τὸ βροτῶν σπατάλημα, καὶ ἡ πολυούλκος ἐδωδὴ,
ἐνθάδε κρινομένη τὴν πρὶν ἔλασσε χάριν.
Οἱ γὰρ φασιανοὶ τε καὶ ἱχθύες, αἳ θ' ὑπὲρ ἱγδιν
τρίψιες, ἥ τε τόση βρωματομιξαπάτη
γίνεται ἐνθάδε κόπρος· ἀποσσεύει δ' ἄρα γαστήρ
ὁππόσα πειναλὲς δέξατο λαυκανίῃ.
Ὅψ' δὲ γινώσκει τις, δτ' ἄφρονα μῆτιν αἰείρων
χρυσοῦ τοσσατίου τὴν κόνιν ἐπρίατο.

643. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τί στενάγχεις κεφαλὴν κεκακωμένος; ἐς τί δὲ πικρὰ
οἰμώξεις, μελέων πάγχυ βαρυνομένων;
ἐς τί δὲ γαστέρα σεῖο ῥαπίσμασιν ἀμφιπατάσσεις,
ἐκθλίψαι δοκέων μάλιστα ἐργασίην;
Μόχθων τοσσατίων οὐ σοι χρέος, εἰ παρὰ δαίτῃ
μὴ τοῦ ἀναγκαίου πούλῃ παρεξέταθης.
Ἄλλ' ἐπὶ μὲν στιβάδος φρονέεις μέγα, καὶ στόμα τέρπεις
βρώμασιν, εὐτυχίην κείνα λογιζόμενος·

640. De eodem.

Cum primum pandunt se hæc balnea, cœlicolæ Di,
Quinta Semidei, mox cætera turba lavantur.

641. AGATHIÆ ORATORIS.

De ponte Sangarii.

Tu quoque post Medos aliasque a vespere gentes,
Et tot inhumanæ nomina barbariæ,
Sangarie, arquato curvamine subditus amnem,
Cæsares pateris quod voluere manus.
Ille ferox et vix ratibus tractabilis ante,
Das pedibus, lapidum compede vinctus, iter.

642. EJUSDEM.

De Soteriis sub urbem Smyrnæ.

Ille hominum luxus, magnis stans censibus esca,
Huc venit, hic ejus gratia tota perit.
Phasiacæ volucres, pisces tucetaque crassa,

640. ALIUD.

Immortales lavantur quando-aperitur balneum,
quinta autem hora semidei, postea vero sordes omnes.

641. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In pontem Sangarii.

Et tu post Hesperiam superbam, et post Medorum
gentes, et omnem barbaricam turbam,
o Sangari, validis fluentia arcubus impeditus
sic in-servitutem-redactus-es imperatoria manu:
et qui prius scaphis eras invius, qui prius insuperabilis,
jaces lapidea constrictus compede.

642. EJUSDEM.

In latrinas Smyrnæ in suburbio.

Omnis mortalium luxus, et valde-opulentus cibus
hic excretus pristinum perdidit gratiam.
Etenim phasiani et pisces, et in mortario
contrita, et tanta illa dapum-mixtarum-deceptio
fit hic stercus: excutit subinde venter
quæcumque famelica accepit gula.
Sed hoc sero agnoscit quispiam, quando insanam mentem
auro tanto sordes emerat. [extolles,

643. EJUSDEM.

In idem.

Quid gemis capite male-habens? quid autem amarum
lamentaris, membris omnino gravatis?
quid ventrem tuum plausibus circumverberas,
exprimere te putans gulæ operam?
Laboribus tantis non esset tibi opus, si in prandio
non ultra necessarium multum extensus esses.
Sed in lectulo quidem superbis, et os delectas
dapihus. felicitatem has reputans:

Totque alia insidias ponere nata gulæ,
Hic olidæ sunt sordes: hic dejicit alvus
Quod tulit in fauces imperiosa fames.
Hic sero jam cuique patet, furiosa libido
Quam fuerit, tantis sumptibus hoc emere.

643. EJUSDEM.

De eisdem.

Quid grave suspirans capitis testare dolorem,
Quid nimio pressus pondere membra gemis?
Quid miserum tundis repetito verbere ventrem,
Exprimere ut valeas, quod gula fecit, onus?
Tendisses nisi te supra quam postulat usus,
Non opus hoc esset, crede, labore tibi.
Nempe cubas dum molle, places tibi, multaque buccæ
Ingeris, et sumimum reris id esse bonum;

ἐνθάδε δ' ἀσφάλλεις· μούνη δ' ἀλιτήματα λαιμοῦ
10 ἢ γαστήρ τίνει πολλάκι τυπτομένη.

644. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐὖγε μάκαρ τλήθουμε γεωπύονε! σοὶ φίος αἰεὶ
μῖμνεν καὶ σκαπάνης ἄλγεα καὶ πενίης·
λατὰ δέ σοι καὶ δεῖπνα, καὶ ἐν ξυλόχοισι καθεύδεις,
ὑδατος ἐμπλήσας λαιμὸν ἀμετροπότῃν.
5 Ἑμπης ἀρτίπως ἐσσι, καὶ ἐνθάδε βριαὶ καθεσθεῖς
αὐτίκα γαστέρα σὴν θῆκας ἐλαφροτάτην·
οὐδὲ κατὰ χεῖρας ἱερὴν βράχιν, οὐδὲ τι μηρὸς
τύπτεις, αὐτομάτως φόρτον ἀπωσάμενος.
Τλήμονες οἱ πλουτοῦντες, [αἰεὶ] πυκνιοῖσι συνόντες!
10 οἷς πλέον ἀρτεμῆς εὐαδὲν εἰλαπίνην.

645. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τμῶλον ὑπ' ἀνθεμόεντι, ῥοήν παρά Μαιώνος Ἑρμοῦ,
Σάρδεις, ἢ Λυδῶν ἐξοχὸς εἰμι πόλις.
Μάρτυς ἐγὼ πρώτη γενόμην Διός· οὐ γὰρ ἐλέγχην
λάβριον υἱά Ῥέης ἤθελον ἡμετέρης.
5 Αὐτὴ καὶ Βρομῶν γενόμην τροφός· ἐν δὲ κεραυνῷ
ἰδρακὸν εὐρυτέρῳ φοιτῇ φεινόμενον·
πρώταις δ' ἡμετέρησιν ἐν ὀργάσιν οἰνὰς ὀπώρη
οὐβάτος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἀμελξε γάνος.
Πάντα με κοσμήσαντο· πολλὺς δὲ με μολάχαις αἰὼν
10 ἄστειν ὀλβίοις εὖρε μεγαίρομένην.

646. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Ἡράκλειαν τὴν Πόντου.

Εἰ πόλιν Ἡρακλῆος ὁμόνυμον οἶσθα καὶ ἄλλην,
ἴσθι με τὴν πόντου μηδὲν ἀτιμοτέρην.

647. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὴν Ῥώμην.

Ῥώμη πρυμνασίλεια, τὸ σὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται·

Hac positus sed sede doles : et quod male fecit
Ingluvies, id vis alvus ut icta luat.

644. EJUSDEM.

De eisdem.

Felix, o nimium felix mihi, rustice, vita
Cujus, opus ruris pauperiemque pati.
Cena tibi facilis, nemorum sub tegmine somnus,
Et sine mensura pocula dulcis aquae.
Sed bene te portas, positusque hac sede repente
Solveris et ventrem nulla levare mora est :
Nil opus ut ferias femur, aut destringere dorsi
Sustineas spinam : sponte recedit onus.
Ah miseri dites, atque agmina cœnipetarum,
Quois edere est curæ quam valuisse magis.

645. MACEDONII CONSULIS.

Hic Tmoli juga subter, aquas prope Mæonis Hermi,
Sardes Lydorum regia conspicior,

hic autem male-æstuas; solus vero percata gutturis
venter luit sæpe verberatus.

644. EJUSDEM.

In idem.

Macte felix patiens agricola! tibi vita est usque
sustinere et ex-ligone dolores et ex-paupertate;
parva autem tibi et cœna, et in saltibus dormis,
aqua postquam-implevisti guttur immodice-bibax.
Attamen sanus-pedibus es, et hic paulisper sedens
illico ventrem tuum efficis levissimum;
neque stringis sacram spinam, nec ullo-modo femora
feris, nullo-negotio onus repellens.
Infelices sunt divites, semper in abundantia viventes!
quibus plus integra-valetudine placet ingluvies.

645. MACEDONII CONSULIS.

Tmolo sub florido, fluentum juxta Mæonii Hermi,
Sardes, Lydorum primaria sum civitas.
Testis ego prima fui Jovis natalium : non enim prodere
clandestinum filium Rheæ volui nostræ.
Ipsa et Baccho fui nutrix; et in fulmine
vidi latiori lumine fulgentem :
primisque nostris in arvis vini-ferax autumnus
ex ubere racemorum flavum emulsit liquorem.
Omnia me decoraverunt : longum autem me sæpe ætuum
urbibus felicissimis reperit invisam.

646. ANONYMI.

In Heracleam Ponti.

Si urbem Herculī cognominem nosti et aliam,
scias me maritimam nihilo esse minus-suspiciendam.

647. ANONYMI.

In Romam.

Roma omnium-regina, tua gloria nunquam peribit.

Conscia prima Jovis : furtivos proferre quippe
Non volui partus, o Rheæ nostra, tuos.
Lenæi nutrix eadem, quem fulmine vidi
In medio lata luce micare deum;
Collibus in nostris primum spectanda voluptas
Flava racemorum fluxit ab uberibus.
Tot me res decorant : nocuit contraria sæpe
Quod fortunatis urbibus arma tuli.

646. INCERTI.

De Heraclea Ponti.

Herculei si quas novisti nominis urbes,
His ego sum nulla Pontica parte minor.

647. [POMPEII.]

De simulacro victoriæ sine alis Romæ, quod fulmine
cremata esset alæ.

En ne te fugiat Victoria, perdidit alas :

Νίκη γάρ σε φυγεῖν ἄπτερος οὐ δύναται.

648. MAKHAONIOY YPATOU.

Εἰς οἶκον ἐν Κιβύρᾳ.

Ἄστος ἐμοὶ καὶ ξεῖνος ἀεὶ φίλος· οὐ γὰρ ἐρευνᾷν
τίς, πόθεν, ἢ ἐ τίνων, ἐστὶ φιλοξενίης.

649. TOY ATTOY.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εὐσεβίῃ τὸ μέλαθρον ἀπὸ πρώτοιο θεμελίου
ἄχρι καὶ ὑψηλοῦς ἤγαγεν εἰς ὁρόφους.
Οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ληΐστορι χαλκῷ
ἄλβον ἀολλίζων τεύξε Μακηδόνιος·
οὐδὲ λιπερνήτης κενεῷ καὶ ἀκερδῇ μόχθῳ
κλαῦσε, δικαιοτάτου μισθοῦ ἀτεμβόμενος.
Ὡς δὲ πόνων ἄμπαυμα φυλάσσεταί ἀνδρὶ δικαίῳ,
ὧδε καὶ εὐσεβέων ἔργα μένοι μερόπων.

650. AEONTIOY.

Εἰς οἶκον κείμενον μέσον τοῦ Ζευξίππου καὶ τοῦ ἱππικοῦ.

Ἐν μὲν τῇ Ζευξίππον ἔχω πέλας, ἡδὺ λοστρόν·
ἐκ δ' ἐτέρης ἱππων χώρον ἀεθλοφόρων.
Τοὺς ῥα θεσάμενος, καὶ τῷδ' ἐνὶ χρωῶτα λοέσσας
δεῦρο καὶ ἄμπνευσον δαιτὶ παρ' ἡμετέρῃ·
καὶ κε πάλιν σταδίοις ποτὶ δειέλον ὥριος ἔλθοις,
ἐγγύθεν ἐγγὺς ἰὼν γείτονος ἐκ θαλάμου.

651. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς οἶκον ὑψηλὸν ἐν Βυζαντίῳ.

Τρισσὸθεν εἰσορώω πολυτερεῖα νῦτα θαλάσσης,
πάντοθεν ἡματιῷ φέγγει βαλλόμενος·
εἰς ἐμὲ γὰρ κροκόπεπλος δταν περικίδνεται Ἥως,
τερπομένη, στείχειν πρὸς δύσιν οὐκ ἐθέλει.

Victoria enim te fugere, *utpote* haud-alata, nequit.

648. MACEDONII CONSULIS.

In domum Cibyrae.

Civis mihi et advena usque carus : non enim investigare
quis, unde, aut quorum *sint*, est hospitalitatis.

649. EJUSDEM.

In idem.

Pietas aedem a primo fundamento
usque etiam sublimis duxit ad culmina.
Non enim ab alienis bonis deprædatore ferro
divitias coacervans paravit Macedonius :
neque egenus inani et lucri-nullius labori
illacrimavit, justissima mercede defraudatus.
Ut autem laborum requies servatur viro justo,
ita et piorum opera maneant hominum.

650. LEONTII.

In domum sitam mediam inter Zeuxippum et hippodromum.

Hac quidem parte Zeuxippum habeo juxta, dulce lava-
illâ vero equorum locum decertantium. [crum:
Hos igitur ubi-spectasti et in illo cutem lavisti,
huc *veni* et respira mensam ad nostram.
et rursus ad-stadia vespere tempestivus eas,
e propinquo prope accedens vicino e thalamo.

651. PAULI SILENTIARII.

In domum altam Byzantii.

E-tribus-partibus intueor valde-amœna dorsa maris,
undique diurna luce petita : [Aurora,
in me enim croceo-vestita-peplo quum circumspargitur
delectata, tendere ad occasum non vult.

Roma, tuæ semper laudis id omen erit.

648. MACEDONII CONSULIS.

In domum Cibyrae.

Hospes ut et civis gratus mihi; quærere qualis,
Unde, quis es, pietas officiosa vetat.

649. EJUSDEM.

De eadem domo.

A fundamento laris ad vestigia summa
Hanc pietas cælo fecit amica domum.
Nam non alterius per vim se rebus opimans
Hæc sibi construxit tecta Macedonius.
Nec miser et sterili semet sudore fatigans
Ærumnis pretium flevit abesse suis.
At sicut justis requies promissa laborum est,

Perpetuo mapeat sic bonitatis opus.

650. LEONTII.

De domo inter Zeuxippum et Circum.

Hæc a parte mihi Zeuxippus, dulce lavacrum :
Cernere certantes dat latus illud equos.
Hoc ubi spectâris, et in illo laveris artus,
Respira et nostro sub lare sume dapes.
Ad stadium accedes justam sub temporis horam,
Qua vicina tibi Mors breve monstrat iter.

651. PAULI SILENTIARII.

De domo alta in Byzantio.

E tribus aspicio vicinum partibus æquor,
Meque ferit radiis undique clara dies :
Nam quia me vidit roseis aurora quadrigis,
Hæret, ad occiduas nec cupit ire plagas.

652. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓΥΠΤ.

Εἰς οἶκον ἐπίπεδον.

Ὡρῃ ἀναψύχω θέρος, καὶ χεῖματι θάλλω,
τοῦλλιπὶς ὥρων ἐξ ἐμέθεν παρέχων.

653. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς οἶκον κείμενον ἐν ὄρει ἐν Βυζαντίῳ.

« Τῆς Ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν »,
ἐννεπεν Ἀσκραῖος, δῶμα τόδε προλέγων.
Κλίμακα γὰρ ταναὴν περὶ ὧν κεκαφῆσσι ταρσῶ,
ἰδρῶτι πλαδαρὴν ἀμπεδίηνα κόμην·
ὥσθι δ' εἰσένόησα θαλασσαῖν περιωπῆν.
Ναὶ τάχα τῆς Ἀρετῆς πιστότατον θάλαμος.

654. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

Εἰς ἀφύλακτον οἶκον.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους, ληίστορες, ἄλλους·
τοῖσδε γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἐμπεδος ἢ πενήν.

655. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὸν τρίκλινον τῆς Μαгнаύρας.

Ὅτραλέως τολύπευσαν τόνδε δόμον βασιλῆες,
αἰχμὴν ὀλδοδότειραν ἀπὸ σταυροῖο λαχόντες,
αὐτὸς ἀναξ Ἡρακλῆς σὺν Κωνσταντίνῳ υἱί.

656. ΑΔΔΟ.

Εἰς τὸν οἶκον τὸν ἐπιλεγόμενον Χαλκὴν ἐν τῷ Παλατίῳ, ὃ
ἐκτίσας Ἀναστάσιος βασιλεὺς.

Οἶκος Ἀναστασίου τυραννοφόνου βασιλῆος
μῶνος ὑπερτέλλω πανυπεύροχος ἄστει γαίης,
θῦμα φέρων πάντεσσιν, ἐπεὶ κοσμητορες ἔργων
ἦς ἑμοῦ μῆχος τε καὶ ἄπλετον εὖρος ἰδόντες,
ἀσκηπὲς ἐφράσαντο πελώριον ἔργον εἶσαι·
ἀλλὰ πολυκμήτοιο λαχὼν προσδότης τέχνης

652. JULIANI AEGYPTII,

ex genere praefectorum Augustalium.
De domo Campestri.

Callacio bruma : do frigora, cum furit aestas.

Ex me quae restant tempora proveniunt.

653. AGATHIÆ ORATORIS.

De domo in sublimi posita Byzantii.

Sudorem ante aditum virtutis Di posuerunt,
Ascrea haud alio de lare Musa canit.
Nam mihi, per scalas alterno dum pede nitor,
Flumine sudoris permaduere comæ;
Equoream summo speculam sed vertice vidi :
Virtuti fidus scilicet iste locus.

654. JULIANI AEGYPTII,

ex genere praefectorum Augustalium.
De domo incustodita, jocularè.

Ite, domus alias vestra ad lucra quaerite, fures :

652. JULIANI EX CONSULIBUS AEGYPTI.

In domum in plano sitam.

Tempore refrigero aestatis, et hieme calefacio,
quod-deficit anni-temporum e me praebens.

653. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In domum sitam in culmine Byzantii.

« Ante virtutem sudorem dii posuerunt »,
edixit Ascreus, domum hancce praedicens.
Scalam enim longissimam trajiciens anhelanti talo,
sudore humidam madefeci comam ;
at in vertice conspexi maritimam speculam.
Næ utique hic Virtutis fidissimus thalamus.

654. JULIANI EX CONSULIBUS AEGYPTI.

In domum incustoditam.

Lucrosas quaerite domos, praedatores, ahas :
hisce enim est custos certissima paupertas.

655. INCERTI.

In triclinium Magnauræ.

Impigre elaborarunt hanc domum reges,
hastam divitiarum-datricem a cruce sortiti,
ipse rex Hercules cum Constantino filio.

656. ALIUD.

In domum cognomine Chalcen in palatio, quod condidit Ana-
stasius rex.

Domus Anastasii tyrannicidæ regis
sola emineo omnino-elata inter-urbes terræ,
admirationem ferens omnibus, quum curatores operum
excelsitatem simul longitudinemque et infinitam latitudinem
intectum cogitarunt maximum opus sinere : [conspicati,
sed laboriose sortitus principatum artis

Huic pro custode est, intus habere nihil.

655. INCERTI.

De Triclinio Magnauræ.

Effecere domum non magno tempore tantam,
Sub crucis auspiciis felicia sceptrata tenentes,
Cum Constantino nato pater Heraclius.

656. De domo dicta Chalce, ab Anastasio structa,
in palatio Constantinopoli.

Regis Anastasii, sub quo cecidere tyranni,
Sum labor, una domus, sed cunctis urbibus exstans
Prodigium. Nam cum mensi, quæ talia curæ,
Quam foret alta domus, quam longa ac lata pateret,
Suasissent nimiam tecto sine linquere molem,
Tam miranda operum condendi primus in arce

- Αἰθέριος πολυῖδρις ἐμὴν τεχνήσατο μορφήν,
 ἀχράντῳ βασιλῆϊ φέρων πρωτάγρια μόχθων.
 Ἐνθεν ἀπειρέσιον μέγεθος περὶ παντὶ τιταίνων,
 10 Αὐσονίης νίκησα βοώμενα θαύματα γαίης.
 Εἶξον ἀρειοτέροισι, χάρις Καπετωλίδος αὐλῆς,
 εἰ καὶ χαλκείων ὀρόφων ἀμαρύγματα πέμπεις·
 κρύψον ἀμετρούτων μεγάρων στεινόμενον αὐλαῖς,
 Πέργαμε, φαιδρὸν ἀγαλμα τῶν, Ῥουφίνιον ἄλσος·
 15 μὴ δὲ ταυνπλεύροισιν ἀρηρότα, Κύζικε, πέτροις
 Ἀδριανοῦ βασιλῆος ἀμεμφέα νῆον αἰεσίς.
 Οὐ μοι Πυραμίδων ἰκέλη κρίσις, οὐδὲ Κολοσσού,
 οὐδὲ Φάρου· μεγάλην μούνος δ' ὑπερέδραμον αἵ γ' ἔην.
 Αὐτὸς ἐμὸς σχηπτῶχος Ἰσαυροφόνον μετὰ νίκην
 20 χρυσοφαῆς μ' ἐτέλεσεν ἐδέθλιον Ἑριγενείης,
 πάντῃ τετραπόρῳ ἀνέμων πεπετασμένον αὐραῖς.

657. MARIANOY ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ παλάτιον Σοφιανῶν.

Ὅπποθι τεμονομένης χθονὸς ἀνδιχα πόντον ἀνοίγει
 πλαγκτὸς ἄλιχλύστιν πορθμὸς ἐπ' ἡϊόνων,
 χρύσεια συλλέκτρῳ τὰ δ' ἀνάκτορα θῆκεν ἀνάσσει
 τῇ πολυκυδίστῃ θεῖος ἀναξ Σοφίη.
 Ἄξιον, ὦ Ῥώμη μεγαλοκρατὺς, ἀντία σῆιο
 κάλλος ἀπ' Εὐρώπης δέρεσαι εἰς Ἀσίην.

658. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Πραιτωρίῳ καλλιπσιθέντι.

Κόσμον Ἰουστίνος βασιλεὺς ρυπώντα καθήρας
 καὶ τὰ μέγιστα Δίκης ἡγλάισεν τεμένη·
 σοῖς δὲ πόνοις, Δομνίνε, κατηφέα νύκτα διώκεις
 ἐκ Θέμιδος μεγάρων, ἐκ βιοτῆς μερόπων.

659. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖς ἐπὶ γῆραί! φαιδροτέρους γὰρ
 Δομνίνος θαλάμους μητρὸς ἔτευξε Δίκης.

Ætherius reperit qua possem stare figuram,
 Regi cara sacrans docti monumenta laboris.
 Hinc ego in immensum partes diffusa per omnes
 Omnia Romanæ vinco miracula terræ.
 Cedite, majus opus vestro, Capitolia, surgit,
 Ipsa dies quamquam vestro radiatur ab ære.
 Tu quoque cantatam spatiis ingentibus aulam
 Contrahe, Rufini nec jacta, Pergame, silvas:
 Dissimula longis innixam, Cyzice, saxis
 Exstructam studiis Adriani principis ædem.
 Non mihi Pyramides certent, non ipse Colossus,
 Non Pharus: his cunctis sublimior una corusco.
 Ipse meus domitis rediens me Cæsar Isauris
 Fecit, ut Auroræ sedes aurata nitere,
 Unaque perflarer ventorum quattuor auris.

657. MARIANI ORATORIS.

De Palatio cui nomen est Sophiana.

Hic ubi dimotis aperit vada cærulea terris,

Ætherius valde-sciens meam sinxit formam,
 sancto regi asserens primitias laborum.
 Inde infinitam magnitudinem super omni extollens.
 Ausoniæ vici celebrata miracula terræ.
 Cedito tu melioribus, gratia Capitolinæ aulæ.
 etsi ænearum tegularum splendores emittis;
 abscondito immensarum ædium angustum-factum aulis.
 o Pergame, nitidum ornamen tuum, Rufinium nemus:
 neu extensa-habentibus-latera compositum, Cyzice, petris
 Adriani regis inculpatum templum canas. [losse.
 Non mihi par est cum-Pyramidibus certatio, neque Co-
 nec Pharo: sola maguum excessi splendorem. [riam
 Ipse meus sceptri-dominus Isauros-mactantem post victo-
 auro-nitentem me absolvit ædem Auroræ, [auris.
 undique spirantium-ex-quatuor-plagis ventorum expa: sam

657. MARIANI SCHOLASTICI.

In palatium Sophianarum.

Ubi abscissa terra utrimque pontum aperit
 errans salo-lavata fretum ad litora,
 aurea cubilis-consorti hæc palatia posuit reginæ
 gloriosissimæ divinus rex Sophiæ.
 Dignam, o Roma dominatrix, e regione tua
 pulchritudinem ab Europa cernis in Asia.

658. PAULI SILENTIARII.

In magno Prætorio denuo ornato.

Mundum Justinus rex immundum purgans,
 etiam maxima Justitiæ ornavit-splendide templa:
 tuis autem laboribus, Domnine, tristem noctem fugas
 e Themidis ædibus, e vita hominum.

659. THEÆTETI SCHOLASTICI.

In idem.

Quam bonum est puer in senecta! nitidiores enim
 Dominus thalamos matris effecit Justitiæ.

Et geminum littus percutit unda freti,
 Hæc dedit uxori summus prætoria Cæsar,
 Et vero Sophiæ quæ sibi nomen habet.
 Limite ab Europæ Asiæ cum regna tueris,
 Cernis opus dignum numine, Roma, tuo.

658. PAULI SILENTIARII.

De magno prætorio purgato.

Abluit immensum Justinus sordibus orbem,
 Nunc et Justitiæ templa nitere facit.
 Hic, Domnine, tuus labor est depellere noctem
 De vitæque hominum, de Themidisque domo.

659. THEÆTETI ORATORIS.

De eodem.

Cara senectuti solatia filius: ornat
 Dominus matris limina Justitiæ.

Λάμπω ἐγὼ διὰ παιδὸς, δ' παῖς δι' ἐμοῖο φαίνεται·
κύβη δ' ἀλλήλοισ ἀντιχαρίζομεθα.

660. ΔΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὴν βασιλικὴν τῶν παιδευτηρίων ἐν Βυζαντίῳ.

Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἀναιμένος· ἐνθάδε πηγὴ
ἄφρονος Αὐσονίων ἐκκέχυται νομίμων,
ἢ πᾶσιν τέταται μὲν αἰνῆσος, ἥϊθέοις δὲ
ἐνθάδ' ἀγειρομένοις πάντα δίδωσι ρόον.

661. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓΥΠΤ.

Εἰς βῆμα τοῦ σοφιστοῦ Κρατεροῦ.

Δένδρον ἐγὼ μακαριστὸν, ἐπεὶ ποτὲ μεσσόθεν ὕλης
ιστάμενον λιγυροῖς ἐτρεφόμην ἀνέμοις,
ὀρνίθων ἐπίδαθρον εὐθροον· ἀλλὰ σιδήρῳ
ἐτμήην, κλήρῳ κρείσσονος εὐτυχίης·
ἀντὶ γὰρ ὀρνίθων, Κρατεροῦ κρατεροῖς ὑπὸ μύθοις
ἄρδομαι, εὐμούσοις χεύμασι τηλεθάον.

662. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Χῶρος ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἔην συγερωπὸς ἰδέσθαι,
πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεριζόμενος.
Ἐνθάδε δὲ ξείνων τε καὶ ἐνδοπίων καὶ ἀγροίκων
νηδὺς ἐπεγδούπει λύματα χεουμένη.
Ἄλλὰ πατὴρ με πόλῃς ἐναλλάξας Ἀγαθίας
ἔπην ἀρίζηλον τὸν πρὶν ἀτιμώτατον.

663. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς κήπον παράλιον.

Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἔδρανα· πλωτὰ δὲ χέρσου
νῶτα θαλασσαιόις ἄλσεσι τηλεθάει.
Ὡς σοφὸς ὅστις ἔμιξε βυθὸν χθονὶ, φύκια κήποις,
Νηϊάδων προχοαῖς χεύματα Νηρείδων!

Natus laude mea micat, atque ego munere nati
Glorior: alterius sic sumus alter honos.

660. INCERTI.

De Basilica Scholæ juris Byzantii.

Hæc sacra Justitiæ sedes: hoc scita parentum
Et Latiae leges ubere fonte fluunt.
Omnibus ille quidem manat: sed corda juventæ,
Quæ coit huc, pleni fluminis unda rigat.

661. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium.

De suggesto rhetoris Crateri.

Felix arbor ego in mediis quæ saltibus olim
Edita ventorum flamine pasta fui,
Sedes alitibus resonans: sed secta securi
Ad fata inveni nobiliora viam.

Niteo ego per puerum, puer autem per me splendet;
ac decora invicem-nobis mutua-gratificamur.

660. INCERTI.

In basilicam scholarum Byzantii.

Locus ego sum legum scientiæ traditus; hic fons
abundans Ausoniarum effunditur legum,
qui cunctis quidem patet perennis, juvenibus vero
hic congregatis omne dat fluentum.

661. JULIANI EX CONSULIBUS ÆGYPTII.

In cathedram sophistæ Crateri.

Arbor ego felicissima, quoniam olim in-media silva
stans argutis nutriebar ventis,
avium sedile canorum; sed ferro
cæsa-sum, sorte melioris felicitatis;
loco enim avium, Crateri validis sub sermonibus
irrigor, musicis fluentis florens.

662. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Locus ego prius quidem eram tetricus visu,
luto-structis muris undequaque-divisus.
Hic autem advenarumque et indigenarum et agrestium
venter perstrepebat purgamenta fundens.
Sed pater me urbis commutans Agathias
fecit invidendum-valde, qui prius omnino-despiciebar

663. PAULI SILENTIARII.

In hortum littoralem.

Pontus subtus-alluit terræ sedes; navigabilia autem aridæ
dorsa maritimis saltibus virent.
Quam sapiens quicumque miscuit gurgitem terræ, ulvas
Naiadum laticibus fluenta Nereidum! [hortis,

Pro volucrum cantu Crateri me fortia mulcent
Eloquia, et dulci lumine Musa rigat.

662. AGATHIÆ ORATORIS,

Smyrnæ.

Tristis eram quondam locus, informisque videri,
Deque luto paries undique factus erat:
Hospes ubi pauper civisque, et rustica turba
Cum strepitu ventris dejiciebat onus.
Sed pater Agathias urbis, quo fœdius ante
Nil fuit, id pulchrum fecit ad invidiam.

663. PAULI SILENTIARII.

De horto maritimo.

Tellurem vada salsa lavant, dorsoque madente
Æquoreas silvas pervia portat humus.
Algas graminibus, terris ars miscuit æquor,
Nereidumque undis pocula Naiadum.

664. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐνθάδ' ἐριδμαίνουσι τίνος πλέον ἔπλετο χῶρος,
 Νύμφαι Νηϊάδες, Νηρεΐς, Ἀδρυάδες·
 ταῖς δὲ θεμιστεύει μεσάτῃ Χάρις, οὐ δὲ δικάζειν
 οἶδεν, ἐπεὶ ζυνὴν τέρψιν ὁ χῶρος ἔχει.

665. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐἴξον ἔμοι Δάφνης ἱερὸν κλέτας, ἔκτοθι πόντου
 κείμενον, ἀγραύλου κάλλος ἐρημοσύνης.
 Ἐνθάδε γὰρ Νύμφαι δενδρίτιδες, αἶ τ' ἐνὶ πόντῳ
 Νηρεΐδες ζυνὴν θέντο συνηλυσίην·
 ἀμφ' ἐμὲ γὰρ μάρναντο· δίκασσε δὲ Κυκνοχαίτης,
 καὶ με παρ' ἀμφοτέραις μέσσον ἔθηκεν ὄρον.

666. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς κήπον Ἐρωτα προσαγορευόμενον.

Οὐ μέγας οὐδ' ὁ Ἔρως, ἀλλ' εὐχαρὶς· ὥς καὶ ἐγὼ τοι
 οὐ μέγας ἐν κήποις, ἀλλὰ γέμω χαρίτων.

667. ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς προάστειον.

Ὑδασι καὶ κήποισι καὶ ἄλσεσι καὶ Διονύσῳ
 καὶ πόντου πλήθω γείτονος εὐφροσύνη.
 Τερπνὰ δέ μοι γαίης τε καὶ ἐξ ἄλλος ἄλλοθεν ἄλλος
 καὶ γριπεὺς ὀρέγει δῶρα καὶ ἀγρονόμος.
 Τοὺς δ' ἐν ἔμοι μίμνοντας ἢ ὀρνίθων τις αἰδεῖων,
 ἢ γλυκὺ πορθιμῶν φθέγμα περηγορέει.

668. ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς προάστειον ὀνομαζόμενον Ἐρωτα ἐν Ἀμασίᾳ.

Ἦ καλὸν ἄλσος Ἐρωτος, ὅπου καλὰ δένδρεα ταῦτα
 πρὴν ἐπιπνεῖων ἀμφιδονεῖ Ζέφυρος·
 ἤχι καὶ ἐρσῆεις ἀμαρύνσεται ἀνθεσι λειμῶν,
 πολὺν ἰσπεφάνων κόσμον ἀνείς καλύκων·

664. EJUSDEM.

De eodem.

Cui locus hic cedat, magno molimine certant
 Naiades, Nerei coetus, Hamadryades.
 Gratia lecta fuit iudex, decidere litem
 Sed nequit. Hinc sedes omnibus æqua manet.

665. AGATHIÆ ORATORIS.

De eodem.

Cede mihi Daphnes sacrum nemus, æquore longe
 Deserti facies luxuriosa loci :
 Hac sibi nam celebrant communi gaudia sede
 Formosi Dryadum Naiadumque chori.
 De me lis fuerat : medium sententia jussit
 Neptuni hunc geminus partibus esse locum.

666. INCERTI.

De horto qui dictus Amor.

Non magnus sed dulcis Amor quoque. Sic et in hortis :

664. EJUSDEM.

In idem.

Hic certant, cujus magis sit locus,
 Nymphæ Naiades, Nereis, Hamadryades ;
 his autem jus-dicit media Charis, nec judicare
 novit, quum communem oblectationem locus habeat.

665. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In idem.

Cede mihi Daphnes sacer collis, extra pontum
 situs, agrestis decus solitudinis.
 Hic enim Nymphæ arborum et quæ in ponto
 Nereides communem instituerunt conventum.
 Circa me enim certantur : judicavit autem Neptunus,
 et me juxta utrasque medium fecit terminum.

666. INCERTI.

In hortum Amorem appellatum.

Non magnus nec Amor est, sed venustus : sic et ego
 non magnus inter hortos, verum plenus-sum gratis.

667. ARABII SCHOLASTICI.

In suburbanum.

Aquis, et hortis, et lucis, et Baccho ;
 et ponti abundo vicini benevolentia.
 Jucunda autem mihi e terraque et mari aliunde alius
 et piscator porrigit dona et agricola.
 Et eos-qui in me manent aut avium aliqua canens,
 aut dulcis navitarum loquela mulcet.

668. MARIANI SCHOLASTICI.

In suburbicam, quod vocatur Amor, Amasiæ.

Sane pulchrum nemus Amoris, ubi pulchras arbores hasce
 lenis adspirans circumagitat Zephyrus ;
 ubi et rorulentum scintillat floribus pratium,
 multum violis-coronatarum ornamento pandens rosarum ;

Sim licet haud magnus, gratia magna mea est.

667. ARABII ORATORIS.

In suburbium.

Me nemus exhilarat, fontesque et Bacchus et horti,
 Et de vicino quæ venit aura mari.
 Et mihi certatim de terra deque profundo
 Piscator mittunt munus, et agricola.
 Hic requiescentes oblectat carmine lætus
 Portitor, aut tremulum quæ modulantur aves.

668. MARIANI ORATORIS.

De suburbano alio Amasæ, cui nomen Cupido.

Dulce Cupidineum nemus hoc, ubi molle susurraus
 Arboreas Zephyri commovet aura comas :
 Purpurei flores ubi roscida prata coronant,
 Et violas inter se rosa tollit humo.

8 καὶ γλυκερῆς τρίστοιχος ἐπεμβαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῃ
 μαστὸς ἀναθλίβει χεύματα Ναϊάδος·
 ἐπὶ δὲ δενδρήεντα γέρων παρανήχεται Ἴρις
 γῆρον, Ἀμαδρυάδων ἐνδὶον ἀδροκόμων,
 καὶ λιπαρῆς εὐδοτρυν αὖ' ὀργάδα καρπὸς ἐλαίης
 10 θάλλει ἐρισταφυλὼν πάντοσε θελοπέδων·
 αἱ δὲ περίεξ λαλαγεῦσιν ἀηδόνες· ὅς δὲ μελίξει
 ἀντιδὸν τέττιξ φθέγματος ἁρμονίαν.
 Ἄλλὰ τὸν ἀκλήϊστον ἔπως, ξένε, μή με παρελθῆς
 τόνδε δόμον, λιτῆς δ' ἀντίσταν ξενίης.

669. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Διῦρ' ἴθι, βαιὼν, ὀδίτα, πεσὼν ὑπὸ δάσκιον ἄλσος,
 ἀμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος,
 γλωρὸν ἔπου πλατάνων αὐτόρρυτον ἐς μέσον ὕδωρ
 καλὰ πολυκρούων ἐκπρορῆει στομάτων·
 5 ἐπὶ πορφυρέης ὑπὲρ αὐλακὸς εἶαι θάλλει
 ὕγρον Ἴον ῥοδέη κιρνάμενον κάλυκι.
 Ἦνιδε πῶς δροσεροῖο πέδον λευμῶνος ἐρέψας
 ἐκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἐπλάξε κόμην.
 Ἐνθαδὲ καὶ ποταμὸς λασίην παραμειβεται ὄχθην,
 10 πέζαν ὑποξύνων αὐτοσφύτοιο νάπης.
 Οὗτος Ἔρως· τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔκρεπεν οὐνομα χάρω,
 πάντοθεν ἱμερτῶν πληθομένην Χαρτίων;

670. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐν Σμύρνῃ εἰς μῶλον τῇ θαλάττῃ ἐπικειμένον, ἐν ᾧ ἐστὶ καὶ
 ὕδρετον.

α. Τίς βυθὸν ἠπειρώσε; τίς ἐν ῥοθίοισιν ἔτευξεν
 ἀκτὴν ἀμφιρύτην λάσει μαρμαρέοις;
 τίς δ' ἐνὶ κύμασι τεῦξε ποτὸν πλωτῆρας ἀφύσσειν,
 αὐτῶν ἐκ νηῶν χερσὶν ἀρουμένους;
 β. Οὗτος δ' ποικιλόμητις ἀνὴρ Βενέτιος ἀμύμων,
 κτίσμοςσι νικήσας Θησέα καὶ Πέλοπα.

et dulcis triplici-ordine gradatim alia super aliam
 mamilla exprimit fluenta Naiadis;
 ubi arboribus-consitum senex præter-natat Iris
 locum, Hamadryadum sedem molliter-comatarum;
 et pinguis bonas-uvas-habens per vinetum fructus olea
 viret undique valde-racemosarum in-aprico-vinearum;
 circum autem canunt lusciniæ; ab altera-parte modulatur
 resonam cicada vocis harmoniam.
 At non-occlusam noli, o advena, me præterire
 hanc domum, sed modica frueri hospitalitate.

669. EJUSDEM.

In idem.

Huc veni, modicum, o viator, decumbens sub umbrosum
 refice a-labore membra ex-multa-vagatione, [nemus,
 viridis ubi platanos sponte-fluens in medias aqua
 pulchre multos-habentibus-tubulos profluit-ex ostiis;
 ubi purpurea super, gleba vere viret
 lenta viola roseo mixta calyci.
 Adspice ut roscidi solum prati contegens
 profusam bene-crinita hederâ implicuerit comam.
 Hic et fluvius comatam prætergreditur ripam,
 radicem subradens per-se-plantati clivi.
 Hic est Amor: quid enim aliud et deceret nomen hunc
 undique amabilibus refertum Gratiis? [locum,

670. ANONYMI.

In aggerem Smyrnæ mari impositum, in quo est et cisterna.

a. Quis gurgitem solidum-fecit? quis in fluctibus-strepen-
 oram circumfluum lapidibus marmoreis? [tibus effecit
 quis autem in undis-marinis fecit potum nautas sumere,
 ipsis e navi manibus haurientes?
 b. Hic ingeniosus vir Venetius egregius,
 ædificiis qui-vicit Theseum et Pelopem.

Et tumide terno surgentes ordine mammae
 Erumpunt purum Naidos in laticem:
 Camporum per aprica senex ubi labitur Iris,
 Et cingi Dryadum gaudet utrumque choris;
 Atque inter Bromii gestantes dona racemos
 Plurima pallentes fundit oliva comas:
 Flexibus at circum variis modulatur aedon,
 Atque alio contra more cicada canit.
 Hæc tibi tecta patent: noli transire, viator,
 Non quæsitâ nimis prandia siquis amas.

669. EJUSDEM.

De eodem.

Hæc qui carpis iter, nemoris projectus in umbra,
 Membra viz multo fessa labore leva:
 Inter ubi platanos molles se fundit in herbas
 Frigidus e multo qui salit ore liquor.

Vernaque purpureo producens germina sulco,
 Hinc violis tellus pingitur, inde rosis:
 Prata vides molli descendere roscida clivo,
 Flexilibusque hederam quærere fulcra comis.
 Labitur inclusus ripis viridantibus amnis,
 Nativumque nemus limpida radit aqua.
 En Amor: haud alio debebat nomine dici
 Gratia quem tantis dotibus ornat, ager.

670. INCERTI.

De mole ad Smyrnam mari injecta, in qua
 est aquatio.

Quis solidum statuit mare? quis de marmore fecit
 Pulsatum vitreo littus utrumque salo?
 Quis dedit ut salsis dulces in fluctibus undas
 Hauriret manibus de rate nauta sua?
 Maximus ingenii Veneto vir nomine dictus,
 Laude operum Theseus quo minor atque Pelops.

671. ΑΛΛΟ

Εἰς φάρον ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

- α. Τίς τόσον ἔργον ἔτευξε; τίς ἡ πόλις; ἢ τὸ γέρας τί;
β. Ἀμβρόσιος Μυλασεὺς τὸν φάρον ἀνθύπατος.

672. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν.

Εἰ τραφερῆς πάσης ἀλιτέρμονα κύκλον ὀδεύσης,
οὐ ποτέ μοι τινὰ χῶρον ἀρείονα τοῦδε νοήσεις,
θέσκαλον οἷον ἔτευξεν ἀγακλυτὸς Ἰωάννης,
κυδαίνων βασιλείαν ὅλης γῆθονός· ἐκ ῥοθίων γὰρ
τερπωλὴν ἀκόρητον ἐν ἀστεί θῆκεν Ὀμήρου.

673. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, εἰς τόπον τινά.

Ἰππολύτη καὶ τοῦτ' Ἀσκληπιὸς ὥπασεν ἔργον.

674. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν φάρον Ἀλεξανδρείας.

Πύργος ἐγὼ ναύτησιν ἀλωομένοισιν ἀρήγων
εἰμὶ, Ποσειδάωνος ἀπενθέα πυρσὸν ἀνάπτων,
καὶ με πεσεῖν μέλλοντα βαρυγδούποισιν αἴταις
στῆσεν ἐοῖς καμάτοις Ἀμμώνιος, δε βασιλῆος
ἐστὶ πατήρ· κείνῳ δέ μετ' ἄγρια κύματα ναῦται
χεῖρας ἀεττάζουσιν, αἵτε κλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ.

675. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν φάρον ἐν Σμύρνῃ.

Μηκέτι δαιμαίνοντες ἀφεγγέα νυκτὸς διμήλῃν,
εἰς ἐμὲ θαρσαλέως πλώετε, ποντοπόροι.
Πᾶσιν ἀλωομένοις τηλαυγέα δαλὸν ἀνάπτω,
τῶν Ἀσκληπιαδῶν μνημοσύνην καμάτων.

676. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς πηγὴν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει.

Ταῖς Προύσης Νύμφαις ὑποείκομεν· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
κρέσσονες ἡμεῖων χαίρετε Πυθιάδες·

671. De Pharo in eadem urbe.

Quis Pharon hanc fecit, cujas, quo clarus honore?
Proconsul Mulasis editus Ambrosius.

672. INCERTI.

De Soteriis Smyrnæ.

Si, quam lata patet, telluris obiveris orbem,
Non tibi se ostendet locus ullus amœnior isto,
Clarus Joannes quo donat totius urbem
Regnatricem Asiæ. Namque is de fluctibus ipsis
Delicias reperit, patriam quibus ornat Homeri.

674. INCERTI.

De Pharo Alexandriæ.

Auxilium turris pelago palantibus adsto,
Nocturnasque faces Neptunia lumina tollo;

671. ALIUD.

In pharum ejusdem urbis.

- α. Quis tantum opus fecit? quæ civitas, aut qui honos?
β. Ambrosius Mylasensis pharum proconsul

672. INCERTI.

In eandem urbem.

Si solidæ totius mari-terminatum orbem peragraris,
nunquam mihi ullum locum meliorem hocce videbis,
divinum qualem effecit valde-inclytus Joannes,
honore-afficiens regiam totius terræ: e fluctibus enim
oblectamen satietatis-nescium in urbe fecit Homeri.

673. INCERTI.

In eandem urbem, in locum aliquem.

Hippolyta et hoc Asclepius præstitit opus.

674. ANONYMI.

In pharum Alexandriæ.

Turris ego nautis errantibus opitulans
sum, Neptuni expertem-luctus facem accendens,
et me jamjam casuram per valde-strepentes ventos
stabilivit suis laboribus Ammonius, qui regis
est pater (Patricius): illi autem post sævos fluctus nautæ
manus attollunt-supinas, sicut inclyto Neptuno.

675. ALIUD.

In pharum Smyrnæ.

Non jam timentes obscuram noctis caliginem,
me versus audacter navigate, qui-pontum-peragrat.
Omnibus errantibus late-fulgentem facem accendo,
Asclepiadarum memoriam laborum.

676. ANONYMI.

In fontem in Olympo monte.

Prusæ Nymphis cedimus, sed et ipsæ
meliores nobis salvet, Pythiades;

Quam, prope cum ruerem ventis agitata, refecit
Principis ille parens Ammonius; illius ingens
Sum labor: attollunt reduces de fluctibus illi,
Ut Jovis æquores fratri, sua brachia nautæ.

675. De Pharo Smyrnæ.

Ne tenebras noctis posthac horrescite nautæ:
In me securum tendite puppis iter.
Namque ego Phœbigenæ monumentum illustre nepotum
Claram jactatis per mare tollo facem.

676. INCERTI.

De fonte.

Non nos Prusæis volumus contendere Nymphis,
Nec pudor est vobis cedere, Pythiades.

αἱ δ' ἄλλαι πᾶσαι μετὰ Πύθια καὶ μετὰ Προῦσαν
ἡμετέραις Νύμφαις εἴξατε Νηϊάδες.

677. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εἰς οἶκον ἐν Βυζαντίῳ.

Τεῦξέ με πολλὰ καμῶν Μουσώνιος οἶκον ἀγῆτὸν
τῆλίκον, ἀρκτύοις ἀσθμασι βαλλόμενον.
Ἐμπης οὐκ ἀπέειπεν ἀφεγγέα δώματα Μοίρης,
ἀλλὰ με καλλιψίας ἐν γῆτονι ναιετάει.
Καὶ ῥ' ὁ μὲν εἰς ὀλίγην κεῖται κόνιν· ἡ δὲ περισσὴ
τέρψις ἐπὶ ξείνοις ἀνδράσιν ἐκκέχυμαι.

678. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐν κώμῃ τῇ Σμύρνης.

Οἷον ἐτλης καὶ τοῦτον, Ἀγακλείδῃ, μέγαν ἄθλον,
θυμῷ τολμητῇ κύδος ἄριστον ἑλῶν·
νύμφης ἀρχαίης Βάσσης πολυκαχέα χώρην
ὑδασι καὶ λουτροῖς ὀήκας ἀφνειοτέρην.

679. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πᾶσα μὲν Ἀξιόχῳ πόλις εὐχεται· ἄλλο γὰρ ἄλλης
πῆμα παραστειχῶν, ὥς θεὸς, ἠκέσατο·
ἔσχα δὲ κραναῇ ῥόον ὑδατος ὥπασεν Ἄσσω,
πολλῶν πετρῶν σκληρὰ μέτωπα τεμών.
Μηκέτι φεύγετε πάντες ἀποπρὸ θεόντες, δδῖται·
κλημύρῳ ψυχροῖς ὑδασιν Ἀξιόχου.

680. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς παραθαλάσσιον κήπον, ἐν ᾧ ἦν καὶ λουτρὸν, ἐν Ἀν-
τιοχείᾳ.

Τὰς τρεῖς μοι Χάριτας λεύσσεις, ξένε· Ποντομέδων γὰρ
γείτονος ἐκ πόντου τὴν μίαν εἰργάσατο·
τὴν δ' ἐτέρην ἐτέλεσσε φυτῶν εὐκαρπος ἀλωή·
τὴν δ' ὑπολειπομένην τοῦτο τὸ λουτρὸν ἔχει.

681. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς κόγχην ἔχουσαν Ἀφροδίτην.

Ἄ μέγα σοι, Διόνυσε, χαρίζομαι· εἰς ἐμὰ Κύπρις
λούεται· ἐξ αὐτῆς σοὶ τὰ κύπελλα φέρω.

ceteræ vero omnes post Pythia et post Prusam
nostris Nymphis cedit, Naiades.

677. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In domum Byzantii.

Fecit me multo cum-labore Musonius domum admirabilem
tantam, borealibus ventis verberatam.
Tamen non recusavit obscuras domos Parcæ,
sed me postquam-deseruit, in terra habitat.
Atque ille quidem in modicum abiit pulverem, ego vero
oblectamentum hospitibus viris late-pateo. [magnum

678. ANONYMI.

In vico Smyrnæ.

Qualem sustinuit et hunc, o Agaclide, magnum laborem,
animo audaci decus optimum reportans!
Nymphæ antiquæ Bassæ aridissimam regionem
aquis et lavacris effecisti opulentiorē.

679. ANONYMI.

Omnis quidem Axiocho urbs vota-nuncupat: aliud enim
malum præteriens, ut deus, sanavit; [alius
inprimis autem asperæ fluentum aquæ ministravit Asso,
multarum petrarum duras frontes secans.
Non jam fugite cuncti in-longinqua currentes, viatores:
sateo frigidis aquis Axiochi.

680. ANONYMI.

In mari proximum hortum, ubi erat et lavacrum, Antiochiæ.

Ternas apud-me Gratias vides, advena: Neptunus enim
vicino e ponto unam confecit;
alteram autem absolvit plantarum fertilis area;
et reliquam hoc lavacrum habet.

681. LEONTII SCHOLASTICI.

In concham quæ habet Venerem.

Proh! maxime tibi, o Bacche, gratum-facio: in me Cypria
lavatur; ex ea tibi pocula fero.

At quæ post Prusam, post Pythia, Naiades estis,
Tertius est noster, ne dubitate, locus.

677. AGATHIÆ ORATORIS.

De domo sua.

Multo me studio Musonius extulit alte
Ad Boreæ positam frigida flabra domum.
Non tamen effugit nigrantia limina Ditis,
Terram habitat tantum qui fabricavit opus.
Nunc nihil ille nisi parvus cinis: ipsa supersum
Nempe, sed externis gaudia porto viris.

679. INCERTI.

De Asso.

Nulla urbs Axiocho se non debere fatetur,

Multa levat multis dum mala, more Dei.
Eximium est siccæ lymphas quod præstitit Asso,
Dum rigida in celso vertice saxa secat.
Ne fugias, qui carpis iter, mea mœnia posthac;
Nam sateo gelidis roribus Axiochi.

680. INCERTI.

De horto maritimo, in quo et
lavacrum, Antiochiæ.

Hospes, terna mihi se Gratia dedicat: unam
Neptunus pelago propter eunte dedit;
Provenit ex ramos onerantibus altera pomis;
Tertia mundantes corpora servat aquas.

682. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν τετράπλευρον κίονα ἐν Ἱπποδρόμῳ.

Κίονα τετράπλευρον, αἰὲ χθονὶ κείμενον ἄχθος,
μοῦνος ἀναστῆσαι Θεοδοσίος βασιλεὺς
τολμήσας, Πρόκλῳ ἐπεκέκλετο, καὶ τόσος ἐστὶ
κίων ἡλίοις ἐν τριακονταδύο.

683. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄλφειος ἄρβρεν ὕδωρ, Ἀρεθούσιόν ἐστι τὸ θῆλυ·
καὶ γάμον εὗρεν Ἐρως, κίρναμένων ὑδάτων.

684. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὴν ἐν Τάρῳ τῇ νήσῳ κρήνην.

Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Τηθύος εἰμὶ Νύχεια
κρήνη· Τηλεβόαι γάρ με τόδ' ὠνόμασαν·
Νύμφαις μὲν προχέω λουτρόν, θνητοῖσι δ' ὑγείην·
θῆκε δέ με Πτερέλας υἱὸς Ἐνυαλίου.

685. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Καμάριναν τὴν ἐν Σικελίᾳ λίμνην.

Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων,
μὴ ποτε κινήσας τὴν μείζονα μείζονα θεΐης.

686. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὴν πόλιν τὴν ἀνατολικὴν τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἦνορέης δλετῆρα ὑπερφιάλου Βαβυλῶνος
καὶ σέλας ἀκτεάνοιο δίκης Βασίλειον ὑπαρχόν,
ξεῖνε, νόψ σκίρτησον, ἰδὼν ἐφύπερθε πυλάων.
Εὐνομήης ποτὶ χῶρον ἀριστογένηθλον ὀδεύεις,
βάρβαρον οὐ τρομαίεις, οὐκ ἄρβρενας ἄρβρενοκοίτας.
Ὅπλα Λάκων, σὺ δὲ τεῖχος ἔχεις βασιλεῖον ἄγαλμα.

687. ΑΔΗΛΟΝ.

Μορφὰς δ γράψας, ᾗθελον καὶ τοὺς τρόπους·
ἀνεσείρασε δέ μου τὴν ὄρεξιν ἡ τέχνη.
Κάλει δέ μ' Ἀλέξανδρον [τὸν] εὖλαλον, φίλος.

682. ANONYMI.

In quadrilateram columnam in hippodromo.

Columnam quadrilateram, usque terræ insidens onus,
solus erigere Theodosius rex
ausus, Proclo curam-mandavit, et tanta erecta-est
columna soles (*dies*) intra duos-et-triginta.

683. INCERTI.

Alpheus mascula aqua, Arethusia est feminina;
et nuptias invenit Amor, commixtis aquis.

684. INCERTI.

In fontem apud insulam Taphum.

Oceani filia et Tethyos sum Nychea
fons : Teleboæ enim me ita nominarunt;
Nymphis quidem profundo lavacrum, sed mortalibus sa-
posuit autem me Pterelas filius Enyalii. [nitatem :

685. INCERTI.

In Camarinam Siciliæ lacum.

Ne moveas Camarinam, immota enim melior;
ne-unquam, quum-movisti, minorem majorem facias

686. ANONYMI.

In porta orientali Thessalonice.

Potentis destructorem superbæ Babylonis,
et splendorem in-pauperes justitiæ Basilium præfectum
videns, hospes, mente exsulta, *positum* supra portas.
Bonarum-legum ad locum optimæ-sobolis-feracem pergis,
barbarum non times, non mares maribus-concumbentes.
Arma Laco, tu vero murum habes regium ornamen.

687. INCERTI.

Formas qui pinxi, volebam et mores :
impedivit autem meam cupiditatem ars.
Voca autem me Alexandrum eloquentem, o amice.

682. INCERTI.

De columna quadrangula in Circo.

Strata jacebat humi pridem quadra forma columnæ :
Theodosii jussu principis, arte Procli,
(Quippe nefas aliis) molæ surrexit in altum
Intra tres decies tanta duosque dies.

683. INCERTI.

Mas liquor Alpei est, Arethusæ femina lympa :
His ex permixtis pocula fecit Amor.

684. INCERTI.

De fonte, qui in Tapho insula.

Tethyos Oceanique patris sum nata Nychea,
Telebois isto nomine quippe vocor.
Nymphis pura fluente, viris ego fundo salutem,
Fons Pterelæ factus munere, Marte sati.

685. INCERTI.

De Camarina in Sicilia.

Proverbiale.

Immota est melior Camarina, movere caveto,
Ne gravius facias tibi de leviori periculum.

686. INCERTI.

De porta orientali Thessalonice.

Portantem clarum domita Babylone triumphum,
Custodemque simul Basilium pauperis æqui,
Gaude quod portis instantem conspicis, hospes.
Vadis ad eximium juris sanctique tribunal,
Non Parthum metuis versique cubilia sexus.
Hic tibi pro muris Basilius, ut arma Laconi.

687. INCERTI.

Mores volebam fingere ut vultum dedi,
Sed impedivit cordis ars cupidinem :
Sed o disertum tu me Alexandrum voca.

688. ΑΛΛΟ.

Εἰς πύλιν τοῦ Ἀργου.

Τήνδε πύλιν λάσσειν ἐυξέστοις ἀραρυῖαν,
ἀμφοτέρων, κόσμον τε πάτρην καὶ θάμβος ὁδίταις,
τεῦξε Κλέης Κλεάδας ἀγανῆς πόσις εὐπατερείης,
Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ὀργιοφάντης,
τερπόμενος δώροισιν ἀγασθενέων βασιλέων.

689. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Εὐγενίου πόρταν ἐν Βυζαντίῳ.

Αὐτὸς Ἰουλιανὸς λαοσσόα τεῖχεα πῆξας,
στῆσε τρόπαιον, ἔης σύμβολον ἀγρυπνίης,
σπάζειν ἀντιδίους ἐχθροὺς ἀπάνευθε μενοινῶν,
ἢ πόλεως προπάροιθ' ἐκροτέειν πολέμους.

690. ΑΛΛΟ.

Εἰς πόρταν τὴν ἐπιλεγομένην ξυλόκερκον ἐν Βυζαντίῳ.

Θεοδόσιος τόδε τεῖχος ἀναξ, καὶ ὑπαρχος Ἑώας
Κωνσταντῖνος ἔτευξαν ἐν ἡμασιν ἐξήκοντα.

691. ΑΛΛΟ.

Εἰς πόρταν τοῦ Ῥησίου ἐν Βυζαντίῳ.

Ἡμασιν ἐξήκοντα φιλοσχῆπτρῳ βασιλεῖ
Κωνσταντῖνος ὑπαρχος ἐδείματο τελεῖ τεῖχος.

692. ΑΛΛΟ.

Βιβιανοῦ τόδε ἔργον, ὃν ἀντολῖαι δύσιές τε
μῆλοισιν γεραρῶς εἵνεκον εὐνομίας.

693. ΑΛΛΟ.

Τόνδε Τύχης ἀνέγειρε δόμον Δημήτριος ἀρχὸς,
τὴν πόλιν οἰκτεῖρας, ὡς παῖς Ἱερίου·
αὐτῷ καὶ βουλῇ τάδ' ἐδείματο, οὔτε πόλιν
οὔτε τι δημοτέροις χρήμασιν, ἀλλ' ἰδίοις.

694. ΑΛΗΘΟΝ.

Εἰς καμάραν.

Μεσσαλινεῖο γόνος τόδε θέσκελον ἔκτισε τόξον.

688. INCERTI.

De porta urbis Argivæ.

Hanc, quæ structa nitet de saxis porta superbis,
Grande decus patriæ, cuius stupet advena formam,
Constituit Cleadis pulchræ claræque maritus
Ille Cleos, Lernæ servans penetrale sacerdos,
Usus in hoc multo magnorum munere regum.

689. INCERTI.

De Eugenii Porta, quæ est Byzantii.

Julianus populum tutantia mœnia fecit:
Pervigilis curæ clara tropæa vides.

688. ALIUD.

In portam Argorum.

Hancce portam lapidibus scite-politis structam,
utrumque, et ornamen patriæ et stuporem viatoribus,
fecit Cleæ vir Cleadas jucundæ et nobili-genere,
Lernæorum adytorum eximius mystagogus,
delectatus donis valde-potentium regum.

689. ALIUD.

In Eugenii porta Byzantii.

Ipsæ Julianus populi-servatores muros qui-statuit
erexit tropæum, suæ symbolum vigilantia,
mactare infestos hostes procul cupiens
magis quam ante urbem miscere bella.

690. ALIUD.

In portam cognominem Xylocirci, Byzantii.

Theodosius hunc murum rex et præfectus Orientis
Constantinus fecerunt intra dies sexaginta.

691. ALIUD.

In portam Rhessii apud Byzantium.

Diebus sexaginta sceptrum-amanti regi
Constantinus præfectus struxit muro murum.

692. ALIUD.

Viviani hoc opus, quem ortus et occasus
canunt magnifice gratia boni-regiminis.

693. ALIUD.

Hanc Fortunæ erexit ædem Demetrius dux,
urbem miseratus, ut puer Hierii;
sua et voluntate hæc struxit, neque urbis,
neque ullis communibus impensis, sed propriis.

694. INCERTI.

In fornicem.

Messalini soboles hunc eximium condidit arcum

Hic illi labor omnis, ut aut necet eminus hostes,
Aut procul armorum pellat ab urbe minas.

690. INCERTI.

De porta, quæ est Byzantii, dicta Xylocerco.

Theodosius princeps et Constantinus Eoi
Rector opus decies sex hoc fecere diebus.

691. INCERTI.

De porta Rhegii, quæ est Byzantii.

Præfectus decies sex, rege jubente, diebus
Mœnibus hæc struxit nova mœnia Constantinus.

695. ΑΛΛΟ.

Εἰς λίθον ἀκροίτονον.

Ὅρξες τὸ κάλλος ὅσσον ἐστὶ τῆς λίθου
ἐν ταῖς ἀτάκτοις τῶν φλεβῶν εὐταξίαις.

696. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀψίδα ἐν τῇ βασιλικῇ ἐν Βυζαντίῳ.

Τετραπόροις ἀψῖσι πόλιν Θεόδωρος ἐγείρας,
ἀξιός ἐστι πόλιν καὶ τέτρατον ἡνιοχεῦσαι.

697. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἑτερον μέρος τῆς αὐτῆς ἀψίδος.

Ἐπρεπέ σοι, Θεόδωρε, Τύχης εὐκλῖνα νηὸν
ἔργου κοσμηῆσαι θαύματι τοσσατίου,
δῶρά τε κυδέντα πορεῖν χρυσάσπιδι Ῥώμῃ,
ἥ σ' Ὑπατον τεύξεν, καὶ τρισέπαρχον ὄρξῃ.

698. ΑΛΛΟ.

Μόψου τήνδ' ἐσορῆς κλεινὴν πόλιν, ἣν ποτε μάντις
δαίματο, τῷ ποταμῷ κάλλος ὑπερκεμάσας.

699. ΑΛΛΟ.

Εἰς πηγὴν ὀνομαζομένην Ὀλυμπιάδα.

Ἐνθεν Ἀλέξανδρος Μακεδὼν πῖεν ἀγλὰν ὕδωρ·
μητρὸς δ' εἶπε γάλακτι πανεῖκελα βρύματα πηγῆς,
ἥ καὶ Ὀλυμπιάδος πόρεν οὐνομα, σῆμα δὲ τοῦτο.

700. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφώντος
υἱὸς, περβομένην Ἰλίου ἀκρόπολιν.

701. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ναὸν τοῦ Διὸς κτισθέντα παρὰ τῶν Κεκροπίδων.

Αὐτοῦ Ζηνὸς δὲ οἶκος ἐπάξιος· οὐδ' ἂν Ὀλυμπος
μέμψεται οὐρανόθεν Ζῆνι κατερρόμενον.

695. ALIUD.

In lapidem acetonum.

Vides pulchritudinem, quanta sit lapidis
in inordinato venarum ordine-egregio.

696. INCERTI.

In porticum basilicæ Byzanti.

Quattuor-transituum porticibus urbem qui-avxit Theodo-
dignus est qui urbem et quartum habenis regat. [rus

697. INCERTI.

In alteram partem ejusdem porticus.

Decebat te, o Theodore, Fortunæ bene-columnis-fultum
operis ornare miraculo tanti, [templum
donaque decora præbere auro-clypeatæ Romæ,
quæ te consulem fecit et ter-præfectum videt.

698. ALIUD.

Mopsi hanc vides inclytam urbem, quam olim vates
condidit, super fluvio decus suspendens.

699. ALIUD.

In scaturigineu nomine Olympiada.

Hinc Alexander Macedo bibit nitidam aquam;
matris vero dixit lacti omnino-similia fluenta scaturiginis,
quare et Olympiadis dedit nomen; et signum est hoc.

700. SIMONIDIS.

Pinxit Polygnotus, Thasius genere, Aglaophontis
filius, Ilii dum-destruitur arcem.

701. INCERTI.

In templum Jovis conditum a Cecropidibus.

Ipsa Jove hæc ædes digna; neque Olympus
culpabit e-carlo Jovem huc descendentem.

695. INCERTI.

De Lapide Aquitano.

Vides, decore fulgeat quanto lapis
Spargatque venas, qui modum nescit, modo.

696. INCERTI.

De fornice Basilicæ, quæ in Byzantio.

Arcubus exornans Theodorus quattuor urbem,
Urbis ob hoc quantum moderari frena meretur.

697. De altera parte fornici ejusdem.

Fortunæ quod templa facis consistere mira
Fornice, quod decuit te, Theodore, facis.
Consul et imposita mundo ter rector in urbe
Solutus eras dignus talia dona dare.

698. INCERTI.

De Mopsuestia.

Fatidico spectas hæc condita moenia Mopso,
Æternum fluvio qui decus imposuit.

699. INCERTI.

In fontem.

Fontis Alexander Macedo bibit istius undas,
Queis dixit simile esse suæ lac dulce parentis,
Unde et Olympiadem cara de matre vocavit.

701. INCERTI.

De templo Jovis condito ab Atheniensibus.

Hæc vere sedes Jove digna, nec ipse Tonantem
Culpet, ad hæc veniat si sua templa, Polus.

702. ΑΛΛΟ.

Κεκροπίδαι Διὶ τόνδ' ἔθεσαν δόμον, ὡς ἀπ' Ὀλύμπου
νισσόμενος περὶ γῆν, ἄλλον Ὀλυμπον ἔχοι.

703. ΑΛΛΟ.

Τέαρου ποταμοῦ κεφαλαὶ ὕδωρ ἀριστόν τε καὶ κάλ-
λιστον παρέχονται πάντων ποταμῶν· καὶ ἐπ' αὐτὰς
ἀπίκετο ἐλαύνων ἐπὶ Σκύθας στρατὸν ἀνὴρ κάλλιστος
καὶ ἀριστος πάντων ἀνθρώπων Δαρεῖος οὐστάσπεος,
Περσέων τε καὶ πάσης τῆς ἡπείρου βασιλεύς.

704. ΑΛΗΛΟΝ.

Τῆκε καὶ πέτρον ὁ πολὺς χρόνος· ἀλλ' ἀρετῶν
Ἀσκληπιοδότου τὸ κλέος ἀθάνατον,
ὅσα καὶ οἷα πόρην γέρα πατρίδι· τοῖς ἐπὶ πᾶσι
καὶ τότε μετρεῖσθαι κοῖλον ἔρειμα θόλου.

705. ΑΛΗΛΟΝ.

Δῶρον Τερμησσοῦ δικασπολῆς χάριν ἀγνῆς·
Εὐσέβιος θεράπων θῆκε θεῷ τὸ γέρας.

706. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λένδρεον ἱερὸν εἰμι· παρερχόμενός με φυλάσσει
πημαίνειν· ἀλγῶ, ξεῖνε, κολουμένην.
Μέμνεο, παρθενίος μοι ἐπὶ φλόος, οὐχ ἄπερ ὡμαῖς
ἀχράσιν· αἰγείρων τίς γένος οὐκ ἐδάη;
εἰ δὲ περιδρύψῃς με παρατραπήν περ ἐοῦσαν,
δακρύσεις· μέλομαι καὶ ξύλον Ἥελίω.

707. ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ.

Εἰμὶ μὲν ἐν ποταμοῖς, πελάγει δ' ἴσα μέτρα διώκω,
Στρυμῶν, Ἡμαθίης τὸ γλυκερὸν πέλαγος·
βένθος βοῦ καὶ ἄρουρα δι' ὕδατος· ἡ γὰρ ἐγείρω
δημνιακῶν χαρίτων ἡδύτερον τρίβolon.
Ἔστι καὶ Ἡμαθίης γόνιμος βυθός· ἄμμι δὲ, Νεῖλε,
κρείσσειν ἔσθ' ὁ φέρων τὸν στάχυν, οὐχ ὁ τρέφων.

708. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἐξευξ' Ἑλλήσποντον ὁ βάρβαρος ἄφρονι τόλμῃ,
τοὺς δὲ τόσους καμάτους πάντας ἔλυσε χρόνος·
ἀλλὰ Δικαιάρχεια διηπείρωσε θάλασσαν,

702. De eodem.

Hoc templum posuere Jovi gens Cecropis, ipse
Æthere descendens æthera ut hic habeat.

704. INCERTI.

Longa dies lapides terit : at virtute parata
Asclepiodoto gloria morte caret,
Qui patriæ tot dona suæ dedit, in quibus est hic
Qui se convexo sustinet orbe tholus.

707. TULLII GEMINI.

De Strymone.

Sum fluvius, sed qui pelago spatia æmula curro,

702. ALIUD.

Cecropidæ Jovi hanc posuerunt domum, ut ab Olympo
veniens in terram, alium Olympum haberet.

703. ALIUD.

Teari fluminis capita aquam optinamque et pulcherri-
mam præbent inter omnia flumina; et ad ea venit mo-
vens adversus Scythas exercitum vir pulcherrimus et
optimus inter omnes homines Darius, Hystaspis filius.
Persarumque et totius continentis terræ dominator.

704. INCERTI.

Exedit etiam lapidem longum tempus; sed virtutum
Asclepiodoti laus est immortalis de iis
quot et qualia præbuit decora patriæ: hæc præter omnia
etiam hæc numeretur cava structura tholi.

705. INCERTI.

Donum Termessi jurisdictionis causa puræ.
Eusebius famulus dedicavit deo honorificum-munus.

706. ANTIPATRI.

Arbor sacra sum; præteriens me cave
me lædas : doleo, o hospes, incisa.
Memineris, virgineus mihi tegumen-est cortex, non sicut
pirastris; populorum quis genus non novit? [rudibus
Si vero excoriaris me vel juxta-tramitem positam,
lugebis : curæ sum vel lignum Soli.

707. TULLII GEMINI.

Sum quidem in fluvii, pelago autem æqua spatia sector,
Strymon, Emathiaæ dulce pelagus;
gurgis simul et ager in aqua; sane enim produco
cerealibus gratiis dulciorem tribulum.
Est et Emathiaæ fertile profundum; nobis autem, o Nile,
melior est qui fert spicam, non nutrit modo.

708. PHILIPPI.

Ponte-junxit Hellespontum barbarus insana mente;
tantos vero labores cunctos solvit tempus;
sed Dicæarchia solidum-fecit mare,

Strymon, Emathiaæ quem mare dulce voces.

Arvi nostra vicem præbent vada : nascitur inde
Qui Cereris fructu suavior est tribulus.
Et mihi sæcundus liquor est; quid Nile superbis?
Tu segetem tantum pascis, ego ipse fero.

708. PHILIPPI MACEDONIS.

Mentis egente opera junxit mare barbarus Helles,
Nec potuit tantus tempora ferre labor.
Sed solidum facit ecce Dicæarchia profundum :

καὶ βυθὸν εἰς χέρσου σῆμα μετεπλάσατο·
 6 λᾶα, βαθὺ στήριγμα, κατεβρίζωσε πέλωρον,
 χερσὶ Γιγαντείαις δ' ἔστασε νέρθεν ὕδωρ.
 Ἦν ἄλ' αἰὲ πλώειν διοδοεμένη δ' ὑπὸ ναύταις
 ἄστατος, εἰς πεζοὺς ὠμολόγησε μένειν.

709. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐρώταν ὡς ἄρτι διάβροχον ἐν τε ρέεθροις
 εἴλχυσ' ὁ τεχνίτης ἐν πυρὶ λουσάμενον·
 πᾶσι γὰρ ἐν κύλοις ὕδατούμενος ἀμφινέενκεν
 ἐκ κορυφῆς ἐς ἄκρους ὑγροροῦν ὄνυχας.
 Ἀ δὲ τέχνα ποταμῷ συνεπήρικεν· ἃ τίς ὁ πείσας
 χαλκὸν κωμάζειν ὕδατος ὑγρότερον;

710. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὰς ἐν Μίμρῳ πυραμίδα·

Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ καὶ Πήλιον ὑψωθέντα
 ψευδὴς ἱστορίας ῥῆσις ἀνεπλάσατο·
 Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλῳίδες ἄκρα μέτωπα
 κύρουσιν χρυσεῖοις ἀστράσι Πληϊάδων.

711. ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Αὐτὴν Γραμματικὴν ὁ ζωγράφος ᾔθελε γράψαι·
 Βίκτορα δὲ γράψας, « Τὸν σκοπὸν », εἶπεν, « ἔγω ».

712. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Αὐτὸν Ἰωάννην ὁ γέρων δτ' ἐδέξατο θεσμὸς,
 εἶπεν ἀνηθήσας· « Αὖθις ἔγω σε, Σόλων ».

713. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Βοῖδιόν εἰμι Μύρωνος, ἐπὶ στήλῃς δ' ἀνάκειμαι.
 Βουκόλε, κεντήσας εἰς ἀγέλην μ' ἄπαγε.

714. ΑΔΛΟ.

Τίπτε, Μύρων, μὲ τὸ βοῖδιον ἄνταυτοῖ παρὰ βωμοῖς
 ἔστασας; οὐκ ἐθέλεις εἰσαγόμεν μέγαρον;

et gurgitem in telluris liguram transformavit .[tneusam,
 saxeam-molem, profundum firmamentum, fundavit im-
 manibus Giganteisque stabilivit inferius aquam.
 Licebat semper salum navigare; sed peragratum a nautis
 instabile, nunc pedestribus consensit stare.

709. EJUSDEM.

Eurotam ut nuper humidum et in fluentis
 traxit artifex, et is in igne se-abluit!
 omnibus enim in membris aqueæ-naturæ undique-nutavit
 e vertice ad imos uvidus-fluens unguis.
 Ars autem cum-fluvio colluctata-est: ah! quis est qui in-
 æs ut-luderet aquâ mollius? [duxit

710. ANONYMI.

In Pyramides quæ sunt Memphi.

Ossam super Olympo et Pelium elatum
 falsus historiæ sermo effinxit;
 Pyramides autem nunc adhuc Niliacæ celsis frontibus
 occurrunt aureis sideribus Pleiadum.

711. ZENOBII GRAMMATICI.

Ipsam Grammaticen pictor volebat pingere;
 Victorem vero ubi pinxit, « Scopum, inquit, obtinui. »

712. METRODORI.

Ipsam Joannem anus quum exceperit lex,
 dixit denuo-juvenescens: « Iterum habeo te, o Solon. »

713. INCERTI.

In Myronis vaccam.

Bucula sum Myronis, basi autem dedicata-hæreo.
 Bulbulce, stimulans ad armentum me abige.

714. ALIUD.

Quid, tu Myron, me buculam hîc juxta aras
 statuisti? non vis inducere domum?

In terræ speciem (quis putet?) æquor ablit.
 Ingens in pelagus dejecta est saxea moles,
 Itque Giganteum nunc mare subter opus.
 Navigiis etiam patet hic via. Currere nautis,
 Et pediti semper stare recepit aqua.

710. INCERTI.

De pyramidibus quæ in Memphi.

Pelion atque Ossam dorso frondentis Olympi
 Falsa loquens vatum fama superposuit:
 Pyramides sed adhuc terra Nilotide tangunt
 Aurea Pleiadum sidera fronte sua.

711. ZENOBII GRAMMATICI.

De Victoris Grammatici effigie.

Grammaticam cuperet pictor cum pingere, pinxit

Te, Victor, dicens: Quod volo nunc habeo.

712. METRODORI.

Johannem lex cana videns juvenescere cœpit
 Clamavitque, Mihi redditur unde Solon?

713. INCERTI.

De Myronis bucula.

Jussa super pilam sum stare juvenca Myronis:
 Tu me duc stimulis pastor, et adde gregi.

714. De eadem.

Cur tibi, quæso, Myron has bucula ponor ad aras?
 Quin potius tecum me facis ire domum?

715. ANAKPEONTOS.

Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόρβῳ νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοίδιον ὡς ἐμπνουν βοῦσι συνεξέλασθης.

716. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Βοίδιον οὐ χοάνους τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

717. ΕΥΗΝΟΥ.

Ἡ τὸ δέρας χάλκειον δλον βοὶ τῆδ' ἐπικείται
ἐκτοθεν, ἢ ψυχὴν ἐνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

718. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τοῦτο Μύρων· « Οὐκ ἐπλασα ταύταν
« τὰν δάμαλιν, ταύτας δ' εἰκόν' ἀνεπλάσασμην ».

719. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἐπλασέν με Μύρων, ἐψεύσατο· βοσκομένην δὲ
ἐξ ἀγέλας ἐλάσας, ὅτῃσε βάσει λιθίνῳ.

720. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Εἰ μή μου ποτὶ τῆδε Μύρων πόδας ἤρμοσε πέτρα,
ἄλλαις ἂν νεμόμαν βουσὶν ὁμοῦ δάμαλιν.

721. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Μόσχε, τί μοι λαγόνισσι προσέρχαι; τίπτει δὲ मुख;
ἃ τέχνα μαζοῖς οὐκ ἐνέθηκε γάλα.

721*. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡ βοῦς ἐξ ἀρότου νέον ἤλυθε, καὶ διὰ τοῦτο
ὀκνεῖ, κοῦκ ἐθέλει βῆμ' ἐπὶπροσθεν ἀγειν.

722. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὰν δάμαλιν, βουφορβὴ, παρέρχεο, μὴδ' ἀπάνευθε
συρίσθης· μαστῶ πόρτιν ὑπεκδέγεται.

715. ANACREONTIS.

De eadem.

Armentum pastor remove, ne forte Myronis
Mox vaccam, tanquam viveret, hinc abigas.

716. EJUSDEM.

De eadem.

Bucula non fusa est, sed in æs induruit annis:
Mentitur dicens se fabricasse Myron.

717. EYENI.

De eadem.

Aut superinducta est isti cutis ænea vaccæ:
Aut æs hoc animam, quæ movet, intus habet.

718. EJUSDEM.

De eadem.

Ipse Myron dicet puto jam, Non hanc ego feci
Vaccam; sed facta est hujus imago mihi.

ANIKOLOGIA. II.

715. ANACREONTIS.

Bubulce, armentum procul pascce, ne Myronis
buculam tanquam animatam cum bobus una-abigas.

716. EJUSDEM.

Buculam non fusoriis-catinis formatam, sed præ senio
æs-factam sua mentitus-est manu Myron.

717. EVENI.

Aut cutis ænea tota vaccæ huic insidet
extrinsecus, aut animam intus æs habet.

718. EJUSDEM.

Ipse dicet forsân hoc Myron: « Non formavi hanc
juvencam, hujus autem imaginem effinxi. »

719. LEONIDÆ.

Non formavit me Myron, mentitus-est; sed pascentem
ex armento ubi-abegit, alligavit basi lapideæ.

720. ANTIPATRI SIDONII.

Nisi meos in hac Myron pedes fixisset petra,
aliis pascerer una cum-bobus juvenca.

721. EJUSDEM.

Vitule, quid mea latera aggrederis? cur autem mugis?
ars mammis non indidit lac.

721*. ANONYMI.

Vacca ab aratione nuper rediit, et propter hoc
moratur, nec vult gressum ulterius agere.

722. EJUSDEM ANTIPATRI.

Juvencam, bubulce, præteri, neu procul
cane: ubere vitulam excipit.

719. LEONIDÆ.

De eadem.

Me dicit finxisse Myron; sed fingit: abactam
Armento vinxit marmoris ille basi.

720. ANTIPATRI SIDONII.

De eadem.

Fixisset nisi nostra Myron vestigia saxo,
Irem pascentes inter et ipsa boves.

721. EJUSDEM.

De eadem.

Quid vitule admugis, quid prensas ilia? non et
Uberibus potuit lac dare docta manus.

722. EJUSDEM.

De eadem.

Pastor abi: calami nec pellice flatibus istam,
Quæ vitulum exspectat vacca sub uberibus.

723. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἄ μολιθος κατέχει με καὶ ἄ λίθος· εἵνεκα δ' ἂν σεῦ,
πλάστα Μύρων, λωτὸν καὶ θρύον ἐδρεπόμαν.

724. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἄ δάμαλις, δοκέω, μυκῆσεται· ἥ ῥ' ὁ Προμηθεὺς
οὐχὶ μόνος, πλάττεις ἐμπνοα καὶ σὺ Μύρων.

725. ΑΔΗΛΟΝ.

Βοῦν ἰδίαν ποτὲ βουσί Μύρων μιχθεῖσαν ἐρεῦνα·
εὔρε μόλις δ' αὐτήν, τὰς βόας ἐξελάσας.

726. ΑΛΛΟ.

Ἄ βοῦς ἂ τίττους· ἀπὸ γαστέρος ἐπλάσε τὰν βοῦν·
ἂ δὲ Μύρωνος χεῖρ οὐ πλάσεν, ἀλλ' ἔτεκεν.

727. ΑΔΗΛΟΝ.

Καὶ χαλκῇ περ εὐῶσα λάλησεν ἂν ἂ κεραὴ βοῦς,
εἰ οἱ σπλάγχνα Μύρων ἐνδον ἐτεχνάσατο.

728. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἄ δάμαλις, δοκέω, μυκῆσεται· ἦν δὲ βραδύνη,
χαλκὸς δὲ μὴ νοέων αἴτιος, οὐχὶ Μύρων.

729. ΑΛΛΟ.

Πηκτόν μοι τις ἄροτρον ἐπ' αὐχένι καὶ ζυγὰ θέσθω·
εἵνεκα γὰρ τέχνας σείο, Μύρων, ἀρόσω.

730. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΘΥΝΟΥ.

Ἦν μ' ἐσίδῃ μόσχος, μυκῆσεται· ἦν δὲ γε ταῦρος,
βήσεται· ἦν δὲ νομεύς, εἰς ἀγέλαν ἐλάσει.

731. ΑΛΛΟ.

Ὡδε Μύρων μ' ἔστησε τὸ βοίδιον· οἱ δὲ νομῆες

723. EJUSDEM.

Plumbus cohibet me et lapis : tibi vero si liberet,
artifex Myron, lotum et juncum carperem.

724. EJUSDEM.

Juvenca, puto, mugiet. Sane igitur Prometheus
non solus, sed fingis animata tu quoque, Myron.

725. INCERTI

Vaccam propriam quondam bobus Myron mixtam quære-
sed invenit ægre ipsam, vaccas ubi-abegit. [bal;

726. ALIUD.

Vacca pariens e ventre formavit hanc vaccam :
Myronis vero manus non formavit, sed peperit.

727. INCERTI.

Et ænea licet sit, loqueretur cornuta vacca,
si illi viscera Myron intus fabrefecisset.

728. ANTIPATRI.

Juvenca, puto, mugiet : si vero moram facit,
æs cogitationis expers in-causa est, non Myron

729. ALIUD.

Compactum mihi quis aratrum in collo et juga ponat :
artis enim ergo tuæ, Myron, arabo.

730. DEMETRII BITHYNI.

Quando me viderit vitulus, mugiet ; quando vero taurus.
saliet ; quando autem pastor, in armentum abiget.

731. ALIUD.

Ille Myron me statuit buculam ; pastores vero

723. EJUSDEM.

De eadem.

Saxum me plumbumque tenent. Quod pertinet ad te,
Myro, graminibus vescerer et foliis.

724. EJUSDEM.

De eadem.

Mugiet hæc jam jam puto bos. Non ergo Prometheus
Solut, sed fingis tu quoque viva, Myron.

725. INCERTI.

De eadem.

Mixta boves inter sua bos quesita Myroni est :
Nec reperit, nisi cum jussit abire boves.

726. INCERTI.

De eadem.

Ventre bovem fingit, non gignit vacca : Myronis
Vaccam non finxit dextera, sed genuit.

727. INCERTI.

De eadem.

Cornigera hæc vocem bos ederet, ærea quamvis,
Implevisset eam si Myro visceribus.

728. De eadem.

Mugiet hæc credo jam bucula. Ni facit, æris
Mente carentis erit, non tua culpa, Myron.

729. [ANTIPATRI.]

De eadem.

In cervice jugum mihi quis locet, addat aratrum :
Tanta tuæ vis est artis, arabo ; Myron.

730. DEMETRII BITHYNI.

De eadem.

Mugiet adspecta vitulus me : taurus inibit :
Et comitem armento me quoque pastoraget.

731. [EJUSDEM.]

De eadem.

Sto quia sic jussit Myro : sed tamen ecce lapillis

βάλλουσίν με λίθοις, ὡς ἀπολειπόμενον.

732. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Βουκόλον ἦν εἰδὼς τὸν ἐμὸν, ξένη, τοῦτ' ἔπος αὐτῷ
εἶπον, ὅθ' ὁ πλάστης ὧδέ μ' ἔδωκε Μύρων.

733. ΑΔΗΑΟΝ.

Τὰν βοῦν τάνδε Μύρων, ξεῖν', ἔπλασεν, ἂν ὅδε μὸσχος
ὡς ζῶσαν σαίνει, ματέρα δερκόμενος.

734. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ταῦρε, μάτην ἐπὶ πόρτιν ἐπείγεται· ἐστὶ γὰρ ἄπνους·
ἀλλὰ σ' ὁ βουπλάστας ἐξαπάτησε Μύρων.

735. ΑΛΔΟ.

Σεῖο, Μύρων, δαμάλει παρακάθανε μὸσχος ἀλαθεῖς,
καὶ γάλα πιστεύων χαλκὸν ἐσῶθεν ἔχειν.

736. ΑΛΔΟ.

Φεῦ σὺ Μύρων, πλάσσας οὐκ ἔφθασας· ἀλλὰ σὲ χαλκὸς,
πρὶν ψυχὴν βαλεῖν, ἔφθασε πηγνύμενος.

737. ΑΛΔΟ.

Χαλκείαν τύπτεις δάμαλιν· μέγα σ' ἤπαψε τέχνα,
βουκόλε· τὰν ψυχὴν οὐ προσέθηκε Μύρων.

738. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

Ἐν βοὶ τᾷδ' ἐμάχοντο Φύσις καὶ πότνια Τέχνα·
ἀμφοτέραις δὲ Μύρων ἴσον ὅπασσε γέρας·
δερκόμενοις μὲν γὰρ Φύσις κράτος ἔρπασε Τέχνα·
αὐτὰρ ἐφαπτομένοις ἡ Φύσις ἐστὶ φύσις.

739. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦπαψε καὶ σὲ μύωπα Μύρων, ὅτι κέντρον ἐρείδεις

Pastorum, tamquam vacca relicta, petor.

732. MARCI ARGENTARII.

De eadem.

Pastori dic quæso meo, si videris, hospes,
Vincta quod injecit hic mihi plasta Myro.

733. [EJUSDEM.]

De eadem.

Hanc, hospes, vaccam fecit Myro : blandus adhæret
Cui vitulus, matrem dum putat esse suam.

734. DIOSCORIDÆ.

De eadem.

Frustra, taure, bovem cupis hanc inscendere. Qua te
Decepit, vitam non dedit arte Myron.

735. Aliud de eadem.

Interitum vero vitulo fert vacca Myronis,
Dum premit æs, cui lac stultus inesse putat.

petunt me lapidibus, tanquam remanentem.

732. MARCI ARGENTARII.

Bubulcum si videris meum, advena, hoc verbum illi
dicas, ab artifice hic me ligatam-esse Myrone.

733. INCERTI.

Bovem hancce Myron, o hospes, finxit, quam hic vitulus
ut viventem mulcet, matrem intuens.

734. DIOSCORIDÆ.

Taure, frustra ad vaccam pergis : est enim inaninis;
sed te boum-fictor decepit Myron.

735. ALIUD.

Tuam, Myron, prope vaccam obiit vitulus spe-falsus,
et lac credens æs habere intus.

736. ALIUD.

Heu tu Myron, fingere non satis-properasti ; sed te æs,
antequam animam injiceres, antevertit compactum.

737. ALIUD.

Æream verberas juvencam ; valde te deceptit ars,
bubulce : animam non adjecit Myron.

738. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTI

In bove hac decertarunt Natura et augusta Ars ;
utrisque autem Myron par attulit decus.
Adspicientibus enim Naturæ vim rapuit Ars ;
sed tangentibus Natura est natura.

739. EJUSDEM.

Decepit et te tabanum Myron, quum mucronem impingas

736. De eadem.

Ah nimium Myro tardus eras : æs constitit ante,
Infudit vitam quam tua dextra bovi.

737. De eadem.

Bucula quam stimulus est, pastor, ahenæ : sensum
Non habet : imposuit sic tibi nempe Myron.

738. JULIANI ÆGYPTII,
ex præfectis Ægypti.

De eadem.

Naturæ bos ista fuit certamen et artis :
Ambas æquali donat honore Myron.
Tangenti natura manet natura : videnti
Omne hoc, naturæ quod fuit, ars rapuit.

739. EJUSDEM.

De eadem.

Te quoque decepit, video, Myro fictor, ahenum

πλευραῖς χαλκοχύτοις ἀντιτύποις βοός.
Οὐ νέμεσις δὲ μύωπι· τί γὰρ τόσον; εἴ γε καὶ αὐτοῦς
ὀφθαλμοὺς νομῶν ἠπερόπευσε Μύρων.

740. GEMINOY.

Ἡ βάσις ἡ κατέχουσα τὸ βοίδιον, ἥ πεπέδηται·
ἦν δ' ἀφεῖθ' αὐτῆς, φεύζεται εἰς ἀγέλην.
Μυκάται γὰρ ὁ χαλκός· ἴδ' ὡς ἔμπνουν ὁ τεχνίτας
θήκατο· κὰν ζεύξης ἄλλον, ἴσως ἀρόσει.

741. ΑΔΗΑΘΝ.

Χάλκεος ἦς, ἐπὶ σοὶ δὲ γεωτόμος εἴλκεν ἀροτρον
καὶ ζυγόδεσμα φέρων, ψευδομένα δάμαλι.
Ἀλλὰ Μύρων τέχῃ πανυπείροχος, ὅς σε δι' ἔργων
ἔμπνουν, ὡς τίνα βοῦν ἐργάτιν ἐργάσατο.

742. [ΦΙΛΙΠΠΟΥ.]

Ἀπαιρέ μου τένοντος, ὦ γεωπόνε,
λέπαδνα, καὶ σίδαρον αὐλακεργάταν·
χαλκὸν γὰρ ἁμῶν οὐκ ἐσάρκωσεν Μύρων,
τέχνα δὲ ζωπύνησεν ὅσιν ἔμπνοον,
ὡς πολλάκις με κάπομυκᾶσθαι * θέλειν·
εἰς ἔργα δ' οὐκ εἶπας, προσδήσας βάσει.

743. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Θεσσαλαὶ αἱ βόες αἶδε· παρὰ προθύροις δ' Ἀθήνας
ἑστᾶσιν, καλὸν δῶρον, Ἴτωνιάδος·
πᾶσαι χάλκειαι, δυοκαίδεκα, Φράδμονος ἔργον,
καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκύλον ἀπ' Ἰλλυριῶν.

744. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἀγρίνομοι Σώσων καὶ Σίμαλος, οἱ πολύαιγοι,
οἷα βαθυσχίνων, ὦ ξένη, * παρολκιδαν
Ἑρμᾶ τυρευτῆρι καὶ εὐγλαγὶ τὸν χιμάραρχον
χάλκεον εὐπύγων ὧδ' ἀνέθεντο τράγον.

745. ΑΝΥΤΗΣ.

Θάσο τὸν Βρομίου κεράν τράγον, ὡς ἀγερώχως
ὄμμα κατὰ λασιᾶν γαυρὸν ἔχει γενύων,

lateribus ære-fusis recutientis bovis.
Non invidia autem tabano : quid tantum ? si etiam ipsos
oculos pastorum decepit Myron.

740. GEMINI.

Hæc basis est quæ cohibet buculam, cui illigata est,
si vero emissa-erit ab-ea, fugiet in armentum.
Mugit enim æs : adspice ut animatam artifex
fecerit eam : et si junxeris alium bovem, forte arabit.

741. INCERTI.

Ærea es, ad te autem agricola attraxit aratrum,
etiam jugi-lora ferens, o mentita juvenca.
Sed Myron arte omnino-excellens, qui te per opera
animatam, ut quampiam bovem quæ-laborat, effinxit.

742. PHILIPPI.

Aufer a meo collo, o agricola,
lora, et ferrum quod-sulcos-operatur ;
æs enim nostrum non in-carnem-vertit Myron,
sed ars ut-vivum-effinxit adspectum animatum,
ut æpenumero ego etiam mugire viderer.
Ad opera verò non admisit, alligans basi.

743. THEODORIDÆ.

Thessalæ hæ boves ; juxta atria vero Minervæ
stant, pulchrum munus, Itoniæ ;
omnes æræ, duæ et decem, Phradmonis opus,
et omnes nudis exuviæ ab Illyriis.

744. LEONIDÆ.

Caprarii Soson et Simalus, capris-abundantes,
ut in densa-juncis terra, hospes, Arcadum,
Mercurio casei et lactis-præsidii caprarum-ducem
æreum valde-barbatum hic dedicarunt hircum.

745. ANYTES.

Adspice Bromii cornutum hircum, ut superbe
oculos in villosis feroces habet genis,

Quod latus haud veræ pungis, asile, bovis.
Nec de te miror, quando tua sæpe Myronis
Pastorum vigiles decipit ars oculos.

740. GEMINI.

De eadem.

Ibit ad armentum pariterque ad pascua curret
Bucula : qua vineta est, tu modo tolle basim.
Jam mugit : vide ut æs divina spirat ab arte :
Credo, parem si quis jungat, arare potest.

741. [MYRONIUM.]

De eadem.

Ænea cum stares, curvo te advinxit aratro

Rusticus et jussit, vacca, subire jugum :
Magnus in arte Myron, æs qui spirare coegit,
Et patiens operis fecit ut esset opus.

742. PHILIPPI MACEDONIS.

De eadem.

Colone, lora deme de collo mihi,
Sulcosque terris imprimentem vomerem.
Ex ære carnem quippe non fecit Myron,
Sed ora fecit usque eo spirantia,
Ut sæpe sim conata mugitum dare,
Verum a labore prohibet adstrictam basi.

κυδίων ὅτι οἱ θάμ' ἐν οὔρεσιν ἀμφὶ παρῆδα
βόστρυχον εἰς βοδείαν Ναις ἔδεκτο χέρα.

746. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Εἰς δακτύλιον.

Ἐπτά βοῶν σφραγίδα βραχὺς λίθος εἶχεν ἱάσπις,
ὥς * μίαν, ὥς πάσας ἔμπνοα δερκομένας.
Καὶ τάχα κἂν ἀπέφευγε τὰ βοῖδια· νῦν δὲ κέκλειται
τῇ χρυσῇ μάνδρᾳ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

747. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν ἱάσπις,
ὥς ἤδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας.
Καὶ τάχα κἂν ἀπέφευγε τὰ βοῖδια· νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρᾳ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

748. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Εἰς Διόνυσον γεγλυμμένον ἐν ἀμειθύστῳ.

Ἴλ' λίθος ἔστ' ἀμειθυστος, ἐγὼ δ' ὁ πότης Διόνυσος·
πεισάτω ἢ νήφειν μ', ἢ μαθέτω μεθύειν.

749. ΟΙΝΟΜΑΟΥ.

Εἰς Ἑρώτα ἐν καυκίῳ γεγλυμμένον.

Ἐν κυάθῳ τὸν Ἑρώτα τίνος χάριν; ἀρκετὸν οἶνον
αἰθεσθαι κραδίην· μὴ πυρὶ πῦρ ἔπαγα.

750. ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς βόας ἐν δακτύλῳ.

Τὰς βοῦς καὶ τὸν ἱάσπιν ἰδὼν περὶ χειρὶ δοκῆσεις
τὰς μὲν ἀναπνεῖν, τὸν δὲ χλοηκομέιν.

751. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Ἄ σφραγὶς ὁάκινθος· Ἀπόλλων δ' ἔστιν ἐν αὐτῇ
καὶ Δάφνη· ποτέρου μᾶλλον ὁ Λητοΐδας;

glorians quod illi crebro in montibus circa malas
cincinnum in roseam Nais accepit manum.

746. POLEMONIS REGIS.

In annulum.

Septem boum sigillum exiguus lapis habebat iaspis,
ut unam (?), ut cunctas vivum spectantes.
Et forsam etiam aufugerent buculæ: nunc vero inclusum-est
aureo stabulo breve armentum.

747. PLATONIS.

Imaginem quinque boum parvus lapis habebat iaspis,
ut jam cunctas sicut-vivæ pascentes.
Et forsam etiam aufugerent buculæ; nunc autem continetur
aureo stabulo breve armentum.

748. PLATONIS JUNIORIS.

In Bacchum insculptum amethysto.

Lapis est amethystus, ego vero potor Bacchus:
aut persuadeat mihi sobrium-esse, aut discat esse ebrius.

749. CENOMAI.

In Amorem patetæ insculptum.

Poculo *en insculptum* Amorem quare? Sat-est vino
uri pectus: ne igni ignem admove.

750. ARCHIÆ.

In boves annulo insculptas.

Boves et iaspin conspicatus circa manum, putabis
illas quidem respirare, hunc vero vernare.

751. PLATONIS JUNIORIS.

Sigillum est Hyacinthus; Apollo autem est in eo
et Daphne: utrius magis est Latoïdes?

746. POLEMONIS REGIS.

De annulo.

Septem cerne boves in iaspide, sic velut essent
Una, pares: harum vivere quamque putes.
Illicet aufugerent, ita credo, sed aurea parvum
Armentum cohibens undique mandra vetat.

747. PLATONIS.

Simile.

In se quinque boum speciem fert parvu: iaspis,
Spirare et pasci gramine quamque putes.
Nec dubito fugerent quoque: mandra sed aurea parvum
Armentum fines trans vetat ire suos.

748. PLATONIS JUNIORIS.

De Baccho, sculpto in amethysto.

Hæc gemma est amethystus, amans ego vina Lyæus.

Pota sit, aut ut sim sobrius efficiat.

749. CENOMAI.

De Cupidine sculpto in Caucalio.

In cyatho cur sculptus Amor? vino ardeat ut cor
Est satis. Ignem igni quis furor adjicere est?

750. ARCHIÆ.

Simile, de annulo.

Hunc, digito qui fertur, iaspida cerne bovesque:
Spirare hos, illum gramina ferre putes.

751. PLATONIS JUNIORIS.

Hic lapis est hyacinthus: in hoc est sculptus Apollo.
Et pariter Daphne: Phœbus utrius erit?

752. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, τινὲς δὲ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Εἰμὶ Μέθῃ τὸ γλύμμα σοφῆς χειρὸς, ἐν δ' ἀμεθύστῳ
γέγλυμμαι· τέχνης δ' ἡ λίθος ἀλλοτρίῃ.
Ἀλλὰ Κλειοπάτρης ἱερὸν κτῆρ' ἐν γὰρ ἀνάσσης
χειρὶ θεὸν νήφειν καὶ μεθύουσιν ἔδει.

753. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Εἰς κρύσταλλον ἐνδον ὕδωρ ἔχουσιν.

Χιονέῃ κρύσταλλος ὑπ' ἀνέρος ἀσκηθεῖσα
δειξεν ἀκηρασίῳ παναίολον εἰκόνα κόσμου,
οὐρανὸν ἀγκᾶς ἔχοντα βαρύκτυπον ἐνδοθὶ πόντον.

754. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Εἴπ' ἄγε μοι, κρύσταλλε, λίθῳ πεπυκασμένον ὕδωρ,
τίς πῆξεν; β. Βορέης. α. Ἥ τίς ἔλυσε; β. Νότος.

755. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Σκύλλαν χαλκῆν.

Εἰ μὴ χαλκὸς ἔλαμπεν, ἐμάνυσ δ' ἔργον ἀνακτος
ἔμμεναι Ἡφαίστου δαιδαλίῳ τέχνῃς,
αὐτὴν ἂν τις Σκύλλαν οἴσατο τηλόθι λεύσσω
ἐστάμεν, ἐκ πόντου γαῖαν ἀμειψαμένην·
τόσσον ἐπισσεῖσι, τόσσον χότον ἀντία φαίνει,
οἷον ἀπὸ πελάγευς συγχλονέουσα νέας.

756. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Τέχνας εἵνεκα σεῖο καὶ ἁ λίθος οἶδε βρυάζειν,
Πραξιτέλες· λύσον, καὶ πάλι κωμάσομαι.
Νῦν δ' ἡμῖν οὐ γῆρας ἔτ' ἀδρανὲς, ἀλλ' ὁ πεδητὰς
Σειληνοῖς κώμων βάσκανός ἐστι λίθος.

757. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος. Οὐκ ἐνὶ μῶμος

752. ASCLEPIADÆ, secundum nonnullos ANTIPATRI
THESSALONICENSIS.

Sum Ebrietas sculptura doctæ manus, in amethysto anten
sculpta-sum : ab-arte vero hic lapis alienus-est.
At Cleopatras sacra sum possessio; nam in reginæ
manu deam sobriam-esse etiam ebriam oportebat.

753. CLAUDIANI.

In crystallum quæ intus habebat aquam.

Nivea crystallus a viro elaborata
ostendit integri prorsus-variam imaginem mundi,
cælum inter-ulas habens graviter sonantem intus pontum.

754. EJUDEM.

a. Eia age dic mihi, crystallæ, in-lapidem compacta aqua,
quis te coegit? b. Boreas. a. Aut quis solvit? b. Notus.

755. ANONYMI.

In Scyllam æneam.

Nisi æs fulgeret, significaretque, opus domini
esse Vulcani omnia-tingentis artis,
ipsam quispiam Scyllam putaret procul intuens
hic stare, e ponto in terram transgressam :
usque-adeo in-nos-torquet iram, usque adeo eam adversam
tamquam a mari concutiens naves. [ostendit.]

756. ÆMILIANI.

Artis ope tuas etiam lapis didicit lascivire,
o Praxiteles : solve, et rursus saltabo.
Nunc autem nobis non senecta jam iners, sed ut-compede-
Silenis-lasciviarum invida est lapis. [vinciens]

757. SIMONIDIS.

Iphion hoc pinxit Corinthius. Non inest vituperium

752. ASCLEPIADÆ.

De annulo.

Ebrietas ego sum, qui fert lapis est amethystus :
Ingenio gemmæ dissidet artis opus.
Sed quia me Cleopatra tenet, Dea concita vino
Est in reginæ sobria facta manu.

753. CLAUDIANI.

De Crystallo intus aquam habente.

Aëris ingenio glacies sortita figuram
Exhibet immensum nobis in imagine mundum,
Æthera qui fluctus pelagi complectitur in se.

754. EJUDEM.

De eadem re.

Dic aqua sub lapidis glaciati tegmine, quo tu
Compacta es? Borea. Vel resoluta? Noto.

755. INCERTI.

De arca Scylla.

Ære nisi fulgeret opus, si tale quid esset,
Qualia Dædalie Mulciber artis habet,
Eminus aspiciens Scyllam quis crederet ipsam
Migrato terras nunc habitare mari.
Tam furit horrendum, tantas insurgit in iras,
Ceu foret in manibus jam crepitura ratis.

756. ÆMILIANI.

Praxiteles, lapis ipse tua lascivit ab arte,
Et jam saltabo : tu modo solve basi.
Nunc nos Silenos numerorum lege moveri,
Non senium, saxi sed movet invidia.

757. SIMONIDÆ.

Ex Ephyra manus hæc Iphionis : omnis ab illa

χερσίν, ἐπεὶ δοῖας ἔργα πολὺ προφέρει.

758. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιάν Διονύσιος.

759. ΔΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἷς λίθος, ἄρμ', ἐλατήρ, ἵπποι, ζυγόν, ἡνία, μάστιξ.

760. ΑΑΔΟ.

Εἷς δίφρος, ἄρμ', ἐλατήρ, πῶλοι, ζυγός, ἡνία, Νίκη.

761. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἷς βότρυς ἐκ χρωμάτων.

Μικροῦ κατέσχον τὸν βότρυς τοῖς δακτύλοις,
ὑπεραπατηθεὶς τῇ θεᾷ τῶν χρωμάτων.

762. ΑΒΛΑΒΙΟΥ ΙΑΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Εἷς δίσκον Ἀσκληπιάδου.

Ἡραιστός μ' ἐτέλεσε καμὼν χρόνον· ἀλλὰ Κυθείρη
ἄνδρὸς ἐοῦ θαλάμων εἴλετο λαβριδίως,
ἄλγισή δ' ἔπορεν κρυφίης μνημῆϊον εὐνῆς·
καί μ' Ἀσκληπιάδης εὔρε παρ' Αἰνεάδαις.

763. ΙΟΥΑΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

Εἷς ἀρχοντικὸν πέλεκυς.

Ἦν μὲν ἀλιτραίνης, πέλεκυς βλεφάροισι δοκεύεις·
ἦν δὲ σαοφρονέης, ἀργυρός εἰμι μόνον.

764. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἷς κωνωπεῶνα.

Οὐ βριαρὸν τινα θῆρα, καὶ οὐ τινα πόντιον ἰχθύν,
οὐ πτερὸν ἀγρεύω πλέγμασιν ἡμετέροις,
ἀλλὰ βροτὸς ἐθέλωντας· ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη
ἄνερα μυιάων κέντρον ἀλευόμενον

Culpa procul : famam nobile vincit opus.

758. EJUSDEM.

De foribus.

De foribus istis dexteram pinxit Cimon;
At exeunti dexteram Dionysius.

759. INCERTI.

Flagrum, currus, equi, frenum, juga, vir, lapis unus.

761. INCERTI.

Vix est ab uvis his ut abstinenceam manum,
Ita me colorum forma deceptum trahit.

762. ABLABII, VIRI ILLUSTRIS.

De disco Romano Asclepiadæ.

Mulciber haud modico me fecit tempore; factum

manibus, quum opinionem plurimum antecedant opera.

758. EJUSDEM.

Cimon pinxit januam dextram;
exeuntibus vero dextram Dionysius.

759. ANONYMI.

Unus lapis, currus, auriga, equi, jugum, habenæ, scutica.

760. ALIUD.

Una sedes, currus, auriga, pulli, jugum, habenæ, Victoria.

761. INCERTI.

In uvam pictam.

Tantum non cepi uvam digitis,
prorsus-deceptus spectaculo colorum.

762. ABLABII ILLUSTRIS.

In discum Asclepiadæ.

Vulcanus me fabrefecit laborans *per aliquod tempus* :
viri sui e-thalamis rapuit clam, [sed Cytherea
Anchisæ autem præbuit occulti monumentum cubilis;
et me Asclepiades invenit apud Æneadas.

763. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTI.

In imperatoriam securim.

Si quidem injuste facis, securim oculis spectas;
si vero sapis, argentum sum tantummodo.

764. PAULI SILENTIARII.

In conopeum.

Non validam quampiam belluam, et non quempiam mari-
non volucrem implico nexibus nostris, [num piscem,
sed homines haud-invitos; averruncatrix autem ars
virum muscarum aculeos vitantem

Conjugis e thalamo clam Venus eripuit,
Anchisæque dedit pretium pro nocte : repertus
Inde Asclepiadæ sum penes Æneadas.

763. JULIANI ÆGYPTII.

De securi Præsidis.

Si male quid facias, me noveris esse securim;
Si sapis, argentum sum tibi, nil aliud.

764. PAULI SILENTIARII.

De conopeo.

Non de monte feram sævo nec ab æquore piscem,
Pennigeram captat nec mea cassis avem;
Verum homines, qui sponte volunt. His corpora contra
Improba muscarum spicula tutor ego,

- ἢ ἐκ θαλῆς ἀβρῶτα μεσημβριόοντα φυλάσσει,
οὐδὲν ἀφαυροτέρη τέλχος ἀστυόχου.
Ὑπνου δ' ἀστυρέλικτον ἄγω χάριν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς
δμῶας μυσσόδου βρομαὶ ἀτμενίης.

765. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καλλιγάμοις λέκτροις περικίδναμαι· εἰμὶ δὲ κεδνῆς
δίκτυον οὐ Φοίβης, ἀλλ' ἀπαλῆς Παφίης.
Ἀνείρα δ' ὑπνώοντα μίτῳ πολυῶπι καλύπτω,
ζωοφόρων ἀνέμων οὐδὲν ἀτεμβόμενον.

766. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πλέγμασι μὲν σκοπός ἐστι περιστρίγγει πετεηνῶν
ἔθνεα καὶ ταχινούς ἐνδοθεν ὀρταλίχους·
αὐτὰρ ἐγὼ σεύειν ἐπιτέρπομαι, οὐδὲ καλύπτω
ἐνδοθεν, ἀλλ' εἰργω μᾶλλον ἐπειγομένους.
Οὐδὲ μέ τις λήσειε, καὶ εἰ βραχὺς ἐπλετο, κώνωψ
ἡμετέρης διαδὺς πλέγμα λινστασίης.
Ὅρνεά που σῶζω· μερόπεςσι δὲ λέκτρα φυλάσσω.
Ἢ βρά τις ἡμείων ἐστὶ δικαιοτέρος;

767. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὰς αὖθις.

Ἐζόμενος μὲν τῇδε παρ' εὐλαίγῃ τραπέζῃ
παίγνια κινήσεις τερπνὰ βολοκτυπίης.
Μήτε δὲ νικήσας μεγαλίεο, μήτ' ἀπολειφθεὶς
ἄχυντο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα.
Καὶ γὰρ ἐπὶ σμικροῖσι νόος διαφαίνεται ἀνδρὸς,
καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθοις ἔχεφροσύνης.

768. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος δρμη

Ut placidum pransi capient sine vulnere somnum :
Sic urbes tutas murus ab hoste facit.
Fit per me securus quies : simul hoc quoque præsto,
Ne famulas lasset cauda superba manus.

765. EJUSDEM.

De eodem.

Conjugio sacrum circumdans fida cubile,
Non ego Dictynnæ sum plaga, sed Paphiæ.
Sat mea securum præstant oculata soporem
Fila viris : ventum nil opus est facere.

766. AGATHIÆ ORATORIS.

De eodem.

Retibus is labor est, celeres includere pullos,
Quotquot et in cælo vellicantur aves :
At mihi dulce magis volucres arcere, nec illas
Capto, sed et cupiant si penetrare, veto.

post cœnam non-voratum meridiano-somno-indulgentem
nihilò impotentior muro urbem-cingente. [servat,
Ac somni haud-interruptam gratiam asfero, imò et ipsos
servos abigendarum-muscarum libero a-ministerio.

765. EJUSDEM.

In idem.

Pulchrarum-nuptiarum circa toros extendor ; sum vero ve-
rete non Phœbes, sed mollis Paphiæ. [nerande
Virum autem dormientem licio multis-patenti-oculis tego,
ventis vitam-ferentibus minime carentem.

766. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In idem.

Nexibus quidem scopus est circumstringere volatilium
gentes et veloces intus pullos-avium ;
sed ego agitare gaudeo, neque occulto
intus, sed arceo magis irruentes.
Neque me ullus sefellerit, et si brevis sit, culex
nostri penetrans-per nexum retis.
Aves fere servo, sed hominibus lectos tueor.
Num quis igitur nobis est justior?

767. EJUSDEM.

In tabulam lusoriam.

Assidens quidem hanc ad structam pulchris-lapidibus ta-
ludicra movebis jucunda talorum jactis. [bulam
Neque vero victor gloriare, neque superatus
dole, exiguum questus jactum.
Etenim in parvis ingenium perlucet viri,
et talus nunciat profunditatem compotis-sui-animi.

768. EJUSDEM.

In idem.

[petus
Ludicra quidem hæc omnia : Fortunæ vero diversus im-

Nec me decipiat, sit quamvis corpore parvo,
Si transire paret retia plexa, culex.
Sic avium vitas, hominum custodio lectos :
An nobis aliquid justius esse potest?

767. EJUSDEM.

De tabula.

Dum resides apud hanc factam de marmore mensam,
Multa tuis digitis alea missa cadet.
Sed neque tu nimium jactu felice superbi :
Nec maledic, contra si tua vota cadat.
Constat ab exiguis quæ sit prudentia rebus,
Et vires animi tessera sæpe docet.

768. EJUSDEM.

De eadem.

Lusus, ais, sunt hæc : sed in his fortuna triumphat,

ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσιν·
καὶ βροτέου βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
νῦν μὲν υπερβάλλον, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
Ἰ Αἰνέομεν δὴ κείνον, ὃς ἐν βιότην τε κύβη τε
χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

769. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τοῖς μὲν πρηνύνοις τάδε παίγνια, τοῖς δ' ἀκολάστοις
λύσσα καὶ ἀμπλακίη καὶ πόνος αὐτόματος.
Ἀλλὰ σὺ μὴ λέξης τι θεημάχον ὕστατος ἔρπων,
μὴ δ' ἀναροιδοθήσης βροδόλῳ πατάγῳ.
Δεῖ γὰρ μήτε πονεῖν ἐν ἀθύρμασι, μήτε τι παίζειν
ἐν σπουδῇ· καιρῷ δ' ἴσθι νέμειν τὸ πρέπον.

770. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς ποτήριον οἰκείας θυγατρὸς παρθένου.

Χεῖλος Ἀνικήτεια τὸ χρύσειον εἰς ἐμὲ τέγγει·
ἀλλὰ παρασχοίμην καὶ πόμα νυμφιδιον.

771. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ.

Εἰς φιάλην ἔχουσαν κινουμένους ἰχθύας.

Ὅντως Βάχχον ἔδεκτο Θέτις· νῦν μῦθος Ὀμήρου,
ὅψ' ἐμὲ μὲν, ἀλλ' εὗρεν πίστιν ἐτητυμίας.

772. ΦΩΚΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ.

Εἰς φιάλην ἐν ᾗ συνάγονται τὰ περιττά.

Οἷσι γὰρ φίλον εἶμι μόνῳ δέπας, οὐνεκεν αὐτῷ
Βάχχον ἀλλήλω τὸν περιλείπομενον.

773. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χαλκοτύπος τὸν Ἑρῶτα μεταλλάξας ἐπόησε
τήγανον, οὐκ ἀλόγως, ὅτι καὶ αὐτὸ φλέγει.

774. ΓΛΑΥΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ἡ Βάχχ' Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας
τὸν λίθον· ἀνθρώπου δ' ὡς βρομιαζομένα.

temerarios illos refert jactus :
Et humanæ vitæ lubricum simulacrum videbis ,
nunc quidem superans , nunc vero victus.
Laudamus profecto illum qui in vitæque et in talo
gaudio et morori modum-justum aptavit.

769. EJUSDEM.

In idem.

Lenibus-animo hæc sunt ludicra , sed immodestis
furor et aberratio et ærumna voluntaria.
At tu ne dicas quidquam deo-infestum, ultimus si-repis,
neque rursus-turbidus-insurgas anhelanti strepitu. [gari
Oportet enim nec laborare in ludicris, nec quidquam nu-
in rebus-seriis : tempori scito impertire quod decet.

770. PAULI SILENTIARII.

In poculum propriæ filię virginis.

Labrum Anicetia aureum in me tingit ;
at utinam-præbeam ei et potum nuptialem !

771. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTI.

In phialam habentem pisces qui sese movent.

Revera Bacchum excepit Thetis. Nunc fabula Homeri,
sero quidem, at invenit fidem veritatis.

772. PHOCÆ DIACONI.

In phialam in qua colliguntur reliquæ.

Pincernæ carum sum soli poculum, propterea-quod ipsi
Bacchum colligo relictum.

773. PALLADÆ.

Faber Amorem diffingens fecit
sartaginem, haud immerito, quod et ipsa urit.

774. GLAUCI ATHENIENSIS.

Baccha Paria (marmorea) quidem, sed animavit sculptor
lapidem : exsilit autem tanquam debacchans.

Nec quam tessellæ plus rationis habet.
Aspicias humanæ casus in imagine vitæ :
Tam subito victor, tam cito victus eris.
Magnus is, in vita pariter lusuque, dolori
Ponere qui novit lætitiæque modum.

769. EJUSDEM.

De eadem.

Lenibus hic animis tantum est jocus : at malesanis
Infamis rabies, sumtaque sponte mala.
At tu, si cedat male res, nec verba profare
Impia, nec tortis naribus ede sonum.
Turpe laborare est in lusibus, inque labore
Ludere : quod poscunt tempora quæque, dato.

771. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium.

De phiala, in qua pisces erant qui movebantur.
Sic Thetis excepit Bromium. Quam narrat Homerus,
Sero quidem, tamen est fabula nacta fidem.

772. PHOTII DIACONI.

De phiala, in qua reliquæ vini colliguntur.
Pocla ministranti poculum non gratius ullum ;
Namque illi e vino colligo, quod superest.

773. INCERTI.

Æs quod Amor fuerat, fabro mutante figuram,
Sartago est. Factum quam bene ! torret adhuc.

774. GLAUCI ATHENIENSIS.

Hæc Mænas Paria est ; lapis est animatus ab arte ;
Exsilit ut toto pectore plena Deo.

786. ΑΛΛΟ.

Τόνδε καθιδρύσαντο θεῶν περικαλλέα βωμόν,
Λευκῆς καὶ Πτελείου μέσσον δρον θέμενοι
ἐνναέται, χώρης σημῆτον· ἀμμορίης δὲ
αὐτὸς ἀναξ μακάρων ἐστὶ μέσος Κρονίδης.

787. ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

Εἰς τόπον ἐπιξενουμένων.

Ὅ πρὶν ἀλωόμενος καὶ ἀνέστιον ἶχνος ἐλαύνων,
εἴτ' ἀφ' ὁδοιπορίας, εἴτ' ἀπὸ ναυτιλίας,
ἐνθάδ' ἐνὺν προσιών στήσον, ξένε, σὸν πόδα δεῦρο,
ναιετάειν ἐθέλων, οἶκον ἐτοιμον ἔχων.
Εἰ δέ με καὶ τίς ἐτευξεν ἀνακρινέοις, πολιῆτα·
Εὐλόγιος, Φαρίης ἀρχιερεὺς ἀγαθός.

788. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὅλβιον ἀνθρώποισιν ἔχει φάος ἀμβροτος αἰὼν
σῆσιν ὑπ' ἐννεσίης, εὐγενέτειρα Τύχη.
Νεύματι γὰρ σὺ πάντα φέρει κλέος ὃ ποτε χειρὶ
δεξιτερῇ παρέχης αὐχένα θεσπέσιον.
Τούτῳ καὶ βασιλῆες ἀμύμονες ἀρμόζονται,
καὶ λογίων ἀγέλης ἀμβροτοὶ ἡγεμόνες·
καὶ νῆες λιμένεσσι σωτέρον ἀμπαύονται
σὴν δι' ἀρηγοσύνην σωζόμεναι πελάγει·
καὶ πόλεις χαίρουσιν ἀκύμονες, ἥδ' ἐτε λαοί,
καὶ θαλερῶν πεδίων λείμακες ἀμβρόσιοι.
Τούνεκα σὸν θεράποντα πρὸς δόλιον ἀθρήσασα

789. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέκτονά με σκοπίαζε σοφῶν κοσμήτορα μύθων,
ἰθύνοντα τέχνην εὐεπίης κανόνι.

790. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τίς ποτ' ἀπ' Οὐλύμπιοι μετὰγαγε παρθενῶνα,
τὸν πάρος οὐρανίους ἐμβεβαῶτα δόμοις,
ἐς πόλιν Ἀνδρόκλειο, θοῶν βασιλείαν Ἰώνων,
τὰν δορί καὶ Μούσαις αἰπυτάταν Ἔφεσον;
Ἥ ῥα σὺ φιλαμένα, Τίτυοκτόνε, μέζον Ὀλύμπου
τὰν τροφὸν, ἐν ταῦτα τὸν σὸν ἔθευ θάλαμον.

787. SOPHRONII Patriarchæ.

De hospitio.

Qui laris incertus nuper palare solebas,
Sive pedum fuerat, seu tibi navis iter,
Hoc defessa loco tandem vestigia fige;
Degere ubi possis, ecce parata domus.
Si me quis fieri curârit scire laboras,
Antistes Phariis gentibus, Eulogius.

788. INCERTI.

Inclyta commendas si quem Fortuna, beatos
Sentiet in multa currere luce dies.

786. ALIUD.

Hanc erexerunt deo pulcherrimam aram,
Leuces et Ptelei medium limitem ponentes
incolæ, regionis signum : limitationis autem
ipse rex immortalium est mediator Juppiter.

787. SOPHRONII PATRIARCHÆ.

In locum hospitibus destinatum.

Qui prius errabas, et foci-expers vestigium trahebas
sive a terrestri, sive a maritimo itinere,
huc nunc accedens, advena, pone tuum pedem hic,
incolere si-vis, domum paratam habens.
Si vero me et quis struxerit interrogas, o civis :
Eulogius struxit, Phariæ pontifex bonus.

788. ANONYMI.

Benignam hominibus habet lucem immortale ævum
tuis sub jussis, nobilissima Fortuna.
Nutu enim tuo omnia ferunt decus ei-cujus aliquandomami
dexteræ mulcendam præbueris cervicem divinam.
Huic et reges egregii se-accommodant,
et doctorum gregis immortales duces.
Et naves in portibus tutius resident
tuam per opem servatæ in mari,
et urbes gaudent tranquillæ atque populi,
et viridantium camporum prata ambrosia.
Quare in tuum famulum felicem oculos-conjiciens

789. ANONYMI.

Artificem me adspice doctorum ornatores sermonum,
dirigentem artem elegantioris-eloquii regulâ.

790. ANTIPATRI.

Quis tandem ab Olympo transtulit parthenonem,
prius cælestibus fundatum in domibus,
in urbem Androcli, acrium reginam Ionum,
lanceâ et Musis eminentissimam Ephesum? [po
Profecto igitur tu, Tityi-interfectrix, diligens magis Olym-
tuam nutricem urbem, in hac tuum posuisti thalamum.

Quippe favens creptis aspirat gloria, dextra
Tractari pateris cum tua colla manu.
Talibus et magni cupiunt se jungere reges,
Et quibus est populos pascere sorte datum,

790. ANTIPATRI.

Virginis in terras thalamum descendere fecit
Ecquis? in ætheriis nam fuit ante locis :
Quem nunc Androcli tenet urbs, caput illud Ionum,
Clara Ephesus, bellis ingeniisque potens.
An Tityi domitrix, ut cui sua carior altrix
Quam polus, huc sedes transtulit ipsa suas?

791. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Μητρὶ περιστεφείας σκηοῦ, Κυθήρεια, θαλάσση
 χρηπιδας βυθίας οἰδαμῆτι πῆξα μέσῳ·
 χαίρει δ' ἀμφὶ σέ πόντος, ἐπὶ ζεφύριοι πνοῇσιν
 ἄδρὸν ὑπὲρ νώτου κυανέου γελάσας.
 Εἴνεκα δ' εὐσεβείης, νηοῦ θ' ὅν ἐγείρατο σείο
 Πόστουμος, αὐχῆσῃ μέζον, Ἀφροῖ, σὺ Πάφου.

792. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Νικίῳ πόνος οὗτος· ἀειζώουσα Νεκυία
 ἥσκημαι πάσης ἡρίον ἡλικίης·
 δώματα δ' Αἰδωνῆος ἐρευνήσαντος Ὀμήρου
 γέγραμμαι κείνου πρῶτον ἀπ' ἀρχετύπου.

793. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠ. ΥΠ. ΑΙΓΥΠΤ.

Εἰς τὴν Μύρωνος βουν.

Πόρτιν τήνδε Μύρωνος ἰδὼν, τάχα τοῦτο βοήσεις·
 « Ἡ φύσις ἀπνός ἐστιν, ἢ ἐμπνοος ἐπλετο τέχνη. »

794. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Βουκόλε, πῇ προθέειν με βιάζεαι; Ἰσχεο νύσσων·
 οὐ γὰρ μοι τέχνη καὶ τόδ' ὅπασεν ἔχειν.

795. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ χαλκὸν ζώουσε Μύρων σοφός, ἢ τάχα πόρτιν
 χαλκῶσε ζῶαν ἐξ ἀγέλας ἐρύσας.

796. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πλάστα Μύρων, σέο πόρτιν ὁδοιπόρος ἦλθεν ἐλάσσων·
 χαλκοῦ δὲ ψαύσας, φῶρ κενὸς ἐξεφάνη.

797. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰσπορῶν με λέων χαίνει στόμα, γερῶ δ' αἶρει
 χειροπῶνος ζεύγλην, ἀγρονόμος κορύνην.

791. APOLLONIDÆ.

Matre tua cinctæ ædis, o Cytherea, mari
 fundamenta profunda in-fluctu fixi medio;
 lætatur autem circum te pontus, sub Zephyri flatibus
 molliter super dorso cæruleo ridens.
 Causa autem pietatis, sacellique quod erexit tui
 Postumus, gloriaberis tu magis, Venus, quam Papho.

792. ANTIPATRI.

Niciæ labor hiccæ. Usque-vivens Necyia
 ornata-sum omnis sepulcrum ætatis.
 Domos autem Plutonis perscrutato Homero,
 descripta-sum illius primo ex archetypo.

793. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTI.

In vaccam Myronis.

Vaccam hanc Myronis conspicatus, forte hoc exclama-
 « Vel natura inanimis est, vel animata erat Ars. » | bis:

794. EJUSDEM.

In idem.

Bubulce, qua procurrere me cogis? abstine pungens:
 non enim mihi ars etiam hoc præstitit habendum.

795. EJUSDEM.

In idem.

Aut æs vita-donavit Myron peritus, aut forte juvenecam
 æneam-fecit, vivam ex armento ubi-traxerat.

796. EJUSDEM.

In idem.

O fictor Myron, tuam vitulam viator venit abacturus;
 æs autem ut-tetigit, fur vanus apparuit.

797. EJUSDEM.

In idem.

Intuens me leo aperit rictum, manibus tollit
 agricola jugum, pastor pedum.

793. JULIANI,

ex genere Præfectorum Augustalium.

De vacca Myronis.

Aspiciens vaccam, clamabis, credo, Myronis:
 Aut est exanimis natura, aut ars animata.

794. EJUSDEM.

De eadem.

Pastor quid cogis me currere? pungere cessa:
 Non etiam nobis illud ab arte datum est.

795. EJUSDEM.

De eadem.

Fudit in ære Myron vitam vel vertit in æs, quam
 E stabulis vivam duxerat ipse bovem.

796. EJUSDEM.

De eadem.

Vaccam, quam finxiti Myro plasta, viator agebat:
 Furti se falsum sensit, ut æs reperit.

797. EJUSDEM.

De eadem.

Me cum spectat, hiat torva leo fauce, pedumque
 Pastores tollunt, agricolæque jugum.

798. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τλῆθι, Μύρων· τέχνη σε βιάζεται· ἀπνοον ἔργον.
Ἐκ φύσεως τέχνη· οὐ γὰρ φύσιν εὗρετο τέχνη.

799. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐν τῷ πορφυρῷ κίονι τῷ ὄντι εἰς τὸ Φιλαδέλφειον.

Εὐνοὺς μὲν βασιλεῖ Μουσῆλιος· ἔργα βοῶσιν
δημόσια· σθεναρὴν πράγματα πίστιν ἔχει.
Μουσεῖον Ῥώμῃ δ' ἐχαρίσατο, καὶ βασιλῆος
εἰκόνα θεσπεσίης ἐντὸς ἔγραψε δόμων,
τιμὴν μουσοπύλοισι, πόλεως χάριν, ἑλπίδα κούρων,
ὅπλα δὲ τῆς ἀρετῆς, χρήματα τοῖς ἀγαθοῖς.

800. ΑΛΛΟ.

Ἐν τῷ αὐτῷ.

Ταῦτα λόγοις ἀνέθηκεν ἐκὼν Μουσῆλιος ἔργα,
πιστεύων καθαρῶς ὡς θεὸς ἐστι λόγος.

801. ΑΛΛΟ.

Ἐν τῷ αὐτῷ.

Μουσείου τὰ μὲν αὐτὸς ἐτεύξατο, πολλὰ δὲ σώσας
ἐστῶτα σφαλερῶς, ἔδρυσεν ἀσφαλέως.

802. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Μαρκιανοῦ βασιλέως.

Μορφὴν τήνδ' ὁράας ζωῇ ἐναλίγκιον ἔπρω,
Μαρκιανὸν φορέοντι, βροτῶν βασιλῆα γενέθλης·
δεξιτερὴν δ' ἐτάνυσσε, θέοντα δὲ πῶλον ἐπείγει
δυσμενέος καθύπερθε, ὅτις κεφαλῇ μιν ἀείρει.

803. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Σοφίας Αὐγούστης ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ζευξίππου.

Αὔσονίων δέσποιναν Ἰουλιανὸς πολιοῦχος
ὡς σοφίης μεστὴν ἀνθετο τὴν Σοφίην.

804. ΑΛΛΟ.

Εἰς στήλην Ἰουστίνου βασιλέως.

Ἰουστίνον κατὰ γράεος τὸν δεσπότην

798. EJUSDEM.

In idem.

Sustine, Myron; ars tibi vim-infert : inanimum est opus.
Ex natura est ars : non enim naturam invenit ars.

799. INCERTI.

In porphyretica columna posita in Philadelphio.

Benevolus quidem regi Muselius : opera clamant
publica; robustam res fidem habent.
Museum autem Romæ gratificatus est, et regis
imaginem eximiam intra pinxit aedes,
honorem Musarum-famulis, urbis gratiam, spem adoles-
centiumque virtutis, divitias bonis. [centium,

800. ALIUD.

In eodem.

Hæc verbis erexit libens Muselius opera,
credens pure Deum esse Verbum.

801. ALIUD.

In eodem.

Musei nonnulla quidem ipse struxit, multa vero servas-
stantia lubrice, firmavit solide.

802. INCERTI.

In imaginem Marciani regis.

Formam hanc vides vivo similem equo,
Marcianum ferenti, mortalium regem generis;
dextram autem protendit, currentemque pullum urget
supra hostem, qui capite eum sustinet.

803. INCERTI.

In imaginem Sophiæ Augustæ, in aditu Zeuxippi.

Ausoniorum reginam Julianus urbis-præfectus
ut sophiæ (sapientia) plenam erexit Sophiam.

804. ALIUD.

In columnam Justinī regis.

Justinum per fas dominum

798. EJUSDEM.

De eadem.

Quod non spirat opus, perfer, Myro : nam jubet ars hoc.
Non ars naturam genuit, natura sed artem.

799. INCERTI.

In columna ex Porphyrite
Philadelphicæ.

Regis amans vere Muselius : ipsa loquuntur
Hoc opera, et rebus sit manifesta fides :
Museum Romæ dedit hic intusque locavit
Divinam magni Cæsaris effigiem,
Spem pueris urbiq; decus, laudemque poetis,
Armaque virtuti, divitiasque bonis.

800. ALIUD.

In eadem.

Hoc Verbo sacravit opus Muselius, ut qui
Ex animo Verbum crederet esse Deum.

803. INCERTI.

De imagine Sophiæ Augustæ, in
aditu Zeuxippi.

Ut plenam sophiæ Sophiam, quæ Cæsaris uxor,
Julianus custos urbis hic posuit.

804. INCERTI.

De Justiniani columna.

Præfectus urbis Julianus ponit hic

Ἰουλιανὸς ὑπαρχος, ὡς εὐεργέτην.

805. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς στήλην Ἀρεῶς κειωσμένην ἐν Θράκη.

Εἰσάκε θάνατος οὗτος ἐπὶ χθονὶ κέκληται Ἄρης,
οὔποτε Θρηϊκίης ἐπιβήσεται ἔθνεα Γότθων.

806. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ὠρολόγιον.

Κῆπος ἦν δὲ χῶρος ἀπὸ σκιερῶν δὲ πετῆλων
νυκτοπανθὲς τελέθων ἔσκεπεν ἥλιον.
Νῦν δὲ παναιγλήεντα καὶ εὐδιον εὔρε τελέσσαι
Σέργιος αὐτόπτης μυστιπόλος Τριάδος,
ἐνθα λίθος στατὸς οὗτος ἀειδίητον ἀνάγκη
ἐπτάκις ἀγγέλλει ἀντυχος οὐρανίης.

807. ΑΛΔΟ.

Μηχανικὴ Φαέθοντα βιάζεται ἁρμονικοῖσι
γνώμοσιν ἀγρεύειν τὸν δρόμον ἡελίου·
βιῶς δ' ἀμφιέπει λίθος ἀντυχᾶς Ἡριγενείης
ὠρονόμῳ σοφίῃ καὶ σκιάοντι τύπῳ.
Σεργίου ἀρχιερέως ἐπουρανίησιν ἐφετμαῖς
τοῦτο συνειργάσθη ἔργον ἐπιχθονίων.

808. ΚΥΡΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΤΩΝ.

Εἰς τὴν Μαξιμίνου οἰκίαν.

Δείματο Μαξιμίνου νεοπηγῆος ἐνδοθὶ Ῥώμης,
κύτῃς ῥιόνεσσι θεμειλία καρτερὰ πῆξας.
Ἀγλαίῃ δέ μοι ἀμφὶς ἀπειρεσίῃ τετάνυσται.
Τῇ καὶ τῇ καὶ ὅπισθεν ἔχω πτόλιν· ἀλλὰ καὶ ἀντην
πάνθ' ὁρῶ γαίης Βιθυνήϊδος ἀγλαὰ ἔργα.
Ἡμετέροις δ' ὑπένερθεν ἐρισθενέεσσι θεμέθλοις
πόντος ἀλὸς προγοῆσι κυλίνδεται εἰς ἅλα διαν,
τόσσον ἐπιψάων, ὅπόσον χθονὸς ἀκρα διῆναι.
Πολιάκι δ' ἐξ ἐμέθεν τις ἐὼν μέγα θυμὸν ἰάνθη
βαῖον ὑπερχύσας, ἐπεὶ εἰσίδεν ἀλλοθεν ἅλλα,
ζένδρεα, δώματα, νῆας, ἅλα, πτόλιν, ἡέρα, γαῖαν.

Justinianum jure herum, meritis parem.

805. INCERTI.

De statua Martis dormientis
in Thracia.

Donec atrox Mavors fusus tellure cubabit,
Thracia non umquam Gothicis vastabitur armis.

806. INCERTI.

In horologium.

Hic horti fuerant, quorum sol fronde latebat,
Et noctem medio fecerat umbra die.
Sergius hanc puro perfudit lumine terram,
Sub trino noti nomine mysta Dei.
Stat lapis immotus, septenaque sidera monstrat,
Qua nunquam cesset lege rotare polus.

807. INCERTI.

Sole novo solis metitur in aethere cursum
Mire compositis machina docta modis.

Julianus praefectus posuit ut benefactorem.

805. INCERTI.

In columnam Martis defosam (?) in Thracia.

Quamdiu rapidus hic in solo positus-erit Mars,
nunquam Thraciae insultabunt gentes Gothorum.

806. INCERTI.

In horologium.

Hortus erat hic locus; umbrosis autem frondibus
obscurus quum-esset, occultabat solem.
Nunc vero omnino-splendidum et serenum novit eum
Sergius intimus famulus Trinitatis, [facere
ubi lapis fixus hic usque-gyranthem necessitatem
septies nunciat axis coelestis.]

807. ALIUD.

Mechanica Phaethontem cogit harmonicis
gnomonibus dirigere cursum solis;
parvaque regi petra axes Aurorae
horas-dividenti doctrina et umbroso signo.
Sergii pontificis coelestibus jussis
hoc confectum-est opus terrestrium-hominum.

808. CYRI EX CONSULIBUS.

In Maximini domum.

Condidit me Maximinus nuper-statutam intra Romam
ipsis littoribus fundamenta valida figens.
Splendor autem circa me infinitus extensus-est.
Hac et illa et a-tergo habeo urbem: sed et contra
cuncta video terrae Bithyniae nitida opera.
Nostra autem subter valde-firma fundamenta
pontus sali profluentis volvitur in sal dium, [mectet.
tantum tangens quantum opus-est-ut terrae extrema lu-
Saepe autem ex me quispiam suum valde-animum hila-
paululum despiciens, quum vidit aliunde alia, [rabat
arbores, domos, naves, mare, urbem, aera, terram.]

In lapide exiguo vesper spectatur et ortus:

Conspicuis horas dividit umbra notis.

Sergius Antistes, hominum famulante labore,
Istud divina mente peregit opus.

808. CYRI EX CONSULE.

De domo Maximini.

Fundamenta novam jaciens Maximinus in ipso
Littore me juxta posuit Byzantida Romam.
Circuit ex omni me parte immensa voluptas:
Scilicet a tergo jacet urbs mihi regia; contra
Ditia conspicio Bithynae munera terrae.
Subter opus nostrum secreto tramite labens
Pontus in aequoreas reditum tamen invenit undas,
Ipse mador summæ sistit se margine terræ.
Saepe quis ex nostra demittens lumina mole
Res alias alia gaudet de parte tueri,
Aera, tecta, rates, terram, mare, mœnia, silvas.

809. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς ἀγαλμα Πινδάρου.

Πίνδαρον ἱμερόεντα παρ' ὕδασι Κῦρος ἐγείρει,
οὐνεκα φορμίζων εἶπεν « ἄριστον ὕδωρ ».

810. ΑΔΗΑΟΝ.

Οὗτος Ἰουστίνος Σοφίη σχεδόν· ἀμφοτέροι δὲ
χρύσειον ἔργον ἔτευξαν ἀπ' Ἀσσυρίοιο θριάμβου.

811. ΑΔΗΑΟΝ.

Φαιδρὸν Ἰουστινιανὸς ἀναξ ἐμέ χῶρον ἐγείρει,
Ἥελίψ παρέχων θάμβος ἀνερχομένῳ.
Οὐποτε γὰρ τοιοῦτον ἐπὶ χθονὸς ἔδρακε κάλλος
ὠφθόνεν οὐρανίην οἶμον ἐπερχόμενος.

812. ΑΔΔΟ.

Εἰς Ἰουστίνον.

Θεῖον Ἰουστίνον, καθαρὸν φρουρήτορα θεσμῶν,
Δομνίνος καθαροῖς ἐν προθύροις Δίκης.

813. ΑΔΔΟ.

Εἰς Σοφίαν αὐτοῦ γυναῖκα.

Τῆς Σοφίης τὸδ' ἀγαλμα Δίκης προπάροιθε θυράων·
οὐ γὰρ ἀνευθε Δίκης ἔπρεπε τὴν σοφίην.

814. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς λουτρὸν.

Νύμφαι Νηιάδες, μετανάστιοι, οὐχ ἅμα πάσας
εἴλιν ὠτόμην χεύμασιν ἡμετέροις·
εἰ δὲ τόσῃν τὸ λουτρὸν ἔχει χάριν, οὐδὲν ὀνήσει
δὲ φθόνος, εἰ, Νύμφαι, πᾶν ἀπέλειπεν ὕδωρ.

815. ΑΔΔΟ.

Ξεῖνε, τί νῦν σπεύδεις δρόων ἀκρωδύνον ὕδωρ;
εὐφροσύνης τὸ λουτρὸν ἀπορρίπτει μελεδῶνας·
μόχθον ἐλαφρίζει· τότε γὰρ ποίησε Μιχαήλ,
δὲ κρατερῆς βασιλῆϊδος αὐλῆς ἡγεμονεύει.

816. ΑΔΔΟ.

Εἰς μινσώριον τῶν Εὐδούλου.

Ἀντία Τηλεμάχοιο καὶ ἐγγύθι Πηνελοπείης
τίπτε, πολυπράδμων, πολυταρβεία χεῖρα τιταίνεις;
οὐκ ἐρέει μνηστῆρσι τεόν ποτε νεῦμα τιθήνη.

817. ΑΔΔΟ.

Εἰς ἐνδυτήν.

Ἐν τῇ τραπέζῃ τῶν ἀγράντων θυμάτων

809. EJUSDEM.

In statuam Pindari.

Pindarum amabilem juxta aquas Cyrus erigit,
quod lyra-canens dixit « optima est aqua. »

810. INCERTI.

Hic Justinus Sophiæ prope est; utrique vero
aureum opus fecerunt post Assyrium triumphum.

811. INCERTI.

Nitidum Justinianus rex me locum condidit,
Soli præbens miraculum orienti:
nunquam enim tantam in terra vidit pulchritudinem
ab-alto cœlestem viam ingrediens.

812. ALIUD.

In Justinum.

Divinum Justinum, purum custodem legum,
Dominus puris in propylæis Justitiæ posuit.

813. ALIUD.

In Sophiam ejus uxorem.

Sophiæ hoc signum Justitiæ ante-januas posuit:
non enim sine justitia decebat esse sophiam.

814. INCERTI.

In lavacrum.

Nymphæ Naiades, quæ-emigrastis, non una omnes
cessuras putabam fluentis vestris;
si vero tantam lavacrum habet gratiam, nil proderit
invidia, si, Nymphæ, omnis deficeret aqua.

815. ALIUD.

O advena, quid nunc properas videns dolori-medentem
lætitie est hoc lavacrum; abigit curas; [aquam?
laborem levat: hoc enim fecit Michael,
qui potenti regis aulæ præest.

816. ALIUD.

In missorium domus Eubuli.

Coram Telemacho et juxta Penelopeam
quid, plenus-consilii, valde-trepidam manum tendis?
non eloquatur procis tuum unquam nutum nutrix.

817. ALIUD.

In instratum aræ.

In mensa incorruptorum sacrificiorum

809. CYRUS CONSULARIS.

De eodem.

Pindaron apposuit Cyrus fluvialibus undis,
Quod citharam pulsans, Optima, dixit, aqua.

811. INCERTI.

Uno cuncta dedit bona Justinianus in agro:
Ipse quod obstupeat sol, ubi surgit, habet.
Nam nihil in terris spectavit pulchrius umquam,
Ex quo porpureum portat in axe diem.

παθὼν τυθέντας τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ γράφω·
ὅσπερ γὰρ αὐτῷ πρὸς σκέπην ἔχειν Πέτρος,
φρικτοῦ τέθεικα τοῖς σκεπάσμασιν τόπον.

818. ΑΛΛΟ.

Εἰς δίσκον ἄλλον ἐν τῷ αὐτῷ.

Καὶ Πέτρος ἄλλος, τὸν τάφον τοῦ Κυρίου
τὸν ζωοποιὸν εἰσιδεῖν μὴ συμβάσας,
ἐγλυψα δίσκον, μνήματος θείου τύπον,
ἐν ᾧ τὸ Χριστοῦ σῶμα κύψας προσβλέπει.

819. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ποτήριον ἐν τῷ αὐτῷ.

Κρατὴρ νοστής πνεύματος θείου βλύσει
κατανούξεως ῥοὴν ἐγχείω ταῖς καρδαίαις.

820. ΑΛΛΟ.

Εἰς εἰσοδὸν τῆς Ἑρέας.

Τούτον Ἰουστινιανὸς ἀγακλία δαίματο γῶρον,
ῥεῖται καὶ γαίῃ κάλλος ἐπιερμασας.

821. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κοίρανοι, ὑμετέρεην ἀρετὴν χάρις τε καὶ ἔργα
κυδοῖσι χρόνος αἰὲν, ἕως πόλος ἀστέρας ἔλκη.

822. ΑΛΛΟ.

Εἰς μισσώριον ἔχον ἰσ' ζωδία καὶ ἑτέρα.

Ἀργύρεος πόλος οὗτος, ὅπη Φαίθοντα Σελήνη
ἐέρχεται ἀντιτύπων πιπλαμένη φαίων·
ἀπλανεὺς δ' ἐκάτερθε καὶ ἀντιθέοντες ἀλλήτοι
ἀνδρομέης γενεῆς πᾶσαν ἄγουσι τύχην.

823. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας, ὅτ' ἀπὸ πέτρας
κρουνοὶ, καὶ βληχὴ πουλυμιγῆς τοκαδῶν,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίζεται εὐκαλάδῳ Πᾶν,
ὕγρον λείψανον χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

820. INCERTI.

In aditu Hierææ.

Justinianus opus rex istud surgere fecit,
Quod decus ut terris, sic decus esset aquis.

821. INCERTI.

Virtutem, reges, et vim, monumentaque vestra
Omne canet tempus, volvet dum sidera cælum.

822. INCERTI.

De disco missorio, in quo signa duodecim et alia.

Factus hic argento polus est: hic candida Solem
Spectat ab adverso lumine pasta Soror.

ANTHOLOGIA. II.

passiones immolatorum ob Christum pingo:
quos enim peto ad tutamen *mei* habere Petrus,
tremendi posui in velamentis loci.

818. ALIUD.

In discum alium ibidem.

Et Petrus alius, tumulum Domini
vivificantem intueri qui non præverti,
sculpsi discum, monumenti divini formam,
in quo Christi corpus pronus adspicio.

819. INCERTI.

In poculum ibidem.

Crater mysticus spiritûs divini æstuanti-laticæ
pœnitentiæ fluentum infundo pectoribus.

820. ALIUD.

In introitu Herææ.

Hunc Justinianus valde-decorum condidit locum,
aquæ et terræ pulchritudinem supersternens.

821. INCERTI.

In idem.

O domini, vestram virtutem potentiamque et opera
loquetur ætas usque, donec polus astra trahet.

822. ALIUD.

In missorium habens duodecim celestia signa et alia.

Argenteus polus hic, ubi Phaethontem (*Solem*) Luna
cernit repercussis impleta splendoribus;
fixæ autem *stellæ* utrimque et contra-currentes erraticæ
humanæ gentis omnem agunt fortunam.

823. PLATONIS.

Taceat comata Dryadum rupes, et a petra
scaturigines, et balatus confusus fetarum-ovium,
ipse nam fistula modulatur bene-sonanti Pan,
mobile mittens junctos labrum super calamos.
Atque circum vegetis choream pedibus instituerunt
Hydriades Nymphæ, Nymphæ Hamadryades.

Sidera sunt circum partim vaga, stantia partim.
Quorum vis hominum fata vicesque regit.

823. PLATONIS.

De effigie Panos fistula canentis.

Balatus ovium sileant, Dryadumque recessus
Frondiferi, et murmur rupe cadentis aquæ:
Ipse canens silvis carmen resonabile Faunus
Labra super vinctis ponit arundinibus.
At circum in numeros perplexa ambage feruntur
Pulcher Hamadryadum Naiadumque chorus.

824. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Εὐστοχα θηροβολεῖτε, κυναγέται, οἱ ποτὶ ταῦταν
 Πανὸς δρειώτα νισσόμενοι σκοπιάν,
 αἴτε λίνοις βαίνοιτε πεποιθότες, αἴτε σιδάρῳ,
 αἴτε καὶ ἱεῦται λαθροβόλῳ δόνακι·
 καὶ μὲ τις ὑμείων ἐπιθωσάτω· οἶδα ποδάγραν
 κοσμεῖν, καὶ λόγχαν, καὶ λίναν, καὶ καλάμους.

825. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ὁλκὸν ὕδατος ἥρεμα καὶ δίχα ἤχου φερόμενον, ἐν ᾧ
 ἄγαλμα Πανὸς ἵστατο.

Πᾶνά με τὸν δυσέρωτα καὶ ἐξ ὑδάτων φύγεν Ἥχώ.

826. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Σάτυρον κρήνη ἐφειστώτα, καὶ Ἔρωτα καθεύδοντα.

Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέῃ χεῖρ,
 μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ.
 Εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν δμέψιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
 πορφυρέου μέθυος λαρὸν ὕδωρ προχέω.
 Εὐκχλὸν δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
 κινήσης, ἀπαλῶ κώματι θαλγόμενον.

827. ΑΜΜΩΝΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἰμὶ μὲν εὐκεράσιο φίλος θεράπων Διονύσου,
 λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα Ναϊάδων·
 θέλω γ' ἡρεμύοντα νέον περὶ κώματι παῖδα
 * * * * *

824. ERYCII.

Faustis-telis belluas-petite, venatores, qui ad hanc
 Panos montani vadite speculam,
 sive retibus prodeatis confisi, sive ferro,
 sive et per-viscum-venantes clam-posita arundine
 et mihi quispiam vestrum inclamet : novi pedicam
 curare, et jaculum, et retia, et calamos.

825. INCERTI

In rivulum aquæ placide et sine strepitu labentem, in quo
 statua Panos stabat.

Pana me infelicitèr-amantem vel ex aquis fugit Echo.

826. PLATONIS.

In Satyrum fonti insidentem, et Amorem dormientem.

Me Bromii Satyrum informavit dædala manus,
 uni divinæ quæ animam injecit lapidi.
 Sum autem Nymphis collusor; et loco prioris
 purpurei vini, amœnam aquam profundo.
 Placidum vero dirige huc ferens pedem, ne forte puerum
 moveas, molli sopore qui-se-delectat.

827. AMMONII.

In idem.

Sum quidem bene-cornuti carus famulus Bacchi,
 libo autem argentearum aquas Naiadum;
 mulceoque quiescentem tenerum in sopore puerum
 * * * * *

824. ERYCII,

de Pane alio.

Venator facili lateris et ubere præda,
 Horrida montivagi qui loca Panos adis :
 Seu sunt lina tibi, seu sunt venabula cordi,
 Seu structos avibus celat arundo dolos :
 Meque etiam venerare tua prece : nam dare possum
 Successum ferro, retibus et calamis.

825. INCERTI.

De Panos effigie stante in aquæ ductu
 sine strepitu fluente.

Pan miser ex undis etiam sua quem fugit Echo.

826. PLATONIS.

De effigie Satyri in fonte stantis, et
 dormiente Cupidine.

Dat satyrum Bromii manus ingeniosa sodalem,
 Mirandum ut lapidem spiritus intus agat.
 Proximus en Nymphis adsto : qui vina soleham
 Fundere, nunc grati fundo saporis aquas.
 Quisquis es, accedas placido pede : ne puer ille
 Expergefiat, quem sopor altus habet.

827. AMMONII.

De eodem.

Hic sto cornigeri fidus comes ille Lyæi,
 Naiadum puras fundere jussu aquas;
 Quemque vides puerum capientem mulceo somnos.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT IX.

Schol. : ἀρχὴ τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐπιγραμμάτων. Οὐδὲ τοῖς παλαιοῖς ἡμέλειται τὸ ἐπιδεικτικὸν γένος, ἀλλ' ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς ἐπιγραμμασιν εὐρεῖν καὶ ἐρμηνείας ἐπιδείξιν, καὶ πραγμάτων γενομένων ὄντως ἢ ὡς γενομένων ἀφήγησιν.

I. Lemma : εἰς δορυκάδα ἣν ἐθήλασεν ὄφις, ὅθεν πῶν ὁ νεφέρῳ ἐναπέφυεν. « Epithetum Σαρδηνίου abest ab apographo Par. » B. Ἐθήλασεν scribens glossator cogitabat de serpentibus qui *aluntur primo bubuli lactis succo, unde nomen* (boe) *trahere*, Plin. N. H. VIII, 14, coll. Salmas. ad Solin. p. 61, G. Indicavit Jac. — 2 ἔμπλεον εἰδούσα Cod., Plan. « et apogr. Par. Est οἰδούσης conjectura Scaligeri, quam retinui, etsi non omnino placeat. » B. Cogitabam de ἔμπλεον εἰδούσης, *plenam ubi prae-buit* (hinulo). Deinde πικρὸν Cod., πικρὸς Plan., quod praetulit Jac. cum Friedemann et Bothio, coll. Oppian. Hal. I, 559, Nicandro Alex. 247. Brunck. facite λυγρὸς, ob v. 4. — 5 νηλαίη Cod. De sententia conf. ep. sequentis v. 4.

II. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. In inscr. Cod. IAOY. — 2 ἄκατων Plan.; ἰὼν Cod., sed v. 3 ἰὼν.

III. Planudae edit. antiquissimae οἱ δὲ Στράτωνος. Lemma : εἰς ἀρχὴν περυνταμένην ἐν ὀδῷ. Nux arbor loquitur. Idem argumentum fuisse tractavit Ovidius in elegia quae Nux inscribitur. — 3 ἀκρέμονας τε Plan. « Retinui accentum Codicis. Et sic ep. 21, 4; 64, 4; 71, 4; 146, 2; VI, ep. 242. Sed infra ep. 384, 8 apogr. Par. habet ἀκρέμονας, sed v. 12 ἀκρεμόσι. Etiam ep. 563 habet ἀκρέμονας. Plura non memorabo. Semper ἀκρεμών scribam. Sic etiam scribere jubet Arcadius. Attanen Nicetas in meis Anecd. t. III, p. 329 : Ἀκρέμωνος, κυρίου [κύριον?] ἀκρέμονος δὲ, τοῦ κλάδου. » B. Versum cum initio sequentis affert schol. Theocriti VII, 138, sine nomine poetae. Heckerus εὐθηλέας ὄρ., cum synizesi. — 4 χερμάσι Plan. et cod. Athous (excerpta Planudae a Millero illinc allata); χέρμασι Cod. — 5. « Est ap. schol. Oedip. T. 37. » B. Non vidi in edd. criticis. Ex Plan. scriptum ἦ γάρ, Cod. εἰ γ. « Quae lectio retineri potest. » Salmas., haud dubie de planudea. — 6 ἐπ' ἐμὴν Plan. praeter edd. Aldinas et Athous.

IV. Cod. καλλινίου. Lemma : εἰς ἀρχάδα κεντριθεῖσαν εἰς ἄκρον ἡμερον. Καλλινίου. « Pirus silvestris gratias agit hortulano, quod mitiores ipsi fructus inseverit. — 1 νοθὴ ζῆλ. ὁπώρας Cod. Fructus dicit qui speciem haberent pomorum, nec tamen revera essent, ut ostreorum Antiphras vocat νόθην σάρκα ep. 86, 3, et Archias ventulum flabello excitatum νόθον ἄημα VI, ep. 207, 3. — 4. Sic apud Virgil. Georg. II, 81, arbor felicibus ramis insita *piratur novas frondes et non sua poma*. Ἡμέτερος cum singulari junctum etiam infra ep. 764; V, ep. 293, 6, et alibi. — 6. Ἐγγράφομαι, ut peregrinus in civium censum. Pollux VIII, 194. » Jac.

V. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. In Plan. ἀθλον εἰς ἀναδενδράδα (ἀγρία Scaliger). — 1 ὄγχη Plan., et versu 4. « Schol. Wech. : ὄγχη καὶ μυρτάς εἶδη ἁπλῶν · πρὸς δὲ καὶ βάκχην, ὅς Νικάνδρος λέγει περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἀριστολόχης βοτάνης ὅτω περ (an ὅτω πως) γράφων (Ther. 513). Μυρτά-

δος ἐξ ὄγχης ἐπιόφεται ἡ σύγχε βάκχης. Deinde Plan. et apogr. Par. ἡ μὲν, quod praetuli lectioni Pal. ἡ μὲν. Nam non inseruit poeta ramulum ὄγγης, sed ἀρχάδι. » B. Sed ἡ ad *manum* refertur. — 2 φλοιῷ φύλλον (sic) Cod.; φλ. φύλλον Plan. « Illud φύλλον non diversa lectio, sed scribentis error esse videtur ex prava pronuntiatione ortus. Si genuinum est, de *germine* accipi debet. De floribus etiam dici φύλλον constat. » Jac. Boiss. φλοιὸν posuit; sed Heckerum secuti sumus qui haud dubie verum restituit, *φωλλάδ*. Deinde πτόρθον Codex et Plan., corr. Brunck. — 3 ῥιζώθη Plan. Distinguebatur post ῥιζωθεῖς, sed adjungi debere verba δένδροιο τομῇ recte observavit Otto Schneiders. In Plan. δένδρου δὲ τομῇ καὶ καρπὸν ἀμειψεν, quorum postremum omnes receperunt, sed Boiss. reduxit ἀμειψας. Facilius quidem et prorsus ex loquendi consuetudine sententia procedit apud Planudem, teneo tamen palatinum ἀμειψας, est enim structura doctior velut nominativi absoluti et ultimum versum optime annectens.

VI. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1 ἀρχὰς ἦν Cod., et cetera ut dedimus (non habet Plan.). Μυρίπνοον ὄζον, vel ἡνδ', vel ὤνερ, ἔθηκας tentabat Jac., probabilis in nott. mss. σέο χερσὶ μ' ἔθηκας ὀπνοον ὄγχην, nam vox ὄγχη vix poterit desiderari. Etiam malis cum Heckerō:

Ἀρχὰς ἐθην · ἔθηκας σέο χερσὶ μυρίπνοον ὄγχην.

Boiss. : « Liberius mutavi versus finem : σέο χερσὶ μυρίπνοον μυρτάδ' ἔθηκας. De μυρτάδι v. schol. Wech. ad ep. 5, 1. » — 2 πτόρθον ἐρεῖς Codex, correxit Jac.; minimum differunt ρ et ν in scriptura ejus saeculi. Heckerus ἐρεῖς, coll. ep. 5 : ἐπὶ δένδρῳ ῥιζωθεῖς.

VII. Lemma : εἰς τινα ἐπὶ ξένης εὐξάμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τελευτῆσαι καὶ ζῆσαι τὸν ὑπόλοιπον χρόνον. « In apogr. Paris. : τελευτῆσαντα καὶ ζῆσαντα. An τελευτῆσαι ζῆσαντα? — 2. Schol. Wech. : Φόβος · εὐχονται γὰρ ἵνα τὰ παρόντα αὐτοῖς φυλάττῃ τὸ θεῖον. Χάρις · τυγχόντες γὰρ τοῦ ποθομένου εὐχαριστοῦσι τῷ θεῷ καὶ τῆς εὐεργεσίας νομίζουσιν (an νέμονται;) αὐτῷ χάριτας. — 3 [χερὶς Cod. sec. Salm.] Σχερὶς · Κερκύρας · φασὶ γὰρ τὴν Δήμητρα, φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς ἡλείου ἐρχόμενοι ποταμοὶ ἡλείων ποιήσωσι τὴν νῆσον, δεηθῆναι Ποσειδῶνος ἀποστρέφαι τὰ τῶν ποταμῶν ρεύματα · ἐπισχεθέτωσαν οὖν τούτων ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν κληθῆναι (schol. Apoll. Rh. IV, 983) · ἐστὶ δὲ ἡ αὐτὴ Κέρκυρα καὶ Φαιακία, περὶ ἧς πολλὰ διηγεῖται (Homerus scilicet). » B. Colebatur Corcyrae Jupiter *Castus*, ad cujus aram navigantes preces fudisse verisimile est. Jac. Qui cum πέρας, v. 5, comparat Horatianum : *Sit modus lasso maris et viarum Militiaque*, Carm. II, od. VI, 7. — 6 ζῶον (sic) Cod. sec. Salm.

VIII. Sine lemmae in Cod., sed non coherens cum praecedente epigr. Plan. Ἰουλίῳ Πολυαίνῳ. « Nemini in Cod. tribuitur hoc distichon; legitur tamen inter duo Polyæni epigr. absque auctoris nomine et titulo. » Salm. Non esse integrum apparet; sequenti epigr. praefigenda haec esse suspicatur Jac., quod inde exiret multo minus nitidum.

IX. Lemma : ὁμοίως ἐπὶ τινι εὐξάμενον εὐκλότῃ καὶ τὴν (sic Salm.) εἰς τὴν αὐτοῦ πατρίδα ὑποστροφῇ. « Gallice

vertit Chardo Roch. in Miscell. t. I, p. 390. » B. — 3 δούξ Plan.; σαώσις Cod.; alterum Plan. ab Aldina altera. — 4 κάκ χαράτων Plan., male. « Καράτων λιμένας, portus ubi laborum finis. *Quietem et portum* jungit Virgil. *Æn.* VII, 589; *otii portus* est ap. Ciceronem. — 5, 6 distichon sejunctum in Plan. et 'Ιουλιανού inscriptum { « fortasse quod 'Ιουλίου, sine Πολυαίνου, in cod. suo habebat. » Chardo], sed *Palladæ* in cod. Mediceo ap. Bandin. p. 99. — 6. Curæ et sollicitudines, opum præcipue et honorum causa susceptæ, omnem hominibus vitæ fructum adimunt. Bîos jucunditatis et voluptatis notionem sibi adjunctam habet. Sic V, ep. 72 : τούτο βίος; τοῦτ' αὐτό· τρυφή βίος. » Jac.

X. Lemma : εἰς πολύπουον καὶ ἀετὸν διὰ τὸ ἀετὸν δραξάμενον αὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐκείνου πλεκτανῶν ἀγρευθῆναι. Historiam suo more narrat *Ælianus* Nat. anim. VII, 11. — 2. « Πολύδον, nam octo pedibus instructi sunt polypi. Fortasse ad longitudinem pedum referri debet, quos nonnunquam ad ingentem excrescere longitudinem et Aristoteles narrat H. A. IV, 1, et Plinius IX, 48. — 3. Res nota. Ovidius *Halieut.* 31 :

At contra scopulis crinali corpore segnis
Polyptus hæret et hac eludit retia fraude,
Et sub lege loci sumit mutataque colorem,
Semper ei similis quem contigit.

— 4. 'Οξύς ad ἰδὼν pertinere videtur. Et sic *Ælianus* : ἰδὼν οὖν ὅξυ μὲν, ταυτὶ δὲ οὐκ ἀγαθὸν τὸ θήραμα ἀετός. » Jac. — 5 δ' abest in Codice qui εἰλ. Particulæ ἡ βα non in ipso exordio positæ sunt alia exempla, ut Bionis VII, 10 (Ahr.) : λαβόμεθ' ἡ ἄρα πάντας ὅτι θνητοὶ γενόμεσθα, quod citat Hecker. p. 240. Vulgo ante δύσμορος distinguebatur. Jac. in notis mss. : « Fort. εἰς δια· δύσμορος ἄρα ἄμφω. » — 6 ἀμφοῖν Scaliger frustra pro ἀμφω, quod in talibus haud raro non declinatur; v. L. Dindorf. *Thes.* in v., p. 282, D.

XI. Lemma : εἰς τυφλὸν καὶ χλωδὸν ἀλλήλοισι τὸ ἔλλειπές (sic) δανεισάμενον. — 2. Εἰς αὐτούς, i. e. εἰς ἀλλήλους. — 4 ὀρθοβ. Cod. Confer ep. 13, v. 5, 6. — 6 εἰς ἔλεον libri omnes, absurde; correxit Guil. Canterus; conf. ep. 13, 8. Opposita τὸ ἔλλειπές et τὸ τῆλεον, totus versus autem epexegesis est vocum πάντα ταῦτα.

XII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ, ἵγουν εἰς τυφλὸν καὶ χλωδόν. — 3. Πρὸς ἐνός φύσιν, ut unus ex duobus mutilis fieret integer.

XIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ὅτι ὁ τυφλὸς τὸν χλωδὸν ἐπ' ὤμων ἐβάσταζεν. Et in nova pagina, versu 3 incipiente : εἰς τὸ αὐτὸ περὶ τε τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ χλωδοῦ, ὅτι ἀλλήλοισι τὸ ἔλλειπές ἰδάνειζον. Quo factum ut in Plan. epigramma in duo discinderetur, primum distichon *Platonis* inscriptum, reliqua *Antiphiloi*. « Prius distichon, quod, fere videtur aliud agens, pro integro epigrammate habuit, gallice vertit Chardo Roch. *Miscell.* t. III, p. 78. » B. Idem accidit Lessingio *Opp.* t. VIII, p. 439 Lachm. Tria vel quattuor epigrammata in hoc argumentum tractavit Igen. *Opusc. philol.* t. II, p. 82. Nostrium certe μελέτην esse in hoc argumento et meditationem, non poema ab auctore absolutum, nemo non videt. — 2 ἦρε Heckerus, quod verum esse reliqua epigrammata et v. 5 evincunt. Legebatur ἦγε. — 4 ὁ δὲ Cod. — 5 ἄρας Plan. — 6 ἀκρίβαται Cod. « Brunckius ὠρθοβάται malit, aut ἰθυβάται. Equidem acquiesco in vulgata, quæ cæci gressum

subtimidum pingit. » Jac. — 8 ἦραν. Cod., dubio accentu ep. 11, 2. Grotius scripserit « hac utens. »

XIV. Lemma : εἰς πολύπουον ἀγρευθέντα παρὰ ἄλλω; καὶ βιβέντα ἐπὶ θάμνῳ ἐν ᾧ (ᾧ ap. Salm.) λαγὼς κοιμώμενος παρὰ τοῦ πολύπου (πολύποδος Salmas.) ἤγρετόν. In idem argumentum *Bianoris* epigr. infra n. 227. — 1, 2 λαθρῶν ἐρεσῇ Cod., sine ι, ut alibi non raro. In fine idem πολυπόδην (v. ad ep. 6, 2), « sed in apogr. Par. πολυπόδην. » B. — 3 δ' ὅξυ Plan. — 4 ἔλικας et v. 6 εἰληθὲν Cod. « Πλεκτάνας, cirri, a similitudine quadam cum vitis palmitibus ἔλικας appellatur. » Jac. — 6. Ad epitheton conf. hæc *Æliani* N. A. VII, 47 : τὸν τέλειον (λαγὼν) πῦκα μὲν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί, ταχίνα δὲ οἱ Λακκεδαιμόνιοι. — 7. Scita apostrophe.

XV. Lemma : τοῦτο οὐκ ἐπιδεικτικόν, ἀλλ' ἐρωτικὸν ἐστὶ τὸ ἐπιγράμμα. « Est in Planudea Wechel. p. 52. Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 405. » B. Sed temere iudicasse glossatorem sic exposuit Benndorfius (De epigr. ad artes spectantibus) p. 68 seq. : « Auctor imitatur epigramma incerti auctoris Plan. 209 :

Οὗτος ὁ τὸν δαλὸν φασαῖν, ἵνα λύχον ἀνάψῃς,
Ζεῦρ' ἀπ' ἐμας ψυχᾶς ἀφῶν· ὁλος φλέγομαι.

Quod si mere amatorium esset, vix desideraretur, ut monuit Jacobsius, in membranis Vaticanis, quæ nomini iis carent carminibus, quæ imagines et statuas describunt. Horum igitur epigrammatum causa erat *sculpius Amor sufflans facem*, idem fortasse quem Plinius XXXIV, 79, recenset Lyci puerum sufflantem languidos ignes; ab ejus ætate certe tale argumentum non erat alienum. — 1. Sic distinxit Jac.; non distinxit Meinek. *Callim.* p. 115, qui proponebat αὐθι τὸ πῦρ, injuria, ut ostendit Benndorf. — 3 ἀφῶν Cod., etiam ep. 32, 2. Nota illa Theocriti : εὐμαρῶς κεν ἀπ' αὐτᾶς (Cynisca erubescens) καὶ λύχον ἀψαίς. In fine Cod. ἐνδοθι (sine acc.) γὰρ μιν, Plan. γὰρ μοι, ab Aldina altera γὰρ μου. « Quod præstuli; nam μιν propius abest ab μου. » B. Idem posuit Meinek., qui proponit νῦν, sed alterum utrum malis.

XVI. Lemma . καὶ τοῦτο ὁμοίως ἐρωτικὸν διὰ τὴν ἀνύκτι τοῦ ἐκλεξαμένου. « Trium mulierum desiderio flagrans se totidem Amoris sagittis vulneratum ait, quot sint Gratia et Horæ. » Jac. — 1 ὦραι Cod. « Schol. Wech. : πρώτης Ἑτεροκλῆς ἔθυσσε ταῖς Χάρσι, καὶ τρεῖς αὐτάς καταστήσαντο. Reliqua quæ sunt valde longa, petat lector ex scholio non prorsus sano, vel ex ipso fonte ap. Pausan. IX, 35. » B. — 2 δὲ με Jac. in Add.; οἰστοβολοῦσι Blomfield. *Gloss.* in *Æsch.* Prom. 583; legebatur οἰστοβολοῦσι, non aptum sequentibus. — 3 κατήρισεν Codex; κατήρυσεν Plan.; in marg. apographi Par. κατεῖρυσεν, et hoc posuit Brunckius. Scaliger conj. κατήρτισεν. Subjectum Ἑρως subindiri posse existimat Græfius, quod hic quidem minime est inusuale, post οἰστοβολοῦσι Πόθοι. In nostris quoque carminibus est ubi *il* proprii nominis locum teneat exquise. Brunckius edidit ἡ γὰρ Ἑρως; Jacobs. proponebat ἡ γὰρ ὁ παῖς, Heckerus κατεῖρυσεν Ἑρως; ἀμα vel ἐν μέλλων. — 4. « Nescio an Meleager scripserit τρεῖς ἐν ἐνί κρ., quod aliquanto argutus est et hujus poetæ ingenio dignissimum. » *Meinek.* p. 174. Equidem vim quæ est in pronomine hic præferam acumini.

XVII. Lemma : Γερμανικοῦ καίσαρος (« sed ad oram V. C. scriptum : γρ. Ἀδριανού. » Salm.) εἰς λαγῶν ὑπὸ κυνῶν διωκόμενον, ὃν ἐκπεσσόντα εἰς θάλασσαν ἤρπαγε (sic;

Ἄλλοτε μητριῇ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

XXIV. Lemma : εἰς Ὀμηρον τὸν ποιητὴν θαυμάσιον ἐπιγράμμα. « Ultima voce caret apogr. Par.; sed conf. lemma sequens. » B. — 1. Ἡμάρωσα, notissimo usu de re quæ solet fieri. — 2. Ἄξονα δινίσσας, dum curru cœlum ascendit ab ortu. — Adi p. 643.

XXV. Lemma : εἰς Ἀρατον τὸν ποιητὴν, τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα· θαυμαστόν. In Plan. tribuitur *Antipatro*, cujus epigramma sequitur. — 1 ἀρρητοῖο vel ἀρρήτοιο ex Cod. bis testatur Salm. Λεπτὴ φροντίς ap. Aristoph. Nub. 737. — 4 ὀλλόμενος Cod.; ἄλλόμενος mala conjectura Plan., in cujus codice uno Brunckius i superscriptum vidit, ἰλλόμενος, et sic emendaverat Scaliger. Quod quum apud Apollonium dicatur de *vincto, constricto*, οὐρανὸν ἰλλόμενον κύκλοις putabant esse *vinctum, cinctum orbibus* per quos stellæ cursum conficiunt. Sed præstare videtur usitata *versandi volvendique* significatio, ut κύκλοις positum sit pro κύκλῳ. Cum ἐνδεῖται Jac. comparat *stellis aptum cælum* Ennii et Virgillii (*Æn.* IV, 482). Quocum poeta commodè jungere poterat ἰλλόμενος, quia cælum, cujus pars sunt sidera, ipsum videtur volvi. — 5. « Διός, qui stellæ cœlo affixit, sed Aratus splendidiore reddidit luculento carmine. Elvai pendet ab αλνείσθω, cui verbo *dicendi* vis inest, quasi dictum esset : καὶ λεγέσθω εἶναι Διὸς δευτέρος. » Jac.

XXVI. Lemma : εἰς τὰς ἐννέα λυρικὰς ποιητρίδας, ἧγουν Πρῆξιλλαν, Μοιρῶ, Ἀνύτην, Σαπφῶ, Ἥρινναν, Τελέσιλλαν, Κόρινναν, Νοσσίδα, Μύρτην. — 1. « Ἐθρεψε ὕμνοις, quia canendi facultas ex fonte caballino hauritur, unde carmina velut bibuntur. » Jac. — 3 μοιρῶ Cod.; Μυρῶ Plan. « De Anyte schol. Wech. longiusculam narrat historiolam, quam debet Pausaniæ X, 38, 7. » B. — 4 σαπφῶ, 5 ἥρινν. Cod. In fine Κόρινναν apogr. Paris., sed Plan. etiam et cod. Athous tenent vocativum. — 5. « Hinc apparet Corinnam scripsisse hymnum in Minervam, Itoniam fortasse. » Hecker. I, p. 190. — 10 τέκε Plan. « Verisimile est eos qui poetiarum cyclum condiderunt, in numero constituendo Musarum habuisse rationem, præcipue quum de poetis quoque lyricis nonnisi novem in ordinem redacti sint. » Jac.

XXVII. Lemma : ἐς τὴν Ἥχῳ (Cod. ἥχῳ) διὰ τὸ ὑστερόφωνον καὶ ὅτι τὸ ἀκροτέλευτον ἀποκρίνεται. « Uni Archias inscriptum in Plan. Echo loquitur, docens sua lingua nullam esse æquiore. » Jac. — 1 τὴν λ. Plan.

XXVIII. Lemma : εἰς Μυκῆνας τὴν Ἀγαμέμνονος πόλιν ἔπαινος Πομπηίου, οἱ δὲ Μάρκου νεωτέρου. Alibi Πομπηίου νεωτέρου, quem *M. Pompeium Theophanem juniorem* esse videri ostendit Viscontius, Theophanis Mytilenæi, Pompeio Magno amicissimi, nepotem. Ipsa urbs loquitur. — 1. « Μυκῆνη. Ap. Wech. scholium longissimum nec descriptu utile de Mycenis conflatum est ex verbis Pausaniæ II, 16. » B. — 3. « Ἐπάτησα τείχεα pingit victorem qui superbo pede dirutæ urbis cineres et ruinas calcat. Tale quid de Roma vaticinatur Horatius (Epod. XVI, 11) :

Barbarus heu cineres insistet victor et urbem
Eques sonante verberabit ungula. » Jac.

XXIX. Lemma : εἰς τὸλμαν τὴν ἀρχηγὸν τῶν νεῶν, καὶ ὅτι τὸλμας ἑνεκα καὶ κέρδους θαλάσσης (an θαλάσσης? Boiss.) ἐγγεγραυῖσιν ἀνθρώποι. Et in nova pagina ad v. 3 : ὅτι κέρδος καὶ τὸ μὴ ναυτικὴν κατασκευάσαν, καὶ τοῦτο μακάριον ἦν εἰ ἀπὸ τῆς χέρσου μόνον ἔζων οἱ ἀνθρώποι. — 1. « Navigationis causam et inventricem accusat *audaciam*, quæ *primam commisit pelago ratem et non tangenda transiit vada*,

Horat. Carm. I, od. III, 9, ubi multa interpretes. — 3 ἐλ. κας Cod. Dicit δόλιον ἔζον respiciens fortasse ad Arati illud, ὀλίγον δὲ διὰ ἑζύλον αἰετὶ ἐρύκει, Phœn. 300. Juvenalis XIII, 17 :

I nunc et ventis animam committe, dolato
Confusus ligno, digitis a morte remotus
Quattuor aut septem, si sit latissima tæda.

— 4. Id est, lucri studium, quod nonnumquam morte rependitur. — 5 εἰ ἀπὸ Cod.; edebatur εἰ γ' ex Planude. Sic Archias diceret, auream hominum vitam fore, modo navigatione non uterentur; particula ἀν ad τὴν subaudiā. [Sic Grotius.] At hoc dicere non potuit, navigatione sublata statim omnia aureæ ætatis bona adfore. Quare levi mutatione scripsi εὐλ'. Sic plane Theocritus XII, 16 : ἡ γὰρ τὸτ' ἦσαν Χρῦσαισι πάλαι ἄνδρες, οὐκ ἀντερίλησ' ὁ φιλθεῖ. Hi homines, qui *nulla præter sua littora norant* (Ovid. Metam. I, 96), procul e terra pontum spectabant non minore horrore quam Orcum. Illi

αὐτῶς ἔζων· χαλεπὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα·
καὶ βίον οὕτω νῆας ἀπόπροθι ἠγίνεσκον

(Arat. Phœn. 110). » Jac. Boissonadius εἰγ' ἀπὸ γ. reduxit, sed nihil hic annotationis scripsit.

XXX. Lemma : εἰς πύκην ὑπὸ ἀνέμου κλασθεῖσαν καὶ μέλλουσαν ναῦν γίνεσθαι. In Plan. unum Ζηλωτοῦ. Pius loquitur.

XXXI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν ὁμοίως ὑπὸ νότου ἐκρωθεῖσαν καὶ μέλλουσαν κατασκευάζεσθαι ναῦν, καὶ διὰ τοῦτο μεμφομένην. « Pro ἀδελφον, quod Jacobsius epigrammati præmisit, malui tutius scribere ἄλλο. In Planudea tribuitur *Zeloto*, ut præcedens. » B.

XXXII. Lemma : ἀδελφον εἰς ναῦν ἄρτι κατασκευασθεῖσαν, ἣν ἐκ τῶν αἰγιαλῶν ἔρπασε θάλασσα μήπω τῆς κατασκευῆς δεξαμένην τὸ τέλος. — 1 ῥοβήσιν ἐπὶ κροκάτῃ Plan. — 2 ἀψαμένην Plan. — 3 ἀνέμινε (sic) et ἐπλήμυρεν Cod. — 5 ὀλκάδα (« fere ex usu Codicis ») τὰν δειλαίαν δαί κλ. Cod.; τῇ δειλαίῳ δαί κλόνος Plan., sic corrigens vitium correpta syllabæ αν, pro qua Hermannus scribebat δειλαίαν, Jacobus in Addendis ὀλκάδα δειλαίαν αἰεὶ κλ., sine τάν. Recte Heckerus p. 52 δειλάν, *timidam*, « syllaba αὖ quippe, vix αἰ superscripta, alieno loco inserta et in δειλάν intrusa. » Cujus perpetui timoris in sequentibus verbis ratio redditur. Sed nec αἰεὶ nec ἡγας videntur esse sana. Salmas. : « Lege, αἰεὶκλονον. » H. Stephanus malebat εἰγε τὰ π., quod præferendum est alteri.

XXXIII. Lemma : εἰς ἑτέραν ναῦν ὁμοίως. In Plan. Κοληνίου Πειτάνου. « Scriptum sive in arborem sive in carinam in littore collocatam necdum armamentis instructam. » Jac. Alterum potius ob ep. 35. — 2. Hujus versus loco in Codice legitur pentameter epigr. 35 : πόντος κὴν χέρσῳ etc. nostro in inferiore margine posito. Salmasio teste « deletus hic versiculus, vel erasus potius, et rescriptus sic : πόντος κὴν etc. » Et alia hic turbata, v. Paulssen. p. 54. Sed recte omnia ap. Plan.

XXXIV. Lemma : εἰς ἑτέραν ναῦν, ἣν οὐχὶ θάλασσα κατέφθειρεν, ἀλλὰ πῦρ ἀπὸ τινος τύχης. « Οὐχί, non οἷ, apographum recte. Est in Plan. Wech. p. 115. » B. Expressum ex Leonidæ epigrammate infra 106. Conf. ep. 36. — 1 μάρμα μετρήσαν edd. planudeæ inde ab Ascensiana, ut est in

Leonidas ep. citato. — 6 χέρσω Cod. Ἐλπίδα in malam partem dictum.

XXXV. Lemma : εἰς ἑτέραν ναῦν ὁμοίως (ut in ep. 32) ἀπέλαστον ὑπὸ θαλάσσης κατασυρεῖσαν. In Plan. τοῦ αὐτοῦ ad *Cyllenium* refertur, cujus ibi praecedit epigr. 33, ubi dictum de scriptura pentametri in Cod. turbata. — 1. « Γαί- των πόντος. Theophyl. Simoc. Epist. 15 : τὴν γείτονα χέρσον ἀπαλῶ περιπτύσσεται βεῖθρον (ἡ θάλασσα). Idem Ep. 4 : οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἡ θάλασσα τὴν γείτονα γῆν. συγκεχωρηται. Ibi uomen, quo caret unus codex, γῆν posset abesse. Eustath. Opuse. p. 195, 45 : ὠρύεται ἡ θάλασσα καὶ ἐμπηδᾷ τῇ γεί- τονι. — 2. κινούμενος Plan. Eustathius l. l. : ἐμπηδᾷ τῇ γείτονι, καὶ κατατρέχειν μὲν αὐτὴν εἰς τέλος βούλεται, εἰργεται δὲ τῆς μανίας. » B. De hiatu Friedemannus p. 304 confi- tetur « nullum hic videri locum conjecturae relictum. »

XXXVI. Lemma : εἰς ἑτέραν ὑπὸ πυρὸς καταφθαρείσαν, ἥς οὐκ ἐκυρίευσε θάλασσα. Conf. ep. 34. — 1. πελάγους Codex et apogr. Par.; πελάγους ab Stephano Plan., cujus vett. editt. πολέμου. — 2. τοσάκις Cod. Schaeferus τοσάκι καὶ χ. — 3. οὐτ' εὐρος; ἐπ' οὐτ' Cod. sec. Pauls. *Niger Euris*, Horat. Epod. X, 5. — 6. ὕδατος Cod., ultimis literis super- posito a.

XXXVII. Lemma : εἰς πηγὴν ἐπάνωμον ἡσυχίας. « Col- loquium fontis, Tranquillitati dicati et amari saporis, cum vialore, cui, si bibere vellet, silentii legem imponit. Per- pensis miraculis quae de fontibus narrantur plurima ap. Aristot. in *Mirab. Ausc.*, Antigoni Carystium et alios, probabile fit fontem fuisse qui diceretur tacentibus dulcem aquam praebere, loquentibus amaram. Simile certe est quod ap. Paulum Silent. Therm. Pyth. 71 fons dicitur vituperatione turbari, laude limpidiore reddi. — 2. ἡσ-υχίας Plan. At Ἠσυχίη est nomen Nymphae et inde fontis ipeius. » Jac. Boiss. : « Planudeum ἡσυχίος mihi placet magis. » Reddidit Grotius. — 3. εἰ κρήνη Plan. praeter edit. principem et Aldinam primam. Salm. ἡ, non ἡ ενotavit. — 4 bis ὦ Cod.; recte Plan. Δυσκόλοι enim et morosi ode- runt loquacitatem.

XXXVIII. Lemma : εἰς ἑτέραν πηγὴν ἀρρὲν ὕδωρ φέρουσαν καὶ τοὺς μαλακοὺς ἀπειλγχοῦσαν. « Verius lemma Planu- deae : εἰς τὴν Σαλμακίδα. » B. Nota sunt haec Ovidii :

Unde sit infamis, quare male fortibus undis
Salmacis enervet, tactosque remolliat artus,
Discite,

Metam. IV, 285. « Egrege ad nostrum epigr. facit locus Strabonis XIV, p. 970, A : ἡ Σαλμακίς κρήνη διαβεβλημένη οὐκ οἷδ' ὅποθεν ὡς μαλακίζουσα τοὺς πίνοντας ἀπ' αὐτῆς. Re- liqua habes ad v. 4. » Jac. Poeta diluit famam infamiae qua laborabat Salmacis. — 1. ἡκεις Cod. — 4. Strabo : εἰκε δὲ ἡ τρυφή τῶν ἀνθρώπων αἰτιασθαι τοὺς ἀέρας ἡ τὰ ὕδατα τρυφῆς δ' αἴτια οὐ ταῦτα, ἀλλὰ πλοῦτος καὶ ἡ περὶ τὰς διαίτας ἀκολασία.

XXXIX. Lemma : εἰς τὴν Ἀφροδίτῃν καὶ τὰς ἐννέα Μούσας χλευαστικόν. In Planud. lemma : Μουσικίον, οἱ δὲ Πλά- τωνος, idemque in cod. Iriart. n. 104. Cui tribuit Diogenes Laert. III, 33. — 1 τὴν ἀφροδίτῃν Cod. Voci κοράσιον aliqua contemptum notio adhaeret. — 2 ἔρων ὕμνον (sic) Cod.; ἔρων ὕμνος Plan.; ἔρων ὕμνος Diog., « eadem caesura qua Me- leager XII, ep. 57 et 115. » Friedemann. p. 291. « Ead- em forma saepe τὸν γέλων quis non legit? Ap. Theodorum Prodr. Rhod. II, p. 62, nihil mutandum, sed distinguen- dum est :

Ἦπου τὸ δειπνον, τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλων
ἐπὶ στεναγμοῦς ἀέσις ἐπιστρέφειν. »

Boiss. — 3 γ' α (sic) μούσαι ποτι κύπρι Cod.; χαί Plan.; αἱ Diog., ap. Cob. χαί. — 4 δ' omittit Diog., melius; idem πέταται, quod posui; edebatur πέταται. « Apud Lucianum D. deor. XIX, 2, Amor sibi nihil in Musas juris esse dicit : αἰδοῦμαι αὐτάς· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεὶ τι φροντίζουσι καὶ περὶ ὧδῃν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκι; αὐταῖς, κη- λούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. » Jac. In Athoo cod. adhaeret ep. 108.

XL. Lemma : εἰς Ἀναξαμένους (sic) ἀσπίδα, ὅτι καὶ ἐν ναυαγίῳ περιπεσὼν ἐπὶ ταύτης ἐνήξατο καὶ ἐν πολέμῳ πολλάκι; δι' αὐτὴν ἐρρύσθη θανάτου. — 2 ἀρεὶ τόλμου et ἀνιξαμένους Cod.; recte Plan. — 4 νηξαμένης Cod., lapsu, item v. 6 θάνατον.

XLI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν ὁμοίως, ὅτι τῶν ναυτῶν ἀπολωλῶτων μόνος ὁ τῆς ἀσπίδος κύριος ἐπὶ ταύτης ὁσούμενος ἐσώθη (sic). — 1 ἀντ. γε ἐπίκρανος Plan., pessime. — 2. Sic Tyrtæus : κύμα μάχης. — 4 ἐπελθ' ἀλιθρ. et v. 6 καὶ φίλος vitiose apogr. Par.

XLII. Lemma : εἰς ἑτέραν ἀσπίδα Μυρτίλου τὰ ὅμοια δρά- σασαν. De *Julio Leonida* Salm. citat « Stratonis Παιδικὰ epigr. 21 [20], et quae ibi notavi. » Qui fasciculus non erat in Chardonianis. — 1 αἱ ἐνι Cod., lapsu. — 2 δ' ἐτ' Cod., sine δ' Plan. — 3 ἀσπίδ' (ἀσπίδα ap. Salm.) ἔαγον, Cod., corr. Plan. — 4 ὕδατι Plan. « Malim κύμασι, certe pluralis usitatio in talibus. » Jac.

XLIII. Lemma : εἰς τὸν ἐν αὐταρκείᾳ βιούντα παραινεσις. In marg. siglis appictum : σημείωσαι ὥρατον, χρήσιμον. — 1 τραπέζας Cod., sed recte Plan. « Est horatianum *fat. I, 3, 14.* — 3. παρ' ὀρνῶν, ut servus nutum heri observans et horrens. Timon Luciani § 5 : οἱ τέως ὑποκτῆσσοντες καὶ προσκυνοῦντες καὶ τοῦμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι. » Jac.

XLIV. Lemma : ὅτι ὁ τὸν χρυσὸν κρύψας μὴ εὐρὼν ἀνήψεν· ὃν ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ εὐρε βρόχον. Praemissum Στατυλίου Φλάκκου, sed « quum epigrammatis huius versus primus, ad quem Statyllii Flacci nomen habetur et argumenti si- gnificatio, in extrema Codicis pagina cancellatus, in summa autem sequenti repetitus sit cum inscriptione Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, is, tametsi atramento discolore et calami ductibus sit exaratus alienis, tamen, quia correctio satis antiqua videtur, Platoni rectius quam Statyllio Flacco adscribitur. [Salm. nihil de manu diversa.] Hic vero ab hoc eodem correctore auctor epigrammatis 45 appellatur. » Paulssen. p. 54. Ac Platoni tribuit Diog. Laert. III, 34, quem recte Jacobius sequitur in Delectu p. 424. Etiam Regius Schneidewini (RS.), alterum epigramma non exhi- bens, hoc nostrum Platoni inscribit, ap. Schneidew. Pro- gymn. p. 20. — 2. « Ἦψεν, scil. αὐχένι, ut est ap. Apol- lon. Rh. I, 1065 : ἀψαμένη βρόχον αὐχένι. » Jac.

XLV. Lemma : Στατυλίου Φλάκκου τοῦτο εἰς ἄνθρωπον διὰ πέναν μέλλοντα ἀπάγασθαι· ὅς ἐν τῷ δένδρῳ, ἐν ᾧ τὸν βρόχον ἀνάψεν ἔμελλεν, χρυσὸν εὐρὼν κεκρυμμένον ἀπῆλθε καταλείπων (καταλείπων Boiss.) τὸν βρόχον. Vulgo inscriptum Πλάτωνος τοῦ μεγάλου. « Potius Statyllius bis idem argu- mentum tractaverit ni potius prius distichum Platoni dandum. In apogr. Par. nulla Platonis mentio. Planudea : Πλάτωνος, οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. Nomen Antipatri accessit forsan ex epigrammate sequente. Lemma Planudeae : ὅγ-

σαυρὸν τις εὐρών, ἐν ᾧ τὸν θησαυρὸν εὖρε κάλων κατέλειπε·
ὁ δὲ τὸν θησαυρὸν ἀπολέσας, τὸν κάλων εὐρών, ἀγχόνῃ ἐχρή-
σατο. » B. Bina epigrammata sic vertit Ausonius Ep.
XXII :

Thesuro invento, qui limina mortis inibat,
Liquit ovans laqueum quo periturus erat.
At qui, quod terræ abdiderat, non repperit aurum,
Quem laqueum invenit, nexuit et periit.

XLVI. Ἀντιπάρου Μακεδόνης ab eodem illo correctore
exaratum, de quo ad ep. 44. In Plan. Καλλινίου («debebat
Κυλληνίου. » Salm.) inscriptum ex codice quem vidit
Aldus; anonymum in Flor. ed. princ. Lemma : εἰς γυναῖκα
τυρλῆν. Et iterum in marg. : εἰς γυναῖκα τυρλῆν ἔγκυον οὖσαν
καὶ ἀναδιδέσθαι παρ' ἐπιδοῦ. Paulssen. : « Sic librario moris
ponere infinitivum pro ὄντι. » Boisson. : « In ἀναδιδέσθαι,
quod fuit sollicitatum, nihil esse mendi videtur, scilicet
syntaxi sic instituta : εἰς ἀναδιδέσθαι, vel εἰς τὸ ἀναδιδέσθαι,
γυναῖκα τ. » — 1. Ἡ πηρὸς Thesaurο addendum. — 3 sic
Cod. et Plan., sed εὐρὺς μετ' οὐ πολὺ nullo modo coeunt.
Jacobsius Ἀτρίς, « nam nomine mulieris tegre caremus »,
probat Lennepio ad Grot. p. 229, nec probabilius aliud
videtur reperiri posse. « Pro εὐρὺς; recepi Brunnkii con-
jecturam οὐδὲν. Est aliquid valde jejuni in εὐρὺς juncto
cum μετ' οὐ πολὺ, absurdi quoque ob verbum τίττε. Nam
non potuit εὐρὺς τίττεται, sed absoluto legitimo tempore,
idque formula μετ' οὐ πολὺ apte significatur. » B. In line
triploῦ Brunnkii; libri triploῦτον. — 4 φάος Cod.;
φάος Plan. « Nihil offensionis in αὐτῇμαρ. Haud longo
intervallo post partum editum et eo ipso die, quo pepe-
rerat, oculorum usum recepit. » Jac. nott. mss. — 5 ἐπι-
χοος Brunnkii; ἐπιχοος libri, quod in vulgari usu ap.
Byzantinos cum illo confundebatur. Dativus ἀμεινότεροις
aliter ac solet adjunctus hic sonat *utraque potestate sua*,
et supplendum τῇ Ἀτρίδι. — 6 ἡσελάων (sic) Cod.; ἡ σελ.
apogr. Par. et tres planudæ; ceteræ ἡ σελάων, quod po-
suit Jac., metri necessitate articulum transpositum exi-
stims. Praefuli relativum cum Passovio Scriptt. misc.
p. 202, et sic in nostro exemplo Jac. scripsit. Boissona-
dius : « Multum disciplet articulus ἡ σελάων. Forsan
latet nomen synonymum, φωσφόρος ἀστεροπῶν. » De re
Jac. : « Φωσφόρος Diana vulgo dicitur, quia partum juvat;
nunc, quia lumen tribuit. Isis, cum Diana interdum
confusæ, vis in oculis commemoratur ap. Juvenal. XIII.
: 3, et alios. »

XLVII. Lemma : εἰς αἶγα θηλάουσαν λύκον, ὃς αὐτῇθει;
τὴν τροφὴν καταδεθρῶκεν. Absurde extremum, quum ipsa
capra loquatur. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus
ad Theocr. p. 199. » B. Bene Jacobs. : « In gemmam
scriptum existimo, in qua lupus conspiciebatur a capra
nutritus. Ad sensum facit Theocriti Id. V, 37 :

Ἴδ' ἃ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγονται. »

— 3 θῆριον Cod. De mala bestia, ut *bellua* dicitur apud
Latinos.

XLVIII. Lemma : εἰς τὰς δι' ἀσέλγειαν μεταμορφώσεις
τοῦ Διός. « Vide Walz. ad Arsenium, hoc distichum reci-
tantem p. 260, et alia quæ congesti ad Philostrati Epist.
40, p. 114. » B. — 2 λῶξ cod. Athous.

XLIX. Lemma : εἰς ἐπιδοῦ καὶ τύχην. « Conf. ep. 134. »
B. Recte RS. ἐπιτύχθειν ἀδελφόν. — 1 σὺ om. Cod., habent

RS. et Plan. Deinde RS. non τὸν λιμέν', sed τὴν ὁδόν, ut
Palladas infra ep. 134, 1, ubi idem versus, sed ipse Pal-
ladas ep. 172, 2 : ἤλυθον εἰς λιμένα. « *Spes et fortuna
valete*, in epitaphiis formula non infrequens. — 2 καὶ
ὄμιν RS. Similiter Anth. Lat. IV, 344 [cf. infra p. 643] :

Spes, forma valete :
Nil mihi vobiscum est; alios deludite, quæso. » Jac.

L. Lemma : παραινέσεις εἰς τὸ ἀνέτως (ἀνετῶς Boiss.) ζῆν.
« Est inter Theognidea v. 773 sive 795 ed. Bekk. Pre-
misit distichon ex Theognidei Schneidewinus in Delecto
p. 14, n. 7. » Jac. nott. mss. — 2 ἀμείνουν Codex. In nostro
exemplo Jac. τις σὲ κακ.

LI. Lemma : ὅτι ὁ αἰὼν ἔχουν (imo ἔχουν vel εἶχον.
Boiss.) ὁ χρόνος πάντα ἐξαλλάσσει. In RS. : Ἠλάτωνος εἰς
τὸν βίον. Iterum legitur in cap. XI, post ep. 441. — 1. « Sic
Virgilius : *Omnia fert ætas*. » B. Qui ad Philostrati Epist.
55, p. 155 : « Glossator codicis 2720 (RS.) : οἱ δ' ἐν δυνάμει
ἐνταῦθα, ἀντὶ δυνάμεως. Ἀμείνειν ἐξαλλάσσειν. » — 2 ἡ
Cod., sed recte altero loco; τέχνην RS.

LII. Lemma : Καρπυλίδου (sic enim potius quam ἰδου.
Paulss. Sic et Plan RS. Καρπυλίδου) εἰς ἀλιέα τινὰ ἀντὶ
ἰχθύος καρπὸν ἀνθρώπειον ἀγρεύσαντα καὶ ἐν τῷ μύλλῳ
αὐτὸν ἐφορῶντα πρὸς τὸ βάσαι αὐτὴν ἐντυχόντι (imo ἐντυ-
χόντα. Boiss. Et sic ap. Salm.) θησαυρὸν πεκρυμμένον. —
1 ἰχθύς Cod.; ἰχθύς RS., Plan., Athous. « Εὐτρεχί, nam erat
ἰππείης πεπληρωμένον ἄμματι χαίτης, ut legitur VI, ep. 23.
Inepte autem poeta lusit in εὐτρεχί ἀγκίστρῳ et κράτα λισ-
τρεχία. » Jac. — 2 ναυαγοῦ Codex; alterum RS., Plan.,
Athous, ubi λικο in rasura. — 3 τὸν om. Cod., supplement
RS., Plan., Ath. Ἀσώματον, quia de toto corpore nihil nisi
caput supererat. Ἀσιδέρου, sine ligone aut alio instrumento
ferreo. Ἐξ, ut sæpius ἀπό. — 5 δικαίως Cod. (quod reddit
Grotius), alterum ceteri; ἀρα RS. — 6 ἀπώλετο RS.

LIII. Lemma : εἰς Ἰπποκράτην τὸν Κῶν ἱατρὸν τὸ ἐπι-
νούμενον ἐπίγραμμα ἀντιστρέφει. In marg. : Νικομήδους
(Plan. Νικομήδους), οἱ δὲ Βάσσου, εἰς Ἰπποκράτην τὸν ἱατρὸν
ἀναστρεφόμενον θαυμασίον (θαυμασίως ap. Salm.). « Imo
ἀντιστρεφόμενον. » Schneidewin. De hoc versuum artificio
vide ad VI, ep. 314. « Est anonymum in codice 2720 (RS.),
et ad marginem inverso ordine scripti sunt versus [et in
ipso quoque Codice repetitur epigramma ἀντιστρεφόμε-
νον] :

Εἰν ἀίδη σπάνις ἦν νεκύων καὶ ἔθνεα λαῶν
Σώετο καὶ μερόπων ἦν φάος Ἰπποκράτης.

Gallice vertit et illustravit Chardo Roch. Miscell. t. II,
p. 137. Adde Bibl. Græc. t. II, p. 587. » Boiss. — 1 λαῶν
Cod. Buherius adscripsit : « Leg. Μερόπων, *Coorum*.
V. Steph. Byz. in Κῶς. » Quod non admittunt ἀντιστρεφόμε-
να.

LIV. Lemma : εἰς τὸ γῆρας, ὅτι ἀπὸν (ἀπὼν Cod.) μὲν
ποθενδόν, παρὼν (παρὶν Cod.) δὲ λυπηρὸν διὰ τὰ συμβαίνοντα.
Idem distichon habet Stobæus Floril. CXVI, 27, cum
lemmate Μενεχράτου; Σαυίου, quod hic in sequentis epi-
grammatis lemma aberravit : v. Meinek. Del. p. 206. Etiam
RS. sine gentili. — 2 κρέσσον RS. « Senectutem nobis
a natura deberi cupimus. persolvi non volumus. » Jac. Ex
schol. Wech. Boiss. adscripsit similes versus Antiphanis
comici, quos tu pete a Stobæo capitis citati n. 23.

LV. In textu Δουκιλλίου, in marg. Δουκ., οὐ δὲ Μενε-
καίου Σαμίου, errore modo notato. — 2 πολλά; Brunck.
Hic versus his scriptus in Codice manibus diversis.

LVI. Glossator : τούτο διςσῶς καίται, καὶ ἐν τοῖς ἐπιτυμ-
εῖσι, καὶ ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς. Errat : in Sepulcralibus non
habetur hoc epigramma Philippi, sed Statylli Flacci simile
de eodem argumento, VII, ep. 542, ubi vide nott. p. 485.
— 2 ἐλθαίνων Cod. et Plan., sine sensu; incertum cor-
rexitne Brunck. (ex frequentissima confusione literarum
IC et K) an in Codice viderit Salmasius, qui : « εἰσθαίνων.
Ita lego. » Ex edit. Nic. Sab. ἐλθαίνων dabant Jac. et Boiss.
— 3 ὀλισθῶν Cod. Λαγαρούμενον refer ad ποταμόν. —
7 εἰλετο Plan., melius, sed illud scripsisse potest Phi-
lippus. — 8 οὐδενός ἐστιν ὄλιος Cod.; ὀλιος Plan. « Quod
valde friget. At quum nec caput sine trunco, nec truncus
sine capite pro homine possit haberi, revera puer est
οὐκ ὀλίγο neutrius elementi, minime vero amborum. »
Jac.

LVII. Lemma : εἰς τὴν χελιδόνα · τὸ μυθολογούμενον περὶ
τοῦ Τηρέως. In Plan. *Palladæ* inscriptum, et formis ionicis.
Conf. ep. 70, unde expressum. — 3 παρθένῳ Cod. et Plan.
Schæferus scribebat ἡ τοι, sed ἡ τοι verum esse ostendit
Passovius Script. misc. p. 204. — 4 βισσάμενος ed. princ.
Flor. et Ald. 1, βισσάμενος ceteræ Plan.

LVIII. Lemma : εἰς τὸν κολοσσόν 'Ρόδιον (compendio,
'Ρόδου Salm., illud Boiss.), εἰς τὸν ἐν Ἐρέσφω ναὸν τῆς Ἀρτέ-
μιδος, ὅτι πάντων τῶν θαυμάτων ὑπερείχων· νῦν δὲ πάντων
ἰσὶν ἡμιότερος καὶ κακοδαιμονίστερος τῇ τοῦ Χριστοῦ χά-
ρι καὶ ἰσχύος τοῦ θεολόγου. « Vide not. ad I, ep. 36. »
B. — 1 κραναὰς εἰς ἄρμασι Cod. « Epitheton κραναὰ ad mœnia
Babylonis videtur referendum, cum montibus rupibusque
comparanda. — 2 Ζῆνα Plan. Phidiæ Jovem Olympiæ po-
situm dicit. » Jac. — 3. « Erasa vox κάπων, et substitui-
tum πόπτου. Apparet tamen fuisse κάπων vel κάπου. »
Salm. — 4 αἰπεινάν Cod. — 7 ἡμύρωτο δὲ κῆνιδε (κῆνιδε
sec. Salm.) νόσφ. Cod.; δὲ κῆν ἴδε apogr. Par.; τε κῆν ἴδε
Plan.; καὶ ἡνίξε Scaliger; τε κῆνιδε Brunckius; τε κῆνιπε
vel καὶ ἡνίπε Orellius et Gerbadius. Passovius vero l. c.
p. 214 et Heckerus I, p. 174 recte senserunt ἡνίξε plane
hujus esse loci; hujus autem recepimus emendationem
apertissimam, una modo litera discedentem a palatina
scriptura ἡμύρωτο δὲ, ipse ἡμύρωσ' ὅδε. Jacobsius edi-
derat καίνα μὲν ἡμύρωτο· τί καίνα δέ; νόσφιν Ὁλ. etc. :
« at quid illa loquar? Correctio gravitatis plena. Inter-
rogationi δὲ vim addit. » Quam Bentley esse conjecturam
putabat, vana opinione, ut scientissimus qui fuit harum
rerum Boissonadius docet : « Servavi post Jacobsium
correctionem Angli docti anonymi, qui non potest esse,
quod dictum fuit, Ricardus Bentleyus. Proposita fuit ad
calcem editionis Callimachi quæ prodiit Londini a. 1741,
a Th. Bentleyo curata, qui nomen suum suppressit, iisque
verbis : « vir doctus ex amicis meis, postquam rogatu
« nostro totum librum caute et critice perlegerat, de er-
« ratis quibusdam nostris nos per literas monuit ». Sed
Ric. Bentleyus, qui tunc temporis annum octogesimum
attigerat, vix rogandus fuit ut critice et caute librum to-
tum eumque non parvum perlegeret. Nec verbis adeo
temeribus « vir d. ex amicis meis » summum criticum
patrumque suum Ricardum Thomas laudasset, quem
vocat p. 8 « magnum literarum humaniorum decus »;
p. 35 « eruditissimum »; p. 41 « perspicacissimum »; p. 44
« doctissimum ». Potius crediderim tribuendam esse con-
jecturam Marklando, qui fuit Thomæ amicus, teste Ipsiis
præfatione ad Statii Silvas p. 7. — 8 ἐπαγγάστο Cod.

et Plan., corr. Brunck., ob v. 2, ubi fortasse præstabat
scribere καταυγ.

LIX. Lemma : εἰς οἶκον τινὰ ἐν Ῥώμῃ ἔχοντα γραφὴν ἐν
ᾗ ἦσαν Νίκαι ἐγγεγραμμένοι δ' καὶ τέσσαρες δαίμονες, Ἀθηνᾶ,
'Αρροδίτη, Ἡρακλῆς, Ἄρης' καὶ διὰ μὲν τοῦ Ἡρακλείου, τὸ
τῆς Ῥώμης ἀνίκητον αἰνίσσεται· διὰ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς] .....
reliqua evanida. « Gallice converterant Millin. in Monum.
ined. t. I, p. 321, Letronnius Epist. de pictura parietum
p. 353, qui inprimis consulendus ob doctas animadver-
siones. » B. — 1 αἰωροῦσι τὰν περὶ γυν Cod.; recte Plan.
— 2 νῖκα καὶ ἰσῆρ. Codex, sed eraso fere καὶ, dittogra-
phia præcedentis syllabæ ob correctionem. — 4 τὰν ἀλ-
καίδαν, ἀ δ' ἀμφιβότον (ἀμφιβότον) ἀρῆ Cod.; recte
Plan. — 5 εὐοροφῶν (sine acc.) radendo ex -φου factum in
Cod. Neque ex ornante hoc epitheto neque ex addito
γραφτὸν necessario effici (quod putabat Rad. Rochettius)
ἐν τῷ ὀρόφῳ hæc fuisse picta ostendit Letronnius; idem-
que non posse admitti στίχοις, quod coniecerat Heynius.
— 6 ῥώμας γαίαν πάτρας Codex; Fate Stephanus, γαῖα re-
liquæ planudæ, « pro qua emendatione Planudæ se
decem plagas remittere » clamat Salmasius. « Caius is
est Agrippæ filius, Augusti e Julia nepos, quem avus
adoptavit et successorem imperii sibi destinavit. »
Brunck. Addidit Letronnius : « Vota quæ sequuntur
concipi non poterant nisi de principe *admodum puero*.
Natus autem Caius a. U. 734, adoptatus est ab Augusto
a. 737. Quare hoc epigramma vix post annum U.
744 scriptum fuerit. » — 7 ὁ μὲν ὁ βουράγος; ἀ δὲ κύπρις
Cod.; ἀ δὲ γε K. Plan.; ἀ δὲ σε Brunckius, « quod verum.
Hanc enim sedem pronomen σὶ occupare solet. » Jac.
De Hercule βουράγῳ vide ad Plan. ep. 123, et mox lemma
ep. 72. Boiss.

LX. De celebri turri in insula Pharo a Sostrato Cnidio
exstructa. — 2 σύμβολά εἰμι Cod., corr. Salmas.

LXI. Lemma : εἰς γυναῖκα Λάκαιναν τὸν ἴδιον υἱὸν κτεί-
νασαν. Aliud in nova pagina : ὅτι Λάκαινα γυνὴ τὸν υἱὸν
θεασαμένη ἐκ τῆς μάχης φεύγοντα τὴν λόγγην σπασαμένη ὡς
δειλὸν ἀπέκτεινε. Iterum legitur in margine epigr. 223
capitis VII, ubi lemma est : εἰς Δημήτριον Λάκωνα, ut in
Tymnis epigrammate VII, 433. Argumentum a multis
tractatum. — 2 ἰόντα (sic) Cod., altero loco ἰόντα, ubi
apogr. Par. ἰόντα. — 4 ῥηταμένη Plan. et Cod. altero loco.
— 5 ἄζαν, altero loco ἄζαν Cod.; ποθ' ἄζαν in Aldi aliquo
codice. — 6 ἴψευσα (superposito ω) Cod., qui recte al-
tero loco; γενέταν Plan.; γενέτην Cod. utroque loco.

LXII. Lemma : εἰς Ἰλιον τὴν πόλιν, ἣν ἐπόρθησαν Ἕλλη-
νες, ὅτι διὰ τὸν Ὀμηρον ἀειμνηστος μάλλον καὶ αἰώνιος γέ-
γονεν. In nomine ex cod. Reg. 1773 enotavi εὐταύνου, ex
cod. 2720 (RS.) Schneidewinus « εὐαύνου (ut videtur
εἰς τὸν [sic] Ἰλιον. » Gentile ex Ἀσκαλωνίτου corruptum
esse post Jacobsium monuit Bergk. Lyr. p. 479. —
1 περιβόητον RS. — 2 τὰν ... κληρομένην Codex, hic
modo; ἐν κύργιοις RS. et Codex, sed hic superposito υ.
— 4 χάλκειον RS. — 6 ἐν στόματι omnes. « Codex 2720
ἐν στόμασι [neglectum a Schneidew. habet etiam Wech.
editio p. 143], quod præstuli. Theognis 240 : πολλῶν καί-
μενος ἐν στόμασι. De locutione vide not. ad Aristaneta
I, 26, p. 571 : πάντων ἀνὰ στόμα τῶν φερόντων. Conf.
VII, ep. 673; VIII, ep. 126 et 163. » B.

LXIII. Lemma : εἰς τὴν πόλιν ἣν πατρίδα Ἀντιμάχου
τοῦ Κολοφωνίου ποιητοῦ. Crassus error glossatoris. De
celebri carmine elegiaco *Lyde* inscripto vide nostra

Fragmenta Antimachi p. 40 seq. Epigramma codicem vel imaginem Lydes ornavit. — 1 λυδῇ et v. 3 λυδὴν Cod. Edebatur Λυδῇ et Λυδῆν. « Revocavi scriptum olim Λυδῇ, Λυδῆν. Non semper in nominibus propriis accentum retracebant. Et in hoc præsertim epigrammate idem esse debet accentus gentilis nominis et proprii, ut vere omnino dixerit poeta : Λυδῇ καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὐνομα. » Boiss. « Τῶν ἀπὸ Κόδρου est nobilissimorum hominum. Qui reliquos generis nobilitate et vetustate superabant, Κόδρου εὐγενέστεροι dicebantur παροιμιαικῶς. Vide ad Achill. Tat. p. 859. — 3. Ἀνελέξτο, legit, ut VII, ep. 471 : Πλάτωνος γράμμι ἀναλεξάμενος. » Jac. Ἐμ' ἦσαι est celebravit, ut sæpe. Nodum in scirpo quaerit Hecker. I, p. 184 : « Pro ἦσαι, quod sensu carere videtur, quum Antimachi carmen elegiacum cantatum fuisse parum sit probabile, malim ἦνσαι. »

LXIV. Lemma : εἰς Ἡσιόδον τὸν ποιητὴν διὰ τὴν εὐμουσίαν αὐτοῦ, ὅτι παρὰ τῶν Μουσῶν ἔλαβεν αὐτὴν τῶν Ἑλικωνιάδων. Soli *Asclepiadæ* inscribit Plan., ubi lemma : εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου. « Epigramma ductum ex ipso Hesiodo, Theog. v. 21 seqq. et Ἔργων 658 seq. » Jac. — 1 αὐταὶ π. μεσαμερινὰ (μεσαμβρινὰ sec. Salm.) et μοῖσαι Cod., recte Plan., a quo μεσημβρινὰ sumpsit Boiss. pro μεσαμβρ., quod edebatur. — 2. « Ἡσιόδη. Schol. Wech : Πausanias ἐν τοῖς Βοιωτικαῖς (c. 31, 4) λέγει ὡς Βοιωτῶν οἱ περὶ τὸν Ἑλικῶνα οἰκούντες, φασὶν οὐδὲν ἄλλο Ἡσιόδον πεποιηκέναι πλὴν ἢ Ἔργα καὶ τούτων δὲ τὸ εἰς τὰς Μούσας ἀραιροῦσι προοίμιον, ἀρχὴν εἶναι αὐτῶν λέγοντες. » Οὐκ ἄρα μόνον ἦν ἱερὸν γένος; ἑτέρα δὲ δόξα ἐπεκράτησε ὡς πολλὰ ποιήματα Ἡσιόδο; εἶη γεγραμῶς, τὰ ἔπη εἰς γυναικῆς τὴν ἄδόμενα καὶ ἄς Μεγάλας ὀνομάζουσιν Ἡοῖας καὶ Θεογονίαν, καὶ τὸν μὲν τιν Μελάμποδα καὶ καταβῆσιν Θησέως εἰς ἄδην μετὰ Πειρίθου περαινεῖσιν ἐν Χείρωνος πρὸς τὸν Ἀγυλλέα, καὶ ὡς αὐτὸς Ἡσιόδος μαντικὴν ἐδιδάχθη παρ' Ἀκαρνάνων. Τὴν Θεογονίαν Πausanias δὲ ἀμφιβάλλει εἰ Ἡσιόδου ἐστὶ Θεογονία ἐν τοῖς περὶ Ὀρχομενοῦ τοῦ Βοιωτίας (IX, 35, 1) φησὶ γάρ : « προσέειπὼ δὲ ὅτι φίλον τὴν Θεογονίαν. » — 3 περιπάσας ἀπογρ. Par. » B. Sed minime sanum esse versus Hermannus perspexit; nam ramus *decerptur*, non *eruitur*; et quantus ille ramus, conjuncta novem sororum opera decerpendus! Conjectura tamen egregii viri non satisfacit : ἐρεῖσάμενα περὶ πάσαι, germ. *sich um ihn drängend*, summo studio cingentes ipsum et velut incumbentes. Jacobsius Del. p. 85 : « Περὶ, absolute, omnes circum; nisi forte χερὶ legendum. » Heckerus I, p. 185, ἔρασσαμέναι περὶ πάντων, « prae reliquis poetis omnibus unice adamantes. » — 4 δάφνης et ἀκρόμενα Plan. « Conf. ad ep. 3. » B. — 5 κρήνας Brunnck; κρήνας Cod., quod servat Boiss.; κρήνης Plan. — 7 μακάρων γένος ἔργα τ' ἔμελλες probabilissima correctio est Heckeri, qui parum recte dici γράφειν πολυταῖς observavit. — 8 ἡϊθέων Cod. et Plan., correxerunt Salmas. et Davisius. Immerito fortasse in γένος repetito offendens Jacobsius κλέος legendum proposuit.

LXV. Lemma : εἰς τινὰς ἐπαίνετους ἄνδρας ἐξ (καὶ ἐξ ap. Salm.) ἐπαινουμένης πατρίδος. In cod. Mediceo *Crinagoræ* nomen adscriptum, cuius epigr. sequitur in Plan. — 1 πολυδένδρον Plan. « Lectio palatina πολυδένδρεος mihi pro planudea revocata. » B. — 2 τῆδε πόλει Plan., quo non opus.

LXVI. Lemma : εἰς Σαπφῶ τὴν Μιτυληναίαν ἐγκωμιαστικόν. — 1 μνημοσύνα cod. Athous, ut nonnullæ edd. Plan. — 2 ἔχουσι etiam Athous.

LXVII. Lemma : εἰς τάφον μητρίδος, ὃν ὁ πρόγονος στέ-

φων, συμπεσούσα τούτων ἀπέχτεινεν. *Callimacho* tribuitur in Plan. « Latinis versibus reddidit Borbonius Poemat. Expos. p. 115; gallice Larcher. ad Charit. t. II, p. 187. » Boiss. « Statuum novercæ tumulo impositam quum puer coronaret, existimans novercam cum vita etiam odium deposuisse, illa in sepulcro posita decidit in puerum eumque vita privavit. — 1 μικρὰν λίθον Cod. et Plan.; μικρὰν Bentleius; sed vide annon parvitas quoque cippi, unde nihil plane timebatur periculi, ad malitiosum novercæ animum significandum faciat. » Jac. Auscultavi Meinekio ad Callim. p. 298 : « Requiri opinor aliquid quo etiam magis pietas infelicitis pueri patescat, qui non satis habens lapidem sertis implicuisse, etiam unguentis eum unxerat. Quare scribo λιπαρὰν λίθον. Sic Erycius VII, ep. 37 : λιπαρῶ ἐπὶ σήματι. Alius XI, ep. 8 : Μὴ μύρα, κὶ στεφάνους λιθίνας στήλαισι χαρίζου. » — 3 βίον Cod., corr. Planud. — 3 κλινθέντα Cod. et Plan., « quod de statua novercæ in tumulo cubare visæ interpretor. » Jac.; sed ipse in Anal. cum Brunnckio prætulit Toupii correctionem κλινθέντα (coll. Pausania IX, 30 : ποιμὴν ἐπικλίνων αὐτὸν πρὸς τοῦ Ὀρφέως τὸν τάφον), quam recepit Meinek.

LXVIII. — 2 Φαῖδραν Plan.; φαῖδραν cod. Athous. Ionice etiam RS.

LXIX. — 1 δύσμηνος Cod.; δυσμένη; RS. « Δύσμηνη θεὸν commemorat Pollux I, 39. » *Schneidew.* Pro χάλα; si codex præberet νόος, non spernerem. Jac.

LXX. Lemma : εἰς χελιδόνα διὰ τὸ μυθεύομενον περὶ τῆς καὶ Τηρέως, ὅτι τὴν γλώσσαν αὐτῆς ἐξέτεμεν. In Plan. sine auctoris nomine. Conf. ep. 57. — 1 μινυρομένη Cod.; Πανδονίη κάμμορε Plan., ex ep. 57. — 2 τηρέως Cod. — 3 παννυμνίος et χελιδὼν Plan. — 4 παῦς Codex, correxit Meinek. p. 92; παῦ, ἐπειὶ σε Bothius; παῦσαι Plan., qui male pergit μένει δάκρυα τὰ κατόπιν.

LXXI. Lemma : εἰς δρὴν (sic) διὰ τὸ εὐσκιον τοῦ δένδρου καὶ τὴν ἀναψασιν (ἀνάψασιν apogr. Par. et Salm.) τῶν ὑπεισπυρομένων. — 2 φυλασσομένων; Cod. sec. Salm. « Sic historicus ap. Suidam v. Ἀκρατον : λέγει ἀπὸν τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα ἀποστέγειν αὐτοῦ τὴν ἀκρατον ἀκτίνα. — 3 οἶκτα φωτῶν Cod. et Plan., quod sensu iubente emendavimus, præeunte viro docto in Addend. ad Callimach. ed. Londin. 1741 [quem Marklandum esse videri Boiss. indicavit ad ep. 58]. Sic *ulmus nota sedes palumbis*, Horat. Carm. II, od. 9. » Jac. — 4 ἀκρόμενος; hic in Cod. legi videtur, qui alibi recte. « Ἐνδοί. Schol. Wech. : ἐναίριοι ἐνδοίαι αἱ διατρίβαι, οὐχ ἀπλῶς αἱ οὐποδῆποτε, ἀλλ' αἱ ὑπὲρ γῆν καὶ τὸν κατ' αὐτὴν αἶρα· ἐνθα μυθικῶς ἡ ἀρχὴ κεκλήρωται τῷ Διὶ· τὸ δὲ ἐνδοῖον ἀναλογεῖ τῷ εὐδῶ, οἷον εὐπερίω Εὐσταθίος Ὀδ. δ, (450). » B. — 5 κῆμὲ τὴν (sic) ὑμετριοῖσιν (quorum neutrum indicavit Salm.) ὑπ. κόμισαι Cod.; καμὲ τὸν ὑμετέρησι ὑπ. κόμησι Plan. — 6 φυγάδων Cod., sed superposito extremis α (φυγάδα).

LXXII. Lemma : ὅτι ἡ πρὸς Ἑρμῆν (sic) θυσία εὐκόλος, ἡ δὲ πρὸς Ἡρακλείᾳ δύσκολος· βουράγος γὰρ καὶ γαστριμαργός. « Versibus gallicis reddidit Voltarius in Dict. philos. v. *Epigramme*, cui præverat Longopetræus ad Theocr. Id. I. Vide Chardon. Roch. Miscell. t. I, p. 286; Notitt. Manusc. t. X, part. 2, p. 211. — 1. Εὐκόλος Ἑρμ. Schol. Wech. : καὶ Ὀμηρος ἐν Ἰλιάδι (ε, 491) ἐποίησε τὸν Ἑρμῆν ἐπορῆν τὰ ποιμνία καὶ τοῦτ' αὐτὸ μαρτυρεῖ Πausanias ἐν τοῖς Κορινθιακοῖς (c. 3, 4), ὅτι εὐκόλος Ἑρμῆς τιμάται, ὡς Ἡσυχίος (in Εὐκόλος) φησὶ, παρὰ τοῖς Μεταποντίοις. » B. — 2 σπενδόμενος omnes; σπενδόμενοι; verissime Heckerus I, p. 110, quod passive accipio: lac-

tus et contentus in lacte et melle silvestri dum ei libantur, in libatione lactis. Aliter Heckerus : « Ita jungo verba : χαιρών τοῖς σπένδουσι γάλακτι καὶ μέλιτι. Præpositio fere abundans et forma verbi media usu trita [sed notione alia] offensione carent. Valde dubito num recte dicatur ὁ θεός· μέλιτι σπένδεται, quum activi sit regimen θεῷ σπένδειν μέλι. » — 3. « Hercules quoque, ut ἀλεξίκακος, greges tuetur. Cum Mercurio conjungitur ep. 316. Erycius ep. 237, 5 : Χαιροῖς, Ἀλεξίδα, καὶ τάδε φρούρει αὖλια. Deinde ἓνα et ἓν sonant τινά et τι. — 5 τι δὲ πλέον, et v. 6 λύκος Cod., corr. utrumque Plan. [Melius quam Salmus. qui εἶπε λύκων, petenda præp. ex altero membro.] Themistius Orat. XIII, p. 171, C, pastoris esse dicit σώζειν τὴν ποιμήνην, βουκόλου δὲ τὸ ρύεσθαι τὴν ἀγέλην, καὶ μὴ τοὺς μὲν λύκους ἀποσοδεῖν, αὐτῶν δὲ τῶν λύκων εἶναι χαλεπώτερον. » Jac.

LXXIII. Lemma : εἰς τὸ σύστημα τῆς θαλάσσης τοῦ Εὐβοικοῦ κόλπου τὸ κατ' ἐκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Εὐρίπω γινόμενον. — 3, 4. « Junge ὅσον χεῦμα πέμπεις δανειζόμενον (pro δανείῳ) ναυαῖ τεταγμένον (i. e. τεταγμένως) ἐς τρίς ἐν ἡλίῳ καὶ (ἐς τρίς) ἐν νυκτί. [Bothius : « Dicit Euripus ventis immissis velut usuras capere a navibus quibus aquam et cursum præstat. »] Plinius H. N. II, 100 : Euripi in Eubæa septies die ac nocte reciprocantis. — 5 μαντεύω Cod. lapsu. Respexisse Antiphilus videtur ad notam illam de Aristotele fabulam, quem, quum illius reciprocatōnis causas indagare frustra conatus esset, præ pudore mortuum esse narrat. » Jac.

LXXIV. Lemma : εἰς τινὰ ἀγρόν Ἀχαιμενίδου (sic) ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον μεταγχομένον. In Plan. Luciano inscribitur, et ut hujus citatur in schol. ad Nigrin. § 26. « Gallie veritū Dacier. ad Horat. II Sat. 2, 133. » B. Qui locus latini poetæ conferendus. — 2 ἔτερον Cod. « Respexisse videtur Basilius M. In Psalm. LXII, p. 304 : Σήμερον τοῦδε ἀγρός, καὶ αὐριον ἐτέρου, καὶ μετ' ἄλλον ἄλλου. » Jac. — 3 γὰρ καίνος Plan.

LXXV. Lemma : εἰς ἀμπέλον, ἣν τράγος κατέφαγεν. « Conf. ep. 99. Vide Burmann. ad Valesii Emend. p. 117. » B. Legitur ap. schol. Aristoph. (etiam Rav.) ad Plut. 1128 (ἐπίγραμμα φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα οὐτως ἔχον) et Suidam v. Ἀσκάς· Κτήσιον. Idem argumentum tractat Leonidas Tarent. infra ep. 99 tam similiter ut alterum ex altero epigrammate expressum esse appareat, prætereaque Eveni hoc epigramma mutilum esse, quod observavit Benndorfius p. 19. Ex altero utro ducta poesis nota Ovidii Fast. I, 353 seqq. Vitis caprum se rodentem alloquitur. — 1 ὅμως δὲ τι vel δ' ἐτι schol. et Suidæ libri; sed schol. cod. Paris. ἐτι, ut Pal. — 2 ἐπιλείψαι male schol. et Suid.; illud etiam ep. 99, 6. Deinde « σοὶ τάγε, ita V. C. male. » Salm. — Celebre fuisse hoc epigramma ostendit etiam quod Domitiano accidit, Sueton. c. 14 : Pavidus semper atque anxius, minimis etiam suspicionibus præter modum commovebatur; ut edicti de excidendis vineis propositi gratiam facere non alia magis re compulsus credatur quam quod sparsi libelli cum his versibus erant :

Κῆν με φάγξ ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἐτι καρποφορήσω
ὅσον ἐπισπείσαι Καίσαρι θυομένῳ.

LXXVI. Lemma : εἰς κόσσυρον καὶ κίχλην ὑπὸ πάγης ἀρρεβέντων καὶ τοῦ κοσσύρου διὰ τινὰ τύχην ἢ καὶ τὸ μουσικὸν ἀποδράσαντος. Expressit Archias infra ep. 343. — 1 ὅσον Cod. — 2 ἱππία...πάγα Cod. « Schol. Wech. : τῇ

ἔξ ἱππείων τριγῶν γιγνομένη. — 3 ἀλλὰ μὲν Cod.; ἀλλ' ἄ μὲν apogr. Par. Quod posui. » B. Sic et Heckerus. Male Plan. ἀλλὰ τὸ μὲν x., quod legebatur; κίχλης et τοῦς Cod. — 4 δεραιοπέδας Cod. — 5 δδ' Cod. Τὸν ἱερὸν (ὄρνιν), merulam, ob cantum sic dictam etiam Rhiano XII, ep. 142, 3.

LXXVII. Lemma : εἰς Ἡραν καὶ εἰς Γανυμήδην (sic) τὸν ἀρπασθέντα ὑπὸ Διὸς· ζηλοτυπία θαυμάσιος! καὶ βλέπε μοι τὸν σεμνὸν Δία τὸν τῶν θεῶν ὕπατον παιδικοῦ καλλοῦς ἡττώμενον. In Plan. inscriptum : Ἀρίστωνος ἢ Ἑρμοδώρου. Juno Trojæ, unde Ganymedes, sævissimam ruinam minatur. — 1. Ἡρῃ Plan. « Πριομένη. Schol. W. : στρευγομένη. Admoveantur illi metaphors illustrandæ quæ notavi ad Nicet. p. 234. » B. — 2 θυμωδὸρον Plan. — 3 ἔτεκε Plan. — 4 τροία Cod.; Τροίαν Plan. — 5 ἀστός Cod., receptum a Boiss.; ex Plan. legebatur αἰετός, qui in fine ἐπι θοίναις. Non aquila ad Ganymedem rapiendum, sed vultures ad devoranda cadavera.

LXXVIII. Lemma : εἰς ἀχράδα τὸ φυτὸν διὰ τὸ πάντοτε βρῖθειν (compendio; βρῖθεσθαι Salm.) καρποῖς ὅμοις τε καὶ πεπείροις. « Lemma ineptum. » B. Recte Heckerus I, p. 88 statuit scriptum esse carmen « in arborem cui parte alieni rami inserti sunt quæque partim peregrinis partim suis fructibus onerata est. » — 1 ὁπάρ. Cod. — 3 κλάδοις Cod. et Plan., quod metro repugnat; κλαδίσι cum Lobeckio Jac., Mein. et Boiss.; κλαδεῶσι Hermannus. « quod magis poeticum. » Jac. nott. mss. : « Aliter sed perperam correxit V. D. in Museo crit. Cantabrig. vol. II, p. 313. » In fine ὑφέλκει Plan. « Aut hoc aut ἀρέλκει verum videtur. » Meinek. p. 121. Non nitide satis elata sententia; arbor prætereuntes alloqui videtur, et oblique dominum, quem non amat, vocare ἄλλον. Heckerus : « De sensu verborum ἄλλος ἐφέλκει ambigo. Explicari enim possunt : alius sibi decerpit; sive, quod malim : maturorum fructuum alio nomine dictorum alia arbor præmium fert et laudem. »

LXXIX. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν (hoc ex Salm.), διὰ τὸ πολλάκις παρὰ τῶν διεργομένων (sed ὑπὸ τῶν παρεργομένων ap. Salm.) λιθάσθαι. « Lemma falsum. Non ἀχράς loquitur, sed vitis. » B. — 1 αὐτοθελεῖς superposito εἰ Cod.; unde αὐτοθελεῖς Plan.; αὐτοθελεῖς Meinek. p. 122. — 2. « Πάντοτε vulgo junctum est adjectivo πεπείρους, post quod distinxi. » B. Schneidewinus conj. καί, σὺ δὲ μ. Codex τύπτει (sic) με. Plan. τύπτετε — 4. Nota Lycurgi Thracis facinora et pœna, Hom. II. Z, 130 seqq., Soph. Antig. 955 seqq., al.

LXXX. Lemma : εἰς ἀστρονόμους χλευαστικόν, διὰ τὸ μηδὲν ἐπίστασθαι αὐτοῦς (om. Salm.) μήτε τῶν ἐπὶ γῆς μήτε τῶν ἐν οὐρανοῖς. Alexandrino Leonidæ tribuit Brunnkhus. — 3 ἐτίκτε Plan.

LXXXI. Lemma : ὅτι καὶ νεκροὶ πολλάκις πάσχουσιν ἀναισθητα μὲν, ἀλλ' ὅμως πάσχουσιν· καὶ βλέπε τὸν Μαυρικίου τάρον καὶ τὸν Ἀμαντίου, ὃν δὲ μὲν ἐξεβλήθη καὶ κατεσκάφη, ὃ δ' ἐξεβρίφη καὶ κατεσπάρη, ὃ μὲν ἐπὶ Λέοντος, ὃ δὲ ἐπὶ Ῥωμανοῦ· καὶ ταῦτα βασιλέων· τί δ' ἂν εἴποις περὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων; In Plan. ἀδεσποτον ante Aldum. « De Nicia, Coorum tyranno, cuius cadaver e terra erutum et mutilatum est. De hoc tyranno, qui sub Tiberii regno Coorum libertatem oppressit, tradidit Strabo XIV, p. 657 et Alian. Var. H. I, 29. — 1 εἴποις Plan.; βιότου Cod.; βιοτῆς Plan., quod prætulī, ne hiatus cumlarentur. Sic ep. 113 : τοῦτο γὰρ ἀνθρώποις βιοτῆς ὄρε; Cod. καμοῦσι. —

2 ἐτέρων Plan. — 4. Ἄδης pro τύχης, τάχος dictum explicat Huschkius Anal. crit. p. 125 seq. — 5 ματοχλήσαντες Cod., recte Plan.; conf. Hom. II. Q, 566. Fortasse ex hoc epigr. sua petit Ælianus de Pausania Lacedæmonio agens Var. H. IV, 7 : οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μὴδὲ τότε ἀναπαύονται, ἀλλὰ... καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὁρμου, καὶ ἐκείθεν ἐκπίπτουσι. » Jac. Appictum siglis : σημειώσαι ὥρατον, χρήσιμον. — 6 εἰς π. Plan. Boiss. ad Philostr. Epist. p. 207 : « Est in Wecheliana, sed mendo typorum, editum διασθένεια, quod veram esse puto poetæ scripturam. Fuit enim potius διασθάνης Nicias quam δυσθάνης. » Quod nolim optimo viro excidisse, quamquam Grotius quoque idem versu lusit.

LXXXII. Lemma : εἰς ναυηγὸν ἐν τῷ λιμένι ναυαγῆσαντα διὰ μέθην. Παραίνειν (παραίνει) οὖν ὁ γράψας μὴ πιστεύειν θαλάσῃ. — 1 ἐπ' ἀγκύρῃ Cod. et Plan., correxit Jac. Cod. bis μὴ δ', de more, et ut videtur πιστεύετε θ. — 2 ἔχει Plan. — 3. « Vulgo legebatur ἐνὶ κάππασεν. Distinxi cum apogr. Par., in quo ἐνὶ κάππ. » Boiss. « Ἐς κόλυμβον pro ἐς τὸ κολυμβᾶν. Quominius natando se servaret, ebrietate est impeditus. — 5. Χοροτυκτὴ omnem Bacchi cultum significat, in quo choreæ præcipuum locum habent. — 6. *Tyrrheni* a Baccho in delphinos mutati (Hom. Hymn. VI) hanc quasi legem posuerunt, ut mare Bacchum Bacchicæ cultum odio habeat. » Jac.

LXXXIII. Lemma : εἰς κυνηγετικὸν κύνα. Quibus in nova pagina additum : ὅτι κυνὸς ἐν νηὶ ἐνυπάρχοντος καὶ τοὺς δελφίνας θεασαμένου χορεύοντας, ἔβριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάσῃ ὡς ἐπὶ θήραν, καὶ ἀπώλετο. — 2 πελάγευ; Plan., non Athous; λυθυσάγοι apogr. Par. « Distichon expressum ex Arionis Hymno ap. Ælian. Hist. an. XII, 45. — 4 ἐπὶ γῆς cod. Athous. — 6. Οὐ πάντων, non omni canum generi; sunt enim marini quoque canes, de quibus Opian. Hal. I, 374; V, 28 seqq., Ælian. H. A. I, 55, al. » Jac.

LXXXIV. Lemma : εἰς τινα νομέα θεασάμενον θραῦσμα νηὸς ἐν θαλάσῃ καὶ βουληθέντα ἐξελεύσασθαι ὕπεσπασθαι εἰς τὸν βυθόν, καὶ ἀπώλετο. — 1 πλακτὸν Cod.; ἀπ' ἀκτῆς Plan. « Junge ἐπ' ἀκτῆς cum πλακτὸν, *prope litus*. — 2 βλοσυρῆς Cod. — 4. *Adeo infesto in omnes erat animo*, ut post nautas illum quoque perderet, qui ei servandæ operam dabat. — 5 ὡδὲ κείνην (sic) Cod.; ὡ δὲ planudeæ meliores. [Bothius ὡς δὲ ἐκ.] Sic VII, ep. 76 : ναυηγὸν τάπον. — 6. Δρυμοὶ refer ad pastorem, ut *sallus* apud Latinos de pascuis etiam dictum. » Jac.

LXXXV. Lemma : εἰς τινα ναυαγῆσαντα μετὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς καὶ τοῦ μὲν πρεσβύτου τελευτήσαντος, ὁ τοῦτου υἱὸς ἐπὶ τῷ σώματι τοῦ πατρὸς βασταζόμενος διεσώθη ἐν τῇ χέρσῳ. — 2 φύσιος Plan. Φύσεως νῆα jungit Jac., explicans « non consulto delectam, sed ab ipsa natura mihi oblatam », in Delectu p. 452 « φύσεως νῆα, ὄχημα, τὸ τοῦ πατρὸς σῶμα. » Equidem jungam potius φύσεως ποθεινότερην, navem desideratiorem et jucundiorem quam quas natura præstat ex lignis quæ gignit, ac si dicat τῆς φυσικῆς ποθεινότερην. — 4. « Ὁρεϊζόμενος, quoniam patris est liberos juvare. » Jac. — 5 ἤγαγεν εἰς λιμένα; δὲ Cod., quod bene reduxit Boiss. Legebatur ex Plan. : ἤγαγε δ' εἰς λιμένας με.

LXXXVI. Lemma : εἰς μὴν ἐνδοκόντα δοτρεον, καὶ (hoc dele) τοῦ δοτρεὸς συμπύξαντος καὶ ἀποπνήξαντος (sic) αὐτόν. — 1 ἐρπηστ. Cod.; ἐρπηστὶς nonnullæ planudeæ; δῶμα Cod., corr. Plan.; λυγνοβοδός ed. Ascens. et Steph., fort.

ex Batrachom. 179. — 3 διεριοι (sic) νοθῆν Cod. Vide ad ep. 4, 1. — 4. ἐπλατάγησε intransitive; transitive in eadem re dixit Oppian. Hal. II, 194, a Jac. cit. : ἡ δ' οὐδὲν σινην δοτρεα συμπλάτγησε. — 5 ἡρόσθη Brunck. — 6 πότμον ἐπεσπ. planudeæ post Aldinam pr., ex Aldi quodam codice. Jac. : « Sensus : mortem simul et sepulcrum sibi comparavit. »

LXXXVII. Lemma : εἰς κόσσυρον παραίνεις μὴ καθίσεσθαι αὐτὸν παρὰ δρῶν διὰ τὸ ἱσοφόρον εἶναι τὸ δένδρον, καὶ ἀλίσκεσθαι τὸν κόσσυρον ὑπὸ τοῦ ἱσοῦ μᾶλλον μὲν οὖν ἐν ἀμπέλῳ καθίσεσθαι. — 1 νῦν lineæ superscriptum in Cod. — 5 τε κείνη Plan. — 6 ἐκ στόματων (sic), et οὐ superposito Codex; στόματος Plan. — 7. « Ἀνάστον, *infestum*. Sapiens noctua Æsopi de quercu quum primum e terra surgebat aves docet, ἔσεσθαι φάρμακον ἀπ' αὐτῆς; ἀφυκτον, ὅψ' οὐ ἀλώσονται, τὸν ἱζόν, ap. Dionem Chrys. Or. XII, p. 373 Reisk. » Jac. — 8 ἡ δὲ Plan.

LXXXVIII. Lemma : εἰς ἀηδόνα ὑπ' ἀνέμου ἐμπεσοῦσαν εἰς θάλασσαν καὶ σωθεῖσαν ὑπὸ δελφίνος. Et in nova pagina : ὅτι πεσοῦσας τῆς ἀηδόνας ἐν θαλάσῃ, δελφίς τοῖς νώταις ἐδέξατο ἡ δὲ καλαδοῦσα τοῦτον ἔτερπεν ἕως εἰς τὴν γῆν ἐξέπεσεν. Lusciniæ loquitur. — 2 ἐκ γὰρ Brunck., male. *Ne ventus quidem*; nam reliqua ibi infesta esse lusciniæ ostenderunt Terei Thracis in Procne flagitia. — 3 μελίτην Cod. — 6 στόματος Plan. Voce κιβάρη respicitur ad Arionis historiam. — 7. « Μούσῃσιν, nimirum Musarum ministris et in Musarum gratiam. Plinius IX, 8, § 8 : *delphinus non homini tantum amicum animal, sed et musicæ arti*. » Jac. — 8 ἀρειόνο; Cod.

LXXXIX. Lemma : εἰς γράυν τινα ταλαίπωρον καὶ πενηχρὰν, ἥτις συνελγεν τοὺς ἀπὸ τῶν θεριζόντων κίπτοντας ἀσταχυας, ἡ καὶ ἐτελεύτησεν ἐκ τοῦ καύματος καὶ κατακαύθη μεθ' ὧν συνήγαγεν ἀσταχύων. Ὡ (sic) τῆς πενίας! — « 3. Ἐκ καλᾶμης parum placet, sequente ἐκ σταχύων. Fortasse : τῇ δ' αἰ καλᾶμης; συνέριθαι, ejus olim in stipula colligenda sociæ et comites. » Jac. — 4 πῦρ καὶ ἦν Cod. et Plan. ante Aldinam secundam, unde πυρκαϊήν. « Ἀετῶν. Schol. W. : οὐχ ὕλην, φρσίν, ἔκαυσαν, ἀλλ' αὐταῖς ταῖς καλᾶμαις τῶν σταχύων. Vulgo ἐκ σταχύων (sic Cod. et Plan.), ad quod offendebar merito. Scripsi ἀσταχύων, scilicet ἐκ καλᾶμης; ἀσταχύων. — 5. Ἀπὸ χθονός. Schol. W. : εἰ καλᾶμεις αὐτὴν καὶ οὐχ ὕλη κατέκαυσαν ἄξιον γὰρ τὴν ἀπὸ γῆς τοῖς γῆς καίεσθαι σπέρμασιν. » B. Jacobsius in Del. p. 305 : « Quum hæc caussa, βροτὸν οὖσαν, non solum ad vetulam illam, sed ad omnes mortales spectet, depravatam lectionem esse suspicor et fortasse sic corrigendum : ἀπὸ χθονός εἰ βιόωσαν. Certe jungenda ἀπὸ χθονός βροτόν, e terra progenitam, *terræ progenies*, i. e. infimi loci. Eurip. Ion. 542 : γῆς ἀρ' ἐκπέφυκα μητρὸς. Excusatur igitur funeris insolentia, quod terræ filia terræ frugibus combusta fuerit. »

XC. Lemma : εὐχὴ πρὸς τὸν Ποσειδῶν παρὰ τινων πλεόντων ἀπὸ Συρίας. — 2 εὐδοίης Cod., recte apogr. Par. « Loquitur poeta de Caphareo, quem præternavigabant quæ Italian e Syria petebant. » Brunck. « At ingenti intervallo præternavigabant. Commemorantur autem in deorum invocationibus loca ubi maxime coluntur et habitare putantur. Jam Neptuni regia circa Eubœam fuit; v. Hom. II. N, 20 seq. coll. Strab. VIII, p. 386 (331 Did.). Hanc domum in fundo maris significare videtur Alpheus verbis ἀμφοικραμὴ σκόπελον, rupem fluctibus exesam, antrum undique saxis dependentibus circumdatum. » Jac. — 3 Ἄρεος πόλις, Roma.

XCI. Lemma : εἰς Ἑρμῆν τὸν ἐν Κωρυκίῳ εὐχῇ. Nota Corycus Ciliciæ. — 1 κωρύκιον Cod., corr. Brunck. — 2 οση Cod., cum scholio : νῦν τῇ θυσίᾳ.

XCII. Lemma : ἐπὶ φιλοξενίᾳ τινὸς σοφοῦ, ὃς τῷ ξενίσαντι ταῦτα προσέειπε τὰ μελῖτος γλυκερώτερα ἐπη· προσίμιον ὁ τέτις. — 3 ὡς καὶ Cod. — 5 πρώτως μὲν ἀμειβομένην δ' ἐθέλωσιν Cod. et Plan. (sed hic ἐθέλουσι), corr. Salmas., quem nunc sequitur Jacobs., σοι servans, pro quo ille σε pr. Olim dederat ἀμειβομεν cum Scaligero. — 6 κείσεται Cod. et Plan., præter edd. Ascens. et Steph., ubi μου κείσεται.

XCIII. Lemma : Ἀντ. Σιδωνίου (superposito Θεσσαλονικέως) πρὸς Πείσιωνα γενεθλιακὴ βίβλος δῶρον ἐκπονηθὲν ἐν μαῖ νικί. Est *Thessalonicensis*, cui patronus erat L. Calpurnius Piso. « Gallice vertit Boivin. in Mem. Acad. Inscript. t. II, p. 290. » B. — 3 ὁσος Cod. « de more » ; αἰοδὴν Brunckius frustra. — 4 σπεισόμενος Cod., sed recte Plan. Salmas. enotaverat πεσο. et mire conjiciebat « πεσόμενον vel πεισάμενον, quod sine dubio verum est. »

XCIV. Lemma : εἰς πολὺπουν καὶ λαγυών. Προεγράφη ἐν τοῖς πρόσθεν· καίτα δισσω. Fallitur glossator. Isidorus imitator Philium Byzantium supra ep. 14. — 1 Γύννηγος Plan. Postrema verba εἰς γῆν in Codice deesse testatur Salm. — 2 ἱκαντ. Cod. « ubique » — 3 ὁ δ' ἐφ' ἐξένησε Plan. — 5 δ' ἤγγρασαν Plan.; sed particula hic minime necessaria. — 6 ζωῆς λύτρα Plan.

XCV. Lemma : εἰς ὄρνιν τρέφουσιν νεοττοὺς καὶ ἐν χειμῶνι τούτους ταῖς πτέρυξι συνεπάσασαν, ὑπὸ χιτῶνος (sic) καλυφθεῖσαν, ἀπέθανεν (fort. συνεπάσασαν ὑπὸ χ. καλυφθεῖσα ἀπέθ. Boiss.) μέμμεται οὖν Πρόκνην καὶ Μήδειαν, ὡς τὰ ἴδια τέκνα ἀπεκταγούσας (superscripto ἀπεκτονούσας). — 1 χειμερίος Cod.; χειμερία Plan., quod in nostro exemplo recepit Jac. Deinde καλυνομένη τιτῶς Cod., sec. Salm. « τυτῶς, et correctum τιτῶς. » Plan. ut editum. — 3 οὐράνιος (superposito ν) κρύος (sic) Cod. Ob adjectivum quod non sine offensione repetitur sequenti versu Peerlkamp. in Bibl. crit. IV, p. 57 conjecit ὀρεθρινὸν κρύος, haud paulo probabilis Piccolos p. 44, Ἰρκαίνιον κρύος, i. e. Σκυθίων. — 4 αἰθέρος οὐρ. Cod. et Plan. Jacobsii correctionem necessariam αἰθήριος, i. e. ὑπαίθριος, recepit Boiss. — 5. Schol. Wech. : ἡ μὲν τὸν Ἰτυν σφάξασα τὸν παῖδα, ὀργιζομένη τῷ πατρί· ἡ δὲ Μήδεια τοῦ παῖδας, διὰ Ἰάσονος γάμον.

XCVI. Lemma : εἰς Ἀντιγένην τὸν γελωτοποιόν· παραίσεις· ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ βιωφελίᾳ. « Lepido errore lemma-tis auctor Γελῶος nomen gentile confudit cum γέλοιος vel γελῶος quod a vocabulo γέλως grammatici finxerunt. » B. In Plan. inscriptum Ἀντιπάτρου Θεσσαλοῦ. — 1 γελῶιος Cod., quod recepit Boiss.; vulgo Γελῶος ex Plan. — 2 νεύματος εἰς αἰῶνα Cod., recte Plan. — 3. Συνεργὸν ἡλακίτην, ut vidimus συνέριον ἀτρακτον VII, ep. 726, 3. — 4 ἀρκεῦ Cod. (ἀρκευ Salm.). — 5. Nomen matris.

XCVII. Lemma : εἰς Ὀμηρον τὸν ποιητὴν· ὅτι διὰ τὴν ἐπομυσίαν αὐτοῦ πᾶσα πόλις ἀντέχεται αὐτοῦ ὡς ἰδίου πολι-
του. — 2 ἐκ βαράθρων Cod., lapsu. — 3 στεφάνησι π. Plan.; στεφανῇ τε Cod. Athous. — 4 ἡδὲ τὸν ἐξ Cod. et Plan.; ἐξέδον Brunckius « eleganti emendatione. Alpheus sequitur eos qui Hectorem ab Achille circa moenia urbis tractum dixerunt, ὑπὸ στεφάνῃ, ut Euripidem, Virgilium. Vide Heynium Excurs. XVIII ad Aen. I, 483. » Jac. — 6. Κοσμεῖται, ornat ut suum. Ἀμφοτέρῃ γῇ, Europa et

Asia, antiquis totus terrarum orbis; conf. ad VII, ep. 296, 1.

XCVIII. Lemma : εἰς Σοφοκλέα τὸν τῶν τραγωιδιῶν ποιη-
τὴν ἑκαῖνος δι' ὅλου τοῦ ἐπιγράμματος. Non est in Plan. — 1 διασσοί τε Cod., corr. Brunck. — 2. De *Atreo* Sophoclis vide p. 336 seqq. ed. Didot., ubi hic locus inprimis commemorandus et expendendus erat. — 4 βύβλα χαρο-
τυπῆς Cod., corr. Heringa. — 5 ἐπεὶ τρ. Cod. corr. Brunck.; κατήνεσαν Cod.; κατήνεσαν conj. Reiskius, qui ταγόν σε τρ.

XCIX. Lemma : εἰς τράγον καταβεθρωκότα ἀμπελον, πρὸς ὃν ἐκείνη ὅτι πάλιν ἡ ῥίζα ἀνήση (sic) ἔτερον κλῆμα βο-
τρυφόρον, ἵνα σοι θυομένῳ στείλῃ ἐπιδώμιος. Vide ep. 75 ibique nott. — 3 τῷ δ' Codex, sed haud dubie præstat ἡ δ', quod proposuit Jac. et recepit Benndorfius p. 19. Plan. male τείρε, κάκ. — 5 γλυκὺ in Cod. omissum supplevit Plan.

C. Lemma : εἰς Δῆλον τὴν νῆσον ἑκαῖνος, ὅτι ἐν αὐτῇ ἐγε-
νήθη ὁ τε Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμις. Et in nova pagina : εἰς
Δῆλον τὴν νῆσον, τὴν τροφὸν Ἀρτέμιδος· καὶ Ἀπόλλωνος.
Carmen oppositum epigrammati Antipatri Thessalonicen-
sis quod infra legitur n. 408. — 1 λητούς Cod. Jungenda
ὠρμίσατο ἀσάλευτον. Res nota. — 3 * Ματίου (cum vitii
nota) Cod.; μὰ τεοῦ (eraso c) apogr. Par.; μὰ τεοὺς Plan.;
θεοὺς ed. Steph. « Δέσποιναν, numen insulae quod simul
cum ipsa insula intelligendum; v. Bæckh. ad Pindar. Ol.
VII, 13, p. 169. » Jac. — 4 δαίμονος Cod., alterum Plan.
Ἀντιπάτρου, in epigrammate modo citato et ante hoc le-
gendo. — 6 ἀρτεμι...λέγει Cod., utrumque cum v fini su-
perposito; ἡ σε Plan.

CI. Lemma : εἰς Μυκλήν τὴν Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου
πόλιν, τὴν ποτὲ πολύχρυσον, νυνὶ δὲ ἐρημον οὖσαν καὶ μηδὲ
ἶχνος πόλεως σώζουσιν. In Plan. *Antipatro Thessaloni-
censi* inscriptum. — 1 ἐν * ὀνόματι Cod.; ἐν ὀνόματι Plan.,
in quibus vocibus non semel erratum. Hecker. conjiciebat
ὀλίγαι μόνον ὀνόματι. In fine αὖ δέ τε Cod. — 2 οὐ πολλῶν
Cod. et Plan., correxit Jacobs., Heckerus sine γ coll.
VII, ep. 472, 12; πολλῶν Brunck. et Boiss.; πολλῶν γ' Her-
mannus olim. « Πεδίων. Schol. W. : ὅτι πᾶσαι εἰς ἔδαφος
καταβέβληται. » B. — 3 ὀλην Cod.; παρεργόμενός τε Cod.
et Plan., correxit Stephanus; nec vi sua caret particula,
nam εἰσέρχεσθαι ille non poterat urbem solo æquatam.
Μυκλήν vocativo Scaliger et Brunck.; μυκλήν; e Cod.
affert Salm. — 4 αἰπολίου depravatam esse apparet. Pro-
babiliter Jacobsius ἔγνωκα, σκοπέλου vel ἔγνω, γεῦ, σκο-
πέλου παντὸς ἐρημοτέρην, coll. ep. 29, 2, de iisdem Myce-
nis : εἰ καὶ ἀμαυροτέρῃ παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου. Heckerus
malebat οἰοπόλου, ut Hom. II. N, 473 : χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ,
sed πεδίου, quod jubebat, ex versu 2 non potest intelligi.
— 5 ἡ πολ. Cod. Γέρων, scil. αἰπῶλος. Nolim eripi poetæ
scitum illud αἰπολικὸν μήνυμα, de urbe quæ adeo eva-
nuīt, ut locus indicandus esset a caprario, « qui in de-
sertis ἐσχατιαῖς et saxosis sæpe regionibus greges pascere
solent » (Jac.). Sed ereptum ivit Piccolos meus, scriben-
dum proponens Ἀργολικὸν μήνυμα, monument de la co-
lère des Argiens, qui Mycenæ solo æquarunt. — 6 τῇδ
Cod. « pro more ». Κυκλώπων. « Schol. Wech. : ἐτεταίχι-
στο γὰρ κατὰ τὰ αὐτὰ τῷ ἐν Τίρυνθι (an addendum ὀρυ-
τηρῶ) ὑπὸ Κυκλώπων· ὅθεν οὐδ' ὑπ' Ἀργείων ἀλῶναι ἠδυν-
ήθη· ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην ἐξέλειπον Μυκηναῖοι τὴν πόλιν
ἐπιλιπόντων σφᾶς τῶν σιτίων· ὅτι ἀνοθεν τὸ Ἀργος οἱ Κύ-
κλωπες κατῴκησαν, Θρακικὸν γένος ἀπὸ Κύκλωπος βασιλεῶς
λεγόμενον· πλείονες δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Κουρήτιδι· ἥσαν δὲ ἀρι-

στοι τεχνίται, οἵτινες ἐτείχισαν τὰς Μυκῆνας· ἐγχειρογράφους καλούμενοι Κύκλωπες· συντιθεμένων τῶν περὶ Προΐτον καὶ Ἀκρίσιον, ὥστε τοῦ μὲν Τίρυνθος [Προΐτον], τὸν δὲ Ἀκρίσιον [Ἀργούς] ἀργεῖν, καὶ πρὸς ἀλλήλους ὑπόπτως ἐχόντων, τειχιζόνσι τὰς πόλεις οἱ ἐγχειρογράφοι· Κύκλωπες. Ex scholiis ad Eurip. Or. 953 quædam emendavi, in his ἐγχειρογράφοις pro edito ἐγχειροάστοις. Idem Sch. W. : τὸ ἐξῆς· γέροντις εἶπεν· ἡ πολυχρῦσος πόλις Μυκῆνη. Καὶ Ὀμηροῦ· δὲ εἶπεν (Il. N, 180)· πολυχρῦσοιο Μυκῆνης. Conf. epigr. 103. » B.

CII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Μυκῆνην, καὶ ὅτι πρὸ τῶν Ἀτρεΐδων Περσέως ἐγχεράτιζε. — 1 ἀκρέτολις Cod. « Conf. ep. 104, 2. Περσῆος. Schol. W. : Περσέως ὁ τῆς Δανάης· τῆς Ἀκρίσιου ἐδασίδευσεν Ἀργεῖ, ἀπωσάμενος Προΐτον τὸν ἀδελφὸν Τίρυνθα κατοικεῖν συγχωρήσας· ἀπὸ τούτου τοῦ Περσέως τοῦ Πέρσα· κληθῆναι λέγει (an λέγεται?). Ὅτι τοῦ βαρβάρου τοῦ· Ἕλλησιν ἐπιστρατεύσαντος, Ἀργεῖοι μετὰ τῶν βαρβάρων ταχθῆναι ἤξωσαν, ἅτε ὄντων ἀπογόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν· οἱ μὲντοι Ἀργεῖοι ἐπηγγειλάντο συμμαχεῖσιν τοῖς Ἕλλησιν, ἐὰν τι μέρος τῆς ἡγεμονίας αὐτοῖς συγχωρήσειαν· οἱ μὲν οὖν συνέδροι διεσάφησαν, εἰ μὲν δεινότερον ἡγοῦνται στρατηγὸν ἔχειν Ἕλληνα ἢ δεσπότην βαρβάρων, καλῶς αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν· εἰ δὲ φιλοτιμούνται λαθεῖν τῇ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίᾳ, ἐπρασάν πεπραχότας ἐπιζητεῖν τηλεκαύτην δοῶσαν. In posteriore scholii parte sequutus est auctor Diodorum Sic. XII, 3, unde nonnulla feci correctiona, v. c. διεσάφησαν pro vulgato διεσάφισαν. » B. Αἰθέραιο, quod æra carpebat tenerum *et* *dentibus alis*, ut loquitur Ovidius. — 3 ἀνείσα Cod., sed recte Plan. « De verbo ἀνείσαι s. ἀνέναι, *agrum non colere*, quod potissimum fiebat agro aliquo diis consecrato, unde *consecrare*, dixit Valchenar. ad Herodot. II, 65. — 4. Δαίμονες, de Manibus Priami apud inferos. Vide Lenep. ad Phalar. Epist. 20, p. 104, ubi de defuncta muliere : τὸν ἐκαίνης δαίμονα. » Jac.

CIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν Μυκῆνην, καὶ ὅτι τὴν τύχην ἀλλάττεσα μηλόδοτος γέγονε καὶ βούνομος· ἡ τὴν πολυθρύλητον Ἴλιον ἐκπορθήσασα (inire literæ· ἡ superposito ei). In Plan. eidem cui præcedens poetæ tribuitur, ultimo disticho ob vitiosam scripturam omisso. — 1 τῶν ἀτρεΐδων Cod. « Conf. schol. ad ep. 101, 6. » B. — 2 γενεῆς Cod. A Jove originem habere erodebantur Atreidae. — 4 πότ' (sic) ἡμιθ. Cod. — 6 τῶν ἐπ' ἡμοὶ μ. σύνουμ' legebatur; τῶν ἐν ἡμοὶ μ. τούουμ' Heckerus I, p. 321, in quibus necessarius articulus, τῶν ἐπ' ἡμοὶ autem, si in marmore legeretur, intelligerem de magnis rebus olim in arbitrio et potestate Mycenarum sitis. Comparat Jac. epigramma in Græciam, Anthol. Lat. III, 1 :

Fama manet, fortuna perit....
Exigua ingentis retinet vestigia famæ.
Et magnum infelix nil nisi nomen habet.

— 7 * Δαον (literæ α superposito) ἀνα μέσει με μελημένον Cod.; correxit Salmasius, fortasse etiam Grotius, qui noverat hoc distichon. — 8 μῆν· ἐθ' Cod. (calami lapsu Salm. οὐκίτ). Veteres *ne vestigium quidem* Mycenarum superfuisset tradunt. « Sensus : tu, Ilium, exstas sive superes, nec superes Priami, sed etiam urbs es. De qua re sæpe poetæ latini. Cassandra ap. Propertium IV, el. 1, 55 :

Illa tellus
Vivet, et huic cineri Juppiter arma dabit. » Jac.

CIV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν καὶ εἰς τὸ Ἄργος καὶ

τὴν ὅλην Ἑλλάδα, καὶ ὅτι ἐσθίσθη τὰ τῶν ἡρώων ὅτινες ἐπὶ Τροίαν ἐξεπόρθησαν (sic). — 1 οὔσα Cod. « Ἑλλὰς hoc loco pro urbis nomine accipiendum et Achillis patria; v. Strab. IX, p. 659, C, et schol. Hom. II. B, 683. — 2. Mycenæ; conf. ep. 102, 1. — 3. Sic Cod. et Plan. Si est ἐσθίσατε, Mycenæ et Argos urbes dicuntur exstimasæ nomen et laudem heroum, qui inde orti Trojam everterunt : quod absurdum. Si est ἐσθίσατο, aoristo medii vis passiva tribui debet, quam vim non habet. Jos. Scaliger emendavit ἐσθίσθ' ἦρ., quod ob elisionem literæ ἡ non potest ferri. Rectius scripseris ἐσθίσθ', ab ἐσθρν, *exstintat estis, peristitis*; quo admissio, verba ἡρώων κλέος pro appositione habenda sunt. Illæ urbes enim, Argos et Mycenæ, ut ab heroibus inde ortis splendorem acceperunt, ita vicissim heroibus gloriandi materiam præbuerant. Hoc sensu κλέος ἡρώων bene de his urbibus dicitur. Ἔσθην pro ἐσθίσθη, ut ἀπίσθη pro ἐπαύσατο, illustravit Rulink. ad Tim. p. 40. Sic ep. 178, de Rhodo insule : ἡδ' ὁσεννυμένας με. — 4 ἤρψαν Cod., corr. Plan.; θεοῶν uterque, corr. Bruck. — 5 ἐστὶ πόλις; Plan. Αἱ δέ, sequente verbi persona secunda, pro ὑμεῖς δέ. Ceterum poetice magis quam vere Alpheus, quum Strabo quidem VIII, p. 578, Argos et superes ac primum post Spartan locum obtinere dixerit. » Jac. — 6 εὐμήκω· ἀγέλα (superposito) Cod.; εὐμήκων Ascensius.

CV. Lemma : εἰς πύον κλασθεῖσαν ὑπ' ἀνέμων ἐν ὄρεσι, μέλλουσιν δὲ κατασκευάζεσθαι ναῦν. Simillimum quod supra vidimus ep. 30. — 2 γευσσμένην Plan.

CVI. Lemma : εἰς ναῦν πυρποληθεῖσαν ἐν γῇ, ἣν οὐ δαίφθειρε θάλασσα. — 1 μ' ἀνέριζε Plan. — 2 κειρομένη Cod. « Metaphora ut ap. Catullum IV, 9, de phaselo, qui *ante fuit comata silva*. — 3 ῥόνα; Plan. Ἐπ' ῥόνα; jungendum cum verbis ἐν γῇ. Jac. — 4 γενομένην Cod.

CVII. Lemma : ὁμοίως εἰς μικράν ναῦν ἐρίζουσιν ἐπ' ἐπλοῇ (recte apogr. [et Salm.] εὐπλοῇ. Boiss.) ταῖς μεγάλαις ναυσίν. In Plan. *Antipatro Thessalonicensi* tribuitur. — 1 ποντοπορεύσαι Cod. — 3, 4. « Θάλατταν πᾶν ἴσον. Hoc vult : ad mare ejusque casus nihil interest, parva sit navis an magna; non enim a mensura ejus, sed a fortuna pendet utrum servetur nec ne; exere fluctus magna frangunt, minoribus parcent navigiis. — 5. Πηδάλια, nam majores naves pluribus interdum clavis instructæ erant; vide Suidam in Πλοῖα. » Jac

CVIII. Lemma : εἰς τὸν Δία τωβαστικόν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἐρωτος. In Athoo cod. junctum cum ep. 39. « Gallicis verbis reddidit Longopetræus ad Moschuia p. 204 = 460. » B. — 2. « Ap. Achillem Tat. I, 1, Amor in tabula picta ἐπίστραπτο ὡς ἐπὶ τὸν Δία καὶ ὑπεμειδία, ὥστε αὐτοῦ καταγελῶν ὅτι δι' αὐτὸν γέγονε βούς. » Jac.

CIX. Lemma : εἰς ἀσπίδα στρατιώτου, ἐν ᾗ καὶ ἐν πόλεμοις ἐσθῆς, καὶ ναυαγίας ἐπλευσε μετ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ σχεδῆς νηάμενος. Argumentum a Zosimo et Theone tractatum supra ep. 40, 41, et aliis. — 1. Meinekius p. 217 requirit conjunctivum, vel futurum λέξω τί σε. — 2 ὅκλις. Cod. — 3 εἶτε ἐκ Cod. et Plan., quod optime correxerit Meinek., vel, si malis, εἶτε βέβαιον. Πόντου σκάφος etiam ep. 31, 3. — 4 ὀλλυμένους Cod., ultimis superposito η. — 5 ἐν δὲ θεῷ. Plan. — 6. Ὅπλον non raro, ut *arma*, generali notione tutamenti aut instrumenti.

CX. Lemma : παραίνεσις εἰς τὸ βιοῦν (ᾗν ap. Salm.) ἐν αὐταρκείᾳ. Ζῆτε τὸ μέτρον τοῦ ἐπιγράμματος. « Quod vult

inquiri metrum est phalæcium. Latinis ac Gallicis versibus reddidit Moneta Opp. Sel. t. I, 179. » B. In marg. siglis ὠρεῖον, χρήσιμον. — 1. Βαθυλήτους, ex Hom. Il. Σ, 550. — 2 πολύχρυσος οἶα Γύγης Bentleius ad Horat. Carm. II, od. 17, 14, secundum Archilochi illa: Οὐ μοι τὰ Γύγεια τοῦ πολυχρύσου μέλει. Recte Brunck. : « Quum ἀρούρας epitheton habeat, substantivo ὄδον bene jungitur πολυχρύσον et utrumque ad Gygen refertur, qui fuit dives et agri et auri. » — 3. Fabricius Macrinum imperatorem dici putabat, sine idonea causa. — 4. « De sententia μηδὲν ἄγαν vide not. ad V, ep. 299. » B.

CXI. Lemma : ἔπαινος Θρακῶν, ὅτι γεννωμένων μὲν ἀνθρώπων οὐδύρονται, τελευταίων δὲ χαρμόσυνα καὶ τελατὰς ἀγούσιν. — 1 τίς Cod. « Schol. W. : Περὶ τοῦ ἡθους τοῦτου μέμνηται Πλάτων [Axiocho § 10] καὶ Ἡρόδοτος Ἱστοριῶν I' (c. 4). Adde Fischer. ad Axioch., et quæ apposui in Anecd. t. I, p. 19; t. V, p. 294 et 492. » B. — 4. Μόρος idem qui θάνατος.

CXII. Lemma : εἰς τινα μαντευσάμενον περὶ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἑὸς κόσμων ἐκπαθήσεται χρόνων (i. e. *annorum*). Ex hoc epigrammate expressum ἀδελφον quod legitur VII, 157. — 1 τρεῖς Cod. — 3 οἱ δ' ἐπὶ τοὺτους Cod.; οἱ δὲ ἐπὶ τοῦτοι Plan. « Ex Jacobsii conjectura ἢ scripsi pro οἱ. Non habet οἱ quo possit referri; ἢ referatur ad βιοτῆς, repetito ὄρο; cum Νέστορι. » B. Imo : *Nestor sibi habeat*, ut ep. 39, 3 : Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα. Lennepio p. 230 « ἐνιανυτοῖ posse intelligi » videbatur. In Addendis ad Pal. Jacobs. malebat : εἰ δ' ἐπιστός τις Νέστορι. De re idem : « Nimirum vitam dicit veram vitam, quæ juvenilis ætatis tempore continetur, sive ἄνθος ἀρίστον ἡλικίης quod vocat poeta alterius epigrammatis. »

CXIII. Lemma : εἰς τινα ὑπὸ κορέων τὴν νύκτα κακῶς ἀπαλλάξαντα. Lusus verborum valde jejunos. — 1 μ Cod.; μον Plan. Correlationem qualis in χόρις est seri modo poetæ admiservunt, nec tulit Passovius hac scribens, alio quidem admissio vitio, quod ab accentu vix excusatur :

Ἄγρι κόρου κόριες κορέσαντό μου· ἄλλ' ἐκορέσθη
ἄγρι κόρου καὶ τὸς κόριας ἐκορέσας.

CXIV. Lemma : εἰς παιδίον μέλλον χρημνίζεσθαι ἀφ' ἡμελῶν κεράμων, ᾧ ἡ μήτηρ παραστᾶσα καὶ τὸν μαζὸν ἐκ τοῦ ὀπισθεν δαίτρεα, τοῦ θανάτου ἐβρύσατο. Idem argumentum Leonidæ vel Archiæ infra ep. 351. — 2 μοῖρα Cod. et Jac.; μοῖραν Plan.; μοῖρα Boiss. et Salm.; μοῖραι Passovius et Friedemannus p. 305. — 3 ἐξόπισθε μ. μετέστρεψε Cod., recte utrumque Plan. — 4 ἐγκαχάριστο Cod. et Plan., compositum sine exemplo et (quod majoris momenti est) sine ratione; egregie L. Dindorfius in Thes. ἐγ κεχάριστο.

CXV. Lemma : εἰς τὴν ἀσπίδα Ἀχιλλέως, ἣν ἔλαβεν Ὀδυσσεὺς παρωσάμενος Αἰάντα. « Historia de Achillis scuto post Ulyssis naufragium fluctibus ad Ajacis tumulum delato. Narrabant novæ Trojæ cives, τῆς ναυαγίας Ὀδυσσεὶ συμβάσης, ἐξενεχθῆναι κατὰ τὸν τάρον τὸν Αἰάντος τὰ ὅπλα, Pausan. I, 35. — 1 ἀσπίδ Cod., « ut solet fere ante apostrophum. » Idem ἐκτορος. — 2 ἡ Cod., ἡ duobus punctis notato pro accentu; ἡρε Jac.; εἰς Plan., Brunck. — 4 ὤμισεν Cod., « vel ὤμασεν » Salm.; ὤμισεν (cum spatiolo) apogr. Par.; ὤρμισεν Plan. « Post hunc versum in Cod. legitur primus versus epigr. sequentis, cum lem-mate, sigla initiali et numero; post unius versus lacunam initio et fine habentem signum defectus vel depravationis, sequitur ultimum distichon hujus epigr. Post illud tres

reliqui versus ep. 116. Hic error ita propagatus in Planudeam, ut ibi postremum nostri epigr. distichon hoc loco omisum sit, versus quintus autem legatur post primum versum epigrammatis 116. » Jac. et Pauls. Correxerat jam Salmas.

CXVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν ἀσπίδα ὁμοίως ὅτι τοῦ Ὀδυσσεὺς ναυαγήσαντος ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Αἰάντος ἢ θαλάσσης ταύτην ἐξήνεγκε, δείξασα τὸν ταύτης ἀξίον ἀσπιδιώτην. Lemma codicis RS. : εἰς τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως ἐκρίφεντα παρὰ τὸν τοῦ Αἰάντος τάφον ἀπὸ θαλάσσης. Qui distichon totum ep. 115, 5 et 6 habere videtur; in Athoo solus exstat v. 5. — 3 sic Plan.; αὐτόν σε καλέουσα Cod. et RS.

CXVII. Lemma : ἐπὶ τῷ τάφῳ Ἀχιλλέως ὅτι (ὅτε ap. Salm.) Πύρρος τὴν Πολυξένην ἐσφαγίασεν, ἥνικα ἡ ταλαίπιορος Ἑκάδη ἐπὶ τοῦ ἰδίου κόλπου τὸ αἷμα τῆς θυγατρὸς ὑπεδέξατο. — 3 πολυκλαύστοι Plan. — 5 εὐένιος Cod., recte Plan. — 6 φθιμένης Cod.; φθίμενος Plan., quod merito prælatum est. — 7 ὠδύσσα Cod. Legebatur ἐμὴν ὠδύσσαο νηδύν, sed verbum ubique struitur cum dativo; Schæferi correctionem recepit Jac. Νηδύς, ut *venit*, de sobole.

CXVIII. Lemma : ἐπὶ τὸ ταχὺ τὸν βίον παρέρχεσθαι. « Est inter Theognidea v. 527. Et cum nomine Theognidis in Anthol. Plan. p. 33 Wech.; unde fuit receptum in supplementum Planud. editionis Jacobsii n. 10. » B. Besantini nomen etiam in vett. editiones Stobæi ingruit Flor. CXVI, 11. — 2 sic Codex; sed præstat ἀπονισομένης Plan. et Theogn. Schol. Wech. : γράφεται καὶ ἀπανισταμένης.

CXIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τινι ἀρχοντι· παραίνεσι; εὐγύνει τοὺς κόλακας. Παλλὰδᾶ. Sic Jac.; sed Pauls. abesse hoc nomen a Codice monet; falso, quum exstet in apographis et Gothano et Parisino. Salmasius autem : « Ad oram Codicis repositum nomen Παλλὰδᾶ. » Plan. Besantini. — 4 ὡς μαλακοὺς corrigit Bothius, perperam.

CXX. Lemma : εἰς φαῦλον καὶ ἀχάριστον τοῦ αὐτοῦ (sic), altero nomine præmisso, quod habet Plan. qnoque. — 1. « Πῖθος τετρημένος. Theophrastus Char. 20 : τοὺς φίλους αὐτοῦ εἶναι τὸν τετρημένον πῖθον· εὐ ποιῶν γὰρ αὐτοὺς οὐ δύνασθαι ἐμπληῆσαι. Quam proverbialem dicendi formulam attigi ad Anecd. t. II, p. 297. Phrynichus Appar. p. 69, inter proverbia quædam ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων habet et εἰς τετρημένον πῖθον ἀντλεῖν. Gregorius Naz. t. I, p. 184 :

Τετρημένῳ κοθεῖς δὲ
Πῖθον κακῶς ἐπαντλεῖν
Τὰς ἡβονὰς ἀπλήστως.

Soror Turcaret de fratre : *il jette tout par les fenêtres, dès qu'il est amoureux; c'est un panier percé.* » B. Jac. horum Lucretii meminif, III, 948 :

Nam si grata fuit tibi vita ante acta prior, que,
Et non omnia pertusum congesta quasi in vas
Commoda perfuxere atque ingrata lateriere,
Cur non ut plenus vitæ convivia recedias?

CXXI. Lemma : ἀδελφον ἐπὶ τινι ἢ τίνος ἐστίν. Iterum legitur in Codice infra post ep. 339. « Vertit et illustrat Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 402 seq. » B. Qui de homine hæc accepit, cujus origo inter Spartam et Salaminem disceptabatur. Grotius arborem, Bothius lauream intelligebat. Sed egregie, ut plerumque, Jacobsius : « *Ænigmatis speciem habet epigramma.* » Quod ænigma facile divinavi. Est *hyacinthus*, cujus originem alii ad magnum Ajacem (πρό-

μαχον), alii ad Myacinthum Amyclæ filium (ἡθεον) referebant. — 1 σπάρτης Cod. hic, σπάρτας altero loco, quod posuit Boiss., et sic voluisse videtur poeta. — 2 κλαίω iterum recte altero loco Codex; respicitur ad αἶαι vel ὤ in illo flore delineatis. Hic scriptum est κλειώ, de quo natus Bothius.

CXXII. Lemma : ἀδίσποτον εἰς χελιδόνα τέττιγα καταπίουσιν τὸν μουσικὸν μέμφει. Δισσῶς καίται. Iterum legitur post ep. 339, cum hoc lemmate : Εὐήνου εἰς χελιδόνα τέττιγα κατεσθίουσαν. Hoc loco in nova pagina : μέμφεται τὴν χελιδόνα ὡς καταπίουσιν τὸν τέττιγα, δικαίως ἄμφοτεροι γὰρ ὦδοι. « Huc facit Plutarch. Mor. p. 727, E, de hircundine : σαρκοφάγος ἐστὶ, καὶ μάλιστα τοῦ τέττιγας λερούς καὶ μουσικοῦς ὄντας ἀποκτίνουσι καὶ σιτίζεται. Clemens Alex. Strom. V, p. 660 : διώκει δὲ καὶ τέττιγας τοῦ μουσικοῦ, ὅθεν ἀπωθεῖσθαι δίκαιος. — 1. Ἀτρίς, ob notam de Philomela fabulam, ut ab Erichthonio prognata. Μελίσθερα, melle nutrita et propterea mellitum vocem fundens. Sic Theocritus I, 146 :

Πληρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πληρές τοι σγαδῶν.....
.... τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰρ φέρτερον ἄδεις.

Probabiliter Wakefieldus καλὸς [καλῶ] καλόν, ob versum 3. — 2 post τέττιγ lacuna est in Codice, sed altero loco versus integer item ut ap. Plan. Epitheto significantur aviculæ pulli, aviculæ ipsæ. Quod ut jejunum non ferens Brunnchius τέττιγ ἀπτήσιν. [Salmas. adscripserat : « Melius τέττιγ ἀπτήσιν, pullis implumbus. »] — 4 ξένον εὐξείνα Cod. hoc loco, recte altero. Conf. variet. ep. 117, 5. Ἀ ξείνα, quod per ætatem tantum visa existimatur hirundo ex peregrinis regionibus adventare; nec aliter, ut videtur, de cicada censebant. Sequentia male interpolata in Plan. ἄρινὸν ἡρινά vel ἡρινά, ubi Valck. ἡρινὸν εἰρινά. [In cod. Reg. 1773, ubi hoc ep. vidi : ἡρινὸν εἰρινά.] — 5 κούγι Cod. utrobique; minus graviter οὐγι Plan. — 6 ὀλλυσθαί Cod. altero loco; στόμασι hic. Æschylus ap. Plut. Mor. p. 286, C :

Ὅρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύσι φαγών; » Jac.

CXXIII. Lemma : ἀδίσποτον εἰς αἶγα τυφλώττωσαν, ἣν ἐκέντησεν ἀγρᾶδος ἀκανθα καὶ ἀνέθλεψε. Iterum legitur post ep. 353, cum lemmate : τοῦ αὐτοῦ (scil. Λεωνίδου) ἐπὶ αἰγὶ τετυρωμένη, κεντηθεῖσα ὑπ' ἀγρᾶδος καὶ βλεψάση. « Addidi nomen Leonidæ Alexandrini ex apogr. Par. loco posteriore. Addi etiam potest Antiphili nomen ex Planudea. » Boiss. « Commentarii loco sit Ælian. Hist. anim. VII, 14 : ὅταν αἰεὶ νοσήσῃ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιβολῶθέντα αὐτῇ, πρόσσεισι βάτω, καὶ παραβάλλει τῇ ἀκάνθῃ τὸ δμμα νύξαι αὐτό· καὶ ἡ μὲν ἐκέντησε, τὸ δὲ ὕγρον ἐξεχώρησεν, μένει δὲ ἀπαθής ἡ κόρη, καὶ ὁρᾷ αὐτῆς. Plinius H. N. VIII, 50 : oculos suffusos capra junci puncto sanguine exonerat, caper rubi. » Jac. — 1 εἰθονίης hic Cod. a pr. m., deinde correctum ἐκ χδοίνης (sic), omisso sub χ puncto; altero loco ἐκ δοίνης, ut Plan. Quod recte explicuit Henr. Stephanus : « Capella dicitur ex cibo suo seu ex victu lucem oculorum esse consequuta, quod illud ipsum, quo vescebatur, ejus pupillam pupugerit. » — 3. Ἀκανθα quod vocatur ἀγρᾶς, documento est intelligi ἀγρᾶδον spinam, non *pirastrum*, nec proprie loqui poetam versu 1 : quamquam ἀπιον quoque silvestre annotant esse ἀκανθᾶδες. — Post v. 4 unius versus lacuna in Cod. Sed mire Chardonis manu hæc adscripta versui secundo : « In Palatinis membranibus recte lacuna est post primum versum hujus epigr. Salmas. »

CXXIV. Lemma : ἀδὴλον ὑπὸ τίνος, εἰς δάφνην τὸ φυτόν,

Lemma Plan. : εἰς δάφνην ἀξίνην κομπομένην. « Codex correptus et ἀγαμίννεται, Plan. πεπόρευτο et ὅτ' ἐμίννεται. Ex utraque lectione versus concinnavi, hoc sensu : dum Phæbus abest, Mars cum Daphne rem habuit. » Jac. Qui ἀναμίννεται. Sed vel ob sententiam tangendum non erat ἀναμίννεται. Corruptum αἰ non tam recens quam esse creditur, et de ætate versiculi non constat.

CXXV. Lemma : ὅτι οἱ Κελτοὶ παρὰ τῷ ποταμῷ Ῥήνῳ δοκιμάζουσι τὰ ἐαυτῶν τέκνα γεννώμενα ἂν γὰρ ἀποπύσῃ ταῦτα ὕδωρ, ὡς νύθα (sic) ταῦτα καὶ οὐ γνῶσια ἀποπύπουσι. « Lemma in codice 2720 (RS.) : εἰς Ῥήνον ποταμόν. De illo Celtarum more egi pluribus ad Theophyl. Simoc. Epist. 10, p. 236. Adfert Jacobs. [præter Juliani Imp. Or. II, p. 81, D, Epist. 16, p. 383, D] versus Georgii Pisidæ : Γενὸς ἀκαστῆς Ῥελτικῷ Ῥήνῳ πλέον Γενοῦ δικαστῆς, qui versus observabatur Theodoro Hyrt. scribenti Epist. 37 : γένος μοι τοῦ Κελτικῷ Ῥήνῳ δικαστῆς ἄρρεπέστερος. Conf. Walz. ad Arsen. p. 387. » B. — 1. « Ζηλῆμονι, epitheton hominum ad fluvium translatum; omnis enim ille mos e ζῆλον τῆς Gallorum ortus videtur. » Jac. — 3 et 6 καὶν RS. — 4 ὀλισθήσῃ διαλωτῶν, superposito κώπων Codex; ὀλισθήσῃ etiam RS.; ὀλισθήσας Plan., quod post Brunnchium præterierunt Boiss., Both. et Schneidewin. — 5 νηπίαχον Cod. et RS.; νηπίαχο; Plan.; προγεύς RS.; codex Aldi προγῆς, Jacobs. πρῶτόν τε χεῖρ. — 6 ὅλκε νέον Plan. Αἰγός, iherus, paterfamilias. — 7 ἐσθθήσῃ Cod. et Plan.; rarius ἐσθθήσῃ servavit RS. et alius quem vidi cod. Regius n. 1773. Recepti auctore Schneidewino, qui « Sic tenui interdum discrimine ἐπιδεῖν et ἐσθθεῖν, ἐπακούειν et ἐσακούειν usurpantur. In nostro autem carmine accedit ut præpositio suam sibi vim servet integram : *insuper* videre. » — 8 κρυμμένον Cod., RS.; ἐλεγγιγᾶμου omnes, fortasse præter cod. Athoum, corr. Scaliger. Nihil mutavit in græcis Boiss., annotans : « Servavi ἐλεγγιγᾶμου, etsi sciam quam probum sit ἐλεγγιγᾶμου, quod fuit e conjectura editum. » — 9 μὴ δὲ μετ' RS.; εἰλεῖθ. idem, Athous et Gudianus; εἰλεῖθ. Pal. et Plan. — 11 τί μήσετο Cod.; τιμήσει RS.

CXXVI. Lemma : εἰς Κλυταιμνήστραν ὑπὸ Ὀρέστου ἀναρριμένην. — 1 πῆ Cod. — 2 γ. ἡσ' Codex; ἡς RS.; ἡ σ' Plan. « Scaliger transponebat ἡ γαστήρ σ' ἐλόχ., quod est paulo frigidius, meo quidem iudicio. Meinekius [Schneidewinus] legit γαστήρ μὲν σ' ἐλόχ., et id debile; Jacobs. [in Pal.] γαστήρ ἐκ σ' ἐλόχ., laboriose, ac [ad Anal.] γαστρός ἡ σ' ἐλόχ., genitivo bene, ipso pessime vocabulo, et ad id tacita ductus Brunnchii lectione γαστέροι. Inveni in apographo Codicis Pal. γαστήρ ἡ; ἐλ., quod quidem idem esse videtur edito ἡ σ' ἐλ., literis male in unam syllabam contractis; sed quod, ob similem fere sonum literarum δ et σ, possit etiam legi γαστήρ ἡδ' ἐλόχευσεν, ἀνεβρέψαντο δὲ μαζοί, aptissima utriusque membri consecutione. [Hoc recepi. Schneidewinus infortissima cacophonia ἡδ' ἐλόχευσέ σ'.] Ceterum ex præmissis tentaminibus Brunnchianum, hodie quidem mihi plus reliquis placet, in quo nativa est maxime γαστέροι; repetitio, tum nativa quoque in tanto motu mutatio syntaxeos, ἀνεβρέψαντο δὲ μαζοί. » Boiss. ad Tzetze Alleg. p. 296.

CXXVII. Lemma : εἰς πρεσβύτας διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς δέυχολους καὶ πικρούς. Iterum legitur in cap. XI post ep. 441, cum lemmate : εἰς γέροντα δέυχολον, idemque est in RS. « Epigramma Palladæ ingenium sapit. » Jac. Boiss. : « Schol. Wech. : Ἀντιπάδου; (Stobæi tit. CXVI, 13) :

[Σφόδρ] ἐστὶν ἡμῖν ὁ βίος οἷον προσφερής.
Ὅταν ᾗ τὸ λοιπὸν μικρόν, ὅσο; γίνεται.

Quod quum videatur falsum, si ad omnes extendatur senes, praefero alterum lemma: Εἰς γέροντα δέυγολον. Neckeria in Miscellaneis: « *les vieillards sont comme les tins; ils se corrompent ou se perfectionnent.* » — 1. « Elumbibus numeris quodammodo medearis voce μικρὸν post ἂν posita. » Jac. — 3 sic RS. et Cod. altero loco; hic οὕτως ἀπαντῶν, Plan. οὕτως ἀντλ. — 4 γίνεταί Plan.

CXXVIII. Lemma: εἰς δράκοντα ἐκπύοντα ποταμὸν ὅλον. — In apogr. Par. junctum cum epigr. sequenti, ut et in Plan. — 2. Sic dixit Statius *pulverulenta flumina*. Conf. mea ad Philostr. Her. p. 562. » B.

CXXIX. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. Et in nova pagina ad v. 4: εἰς τὸν ἐν Πυθοὶ δράκοντα. Et in marg.: εἰς τὸν αὐτὸν δράκοντα. Lemma Plan.: Νέστορος εἰς τὸν Πύθιον δράκοντα. — 1 τὸ δ' ἦν ἐπὶ RS. et Plan., ἦν in Codice omis- sum. — 2 ὁ διψ. omnes; ὁ Boiss. ex ed. Wech.; γίνον Cod. superposito ultimis εἰ. — 3 κρησσοῦς et v. 5 κρησσὸν Cod.; uno σ RS., Plan., edd.; illud reducebat Boiss.; εἰ- σώρεν una voce RS. In marg. Cod.: ἡ αὐτὴ ἔννοια. Num- meri impediti. « In Κρησσοῦς ultima vi arseos producitur, nisi forte scribendum: πᾶς δ' ἄρα οἱ Κρησσοῦς ἔσω βέν. » Jac.

CXXX. Lemma: εἰς λαίαν (sic) βαστάζουσαν ἀμπελον καὶ θλιβομένην. « Olea, Palladi sacra arbor, vitis complexus deprecatur. — 1. Ὡρίδω, ambiguum verbum, ut *urgeo*, de quo Mitscherlich. ad Horat. Carm. I, od. 5, 2. » Jac. — 2 ἀρετὴ Plan.

CXXXI. Lemma: εἰς πεύκην ὑπὸ ἀνέμων (ἀνέμου ap. Salm.) κλασθεῖσαν ἐν ἕρεσιν καὶ μετὰ ταῦτα ναῦν γενοῦσαν. Idem argumentum ep. 376. — 1 υἱέτιος Cod. « Βλωθρὴν πύον, vid. ad ep. 233, 6. » B. — 2 ἐκεκύλισσε Cod., sed recte codices Plan. ap. Brunck. — 4. Horatius in eadem re: *Audax omnia perpeti gens humana*.

CXXXII. Lemma: εἰς Ἰνπόλυτον καὶ Φαῖδραν τὴν Θη- σίως γυναῖκα· καὶ δι' ὃ μὲν διὰ σωφροσύνης, ἡ δὲ δι' ἔρωτα ἐπιτέτησεν. « Est in Stobaei Ecl. tit. 5, p. 136 Schow. » B. Scriptum fortasse in tabulam pictam. Hippolytum et Phaedram exhibentem. Jac. — 4 δ' ἀγανὴ πίνεν σωφρο- σύνη Cod.; in apogr. Par. est δ' ἀγνή, ap. Salmas. δ' ἀγανή.

CXXXIII. Lemma: ἀδέσποτον· ἀδελον (sic)· εἰς τὸν μελ- λοντα δις γαμεῖν παραίνεσις. « Gallice vertit Chardo Koch. Miscell. t. III, p. 74, et multis illustrat. — 1. Schol. Wech.: Τρωάνητος ὡς Στοβαῖον (an εἰς Στ. melius παρὰ Στοβαῖω. Slob. LXVIII, 8; ap. Welcker. fr. 12, p. 41) »

Δύ' ἡμέραι γυναϊκὸς εἰσιν ἡδισταί·
Ὅταν γαμῇ τις κακίτερη τεθνηκυῖαν. »

Boiss. Διώκοι cod. Athous.

CXXXIV, CXXXV. Lemma: εἰς τὴν τύχην καὶ τὴν ἐλπίδα· δι' αἰθέρα πράγματα ἀμφότερα, καὶ δι' οἱ πρὸς ταῦτα κεχρ- νώτες ἑαυτοῦς διαπαίζουσιν ὥστερ ὀνειρώσσοντες· ἀποτρέ- πεται οὖν ἀμφότερα διὰ τῆς τοῦ παραινέσεως. « Ἀδέσποτον » ὡρίζω δ' ἐπὶ Παλλαδᾷ ἐστὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας. Cui inscribe- bant Brunck. et Jac., qui in Add. reduci jussit ἀδελον: « nam meliores versus pangebant Palladas. Sepulcralibus accensendum puto. Defunctus sibi gratulatur quod For- tunae et Spei ludibriis non amplius expositus sit. » Jac. Eadem sententia et partim verba in epigr. 49 et 172, quo- rum nostrum videtur amplificatio esse. — 2 ἐπιτρέπομαι in apogr. Par. — 3 μερόπεισ Cod. Πολυπλανεῖς transitiva

ΛΗΤΟΛΟΓΙΑ. II.

signif. — 5 ὡς ἐν ὑπὸν Plan.; οἷα τε ὄντα Cod. — 6 πολυ- ὄντα Cod. Ἐβρε, κακὴ γλῶσση ex Hom. II. Θ, 164. — 7 παί- ζοιτε, ἴτε (I. Salm.) θέλοιτε οὐς Cod.; παίζοιτε, στρογγυλοῦ- ὄσους Plan. Jacobsii correctionem ex Addend. p. LVIII recepit Boiss. — 8 εὔροιτε Cod. « Post hunc versum epi- gramma 135 inchoavit Jacobsius [cum Brunckio], sed contra Codicis ipsius fidem, in quo continuatur sine di- visione undecim versuum series. Sequutus sum Codicem, quum ex ipsa separatione nihil prorsus rediret lucrī. Sed servavi numerum, propter receptum morem numeros ci- tandi Jacobsianos. Post decimum versum undecimus se- quitur in Codice et editione: »

Γράψε τίς· οἶδε θεός· τίνας εἵνεκεν· οἶδε καὶ αὐτός.

Illum delevi; est enim lus glossatoris qui de auctoris nomine et poematioli scopo hærebat. » B. Idem sensit Jac. de versu 11. Versus 9 et 10 absunt a Plan. — 10 οὐδὲ φι- λοῦσα harelatur Bothius: « *ne cupiens quidem plus esse quam πλάνη.* »

CXXXVI. Lemma: Κύρου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἥνικα ἔμελλεν ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς πόλεως, ἥρην· ὃν εἶπε πρὸς αὐτὴ τῇ πύλῃ τῆς ἀκροπόλεως. Consularis et, ut videtur, præfectus urbis Constantinopoleos, inprimis gratus Eudociæ Au- gustæ, Theodosii junioris conjugī, qua Hierosolyma præ- fecta dignitatem suam amisit et in exilium abire coactus est. In Plan. ἀδελον. « Tanquam *Moschi* hos versus Theo- critis subjunxit Valckenar. p. 380. Priores versus expressi sunt ex Nonni Dion. XX, 372: »

Αἶθε πατήρ μ' ἐδίδαξέ μετὰ κλόνον ἔργα θαλάσσης,
ὧς κεν ἀεθλεύσαιμι καὶ ἱχθυολοεῖν ἐς ἀγῶνα. »

Jac. — 6. Conf. ad VII, ep. 708, 3. — Sequitur in Codice initium idyllii Theocritei XX: Εὐνίκα μ' ἐγέλασε, cum hac nota in marg.: τοῦτο οὐκ ἐπιδεικτικόν, ἀλλὰ ἐρωτικόν. Κακῶς οὖν ἐνεαυθα κείται.

CXXXVII. Lemma: Ἡμίθερος (sic Boiss., quasi n. propr.) αἰτήσας Ἀδριανῶ τῷ βασιλεῖ (sic, sed recte Plan. Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα) τροφήν. Alterum lemma in marg. — 2 ἡμίτομον Cod.; ἡμίτονον Plan. inde ab Aldina altera. Bilem move- rint Imperatori illa μὲν ridicule repetita et inagno non minus ridicula.

CXXXVIII. Lemma: εἰς τινὰ νέον μὲν ὄντα πέννητα, γη- ρασάντα δὲ πλοῦσιον γενόμενον. — 3 οὐδὲν εἶχον Cod., corr. Plan.

CXXXIX. Lemma: εἰς μιμάδα γηράσασαν καὶ καλλωπι- ζομένην, ἥτουν (εἵτουν Boiss.) ἀλειφομένην τὰ τῶν γυναικῶν μαργανεύματα. — 1. Conf. Virgilio Copam init. — 2. Salmas. ex Nonno Dion. XLVI, 122, affert de eodem crotalo: δι- ζυγὶ χαλκῷ (al. παλμῷ) οἷα γυνὴ παίζουσα χοροῖτυπος. — 3. « Quum verbum desit quo ὑποκλέπτων referatur, dubi- tari nequit quin unus alterve versus intercederit. Rem- minime salvam præstat Gesneri conjectura κτεῖς μὲν ὅπ. » Jac. Boiss.: « Forsan, sumta Gesneri et Reiskii conjectura κτεῖς: Κτεῖς μὲν ὑποκλέπτει π. » Bothius tentabat τῇ μὲν ὑποκλέπτειν, *ut hoc modo celaret.* — 4 δμματος αὐρῇ Cod., corr. Brunck. « Multa de oculorum stibio pingendorum artificio, quo vividiores fiant ac magis radiant, congesti ad Philostr. Her. p. 580, ubi de Paride dicitur quod τὸ δμμα ἐγγράπτο. Monui etiam ad Naumachii v. 67. Alia plura videsis ad Philostrati Epist. 40, p. 112 seq. » B. — 5. Ἀχροὺς αἰδῶς, i. e. *impudentia*, monente Reiskio; nam

pudori proprium est erubescere. — 6. « Ἀγλατὴ νόθη de cerussa accipio, qua illa etiam sinum illinebat. Στέφειν pro ornare passim obvium. Κεκάλυμμένα, sub strophilio condita. » Jac.

CXL. Lemma : εἰς δοῦλον τινὰ τυκτηθέντα παρ' αὐτοῦ, διὰ τὸ μὴ ἐπιδοῦναι σέλλιον (σελλίον Boiss.) ἐν ἀκροάσει. Ficta esse a glossatore illa *verbera* videntur ex male intellecto verbo θώρηξε versu 4, neque (quod Jac. observavit) ullo modo apta sunt voci πολύμητις. Scitum aliquid commentus poeta præsentes tum exhilaraverat, quibus causam exponit, rem ipsam scientibus. Ac bene Jac.: « Mutilum esse hoc epigr. Brunckio asseveranti non credo. » — 1 χαλκοπέπταν Cod., corr. Brunck. (Vide Spitzner. var. lect. ad II. A. 629. Jac. nott. mss.) *Heliconis* πρόθυρα Gesnerus interpretabatur de auditorio, in quo acroasis; sic etiam glossator cepisse videtur. « Cui interpretationi licet color conciliari possit ex alio epigr. byzantino, ubi bibliotheca οἶκος Ἑλικωνος vocatur, Ruhnkenius tamen sine hæsitacione corrigit ἐνὶ προθύροις Στελιχωνος, in *vestibulo Stitichonis* patroni. Idem Piersono in mentem venerat, et Medenbachio. » Jac., qui in Palat. Gesneri explicationem præfert. Illud haud dubie verum in latinis certe posui. — 2 τίς Cod. Fateor mihi verba ὑπὲρ νόστοιο non satis patere. — 3 ἐπιθήρον Cod. « Μογιόντι, lasso. » Both. « Reiskius ἀοιδῶ. Sed alterum potius, *recitationis fulcimentum*, de sella sua dixerit Claudianus, ut ænigmatum acumen eficeret. » Jac. — 4 θώρηξεν δὲν Cod., correxit Reiskius. « Apogr. Par. τρυφερά μεσθώρηξεν δὲν. Sed invenisse puto librarium μεν θώρ. nam ep. 142, 2, pro κέλευθε exhibet etiam κέλεσθε. » B.

CXLI. Lemma : εἰς ληθαργικὸν καὶ φρενοπλήγη, ὅτι μαχρασμένοι ἀλλήλους ἴσσαντο. Lessingii de hoc epigr. iudicium v. Opp. t. VIII. p. 437 Lachm. — 1 παρακλίστη Cod., corr. Plan. « Sic VII, ep. 680, 2 : ἐνθάδε νῦν μετὰ τέρμα βίου φίλῃ παρὰ πατρίδι καίται. De re Plinius H. N. XXVI, 72 : *phreniticos somnus sanat; e diverso lethargicis excitare labor est.* » — 2 ἀπεσιδάσαν Cod. — 6. Ἰπνῶ, i. e. εἰς ὕπνον. Sic III, ep. 12, 1 : βάλε γαῖῃ. » Jac. Plan. ὕπνου.

CXLII. Lemma : εἰς Πᾶνα παρὰ ὁδοπόρων ἐστῶτα ἐν ἴνι πηγῇ. Intellige *viatorum verba* ad Panem. — 1 δικέρων apogr. Par.; νυμπίων Brunk. — 2 λέλογχε conj. Brunck.; γέγηθε olim Jac. « Verba nondum sanata. » Heck. I, p. 195. — 3 ἄμμι Cod. Διδω, non *petram*, sed pro *λιβάδα*. Notus usus accusativi sine præpositione.

CXLIII. Lemma : εἰς Πρίηπον ἢ καὶ Πᾶνα ἐστῶτα; ἐπ' αἰγιαλῷ μᾶλλον δ' εἰς Ἀφροδίτης ἀγαλμα. Hoc verum. Expressum ex sequenti ep., quod conf. Venus marina loquitur. — 1 λιτός μοι Plan. — 4. « Εἰς ἐμέ. Erat igitur sacellum in portu positum, vel ad stationem navigantibus tutam. — 6. Sic vocabula a ventis ad amoris negotia translata et alibi et cap. V, ep. 17, quod conferendum. » Jac.

CXLIV. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ εἰς Ἀφροδίτην ἀγαλμα ἐστῶτα; ἐπ' αἰγιαλῷ καὶ ἀποσκοποῦντος πρὸς τὸ πέλαγος. « Pro ἐστῶτα est ἐστὸς male in apographo : v. not. 443 ad Zachar. Mytil. Male τὸ ἐνεστὸς pro τὸ ἐνεστώ; proposuit v. d. ad Tatian. 26. » B. Ἐστῶς etiam Salm.; ap. Jac. compendium vocis ἐστῶτα, quod tuetur sequens ἀποσκοποῦντος, ut τοῦ ἑσῶνου vel ναυομίsson esse videatur. Benndorfius p. 38 : « Hanc inscriptionem, etsi conjecturæ memores, referre audemus ad Veneris statuam acrolitham (λιπαρὸν ἑσῶνον v. 4), quam Patris ἐν τειμένει Ἀφροδίτης (οὗτος ὁ χώρος

v. 1) prope mare (ἀμφὶ δὲ πόντος v. 3) fuisse tradit Pausanias VII, 21, § 10. » — 1 ὅπσι φ. scribendum arbitratu Heck, I, p. 118, sine ulla necessitate. — 2 ὄρεῖν Plan. — 4 δειμαίνῃ Plan. præter tres editi. vetustissimas; λαμπρόν Cod. et Plan., sed in hoc bis positum epigramma et altero loco legitur λιπαρόν, « quod cum Brunckio recepi, quum λαμπρόν ex v. 2 repetitum esse appareat. » Jac. In verbis πόντος δεκόμενος ἑσῶνον λιπαρὸν participium referas ad v. 2, ubi vicissim Venus λαμπρόν ὄρεῖ πέλαγος; minime vero ad verbum δειμαίνει.

CXLV. Lemma : εἰς Διογένην (— γένῃ Salm.) τὸν κύνα καὶ Κροῖσον τὸν Αὐδῶν γνῶμη θαυμαστός. — 4. E Pactolo. — 5 πλείω Cod. « Hoc dicere videtur : Etiam nunc quam tu plus *spatii* occupo, omnes quippe opes meas mecum habens, te nihil prorsus afferente. Corrigebam πλείων πόρος, *opes plures* quam tu. » Jac. Sed στρώσσα; ostendit poetam de τόπῳ πλείων cogitasse. Hoc vel simile epigr. sic expressit Ausonius, n. 54 :

Efflegem, rex Cræse, tuam, ditissime regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus.
Constitit utque præcul, solito majore cachinno
Concussus dixit : « Quid tibi divitiæ
Nunc prosunt, regum rex o ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior?
Nam quæcumque habui, mecum fero; quum nihil ipse
Ex tantis tecum, Cræse, feras opibus. »

CXLVI. Lemma : εἰς Ἑλπίδα καὶ Νέμεσιν. — 1. « Brunckius qui scripsit *εἰπευτε* perdidit operam. Frequenter cum prima persona repetitur proprium loquentis nomen. Demosthenes Orat. I in Steph. p. 223 : Στέφανος... τὰλῆθ' ἐμαρτύρησα. Homeri et Hes. Certamen p. 154 : δῶρόν τοι Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα. Alia dedi in Class. Diario t. XX. p. 305. Sic Achilles de se in Iliade Ω, 520 : Ἀνδρὸς εἰ ὀφθαλμοῦς ὅς τοι πλέας τε καὶ ἐσθλοῦς υἱέας ἔξενάρηται. Ibi est mala varietas ἔξενάρητε. Posset et capi εὖνους pro adjectivo : « *Quum tibi sim benevolus, Spem et Nemesin in eadem ara collocavi : illam ut spes (spes enim hominibus jucundum est) ; hanc, ut nihil eorum quam speraveris habeas* » (possessio enim bonorum plerumque malum est quæ homines obcecet et inani replet tumore). Schol. Wech. : τὴν μετριότητα δεδήλωκεν εἰ γε ὁ μὲν πνέμενος ἐλπίζει, ὁ δὲ πλουτῶν ἐνθυμείται τὴν Νέμεσιν ἐμποιεῖν εἶναι τοῖς εὖ πράττουσι. B. Buher. : « Carmine latino vertit Vavassor, Epigr. p. 137. » — 2 ἴνζ μῆζιν ἄγν Grævius et Brunck. « Quæ probabilis (?) emendatio, non certa. Nemesi enim secundum vulgarem opinionem, fructum bonorum hominibus invidens, impedire videtur ne, quæ nos adepturos esse speremus, nanciscamur Conf. Æsopi epigr. X, n. 123. » Jac. Imo Εὖνους ille, animo natus benigno, sed plerosque homines cupidos, ingratos et injustos expertus, mente ipsissima illa quam dicit hæc duo numina dedicavit. Scitum distichon et integerrimum.

CXLVII. Lemma : εἰς γέφυραν ἣν ἐποίησε Ξενοκλῆς ὁ Αἰνίδας. *Simonidi* tribuitur in Plan. Cereris Eleusiniæ pompa ducebatur per pontem Cephisi, qui ad Eleusinam violentior ruebat, teste Pausania I, 38. Hinc γεφυριστὴν et γεφυρισμός. Et ad hunc pontem carmen referebat Casaubonus. Sed in insula Rhodo quoque Cerere in Proserpinem sua habuisse mysteria Jacobsius innotuit, ut Atticum illum pontem a Xenocle Lindio fuisse extractum minime possit affirmari. — 1 ὦ bis Meinek. « Ὡτ' sic Callimachus H. in Lav. 13 : Ὡτ' Ἀχαΐαδες. De quo loco obiter animadversionem proferam. Qui Achæiadas excitat

poeta, jam exclamavit v. 4 : Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθέ Πεισιγιάδεσσι. Et a versu 5° ad 13um de cura Minervae circa equos quos ipsa sedulo, antequam balneum intret, irgat a sudore et spuma, pulcherrimam digressionem pergit, quae quum videatur alienissima a poetae scopo, suspicor esse adscribendam lavatricibus, quas compellabat. Eas urget ut procedant ad Inachium Minervam expectantur. Respondent se perventuras tempore ad flumen, et ita ut deam expectent, non ab illa expectentur, quum tantum curae primum omnium equis impertiat. — 2 μηδ' vulgo. Απογρ. μηδ'. Dedi μηδ'. » B. — 3 sic Cod.; τοῖον Ξενοκλῆς; γὰρ ὁ Plan., in quibus Ξενοκλῆς Brodæus et Brunck. « Aut hoc probandum, aut quod malim τοῖον γὰρ Ξενοκλῆς τόδε Αἰνιδίος. Exemplis brevis syllabæ ante λ productæ, quas Jac. affert, nihil efficitur, quum brevem syllabam in arsi habeant. » Meinek. p. 149. Bothius ὁδε Αἰνιδίος, quod admittendum esset, si de statua vel monumento τοῦ γεφυροποιοῦ ibi posito constaret. In fine Cod. ἀσφαλῶς ὕμνιν, alterum Plan. — 4 ποταμοῖο Cod.

CXLVIII. Lemma : εἰς Ἡράκλειτον (sic) τὸν φιλόσοφον καὶ Δημόκριτον. « Ejus epigrammatis veteres Ursini, Velii ac Lucinii versiones exagitat H. Stephanus suamque proponit Pseudocic. p. 30. » Boiss. « De Heraclito et Democrito Seneca De ira II, 10 : *Heraclitus quoties prodierat, et tantum circa se male viventium, imo male pereuntium viderat, flebat, miserabatur omnium qui sibi læti felicesque occurrerant... Democritum contra ajunt nunquam sine risu in publico fuisse; adeo nihil illi videbatur serius eorum quæ serio gerebantur.* Hodie autem epigrammatis auctor dicit vitam multo largiorem flendi ridendique præbere materiam; seque meditari quomodo in medio inter utrumque illorum philosophorum collocatus, ridenda rideat, deploranda fleat. — 1. Brevis syllaba in cæsura facile evitari poterat, si poeta scripsisset ὁ βίος πολλὸν ἐλαινότερος. » Jac. — 5 καὶ πόσις; Cod. lapsu, in fine περιμνω [sine acc.].

CXLIX. Lemma : εἰς Ἀριστείδην πένητα, ὃς βίος ὅλος ἦν ἐπὶ δαμαλιν καὶ πρόβατον (sic) ἅπερ ἐν ἡμέρᾳ μὲν ἀπώλεσεν. Hoc et sequens epigr. de Aristide, unius ovīs et vaccæ unius possessore, unde omnis ei victus; quibus perditis vitam suspendio finivit. Scite arbori, ex qua se suspenderat, affixum poemation fingitur v. 6. — 1. Βοκίρριος; quid sit, nemo dum explicuit. Improbabiliter Grotius pro patronymico habuit. Gentile potius nomen hic latet, quod Jac. suspicatur. — 2 ἀπορίην Cod. sec. Salm. « Εὐπορίην εἶπεν, in hac sua paupertate tamen nihil amplius requirebat. Genitivi non pendent, quod quis putet, ab ἀπό, sed ab εὐπορίην. Sic XI, ep. 365 : ἔττα καὶ σταχῶν ἀρθότος εὐπορίη. — 3. Αὐτῷ pro τῷ αὐτῷ. Conf. ad VII, ep. 532, 6. » Jac. Φθόνον deorum vel sortis dicit.

CL. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀριστείδην τὸν ἐλαινότατον. Iterum legitur infra ep. 255, et *Philippi Thessalonicensis* inscribitur, primo tantum disticho ab hoc diversum. Quod distichon : Ἡρήμιε πολὺν ὄλεον etc., alteri præferendum et totum epigr. Philippo adscribendum censet Brunck. Conf. Hecker. I, p. 220 seq. Etiam in Plan. bis positum eadem varietate. — 3 sic Cod. altero loco; ἔκτανεν, ὡδὶ τὴν (sic enim distinguendum) hic et Plan. — 5 ὄγ' om. Cod. altero loco; λυγώσας Codex hic cum Plan., altero loco κηδύσας.

CLI. Lemma : εἰς Κόρινθον τὴν πόλιν, ἥνικα ταύτην οἱ Ῥωμαῖοι ἐπόρθουν. — 4. Σισύρται, ab antiquo rege Sisypho genus ducentes, nobiles matrones. — 5. Senecæ locum adscripsit Jac., Epist. 91 : *Non vides quemadmo-*

dum in Achaia clarissimarum urbium jam fundamenta consumpta sint, nec quidquam exstet ex quo appareat illas saltem fuisse. — 6 ἐξέπαγε πτόλεμος Plan. — 8 ἀλκ. hic Cod., alibi ἀλκ. Boiss. : « Schol. Wech. : τοῦτο δὲ φησι διὰ τὸ χεῖρ ἐν ταῖς τοιαύταις ὁρνεῖται ταῖς ἀκταῖς· δοκοῦσι δὲ μάλιστα διατρίβειν ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ὡς καὶ διττοὺς αἰγιαλοὺς ἔχοντι. Ἡγήσανδρο; δὲ περὶ αὐτῶν τάδε λέγει : « Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φεθωνία, « Αἶθη, Μηθώνη, Ἀλκίππη, Παλλήνη, Δριμῶ, Ἀστερία· αἱ « μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ὑπ' Ἡρακλέους, ὡς καὶ Πίν- « δαρος (Nem. IV, 44) μαρτυρεῖ, ἐβρίσαν αὐτὰς εἰς τὴν « θάλασσαν καὶ ὑπὸ Ἀφροδίτης ὀρνίθες ἐγένοντο. Vide similia in Arsenii Violetto p. 40. Conf. Darnald. in Misc. Obs. t. IV, p. 446, 1. » *Halcyones* hic translate, quæ querulo cantu aliquid deflent.

CLII. Lemma : εἰς Ἴλιον τὴν πόλιν. Expressum ex Antiphili Byz. epigrammate n. 156. — 2 ζαμενῆς (pro δεκάτης;) Plan. edd. antiquissimæ; ἐτάλασεν Cod. — 4. Hoc in mentem vocat homericum ἑλύνον δόλον, de muscipula, Batr. 115. — 5 ἀπρεῖδαν Cod. — 6 ἐρεπτόμαν Cod., corr. Plan.

CLIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν τὴν πολυθρόλλητον Ἴλιον. — 1 seqq. modo πῆ, modo πῆ; Codex. Idem πτόλι sec. Salm. — 2. « In Cod. esse videtur κραστα. Victimarum crania templis ornandis adhiberi solebant. In nonnullis veterum templis hujusmodi taurorum et ovium crania, veteris consuetudinis symbola, inter metopas conspiciuntur sculpta. — 3. Ἀλάσαστρα, vasa unguentaria; nam in alabastro unguenta optime servari existimabantur. Vocibus ἡ πάγχρυσος ἑσπερί; respici videtur donum Minervæ ab Hecuba et ceteris matronis oblatum, Iliad. Z, 293. — 4. Hæc de Palladio. — 5. Χρονίη χύσις, temporis lapsus; metaphora ducta a fluminibus. — 7. Τόσον, in tantum, hac tenus. » Jac.

CLIV. Lemma : εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς; τῆς ἐν Ἰλίῳ. Bis legitur in Plan., semel ἀδέσποτον. — Urbs Troja Minervæ iræ impotentiam exprobat, quod propter unius Paridis judicium totam urbem everterit. — 1. Χρυσανγεί, ut sunt ap. Euripidem εὐστύλων ναῶν χρυσῆραις θρηγκοί, Iph. T. 128. — 2 ἀ τλάμ. Cod.; ἡ τλήμ. Plau. (Quod edebatur. Dorica restituit Boiss.) — 3. Ἀπεδρέψω. *Decerpenti* verbum fortasse cum respectu ad malum ab Agathia usurpatum. — 5 θνήσκειν Plan. et edd.; ἀσμερον Cod. — 6 τὰς πάτρας Cod.; τῆς πάτρης Plan. et edd. Comparavit hæc Casaubonus ad Strabon. IV, p. 278, B, de providentia disputantem et Paridis item Helenæque exemplis utentem.

CLV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, καὶ ὅτι Ῥωμαῖοι ἐκείθεν αὐξήσαντες ἀναπέδωκαν τὴν ὕβριν ταῖς τῶν Ἑλλήνων πόλεσιν. Troja loquitur. — 1 τίς; et γελᾶσθ; Cod. — 2 ταῦτ' ἐτάλασσα Plan.; τύχα Cod. De ipsa Sparta vide supra VII, ep. 723. — 3 πεύθεο δαρδανικοῖς (superposito οἱ) Cod.; πεύθεο δαρδανικοῖς Plan. « Scripsi πένθεο. Aliorum πένθεο optimum quidem est [et tenui]. Sed πένθεο corrupto vocabulo proprius. Nec mediæ vocis raritas morari debet. » B. — 4 αἰνεᾶδων Cod. « Junge δαρδανικοῖς σκήπτροις Αἰνεαδῶν. Gloriatur urbs, quod Dardanorum imperium ad Romanos transierit, quibus jam orbis pareat, νένευκεν, quod verbum hoc loco dictum ut de animalibus quæ capite inclinato jugum recipiunt. — 8. Jugum pro illata injuria merito illis impositum. » Jac.

CLVI. Lemma : εἰς τὸν δούριον ἵππον, ὃν Ἐπειὸς κατασκεύασεν. — 1. Λόγον intelligendum esse de insidiis

manifestum est per se et coll. ep. 152; at δακτύλῳ non dum modo, sed falsum esse recte iudicavit Jacobs, qui ex Agathias loco pro ξύλινον illatum putat, malit etiam: Δουράτειον Τροίης; δέρεαι λόγον. Videndum an in re tam nota et omnibus trita Antiphrastus hoc sibi sumpserit ut breviter δεκίτη dixerit eum qui τῷ δεκάτῳ ἔται structus erat dolus. « Schol. Wech.: "Ὁμηρος τοῦτον τὸν πῶλον « δούριον » ἐκάλεσεν (imo δουράτειον dixit Homerus). De equo durio vel durateo vide ep. 152, 4; XI, ep. 259. 3; mea ad Philostr. Her. p. 473; Stanl. ad Agam. 834. » B. — 2. « Recte explicat Opsopceus: *silentibus Græcis probe armatis gravidum sive plenum*. Ut Philippi de Medenbach emendatio per se minime contemnenda, ἡλικίης, non sit necessaria. » Brunck. — 4 ὑπὲρ νότου Cod. et Plan., corr. Jacobs; δλη Plan. — 5 μάτην Plan. « Ἀπόλοντο τόσος στρατός. Sic Philostratus Her. p. 142: ὁ στρατός ἀθυμοὶ ἦσαν. Conf. ibi not. p. 450. » B.

CLVII. Lemma: εἰς τὸν ἔρωτα, ὅτι οὐ θεός, ἀλλὰ πάθος μανίας ἐμπλεον. Sed pars modo hæc est argumenti, quod ita exponit Jac.: « Cædes fuit commissæ, matre una cum puero interempta; vir, hujus cædis auctor, capitis damnatus, lapidibus obrutus est. Susplicari licet causam cædis zelotypiam fuisse. Sed quidquid est, poeta hinc occasionem arripuit Amorem, ut deo indigna patrantem, impetendi. » Jac. — 1 θεὸν x. Cod. teste Salm., qui addit: « Forte, θεῶν. » — 3. « Gladium poeta Amorem manibus tenere ait respectu habito ad cædem illam. Interrogandi notam recte posuit Brunck. » Jac. Boiss.: « Forsan οὐ θεὸς ἐν παλάμαις κατέχει ἔριφος. Quod dici potuit, etsi sit Amoris gladio armati exemplum. » — 4 θεοδμήτου Cod., primis superposito i, ut esset theodmētou, quod recepit Boiss., non explicans. Legebatur ex Plan. θεοδηλήτου, quod HSteph. vertit *deorum noxa illata* cædes. Illud dictum videtur ut a Pindaro θεοδμήτων χρεός de hymno. In fine μειφονίας Cod., superposito η. — 5 αὐταῖς Plan. — 6 ποιμένος Cod. lapsu. — 7 Ἀτῶν Hermannus. Jacobus οὐτ' Ἀρῶς; οὐτ' Ἀτῶς. « Vide Schæfer. in Thes. Steph. Didotiano sub Ἀτῶν; p. 924. » B. Ubi nihil ad nostram rem. — 8 λεύσομεν Cod.

CLVIII. Lemma: εἰς κόρας τρεῖς κλήρω λαχούσας ποῖα πρώτῃ τεθνήσκει. Articulus initio positus intelligi non potest nisi statuas carmen subscriptum fuisse anaglypho, mortuam cum sodalibus duabus representante. Ex v. 5 apparet in tecto plano domus luisse puellas. — 1 τρισσαι ποτὲ et ἀλλήλοισιν Cod.; ἀλλήλοισιν Plan. « Diversa fuerunt sortilegii genera. Trahebantur sortes ex arca sive urna, ut ap. Tibull. I, el. 3, 11, ubi v. intt.; vel, ut nostro ep., jactis talis consulebantur. Quo genere qui utebantur, aut qui consultantibus sortes talorum explicabant, appellabantur ἀστυγαλομάντιες. — 3 χρεῖων Cod., superposito χειρῶν (« recenti manu » Salm.), et sic Plan.: *e manibus*. Sed vide an scribendum sit xηρῶν ἔδαλον κύβον, i. e. Μοῖρῶν, de supremo quippe fato consulentes. Sic infra ep. 269, 6 χηρῶν est in Cod. pro xηρῶν. » Jac. Heckerus docte ἑρίων, « quæ nymphae τὰς μαντικὰς ψήφους Apollini donarunt; v. Lobeck. Aglaoph. II, p. 815 seq. » Otto Schneider. proxime ad primam scripturam χρεῖωντ' ἔδαλον κύβον, *oraculum edentem*. In fine Plan. πασιών, initio aliquot edd. καὶ τρεῖς. — 4 δ' ἀγλα (sic) Cod. — 5 γὰρ (quod testatur etiam Salm.) ἀελλπον (literæ τ superposito ο) εἰς πόλιν πείσ. « Verum i in ei et alterum crus literæ π non sunt librarii. » Pauls. Salm.: « Ἀπόλοιθε ex correctione. Nam aliud fuit in membranæ; ὥλινθε tamen adhuc integrum apparet. » In margine ζῆται. Recepi quod ex his feliciter eruit Heckerus; prætereaque γὰρ, ad ὀρελλόμενον referendum. Legebatur δ' ἀρ' ἀελλπον

ἀπολίσθησε ex Plan. De structura Jac. optime contulit Eur. Phœn. 648: τετρασεκλῆς μόσχος; ἀδάμαστον πέπλος; εἶκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησµόν, qui locus, ut alia sæpe ex primis tragœdiis Euripidis, fortasse obversatus est poetæ. — 6 εἰς ἀτῶν δ' Plan.; ἤλυθεν superposito ο (ἤλυθον) Cod. « Correctorem errasse suspicor, quum scribere vellet ἔλαχον, quod certe suavius. — 7 ἀψευδῆς Cod. — 8 ὀνητοῖς Cod. (superposito item ο literæ σ, ambigua in archetypo). Εὐστοχος preces, qui ad deos penetrant et quod volunt assequuntur; cum χέρε; conjunctum idem epitheton manus significat quæ felici jactu bene ominatas sortes tollunt. » Jac.

CLIX. Lemma: εἰς κρανίον ἀνθρώπου. Et in nova pagina: ἐπὶ κρανίῳ ἀνθρώπου ῥιπθέντι παρά τινας, καὶ τὸν ῥίπτει ἀπὸ τινοῦ τύχης τυρλώσαντι. « Infra n. 439 Crinagoræ in cranium epigramma legitur, quod condit homo pius; sed hic impii hominis fœda petulantia describitur. — 2. Sensum horum illustrant hi Trimalchionis versus ad larvam argenteam decantati ap. Petron. c. 34 :

Heu heu! nos miseros, quam totus bonuncio nil est!
Sic erimus cuncti, postquam nos auferet Orcus.

[Antipater VII, ep. 216, 2, de delphino mortuo in litus delato: εὐνῆς καὶνὸν δράμα τύχη;.] — 3. Vulgaris locutio fuisset χεῖρα τῇ χροῖ ἐπὶ ῥίπτει (ut ep. 84, 3), saxum sublaturus. Scaliger et Eldickius corrigunt δεκίτην probante Hermann, ut ille cranium dicatur sustulisse, tum iterum in terram abjecisse saxoque petiisse. Verum ad hominis petulantiam significandam postremum horum sufficiebat. [Salmasius καὶς λίθον ἦκε]. — 4 δοκίον Cod., bene correctum a Plan. Cum Hermann si *existimandi* sensu accipias δοκίον, non conveniunt sequentia. — 6 πῶρως Plan. — 7 κωλόζετο (sic) Cod. Si sincerum est εἰς ἀτῶν, sic accipi debet, ut dicatur ille poenam retulisse, cujus usque ad Orcum et in ipso Orco memoriam habiturus erat. Ut autem ille, cujus erat cranium, ἐπὶ τῇ λίθῳ ἐν ἀτῶν, ita hic πάλιν, *vicissim*, puniebatur εἰς ἀτῶν. [Sic etiam O. Schneiderus.] Lobeckius ad Soph. Aj. p. 251 ed. sec., καὶ πάλιν ὡς ἄλτεν vel ἀλτίησ' ἔκ. Possis etiam εἰς ἀλτίησ' » Jac., ap. quem p. 487 habes mira Reisigii commenta. Heckerus εἰς ἀρῶν, sed omnia sana. — Ausonii interpretationem cum græco carmine per singula comparavit Huschkius Anal. crit. p. 140 seqq. Est autem hujusmodi, ep. 72 :

De Achilla, qui dissecuit calvariam :

Abjecta in trivis inhumati glabra jacebat
Testa hominis, nudum jam cute calvitium.
Fleverunt alii : fletu non motus Achillas
Insuper et silicis verbere dissecuit.
Eminus ergo icto rediit lapis ultor ab osse,
Actorisque sui frontem oculosque petit.
Sic utinam certos manus impia dirigit ictus,
Actorem ut feriant tela retorta suum.

CLX. Lemma: εἰς Ἡρόδοτον τὸν ἱστορικόν. — 1 ἀρ' (sic plerumque in apostropho) ἐκάστη Cod.

CLXI. Lemma: εἰς Ἡσίοδον τὸν ποιητήν. In Plan. εἰς ἀδίσκοτον. — 1 et 3 βύδλον Cod. « Apogr. Par. βίδλον. Nimirum Ἔργα Hesiodi. — 2. Πύρρον. Schol. W. : τῇ ἐρωμένῃ. » B. — 3 τοῦτ' Codex, non ταῦτ', quod edebatur. Illud etiam Plan. Bothius corrigendum putabat ρίψας (Pyrrha) ... ἔδωκεν. — 4. « Ἔργα et πράγματα παρέχεν dicuntur qui aliis impedimento sunt et molestias creant. » Jac.

CLXII. Lemma : εἰς κάλαμον γραφέα. « Bonæ notæ epigramma et satis antiquum. » Jac. « Latine vertit Vavass. Epigr. p. 136. » *Bouhier*. — 2 οὐ σύκον οὐ Cod., recte Plan. — 3. « Ἐμῶς » Ἐλικωνίδα. Schol. W. « Ἐλικῶν, ὅρος Βοιωτίας, ἐν ᾗ αἱ Μοῦσαι διαίγουσι. Νόει δὲ ἔκτοθεν τὸ φωνῶν, τούτῳσι μούσαν καὶ σοφίαν ἐδίδαξε με Ἐλικωνίδα. Pro φωνῶν an φωνή? De verbo μυσθῆσαι egi ad Theoph. Simoc. p. 189, ad Anecd. t. IV, p. 266. » B. Μυστὶν hic struitur ut alibi παιδεύειν, διδάσκειν. — 5 ἔνθεον οἷα Cod.; ἔνθεος Plan. — 6 εὐφρόγγυ cod. Athous; τῷδε λέγω Plan., quod non enotavi ex Ath.

CLXIII. Lemma : εἰς Αἰνεῖαν τὸν ἥρωα, ὅτι τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἰδῶσασεν. Item antiquum. — 1 ἥρων Cod. superposito σ. — 4 τῷδε Cod.

CLXIV. Lemma : εἰς δικαιοσύνης; ἀγαλμα. In marg. : ὥραιον. « In statuam Justitiæ, cuius tristem vultum poeta interpretatur. — 1. Ὀδός, ... respondet dea. Intellige magistratum rapacem, qui re malis artibus aucta Justitiæ statuam ponere ausus est. » Jac.

Sequitur in Codice epigramma Antipatri, supra exhibitum VI, n. 291.

CLXV. Lemma : εἰς τὰς γυναῖκας ψόγος θαυμάσιος; ἀρχεται δὲ ἀπὸ τῆς; Ἥρας τῆς τοῦ Διὸς γαμετῆς. — 1 ἔστι Cod. « An ὀργὴ τοῦ Διὸς ἔστι γυνή ... πυρός ἀντίδ. » B. Sanum esse editum ostendit vel Clementis Al. locus a Jac. collatus, *Pædag.* II, p. 186, 37 : ὀργὴ δὲ μεγάλη γυνὴ μέθυσος, αἰνεῖ γόλος θεοῦ οἰνομάχῃ γυνὴ (sunt Ecclesiastici XXVI, 11). Ipsius *Palladæ* est XI, ep. 381 : Πᾶσα γυνὴ γόλος ἔστιν. Poetæ ἔκδοσι explicanda ex pulcherrima fabula quam narrat *Hesiodus* Op. 50 seqq., de *Prometheo*. Conf. ep. 167. — 3 ἡε μαρ. Cod. Hoc quoque derivatum ex *Hesiodo* v. 704, ubi de mala muliere :

ἦτ' ἀνδρα καὶ ἰφθιμόν περ ἔοντα
αὐτὴ ἄτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὧμα γήραθ' ἦθκεν.

— 5 ἐπίρμινον Cod., sed superposito σ. — 6. « *Palladas*, quod in grammatico mireris, pœnam *Vulcano* inflictam (Il. A, 590) confudit cum ea qua *Junonem* affecit maritus Il. O, 18, suspendens eam ὠφέν, ita ut ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν hæreret, quæ verba tamen respexit *Palladas*. » Jac. — 7 μετῆρορον Cod. — 8 χολαῖον (sic) enotavit Salm. — 10 μετγυμένη Cod. *Χρυσῆ* ἐν *δαπέδῳ* ex Il. A, 2.

CLXVI. Lemma : ὁμοίως εἰς τὰς αὐτὰς γυναῖκας ψόγος. — 3 μοιγευμένης cod. Athous. — 4. *Cædes* procorum. — 5. « Ἰλιάς breviter de multis illis malis quibus *Ilias* referta est; unde proverbium Ἰλιάς κακῶν. — 6. Ὀδυσσεύ, τῇ μνηστοτροφονίᾳ inprimis. » Jac. Cod. ὀδυσειη (litteræ η superposito α) πηνελόπει; (-πης apogr. Par., ambiguus ductus ap. Salm.).

CLXVII. Lemma : ὁμοίως εἰς τὰς αὐτὰς γυναῖκας ψόγος. Conf. ad ep. 165, 1. — 1 γυναικος Cod., superposito α. Qui, ni fallor, a debuit potius, γυναικα. — 4 πάντοδ' malit *Brunch.*, ex *quavis materia*.

CLXVIII. Lemma : ψόγος εἰς τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Ἀνδρομάχην. Nomen uxoris *Palladæ* glossator sumpsisse videtur ex XI, ep. 378, 5, ubi poeta : ἀλόχον τῆς ἀνδρομάχης; sed appellative. — 1. « Codex 2551 : μῆνιν τ' οὐλομ. Credebat librarius metrum fulcro carere. » B. Et Plan., inepte. — 2. « Etiam ars grammatica me ab ira initium facere cogit,

Iliadem interpretantem. [Conf. ep. 173; 174, 2.] Hinc *Græcos* libenter audire narrationes malorum suorum dicit *Themistius* Or. XXII, p. 264, D : ἀρξαμένους ἀπὸ τῆς μήνιδος τῆς Ἀχιλλεύς, ὡς ταύτην ὁδὸν ἱκανὴν παιδεύειν. » Jac. — 3 πολύμηνος et τριχόλωτον Codex; διχόλωτον Plan. « Quod cum *Bruncio* recepi pro τριχόλωτον. » *Boiss.* Etiam *Salm.* : « τριχ., male. » — 4 καὶ γυναικὸς Cod., lapsu. — Notatum aliquid et infra p. 643.

CLXIX. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν νομίζω ὅτι κερατᾶς τὴν παράξενος (παρὰ ξένου *Huschkius* Anal. crit. p. 169). Vanum commentum et falsum lemma. « *Artem* grammaticam, ut famis et inopiæ causam, vituperat. » Jac. — 2. « Forsan οὐλομένη, ne notum initium μῆνις οὐλομένη immutetur. » B. — 3 δὲ accessit a Plan. — 4 ὀλέση Plan. — 5. « An *Βρισηῖδ'* ὁ πρὶν Ἀγαμέμνων? » B. Quod verum esse videtur. — 6 τὴν δ' Ἐλ. ὁ Plan.

CLXX. Lemma : εἰς τὴν γαστέρα παραίνεσις; ἀρίστη. Correxī quod ap. *Grotium* *Boschius* edidit *Venerem*. — 1. « Ἥσχυνα. Schol. W. : ἀντὶ τοῦ ἐνίκησα* αἱ γὰρ νικώμενοι αἰσχύνῃ βυθίζονται. — 2 ἀργασαν Cod., superposito αἰέον, et ἀργαλέον in marg. Schol. W. : ἔντερον ἀντὶ τοῦ ἔγκατα, ἥγουν λαιμαργίαν καὶ τὴν πολυειδίαν τῶν ἐδωμάτων κατατομήσω. Quod ultimum vocabulum litura corrigendum. — 3. Idem : γαστρός ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ* τὴν μὲν γὰρ φυγὴν τὸ λογικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχειν διώρισαν (vide not. 301 ad *Æn. Gaz.*), τὸ δὲ ἄλογον ἐν τῇ καρδίᾳ, τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν ἐν γαστέρι. » B.

CLXXI. Lemma : διὰ τὸ καταφρονεῖσθαι τὴν παιδείαν. Libris suis venditis, grammaticæ valedicit, ad aliam artem transiturus. — 2 τέχνας Cod. (etiam teste *Salm.*), sed apogr. Par. τέχνης, quod posuit *Boiss.* — 3. « Verbum συντάσσομαι, valedico, illustravi ad *Planud.* *Metamorph.* p. 692, hoc ipso ep. non neglecto. — 4. In nomine σύνταξις; ludet et in ep. 175, 3. » B. Noli præterire scitum lusum *Grotii*.

CLXXXII. Lemma : ἐπὶ τῷ (sic *Salm.* et *Boiss.*; τὸ ap. *Jac.*) ἐλευθέρως ζῆν μετ' ὀλιγαρχίας. Conf. ep. 49 et *Hecker.* I, p. 221. Rectissime autem *Jacobius* in notf. mss. : « Duo sunt epigrammata et sejungenda. » Coniunctis in distichis *Grotius* non, *Sum pauper*, sed ero dicendum esse sensit. — 1 μέλλει Cod. — 3 συνεικῶν malit *Jac.*, cum sequentibus jungendum.

CLXXXIII. Lemma : τωσαστικὸν εἰς τοὺς γραμματικούς διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ κατάρτας ἀρχεσθαι. « Fieri non posse quin grammaticæ professio plena sit malorum et ærumnarum, quum *Ilias*, in qua explicanda grammaticorum industria potissimum continebatur, a diris et imprecationibus ordiatur. — 2. Πρώτος, scil. στίχος. — 3 πάλιν accessit ex Plan. — 5 ἄλωρ. Cod. — 8. Technica quoque artis vocabula male ominata, unum præcipue, *Casus*. Similiter ludit in ep. 175. In πένθος; autem alludere videtur ad πέντε. » Jac.

CLXXXIV. Lemma : τωσαστικὸν ὁμοίως εἰς τοὺς γραμματικούς, ὅτι πένονται καὶ μισθὸν ὀλίγον ὑπὸ τῶν παίδων λαμβάνουσιν. Tria tantum priora disticha in Plan. leguntur. Salse *Palladas* quasi inscriptionem scholæ hæc composuit. — 1 κεχόλωται Cod. « *Sarapis* pro summo numine ponitur; conf. *Tacit.* *Hist.* IV, 84. Nota formula de miseris. deos iis iratos esse. » Jac. — 2. Conf. ad ep. 168, 2. — 3. Τροφόν intelligerem contemptum dictum de matre puerorum, quæ semel mense invita affert mercedem, puerulis non committens ferendam, si constaret interpre-

tatio versuum 7 et 8. Mirabile est φάντασμα Bothii: « Ridicule describitur schola grammaticorum, in qua primas agit τροφός, *nutrix*, quæ rem cibariam curat magistris et discipulis parva mercede, qua contenta esse cogitur, par pari autem referens, non ipsum affert χάπνισμα, sed parvorum et velut fortuitorum cibariorum chartam affert, quam argento mutans numis admiscet plumbum, et inde usitatum accipit pro officio. Compares Eurycleam Homeri in *Odyssea*. » — 4 βίβλω Plan. et apogr. Par. Πλεῖν, pauperculam et miseram illam mercedem. Bene Wytenbachius: « Ne minuta mercedula palam agnoscatur, sed occultata major quam est credatur, eam in librum includit, quam chartacea fascia circumligat. » — 5. Θρόνος, sella magistri, cathedra. — 7. Dicere videtur: illam ex illa parva mercede sibi quoque sufflurari mercedem, permutatis æreis numis plumbeos admiscendo, de quibus Both.: « *Plautus plumbeos* (sc. numos) dixit Mostell. 893, et *numum plumbeum* Trin. IV, 2, 17. Martial. X, 74: *Centum merebor plumbeos dic toto*. » — 8. Bruncius τὸ ἔτος, de annua mercede, ut nobis quoque *l'année*; ita per hyperbolen tota merces fraude absumpta diceretur. Jacobs.: « Acceperis de munusculo pædagogis et nutricibus a ludimagistris tribui solito. » Et Boiss.: « Si sana sunt verba, intellexerim mercedulam quam de more accipit a magistro nutrix ob stipendium adlatum, cujus quamvis parvi particulam tamen mala fraude detraxit. » — 9 ἦν δὲ Cod., corr. Jacobs. Ἄγει, pendat. — 10. Πλιν προσέρειν Jac. exponit « priusquam bene profecerit ». Sed est quod in latinis posui. De re optime comparantur Theophrastus Char. XXII (ἀνελευθερίας): Καὶ τὰ παιδία δὲ δεινός μὴ πέμψαι εἰς διδασκάλου, ὅταν ἦ τὰ παιδομουσεία, ἀλλὰ φῆσαι κακῶς ἔχειν, ἵνα μὴ συμβάλλωνται. Et eloquentiam Romæ docens Augustinus Confess. V, 12: *subito, ne mercedem magistro reddant, conspirant multi adolescentes et transferunt se ad alium, desertores fidei, et quibus præ pecunia caritate iustitia vilis est.* — 11 δὲ φανεί; apogr. Par. — 12. « Forsan στέρεσεν. » B.

CLXXV. Lemma: ὁμοίως τωθαστικόν. Hoc loco nonnisi primum distichon exhibetur; integrum epigramma infra post epigr. 481, ubi in fine adscriptum: « Ποeta grammaticὸς et Dorotheo, cui suam adhuc operam adixerat, se renunciare dicit, ad alium patronum transiurus. » Meinek. p. 181. — 1. « Callimachus et Pindarus ut difficiles et propterea grammaticis inprimis caros de pluribus nominat. Ille etiam quasi tutelariorum hujusmodi hominum videbatur deus. Hinc grammatici Καλλιμάχου πρόκυνες Antiphani Mac. XI, ep. 322, 4. » Jac. — 2. Conf. ad ep. 173, 8, et ejusdem ep. 182, 4. — 3. « Lusus in nomine σύντραξις. Conf. ep. 171, 3. » B. — 4. Versus omissus in cod. Medic. et in vett. edd. Plan., ubi inde ab Aldina tertia legitur

ὥστε με τοῦ τε πλεῖν τοῦ τε φαγεῖν ἀπορεῖν,

perissima interpolatio quam imprudens ex Analectis servavit Meinek. « Πρεσβεία a Dorotheo missa Palladæ nuntius fuisse videtur quo illum dimisit, ἀσεβής; illa, ut discipuli parum pii in magistrum nec hominem a diis nominatum decens. » Jac. — 5 σὺ μοι Cod. « Pro θεῷ φίλῃ recte Bruncius ipsum viri nomen desiderabat, sed male scripsit Θεόςφιλε [quod perperam Hermannus tuebatur hisce: « Necessaria erat productio in quadrisyllabo. »]. Legendum potius Θέων φίλε. Dicit autem celeberrimum illum geometram et philosophum Alexandrinum, cujus filiam Hypatiam, nobilissimam et eruditissimam feminam, Palladas celebrat infra ep. 400. » Meinek.

CLXXVI. Lemma: τοῦ αὐτοῦ κληθέντι ἐπ' ἀρίστον καὶ

υστερήσαντι. « Genitivi reponendi. — 1 ἐκλήθη. Schol. Wech.: ἐκλήθη, φησὶ, ὡς δαιτυμῶν' σὺ δὲ μὴ νομίσῃς; με οὐκ ἔλθειν ὡς ὑπερρονοῦντα τῶν σῶν' οὐ γὰρ τὸ φίλτρον τῷ δαίμονι, ἀλλὰ τῇ τιμῇ τὸ κληθῆναι κρίνεται· ἀγαπῶ γοῦν καὶ γὰρ τῇ τιμῇ, εἰ καὶ μὴ ὑπὸ καὶ οὐκ. — 2. Ἀπέχω. Grammaticus in meis Anecd. t. II, p. 352: τὸν δὲ μισθὸν ἀπέχω· ἀπολαμβάνω γὰρ δηλοῖ. Ubi v. notam. » B. Poeta comicus: ἀπέχω παρὰ σοῦ τὴν χάριν, et alia ap. Jac. — 4 αἰσθημένη γέγηθεν Cod. lapsu, quem ipse Plan. videtur correxisse. Malit Jac.: ἀλλὰ μόνον τιμῇς τέρπεται αἰσθημένη.

CLXXVII. Lemma: εἰς τὸν τάφον Αἰάντος τοῦ Τεῖαμου-νίου. Rem narrat Philostratus Her. II, 9, p. 681 (p. 66 Boiss.): ἔστι δὲ τις λόγος ὡς Τρώες ποτε ποιμένες: εἰς τὸν Αἴαντα ὑβρίζον, νενοσηκωτῶν αὐτοῖς τῶν προβάτων, καὶ περιστάνας τὸ σῆμα, πολέμιον μὲν Ἴκτορος, τὸν ἥρωα ἐκάλουν, πολέμιον δὲ Τρώας; τε καὶ ποιμνίων· καὶ ὁ μὲν μανθῆναι αὐτὸν, ὁ δὲ μαίνεσθαι· ὁ δὲ ἀσφαλγίστατος τῶν ποιμένων Αἴας· ὁ οὐκέτι' ἔμμενεν (Iliad. O. 717): μέχρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἱερραφῆσαι ὡς δειλῶ. Ὁ δὲ, Ἄλλὰ ἔμμενον, εἶπε, βοήσας ἐκ τοῦ τάφου φρικωδῆς; τε καὶ δριδον. — 2 φρῦξ (sic): ἐπείων κακῇ; Cod. et Plan.; ἐπ. χαλεπῇ; Ruhnkenius; λαϊκῇ; (i. e. ἀναδούξ; conj. Jac. « Sed non placet ἐπείων ἐπισβολή, quare posui ἐπείων δεδαξῶς, Phryx *versuum non rudis*. Ludit in etymo vocis ἐπισβολή, scilicet ἔδωκεν αὐτὸν Ὀμηρείος ἐπείων, ut plebeio sermone diceremus: *un Phrygien qui avait mis le nez dans les poëtes, se mit à lui lâcher des vers.* » Brunck. Boissonadius: « Olim ad Philostratum hoc epigramma adposui, secutus Bruncii conjecturam. Sed patet corruptum esse ἐπείων, quum non possit dici ἐπείων ἐπισβολή. Dum melius quid vel codex vel conjectura subministret, scripsi quod legis. » Nimirum φρῦξ ἀφ' οὗ κακῇ; quod nequit admitti. Præstaret φρῦξ, nam ἩΡΩ in evanida scriptura pro ἩΕΩ accepto, poterat oriri ἐπείων. — 3 οὐκέτι μίμν. Plan. (sed illud duo codd. ap. Brunck.) et ἀντιγέγωνεν. « Schol. Wech.: φωνῶ· τροπῇ τοῦ φ εἰς γ γωνῶ, γωνήσω, γεγώνηκα, ὁ μεσος γέγωνεν· ὅθεν τὸ ἀντιγέγωνεν τοῦτο. » B. — 4. μίμνεν δ' οὐκέτι' ἐπὶ τῇ Cod. (reposit Boiss.); μίμνεν δ' οὐκ ἔλη Plan. (et Brunck.). « Non dubitavi reponere μίμνεν· ὁ δ' etc. Nam et per se probabile est, quid Ajax responderit, ab auctore fuisse commemoratum, et id plane docet Philostratus l. c. Non minus bene haberet μίμνον, sed illud membranarum lectioni propius. » Jac.

CLXXVIII. Lemma: εἰς: Ῥόδον τὴν νῆσον, ὅτε Νέρων ἐν αὐτῇ παρεγένετο διὰ τὸν κολοσσόν. « Rhodus insula se Neroni non minus quam Solis olim beneficium debere testatur. Quodnam his versibus celebretur beneficium et de quo Nerone agatur, ambiguum. Tiberium Neronem plures annos Rhodi commoratum esse, insulamque terræ motu vastatam sublevasse constat; v. Sueton. Tib. c. 14. Verum et Claudius Nero beneficiis dicitur Rhodios effecisse, libertate reddita; v. Suet. Ner. c. 7, Tacit. Annal. XII, 58, ubi Lipsius. Prius cum Antiphili vita melius videtur convenire. — 1 ἀελ. Cod.; ἡ Ῥ. Plan. Nam Rhodus insula, sicut Delus, olim fluctibus submersa, Solis ope in lucem prodiit; v. Pindar. Ol. VII, 57 seqq. — 2 Φέγγος, φῶς; ut lux, etiam de salute aut felicitate. — 3 με νέξ Plan.; γε-νέξ Cod. vitiose. — 4. Hoc dicit: tui luminis splendorem superavit Nero. — 5. Τίμι, ut sæpius, pro ποτιέρω. » Jac. — 6 ὁ δ' Cod.

CLXXIX. Lemma: εἰς τὸν Ἑρωτα. « Lusus in Amoris imaginem ex thuris grano sculptam. Notabile carmen, quum aliud thuris ad anaglypha adhibiti exemplum vix exstet. Thuris guttas majores, quæ tertiam partem minores exæquent, reperiri narrat Plinius XII, 32, p. 664. » Jac. —

1 λιθανώτου Cod. — 3. « Schol. Wech. : σκοπὸς οὐκ ἐνταῦθα τὸν φύλακα δηλοῖ· μετενήχεται δὲ ἀπὸ τῶν τοξευόντων » ὁ γὰρ λιθανώτης σκοπὸς ἐστὶ τοῦ πυρός, ταυτέστιν εἰς ἐκείνον τείνει τὸ πῦρ. » B.

CLXXX. Lemma : εἰς τὴν τύχην γενομένην καπηλείον. Cum sequente ep. legitur iterum in cap. XV post ep. 17. « Epigr. hoc cum tribus sequentibus scriptum videtur in Fortunæ templum, quod vetustate collapsum in cauponam mutatum est. » *Huet.* Quod ipsum testatur Joannes Lydus De mensib. p. 52, a Jac. allatus, de Fortunæ statua a Pompeio olim Mithridatæ victore erecta Byzantii : ὁ δὲ τόπος, inquit, ὑστερον καπηλίων ἐγένετο. — 2 seq. « Συγχερνύναι, συγχυκᾶν, μεταντλεῖν vocabula sunt καπηλικά. Si recte intelligo, ἀσυγκέρστος; hoc loco idem est quod ἀμικτος, de indole sæva; συγχυκᾶν autem ad turbas et tempestates quas efficit Fortuna in vita, quasi in mari, referendum. » Jac. — 3 μεταντλοῦσα (altero loco μεταντλώσα) καλὴν Cod. et Plan., corr. Jacobs. — 4 νῦν τι σοῦ Cod. altero loco. — 5 τὴν τρόπον Cod. et Plan. præter Wech. Sed altero loco τῶν pr. in apogr. Par. et fort. in Codice, quod prætulit Boiss.

CLXXXI. Lemma : ὁμοίως; εἰς τὴν τύχην. Altero loco cum superiore ep. cohæret.

CLXXXII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν τύχην. — 3 σὺ διδάξον Cod., διδάξο Jacobsius « ut διέξο α διέξομαι ». Plan. διδάσκου, quod posuit Boiss. Πεύματα, vicissitudines. « Sic etiam Menander. » Both. — 4 ἀποτυχεῖς Cod. lapsus.

CLXXXIII. Lemma : εἰς τὸν τῆς τύχης ναόν, γεγόμενον καπηλείον. — 2 μηδὲ τέχνης Bothius, male. — 6. Μετάγρυσσα, i. q. μεταλλάσσουσα.

CLXXXIV. Lemma : εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητὴν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς λυρικοὺς· εἰσι δὲ λυρικοὶ τόσοι· Πίνδαρος, Βακχυλίδης, Σαπφῶ (sic), Ἀνακρέων, Σησίχορος, Σιμωνίδης, Ἴδρυκος, Ἀλκαίος; Ἀλκμᾶν (sic) ὁμοῦ θ'. « In novem lyricos in unum volumen conjunctos. » *Hecker.* I, p. 189. Quod vix poterat fieri. Quidni capse inscriptum statuas, quæ lyricorum illorum volumina continebat? — 3 ἄρσα τ' *Heckerus.* Nimis jejunum alterum pro ceterorum ornata. — 4. Nota hæc Quintiliani de Stesichoro : *Si tenuisset modum, videtur æmulari proximus Homerum potuisse.* — 5. « Σιμωνίδω. Schol. W. : Στράβων ἐν τῷ δεκάτῳ (p. 293) εἰρην Ἰουλίδα πόλιν μίαν εἶναι τῶν τεσσάρων τῆς Κέω πόλεων, πρότερον κατεληγμένη Πίσαν· ὅθεν φασὶ Σιμωνίδην τὸν μελωδὸν κατάγειν τὸ γένος, καὶ Βακχυλίδην τὸν Σιμωνίδου ἀνεψιόν. » B. — 6. Suidas v. Ἴδρυκος : γέγονε δὲ ἑρωτομανέστατος περὶ τὰ μεράκια. — 7. Nota Alcæi in tyrannos Lesbii fortiter gesta; v. intt. Horat. Carm. II, od. 13, 31. — 9 θηλυμανεῖς; ed. princ. et Ald. pr. Plan. « Ferebatur Alcman εὐετῆ; fuisse τῶν ἑρωτικῶν μελῶν. Illustrat epitheton Welcker. ad Alcm. p. 8. » Jac. — 10 ἀρχὴν τῆς λ. Plan.; ἐσπάσατε legebatur; ἐστίασατε, *constitulistis*, *Meinek.* p. 234, quem v.

CLXXXV. Lemma : εἰς Ἀρχιλόχον. Codici carminum ejus inscriptum. — 2. « Schol. Wech. : κακολογίης. Ἀπολώστος (Rh. IV, 1727) « κερτομὴ καὶ νεῖκος; ἐπεσβολόν. » B.

CLXXXVI. Lemma : εἰς Ἀριστοφάνην τὸν κωμικόν. Codici comediarii inscriptum. — 1, 2 Conf. VII, ep. 21, 4, ubi Ἀχαρνέτης scribendum erat. — 3 ἡνὶδ' et διόνυσος (superpositio) Cod. Id est : ut bacchicum spirant paginæ! — 4. « Φοβερὰς χάριτας, ab Homero inventas, commemorat Demetrius Phal. Ἐρμ. § 130. Harum quasi sedes

in comœdia veteri, cujus, ut Plutarchus ait Mor. p. 834. C, ἄλλοι πικροὶ καὶ τραγεῖς ὄντες, ἑλατωτικὴν δριμύτητα καὶ δηκτικὴν ἔχουσι. — 5, 6. Θυμὸν ad generosum poetæ animum refero, et patriæ amantissimi et veræ virtutis præconis incorruptissimi. Grotius de ira cepit, vix recte. Ἦθεα Ἑλλάδος sunt urbani et faceti Græcorum, Atticorum inprimis, mores, quibus artem suam accommodavit Aristophanes; ἅπαντα enim ejus εὐμουσίας καὶ Ἀττικᾶς χάριτας μεστόα. Ἰσα ἦθεσιν homerice dictum. Ἀξία, nam pro suo quemque merito aut odio persequeretur, aut risu et salibus. » Jac. — 6 στύξα; ἄξιε Cod. (sed ἄξιε non enotavit Salm.); στίξα; ἄξια Plan., quod recepit Boiss. « Equidem ἄξια jungere malim cum Ἑλλάδος, et pro ἦθεσιν Ἰσα conjicio sed dubitanter ἐνθεο; οἷα vel ἐνθεῖα Ἰσα. » *Hecker.* I, p. 190.

CLXXXVII. Lemma : εἰς Μένανδρον τὸν κωμικόν. — 1. « Ἀνθρείφαντο. Schol. W. : προσέθηκαν ἄλλοι; ἀνθρῆσαν ἐστ' ἵν. Forsan αὐτὰς σε στομ., ut sint στόματα apum. » B. Buharius σου στομ. Quæ scripta sunt aliter intelligi non posse videntur nisi hoc modo : Ipsæ apes tuo ori (ut tuum in os congererent ibique mellificarent) e prato sursum rapuerunt flores Musarum. Sed ut in ἀνθρείφαντο corrupti vocabuli speciem vix agnoscas, ita loquendi proprietatem desideres. Jacobsii interpretationem scite refutaverunt Piccolos p. 45 seq. et Heckerus I, p. 190 seqq. Ille ingeniosius quam probabilius conjecit σοι στομάτεσσιν ἂν ἦρ ἦσαντο, *ont suspendu le printemps à la bouche*; Heckerus :

αὐταὶ σε σχαδόνεσσιν ἀνθρέψαντο μέλισσαι·
ποικίλα Μουσῶν ἄνθεα δρεψάμενον.

Piccolos quoque de ἀνθρέψαντο cogitaverat, sed statim abiecit quod in alteram scripturam abire nullo modo poterat. — 3 αὐταὶ Cod. — 4 εὐστογίην Plan. « Quam στωμύλον εὐστογίην, *facundiam cum lepore et acumine*, egregie exemplis adstruxit Dorvill. ad Charit. p. 343. Sed ut ap. Demosthenem εὐστογίη; opponitur τῷ εὐφρεῖ, qui alibi ἀτυχῆς et ἀπρων jungit, ita εὐτυχ(α de eo usurpari posse videtur qui peculiari ingenii felicitate utitur. Sic ap. Isocratem Areop. c. 18 : τοὺς εὐτραπέλους... οὗς νῦν εὐφρεῖς προσαγορεύουσιν ἐκείνοι δὲ συτυχεῖς; ἐνόμιζον. » Jac. Ἐνέμειναι infinitivum esse, non participium, monet Heckerus. — 5 ζῶει; δ' Plan.; ἐστ' ἐν Ἀθ. Codex « ex correctione; nam aliud olim fuit. » *Salm.*; ἐστὶν Ἀθ. Plan., quod verum, ut observarunt Meinek. ad Menandr. præf. p. xlii et Hecker., nunc etiam ab Jac. receptum, q' varia tentaverat p. 463 et lxxviii seq. Ἐστὶν ἀπτόμενον i. q. ἀπτεται. — 6 τοὺς σέθεν et in fine περάτων Plan.

CLXXXVIII. Lemma : εἰς Πλάτωνα τὸν μέγαν, Ἀθηναῖον, τερὸν φιλόσοφον. — 1 εὐγλωσσον Plan.; εὐγλώττωτο Cod., quod legebatur. — 2 κέκλυθε πόλις; Plan. — 3 τε accessit ex Plan. — 5 μυκτῆρσι Cod., corr. Salmas.; « de quo nomine vide not. ad Eunap. p. 405. » B. Μυκτῆρσι μὲν Quintilianus interpretatur *dissimulatum quidem, sed non latenter derisum*. Male Plan. κρητῆρι. Cum Socratica ironia Pythagoræ gravitatem in unum temperasse dicitur, sive, ut Diog. L. III, 8, μῆτιν ἐποίησας τῶν τε Ἠρακλειτεῖων λόγων καὶ Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν. — 6 κῶμα conjecit Jac. : « quæ inter illos philosophos videbatur esse dissensio, ea sublata, Plato et conjunctis suavissimum κῶμα effecit. » Quod non satisfacit, neque Scaligeri ἄμμα. Heckerus I, p. 191, « unice sententiæ accommodatum » judicat τέμμα. Eandemque notionem requirebat Boiss., qui annotavit : « Σῆμα non facile intellectu est. An dicere voluit opera

Platonis esse quasi sepulcrum idque pulcherrimum gravissimæ contentionis? »

CLXXXIX. Lemma : εἰς Σαπφὴν τὴν Μιτυληναῖαν μελοποιόν. Puellæ Lesbicæ invitatur ut in Junonis lucum convenient, deæ choros ducturæ ad cantum Sapphonis. — 1 γλαυκώπιδος; legebatur, quod nusquam est Junonis epitheton. Sine mora recepi correctionem Heckeri I, p. 192, ταυρώπιδος: Ἥρης ex Nonno afferentis Dion. IX, 68; XLVII, 727. — 2 ἀδροπόδων Cod. et Plan., etiam libri; editt. quædam αὐροπόδων, in Ascensiana et sequentibus ἀδρὰ ποδῶν, quod verum. Deinde Cod. βήματ' ἑλισσ., Plan. βήματ' ἐρεῖσάμεναι. Brunnck. βήμαθ' ἑλ. Frustra, ni fallor, Hecker. ἐλίσσόμεναι aut ἐλίστόμεναι. — 3 στήσασθε ηχορὸν Cod., omissa syllaba, et ὕμνι. Plan. ἐπάξει, præter ed. princ. et Aldinas. — 4 post χρυσεῖν lacuna est in Cod., χερσὶν supplet Plan. « Sappho in primo choreæ loco posita, lyram manibus tenens fingitur. Illustrat Burmann. ad hæc Propertii :

Hic ubi me prima statuent in parte choreæ,

II, el. 23, 33. » Jac. — 5. « Hinc efficias fere Sapphonem scripsisse hymnum in Junonem. » Heck.

CXC. Lemma : εἰς Ἡριννὰ τὴν Λεσβίαν, καὶ εἰς τὸ ποιημάτων αὐτῆς τὸ θαυμαστόν. Poema Ἠλαχάτη, Colus, inscriptum. Epigramma hoc veteri cujusdam grammatico, fortasse ipsi Callimacho, tribuendum esse ostendit Benndorf. p. 7. Codici poetriæ inscriptum fuisse apparet. — 1. « Schol. W. : Ἰστέον δὲ Ἡριννὰ Λεσβία μὲν ἦν, ἡ Ροζία ἡ Τηία, ἀπὸ νησιδίου ἐγγίζοντος τῇ Κνίδῳ· ἐγράψε δὲ ποίημα Αἰολίδι γλώσσῃ καὶ Δωριδὶ ἐν ἑπεί τ' ἦν δὲ ἑταῖρα Σαπφούς, καὶ ἐτελεύτησε παρθένος; » οἱ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἐνάμιλλοι τοῖς Ὀμήρου. Sequutus est Suidam, quem conf. in Ἡριννὰ. » B. Codex αὐτὸ τοῖς μικρὸν, Plan. αὐτὸ τι μ., quod reduxerunt Bothius et Boiss., sed lenem et verissimam emendationem Jacobsii jam in ed. Pal. receptam tenent Hecker. I, p. 188 et Benndorfius. — 3 οὕτῃ edd. Ald., male. « Frustra coniecit Scaliger ἴσοι Ὀμήρου. Vid. ad c. V, ep. 48, 4. — 4 ἐννεα καὶ δεκάτευσ Cod. — 5. Scripsi bis ἡ ut fuit in apogr. Par. et in Planudea. Brunnck. ἡ... ἡ... » B. Nihil notavit Paulss. ad ἡ... ἡ ap. Jac. Benndorfius ut Boiss. « Ex Erinnae poemate hæc ducta esse dubitari nequit, in quo se, dum fusum versaret, aut telam texeret, carmina pepigisse narrasse videtur. » Jac. Cod. ἐπηλεχάτη. — 4 εἰστίχη, ut oportebat, tacite Heckerus, qui egregie restituit λάδρη. Legebatur Μουσέων λάτρις ἐραπτομένη. Sed « Erinna non fuit famula neque serva quæ dominæ jussa pensa trahebat; nam genitivus Μουσέων cum ἐραπτομένη jungendus. » — 8. « Ἐν ἑξαμέτροις, a versu potiore; nam elegiaco metro cecinit Erinna. » Both.

CXCI. Lemma : εἰς τὴν βίβλον (βύβλ. Salm.) Λυκόφρονος τὴν καλουμένην Ἀλεξάνδρην. Loquitur Lycophron sive liber potius. — 1. Λαθύρινθος; non rarum de obscura et contorta oratione. « Metaphoram nominis λαθύρινθος tractavi ad Zachar. Mit. n. 150. Tatianus § 26 : λαθύρινθος εἰκόασιν ὕμνων τῶν βιβλίων αἱ ἀναθέσεις. » B. — 2 τύχης Cod.; τύχης Plan., præter ed. princ. et Aldinas quæ τύχους. — 3 κασάνδρη Cod. — 4. Λοξοτρήξι; dixit respiciens ad hæc Lycophronis 1467 :

Ἐγὼ δὲ λοξὸν ἦλθον ἀγγέλλων, ἀναξ,
σοὶ τόνδε μῦθον παρθένῳ φοιτῆστρίᾳ.

— 5 in fine ἦν δὲ Cod. et Plan., apud quem ab Ascensiana demum ed. legitur εἰ δέ. — 6 νητ; Cod.

CXCII. Lemma : εἰς τὰς Ὀμήρου βίβλους, ἧγουν εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεῖαν θαυμαστόν ὄντων τὸ ἐπίγραμμα. « Ilias et Odyssea tanquam filiae Homeri in illustri analogo, quo poetæ apotheosis repræsentatur, ad ejus thronum sedent; v. Millin. *Galerie mythol.* tab. 148. Similiter VII, ep. 407, Sapphonis odæ ejus dicuntur θυγάτρεις ἀθάναται. — 1 τίνος ἐστέ Plan., quod præfert Brunnck. — 2 Μαιονίδεω Brunnck. — 3, 4 χειρὼν ἐκτορέαι; Cod.; χειρὸς ἐκτορέαι; Plan. Idem τ' ἀδελφά, inutili correctione; δεκάτευσ Brunnck. — 6 ἀγνὰ; Heckerus I, p. 268; sed ἀγαθὴ γυνή, ut ἀγαθὸς ἀνὴρ, apud Græcos permagna laus est. — 8 εἶπεν ἔγεν Ἑλικῶν speciose conjecerat Jac., « respectu habito ad proœmium Theogoniæ », sed vulgat. tuens colato VII, ep. 21 extr., cui Heckerus addit VI, ep. 350, 3, et XII, ep. 31, 2. Salmas. enotavit αἰῶν et v. 7 αἰοῦσθαι.

CXCIII. Lemma : εἰς τὴν ἱστορίαν ^Υ (delet Boiss.) Φιλοστοργίου τοῦ ἐκ Καππαδοκίας. Εὐνομιανοῦ. « Unde Euno-
mitano cuidam epigramma tribuit Reiskius. Voluit, opinor, lemmatis auctor hoc distichon in laudem Philostorgii compositum esse ab Eunoimiano, i. e. ab homine ex Eunoimii secta, cui sectæ Philostorgium quoque ita adhaerisse constat, ut totam fere historiam suam in Eunoimii gratiam scripsisse videretur. (Conf. lemma 194.) » Jac. Boiss. : « Editiones Εὐνομιανοῦ nomen fecerunt auctoris; ipse ἀδελφὸν inscribere maluit, quum credam Jacobaio moventi Eunoimianum non esse nomen poetæ proprium, sed ejus epithetum; vel potius esse epithetum ipsius Philostorgii, qui fuit Eunoimii discipulus. Videndus, qui et latinis versibus reddidit, Fabric. Bibl. Gr. t. VII, p. 421. » — 2. Sic Thucydides ἱστορίης δημηγόρον ἦτο; ὑφαίνων, Christodor. Ecphr. 373.

CXCIV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ Φιλοστοργίου τοῦ ἀρειανοῦ καὶ πάσης κακίας πεπληρωμένου· οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἱστορήσεν ἢ ψόγον τῶν ὀρθοδόξων. « Ducta hæc sunt ex Photii Bibl. cod. 40, de Philostorgio. Cujus Historia Ecclesiastica XII libros complectitur, quorum primæ litteræ conjunctæ auctoris nomen efficiunt. Ejusmodi lusus exempla laudat Menagius ad Diog. L. V, 93, p. 227. » Jac. Codici operis inscriptum fuit, si v. 2 τούτου; integrum. — 2 τούτους ἀνεγράφατο λόγους; Cod., correxit Salmas. Sed perprobabilis correctio Jacobsii τόσους, i. e. τοσούτους. Reiskius quoque λόγους; συνέγραψε τοσούτους e conj. edidit. — 3 εἶπεν ἐπέτρεξ Cod., corr. Schæfer., probante etiam Boissonadio. — 4. « Acrostichis duodecim ex initio uniuscujusque libri literarum significatur, quæ Philostorgii nomen efficiebant. Vide Fabric. l. l. » B.

CXCV. Lemma : εἰς τὰ πάτρια Ἀναζαρβού. « De moribus Anazarbæ intelligit Schæfer., de originibus interpretandum videtur; v. Bandur. Antiqu. CPol. t. II, p. 449. » Jac. Anazarba sive Anazarbus, urbs Ciliciæ Campestris postea Justinianopolis, patria Dioscoridis. — 1 Ἀσκληπιάδης; Cod., errore ex præcedenti voce orto.

CXCVI. Lemma : εἰς τὸν βίον Πρόκλου. Iterum legitur in cap. XV post ep. 26, subjecto hoc versu :

[τοῖς] τεχνικοῖς κανόνεσσιν ἐρεσπόμενος τὰς ἑγγραφάς.

« In apogr. Par. altero loco est præfixum ἄλλο. Scilicet scripsit Marinus Vitam Procli, quam et ipse olim edidi. Et in notis p. 143 de hoc et sequente epigrammate dixi esse jungenda, duobus quidem codicibus faventibus, Coislino et Taurinensi; sed nunc Palatino qui ea dividit et Jacobsio potius pareo. » B. — 1 sic Cod. altero loco, hic κεχαρισμένος.

CXC VII. Lemma : Μαρίνου Νεαπολίτου καὶ διαδόγου τῆς σχολῆς. Πρόκλου τοῦ φιλοσόφου ἐν Ἀθήναις. Iterum in cap. XV l. c. cum hoc lemm. : εἰς Πρόκλον τὸν φιλόσοφον Μαρίνου τοῦ γράψαντος τὸν τοῦ φιλοσόφου βίον. « Monui ad Marin. l. l. vix potuisse tales laudes ab ipso Marino in se conscribi, et illas anonymo cuidam e schola platonica poetæ tribuebam; quæ sententia omnino placuit Jacobsio. Quod e conjectura sanequam levissima addebam, Isidorum forsitan vel Damascium esse versiculorum auctorem, id Damascii editori Koppio non probavi. » B. — 2 ὅτι Cod. hoc loco, altero recte. — 3 βοηθῶν Cod. hic, altero loco recte. — 4 ψυχόσσοον Cod. hic. — 6 ἰσοσμένοισι Cod. altero loco.

CXC VIII. Lemma : εἰς Νόννον τὸν ποιητὴν. — 1 ἐμὴ superscriptum versui in Cod. — 2 φοινῆντι Plan., male, et sprevit Grotius. « Non raro poetæ ea quæ versibus celebrant ipsi facere aut fecisse dicuntur; sic Nonnus Gigantas prostravisse hasta, non vera, sed vocali. Falso nonnulli ex hoc ep. colligebant Nonnum scripsisse gigantomachiam. Intelligenda est pars Dionysiacorum quæ Typhoei pugnam complectitur. V. Fabric. Bibl. t. VIII, p. 603 seq. Harl. » Jac.

CXC IX. Lemma : εἰς Ὀρεϊδάσιον τὸν ἱατρόν. Simili acumine Magnum medicum celebrat Lucilius XI, ep. 281. — 1 ὀρεϊδάσιον Cod.

CC. Lemma : εἰς βίβλον μηχανικῆς. Quirini et Marcelli opus. « Suspiscatur Reiskius hunc Quirinum et Marcellum nihil diversos fuisse ab iis quos Libanius, ut homines sui ævi, commemorat Epist. 362, p. 177, ubi Quirinus Marcelli, medici dexterrimi, opera in morbo filii usus esse dicitur. Quirinum illum a professione sophistæ ad illustres dignitates ascendisse, constat ex ejusdem Libanii Epist. 369. » Jac. Qui de correpta media in Κυρίνος vid. ad VII, ep. 700, 4.

CCI. Lemma : εἰς τὴν βίβλον Παύλου ἀστρολόγου. « Designari videtur Paulus ille Alexandrinus, qui Isagogen apotelesmaticam sive de viribus astrorum composuit. V. Fabric. Bibl. Gr. t. IV, p. 140 Harl. Liber ipse loquitur, sibi mysteria illa a Paulo commendata esse glorians. » Jac. — 1. « Nomen ὄργις tractavi ad Æneam Gazæum. » Boiss.

CCII. Lemma : εἰς τὰς βίβλους Πρόκλου καὶ Θέωνος τῆς μὲν Θέωνος ἀστρονομικῆς, τῆς δὲ Πρόκλου γεωμετρικῆς. Ἀμύνητοι τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως ἀλλότριοι. « De Theonis et Procli operibus astronomicis consule Fabric. Bibl. Gr. t. VIII, p. 211 et 516. Unum volumen utriusque opera complectebatur. » Jac. — 3. Hunc versum delendum censebant Reiskius et Purgoldus. Rectius, opinor, sequentem versum delet Bothius, qui quinto quoque versui adscripsit : « Ne hic quidem versus videtur esse genuinus, offenditque simili sequenti. » Hoc temere. — 6. « Reliqui lectionem Codicis τετεύχας, etsi valde placeat quod fuit conjectum [a Pauwio et editum] τετεύχων. » B. Reiskius : « Commendat poeta eorum operas invicem sibi præstatis ita, ut Proclus argumentum, de quo Theo librum ediderat, illustrandum sibi sumpserit, h. e. geometriam, et vicissim Theo sumpserit Procli de motibus cælestibus edita volumina sibi exponenda. » — 10. « Quum ceteri versus sint dodecasyllabi, forsitan leg. ταῦταισι λύει. — 15. Τοῖς διοῖς, omnibus. Vid. not. ad Theophyl. Simoc. p. 232. » B. Sarpedonis dicitur Proclus quia Lycius gentis.

CCIII. Lemma : Φωτίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν βίβλον Λευκίππης ἄλλοι δὲ φασὶν Λέοντος τοῦ φιλοσόφου. « De hoc epigrammate vide Chardon. Roch. Misc. t. II, p. 26; Jacobsium in editione Achillis Tatii de Leucippes et Clitophontis amoribus t. I, p. CI. — 1. De fine versiculi valde securus sum, quum politicos potius quam iambicos scripserit auctor. [Sic etiam Jac. in Add. t. XIII, p. 105.] — 2. Vertendum ὥστε quasi, quod notum. » B. Item Bothius. Jacobs. de conjectura ediderat ὥστε, impedita structura. — 7 ἑλῆης Cod., sed apogr. Par. et fort. Salmasii θέλεις, quod posuit Boiss.; φίλε Salm. — 9. « Apogr. Par. δὲ πρὸς τὴν, superscripto πρῶτα, et punctis verba πρὸς τὴν notantur delentibus, ita ut pro varietate lectionis non sint habenda. [Sic plane Codex, sed πρῶτα cum signo suspicionis.] Chardo tamen ipsa præferbat et πρὸς per timesin ab μάδε pendere statuebat, non animadvertens duplicem articulum τὴν prorsus in mendo jacere. » B. Nescio tamen an non præferenda sit Jacobsii emendatio πρὸς τί, « id est πρὸς τί τείνει, historię quo tendat cursum vide. Sensus : Noli ea tantum contemplari, quæ ornatus causa historię sunt addita, sed præterea ejus finem disce. » Verto πρὸς τί.

CCIV. Lemma : εἰς τὸν Αἰάντος λίθον ὃν αὐτὸς ἐδίδασκευεν. Scilicet in Hectorem, Iliad. H, 265 seqq. et Ξ, 409 seqq. — 1 ἀνοχμάσειας Cod., corr. Steph. — 3. Μέλας τρηχῆς τε ex Hom. H, 265. — 5, 6, item ex notis locis Hom., II. E, 303, et M, 447. Juvenalis xv, 69 :

Nam genus hoc vivo jam decrecebat Homero :
Terra malos homines nunc educat atque pusillos.

— 7 τι (sic) χρ. ἐπὶ χθονός Cod., postremum etiam Plan., ὑπὸ χθ. Brunck. ex marg. ed. Wech.; ἐπὶ χθ. apogr. Par. — 8 γινν. Plan.

CCV. Lemma : ἐπὶ τῇ ἀδροίσει τῶν βουκολικῶν ποιημάτων. — 1 βουκ. μοῦσαι vulgo; doricæ formas restituit Jac. in nostro exemplo ex cod. Reg. 1773; eademque exhibet cod. Theocriti n. 2835; πόκα Cod.

CCVI. Boiss. : « Schol. Wech. ad verba lemmatis : στίξαντος τὴν Καθόλου· ἀντὶ τοῦ ἐπανορθώσαντος τὴν πραγματείαν τοῦ ὀνόματος· γέγραπται εἰς τὴν Καθόλου, ὅπερ εἶναι φασὶ τοῦ Ἡρωδιανοῦ. » Plene ἡ καθόλου προσωδία, celebre opus Herodiani. « Στίζουσι libros grammatici qui singulis vocibus accentus et spiritus appingebant, verbaque interpunctione distinguebant. Operosum inprimis in libro grammatico. Et vides ut Eupithius, hoc labore ad finem perducto, quasi respiret! — 2 ξυσμάτων (ultimis superposito ἀ:) λεπτός· τάσδ' ἐχ. Codex (τὰ; δὲ χαρ. sec. Salm.); verum præbuit Plan. Ξυσμαὶ non sunt rasuræ hoc loco, sed tenues notæ, calami acumine membranæ velut insculptæ. » Jac. — 3 κεκμηκε νων (sic) Cod., supra lineam posito τε.

CCVII. Lemma : εἰς τὸ Ἐγγερίδιον Ἐπικτήτου τοῦ φιλοσόφου. — 1 τεὸν ἐπὶ καθεο Cod., recte Plan. — 3 εἰσαφίχται καὶ οὐρ. Cod.; εἰσαφίχοιο καὶ Plan., mala correctione; ἐ; Brunckius. « Schol. Wech. : κενῶν κυρίως ὁ τῶν λαγόνων τόπος, ὡς ὁστέων κεκενωμένος· ἐνταῦθα οὐρνήϊους κενέωνας τὸν οὐρανὸν φησιν ὡς αὐλόν. Quæ postrema inepta sunt. Dixit poetice κενέωνας ut λαγόνας. Synesius Hymn. IV, 171 : Ἐν ἀπειροβαθοῦ; Αἰθέρας λαγόνι πολλῶν ἀστρῶν ἀγέλα νέμεται. » B. — 3 εἰαφίξιν Cod. et liber Aldi; illud in ceteris Plan.

CCVIII. Lemma : εἰ; τὸ αὐτό. (Hoc Boiss. ex apographic

ut videtur.) Τὸ Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου παραίνεσιν ἔχει βιοφελέη (sic). — 4 ἀψίδα Cod.

CCIX. — 1 πετομένη Cod., correxit Salmas. Non intelligo hæc Jacobssii in Add. : « Num forte σὺ interponendum? » — 2 ποία in apogr. Par.; ἔρρεζε Cod. — 3. Alterum hemistichium ductum ex Hom. II. A, 454.

CCX. Lemma : εἰς βιβλὸν Τακτικῶν Οὐρβικίου ἀπὸ ὑπάτων ἦν δὲ ἡ βιβλος πόνημα Ἀδριανοῦ βασιλέως, ἢ, ὡς ἄλλοι τινές, Τραιανοῦ καίσαρος. « Ex hoc carmine intelligitur Hadrianum Imperatorem Tacticorum libro, qui in eo laudatur, in bellis fuisse usum; deinde, quum forte in oblivionem abiisset, eundem ex tenebris fuisse erutum temporibus Anastasii, iterumque in rebus bellicis usum præstitisse. Ex lemmate autem discimus ad Hadrianum auctorem, ab aliis ad Trajanum hoc opus fuisse relatum. Posteaquam vero post longam oblivionem iterum ab hominibus tractari cæpit, Orbicio tributum est, quem Anastasio imperante vixisse credere licet. Id propterea factum esse existimat Salmasius, quod Orbicius illum librum denuo ediderit multis additis, quæ post antiquiorum illorum ducum tempora in arte militari inventa essent. » Jac. — 1 Δέρκεο μοι Heckerus; τέρπεο μοι Codex, quare Salmasius correxit ἐγκύμονι βιβλῳ, quod cum Brunckio recepit Boiss. Jacobssius in nott. mss. conjiciebat Τέρπου ὁρῶν χρ. — 3 ἀεργίη, 5 στρατήσιον Cod. — 6 οἶδε vertit Grotius. — 10 θ' ἐρ. Cod., sed correctum. — 12 ἡώ; Cod.

CCXI. Lemma : εἰς Νικάνδρον. « Nicandrum nobilissimos medicos pome se relinquere dicit. » Jac. — 2 verba ἔλλαχεν εἰχος recentiore manu in Cod. addita.

CCXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. « Schol. Wech. : Ὁμηρος Ὀδυσσ. Δ (229).

Αἰγυπτίη, τῇ πλείστα φέρει ζειδωρος ἄρουρα φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά· ἵτηρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων ἀνθρώπων· ἡ γὰρ Παιήγος εἰσι γενέθλης. » B.

— 2 περὶ Cod. sine acc.; περὶ Jacobs. — 3 ἡ Cod. « fere ubique; ἡ prior certe librarius plane non novit. » Paulss.

CCXIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. — 1. ἐν πολλέμοισι Cod., lapsu; recte Plan. — 2 ἀριστόνοας liber vel apogr. Reimari. — 3. Nonnulli Colophonem patriam tribuebant Homero.

CCXIV Lemma : εἰς τὸν φιλόσοφον Πορφύριον. « Conf. ejusdem in eundem aliud epigramma inter mea Anecd. t. II, p. 473. » B. Confer et Notitt. Mss. tom. VIII, p. 253, sive Jac. Add. p. LXIX, ubi item lusus in καγγύλη, a nomine Porphyrii petitus.

CCXV. Lemma : εἰς Κλεονίχην. Cleonice Dyrrhachio oriunda, sponsi conveniendi causa Hellespontum trajiciens naufragio perlit. — 1 δαι Cod.; αἰαί Plan. — 2 Κλεονίχης Cod.; Κλεωνίχης ex Plan. Brunck. et Boiss., vitiose; conf. Meinek. p. 108. Jacobs. in nott. mss. : « Fortasse servandum Κλεονίχης, brevi syllaba ante v producta; conf. nott. critt. p. 902. Sed rectius fortasse Κλευνίχης. Est Κλευνίκος ap. Theocr. XIV, 13. » — 4 ἐπεσπάσατο Brunckius (Schol. W. : « γράφεται καὶ ἀπεσπάσατο »), sed alterum optime tuetur Jac. : « Cleonica in Hellesponti fluctibus mersa Helles mortem, quamvis invita, quodammodo imitata est et effinxit. » — 5 ἦτοι an ἦροσ ambiguum in Cod.; ἦροσ apogr. Par.; ἦρῳ Plan.

CCXVI. Lemma : εἰς Θίβας τὴν πόλιν ἣν ἔκτισε Κάδμος. « In Thebanorum historia secunda cum adversis commixta esse. Simile est argumentum carminis Philippi infra ep. 253. — 1. Ἰερὸν, ob deorum in his nuptiis præsentiam. » Jac. Plan. ἀδέμτοι (sic). — 3. « Μιαρώτατοι. Schol. W. : ὡς ἀλληλοκτονήβεντες. — 4. Ἀμβροτος Ἰνώ. Idem : ὡς νηρηῆς γενομένη, ἡ καὶ Λευκοθέα ἡ Ἀμφίονος. Nec filia nec uxor Amphionis fuit Leucothea. — 4. Τλήμων. Idem : ὡς κτανὼν τὸν Λέαργον. [Τειχοτελὴς κιθάρη correxit Lobeck. Pathol. proleg. p. 519.] — 5. Αὐλὸς δῶσμουτος, vide ad ep. 250, 1; 253, 4. » B. Cod. ἐκεράσατο. — 6. In Delectu p. 327 Jacobs. edidit ἐκεράσατο Θ. θαίμων ἐσθλά κακοίς, καί εἰς ἐν ἔμμεν ἴσα, quod in notis mss. sic corrigi : καί ἐν ἔμμεν ἄνισα. Postremum quidem aliud agens, prius non tam quam putabat est necessarium, siquidem ἐκεράσασθαι optime dicitur sine regimine. Distichon sanissimum.

CCXVII. Lemma : εἰς αἰγῶν ποιμνιον διὰ τὸ σαρτῶν ἐν ταῖς νομαῖς. Caprarius loquitur, capellas circa Panoas simulacrum ludentes cohíbens cum minis. — 1 αἶ et ὅμα Cod. — 3 πικνὰ δ' malebat Ruhnkenius, propter sequens γαῦρα soni nimium similis, qui placebat Bothio : « γαῦ, γαῦρα, lusus verborum. » Cod. ἀλλήλαισι, corr. Salm. — 5. « Vulgo πυγμαχίης, quod de capris mirum est. Apogr. Par. πανμαχίης. » Boiss., qui πανμαχίης poetæ intulit. Facillime fero πυγμαχίην caprarum capitibus se, velut pugno luctatores, impetentium. Deinde verbera iis minatur. Κορήνην de pedo etiam Theocrit. VII, 18. — 6 αἰτολικᾶ; Cod., corr. Salm.

CCXVIII. Lemma : εἰς ναῦν ἀπολέσασαν τοὺς πλωτῆρας. Carmen affectus plenum. « Navis, quæ salva in portum pervenerat, sed vectoribus ad unum omnibus nescio qua fortuna extinctis, optat ut fluctibus prius submersa fuerit quam talem casum viderit. » — 1 ὁδῶι Cod. « ubique. » — 2. Postquam vectores commutavi cum cadaverum onere. — 4 δημομένων Henricus Stephanus, quod Grotius expressit, ab aliis quoque probatum recepit Boiss.; λυσομένων Cod. et Plan. libri consensu. — 5. Charontis cymbam. — 6. « Argute dictum de vectoribus in mari defunctis, sed in portum delatis. Simili acumine ναυηγῶν usurpatur de iis qui quacunq; de causa pessumdantur, et ναυγῶν ἐν γῇ εἶναι, V, ep. 11, ut patrimonio naufragus Cicero Pro Sulla c. 14. » Jac.

CCXIX. Lemma : εἰς Νέρωνα τὸν βασιλέα. Sequuntur hæc cancellata : δεῖ ἀπέπλει ἀπὸ Σκύρου πρὸς τὴν Πύκν. Carmen nec de Nerone nec de Tiberio intelligi posse ostendit Jacobs., sed ad Neronem Germanici filium, Drusi fratrem, commode posse referri. — 1 ἔπλων Cod; ἐπὶ Planudæ edd. antiquiss. — 2 Νεοπτόλεμος Plan., quod post Brunckium recepit Boiss.; μενεπτόλεμος Codex, quod mihi quidem recte tueri videtur Jac. — 3. « Ἐν Αἰνεαδῶν notandum esse pro Αἰνεαδῶν dictum observat v. d. in Thes. Steph. Didot. v. Ἀγός. » B.

CCXX. Lemma : εἰς τινὰς ἐπὶ πλατάνῳ φιλοῦντας. « Sic ἐπὶ in Callimachi H. Cer. 39, de populo : Τῷ δ' ἐπὶ ταῖ Νύμφαι ποτὶ τῶνδ' ὀνδ' ἐφύοντο. » B. — 3 δ' ἐν Cod., corr. Salmasius; conf. var. in ep. 215, 5. — 5. Ἀπὸ σεῖο φυλλάς, ut ἡ φυλλάς σου. Vid. ad ep. 21, 6. — 6. Legebatur τοὺς Παφίης ἑτάρους, quorum Paphiz sodalium insolentiam notavit Jacobssius, conjecit commendavitque ὁάρους, ut est Κυπριδίου ὁάρους; X, ep. 68, Musæi v. 122, al. Atque id dudum oportebat receptum; nam OAP, quod sæpe fit, lecto EAP, quivis librarius ἑτάρους videre videbatur. Conf. mox var. in ep. 231, 4.

CCXXI. Lemma : ἐπὶ σπρᾶγιδι ἐχούση Ἐρώτα ἡλιοχοῦντα λίοντα. — 3 ὡς τα (sine acc.) μὲν ἐτ' α (sine acc.) δὲ χ. Codex; δ; τὰ ἐτ' α Plan. — 4 πολλὰ Cod. — 6 ὀλίγον Plan. recentiores. Ἡμερίων dixisse videtur non sine respectu ad ἡμέραν oppositum ἀγρίῳ in initio versiculi. « Ipsa, in quam hoc carmen factum, gemma etiamnunc exstat in cimelio celsissimi Aurelianiensium ducis. Typum gemmæ habeo, docto commentario illustratum viri optimi (M. de Foncemagne). » Brunck. Nihil hic scriptum a Boiss., ut vel ignorari vel vulgo sciri videatur ubi nunc servetur illa gemma.

CCXXII. Lemma : εἰς δελφίνα (sic) βαστάσαντα ἀνδρα ναυηγόν καὶ διασώσαντα αὐτὸν ἕως τῆς χέρσου. Delphinus loquitur. — 1. Post θῆρ' distinxi cum Jacobsio Del. p. 398, quod jam olim monitum neglexerat in Pal. — 2 λοφίης Cod. — Ὑγρόν, in undis exstinctum, ut VII, ep. 214, 4 : ὕγρον ὤμα, saltus in undis; VI, ep. 43, 1 : ὕγρον αἰδόν, de rana. — 3 ἐκομῖσα Cod. et antiquissimæ Plan. Deinde omnes τὸ δὲ πλεόν. Schæferus τὶ δὲ πλ.; quid ex hoc pietatis meæ officio *tu cæcis sumi*? » Ab Jac. probatum recepti Boiss. In fine versus Cod. ἐς γῆν, qui initio εἰς.

CCXXIII. Lemma : εἰς ἀετὸν τοξευθέντα ὑπὸ Κρητὸς καὶ τὸν τοξεύσαντα διὰ τοῦ αὐτοῦ βέλους κτείναντα. Expressum videtur ex Apolloniadæ epigrammate infra n. 265. — 2. Ἐν οὐρανῷ, Jovis enim sceptro insidens fingitur. — 3. « Οὐκ ἐστὶν. Schol. W. : οὐ προέβρασεν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐφυγεν. » B. Ἐκτείναντο, scil. ὁ Κρητὴς, non rara libertate poetarum inde ab Homero. — 5 ἔλαθεν νόμος Plan., male; nec φόνος bene conjiciebat Grævius; in mōnos laus est Δίχης, quam nullum omnino facinus malum latet. — 6. « Τὰ εὐστοχίης βέλη, quasi missa ab εὐστοχίᾳ, εὐστοχα, reddit ad τὴν εὐστοχίαν τῶν βελῶν. — 7. Ἐκοίμισεν. Sopiri dicitur teluri in eo loco, quo ab impetu cessat. — 8. Διοσῶν θανόντων datus dictum de sagitta quæ simul duos interfecit. Θάνατος accipiendum de corporibus cæsis, fere ut infra ep. 439, 3. » Jac.

CCXXIV. Lemma : ἐπὶ τῇ αἰγί ᾗ; ὁ Καῖσαρ τὸ γάλα φῆθεν καὶ πλεόν σύμπλοον ταύτην ἐκοίμει. Est Augustus Imperator, cujus in comitatu fuisse Crinagoram a. U. 727 Galliam et Hispaniam visentis suspicatur Geistius p. 4. Capra loquitur. — 3 ἐπαιτ' Plan.; ἐπαι ἐπρ. Brunck.; ἐπράστω Cod. — 4 καίσαρ Cod. ubique; σύμπλοον ἡγάγετο Plan. — 5. « Ἐπέσχον μαζὸν, homerice dictum, vid. not. ad Philostr. Her. p. 652; Schneid. ad Plut. De educ. p. 11. Aristoph. Nub. 1386 : πσιῶν ἐπέσχον' ubi schol. » B. De αὐτίχα vid. Meinek. in Addendis ad V, ep. 23, p. 564.

CCXXV. Lemma : εἰς Ἀσωπίδα τὴν κρήνην καὶ Πηγασιίδα. Asopis sive Pirene Acrocorinthis, Pegasis vel Hippocrene Heliconis, uterque fons in fabulis narratur scaturivisse solo equi ungula aut hominis pede percusso. — 1 πῆγαςι; Cod. — 2 Πισταμοῦ. « Asopi, qui Sisyphe in mercedem indicii de raptu Ἀεγινᾶ filię Pirenen eliciuisse fertur (Pausan. II, 5) pedis ictu, fere ut ap. Theocr. VII, 6 Chalkus dicitur : ἐκ ποδὸς ἄνους κράναν εὐγ' ἐνερεϊσάμενος κίτρα γόνυ. Erant qui Pegasum etiam Pirenes auctorem facerent, ut Dio Chrysost. Or. XXXVI, p. 95 [Statius Theb. IV, 60. — 3. Ἐξ φλέδας; de fluviis primus dixisse videtur Chærilus fr. 11, p. 26 Didot.]. » Jac. — 4 ὦ Cod. constantler.

CCXXVI. Lemma : εἰς σίμελα μελισσῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ μελισσοκόμου. — 1 εἰ δ' Plan. — 2 ἡ θυμῶν Cod.; ἡ θυμῶν Plan., at ὡς corrigitur; ἡ θυμῶν Brunck.; sed genitivum

insolentem Jac. tueri conatur. Desideratur aliquid ad ἀκρα v. 1 referendum, quod pendet. Etiam περιχνίδια plane obscura; et in χνίδι producitur. Bothius : « περιχνίδια quid sibi velint, nescio cum Schneidero in Lex. Fortasse κλαδίον dicebatur ut κλαδίσκος, ut scribere possis θυμίων ρίκτη περι κλαδία. » Et tamen Grotius. — 3 μάκωνας Plan.; ἀσταφειτίδι (sine acc.) καρῶνα (primis literis duabus transverso ductu deletis) Codex; ἀσταφειδίτιδα ῥάγα Plan.; ῥῶγα reduxit Boiss. — 6 μελισσοσύας (sic) Cod. Pan alvearium et apium custos. — 7. Nota inversam orationem, ὁ δὲ ad subjectum relatum, pro vulgari τὸ δὲ, de re, quod respondeat præcedenti τὸ μὲν. Sic ep. 300, 3, ὁ μὲν ... τοῦ δὲ de eodem tauro dicta. Non rara syntaxis ap. Homerum. — 8 λίπει Cod. Male Bothius καρπώσας.

CCXXVII. Lemma : εἰς ὀλίγα ἀγρεύσαντα ὀκτάπουν καὶ διὰ τοῦ ὀκτάποδος λαγῶν. Adscripta sigla ζῆται. Argumentum jam supra tractatum ab Antiphilo, ep. 14. — 4. Ἀγρη; δεσµόν, polypti quem ceperat cirros. — 6 πτωκὶ παχυσχοίνῳ Cod., quod ad leporem referri non potest. Brunck. audacter πτωκὶ δασυκνήμῳ. Jacobs. βαθυσχοίνῳ. Eldickius μυγῶ σχοίνῳ. Boissonadius ad Chumnum Epist. 72, p. 85, πτωκὶ παχεὶ σχοίνῳ etc. (uti jam Pauwius, sed πτωκὶ παχεὶ). Recepi correctionem Græfii epist. crit. p. 115, valde probatam a Jacobsio, qui de re : « Schneiderus lepores in juncis latere negat. At quid vetat quominus ille e solitis lustris excitatus ibi perflugium quæsi verit prælassitudine somno oppressus? » — 7 τόνδε Cod.; ἐπ' ἀγρην Reiskius, sed dativus requirebatur; rectius ὑπ' ἀγρης ἐμβυθίης conjicit Jac.

CCXXVIII. Lemma : εἰς Μελίταιόν τινα γυναῖκα τὸν ἰδὼν υἱὸν ἀκούσασαν ναυαγῆσαι, καὶ ξένου τινὸς ὡς τοῦ ἐκείνου σώμα θάψασαν· εἶτα ἐπανῆλθε καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς. — 1 μελίτινα Plan.; Μελίτινα Brunckius. — 5 δ' ὡς Jac. in Del. p. 288. — 6 ἐκ γαίης Cod. et duo libri Plan. ap. Brunck.; ἐς γαίην edd. Plan., quod cum Brunckio dedit Boiss.; tenui egregiam et, ut mihi videtur, certissimam emendationem Jacobsii εὐκταίης. « Salvus reddit, rebus ex animi sententia feliciter transactis. » — 8. Καίνη, illa, cujus filium Melitea tanquam suum humaverat.

CCXXIX. Lemma : εἰς λάγυνον οἶνηράν. In Plan. : εἰς κοτύλῃν. Perditam aliquo casu et rursus repertam poeta lætus salutatur. — 1. « Κατηλικά, nam poeta pauperior vinum non ex cella, sed ex caupona petit. — 2 μακροζάρυγέ Plan. præter edit. princ. et Aldinas. Εὐλαῖος, non, ut Brodæus, quæ loquaciores reddit convivas, sed sonantem, liquore ex angusto gutture prorumpente. Sic Philippus infra ep. 232, 1 : κύτους λαίμους μελίγηρῳ. Ad suavitatem hujus soni refero etiam προηγέως, ut κυμάτων γέλασμα et γέλω. ap. Æsch. Prom. 90, Oppian. Hal. IV, 334. [De quibus expositionibus dubitari licet.] — 3 μυστιόγυνε Plan. et apogr. Par. Hoc dicit : paupertatis meæ conscia testis, nec ipsa larga vini copia instructa : hinc βραχυσύμβολος. — 4. Hæc sic accipienda : χρόνιος μὲν, ἀλλ' ὅμως ἥλθε. Sic enim ὅμως interdu præponitur, postpositum jubente sententia. — 5 αἰθ' ὅρελες libri omnes, quare Plan in fine versus παρῆναι. Cod. ἀμικτος. Sed vitium crediderim esse in ὅρελες. Fortasse ἀελῆς scrib., integra et intacta. De puella usurpatum ἀελῆς simplicem significat, nulloque fūco corruptam; ad vinum translatum non multum differt ab ἀμικτος. [Boiss. recepit ἀελῆς. Jac. in Del. p. 232 ὅρελες .... παρείγης sine ulla animadversione.] Ἀμικτος et ἀνύμπευτος, ut virgini, sic lagenæ merum vinum continente conveniunt. » Jac. — 6 ἀφθονος Cod., iterum permutatis v et ρ.

CCXXX. Lemma : εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἢ εἰς τι μουσαῖον ἕξει. Ad quæ Jac. conferri jubet dicta ad ep. 140, 1. « Scriptum est in hominem artis poeticæ studiosum. » B. Quod multis docuit Jac., et in comparatione versari hoc carmen laboris Heliconem montem pedibus ascendendi, et præmiorum post ardua studia ibi repositorum; σοφῶν autem v. 3 esse poesin, non philosophiam. — 3 οὕτω καὶ Plan. « In οὕτω; καὶ est apodosis comparationis, quam sententiam non puto relinquendam fuisse viro docto. [Nam postea in alia discessit Jac., scribendum proponens : οὕτω δαί σ.] Ὅρθιος. Schol. W. : ὑψηλός, οὐκ ἀνέμδατος· μετενέγκται δὲ παρὰ τὸ Ἡσιόδου (Opp. 288) : « μακρὸς δὲ καὶ ὀρθιος οἶμος ἐπ' αὐτῇ ». Πίνδαρος; δὲ .... [Quæ sequuntur plurima deleo, minime huc pertinentia. Deinde Cod. ἦν δ' ἄν. « Sed reputes velim, inquit Paulss., v. esse p. patulum, et ante apostrophum gravem acc. poni. »] — 4. Ἀρύση. Schol. W. : Εὐριπίδης (Fragm. Licymn. 2; Telegph. 27; Archel. 10. Anon. Stob. tit. XXIX, 26) « Πόνος : γὰρ, ὡς εἴκοιν, εὐλείας πατήρ· Μοχθεῖν ἀνάγκη τοῦ; θε- » λοντας εὐτυχεῖν. Οὐκ ἔστιν ὅστις ἴδῃας ζητῶν βιοῦν Εὐ- » κλειαν εἰσεκτέσται· ἀλλὰ χρεὶ πονεῖν. Ἄπαντα τὰ καλὰ τοῦ » πονοῦντος γίνονται. » B.

CCXXXI. Lemma : εἰς πλάτανον ξηρὰν βαστάζουσιν ἄμ-
πελον. Platanus loquitur. Suave carmen. Vites ut ulnis,
ita nonnunquam platanis maritantur. — 3 sic Plan.;
ὀροδάμνους Cod. et apogr. Par. — 4 ἀποτηλότερη Cod. —
5 τίς Cod. — 6. « Passim μόνο; significat eximiam præ-
stantiam. » Jac.

CCXXXII. Lemma : ἐπὶ τίνι τὸ ἐπιγράμμα ζῆτει. « Est
scriptum in lagenam olim vinis Adriaticis plenam, nunc
fractam, et cuius frusta palmitem pergulæ adrepentem
protegebant. » B. — 1 * κύτου; Cod. cum signo dubiæ scrip-
turæ. Horatii *Læstrygoniam amphoram, Sabinam
diotam* comparat Jac., quem vide ad ep. 229, 2, de μελι-
γερυ; — 5 αἰεὶ etiam Cod.; τι legebatur; sed toti se malle
Jac. significat in nott. mss., quod haud dubie scripsit
poeta. In fine Cod. ἢ γεραῖον δε (sic, cum enclisi), sed
recte γάρ dedit Plan.

CCXXXIII. Lemma : Ἐρυκύου (sic) ἐπὶ τινι ἀνθρώπῳ
τίμονται ὄρνι (sic), ὃν ἐτυψα ῥῶξ ἦτον (εἰτον apogr. P.,
ἦτον Salm.) παλῶγγιον, καὶ ἐξέκοπη τὸν πόδα. — 1 μίνδων
Cod.; Μείδων Plan.; Μείδων Brunn., ut Plan. ep. 255, 5,
sed ibi corripitur. « Γεράνδρου. Schol. W. : ἀπλῶς; τὰ
παλαιὰ ξύλα, καὶ Ἀπολλώνιος (Rhod. I, 1118) : « Πρὸ γινυ
γεράνδρου, τὸ μὲν ἔκταμεν ὅρα πέλοιο Δαίμονος οὐραῖης
ἱερὸν βρέτας. » Vide not. ad Aristæm. II, 1, p. 622; Spanh.
ad Callim. Jov. 22. » B. Jacobs. : « Ἀραχναῖη pro ἀράχνη,
ut σεληναῖη, ἀναγκαιή, al. Araneorum quoddam genus
sive phalangia commemorat Plinius XI, 28, quorum morsus
sint noxii. Φωλάς, quæ in angulis latet prædæ insidians,
ut φωλάδες; seræ in antris. Sed Schneiderus scribere mallet
ἐχιδναῖη, ad quam correctionem facit quod narrat Lu-
cianus in Philopseude § 11 (p. 582 Did.) : ἔχε τις ἀγγέλιον
τῷ πατρὶ Μίδαν τὸν ἀμπελοφυτὸν .... ὑπὸ ἐχιδνῇ; δηχθέντα
κεῖσθαι ἦδη οσηπότα τὸ σκέλος· ἀναδούντι γὰρ αὐτῷ τὰ
κλήματα καὶ ταῖς χαραῖς περιπλέκοντι προσερπύσαν τὸ θηρίον
δακνὴν καὶ καταδύναν εὐθύ; ἐς τὸν φωλεόν. » — 3 μελαίνη
Cod. et Plan. — 4 σηπεδόνη Plan. male, sed rectum in Aldi
codice. « Schol. Wech. citat Nicandri locum de serpente
σηπεδὼν dicto, Ther. 326. » B. — 4 σαρήν (sic) καταστρα-
γάλους Cod.; σάρκα καὶ ἀστραγάλους Plan., sed κατ' tuebatur
Salmas. « Σάρξ χλωρή dicta videtur per prolepsin; a colore
subviridi, quem caro putrescens contrahit; v. Foes.
Œcon. p. 339. — 5 δ' ἀπὸ τῇ; omnes; quæ verba a multis

vexata integra tamen esse evincit ep. 305, 6 : ἐμὶ δ' ἐπὶ
τῇ; οὐκ ἐπὶ τερπνὸν ἔδωρ, ab illo inde tempore. Eodem
feminino elliptico Herodot. IV, 43 : ἐκ δὲ ταύτης ἀπα-
μενος παρὰ βασιλῆα, et alia plura. » Jac. Passovius proba-
bat hanc Lennepii expositionem p. 228 : « Putredo omnem
sub genu pedem occupaverat; genu adhuc integrum, σπυ-
δαρόν, manserat. Id igitur ut a proxima jam peste defi-
deretur, ἐτμήθη, separatim est ἀπο τῇ;, scil. σπαλόνος;
putrescentibus sub genu recisis. » — 6 σικπῆανον Cod.
Omitto longa scholia Wech. hic apposita a Boiss., qui de
βλωθρῇ; : « Conf. ad VII, ep. 174. »

CCXXXIV. Lemma : περὶ τῇ; φιλοσοφίας, καὶ ὅτι μὴ
ἀρετῇ τίμιον κατῆμα. — 1 ὦ δειλ. Plan.; κεναῖς ἐπ' ἄλκ. Cod.;
ἐπὶ ἄλκ. Plan., male, ut ostendit Geist. p. 41; κεναῖς ἐπ'
ἐπ' ἄλκ. Jacobsius. « Scripsi κεναῖσιν ἐπ' ἄλκ. ad Babrium
fab. XVI, p. 39 seq., ubi tractavi hoc epitheton; add
Append. ep. 368. » B. Etiam Bothius κεναῖσιν. — 2. « Ψυ-
χρῶν non otiosum epitheton; ψυχρά enim vocantur quæ
speratam utilitatem fructumque petitum non præbent; sic
ψυχρά παραμυθία, ψυχρά τέρψις, frigida curarum fo-
menta ap. Horat. Epist. I, 3, 25. — 3. Junge ὧλα ἐπ'
ἄλλοις. Quare ἐπ' scripsi. » Jac. Boiss. : « Schol. W. :
εὐστόχως δὲ τὸ διαγράφει; δυνεῖρα· μετῆνγε γὰρ ἀπὸ τῶν
ζωγράφων· ὥσπερ γὰρ αἱ εἰκόνες εἰσιν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ
ὁ πλοῦτος εὐδαιμονίας ἔστιν. » — 4 οὐδεὶν Plan. — 5 ἐμὶ δ'
Cod. — 6 μετὰ Cod.

CCXXXV. Lemma : εἰς τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Αἰθίης, ὅτι
τὸ τῶν βασιλείων κῆδος ἀμφοτέρως συνήψε, τῶν Πτολεμαίων
δηλονότι. « In apographo est tantum δη, in editione ἢ
cum sigla nescio qua; scripsi δηλονότι, sed dubius. » B.
Sigla est vocis δηλον. Haud dubie respici ad nuptias Be-
renices, filię Cynrensiensis regis Magæ, cum Ptolemaio
Evergetæ Ægypti, de quibus v. Justin. XXVI, 3, Pausan.
I, c. 6 fin. et 7 init., Reiskius exposuit; hæc autem nuptię
quum incidirint in Callimachi ætatem, hujus poetæ esse
videri epigramma, minime vero Crinagoræ, Augusti
æqualis. Sed ex iis quæ explorata habemus de composi-
tione Anthologiæ a Cephala collectæ, apparet (quod Geist-
sius p. 31 seq. demonstravit) hoc epigramma in Philippi
Corona lectum fuisse, quæ nulla nisi recentiora Meleag-
ro carmina continebat. Quare antiquius ex illa, quam Reiskius
designavit, ætate epigramma ab nostri auctore imitatione
esse expressum statuit Crinagoræ editor et fieri posse ut
erratum fuerit in nomine poetæ, quia præcedit epigramma
Crinagoræ; multos autem ex vicinis nominibus ortos er-
rores et in Anthologia et in Stobæo notarunt critici. —
1. Junge διατίμειν potius quam διακτιμπλάμενος.

CCXXXVI. Lemma : εἰς Αἰθίαν τὸν Τρώα, ὅτι ἐξ αὐτοῦ
ἡγέρθη ἡ μεγάλη πόλις· Ρωμαίων. Simile argumentum supra
ep. 155, infra ep. 387. — 1. ἐσφρήγισαν Plan. « Ὅρκοι in-
telligi de legibus et statutis immutabilibus. Hesych. :
Ὅρκοι, δεσμοί, σφραγίδες, quod voc. ap. Hesych. genuinum
esse noster hic locus planissime docet. — 2. Priamum ad
Jovis Ἐρκεῖου aram tanquam victimam mactatum ex
omni belli historia selegit Bassus, quod in hac cæde et
Trojæ clades et belli tristissimus exitus clarissime apparet
[Salmas. : « Desunt in V. C. verba παρ βωμῷ, sed addita
recenti manu. »] — 3 οὐ Cod. et primæ edd. Plan. Pri-
amum in Ἰταλῷ; producit etiam Antipater VII, ep. 692, 4
(hic in iambis), et Ἰταλῷ; Thallus ib. 373, 2. Sic Ἰταλὰ ap.
Virgil. Æn. VII, 643; IX, 698, in eadem sede hexametri
productum, alibi correptum. — 4 ἔχεν Cod. Φορβίον ap-
positionem refer ad totam enunciationem quæ præcessit :
adventus Æneæ cum classe prælusit quodammodo initium

νοῦα et divinas patrias. — 5 ἡ γὰρ Plan. 'Ες καλὸν i. q. εὐ-
ζήριος. Πύργος Τρωϊός, Pergama. » Jac.

CCXXXVII. Lemma : εἰς ἀγαλμα φήγινον Ἡρακλέους.
Signum leontorsonum prope stabula positum. — 1 πρὸς τῷ
Cod., superposito τοῦ. Nescio an idem φηγινός quod edi-
tur; aliter in iemm. « Φήγινος. Schol. W. : ὅτι ποιμένες
οὔτε ζεῖν οὔτε γλύφειν εἰδότες φέτρον ἀπλῶς ἢ ὀρυθ; ἢ ἄλλου
τοῦ ἀντιθέσαν καὶ ὥς θεὸν ἐτίμων. De δαμαλῆρα, v. 5,
conf. ad Plan. ep. 123. » B. — 2 ἐστὶ Cod. — 3 λήντω
πᾶσα Cod. (ληντοπᾶσα Salm.), et in marg : ζήτει διὰ τὰ
σεάματα. Alterum Plan. Theocrito est λειανοτομάχας, ep.
19. Οὐδὲ divisit Jac. : « Δέ interrogationi vim addit » :
οὐ τὴν τὰ τόξα Schneiderus melius, et articulo hic careas
eagerime. Benndorfius p. 59 corrigat οὐ κλυτὰ τόξα, addens :
« corruptela ejusque medicina orta est, quum oscitanter
scriptum esset οὐκ κλυτὰ. » — 5 ἀλκείδα superposito : Codex,
cujus corrector, δαμαλῆρα levius ad pastorem relato,
ζήριος Ἀλκείδα desiderasse videatur. Alias hic deus βο-
υθής. Post responsum viatori datum pastor preces per-
agit.

CCXXXVIII. Lemma : εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἀητὸν τὴν αὐτοῦ
μητέρα. In Apollinem Onatē artificis apud Pergamēnos
positum, θαῦμα ἐν τοῖς μάλιστα μεγέθους τε ἔνεκα καὶ ἐπὶ τῇ
τέχνῃ, ait Pausanias VIII, 42, 7. — 1 ἐν αἷα Codex, sed
Salmasio teste habet « Ὀνάτα, et correctum Ἐνάτα » :
« Βούπαις. Schol. W. : Φουρνότου (c. 22, p. 225) » βούπαι-
« ὅς δ' ἡλείαν ὁ Ἀπόλλων ἔχει, καθ' ἣν ἀνθρωποὶ εὖει-
« ἄσπεροι ἐκινῶν φαίνονται » κάλλιτος γὰρ ὀφθῆναι, καθαρὸς
« ἐν καὶ λαμπρός. » Idem : περὶ τοῦ Ὀνατὰ Παισανίας πᾶμ-
πολλὰ ἐξηγῆται ἐν Ἀρχαδικῷ; 16' (c. 42, 4) : τὸ δὲ ἀγαλμα
τοῦτο Ἀπόλλωνος ἦν κατὰ Περγαμηνούς (Paus. l. l.) » B. —
3 αἰγλήτης λητοί Cod. — 3. Negatio ad μάτην referenda
est : καὶ οἷοι μάτην. Verbis κατ' αἶνον respici putatur homeri-
cum II, II, 478 :

ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἔκλεος Διὶ περὶ κεραυνῶν.

Haud dubie respicitur, sed αἶνον hoc factum aut dictum
esse non credibile, quod recte observavit Heckerus I,
p. 180, et conjicit κατ' αἶσαν, cuius vim non assequor.
Benndorfius p. 48 χῶτι καὶ αὐτὸς, hac sententia : « et La-
tōna ἰγλαή est, quam haud nequiquam Jupiter ama-
verit, et ipse Jupiter. » Quod verti. — 5 ἡ γέμεση τὸν
ἐξ. Cod. sic. — 6 ἐλγυθίης; Cod., Plan., corr. Salmas. et
Huetius; qua forma Callimachus et alii ob metrum utun-
tur. « Nata ἔνωια hinc est, quod artifices opus ad naturae
similitudinem prope accedens fingentes, illud τεχνεῖν di-
cuntur. » Jac.

CCXXXIX. Lemma : εἰς βιβλὸν λυρικὴν Ἀνακρέοντος.
Poeta Antoniae mittit codicem sive quinque libros lyricorū
sive quinque lyricorum carmina selecta continentem.
Versus 3-4 et lemma *Anacreontem* loquuntur; inde viri
docti effecerunt, quod ubique nunc fertur, *quinque libros*
comprehensa fuisse olim Teii poetae carmina. Quod jam
post ea quae praecclare disputavit Geistius p. 26-28, stare
non potest. Qui iambicos versus distichis interpositos
Crinagorae aetate plane locum non habere ostendit; nostri
praeterea vehementer tennes esse deprehenduntur, corrupti
et interpolati in Codice, « collecti (ait Geist.) ex locis com-
munibus de Anacreonte, qui leguntur VII, ep. 23-31. » Ac
perspexerat jam olim Reiskius, et hoc « *novi Graeculi*
miserabile scholium » prorsus eiecit. Sic in genuinis
Crinagoreis ne levissima quidem mentio restat Anacreonis
—, « quem dubitari debet an nobili puellae Antoniae fue-
rit missus poeta, castis moribus minime faventem, ut

ipsi veteres judicarunt; vide modo Dion Chrys. Or. II,
p. 24, et Sext. Emp. I, 13, p. 282, a Bergkio adhibitos. »
Geist. Qui *Corinnae* meminit (de qua Suidas : ἔγραψε
βιβλία πέντε), sed Alexandrinos quosdam Lyricos, qui
tum fere soli lectitabantur, in codice illo fuisse multo
censet probabilius. Expellendum esse pessimum addita-
mentum circumdatis cancellis indicavimus. — 1 βιβλ.
Boiss. ex apogr. Par.; βιβλ. edebatur. — 3 Ἀνακρέοντος,
ἀς ὁ Τῆιος κύκνος conj. Jacobs.; ὁ πρέσβυς ἡδύς Τῆιος; Heringa.
« Multi locum tentaverunt : lectioni meae, ἀς ὁ Τῆιος γέρων,
nihil tribuo; volui id tantum, ut lector in versiculo innu-
mero non titubaret. » B. — 4 in marg. ἱαμδικόν. Verba
ἡ σὺν ἱμέροις in Cod. *recentiore* manu addita. — 5 ἀν-
τωνίη Cod. « Ἰαρή ἡδὺς dies natalitius esse videtur. » Jac.
— 6 ἡγεκαμένην Cod., corr. Dorvill. (quem qui φορτικῶς
delectantur de hoc carmine copiose disserentem legant in
Vanno crit. p. 185 seqq.)

CCXL. Lemma : ἐπὶ κριφὲ μέλλοντι τύφαι παιδίον, ἔτουν
(ἐτουν Boiss., ἔτοι ap. Salm.) κορύψαι· ὃν κάπρος τύφας τῷ
ὀδόντι ἀπέκτεινεν (ἀπέκτανεν apogr.) « Illud verbum κορύ-
ψαι venit e varietate v. 1 παῖδα κορύπτων, quae est Planu-
dea. » B. Puer arietis cornibus petitus per aprum vinculis
ruptis accurrentem servatus est; quod poeta Herculi tri-
buit, infantibus, ob recordationem periculorum quibus
ipse infans vexatus erat, faventi. Jac. — 1. Καλύπτει
u. pr. alibi visum non videtur; κορύπτει ed. princ. Plan.;
in sequentibus κορύπτων ex Aldi libro. Marg. Wech. : γο.
καὶ Κορύπτει; ἐν ἣ τὸν παῖδα τῆς Κορύπτεις ἡ κορύπτων,
κέραιι παλασας καὶ κόπτων καὶ ὠθῶν. — 3. « Qua de causa
κάπρος vocetur Ἡράκλειος, mihi quidem non compertum;
inter animalia huic deo sacra non refertur. Quod Menae-
tius Herculi inter deos relato primus aprum cum tauro et
ariete immolaverit, an huc referendum sit, non diderim.
Ἀπορρήξας, vi neutra; *erumpens* e vinculis aut ex hara,
in qua inclusus tenebatur. Sed malim ἐπιρρήξας, *intrum-
pens*. » Jac. Quod Bothius recipiebat. Boiss. : « An
Ἡρακλῆος? ut sint vincula Herculis, ex quibus arae Her-
culis immolandum alligabatur; vel erit Ἡράκλειος; Herculi
sacer et victima. Ἀπορρήξας poterit fere intelligi ut ἐπιρ-
ρήξας, quod malebat vir d. » B. — 5 ζῶαν δεχαρίσατο
Cod. Duplex deinde hiatus, quorum prior nihil habet offen-
sionis, alter non est tolerabilis. Hermannus ἀά γ' ὅρ' Ἡρας,
Jacobs. καὶ γὰρ ἀρ' sive ἡ γὰρ ἀρ' Ἡρ. Scaliger ὅπερ Ἡρην.
Verti Hermannianum, et interrogative efferre malui. Ju-
nonem omnes sciunt dracones immisisse Herculi in cunis
dormienti.

CCXLI. Lemma : εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα καὶ τὸν Δία
καὶ Ἀμμωνα· ἀρμόττει δὲ μᾶλλον εἰς τὸν Εὐαγόραν· τωσαυτι-
κόν. Euagoras bene nummatus pecunia tantum valebat
in amore, quantum summi dii fraude et potentia. — 1.
Bubulcitabat Apollo Admeti amore. « Vocī καθάλλης in
Cod. adscriptum ἱππόφορος (sic), contra mentem loci.
Schol. Wech. : ἱππος· ἐπιθυμῶν γὰρ ὁ Ποσειδῶν μετῆναι τῇ
Δήμητρι καὶ ὀρῶν αὐτὴν μεταβεβλημένην εἰς ἱππον θήλειαν,
ἵνα αὐτὸν φύγῃ, αὐτὸς εἰκασθεὶς ἱππῶ ἀρῆναι αὐτῇ συνεμίγῃ·
ἡ δὲ πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ συμβᾶντι ὀργίλιος ἔσχεν, ἔπειτα δὲ
τοῦ τε θυμοῦ ἐπαύσατο καὶ τῷ Λάδωνι ποταμῷ ἐλούσατο.
Διὰ τοῦτο καὶ ἐπικλήσεις αὐτῇ γεγόνασιν ἐν Ὀρχαίᾳ τῆς Ἀρ-
καδίας τοῦ μηνίματος ἔνεκα Ἐριννός, ὅτι τὸ θυμῷ χρῆσθαι
ἐριννύειν καλοῦσιν οἱ Ἀρχαδες· τοῦτο δὲ τοῦ ἐπιθέτου καὶ Ἀν-
τιμαχος μέμνηται ὁ ἐπὶ στραταῖας Ἀργείων εἰς Θήβας ἐπη-
ποίησας· φησὶ γὰρ (fragm. 17)· « Δήμητρος τὸδε φασὶν Ἐριν-
νός· εἶναι ἐξέθλον ». Λουσία δὲ, ὅτι ἐλούσατο τῷ Λάδωνι.
Ταῦτα Παισανίας ἐν Ἀρχαδικῷ (25, 3, 4). Πλοῦταρχος Δα-
νειστ. (c. 3)· « ἀλλὰ ὅπως τινὲς τῷ τυγόντι ἡ καθάλλη χρώμενο·
« φεύγε πολέμῳ καὶ τύραννι δανεισθήν. » B. — 3 ὠ μρ-.

δόχο; Cod. et Boiss.; ἀμειβοχός Plan. (« ut V. C. ex correctione » *Salm.*, qui nihil de pr. m.) et vulgo. Non memini videre hunc mythum de Ammone serpentis formam induente. — 3 παιδικά Brunck. male, sed rarus hic adiectivi usus. Apollinem bubulcum ex παιδεραστία speciatim alloquitur. — 5. Post hæc egregie poeta: Euagoras vero, non equus, non cycnus factus, sed nihil nisi æs (quasi dicas: ne homo quidem)...; nostrates dicerent: *Mais Evagore, une pièce de cent sous*, vel *un sac d'écus*... Mirum est optimum Jacobsium hic offendisse, qui in Add. et in nostro exemplo δ' ὀλόχαλκος, « hyperbolice pro πολύχαλκος, ut de paupere ἀχαλκος, respectu simul habito ad status ex ære conflatus »; et plaudente Piccolo Heckerus δ' οὐγγαλκος coll. XI, ep. 425, 2: ἔγγαλκος γραία. In fine αὐτὸς ἀλίσκει verecunde Plan., qui vim subauditi verbi nequam intellexerit. Ἐνναργής, germ. *leidhaft*, non ut illi forma aliena.

CCXLII. Lemma: εἰς Γλαῦκον τινὰ πένθητα ἐν ἀκατίῳ πλέοντα καὶ τὰ τοῦ βίου πορίζοντα, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀκατίῳ θνήσκοντα. Argumentum sæpe tractatum, ut VII, ep. 305, 381, etc. — 1 Νεσσαίοιο Plan., a flumine Nesso sive potius *Nesto*, ad cuius ostia sita est Thasus insula, ut fretum illud Thraciam inter et Thasum Νεσσαίων vocari potuerit. Ac præfert illud Jac. Codicis scripturæ νησαίοιο, eodem modo explicandæ. — 2 ἔντροπος superposito φ Cod. — 3 ἡδ' ὅτ' planudæ ante Steph., qui οὐποί'. *Æquor arare tritum* Latinis poetis. Callimachum fr. 436: ἀρότας κύματος Ἀονίου, comparat Jac. Salm. ἔκλυσαν e Cod. — 5 ἀλίοιο βίου ἢ οὐδ' ἄρ' ἔμειλλεν Cod.; recte Plan. utrumque. « Πάκος, marini laboris molestiis detritus, fere ut vetus vestimentum ». Jac. — 6 in marg. Cod.: ὅτι τὸν ἔλκετον γέροντα μετὰ τῆς ἰδίας νῆος κατέκλυσαν. — 7 ἔκλυσαν ἐπ' Cod., corr. Jacobs.; ἔκλυσαν sive ἔκλυσαν etiam libri planudei, edd. ἔκλεισαν, quod utcumque expressit Grotius. In fine Cod. τορραγερατός, Plan. τόρρα γερ., corr. Brunck.; quod pro ὄρχηρι dici posse constat. Suo more Bothius ἐπ' ἀνέρι γ', ὄρχ'. Κέλπος, *putamen*, poetice de cymba.

CCXLIII. Lemma: εἰς Ἀρίστιππον ἐκ πυρὸς σωθέντα καὶ ὑπὸ κεραινοῦ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἀπαλλάξαντα. — 2 ἀμφοτέροις in apographo Par. — 3 ἔμφωνεν Plan. ed. princ.

CCXLIV. Lemma: εἰς ἐλάφους ἐν ποταμῷ κρυσταλλωθέντι πεσθθείσας καὶ ὑπὸ κυνηγετῶν ἐν αὐτῷ ἀγρευθείσας. Idem narrat qui cum his conferendus Virgil. Georg. III, 368-375. — 3 δειλαίαι π. ἐφόρι. Cod.; ἐλπίαι χρησταίς Plan., mala interpolatione. « Brunck. cum Piersono ἐλπίαι φρούδαις, *spe irrita*. [Ante quos Salmas. ἐλπίδι φρούδα.] Sed Codicis ἐλπίδι φρούδοι: sanissimum: *quæ abierant* sperantes fore ut aqua genua foveret. Sic etiam narratio procedit melius quam si vanitas spei jam ante significetur. — 4 ἀθμασιν (sic) ὠκὺ γονον Cod.; unde νόμασιν Rubnken. Sed veterὰ ἀσθματα est aura ex flumine excitata, tepida illa præ pruinis. » Jac. — 6 χειμερίησ Cod. Grælius corrigebat χειμερίου στυγερῇ, frustra. — 7. Ἀλίνου, *non cassibus ullis*, Virg. — 8 στάλικας Plan. « Ubi schol.: ὁρθὰ ξύλα ἐνέχοντα τοὺς βρόχους τῶν δεικτύων. » B.

CCXLV. Lemma: εἰς νύμφην κόρην φυγοῦσαν ἐκ τοῦ θαλάμου καὶ ὑπὸ κυνῶν δισπασθείσαν. — 1 ἐπὶ παρίστασιν Cod., lapsu. « Hymenæus ipse ad thalami limen accedere putabatur. Conf. Catull. LXI. » Jac. — 2. « Est Πετᾶλη nomen mulierculæ Aristeneteæ, I, ep. 25, ubi not. p. 555. » B. — 3 ἀν Cod. Mira aberratione προμούνην in Plan. μόδοιν legitur. — 4 παρθενικήσιν Plan. — 6 ἄρνω Cod.,

quod reduxit Boiss.; ἄρνω; Jacobs.; αἰρῆνης Plan. probante Hermanno.

CCXLVI. Lemma: εἰς οἰνηρὴν λάγυνον κλασθείσαν ἀπὸ βολῆς λίθου. In marg. siglis ὠραιόν. — 1 ἡλεία Cod.; ἡλεία Plan., corr. Scaliger; οἰνοπότης Plan. Omitto schol. Wech. a Boiss. appositum de prosodia vocis λάγυνος. — 3 τρ. λόθ Cod. Βαρύστονος; proprie intelligendum, de gravi sono quem edidit lapis lagenæ cum vi incussus, non figurate ut κακοδαίμων, quod volebat Wakefield. — 5 σκαμματα πολλά Plan., quem mirum est non τυκίσσιν quoque intulisse. Intulisse videtur Bothium prope ovantem. — 6 γιν. Plan.; alterum e Codice Boiss. « Θόρυβος de hilari sæpissime dicitur strepitu, plaudentium inprimis. Τεκούσαν pro ἐκχεύσανσαν, ob comparisonem cum Semele, quæ et ipsa ventre rupto partum effudit. » Jac.

CCXLVII. Lemma: εἰς πλάτανον ἐκρηχθείσαν ὑπὸ (ἀπὸ apogr. P.) ἀνέμων. — 1 εὐθαλή Cod., quod reducebat Boiss., sed Doricæ dialecti in hoc epigr. ne hilum quidem; εὐθαλία Plan.; εὐθλή Jacobs. — 3 in marg. glossator: ὑπερβαίνω ὅτι σκαῦος οἰνηρὸν αὐτὴν κατεσκεύεσαν. « Male omnino. Irrigatam se fuisse vino Platanus ait. Est λουσαμένη sensu passivo, quod nonnunquam in aoristo fit medio. Conf. VI, ep. 2, et quæ congesti in Tzetza Alleg. p. 91. Optime Grotius: *lota resurrexi Bromio*. » Boiss. De re Brodæus et Jac. laudarunt « Macrob. Sat. II, 9: *Hortensius platanos suas vino irrigare consuevit*. De platano Cordubensi a Julio Cæsare sata Martial. IX, 62: *crevit et effuso lætior umbra mero*. Nam, Plinio teste XII, 1, § 4, platanos mero infuso optime nutrirī compertum est. — 5 ὀλλυμένη δὴ ἤσα Bothius, temere. — 6. Quod abies supplantat et evertit vinum me erexit.

CCXLVIII. Lemma: εἰς Πολύβην τὸν ὀρχηστὴν ὑπακνόμενον τὸν Διόνυσον. « Qui celebratur ut nobilissimæ pantomimorum artis regnante Augusto auctor et inventor; ejus saltatio ὀγκώδης ἦν καὶ παθητικὴ (Athen. I, p. 20, E, sed Bathyllus æqualis in comica saltatione excellerat. — 2. Αἰῶναι vel Αἰγναί Arcadibus, inquit Hesych., sunt βαχχαί. — 3 ὄρχ. Cod. — 4. Τέθμια, i. e. θεσμούς, leges artis tragicis constitutas. Pylades argumenta saltationum petebat ex tragediis. — 6. Falso tu tibi Bacchum arrogasti. » Jac.

CCXLIX. Lemma: Μακκίου (sic sæpe Cod.; Μακκίου Plan.) εἰς ἀναδενδράδα ὑπὸ Πανὸς φυλκτομένην. Pan in vinea ad collem positus furibus verbera minatur. — 1. « De nomine ἀναδενδράς vide not. ad Nicet. Eugen. p. 228; Toup. ad Schol. Theocr. VII, 65: Bættig. De veterum hortis p. 42 vers. Gallicæ. » B. Γλαυκὰν ad olivas referendum esse annotat Jac. — 2 ἰδρυθείς Cod.; ἰδρυθείς Plan., quod legebat. Deinde πᾶν Cod. et ed. princ. Flor. — 4 χαριζόμενος conj. Bothius. — 5 ἦν (sic) ἔχ' ἢ ψαύσης κλοπή Cod., prorsus misso dorismo. — 6 ἑτάλην Plan. « Ὁ καλὸς est *nodosus*, ab ὄζος. Βάκτρον κατὰ τὴν εἰς circumscriptio βάκτρον καρηθεύοντο; baculi ejus pars superior crassior est et nodosior. In ejusmodi locutionibus epitheton elegantius jungitur ei vocabulo quod periphrasin facit. » Jac. Hendecasyllabo metro versum legitur hoc epigr. in Anthol. Lat. V, ep. 216, quasi « Veronæ effossum in Calabria » ab Anglo editum. Fraus non latuit Schraderum et Burmannum, quamquam græci archetypi ignaros; Meyerus refert in *supposititiis* n. 1549.

CCL. Lemma: εἰς Θήδας τὰς ἐπταπόλους, ἔξ Ἀμφίων καὶ Ζήθους μετὰ κιάδας ὠκοδόμησαν. Adde: et quæ ad tibia cantum sunt eversæ. Ipsæ loquuntur. Aliter Philippus

ep. 253, unde hoc epigr. ductum. — 1 κατ' ἡγεσίην (sic) Cod.; recte Plan. — 2 ὁδῶν Cod. « Μούσης. Sch. W. : ἐπὶ μὲν τῇ κτίσει τῶν Θεῶν ἦσαν ἡ Ἀρμόνιος μούσα, ἐπὶ δὲ τῇ ἀναστάσει ἡ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Ἀνάγνωθι Πανσανίαν ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς (Boet. c. 6) περὶ Θεῶν ἀναστάσεως. Scripsi ἦσαν pro vulgato ἦσαι sed nec sic locus est nitidus. » B. Thebæ ab Alexandro dirutæ esse ferebantur Ἰσμηνίου αὐλοῦντος, sicuti ab Lysandro muri et naves Atheniensium destructæ πρὸς τὸν αὐλόν (Plut. Lys. c. 15). Multa de Ismenia tibicinis illo cantu, sed diversum in modum accepto Pseudo-Callisthenes I, 46, p. 51 seq. Ἀρμονίης pendere ab ἑμπαλιν vidit Jac. : Musa contraria ἑ ἀδversa harmoniæ, quæ propria ipsi ars est, struens potius et componens (ἀρμόζειν) quam evertens. — 4 πέτραις.... αὐτομόλοις Cod. et Plan., corr. Brunck. Propertius II, el. 1, 43 :

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem
Spontè sua in mari membra coisse ferunt.

— 5 ἐπτάμυτον γὰρ Cod. lapsu. — 6. Confert Jac. Philostr. Imag. I, 10 : φιλότιμοι καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι, καὶ θηγεύοντες μοστικῇ· τὸ δὲ τεῖχος ἐπτάμυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι et Pausan. IX, 5.

CCLI. Lemma : εἰς τοὺς σκώληκα· τοὺς τὰς βίβλους βιβρωσκουσας (sic) ἦθουν (εἶπουν Boiss.) ἤται·. Symposii in tineam seu blattam ænigma est ejusmodi, XVI :

Litera me pavit, nec quid sit litera, novi.
In libris vixi, nec sum studiosior inde.
Exedi Musas, nec adhuc tamen ipsa profeci.

— 2 σφήν· κλέμματα Cod.; σκέμματα recepit Boiss., emendationem Jacobsii, qui in nott. mss. : « κλέμματα Jensius et Orell. Sed v. Wagner. De Evenis p. 54. » Pauwius στέμματα. Minime vero refragabor si quis κλέμματα non fuisse mutandum et esse sanum contendat. — 3. Ἱεραὶ ψῆφοι sapientium decreta sive effata dicuntur, ut a Musis inspirantibus profecta. — 4. Tuam invidiosæ imaginem ἀποπλάττωμένη. Sed in « calamistrato (quem recte Orellius dicit) stilo » hujus epigr. fortasse rectius a Pauwio intelligitur blatta invidiæ imaginem erigere, morsibus suis et foraminibus invidiæ monumentum relinquere, ut φρονεῖ adj. sit pro εὐδον. — 5 μὴδ' Cod., ut solet. Boiss. : « Pro vulgato ὄψει (apogr. ὄψει) scripsi ὄψε, deinceps. » Quod olim Jacobs. conjecerat t. XII, p. 408, jure misit postea. — 6 ἐπεισαγάγη Cod., corr. Salmas. « Sed est obscurum nomen ψήφω, ut supra ψήφοισι. » B. Quod his modis tentatum est : ὄψει β. εὐψήκτω ὁ ἡξιν ἐπεισαγάγης Salmasius, quem sequitur Brunck., sed δόξα βάσκανος haud dubie integerrimum; εὐψήφω Bothius, qui non explicat. Exstabat ἐμψῆρος, non constat qua significatione. Audacior lusu Jacobs. : βάσκανε, τὸν σιγῶν' (rostrum) ὅψιν ἐπεισαγάγης, non addens quid de ὅσον ὄψει statuat. Hoc velle poetam puto. blattam immortalibus Musarum monumentis βάσκανον δόξαν inducere, quum vermibus corrosa cernuntur æque ac vulgarium opificum opera, quasi eodem modo, post breve tempus perituris.

CCLII. Lemma : εἰς ὁδίτην τινὰ ὑπὸ λύκων διωκόμενον καὶ εἰς ποταμὸν ἐαυτὸν ῥίψαντα, ὃν οἱ λύκοι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ὕδωρ εὐώσαν. « In Planudea tributum Bianori, a cuius ingenio minime alienum. — 1 εἰς Plan. Ὁδῶς jungit cum ἦται. — 2 λύκων εἶδεν Cod., recte Plan. — 3 ἀγέυσαντο Cod. lapsu. — 4 πλεξόμενος Plan. Nam lupi fluvium transmissuri, ut dicit Ælianus N. A. III, 6, τὰς οὐράς τὰς ἀλλήλων δακνόντες, εἰς ἀντικίπτουσι τῷ βέωματι disertius etiam schol. Hom. Od. E, 161 : πεπίστειται τοὺς λύκους :

βίαιον διαβαίνοντας ποταμὸν ἐνδακνόντας τὴν κέρκον τῶν ἀεὶ προήγουμένων τοὺς ἐπομένους στιγῆδ' ἀνιχνυομένους διεσπέναι τὸ ρεῖθρον. — 6. Ἄρης, dolus et artificium, ut militum strategema. Νηχόμενον mallet Boissonadius. » Jac. Qui nunc nihil mutat aut annotat.

CCLIII. Lemma : εἰς τὰς ἐπτάμυλους Θεῖδας, ἃς ἐπόλιος Κάδμος. Vide ad ep. 250, quod hinc expressum. « Notissimæ sunt Thebanæ fabulæ, quas data opera tractaverat Lysimachus ἐν τοῖς Θεβαίκοις παραδόχοις. — 3 πένθεν ὁδύρατο Cod. — 5. Antiope mater Zethi et Amphionis. — 7. Οἰκτρὸν non videtur sincerum. Nam urbs, in qua bona malis compensabantur, non semper nec in omnibus miseranda erat. » Jac. Ad quæ Boiss. : « Οἰκτρὸν fuit semper, quum quæ erant prospera, semper calamitatibus obscurarentur. »

CCLIV. Lemma : εἰς Φιλαίνιον γυναῖκα, ἥς πάντα τὰ τέκνα ἐτεθνήκεσαν. — 1 βαρύπενθος Cod. et libri omnes Plan. In quo consensu Jac. « distrahens quæ male coaluerant », edidit βαρὺ πένθος. « In Thes. Didot. sub Βαρύπενθος dicitur esse in Palatino βαρύπενος, mendo typographico [imo auctoris errore; nam voce Βαρύπενος idem L. Dindorfius : « Ea varietate (βαρυπενωτάτων et βαρυποτμότατων) utatur cui in Anth. l. c. βαρύπενος probabilius videatur in βαρύποτος; quam in βαρυπενθής mutari.] : scribi debuit βαρύπενθος· conjecturas [Scaligeri] βαρυπενθής fovere videtur editor Thesauri, et ipse faveo. Infra ep. 262, mater eodem oppressa infortunio βαρύδακρυς dicitur. Sed scriptæ lectioni aliquid reverentiæ debebam. » B. — 3 ἐρόρ. Cod. et vett. aliquot edd. Plan. In hiatu non esse hic offendendum annotat Jac.; δὴ γὰρ conj. Hecker. — 5. Ego tot liberorum mater Jacobs., quod sua vi non caret ab oppositione. « Sed obscurius sic locutus esset poeta, qui contrarium modo tanta vi extulerat. » Otto Schneid., qui ἦδε δ' ἀπαις vel ἡ δ' αὖ ἀπαις malebat. Lennepius ἡ δύσπαις, probante Passovio; sed copulam esse necessariam observat Heckerus, qui hoc Geelii affert : ἡ δύσπαις... ἀνήγαγον, ἀλλὰ με δ., struendum ἀλλὰ με, ἡ... ἀνήγαγον. Cui appinxit Piccolus : « Impossible. » Bothius distinguit ὃν οὐκ ἔτεκον, ἡ δ' εὐπαις· θειτὸν etc., quem non ego peperī, sed felix liberis mater. Sincerum esse quod editur et a poeta scriptum mihi æque ac Jacobsio et Boissonadio persuasum est. — 7. « In κληθείς quædam vim habere videtur participium : propter hoc quod ipsum quod meus appellabatur. » Jac.

CCLV. Lemma : εἰς Ἀριστιδὴν τὸν πέννητα, οὗ πάσα κτήσις βοῦς καὶ πρόβατον ἐν. Vide annotata ad ep. 150. — 3 ἀμφοτέρην hic Cod., lapsu ex voc. seq. — 4 πενίη Bothius temere. — 5 ὅγ' hic omissum in Cod., qui ἄμμα.

CCLVI. Lemma : εἰς μῆλον τὸ δένδρον, οὗ τὸν καρπὸν αἱ κάμπαι κατέφαγον. « Malus arbor, cujus dimidia pars exaruerat, de invidia conqueritur, quod eruca unum quod progenuisset pomum comederit. — 2. Hoc carmen haud scio an Longo observatum sit, Paest. III, 33, malum describitur, cui γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι· καὶ ἐν μῆλον ἐλέλειπτο ἐν αὐτοῖς ἀκροὶς ἀκρότατον. Quod decerpit Daphnis, metuens μὴ ἔρπετόν φαρμαξὴν συρόμενον. — 3 καρ ποφόρο; Cod., corr. Salmas. [Initio pro ἡ δὲ Jacobæus in nott. mss. corrigendum proposuit εἶδε, ob sequens καί, quod intensivum esse videtur.] Πίτλα hic esse videntur tenues in dorso erucæ pili et tanquam lanugo. » Jac. — 5 πολὺν ὄχλον Cod.; ὄλεον vel ὄχλον Jacobs., coll. Lobeck. ad Soph. Aj. 157. Hoc recepit Boiss. Græfius ἀποδίδει, ob sequentia. — 6 πορβεί καὶ τούτους γράν (vel γγρανον) ἀεὶ μ' ἔλεγεν Cod. depravate. « Apogr. Par. τού-

τοῖς γράβῃ ἀέ μ'. Recepi Græfii emendationem. » B. Salmasius : καὶ τοῦτοις κήρας ἀγεί μελέας. Jacobsius : καὶ τοῦτον κήρα κάλει μεγάλην. Nec Græfianum plane satisfaciť.

CCLVII. Lemma : εἰς πηγὴν ὀνομαζομένην Καθαρήν. « Conf. ep. 374. » B. — 3 παρακλίντορος Cod. — 6 ἐτ' ἐμὲ Bothius, quod edere debebam.

CCLVIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πηγὴν. — 2. Νυμφῶν appellative, de aqua. — 4 ἀνδροφῶνον κηλὶδ' Cod., recte Plan. — 5. Male hæc sollicitasse Heckerum ostendit O. Schneider.

CCLIX. Lemma : εἰς δόμον καταπεσόντα, ἐν ᾧ ἦν βρέφος καὶ διεσώθη. « Similem casum, qui Antiochiæ in terræ motu a. U. 868 contigit, narrat Dio Cass. LXVIII, 25. — 3 ἐρίπιον Cod. — 4. Ὡδίνες hic pro caritate qua matres amplectuntur liberos. » Jac.

CCLX. Lemma : εἰς Λαΐδα τὴν ἑταίραν, διὰ τὸ γηράσκειν. In Plan. *Epigono Thessal.* tribuitur, per errorem ex seq. epigr. — 2. Ἐτίων Νέμεισιν intelligo eam quam anni et senectus adducunt aive quas annorum vi inevitabili utitur in exercendo munere. — 3 ἐμοῦ ἐτι Cod., corr. Jacobs. ; ἐμοὶ ἐτι vulgo. Male Plan. : οὐ μὰ Κύπριν οὐδ' ἡ Κύπρις ἐστὶν ἐμοὶ ὅσον ὄρκος γνώριμος sive γνώριμον. Libri Plan. ap. Brunck. : οὐδὲ Κύπρις ἐτι ἐμοὶ ὅσ. ὄρκ. Marg. Wechel. : ἐν ἄλλῃ οὕτως. Οὐ μὰ Κύπριν· τί δὲ Κύπρις ἐμοὶ πλεόν ἢ ὅσον ὄρκος ; quæ non mala emendatio est. — 4 γνώριμος paucæ Plan. et Brunck., quo non opus.

CCLXI. Lemma : εἰς ἀμπελον γηράσασαν καὶ μὴ καρποφοροῦσαν. In Plan. inscriptum Ἐπιγούνου Θετταλοῦ. — 1. Οἰνάνθη, ἡ καὶ ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς καλεῖται, ὅποτε ἀνθεῖ ἡ πρώτη ἐκφυσις τῆς ἀμπέλου, schol. Wech. » B. Bene explicat Jac. : « quæ juvenis virescitibus ornabar palmitibus. » — 2. Τετανῶν, succi plenarum et turgentium, quibus opponuntur rugosæ ; v. HSteph. Thes. v. Τετανός. Tres quodammodo vitis ætates describuntur : prima, quum frondibus virebat ; altera juventutis, quam nitidæ et turgentes uvæ ornabant ; tertia senilis, uvis jam passis et rugosis. » Jac. Cod. κομησαμένη. — 3 ἰδ' ὡς χρ. Plan.

CCLXII. Lemma : εἰς Ἀριστοδείκην, ἥς τιнос τὰ τέκνα τὰ μὲν νόσος τὰ δὲ πέλαιος ἀπώλεσεν. — 1. « Ἠρίθμου. Schol. W. : διὰ βοῆς ἦγον, ἐθρόλλουν. » B. « *Existimandi* significatione dictum, ut modo ep. 255, 1. — 4. Conf. VII, 498 : κάπθανεν ἐκ νιβάδων ἡμύσας ὁ πρέσβυς. — 5 ἀει Plan., præter Ascens. et Steph. Filios in terra sepultos slet ut luscina, mari mersos ut halcyon. » Jac.

CCLXIII. Lemma : εἰς γραῦν τινα Εὐδοῦλῃν οἰωνίζομένην ἐπὶ λίθῳ (sic Salm. « Forsan ἐπὶ λίθους. » Boiss. Cod. λθ). — 2. « Hoc divinationis genus, explicatum a Valesio Emend. II, 5, p. 53, commemorat Dio Chrysost. Orat. XIII, p. 419 : ὁποῖον λεγόμενον ἐστὶ περὶ τὴν μαντείαν τὴν τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς : ἐκεῖναι γὰρ βωλὸν τινα ἢ λίθον ἐπαίρουσαι, σκοποῦσιν ἐν τούτῳ περὶ τοῦ πράγματος : οὐ πυθθάνονται : καὶ δὴ ταῖς μὲν αὐτῶν φασὶ γίγνεσθαι κοῦρον, ταῖς δὲ βαρύν, ὡς μὴδὲ κινεῖσθαι δύνασθαι ῥαδίως. » Jac. — 3 πεφρίχουσα καὶ εἰ βαρὺ Cod., recte Plan. — 4 εἰ δὲ θ. Cod. et Boiss. ; εἰ δ' εἰθ. vulgo. — 5 ἀμαρτοὶ (sic) Cod. ; alterum Plan., etiam in 4 codd. ap. Brunck. Schæferus εἰ ποθ' ἀμαρτοί, quod præstare etiam Jacobsio videbatur. — 6. Ἀνισοὶ χεῖρας brevier dictum de diverso illo manuum judicio, inæquali non ex re, sed pro lubricine vetula.

CCLXIV. Lemma : εἰς τέττιγα ἱξυθίνετα παρὰ Κρίτων ; ἱξυτοῦ. Idem argumentum tractat Bianor infra ep. 273. — 1 κλώνας Brunck., sed ὧν ; εὐδένδρου πρῶνας habes VI, ep. 218, 2. — 2 μέσον Cod., corr. Salmas. « Sub meridiem scilicet, ardente sole, canunt cicadæ ; v. epp. 373, 384 ; not. ad Psellum, sive ad Simoc. Ep. p. 217. » B. — 3 ἐμίζων δαΐδαλον Cod., corr. Reiskius. Conf. Niciam VII, ep. 200, 2. — 4 τὴν ἐρημίζων Salmas., frustra. Bothius ἔδη (pro ἔδος) ab ἥδο ; somniabat, referens ad δαΐδαλ'. — 5. Πιαλεύς, ex Pitalia urbe Thessaliæ sita ὑπὸ τὸ Κερκετικόν ὄρος. — 6 sic Cod. ; ἀσαρχα νῶτ' ἐδουνακεύσατο Brunckius, cum augmento quod Boiss. minus necessarium habebat quam Jac. Ἡ ἀσαρχος est cicada, ut Anacreon de locusta : ἀναμ', ἀσαρχε. — 7, 8. « Sententia apparet ex Bianoris ep. cit. Sic accipio : ἀλλὰ ται τραλεῖς εἰ ; τὰς... pro ἐν ταῖς... in consueto aucupio spe frustratus erat, frustra aves quas aucupetur desiderans. » Jac.

CCLXV. Lemma : εἰς ἀέτον τοξευθέντα ὑπὸ Κρήτος καὶ τὸν τοξεύσαντα ἐν τῷ πίπτειν ἀποκτείναντα. Idem a Bianore tractatum argumentum supra ep. 223. — 1 ἰοτυκαί Cod., alterum Plan. Φαρέρτης, de telo ex pharetra. — 3 ἐόνονδ' εὐθύ ; ἀκοντι πάλιν Codex, sequente lacuna. « Recepi Planudeæ lectionem. » B. Post Brunckium ; haud dubie autem debetur conjecturæ monachi. Ξεῖνον ut ex Codic. et v. 5 μήτ' ἐξ', annotat Chardo, non Buherius. — 4 ἡρίον (sic) Cod. ; ἡερόθεν Plan. « Pro scripto ἡερίον posui ἡέριος. » B. — 6 αὐχέισθ' Cod., quod servari jubebat Hecker. p. 338. Bothius : « Quum non ipse Jupiter hic agat, sed avis ejus, malim, quod verius, καὶ Διός, etiam ab Jove, Jove auctore, effecta εὐστοχίη. » Nugæ.

CCLXVI. Lemma : εἰς Μαρσύην τὸν αὐλητὴν διὰ τὸ γλαφυρὸν καὶ ἐμμελὲς αὐλεῖν. « Non intellexerat lemmatis auctor agi de Γλαφύρῳ tibicine. Planudea *Philippo* tribuit epigramma. » B. Quod fere probabilius esse videtur Jacobsio. — 2 γλαφυρῶι Cod. ; γλαφύρα Plan. editt. vetustissimæ, γλαζύρα ; reliquæ ex Aldi libro. « Glaphyri tibicinis, qui sub Augusto floruit, meminit Juvenalis Sat. VI, 77, ubi v. interpretes. » Brunck. — 3. « Schol. Wech. : Πίνδαρος (Pyth. XII) φησὶ τοὺς αὐλοὺς εὐρεθῆναι οὕτως τοῖς Περσέω ; καροτομήσαντες τὴν Μεδουσαν τῇ τῆς Ἀθηνᾶ ; βερεθία, αἱ οὕτω ἀδελφαί, ἡ Σθενὼ ὀηλαθὴ καὶ Εὐρύκλεια, αὐτὴν ἐθρήνουν : ἐκ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καὶ τῶν ὄρεων (δρακοντόμαλλοι γὰρ ἦσαν, ὡς καὶ Αἰσχύλος [Prom. 824] φησὶν) ἀνατιδομένου συριγμοῦ ἡ Ἀθηνᾶ ἀκούσασα, πρὸς μίμησιν τοῦ τε θρήνου καὶ τοῦ ἐκ τῶν ὄρεων συριγμοῦ τὴν αὐλητικὴν ἐκέννησε : διόπερ καὶ ὁ Πίνδαρος : ἐν τῇ πρός Μίδαν ᾠδῇ πολυκέφαλον νόμον εἶπε : φησὶ γάρ (Pyth. XII, 40) ὡς εὐρόσαν Ἀθηνᾶ τοὺς αὐλοὺς : ἀνόμασε κεφαλῶν πολλῶν νόμον εὐκλειᾶ λαοσώων μναστῆρ' ἀγώνων. » B. Abjectas a Minerva tibias Marsyas se invenisse et sustulisse gloriabatur. — 5 ὕαγνης Cod. « De Hyagnide, qui fuit Marsyas pater, Burettus in Memor. Acad. Inscript. t. X, p. 257. Conf. ep. 340. » B.

CCLXVII. Lemma : εἰς Δάμιν τιὰ ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει καταποντωθέντα. — 1 πλώων δια Codex, versu mutilo : Ἰκαρίην τὸ πάρος πλώων δια Plan., jejune ; πλώων ἐτι παρ' δια conj. Jacobs. « Inserui πρόφην. Alii alia conjecerunt. Sed adverbium πρόφην placuit magis, quum ipsa cum verbo similitudo in causa esse potuerit cur periret. » B. Cod. ὀλισθῶν. — 3. Præsentem adfuisse in filii casu patrem puta. — 5 οἰκτίστῳ Cod. ; οἰκτίστως ἀπὶ βρυχθεῖ Plan. — 6. Πάλα, olim, quum Dædalus pro Icaro filio precaretur.

CCLXVIII. Lemma : εἰς κύνα θηρευτικὴν ἐν αὐτῇ τῇ ἀγρᾷ τεκοῦσαν ἐνέαια σκύλακα. Eandem historiam narrat

Ælianus N. A. VII, 12. — 1 κατ' ἔχρος Cod., metro ruente. Reiskius conj. κατ' ἔχρος. Veram scripturam restituit Jac. « ex Clemente Alex. Strom. IV, p. 592, 7, qui versum sic laudat: Κρήσσα κύων ἑλάροιο κατ' ἔχρινον ἑδραυς γοργῶς. Cod. Pal. γοργῆ, Brunck. γοργῆ, quod item ex Clemente correxi. Unus ex Actæonis canibus Γοργῶ appellatur ap. Hygin. Fab. 131. Posset etiam Γόργη scribi, quod nomen est ap. Ovid. Her. IX, 165. — 2. Ἀμωτέρην, et venaticam deam et Lucinam. — 3. Ἐλευθῶ, v. VII, ep. 604, 3. » Jac. — 4 κενάρις; Heckerus p. 251, ad removendum hiatum, conferens ejusdem Antipatri versum supra ep. 10, 6: ἄμω καὶ θήρης ἡμωρε καὶ βιότου. — 6 διδασκόμεναι Codex, quod rectissime reduxit Jac. in Del. p. 380, nec mutaverat Brunckius; postea Reiskii διδασκόμενα vulgo receptum. Confert autem ep. 95, 6: αἰδέσθητε, μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι. Jam non memoro conjecturas alias ab ipso pressas silentio in Dectulo, ut mirer nostrum exemplo appicta hæc: « Fort. ἐκ τοκετῶν, ab ipso inde partu, s. in ipso partu. »

CCLXIX. Lemma: εἰς ναυηγούς τινὰς μαχομένους ἔνεκεν ἐπιδόξῃ ὧν τὸν μὲν κύων θαλάσσιος καταβέβρωκεν, ὁ δὲ διεισώθη. In Plan. Philippo inscribitur, «cujus ingenium mihi magis quam Antipatri spirare videtur.» Jac. — 1 ὕδασι Plan. — 3 ῥίψε conj. Eldickius, δῶψε Jacobsius, coll. Apoll. Rh. I, 1007, vehementer probante Bothio; sed in Del. p. 449 recte explicat: *pugno percussum dejecit*, ad quod intelligendum τῷφε et sufficiebat hoc loco et elegans est. — 4 δίκη Cod. et edd. vett. Plan. — 4. Sic τρεχίν, ἀνωγίσταται, κινδυνεύειν περὶ ψυχῆς; dicitur, *de vita*. — 5 νήγε δ' ὁ μὲν Cod., probante Meinekio ad Theocr. p. 341. Legebatur νήγεθ' cum Plan. «Qui deinde κύων ἔλιος παναλάστωρ, Codex κύων ἄλός; παναλ. Jacobs. : κύων ἄλός; ἡ παναλ. Scripsi ἡ παναλ. Articulus non posse abesse videtur; scilicet ἡ παναλάστωρ Δίκη. Possit etiam legi, ἡ γὰρ ἀλάστωρ. » B. Etiam Meinekio ἡ γὰρ ἀλάστωρ, loco cit. — 6 * χηρών (sic) Cod.; χείρων apogr. Par.; Κηρών Brodæus. «Sunt Κῆρες interdum malorum adversarumque rerum auctores, unde ἀλάστορες; et cum Furiis nonnunquam junctæ.» Jac.

CCLXX. Lemma: ἐπὶ τινὶ ἐν νυκτὶ μετὰ κιθάρας κομίζοντι. «Poeta se a mundo astrisque cæli vivendi leges petere testatur, sic ut κόρπον emulatus, commissando et potando vitam εὐκοσμον agat. Omne hujus epigr. acumen in lusu verborum et ambiguitate vocis ὄσμο; continetur.» Jac. — 1 ἄστρον Cod. — 2 λαύων Cod., deinde λαῖ; ἐβάρυν ἄσρος, apogr. Par. ἐβάρυνα ὄρος, Salm. ὄρος. Plan. ἐβάρυνα χορούς. «Scripsi quod conjecit Orellius, ἐβάρυν' ὄρους. Sed aliud, puto, scripserat poeta.» B. Etiam Bothius recepit: «negat morem sibi esse ut aliorum colloquia vespertina, præsertim amantium (ὄρους), pedibus conculcet, h. e. tropice, dure turbet.» In Del. p. 233 Jac. Schæferi correctionem ascivit, ἐβάρυν' ὄρους; quod ille putat solutam esse formam vocis ὄρος, quam grammatici ex Sapphone et aliis afferentes explicant ὕκων. Grotius οὐδ' ἄνδρῶν voluisse videtur, cetera ut Plan. — 3 σπρίφης Cod. — 6. *Lyra Orphei, corona Ariadnes.* «De lyra Orphei, quæ fuit a Musis inter astra constellata, Hyginus Astron. I, 7. » B.

CCLXXI. Lemma: εἰς τὴν ἐν Βοσπόρῳ θάλασσαν, ὅτι ἐν αὐταῖς ταῖς θαλουμέναις ἀλκυονίσιν (sic ap. Boiss.; ἀλκυονίδες; ap. Jac.) ἡμέραις Ἀριστομένη κατεπόντωσε (κατεπόντι. Cod.; fors. κατεπόντισε). «De halcyoniis diebus multa multa, quos indicavi ad Demetrii Cydon. Ep. XXX, p. 314, ubi hoc epigr. pluribus tractavi. » B. — 1 καὶ ποτε δινῆεις (ultimis superposito διῆσαι) ἀποδο; (superposito βόσπορος;)

Codex, spatiolo ut videtur relicto post utramque vocem διν. et ἀφ. Plan. καὶ ποτε δινῆεις; (a Stephano δινῆεις) ἀφ. Brunckius e conj. καὶ ποτε δὴ νᾶεις, «quod meo quidem sensu languet. Vide an varians lectio in membr. superscripta, sive glossam vocare malis, eo ducat ut legamus: καὶ ποτε δὴ δινεῖς (sive ποτε δινεῦεις, receptum in Del. p. 281) ἀποδο; π., num unquam non timendus undas volvis? neutra verbi significatione; v. Valcken. ad Adon. p. 376. » Jac. Fixius in Thesaurο v. Ἀλκυόν, p. 1505, D: «Jacobs. [in A. Pal.] legit δὴ ναῦταις, ego δὴ νῆεσσ'. » Quod ipsum ille ad Anal. proposuit, Meinekio quoque p. 199, receptum a Boiss. ad Demetrium I. c., probatum item Hermanno et Piccolo. Ne quid præteream, Lennepius p. 231: «Mihi sana videtur vulgata, modo δινῆεις; πόρος; sit eximie Bosporus, natura sua vorticosus. Et in Bosporo submersum esse juvenem docet lemma: *Ecquando*, inquit poeta, *vorticosus ille Bosporus non formidandus erit?* » Jacobs. in nott. mss., commemoratis his Lennepii: «Rectius tamen scribes ex membr. δινῆεις ἀποδο; » — 2 εὶ καὶ ἀλ. Cod., alterum Plan. Jac.: «Etiam εὶ καὶν vel καὶν bene haberet. » — 5 γαῖα Cod. et Plan. «Est γαῖα optima conjectura Munckeri ad Hygin. p. 133 et, qui hunc cognovisse non videtur, Longopetræi ad Theocr. p. 265, ubi epigr. gallicis vertit versibus. » B. Μαῖα ἐλ ἀπύμων (scil. ὄσα) regi ab αὐγῆς; observarunt Hermannus et laudatus Ungero Peerkampius p. 77 ad Horatii illa I, od. 14, 13: *quamvis, Pontica pinus, Silvæ filia nobilis Jactes, et genus et nomen inutile* (scil. est, pro apodosi accipiendum). Frustra Schneidew. εἰδεις. — 6 διῶσα; Cod. Schol. Wech.: ἀντὶ τοῦ εἰδωσα.

CCLXXII. Lemma: εἰς Ἀπόλλωνος ἱερὸν ὄρνιν ἐν τύμβῳ γεγλυμμένον ἄγος θεασάμενον (δεασα. Cod.) καὶ ζητοῦντα ἐν αὐτῷ ὕδωρ. «Illustris historia, quam Plinii verbis narabimus H. N. X, 60: *Tradendum putavere memoriæ quidam, corvum visum per sitim lapides congerentem in situlam montimenti, in quo pluvia aqua durabat, sed quæ attingi non posset; ita descendere paventem expressisse tali congerie quantum poturo sufficeret.* Idem narrat Plutarchus De sollert. anim. p. 967, A, Ælianus N. A. II, 48. Versibus enarrat Avianus Fab. 27. — 1. Siti perpetua corvum laborare per ætatem tradunt Plinius X, 12 et alii; causam rei narrat Ovidius Fast II, 243 seqq. Corvus Apollini sacer et minister, *ales Phæbeius et Delphicus* poetis latinis. — 2 ὁμοροδόκην Cod., corr. Salmas. In celibum tumulis ponebatur λουτροφόρος, ut referunt Harpocratio s. v. et Pollux VIII, 66: τὸν ἀγάμων λουτροφόρος τῷ μνήματι ἐρίστατό κόρη, ἀγγεῖον ἔχουσα ὕδροφόρον ἢ ὑδρίαν ἢ πρόχουν ἢ κρωσσόν ἢ κάλπιν. — 4 ἐκαυρομέναις Codex; sed nullum verbum ex tot derivatis a μαῖνω et in μαῖνω exeuntibus transitivum vim habere reperitur. Si sincera est lectio, sensus esse debet, quem Brunckius indicavit: Phæbum divino quodam instinctu, καὶρῶς τινὶ μανίᾳ, opportune corvum ad artificium inveniendum instigasse. Sed verisimile est scribendum esse ἐκαυρονόμεναις, quod Jensii editio exhibet: opportune direxisti ad inventum aliquod. [Recepit in nostro exemplo; in Thesaurο posuit L. Dindorf. Lobeckius autem Pothol. prol. p. 249: «Aptius fuerit ἐχειρονόμεναις, id est ἐχειραγώγαις.»] — 5 * χερμάδα δὲ φαλμῶν σπρίφρον ποτὶν Codex. [Boiss.: «In apographo Par. ποτὶν recte, sed accentu ut videtur serius imposito.»] Quod leni mutatione emendavi; nimia Salmasius: χερμάδα; ἐκ φάμμων αἰρων ποθέν, aut Reiskius: χερμάδα δ' ἐμβάλλων σπρίφρον. — 6 (ἐφθαν μακρ. apogr. Par.) λαοτίτακτον Cod. Audacius Brunck. cum Salmas. : ἐφθακ' ἀνιμάσσων λαοτίτακτον ὕδωρ, sed vere postremum. Intellige: aquam lapillorum illorum ope subsilientem celeriter rostro rapuit. Λαοτί-

νακτον ὕδωρ per erepexesim iungendum cum πότον, prosa oratione : ὕδωρ λάσει τιναχθέν χειλέσιν ἤρπασε (πρὶν πάλιν καταπεσεῖν) εἰς πότον. Μαιμάσσων autem cupiditatem et festinationem sitientis significat. » Jac.

CCLXXIII. Lemma : εἰς τέττιγα, ὃν ἱερογός τις Κρίτων ὥσπερ στρουθίον ἐθήρασεν. Conf. ep. 264, ejusdem argumenti. — 2. « Διγλώσσω μ. στόματι. Collato epigr. Simmiae VI, 193, qui de cicada v. 4 : τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγόμενα στόματος, auspicabar leg. esse φθόνεατ' ἐν ἀγλώσσῳ. Sed Schneiderus ad Aristot. H. A. IX, 9, p. 243 seqq. docuit στόμα et duplicem γλῶσσαν appellari membranas illas quas cicada sub pectore habet, quibusque, tanquam organis musicis, stridorem edit. — 3. Sic ille ξύλινος δόλος de muscipula ap. Hom. — 4. ἐξοβολὼν Cod., corr. Salm. Οὐκ ἴδην, nam ἱξοβόλον decebat avibus insidias struere, non cicadis. — 6. Ἄγρην insolentius dictum de instrumentis quibus ille ad aves capiendas utebatur. Hoc voluisse videtur : venationem, aucupium non ut antea feliciter exercuit, ἀγρην οὐκ ἐτι εἶχεν εὐτοχον, sed pro εἶχε posuit ἐπὶ ἤκατο, verbum proprium in hoc negotio, ut *figere arundines* apud Latinos. » Jac.

CCLXXIV. Lemma : εἰς δάμαλιν ἀροτρεύουσιν, ἧς καὶ ὁ μόσχος ἐπηκολούθει μυκόμενος. Illi ut parcat, aratorem monet poeta. — 1 γυρητόμον Cod. et Plan. « Mutavi accentum. L. Dindorf. in Thes. probat Bruckii conjecturam πυρητόκον. Probabilior est Jacobsiana [a Bothio recepta] γυρητόμον, a γυίαις sive γυίαις. Sed conf. ep. 301, 6 : σχολετὶ ἢ γαῖαν ἀροῦν. » B. Qui cum Henr. Stephano intelligere videtur de sulco vel agro in cuius fine araturum circumagitur. Ed. Nic. Sab. γυρητόμον. — 3 ἀροτροπόου Cod. et Plan., corr. Scaliger : « post labores agro et arationi impensos. » Jac. Genitivum reduxit Boiss., cui non sum obsecutus. — 4. Arguti huius usus verbi πίνω aliud exemplum non vidi. — 6 μόθος ut e Codice Salm. In fine δάμαλιν legebatur; Brodæi emendationem recepit Boiss.

CCLXXV. Lemma : εἰς Κόδρον τινὰ κυνηγέτην ἀριστον. In Plan. inscriptum Μακεδόνος. — 1 ἔκτανεν Cod. — 3 ἐν αἰθρῇ Cod., corr. Bruck., qui « planudeos codices hic multum variare, sed in αἰθρᾷ consentire » scribit. Vetustiss. edd. οὐδ' ἂν αἰθρᾷ; Aldinæ οὐδ' ἂν ἂν (sic) αἰθ.; Steph. et Brodæus οὐδ' ἂν ἂν αἰθρῇ; Scaliger ἐν αἰθρῇ.

CCLXXVI. Lemma : εἰς γραῦν πενήχραν (sic) ἐν τῷ ἀποπλύνειν τὰ ἑαυτῆς ῥάχη ἀποπνιγεῖσαν. — 1 κροκάλησι Plan. « Schol. W. : τὸ λῶπος καὶ ἡ λῶπη ἱματίον ἐστίν· οἶμαι δὲ λέγεσθαι καὶ ἀρσενικῶς ὁ λῶπος· τὸ δὲ λῶπον ἂν εἴη γραπτεόν. Herodianus Epim. p. 79 : λῶπην τὸ ἱμάτιον. Vid. Fisch. ad Anacr. p. 410. » B. — 2. Locum littoris lectoribus cogniti indicat. — 5 πενή Cod. et Plan. Subjectum est ἡ χερσὶν. — 6 Πεζοί, ut *pedestres*, qui in terra versantur, oppositi nautis. Meleager XII, ep. 53, 6 : οὐ ναῦταν, ποσσοὶ δὲ πεζοπόρον.

CCLXXVII. Lemma : εἰς χειμάρρου ἐπαγόμενος (sic) καταπερόμενος τωδαστικόν. « Torrenti imbribus vehementer aucto poeta prædicit fore ut paulo post omnis ille tumor subsidat. Ovid. Remed. 651 :

Flumine perpetuo torrens solet acrius ire;
Sed tamen hæc brevis est, illa pereennis aqua.

Meletem fluvium laudat Aristides T. I, p. 273, quod οὐτε ὄμβροι ποτὲ ὕδρισεν, οὐτε αὐχμοὶ εἶχεν. — 1 λαμπροπόδη (littera μ transilixa) Cod.; notum recentibus Græcis μ π esse β. Hesychius : κορύσσεσθαι· ἐπαίρεισθαι, ὑψοῦσθαι. —

3 ὄμβροιο Plan. Μεθύεις, imbre ebrius baccharis. Frequens usus translatus verbi μεθύειν, sed inprimis argutum ὄμβροι μεθύεις. A *Nymphis* data aqua et nativa est limpida. » Jac. « Metaphoram verbi μεθύειν illustravi ad Theoph. Simoc. p. 218, ad Babrii Fab. 114, 1 : μεθύων ἑλαίῳ ἰγνός. » Boiss. — 4 ἡράνιο ἐν ver. Cod. et Plan., corr. Huetius : *mutuo sumpsisti*, pro solito παρὰ τῶν νεπέλων. Brunnicius θελαραὶ δ' ἡράνισαν νεφέλαι, quod est Salmassii. — 6 ποταμὸν Plan.

CCLXXVIII. Lemma : εἰς λάρνακα λείψανα φέρονται ἀνδρός, ἣν χειμάρρου κατέσυρεν. Epigr. ἀόηλον in ed. princ. Plan., deinde Βιάνορος ex Aldi codice. Cistam paterna ossa continentem puer servavit, sed ipse in torrente periit. — 1 πατρώων Cod., superscripto α ultima syll. apogr. Par. πατρώων, superscripto πατρώων. In fine Cod. κομίζουσιν, sed recte Plan. — 2. Notum ὁ νεκρός et τὰ νεκρά de cadavere. — 3. Ἄναδες, ut ap. Hom. ἰάα· ἀναίδης, et similia, est *violentum, impetuosum, intricatum*. — 4. Πικρὴν, ipsi perniciosam. — 6. « Ἐρβάντο hoc quoque loco suam occupandi signif. obtinere videtur : torrens pium puerum prius submersit, quam se una cum cista servare posset. » Jac.

CCLXXIX. Lemma : εἰς τοὺς τριακοστίους ἄνδρας τοῖς Σπαρτιάταις. Ejusdem Bassi de iisdem epigramma est VII, 243. — 2. Δεύτερον, nam trecenti Spartani occisi erant etiam in pugna de Thyreatico agro; vide VII, ep. 431. Et eodem refertur v. 3 πάλιν. — 3. « Schol. Wech. : στόλος ὁ ναυτικός στρατός, παρὰ τὸ στέλλω, ὃ ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ νεῶς ἐκπέμπεω· καταχρηστικῶς καὶ ὁ πεζικός. » B. — 4 κήν στήρν. Plan. Nota laus vulnorum *adversorum*. — 5 καὶ εἰς ἐμόν ἀμπ. ex libris recte, puto, reduxit Boiss. legebatur de Jacobsii conjectura καὶ αἰσιμον ἀμπ. — 6 ἀνικήτου Cod. et Boiss.; ἀνικήτου Plan., Jac. « propter δῆμας. »

CCLXXX. Lemma : εἰς Λαίλιον ὑπάτον Ῥωμαίων. Glossator Cod. ad v. 3 : Ζήτει τὴν ἐννοίαν τῆς γραφῆς. Et ad v. 5 : ζήτει τὴν τοῦ γράμματος ἐννοίαν. « Merito hæc bibliotharius ille. Videtur epigramma vel mutilum vel e duorum reliquiis conflatum. » B. Eadem sententia Bruckii et Jacobsii. Bothius a versus 3 novum epigr. incipit, « quod ejusdem esse scriptoris facile largior. » Augusti ætate, qua vixit Apollonides, « consules fuerunt a. U. 748 C. Antistius et Lælius Balbus. » Bruck., fortasse frustra consulem venatus, si poeta scripsit Αὐσονίων ὑπάτον κλέος, quod est in Codice a pr. m. Quin de tertii versus emendatione ab Heckerio proposita dubitari non posse videatur, cogitandum est Romanus doctrina clarus, quem, quum Eurotam viseret, picæ, doctæ aves, cantu salutabant : quam rem, ab amicis aut comitibus relata, in laudem viri celebrat poeta. Quærere inter Lælios nunc non vacat. — 1 Αἰλῶς Plan. ed. princ. et Ascens., quod reducebat Steph., quum Aldinæ Λαίλιος ex libro Aldi qui Λάλιος. Et hoc tuetur ordo literarum initialium. Cod. ὑπάτον (sic) superposito ω, accentu haud dubie eadem picto. — 2 εὐρώτα (sic) Cod. superposito v. — 3 * μουσίων δ' ἐπὶ χεῖρα βαλὼν Cod. et Plan., quod sic ut posuimus emendavit Heckerus. — 4. « Σύμβολον. Schol. Wech. : Εὐρεκίδης ἐν Μηδείᾳ (conf. 613) σύμβολα, φησι, δώσω σοι πρὸς τοὺς ἐμούς ἐπιτηδεύουσιν, ἵνα, ἐπειδὴν πρὸς αὐτοὺς ἔβης, ἀσμενίσωνται σε τὸ σύμβολον ἐπαγόμενον (vel ἐπαγόμενον, vel ἐπαγόμενον ἀναγνωρίζοντες)· οἱ γὰρ ἐπιτενοῦμενοι ἀσπράζον κατατεμόντες, βάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, βάτερον δὲ κατελίπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα εἰ μέλλουσιν πάλιν αὐτοὺς ἡ τοῦ οἴκειος συντήσῃ ἢ τι τῶν δεόντων αἰτήσασθαι, ἅμα ἀνανεοῖντο τῷ ἀσπράζῳ τὴν ἐξέναν καὶ

τοῦτο ἐκαλεῖτο σύμβολον. Conf. schol. Eurip. ad l. 1., Thonasia. De tesseri hosp. c. 16, p. 106. Sed talia nihil ad epigramma. » B. — 5 κίττε (sic) Cod.; κίττα Salmasius; κίττα Plan., quod Boiss. et Both. non debebant reducere. De re v. allata Stephano in Κίτσα. — 7 ἐπὶ ταῖςδε Plan. « Videtur τι δ' οὐ; ut interrogatio, ceteris interjectum fuisse. » Heck. — 8 in ποθε? Codex desinit; planudeum supplementum γάρυος ἡμετέρης furcillis expellendum eral.

CCLXXXI. Lemma : εἰς πᾶλλον σάρκας ἀνθρωπίνης σιτιζόμενον. « Ejusmodi equi portentum monstrabatur Londini a. 1771. Qui quum forte vincula rupisset, hominem devoravit, aliusque laniavit viscera. V. Camum *Notes sur Aristotle* p. 200, n. 6. » Jac. — 1 ξυνὸν Cod.; ξῖνον Plan. — 2 ἕπ' ἀνδρ. Cod., alterum Plan. Deinde Cod. φρυσσομένον, erasis literis σοσ, et superscripto μασσόμενον. Plan. φρυσσομένον. — 3 παλῆς Cod., i. e. παλαιός, ob correctionem ita scriptum; πολὺς Plan., quod « elegans » vocare non debebat Jac. Diomedes, Bistonum regis in Thracia, ἀνθρωποφάγους equos ab Hercule ablatus nemo nescit.

CCLXXXII. Lemma : εἰς δάζνην φυτὸν ὑπὸ τινων κοπιόμενον. « Laurus arbor haud procul a flumine posita viatores rogat ne frondibus suis ad stratum abutantur, quum aliæ sint plantæ, quas ad eundem usum adhibeant. — 1 δένδρον, superposito ε, Cod. — 2 φείσασθε Cod., corr. Reiskius. « Τοιούτοι, jam paratis ad tondendas frondes. Similiter Nonnus Dion. II, 100 :

Ἵλότημοι, τάδε δένδρα παρῆθε, μὴ φυτὰ δάζνης
τίμντε δειλαίης τατημένην [τετιμένη Marcellus]. »

Jac. « Apud Callimachum H. Cer. 49, Ceres Erysichthoni qui cum servis populum sacram cædebat : Παύρο, καὶ θεράποντας; ἀποτρέπε. » B. — 3. « Χθαμαλὴν ἐξ ἡλίου, i. e. ἐξ χαμίνων. Conferendus Theocr. XIII, 33 seq. et Odys. E, 482 seq. » Jac. — 5 ἕπ' ἐμῷ Cod., corr. Salmas. — 6 πανδύλης δοῖα Cod., non δοῖα quod edebatur.

CCLXXXIII. Lemma : εἰς Γερμανικὸν τὸν πατέρα Νέρονος, ὅτε τοὺς Κελτοὺς (sic compendio; Κέλτα; Salm.) κατεπόλεμισεν. In Plan. Basso inscriptum. Incertum ad Drusumne Germanicum an ad Germanicum ejus filium referri debeat; nam uterque res in Germania præclare gessit. — 1 πυρρὴνζία Cod. sec. Pauls.; apogr. Spal. et Salm. πυρρηναία. « Schol. W. : ὁρη μεταξύ τῆς Ἰδηρίας καὶ τῶν Κελτῶν διὰ γὰρ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀλπεων διασύρεται ὁ Ῥήνος; διήκουσι γὰρ ἄχρι τοῦ Ῥήνου οἱ Κελτοί. Ῥήνος ὁ ποταμὸς εἰς τὸν βορρῆον ἄκσανδον ἐκβάλλει ὅςδε, δυσγεγύρωτος; καὶ σκολιός. Ex Eustathio ad Dionys. 288, 296. Quum sit ap. Dionysium : τοῖς δ' ἐπὶ Πυρρήναϊον ὄρε; καὶ δώματα Κελτῶν Ἀγρόθι πηγῶν καλλιρρόου Ἡριδανοῖο, possit sic legi versu 2 : αἱ Ῥοδάνου προχοάς. Non tamen temere quid novandum. » B. Plan. edd. veteres βαθυαγγείας cum Dracone De metris p. 78, 7. — 5 Δουπήθησαν. Schol. W. : διὰ τὸ ἀποθανεῖν πεσόντας ἐν πολέμῳ. Unum hoc esse videtur passivi exemplum. — 6 ἀρεῖ Cod. « Enyo et Mars in Germanico majus quoddam numen agnoscunt, cui suam ipsorum vim et potentiam debeant. » Jac.

CCLXXXIV. Lemma : εἰς τὴν κατάπτωσιν τῆς Κορίνθου. « Miseram conditionem Corinthi deplorat, pessima jam servituta pro optimis civibus alentis. Respicitur libertinorum colonia, a Julio Cæsare quintum consule a. U. 710 in desertam urbem missa; quod consilium multis laudibus prosequitur Dio Cassius XLIII, 50 (ubi v. Fabric. p. 377),

Corinthum et Carthaginem ab eo inde tempore reviviscere cepisse testatus. » Jac. — 1. « Οἶσος ἀνδ' οἶων. De hac formula egi ad Anecd. t. V, p. 290, et pluribus ad Niceph. Chunnunum p. 109. » B. — 2 ἀμμορή Cod., corr. Reisk. — 3 καὶ γὰρ ἡ (superposita velut lunula) γθ. Codex, feliciter correctum ab Heckero p. 314. Guyetus aut Salmasius καὶ Γάζης (urbs paulo ante Crinagoræ ætatem ab Alexandro Judæorum rege diruta), probatum Hermannō ad Viger. p. 757. ubi structuram rariorem conjunctionis εἶθε cum infinitivo explicat (adde Thes. s. v.). De αὐτίνα conf. ad V, ep. 23, 6, et VI, ep. 242, 5 in Add. Cum hyperbolico γαίης; γθαμαλωτέρη Geistius bene comparat hoc Alpei de urbibus destructis ep. 101, 2 : οὐ πολλῶ γ' αἰπότεραι πεδίων. — 5 δεδεῖσα Cod., corr. Reiskius. Junge διδοθεῖσα. Servi nequam erant παλιμπρατοί, i. e., ut Harpocratio, πολλάκι; ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεδλημένοι. — 6. « De Bacchiadis, antiquis Corinthi regibus a Bacchide oriundis, multa Clavierius in Hist. Gr. t. II; nonnulla Sammartinus in Memor. Instit. Acad. Inserr. t. XII, p. 166. » B.

CCLXXXV. Lemma : εἰς τὸν Καῖσαρος ἐλέφαντα τὸν θαυμάσιον. « Elephas, bello olim adhibitus, nunc Cæsaris curri junctus, pacis operibus inservire dicit. Ob hunc usum Cæsaris armentum vocantur ap. Juvenal. XII, 106. De hac bellua agens Plinius VIII, 2 : Romæ juncti primum subiere currum Pompeii Magni Africano triumpho, quod prius India vicla triumphante Libero patre memoratur. Conf. Plutarch. Pomp. c. 14. — 1 φαλαγγομάχος Cod., alterum Plan. — 2 Μυριόδους ad magnitudinem dentis refertur, quomodo μυρίος passim dicitur. » Jac. — 3 sic Plan.; φοι (cum puncto super i) στειλῆς et ζυγοδέσμοι Cod. Jungenda videntur στεῖλας βαθύν, demittens. Jac. comparat VI, ep. 256 : ταύρου βαθύν τένοντα. — 5 θῆρ Cod. « Carmen latine vertit Vavassor De epigr. p. 183. » Buher.

CCLXXXVI. Lemma : εἰς ἀλέκτορα τὸν ὄρνιν (mire τινὰ quod sequitur in apographis et Gothano et Par., a Codice abesse testatur Pauls.) ἀρπυγίσαντα (sic) ἡδῶς κοιμώμενον. « Conf. XII, ep. 137. Vel hujus epigrammatis forsitan inscius memueram quum sic olim Bandevillæ luderem, somno excitatus galli gallinacei clangore, quem J. mulier et amabilis et amœne ludibunda prope mei cubiculi januam noctu caveæ inclusum... » B. Finis hic folioli, abest sequens chartula, quæ lusum illum continebat. — 1 πυρρὴς Cod. — 2. « Ὄρετ' ἀποπτάμενον de somnio homericum II. B, 70. — 3 ἡ Jac., sed v. Passov. Scriptt. misc. p. 201. — 4 ὠστόκορον... ἀγέλην Cod., lapsu. — 5 μὰ β. Plan. Maximum apud Alexandrinus numen Serapis. — 6 ἀλλέεις Cod. sec. Salmas. Scripturam ἀλλ' ἔχει; optime tuetur Passovius p. 205; αἰμάζει; conj. Ruhnkenius; αἰμάζας Jacobsius, coll. Theocr. Epigr. 1.

CCLXXXVII. Lemma : εἰς αἰετὸν ἐν Ῥόδῳ παραγινόμενον ὅτε καὶ Νέρονος ἤμαζεν. Adscriptum : σημειῶσαι τὴν ἱστορίαν. « De aquila, quæ, quo tempore Tiberius Rhodi habitabat (circa a. U. 753), in ejus ædibus consedit, futurum ipsi portendens imperium. Sueton. Tib. c. 14 : Ante paucos vero quam revocabatur dies aquila, nunquam antea Rhodi conspecta, in culmine domus ejus consedit. Rhodum aquilas non habere testatur Plinius X, 41. — 1. Ἀνέμβατος, active, pro οὐκ ἐμβατός. » Jac. Ῥοδίοισι dictum pro Ῥόδῳ, frequenti gentilium nominum usu. — 2. « Schol. W. : Κερκαφίδαι, ἀπὸ Κερκάφου υἱοῦ Ἠλίου καὶ Ῥόδου Κέρκαφος, Ὀρχικός, Τενάγης, Τριόπη; Μαχαρεὺς, [Ἀκτίς,] Φαέθων ὁ νεώτατος. Κερκάφου δὲ τρεῖς, Αἰνίδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος, παρὰ Πινδάρῳ ἐν τῷ Φιλάλαν ὡς εἰ τις. Id est Ol. VII, coll. schol. ad vv. 131, 132, 135 »

B. Ἰστορίῃ, res fando tantum audita, non visa. — 3 ὤψιπερ ἑτ-τῇ ead. m. et ἀερῶς superposito ei Cod. — 4. Notum nomen Rhodi. — 6. « Ζῆνι, Imperatorem. Sic tum loquebantur homines. Horatius : *Jovis auribus ista sercas*, scil. Augusti; etc. Scriptum esse apparet hoc epigr. aliquot annis post illud ostentum, Tiberio jam in Cæsarium familiam adoptato, quod factum a. U. 757. » Jac.

CCLXXXVIII. Lemma : εἰς Φίλιππον τὸν βασιλέα Μακεδονίας, ὅτι τοὺς Ἑλλήνας ἐταπεινώσεν. « Inscriptum fingitur tropæo a Philippo in Atheniensium contumeliam erecto. Quamquam tropæum neque Charonæ neque alibi de Græcis statuisset Philippum refert Pausanias IX, 40. — 1 κεκροπιδέσσι Cod.; Κεκροπιδέσσι Plan. — 2 φιλιππίνης Cod. — 4 Μακκηδονίους Plan. Κεκλιμένα, quasi dejecta et eversa jacent. Sic urbes et monia dicuntur δευρὶ κλίνεσθαι, etiam homines vita privati. — 5. Respicitur illustris locus in Orat. pro corona § 60, ubi Demosthenes per Marathonis, Plateæ et Salaminis propugnatores jurat, Athenienses Charonæ resistentes Philippo non peccasse. Conf. Quintilian. IX, 2, § 62, et Longinum De subl. c. 16. » Jac.

CCLXXXIX. Lemma : εἰς τὰς Καφηρίδας πέτρας, ἐν αἷς ἦψε τὰ πυρὰ Ναυπλίου καὶ τοὺς Ἑλλήνας μετὰ τῶν νεῶν ἔθραυσεν. — 1 νόστου Cod. et edd. Plan. ante Ascens. — 3 ψεύστης Plan. — 4 σιλας Cod.; τυράς δ' Heckerus frustra. — 6. ἔκλετο O. Schneiderus, scil. ὦ Καφηρίδες, quod poscit sententia et structura; nihilominus credibile est poetam post disticha duo et tot singulares ad pluralem non rediisse et per quandam vocis ἴλιος attractionem maluisse ἔκλετο. Bothius scribebat πάλι δ' Ἴλιος, pro πάλιν. — 7 ἀνίκωτο; Cod., quod reducebat Boiss. De re Servius ad illa Virgilii, *Euboiæ cautes ultorque Caphareus*, Æn. XI, 260 : « Nauplius, Palamedis pater, dolens filium suum factione Ulyssis interemptum, quum videret Græcos tempestate laborare, montem Caphareum ascendit, et elata facula signum dedit vicini portus. Qua re decepti Græci inter asperissimos scopulos naufragium peritulerunt. » — 8. Sic Cod. et Plan., quæ alii aliter tentarunt, et qui servant, alii aliter interpretati sunt. Brunkius : *propter te Græcia omnigenas lacrimas fudit*. Boiss. : « Si πᾶν δάκρυ sincerum est, non lacrimas Græciæ, sed lacrimas intelligo Nauplii : *Omnes tuas lacrimas Græcia vicissim est lacrimata; tibi lacrimas tuas omnes rependit*. » Lennepius p. 232 : « Supremam hanc calamitatem poeta comparat cum prioribus, quas ad Trojam decem illis annis passi erant Græci : Harum, inquit, solatium fuit Troja tandem capta. Sed Caphareus invicta lacrimis causa exstitit. *Tibi enim, tibi fudit, o Nauplie, quidquid Græcia lacrimarum fudit*. Hæc a te profecta suprema et luctuosissima calamitas omnem Græciæ etiam ob priores casus luctum in se vertit. » Otto Schneiderus : « Nimis debile est ἐκλυσσε πᾶν δάκρυ. Sed πᾶν δάκρυ pro appositione vocis Ἑλλάς habendum est, ut πᾶν δέσμα, *merus terror*, ap. Sophi. Philoct. 915 et alia ap. Valcken. ad Adonias. extr. p. 264 ed. Beroi. Ita suam vim habet finis poemati. » Jacobsius ediderat : σοὶ γὰρ ἄποιν' Ἑλλάς ἐκλ. δ., *Græcia tibi pænas solvens* (filii injusto judicio oppressi) *lacrimas fudit*. Sed in nott. mss. ἀποιν' delevit, Lennepiana commendans, qui verum mihi quoque videtur assecutus.

CCXC. Lemma : εἰς Αυσίστρατον τινὰ νεοκόρον (sic) ἐν ναυαγίῳ μόνον σωθέντα. — 1 sic Plan.; λιθός; ἀλζαὸς νότου Codex, « in quibus vix aliud quid latet, velut, λιθός; ἰδέζους v., sed recte, ut videtur, Plan. » L. Dindorf. in Thes. v. Αἰθός. — 3 μυχῶν βυθίτης ψ. ἐξηγέετο Cod. —

4 δλισθεν Cod. « Πτύσας. Schol. W. : « Ἐγγεα δ' ἐπύσσοντο (Il. N, 534). Sed ex hac loci dissimilis comparatione nihil lucramur. Pro corruptis, ut quidem videtur, verbis εἰς ἄλα πτύσας, propositas conjecturas vix placent, εἰς ἄλως πτύσας, πλάκας. » B. In Thes. ut « intransitive dictum » citatur, quod nescio an sic sit intelligendum, ut in mare cadens malus aquam commotam sursum jaculatus esse et quasi spuise dicatur. — 5 εἰ σῦρεν αἰδαν πλανώμενον Cod.; ut editum, Plan., a Brunkio distinctum post αἰδαν. Jacobsius conj. φορτί; δ' ἐσύρετ', ἐν αἰδᾷ πλανώμενων Ἀρωγοναύτας δαιμόνων, i. e. ζαίμονα; ἀρωγού; τῶν ναυτῶν ἐν αἰδᾷ (in Orca faucibus) πλανωρέων. — 6 ἀρωγόν' αὐτάς; (literæ α superposito tanquam compendio ων) Cod.; ἀρωγὸν αὐτᾷ vet. edd. Plan.; ἀρωγοναύτας ed. Nicol. Sab. — 7 νευχόρωι Cod. — 8 ἐκίοιμεν Cod. lapsus.

CCXCI. Lemma : εἰς Ῥώμην τὴν πόλιν διὰ τὸ ἀήττητον αὐτὴν τότε εἶναι· νῦν δὲ πάσῃ; δρυός; ἐστὶν Διέσπότης. « Quæ sunt ex sententia glossatoris recentis, non poetæ, dicta, si sic dicta fuerunt. » B. — 1 πλημύραν (sic) Cod., altero μ superposito. — 2 πάντῃ superposito δ Cod., deinde omnes πῇ. Sic autem hoc distichon exponebat Jac. : « Oceanus pro populis ad Oceanum habitantibus, cujus πλήμυρα et undarum tumultum et copiarum magnitudinem significat. Cogitandum de infestis Hispanorum animis vix diuturno bello fractis. Etiam in Germania tum bella adhuc durabant. Sententiam autem nec si Germania omnibus copis suis Romam peteret, sic effert ut utatur prodigioso Græcorum commento de fluminibus a Xerxis exercitu epolis : nec si Germanorum exercitus Rhenum ebiberet, i. e. tantus in nos ingrueret, quantus olim Xerxis exercitus Græciam prope obruens. » Sed πῇ non esse ἐκπῇ, propriam autem locationis vim hinc alienam esse ostendit Peerlkampius ad Virgil. Æn. X, 13, p. 227, et verum restituit scribens Ῥῶνον ἀπαν' ἐφίγ, *immitteret*; quod unice respondet præmissis. — 3 ῥώμης δ' Codex, quod ferri posse ostendit Jac., sed alibi quoque particula δε tenere illata cernitur; omisit Plan. — 4 θαρσαλέῃ (τῇ Ῥώμῃ) scribit Bothius. — 5 καὶ τερπὶ Cod. et Plan. « Ut copulæ καὶ productio fiat tolerabilior, poterit γαί, καὶ αἰ, scribi. » B. Immo debere scribi observat Geistius, quum sententia postulet articulum. Ex Homero ducta imago, Il. M, 132 seqq., coll. Virgil. Æn. IV, 441 seqq. — 6 αὐ γίον', inter versus positio α, Cod.

CCXCII. Lemma : εἰς Ἀρίστιον γυναῖκα, ἥ; ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο παῖδες τεθνήκασιν, ὁ μὲν ἐν γῇ, ὁ δὲ ἐν θαλάσῃ. Illud ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ fortasse ex v. 2 μίαν levius inspecto. In marg. : ἐγγράφη, sed alibi non exaratum. — 1 ἐσάκουε Plan. « Schol. W. : δὲ μὲν, τὸν μὲν δὲ, τὸν δέ. Ἐκαίεν ἔτιρον ἐν τῇ γῇ τεθνήκοντα ἔκαιεν τῇ πυρκαϊᾷ. Ἀρίστιον Ἀρίστη καὶ Ἀρίστιον ὑποκοριστικῶς, ὡς Γλυκέρᾳ Γλυκέρων, Φιλαίνων καὶ ἄλλα ὁμοίως. » B. — 3. Duplex calamitas matris animum divisit duplici dolori.

CCXCIII. Lemma : εἰς Λεωνίδα τὸν Σπαρτιάτην, ὅς; ἐξέρχῃ αὐτὸν ὑπεραγάσθῃ (ἢνε ὑπεραγασθεῖς) καὶ νεκρὸν ὄντα μετὰ τῆς πορφύρας (sic) χλανίδος ἐσκέπασεν. « Historia hæc rhetorum commentis annumerari debet. Longe alio Xerxes in Leonidam fuit animo; Herodot. VII, 238. — 1. Αὐτοδαίκτον, non quod sua se manu interfecerit Leonidas, sed quod sua se sponte morti tulit obviam. » Jac. De qua vocis significatione dubitantes Heckerus conj. ἀρτιδαίκτον, O. Schneiderus αἰνοδαίκτον. — 2 ἐν γλαίνου Cod.; alterum in Plan. ex Aldi codice. « Sic Alexander ἐν τῇ τοῦ πολέμου βροπῇ θεασάμενος πεπτωκότα Δαρειόν, τῇ

χλῆροι τὸν ἐγθρόν περιέσκαπεν, ἀρετῆς καὶ τύχης ἰνδαικνύμενος τὴν εὐμένειαν verba sunt Theoph. Simocattæ Epist. 22. — 3 μέγας ἦρος Plan. Sic vitabitur repetitio vocis πολὺς. Sed statim redibit μέγας. » B. Omnes χῆρ νεκρῶν δ', notante Schæfero, oportere aut ἐκ aut χῆρ sine δ'. Bothius exp.: *ex ipsi autem mortuis*. — 5 ἀσπίς μοι Plan., et in fine ἔρρε τὰ præter primas editt. — 6 κήω Cod., corr. Jac.; ἤω et ἄδαν Plan.

CCXCIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Λεωνίδαν παρὰ Ξέρξου πορφυρῇ χλανιδί σκεπαζόμενον καὶ μὴ δεχόμενον. Loquitur Persa a Xerxe missus; respondet Leonidas. — 1 τὰνδε λεωνίδη Cod. — 2 θαμβήσας post Scaligerum Heckerus I, p. 215 : « nam in prælio metuit Xerxes Leonidam, sed post victoriam victi virtutem admiratur. » Ad quæ Jacobs. : « Suidas v. ταρβέι : παρὰ Σοφοκλέϊ ταρβεῖν ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. Sic Cæd. Col. 293, ubi v. intt. » Adde dicta ad VI, ep. 97, 6. — 3 ἔχει Plan. « Oratio elata per asyndeta ad imitationem Laconismi. » Jac. nott. mss. — 4. « Ἐντάφρον. Schol. ad Philostr. Heroic. p. 621 : ἐντάφρια τὰ ἐπὶ τῇ ταφῇ γινόμενα πράγματα. Ibi et ego. Adde Wernsdorf. ad Himer. p. 782; Barker. in Classico Diario t. XIII, p. 408. » B. — 6 θνάσκει et ελευθερίης Cod.

CCXCV. Lemma : ἐπὶ ἡπρω ὠκυτάτῃ μὴ βουλομένη εἰσελθεῖν ἐν νηϊ. — 1. Accusativi pendent a θάμβει v. 3. — 3. Abundantia λέξι ποδὶ jam apud Homerum. — 6. Καί-σθαι, ut ipse feratur vehaturve.

CCXCVI. Lemma : εἰς Ἐκκύλλον τὸν τὰς ἀγκύρας τῶν Περσικῶν νεῶν νυκτὸς ἀποκείραντα. « Scyllus, quem et Scyllin vocant et Scylliam, urinator omnium suæ ætatis præstantissimus, quum Persarum classis circa Pelion stationem haberet, tempestate exorta, una cum filia in mare descendisse et ancoris solutis plurimas naves pessumdedisse narratur. Rem commemorat Pausanias X, 19, non item Herodotus VIII, 8, qui de hoc homine multa ψευδῆσι εἰκλά narrari ait. Plinius XXXV, 39, 32, tabulæ pictæ mentionem facit. Scylliam ancoras Persicæ classis præcedentem repræsentantis. » Jac. — 2 ἤλαυνε et εὐράτο Plan. — 3 νηῶς Cod.; ὑποκλώσας Plan. — 4. « Ὀρμον. Schol. W.: κάλων, εὐστόχως; οἱ γὰρ καὶ μόνον αἰτίοι τοῦ τὰς ναυῶν λυμενίζεσθαι. » B. Pausan. I. c.: τὰς τε ἀγκύρας, καὶ εἰ δὲ τι ἄλλο ἔργον ταῖς τρήρεσιν ἦν, ὑφέλκοντες. — 5 ἐπὶ γῆν Cod. et Boiss.; ceteri ἐπὶ γῆς cum Plan. « Ἀναδός, iungendum cum ὀλλυμένη : *infandum in modum, ἀρ-ήπτος*, quomodo explicat schol. Soph. Aj. 939. » Jac. Quod nescio an cuiquam possit satisfacere. Poeta si scripsit Περσὶ; ἀνδρός, intelligebat classem et naves, quæ erat *Persis mûla*, exercitus vero Περσὶς αὐδήςσα, utraque Græciam invadens. Sic ædes urbis dici possunt ἰνυδὸς πόλις, urbis autem aut populi nomine satis frequenter afficitur emissus ab eo exercitus. — 6. « Themistoclem igitur Apollonidas putavit excitasse Scyllum, ut facinus illud aggrederetur. Fuerunt fortasse ex Atticis scriptoribus, qui rem in Themistoclis laudem traherent; sicut alii Boream, ab Atheniensibus invocatum, Persis illam cladem intulisse narrabant: v. Herodot. VII, 189 seq. » Jac.

CCXCVII. Lemma : εἰς τὸν Καίσαρα μέλλοντα ἀπαίρειν ἐπὶ τοὺς Πάρθους ἤθη ὑποσπόνδους (sic Boiss.; γιν. ap. Jac.). « Verit gallice et explicavit Boivin. Mem. Acad. Inscr. t. II, p. 292. » B. Referendum ad apparatus belli contra Parthos, quo effectum est a. U. 734, ut Parthi signa Romanorum legionum ex Crassi clade redderent. — 1 ἀπ' Cod., corr. Salm. — 3 δῆμι; Cod. « Sic de victis et cedentibus Horatius Carm. III, od. 8, 23 :

jam Scythæ laxo meditantur arcu Cedere campis, ubi intt. » Jac. Male Boivin. κεκλασμένα. — 4 Καίσαρ Cod., ut solet. « Boivin. πατρώον. Sensus esse videtur : *ab avito et paterno initium facias oriente*. » B. Haud dubie; sed quo referenda? Ad Trojanam ab Ænea et Iulo originem fortasse respicitur; sed quid sibi vult ἀρῆται? — 5. « Imperium Romanum undique Oceano circumfluum in poeta domino adulante non urgendum. » Jac. — 6 ἡλέων Cod., corr. Salmas.

CCXCVIII. Lemma : εἰς τινὰ τυρλὸν, δὲ ἀνελθὼν εἰς τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἱερὸν, τῆς τελευταῆς γινομένης, ἀνέβλεψεν, οὐδὲ δὲ μετέιχε τῶν μυστηρίων. In marg.: οὕτως καὶ σὺ βλέψαις, οὐτὲ τῶν ἐξανασκάφων (sic) ὥς δὲ ἐν Ἐλευσίνι τυρλός. Et ad v. 1 (ap. Salm. ad v. 4) : εἰς τυρλὸν ψεύσιμα παράδοξον. — 1. Βέβηλος; structum, ut fit, quemadmodum synonymum ἀμύητος, cum genitivo. — 2 μόνον Cod., recte Plan. — 3. Ceres et Proserpina. — 4 « Νυκτί. Schol. W.: Ἀριστοφ. Βατράχοις (337) : « Ἰακχῆ, ὡ Ἰακχῆ, νυκτέου τελετῆς φωσφόρο; ἀστήρ ». Ἐν νυκτὶ γὰρ ἦγετο τὰ μυστήρια. — 5 δηιοῦ; Cod. Eadem locutione utitur Æneas Gaz. p. 44 : τὰ τοῦ θεοῦ κηρύττειν ἔργια. » B. — 6 δμῶματι τρανότερῳ Plan.

CCXCIX. Lemma : εἰς ταύρους ἔλκοντας ναῦν παρὰ τὸ βέδμα τοῦ ποταμοῦ. « Non trahebant navem, sed rete. » Boiss. « Istri accolæ bobus ad ejusmodi negotium uti narrat Ælianus N. A. XIV, 25. Lampridius de Heliogabalo c. 24 : *pisces ex vivariis suis bubus trahit*. » — 1. Πρηγτέοντες; mansuetum collum jugo præbere soliti; τένοντες; enim de cervicæ proprie. [Ταῦροι τρηχυτένοντες scribendum existimat Heckerus I, p. 250.] — 3. Ἀσιδερὸν, non vomere ferreo, ut in agris, ductum. Ἄμφω, quia duo jugo juncti. — 4 μακροτέρων (sic) Plan., ut εἰς μακροτενῶν potius quam μακροτέρων. Longissimum funem trahunt sagenæ alligatum. — 5. Ἐκ σταχ., post operam agris impensam. — 6 κέν Cod.; κέν Plan.; κήν Brunck. Meminisse potest homerici maris ἀτρυγέτου. Piscatores ap. Athen. X, p. 422, A : θάλασσα; τήνδ' ἀροῦ-μιν ἐκ ταύτης βίας. » Jac.

CCC. Lemma : εἰς πευκίστην ταῦρον τὸν καλούμενον ζῶ-θρον λογχεύσαντα; τίς δὲ ὁ πευκίστης; οὐκ οἶδα. « Est Peucestes nomen proprium venatoris. Gallice vertit epigr. ad Chariton. t. II, p. 173, Larcherus, qui v. 1 Ruhnkenii conjecturam ἀρικαλέφ probat, et v. 3 Dorvillianum πρηστήρ. » B. De nobilissimis tauris Pæonicis vide ad VI, ep. 114. — 1. *Doberus*, urbs Pæoniæ. — 3 πραιὼν Cod., correxit Heringa; a poetis de maxima mole irruente vel stante πρηῶν dici plene docuit Jac. De syntaxi conf. ad ep. 226, 7. — 4 ἦκε διὰ κρεττῶν Cod., corr. Salmas. — 5. De poculis ex horum taurorum cornibus confectis, nonnumquam prægrandibus, multa Athen. XI, p. 476 et 468. — 6 κόμπον μὴ θαν. Cod., cum dubitationis nota in marg.; ἔχει Guyetus et Heringa; κόμπον ἴει Sladus, quod proxime accedit ad μῆ, et præ altero recipi debuisse arbitror Jac.: « ἐχθροῦ, quia taurus Peucesten infesto cornu petiverat. »

CCCI. Lemma : εἰς δὸν ἐν ἄλῳι ἀναγκάζομενον μετὰ ἱπ-πων συμπάτειν τοὺς ἀσάχνας. — 1 ὀγκιστήν Cod.; ὀγκη-στήν Plan., corr. Schæferus. — 2 * γυρὸν et δρόμων Cod.; δρόμον Plan. Non erat dubitandum de γυρὸν. « Area solebat esse rotunda, unde etiam δῖνος nonnumquam vocatur. — 3 ἡ οὐχ ἄλις malebat Porson. *Misc. tracts* p. 257. [Quod verum.] Referri potest hæc periphrasis eo, quod asinus οὐκ ἰθὺλὼν, ὑπ' ἀνάγκη; circumagitur; sed malim accipere de motu continuo certasque leges sequente, ut ep. 505 :

ἀστροφῶν καλινδίνων ἀνάγκην et ep. 806, de solario : ἀειδίνων ἀνάγκην ... ἀγγέλλει ἀντογος οὐρανός. — 4. Σκο- τοίς, *velata facie*, ut ille ap. Apuleium Metam. IX ad molam junctus et *ad incurva spatia flexuosi canalis propulsus*. — 6 ἦν μοι Plan. Dicit : Unum superest, ut etiam aratro admovear. At hoc quoque factum esse constat ex Plinio VII, 68, Varrone R. R. II, 6 et aliis. Σκολιῶν, *inæqualem*, nisi σκληρὴν scribendum. Αὐγίνοι, quo jugum suscipiat, ut boves. » Jac. Boiss. : « Dixisse videtur σκολιὴν γαῖαν ἀροῦν, quia sulco finito ad alium inchocandum aratrum in orbem vertitur, vel quia sulci sæpe non recti omnino, sed leniter incurvi sunt. Conf. ἀλλὰ γυρήτομον ep. 274. » Et ad versum præcedentem : « Forsan ἀλλά τι καὶ π. ἐρίζομεν; ut vitetur duplex etc. »

CCCII. Lemma : εἰς παιδίον ἔρπον, ὅπερ διαγρήσαντο μέλισσαι. — 1. « Schol. W. : ἦν δὲ ὁ Ἑρμῶναξ οὐτοσί πατρός μιν Ἀμύντορος, μητρός δὲ Λυσιδίκης, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δη- λούται. » Κοῦρον ἀποπλανήν. » Confert scilicet epigr. 548 Bianoris in eodem argumento versans. — B. — 2. « Κύνες, vocabulum impudentiæ cum rabie conjunctæ exprobra- tionem continens. — 3 ἐστιγμένον Plan., male. Ψῖω ενρι- νιtur verbis φωμῶ, ἐμβρωματίω. Mel inter nutrimenta infantum. Jesaia verba μέλι φάγεται, VII, 15, S. Basilius interpretatur : παιδικῇ τροφῇ χρῆται. (In fine aiei Cod., αἰ αἰ Plan.) — 4 κέντροις δ' οἱ δ' ὄρ' Cod.; κέντροις οἱ δ' Plan.; κέντροις εἰτ' ὄρ. ... μεμρόμεθα; Brunchius cum Brodæo, quod per se elegans, pendente ultimo disticho non placet. Scripsi εἰ δ', quod proxime abest a membr. ductibus. — 5 μέλισσαι Cod., sed litera i erasa. — 6. Sic hæc accipi possunt : apum quoque mel dolorem parere illi experti sunt. Simplicior tamen foret sensus, verbis sic scriptis : κάκειναι; πικρὸν ἐνεσι βέλος. Sæpe confusa μέλος et βέλος. Nihil autem huc faciunt quæ de *amaro melle* asseruntur. » Jac. Recipiendum fuisse puto βέλος, in tanta ad labendum proclivitate. Both. : « veri si- milis conjectura. » In latinis dedi.

CCCIII. Lemma : εἰς κύνα ἔγκυμονοῦσαν σκύλακα. — 1. Σκυλάκων, scil. οὐς ὄδων. — 2. Diana Lucina. — 4 σώζειν Cod.

CCCIV. Lemma : εἰς Ξέρην καὶ τοὺς τριακοσίους Σπαρ- τιάτας. In ed. princ. Plan. ἀδελον, nomen poetæ accessit ex libro Aldi. — 2 πλάγην; Plan. Sæpe sic rhetores de Xerxe, in quibus Isocrates Paneg. p. 58, E : βουλήθει; τοιοῦτον μνημεῖον καταλιπεῖν ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστίν, οὐ πρότερον ἐπαύσατο πρὶν ἐξεῦρε καὶ συνηγάχαεν ὃ πάντες θρυλοῦσιν, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἡπείρου, περὶ ὅσα δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν Ἑλλησποντον μὲν ζεύξας, τὸν δ' Ἀῶω διορύξας. — 3 τρισσοῖς Cod. Ἔσπεγεν, *cohibuit, sustinuit*.

CCCV. Lemma : εἰς ἐκνὸν διὰ τὸ ὕδροποτεῖν κακῶς διατεθέντα καὶ πάλιν τὸν οἶνον ἀπάσασθαι. Bacchum per quietem visum aquæ usum ipsi interdixisse narrat. — 1 ἀκρίτον Cod. « Athen. II, p. 44, B : ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔταπτον οἱ κακῶν τὸ ἀκρίτον. Σώρων' ὕδωρ ἀκρατον εἰς τὴν κύλικα. Utroque loco non sine ironia dictum videtur. » Jac. — 2 λέγων Cod.; κοτίων Plan. et cod. Athous, ex correctione monachi, non « ex diversa fortasse hujus epigr. recensione. » — 3 ἀπεχθόμενῃ ἀροδίτῃ Cod., alterum recte Plan. « Veneris numen cum Baccho con- junctum, et sine Baccho Venus frigere dicitur. — 4 εἰπέ Cod., deinde πεύθεσθαι, corr. Plan. — 6. Ἀπὸ τῆς, *ab eo inde tempore*; v. ad ep. 231, 5. » Jac.

CCCVI. Lemma : εἰς μονόβουλα ἐκ δέρματος κατεσκευα- σμένα ὑπὸ τινος Σαβίνου στρατηγού. « Sub Tiberio, quo regnante vixit Antiphalus, clarus erat Porpraus Sabinus consularis, triumphalis, Mæsiæ, Macedoniæ et Achaia præses, mortuus a. U. 788, sed nescitur an ad hunc refe- rendum sit inventum δερματίνων πλοίων, qualia jam in bello cum Sexto Pompeio struxisse Rufum Salvidienum narrat Dio Cassius I. XLVIII, c. 18 (δερμάτινα πλοῖα κατὰ τοὺς ἐν τῷ ὡκεανῷ πλεόντας ἐκποῖησαι ἐπεχείρησεν). Aliorum exempla v. ap. Wernsdorf. ad Avien. Ora marit. v. 107, in Poetis lat. min. t. V. p. 417 ed. Paris. » Jac. — 1 ὀλοτόμου Cod. « Νεὼν γάρην, conf. ad XI, ep. 361. » B. — 3 γόμος δ' οὐκέτι χ. legebatur, quod egregie cor- rexerit Meinek. ad Theocrit. p. 305 : « id est οὐ γόμος ἐπὶ οὐδὲ χαλκός. » — 6 πνατὸν Cod. et tres planudei libri ap. Brunck., unus η superposito ; πηκτὸν Plan.; πυκνὸν Eldi- chius, sed recte Jacobsius : « Mihi cymbæ illæ coriaceæ, quod complicatæ in plaustris vehébantur, πικυτὸς φό- ρος appellatæ esse videntur. » Receptum etiam Bothio. Cod. ἀμαίειν. — 8 καὶ νοτ. Cod. Notum Minervam præfuisse fabricationi Argus.

CCCVII. Lemma : εἰς τὸν Καῖσαρος βωμὸν διὰ τὸ ἀνα- δασθῆσαι ἐν αὐτῷ δάφνην. « Tale quid de palma apud Tarraconenses in ara Augusti enata narrat Quintilianus VI, 3, § 77; de palma Trallibus in templo Victoriæ, Cæ- saris statuam habente, in tecti pavimento surgente Cæ- sar Bell. civ. III, 105, de quatuor palmis in templo Virtutis exortis Dio Cass. XLVIII, 43. Fortasse Philippus ad prodigium a Quintiliano commemoratum respexit, acuminis captandi causa *laurum* pro palma ponens. — 1 ποτὶ δάφνη Plan. — 2 μελαμπέτιλον Cod., ex μελαμπέτηλον de- pravatum; conf. Meleagr. proœm. 14. — 4 ζῶει Z. Plan. Conf. ad ep. 287, 6. » Jac.

CCCVIII. Lemma : εἰς Ἀρίωνα (sic) τὸν Μεθυμαῖον (sic) καὶ τὸν δελφῖνα. — 2 ὑπερδύτιον Cod. et Plan., corr. Jacobs., i. e. ὑπεξέθηκαν. Sic in nott. critt. (rectius ἔθηκαν ὑπὲρ βυθ.), in ed. ἔθηκαν ὑπερ, quod servabat Boiss. Schnei- derus ὑποδρύζον. — 3 λυγυγχεῖ Plan. — 4 σύνθροον δυο libri planudei ap. Brunck.; ceteri σύνθρονον cum Codice, qui νήγετ' ἐλίσσ. — 5 ἀρα 0. Cod. — 6 ἔχθια; malit Jac.

CCCIX. Lemma : εἰς γρατὺν πῦρ ἀνακαίουσαν καὶ ὑπὸ φόρου βροντῆς θανοῦσαν. — 1 ἀνθρακι γοργῶ Cod., recte Plan. — 2 γρηῶν Plan., alterum Cod. et Boiss. — 3. De prosodia verbi conf. ep. 262, 4. Utrobique Bothius κα- τήλυσεν. De re Brodæus commemorat hæc Galeni : κα- πέθανον ἡδὴ τινὲς ἐπὶ φόβοις αἰφνιδίως, ὅταν ἀσθενὲς γί- νηται ψυχάριον ἰσχυρῶ πάθει κατασχεθὲν κατασθεσθῇ τε καὶ καταπνιγῇ. In fine μέσσης Cod., teste Salm. — 4. Conf. VI, ep. 634, 4, et infra ep. 488, 4.

CCCX. Lemma : εἰς μὴν φαγόντα βίνημα χρυσοῦ καὶ ὑπὸ βάρους κρατηθέντα καὶ ἀνατμηθέντα. « Egrege ad rem fa- cit locus Plutarchi Mor. p. 526, B, ubi de avaris agit qui liberis suis divitias congerunt : ὥσπερ τῶν μυῶν τῶν ἐν τοῖς μετάλλοις τὴν χρυστὴν ἐσθόντων, οὐκ ἐστὶ τοῦ χρυσίου με- ταλαβεῖν, εἰ μὴ νεκρὸν γενομένον καὶ ἀνατμηθέντων. Plin- ius VIII, 82, de muribus agens : *aurarius quidem in metallis ob hoc albos eorum excidi, semperque furtum id deprehendi : tantam esse dulcedinem furandi*. » Jac. — 1 φηγμα πυρὸν Cod.; φηγμα πυρὸν Plan.; φηγμ' ἀπυ- ρον Scaliger; φηγμ' ἀπύρου cum Brunckio præferre vide- tur Jac. in nott. mss. Græfius conj. φηγμάτων χρ. — 4 ἐθγες Cod. — 5 δ' ex Plan. supplementum. — 6 Κακῶς, in ortis. « Pro ἀλόγοις quidam ὀλίγοις, sed male » Salm.

CCCXI. Lemma : εἰς κυνηγετικὴν κύνα ἐλκωθεῖσαν τὸ αἰδοῖον καὶ μέλλουσιν τίκεσθαι σὺδ' ὅρῳ τμηθεῖσαν τεκεῖν. « Similem historiam celebrat Martialis in *Spectaculorum* epigr. 12, 13 et 14. — 2 εἰλωθῇ Cod. Γένεσις insolentius dictum pro φύσις; explicatur epitheto παιδοπόρον. » Jac. Boiss.: « Ἠλωθῇ. Schol. Wech. ἐξώθη. Quod esse puto scribendum ἐξώθει, estque vel varietas vel conjectura. — 3 Συγκατέμυσσε. Idem : συγκατεκλίνθη. Male. Sensus est uterum cicatrice tam solida fuisse arctatum et occlusum, ut partui exitus non pateret. » — 5 ἐσιδαροτ. Cod. etiam ap. Salm. — 6. « Sic Martialis ep. 12 : *Exsiliit partus miseræ de vulnere matris.* — 7. Λέξασθαι dicuntur qui remouentur a munere et dimittuntur. Sic Nicarchus XI, ep. 18 : οὕτως Βούδαςτι; καταλείβεται. Non infrequens ἀρη; de ferro dictum. — 8 γαστέρα; ἡμετέρα; Cod. et Plan., quod parum est probabile, quum poeta rem ex sua persona narret. Scribam γαστέρα; θηλυτέρα; aut, quod etiam lenius, θηλυτέρην. Nisi epitheton aliquod Martialis latet. » Jac. Illud recepit Boiss.

CCCXII. Lemma : εἰς ὄρῳν ἡμερον παραινέσεις, μὴ κόπτειν αἶτ' ὅν μῦθον τὸν φάσκοντα ἀπὸ δρυὸς καὶ πέτρας; τὰς τῶν ἀνθρώπων γενέσεις. Addere non debet glossator καὶ πέτρας; male memor homericorum οὐκ ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρας, Il. X, 126. — 1 τῶν βάλ. Cod., testibus Salm. et Pauls.; τῶν βάλ. Bruck., quod reduxi; τῶν Plan. « Non simplex periphrasis quercus, sed commendatio arboris a priscorum hominum victu. — 4 πρίνον Cod. et Plan. Ne brevis syllaba esset in cæsura, scripsi ἡ πρίνον. [In nott. mss. addit : « Fort. ἡ πρίνον' sive πρινών'. » Quod ipsum proposuit etiam Hecker. p. 305.] — 5 κοκκύαι sine acc. Cod. (sed ap. Salm. ὅ; κοκκαί Plan. Ionica vox κοκκαί; (vulgo male scripta κοκκύαι), quam Hesych. exponit οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι. — 6 ἦντι (sic) ὄρ. Cod. Hominum ex quercubus originem attigit Virgil. *Æn.* VIII, 515.

Hæc nemora indigenæ Fauni Nymphæque tenebant,
Gensque virūm truncis et duro robore nata :

et Juvenal. VI, 12 : *rupto robore nati.* » Jac. Vide nott. ad XI, ep. 253. Boiss.

CCCXIII. Lemma : εἰς δάφνην καὶ πηγὴν παραινέσεις ἡλεῖν. In Plan. est ἀδέσποτον. — 1 δάφνης; Cod.; ὑπὸ τῆσδε δάφνης; Plan. Jacobsius conj. ἔξο τᾶ σδ' ὑπὸ καλᾶ δάφνης; quod ita probat Meinek. p. 97, ut ἔξεν servari posse credat. Me quidem vox ἀπα; non magnopere offendit. Plane damnat Geistius, qui ex δάφνης primum male scripto ortum putat, deinde repetito, et versum sic constituit :

Ἴξε δάφνας ὑπὸ τᾶσδε καλᾶς εὐθαλεία φύλλα.

— 3 ὄρᾶ τοι Cod. — 4 ψυχόμενα conj. Rukken.

CCCXIV. Lemma : εἰς Ἑρμῆν ἐν τριόδῳ παρ' αἰγιαλὸν ἱστῆμενον θοοῖως. « Huic epigr. securi admovemur locum Pausanias II, 38, § 7, ubi Hermæ commemorantur positi in monte Parnone (ἡνεμόεντα et ἀνδράσι κεκμηῶσιν, v. 1 et 4) in confinio trium terrarum (τριόδος v. 2), Lacedæmoniorum, Argivorum et Tegeatarum, ad Tanai fluminis caput (ἀτόνος et κρᾶνα v. 2 et 4). Alibi Pausanias (X, 12, § 6) memorat Mercurium λίθου τετραγώνων σχῆμα, ex cuius læva manu aqua prosiliebat. Conf. infra ep. 826, 827. Ceterum ad eundem hunc Hermarum locum spectat fortasse etiam epigramma præcedens et in Plan. ep. 228. » Benndorff p. 39. Docte hæc et acute conjecta, sed incertissima. — 1, 2. Hermannus, « nam quomodo

conciliabis inter se et in unum conjunges trivium, hortum, littus canum et fontem? » hoc distichon ita constituit :

Ἑρμᾶς τῷδ' ἔστακα παρ' ὄρχατον ἀνεμόεντα
ἐν τριόδοις π τ ε λ ε ῖ α ; ἐγγύθεν ἀ γ ρ ι ἀ δ ο ς.

— 3 ἔχοντ' conj. Benndorf., ad ὄρχατον referendum. — 4 ἀκρῆς Cod.; sed Salm. enotavit ἀκράς, quod dedit Bruck.; εὐκράς κρᾶνα Plan.; ὑποπροχέει Schæferus, quod receperunt Meinek. et Bennd.; ὑπεκπροχέει Spitznerus, ὥδω προχέει Hermannus.

CCCXV. Lemma : καὶ τοῦτο παραινέτικόν ἐπὶ τὸ καθίσθαι (καθῆσθαι Boiss.) ἐπ' αἰγείοις καὶ πηγαῖς ὥρα θέρους. — 1 ἔξου (sic) ὑπὸ Cod. — 2 καὶ πῖε θάσσον legebatur, quod optime correxit Schneidewinus. — 3 μνάσαι et ἀποπρόβη Cod.; μνάσαι et ἀπόπρωθεν Plan.; deinde ἀν ἐπιγγέλλω Cod., « ita correctum ut sit etiam ἐπιγγέλλω. » Plan. ἀν ἐπὶ Γίλλω. Jacobs. τὰν ἐπὶ Γ., necessarium non esse ipse observans. Recepimus Heckeri emendationem I, p. 85 : « ut ad fontem, prope quem sepultus erat filius, patris statua posita fuisse videatur [sive patris et filii juxta posita]. De more sepeliendorum mortuorum ad fontes conf. Pausan. X, 12, § 2 et epigramma ibi allatum, Append. Jac. n. 101. » — 4 Σιμό; Cod., Plan. et Boiss.

CCCXVI. Lemma : ἐπ' ἀγάλμασιν Ἑρμοῦ καὶ Ἡρακλείδους κεϊμένοις ἐν παρόδῳ παραινέσεις ἐλληνική (compendio— νῆ. Apogr. Par. ἐλληνικῶν) ὥστε ἀπαρχὰς φέρειν ἑκάστω ἀπὸ τε τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν βοτρυών. Inscriptum fuit hoc carmen vel fingitur inscriptum termino in confinis urbis et tribus rusticæ posito et in Ἑρμηρακλείδους; formam efflicto. De quibus Ἑρμαῖς; quos plerumque epigrammata pulchra ornabant, locum classicum Plat. Hipparch. p. 228, D, et alia apponit Heckerus I, p. 108 seqq. Hermes loquitur. — 1 στήχοντες et αἶτε (sic) πότ' Cod.; οἶτε Plan. male; αἶτε Bruck., quod enotavit Salmasius tam hîc quam sequente versu. — 2 αἶτε Cod.; οἶτε Plan. — 3 ὄρῳν apogr. Par. et quædam edd. Plan. ante Aldum. Schol. Wech.: γράφεται ὄρῳν ἡ ὄρῳν. — 5 ἀλλὰ ποθ' αὐτοῦς (sic) Cod. « Sententia ita procedat necesse est : Ambo quidem mortalibus propitii sumus, sed inter nos ipsos (ποθ' αὐτοῦς; i. e. πρὸς ἀλλήλους, ut supra ep. 11, 2, et alibi non raro) acre exarsit de sacrificiis quæ nobis offeruntur dissidium; ille enim quicquid ambobus oblatum fuerit, avidus præripit; ac sive quis matura sive immatura pira apposuerit, statim devorat. Itaque duorum versuum lacunam indicavi. In fine versus 7 fortasse fuit αἶτε πεπείρου;. » Meinek. p. 119. Jam Casaubonus ad Hist. Aug. scriptt. t. I, p. 311, distichon excidisse unum monuerat nec male de suo composuerat, contra tendente Salmasio. Boissonadius : « Nou est integer locus. Verba αἶτ' ὦμάς antithesin poscunt, quæ periit. Schol. Wech. putabat esse aposiopesin; sed falsus fuit. Ἀποσιώπησις, inquit, τὸ σχῆμα καὶ ἑλλειψις τοῦ ῥήματος; οὐ λέγω πῶς συμβαίνομεν; οὐ καλῶς συμβαίνομεν, οὐδὲ καλῶς πρὸς ἀλλήλους διακείμεθα; ἀλλὰ ποθ' αὐτοῦς; λείπει οὖν καλῶς συμβαίνομεν; ἵνα ᾗ, πρὸς ἡμᾶς; αὐτοῦς οὐκ εὐχχοί εἰμεν; ἢ τι τοιοῦτον νοητέον. Equidem puto inter ποθ' αὐτοῦς; et αἶτ' ὦμάς; lacunam esse pentametri unius et unius hexametri; ideo asteriscos posui. » Quæ anno ferme 1839 scripta. — 8 αἰτῶμαι (sine acc. ap. Salm.) παραθῆς; Cod.; αὐτῷ μοι παραθεῖ; Plan.; αἶτ' (αἶτ' in apogr. Buber.) ὦμάς; παραθῆ; Salmasius. Jacobsius malit αἶτ' ὦμάς; etiam si immaturas apponas. « Sed quum ἀρχάδης; perpetuo fere epitheto sint ὦμαί (v. citata p. 88) equidem malim αἶτ' ὦμάς; π. » Hecker. Cod. ἐνέικαζεν. — 9 αἶτε hîc præbere videtur Cod., sed sequente versu

αἴτ'. Plan. utrobique οἴτε. — 10. ἐγὼ γὰρ Cod. (αἴτε γὰρ Salm., addens « lege γὰρ »); γὰρ Plan. « Ad Eunapium p. 162 εὐτρέπειεν hic significare toravit ostendi et comparavi gallica verba *expédier, dépêcher*. Hamilton Opp. div. p. 78 : *après avoir dépêché deux ou trois tartes*. Sagius Gilblas. lib. VII, 9 : *on m'apporta ma pitance, que je commençai à expédier avec beaucoup d'appétit*. » B. — 11 ἡδομαι Cod. His adscribit Boiss.: « Schol. W.: τὸ πᾶν οὕτως ὡς ἡμεῖς οἱ ὁδοιποροῦντες ἐκ μὲν τῆς πόλεως εἰς ἀγρούς, ἐκ δὲ τῶν ἀγρῶν τοῦμπαιλιν ἐς τὸ ἄστυ, ἡμεῖς τῶν ὁδοθεσιῶν πάντων καθ' ἑκαστον φύλακας τυχάνομεν δὲ δύο, ὧν ὁ μὲν Ἑρμῆς, ἐγὼ δὴλονότι ὁ δὲ ἑτερος, Ἑρακλῆς; καὶ ἀμφοτέροι μὲν τοὺς ἀνθρώπους; εὐ ποιοῦντες οὐ πρὸς ἀλλήλους καλῶς διακείμεθα οὗτος γὰρ καὶ τὸ προσήκον μοι τῶν ἀνατιθεμένων μέρος; παρὰ τινος; ἐμοὶ παραθέντος ἀνθρώπου ἀραπαλῶν κατασθίει; ἢ οὖν πρὸς αὐτόν μου κοινωνία οὐκ ὀφείλει με; εἰ γὰρ τίς μοι εὐσεβείας χάριν ἀχράδας προσενέγκη, αὐτό; με ταύτας ἀρείλετο κ. τ. λ. Multus est enim, se torquens circa explicationem pravæ lectionis αὐτῷ μοι παραθείς ἀχράδας. » — 12 ἄμφω μὴ κοινὰ Cod.; ἄμφω μὴ κοινῇ Plan.; ἄμφω Wakefieldus et Jac. olim, deinde vero ἀμφί; ex Eldickii conjectura, etiam a Mein. et Heck. recepta. — 13 τὴν τοῦδ' Cod., quod optime emendavit Meinek.; edebatur τῇ τοῦδ' ex Plan. Ἄλλοτε, scil. λεγέτω, et cetera in Codice sanissima esse ostendit Heckerus. Plan. ἄλλοτε (sic) præter ed. princ.; Brunck. et Jac. ἄλλο τὸ τ., Boiss. ἄλλο τε τοῦτο « Ἑρμῆς », Casaub. et Mein. ἄλλὰ τὸ τ. — 14 sic Cod.; Ἑρμῆς καὶ λύει Plan.

CCCXVII. Lemma : μιὰρὸν ἐστὶ τὸ ἐπίγραμμα ὄλον καὶ αἰσχρουργότατον. « Inscriptum fuisse puto hoc epigr. basi imaginis Sileni, cui adstabat caprarius. » Hecker. I, p. 113. Difficile est rem sibi fingere; toties repetitus vocativus αἰτῶλε dubitare non sinit quin recte Jacobsius t. XIII, p. 110, tres statuerit interlocutores. — 1 sic Cod. λακέρυζον. « Quod mutant viri docti in λακέρυζον. Sed inaudited est masculinum λακέρυζος; et qui id epithetum statusu conveniet? Servavi λακέρυζον. Erat status caput detritum, et per nares forsan depluebat stillatim ex imbribus et mucidine putris humor. » B. Qui videat de interpretatione, quam non tentabat Heckerus, ipse quoque de λακέρυζος; valde incredulus. — 2 τὰν ὄχραν (sic) Cod. « Satyrum tibi finge sub piro collocatum, in cuius calvum caput arbor poma deducit. Eleganter tamen Brunck. ὑπὸ τὰν αἰγῶν. » Jac. — 3. Τοῦτον de primo interlocutore intelligo, quem qui sit alter superveniens caprarius docet. Mirum in modum Heckerus de Sileno pædicato cogitat, eidem interlocutori duo disticha tribuens integra, sic caprarium salutanti : Χαῖρ' ὦ τὸν λαχ. « Alloquitur caprarius alios pastores [imo, opinor, caprarium pastores alloquuntur] oves præteragentes his verbis : χαῖρ' ὦ, et narrat se irridendi maxime gratia Silenum pædicasse. Hinc hospes deum senem dicit Hermaphroditum, sed Silenus hanc injuriam sibi factam negat. » Quæ apponenda erant in re nondum ad liquidum perducta. — 4 χιμέρς ἐδλεπον Cod., corr. Salmasius, emendatione certa. Poeta hæc Theocriti in mente habebat V, 41 :

ἀνὴρ' ἐπύριζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες αἱ δὲ χιμαίραι
αἶδα κατεδολχῶντο καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρέπη.

Castior Virgilius : *Novimus et qui te, transversa tuentibus hircis*. — 5 ὄντως (sic) Ἑρμ. Cod.; σ' inseruit Jacobs, probantibus Boiss. et Heck. Quod caprarium ex altero interlocutore querere putato. Cum Ἑρμαφρόδιτε (quod grammatici explicant τὸν αἰσχρὰ καὶ πάσχοντα καὶ πρᾶττοντα) Jac. confert illud σατυρίκιον ap. Theoc. XXVII, 3. Nescio quam recte ipse quoque Satyrum intelligat,

sicut Boiss.; qui hæc : « Non potuit esse statua Hermaphrodit. Sed turpis Satyrus Hermaphroditus vocatur per ironiam. » — 6 καὶ τὸν Cod. Κάτιγελῶν, ἰδὲque ridens, scil. πεπύρῳκα. Brunnckius hæc ita refingebat :

α. ὄντως Ἑρμαφρόδιτον ἐπύριζας; οὐ μὰ τὸν Ἑρμῆν, αἰπόλε. β. Ναὶ τὸν Πᾶν', αἰπόλε, κάπεγέλω.

CCCXVIII. Lemma : εἰς Ἑρμοῦ ἀγάλμα ἱστάμενον ἐστὶν πριῶνος (sic) παρανετικὸν ἢ εὐκτικόν. — 1 πριῶνα (qui ep. 300, 3, πριῶνα), corr. Heringa. — 2 φίλος Cod.; ἀ φίλος Salmas. tanquam ex Codice. « Sed sequens substantivum vix potest carere epitheto. Scribendum καὶ ταύταν ἄφθογον αἰγίβοσιν. » Hermann.

CCCXIX. Lemma : εἰς Ἑρμοῦ ἀγάλμα ὅπερ ἀνέθηκε Τὰς πόλεως Μυρῶς. « Salmasius (Exerc. Plin. p. 648), qui ad repagulum, quo stadium claudebatur, duos hermulas existisse arbitrabatur, qui fune demisso repagulum solverent, ex hoc carmine censebat effici, ut Tlepolemus hermularum in carceribus ponendarum auctor fuerit. Hunc vero Tlepolemum eundem esse suspicatur, qui ap. Pausan. V, 8, Lycius fuisse dicitur. » Jac. Opportune huic epigr. Heckerus I, p. 115, admovet VI, ep. 259 — 1. « Myra urbs fuit Lyciæ. Vid. XV, ep. 2. Ejus rudera invisit nuper ac descripsit Bellofortus, peregrinator Anglus. » B. — 3. Ἀπὸ σταδίων, ad viginti stadiorum spatium exp. Reiskius et Schæfer, ad Longum p. 379. Heckerus dicit δέκα πρὸ σταδ., quomodo vix credibile loqui poetam.

CCCXX. Lemma : εἰς Ἀφροδίτην, ὡς ἀπὸ τοῦ κειμένου Εὐρώτα τοῦ ἐν Σπάρτῃ. Nugari Leonidam recte dixit Benndorfius p. 42. « Nam (Jacobsii verba sunt) de annata Venere Spartanorum omnia sunt plena. Eleganter Plutarchus Mor. p. 317, B : ὥσπερ οἱ Σπαρτιάται τὴν Ἀφροδίτην λέγουσι, διαβαίνουσιν τὸν Εὐρώταν, τὰ μὲν ἑσοπτρα καὶ τοὺς γλιδῶνας καὶ τὸν κεστὸν ἀποθέσθαι, δόρυ δὲ καὶ ἀσπίδα λαβεῖν κοσμουμένην τῷ Λυκούργῳ. Adde eund. p. 232, C; 239. A. Vide et Themist. Or. XIII, p. 177, A. Quare hujus carminis acumen non magis perspicio quam Heynius Commentt. Gott. t. X, p. 108. » Jac. — 1. εἰπὲ πᾶς Cod., εἰπὲ ποτ' Plan.; ποτᾶν (superposito τι) κύπριν Cod.; ποτὶ τὰν K. Plan.; ποτᾶν Salmasius. — 2 ἤξει τὰς σπ. Cod. — 3. Ἀπὸ τῶν γελᾶσασα homericum Od. Ξ, 465. — 4 εἰπεν Cod. « Malim aut τὰν Λακεδαιμονίων αὐτὴν γὰρ Λακεδαιμονίαν. Nam Λακεδαιμονία ab hujus ætatis poeta dicitur dictum fuisse vix credo. » Meinek. p. 122. Quorum γὰν repudiat Benndorf, quum sermo sit de urbe, non de terra Lacedæmonia. Verum videtur Schneidewini τὰν Λακεδαιμόν' ἀπὸ Boiss. : « Οἰκίῳ. Schol. W. : λέγειν δὲ βούλεται ἁποδοκιμᾶν τὸν προφητικὸν καὶ τὴν ἐπὶ ἡφρῆαν ταύτην γυναικα γὰρ νικᾶν λέγεσθαι θέλει καὶ ἀλλὰ ὡς εἰρηται (in Plan. ep. 174) « Εἰ γυνὴ νικᾷ, πῶς εἴαν ὅπλα λάβω; » — 5 χᾶμιν Hermannus et eum Ignorans Benndorfius; legebatur γὰ μὲν Κύπρις. Mox Cod. et Plan. ἀναιδέες οἱ δὲ αἰγούσιν, quod tolerari non posse ostendit Hermannus; οὕτως Jacobsius. Dictum hoc est, verbo trajecto : ἀναιδέες λέγουσιν, ἀλλ' οὐ (λέγουσιν) οἱ ἱστορες, ὡς etc. Benndorfius ἀναιδέες οἱ γε λέγουσιν, in quo ἱστορες incommodum.

CCCXXI. Lemma : εἰς Ἀφροδίτην ὁλοφροεῦσαν. « Evstat inter Antimachea Schellenbergii p. 115. » B. Et in Collect. Didot. (post Hesiodum etc.) p. 51. In Planud. est ἀδέσποτον. Erratum esse in lemme et Καλλιμάχου scribendum censebat Ruhnkenius; sed Meinek. Call. p. 117 : « Non habet characterem Callimachium, quamvis affirmante Ruhnkenio. » Firmis rationibus non esse Antimachi de-

monstravit Benndorfius p. 19 seq., qui Ἀντιπάρου esse putat, « nempe ejus, qui in idem argumentum procudit Plan. ep. 175, 176, cujusque aliud epigramma infra legitur n. 323. » — 2 μάταν Plan., post quam vocem distinguatur; correxit Jac., et sic Mein., Bennd. Ὁ ψεύστης, qui falsa tibi afflinxit. — 3 ἄ (sic) τε Cod.; αἴτε Plan. « Obversabantur poetæ homerica Il. E, 429, 429. » Jac. — 4 τέφρις Plan. — 5 καθέστρωνιδι Cod., literis τε mediæ voci superpositis; μέθε; Τριτ. Plan., quod vulgo edebatur. « Κάθε; Pal. prætulit planudeo μέθε; » B. Prætulit etiam Hecker. p. 53. Meinekius πάρες coll. Callim. Jov. 72, quod rei convenit magis. — 6 εὐχεται ἄν Cod., εὐχάταιαν sive εὐχεταιῖαν ap. Salm.; εὐχέταν ed. princ. Flor. « cui αἱ superpositum ad ε corrigendum peperit illud. » Heck.; εὐχάταιαν ceteræ Plan. Ingeniose Meinekius : « ταῦτα sine emphasi in fine sententiæ positum vide num ex πόντα corruptum sit hoc modo : πάρες Τριτωνιδι δίχ. Πόντα, σὺ δ' εὐχ. » Sed δεικτικὸν pronomen minime caret emphasi.

CCCXXII. Lemma : εἰς Ἄρεως νῶν ἐν ᾧ τις ἀνέθηκε ἰάσασα ἀνάμυστα. Idem argumentum epigrammatis Meleagri VI, 163. — 3 ἀχλαστοὶ κλώνοι Cod.; ἀχλαστοὶ κῶνοι Plan. « Dispicit in poeta elegantissimum repetitum sequente versu epitheton. Suspiciabar ἀχλαστοὶ κῶνοι, *gallex nullis ictibus percussæ, quassatæ*. Nec δῆρα τοὶ male haberet. » Jac. Recepti probatum Meinekius et Bothio. — 4 αἱ κλαμαραὶ Cod., recte Plan. — 5 πᾶν τὸ πρόσωπον ἐρεθίζουαι poscebat Cobet. — 6. Poetam ap. Gell. XIX, 9 : *perpectus miserum manat subito mihi sudor*, comparat Jac. — 7 τίς et ἀνδρείωνα Cod. — 8 νυμφῶδιον Cod — 9 ἐξοίκε. Cod. Junge Ἄρεως (pro Ἄρεος) νηόν.

CCCXXIII. Lemma : ὁμοίως εἰς ὅπλα ἀνατεθέντα τῷ Ἄρει ἀνίσταται. E præcedente expressum. — 1. Ἀπόρρυκα. Schol. W. : ἀμύλυντα ἐκ τοῦ φορύνω, τὸ μολύνω. — 3 ἀνερμ. Cod. — 5 legebatur οἰονόληξι. « Non mutavi Codicis accentum οἰονόληξι. » B. Et Jac. in nott. mss. — 6 πλάζην Cod. (sine acc. Salm.). « Sed πλάθειν est codicum lectio et Florentina, unde Ald. in prima; sed in secunda nescio unde καίσθαι, quod in reliquis propagatum est. Cum verbo conjungenda est præpositio per tmesin divulsa : ἐκπλάθειν, i. e. ἐκτελεῖν οἰονόληξι τεράμινος. » Brunck. Boiss. : « Θριγγιὺς idem esse quod γείσσα adnotat schol. Wech. ex Eur. Orest. 1585, ubi v. schol. Conf. not. ad VI, ep. 163, ubi vide etiam de nomine λυθρος vel λυθρον. » — 7 ὅδε λ. Cod.; ἄδε Plan.; ἄδε Draco De metris p. 82, 26. Bothius σὺλ' ἐμοί.

CCCXXIV. Lemma : εἰς σύριγγα καυμένην ἀνάθημα τῇ Ἀροδίτῃ. — 1 σύριξ τί τοι ὦδε Cod.; τοι etiam Plan.; correxerunt Hermannus et Meineke. ad Theocr. p. 203. — 2 πάρη Cod. — 3 ὦδε οὐτ' Cod.; ὦδ' οὐδ' Plan. Meinek. p. 92, qui injuria offendi videtur voce ὦδε ter repetita, conj. οὐτοὶ πρόωγος; ἐνθ' οὐτ' ἀγχι., Geistius πρῶγος; ἐτ' ἐνθ', quom ἐτ' ægre desideretur. — 4 νέμεται Plan.; μένεται Cod.; μένεται Brunck., a Salmasio acceptum.

CCCXXV. Lemma : ἀδελφὸν ἐπὶ τινι (sic) ἀρμόττει τὸ ἐπιγράμμι. « Est scriptum in concham marinam, cui fuerat inserta Amoris dormientis imaguncula. » B. — 1 ἀλικαύστου Cod., corr. Guyetus vel Salmas.; ἐν βένθ. Cod.; ἐνὶ β. Brunck. et Jac. « ob rhythmum bucolicum. » — 2 ἀναίνομέν Salmas. : *recusans*, i. e. vitans. « Sed concha algis circumdata et involuta dici poterat τὸ φύκος ἀπαίνωσαι, tibi sumpsisse et decerpisse. Similiter ap. Apoll. Rh. IV, 679, terra dicitur βολαῖς ἡλίοιο ἱκμάδεως αἰνυμένη. » Jac. Reiskius ἐπινυμμένα, *vestita*. — 3 κόλποι; Cod., corr. Salm. — 4 ἄβρς; Cod.

CCCXXVI. Lemma : εἰς πηγὴν καὶ νόμας τὰς Ὑδριάδας. — 1 λισσῇ; Heringa, probantibus Meinekius p. 123 et Ungero Beitr. p. 5 seqq., ubi hoc epigr. docte tractat. Sed bene habet δισσῇ;, ut mox ep. 337, 2 (ubi v.) idem Leonidas δισσὸν ὅρος. Deinde legebatur καταπαδάμενον, correctum a G. Dindorf. in Thes. v. Κατεπαδάμμαι, quem sequuntur Piccolos p. 48 et Ungerus. — 2. Ποιμενικά, fabricata et dedicata a pastoribus, quorum gregibus Nymphæ potum præstiterant. — 3 πέτρας τε κρηναίων Cod.; κρηνέων Brunck. Jacobs. malebat singulari πέτρῃ τε κρηνέων, « ut illa ipsa rupes intelligatur, unde aqua desiliebat »; sed Meinekius πέτρας κρηνέων esse videtur « saxa in medio rivi alveo prominentia. » Neutrum plane satisfacit; quare Ungerus scripsit πέτρας τε κρηνέων, quam vocem grammatici abunde testantur ap. Blomfield. Gloss. Prom. 488, p. 162 (125 Lips.), etiamsi ap. Eur. Cycl. 29 πίστρας falso legi dicas pro πίστρας. Hoc verum censeo et recepi. Heckerus p. 118 distinguebat πέτρας τε, κρηνέων καὶ ἐν ὕδασι, ut jungantur ὕδατα κρηνέων. De sequentibus Meinek. : « Non videntur κόσμια nisi de ligneis Nympharum sigillis intelligi posse, quæ vulgo κοροκόσμια dicebantur; v. Antiatic. Bekk. p. 102, 5. [Cui Ungerus p. 7 et alia addit et hæc scholiastæ Clem. Alex. p. 117 : κοροκόσμια καλεῖται πλάσματά τινα ἐκ κηροῦ ἢ γύψου νυμφῶν ἢ παρθένων τινῶν ἀναπλαττόμενα, ἀπερ Διοφάνης μὲν δαγύδας, Ἀθηναῖοι δὲ κοροκόσμια καλοῦσιν. Confert etiam Plat. Phædr. p. 230, B et citata a Valcken. ad Theocr. II, 110.] Quæ si vera est explicatio, pro ἐν ὕδασι scribendum est ἐπ' ὕδασι, ut sententia emergat hæc : *et vestra, o Nymphæ, sigilla in ripis posita et aquarum adspersione identidem mactata*. Nisi forte κοροκόσμια illa in ipsis rivi saxis posita fuerunt, quemadmodum etiam nostris temporibus Divæ virginis vel Sanctorum imagunculas in rivorum saxis prætereuntium venerationi expositas videmus. » Ταῦτα fortasse τυκτά fuisse suspicatur Piccolos. Hermannus scribebat : καὶ ἐν ὕδασι κορομία ταῦτα ὕμειν (ad ὕδασι referendum). — 4 κούρια μυρία τεγγ. Codex. Quod quæ incommoda habeat et attulerit interpretibus, docet Ungerus, palmari conjectura scribens κούρια. Sunt κόσμια κούρια illa ipsa κοροκόσμια. Addit autem : « In verbis ἐν ὕδασι non magis offendimus quam in his Euripidis, ἐν αἵματι στάζουσιν χέρα Bacch. 116, νεοφόνους ἐν αἵμασιν πεφυρμένοι El. 1176, etc. » Piccolos quoque ἐν ὕδασι tenet, hæc addens : *Il me semble que τεγγόμενα ne doit pas être entendu au propre, mais au figuré, dans un sens plus large et plus poétique. Car, pour parler le langage de Bernardin de Saint-Pierre, il y a ici une consonnance. D'après cette idée, le passage pourrait se traduire à peu près ainsi : Vos images, ô Nymphes! reflétées dans le sein des eaux sous mille aspects divers.* » — 5 ἀριστοκλήσῃ σὲ δ' ὀδοικ. Codex; Ἀριστοκλήσῃ δ' ἴδ' ὀδοικ. Jacobs.; Ἀρ. δ' ἴδ' ὀδοικ. Meinekius, mutatione fere nulla. Ungerus malebat Ἀρ. δ' ἴδ' ὀδ., ut respiciatur ad dona ab aliis ante dedicata. — 6 τοῦτι εἶδ. γέρας Cod., corr. Salmasius; τοῦτι tenebat Boiss. Κέρας, poculum e bovis capreæve cornu.

CCCXXVII. Lemma : ὁμοίως εἰς πηγὴν καὶ νόμας τὰς Ὑδριάδας. Fieri posse ut poetæ nomen ex ipso epigr. temere fictum fuerit observat Schneidewin. Progymn. p. 21. Jam olim Salmasius : « Ἐρμοκρέοντος; ad oram vetusti codicis, sed recenti manu positum. Puto esse Leonidas hoc epigramma, Ἐρμοκρέοντος autem ἀνάθημα. » — 2 εἰσατο (marg. Wech. : ἀντι τοῦ ἀνέθηκεν) et in fine ἀντιτάσας Plan. « Illa δῶρα fuisse videntur ἔδων Nympharum, de quibus εἰσατο est verbum proprium. » Jac.

CCCXXVIII. Lemma : Δαμοστράτου ἀνάθημα ταῖς Νύμ-

φαί. Non constat an poeta fuerit Damostratus. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 200. » Boiss. — 3 ὕμιν Cod. fere semper. — 4 καρωναλάσια Cod., corr. Heringa. Ξίσματα sunt ξόανα, ut explicat Hesych.

Sequitur in Codice epigr. Leonidæ Tarentini supra exhibitum VI, n. 334.

CCCXXIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ (scil. Λεωνίδου) εἰς τὰς Νύμφας παρὰ Τιμοκλέους κηπουροῦ. — 1. « Δώρου nomen ignotum. Vide Niclas. in Wolfii Analect. t. II, p. 94 vel in Classico Valpyi Diario t. XIX, p. 189. » B. Meinekus p. 138 : « Δώρου γένος; Nymphæ vocari potuerunt Phænicæ a Doro, Neptuni filio, Dori urbis conditore; v. Steph. Byz. v. Δώρος. At fortasse Δώτου scribendum, ut Nymphæ compellentur Thessalicæ; v. Steph. Byz. v. Δώτιον. » Ungerus Beitr. p. 34 : « Sunt Nymphæ Echēdori in Thessalia, quem simpliciter Δώρον vocari in duabus inscriptionibus Thessalonicensibus testatur Tafel. De Thess. p. 282, not. 98. » Vanas hariolationes prætereo. — 2 ἐπισσόμεναι Cod., in cuius apographo aliquo vir d. annotaverat : « ἐπισσόμεναι sive ἐπισσόμεναι. » Initio tούτων testatur Pauls., addens : « an τούτων leg. ? » — 3 ὕμμι Cod., corr. Jac. — 4 ὄρια Cod. « ubique. »

CCCXXX. Lemma : εἰς Πανὸς ἄγαλμα ἱστάμενον ἐπὶ πηγῇ. Πόλη (πολλή Jac.) ὅ ἐνεστι φλυαρία ἐν τῷ γράμματι. Dialogus viatoris cum Pane ad fontem collocato. « Basi imaginis Panos epigramma et dei et poetæ ingenio accommodatum, ludicrum adeo et lascivum inscriptum fuisse » putat Hecker. I, p. 81. — 3. Ante ἀπὸ inserui δ', quod necessarium esse videbatur. — 4 ἐλὼν Cod.; κίλπιν ἔχων Heckerus, ἐλὼν « ineptum » esse pronuncians. Imo sanissimum est, sed locus ex eorum numero in quibus καὶ... καὶ ponitur pro ἡ... ἡ, ubi nihil prorsus refert utrum malis ex diversis duobus. — 5 ποτὶ (sine acc.) νῆπτρα φ. χρυσταλίνα (sine acc.) νύμφαν Cod. — 7 ὦ σεμου Cod., corr. Salmas. — 8 πᾶν Cod. — 9 δὲ πίνγξ Cod., pariter refragantibus metro et sententia; ποιῆς Reiskius, « verissime », inquit Jac., sic explicans : « Si forte, ait Pan, minas illæ te, quia cinēdus es, non tam absterrent quam invitāt ut aquam inquines, alia etiam pœna est qua te afflicere possim. » Et conferri jubet appositissima Catulli XX, 16, et in Lusibus Priap. LI et LXV. Hærebāt Heckerus, « inceptam emendationem perfecturus scribendo ἔν δὲ ποιῆς ἐπὶ τοῖσιν, hac sententia : si ut pathicus vel his legibus aquis fontis te abluis, alia etc. Sive ita : ἐπὶ τοῖσδ' αὖτ' ἔχων π. »

CCCXXXI. Lemma : εἰς [τοῦς] ἐφ' ὕδατι καὶ οἶνω κίρνα- μένους. « Addidi τοῦς. Apogr. κίρναμένους. [Ap. Jac. κίρναμένοις. Salm. vero hæc : ἐφ' ὕδατι καὶ οἶνω κεκραμένοις.] De Baccho ac Nymphis paredris vid. Darnaud. De diis παρέδρους c. 17. » B. — 1 ἦλατ' ὁ κύβρος Cod., in apogr. Par. correctum ἦλατ' ὁ, ut habet Plan. Recepit Boiss.; ἦλατο x. malebat Jac., qui hæc Nonni confert VIII, 397 :

κόλπου δ' αἰθομένοιο διαθρώσκοντα τεκούσης;
Βάχρον ἐπουρανὴ μαιώσατο φειδομένη φιλόξ.

— 3. Intellige σὺν Νύμφαις ὧν φίλος σοι ἐστί. Sententiam multis exposuit Grævius p. 131 seqq., breviter Jac. : « Hanc ob causam Bacchus cum Nymphis conjunctus, i. e. aqua temperatus, bibentibus gratus et utilis; a Nymphis sejunctus, idem merus ignis et infestus. » Ap. Barthium ad Stat. Theb. IX, 428, hoc ep. citantem, video τούνεκα νῦν Νύμφαις Bp. φίλος. Ibi explodit ut recens epigr.

latinum Anth. Burm. I, 22, n. 1545 Meyeri, quod diligenter tamen tractarunt Jac. et Græf., ex nostro versum :

Infantem Nymphæ Bacchum, quo tempore ab igne
Prodit, inventam sub cinere abluunt.
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est,
Sejunctus quod ab his ignis ut urat adhuc.

CCCXXXII. Lemma : εἰς χουσοῦν ἄγαλμα Ἀροδίτης, ὅπερ ἀνέθηκε Πολύαρχος (sic). In Plan. est ἀγγέλον. Pro Αροδίας oportebat Αοκρίδος. « Gallice reddidit Larcher. Dissert. de Venere p. 286. » B. — 1 ἔδοιμεν Plan.; ἰδοίμεθα Cod. et Plan., corr. Jacobs.; recepit Meinek. — 2 ὡγρῶσιν an ὡσχο. Cod., incertum. — 3 πολυαρχίς Cod.; Πολύαρχις Plan., ut in lemmate. « Sic in insula Samō fanum erat Veneris, quod ἑταῖραι condiderant, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας, Athen. XII, p. 572, qui alia exempla hujus moris ibidem collegit. » Jac. Conf. Hecker. I, p. 16.

CCCXXXIII. Lemma : εἰς τὸν Ἀροδίτης ναὸν τὸν ἐν Κνίδῳ. Cnidi mentio, non ex epigr. petita, incertum documentis an opinionio glossatoris debeatur. — 1 sic Cod. et Plan., nisi quod γθαμαλὸν ille; γθαμαλὸν etiam codex Paris. Crameri Anecd. t. IV, p. 370, qui in ceteris cum Palatino prorsus conspirat. Nihil annotavit Meinekus; ego unam vocem πόντου vitium contraxisse et emendandum esse existimo. Heckerus I, p. 115, post alia, « arridet emendatio quæ audacior dici possit » :

Στῶμεν ἀλὶρρόβιοι γθαμαλὸν παρὰ θῖνα θαλάσσης.

coll. (p. 349) XIV, ep. 72, 4 : παρὰ θῖνας ἀλὶρρόβιους τε παρ' Ἀκτάς. — 3 αἰγίροις legebatur ex Plan.; αἰγίροις Cod. et liber Crameri. « Repone αἰγίροις. Conf. Schæfer. Meletem. p. 138. » Jacobs. nott. mss. Deinde ἔ; ἰidem; ἔ; Plan. — 4 ἀκύνες Cram.

CCCXXXIV. Lemma : εἰς Σατύρου ἢ Πανὸς ἄγαλμα, ἢ καὶ Πιρήκου. Imo Tychonis, quasi boni casus dei, parvi Mercurii; v. locos in Thes. s. v., et Lobeck. Aglaoph. p. 1235. — 1 ἐπιώση Plan. — 2 μεγάλοι Cod. — 3 ὥς ὅτε δημογέρον Cod. et Plan., quod egregie correxit Hecker. I, p. 116, ὅτι Meinek. Del. p. 181, cui pluralem (τούτων) subijci posse notissimum est; vulgo δ' γε, cum Brunkio. In fine πένητι Plan. — 4 τυγῶν Cod., corr. Reiskius, qui primus rem perspexit; τυγῶν Plan.

CCCXXXV. Lemma : εἰς ἄγαλμα Ἑρμοῦ. A Micalione calone vel lignatore positum. — 1 τῶγαλμαθ' (sic) ὅδ. Cod.: τὸδ' ἄγαλμα ὅδ. Plan. « Si sincera est lectio membr., duo ille simulacra posuisse putandus est. Sed scriptum fuisse suspicor τῶγαλμ' ἀπ', ὁδοιπόρε, Μικαλίωνος: ubi præpositionis a casu suo sejunctio corruptelæ occasionem dare potuit. » Jac. Qui recepit in nostro exemplo. Cod. μικαλίωνος, Plan. Μικαλίωνος. — 2 ἐρμῆς δ' ἀνίδετον Cod., alterum Plan. In quo deletum prius δ' in nott. mss. restituit Jac. : « Particulam δὲ cum ἀλλά sic junctam illustravi ad Philostr. Imagg. p. 393. » Etiam Boiss. : « Noli perire δ' quod est in Codice. Non rara junctura δ' ἀλλά. » Meinekus Ἑρμῆς, ἀλλ' ἴδε, « ut Mercurium poeta precetur, Micalionem benignis oculis adspiciat. Sic ἰδοὺ VI, ep. 356. » Explicabatur novit, sed est imperativus. — 3 οἷον Cod.; οἷζ. Plan.; ἡπίστατο Cod., lapsu. — 4 αἰεὶ Hermann. ad Orph. p. 723. Hoc dicit : vir bonus, in quem cumque demum vitæ conditione constitutus, semper se bonum præstat.

CCCXXXVI. Lemma : εἰς ἄγαλματιον μικρὸν ἐπὶ προδύρῳ

ιστάμενον. De obscuro carmine diligenter egerunt Hecker. I. p. 116, Göttingius in libello academico Jenensi a. 1860, denique Meinekius diatribe in epigr. 24 Callimachi p. 275 seqq. Celebratur parva statua herois ante fores posita Ætionis Amphipolitani. — 1 αἰετιώνας ἐπίσταθμος Cod.; Ἡετιώνας ἐπὶ σταθμὸν Plan.; Ἡετιώνας ἐπὶ σταθμῷ Hecker.; pro quo poetice ipsum adjectivum poni poterat, sed proprium nomen herois requiri et Götth. et Mein. observaverunt, hic Ἐπίσταθμος ponens, ille Μικρὸς; sive Μικρὸς esse putans, ἐπίσταθμος de ædium custode interpretatus. Vulgo Ἡετιώνας, sed Codicis scripturam Meinek. tuetur argumentis. « Conferenda fabula inter Babrianas LXIII, in qua rusticus sacra facere fingitur heroi, cui sacellum in impluvio dedicaverat. — 3 γυμνὸν ἔχων ἕφος; Brunckius, sed recte Nækius Hecales p. 72 tuetur μόνον et explicat: nihil nisi anguem et gladium. Heroum enim imagines, quæ plerumque equestres erant, ut patet ex v. 4, armis induti solebant. V. Aristoph. Vesp. 823, et schol.: εἶχον γὰρ οἱ ἥρωες πανοπλίαν καὶ δῆλον ἐκ τῶν Δαιταλέων. [Præter eusem eos ἀσπίδα quoque gestasse addit Meinek. ex Zenob. Prov. I, 64: παρόσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἐνοπλίοι ἐκείζοντο. In versu autem Comici alicujus quem restituit:

ἀλλ' ὥσπερι

ἔρωε ἐν ἀσπίδι ξένισαι σε βούλομαι,

annon ἥρω' scribendum?] Anguis autem cum heroum cultu conjunctissimus erat [ut immortalitatis symbolum]. Vide quæ narrat Plutarch. Cleomene c. 39. Ex hoc more serpentes heroibus sacrandi explicanda milii videtur fabula de Cadmo et Harmonia in draconum formam mutatis. » Hecker. Quæ sequuntur fere desperata sunt. « Plaudens lectioni ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ nihil tribuo; etsi eam servaverim, ne scriptura Palatina ἱππεῖω (sic apographum Par.) lectores nimium moraretur. » B. Bentleius ἀνδρὶ δ' ἐπ' ἱππεῖ, Jacobs. ἀνέρι δ' ἱππεῖ (sic Blomf.) vel, quod præfert, ἀνδρὶ δὲ πειζέφ. Hoc Meinekio quoque probabile videtur, pro θυμωθεῖς concientia συσσωθεῖς; « ut sententia utcumque salva præstetur, ejusmodi: Ætion duorum hominum, fortasse filiorum, sigilla in atrio posuit. quorum alter pedes, alter eques meruerat; a pedite olim ex præsentis mortis discrimine servatus, hujus statuam erexerat, ac ne alteri plus honoris haberetur, vel ob aliam ignotam nobis causam, hujus quoque non equestrem, ut decebat, sed pedestrem statuam juxta illum posuit. Συσσωθεῖν fere idem, præsertim in seriori, quod σώζειν, ut lat. conservare. Medium παρῳκίσατο pro παρῳκίσε contra consuetudinem Callimachi. Sic μεταρξίσατο extremæ ætatis poeta ap. Welcker. p. 52. » Recens aliud exemplum Append. ep. 266, 2, citat Heck.

CCCXXXVII. Lemma: ἐπ' ἱεστῇ παρὰ τοῦ Πανός. — 1 λαδὸγγρα Cod., corr. Salmas. — 2 λισσὸν Heringa, non improbane Meinekio. « Significatur media convallis duorum montium. Glabros autem montium apices non quaerunt aucupes, ubi calamos suos struant. » Brunck. — 3 ὤλειωρόν Cod., corr. Salm. — 4 συναγεύω Cod., corr. Jac.; frustra συναγεύσω Salm. « Hoc epigramma Propertius ante oculos habuit lib. III, el. XI, 41:

Dique desque omnes, quibus est tutela per agros,
Præbebunt vestris verba benigna focis.
Et leporem, quicumque venis, venaberis, hospes,
Et si forte meo tramite quaeris avem.
Et me Pansa tibi comitem de rupe vocato,
Sive petas calamo præmia, sive canē. » Jac.

CCCXXXVIII. Lemma: εἰς Δάφνιν τὸν αἰπόλον, ὃν ἐν

τοῖς βουκολικοῖς ἄδει ποιήμασιν. Ahrens. inter Spuria et dubia posuit p. 169. « Daphnis, quem pastorem venatorumque fuisse constat ex Id. I, 116, plagis in silva relictis, in antrum concesserat, ubi somnum caperet. Huc eum Pan et Priapus, formosi pastoris amore inflammati, sequuntur. » Jac. — 1 φύλλοστρωτι εὐ κεκαρκῶς Cod., altera jam ap. Callierg. — 2 ἀμπαῖω, supersito ου literā ω, Cod.; ἀμπαῖων libri Theocritei, ut videtur, omnes et sequentia ut eduntur; ἀρτιπαγῆς δ' ἂν δρη Cod. Mire Ungerus Beilr. p. 33: εὐδεις... σῶμα κεκαρκῶς; Ἀμπαῖω στάλκεις γ' ἀρτιπ. — 3 δ' ὅτε πᾶν Cod., δέ τῃ Πᾶν ap. Ahrens. sine var. ex vett., et Meinek. « Olim scripsi, nec me poenitet, δέ τε. Et alibi τε pro σε dixit Theocritus. » B. Heck. et Ung. δ' ὅτε. « Rectius scribas ὁ τὲ Πᾶν, de qua collocatione accusativi objecti inter articulum et nominativum subjecti conferendus Schæfer. ad Gnomia. p. 56. » O. Schneider. Quod debebam recipere. — 5 ἀντροῦ εἰσω Cod., alterum in vett. — 6 καταγόμενον Cod., quomodo post γ omittere modo vidimus ep. 337, 4, et multis locis observavit Jac., ut καταγόμενον, quod est in vett.; pro ipsius Cod. scriptura haberi possit. A multis tentatum felici Minerva sanavisse videtur Ahrens, καὶ ἀγρεμόνας, scilicet τοὺς θηρευτάς. Quod recepi. Heckerus cum Hermannō καταγόμενον, ad finem properans, sive cum μεθεῖς jungendum προληπτικῶς more; Boiss. καταγόμενον, « quæ nunc vera est visa correctio. [Sic judicabat et Jacobs. in nott. mss.] Olim scripsi post Toupium καταγόμενος, male, quum jam sit μεθεῖς κῶμα. » O. Schneider. καταγόμενον, quem cantus avium et cicadarum personat, coll. Fritsch. ad Aristoph. Thesm. p. 407 seq. Ante Ahrensium τῶν ἀγρεμόνων meminerat Ungerus l. c., sed in nequiores ille sensum accipiens quod posuit: φεύγε μεθεῖς ὕπνου σῶμα καὶ ἀγρεμόνων. « Qui Hesychium viderit ἀγρεμόνα exponentem δόρυ et hunc Diogenis L. locum VI, 53: μεираκίον εὐμορφον ἀφύλακτος; ἰδὼν κοιμώμενον, νύξαι; Ἐπείγειται, ἐρη,

Μή τις σοὶ εὐδοντι μεταρρένῃ ἐν δόρυ πῆξη,

facile intelliget ἀγρεμόνας illos esse τὰ δόρατα Panos et Priapi. » In tertia edit. Meinekius cum Toupio καταγόμενον, coll. Philodemo V, ep. 131: πῦρ ἀρτι καταγόμενον. « Fugere jubetur Daphnis antequam alto sopore sepultum Pan et Priapus opprimerint. » Quod præferendum τοῖς ἀγρεμόσι, nunc stereotypis intuli.

CCCXXXIX. Lemma: εἰς χόρακα καὶ σκορπίον, ὃν ὁ χόραξ μέλλων ἐσθῆιν, ὑπ' αὐτοῦ πληγῆς ἀνρέθη. — 1 μελάντερον Cod., quod male correxit Plan. μελάντερος, recte Brunck. μέλαν περὶ. — 4 ἐνκέντρῳ πέχυν Cod., « literā ε superposito i an accentu, dubium » Pauls.; εὐκέντρῳ πέχυν Plan., i. e. πόδα. At num ille pede tantum percussio corvum privavit vita? ut dubitem de correctione. Salm. nihil ad πέχυν. — 5 ζωᾷ; μέν Cod.; ἰδ' ὅσον fr. Cod. et Plan., corr. Scaliger.

Sequitur in Codice distichon supra exhibitum ep. 122, et ipsum Eveni epigramma ibid.

CCCXL. Lemma: εἰς τοὺς αὐλοὺς τοῦ Φρυγὸς Ὑάγνιδος. « De Hyagnide v. ad ep. 266. » B. Simile argumentum nostri epigr. — 1 ὑαγνίδος; fort. Codex. « Pro αὐλοῖς fortasse αὐλὸς scribendum propter v. 3, πρὸς ἐμὸν φῶνημα. » Meinek. p. 162. — 3 πρὸς ἐδὼν φ. Bothius; ἐνδύσατο Cod., superposito ανε (ἀνεδύσατο), corr. Reiskius. Heringa ἀνεδήσατο, hedera vinxit; Salmas. ἀνεσίσατο. — 5 πάρος οὐπερ ἀίσας; Cod., sententia aperta ex ep. 266, verbis incertissimis. Post vana commenta Heringæ, Reiskii, Brunck-

kii, Jacobsius liberrime : εἰ δὲ Κ. π. πατρὸς εὖρεμ' Ἀθήνης ἔργον ἐρη, Φοῖβου κείνον ἐλγξεν ἔρις. Postea autem, etiam in nott. mss., πατρὸς οὖνεκ' αἰσία; ἐγνώσθη, « cum ironia non ineleganti, quam explicant Schæfer. ad Long. p. 421, Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 671. » Boissonadii textus lituris turbatus ut nihil dignoscas; nota hæc est : « Cod. πάρος οὐπερ αἰσία; ἐγνώσθη. Multa sunt virorum doct. conamina. Quod scripsi facillimum quidem est, vix tamen mihi placet. Sensus hic fuerit : « si vero Celenites pastor (Midas Hyagnidis filius) plus quam pater suus canens innouit ». Larcher. ad Xenoph. Exp. t. I, p. 15, hoc disticho usus Bruncianam scripturam sequebatur. » Ut voluerit fere quod O. Schneiderus conjecit, πατρὸς οὐ περί φας. Hoc recepi, dubitans de eo quod Meinekius posuit ab Hermanno admonitus (præeunte partim Reiskio) : πατρὸς οὐ παραείσας, si Marsyas patre delerius tibi cecinit. — 6 ἐγνώσθη Cod., ἐγνώσθη Reisk.; deinde Cod. κείνον ἔδειξε, pro quo Jac. probante Hermanno malebat ἔλεγε. O. Schneiderus κείνον, vanum, idemque ingeniose ὀγκώθη sive ὠγκώθη, quæ recepi; nam ἐγνωμένον τι non facile dici potest κενόν.

CCCXLI. Lemma : εἰς Δάφνιν τὸν αἰπόλον. Et in nova pag. : γλαυρὸν τὸ γράμμα. Panos cum Nymphis de Daphnide, amasio suo, colloquium. Simile aliud in ep. 556 Diodori Zonæ. — 2 ἐρίφης cod. Reg. 1773, ed. princeps et Aldina prima; in nostro exemplo recepit Jac. — 3 πᾶν Cod. « ubicunque dialectus Dorum prævalet. » Pauls., penes quem esto fides rei; in dorico epigr. 433, 6, ipse annotat Πάνα. — 4. Λέγειν intelligo ὥστε λέγειν σοι, idem quod λέγον. Sed Meinek. ad Theocr. p. 327 : « Scrib. videtur νέμειν. » — 5 ψωφῆδιον Cod. et Plan. « Sunt verba a Daphnide arboris cortici insculpta. Μαλέα est urbs Arcadiæ, vulgo Μαλαία [male] scripta; ac prope eam montem fuisse ejusdem nominis ex hoc loco fortasse conjici debet. Circa Psophidem plures montes erant Pani sacra; v. Pausan. VIII, 24. » Jac. — 6 ἰξ. Cod.

CCCXLII. Lemma : Παρμ. Μακεδόνας περί τῆς τάξεως τῶν ἐπιγραμμάτων. In marg. : σημειώσεις. « Illustratum a Burette in Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 313. Confer ep. 369. » B. — 1 φαίη πολυστυχίην Cod. — 2 legebat dolichόν. Dolichus erat, secundum plerosque, stadiorum viginti. — 3 ἀνακυκλεῖται Plan. — 4. Ἐλαυνόμενος, scil. δρόμος. Is est unius respirationis intentæ opus.

CCCXLIII. Lemma : εἰς κόττυρον δίκτυον ὑπαλύξαντα. Expressum ex Antipatri ep. 76. Denuo tractat Paulus Sil. infra ep. 396. — 1 κίχλησιν Plan. Αὐταῖς σύν..., majore vi, ut una cum, jam ap. Hom. — 3 sic libri; vulgo θώμιξ. « Schol. Wech. : ἐργαλεῖον καὶ ὄργανον ἱερωτῶν. » Oppianός (Cyn. I, 65) »

Καὶ δολιχαὶ θώμιγγες ὕψος τε μέλιχρος; ἰξός.

Comparanda Oppiani verba Hal. V, 135 : θωμίγγων ξυνόχῃσιν ubi schol. σχοινίων συνδέσεις. » B. — 4 πλεκτῶν αὐτῇ Cod. — 5 ἱερὸν ἐφ' ἔμμον et πολλή Cod.; ἐτύμως Steph.; ἐτύμων Both. — 6 πτηνῶν Plan. Πτανῶν, scil. αἰδοπόλων.

CCCXLIV. Lemma : Λεωνίδα ἰσόφηρον οὗτος Ἀλέξανδρος ἦν· εἰς ἐαυτὸν διὰ τὸ ποιεῖν ἐπιδείξις τὰ ἐπιγράμματα. — 1. Γραμμαὶ hoc loco de geometria et astrologia dictum, cujus usus exempla habes in Thes. s. v. et ap. Bud. Commentt. L. Gr. p. 252. — 4 Οὐρανίην Καλλιόπην προσέριε· « contra græcæ linguæ usum dicitur. Non desunt tamen sillium constructionum exempla apud auctores

qui ex Romanorum commercio latinas loquendi formas duxerunt, ut est Uraniam superat Calliope. » Bruck. Satis lepide respicitur ad hæc Hesiodi Theog. 78 : Οὐρανίη τε, Καλλιόπην θ'· ἣ δὲ προσερεσάτη ἔστιν ἀπασάν. « Pro οὐρανίην Bruckius e Scaligeri conjectura scripsit οὐρανίης [quod nota ejus retractat]. In carmine ἰσοφῆρος cujus summa in notula Codicis, quæ abest ab apographo, cifris [etiam a Salm. relatis] γχ indicata fuit, calculum utriusque distichi institui, et inveni infinito cum tadio summam uniuscujusque esse 6600. Scripto Οὐρανίης; turbatur numerorum paritas. Syntaxis cum accusativo est quidem parum usitata; sed valde mirabile est potuisse Leonidam talibus constrictum vinculis tam libera ac facili vena versus quattuor fundere. » Boiss.

CCCXLV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδα εἰς Μήδειαν τὴν Κολχίδα. In Plan. Archiæ tribuitur, « cujus ingenium refert, neque est ἰσόφηρον. » Jac. — 1 οὐτόσσον Ἀθ. Codex, quattuor libri planudei ap. Br. et edd. ante Stephanum, qui οὐτόσσον οὐδ' Ἀθ. « quod edidi probante Maltbyo in Thes. prosod.; οὐτόσσον γ' Ἀθ. Weichert., quod probat Passovius. » Jac. nott. mss. Et Bothius. Boiss. τόσσον sine γ. — 2 ἔτεκνοφάνα malebat Wakefield. : liberorum eadem meditabatur. — 3 ἐπὶ Cod. sec. Salm. — 4 φονεύς libri, quod reduxit Boiss., εὐ ποιών. Jacobs. : « Agitur de certa, non supposita; quare φονεύει dedi auctore Schæfero. » Immo de supposita, quia μήτηρ non est Medea, sed emblematicè dicitur pro αἰ μητέρας.

CCCXLVI. Lemma : ὁμοίως ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποτίσει. « Archiæ est in Planudea. Dicuntur hoc et præcedens epigramma esse ἰσόφηρον. » Computatione instituta ἰσοφῆρις non reperi. Unde potius Archiæ, ut et sequentia duo, cum Planude tribuerim. Imitatus est epigramma versibus latinis Berthelotus, quos protulit Dreux a Radierio Recreat. Histor. t. I, p. 346, et aliorum versionibus præstare putabat, nequicquam. — 2 γραπτῆς νευσσοτροφῆς κυκτῖδι Cod.; γραπτῇ κυκτῖδι νευσσοτρ. Plan. Schol. W. : κυκτῖς, πυνθοουρομάχαιρα κρεωκόπος· ἐνταῦθα δὲ εἶδος ὀγκῆτος κιθαρωδικού· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις »

Τὴν γραῦν ἐρωτᾷς ἣ φέρει τὰς κυκτῖδας.

Quod scholium ad nomen κυκτῖς pertinet, estque e Suida Lexico descriptum, ubi nunc recte legitur : κυκτῖς, πανδοῦρα, μάχαιρα κρεωκόπος. Scholiasta male usus Cangius monstrum vocabuli πυνθοουρομάχαιρα in Glossarium inexit. Editiones Theam. recte κυκτῖδας exhibent v. 1220. Πυκτῖς nunc intelligendum de tabula picta. » B. Conf. idem argumentum tractantem Philippum Plan. ep. 141.

CCCXLVII. Lemma : εἰς βόας ἔλκοντας ναῦν ἐν ποταμῷ. Archiæ in Plan. Idem argumentum tractat Philippus ep. 299. — 2 κῆν πόντου Cod.; κᾶκ. π. Plan., qui male ἀρείοκομεθα. — 3 ἔργα γὰρ εἰρήνης Cod. et Plan. « Quod sententiæ non respondet, quæ cum præcedentibus coherens aliquid continere debet quod negotio jam recens bobus adjuncto proprium sit; εἰρήνης autem ἔργα et aratorum sunt et nautarum. Quare εἰρεσίης scripsi. Peerlkampius malit ἔργ' ἀρα Νηρός. » Jac. Boiss. : « Lectionem codicum εἰρήνης revocavi, in cujus locum successerat e conjectura, probabili quidem, εἰρεσίης. Aiunt boves... » Reliqua folioli manu avulsa. — 4 δελφίνας γαίης Cod.

CCCXLVIII. Lemma : ἐπὶ σταφυλοκλέπτῃ. Archiæ in Plan. — 1. « Bene monuit Brodæus, Hecatonymum illum militem videri fuisse gregarium; qui vite cadebantur; v.

inft. ad Tacit. Annal. I, 23, et al. Ceterum Draconis et Solonis leges uvarum furibus mortem destinabant; v. Alciph. III, ep. 40, et Bergl. » Jac.

CCCXLIX. Lemma : ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις Νέρωνος Καίσαρος. Et in summa pagina : ζητεῖται ὅτι πάντα τὰ ἐπιγράμματα Λεωνίδου ἱσοφύρα. Ζήτει· οἱ δύο στίχοι ἓνα ἀποτελοῦσιν ἄλλῃ, καὶ οἱ δύο ὁμοίως, i. e. distichon utrumque ἱσοφύρον. — 1. Celebrabantur aquae frigidæ *Cutillæ* in agro Sabnorum. Probabiliter Heringa hoc carmen ad Vespasianum imperatorem retulit, qui Suetonio teste c. 24 *Cutillæ ac Reatinæ rura quotannis pelebant ibique æstivare solebat*, eodemque loco extinctus est a. U. 832 (μετρίλαξεν, Dio Cassius ait, ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων, τοῖς Κουτίλλαις ὀνομασμένοις). — 2 σωρὸν ἀκαστορίας Cod.; ὥρων ἀκαστορίην Brunnck. cum Ruhnk. et Toupio; ὥρων ἀκαστορίη; Græfius, sed σωρὸν defendit Jac. « Revocavi scripturam codicis ἀκαστορίης, temere mutatam in ἀκαστορίης. In disticho isopsepho nihil mutandum nisi iuventibus numeris, nunc vix restituendis ob lacunam tertii versus. » B. — 3 πάππον αὐγ. Cod.; versus duabus syllabis brevis mancus : inserebant Toupius trισίν, Heringa πάλιν. Reiskius τρι; ἑσάνγ., Wesseling. πάππον περιανγ., quod Boiss. posuit, sed in nota : « Inserui πάλιν. Alii aliter. » Jocularé inventum Bothii : παππιστάτων αὐγάζονται « quo cognito, ait, ut fruge reperta, jam nemo glandibus vesci volet. » Verum est πάλιν, quod sine uncis posui, quippe certum ex numeris, quorum summam collegi, quæ pariter est 6623 in utroque disticho. — 4. « Si hoc carmen ad Vespasianum pertinet, trισινή εὐτοκίη, i. e. τισσά τέκνα, de Tito, Domitiano et Domitilla interpretanda sunt. Spanhem. hoc disticho utens De usu et præst. num. p. 359 εὐτοκίης exhibet. » Jac.

CCCL. Lemma : ἐπὶ δώροις σταλεῖσιν αὐτῷ παρὰ Διονυσίου, ἦγον καλέμοις καὶ χάριτιν. « Forsan χάριτος. Nec hujus epigr., ut nunc scriptum est, reperire potui ἱσοφύριαν. In primo præsertim versu poetæ manus desideratur. » B. — 1 ιτρία Cod., corr. Heringa. « Ἡτριον grammatici exponunt ὕρος sive ὕρασμα λεπτόν, quod apprimere convenit papyro textæ. Deinde Codex βύβλων ἀτονώδεα, de qua voce nubem habes conjecturarum ap. Jac. t. IX, p. 99; ipse ἀτονώδεα, *atomis similia*, tam tenuia ut dividi nequeant. Sed neque hanc correctionem neque ceterarum uam ullam admittit ἱσοφύρις, quæ negari non potest, nam (nisi calculus me fefellit) prioris distichi (cum ἀτονώδεα) numerorum summa est 7756, alterius est 7755. — 2 πίκπει Cod., corr. Salm. — 3 ἀτελή Cod.

CCCLI. Lemma : εἰς παιδίον μέλλον κρημνίζεσθαι, ὅπερ ἡ μήτηρ τὸν μαστὸν δείξασα τοῦ κρημνοῦ ἑλντρώσατο. *Archiax* est in Plan. Idem argumentum in Parmenonis ep. 114. — 1 ἐπὶ κρημνοῦ Plan.; ἔρκων Cod. — 2 « Ἀστυανακτεῖν. Schol. W.: Εὐρπειδὴς Ἀνδρομάχῃ (v. 8) »

« Ἦτις πόσιν μὲν Ἑκτορὶ ἐξ Ἀχιλλέως πεσόντ' ἐσεῖδον παῖδά θ' ὅν τίκτω πόσει μέγντα πύργων Ἀστυνάκτ' ἀπ' ὀρθίων.

Δισχύος (editum Δισχύλος) λέγει Ἀστυνάκτα ἀπὸ πύργων βυθίζαι, οὐ μὲν ὑπὸ δόγματος τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμου αὐτογεμερία ἐβελήσαι [ἐβελήσαντος?] τοῦτο γενέσθαι Παισανίας (X, 25, 4 [qui Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐβ. γεν.]). » B. — 4 λύτορα Plan. et Draco De metris p. 63, 21.

CCCLII. Lemma : εἰς Νέρωνα τὸν Καίσαρα. Festum hoc de Nerone servato illud esse conjicit Jac., quod

celebrabatur Agrippina interfecta, quam Nero insidias sibi struxisse dixit; v. Tacit. Annal. XIV, 2. — 1. Νεῖλος, nam Alexandrinus poeta loquitur. — 3. Ἑκούσιον, nam tranquillitas victimarum inter immolandum pro bono omine habebatur. « De nomine ἑκούσιον vide not. ad Append. ep. 7. » B.

CCCLIII. Lemma : εἰς Πάππον τινὰ σοφὸν, ἐν τοῖς αὐτοῦ γενεθλίοις. — 2 βεβασιότατον Reiskius; βεβαιωτάτην Ruhnk. « Junge cum ἐν φιλίῃ. Bene autem dicitur καὶ λόγον ἀκριβοῦν καὶ βίον qui et orationem diligenter efformat et vitam ad elegantiam expolire studet. — 4 ἀοιδόπολος Heringa; sed est εἰς τῶν ἀοιδόπολων. » Jac. At iterum vere Heringa, prope attingens isopsephiam, quæ respuit genitivum : summa distichi est 5286, prioris (si Reiskium sequaris) 5161.

Sequitur in Codice epigr. jam supra exhibitum n. 424.

CCCLIV. Lemma : ἐπὶ νόσφθι βλιβομένῳ καὶ ἀσφάλοντι. *Archiax* est in Planud. « Miles fortissimus, gravi morbo laborans, ense sibi in pectus adigit. Quam historiam de Ælio Romano vidimus cap. VII, ep. 233 et 234. » Jac. Benndorfio p. 70 hoc epigr. in Timomachi artificis *Ajacem* compositum esse videtur. Non est isopsephum. — 2 βλιβομ' ἐν Cod.; ὅλως apogr. Par., ut vett. edd. Plan. ante Ascens.

CCCLV. Lemma : ἐπὶ ὀργάνῳ τινὶ μαθηματικῷ δῶρον σταλέντι Πάππῳ τῷ Νέρωνος. Imo Ποππία τῇ Νέρωνος. — 1. « Dicit globum cælestem, mundi imitamentum. Sic Lucian. Nigrino c. 2 : προύκειτο δ' ἐν μέσφ καὶ πινάκιόν τιν τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων κατχγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. — 2 σιθαστία; Cod. Nero quum Poppæam, Octavia repudiata, duxerit a. U. 815, ea autem perierit a. U. 818, tenemus tempus intra quod epigr. scriptum fuit. — 4. Poppæa elegantis ingenii mulier fuit, teste Tacito Annal. XIII, 45. » Jac.

CCCLVI. Lemma : ἐπὶ τῇ μεταβολῇ τῶν ποιημάτων. Et in marg.: ἔως ὧδε τὰ ἱσοφύρα Λεωνίδου Ἀλεξανδρέως. In Plan. est ἀδηλον, errore ex sequentibus nato. Est præfatio collectionis ἱσοφύρων. « Experimento facto ἱσοφύριαν non reperi. » B. Neque ego in præcedenti epigr. — 2 μουσοπόλων in vulgatis Plan.

CCCLVII. Lemma : εἰς τοὺς δ' ἀγῶνας τοὺς ἐπιτελουμένους ἐν τῇ Ἑλλάδι. *Archiax* est in Plan. « Latinis versibus reddidit Ferrand. Explic. II, p. 191. » B. — 1 τίσσαρες εἰσιν Cod. — 4 ἀθλα Cod. « Schol. Wech.: σέλινα πρὸς τὸν Παλαίμονα, τουτέστι πρὸς τὰ Ἰσθμια; πίτυς πρὸς τὸν Ἀρχέμορον' οἱ γὰρ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἔθαψαν τὸν Ὀφελτην ὑπὸ ὀρέοντος ἀποπνιγνέντα, ἐπιτάφιον τὸν Νεμεσίον ἀγῶνα τιθέντες καὶ πίτυλ τὸν νικῶντα στεφανώσαντες, ἐπεὶ καὶ τὸν παῖδ' ἐπέθηκαν πίτυος θαλλοῖς, ὡς Εὐφορίων μαρτυρεῖ (v. Plutarch. Symp. V, 3 § 3)· Παισανίας ἐν Ἀρκαδικῷ (c. 48, 2) περὶ στεφάνων σφτω; » « Ἐν μὲν τῇ Ὀλυμπίᾳ κόνινον τῷ νικῶντι « δίδοται στέφανος, καὶ ἐ Δελφοῖς δάφνη, ἐν Ἰσθμῷ δὲ ἡ πίτυς; » καὶ ἐν Νεμέᾳ σέλινα ἐπὶ τοῦ Παλαίμονος καὶ τοῦ Ἀρχεμόρου πάθεισιν ἐνομήσθησαν' οἱ δὲ ἀγῶνες φοίνικας ἔχουσιν οἱ πολλοὶ στέφανον, ἐς δὲ τὴν δεξιάν ἐστι καὶ πανταχοῦ τῷ νικῶντι ἐστιθέμενος φοίνιξ, Θεσιῶς πρῶτον, ὅτε ἐκ Κρήτης ἀνεκομίζετο, ἐν Δῆλῳ ἀγῶνα ποιησαμένου τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τοὺς νικῶντας τῷ φοίνικι στεφανώσαντος' τοῦ δὲ φοίνικος τοῦ ἐν Δῆλῳ μνήμην ἐποίησατο καὶ Ὀμηρος ἐν Ὀδυσσεύϊ ἱκεσίᾳ πρὸς τὴν Ἀλκινόου θυγατέρα. Δάμνη δὲ ἱστῶντο οἱ Πύθια νικῶντες, ὅτι τῆς Λάδωνος θυγατρὸς

*Απόλλωνα ἐρασθῆναι ἐκείνησιν ἡ φήμη (conf. Pausan. X, 1, 4). Δέγεται δὲ ὅτι Πίνδαρος τὰ ἐν Σικυῶνι Πύθια ποιητικῇ ἀδείᾳ τὸν Ἀδραστὸν θειναί φησι (Nem. X, 52), καὶ ὅτι ἐν Πελλάγη τοῖς νικῆσασιν ἀθληταῖς χλαῖνα ἐίδοδοτο (conf. schol. Pind. Nem. X, 82) ἐτελεύτω δὲ ἐν αὐτοῖς (forsan ἐν αὐτῇ) Θεοξένι (schol. Pind. ibid.). » B. — Latine vertit Ausonius Eclog. p. 235 ed. Bip.:

Quattuor antiquos celebravit Achala ludos :
Cælicolum duo sunt, et duo festa hominum.
Sacra Jovis, Phœbique, Palæmonis, Archemorique :
Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

CCCLVIII. Lemma : ἐπὶ (sic Boiss.; ἐν ap. Salm., Chard. ex apogr. Par. et Jac.) τῷ Φαίδωνι (sic) τῷ διαλόγῳ Πλάτωνος νοθευομένην ὑπὸ Παναιτίου τοῦ Ῥόδιου. In marg. (recentiore manu, item ut modo verba ὑπὸ Π. τ. P., teste Salm.) : ἀθλον· ὅτι ὁ Πλάτωνος διάλογος; (λόγος; ap. Salm. et Chard.) ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι νοθεύεται ὑπὸ Παναιτίου τοῦ φιλοσόφου· ἦν δὲ ὁ Παναιτίος; Ῥόδιος. « Leonidas Alexandrino tribuitur in codice quodam [« commemorato ap. Fabric. Bibl. Gr. t. III, p. 73. » Jac.], Syriano a Davide philosopho Aristotelico apud Neumannum Dissert. de Davide Armenop. 62. Gallice vertit et illustrat Chardo Roch. Misc. t. I, p. 366. Vide et Lyndeni de Panætio dissertationem p. 64; Wyttenh. ad Phædon. p. 109. » B. « Mihi epigramma Diogenis Laertii ingenium sapit. » Jac. — 1 Πλάτωνος; Cod. lapsus; Πλάτων Plan. et cod. Athous. — 3 με τέλεισε παρτίτις; Cod. « In fine Plan. [et Athous] ἐτάλασε, quod post Lyndenum ac Chardonem prætuli Palatina scripturæ ἐτέλεισε. » B. Quibus non sum obsecutus, qui planudeum inventum hic agnoscam et ἐτέλεισε rectissime defensum videam a Jacobsio p. 541. Exhibet etiam Hecker. I, p. 194, et Platonis codex n. 1808, æsc. XI. — 4 τέλεισε Cod., quod de conjectura dederat Jac.; τέλεισε Plan. et cod. Platonis. Salm. : « Lege τέλεισε. » Cicero Tusc. I, 32 : *Credamus igitur Panætio, a Platone suo dissentienti; quem enim omnibus locis divinum, quem sapientissimum, quem sanctissimum, quem Homerum philosophorum appellat, hujus hanc unam sententiam de immortalitate animorum non probat*, etc.

CCCLIX. Lemma : παραίνεσις εἰς τὸν βίον χρήσιμος (sive χρήσιμος) ἀποτρεπτικῇ (apogr. Par. ἀποτρεπτικόν). In Plan.: Ποσειδῶντι, οἱ δὲ Κράτητος τοῦ κυνικοῦ. Huic soli tribuit cod. Reg. 1773, Posidippo soli Stob. Flor. XCVIII, 57. Ex Athoo non enotavi lemma. « Codex 1630 Heraclito philosopho tribuit. Gallicis versibus reddidit Ronsard. p. 1325. » B. Poeta exponit in omni vitæ conditione tantum esse mali, quantum boni, ita ut quænam vivendi ratio præferenda sit non appareat. Quare optimum esse aut omnino non nasci, aut quam primum mori. — 1 τάμην Stob. et nunc Jacobs. coll. Hermann. Opusc. t. IV, p. 163; ceteri τάμοι. Cod. 1630 (bombycinus optimæ notæ æsc. XIII, mihi B) εἰν ἀγοράζ. — 4 ἔχεις τί Cod. Pro δὲος B φόδος. — 5 ἀνιάρων Stob. — 6 ἔσθι B; ζήσθι ἐπ. Stob.; ἐρημώτερον ed. princ., Ald. 1 et Steph. — 8 ἀρραδῆς· ποταμὸς δ' αὖ πάλιν ἀδρ. B « utique non male. » Boiss. — 9 τοῖν δυοῖν Cod. et Plan.; corr. Salmasius ex Metrodori responso; legebatur τοῖνδ' δυοῖν e conj. Brunckii; ἦν ἀρα τῶν πάντων ἐνός; B; ἦν ἀρα τῶν πάντων τῶδε λώτων, ἡ γ. Stob., ut etiam hinc appareat Palatini Codicis interpolatio. Qui ἡ τὸ γεν. Plan. ἡ τὸ γ. — 10 μὴ δέποι· ἡ τὸ θανέειν Cod., teste Paulsenio, qui haud dubie hoc ad sequentis epigr. versum 10 annotare volebat; nam μήποτε (non μὴδὲποτε) tam ap. Salmas. et Jac. est, nihil annotante Boissonadio ex apographo, quam apud ceteros antiquos : Stob. μήποτε ἢ θανέειν, B μήποτε ἡ τὸ θανέειν

(sic) αὐτίκα γενομένη, suprascripto γενομένη. « Sapientie Sileni dictum : non nasci homini longe optimum esse; proximum autem, quam primum mori, Cicero Tusc. I, 48. » Jac. Schol. Wech.: ζήσθι τοῖς; ἐρρα καὶ Πλάτωνι καὶ Θεόγνιδι καὶ Ἀθηναίῳ. — Imitatus est et amplificavit Ausonius Eidylio XV, inscripto : ex Græco, *Pythagoricum de ambiguitate eligendæ vitæ*, quod apud ipsum legas p. 217 ed. Bip.

CCCLX. Lemma : ἐκ τοῦ ἐναντίου προτρεπτικὸν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. In cod. Reg. 1773 : ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ θανά, ut in Plan. Cod. B Δημοκρίτου φιλοσόφου τὸν ἐναντίον. Quod plane byzantini est captus et eruditior byzantine, in his cernere plorantem Heraclitum et Democritum ridentem. Ad Metrodorum grammaticum referendum videtur, Constantini M. æqualem, qui plura de geometria et astronomia scripsit. Cum hac parodia præcedentis carminis comparandum Juliani. Æg. epigr. 44 — 2 κῆδεα Plan. inde a Steph.; καὶ πυνητὸν S (cod. 351 Supplementi Reg., ap. Cram. Anecd. Par. t. IV, p. 366; καὶ ἀγαθαὶ ἐτ' ὁμοιοῖν B. — 3 εὐστοχάρ; Cod. sec. Salmas.; ἐν δ' ἀγοράζ; καμάτων ἄλι; B in alterum ep. aberrans. — 4 θαύματ' B, pro κέρδος. — 5 οἶκος; ἀρεστὸς; Bothius. — 6 ἐλαφρότερος S et B consensu; restitui, jubente Posidippo v. 4. Edd. cum Cod. et Plan. ἐλαφρότερον. Marg. B : γρ. ζῆς δ' ἐλευ .... (ἐλευθερίης). — 7 τέκνα εὐρύ; κέρρονες Bothius. — 8 πολιταὶ δ' ἐξ νόον εὐφρίης B. — 9 ἐνός præter Cod. et Plan., etiam B et Reg. 2511 a Millero inspectus; sed S μόνων, Cramer. μόνων, quod mirum est Salmasium tanquam ex Codice adscribere. Boissonadius ad Choricium p. 162 corrigi μόνων. « Nimirum in antiquo libro puto fuisse α, quæ sigla potest significare pro re nata πρότος vel εἰ; vel μόνος per casus omnes. » — 10 μήποτε B et in fine εὐδία σοι. Codex βίω (sic), Plan. βίω, ut S et Athous.

CCCLXI. Lemma : εἰς παρθένον φθαρείσαν ὀμπρόκρητη. — 1. Od. Ψ, 97. — 2. Il. E, 361. « Schol. in RS : ὕλας, τὸ τραῦμα. Οὐτάζω, τὸ δορατίζω. — 3. Il. K, 83. Schol. ib. : ὀρφακίην, σκοτεινίην. » B. — 4. Il. Φ, 50. — 5. Il. II, 333. — 6 προῖθκεν RS. Od. E, 268. « Ubi recte οὐρον δὲ πρόκρηεν, sed hoc loco neque δὲ neque τε ferri potest. Scribe οὐρὸν δὴ πρ. vel οὐρὸν ἐμοὶ πρ. » Schneidewin. Minime tali hæc sunt lance expendenda. Lusus in οὔρο; *venalis secundus*, et οὐρό; sive ἑρρός, liquor.

CCCLXII. Lemma : εἰς Ἀλρεῖον ποταμὸν διὰ τὸ περὶ αὐτοῦ μυθολογούμενον καὶ τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης· τῆς ἐν Σικελίᾳ. « Non majoris poematis fragmentum, sed μελέτημα esse crediderim, qualia recentioris ævi poetæ stili exercendi causa componebant. Versus ad Nonni exemplum esse factos monuit Hermannus ad Orph. p. 690. Optime H. Grotius : *Facit Nicetas Choniates ut pulem morientis Græciæ esse factum, quum Balduini circa tempora nostrates homines Elidem bello vastarunt*. Est locus Nicetæ in Hist. Byz. p. 322 seq., ubi, deploratis cladibus Græciæ a Latinorum copiis illatis, ad Alpheum convertitur, eumque, ne patriæ luctum ad Arethusam conjugem perferat, precatur. Pluribus hæc cum nostro carmine comparat Boscha. t. IV, p. 160 seq. » Jac. — 1. Ἀλρεῖ. « Schol. Wech.: παρῶσον ποταμὸς ἐστὶν Ἡλιάς, οὗ μὲνται ἐν Ἡλείᾳ, ἀλλ' ἐν Ἀρκαδίᾳ αἱ πηγαὶ εἰσὶν· λέγεται δὲ ὡς εἰς ἀντὶ θηρευτῆς, ἐρασθῆναι δὲ αὐτὸν Ἀρεθούση;· κυνηγετικὴ δὲ αὐτὴν, καὶ Ἀρεθούσαν δὲ μὴ βοιωμένην γήμασθαι εἰς τὴν τῶν Συρακουσῶν νήσον Ὀρτυγίαν καλουμένην περαιωθεῖσαν ἐντέθεν καὶ εἰς πηγὴν μεταβληθῆναι· συμβῆναι δὲ καὶ τὴν Ἀλρεῖον τὴν ἀλλοτρίαν εἰς τὸν ποταμὸν· ὅτι δὲ διὰ θαλάσσης; βεῖ

ὁ ποταμός εἰς τὸ ῥέυμα τῆς Ἀρεθούσης ἐπλοῖ καὶ τὸ λόγιον τῆς Πυθίας·

Ὁρτυγία τις καίται ἐν ἡρωιδεῖ πόντω
Τρινακρὴς καθύπερθε, ἐν Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει
μισγόμενον πηγαῖσιν εὐρέετης Ἀρεθούσης.

Παυσανίας δὲ πάμπολλα περὶ Ἀλφειοῦ γράφει ἐν τοῖς Ἀγχι-
κοῖς (imo Eliacis V, c. 7, 2). » B. — 2. Πισσαίων Plan.,
et v. 23. — 3 ἐκ (pro ἐπὶ) δ' Cod. — 4 ἀμετρήτοις Cod.
— 6 ἀγρός οἰκέτης Cod.; ὑγρός ἀοιότης Plan., « quod est
Musaei v. 207, quocum etiam sequentia multum habent
similitudinis. » Jac. Boiss.: « De Alphei et Arethusae
amoris nonnulla notavi ad Nicet. Eugen. p. 207, ad
Philostr. Epist. p. 119 seq.; multa Schneidewin. ad Ibyc.
p. 186. Conf. ep. 536. » B. — 8 ἀπομύξασα Cod. Conf.
Od. Z, 226. Ἄνθος; de spuma maris dictum. — 11. Post
hunc v. aliquid deesse monuit Brunnck. — 12 φονή Cod.,
ut non raro. — 14. Sunt epigrammata in quibus sanguine
infectus fons pro pudore exaruisse dicitur. — 15 καὶ πό-
τμον Cod.; μίγηται Cod. et Plan., corr. Salmas. — 18 εἰ-
στικαίς Wernick. ad Triphiod. p. 93. — 21 εὐειδέει Cod.
— 22. « De dolore Arethusae accipiendum, quae intus, ut
ros in rosis, contabuit. Similis comparatio ap. Apoll. Rh.
III, 1018. » Jac. — 23 προσεμοίρετο Cod. Post hunc ver-
sum aliqua excidisse notavit Brunnckius, et est vacuum spa-
tium in codice Jani Lascaris. — 24 πανδερέα omnes,
etiam cod. Reg. 1773. Errori debetur quod ap. Brunnck. et
Jac. legebatur πολυδερέα. — 25 ἀγμάτων Cod. et Plan.,
corr. Scaliger. « Sunt juvenes innupti, quos melendo stra-
tit, ut loquitur Horatius, manus hostilis. — 26. Μινυώρις
sunt quae Homero μινυθαῖα. » Jac. — 27 ὠδῖνας Cod.

CCCLXIII. Lemma : εἰς τὸ ἔαρ, χειμῶνος λήγοντος. Et
iterum : εἰς τὸ ἔαρ, χειμῶνος λήξαντος· ὑπόθεσις ἀρίστη, ἔαρ
ἔλον μινυμένη καὶ κάλλος λειμώνων ζωγραφούσα τοῖς ἔπεισιν
ᾄδουσιν χελιδόνες καὶ τέττιγες τερετίζουσιν· ἀηδὼν ἡδύτερον
λύρας καὶ μουσικώτερον φθέγγεται χέλυος· καὶ τὰ λοιπὰ
ὁμοίως. « Ut ineditum, quamvis in Planudea pridem
vulgatum, e codice Vaticano protulit Zenobettus a. 1759;
cujus hallucinationem non parum ridiculam monstravit
annotator in Diario Peregrino a. 1760 febr. p. 236. » Boiss.
In Plan. est ἄδελον, item in codice S (Supplementi
n. 352 ap. Cram. Anecd. Paris. t. IV, p. 372). « Plura
in hoc idyllio conspirant cum Ἡθοποιῖα Προκοπίου, quam
e cod. edidit Boissonad. ad Marinum p. 76. — 2. Sic Ti-
bullus III, el. 5, 4 : Quum se purpureo vere remittit
humus. » Jac. — 4 ἐκόμησε πετῆλοις cod. S; ἐκόμισε
Cod. et Plan., ejus cod. Regius ap. Br. ἐκόμισε a pr. m.;
πετῆλοις Cod. — 5 ἀξίωτος S. — 8. « Αἰπόλος αἰγῶν.
Schol. W. : ἐκ περισσοῦ. « Τούς δ' ὡς αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
αἰπόλοι ἀνδρες (II. B, 474). » B. — 10 ξεφύρωι Cod.; κολπώ-
σαντος Heckerus I, p. 213. Legebatur κολπώσαντες. In S
hic versus et sequens omissi. — 13 τευγῆντα et μελίσαις
Cod. « De βοηγενέσσι conf. not. ad XII, ep. 249. » B.
— 14 μέλι Cod. et S. — 15 πολυτρήτοις S. « Rarior di-
cendi modus νεόρρητα κάλλεα κηροῦ firmari poterit loco
Aeschyl. Ag. 916, ubi ποικίλα κάλλεα de pictis tapetibus
dixit. » Græf. — 16 λιγύρωνος Plan. — 17 χελιδόνες δ'
Cod. et S. — 18 κύκνος δ' ἐπ' ὄχθεσι Cod. et S, in quo
a superpositum. In fine ἀηδῶν Cod. — 19 ἐκ δὲ Cod., S. —
20 εὐκόλα Plan. — 21 ναῦται δὲ πλώουσιν (— σι S) δύνου-
σος Cod., S. — 22 ποταινά S; πετηνά Plan.

CCCLXIV. Lemma : εἰς τὰς Μούσας. « Majoris carminis
particula esse videtur. » Jac. Non est in Plan., sed in
RS (Reg. 2720). — 1 ἀεσπρία RS, qui v. 2 omittit Ἐλικ.

vacuo spatio relicto. — 3 γὰρ ποθῶσιν Reisklus, quod
necessarium videtur; posui in latinis.

CCCLXV. Lemma : Ἰουλ. Καῖς. τοῦ παραβίτου εἰς ὄρ-
γανον μουσικόν· τοῦτο δὲ παρὰ πολλῶν ἐπαινέται τὸ ἐπί-
γραμμα. Unum fere ex antiquis carminibus legitur in
Codice byzantinorum saeculorum saeculorum saeculorum, membra-
neo XII vel XIII saeculi, qui a Minoide Μηνῆ e Græcia al-
latus, Imperiali thesauro nuper illatus est, cum hoc lem-
mate : τοῦ παραβίτου Ἰουλιανοῦ εἰς τὰ ὄργανα, ὁπότεν
ἐξήρχετο ἀπὸ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐν τῇ προελεύσει. Στίχοι
ἡρώϊ ἐξαίρετοι. « Elegans descriptio organi pneumatici,
quod ex fistulis aeneis constabat, quae vento ex folle im-
misso sonum reddebant : instrumentum vix diversum ab
eo quod hodie exiniie organum vocatur. Cum Juliano
conspirat Theodoretus Orat. III de Providentia : ὀργάνω
γὰρ τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκεκλιμένων καλῶν καὶ
ὑπ' ἀσκήων ἐκφυσσομένων καὶ κινουμένων ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνί-
του δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην
ἡγῆν. » Jac. De organo pneumatico vide Wernsdorf. ad
Optatian Organon Poetarum minorum t. II, p. 395
(t. I, p. 704 seq. ed. Paris). Boiss. — 1. Δόνακες di-
versi ab iis quibus componitur ἡ οὐρνῆς, quae sonos edit
ἀνέμοισιν ὑπ' ἡμετέροις, v. 3. — 3 ἐπ' ἡμ. cod. Byz. —
4 ὑπὸ ταυρ. Cod. et Plan., etiam Byz.; corr. Brunnck.
Σπῆλυγος, respectu habito ad Aëoli antrum. — 6 δάκτυλα
χειρὸς Plan., sed Byz. χειρῶν. « Ἀγέρωγος periculum ver-
tit Gesner. Est potius vir audax, qui, alter Cadmus vel
Iason, portentosas hanc aëneorum calamorum messiem
tractare audeat. » Jac. Boiss.: « De ἀνὴρ ἀγέρωγος vide
Wernsdorf. ibid. ad v. 44, p. 411. » — 7. Qui nobis
sunt les touches. — 8 οἱ δ' Plan.; οἱδ' Byz., idemque
σκιρτούντες. Ceterum hæc omnia, eximio verborum de-
lectu elata, peritum et exercitatum poetam ostendunt, ut
ab Juliano Cæsare hoc carmen compositum esse mihi non
persuadeam.

Sequitur in Codice Antipatri Thessalonicensis epigr.
supra exhibitum VI, n. 208.

CCCLXVI. Lemma : ἀποφθέγματα τῶν ζ' σοφῶν. Κλεό-
βουλος· μέτρον ἀρίστον. Χίλων· γνῶθι σαυτόν. Περιάνδρος·
ὀργῆς κρατεῖν. Πιπτακός· μηδὲν ἄγαν. Σόλων· τέλος ὄραν βίου.
Βίας· τοὺς πλείονας κακοὺς. Θαλῆς· ἐγγῆν φεύγειν. « De
his Sapientum effatis vide quae protuli ad Marin. Vit.
Procli p. 99, et praesertim mea Anecdota t. I, pp. 135-
144. Versibus septem non malis septem eas sententias
inclusit Sidonius Carm. XV, 45. Conf. et cap. VII, ep. 81.
— 2. Μέτρον ἀρίστον. Conf. not. ad XII, ep. 193. —
3 σαυτόν Cod. Regius cod. 1630 (B) Χίλων ἐν sine δ'. —
4 ἐναίεν Cod. Schol. Wech.: γολο u. κρ. Πλάτων δὲ ἀντι Περ-
ριάνδρου Μύσωνα καταλοχῶς τὸν Χηνέα εἰρηκέναι τοῦτο φησί·
κώμη δὲ ἐν τῇ Οἰτῇ τῷ ἔρει ὠκοῦντο αἱ Χῆναι. Ex Pausania
X, 24, 1, refinxit corruptissimum scholium. Locus Platonis
est in Protag. § 82. Sed cod. B et cod. 2720 (RS) præ-
bent ἐναίεν θυμῷ. Et hic alio versuum ordine : ὅς δὲ x...
Χίλων... — 5 Μυτιλήνης Cod., Μυτιλήνης Plan. RS sic :
Μηδὲν ἄγαν Πιπτακός; ὅς ἦν γ. B : μ. α. II. ὅς γένος ἦν. —
7 Οἱ πλείους κακοὶ Βίας RS. Cod. Venetus 183, p. 2, quem
olim Parisiis inspexi : τοὺς πλείονας κακίους δὲ B. — 8 ἡδὲ
Cod.; ἐγγῆν οὐ καλὸν Θ. δ. M. εἶπεν RS; eodemque modo
B, nisi quod ἐγγῆα. » B. Prorsum cum Palatino consentit
cod. Reg. Platonis saec. XI, n. 1808, fol. 213 v. — Latinis
versibus reddidit Ausonius p. 150 ed. Bip., sed ante illum
poeta anonymus ap. Hyginum Fab. CCXXI :

Optimus est, Cleobulus ait, modus, incola Lindi.
Ex Ephyra Periandre, doces cuncta ut meditanda.

Tempus nosce, inquit Mitylenis Pittacus ortus.
Plures esse malos, Bias autumat ille Prieneus.
Mileusque Thales sponsori damna minatur.
Nosce, inquit, *tele*, Chilon Lacedæmone cretus,
 Cecropiusque Solon, *ne quid nimis*, induperavit.

CCCLXVII. Lemma : Δουκ. Σαρ. τὸ (τοῦ corr. Paulss.) ἐπικαλουμένου (τὸ ἐπὶ κλην in apogr. et ap. Salin.) ἀθέου εἰς Θήρωνα τὸν υἱὸν Μανίππου ἰσώτως βιοῦντα· ὑπόθεσις ἀρίστη. — 2 δαπάναις Cod. — 4. « *Eadem imagine qua hic καρφαλή πενήν* Lucianus Timone c. 8, de parasitis patronum ad egestatem redactum relinquentibus : αὖτον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίξας ἵποκετημένον ἀπολιπόντας. » Jac. — 5. Min repetitum deberi videtur homerico colori hujus carminis. — 6 ἐπὶ μήλια Cod.; ἐπιμήλια Plan., cujus libri duo separant. Junge ἐπίδοος. — 7 θήρωνα περιφρένας ἤλ. Cod.; Θήρωνι παρ' Ἀλπίδας Plan., quod recepit Boiss., sed Θήρωνα servans; Θήρων' ἐπὶ φερνῆς ἤλ. conj. Jacobs., i. e. Θήρωνι ἐπὶ λυθε, *inopinato accesserunt opes ex dote*, et alia plura tentat in Add. p. LXXI et Delectu p. 448. Piccolos p. 50 scripsit lenissima mutatione : ἐπεὶ Θήρωνα περίφρον' ἐσὶ ἡλυθε πλ., scil. ὑπερφρωνα, ὑπερήφανον. Sed ipsam Luciani manum in Codice servatam esse viderat Peerkampius in Nov. Bibl. crit. t. IV. p. 60. Nimirum scite imitatur Lucianus illud Homeri de Cyclope ab Ulysse inebriato (Od. I, 362) :

τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀρραδίησιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,

qui versus omnium mentibus hærebant. — 8. Miror a nemine propositum esse ταῖς αὐταῖς ἐστρέφετ' ἐν δαπάναις, quod mihi fere necessarium esse videtur et ægre hic reliqui. — 9. Οὐ κατὰ κόσμον et ipsum homericum. — 10. « *Sic verecunde Philo* De prof. § 6 : τῶν γαστρῶν καὶ μετὰ γαστέρα ἔδονων. De spec. legg. § 8 : ταῖς γαστρὶ καὶ μετὰ γαστέρα ἔδοναι; ἐνηρκήθησαν. Idem Vita Mos. I, § 28. Greg. Naz. Orat. XVI, p. 250, A : δοῦλοι γαστρῶν καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. Plura exempla dedi ad Anecd. t. IV, p. 216, ad Pselli Opusc. p. 234. » B. — 11 οὕτω Plan. — 13 ἐδάκρυε Cod. et Plan., corr. Reizius, et in tribus codd. Plan. vidit Bruck. — 15, 16. Euphron comicus ap. Stob. Fl. XV, 2 :

ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
 πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

CCCLXVIII. Lemma : εἰς οἶνον ἀπὸ κριθῆς Ἰουλ. βαστ. τοῦ παραβάτου. « *De vino hordeaceo sive cerevisia* vide Wesseling. ad Diodor. I, 20; Facium ad Plutarch. p. 10; Butler. nott. philol. ad verba Æschyli Suppl. 960 : εὐρήσεται οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Schelling in libro de Batavorum conviviis, quem ex Epistolis Serii Bellomarchæi t. VI, p. 153, cognovi. Ad hoc epigr. facit etiam Epistola Balzaci inter Selectas III, 27, qua Grotii hendecasyllabos ac Guyeti elegiacos versus de cerevisia tangit, quos apud eum vide ibid. II, 38. » B. — 1. « *Τίς πόθεν εἰς; solemn* ap. Hom. formula, qua peregre advenientes nomen et patriam interrogantur, ab recentioribus ad contemptus significationem passim detorqueatur. » Lennep. — 2. « *Conf* H. Steph. in Ἐπιγινώσκω, p. 1553 Did. — 3. Τράγου. Diodorus tamen ait hordeaceum vinum non multum abesse τῆς κατὰ τὸν οἶνον εὐωδίας. » B. Both. mavult τράγον. Codex ἡ βὰ νύ σε κελτοί. Interrogative efferre maluit Passovius. — 5 τῷ σε Cod. — 6 βρόμου Salmas., addens : « *id est, ex avena factus*. » Hesych. : βρόμος... καὶ σπέρμα λεπτῆς κριθῆς. Recte Jacobsium puto βρόμον de graveolentia accipere, quæ rectius dicitur βρώμος. Post πυρογενῆ (ad πυργηνή alludens) fere otiosa erat mentio avenæ, et

in lusu verborum correptio vocis βρώμος, in quam omnes proclives fuisse reperiuntur, etiam excusationem habet. In Thea. hic locus non erat negligendus. Male Bothius : « *Βρόμον. fragorem*, a sonitu cerevisiæ effervescentis. » Scite lusit Grotius.

CCCLXIX. « *Ad sententiam conferendum* ep. 342. » B. — 1 πᾶν καλὸν Cod. et Plan., corr. Bruck.

CCCLXX. Lemma : εἰς δορκάδα ἐν θαλάσῃ πεσοῦσαν καὶ ὑπὸ δικτύων σαγηνευθεῖσαν. Dama loquitur. — 3 ἐπέεζον Plan. — 5 οὐκ ἔδ. Plan. Simile VII, ep. 290, 5, 6. — 7 ἄγρην Cod.

CCCLXXI. Lemma : εἰς λαγῶν ἐμπεσόντα εἰς θάλασσαν, ὃν κύων θαλάσσιος ἤρπασεν. In Plan. *Tiberio* inscribitur. Ejusdem argumenti supra epigr. 17 et 18. — 5. « *Θερμοῖς ἔχνεσι* de leporis vestigiis accipiendum videtur : οὐδὲν αὐτὸν, ἐπόμενος; ὅπισθεν τοῖς αὐτοῦ ἔχνεσιν, θερμοῖς οὖσαν in. Alius fortasse malit canis calida sive *flammea vestigia*, ut loquitur Catullus LXIV, 341. » Jac. — 3 ταχινῶς Cod., quod videndum an non sit vera scriptura. — 4. Notum κύμα metaphorice dici de magnis malis. — 6 κυσι Plan.

CCCLXXII. Lemma : εἰς τέττιγα ὑπ' ἀράχνης κρατ. θέντα. — 1 βρόνοις ποσὶν ἰστὸν ἄρ. olim malebat Jac. Est λεπτὸν ὕψασμα ὡφθαλμῶν. — 2 ἐνδον ἔχεσκε Plan. Σκοιαιῶς recte Jac. ad animum araneæ refert : *dolosis et insidiis*. — 3 ἀλλοῦμιν Cod.; ἀλλ' οὐ μιν Plan. et Boiss.; ἀλλ' οὐ μιν (μὴν) Bruck. et Jac., quod non mutavi. Deinde Plan. ὑπαιάζοντα ποδάγρας. — 4 παῖδ' cum affectu dictum, ut ep. 432 : ἀχιμαρος, τὸ καλὸν τέκος. — 5 καὶ τότ' ἔλ. Cod.

CCCLXXIII. Lemma : εἰς τέττιγα κατὰ ποιμένων μωρῶν ἀγρευθέντα, οὐ μηδεὶς δύναται ἀπογεύσασθαι. — 2. Ἐλκετα. scil. arundinibus viscatis. — 3 παροδίτην Cod.; πῆμα idem ex correctione; κύματι fuit a pr. m., quod vere testari Salmasium ostendit cod. Reg. 2722, in quo κύματι, quod erunt qui præferant. « *De ἡματι μέσῳ* vide ad ep. 264. » B. Παροδίτης, ut propter viam sedens in arboribus. Jam vidimus ἀγῶν appellative dictum de cicadis, locustis. — 6 ψάρα; Cod. — 8 τί φθ. Cod. « *Δρόσου*, vide not. ad VI, ep. 120. » B.

CCCLXXIV. Lemma : εἰς πηγὴν ἔχουσαν πλατάνους καὶ εὐθαλεῖς δάσυνας. « *Conf*. ep. 257. » B. Καθαρή pro nomine proprio fontis habendum est cum Jacobio et Heckero I, p. 84. — 1 καθαρήν Cod. sine acc.; καθαρήν τε Plan. — 2 ἀναβλύζει vet. edd. Plan. — 3 δ' αὖ πλ. Cod. et Plan., corr. Passovius et Hecker. I, p. 349; nam αὖ hinc alienum esse etiam Bothius vidit, suum istud ἂν inferciens; δὲ πλατ. Bruck. Deinde Cod. et ed. princ. ἡμεροβαλλεσι. ceteræ Plan. ἡμεροβαλεῖσι. Græfius, Hecker. et Jac. in Del. p. 362 ἡμεροθηλεσι, nam ionica in his dialectus. — 4 σκιερῇ φ. κλισίῃ Plan. Ψυχομένη medium esse, non passivum, observat Heck. — 5 οὐνεα (sic Salm.) et ἀλάλα Cod., recte Plan. — 6 καὶ πόνον Plan.

CCCLXXV. Lemma : εἰς βότρυν ἔχουσαν κοπέντα κατὰ τινος οἵτου δδράγου καὶ ἀπορρίφεντα. « *Agathis ingenium* hoc epigr. redolet. » Jac. — 1 τίς πότ' Cod. — 3 ἀπο μιν Cod. et ἀπό μιν libri planudei ap. Bruck. et Ald., ante quem χαμάδι; β. legebatur ex ed. princ. Flor. Sic ἄγρως dicitur ἀποστρέφειν οἰκτῶν χειλέα VII, ep. 536. — 4 νισορ. Cod.; νισσομ. nonnullæ Plan. — 5. « *Schol. Wech.* : κατ' ἀποστροφὴν σχῆμα. » B. In fine Plan. Λυκούργω, quod structuram reddit faciliorem. Codicis scripturam Jac. sc

struit : δ·ι ο·ι (sic corrigit pro μ·ι), ο·ι·ς Λυκούργος, ἐσθ·ε·σεν
εὐφρ., quod, ceu alter Lycurgus, exstinxit lætitiā,
quam vinum maturis uvis expressum perperisset. Sed
probabiliter Piccolos p. 51 : ο·ι·ς Λυκούργος οὐνε·κεν
αὖ·, etc., vitii sede et sententia perspecta. — 8 κή·ρεος
Plan Vox λύ·σιν respicit ad nomen Λυαίου.

CCCLXXVI. Lemma : ε·ις π·εύ·κην ὑ·π' ἀνέ·μων β·λ·η·θε·ί·σαν
κα·ι μέ·λλου·σαν γ·ί·νε·σθαι ναὺ·ν παρα·ίνε·σις. Argumentum sæ·
pius tractatum. — 1 ἀ·λώ·σ. Cod.; τέ·κτων Plan. præter ed.
princ. — 3 δ·τι βο·ρ. Plan.

CCCLXXVII. Lemma : σκο·πι·κὸν (σκο·πτ. Cod.) ε·ις τρά·
πε·ζ·ιν μά·λλον δὲ τω·θα·στ·ικόν· ἔ·στιν δὲ παν·ά·ριστον. In marg. :
σ·μ·μ·ε·ί·ω·σαι ὥ·ρα·ϊον, et ad ultimum distichon : χ·ρή·σι·μον. In
Plan. esse ἀ·δ·η·λον, « sed Palladæ inepto ingenio dignissi·
mum esse judicat Dorvillius ad Charit. p. 174. » Jac. —
1 ὑ·πε·ρ·βε Cod. — 2 αὐ·τῶ·ν Cod., lapsu. — 5 βα·ρ·β·ί·δ·ι·λους
Cod., sed eraso β· tertio; βα·ρ·β·ί·λους Plan.; μ·ή·λα τ·ι·λ·ή·κον
Cod., et in marg. : γ·ρ. τί λ·ή·κον ἀ·ρ' (sic) ἀ·νδ·ρά·σι v., mala
emendatio; recte Plan. — 6 γ·ί·γ·ν. Plan. — 7 κε·κ·λι·μέ·νοι
Cod. — 8 ἀ·λ·ι·στα Cod. — 9 ὀ·ρ·β·ι·α κα·ι μ·ό·σ·χ·ι·α Cod.; ἀ·ρ·ν·ια
Bernardus. Μ·ί·αν, scil. κύ·λι·κ·α. — 10 σε·ν Plan.

CCCLXXVIII. Lemma : ε·ις ἀ·νδ·ρο·φόν·ον ὥ·ρα·ϊον. Et in
πο·τα pagina : θα·ρυ·μα·στὸν ὅ·λον τὸ ἐ·πί·γρα·μμα. In Plan. est
ἀ·δ·η·λον. — 1 πα·ρα·τε·ί·χ·ιον Cod., sed eraso accentu altero,
et v. 6 est τ·ε·ί·χ·ιον. — 2 σα·ρ·πι·νον·α·ρ Cod. superposito v.
— 3 κα·τα·κ·ει·με·νος, superposito v, et ἀ·ν·ί·στω, superposito α,
Cod. « Corrector cogitabat de ἀ·νά·στα. Ὀ·ύ·τος, heus tu !
ubi hominis nomen aut ignoratur aut non succurrit. » Jac.
— 4 ὡ·ς τ·ά·λ·α· Grævius, nam alterum producit. — 6. Non
rarus pleonasmus huius generis adverbiorum. — 7 ἔ·δ·νε·ν
Cod. — 9 ἀ·πέ·χο·ρη·σε Cod.; ἐ·χ·ρη·σε π·άλ·ιν, δι·ὰ Plan. Fortasse :
ἀ·λ·λ' ὁ Σ. ἀ·πέ·χ·ρη·σεν π·άλ·ι, νυ·κ·τὸς ἐ·πι·σ·τά·ς, ut δι·ὰ sit glossa·
toris alicuius. — 12 δ' εὐ·ί·σθ·ι Cod.

CCCLXXIX. Lemma : κα·ι τοῦ·το Πα·λλά·δ·ᾶ (« recentiore
manu adjectum voci ἀ·δ·η·λον. » Salm.). Tum autem :
ἀ·δ·η·λον ε·ις πον·η·ρὸς κα·ι κα·κού·ς. Et in Plan. ἀ·δ·η·λον. —
1 κ·άν μ·ὺς edd. ante Aldum, qui ὅ·ς e cod. suo, sed μ·ὺς
revocavit Steph. et præferebat Salm. Item v. 3. Ipsum
proverbium ab uno Diogeniano V, 87, sic profertur : κ·άν
αἰ·ὲ· δ·ά·κ·η (sic etiam Apostolius IX, 35) ἀ·νδ·ρα πον·η·ρό·ν.

CCCLXXX. Lemma : γ·ρ·α·μ·μα·τι·κῶ·ς τ·ι·νος ἐ·π·ὶ τὸ (τῷ Salm.)
μ·ὴ δ·ύ·να·σθαι τοῖς ποι·ή·μα·σι Πα·λλά·δ·ᾶ ἐ·ξ·ι·σ·υ·σ·θ·αι. « Videtur
potius scriptum in laudem Palladii cujusdam. » Boiss.
At Salmasius et Heckerus (ad VII, ep. 339, p. 456) ex
hoc loco effecerunt Πα·λλά·δ·ι·ος; fuisse genuinum nomen
Palladæ. — 2 το·λ·μῶ·ν et ἀ·π·ι·δ·ον·ί·σιν Cod. Imitatur Theo·
critum I, 136 : κ·ή·ξ· ὀ·ρέ·ων τοῖ σ·κῶ·π·ες ἀ·η·δ·ό·σι γα·ρύ·σ·αι·ντο. —
4 κ·α·ί·ε·ι Plan.

CCCLXXXI. Lemma : ὁ·μ·. ε·ις Λ·ε·άν·δ·ρον κα·ι Ἡ·ρῶ· τὴν
Σο·πί·α·δ·α (sic). — 1 προ·χο·ού·ση Cod., corr. Jac. Od. Ω, 82.
— 2. Il. B, 514. — 3. Il. Z, 373, ubi Aristarchus ἀ·φ·ε·σ·τή·κ·αι.
— 4. Od. T, 34. — 5 δι·ε·μ·έ·νη Cod. Od. B, 351. — 6 ἐ·κ·πε·
ρά·σας Cod. Od. H, 276 et I, 323. — 7. Il. K, 83, ubi
ἀ·ρ·να·ί·ην. « Conf. ep. 361, 3. » B. — 8 πο·τί·τε·ρό·ν Cod. Od.
E, 402. — 9. Od. Ξ, 93. — 10. Il. X, 128. — 11. Il. Ξ,
296. — 12. Il. B, 836.

CCCLXXXII. Lemma ap. Boiss. : ὁ·μ·η·ρό·κ·ε·ν·τ·ρα ε·ις τὸν
π·ρῶ·τος ἀ·κ·ού·σαν·τ·α Ἡ·ρό·υ·ς. « Colloquium duorum, ut vi·
detur. » Both., qui versus 8 et 9 interlocutori tribuit. —
1. Il. B, 110 et alibi. — 2 ἔ·τυ·μον ἱ·ρέ·ω· Cod., quorum in me·
δ·ῶ superpositum τι. Il. K, 534; Od. Δ, 140. — 3. Od.

E, 238, ubi νή·σου. — 4. Od. M, 449. — 5 ἡ·ς θε·ός Cod.
Od. K, 228 et M, 249. — 6 εἰ δ·ὴ Cod. et Plan. Od. I, 497
est δ·ι. Deinde Cod. τοῦ κα·ι αὐ·δ·, in Plan. τ·ε κα·ι αὐ·δ·, Od.
τε·ν ἡ αὐ·δ·. In fine Plan. ἀ·κού·σοι. — 7 αὐ·θ·ς Cod. Od. M,
453. — 8 διε·ξ·έρ·χ·ε·σθαι Cod. « Il. K, 432, ubi διε·ξ·ε·ρέ·ε·σθ·ε,
ut hic legitur ex Plan. Servavi scripturam Palatinam,
quæ est sententiæ aptior, etsi a verbis ipsis poetæ recedat.
Nec semel sic immutant leviter isti centronographi
Homeri versus, quod lectori fiet manifestum locos com·
paranti. » B. Etiam Bothius διε·ξ·έρ·χ·ε·σθ·αι. — 9. Od. T, 478.
— 10 ἐ·πα·κού·σ·τ·; ed. princ. Plan. Il. N, 250.

CCCLXXXIII. Lemma : μ·ή·νες Αἰ·γυ·πτ·ί·ων ἐν τά·ξ·ῃ δι'
ἐ·π·ών. Addit Plan. : π·ρῶ·τος; σ·ε·π·τί·μ·ε·ρι·ος. « Palladio hos
versus tribuit, nescio qua auctoritate, Salmasius ad So·
lin. p. 304, A. » Jac. — 2 φα·σθ·ι Plan. — 3. Φα·ίνου·σαν.
Margo Wech. : γ·ρ. κα·ι δ·ύ·νου·σαν. — 5. « Βο·υ·λη·φό·ρον.
Schol. W. : ἐν γὰρ Ιανουαρίῳ πῶς ὑ·πά·του; οἱ Ῥω·μαῖοι
καθίστασαν. » B. Bothius βο·υ·λη·φό·ρον. — 6 omissus in
Cod., ex Plan. suppletus. In marg. Cod., non hic, sed
ad v. 8, ut annotant Salm. et Paulss. : λ·ε·ί·πει ὁ ἐ·πα·γόμε·νος;
μ·ή·ν. — 7 ἀ·ρ·ε·ω; et φα·με·νῶ·ν Cod. — 9 δ·ρέ·π·αν·ση [sic] συ·
λ·λ·α·τ·τε; Cod. Marg. Wech. : γ·ρ. χα·ρά·σ·σει. — 12 φ·υ·σί·ζου·ν
Cod.

CCCLXXXIV. « Conf. ep. 580, et in simile argumentum
epigrammata recentiora a me edita in Notitt. manuscr.
t. XI, part. 2, p. 180 seqq. Legi etiam potest descriptio
Mensium allegorice in muro pictorum quam fecit Euma·
thius Hysm. IV, p. 106 seq. [Alia habes in Anthologia
latina. In codice singulis distichis adscripta sunt nomina
Mensium qui loquuntur : Ἰ·ανου·ά·ρι·ος, v. 3 Φε·β·ρου·ά·ρι·ος, etc.]
— 1 ὑ·π·η·λ·ε·ίο·ιο (sic, non ὑ·π·η·λ·.) Codex. — 2 Αὐ·σ·ον·ί·ης
Brunck.; δέ·ρ·κε·ται ἡ·έ·λι·ος; (ἡ·έ·λ. Cod.) libri et edd. Schol.
Wech. : τ·ὰ ἐ·ξ·ῆς, ἐ·ξ· ἐ·μ·έ·θεν ὁ ἡ·λι·ος δέ·ρ·κε·ται τοῖς Αὐ·σ·ον·ί·οις;
τ·ὰ ὑ·πέ·ρ·τα τοῦ λυ·κά·δ·αν·τος τοῦ ὑ·π' ἡ·λ·ε·ίο·ιο, ἡ·γ·ουν τοῦ ἐ·ν·α·
ν·α·ί·ου·ν π·ε·δ·; δια·φο·ρά·ν τοῦ γ·ρό·νου τῆς σελή·νης λέ·γ·ε·ται. Obscuri
textus obscura interpretatio est. Nec qui coniecerunt Αὐ·
σ·ον·ί·ης; multum profecisse videntur. Distincti verba male
iuncta, et δ' ἐ·ρ·χ·ε·ται post Scaligerum scripsi. Aldinæ duæ
δέ·ρ·κε·ται. » B. Piccolos p. 52 hæc ita scribebat :

Ἐ·ξ· ἐ·μ·έ·θεν λυ·κά·δ·αν·τος ὑ·π·ἡ·λ·θ·ε·ν ὁ·ι·ο ὑ·πέ·ρ·τα
Αὐ·σ·ον·ί·ης θ' ὕ·ψ·ος δέ·ρ·κε·ται Ἡ·έ·λι·ος,

in quibus illud Αὐ·σ·ον·ί·ης ὕ·ψ·ος non satis assequor. —
3 θα·μ·ιν·ῆς γαί·ην Plan. — 5 ἡ·δ·ὺ Huetius et Scaliger ; ἡ·δ·η libri.
— 7 τῆ·μος ο·υ·τ·; Cod. — 8 ῥί·ζ·η ἐ·πα·κρο·τά·τη Cod.; ἐ·π' ἀ·κ·ρο·
τά·τη Plan., tacito corr. Brunck.; ἀ·κ·ρε·μό·να Boiss.; ἀ·κ·ρε·μό·να
vulgo. — 10 ἐ·κ·τὸς ὕ·γει·ν Cod. — 12 ἀ·κ·ρε·μό·σιν Plan. et
vulgo. — 13 κα·ρ·κί·νος; (superposito v) et με·τα·νί·σ·σ·ε·ται
Cod., probante Jac. — 14 κα·ρ·ρα·έ·ας Cod. — 15 ἐ·γὼ δ·ὴν
Cod. obscuriore ductu; Δ·η·ὼ Jacobsius (coll. Hom. Il. E,
500); κ·ρί·νο·μ' ἐ·γὼ vult Both.; πυ·ρ·β·ό·ν κα·ι ἀ·γ· Plan.; πυ·ρ·β·όν
Scalig. et Brunck. — 16. Sententiam versiculi Jac. egregie
explicuit collatione epigrammatis Antiphili supra 277,
5 seq. — 17 Σε·π·τί·μ·ε·ρι·ος, et ἐ·π·ὶ π·ά·σι Cod.; ἐ·π·ὶ π·ά·σῃ Plan.,
quod probant Jac. et Boiss.; ἐ·π·ὶ π·ά·σῃ Brunck. — 18 γί·
γ·νε·ται Plan. « Schol. W. : ὅ·που στα·φυ·λή κα·τε·ί·ται. Male
scholiastes putavit ἰ·σο·πα·λ·ῆ; ἡ·μα·τι dici metaphorice, quum
sit astronomice dictum. Conf. v. 6. — 19 δ·; μέ·θ·υ Cod. et
apogr. Par., desinente versu, et incipiente sequente λ·η·νῶ
ἐ·π·ι·κα·τά·γ·ω·β. Supplevi ut potui melius; alii aliter. » B. Plan.
δ·ς μέ·θ·υ λ·η·νῶ Ἡ·δ·ὺ ἐ·π·ι·κα·τά·γ·ω, « metro claudicante,
cui succurrebat Scaliger corrigens ἡ·δ·ὺ ἐ·π·ι·σ·τα·λ·ά·ω. Sequor
Brunckium verissime emendantem : δ·ς μέ·θ·υ λ·η·νῶ Ἡ·δ·ὺ ἐ·π·ὶ
κα·τά·γ·ω. » Jac. — 21 ἀ·θ·η·ναί·η Cod. — 22 ἔ·χ·ων malit
Jac., « ob ingratum asyndeton; ut infin. sit pro impera·

tivo. » Et sic Both. Καμάτους de palæstræ laboribus accipit Huetius. Videndum quid pro μνηστὶν voluerit Grotius. — 24 βῆγεδ' Cod.

CCCLXXXV. Sunt eadem quæ in vulgaribus Homeri editionibus singulis Iliadis libris præfixa leguntur. In Codice singulis versibus literarum nomina adscripta sunt. — 2 ἀριθμεῖν Cod. « Secutus sum editiones Homeri. » B. Item Bothius. — 3 ἔστιν Cod. — 5 ἀρη (superposito α) τε δ τυδ. Cod. — 6 ἔστ' Cod. — 14. « Codex * λεχέεσσι τε ὕπνῳ. Vulgo ὕπνῳ λεχέεσσι τε. Scripsi quod scriptum est in Iliade Bergleriana. » B. — 18 σίγμα θ. ἀγλλή Cod. — 21 κρατερῶς om. Cod.; accessit ex codice Iliadis Vratislav. Longe aliter in edd. II.

CCCLXXXVI. Lemma : εἰς εὐμορζον κολουδῶσαν εἰς τὸν Νεῖλον, « In natantem puellam epigr. scriptum esse nihil evincit; sufficit puellam quæ laudatur in Ægypto natam fuisse. — 1 πρῶαν Plan. præter ed. princ.; σε βόασ. Plan. — 2. Nota fabula de Veneris origine ex Urani sanguine ap. Hesiod. Theog. 188 seqq. » Jac. — 3 θαλάσσιον δ Plan.

CCCLXXXVII. Lemma : Ἄδρ. Καῖς. εἰς τὸν Ἑκτορά· οἱ δὲ Γερμανικοῦ. Ἡσύχιος δὲ εἰς Τιθέριον Καίσαρα ἀναφέρει αὐτό. « Versiones latinas ac Sablierii gallicam vide in Charidon. Roch. Miscell. t. I, p. 277. Vertit et gallice Boivin. Memor. Acad. Inscriptt. t. II, p. 277, qui et de auctore disputat, Hadrianum esse ratus. » B. Quem adde ad Tzetze Alleg. p. 15. Legitur etiam in cod. Athoo et ex Regio cod. 2644 Tzetze Hist. ap. Cramerum Anecd. Ox. t. III, p. 354. Hadriano tribuunt scholiā Veneta Iliad. p. 532 Villois. et Tzetzes ap. Cram. « Troja, sive locus ille qui pro vetere Trojæ sede habebatur, a Julio Cæsare et Augusto agro et immunitate donatus, ab Hadriano autem exornatus, de conditione sua, victorum olim sorte longe beatiore, gloriatur. Latina hujus epigr. interpretatio in Anth. Lat. I, 103 : *Germanici Cæsaris ad Hectoris tumulum* [n. 117 ap. Meyer, quem confer p. 60], an veteris poetæ sit non constat. » Jac. — 1 ἀκούεις Cod. — 2 στήθε καὶ cod. Reg. et schol. Hom. : * ὑπὲρ πατρίδος βαιὼν Cod. — 4 ἀφανωτέρους ap. Cram. : « lectio posthabenda alteri, nec tamen mala, modo fiat levis emendatio ἀφανωτέρους, ab ἀφανος, rariore quidem epitheto quam ἀφανής, sed non respuendo. » Boiss. ad Choric. p. 232. Verum ad Tzetze l. c. testatur in cod. 2644 exstare ἀφανωτέρους, quod « Oxoniensem lectorem somniciose legisse. » — 5. Est in Athoo quod Aldus in suo invenit : Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔστι, loco verborum Μυρμιδόνες δ' ἀπόλ. — 6 αἰνεάδας Cod., sed i superposito. Ap. Cram. legitur Φαρσάλος (sic) καίται χερσὶν ἐπ' αἰνεάδην. « Sed hic ultimus versus perit in codice, lacera charta; supersunt tamen literæ καίται π' αἰ... Quæ ita reformari possunt : χερσὶν ἐπ' αἰνεάδην, vel αἰνεαδῶν. » Boiss. ad Tzetze. l. c. Ut nira illa Φάρσαλος ad somnia abeat.

CCCLXXXVIII et CCCLXXXIX. Lemma Planudeæ : τούτοις ὑπέγραψε λάθρα Σπαρτιάτης Δημάρατος Ὁ ἀρσύν οἱ... Ζητηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως, αὐτὸς προσέθηκεν· εἰ μὴ... — 1. « Schol. Wech. : ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἔστι δὲ ὁ στίχος τοῦ Ὀμήρου (II. II, 70)· εἰσι γάρ, φησὶν, οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ἤδη τῆς Θεσσαλίας κοίρανοι. Ὁ ἀρσύν οἱ· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοι μετώπων. Plan. θάρσυνοι. Cod. θάρσυνος. Et sic Homerus, sed apud quem sit apta syntaxis : Τρώων δὲ πόλιν ἐπὶ πᾶσα βέβηκε θάρσυνος· οὐ γάρ... Nunc referatur ad Thessaliam. Possit etiam legi θάρσυνον, ut syntaxis infinitivi καίθωαι continuetur. » B. Qui θάρσυνος recepit, θάρσυν' Bothius. Cod. præterea λεύσσοι. — Se-

quentes versus ab Archilochō derivati ap. Athen. XIV, p. 627, C (fr. 59 Lieb.). Ultimum om. Plan.

CCXC. Lemma : εἰς γυναῖκα τίκτουςαν καὶ ταχίως τὴν ἐαυτῆς τέκνα θάπτουσαν ἢ καίουσαν. — 2. « Sic Χάρων πάντα ἀπληστός VII, ep. 671. — 3. Ἄλγος, pro τέκνον : non dubitabat enim hunc quoque infantem novam ipsi dolendi materiam immatura morte daturum esse. — 4 ἔγχε Wakefieldus, probabiliter (?). » Jac.

CCXCXI. Lemma : Δοτίμου (sic) εἰς τὴν πόλιν Ἀνταῖν καὶ Ἡρακλέους τὴν μυθολογούμενην. Nescitur qua auctoritate schol. Planudeus dubitat utrum Diotimi sit an Callimachi. — 1 πόλιν Cod.; ἄδαν etiam Meinekius. — 2 εἰς Cod.; ἄτε Plan., corr. Meinek., qui malit Ποσειδῶνος. — 3 χάλκεος ἀμφὶ Cod.; χαλκίους ἀντὶ Plan.; χαλκίους Mein. — 4 εἰσεται Cod., exquisitis quam οἰσεται, quod editur in Plan. Observarunt Dorvill. ad Charit. p. 514 et Meinek. — 6. « Diotimus auctores seculis esse videtur qui hæc inventionem Argivis tribuerent. Laudantur Argivi ab hact. ap. Theocr. XXIV, 109 et Aristophontem comicum Athen. VI, p. 238, B : παλαιστὴν νόμισον Ἀργεῖόν μ' ἄψ, nisi Ἀνταῖον legendum pro vitioso αὐταργεῖον. » Jac.

CCXCXII. Lemma : εἰς πηγὴν. — 2. « Steph. Byz. : Ἰερὰ Πόλις, μεταξὺ Φρυγίας καὶ Αὐδίας, ubi v. Holsten. p. 143. Cujus urbis calidæ erant nobilissimæ, sed frigida ibi aqua deterrima videtur fuisse. » Jac. Bruck. Ἰερὰ πόλεως, quod Salm. ut Codicis annotavit.

CCXCXIII. Lemma : εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἀρχοντας. — 1 οὐδαί Cod. « Καθαρός, purus a furtis, καθαρός τὰ χεῖρας. — 2. Δόγματος a philosophis tractatum, ut vitæ seclæ pro ratione et conditione vitæ dicitur. » Jac. — 4 κῆ ἀρετῆς Cod. et Plan., corr. Bruck.

CCXCXIV. Lemma : εἰς φιλαργύρους. — 2 καὶ μὴ ἔχον ὁδὴν omnes ex Plan.; καὶ τὸ μὴ ἔχειν σε λύπη Codex, in quo u producitur. Sed videndum an non permisit sibi corruptionem Palladas : nam frequens apud philosophos φόδος καὶ λύπη, inauditum φόδος καὶ ὁδὴν. Jac. in not. mss. : « Fort. καὶ τὸ μὴ, ἔστ' ὁδὴν. »

CCXCXV. Lemma : εἰς σκευασίαν ποτοῦ ἐκχύτου. « Mutandum ποτοῦ in τοῦ. » B. — 1 sic Cod. et Hom. Od. I, 34; γ' ἤς Plan.; γῆς Scaliger. Cod. et Plan. εἶπεν Ὀμπερος, quod versus sequens non patitur; corr. Grotius. — 2 τῆς Κίρκης Bruck. Ἐγγυτον, placentæ genus, etiam ἐπίγυτον dictum, nusquam ἐκχυτον, sed non mutat Jac., nam ex vitis sermonis esse potest Palladæ ætate non rarior. — 3. Notum versus Od. A, 58 παρωδεῖ. — 4 πηλόπας Cod. et Plan., corr. Brodæus. Quanquam in Palladæ scriptis latinismum fortasse debere ferri annotat Jacobs. Conf. Bruck. ad ep. 344, 4.

CCXCXVI. Lemma : εἰς κόπτηρον ἐμπεπτωκότα εἰς ἄκτυον καὶ ἐξολισθήσαντα. Idem argumentum tractatum ab Archia et aliis; v. ad ep. 343. — 2 συγκίχλη Cod. — 4 sic Plan.; ἐρημοφίλους Cod., frequenti confusione : quanquam Salm. ἐρημοφίλης enotavit. — 6 σύμολπος λύσιν Cod.; ἐμώλπου Plan., qui doricum esse crediderit.

CCXCXVII. Lemma : εἰς Λάκωνα (sic) φυγοπόλεμον, ὃν ἡ ἰδία μήτηρ ἀπέσφαξε. Iterum legitur supra in margine ep. 223 capitis VII. Ibi ep. 230 Erycius hoc argumentum tractat, et alii multi alibi. — 1. « Ex hoc epigr. Suidæ δῆριν· μάχην ἢ φιλονεικίαν. Ex v. 2 : ἀορ' τὸ ξίφος· καὶ κλίνεται ἀορος ἀορι. Ex v. 3 : ζῶων· ζῶν. » B. — 2 ἀρ-

Cod. — 3 *μαροι* Suid. solus. — 4 κρατερᾶς Σπάρτας Suid., Plan., sed illius libri optimi κρατερῆ; πατρὸς, Lugd. *δεσπὶ* pro θ. — 5 μάτηρ Plan. — 6 σωζομένα Plan. Ἐν τῇ πατρίδι eodem sensu dictum quo meliores τὴν πατρίδα, *quant à patrie*, vel εἰς τὴν πατρίδα, quod ob ambiguitatem cum σωζομένη dici non poterat. Mire Bothius: *prudens*.

CCCXCVIII. Lemma: εἰς ναὺν ἐμπρισθεῖσαν (sic). Imitatur Leonidam Tarentinum supra ep. 106. — 2 ὠλετο δημητρίας Cod.; μητερίας Plan. et cod. Athous, hic cum gl.: μητριαῖς. Salmassii hæc sunt: «δημητρίας, ita V. C. et correctum δημητρίαις. Legendum μητρίαις», quod suum fecit Brunnck. Adjectivum alibi non obvium; aliud quid hic latere putabat Lennep. p. 232.

CCCXCIX. Lemma: εἰς γνωστικόν. «Auctoris nomen olim fuit adscriptum et, ut videtur, illud ipsum quod Jac. edidit, *Palladæ* nomen, sed vel evanidum vel, nescio cur, rasum. Lemma autem epigrammatis 401: καὶ τοῦτο Παλλάδᾳ, ab aliena manu est additum.» *Paulss*. Nihil ille de sequente epigr. 400, ubi τοῦ αὐτοῦ Παλλάδᾳ, unde nostrum quoque Jac. *Palladæ* tribuebat; sed Salm. testatur «additum recentiore manu τοῦ αὐτοῦ Π.» idemque de ep. 401 refert. Tribus Boissonadius ἀδελφον inscripsit; multa sane *Palladæ* his sunt meliora. — 3 ἀπαστράπτουσιν ἀδύτω; Cod.; ἀλύτως Jacobs.; quod recipiendum significat in nostro exemplo, et recepit Boiss. Verbum ex præcedente versu per errorem repetitum videtur: ἀποστᾶν ἀδύτω; Salmassius; ἀπαυγάζουσιν ἀλήκτως Ruhnken.; ἀπανθ' ἀπτουσιν ἀλύτως; Jacobsius: *quæ omnia* (omnium animos) *accendit, sine dolore tamen*. Quod in latinis posui.

CD. Lemma: τοῦ αὐτοῦ Παλλάδᾳ εἰς τὴν φιλόσοφον Ἰππατίαν τὴν Θέωνος θυγατέρα. Iterum legitur infra c. XV post ep. 17 sine auctoris nomine. Item ἀδελφον in Plan. «Narrationem indignissimæ Hypatiæ cædis ab Alexandrinis christianis instinctu, ut quidam tradiderunt, Cyrilli episcopi perpetratæ, vide ap. Socrat. H. E. VII, 15. Contigit a. 415.» *Brunck*. Vide Fabric. Bibl. Gr. t. IX. p. 18. *Boiss*. — 1. «Ad λόγους ex βλῆπω per zeugma assumendum est ἀκούω. [Bothius iungebat προσκυνῶ (σε) καὶ τοὺς λόγους. Similiter Grotius.]» — 2. Si recte intelligo, respicitur domicilium signi celestis quod *Virgo* vocatur. Cum hoc signo Virginis, quam alii *Astræam* putabant, alii *Apollinis* filiam, comparans *Hypatiam*, eam quasi vivam illius imaginem veneratur. — 3. Pro ἐν οὐρανῷ. » *Jac*. — 4. Ob metrum Ἰππατία scribendum erat. Altero loco in marg. γρ. ὑπατία σεμνὰ τῶν λόγων εὐσεβία, in textu σεμνὴ... εὐφημία. «Quæ sunt glossemata exquisiti εὐμορφία.» *Both*.

CDI. Lemma: ἀδελφον εἰς ἐπιστολήν. Tum aliena manu: καὶ τοῦτο Παλλάδᾳ. In Plan. quoque ἀδελφον est. In marg. siglo: ὥραιον.

CDII. Lemma: Ἀδριανοῦ Καίσαρος (βασιλέως his exaravit Boiss., nec varietatem Salm. planudeo βασι. adscripsit) εἰς τὸν τάφον Πομπηίου ἐν Αἰγύπτῳ. «Potius videbatur inscribere ἀδελφον. Nam versiculum non fecit Hadrianus, sed ab antiquiore nunc ignoto poeta factum in virum nescio quem memoriter recitavit, quum Pompeii Magni parvum tumulum conspiceret.» *B*. Appianus B. civ. II, 86: τὸ δὲ λοιπὸν σώμᾳ τις ἐθαψεν ἐπὶ τῆς ἡνίως καὶ τάρων ἦμεν εὐτελῆ; καὶ ἐπὶ γράμματα ἄλλος ἐπέγραψε. Τῷ... (hunc ipsum versiculum.) Dio Cassius autem LXLX, 11, Hadrianum, dum parentaret Pompeio, καὶ τοῦτο τὸ ἔπος

ἀπορρίψαι narrat. Eundem imperatorem Pompeii tumulum magnificentius extruxisse refert Spartianus.

CDIII. Lemma: εἰς ληνόν. «Bacchus rogatur ut uvas calcantibus adesse velit, ut ap. Virg. Georg. II, 6:

Spumat plenis vindemia labris.
Huc, pater o Lennæ, veni, nudataque musto
Tinge novo necum deraptis crura cothurnis.

Satyros cum Silenis uvas calcantes commemorat Nicander Alex. 30, solita ubertate describit Nonnus Dion. XII, 337 seqq. Haud raro hæc spectamus in anaglyphis. — 3 *ηγεο* Cod. sine acc. Νυκτέριον ἔργον est, ut Reiskius monuit, uvarum calcatio, quod de nocte plerumque institui solet longa unoque spiritu exantlanda opera. — 3 λευκῶσαι π. γὰρον ἐπιρρῶσαι Cod., corr. Brunnck. Λεύκωσαι scil. spumâ musti. Peragebatur autem hoc negotium ad tibias cantum, unde ἐπιλήνιοι ὕμνοι et ἐπιλήνια ἄσματα. Longus IV, 109, in tabulæ pictæ descriptione: πανταχοῦ Σάτυροι πατοῦντες, πανταχοῦ Βάκχοι χορεύουσαι: ὁ Πᾶν δ' ἐκαθέζετο συρίων ἐπὶ πέτρας, ὅμοιοι ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορεύουσιν. — 4. Vigorem adde choreæ *mini-stræ*, quomodo poeta appellat ipsam calcationem, oppositam illi choreæ quæ per festam lætitiâ agitatur et lusum. Integerrima est vox λάτρην. — 5. Εὐγλωσσον, nam *faciundi calices quem non fecere disertum?* Horat. [Perperam Bothius: *jucundi saporis*.] — 6. Ἐπὶ conditionem deo propositam indicat. » *Jac*., partim ex nott. mss.

CDIV. Lemma: εἰς σμήνος μελισσῶν. Laudes apum et mellificii. — 1 ἃ Cod. Ἐν ἀλβέρῳ, ut Virgilio *mellis* *αλβ. dona*, «quasi ex rore aeris facti», Seneca Epist. 75. — 2 αὶ πλασταὶ χειρῶν Cod. et Plan., etiam codd.; ἃ πλασταὶ κηρῶν Huetius; ἀπλαστοὶ χειρῶν Brunnck., quod prætulit Jac., κἀπλαστοὶ scribens. Boiss. posuit κἀπλασταί. Bothius ἀντιπαγεῖς, *adversæ*, «nam alterum esse ταυτολογικόν.» — 3 ἀνθρώπων et μακέλλαις Cod. Quod ad horti culturam spectat, γαμψὰ δρεπάνα ad vitis. — 5 γλανκοῦ δὲ σμ. Cod., lapsus, et νόμα. — 6 δαφνηλῆ; Cod., et in marg. γρ. δαφναλῆς. In fine ὁλόγου (sic). «Πηγάζει Hesi-chio ἀναδύσει. Nam apis, ut ait Aristoteles H. A. V, 19, τὸ μέλι ἐμει εἰς τὸν κύτταρον, vomit Plinio XI, 12.» *Jac*. — 7 ποιμαίνουσθε Plan.

CDV. Lemma: εἰς Δροῦσὸν τινα εὐχὴ, ὁμοία τοῦ προσώπου αὐτοῦ Νέμεσις καὶ Ἀδράστεια. «Prævo acumine significatur versus esse pulchros, qui sint pulchro Drusi vultui similes.» *B*. Potius ipsum Drusum pulchritudine similem Nemesi et Adrasteæ significare voluit, μακάρων ἀθανάτων v. 6 de illis deabus, ut videtur, intelligens. Jacobs.: «Referendum videtur ad Drusum Germanici filium, qui per Tiberium periit a. U. 787.» — 1 φυλάσσει, superposito οι, Cod. De epitheto Nemesidis vide Thes. v. Ἰχναί. 2. Ψευσαμένη, ut quæ præstantissimos viros in superbiæ crimen incidere passa sit. — 3 ἡ δὲ σὰ κούρα Cod.

CDVI. Lemma: Ἀντιγόνου Καρατίου (sic Cod. pro Καρυτίου). In Planudea est Ἐπιγόνου Θεταλλοῦ sive Θεσσαλονικέως. Et βάτραχον ἀποπνιγέντα ἐν οἴνῳ. «Aliud profecto fuit argumentum. Rana loquitur e metallo ficta ac ludicri causa collocata in cratere argenteo, qui miscendis aquæ et vino inserviebat.» *B*. Probabiliter *Jac. argenteum fontem* de siphone accepit, unde vinum pro-siliebat in craterem. — 1 κρήνη ἐμὲ Cod.; κρήνη με Plan. — 2 γρ. γεῦεν (pro ἔσχηεν) margo Cod., male. Sed in pari clausula versuum 2 et 4, σταγόνιν, vitium latere suspiceris. — 3 his legitur in Codice, primum κ. δὲ νόμταις

φίλος κείνος etc., et his cancellatis iterum qualis editur et est in Plan. Νύμφαι, aqua. — 4. « Mirum, nam licuit scribi λιβάσιν, vel νάμασι λουόμενος. — 5 ἐκόμῃσα Cod. Idem fere hic quod παρήλθον. — 6. Μανίαν σώφρονα μανίσθαι dicuntur aquæ potiores, qui speciem entusiasmī præs se ferentes, omnia rauco clamore implent, sed vivida illa vi ingenii carent, quæ vere disertos, oratores et poetas facit. » Jac. In fine mutavi quod ponebatur interrogandi punctum, nam τίνας; haud dubie est pro οἵτινες, de quo usu monitum ad V, ep. 170, 3.

CDVII. Lemma : εἰς βρέφο; ἀποπνηγὲν (sic) ἐν θαλάσσῃ. « Frigidum carmen. » Jac.

CDVIII. Lemma : Ἀπολλωνίδου, οἱ δὲ Ἀντιπάτρου, εἰς Ἀῆλον τὴν νῆσον. Sed in nova pagina, hæc modo : Ἀντιπάτρου εἰς Δ. τ. v. Sic edit. princ. Plan., sed duplex nomen in sequentibus edd. ex Aldi codice. « Antipatri nomen verum esse ostendit Alphei Mytil. ep. 100, v. 4. Vide Dorvill. Exerc. de Delo c. 10, in Misc. Obs. t. VII, p. 67 et 69. Gallice redditum a Villois. in Memor. Acad. Inscr. t. XLVII, p. 301. » B. Delus, olim florentissima, de vastatione conqueritur, quæ insecuta est bellum Mithridaticum; v. schol. ad v. 5. — 1 εἰδὲ με Cod. De conjunctionis hujus syntaxi cum infinitivo v. ad ep. 284, 3. — 2 ἀλωομένην Cod. — 3. οἱ Cod. — 4. « Hoc derivatum ex Callimachi H. in Del. 315 : τίς δὲ σε ναύτης Ἑμπορος Αἰγαιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ; » Jac. — 5. « Ἀγ-λο;. Ad marginem Codicis adscriptus versus :

Ἀῆλον ἐκυνλώσαντο καὶ οὐνομα Κυκλάδες εἰσίν,

qui est Dionysii Perieg. 526. Ad Ἑρμαιίη schol. Wech. : ὡς φησι Πausanias ἐν τοῖς Λακωνικοῖς (c. 23, 2) : « Μνη- « φάνης Μιθριδάτου στρατηγός τὴν Ἀῆλον Ἑλλήνων οὖσαν « ἐμπόριον εἰσπελάσας, τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐρόνευσε καὶ « αὐτοὺς Δηλίου; καὶ τὰ ἐμπόρων χρήματα κατέσυρε, καὶ « γυναῖκας καὶ τέκνα ἡνδραποδίσαστο, καὶ αὐτὴν τὴν Ἀῆλον « εἰς ἔδαφος κατέβαλε, καὶ τι τῶν βαρβάρων τὸ ἔσανον τοῦ « Ἀπολλωνος ἐβρίβην εἰς τὴν θάλασσαν ὅπερ ὁ κλύδων εἰς τι « χωρίον ἀπίνεγκεν ἐν ὄρει; τῶν Βοιωτῶν, Ἐπιδόλιον ὕστε- « ρον διὰ τοῦτο κληθέν. » B. In fine Codex ὁψὲ ποιητῇ, Plan. ὁψὲ πη Ἥρῃ, corr. Salmas. aut Brunch.

CDIX. Lemma : εἰς τὸ ἀνέτως; ζῆν καὶ μετὰ μουσικῶν καὶ πίνειν ἑσπερανόμενον. Cui opponitur homolucro intentus et avarus, mortuus potius quam vivens. — 1 λωτοῦ χέλυ; Cod., corr. Ruhnkenius; nam quid est *tibix cithara*? « Et junguntur ap. Ovid. Remed. am. 753 : *Enervant animos citharæ, lotosque lyrae*. Sed displicet hic asyndeton. Quod Toupius et Reisk. proposuerunt, λωτοῦ μὲλ ος, velim inveniri in codice, aut χέλυ; κρότος, simileve. » Jac. — 3. ἡ * πεύκας κούροι Cod., corr. Ruhnkenius; κῶμοι Toupius, sed κούροι aut ad puerorum amores spectare observat Jac., aut ad comitatum pulchrorum puerorum in comissione. Cod. λεῖτά, ut alibi in i. longo. — 4 λα- θροπόδας τρώκτας Cod. « Apogr. Par. λαθρόποδας Ruhnkenius Epist. ad Valc. p. 48 malit λαθροπότας τρώκτας. Inclinat tamen et in λαθροπόδ; [quod Boiss. recepit]. Mihi τρώκτας est pro τρώκτης. » B. Quod posui ut Heckerus. Τρώκτης dicitur ὁ ἐκ παντός κερδαίνων, inde ab Homero Od. Ξ, 289. Male quidam junxerunt τρώκτας χεῖρες. Pro quo Lobeckius Paralip. I, p. 268 τροχαλαῖς χερσίν, « ad adumbrandum sœneratorem, τὸν ἀεὶ κινεῖν τὰ τοὺς δακτύλους, Dion. Chrys. p. 169 », dum computat. Τόκοι autem sunt λαθροπόδα;, sive λαθρόποδες, clam procedentes in majus. — 5 τέθνηκε περιμένηστιν Cod., in quo multa tentata sunt non referenda. « Donec melius quid

reperiatur, e Jacobsii conjectura versum refinxī. » Boiss. Toupius τέθνηκεν ἀείνηστιν, Piccolos τέθνηκε περίστυκον sive περινήστιν (producto i per liquidam). Otto Schneiderus, remoto quod Heckerus excogitaverat, coniecit περιμένηστιν δὲ sive, quod præferre videtur, παρ' ἀμνηστὶς δὲ παρέρπον, et hoc ipsum Bothius in nostro exemplo. — 6 ζάφυγα Cod., lapsu.

CDX. Lemma : Τυλλίου (apogr. Par. Τουλίου) Σαδῆνος (sic) εἰς μὴν φαγόντα κιθάρας χορδὴν καὶ περιπλάκνεται ἐν αὐτῇ καὶ ἀποπνιγέται. In Plan. inscribitur Γεμίνο;. — 1. Σμίθος poetice ὁ μῦς. — 2 ληξ. Cod. Ἐκ θανάτου, e m- acipula unde escam rapit non sine mortis periculo. — 3. Πῆχυς, citharæ jugum, unde chordæ sunt ἀπτα. — 4 ἀπεδρόχησεν Cod., sed punctis superpositis duobus, quæ in pro i habendum esse significant. — 5. Ὁς, Phoebus. — 6 ἀστοχον Cod., lapsu.

CDXI. Lemma : παραινετικόν, εἰς τινα φίλον ἦτον (εἶπον Boiss.) Κορνήλιον τὴν αὐτοῦ φίλιαν ἀνταλλάξαντον. In Plan est Ἀῆλον. « Ubi male relatum in caput εἰς ὑπεροφίαν, quum sit amatorium carmen in eundem Cornelium adolescentem, cujus amore ardere se fatetur poeta c. V, ep. 117. » Brunch. — 1 οὐδ' ἐπὶ λ. omnes præter Stephanum, qui οὐδ' ἐπὶ, huic loco accomodatissimum; non hæsitans recepi cum Bothio. — 2 μουσοχαρῇ Cod. — 3 ἐπ' ἑκείας Schæferus, ut dicitur ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος. Sed alterum non minus recte dictum. — 4. « Οἱ πάρος. Sch. W. : ἦσαν οἱ ὄντες πρότερον αὐτῷ φίλοι οὐκ ἐπὶ ἐσμέν' ἄλλοιτοι γὰρ αὐτῷ δοκοῦμεν, πλουτοῦντι. [Salmas. : « Legendum videtur οὐκ ἐπὶ δ' ἡ μὲν, ὡς πάρος, etc. Vetus tamen Codex ut editum est. »] — 5 εἰκομεν Cod. — 6. Κεῖμεθ'. Idem schol. : τοῦτοις παρεωράμεθα διὰ τὸ ἐκείνων ἀπορεῖν [ἴμο εὐπορεῖν] χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ. » B. Sed scholiasta istius nec πλουτοῦντι nec ἀπορεῖν sive εὐπορεῖν recta sunt. Cornelius ducebatur ἐλ- πιδι et cupiditate divitiarum.

CDXII. Lemma : ὁμοίως εἰς Σώσυλον (sic) τινὰ φίλον. Poeta Sosylo amico scribit se, duorum sodalium subitanea morte consternatum, non venturum in actam ad epulas vernas apparatus. Sic fere Jacobs.; sed conf. in fine. — 2 καυλοῖο Cod., recte Plan. Librorum Σώσυλε hic et v. 6 servabat Boiss., et etsi Σώσυλος videatur melius scribi. — 3 * μαινὴ ζαλαγεῦσα Cod. et Plan.; σκαλαγεῦσα Scaliger. fort. sec. Plinium, qui *mænas pisces candidas hieme æstate feri nigriores* scribit, verno igitur temporī convenienter; ζαλαγεῦσα Stephanus. « Schol. Wech. : μαινὴ εἰδός ἐστι βοτάνης; γραπτέον δὲ ἐστι λαλαγεῦσα ἀντὶ ζα- λαγεῦσα; οἰνεὶ ἐν τῷ τέμνεσθαι ἦχόν τινα ποιοῦσα; ἡ ὀλλυ- καὶ μὴν ζαγγαγεῦσα, ἴν' ἡ τὸ πᾶν περὶ τοῦ τυροῦ, τοῦ γάλακτος; δηλαδὴ μεστοῦ καὶ πολὺ βέοντος, ἀπὸ τοῦ ζα ἐπιτε- τικοῦ μορίου καὶ τοῦ γάλακτος; ἡ καὶ μαινὴ ζαλαγεῦσα ἐν τῷ τέμνεσθαι γάλα βέουσα, ὡς πολλὰς τῶν βοτανῶν πανθανοῦσαι; οἶδαμεν τοῦτο. Videtur ζαλαγεῦσα non carere probabilitate. si μαινὴ planta sit, vel si piscis fuerit. Piscis ζαλαγεῦσα lactibus erit abundantissima, quæ exquisita piscium eda- lium dos est. » B. In fine Cod. ἀλίτιος, accentu priore deleto. — 4 ἀρόφυ; Meinekii Curis crit. in Com. fragm. p. 19, de quo dubitari non posse videtur. Legebatur ἀρο- φυῇ, « quod intelligebam ἀρώδη, δροσερά, tenerrima, spon- mæ et rori comparanda, fere ut Nicander δροσοῖσιν εἰσπο- μένην κώδειαν dixit. Schneiderus tamen malebat ἀροφυῇ. » Jac. Bothius ἀροφυῇ. — 5. De ἀποφύς cum *acta* juncto v. Thes. s. v. — 6 γιγνόμεν. Plan. — 8. Σήμερον proprio et stricto sensu accepisse videtur Jac.; equidem vocī ἐχέει; latius accipiendæ, per oppositionem respondere puto, ad augendam vim sententiæ, non ut ipsa res significetur Quare poetam invitare hoc carmine et incitare Sosylum

lardiorem ad vitæ brevis usum credo, prorsus horatiana philosophia, quæ sæpe conspicitur in poematis Philodemi. Atque ita jam Brodæus sentiebat, his verbis usus : « Quum brevis sit vitæ humanæ cursus, cur voluptates aspernamur? »

CDXIII. Lemma : εἰς νῆσον Τερέβινθον ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ ἅγιος μάρτυρ Ἀλέξανδρος. Et in nova pag. : εἰς τὴν Τερέβινθον. Ἡ Τερέβινθος νησιδίων ἐστὶ σύνεγγυς Πριγκήπου. « Pro Πριγκήπου leg. Πριγκήπου. Notissima est insula et hodie dicta Ποίγκη: in vicinia Constantinopoleos; de qua vide Puquevillii Iter. » B. Ex epigrammate quidem non efficitur nomen proprium insulæ, et verendum ne Τερέβινθος ex vana hariolatione fluxerit. In marg. Cod. siglis : χρήσιμον ὥρατον, ἐτ θαυμαστόν. — 2 νῆσοι; Cod., recte Plan. Omitimus longissimum de terebintho scholium a Boiss. repetitum. — 3 ἐπὶ πολλῷ Cod., sed πούλῳ teste Salm. — 4. « Μετὰ τούτο, contracta oratio pro : τούτο μόνον περισσότεραι, ὅτι μεγεθεῖ προέχουσιν. » Jac.

CDXIV. Lemma : Γαμίνου (sic) εἰς παλιούρον θαμνόν. « Pro θαμνόν est θαυμαστόν in apogr. Par. » B. Notus paliuri et similium ex spinarum genere usus in sepiendis hortis et agris. — 1 ἔλλον τὸς ἐν Cod., τὸς apogr.; οἷος Scasiger; οἷον Reiskius. Boiss. recepit conjecturam Jacobsii, qui : « Fort. οὖρος, *custos in sepio*; ut auctor ludat in vocibus παλιούρος et οὖρος. Sic XIV, ep. 4, 5, παρίρων in Cod. legitur pro παρ' οὖρον. » Idem in nott. mss. : « Fort. οἷον ἐν ἔρκει, *vitiibus munimento sum*. » — 2 μ' ἀφορῶν Cod., corr. Salmasius.

CDXV. Lemma : εἰς ναῦν ἑταιρικὴν, ἐν ᾗ πόρνας διεπέρων τὴν θάλασσαν, τὴν κακὴν ἐμπορείαν μετερχόμεναι. « Lusus est in ambiguo. Græca verba de navi et de meretrice explicari possunt. » Jac. Navis sive potius meretrix ut navis loquitur. — 2 ἐναυτολόγει Cod. a pr. m., σ per correctionem illato; ἐναυτολόγει (sic) apogr. Par. « Ναυτολόγει dominus navis vel mercator vectores quærens. Hic ad lenonem translatus, qui juvenes invitât in Veneris navigium. — 3 Καθεύ, scil. ἐξ ἐκείνου τοῦ κέρδους. Conf. ep. seq. v. 1. *Carinam compingere* ad obscænum sensum deflecti potest. Cod. λέσσει, superposito σ (« sed prope eraso, nam scriba λέσσω modo novit » Pauls.). Δεῦσση *curandi et prospiciendi* sensu accipe. — 5 ἑταιρείος (litteris ei superposito α, et in marg. ἑταιρείος) ἰμοὶ στόλος Cod., μὲν addidit Salmas. Στόλος non *classum* cum Reiskio, sed *apparatum et ornatum* verterim. — 6 κάθασα Jensius, quod non necessarium; neque λευκὰ κάρπασα scribam ab repetitum statim λεπτόν [Scripsit Both]. Φύκος *ambiguum : alga marina et fucus*. — 8. Hac imagine utebatur Julia Augusti filia : *Nunquam nisi navi plena tollo rectorem*, Macrob. Sat. II, 5. » Jac.

CDXVI. Lemma : εἰς ναῦν ὁμοίως καὶ αὐτὴν πόρνας μετάρουσαν τὴν σπαραρὰν ἐργασίαν. Ἰαμβικὸν τὸ μέτρον. In Plan. est ἀπλόν. Ex præcedente ep. expressum. — 2 Junge γινώσκην (τῆς) θεοῦ. — 4 εἰμὶ τὴν π. Cod., confusus litteris simillimis; γάρ Plan. — 5 οὐκ ἐπὶ Cod., in margine correctum. — 6 βασιτάων ξέναν Cod., alterum Plan. Recta distinctio debetur Jacobsio, qui addit : « Philippo obversatum esse dixeris hoc Anacreontis, VI, ep. 143, 4 : τὸν δ' ἰδὼντα Ἀστῶν καὶ ξένων γυμνασίῳ δέχομαι. » — 7 ὡς παρ' ἐπὶ Cod. et Plan.; ὁσόν τ' ἐπὶ Jacobsius, egregie. Sed in trimetris Philippi tanto numero, præter hunc, unum modo vidi comicum, XI, ep. 176, 3 : ἐστῶτα τῶνδε γυμνασίῳ ἐπίσκοπον. Tragicum modum severiorem ubique sequitur. Quare, nisi tam testatum esset τ, ut peperisse partem corruptelæ videatur, scripsissem : βασιτάω ξένων,

ὁσόν, perinde *hospitem, civem*. Quod ab aliis fortasse recipietur. In fine Cod. ἐρέσεται, arraso e extremo et superposito α. Apogr. Par. βυθὸ ἐρέσσεται sine μ'.

CDXVII. Lemma : εἰς τὸν κύνα Μίδου διψήσαντα καὶ διὰ τοῦτο ἀπαλλάξαντα. Ad fontem sub terra latentem perit, sic ultis Nymphis tot cervos occisos. — 5 πίπτεν δ' Cod. Qui deinde cum Plan. : αἱ δ' ἐβλύσαν παρὰ νύμφαι. Brunckius aut Salmasius εἰτ' ἐβλύσεν ἡ ἄρα N. Jacobs. ἡ δ' (scil. ἡ πίδαξ) ἐβλύσεν ἡ ἄρα N. Quod præferendum correctioni Heckerianæ p. 241 : αἱ δ' ἐβλύσατ', ἡ ἄρα, Νύμφαι. — 6 κταμένωι Cod. et Plan., corr. Stephanus.

CDXVIII. Lemma : εἰς μύλην ὅτι τὸ παλαιὸν γυναῖκες ἡλέτρεον πρὶν τὴν ἐξ ὕδατος τέχνην φανῆναι, ὥς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα. « Apogr. εἰς μύλαιον, et Chardo Roch., qui Misc. t. I, p. 397, id epigramma edidit et gallice reddidit. Compendium obscurum in Jacobsiana potest ducere [ducit] ad nomen μύλην. Μύλην in Memor. Acad. Inscr. t. II, p. 295, quo loco Boivin. oratione prosa gallica ac latinis versibus Antipatri carmen expressit. » B. Poeta celebrat inventionem rotarum in molis aquariis, otium nuncios mulieribus quæ manibus molam versabant, ταῖς ἡλετρίσιν. — 2 προλέγει Cod., corr. Salmas. « Vide Miscell. Lips. Nova t. IV, p. 95. — 3 χορῶν Cod. Quod mutant certatim viri docti in χειρῶν. Illud tamen servavi, quod non esset prorsus absonum. » B. Sed Νύμφαι sunt ipsa *aqua*, ut ep. 406, 3, et alibi, et χειρῶν postulat sententia. Litterarum ο et ε permutatione in nostro Codice nihil frequentius. — 4 ἀλόμεναι (sic, et altero λ superposito) προχίην Cod. — 5 δινεῦσιν Cod., corr. Salmas. — 6 στρωφᾷ πσίρων Cod.; στρωφῇ Νισυρίων palmaria correctione Heckerus I, p. 327; vide ad ep. 21, 5. Qui de voce κοῖλα dubitat; quod aut de intervallo inter duos molares et velut cavitate accipi poterit, quam molendum frumentum pertransit, aut de superiore, qui totus cernitur, molari perforato.

CDXIX. Lemma : εἰς τὸν σεβαστὸν Καίσαρα τὸν Αὐγουστον. Θαυμαστόν. « Gallice vertit Larcher, ad Charit. t. II, p. 252. » B. Recte sententiam carminis indicat Jac. : « Gloria Augustum sequitur quocumque ierit; id quod Pyrenæi testantur fontes : nam quibus ne lignatores quidem ibi habitantes uti solebant, ad hos post Augustum utriusque continentis incolæ accedent. » Heckerus I, p. 328 « poetam dixisse putat Augustum locos ægrotorum medicinam morbis et vulneribus quærentium adventu *nobiles æque atque ignobiles in parem nobilitatis gradum efferre et evehere*, nobilissimum recessum Hercynæum sive antrum Trophonii ad flumen Hercynam, ignobilissimum Σολόεντα promontorium Libyæ, » etc., docte adstruens inane somnium. — 1 ὀρκυαῖον Cod., Ὀρκ. Jacobs., ἔρκυαῖον Brunckius, quod necessarium videtur, quum alterius formæ de *Hercynia* silva tenuissima sint vestigia. Corruptum vulgo u productum habetur in Ἐρκυαῖος, sed adjectivi in — αἰος nullum usquam exemplum video, quod ab Ἐρκυαῖα vel Ἐρκυννα sola recte descendit, ut volebat Heckerus : at confusa fuisse a Crinagora adjectiva Ἐρκύνιος et Ἐρκυναιος; crediderim facilius quam Trophonii antrum hic memorari. Septentrionalibus montium jugis opponit promontorium ultimi occidentis, terminum navigationis in Oceano Atlantico. — 2 ἔλθῃ Cod., corr. Dorvillius. Est in hoc versu velut epexegesis Σολόεντος; non vulgo noti. Hecker. scribebat γ ἡς Λιθύων κράσπεδον ἐσπερίων. — 4. Intelligi Aquas Augustas sive TARBELLAS, hodie *Dax*, putat Geislius p. 4. Κυρῆνη; corregebat Pauwius, cujus miram explicationem habes ap.

Jac. t. XII, p. 482. — 6. De utroque continente jam sæpius monitum.

CDXX. Lemma : εἰς ἔρῳντα πρὸς Κλεόμφοτον. « Imo Τηλέμφοτον. Gallicis redditum versibus a Longopetræo ad Theocrit. p. 445. » B. Præterea εἰς Ἐρωτα scribendum. — 1 τηλέμφ. Cod., non τελ. — 2. Πῦρ ἀπνεὲς omnes explicant *vehementer spirans*, epitatico α, sine exemplo. Esse puto ignem urentem ἀνευ πνεύματος, quem ventus non excitat et alit, quippe intestinum. — 3 « καϊάνιος Cod.; ad oram correctum παιώνιος. » Salm. Alia legit vel voluit Grotius. — 4. « Proprie Venus e spuma maris, Saturni sanguine imbuti, nata esse dicitur (Hesiod. Theog. 188) ; sed conjunctus cum matre Amor seu Cupido etiam ipse cogitatur mari oriundus. » Both.

CDXXI. Lemma : εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους· ὅτι ἐκπαλαί ἦσαν ἐρημικοὶ διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν. « Illustravit in Miscell. Lips. Novis t. IV, p. 98, I. C. S., id est Jo. Conr. Schwarzius, cujus nomen inde assequor, quod allegat auctor Commentarios suos Linguae Græcæ N. T. et librum suum De plagio literario, quos esse scriptos a Schwarzio constat. Vir ille d. quædam ab Jensio edita epigrammata sibi sumsit illustranda, plerumque operam prorsus ludens et absurda proferens interpretationum ac correctionum commenta. » B. — 3. Siphnus cycias, Pholegandros sporas, valde contemptæ inter insulas. — 4. « Ἀγλατῆν. *Nitentes Cyclades et fulgentes* sunt ap. Horat. Carm. I, od. 14, 20, et III, od. 28, 14, ob pristinam beatitudinem, non, quod multi existimant, ob marmoris in nonnullis earum reperti splendorem. — 5. Ἐνα τρόπον, i. e. τὴν αὐτὴν τὴν, quam δαίμονα vocat v. 6. Ἐξίδαζε, præverat exemplo, tanquam chorum in illa tragedia ducens. Λευκὴ, i. e. λαμπρά, de secunda insulæ fortuna, ut Latini dicunt suum *candidus*. » Jac. Κλεινὴ corregebat Reiskius, Heringa ἦ ποτε. Legebatur ἡ τότε, quod Boiss. et Both. servarunt. — 6. « Schwartzius passive explicans ἀρξάμενη, interpretatur a deserto deo recta. Putaverim ἀρξ. nativam hic habere significationem, et *solitariam auspiciata fortunam* verterim. » Boiss. ad Tietz. Alleg. p. 91.

CDXXII. Lemma : παρὰ γυναικὸς Φιλίνης πρὸς τὸν ἄνδρα Διογένην. — 2 πείσεις Plan. — 3 εἰς ἑταίρην Cod. — 4 Διογένη Plan. — 5. Μῆνις. « Poeta de ira defunctæ tanquam de dæmone quodam aut Erinye loquitur, cui thalami ruinam tribuit. Δεινὴ γάρ, ut ait Æschylus Choeph. 224, ἐν βροτοῖσι κἄν θεός... τοῦ προστροπαίου Μῆνις. Similis casus narratur VII, ep. 298. » Jac. Perperam μῆνιν accipiebat Grotius.

CDXXIII. Lemma : εἰς Σάρδεες τὴν πόλιν, διὰ τὴν προτέραν εὐδαίμονιαν πρὸς τὴν νῦν ἐρήμωσιν. « In Sardes terræ motu eversas. Clades illa, qua duodecim celebres Asiæ urbes afflictæ et collapsæ traduntur, commemoratur ap. Tacit. Ann. II, 47, qui *asperitatem in Sardinian luem plurimum in eosdem misericordiæ traxisse* ait. Ad eandem eversionem spectant hæc in Orac. Sibyll. V, 606 : At αἱ, Σάρδεες, αἱ αἱ καὶ πολυήρατε Τράλλεις... ὡς ἀπολείσθαι Σεισμοῖς. » Jac. — 2 αἱ βασ. Cod., αἱ sec. Salm., ut Jac.; ἁ βασ. Plan. ἐν * αἰσίδι Cod. Argute dictum : *quæ in Asia* (Romanorum sensu dicta) *regi alterius Persidis instar erat*, aufert Hermannus scribendo τύσαι. — 3 κρυσῶ, literæ v superposito οι, Cod.; Κροίσω Plan. « Apogr. Par. κροίσω. Schol. Plan. : πολὺ γὰρ πλῆθος λίθων πολυτιμῶν ἐν αὐτῷ. Non facile intelligitur quid scholiastes intellexerit, ni legerit κρυσῶ. » B. Quod scripsit Salmas. Bene observat Jac. hyperbolæ quæ est in ἐκλυθώσασθε, origi-

nem dedisselateres (πλίνθους) aureos quos Cræsus Delphos misit, Herodot. I, 50. — 5 νῦν δὲ Cod. et Plan., ὅη certatim Heck., Herm., Unger. Beitr. p. 37; νῦν δὲ τόσα Græfius; νῦν δ' ὅλοαι Meinek. p. 192. — 6 ἄχανους Plan.; ἀχνοῦς Cod., quod subtiliter defendere studet Jac. « Nonne oxymoron agnoscendum in verbis ἐς θυθὸν ἤριπετε ἐκ γέσματος? Conf. Kayser. ad Philostr. V. Soph. p. 198. » Unger. — 7 Βούρα καὶ εἰς ἑλικὴν κεκλωσμένα (sic, non κεκλασµ.; κεκλωσμένη ap. Salm.) Cod. et Plan. in vett. edd., κεκλωσμένα Ascens. et Steph. « Ubi hoc scholium : τωτέστι, ταῦτὸ τοῖς Βούροις καὶ ἑλικῇ παθοῦσα· κατακλύσθητι γὰρ ἑλικὴ καὶ τὰ Βούρα, πόλεις οὖσαι τῆς Πελοποννήσου, κατ' ὄν Πανστανίας ἐν τοῖς Ἀγαθικοῖς καὶ ἐν τοῖς περὶ Αἰγίου (VII, c. 25, 5). De utriusque urbis excidio vide Longopetr. ad Theocr. p. 63, ubi et epigrammatis Bionoris meminit Fabricius ad Orhos. III, 3; mea ad Philostr. p. 636, ad Plan. Metam. p. 670. » B. Qui « ex una et altera virorum dd. conjectura proficiens » in textu posuit Βούρα καὶ ἑλικὴν κεκλωσμένα (lapso haud dubie calamo) vertens : *Bura ac pariter Helice submersæ fuerunt*. Mihi omnibus præferendum videtur quod olim proposuit Jacobs (Anal. t. IX, p. 13), postea in alia abiens ne memoravit quidem :

Βούρ', Αἰγείρ', ἑλικῇ κεκλωσμέναι,

præeunte poeta antiquo apud Philonem t. II. p. 514 : κατὰ Πελοπόννησόν φασι τρεῖς πόλεις,

Αἰγείραν Βούραν τε καὶ ὕψηλὴν ἑλικεῖαν,

εὐδαίμονας τὸ πάλαι γενομένας, πολλῇ τοῦ πελάγους ἐπικλύσθησι φορῇ. Hoc in latinis certe posui. Non absurde Heckerus in primis Commentationibus p. 328 :

ἐς θυθὸν ἐξ ἄχανους χάσματος ἤριπετε
Βούρα καὶ εἰς ἑλικὴν κεκλωσμένον,

sive Βούραν καὶ ἑλικὴν, voraginem Buris et Helicæ maritimis urbibus destinatam, si κεκλωσθαι ita posset strui. In alteris « certam » (ait) conjecturam profert : Βούρα ἴσαι ἑλικῇ κεκλωσμένην, quod minime refert spiritum huius carminis. Meinek. Βούρα μὲν εἰς ἑλικῇ κεκλωσμέναι, schemate alcmæneo. Jacobsius : Βούρα καὶ θησ' (καθῆσαι) ἑλικῇ κεκλωσμένα (duali), aut Βούρα σὺ καὶ θησ' (κεῖσαι) ἑλ. τε κεκλ., de numero verbi citans Davill. ad Charit. p. 487 seq. — 8 ἐν θυθίαις Cod. et Plan., corr. Brunck. Dativus ἐμδυθίαις pendet ab ἐν τέλος, i. e. εἰς τὸ αὐτὸ ταῦταις ταῖς ἐν θυθὶ πόλεσι τέλος. Both. ἐμδυθίαις.

CDXXIV. Lemma : Δουρίδος τοῦ ἑλαίτου εἰς τὸν κατακλυσμὸν τῆς Ἐφέσου. Quibus, ubi iterum ponitur epigr. post ep. 429, additur : ὃν ἔκαθεν ἐπὶ Αὐσιμάχου τοῦ βασιλέως, ἐνὸς τῶν διαδόχων. Et supra scriptum : ἑλατῆ; καὶ ἑλατῆ; διαφέρει· ἡ μὲν γὰρ Ἀσίας πόλις, ἡ δὲ Εὐρώπης. Οὗτος Πορφύριος· ὁ Δουρίδης ἑλατῆ; ἦν ἀπὸ τῆς πόλεως ἑλατῆ; ὅθεν καὶ κόλπος δ' ἑλαιατικός (ἐλαίτικος ap. Salm.) ὀνομάζεται. Et in nova pag. : εἰς τὴν καλὴν καὶ τριποθητὸν Ἐφeson θαυμαστόν. — 2. « Schol. W. : ἐπὶ Αὐσιμάχου χειμῶνος γενομένου Ἐφεσος κατακλύσθη, ὥς φησι Στέφανος, voce Ἐφεσος, quo loco epigramma integrum recitat. » B. Quo facto Lysimachus cives illius calamitatis superstitēs sedes commutare novamque urbem ad mare condere coegit. Vid. Strab. XIV, p. 640; Pausan. I, 9; VII, 3. Jac. — 4 μακρῶν Salmasius; sed μακάρων etiam Steph. Byz. — 5 ποτὶ δὲ Bothius ap. Jac.; ἐτρεπον Cod. bis et Plan., alterum Steph. B.; ἄμμα Plan. — 6. « Schol. W. : Ἡρώδοτος (I, 142) Ἀνδίας αὐτὴν, ὃ δὲ Στέφανος τῆς Ἰωνίας φησὶν ἐπικα-

νεστέτην. — 8. Πενταμένοι: Idem : πλατέως ρέουσιν. » B. Quippe extra ripas effusis. Jac. comparat πενταμένον πέλαγος Arati v. 288.

CDXXV. Lemma : εἰς τὴν κατάπτωσιν Βηρυτοῦ ὑπὸ σεισμών. Boiss. σεισμοῦ, qui addit ἐπὶ τῇ κατακαύσει Βηρυτοῦ. Ita vult versus 3. « Schol. W. ad Β α ρ β ο υ κ ἄ λ ο υ : ἐθνικὸν ἱστονόμεν. Βαρβουκάλῃ γὰρ πόλις ἐντός: Ἰδμερὸς τοῦ ποταμοῦ, Πολυβίου (III, 14, 1) καὶ Στεφάνου μαρτυροῦντων. Sed Ἀρβουκάλῃ ab eis scriptoribus nominatur, non Βαρβουκάλῃ. De Beryto idem Schol. : Στέφανος: Βερίαν αὐτὴν καλεῖ: ἔστι δὲ πόλις Μακεδονίας: ἐκείνου ἀνέγνωθι. Non de Beræa Macedoniæ nunc agitur, nec de Beræa Syriæ, sed de Beryto, quæ quidem et Beræa dicta fuit, monstrante id ex Nonni Dionysiæcis Mignotto Memor. Acad. Inscr. t. XXXIV, p. 259, quo loco Beryti tradit historiam, et ipso poeta in epigr. seq., v. 4. Berytum fuisse olim studii juris florentissimam ostendunt interpretes ad Zachar. Mityl. n. 8, p. 325 meæ edit. » B. — 2 legebatur κείμαι ἢ παναποτομάτα, correxit Boiss. ad Choricium p. 215 : « Vox silet post κείμαι: tunc erumpit ejulatio ἢ παναποτομάτα! Sic tollitur hiatus, tollitur et debilis epithetorum acervus, τλάμων ἀπολις παναποτομάτα. » Jac. in nott. mss. : « Axtius in programme a. 1835 proposuit ἄμμηαι κείμαι: Ἐννεάταις νεκροῖς, ut vitetur hiatus in pentametro. » Male. — 5 στοναχῆστες Brunck. — 6 βρυύτω Cod. Deinde omnes δάκρυα καὶ φθιμένα, quod sententiam non ferre intellexit Heckerus, corrigens vel δάκρυα καὶ φθιμένοις vel quod posui. O. Schneiderus δάκρυα καπφθιμένα, oblitus ætatem poetæ.

CDXXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ ὁμοίως, εὐαυτοῦ (διὰ τὸ Boiss.) ὑπὸ σεισμοῦ καταπεσέν ἔως ἐδάφους. — 1 πολυήχοος Cod. et Boiss.; πολυήχος vulgo. « Alibi Neptunus fertur Beryti deus tutelaris. Fortasse ad celebratam urbis pulchritudinem respicitur. » Jac. Non improbabiliter Bothius : « Beræ illa fuit filia Veneris et Adonidis, a Neptuno primum expellita, deinde Baccho nupta. Inde tutela urbis matri heroinæ delata. » — 2. Εἰδώλων, umbrarum, mortuorum. Post hoc distichon spatium relictum in Codice. — 3. « Hinc novum epigramma cum lemmate τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ orditur Planudes, et in apogr. Par. primum vocabulum Τύμβος: majore characterē pictum fuit, quod nusquam in eo codice fit nisi in carminum initio. » B. — 4. Βερόης, v. Boiss. ad ep. 425, initio. — 5 γράψασθ' Plan. — 6 βήρυτος Cod.

CDXXVII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό: διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἡ Βηρυτὶς: ἀοικος ἔμεινεν ἔως νῦν. — 1, 2. « Portum habebat eximium Berytus, arte munitum, et mercaturam exercebat vestium sericarum, quarum fabricas valde illustres habebat. — 4 δουπήσεις κώπην Cod. Scripsi κώπη, id est σὺν δούπῳ κώπης εἰς ἄλλην πλευρῇ πόλιν. » Jac. Plan. δουπήσει κώπη, quod Boiss. revocabat.

CDXXVIII. Lemma : εἰς τὴν κατάπτωσιν τῶν Βεσῶν. « Bessi sunt Thraciæ populi, de quibus v. interpr. ad Sueton. Aug. c. 3; Harduin. ad Plin. IV, 11. Gallice vertit Boivin. in Memor. Acad. Inscr. t. II, p. 288. Poema loquitur. » B. Missum Lucio Calpurnio Pisoni, Thracum victori a. U. 743, sicuti aliud VI, ep. 335, observavit Reiskius. — 2. Mater siue metropolis Macedoniæ recte dicitur Thessalonica, quod Cassander ejus conditor τὰ πέραν πόλιν μετατόκισεν εἰς αὐτήν (Strabo). — 3, 4. Apparet hoc epigramma velut epistolum missum fuisse Pisoni cum epico poemate de rebus in illo bello gestis. — 6. Quis tam occupatus est, ut Musis aurem non præbeat?

CDXXIX. Lemma : εἰς τὸν ἐν Ναυπλίῳ (compendio Cod.) σκοπὸν. « Apogr. ἐναύπλιον. Forsan ἐκ Ναυπλίου. » B. « In puellam Aristo, quæ Nauplium face Græcorum naves perdentem egregie cecinerat. Nauplii autem fabulam [de qua v. ep. 289, et not.] mimorum illius temporis argumentum fuisse apparet ex Sueton. Neron. c. 39. Crinagoras imitatus est Dioscoridis epigramma, V, n. 138. » Jac. Nimirum in extremo versu 1 Codex ἀρίστως: (sic), quod ab editoribus Ἀρίστως scriptum. At puellam prodidisse in pantomimo et cecinisse Nauplium incredibile esse docte et eleganter demonstrat Geistius p. 9 seqq., et Ἀρίστως scribit, quo nomine saltator sub Nerone a Lucillio ridetur XI, ep. 253, « fortasse idem, tum senex. Jam a mimo poetam tantum in modum incensum fuisse amore ne mireris, cogita Mæcenatem effusum in amorem Bathylli (Tacit. Ann. I, 54), juvenes nobilissimos mancipia pantomimorum (Senec. Epist. 47) et multa in παιδικῇ Μούσῃ, velut ep. 193 et 233. De vocibus ἄδειν, canere, et μολπῇ altior quæstio restat, an de saltatione ad cantum chori peracta aliquando dictæ fuerint; an circa initia illius imperatoris artis (quod non probabile) verba et cantus prorsus exclusa fuerint a partibus pantomimi. » Quo auctore Ἀρίστως recepimus. — 3 ὑπὲρ νόκτα ταφρσίη: Codex. Quibus Geistius hæc admovit Bassi, ep. 289, 3 : πυρὸς ὅτε ψεύστα: χθονίης θνοφερώτερα νυκτὸς ἤψε σέλα, et corrigiτ νόκτα δ' ὑπὲρ ψεύστης ὁ Καρ. etc., quæ non sunt hujus loci. Verissime legitur ὑπὸ νόκτα, αὐτὴ Καρ. ἀπὸ πέτρης: positum: sub nocte exortus a Caph. petra. Quod munitur Propertii versu (IV, el. 1, 115), a Jac. cit. :

Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes.

Sequitur in Codice repetitum epigr. Duridis paullo ante exhibitum n. 424.

CDXXX. Lemma : εἰς πρόβατον τριτόχον. Καὶ νῦν εἰσι τοιαῦτα πρόβατα οὐκ ἐν Ἀρμενίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Σκυθίᾳ. In fine marg. : θαυμαστόν. « Musmones describi existimat Belin de Ballu ad Oppian. Cynege. II, 377, quem vide p. 292 seq. Carmen ad Armeniacum Tiberii expeditionem (conf. Plan. ep. 61) refert Schneiderus, quem v. ad Oppian. Cynege. p. 361. » Jac. — 1. « Ἀγαθήκη. Est in Armenia circa montem Ararat et Araxem vicus Agorrihi. Hinc forsitan epitheton repetendum. » B. Deinde Cod. ἐντός ἀράξω, quod plurimis modis correctum est : ἐνθα γ' Pierson. et Boiss.; ἐνθα τ' O. Schneider.; οὐ (vel ἡ) τό γ' Jacobs., quod poterat certe in ἐντός abire; οὐ μέγ' Ἀρ. Piccolos p. 54. Geistius p. 34, quum Ἀγάβρα urbs in Susiana, non in Armenia memoretur, conj. τῆς θίος γενεῆς. Ἰν' ἀγαθῆς ἐντός Ἀράξω, siue γενεῆς ἐν, Ἰν' ἀφριόεντος Ἀράξω. — 3 χεῖται (sic) δ' οὐ μῆλοι: ἀτε ποῦ μαλακοῖ: ἐπὶ μαλλοῖς Cod.; χαῖται δ' οὐ μῆλων ἀτε που Salmas. et Brunck., sed χαῖται μῆλων non dicuntur. Quas O. Schneiderus intellexit hic opponi propriis ovium μαλλοῖς et locum mutatione vix ulla restituit : χαῖται δ', οὐ μῆλοι: ἀτε που μαλακοῖ ἐπὶ (ἐπαισιν) μαλλοῖς, Ψεῖναι δ', etc. Quæ et poetice et perspicue dicta sunt. Postpositum ἀτε, ut in pindariο ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἀτε νυκτὶ διατρέπεται. Boiss. : « Sumpto μῆλων a Salmasio et που mutato in κοῦ, videbatur versus non inepte correctus : χαῖται δ' οὐ μῆλων ἀτε κοῦ μαλακοῖς ἐπὶ μαλλοῖς. » Jacobs. in nott. mss. : « Fort. δ' οὐ μῆλ' οἷα τρέφει. » Multa prætereo. Ceterum alibi quoque memorantur oves quarum vestis pilo prior quam lanæ. — 3 τριτόκει Hermannus. — 8 γέαι: Cod.; γύαι O. Schneiderus et Boiss., qui hæc annotat : « Pro γέαι forsân γύαι. Gregor. Naz. t. II, p. 32 : οὐ γῆς πυροφόρου γύαι καὶ ἄλστα καλὰ. Codex 993 πυροφόρου γύαι.

Scribendum videtur γύαι. Est tamen dubitandi locus de feminina forma γύα. » Apud Atticos quidem.

CDXXXI. Lemma Plan. : εἰς κλέπτην δειλὸν εὐρόντα ἕξος γρυσὺν. — ἀνέρα. Cod.

CDXXXII. Lemma : εἰς Θύρσιν τὸν αἰπόλον δαυρόμενον αἶγα ἦν λύκος κατέρραγεν. Et paullo post : οὗτος ὁ Θεόκριτος ὁ τὰ Βουκολικά γράψας. Ap. Ahrens. p. 169 inter *dubia*. — 1 ᾧ Cod., non ὦ. Qui τί τοι πλ. etiam in margine. Vulgo τί τὸ πλ. — 2 διγλήνους vulgo. — 5 κλαγγεῦντι vulgo; καλεῦντι Cod. vitiose; λακεῦντι Heckerus, quod verum putat Meinek. coll. Hymn. Hom. in Merc. 143 : οὐδὲ κύνες λελάκοντο. Vulgo τί τὸ πλ. Cod. τήνας. — 6 ὁστιον Cod. et recentes libri ap. Ah., qui ὁστιον. Legebatur ὁστέον. Vulgo λείπεται οἰχομένης. » De negatione in primo membro supplenda v. Stanl. ad Æsch. Ag. 541=515, Hermann. ad Hecub. 371. » B.

Sequuntur in Codice versus 7-12 epigrammatis 437, tum spatio relicto ejusdem versus 13-18 cum novo lem-mate.

CDXXXIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Θεοκρίτου παίγιον εἰς Ἀφρὴν τοῦ αὐτοῦ (sic). Δωρεῖα ὥσπερ καὶ τὰ Βουκολικά· ὁ αὐτὸς γὰρ κάκεινα ἔγραψεν. Ap. Ahrens. ibid. inter *dubia*. Et est haud dubie imitatoris. — 1 λῆ; π. τὰν μοισῶν Cod.; τὰν Νυμφῶν vulgo, « quod ipse tuetur Theocritus I, 12. » Meinek. — 2 κήρῳ et ἀειρόμενος Cod., « cui simile præsentis participium in ep. 338, 4, item Theocriti. » Mein. Tenet Bothius. — 3 ταξέυμαι et βουκόλος (superposito ω) Cod. In line apogr. Par. ἀυσεῖ pro ἀισεῖ. Vulgo ἀμμιγα θελεῖ. Alterum ap. Theocr. VII, 72. — 4 κρηδίζω Cod. « Audacissime autem κρηδίζον πνεῦμα dictum est de flame syringis cera junctæ, quod vix in dithyrambico poeta ferendum. Scribam κρηροχρύτω coll. Castorione ap. Athen. X, p. 454, F : κρηρόντων μελιγμ' ἱεῖς. carmen e cerata fistula fustum. » Mein. Quod vix melius; et in artificiaro (si sic loqui licet) versamur, non in poeta, qui «iam λασιαύγεος ἀντροῦ διῶιτ, quam jure Hermannus vocavit « prodigiosam (*abentheuerliche*) metaphoram ». Meinek. non tetigit. — 5 ἐγγύθεν ἀντροῦ Cod., quod post ἐγγύς ferri non potest; ἐνδοθεν Hermannus et O. Schneiderus, qui : « Sic ἐνδοθεν post Homerum (ut II. Z. 247) ipse dicit Theocritus XXVII, 48. » Vulgo λασίας δρυός; ἀντροῦ ὀπισθεν. Meinek. λασιαύγεος ἀντροῦ ὀπισθεν. Heckerus λ. ἐκχυτον ἀντροῦ, coll. V, ep. 275, I, Plan. ep. 229, I, item de Pane dormiente. — 6 πάντα et ὀρανίσμοι; Cod. In quo huic epigr. adjunguntur versus 3—6 epigrammatis VI, n. 340.

CDXXXIV. Lemma : εἰς ἐκντὸν, ὅτι Θεόκριτος Συρακώσιος ἦν. *Artemidoro grammatico* (vide ep. 205) tribuitur in edit. Ald. Theocriti, de qua re accuratiora vide ap. Ahrensium p. 171, in cujus libris recentibus unus inscribit : ὦ, ἀπὸ Θεοκρίτου. Codici Theocriteorum genuinorum præfixum, « fortasse ipsius poetæ ibi delineatæ imagini subscriptum » fuisse exponit Heckerus I, p. 193 seq., comparans similia. Conf. etiam Benndorf. p. 31 seq. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 51. » B. — 1 τὰδ' ἔργ. Toupius; τὰδε γράψα vel γράψας vulgo; τὰδ' ἔγραψα Cod., quod revocat Boiss. — 2 Συρακωσίων vulgo. — 3 Φιλίνης vulgo. — 4 ὀδνεῖν οὕτιν' ἐρελ-χυσάμην vulgo, οὐποτ' ap. Calliærg., quod, nisi errori de-beatur, οὐ ποτεφελχυσάμην ostendere annotat Meinek. « Laudatur hic diligenter grammatici, qui Theocritea illa recensuit et edidit. » Heck.

CDXXXV. Lemma : εἰς τραπέζιτην Κάικον, διασφαικόν, ἢ μᾶλλον τωδαστικόν. (Immo est ἐγκωμιαστικόν. Boiss.) Et paullo post : ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα ἐν Συρακούσαις ἔγραψαν. In Plan. tribuitur *Leonidæ Tarentino*, cum hoc scholio Wech. : Θεοκρίτου ἐπίγραμμα, ὡς εὔρηται ἐν τινι ἀρχαιοτάτῳ ἀντιγράφῳ Παύλου τοῦ Βουκάρου ἐν Πατα-δίῳ. « Vide Chardon. Roch. Miscell. t. I, p. 284. » B. Inter *dubia* Ah. p. 170. Caicus loquitur, cujus mensa inscriptum fuit. — 2 * ἀνελες (cum corruptelæ indicio super ε;) et ἀρχομένης Cod., recte Plan. : ἐλχομένη; duo libri recc. « Hinc illa trapezitarum descriptio ap. Alben. VII, p. 503, F : εἰσθῆσαι δονεῖν ψήρου; αἰθωνι λογιζομῶ. » Jac. — 3. Πρόξασιν, depositi non statim restituendi. — 4. In Codice coheret cum hoc epigrammate sequens 436, nec spatio relicto, nec lem-mate appposito.

CDXXXVI. « Sensus et argumentum obscurum. » Jac. In monumento aliquo lectam fuisse inscriptionem manifestum est, fortasse Syracusano, ut adscripta initio epigrammatis præcedentis et cum hoc coherentis a glossatore, ob Theocritea, temere in pluralem mutata videri possint, quum fuerit : τοῦτο (ep. 436) ἐν Συρακούσαις ἔγραψεν. Non recte Heckerus I, p. 91. — 1 τῷ πῶλλον; et τὰνθήματα ταῦτα, Cod., quod Jac. et Boiss. deleverunt, perperam tuetur Hecker. Qui malit τὰγλάμματα (jam versu nullo) et « inscriptum fuisse putat basi, in qua collocata fuerint statuæ ad minimum decem, Apollinis ut videtur, in templo olim dedicatæ. » Quæ ipso carmine sunt αἰν-γματωδέστερα. Nimirum (quod verbo jam significaverat Jacobs.) vetera donaria in novis basibus posita fuerant, per quas poeta non absurde indicat ipsorum donariorum variam antiquitatem. — 4 ἡδ' Codex; ἦν Jacobs., qua emendatione nihil certius. — 5. Νιν, scil. αὐτῆς (τῆς βά-σει;), pendens ab ἐξέη; *tantum enim tempus eas*, i. e. earum ætatem, *excessit* et superavit. Nam « in line deest unus versus, in quo χρόνος; lectum fuit. » Heck. Sed ob hanc stropharum rationem primus versus non iambicus, sed hexameter dactylicus fuisse videatur. « Forsan, το-σοῖσδε γὰρ νιν ἐξέηθι μετρούμενη. Sed satius non tentare tam obscurum carmen. » B.

CDXXXVII. Lemma hic : εἰς φάλητα παίγιον. Ad v. 7. εἰς ἀμπέλον ἀναδενδράζα (sic Boiss. ex apogr. Par.; Col. ἀμπέλονα δενδράζα) καὶ αἰσος. Ad v. 13 : εὐχὴ εἰς Πρίπιν ἐπὶ ἐρωτικῇ ὑποθέσει διὰ τοῦς Ἀφρηνδὸς ἔρωτας· ὡς ἀπὸ τοῦ Πανός. Ad v. 17 in nova pag. : παίγιον εἰς Ἀφρην. In marg. v. 18 : σακρὸν καὶ μυσαρὸν. « Quum per partes librarius secuisset epigramma, unicuique parti datum fuit lemma, nec id quod conveniret multum. » B. Nimirum sex priores versus hic leguntur, reliqui ut duo epigrammata supra post ep. 432. In Plan. versus 7-12 modo exstant, ut ἀδελφον. Editiones Theocriti etiam antiquissimæ carmen integrum exhibent. Inter *dubia* Ahrens. p. 171. Amator Daphnidis rogat caprarium ut antrum Priapi, quod pulchre describitur, intret et sacrificium ibi peragat. — 1 ὅν-ται ἔρ. Meinek.; τόθι καὶ ἔρ. Cod.; τῶς αἰ vulgo. — 2 εὐρήσεις Cod. — 3. « Τρισκέλι; olim intellexi de cruribus statuæ et mentula, quæ ipsa ad crassitudinem cruris for-mata tertium esse crur videretur. [Sic et Brodæus.] Sed v. meam n. ad Theocr. ep. 4 edit. sec. » B. Ubi non posuit quæ sibi proposuerat. Meinek. : « Priapi signa e recto stipite rudique artificio edolata fuisse constat, ut deus ἄπου; et μονοτόρθον; dictum sit X, ep. 8, et VI, ep. 22. Itaque hic τρισκέλι; nihil differre arbitror a περισσε-λῆς, *prædurus*. » — 4 παιδογόνοι ... Κύπριδος; Valckenar. — 5 ἔρχος δ' εὐδ' ἱερὸν Cod.; σκῆδ; vel κῆπος δ' εὐ ἱερὸς vulgo et libri recentes; κῆπος; δὲ σκιερός; ed. Iunt., unde Jac. ἔρχος; δὲ σκιερόν, Boiss. δ' εὐ ἱερὸν, Toupius δ' εὐτέρων,

quod dedi. Meinek. δὲ σφ' ἱερόν. Qui addit : « Loci amœnissimi descriptionem perelegant imitatione expressit Alciphron Epist. fragm. 6, p. 80. » Idem ἀενάων. — δ. « Sensus postulat ὑπὸ σπιδάδων. » Hermann. — 11 ζουθαί (sic) δ' ἀρδονίδες Cod., corr. Meinek. Jacobs. in nott. mss. : « Sed cur non ξουθαί δ' ἀρδονίδες? Vide supra ep. 373, 4 : ζουθαί λαλῦντα (τέττιγα). » In fine Cod. et ceteri ἀντισχεῦσι, alterum (ut v. 10) Ahrens. et Meinek., auctore Scaligero. — 13 τῆναι Cod. altero loco. — 14 ἀποστέρει vulgo, quod necessarium est. Conf. Id. XIV, 50 : καὶ μὲν ἀποστέρειμαι, τὰ πάντα κεν ἐς δέον ἔρποι. — 15 ἐπιρρέζειν vulgo; ἀπορρέζειν Meinek. Conf. Jac. p. 566. In fine Cod. et apogr. ἀνανεύσι, unde Boiss. ἀναεύη. Vulgo ἀνανεύση. Id est : si a pueri amore me liberare noluerit. Contrario sensu minus argute Valckenarius ἦν δ' ἐπινεύση. Ahrens. ἦν δ' ἀρα νεύση, ut duo recentes libri. — 16 τρισσοῦν vulgo. — 17 τάρνα Cod.; ἀρνα δ' ὅν τσχω Both. — 18 σακίτῶν (duplici acc.) Cod.; ἀοὶ vel ἀοί vulgo. — Versus 7-12 bis vertit Grotius, semel ita redditis versibus 9, 10 :

At circum tremulis mulcentes cantibus auras
Ingeminant merulae murmura, veris aevs.

CDXXXVIII. Lemma : εἰς μύρμηκας διαπλεύσαντας ὕδωρ μετὰ ἀρύρων ἐνεκα τοῦ φαγεῖν μέλι. — 1. « Βωλοτόμοι. Sic Apollonius Rh. IV, 1453 : γειοτόμοι μύρμηκες, loco inde firmando. In fine Codex ἦνίκα τῆνδε [quo referri videtur quod in marg. scriptum : σφάλμα]. Recepi Jacobsii correctionem ἦνίκα ἔτενδον. Planudeum ἦνίκα ἔσῶλων, quod et profectum e conjectura videtur, placuit magis doctiss. Thesauri Didotiani editori, quem vide sub Γειοτόμος. » B. Illud etiam Lennepio probatum p. 229, et Bothio. Sed posui ἔτενδε, ut Jac. in nott. mss. et Delectu : « nam accommodatur non raro verbi numerus numero appositionis, ut propioris. » Hesychius : τένδει ἑσθίει; ἢ λιγνέει. Hesiod. Op. 524. — 2. Male nonnulli Σηνοδόκου, ut n. pr. Salmas. enotavit σημνοδόκου et hic posuit σφάλμα. — 3. κροσσὸν Cod. et Plan. — 5 νέας ἀχυρτίδας Cod., manco versu; νέας κόψας ἀχυρτίδας Plan., villosa mensura; κάρρας Brunkius; ἀχυρτίδας Schneiderus. « Festucas aridas, paleas ex agro, ut videtur, et hinc νέας, afferebant, ut senis consilium vanum redderent : hanc enim vim habet praepositio in ἀντιφέροντες. » Jac. in Del. p. 406, ubi νέας κάρρ. Nescio tamen annon rectius in Palat. κάρρ. ἀχ. pro appositione sit substantivi νέας, naves, ut Brunk. explicaverat. Hanc distinctionem servavit Boiss., qui : « Schol. W. : ἀντιμνηχανόντες, ἢ ἰσοστάσιοι, μήτε ἄλλην ἄλλην ἐλάττω. Prior interpretatio vera est. — 6. Αὐτοκυβερνήται. Idem : μὴ δέομενοι κυβερνητῶν, ἀλλὰ τὸ τῶν κυβερνητῶν ἔργον αὐτοὶ ἐπιτελεῖν. » Apud Plan. αὐτοκυβερνητὶ πρὸς τάχος, « fortasse ortum ex glossa τεύχος. — 7. Ἀναπεῖθω cum duplici accusativo ad analogiam verborum διδάσκω et παιδεύω : διδάσκω σε ῥήτορα, γυναῖκας παιδεύω σάφρονας. » Jac. Boiss. : « Persius ».

Magister artis ingenique largitor
Venter. »

CDXXXIX. Lemma : εἰς κρανίον ἀνθρώπου κείμενον ἀτμ. μείλῳ. « Sic legere malui compendium in codice quam ἀτμ. μείλῳ, ut apogr. Par. — B. Salm. ἀτμ. μείλῳ. In Plan. Antiphilo inscriptum. — 2 ἀρμονίην Cod. Sic dici de corporis structura vidimus VII, 383, ubi not. — 3. « Ἀσθενὲς ἔρως. Schol. W. : οὐ γὰρ δύναται κατέχειν καὶ εἶργεν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναπτήναι καὶ ἐξελεῖν τοῦ σκήνους. Ex Hom. II. I, 408 seq. [Θάνατος, cadaver, ut μόρος VII, ep. 404, 4, ubi v] — 4. Schol. W. : οἱ γὰρ ὀδοιπόροι

θεωροῦντες, καὶ λογιζόμενοι ἑαυτοὺς οὕτως ἔσεσθαι, βαρέως φέροντες ἀναδακρύουσι. » B. — 5 κείσο πέλας καταπρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν ὄρρα Cod., imperfecto versu; κείσο πέλας σὺ (hoc in Ascens. insertum) καταπρέμνοιο παρὰ τῷ ὄρρα Plan. Feliciter versum sanavit et supplevit Jacobs. — 6 ἀδρήσαι; Plan.; ἀδρήσαι (scil. τις) Bothius, qui σὺ κατὰ πρέμν. servat.

CDXL. Lemma : Μόσχου Συρακουσίου Ἐρωσ δραπέτης. Οὗτος ὁ Μόσχος ποιητὴς ἐστὶ τῶν καλουμένων βουκολικῶν ποιημάτων ὧν πρῶτος Θεόκριτος, δεύτερος αὐτὸς ὁ Μόσχος, τρίτος Βίων Συμυρναῖος. Et paullo post : οὔτε τὸν χρόνον κατ' ὃν ἦν ὁ Μόσχος, οὔτε ποιήμασιν αὐτοῦ ἑτέροις ἐνέτυχον. In nova pag. : ὁ Μόσχος καὶ αὐτὸς Συρακούσιος ἦν, ὡς δόγος. Est etiam in cod. Athoo, ex Plan. « Parum notas et oblivione qua premuntur fere dignas indicabo hujus Idyllii versiones Bocagiae et anonymi, hanc reperiendam in Bellomarchaei Ludicris literariis t. III, p. 64. Non sine voluptate conferetur Bernardi epigramma : *Le dieu d'Amour* .... aptius etiam Meleager V, ep. 177. — 1. Τὸν υἱά. Schol. W. : οὗτος, τοῖς πλείοσι τῶν ποιητῶν ὁμολογῶν, Ἀφροδίτης παῖδα φησὶν εἶναι τὸν Ἐρωτα. Λύκιος δὲ (Ὁλὴν) ὕμνου; ποιήσας Ἑλλήσιν Εἰληθῆας αὐτὸν παῖδα εἶναι φησιν, ὡς φησι Πανσανίας ἐν τε Ἀττικαῖς (c. 18, 5) καὶ Βοιωτικαῖς (c. 27, 2). » B. — 3 ἐστὶ ὁ μανυτᾶ; Cod. — 4 μισθὸν τοῖ Cod.; μισθός τοι ed. Flor.; μισθός οἱ Hermannus. — 5 τοι δ' ὦ Cod. et RS (Reg 2720, ejus aliquot varietates enotavit Boiss.); τὸ δ' ὦ ed. Iunt. et Callierg.; τὶ δ' cod. Athous; τὶ δ' ὦ aliae edd. vett. « Hinc profecit Fontanius Psyche II, p. 139 : *Quiconque enseignera sa retraite à Vénus Aura trois baisers de sa bouche; Qui la lui livrera, quelque chose de plus.* » B. — 6 ἐστὶ καὶ μάθει; Cod.; μάθοις κεν Hermannus; μάθῃ (fut.) νιν Meinek. « Repetatur mente παῖσι ad εἰκοσι ex praecedente παῖς. De hoc usu v. meam notulam ad Odysseum I, 422. » B. — 7 αὐτῷ Stob. Flor. LXIV, 20, et Boiss.; αὐτῷ Gesnerus. — 10 ἐν δὲ χολᾷ Stob.; χολᾷ Valckenarius; φῆν δὲ χολᾷ Eldikius. — 11 παῖσδων Ahrens. et Meinek., et sic liber unus. — 13 μὴ κύλλα Cod.; τῆνω Plan. et cod. Ath. — 14 βάλλει καὶ Ἀχ. cod. Ath.; ἀέζω superposito eo Cod. — 16 ὡς ὄρνις et ἄλλον Stob.; ἐπ' ἄλλω idem et Cod.; ἄλλου vulgo; ἄλλω; Jacobs. Etiam RS ὄρνις et ἄλλω. — 17 σπλάγγυσαι Cod. et RS. — 18 τῷ Cod. Ath. — 19 τυτθὸν εἰ Cod., corr. Brunk.; τ. αἰὲν RS; τυτθὸν οἱ Hermannus; τυτθὸν μὲν Ahrens., Meinek. et libri duo. — 20 ἐνδοθε RS. — 21 καμὲ Cod. et edl.; καμὲ RS; idemque τοὶ ποικίλοι κάλ. — 22 πολλὸ πλέονα δ' αἰεῖ unus librorum, unde Ahrens. πολλὸ πλέον αἰεῖ αὐτῷ, quo sententia et structura restituitur. — 23 ἐνοῖσα et ἐναίθει Cod. « In apogr. Par. post αὐτὸν versus est lacunosus, ut e regione quasi supplementum ἐναίθει αἰεῖ scriptum. » B. Cod. Ath. et alii ἐναίθει. — 24 κείνον cod. Ath., superscripto : γρ. τῆνον. Deinde Cod. δάσας, corr. Meinek.; δαμάσας ed. Flor. et cod. Ath. — 25 κῆν ποτίδης Wakefield.; κλάοντα Cod., « ut videtur »; apogr. Par. κλαίοντα, quod bis in marg. Cod. — 26 sic vulg.; γελᾶζ Cod. — 27 φαρμακόνετα Cod., superpositis ν ἐντί, i. e. φάρμακον ἐντί, quod et in marg. scriptum; sic cod. Ath., Ahr. et Meinek. Legebatur φαρμακόνετα. — 29 μὴ τῷ Cod. et RS; μὴ τῷ Jac., Ahr., Mein.; μὴ τι vulgo et cod. Ath., quod probant Schaefer. et Both.; πλαναῖ Cod.; πλανᾷ RS. Distinctionem post θίγγ; sustulit Meinek.

CDXLI. Lemma : εἰς Ἡρακλέα. « In Herculis statuam a Christianis, ut videtur, eversam. — 1. In trivis Hercules coli solebat. — 2. Ἐν εὐχωλαῖς (δὲντα), ut dicitur ἐν τιμῇ εἶναι. — 3. Τρισεῖς, et alibi τριεσπερος, trium noctium

concubitu genitus. — 4 ποτ' ἤτηθ. Cod. et ed. princ. — 5. In somnis. » Jac.

CDXLII. Lemma : εἰς ἄλεια πένητα, οὐτινος ἡράσθη κόρη πλοῦσια. — 3. « Causa non erat cur poeta augmentum omitteret; ἔθνη videtur scripsisse. » Jac., probatus Boethio. Imo manifesta causa in numerorum modulatione, quæ alia est *ridente* Fortuna v. 5. — 4 ὄγκον Cod.

CDXLIII. Lemma : Παυλ. Σιλ. τοῦ κυροῦ εἰς Ἐρωτα ὡς πρὸς Ἀφροδίτην. « Legebatur scilicet Παφίη vocative, ac male. » B. Est epigramma παραινετικόν. — 1 παφίη Cod., correctum in Plan. Per errorem H. Steph. in Thes. v. Κοιλαίνω hunc versum a Phocylide affert, sic explicans : cavum alicui in mente facere, in cavo aliquo mentis aliquem admittere et recipere. Aliter Boschius exponit p. 260 : *cavando aperire, denudare mentem*, de metaphora comparans Virgil. *Æn.* I, 106 : *unda dehiscens Terram inter fluctus aperit*. Sed recte HSteph. et Grotius. Ceterum mihi quidem nec sententia aprica neque nexus distichorum. — 4 φλογόν Plan. — 5 μαχαδὶ γυνοκόνον Cod. (et apogr. Par.), recte Plan. « Videndus L. Dindorf. in Thes. v. Γυνοκόρος. — 6 ὑπὸ ῥηπίζει Cod. Schol. W. : λέγει· μὴ ἐλπίδι κουρίζου· ἀνέπτει γὰρ ἡ ἐλπίς τὸν θυμόν. » B. Hoc distichon a reliquis separabat Grotius, ut novum epigramma, neque injuria, puto.

CDXLIV. Lemma : εἰς παρθενίαν. In Plan. *Paulo Silentiario* tribuitur. « Ad justum matrimonium exhortatur poeta. Vide quomodo idem argumentum exornaverit Libanius t. IV, p. 1060. » Jac. — 2 ὤλεσσ' ἐν Cod.; ὤλεσεν ἐν Plan., quod fortasse recipiendum erat. — 3 ἐνδέσμων Cod.

CDXLV. Lemma : εἰς Τατιανόν τινα θαυμασίον ἄνθρωπον. Incertum nomen viri ignoti; nam v. 3 τητιανὲ Cod.; τητανὲ apogr.; Τητιανὲ Plan.; Τατιανὲ Bruckn. cum lemmate. Ibid. Cod. βίσιο (sic, ut notetur producendum βι) γαλήνη Cod. — 5 αὐξὼν Cod., qui in fine πρὶν, in marg. πλήν, Plan. γάρ, sed aliud quid latere ne dubita. — 6 πλούτος Cod., superposito v. Σύνθρονος, « quæ tibi jus reddenti non secus ac Jovi assidet. » Jac., qui pluribus hoc illustrat.

CDXLVI. Lemma : εἰς τὸν βίον παραινετικόν· εἰς τὸν βίον ὅτι καλὸς (καλὸν apogr. Par.; illud Salm.). Expressum ex Metrodori parodia carminis Posidippi, supra ep. 360. — 2 Εὐχος, quod κῶσα ap. Metrodorum. In fine Plan. ἄκη. — 7 ὁπάζειν Plan. « Salomon : πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις. Gregorius Naz. Or. XXII, p. 398 : πρεσβύτης; πολλὸς τὴν τρίχα, πολλὸς τὴν φρόνησιν. Quem confer et Oratione XX, p. 332. Adde Menandri fragm. incert. 92; mea in Anecd. t. I, p. 75, n. 4. » B.

CDXLVII. Lemma : εἰς Δάκαιναν γυναῖκα τὸν ἴδιον υἱὸν ἀποκτείνασαν. Iterum legitur supra in margine epigrammatis Erycii VII, n. 230, cujus idem argumentum, et ab aliis multis tractatum. — 1, 2, ap. Suid. v. Μνήστις sine var.

CDXLVIII. De re nota conf. not. ad VII, ep. 1, 2. « Interpretationem quære in Hesiodi et Homeri certamine p. 159 [p. 74 seq. ed. Didot]. Vide et Larcher. ad Herodoti VII. Hom. n. 52. » B. Et Plutarcheam Vit. Hom. I, 4, p. 101 ed. Didot., unde varietas lectionis pe-tatur. — 2 λιπόμεθα δσσ' Cod.

CDXLIX. Lemma in RS : Ἐρω; Ἐρωτι — 2 omissus

in cod. Athoo. — 3 ἴσοφ. Cod. In Grotianis casum *Orðas* correxi.

CDL. Lemma : στίχοι οὗς εἶπεν Φιλήμων εἰς Εὐριπίδην. In marg. θαυμαστόν. « Schol. W. : Φιλήμων Συρακούσιος υἱὸς Δάμωνος, καὶ αὐτὸς κωμικὸς τῆς νέας κωμῆδίας ἤμασεν ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρου βασιλείᾳ, βραχὺ Μενάνδρου πρότερον. Hæc ex Suida, unde rescripsi Μενάνδρου pro vulgato μὲν δῆ. — 1. Pluralem numerum ἀληθείαισιν tractavi ad Babrium p. 142, ad Aristænet. p. 543, ad Eurip. t. I, p. 305, ubi etiam locutionem εἰ αἰσθησὶν ἔσχον οἱ παθηκότες. Conf. Append. ep. 228. Addere quæ possum plurima negligo. — 2 αἰσθησὶν et φασὶ τινε; Cod. Distinxi ut Meinek. fecit, et sic jam feceram ad Eurip. t. I, p. 8. Vulgo εἶχον ἄνδρες, ὡς φ. τ. » B. Est in Philem. fr. inc. p. 40, 124.

CDLI. Φιλομήλα RS. « Fabulam multis narrat schol. Wech., Pausaniæ verbis usus ex Atticis c. 41, 8, Phocicis c. 4. 6 » B. — 2 μανιώσας RS. — 3 στέγνυ RS, et cum Codice ἔδνα.

CDLII. — 2 γ' ἐστὶν Cod. « De locutione v. not. ad V, ep. 9. » B. — 3 ἀπαγγέλλει et ὥπας Cod. — 4 ἔρτα; (sine acc.) et ἔρκει Cod.; ἔρτα; Plan. — 5 δ' ἐνόςφης Cod.; δὲ νόσφισ Plan.

CDLIII. Lemma : τίνας ἂν εἰποι λόγους Μελέαγρος μέλ-λοντος; βοὸς θύεσθαι τῷ Διὶ καὶ μυκωμένον. « Idem lemma in Plan. Meleagro poetæ tribuit Bruckn., quod probabile. Nihil hic est quod Meleagro Althææ filium loqui fidem faciat. » Jac. Boiss. : « Mihi quoque visum est Brucknium imitari, qui, rejecta illa ethopœia, Meleagro poetæ epigramma tribuit. » Cod. in marg.; θαυμαστόν. — 4. Idem acumen in epigr. Moschi, Plan. 200.

CDLIV. « Lemmati adscriptum esse ait Jacobs., Paulsenio non dissentiente, ὥραϊον. Est in apogr. ὥρα (scilicet ὥρα) νόον. Quod quidem non absurdum foret; quærente scilicet glossatore quæ versiculi mens. quis significetur Georgius. Cogitat Jac. de Georgio Piside, nec improbabiler. » B.

CDLV. « Ap. Synesium in Dione p. 59, D, Homerus Apollinis carmina literis consignasse dicitur. Vide et Philostr. Heroic. c. 16, p. 726. » Jac. — ἐγὼ Cod. « Hinc Boileaus in clausula epigrammatis : *Je chantois; Homère écrivait*. Est etiam metrica Monetæ versio, in Opp. Sel. t. I, p. 181. » B.

CDLVI. « Lemma mihi novum feci. Longius erat Planudeum, τίνας ἂν εἰποι λόγους πρὸς Ἐρωτα Πασιφάη ἑρώσα τοῦ ταύρου. Malum Palatinum : Πασιφάης διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ταύρου. [In RS : Πασιφάη Ἐρωτι.] Gallicis versibus reddidit Moneta Opp. Sel. t. I, p. 180. » B. — 2 ὅπως Cod., Plan.; melius ἐτῶ RS, Regius alius n. 1773, et cod. Florent.

CDLVII. « Conf. declamationem Achillis, quum Græcos victos viderat, ap. Liban. t. IV, p. 1036 sq. » Jac. — 1 ἐὼν φθ. Draco De metris p. 96, 25. — 2 σταλίσσας Cod., alterum Plan. « De pugna stataria vide Lindembrog. ad Ammian. XIV, p. 9. » B. — 3 fine βλάβη Cod., et iterum in marg.; recte Plan. — 4 πῆμα φανει Cod., et superposito; πῆμ' ἤκει Plan. — 5 πῆματα πάσχει; Plan. — 6. « Ἐτυχῆς; conf. ep. 459, 474, 529. » B.

CDLVIII. — 2 οὐδας ἰκάνομαι Cod., sed ai punctis de-

letum, ut esset ἱκάνοι. — 5 γλύκιόν γ' ἤς Plan.; sed conf. ad ep. 395, 1.

CDLIX. Ducta ex Odys. A. 472 seqq. — 2 ἀμη Cod., sed apogr. Par. & μὴ θ.

CDLX. Refertur ad Iliad. T, 12 seqq. — 3 οἶδα νῦν ὅτι πῶλλα (sic) τ' ἐφ' ἔκτ. Codex, corr. Jacobs. — 4 ἡμετέρης Cod., corr. Huschk. Codex in marg.: ἔως ὅδε ἀντεδλήθη.

CDLXI. « Vulgata fabula; v. Quintum Sm. VI, 57 seqq. coll. Odys. A, 507. » Jac. — 5 δλεῦσαι Cod., alterum Plan. — 7 ἀνήσει Plan.

CDLXII. In nova pag. alterum lemma : ὡς ἐκ προσώπου Διανειράς (διανειράς Pauls. vidit in utroque lemm., non Salm.) τὸ δλον. — 2 ἀγυλλέας Cod.

CDLXIII. « In lemmate antiquissimæ editiones Planudeæ Ἐλενος; exhibent, non Ἐκτωρ. Videtur mutatio facta propter Ἐκτορι v. 3. Sed se potuit Hector nominare. » B. Jacobs. scripserat Ἐλενος. — 2 ἀθανάτοις. τί ῥίγιον Cod.; τί ῥίγιον Plan.; τί ῥίγ. edebatur; ἀθανάτοις; ἡ ῥίγ. Jacobsius, quod sine mora recipiendum erat. Cod. ἄλγος. — 4 θς (in marg. ὡς) ποτ' ἂν Cod.; ὀπτόταν Plan.; δασομ', ὅτ' ἔντεα Hermannus, inutili in profligata syntaxi acumine. Θεός, Thetis.

CDLXIV. « Conf. Iliad. A, 104. Quod hic Paris gloriatur, id ad universi belli exitum referri potest. Sed verisimilius in lemmate librarium per errorem scripsisse Πίρις pro Πάνδαρος. — 1 fort. ἔρρετε δῆ. Ducta ex Il. A, 242; Ω, 239. Hesychius: Αἰγιαλεῖ; οἱ μετὰ Ἀγαμέμνωνος στρατευσάμενοι, νῦν δὲ Ἀχαιοὶ ἐν Σικυῶνι. » Jac.

CDLXV. Nota res Iliad. I, 580. — 1 ἀλεγίζη Cod.; ἀλεγίζεις Jac. « Revocavi scriptum ἀλεγίζη, etsi aliud medii ἀλεγίζομαι exemplum non sit cognitum. » B.

CDLXVI. « De re vide Meziriac. ad Ovid. Her. t. I, 454; Clavier. ad Apollod. p. 150. » B. — 1 ἔστρεψαν Cod., corr. Jacobs. — 2. « Sic Eurip. Hel. 1449 : πᾶσαν δὲ χρεὴν γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίας ὑμνωδίας ὑμένειον Ἑλένης. » Huschk.

CDLXVII. — 2. Ἀριστεύειν ductum ex Il. A, 782. — 3. Conf. Il. II, 281.

CDLXVIII. — 1. « Hesiodus loco nobili : τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατος. » B. — 2 πόνον Cod., alterum Plan.

CDLXIX. — 1 ἐτέλεσε Cod., alterum Plan.

CDLXX. « In lemmate post φιλωθῆναι excidit τῷ Ὀδυσσεῖ, quod saltem est mente supplendum. » B. Ductum ex Odys. A, 543-556. — 3 ἤλτεν Cod. — 4 ζεύς δὲ Cod., corr. Jac. Est Il. T, 87. — 5 αἶθε Cod.

CDLXXI. — 1 μετὰ μόχθου Cod. et Jac. « Apogr. Par. μόχθον, quod prætulī edito μόχθον. — 2 ἀρίκανε Cod. — 3 ἔθεα Cod.; ἔθεα apogr. Par. Qui conjectit ἤθεα mecum facit. » B. Idem recepit Bothius.

CDLXXII. — « Hic nexus esse videtur : Multa quidem mala Ulysses pertulit, at tamen gloriam inde præmium retulit. » Jac.

CDLXXIII. — 1. Ἰλ. δῆρ. ex Il. X, 411. — 3. Recte distinxit Jac.

CDLXXIV. « Lemma Codicis : τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἐλδοθία ὁρῶσα τὴν Ἑλένην εἰς τὴν Φάρον. In marg.: θαυμαστόν. Sumpsī lemma Planudeum. Illius Idothææ Protei filiæ meminit Homerus Od. A, 366, ubi v. schol. » B. Hanc fabulam sequitur Euripides in Helena. — 1 σέο et γενέθλης Plan., « ut ap. Coluth. 246. — 2 ἀτρεκέως γὰρ Cod. et Plan.; δὲ Brunckius. Qua correctione carere possumus, si hæc enunciatio interrogative accipitur. Vide Coluth. 306 seq. ed. Bekk. Ἑνωια ex Il. Γ, 156. » Jac. Mihi ἐτύχθη; necessarium esse videtur.

CDLXXV. In marg.: θαυμαστόν. Vide Il. Γ, 324 sqq. — 1 δορισθενές Cod. (sed Salm. — νέες; δορυσθενές Plan. — 2 ἀκμή Plan. « Schol. W.: ὁμοια καὶ Ὀμήρῳ Ἰλ. K (173 καὶ Θεόγνιδι (v. 557) εἰρηται. Vide not. ad VII, ep. 250. Milton Parad. Recup. I, 93 : we see our danger on the utmost edge of hasard. » B. — 3 ἐλγῃ Cod.

CDLXXVI. « In lemmate addidi ἄν. Addidi et in quatuor quæ sequuntur lemmatis. Hic Plan τίνας ἂν Ἐκτωρ. — 1 οὐ σθένων Plan. — 3. Responsum Patrocli sumpsī ex Planudea. — 4. Alterum responsum ex scholio Wechelianæ, unde et distichon Arsenii recepi. De quibus additamentis monuit Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 284. » B.

CDLXXVII. « Cecidisse Telephum in pugna vitis trunco præpeditum, et sic fuisse ab Achille Thetidis filio percussum, narrat Dictys II, 8, ad quem vid. Dederich. Adde Meziriac. ad Ovid. Her. t. I, p. 233. » B. — 1 πράξομεν Cod.; πρήξομεν Plan. — 2 κλίνη ἐξ ἄλ. Cod.; κλίνη ἐν Ἀλ. βελέμνους Plan. « In Ἀλεξάνδρου prima producit, propter λ, ut in Αἰόλου Hom. Od. K, 36, 60. » Jac. Respicitur mors Achilles ex Apolline et Paride, Il. X, 359 seq.

CDLXXVIII. In marg.: θαυμαστόν. « Apogr. Par. θαυμαστός. Et in lemmate βουλὰς pro βουλῇ. » B.

CDLXXIX. « Andromedam a Perseo liberatam liberatori suo nubere noluisse, ab aliis non traditur. In epico carmine aliquo aut tragœdia aliqua hoc lectum fuisse verisimile est. » Jac.

CDLXXX. « Hippodamiam post Cœnomai cædem a Penelope repudiatam esse, aliunde non constat. » Jac. — 2 ταύτη Cod.

CDLXXXI. Lemma : Ἰουλ. σχολ. τοῦ μεταώρου (quo epitheto ornatur etiam Palladas ep. 529) βραδύτερον παρελθόντος. Ultimo versui adscriptum : ὥρατον. In Plan. est ἀδηλον. « Julianus prodiit foras tardius et se hoc epigrammate excusat. — 1. Hesperius servus, qui herum non excitaverat, a Planude nominatur Εὐστέφιος. » B. Temere lusum non ineptum poeta quæsit in nomine Hesperius. Ceterum Jacobs. t. XIII, p. 131 lemma et rem ipsam accuratius explicuit : « παρέργασθαι dicuntur rhetores, qui prodeunt dicendi declamandique causa. Hinc apparet Julianum aliquando ab auditoribus, quos ad declamationem quandam audiendam invitaverat, paulo diutius expectatum, hac excusatione fuisse usum. » Mire Brunckius esse « fragmentum elegiæ amatoricæ » pronuntiat. — 3 ὁ δὲ π. Cod. Est ὕπνος.

Sequitur in Codice epigr. Palladæ supra exhibitum n. 178 In fine adscriptum : ἀγαθόν.

CDLXXXII. Lemma : εἰς τὰ λυτὰ (ταλυτὰ ap. Salm.) Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Idem lemma in Plan. mendosum judicantes Scaliger, Salmasius et Huetius epigramma inscripserunt εἰς ταύλαν vel τάβλαν, ex ipso carmine v. 27. « Epigramma difficillimum nemo adhuc bene est interpretatus. Ipse, qui *tricracum* et similes aleas nunquam qua arte ludantur didici, nil prorsus afferre valeo. » B. Et Jacobs : « Tractarunt hoc epigr. Salmasius ad Hist. Aug. scriptt. t. II, p. 741 seqq., Corn. de Pauw. Diatriba de alea veterum ad epigr. Agathiae; Traj. ad Rh. 1726, et Dorvillius Vanno crit. p. 252. Hos in eo interpretando sequor, sensum grammaticum explicuisse contentus; nam me ipsum nihil de hoc ludo, quem *tricracum* fuisse affirmat Salmasius, intelligere fateor. » Cujus excerpta t. XI, p. 99-104 quum longe absint ut rem in aprico ponant, vel abato picto adjuta, in paucissimis me continebo, cum duumviris præstantissimis ludi adumbrati ignarus. Est carmen παραινετικόν. — 1 ῥέζομεν Plan. — 2 ἐς Plan. — 3 ἀναπνεύσουσι (sed in marg. correctum) δὲ μόνον Cod. Ἀγαθοί, nobiles, potentes. — 4 Αἰδὺς (sic Cod.), incertum Eratosthenes an Callimachus. — 5 « Nexus: Quod Zenonis Imperatoris exemplo patet. Huic enim quid acciderit quondam ludenti, memorias mandatum est. » Jac. — 6 κύβον Cod. — 7 θέτις Cod. lapsu. Scil. calculorum discolorum positio. Hæc adscripserat Salm. : « Unusquisque lusorum XV calculos habebat. Sic erant XV nigri et XV albi : in summa XXX. Vetus poeta in centone de Alea : *Triginta magnos adversosque orbibus orbes*. Vide Eupriod. Iphig. in Aul. p. 79. » — 8 ὀπισθιδίχην εἰσοδὸν Cod. — 11 ὅς ἐξ π. Plan; μονάδα Cod. — 12 πομάτην Cod. lapsu; δίκοις apogr. Par. Est latina vox *divus*, ut v. 9 *summus*. — 13 ἐν in Cod. omissum supplet Plan. In fine Cod. χώρην, superposito ωι. — 14 ἐνδεκάτης Plan. — 17. *Antigonē* Macedonici nomen inditum putant loco opposito ei qui *divus* ab imperatore Romano vocabatur. — 18 πέντ' ἐπὶ καὶ δεκάτῳ Cod. — 19 παρομοίως Plan., cui debetur δ' in Cod. omissum. — 21 * σημήνια Cod., cum nota corruptelæ. — 23 ψηφάδα γὰρ ἰσμοῦ Cod.; ψηφάδας ἀριθμοῦ Plan., ἀπ' ἡμοῦ Salmasius verissime. — 24 κευθομένη Cod. et Plan. usque ad Steph., qui κευθομένην. Salmas. κευθομένης, nostrum Dorvill. — 26. « Sensus poscere videtur πρόσθεν ὀριζομένης, vel πρόσθ' ὀμῇ ἱζομένης. Octo disjunctæ sunt continuo, quæ ante junctæ erant. » Jac. Bothius tentat πρόσ γε μερίς. — 27 καὶ in Cod. omissum dedit Plan. — Vide infra p. 643.

CDLXXXIII. Lemma : εἰς τινα ἀπὸ περσείας πεσόντα. Planudeum lemma : εἰς τινα θανόντα ὑπὸ πλησμονῆς περσικῶν μῆλων. « Schol. Wech. : ἡ περσεία λέγεται μεταφωτισθῆναι ἀπὸ Αἰθιοπίας εἰς Αἴγυπτον· ἄλλοι δὲ φασὶν Πέρσας ἔχοντας θανάσιμον φυτὸν διαδιδάσκειν εἰς Αἴγυπτον ὥς ἀναιρῆσον τοὺς γενοσαμένους· τὸ δὲ μεταβληθῆναι εἰς καρπὸν χρήσιμον· φησι δὲ Νίκανδρος (Ther. 759-769) ἐν τούτῳ τῷ δένδρῳ τὸν κρανοκολάπτην τῇ φαλαίῃ ὅμοιον, εἶναι δὲ τὸ δῆγμα τούτου θανατηφόρον. De perseæ arbore quæ tradit schol., conferenda cum schol. Nicandri l. I. 764. Ceterum de persica potius agi videtur quam de arbore rarissima Persea, Arabibus dicta *Letach*, de cujus synonymia multus fuit Sacyus ad Abdallatifum, et quæ esse videtur Ximeneis species; conf. *Diarium Classic. Valpyi* t. XIX, p. 362; *Diarium Erudit.* a. 1836, p. 434. » B.

CDLXXXIV. Lemma : εἰς τινα αὐτῷ πέμψαντα σιτεύσιμον (σιτεύσιμα Plan.; Boiss., ex apogr. ut videtur, σιτεύσιμα). Conf. lemma ep. 486, quod similis argumenti. In missam ei avem, vento pro farto inflatam. — 1 ἔλαβεν ποτὲ Cod. et Plan. — 2 πόντου ἐπιπλείων Cod. « Apogr. πόν-

του ἐπὶ πλείων, quod servavi mutatum leviter. » B. Nalis πόντον cum Jacobs. et Planude qui πόντον ἐπιπλέον. Deinde Cod. γὰρ ἦται, Plan. ἦν τι. — 3 ἔχων ἀνέμων πλέον ἵπρον Plan., ἥτρον corrigebat Salmasius, « id est ventriculum fartum. Sed recte V. C. » Postrema non viderat Brunckius, in altero latere posita. « Significatur *stolida superbia* hominis. — 5 καὶ πνεύμ. Scaliger. Fortasse scrib. κατὰ πνεύματα, pro καί. » Jac. Quod in latinis posui. Boiss. : « Etiam apogr. καί. Si sincera lectio edita, sensus erit : *millis ventos alatos, et ventos quidem, et si sit in alis miraculum, idcirco non alimentum.* »

CDLXXXV. Lemma : ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν (III, c. 2, p. 571 ed. Didot *Eroticorum*). Boiss. nescio unde addit : τὸ μέτρον ἐλεγείον πεντάμετρον. In Codice carmen ita scriptum ut trini versus efficiant binos. Omitto varietatem codicum Heliodori. — 1 fine legebatur ἔστιν. Codex ἔστιν, et similiter nonnulli Heliodori, quod cum Corae recipiendum erat. Vide Thes. v. Χρυσόθεοι. — 2 * νιρέος Cod. — 4 Παφίαν et v. 12 θυηπολίαν Jacobs. — 5 τὸν τ' Ἀρεα πολέμων recte ap. Heliod. — 8 ὑπὸ codd. — 9 ρουσιπταῖν Cod. — 11 Πυθιάδῃ Cod., sed puncto posito super η, ut uno ductu deleta jam esset t. — 12 δ' ὕμνων vel ὕμνων codd. Heliodori. — 14 ἔστιν Cod. Legebatur ἔστιν, ut v. I, ubi v.

CDLXXXVI. Lemma : εἰς τὸ σιτεύσιμον. Planudeum : εἰς τινα πέμψαντα αὐτῷ σιτεύσιμα. Vide ep. 484. — 1 τὰν λιπαρὰν Cod., corr. Salmasius; male Plan. τὰν πύρην. « Ventriculus consutus describitur, quem carnibus minutatim sectis fartum appellabant *isidium*, σιτεύσιμον, unde lemma. » Jac. Unde necessarium, quod sequitur, ἀποσφίγγας; (cui respondet et ὕσσας v. 2) ex Plan. In Codice ἀποσφάδας, de quo, aliud agens, hæc scripsit Boiss. : « Præstuli Palatinum ἀποσφάδας, Scilicet qui miserat amicus significaverat a se ipso fuisse cæsum animal. » — 2 ὕσσον Cod.

CDLXXXVII. Lemma : εἰς τινα πέμψαντα αὐτῷ ἰσχάδας. « Iterum legitur cum falso hoc lemmate infra c. XI, post ep. 316. Non miserat amicus, sed apposuerat Pallada non ficus, sed aridos salsosque cibos, quales porcellis fribus saginandis objici solent. — 1 σηκασμένον Cod. hic, recte altero loco et Plan.; προῦθηκα; Cod. altero loco. — 2 γυφάλεων hic; διψ. altero loco et Plan. Ad augenda ἡπατα σεσυκασμένα vel συκωτὰ, quæ in deliciis erant, porcis aridum pabulum objiciebatur, quo frequentius portare cogerentur. Hinc ejusmodi χοίροι hic appellantur χοίροι et διψάλοιοι, quod cave de cibis intelligas. In insula Cypro autem porci frequentes pascebantur et saginabantur in Veneris honorem, cui hac victima litabant. De qua re lepidus locus Antiphanis ap. Athen. III, p. 95, F. » Jac. Dissentit Boiss., qui γυφάλεων, cum hac nota : « Est in Cod. altero loco quod præstuli γυφάλεων videturque posse intelligi de fribus (si lemma verum est) siccis et quas crusta subalbida ac quasi gypsata tegit et indurat. Placuit magis aliis varietas διψάλεων. » — 3 σηκωθέντα veteres aliquot planudeæ. Perperam Brunckius Μῶνον, ut n. pr. — 4. Nota quæsite dictum σβέσον με ἐκ δίψης; pro τὴν ἐμὴν δίψαν. Bothius finxit σβέσον ἐκδίψην, quod ἐκδίψην dicitur.

CDLXXXVIII. Lemma : Τρύφωνος (sic) εἰς Τέρπην τὴν κιθαροδὸν τελευτήσαντα ὑπὸ πληγῆς σύκου. « Melius lemma Plan. : Τρύφωνος τοῦ Ἑρμοῦ εἰς Τέρπην κιθαροδὸν ἐν Σικιῳι τῇ Λακωνικῇ σύκῳ βληθέντα καὶ ἀποθανόντα. Fuit Sparῶ locus dictus Σικιάς ἢ καλουμένη Σικιάς, ἐνθ' αὖ καὶ νῦν ἐπὶ ἐκ-

κλησιζουσι, Pausanias ait III, c. 12, 8, a Jacobsio laudatus; qui tamen σκιάδεσαι intelligit de umbraculis quæ in Carneis Lacedæmonii exstruebant. » B. Mire librarium Palat. inter masculinas et femininas formas fluctuasse videbimus. Commode autem Jacobs. meminit Suidæ v. Γλυκὺ μέλι, ubi : Τερπάνδρου ἄδοντος; καὶ κεχρημένος πρὸς τὴν ὥδην, ἐμβαλὼν τις εἰς τὸν σάργυγξ σύκον ἀπέπινε. Quæ res manifesto tractatur in nostro epigr., « sive idem fuerit nomen Τέρπου et Τερπάνδρου, sive librariorum errore ap. Suid. illustrius Τερπандρι nomen pro Τέρπου temere scriptum sit. » — 1 τέρπην Cod. Quo Jac. retulit οὐς in marg. positum, ut librarium cogitasse putetur de τέρπουσ'. Paulsenius autem : « In marg. ζι οὐς pertinet probabiliter ad ultimam syllabam vocis Λακεδαιμονίους; ut proponatur eo modo scriptura ἐν Λακεδαίμονι οὐς. » Utroque femininum desideratum esse a librario indicatur. Deinde Cod. κρέων (duobus acc.) σκιάδεσιν αἰδῶν (« vel αἰδῶν » addit Salm.). Plan. σκιάδῃσιν αἰδῶς; Salmasius αἰδῶν, quod posuit Jac. et verum puto. Boiss. recepit hanc Jacobsii conj. : Τέρπης εἰς φόρμιγγα κρέων, σκ. αἰδῶν. — 2 κάθηνεν (addita apostropho priori v, ead. m., quasi κάθην' εννοστ.) νοστήσας (duobus punctis super η, ut esset:) Cod.; κάθηνεν ἐξαπίνης Plan., suo arbitrio; κάθηνεν ὀχθήσας (i. e. στενάζας) conj. Jacobs. Boissonadius : « Scripsi κάθην' ἀνοστήσας. Lacedæmonem petiverat unde non rediit. » Ob scitam sententiam e græcis efferre nolui verbum inauditum, ex ἀνόστητος; fictum. — 3 κίληγεις Codex. An ἀλλ' ἐνὶ σύμφω?

CDLXXXIX. Lemma : ἐπὶ βρέφει δύο ἄμα τεχνεῖσι καὶ παρὶ γῆμα ἀποθανοῦσι. Ita Grotius. In RS : εἰς θυγατέρα γραμματικοῦ. Brunck. fuisse putabat « infantem cum utroque sexu, et statim post mortuum. » Sed probabiliter Jac. : « Poeta nihil aliud quævisisse videtur quam jocum εἰς τοῦ παρὰδόξου. Cujus generis sunt vota a Rufo grammatico ad nuptias vocato dicta ap. Auson. ep. XLIX :

Et masculini et femini gignite
Generisque neutri filios. »

CDXC. Lemma : τῆς Χαρίτης Ἡλιοδώρου. Ex Æthiopicis VIII, c. 11, p. 365 Did. « De pantarba lapide vide quæ collegi ad Pselli Opusc. p. 337. » B. — 2 τὰ δόκητα Cod.; τὰ δόκητα ap. Heliod. Ubi miror Boissonadium non fuisse « securum » de mensura, qui scripserit καὶ τ' ἄδόκητα. Sic etiam Bothius.

CDXCI. « In lemma apogr. Par. μονοστίχιον. Conf. ep. 547. » B. Eodem ordine hæc nomina ponuntur etiam ap. Manethonem V, 34. Jac.

CDXCII-CDXCIV. « Lemma in apogr. : στρατοῦ. An στρατιωτικά? an εἰς στρατιωτῶν? [Jac. conj. στρατιώτων.] — 4 Post ἔγχο; inserui ἄκων, ne versus claudicaret. » B.

CDXCV. Lemma : εἰς Ἀγαμέμνονα. « Esse deberet, ὡς Ἀγαμέμνωνος. — 2 sic Codex, γυναιεὶ δολοφρονεούσαις Plan. « Quod præstuli. Tales solécismi vix ferendi. Sunt tamen exempla quæ emendaturientem calamum retardent. Conf. Append. ep. 51, 50. » B. Et « solécismus » in ejus ætatis versificatore cum Jac. servandus erat; de melioribus v. Hermann. ad Orph. p. 346, et alios a Matthiæo indicatos Gramm. § 436, n. 2. In codicibus talia persæpe offendi; a quorum nonnullis error in compendio commissus (quæ erat Schæferi sententia ad schol. Apollon. p. 306) plane alienus est.

CDXCVI. « Est ἄδρῳ in Planudea; et sic in Codice

cum hoc lemmate : εἰ; αἵρεσιν [Cod. ἀναίρεσιν, Salm. taceat τὴν αἵρεσιν] τῶν στοικῶν (sic) καὶ τῶν Ἐπικούρειων [hæc tria verba « recentiori m. addita » testatur Salm.]. τίνος δὲ τὸ ἐπίγραμμα ζητητέον. Athenæo dedi, cui vindicat Diogenes Laert. qui bis apponit ex Ἀθηναίῳ τῷ ἐπιγραμματοποιῷ VI, 14; VII, 30. » Boiss. In marg. adscriptum ὥραϊον. — 1 Στωϊκ. ap. Diog., illud Codex, et πανάριστοι superposito α. — 3 τὰν ἀρίστον ἀρετὰν ψ. Cod. ex διτογραφίᾳ. — 4 βίотου Cod.; βίотον Plan.; βιотὸν Diog. recte; πόλιος Cod. solus. — 5 ἀδυσπαθ. Diog. loco altero; ἤδυσ. Cod. « Ἀνδράσιν ἄλλοις. Schol. W. : οἱ Ἐπικούρειοι τέλος τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι φασὶ τὴν ἡδονὴν καὶ ἀγαθὸν μέγιστον, εἰς τὴν ἡδονὴν τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζοντες. » B. — 6 ἡ μία τῆς Cod.; τῶν Plan.; ἡ μία τῶν Diog. « Ἦνυσε sic intellige : doctrinam de voluptate una Musarum sibi sumpsit elaborandam et perficiendam. Est Erato, quam invocat Athenæus XIII, p. 555, B, τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγων μέλλων κατατάττειν, et Apollonius Rh. initio libri III Argonauticorum. » Jac.

CDXCVII. Lemma : εἰς ἔρωτα. In Plan. ἄδρῳ, ut Crætetis ponit Diog. L. VI, 86, hoc modo

Ἐρωτα παῖσι λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρόνος·
ἐάν δὲ τούτοις μὴ δύνῃ χρησθαι, βροχός,

et sic memoria tenebat Julianus Imp. Or. VI, p. 198, D. Et in Codice tres versus palatini tanquam duo exarati sunt. — 2 μὴ ταῦτα Cod., sed δὲ inter lin. — 3 θαρραλεῖς σοι (ut vult versus) et ἡρτισθῶ Cod.

CDXCVIII. Lemma : εἰς Πέρσῃν μητροφθόρον. Planudeum : εἰς τὸν φθεῖραντα τὴν ἑαυτοῦ μητριάν. « Spectari videtur fabula de Persarum cum matribus conjugio, unde liberos procreatos nobilissimos censi tradit Philo De spec. legg. p. 778. Conf. Brissonius II, 155 seq., p. 493. — 1 μὴ θάπτει Cod., renitente metro; μὴ θάψης Plan.; μὴ θάπτειν scribendum suspicor. » Jac. Quod recepi cum Bothio. — 2 μήτηρ πάντων Plan.

CDXCIX. Lemma : εἰς τὸν χρόνον. In Plan. cum duobus sequentibus epp. conjunctum. — 1 πατέρων Cod., lapsu; recte scriptum in apogr. Par. — 2. « Hoc accipiendum videtur de fama rerum memorabilium, quæ temporis progressu obscuratur sensim ac deletur. — 5 ἀριστος Cod. lapsu. Hoc distichon non male Scaliger et Grotius pro peculiari epigrammate habent. » Jac. — 6 αἱ οἷν Cod.; accessit ex Plan.; ἀρξ addebat Bothius. Ἐρχομένων, scil. ἀνθρώπων.

D. Lemma : εἰς τὴν κατὰπτωσιν Βηρυτοῦ. Vide supra ep. 425 et 426 Juliani Ægyptii, cum not. — 1. Hoc vult : nolite beatos dicere, quales existimantur esse κληρονόμοι.

DI. Lemma : εἰς τὴν πόλιν Βηρυτόν (compendio; apogr. Βηρύτου). Iterum legitur infra c. XI, post cp. 316, tanquam *Palladæ*. « Hoc si verum est (nam Beryti casum Palladas videre non potuit), est lemma falsum. Distichum in aliam quamvis urbem scribi potuit. » B. — 1 οἱ πρότεροι νέκυες Cod. altero loco. — 2 δ' οἱ ζῶντες Cod. ibidem.

DII. Lemma : πρὸς τινι φίλῳ, περὶ κονιδίου. « De con-dito notavi ad Hierophilum in Notitt. Mss. t. XI, part. 2, p. 195. Symposii ænigma LXXX est de condito. » B. Conf. Foes. CEC. et Ducang. — 1 in utraque voce κονιδί... libarius e posuit super i, quo ne puta eum productum i voluisse indicare, neque tamen credibile est eum de

verbo *condere* cogitasse, quod Paulss. sibi persuasit. — 2. Ad ἀλλότριον refert Paulss. in marg. scriptam gl. ξένον. — 5 μοι οὖν μοι Cod. — 6 χρῆξιν Plan. « Theophanes Nonnus c. 156 fastidio laborantibus dari jubet οἶνον παλαιὸν καὶ κονόειον καὶ ὑδρόγαρον. » Jac.

DIII. — 1, 2 sic Cod. et Plan. consensu, nisi quod ille δύναμιν τινὰ θέαν. « Quid sit διζυρον ignoratur. Corruptum esse vocabulum fere arguit in primo versu et secundo differentia quantitatis. Toupus correxit ζωφίος; et ζωφί' ἐν, probante viro doctiss. in Stephani Thes. Didot. Malim ζωφίον χρονίω: malim etiam aliud nescio quod vocabulum. » B. Scaliger et Bodæus ad Theophrast. p. 326 de *σιζυφῳ* arbore cogitarunt. Si sana vox est, v. 1 scribi oportet διζυρίαι. Dioscorides III, 13 περιῖπτον ex σκώληξιν εἰς κυστίδα ἐνδεδεμένοις memorat sanare febres τεταρταίους, quod valde favet Toupii conjecturæ; sed quomodo ζωφία in διζυρᾷ abierint, non potest intelligi. Conf. Lennep. ad v. huic epigr. subjectum. — 3. Non congruunt ἡπιαλοῖ; χρόνιος et τεταρταῖος, quod artis ignorantiae tribui possit, sed Salmasius testatur ἡπιαλὸν κάμωνων et περιῖψα sola esse antiquæ manus, reliqua interpolata, silentibus Spalletto et Paulsenio. — 4 γέγονα Cod., et in marg. καὶ γέγονεν, quod editum ex Plan. « Schol. Wech.: Σικελόν (Μύσκελλον) φασὶ τινὰ οἰκιστὴν γενέσθαι τῆς Κρότωνος, δὲ ἐν Δελφοῖς συγχερσητηριζόμενος τῷ τὰς Συρακούσας κτίσαντι Ἀρχίῳ, καὶ συνερωτηθεὶς πότερον αἰρεῖται πλοῦτον ἢ ὑγείαν, εἰσαὶ οὕτως, Ἀρχίῳ δομένον πλοῦτον ὅθεν Κροτωνιάται μὲν ὑγεινότεροι, Συρακούσιοι δὲ πλούσιοι καὶ τὸ Κρότωνος δὲ ὑγιέστερος ὥς ὁ Γεωγράφος ἐφησὶν (VI, p. 353) ἐνταῦθεν εἰληπται, ὥς τῶν Κροτωνιάτων εὐρώστων ὄντων (quæ sumsit ex scholiis Eustathii in Dionys. 369).... Κρότων ζῶον ἐν κυσὶ καὶ βοσὶ γιγνόμενον καὶ μηδεμίαν ἔχον διακαμπὴν (potius διακομπήν, ut est ap. Suid.), λίαν δὲ ὁμοιον καὶ πάντοθεν ὁμοιον (imo priore loco ὁμαλὸν ex Suida) ὅθεν καὶ κρότωνος ὑγιέστερος ἐν παροιμίᾳ λέγεται. » B.

DIII *. Sequitur hic versus in Codice, sine auctoris nomine aliove lemmate. Est Nicandri Ther. 741, et legitur etiam in Plan., Νικάνδρου inscriptus ap. Steph., sed in vett. edd. Παλλὰδα, etiam in codice ap. Bandin. Bihl. Laur. t. I, p. 100. « Consulto omissum a Jac. revocavi. De vespis ex equo putrescente nascentibus vide meam not. ad Pselli Opusc. p. 297 seq.; et de apibus ibid. Monetur etiam ad XII, ep. 249. » B. Illud περιῖπτον ἐκ σκώληκων aliove ex ζωφίαις et vim animalium putrescentium in mentem revocasse Cephalæ videri verba Nicandri recte observat Lennep. p. 230.

DIV. Lemma Plan.: δασαί Μοῦσαι καὶ οἶαι. « Latina carmina duo nostro similia vide in Anthol. Lat. I, 73 et 74. » Jac. Schol. W.: ἐν ἄλλῳ οὕτως: Κλειὴ Ἰστορίαν, Θάλεια εὐτουργίαν, Εὐτέρπη αὐλοῦς, Τερψιχόρη χορείαν, Καλλιόπη ποίησιν, Ἐρατώ γάμων καὶ ὀρχησιν, Μελπομένη φῶδας, Πολύμνια γεωργίαν, Οὐρηνίη ἀστρολογίαν. B. — 4 ἦρε Cod. (γῆρε Salm.) in margine; ἦρε Plan. et Athous cum gl.: ὕψωσε. — 8. Hunc versum Grotius recte omisit, Jac. uncis inclusit, quos delevit Boiss. Bothius vero: « Non est supervacaneus, sed de cantatricibus dicit, v. 7 autem de saltatricibus. » Imo est expellendus. — 10 βίον τε καὶ Plan.

DV. « De Musarum imaginibus earumque attributis consule Viscontium Museo Pio-Clem. t. 1, p. 39 seqq. » B. — 1 τέγνη Plan. — 2 εἰκελον ἀτρεχί Cod.; εἰκελος ἀτρεχί Plan., corr. Brunckius. — 3 ἀκούσης Cod.; ἀκούσει; Plan. — 4 ἐπιτήμονα Cod.; εὐρήτορα Plan.; εὐρήμονα Salmas.

εἰδήμονα Jacobs. Cogitabam de ἐπιτήμονα vel εὐαίμονα, quod exstiteris nomina propria ostendunt, i. e. ἐπιτεροτάτη. — 5 λιγαῖνα Cod., ultimæ superposito ω. — 6 ἐπὶ παροῦσά με λύσσης Cod. « Conf. Christodor. Epiph. 108. Ἐπισπείρουσα, scil. δονάεσσι. » Jac. — 7 Θαλίη Steph. In altero diphthongus correpta et α productum sequente μ. — 8 θηλυτέρησι Cod. pro θυμ. Οὐχ ὁσίων. Schol. W.: γὰρ κωμῳδία τοὺς πονηροὺς διαβάλλει. Conf. Horat. initio Satiræ IV. — 9 σῆς σοφ. Cod. et primæ edd. Plan. Schol. W.: οὕτω λέγει ὅτι Καλλιόπη καὶ σοφίη ταύτων ἐστὶν ἡ σῆς; σοφίης νοητέον ὅτι τοῦτο λέγει πρὸς τινὰ σοφὸν ἄνδρα, ἐκ, quæ non probabilis. — 11 κελεύς non videtur sanum. — 14. Conf. Claudian. I, ep. 19, 2. — 15 σκίετο Cod. — 17 φθεγγομένης Plan., quod mihi æque ac Bothio verum videtur. « Φθέγγονται παλμὸν argute dictum ut φθέγγονται φθογγήν, vocis loco jucundo manuum motu ulor. Pantomimos intelligit, ubi sunt *orchestrarum loquacissimæ manus, linguosi digiti, clamor silentium*, Cassiodor. Var. IV, 51. » Jac. Cui assentitur Boiss., addens: « Cassiodori locum et alia huc facientia dedi in not. ad Aristæ. I, 26, p. 573. Ibi pantomima laudatur verbis nunc apte opportunitas: Πολύμνια, Ἀφροδίτην ἔχουσιν οἱ θεοὶ ἐκείνας ἡμῖν ὧς ἐπικτὸν ὑποκρίνη παρ' αὐτῶν κοσμομεν. Adde Barth. ad Claudianea: *Qui nulu manibusque loquax*, Cons. Mall. Theod. 313, p. 177. Conf. VII, ep. 563; Append. ep. 217. »

DVI. Lemma: εἰς τὰς Μοῦσας. « Melius Plan.: εἰς Σαρφῶ. Schol. Wech. non inepte comparat Musæum v. 63. » B. — 2 ἦν δὲ Plan. Hinc Boissonadianorum foliolum unum periit, usque ad ep. 511.

DVII. Lemma: εἰς τὸν Ἀρατον. In fine adscriptum: ὥρατον. Legitur etiam ap. auctorem Vitæ Arati p. 432 Buhl., qui in laudem Arati scriptum esse testatur; alii φῶγον putarunt, de qua multorum dissensione v. collecta a Jacobio Anal. t. VII, p. 287. — 1 τόδ' ἀνισμα Cod.; τὸ δ. Vita: unde falso nonnulli statuebant in Hesiodum, non in Aratum, scriptum esse carmen; τὸ τ' ἰ. Blomfieldus et Meinek. In fine ἀοιδῶν Scaliger; ἀοιδῶν uterque liber. — 2 οκναῖω (sic) Vita; ἀλλ' ὅχ' ἄκρον Ernestius et Brunck.; μὴ οὐ τὸ μάλ. Toupus, quod rectius dicitur. Aratus expressit Ἐργῶν καὶ Ἡμερῶν partem quæ incipit: Πληγιάδων Ἀτλαγενέων (383), qua plurima in Hesiodo sunt meliχρότερα. Quare, post ea quæ universe dixerat v. 1, nihil in his vituperii inest. — 4 ἀρήτου Cod.; in marg.: ἀρήτου, ἀντὶ ἀράτου. Quod prima producta in hac poesi nunquam dici plene docuit Meinek. Diatr. p. 280. Deinde Cod. σύντονος ἀγρυπνίη, opus indefesso studio *evigilatum*, interprete Jacobio; σύγγων; ἀγρυπνίης Vita. Quod Ruhnkenius in Epist. ad Ernestum (Opusc. p. 639 ed. Friedem.) ingeniose correxit: σύμβολον ἀγρυπνίης, coll. Leonida Alex. VI, ep. 328, 2:

Λάμβανε βιβλόν,

Καίσαρ, ἱερήμιου σύμβολον εὐεπίης:

et infra ep. 689, 2: Στῆσε τρόπαιον, εἰς σύμβολον ἀγρυπνίης. Correctionis elegantiam perfecit Meinek., ἀκρῆτου scribens, ut sit: ἀκρῆτου σύμβολον ἀγρυπνίης, *intentionissimæ et nunquam interruptæ signum vigiliæ*, quæ docte firmavit l. c. Atqui proprium nomen Arati nolim equidem in his desiderari.

DVIII. Lemma: εἰς τινὰ φίλον. In fine adscriptum: ἀστέιον. In Plan. est ἀζηλον. — 2 γίγνεται Plan. — 3 θέλια Cod.; « sed θέλει videtur corrigendum. » Jac. Sic Both.

Plan. αὶ μέλλει. — 4 γίνεται κατ'ἡμέραν Plan. Quo non opus.

DIX. Lemma: ἐν τῷ Ἡροδότῳ. Scil. VIII, c. 96, ubi v. Oraculum *Lysistrati* vatis, cuius nomen inscripsit Boiss., eventum habuit post Salaminiam pugnam, naufragis a Zephyro vento in Attici littoris partem Colias dictam delatis. — ζολ. et ζῶλ. Cod.

DX. Subscriptum statuæ vel anaglypho Melitinae, Soloris filiae, quam maritus Critonianus sculptor effinxerat. — 1 σόλων Cod., in quo cetera ut correxerat Jacobs.

DXI. « Argumentum obscurum. » Jac. Item opus ab ipso artifice dedicatum in templo Apollinis aut Æsculapii, nivea caesaries auro efficta, fortasse ob medicam operam dei, qui in somnis apparuerit sanato.

DXII. Auctor librum dedicat præceptori Imperatoris alicujus Romani. — 1 εὐμενές Cod., corr. Jacobs., qui: « Depravatum videtur πρότοιο ex nomine proprio, velut Πρόλοιο. — 2 δεδογμένα Cod. Scrib. διδεδωγμένα, quod cum ὄργια bene conspirat. » Recepit Boiss. E. cuius nota hæc supersunt: « Librarius vel alius quidam homo exemplar libri a Philopono compositi offert magnati cuidam eique præceptori imperatoris, Psello forsitan. » Sed versu 2 reliquit φιλοπόνου.

DXIII. « Pars epigrammatis in comœdum, cuius nomen cum priore disticho perit. » Jac. Aut cum titulo imagini pictæ fictæve inscripto. Etiam sequens epigr. de comico.

DXIV. Hymenæus loquitur. Non credibiliter Heckerus I. p. 194: « Menis comœdiarum poeta in fronte hymenæi Procillæ scripti collocari jussit hoc epigr. » — 1 ἐξυψε (superposito v. extremæ literæ) με Cod.; ἐξυψέμε νοζ. apogr. Par. Ludere videatur in verbis ἐξυψε et νοζέουκτος, sed non intelligitur hic ludus; corruptum esse verbum credibilius est. — 2 θαλάμου Cod., superposito ι.

DXV. Lemma in RS: εἰς γυναῖκα λεγομένην Χάρिता. — 1 τρεῖς εἰσιν αἱ (αἱ Cod.) χάριτες Cod. et RS, corr. Schneidewinus, coll. V, ep. 146: Τέσσαρες αἱ Χάριτες; ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρεῖς ταύταις Ἄρτι ποτεπλάσθη. Plan.: Αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσὶ οὐδ' ἓ μία, quod recepit Boiss.; δὲ Cod., RS et duo planudei ap. Brunck., δὲ vulgo; δὲ δὲ Jacobsius. — 2 ἔγωγι RS. Intelligi vult χάριτα, nam de muliere Χάρις dicta somnium esse grammatici ne dubita.

DXVI. Lemma: ἀδιανόητον παντελῶς. « Attamen illustravit et gallice convertit Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 279-282. » B. Nonnisi ultimum distichon habet Plan. Narratur artificium, quo Ligures latrones ad canes fallendos utebantur. « Anno U. 727 Crinagoras erat in comitatu Augusti Galliam et Hispaniam visentis. Via ducebat per Ligures capillatos, Ἀγῖνας τοὺς κομήτας, in Alpium maritimarum tractu. » Geis. — 1. Proverbium ap. Aristoph. Vesp. 1431: ἔρδοι τις ἢν ἑκαστος εἰδείη τέχνην, et alibi. — 4 πῶς ἀπεστι νόσον Codex. Cum Bothio recepi correctionem Heynii, duas modo literas mutantis: « adipem illo quo renes obducuntur, quod vulgo est λίπος ἐπινεπρίδιον. » Scaligeri conjecturam, a Chardone probatam: πῶς ἀπεστιν ὅσον, exhibet Boiss., sed hoc « pro rei, de qua agitur, natura nimium esse » recte judicabat Jacobs., qui in marg. nostri exempli: « Lennepius p. 232 ἀπεξίμορον. Lennius fort. ἀπεσσίπονον vel ἀπεσσίνοσον. » — 5 ὦ καλὸν Cod., recte Plan. Famosi Ligures ob malas artes, memoratas etiam Virgilio Æn. XI, 701, 715 seq. — 6 βήτ-

τεροίλ. μήτιες ἀγαθῶν Cod., et in marg.: ἡ ἀγαθόν. « Ultimo disticho, quod unum noverat nec poterat intelligere, usus est Longopetr. ad Theocr. p. 364. » B.

DXVII. In Glaphyrum tibicinem. De quo v. interpretes Juvenalis VI, 77. — 2 οὐδ' ἦ καὶ (sic) μελοποιμένα Cod., recte Plan., qui male γλαφύρα. Τὸν Φρύγα, Marsyam. — 3 οὐκ ἐν Ἀθήνῃ Cod. — 4 * λωτοῖς Cod., in marg.: γρ. αὐλοῦς. — 5 ποικιλοτέρπε σάφ' ὑπνώσα (superposito altero σ) κεν Cod.; ποικιλοτέρπε σάφ' ὑπνώσαι κεν Plan.; egregie correxit Eldikius, qui hæc de sententia: « Ex Homeri loco, II. Ξ, 267 seqq., patet Junonem Somno dedisse conjugem pulcherrimam Nympharum et trium Gratiarum unam, Pasitheam; quæcum cubans, ipsius amoris summis deliciis delectatus Somnus somnum non videbat; nunc vero, quum suavissimos Glaphyri sonos exaudiret, his ita delinitus erat, ut in Pasitheæ sinu, in quo fere semper vigilare solebat, placide dormiret. Sic etiam Grostius. Quæ explicatio nonnihil etiam inde confirmatur, quod dulcis et tenuis tibiæ sonus magis valeat, ut est ap. Ovid. Metam. I, 708, ad homines sopiendos quam eos a somno excitandos, quod potius fit clangore tubarum. » Bothius vertebat: « desomnis foret ipse Somnus etc. » — 6. « Claverius ad Apollod. p. 26 de Gratiis agens, Pasitheam ex II. I. c. notam, non neglexit. » B.

DXVIII. Iterum legitur in Codice post ep. 520, distichorum ordine permutato. In Macyni urbis expugnationem (ab aliis scriptoribus non memoratam), tam difficilem et periculosam, ut Philippo (Demetrii filio) jam nihil insuperabile videri possit. « Schol. Wech.: Μακύνιον καὶ Μάκυνον, ὄνομα κύριον, οὐ μένεται Στράβων. Hodie Strabo meminit tantum Μακυνίας πόλεως Ætolis I. X, p. 239, 240, 253; sed olim p. 240 Μακύνιον fuit scriptum. Vido versionem gall. t. IV, p. 33. Macyniæ sedem asserit Leachius Itin. per Græc. septentrion. t. I, p. 111. » B. — 1 τειγίζεν Cod. utroque loco; recte Plan., qui ῥέζει (pro πᾶντα) Φιλίππου. — 3 καὶ γὰρ χθῶν ἐν σκάπτροις Plan. — 4 δέδμονται Plan.

DXIX. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν, ὅτε ἠναγκάσθη πεινὴν κόνιον (κώνειον). Legitur iterum cap. XI, post epigr. 12, inscriptum Ἀλκαίου εἰς Φιλίππον, cum lemmate τοῦ αὐτοῦ, quod hoc loco abest. Alcæus loquitur in convivio et bibens Philippi regis (Demetrii filii) abominandam crudelitatem execratur. De qua Pausanias VII, 7, § 5: Φιλίππος ὁ Δημητρίου.... τὰ τε ἄλλα Φιλίππου τοῦ Ἀμύντρου μιμούμενος..... προπίνειν δὲ παρὰ τὰ συμπόσια ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλῆς κύλικας οὐκ οἶνον, φαρμάκων δὲ ἐς διέθρον ἀνθρώποις, & δὲ ὁ μὲν τοῦ Ἀμύντου Φιλίππος οὐδ' ἐνόησεν ἰμοὶ ζοκεῖν ἀρχὴν, Φιλίππῳ δὲ τῷ Δημητρίου τὰ φάρμακα τόλμημα ἦν ἐλαφρότατον. — 1 sic Plan. et Cod. altero loco; hic τίομι καὶ ἑλληνες, quod recte Jac. librariis tribuit. Dorvillius autem, qui hoc epigr. diligenter tractavit ad Charit. p. 621, duplicem a poeta recensionem hujus carminis editam fuisse putabat, primam ante Epicratidis et Calliæ cædem, de qua XI, ep. 12, cum "Ἑλλήνες, πολλοὺ πλεόν, et sine disticho ultimo, quod hic non exhibet Codex. In fine πτε x. Cod. — 2 ἀνδρομέων νηδὺν Græfius. Conf. Od. I, 373. — 3 sic Plan. et Cod. altero loco; hic ἔνακρον, et in marg. ἐκχερον. Conf. Thes. v. Ἐγκαρ. Structuram verbi ὄρελον jam aliquoties vidimus. — 5, 6 absunt hoc loco a Codice. Ac sine hac cauda acrius simul et venustius exit epigramma.

DX. Ignotus hic Alcæus. « Alcæi sepulcro incisum fuisse putem. » Hecker. I, p. 14. Imo σκαπτικὸν est in ἐπιτμῆδιον formam compositum, qualia vidimus aliquot

in cap. VII. — Sequitur in Codice repetitum epigr. 518.

DXXI. Lemma : εἰς Σαπφῶ παρὰ τῶν Μουσῶν, κηρωμένης (κοιμωμένης, scil. αὐτῆς). De quo somno nihil in ipso carmine, quare Boiss. hanc vocem deleuit, sed grammaticus etiam *expergefactæ* poetriæ verba finxerat; v. in line. Piccolos p. 58 proponebat : εἰς Σαπφῶ παρὰ τῶν Μουσῶν κατὰ θεὸν τιμωμένην vel θεουμένην. Nam Sapphonein ut decimam Musam Olympo receptam celebrari putat; alioqui prorsus ταυτολόγον esse carmen. Musas loqui negat Heckerus, cujus in hoc poemate immemorabiles sunt conjecturæ. — 1 γε διῶζον Cod., recte, non διῶζον, quod omnes ediderunt. Hiatum poeta admisisse videtur. — 3 σαμποί Cod. Deinde σοι (sic) γὰρ κρίσιν ἐνοῦμεν ἄθρ., a quibus quæ minimum distat et sententiam non ineptam præbet Dorvillii correctionem recepi, et veteris κόμματος est ἐνεύσαμεν, σὺν δ' ἐνευσε πατήρ. Sed ῥῆσις ambiguum de famane an de voce poetriæ capi debeat; priori rationi favet distichon sequens. Male Toupius χρυσὸν intulit. Melius Jacobsius : σοὶ γὰρ κισσὸν ἐνείκαμεν (hoc Reiskii), quod servavit Boiss.; sed κισσὸν non satis esse huius loci facile sentitur. Piccolos : σοὶ γὰρ κύρσεν ἐν ἄμῃν ἄρδιον εἶμιν, in quibus κύρσεν velim aptis exemplis esset tuitus. — 5 μέλψαι δ' Cod.; correxit Reiskius, vere, ut vidit Heckerus. Editur μέλψη δ'. — 6 κλυτὰς φ. et ἡπεδανά Cod. Quo poetam usum videri pro ἐνδεῆς, *mancus*, probabiliter observat Jacobs. Brunckius : ἔσσεται ἡπανία. Heckerus conj. φάμα; ἔξαι ἡπεδανά. — « Post epigramma absurdum sequitur in Codice additamentum, quod in editione conspici nolui, huc inserere satis habens : ἐγερθεῖσα (in apogr. ἐγέρθη) δὲ Σαπφῶ εἶπεν τάδε »

M..... μάθες δὲ μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρα.

Jacobs. supplet μαῖα [imo μάτερ] ἐμὰ, θεῖός μοι .. coll. Homero M. B. 55 et Od. E, 495. Si quid quaerendum in talibus ineptiis, fere malim, Μαῖα φίλη, θεῖός μοι..., ut omnia sint Homerica. » B.

DXXII. Lemma : εἰς Ὅμηρον. Homerus alloquitur carmina duo tanquam filias suas (v. supra ep. 192), et se immortalitatem eis debere significat. — 2 Ἰσὺν, æque illustrem. — 3 γέροντα αὖριστε δαί v. Cod., corr. Reiskius. Male ἄριστε Bothius, cujus opera in caput IX impensa hic constituit. — 4. « Metaphora nominis σειρῆν multis fuit illustrata ad Zachar. Mityl. p. 253. » B.

DXXIII. Lemma : εἰς τὴν Μοῦσαν. « Potius nominandus fuit heros ad quem canendum a Musa poscitur alter Homerus. Dionysio adscripsit Planudes distichon. » B. Erratum videtur ob sequens εἰς Διόνυσον carmen. — 2 τίξτε μοι Cod.

DXXIV. « In hoc hymno ac proximo versus, exceptis primo et ultimo, ex literarum alphabetica serie dispositi sunt. Similia carmina alphabetaria edidi inter Anecd. t. I, p. 161 seqq.; t. IV. p. 436. Aliud simile Ignatii insertum est a Bandinio Catalogo Med. t. I, p. 316 et Fasciculo rerum Græcarum p. 127; quod ineditum esse putabat, sed fuerat editum in Huscsheliana Rulandi Synonymia græca p. 583; aliud receptum a Walzio in Arsenianam Appendicem p. 514; aliud indicatum a Gaisfordio in Catal. Clark. p. 22, XXXVIII; alius finem inveni in codice 993. Similiter lusit græcis versibus Ioninus Jesuita, si schedulæ cuidam meæ fidem habeo, quam, ob rem tantillam, ad ipsum Ionini volumen exigere supersedebo. Utilius fuerit, si quid est in frivolis id genus literis utile, finem inediti carminis e codice illo 993 promovere :

Μνήμης δὲ αὐτοῦ μνημαῶς λάθῃ ποτέ.

Νήρων προσεύχου τῷ θεῷ καθ' ἡμέραν.

Ξένους ξένιζε, μὴ ξένος γένῃ θεοῦ.

Ὅρμάς χαλίνου τῶν παθῶν ψυχοθόρου.

5 Πέδαις τὸ σῶμα ἀσφαλίζου σωπρόνω.

Ῥάβδῳ σεαυτοῦ τὴν συνείδησιν φέρε.

Σοφῷ σχολάζε ἐν γραφαῖς ταῖς ἐνδοαῖς.

Τὰς τῶν πενήτων ψυχὰ γώγησον λύπας.

Ἐπεὶ σεαυτὸν τοὺς πῆλας καλῶς θέλει.

10 Φίλου· ἔχειν σπούδαζε ἢ [1. μὴ] πλοῦτον ποῦν

Χρυσοῦ γὰρ αὐτοὶ εὐκλείτεροι λίαν.

Ψεῦδος μίσσησον τὴν δ' ἀλήθειαν φίλει.

Ἦ παῖ, φύλαξον τὰ προγραφέντα πάντα.

Versu 7 an σωρῶς? » B. Legitur in Eudocia Violar p. 123. « Hymnus hic sapius a choris decantatus et haud dubie lapidi inscriptus in ipso templo repositus erat. Fragmenta enim ex lapide descripta leguntur in Inscr. Berol. n. 38. » Hecker. I, p. 195. — 1. Hic versus in marg. scriptus cum « emmate et sine sigla, » ut argumento indicando positus esse videatur. » Paulss. Et εἰραρότην est v. 10. « Φιλεύτον. Hoc epithetum et omnia quæ hymnographus congesti interpretatus est Fr. Gallius in Catalogo Bacchi epithetorum. » B. — 6 ἐγερσίχ. Cod., altero ρ super γ posito. — 7. « Ζηλαῖος eum significare videtur, qui, quodcumque animo destinaverit, magno cum ardore exsequitur. » Jac. — 8 ἥτερον. Cod. — 9 θρήϊκα, θύρα. Eudoc. In θιασώτην liquescere; annotant Jac. et Hecker p. 60. — 10 * ἱραρ. Cod.; εἰραρ. Plan. — 12 λήναιον Cod. — 13. Μαινόλος; qui alibi μαινόλης. Cod. in marg. : μεθυδοότην. — 14 νεβρόδεα Cod. Schol. Wech. : Πανυστία (I, c. 40, 5) Νυκτελίου Διονύσου τέμενός ἐστιν ἐν Μεγαρίᾳ ἐλθοῦσιν εἰς ἀκρόπολιν Καρίαν καλουμένην ἀπὸ Κεῖρός τοῦ Φωρωνέως. — 15 ξενόδοτην Cod., i superposito et in marg. ξενιδοτήν. — 16 ὀρεσκόον Lobeckius. — 18 ῥηνοδόεα ῥηνοχορῆα Cod., superposito φ et in marg. ῥηνοφορῆα, probante Salmas. Quod ῥηνοφορῆα esse disputat Hecker. p. 141 seq. Plan. ῥηνοχορῆα. Scaliger ῥηνοτορῆα. Illud explicat schol. W. : τὸν ἐν μέσῳ τῶν ποιμένων (ποιμνίων;) χορεύοντα; τὰ γὰρ ῥῆνα (sic) σημάίνει τὰ πρόβατα. — 19 σεμειλῆν. Cod. — 20 τυρηνολ. Cod. — 21. Ἐπνοφρόνη, qui somnum pellit, ob sacra nocturna. — 22 φωρομανῆ Cod. in marg. — 23 χαλῆφρονα, χρυσομίτην Cod. — 24 ψυχολόγην Eudocia. — Ψορομήδεα, qui clamorem meditatatur, clamor; propter strepitum bacchantium. — 25 ὠρηνομιότην, ὠρεσιτρόπον, ὠρεσιλοιπόν Cod.; ὠριον, ὠμηκτῆν, ὠρεσιτρόπον (edd. velt. ὠρ.). Cod. — 26. Hic ultimus versus ter repetitus in Codice, « aut mystico quodam usu, aut librario ludente. » Jac. Apud Salm. ἱραρ.

DXXV. Lemma : ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα κατὰ στοιχείον ἀπὸ τοῦ ΑΒ μέχρι τοῦ Ω. ἑρωϊκὸν τὸ μέτρον. — 1 ὑμνέομαι Cod., o ead. m. haud distincte in ω mutato. Versus legitur ante initialem siglam versui 2 præfixam (quare eum abesse putabat Salm.). Citari eum a schol. Soph. CEd. T. 159 scribit Heckerus, ubi non vidi. — 2 ἄβρογ. Cod. — 7. Ζηνοδόρεα, ut Jovis ὑπομήτην in oraculis. Deinde legebatur Ζηνοδοτήρ Alterum Brodæus et Boiss., coll. ep. 524, 7. — 8 ῥῥῥῥῥῥῥῥ Plan. — 11 καρπογενέλην Cod. teste Salm. — 12 λυροθήγεια Cod.; alterum Plan. « Æque convenit λυροβελγία. » Lobeck. Pathol. elem. p. 537. Quod melius esse videtur. — 13 μυστοπόλον Plan. — 14 νεβροχαρῆ Cod.; νηπαῖον τε Plan. — 17 πηρών Cod. sec. Paulss. — 18. Πηκτελέων de sole oriente interpretatur Brodæus. — 21 in fine ὠφονετα Cod., superposito ω tertiae literæ; ὠφονετα Salm.

mas., ὤψεντα Brunckius, quod posui, « nisi quis malit ὤψιμεδοντα. » Legebatur ὑπείδοντα ex Plan., cujus codd. inter hoc et ὑπείδοντα variant. — 23 χρῆμα. et χρυσό-χρον Cod. — 25 ὠκύπορον Cod., alterum Plan. In fine ὠρεστικοίτην Scaliger, de νομίῳ Apolline. — 26 om. Plan.; ὑμνέομεν e Cod. Salm.

DXXXVI. Lemma : εἰς τὴν τύχην Ῥωμαίων. Simile est ep. 518, unde hoc manifesto expressum. — 4 δ' ὅμως Cod., sed in marg. : οὐρανὴ δ' οἶμος, et sic Plan.

DXXXVII. Lemma : ἐκ τοῦ (τῶν Jac.) Ῥοδότου. Scil. V, c. 26. Oraculum Hipparcho per somnium datum. « Lemma in Codice 1630 : εἰς τοὺς ἀδίκους πλουτοῦντας. — 1 τετληκότι cod. 1630. [Et eodem modo Regius alius ap. Cramerum.] — 2 ἀδίκων πτίσιν idem cod. » B. Cod., Plan. et liber Cram. ἀδίκων τ., ap. Herod. ἀδικῶν. In fine ἀποτίσῃ Cod.

DXXXVIII. In lemmate repetito Παλλαδᾷ τοῦ μετεώρου, quo titulo ornatur etiam in lemm. ep. 481. Conf. XI, ep. 269. De statuis deorum dearmque ad Christianorum cultum translatis, et sic servatis. Ignota Jacobsio hæc *Varina*. — 3 φάλην Cod., corr. Reisk.

DXXXIX. — λέχος πολλοῖσιν ἐτύχην Plan., quod valde placet. Λέκτρον Jacobs. non est ausus mutare ob correctionem in voce Ἠλεκτρώνας ap. Hesiod. Scut. 3, Apoll. Rh. I, 748.

DXXX. Lemma Plan. : εἰς ἀργοντα ἀνάξιον τῆς τοιαύτης προαγωγῆς. — 2 ὅτι μέχρι σοῦ Cod.; ὅτι καὶ μέχρι σοῦ Plan., quod cum Brunchio recepit Boiss., præferendum Jacobiano ὅ; ὅτι μέχρις σοῦ.

DXXXI. Lemma : εἰς Ἰσαύρους διὰ τὸ τάχος. Lusus.

DXXXII. « Scriptum, ut videtur, in penuria cucurbitarum plantarum. — 1 κολόκυντε Cod., sed in apogr. κολόκυνθε, quod posui. — 2 οὐ σικύων γένος Cod., sed punctis subnotatum; idem κολοκυντῶν, θ posito super τ. Apogr. κολοκυνθῶν, in lemmate etiam habens εἰς κολόκυνθῶν duplici accentu, sed mox κολόκυνθος. » B.

DXXXIII. De bestiario qui in amphitheatro per sollertiam immittens a leone aliave bellua vitæ periculum effugerat. — 1 δ' ἐ; Cod., corr. Reisk. — 2 ἀνεγρομένοιο δ' ὑπερβεν Cod., corr. Jacobs. — 4 οὐδὲ λάβεν (sc. ὁ θῆρ τὸν ἄνθρωπον) Jac. ut ex Codice; οὐδ' ελαβεν (sic) apogr. Par., quod posuit Boiss. Deinde Cod. δὲ μετὰχρον, corr. Reisk.

DXXXIV. — Plurimæ sunt in historiis veterum narrationes de simulacris deorum sudantibus, ardui belli aut rerum novarum aut exitii omine. Boiss. : « Itinerar. Alexandri c. 17 : *ter in Asiam auspicanti nuntiatur Orpheus musici statum plurimum sudavisse, idque laboris fore ingentis indicium literatis laudes ejus cantantibus dictum.* » Quod alius generis et hinc alienum est prodigium.

DXXXV. « Lemma ad v. 1 : εἰς Διόνυσον. Ad v. 2 : εἰς ὠκύπορους. Hoc malum minus. Scriptum est epigr. in laudem urbis ignotæ. » B. In Codice scriptum ut duo epigrammata; in Plan. est unum. — 2 ξεινούς et ναέτας Cod., cujus in marg. : ὠρεῖον. « Dictum fere ut illud Nicia ap. Thueyd. VII, 77 extr. : ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κευαί. Cui prævit Sophocles CEd. T. 56,

huic fortasse Themistocles, cujus verba servavit Justinus II, c. 12. » Jac.

DXXXVI. In Plan. *Nestori* inscribitur, errore ex sequenti epigr. orto. « Conf. ep. 362. » B.

DXXXVII. Lemma : εἰς ἡνίοχους. « Male. Est scriptum in obrectatores. » B. — 1 θρυλλήσ. Plan.; ἐπεπαύσατ' Cod. — 3 καὶ δὲ τις Cod.; ἦν δὲ τις Plan.; καὶ Brunch; ἐβέλησιν Cod. « Ad nostrum carmen respicit Gregor. Naz. Epist. XXXVI : ἡποσύνην δεδαῶτα μὴ ἄδειν ἐβέλει ἡ ποίησις μὴ τί γένηται; μὴ καὶ τῆς ἡποσύνης διαμάρτης καὶ τῆς ψόης. Hinc etiam profecta videtur paroemia hæc ap. Erasmus : *Equilandi peritus ne canas.* » Jac.

DXXXVIII. « Lemma Planudeum : στίχοι ἔχοντες τὰ εἰκοσι τέσσαρα γράμματα. Forsan describitur auriga molli ac delicata veste ornatus. Villosionus qui Diatr. p. 8 hunc versum e codice Math. Chrysocephali post Lequeinium recital non meminerat pridem editum esse in Anthologia Planudea. Alium ibidem versum describit eodem artificio compositum ut quatuor et viginti literas alphabeti complectatur, ac iambico metro :

Ζευχθεῖς πτεροῖς ἐκλαγξε βομβῶδῃ φόρον.

Utrumque versum reperi olim in cod. Veneto 83, p. 1; reperi et in cod. Paris. 3058, sub nomine Ἰω. τοῦ Τζέτζου. Latinos versus similes, etiam gallicum unum quæras, si tanti esse videbitur, in Tabouroti Miscellaneis, cui index « *Les bigarrures du seigneur Des accords* », c. 20, p. 279. » B.

DXXXIX. Ad hunc quoque versum refertur lemma Plan. « Nihil est in hoc versu præter verba et voces. » B. — φθογγάζεται Cod., superposito ο.

DXL. Lemma : εἰς Ἠράκλειτον τὸν Ἐπείσιον (sic). Legitur etiam ap. Diog. Laert. IX, 16 et Hesych. Miles. p. 21. — 1 εἴλω Plan. — 2 τὸ δ. ἀτραπητός Cod., sed η punctis in i verso. — 3. « De accentu vocis ὄρνη conf. Lobeck. Paralip. p. 358, not. 71. Μύστης, interpretis illis tanquam mysteriis philosophiæ initiatus. Socrates quum illum librum legisset, dixisse fertur : *Δηλοῦν δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ.* » Jac.

DXLI. Lemma : εἰς ποτήριον. « Gallice convertit Boivin Memor. Acad. Inscriptt. t. II, p. 290. » B. Loquuntur pocula, in sphaeræ dimidiatæ formam efficta, alterum borealis, australis alterum sphaeræ stellis ostendentia. Pocula enim fuisse planiora et patula, pateris similia, in quorum *interiore parte* (ἐντοσθεν Theocr. I, 32) sidera sculpta erant, exponit Hermannus ap. Meinek. ad Theocr. p. 181. — 1 διογένης Cod., sed primæ syll. superposito θει. Probabiliter Brunchius intelligit Theogenem Apolloniatam mathematicum, de quo Sueton. Aug. c. 91. De Pisone v. ad VI, ep. 335. — 3 σφαίρη Cod., superposito σ. — 4 τὰ β. Cod.; τὰν Plan. — 5 μηκέτ' ἐξ ἀρχῆν Plan. male. Idem δοῖα δ' ἐν ἀμφοῖν. — 6 ἀβρεῖς Jacobs. in nott. mss. Legebatur ἀβραι. Τὰ φαινόμενα respicit titulum Aratei carminis.

DXLII. Crinagoras hortatur Philonidem ut minimum scribat quattuor vel plurium adeo personarum, et scribat confidenter : nam ipsum et Bathyllum ei agendo pares esse ut qui maxime. Manifesto Philonides, aliunde ignotus, erat cantor idem et μιμογράφος aut μιμοποιός. Notum est Ba-

thyllum comica, ut tragica saltatione Pyladem, excelluisse. Apposite citatur Lucianus De saltat. c. 66, ubi barbarus quidam ἰδὼν πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρισκευασμένα, ἐξήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν. — 1 τῆτορεςσι Porsonus Advers. p. 274. — 2 μύθων Cod., corr. Reisk.; γράφα ἐν πλ. Codex; γράφει Porsonus, quod a θάρσει pendet; γράφον ἐστὶ Reiskius. Porson. malebat etiam καὶ τοῦτον. — 3 φιλωνίδι Cod., corr. Schneiderus; Φιλωνίδου οὕτε Βαθύλλου Reisk. et Brunn., qui et τοῦ μὲν ... τοῦ δὲ versu seq. — 4 χορὸν χάρ. Codex; χειρὶν Reiskius; χειρῶν Jacobs.; χορῶν Schneid. et Pors., improbabiliter.

DXLIII. Lemma : ἀδιανόητον. « Difficile, praesertim versu quinto, non tamen ἀδιανόητον. » B. « Agitur de Thessalorum in ferocissimis tauris capiendis artificio. Plinius H. N. VIII, 45 : *Thessalorum gentis inventum est, equo juxta quadrupedante, cornu intorta cervice, necare tauros*. Rem disertissime descripsit Heliodorus Aeth. X, 29 et 30. Romæ ejusmodi certamina ad Thessalorum morem primum a Julio Cæsare, deinde a Claudio aliisque exhibita sunt; v. Dion. Cass. LXI, 9, ibique Reimar. Ex veteribus monumentis hunc ludum ταυροκαθάμια dictum illustraverunt Bœttigerus in Calendario aulæ Goth. a. 1804, p. 52, et Millin in *Magas. encyclop.* a. 1808, t. IV, p. 316 seqq. — 2 Junge ἀτευχῆτοι; χειρὶν et θηρῶν accipe ut εἰς θήρας. Est oxymori species : *manibus inermibus armati*. — 3 δενδρουτικῆς π. ζεύξε Cod., quod Grotius vertit quasi legisset δενδρουτικῆς πολλῶν ζ. Verum existimo quod Schneiderus conjecit, et Reiskii ζεύξε postulat proximum verbum in v. 4. Ex Heliodoro apparet intelligendos esse equos calcaribus excitatos ad ferocientem taurum tam prope adactos, ut utrique juxta currant non aliter ac jugo juncti, ζευχθέντες. — 4. Apud eundem Heliodorum Theagenes ἐκπρίπτει ἐαυτὸν τῷ αὐχένι τοῦ ταύρου... καὶ εἰς ἀμμά κατά τοῦ ταυρείου μετώπου τοὺς δακτύλους ἐπιπλέξει... ἐκκρεμῆς ἐφέρετο. Unde apparet ἀμμά in versu seq. idem esse quod πλέγμα, et manus junctas *summisque cornibus* significare inhærentes, quo fit ut tauri cervix *facili negotio* (unde εὐροπον ἀμμά) deprimatur. Suetonius Claud. c. 21, in horum ταυροκαθαμίων descriptione : *Thessali equites, ait, feros tauros per spatia Circi agunt, insiliuntque defessos et ad terram cornibus detrahunt*. Apud Heliodorum autem cornua tauri dicuntur τῇ γῇ προσπεπηγότα καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον τῆς κεφαλῆς βίζωθέντα. Comparari meretur Theocritus, qui pedestre cum tauro certamen descriptum dedit XXV, 145 seqq. » Jac. — 6 τόσην ἐξεκύλησε Cod., corr. Salmas.

DXLIV. Lemma : εἰς λίθον βήρυλλον. In Galenē nympha a Tryphone scalptore præclare cælatam in beryllo. Alia Tryphonis gemma pulcherrima, Amoris et Psyche nuptias representans, etiamnum exstat. Γαλήνης simulacrum commemorat etiam Pausanias II, 1, § 9. — 1 * τρυφὼν Cod. « Ἀνέπειος. Vid. Chardon. Roch. Miscell. t. II, p. 294. » B. — 2 Promissis capillis ficta nympa. — 3 ἦν δὲ Cod. « *Labia per mare navigantia aut nata* » tiam mihi nunquam non offensionis fuerunt. Quare jam olim proposui γαλήνην νοτιερὴν λειοῦντα θάλασσαν. Galenē undas ventis excitatas sedat, unde nomen habet, et ipsum mare tranquillum reddit λεαίνει. » Jac. Probabilissimam emendationem in latinis certe reddidi. — 4. Velim his explicationis aliquid adjecisset Jacobs. aut Boiss. An est metaphora petita a nutricibus, quæ uberibus θάλγουσιν infantes, ut tranquilli maneant et obdormiscant? — 5 ἦν δὲ μοι Cod. et apogr. Par., non δ' ἐμοί. Idem νεύσει,

corr. Brunn. In his quoque sententiæ Addæi non sum certus.

DXLV. Poeta M. Claudio Marcello, Octaviæ Augusti sororis filio, Callimachi poema Hecalen dono mittit, pares Theseo vires et famam ut puer assequatur optans. — 1. « Τορευτὸν. Schol. Wech.: σύν πόνω καὶ ἀκριβείᾳ κατασκευασμένον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τορευόντων, ὅθεν καὶ τορεία ἀντι ρητορείας, καὶ « τορευεῖν ὥδῃν (Aristoph. Thesm. 986) » ἐστὶ τὸ τορῶς καὶ μεγαλοφωνοτάτως λέγειν καὶ φθεῖν. — 2 ὠνὴρ et κάλους Cod.; κάλως Plan. Illud ap. Homerum et antiquiores alios. Proverbialē locutionē πάντα κάλων κινεῖν, στείν, tractavi in Anecd. t. I, p. 98, n. 2. t. II, p. 434, n. 2, ad Pachymeris Declam. II, p. 29. » B. — 3 δ' α (punctis deletum) ἐκάλ. Cod. Alterum hemistichium sumptum ex ipso Callimachi poemate, ubi hospitale Hecales tugurium relinquens Theseus hæc dicebat :

Πολλάκι σεί', ὦ μάτα, φιλοξείνοιο καλῆς;
μνησόμεθα· ξυὼν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἄπασιν.

— 4 τοὺς ἐπέθ. Plan. De re v. Plutarch. c. 14. — 5 τοῦ οἱ Cod.; νεαρῶν Plan., et fort. Cod. a pr. m.; nam Salmas.: « νεαρὸν correctum. » In marg. Cod. εἰνάρεσθαι. Antiquis in libris sæpe dubiæ literæ H et N.

DXLVI. Navigantium modesta oblectamenta describuntur. — 1 αὐτὴν Cod., corr. Salmas. « Πρύμνῃν » intellige navis tabulatum vel κατάστρωμα quod est in puppi. Ibi vulgus navigantium cubare solebat; v. Casaub. ad Theophr. Char. XXII, p. 216. Delicatiores sub tabulato cubilia habebant. — 2 τύματα Cod., corr. Reiskius. Quis hic non meminerit loci Ciceronis Ep. ad Attic. II 7, : *cupio istorum naufragia ex terra intueri; cupio, ut ait Iulus amicus Sophocles,*

καὶ ὑπὸ στέγῃ
πυκνῆς ἀκούειν ψεκᾶδος εὐδούσης φρενί.

— 3. Μύλακες sunt saxa in subitaneum focum structa: unde per interstitia passim ignis luctatur et prorumpit, βιάζεται. Reiskius intelligebat ignem ob corrasilem et ineptam materiam *ægrime* urentem. » Jac. Huschkius ἐπὶ τούτῳ. — 5 καὶ κρ (superposito ε) ὑπὸντα ἰδοίμ: (sic Paulss.; ap. Jac. id., punctis subnotatum, ἰδοίμ) Cod. In marg. ἰδοίμ διήκονον ἦδη τράπεζαν, et in infima pag.: καὶ καὶ ῥύποντα ἰδοίμ διήκονον ἦδη τράπεζαν. Sic et apogr. Par. Huschkius ex aliis apographis καὶ καὶ ῥύπων' ἰδοίμ, Jacobs. εἰδοίμ, quod edebatur. Sed Meinekius p. 215 et O. Schneiderus particulam καὶ hic locum non habere docuerunt; vocem κρέα, prope scriptam in Codice, poscere quæ præcedunt et sequuntur, viderat etiam Heckerus, qui eruebat κρέ' ὅπῳν' ἰδοίμ δ., corrigendum καὶ κρέ' ἰδοίμ' ὅπῳντα δ. « Quod operosius. Antiphilus meminisse videtur homericorum Il. A. 776 : σφῶι μὲν ἀμρὶ βοῶς ἐπέστον κρέα. Simplicii uti poterat pro ἀμφιέπειν, ut in illis Il. Z, 321 : τὸν δ' εὖρ' ἐν βλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα. Hiatum autem ante ἰδοίμ nihil offensionis habere, jam Meinekius observavit, proponens καὶ κρεουρῶντα (tribus syllabis efferrandum) ἰδοίμ. » O. Schneider. Cujus emendationem recepi, non ab omni parte securus. Deinde ἡ δὲ τράπεζα edebatur cum Jensio; sed ἡ δὲ scribendum erat auctore Reiskio. — 6 ἐστῶμαι (sic) πρώτη Cod. (qui in marg.: ζῆτε.), sed apogr. Par. ἐστῶμαι. Alterum correxit Jacobus Boiss.: « Πρώτη an dici possit pro *quævis*, ut nobis *le premier venu*, valde dubito. Scripsi στρογγύ, *tabula quæ-*

vis vel rudior tabulato navis imposita. » Confertur hoc Persii V, 146 : *tibi torta cannabe fulto Caena sit in transtro?* — 7 *εἰ καὶ τύχη* Cod., corr. Reiskius. « Δὲ λῆβε est ludi genus, memoratur Stratonii XII, ep. 204, 1 : *δὲ λῆβε παίζει* Σωσιάδας, qui ad nequitiam detorquet. — 8. Τὸν φιλόκοινον, qui non exquisitas voluptates, sed communia et vulgaria capto. » Jac.

DXLVII. Lemntati additum : *μονόστιχον.* « In apogr. Par. *μονόστιχον.* Conf. ep. 491. Similes versus sunt supra ep. 538, 539, ubi vid. » B. Sensus obscurus.

DXLVIII. De puerulo apum stimulis confecto. Eandem historiam narrat Antiphilus supra ep. 302. — 1. Ἀποπλαγνῆν, vide ep. 240, 1. — 2. Βουγενίης, apes, ex nota fabula. « Vid. not. ad XII, ep. 249. » B. — 3 ὁ δειλαιός et μελίσσαι Plan., sed Ascens. et Steph. μελίσσαι. — 4 *ἐχέων* Cod. Quod ante pro depravato habebat *αὶ δέ*, Jacobsius recte tuetur in Del. p. 401, pro ὅμεις δέ dici exemplis ostendens; tamen in nostri exempli margine scripsit : « Fort. *ἄλλ' ἐγ.* » Boiss. : « Apogr. Par. *αὐδ'.* Scripsi *αὐτ'*, relatum ad ὅμεις. » — 5 *ἐναυμάζατε* Cod. et tres libri Planud. ap. Brunck; corr. Salmas.; *ἐσεμάζατε* edd. Plan. — 6. Γλυκὴν χάρη, mel.

DXLIX. In Plan. bis legitur, primum *Antiphilo*, deinde *Antipatro* in-scriptum, sed vett. edd. et cod. Medicus etiam altero loco Ἀντιφίλου. De fonte, cujus aqua post mortem Agricolae cujusdam exaruerat. — 2 *δαλίου* Plan. — 3 *ἀγρικολὰς τετράμμεθα* Cod., corr. Brunck.; Ἀγρικολὰς τετράμμεθα vel τετρίμμεθα Plan.; δάκρυα ἐπ' Ἀγρικολὰ Salmas. Est genitivus qui dicitur passivus. — 4. « Nihil hac ἐνοίᾳ frigidius. » Jac.

DL. Adscriptum in Cod.: ὥρατον. « Gallice reddidit Villosion. Mem. Acad. Inscript. t. XLVII, p. 301. » B. In Tenzum, parvam insulam ex Cycladibus, nunc Delo florentiorem; sed ob incerta fata ei non esse superbiendum de hac condicione poeta significat. — 1 *κρίνην* Cod. et Plan. usque ad Ascens., quæ κλείνειν, Stephanus κλείνειν. — 2 *πτηνοὶ ὄρλε* Cod., sed in marg. πτ. τῆνε, ut Plan., quæ male Βορπιάδα. Boreæ filios Zeten et Calain Hercules occidit Τῆνε ἐν ἀμυγρῷ, ibique sepelivit, Apoll. Rhod. I, 1304, quem locum totum ponit schol. Wech. — 3. Ὀρτυγί, vetus nomen Deli. — 3. Celeberrima primitiarum ex Hyperboreis in Delum delatio annua cum magna festivitate, Herodot. IV, 33, etc. — 5 *ζωης* Cod., superposito et. — 6. Conf. ad ep. 408.

DLI. Poeta explicat quare ἑρωδιός sive ardea avis a Chalcedoniis *proditoris* nomine afficiatur et tanquam hostis penas det; ipse quoque hortatur cives ut lapidibus eum impetant. Urbem, cujus nomen depravatum in *Conche*, Καλχηδόνα esse consentiunt Heckerus, Meinekius et Ungerus *Beitr.* p. 22. Quod ut ex ἀντιπέρθεβεν 2. 5 suspicari licebat, ita certum redditur versibus Demosthenis Bithyni ex libro IV Βιθυνιακῶν servatis a Stephanano Byz. v. Ἡραία, quos Heck. indicavit : Alluit Herodotus, Chalcedonis promontorium,

κόλπος ἁλός; φαίης κεν ἰδὼν βαθυδινέα πάντα ἔμμεναι, εἰαμένη δὲ καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης.

Inter Byzantinos autem et Chalcedonios, quamquam numi concordiam celebrant harum urbium, bella nonnunquam percessisse, ostendit Polyæn. VI, 25, a Meinek. cit. Denique Ungerus numum commemorat delineatum in

Polluce Hemsterhusiano post p. 1026, in quo canis allatrare videtur « seu struthionem seu ciconiam », ait Hemsterh. p. 1053 : quem ipsum esse ἑρωδιὸν nostrum statuit vir doctissimus. — 1 *Κολχιδῶν* Cod.; Καλχηδῶν posui, quod multis numis inscriptum, quia propria priorum nominum dialectus non raro servatur; ut Καλχηδῶν non videatur esse necessarium. Boiss. conjiciebat Κόλχων τὸν δῶστ. Legebatur ἐγθρα κολ., quod correxit Reiskius. — 2 ταῦ δὲ γάριν προδότη; Jacobsius, ob juncturam, probantibus Meinekio et Hermanno; articulum tamen recte tuentur O. Schneider. et Unger. collatis illis ap. Xenoph. Anab. VI, 6, § 7 : ἔβαλλον τὸν Ἀξίππον, ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην (ubi v. Krüger.), neque οὐρῆς necessarium esse observant. Pro αἰ « languidissimo » Hermannus scribit ἐκαί. Conf. ad sequentem versum dicenda. — 3 Φοῖβος ἐρῶ Meinekius : *veridicus vales dicam.* At vere Hermannus, nihil quioquam hic fuisse *veridicum*, sed narrandum. Ipse confidenter Ποῖνός ἐρεῖ, i. e. *Pæmus*, Ποῖνιξ dicendus, « nisi Φοῖβος viri nomen est », et initio Καρχηδῶν, de Carthagine inaniter disputans. Schneidewinus : τοῦπος; ἐρεῖ. Deinde Codex : τ' ἐναγετονοῖ; εἰς, corr. Ruhnkenius. Hinc quæ sequuntur bene procedunt, sed prægressis non apte juncta, adeo ut lacunam post ἐρεῖ statuerit Reiskius. Mihi versus 2 interrogative efferendus videtur, quod prope postulat τοῦ χάριν sine particula positum. Tertio versu respondetur : ποῖνός ἐκαί τεναγῖν ὅτ' εἰς δια etc., sive aliud malis pro Φοῖβος, sed Hermanni ἐκαί huic loco eximie aptum est. Ποῖνός; intelligo de colore sanguineo, quo est apud Buifonem *le héron pourpré du Danube* (in quibus regionibus res agitur), cujus hanc lego descriptionem : *Le cou, l'estomac, et une partie du dos sont d'un beau roux pourpré; de longues plumes affilées de cette même belle couleur partent des côtés du dos et s'étendent jusqu'au bout des ailes et en retombant sur la queue.* — 4 φαμμίτην Cod. Verbum Jacobsius olim derivavit « ab ἔθημος, unde ἐθημοσύνη », pro more colligebat, quod probare videtur L. Dindorf. in Thea. In Pal. depravatum judicat et conj. ἐθαινολόγει, Bernardus ἑθαινολόγει, Lobeckius ad Ajac. p. 161 ἐθαινολόγει, in *litore colligebat*; Meinekius ἐθημολόγει, probatus Ungerus : Hermannus φαμμίτη; δόρπον ἐθημολόγει. — 6 πεζοβατεί; aut πεζοβατεί; Cod., corr. Reisk. Dictum ut πεζοῦ τὴν θάλασσαν. — 8 κόλχους καὶ βρῶν Cod. a pr. m., radendo in βρίων versum; βρίων apogr. Par., correctæ in apogr. Vossiano. « Sed forma κόλχος quoque in usu fuisse videtur Schæfero ad schol. Apollon. p. 249. » Jac. *Ælian.* N. A. X, 5 : οἱ κοχλῖαι ἱσασιν εἶναι σπιν πολεμίου; ... τοὺς ἑρωδιούς, καὶ αὐτοὺς ἀποδιδράσκουσιν. De sententia distichi vehementer dubitatur. Quæ scripta sunt intelligi non possunt nisi post *ἐκ δηλῶν* statuas ironice παρὰ προσδοκίαν adjici κόλχους καὶ βρῶν. Pro mercede hostes proditorem sinebant conchis et alga frui. Βαρὺν in βραχὺν mutans Hermannus sine ironia dictum ita accipit : *Lapidibus petite avem, quia nimis tenuem mercedem tulit ab hostibus*, qui tranquillam piscationem concesserant avi aquæ modum et vada ipsis utiliter indicanti. Meinekius : « Nullo pacto intelligetur quo jure ardea algam et conchas, quibus colligendis illa hostibus viam expugnandæ urbis monstraverat, gravis mercedis loco ab hostibus accepisse dici possit. Ex mea sententia poeta hoc dicere debuit : abigite infelicem avem, quæ conchis colligendis perniciem nobis attulit. » Proponit autem μόχθον pro μισθόν, et ἐκδητῶν (*excidens*) κόλχους, correctionem non perficiens. Ungerus : ἐπεὶ βαρὺν εὖρα το μισθόν Ἐκ δηλῶν κόλχους etc., de βάλλειν sine λίθοις posito affertens Themist. Or. XX, p. 293 et Boiss. ad Philostr. p. 510, 436 et ad Anecd. t. V, p. 179.

Denique Schneidewin.: ἐπει θυθὸν εἰργάσατ' ἰσθμὸν
ἐκζητῶν κόχλους etc., efficacius verbum desiderans pro
εἰργάσατο. — Videsis Add. p. 643.

DLII. « Loquitur gladius Alexandri Pisoni traditus. » B.
— 2. Διδασκόμενος ἀπὸ τῆς Ἀλ. χειρὸς exponit Jac. —
3 φωνέω Brunck.

DLIII. In Cod. sine auctoris nomine nec alio lemmate.
In marg.: ὦρατον. *Antipatro Thessal.* tribuit Brunck.,
« recte, ut videtur; nam ejusdem auctoris epigrammatis
se excipientibus, in Codice interdum nomen ejus nonnisi
semel adscribitur. » Jac. Boiss. tamen ἀδελφὸν inscripsit,
cum hac nota: « Multa sunt quibus id epigr. illustretur
in Gosselini Dissert. de sinu Ambracio in Memor. Acad.
Inscriptt. t. XXXII, p. 519; Leaki Itin. per Græc. sep-
tentr. t. I, p. 185. » Retinui ἄλλο. « In urbem Nicopolin,
ab Augusto in memoriam victoriæ Actiacæ conditam.
Sueton. Aug. c. 18. Plinius H. N. IV, 1, de Epiro: *in
ore ipso colonia Augusti Actium cum Apollinis templo
nobili et civitate libera Nicopolitana.* De Ambracia
allisque hujus oræ urbibus agens Strabo VII, p. 325:
Μακεδόνες, αἰτ. καὶ Ῥωμαῖοι καὶ ταύτας καὶ τὰς ἄλλας
κατεπόνθησαν τοῖς συνεχέσι πολέμοις... ὥστε τὸ τελευταῖον ὁ
Σεβαστὸς, ὁρῶν ἐκλελειμμένης τελείως τὰς πόλεις, εἰς μίαν
συνώκισε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῷ κόλπῳ
τούτῳ: ἐκάλεσε δὲ ἐπώνυμον τῆς νίκης, ἐν ᾗ κατεναυμάχη-
σεν Ἀντωνίων... Ἡ μὲν οὖν Νικόπολις εὐάνδρει καὶ λαμβά-
νει καθ' ἡμέραν ἐπίδοσιν. Quibus verbis totum epigr.
egregie illustratur. — 1. Ἐπίδωλος vocatur Ambracia ob
pristinam divitias: quare poetæ magnam inter deos de
hac urbe contentionem fuisse finxerunt, ut ex Nicandri
Ἑτεροκούμενοι; narrat Antonin. Lib. c. 4. — 6. Δέχνυται,
tanquam ἀνάθημα. Apollinis enim ibi templum in pro-
montorio et ludi Actiaci in ejusdem dei, cui Augustus vi-
ctoriam ibi de hostibus reportatam tribuebat, honorem in-
stituiti. Quæ omnia Propertius his significat: *Actius
hinc traxit Phæbus monumenta* (IV, el. 6, 67). » Jac.

DLIV. « Ἀντιπάτρου inscriptum in apogr. Par. » B. In
fellatricem mulierem Heracleam, ἥδην, ut Hercules,
amantem. — 1 καλῶ; Cod., corr. Jacobs. « Quam cor-
rectionem firmat nomen ἡθίων v. 6. » B. — 2. Κεῖνο de
parte obscena, ut ap. Aristoph. τὸ δεῖνα. — 3 bis legitur
in Cod., primum omisso αἰγος; et cancellatus. — 5 ἦσαι
Cod. sine acc.

DLV. In insulam Coreyræ propinquam, parvam quidem
illam, sed fertilem. « Quæ quum *ridendum* habere no-
men dicatur, Σύδοτα intelligenda vidit Reisleus. Cui quod
objicit Jacobs., *tres νησίδες*; eo nomine comprehendi, re-
fellitur locis Thucyd. I, 54, Cic. Ad Att. V, 9, ubi una
harum insularum κατ' ἐξοχὴν audit Σύδοτα. » Geist. p. 36.
— 1 τὴν εἰ καὶ με π. ἔχουσιν Codex; τὴν δ' Emperius; ἐροῦ-
σιν Reiskius, necessaria emendatione, ut consensu judi-
carunt Meinek. p. 203 et Geistius; aliud agens Herman-
nus « solitam esse periphrasim pro περιέγραψαν » scripsit.
Præterea Reiskius εἰ γοῖ με, quod percommodum, ac
receperunt Brunck., Jacobs. et Hermann.; sed alterum
quoque posse dici apparet. — 2 σταδίου Cod. superposito
ι (σταδίου). — 3 ἐπ' αὐλακα Cod., corr. Jac.; πῖπρ ἀρότρου
Cod., corr. Toupus. Homerica locutio. — 5 ὑπ' ἰχθύσι
Cod., corr. Toup. Hesychius: Μαῖρα κύνων τὸ ἄστρον, ἢ
ἀχμαϊότατον καῦμα. « De μαῖρῃ vide Heyn. Obs. ad Apol-
lodor. p. 331. » B. Ob hiatum Jac. ἦδ', Meinek. καὶ ῥ' ὑπὸ
μ., « ut ap. Homerum ». Quem hoc καὶ ῥα uti verbis
sequentibus animadvertit Hermannus, et scribit ἄν ὑπὸ

μ., quod haud dubie verum, si tolerari non potest hiatus.
— 8. « Hæc est scriptura Codicis, forsân sincera; forsân
enim dictum fuit ἐωρίσθην ut ἐώρων, ut ξυνέχων, ut alia.
Sed quod nomen risui movendo aptum vicina Coreyræ
insula habuerit nondum est in comperto. » Boiss. De-
pravata esse nemo negavit. Meinek. verum habet
Reiskianum: γελᾶσθαι τῷ ἐπὶ ὠρίσθην, i. e. ἰφ' ᾧ γελᾶσθαι
ὠρίσθην, *nomen accepi, unde mihi fatale erat ridere*;
« ὠρίσθην idem quod ἐμῆλλον. » Cui longe longaque præ-
ferendum videtur quod Jacobs. dedit in Add. p. LXXII:
ἀλλὰ γελᾶστόν, Τῷ μετεωρίσθην, τοῦτ' ἐθ. ὅν, *ob
illa ipsa re, qua me jactabam, ridiculum accepi no-
men.*

DLVI. In marg. Cod.: ὦρατον. Pan Nereidas nymphas
percontatur, quæ Daphnidem in aquis suis exceperant,
quid de forma ejus judicent. Simile epigramma Glanci
supra n. 341. — 1 * νηρηίδες Cod., et in marg. δευτέρως.
quod ex præcedenti syllaba δαι: ortum putat Jac., in
πιθακίτιδες commutat Brunck. — 2 κόμην Cod.; in marg.
κόνιν. « Ἐπαχνεία κόνις est pulvis, ceu ἄχνη, corpori in-
spersus et inherens. Cogitandum de lanugine pomorum,
ut mali cydonii; conf. VI, ep. 102, 3. — 4 ἥρεμα et μάλα
παρηίδα Cod., superposito ι, ut esset—ἰδα. Brundisius
μάλα παρηιάδων, sed hæremus in μάλα de *genis*, quæ
significatio certam auctoritatem non habet. » Jac. Boiss.:
« Non erat mutanda lectio Codicis. Est adjectivum πα-
ρηίδιος. » Eadem sententia Heckeri p. 378, conferentis
Lobeck. ad Phryn. p. 556, et addentis: « Si tamen est
substantivum, facilius est correctio μάλα παρηιδίων. » —
5 οὐκάρα Cod. Jacobs. in nott. mss.: « Fort. οὐ κατὰ κν. »
Præstare opinor si hæc non interrogative accipiantur.
— 6 ἐγνώθην apogr. Par., sed alterum in Cod., et κρατήν
corr. Brunck. Γυῖώω i. q. πρῶω, hic de *deformibus* in
Pane cruribus dictum.

DLVII. « Gallice vertit Burret. Memor. Acad. le-
scriptt. t. III, p. 317. » B. Ariæ Tarsensis stadiodromi
pernicitas celebratur. — 1 Ἀρίας cod. Reg. 1773. « Κα-
τελέγει. Schol. W.: ὀνειδίζει, ἐντὶ τοῦ κατασχίνα' σῶμα
καὶ Πίνδαρο; εἰς Ἀριστομένην ἐχρήσατο (Pyth. VIII, 50).
— 2 τὸν κτ. Cod.; σὸν Plan. Schol. W.: ἐντὶ τοῦ οἰκί-
στην... » Boiss., sequentia quoque satis nota aut aliena
exscribens omnia. Conf. Vales. ad Ammian. Marc. XIV.
p. 39. — 4. Νῶτον εἰδείτε, quod est ejus qui cursu aliquem
prævertit. — 5 ὁσπλήγγων Plan. « Similiter Plutus deus
ap. Lucian. Tim. c. 20, celeritatem suam in aufugiendo
describens: ἄμα γούν, αἰτ. ἐπεσεν ἢ ὁσπληγέ, κάγω ἦδη
ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερηγήσας τὸ στάδιον οὐδὲ
ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. » Jac. Addit Boiss.: « Hyper-
bolæ ejus distichi simillimam memini legere in Neckere
Notitia de Staela p. 29: *une sagacité singulière la por-
tail au but, sans qu'on la vît jamais sur la route.* »

DLVIII. De hirco qui, lupo appropinquante noctu,
gregem ab hoste imminente servavit. — 1 πάννηχος Cod.,
superposito υ. Pleonasmī hujusmodi, qualis οἶαν πάννη-
χον, nou admodum rara in poetis exempla collegit Pas-
sow. ad Theognin v. 441, p. 94 Bekk., aucta a Jacobso
Add. p. LXXII. — 2. Φριμῶσσεσθαι de hircorum balatu
etiam Theocr. V, 141. — 3 χιμαρόσφακτο; Cod., corr.
Brunck. — 4 τηλόθι Cod., superposito ε, ac nescio an
non præferendum sit τηλόθε. Parentheses signa allevit
Boiss. — 5. Ἀνεγέροντες, poetica vox pro vulgari ἀνεγρό-
μενοι. — 6 τραγίνου Cod.; τραγίνους; Heckerus p. 109, nam
in his adj. non rara communis hæc declinatio. Vulgo
τραγίνος; auctore Brundisio.

DLIX. Lemma : διὰ τὸν πλοῦν τὸν ἐπ' Ἰταλίας. Ex Græcia in Italiam renavigaturus, Menippum amicum rogat ut sibi itineris data descriptione dux fiat. Scripserat autem Menippus τῆς ἐντὸς θαλάσσης (Maris interioris) περιήλουν tribus libris comprehensum, situs locorum et historias enarrantem. Quem librum Crinagoras τότε αὐτὸν κύκλον vocat v. 5. — 3 ἀγρεύω Cod. — 4. Scheria, antiquum nomen Corcyrae. — 5 λάβειν Cod. « Apogr. Par. λάβειν. De locutione συλλαβόμεναι τινι egi ad Philostr. Her. p. 385. Tmesis utilis Plato in loco nobili : ἀγετε δὲ, ὦ Μούσαι, ἔμμοι λάβετε τοῦ μύθου. Exempla tmeseos præpositionis σύν collegit Blomf. Gloss. Agam. 569. » B.

DLX. « Edidit et vertit gallice Chardo Roch. Miscell. t. II, p. 313, sed facta mala correctione. » B. Poeta, nova sibi domo constructa, terræ motum deprecatur. — 1 ἐνοσίχθων Cod., corr. Jacobs., qui annotat : « Veteres philosophos terræ motus modo a ventis terræ visceribus inclusis, modo ab undis derivasse satis constat; v. Plutarch. Plac. philos. III, 15; Seneca Quæst. nat. II, 1, etc. » — 2 ἔρρει Cod., corr. Chardo. Deinde Cod. primum τινασσομένων, eadem ut videtur manu mutatum in τινασσόμενον. — 3 οἰκεῖ Cod., superposito t. In fine Jac. malit οὐ τι. — 4 εἰδ' Cod., corr. Chardo.

DLXI. Lemma : εἰς ἀμπελὸν σκωπτικόν. In vitem invadit, acerbarum parentem uvarum, et ut extirpetur optat. — 2 ἡ βορέου Sx. Plan. — 3 ἡ Passovius Scriptt. misc. p. 206 et Jac. in nott. mss. Sed ἡ rectius est, ni fallor : nam τίς σε πάγος Σκυθῆς idem valet atque ἡ σέ τις πάγος Σκυθῆς, illo modo vividius elatum. Deinde Cod. νιζόβλητος (sic, et s. notato super o) et κρυμωδὲς superposito ε. — 4. Ob σιδηροτόκον intelligendam esse Iberiam inter Pontum Enximum et Caspium mare sitam annotat Jac., ferri feracem, ut vicinam regionem Chalybum. — 5 ὁμακοράγας (sine acc., et ρω superposito) ἐγγείνατο Cod. Vulgo ὁμακοράγας, quod Jac. nott. mss. mutat collato Lobeck. Paralipom. p. 282. In fine Cod. τοῦ ἐπὶ πάντως (ἐπιπίντων; Salm.), correctum inter lin. et in margine. Intelliguntur non anni tempore, sed natura sua immaturæ uvæ, maturis aliis non unquam similes. — 7. Lycurgus, Dryantis filius, rex Thraciæ, de quo Hom. Il. Z, 130 seqq. — 8 θερσίαις (ap Salm. θερσίαις) Cod., superposito τι.

DLXII. Lemma : εἰς τὸν Καίσαρος ψιττακόν. In Plan. Philippo male tribuitur. — 1. « Κύριος, vulgo de nassa, hic de cavea viminibus contexta. — 3. Martialis XIV, 73 :

Psittacus a vobis aliorum nomina discam;
Hoc didici per me dicere : Cæsar ave.

Alia veterum loca conguessit Burmann. ad Anthol. Lat. t. II, p. 428. — 5. Id est προσεδραμε. [Quod aptum haberi non posse recte observat Geistius p. 38, nisi de τρέχω ἀγῶνα cogitetur, sive legendum esse ἐκράγε, quorum neutrum probabile.] — 6 καίσαρι Cod. in margine sive ut varians lectio sive ut glossa. Δαίμων sic nude positum pro Cæsare mihi valde videtur insolens. Primus Caligula heros deusque salutat est; deinde Domitianus instituit ut nec in sermone nec scripto aliter quam dominus ac deus noster appellaretur, Sueton. c. 13. Malim etiam nunc : διέσπρετα χαῖρ' ἐνέπ. » Jac. Boiss. : « Persius prol. : Quis expeditit psittaco suum χαῖρε? » — 7 οὔρεσιν αἰσῶσι (αἰσῶσι apogr. Par.) δέ x. Cod.; εἰ δέ σε K. Plan.; εἰ δέ σε Jac., nisi malis εἰ; σὲ δέ, explicans in tuam gratiam, tua causa. Emperius οὔρεσι· καὶ σὲ σέ, quod recepi. Salmasius αἰλᾶ σέ, K. Boiss. : « Scripsi οὔρεσι· καὶ σέ σέ, quod Codicis ipsam scripturam exhibet. » Sed prorsus

sine exemplo est. Geistius ἄσα: tenendum esse putat et admissa transpositione ex literarum (x)α:σα et αἰσα similitudine orta, proponit οὔρεσι· Καίσαρα δ' ἄσαι.... ἀπα: δ' οἷς ἀνακρέσται, « expressum (ut opinatur) ad imitationem homerici ἀνεβάλλετ' αἰεδεῖν. » — 8 ἀκλειυτος Cod.

DLXIII. Lemma : εἰς Δημόκριτον φυτοκόμον. In Plandea est Philippi. Loquitur ficus arbor. — 1. « Φιλοπωριστής dubito utrum de hortulano accipiendum sit an de homine delicato pomorum amante. Hoc potius. — 2. Κοῦρον, non molestum ferenti, pauca verba. — 3 λευκοπρωος [an λευκόπρωρος? Boiss.] et ἐπώδιο: Cod. Intelligenda videtur λευκερινὲς arbor, sici species ἡ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα, Athen. III, p. 76, C. — 4. Arboreos fœtus appellat panes sive offas ignis expertes, cibum sine arte ignisque ope paratum. [De genere vocis conf. VI, ep. 176, 4; Heck. p. 148.] — 5 ἐγυρὴν Plan. Versus in infima pagina iterum scriptus, quia in serie ineleganter exaratus. — 6 ἀκρήτου Cod. et Plan.; ἀκράντου Salmasius, quod et Grotius expressit : intacta, ἥς μήποτε χεῖρ ἤψατο, ut grammatici ex falsa etymologia (quasi ἀκράντου), sed vim vocis bene illustrantes. » Jac. Quod etiam Meinek. edidit p. 35. Boiss. : « Servavi ἀκρήτου, puri, non futurum manibus contacti, etsi sic posse ἀκρήτου; adhiberi dubitem valde. » Plan. ἀκρέμονος.

DLXIV. Lemma : εἰς τὸ ἔαρ. Apem ad opus strenue agendum hortatur. — 1 ἡμεροβαλῆς Plan.; ἡμεροβαλλῆς S (cod. Par. suppl. 352). Conf. ep. 374, 3. « Αἰόλον de vere vario et floribus picto interpretantur, i. q. ποικίλον. Fortasse recte, quamquam multo aptius mihi videtur αἰόλα... μέλισσα, aptissimum agilis apis epitheton. Jam Brunck. αἰόλα, quod hiatus damnat. » Meinek. p. 139. — 2 ζουδὴ S; ἐσφορέουσ Cod., et in marg. φωραῖσι (sic Pauls.), quod haud dubie est (ἐ)φ' ὥραισι; ut legitur etiam in S. Salmas. sic : « V. C. ἐφ' ὥρεουσ', ad oram recenti manu ἐφ' ὥραισι. » — 3 ἀδύπν. malit Jac.; τιθέσω Cod., quod correxit O. Schneiderus; τίθεσο S; τίθεσσο Plan.; quod edebatur.

DLXV. Theætetus nova via ad scenicæ poeseos præmia tendebat, cum totius Græciæ plausu, ait Callimachus, etsi iudices ludorum alios forte sint prælaturi. « Hic Theætetus fortasse non diversus fuit ab eo quem Photius teste Lex. p. 615, 9, fuerunt qui nobilissimi in Cratinum epigrammatis auctorem perhiberent; v. Athen. II, p. 39, C. » Meinek. — 1 ἐπικισσοῦ Cod., alterum Plan. Κελευθὴν δδὸν esse nullius ante tritam pede, intactam, copiose docuit Jacobs., qui argumentum quoque carminis primus in clara luce posuit t. VII, p. 292—4. — 4 σοφῶν Meinek.

DLXVI. Argutum epigramma. Quibus prospere res cedunt, hi uno verbo dicunt : vici; sed ambagibus utuntur qui non successisse sibi fatentur. Itaque a deo multa verba injustis, sibi precatur βαρχυσυλλαβίαν, i. e. victoriam. Bacchus quod invocatur, videri potest hoc quoque epigr. ad rem Theæteti pertinuisse. — 2 νικῶε Meinek. — 3 ὦ δὲ planudeæ ante Steph. — 4. ἔβαλες, a talorum jactu ducta metaphora. Schol. W. : ὁμηρικὸν τοῦτο πῖνον· ἐκεῖνος γὰρ φησι (Il. Θ, 282) Βάλλ' οὐτώω. — 6 δὲ ὠνᾷε Cod.

DLXVII. In Antidemidem, mimam egregiam, delicatissimæ mollitiæ mulierem, Græcia relicta in Italiam abeuntem. « De hac mimia disputatur in Mémoires de l'Acad. des Inscript. t. III, p. 245. » Jac. — 1 ἀντιόδημι;

Cod. ap. Jac. sed Salm. : « Ἀντιόδημος in membranis, perperam. » — 2 *κρυκιδών* Plan. — 3 *λουσουσα* (sic) Cod. Conf. Theocr. V, 51; XV, 125. Virgil. : *somno mollior herba*. — 4 *ἀλκυών* Cod. et Plan. « Recepi Bothii conjecturam ἀλκυονίς, ob metrum. Antipatri loco secure usi sunt editores renovati Thesauri Stephaniani, qui tamen monuerunt esse penultimam brevem nominis ἀλκυών. » B. Ἀλκυονίς etiam Jac. in nostro exemplo, quide re : « Ἀλκυών vocari videtur ob mollem, suavem et jucundam vocem quæ huic avi a poetis tribuitur. Quare Λύσιδος ἀλκυών idem esse quod λυσιφῶδς vix dubitaverim. Dicti sunt λυσιφῶδοι a Lyside, obscurorum carminum auctore, qui primus in lyricam poesin τὸ κιναιδολογεῖν invenxisse perhibetur. (V. Thea. v. Λυσιφῶδς.) — 5 ὕδρινός Cod. Quod frequentius effatur voce ὕδρως. — 6. Ovid. Metam. XIII, 796 : *mollior et cygni plumis et lacte coacto*. Conf. Martial. VIII, 64. » Jac. Boiss. de hoc disticho : « Ὅστων οὐ λάχεν. Memini nos in diario publico retulit, de Gosselina egregia saltatrice ac mima dicentis « *qu'elle était désossée* ». Aristænetus I, 1, p. 6 : οὕτω.... τρυφερά τῆς Λαίδος τὰ μέλη, ὥς ὑποφωδῶς αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὀστέα τῶ περιπτυσσομένη δοκεῖν τοιγαροῦν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι' ἀπαλότητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκὶ καὶ ταῖς ἐρωτικαῖς ἀγκάλας ὑπέκει. Quæ sunt nimia ac ridicula. » — 8 *μαλθακῇ* Cod. sec. Salm.

DLXVIII. De Aristagora, Ægyptio agricola, quem Nilus evundans casa et opibus omnibus privaverat. — 2. Εἰκαίη, temeraria et vaga via, nou certa ut in alveo. — 5 ἐπ' αὐλὸν Plan. — 7 πᾶν ἐγένεσθε Cod. et planudeæ ante Steph., qui πᾶν, quod edebatur. « Revocavi πᾶν mutatum a doctis criticis in πᾶν. Sed πᾶν non est ineptum. » B. In fine Cod. γωγός (sic). Fœcundissima aqua Nili nil jucundius agricolis Ægyptiis.

DLXIX. Empedoclis versuum, quos retulit et Plan., priores duo ex proœmio carminis Περί φύσεως petiti, sequentes ex Καθαρμοῖς. — 1, 2 afferunt Diog. L. VIII, 77, et plurimi alii, quos indicat Mullach. ad Emp. v. 11. p. 17 seq. Agitur de anima in mundo una, sed diversissimas formas speciesque induente. « Schol. W. : τὸν γὰρ Ἐμπεδοκλέα βαρῖσαι φασὶ τὴν ὁδὸν Πυθαγόρου. Vide Barth. ad Æneam Gaz. n. 99. » B. — 2 ἰχθῦς Cod. « constanter. » In voce ἔμπυρος (quam agnoscunt Diog. et Athen. VIII, p. 365, E) maxima et scripturæ et sententiarum varietas; v. Mullach. p. 18. Menagius explicabat hoc allato Aristotelis testimonio De respir. c. 14 : Ἐμπεδοκλῆς... φάσκων τὰ θερμότητα καὶ πῦρ ἔχοντα πλείστον τῶν ζώων ἐνυδρὰ εἶναι. — 3 et seqq. Lemma Plan. : εἰς τὸν αὐτόν. Diog. VIII, 62 affert ut initium carminis Καθαρμοῖς inscripti, de quo v. Mullach. p. XXV, et ad v. 397 seqq., p. 93, ubi ceteros qui afferunt memorat. A flumine Aoragante urbs nomen duxit. Junge καταναίετε. — 4 ἀνακραποῖρος Cod. ; ἀν' ἄκρα πόλιος Plan. ; πόλεως Stephanus, recte. — 5 ὕμν Cod. — 7 περίστρεπτος Cod., lapsus. Schol. W. : γράφεται καὶ θαλασσίαις (sic ed. princ. Flor.) καὶ θαλάσiais. Ap. Diog. vulgo θαλαίης. Sequuntur in Plan. alii versus quinque hujus fragmenti. Vide infra p. 250.

DLXX. « Critice tractavit hoc epigr. et gallice vertit Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 210-220. Equidem in carmine obscuro seculi malui Jacobsii recensionem. » B. Tractavit etiam Huschkius Anal. crit. p. 145-153. Ardua quæstio est, apimne alloquatur poeta, an Xanthonem psalterium. Hoc si statuas, eximium habebis poemation; sed ut primi versus epitheta apta sunt puellæ Ξανθοῦ, ita

fateor me vehēmenter hæere in Πόθων epitheto Ξανθοῦ, quod api summopere favet. At huic si te addicas, tenebris te involvi senties usque augecentibus, quod Iastio accidisse videtur Epist. crit. p. 76, qui utrumque legerat, Chardonem et Huschkius. Jacobsius quoque in psalteris partes concessit. Quam poeta jubet dulci se carmine mulcere : nam fatale esse ut serius ocus solus cubet in saxo cubili et in æternum, *Audin' (addit), fenerator avare? μονόκλινον saxum habitabis in æternum!* Quam horatianorum carminum philosophiam familiarem fuisse Philodemum jam aliquoties vidimus. — 1 *ἐκδοκροπλαστὴ* Cod., correxit Huschkius, adspirante voce Ξανθόν v. 6. Sic enim Philodemus Δημῶ et Δημάριον in eodem carmine XII, ep. 173; Meleager Τιμῶ et Τιμάριον, et alia quæ collegit Boissonadius ad V, ep. 198, p. 142. Male Chardo ἔανθ' ὧ κροκίπλαστα, quasi hoc pro κροκίπλαστα esse posset. Μυρόρροι malebant plures, quod versus ; perprobabile reddit. — 3 ψύλον μοι Cod. sine acc.; ψύλον apogr. Par., in quo sicut in Codice η annotatum in margine, unde Jac. ψῆλον. G. Dindorf. in Thea. μύρον jungit cum δροσιναις; (sine acc. in Cod.), *manibus unguisum rorantibus sive stillantibus*; quod multo malum quam cum Jacobsio μύρον referre ad ψῆλον, de jucunditate cantus et suavitate τοῦ γλυκίος μέλους, v. 6. Nimis dubium quod confert μύρον εἰδεται; V, ep. 118, 1, ubi vide. Schneiderus et alii μύρον, ob sequentia. — 4 δὲ ποτὶ πετρ. Cod.; δὴ ποτὶ Huschkius; δέσποτι Schneider. In λιθομύρῳ πετρὰς non offendet qui tragicam illam abundantiam, μύρον πεπλοὶ στολαί, etc. meminerit. — 5. Brunckius comparat Lucret. III, 882 : *mortalem vitam mors quoque immortalis ademit*. Ἀθανάτως cum ironia dictum ab Epicureo poeta. — 7 οὐ καὶ εἰς ὠνθρωποτοκονλῦρος; Cod., correxerunt Salmasius et Chardo. — 8 δεῖ σε βίου ἀεὶ Cod.; Chardonis correctionem receperunt Boiss. et Jac. in not. mss., de qua minime sum securus; δεῖ σ' ἀδὸν ναῖε Salmasius et Huschk.

DLXXI. « In novem lyricos in unum volumen conjunctos, ut supra ep. 184 (ubi v. not.). » Heck. — 1. « Ἐλθαγεν, ut aquila, cui, ut majoribus avibus, κλάζειν proprium. Comparisonis proprietatem ipse docet Pindarus Ol. II, 97. » Jac. — 2 ἡδὺ μᾶλ' ἐφθγγον Cod. (μετὰ). Salm.; ἡδυμελιφθόγγον Plan., quod in omnibus legitur, « Ptochoprodro mo quidem et Niceta dignius compositum quam sobrio poeta antiqui κόμματος », ut rectissime judicavit Piccolos p. 58, cujus emendationem recepinus. — 3 λάμποι apogr. Par.; γλυκὺς ἄλκαρ Cod. — 5 ἀνακρέοντες Cod.; συνήπνετο Cod. Athous. — 6 κύκνος (sic)... αἰολίδ Cod.; κύκνυ Plan. et, teste Brunckio, « in codicibus plerisque Αἰολίδης aut Αἰολίδη ». Quæ minime niti auctoritate antiquiore, ostendit cod. Athous, in quo κύκνος; Λέσβιος; Αἰολίδης. Unde apparet non de suo dedisse Stephanum κύκνος. Ego exhibendam putavi Jacobsii conjecturam κύκμω, « ut Δωριεὶ κύκμω (ait) est ap. Pindarum Pyth. VIII, 21, et μελιγαρύων τέκτονες κύκμων Nem. III, 5, quæ omnia referri debent ad carmina in pompa solemnī cantari solita. » Boiss. : « Recepi planudeum κύκνος. Schol. W. legebat κύκνυ et explicavit non nitide : κύκνυ, φῶδ' ἢ μάλλον ποιητῇ κύκνου; γὰρ λέγομεν τοὺς ποιητὰς δὴ τὸ ποικίλον τῆς φῶδ' ». Heckerus p. 333 jungit κύκνυ Αἰολίδι, de Sapphone, « quam Alceus amavit; cf. Hermesianact. Eleg. 47 seq. ». Piccolos conj. κύκνος; Λέσβω ἐν Αἰολίδι. — 7 ἄνδρα superposito ὦν, et ἐνείη Cod. « Non fas est Sappho simul cum viris numerari, eamque novenarium numerum Lyricorum complere, quippe quæ Musarum potius choro annumeranda sit. » Jac.

DLXXII. In Plan. est ἀθρλον, sed in cod. Medic. Αου-
κλλίου, quod nomen in vulgatis sequenti epigr. adhæsit.
Carminum suorum librum secundum auspiciaturus stipem
a Nerone acceptam celebrat. — 1. Theogoniæ initium. —
5 καὶ με δὲ Cod.

DLXXIII. In Plan. *Lucillio* tribuitur per errorem.
«Schol. Wech. *Pallada* tribuit. » B. In parasitos. —
1 ὠνθρῶπε ζ. Cod.; ἄνθρῶπε apogr. Par.; ἀνερ S (Supplem.
II. 352). — 2 μῶμον S. — 3 ἐστυνωμ. Cod. et S. — 4 συ-
γελῶντι Cod. et Plan.; σύ γ. S. — 5 κλυθμοτο Plan.,
quod Jac. recepit in nostro exemplo; οὐδὲ γελ. Cod. et S.
— 6 κλαίωμιλίη καὶ γελῶμιλίη Codex sic, duplici accentu.
Vulgo datus, sed nominativus revocat Jac. in nott. mss.
post Lennepium p. 229 : *nil ipse fletu vel risu indi-
gens, tamen domino ad fletum vel risum societas*, i. e.
socius. Plan. καὶ κλαίω Μύλη καὶ γελῶω Μύλη. Pejus etiam
S : καὶ κλαίω μὴ λίην καὶ γελῶω μὴ λίην.

DLXXIV. « Nomine auctoris caret in Codice. Fortasse
Amiani est. » Jac. *Lucillii* fertur in Plan. Anaxis lo-
quitur qui post vitam miseriarum plenam voluntariam
mortem oppetiit. — 1 πρισδυσνος (πρισδυσνος ap. Salm.)
ἀναξ Cod.; πρισδυσνος Ἀγαναξ Plan., de quo L. Dindorf
in Supplemento Thesauri : « Ἀγαναξ, cum Ἀγυρᾶναξ
comparandum, contractum est ex Ἀγγᾶναξ, quo usus est
Theoc. VII, 52, 61, 69. Scribi poterat Ἀνάξων, pro Ἀνα-
ξίων, ut habentur Ἀλεξίων et Ἀλέξων, Αίσίων et Αίσων,
similiaque. » Dedi Ἀναξίς cum Heckeri I, p. 194. Boiss. :
« Scripsi Ἀνάκτωρ pro ἀναξ. » In ἡμάξουσα notanda meta-
phora a vectura petita, quum a navigatione plerumque
ducatur imago vitæ quæ agitur. — 2 κάδιον Plan. —
3 ἐτι χρ. Cod.

DLXXV. Lemma : εἰς τὸν Ὀμηρον. — 1 οὐρανὸν Cod.
(sec. Salm. οὐρανοῦ); recte Plan. — 3 ἀροτήσιμον Cod.
et Plan.; corr. Dorvill. — 5 βαθὺ κλέος Cod. et Plan. ante
Stephanum, qui βαθυκλέος.

DLXXVI. In Minervæ imaginem pomum manu tenen-
tis. Venus loquitur. — 2 τοῦμὸν ἀρπάξασα δῶρον Cod.;
ἀρπάξασα δ' ἱμὸν δ. Plan., quod tacite reduxit Boiss.,
quum τοῦμὸν de primo loco non esset movendum. Jacob-
sius optima correctione ἀρπάξασα. — 4 οὐ σε Cod., quod
recto accentu instruxit Jac.; οὐ σε Plan. — 6. Novum de
pomo bellum excitare noli.

DLXXVII. Lemma : εἰς ἐκυτόν. Stephanus in ipso titulo
scribendum esse εἰς Πτολεμαῖον putat, annotans epigramma
afferri a Synesio Ad Pæon. p. 311, D, ut ἔχον ἀστρονομίαν
ἐγκώμιον. Astrorum contemplatione mentem supra terrena
attolli. — 1 θνητὸς Cod.; θνητὸς ἔρυν καὶ ἐρήμ. cod. Mediceus.
— 3 ποσὶ γαίης Cod. et Plan.; γαίης ποσὶν cod. Medic.
et Synes., « quod merito præfert Hermann. ad Orph.
p. 730. Mira in hoc tetrasticho commistio dialectorum. »
Jac. — 4 θεοτροφίης Cod.; Ζηνὶ θεοτροφίης Medic.;
διοτροφίης Synes.; διοτροφίης Plan. Recte G. Dindorf. θεο-
τροφίης, in Thes. s. v.

DLXXVIII. Liber ipse loquitur. — 3. « Arsenius Vio-
lar. p. 179 : Δηλίου κολυμβητοῦ ἐπὶ τῶν ἀκρῶν νηχομένων
[quæ sunt Suidæ, quem v. et Diog. L. II, 22]. Ibi Walz.
— 7. Servati εἰσκριθῆσεται Codicis. Alii divisim, εἰς κριθ. »
B. — 8. Notum Platonis μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰστίτω.

DLXXIX. Lemma : εἰς κρύκιον. « De origine et forma
caducei v. Böttiger. *Vasengemälde* I, 2, p. 107. » Jac.

— 2 θριδάκης Cod., corr. Dorvill. « De Syracusis Corin-
thi colonia v. Rad. Rochett. Hist. colon. t. III, p. 178. »
B.

DLXXX. Lemma : εἰς τοὺς μῆνας, τί αὐτῶν ἕκαστος
ἔλαχεν ἤγουν ὁ μὲν α' ὑπάτων, ὁ β' ἐπίσκοπον, ὁ γ' ἐπὶ πό-
λεμον, ὁ δ' ἐπὶ τὸ ἔργ, καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοίως. Conf. ep. 384.
Salmasius inscripsit : « Leonis Philosophi. » — 1. Πρῶτος
distinctionis vi alteram producere videtur. Brunck. ὁ πρῶ-
τος ὁ δεύς. — 3. « Quædam editiones et cod. Lasc. ex-
hibent ῥοδοδάκτυλος, quod non foret *genitivus insolentior*,
ut Brunckio videbatur, sed nominativus de more : τέ-
τρατος ῥοδοδάκτυλος ὦν. » B. — 4. Maius et Junius, itemque
bini sequenti versu. — 6 ἀρῖσταρ. Plan. — 8. « In ἐ;
οὔνομα φωτὸς ἐκάστου credo esse periphrasim, sed mal-
lam, pro ἐς φῶτα ἕκαστον. Nonnunquam nomen δνομα
inservit periphrasi, non tali tamen modo. » B. — 9. Sa-
turnalium festivitas respici videtur.

DLXXXI. Lemma : εἰς τὸ μνημέριον, ἥτ' οὖν (εἰτουν
Boiss., ἤγουν Salm.) κυνηγέσιον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται ἄνδρες
πρὸς θῆρας. *Leoni* tribuit Plan. « Μνημέριον venationis
spectaculum vocabant, quod ultra unum diem non ex-
tendebatur; v. Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. t. II, p. 79
seq. Optat Leo Imperator (nam hunc loqui, versus 5
ostendit) ut Diana excitet feras quantum satis sit ad in-
vendendos homines, non ad occidendos. » Jac. — 2 κασι-
νήτη Cod., omisso ι, quod non semper memoramus.

DLXXXII. Lemma : εἰς τοὺς Ἰθέρας καὶ Ἀρμενίους,
ὅτε ὑπετάγησαν τῷ τῶν Ῥωμαίων βασιλεῖ. « Constantinum
intellige Armenios ad fidem Christianam conversos me-
morat Lebeavius Hist. Infim. Imp. I, V, c. 22, t. I, p. 333
edit. Sanmart. » B. — 1. Τὰς φύλα. « Ex his verbis sus-
piceris versus hos tabulæ pictæ fuisse adscriptos, Arme-
niorum et Iberorum ad Constantinum legationem repræ-
sentanti, de qua narrat Socrat. Hist. Eccl. II, 8, p. 370. »
Jac.

DLXXXIII. Lemma : εἰς Θουκυδίδου βιβλίον. Et in
marg. : εἰς Θουκυδίδην τὸν γράψαντα τὸν Πελοποννησιακὸν
πόλεμον. Legitur et in Thucydidis cod. Mediceo ap. Ban-
din. t. II, p. 622. Similia in Heraclitum epigrammata
sunt VI, ep. 128; IX, ep. 540. — 1, 2 εἰ δὲ πέφυκας Νῆς
Μουσῶν cod. Medic., quod recte prætulit Brunck. Si
sententiam spectes, ineptum esse πάντα observavit Jac.;
ζήλῳ quodam homerico fusum videri annotat Bosschius,
cui addit Lennep. p. 231 : « Multa in his carminibus
inepta, non tamen sollicitanda. » — 2 νοεῖς Plan., Medic.
et Athous, quod verum videtur.

DLXXXIV. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Εὐνόμου τοῦ κιθαρι-
στῆς ἐστῶτος ἐν Δελφοῖς, ἔχοντος πρὸς τῇ κιθάρᾳ καὶ τὸν μου-
σικὸν τέττιγα. In eandem rem scriptum epigramma 54
capitis VI, ubi v. not. Addit Jac. : « Eunomi statuum,
quam Locris monstrari narrat Strabo, quod *Delpis* po-
sitam tradit auctor lemmatis, utrumque verum videri
observat Kannius, quia victoribus domi, et ubi certamina
habita erant, iidem honores haberi solebant. » Eunomus
loquitur. — 1 ποτεινῶ Cod.; alterum Plan. — 2 σπάρτην
ὁ λωκρὸς sive λωθρὸς Cod., ω postea in o mutato. Hæρις
est VI, ep. 54, 3, sed non sine varietate. — 3. Initialis
sigla adscripta erat, dein deleta. In fine Cod. μεσοῦσα. —
4 πλάκτρον ἐκεκράτισεν conj. Hecker. I, p. 121, coll. He-
sych. : Κατεκεράτισεν, συνέθραυσεν. Quod ad alia pertinere
apricum est. — 6 ῥυθμὸν Cod.; οὐκ ἔμενεν legebatur, οὐκ
ἐνεμεν (scil. ὁ κάρος vel ἡ χορδή) Jacobsius, qui etiam nostro

id exemplo adscriptis et tacite in seriem recepit Boias. Etiam Heckerus probabat, initio versus ὁ μοι scribens pro καί, non recte. — 7 αὐτομάτου Cod.; ἐπ' αὐτομάτῳ ed. princ. Flor.; ἐπιστάς Cod. et Plan., corr. Schæferus. — 8 τώ-
 τρεχέ; Cod. et Plan., librarii oculis in v. 6 aberrantibus; τοῦδ' αὐτῆς Brunnicius, ex Clemente qui: τὴν λαίπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδὴν, et similiter alii ap. Jac. « Equidem cogitavi an forte scribi posset τώτρεχέ;, quod adj. a verbo κρέκειν (v. 3) eadem ratione formatum sit qua ἀνεπλήρης a πρέπειν. » Heck. — 9 ἐξέτινασσαν Cod. et Plan., corr. Jacobs. Deinde Cod. ὅτ' ἐῖδ. δέ μ' εἰοίμην. — 10 τὰν (πάν Salm.) τούτων Cod.; τὰν τούτῳ Plan. edd. ante Steph. qui xάν τούτῳ. Brunck. τούτῳ, Jac. τούτου. — 11 μεσσαμ-
 ῶρ. Cod. « De μεσσαμβρινός vide not. ad ep. 264. » B. — 13 ὅκα φθ. Plan. — 15 συμφωνῶν Cod.; συμφωνῶν Plan., corr. Huetius; ἐγὼ χάριν in utroque, sed ἔγω jam Grotius et Brodæus.

DLXXXV. « Lemma Plan. : εἰς μινσώριον .... Et μιν-
 σώριον ep. 816 in Codice scriptum est, ep. 822 in Codice et in Plan. Hinc in Glossarium μινσώριον intulit Can-
 gius. Propius ad latinum *missorium* accedit μισσώριον. Significat *discum* vel *lancem*. Ex hoc epigr. Venerem ære expressisse Bartolozzium putat vir d. in Diario Classico t. XII, p. 262. » B. — 4 ἀφοδίτας Cod.

DLXXXVI. Lemma : ἀμοιβαῖον. In agrum amaran-
 tum, vitibus et oleis consitum. — 4 Ἑρῆ; Plan.; Ἑρῆ Cod. —
 5 παμυρία Cod., superposito v. « Panos imaginem in eod-
 em agro positam intelligi vult Cometæ. Πικρι; autem
 ea ætate pro *syrynge* sumebatur et Pani tribuitur ab
 Arabio, Agathia. » Jac. — 6. « Pan enim amabat valde
 Echo nympha; v. not. ad Plan. ep. 154. » B.

DLXXXVII. Lemma : εἰς θερμοχύτην. « Lemma caret
 in apogr. Par. De calidæ potu vide not. ad XI, ep. 64. »
 B. In Plan. est ἀδελον. « Θερμοχύτης formatum ut
 προχύτης, nec fortasse ad calidam tantum adhibebatur :
 nam in talibus etymologia non nimis urgenda est. Dicitur
 vinum ex thermochyta temperari, modo calida, cujus
 natura Baccho propior, modo frigida, quæ tota Nym-
 pharum est. — 2. *Id quod deest* : scil. nimis calidam
 potionem frigida, frigidiorum calida tempero. » Jac.

DLXXXVIII. « Gallice vertit Burettus in Memor. Acad.
 Inscriptt. t. I, p. 269. » B. Inscriptum statuæ Clitomachi
 Thebani, Hermocratis filii, victoris in triplici certamine.
 De quo videndus Pausan. VI, 15, qui victorias ejus nar-
 rat. — 1 τὸν χ. Cod.; λήμμα Plan. edd. ante Steph. —
 3 ἄρτι παρ' Cod. et Plan.; corr. Brunnicius. Deinde ἀπε-
 λύσατο requiri pro imperfecto observat Hecker. I, p. 68.
 — 5 ἐκόνισσεν legebatur, corr. Jac.; παλεύσας Cod., male.
 — 6. Pausanias l. c. : ἐν Ἰσθμῷ παλαιστάς καταπάλασεν
 ἄνδρας, καὶ ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς τοὺς τε τὴν πυγμὴν καὶ
 τοὺς εἰς τὸ παγκράτιον εἰσελθόντας ἐκράτει τῇ μάχῃ. —
 8. Notum coronas victorum in ludis sollempnibus ad pa-
 triam quoque et parentes pertinuisse.

DLXXXIX. « Apographum caret lemma. Schol. Wech. :
 Πανσανίας ἐν Βοιωτικοῖς (c. 25, 2) : « Ἐν τινι Θηβῶν γω-
 « ρίῳ Ἀντιγόνης Σύμματι καλουμένῳ Θηβαῖοι φασιν Ἑρῆν
 « Ἑρακλεῖ παιδί ἐτι ἐπιχεῖν γάλα, κατὰ δὲ τινα ἀπάτην ἐκ
 « Διός ». B. Nota fabula, unde viæ lacteæ origo explica-
 batur. Statuam Junonis cum Hercule infante declineatam
 habes ap. Winkelm. Monum. ined. tab. 14. Jac. —
 1 μητρὸν Cod.

DXC. « In lemma *Erechtheus* vocatur qui vulgo est
 Erichthonius. Neque de una statuâ intelligi potest epigr.,
 sed de plegmate (*groupe*). — 1. Parum acute hæc dicta.
 Nam quæ ut a naturæ legibus aliena proferuntur, non a
 sculptore conjuncta erant, sed ab eo qui primus mythum
 de Erichthonii natalibus concepit. » Jac.

DXCI. « De hoc epigr. vide quæ monuit Rad. Rochett.
 in Diario erudit. a. 1835, p. 726, vel in Picturis antiqui-
 zed. p. 261. Gallice versum est a Larchero De Venere
 p. 122. » B. — 1 ἐς μ. Plan. — 2. *Quod bene consertis
 hæserunt artibus artus*, Reposian. in Connubio Martis
 et Ven. 108, cujus et alia his contulit Jac. — 3 μῶδον
 Cod. — 4 σκοπῆσα; Cod. lapsu. — 5 οὐδ' ἐπικηρη (sic)
 Cod., recte emendatum a Plan. « Conf. ep. 594, et ad
 Plan. ep. 137; Larcher. ibid. p. 123. » B.

DXCII. — 1 ὦ Boiss. Edebatur ὦ. — 2. Ut Hercules
 infantem ap. Theocr. XXIV.

DXCIII. — 2. Bene comparavit Jac. epigr. Plan. 612,
 ubi Philoctetes ab artifice fictus : ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναῶν
 πλάστη; ἱμὸς ...., ὅς μ' ἐμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόστου.

DXCIV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Imo in Socratis imagi-
 nem. « *Joanni Barbuçallæ* tribuit Plan., ubi præcedit
 illius in Socratem distichon. Quod in Palatinæ quoque
 nostræ archetypo præcessisse, ex hoc lemma sit proba-
 bile. » Jac. — 1 ἐνι Plan. male.

DXCV. — « Ἄριστος in marg. legitur cum signo re-
 ferente ad eum locum quo posuimus. Sed non dabito
 quin fuerit : αὐτὸς ἑαυτὸν ἄριστος; ἐν εἰς. γρ. Ἄπ. » Jac.
 — Sequitur in Codice distichon in Solonem supra exhibi-
 tum VII, ep. 86.

DXCVI. Habet etiam Diog. L. I, 73. — 1 Χελῶν ἐφ' ἑ.
 Diog.

DXCVII. Lemma : Κομ. σχολ. ἐν Ἀζαρδῶ, Plan. ἐν Ἀνα-
 ζαρδῶ. Anazarbi igitur, satis nota urbe Ciliciæ Campe-
 stris, posita erat votiva tabula Antonini et picta imago
 Philippi medici, qui illum a paralytico morbo liberave-
 rat. — 3. Μεταχίμων, i. q. μέσον, abstractum pro μέσος.
 — 6 ζώρησε Plan. Sic dictum ap. Hom. II. E, 696. —
 8 ὄλω; Cod.

DXCVIII. Lemma : εἰς ἀνδριάντα Πισανδρου. Addunt
 edd. vet. Theocr. : τοῦ τὴν Ἑρακλείαν ποιήσαντος. « In-
 scriptionem basi statuæ publice Camiri in honorem Pisan-
 dri positæ fuisse incisan ipsius verbis epigrammatis edo-
 cemur. » Heck. I, p. 119. De Pisandro ejusque Heraclea
 v. in calce voluminis Hesiodum, Apollon. etc. compre-
 hendentis Collect. Didot. p. 5 seqq. Recentium librorum
 varietatem in his Theocriteis habes ap. Ahrensium. —
 1 τῷ ζηνός Cod.; Ζηνός Boiss.; ὁμῖν Cod.; ὁμῖν Boiss. et
 Meinek., qui : « vel potius ἁμῖν. » Vulgo ὁμῖν. Cod.
 ὁμῖν. — 2 λεοντομ. Cod. — 3 πρῶτος τῶν ἐτ' ἀνωθεν Cod.
 Vulgo πρῶτος. Theocr. Id. VII, 5 : πᾶν τῶν ἐπάνωθεν.
 — 4 ὠκαμίρου Cod. Verbo συνέγραψεν bene admovet
 Schneiderus locum Strabonis XV, p. 688, τὴν τοῦ Ἑρα-
 κλέους στολὴν qualis ferebatur ad Pisandrum referentis
 vel alium Ἑρακλείας poetam : τὰ δ' ἀρχαῖα ἔσθλα οὐ
 οὕτω διεσκεύασται. — 5 ἐξοπώνησεν Hecker. — 6. « Ὡ-
 σὰρ εἶδῃς. De hac formula vide quæ congeSSI ad Theocr.
 XV, 91, p. 233 ed. sec. » B. — 7 ἔστασεν ἐνθάδε Cod.,
 ex quo ποήσας, vulgo ποιῆς. De locutionis integritate

merito dubitavit Hecker., quum ποιησάμενος: certe requiratur, et correxit Ἰστας' ἐνθάδε γάλλεον ποιητῶν, postremum cum τούτων αὐτὸν jungendum. Nullam vim habet quod Meinek. contulit Leonidæ VII, ep. 425, 10. — 8. Post hunc in Codice additur versus: ὅτι δεξιὸς ἡς ἐπεικ ποιησι, sic accentibus nullis, quod indicio est ab ipso librario fuisse rejectum. Suo loco talia leguntur de Archilocho VII, ep. 664, 5.

DXCIX. Lemma: εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. Hoc epigramma Venetiis (dans la cour de la maison Erizzo) marmori insculptum vidit et descriptum inde edidit Spohnius Itin. t. I, p. 280; ex Ligorio duxit Welckerus Mus. Rhén. 1845, p. 467. « Sed de ejus marmoris antiquitate valde dubito. » Boiss. — 2 ἐπὶν Ahr. et Mein.; σπουδαῖε et Εἰθης marmor. — 4 τῶν προσθέντι περ. ὠδοποιῶν Cod., correctum in libris recentibus, quorum nonnulli περισσῶν. Heckerus conjiciebat:

Ἀνακρέοντος: εἰκὼν' εἶδον ἐκ Τέω
τοῦ πρόσθεν τι περισσὸν ὠδοποιῶν,

in simulacri laudem dictum accipiens τι περισσόν. Quæ Meinek. refutavit Th. p. 405. De locutione confer Id. VII, 4. — 5 δέχ' ὥτι καὶ τοῖς νέουσιν ἤθετο Cod.; recentes et marm. ut editur. — 6 ἀπρεκέων marm.

DC. Lemma: εἰς Ἐπιχάρμου ἀνδριάντα. « In hoc carmine primo disticho quintum, secundo quartum respondet, tertio disticho μεσφδὺ instar interposito. » Meinek. — 1 ἂ τί Cod. — 3. Hermannus conjecit: Κράστιοι δ' ὦ Βάκχε, γάλλεον etc., ut cives Epicharmi nominentur; gentile tuetur Κραστίνη Minerva. — 4 τιν' Cod. — 5 οἱ συρακούσσαι Cod.; τὸν vett. edd.; τοι Scaliger, quod plerique receperunt; ἐνδρυνται (sic) παλωρισται (sic Pauls.); παλωρὶ σταί ap. Jac.) π. Cod.; παλωριστῆ πόλει e Tyrwhitti conjectura legebatur: « recte fortasse, si pro μεταρσι conjectura legeretur, id est μετάρω, » Lobeck. Parakip. p. 268. Παλωρῆ; τῇ πόλει scribebat Boiss.; παλωριστῆ π. Ahrens. « Παλωρισται Hermannō sunt μετουρισται, civilium jurium participes, auctore Hesychio: Μεθορίζει, μετέχει. Fortasse rectius hoc quam μεθομιληταί, quod a παλωρίζω ducebam, contract. παλωρίζω, ut ap. Hom. ὄρεσι προ ὄρεσσι » Meinek. Etiam Συρακούσων conjecit Hermann., jungendum cum πόλει. — 6 ὅσ' Cod.; ὡς cum Salmasio legebatur; οἱ vel similiter ceteri libri. — 7 γὰρ vulgatorum ignorat Codex, qui μεμναμένοις ut vulgati; μεμναμένοι cum Scaligero legebatur. Pro ῥημάτων εἶδ. vett. χρημάτων vel χρημένων. Locum difficillimum sic constituunt Ahrensius: ὧν ἀνδρὶ πολίτῃ Σωρὸν παρῆχε; (tu, Bacche) ῥημάτων, μεμναμένοι... Hermannus: χρῆν γὰρ ὧν σωρηδὸν εἶχε ῥημάτων μεμναμένους... Meinek.: οὐ; ἀνδρὶ πολίτῃ Δωρῶν ἔδει; κεχρημένων μεμναμένων;... quos decebat civi suo acceptorum munus memores gratiam rependere. Δωρὸν repperit Wordsworthius. — 9 ζῶαν codd., quod revocat Boiss.; ζῶαν vulgarium correxit Schæferus. Male vulgares τοῖς παισίν.

DCI. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἀφροδίτης. — 1 Ἀλεξιμένης Bruckius; ἀφροδίτα Cod., corr. Valcken. — 2 εἰσατο τῆς π. ναυπηλῆς φύλακα Cod., postremum rectissime ab Jac. correctum, « nisi malis Ἀφροδίτας (ut Bruck.)... φύλακος. » Marinam Venerem jam sæpe vidimus. — 3 χαίρω πότνια Cod., corr. Jac. — 4. « Sententia hæc esse videtur: Si mihi naviganti lucrum et inde divitias concesseris idoneas, videbis navem non mihi tantum, sed tibi quoque fructuosam fore. Alia igitur munera deæ faventi et pro-

pitiæ pollicetur. Κοινὸν dicitur quod ad plures pertinet, cujus fructus pluribus conceditur. » Jac.

DCII. « Historia de virgine quæ viro jam matura, virilitatem subito sibi provenire videns, in marem mutata muliebrem vestitum deposuit. Hujusmodi miracula narrat Plinius H. N. VII, 4, 3. Conf. Gellius IX, 4. — 1 ἂ ποτὶ Cod. — 2 καὶ γάμον Cod. In nuptiarum pompa faces prælatas esse constat, ut γάμον σὺν πύκται; jungenda videri possint. Sed nec verborum positio huic explicationi favet et part. καὶ quodammodo adversatur. » Jac. Piccolos p. 59 restituit rem, γόνον scribens, et hinc v. 4 verbum ἐταλόχευσα delectum fuisse animadvertit. Antipater VI, ep. 276, 5:

Ἄρτεμι, σὴ δ' ἰότητι γάμος θ' ἄμα καὶ γένος εἴη
τῇ Λυκομηδεῖδον παιδί.

— 3 θαλάμων Cod. — 4. Junge ἀνδρὸς τύπους. Sic in Orphei fr. 16, ab Jac. collata: πέπλους ἀνασύρατο, δεῖξέ τε Σώματος οὔτε πρέποντα τύπον. — 5 Ἀφροδίτης in Codice omissum supplēvit Bruck. — 6. « Herculem juvenes venerabantur palæstrarum præsidem. — 7 δέ με χάλκος (sic) Cod. Χάλκις La-Crozius ap. Bruck., ut res in urbe Eubœæ insulæ gesta fuerit, quæ jam Thebis opposita. De Tiresia narrant Antonin. Lib. Metam. c. 17, Ovid. Met. III, 322 seqq., Lucianus Dial. mort. 28. — 8. Μίτρα mulierum vestitus, ut χλαμύ; epheborum gestamen. » Jac.

DCIII. Sidonii Antipatri esse observarunt Jac. et Beindorfius p. 68. Qui in celebres Thespiadas Praxitelis scriptum esse ingeniose disputat, quas L. Mummius Thespiis Romam asportatas L. Licinio Lucullo tradidit, qui eas ante ædem Felicitatis a se ædificatam dedicavit (v. Plin. H. N. XXXIV, 69; Cic. In Verr. IV, 2, 4; Strab. VIII, p. 381.) « Musas intelligendas esse putarunt, sed multo nobis verisimilius videtur has Thespiadas feminas Thespienses fuisse, cærimonia aliqua conjunctas, nimirum saltantes. Jam quum, ut apud Træzenios (Pausan. II, 31, 5) et prope Amymonem flumen Argolidis (Paus. II, 37, 2), ita Thespiis quoque Διονύσου Σωῶτος simulacrum fuisse Heckerus I, p. 180, jure conjecerit, quid verisimilius, quam ad Thespiadas illas spectare hoc epigr.? Thespiis alia quoque Praxitelis opera erant, Amoris statua, Phrynæ, Veneris. Thespiis igitur Antipater, aut is quem imitabatur, Praxitelis signa vidit atque epigrammate descripsit, ex quo quum a Pasitele in volumina nobilium operum (Plin. XXXVI, 39) receptum esset, Plinius nullum acumen elicit, quia nullum in eo erat. » Bennd. — 1 Διονύσοιο θεράπνιδας αἰδε σάω τῶ Cod. « Eri-thetum Σωῶτης non neglexit Gallius in Catalogo Bacchi epithetorum. » B. — 2 ἐντίνοισι θεᾷ; Cod., cyrexerunt prius Schneider., alterum Jac., qui et χοροστῆσις. — 3 ἀεργάουσα Cod., corr. Bruck. — 4. Immerito Heckerus offendit in Λυκαόνιον, de Asiatica regione intelligens, quum haud dubie dicatur Arcadiæ cervus, ex veteri nomine Arcadiæ. Conjecit Λυκάστειον (coll. Plan. ep. 253, 2), Creticum, a Lycasto urbe Cretæ. — 5 εὐπτερον Cod. — 6 ἂ δὲ πεμπτα Cod., corr. Jac. — 7 παρηγόριον δὲ ὄνομα Cod., corr. Bruck. Triphiod. v. 371 confert Jac. — 8 ἐκπλαγίως λύσαι Cod., corr. Bruck.

DCIV. In Plan. est ἀδελὸν. In tabulam mulieris. — 1 θαῦμ' ἀρετᾶς Cod., et Plan.; Θανμαρέτα; Meinek. p. 19. Θυμαρέτα; legebatur ex Scaligeri conj. Recte observat Heckerus I, p. 179 τὸ γαῦρον vix convenire matronæ ἀγα-

νολεράρω, sed felicius inventum expectamus quam τὸ φαιδρόν. — 2 τὸ δ' ὦρ. Cod. et Plan., corr. Brunck. — 3 ἐισδούσα Plan. Animalium iudicia de veritate fictorum operum minime neglexisse veteres ostendit Benndorf. p. 36. — 4 ποδ' ὀρην Cod.

DCV. Item in tabulam mulieris Veneri dedicatam. — 2 ἰσα Cod. — 4. Heckerus I, p. 16, probabiliter ita interpretatur ut statuat donario honestissimæ matrisfamilie ab utroque fortasse latere apposita fuisse munera oblata a meretricibus. — Alia vide infra p. 643.

DCVI. Lemma : εἰς τόπους. (Sectionis titulus.) Εἰς λουτρόν. — 1 Κυθείρην Cod. locis pluribus; Κυθήρην Plan. Legebatur ἦν ... φιλέσκεις Ἄρες, quod correxit Jacobsius in nott. mss., ut poeta lectorem vel spectatorem alloquatur, non Martem. Nam quod est v. 3 μὴ δεῖδῃ, in eo de Martis sorte cogitari non posse ostendunt sequentia. Quare necessaria erat correctio egregii viri. — 4 εἰ; ὀράς Cod. Fabulam narrat Callimachus in Lav. Palladis v. 71 seqq. « Vide not. ad V, ep. 73. » B. — Sequuntur exercitationes grammaticorum idem argumentum variare studentium.

DCVII. Lemma : εἰς λουτρόν. — 1. In hiatus nulla offensio, propter distinctionem. — 2. « Sic fons quidam himpidissimus inter Euphratem et Tigridem a Junone, post nuptias ibi cum Jove lavante, suavissimum odorem accepisse dicebatur; » *Ælian.* V. H. XII, 30. » *Jac.*

DCVIII. Lemma : εἰς αὐτό. Plan. hic et seqq.: εἰς τὸ αὐτό. — 1 ἡ τοῖον ... ἡ κυθ. Cod.; ἡ ... ἡ Plan. et S (Suppl. n. 352); ἔτεκεν S. — 2 ἔτευξεν Plan., sed S τεύξεν.

DCIX. Lemma : εἰς αὐτό. — 1 ἐκείνο Brunck. Ἀθύρματα, ludus, oblectamentum, rariis de loco dictum. — 2 μούνας εἰσω Cod.; μούνας Plan. ante Ascens. et Steph., qui μόνον. Brunck. μούνας, desinentia correpta dorce.

DCIX *. Cum præcedente epigr. cohæret in Codice, sed recte separatim in Plan. « Conf. ep. 638. » B.

DCX. Lemma : εἰς αὐτό. Dubitari potest an in balneo hæc scripta. — 1 ὀδωδὴν etiam S; ὀπωπὴν Plan. Sed hoc, non illud, in Codice vidit Salmas., qui annotet : « Supra correctum ὀδωδὴν. » Boissonadius : « Forsan distinguendum : ὀδωδὴν. Ὡς ῥόδον ἐν x., ὥς ἰον ἐν τ. » — 2. Hujus versus loco S habet pentametrum distichi n. 612 : οὕτω λουτρά etc. — Simillima est inscriptio in monte Casino, a Mommseno ex schedis Cassiti ducta, Corp. Inscr. III, n. 5875 g.

Μικρὰ μὲν λίθος ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖν ὀπωπὴν
ἐνδον τῶν μορφῶν, ὥς ἰον ἐν ταλάροις.

DCXI. Lemma : εἰς αὐτό. — 1 λουτροῦ Cod. — 2 « Huetius p. 34 cogitavit de Cupidinis simulacro, qualia veteres in balneis collocasse constat ex Theocr. XXIII, 59. Fortasse ipsi balneo nomen erat Ἐρως. » *Jac.* Ut erat ei balneo de quo scriptum epigr. 626.

DCXII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1. « Certum quoddam arborum fruticumve genus commemorandum erat brevibus foliis suavique odore. Fortasse : Ῥοῦς δένδρον, coll. Plinio XXIV, 11, s. 54. Friedemannus : Ὡς μὲν ἰον βραχύ. Grotius ὀπωρὴν legisse pro ὀδωδὴν annotat Lennepius. » *Jac.* Plan. ὀπωπὴν, ut ep. 610. — 2 μικρὰ etiam S; μικρὰ Jacobs.

DCXIII. « Lemmati edito addita verba ἐν Βυζαντίῳ delevi, quod absunt a Codice et Planudea. Versionem metricam et illustrationem distichi vide in Cangii Cpoli Christ. I, p. 93. » B. Intelligitur Maria Stilichonis filia, Honorii Augusti conjux. *Thermæ Honorianæ* in pluribus regionibus Urbis memorantur. — 1 ὑπεδάκρυσε Cod., quod legebatur; ὑπεδάκρυσε cum Plan. *Jac.* in Add. et Boiss.

DCXIV. Lemma : Ἀεοντ. σχολ. τοῦ μηνωταύρου (μην.). Quod cognomen viri aliquoties habetur in his lemmatis. « Vide Cangium Cpol. Christ. I, p. 91. Zeuxippeus fuit balneum; conf. ep. 650, et not. ad cap. II init. (p. 37). — 2. Forsan est ἐρωτύλος nomen stellæ in vicina Ursæ. » B. Quæ est conjectura probabilis Lennepii p. 245.

DCXV. Ἐν Σμύρνῃ non omni dubio vacat; v. Jacoba ad epigr. seq. — 1. Χῶρος in his serioris ætatis scriptoribus universe significare ædificium qualecunque, ut templum etc., exemplis ostendit Huschke. Anal. crit. p. 275. Qui, ut olim *Jac.*, post χῶρος incidit, ut sit pro vocativa. Neque potest aliter, nisi χῶρον scribas, quod nemo facile probabit. — 4. Ἐδεῖς pro frequentiori ἀπεδεῖς. — 5 φηνοο φηος πᾶσι θεοδωρία; Codex; φῆν σοφὴ ὥς πᾶσιν Θεῶν ... Jacobsius « nomine incerto; πᾶσι autem pro ἐπᾶσι, præpositione ex altero membro orationis assumenda. » Quod Boiss. servavit, nomine correcto : « Scripsi Θεοδώριος pro Codicis lectione θεοδωρίας. » In desperato fere loco etiam hoc Jacobsii addo ex Add. p. LXXIII : « Fortasse φῆν σοφὴ Ἀσπασίου Θεοδωρίδα, ὥς ἐπὶ δὴ, κἄν ... ut ὥς ἐπὶ ad utriusque nominis significationem spectet : vere ille ἀσπασίος et Dei munus. » Nostro autem exemplo ascripsit : « Fort. ὥς ἐν πᾶσι Θεῶν ἰδὲ. Hoc nomen est Θεαρίδας ap. Polyb. XXXII, 17; Θεωρίδας ap. Clem. Alex. Strom. V, p. 673. » — 6 δεκνόμενος Jacobsius. — 10. « Αὐτὸν incommodum est post φιλόπατριν. Malis αἰὲν vel ejusmodi quid. » *Jac.*

DCXVI. Lemma : εἰς ἕτερον λουτρόν. Lemma Plan. : εἰς ἕτερον ἐν Σμύρνῃ, ad quæ *Jac.* : « Smyrnæ Gratiæ colebantur in templo Nemesios; Pausan. IX, 35. Aristides t. I, p. 522 laudat Μουσῶν καὶ Χαοίτων χοροὺς τοὺς δι' αἰῶνος τὴν πόλιν (Smyrnam) ἐμβατεύοντας. Idem λουτρῶν multitudinem in eadem urbe celebrat p. 232. » *Jac.* — 1. Πέλα. Schol. W. : ἐντεῦθεν δὴλον ὅτι αἱ Χάριτες οὐ γυμναί, ἐπεὶ καὶ οἱ πλάσται καὶ ζωγράφοι ἐχούσας ἐσθῆτα ἐποίουν, ὥς μαρτυρεῖ Πανσανίας ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς (c. 35, 2) : « οἱ δὲ ὕστερον οὐκ οἶδα », φησὶν, « ἐφ' ὅτῃ μεταβεβλήκασι τὸ σῆμα αὐταῖς. Χάριτας γοῦν οἱ κατ' ἐμὲ ἐπίσσωσι τε καὶ ἔγραπον γυμνάς. » — 2 τάσθ' S.

DCXVII. De balneo falso appellato jocatur poeta — 1 βασιτεῦ viderat Grotius. — 2 τῆνδε Cod. — 3 θεοῖς Cod. Versus homericus, Odys. K, 2. Hoc accentu Αἰόλες Cod. et Plan. etiam alibi. — 4 μετοικίσας Cod. Et μετοικίσας admitti possit. — 5 αἰδ' Cod. — 6. Non quod pavimentum ferveat. — 7. « Φρίξος ἐν Νάρκη, novi dii accommodate tali frigidario ficti, cognatique Pallori et Parori, quos Tullus Hostilius in re trepida primus consecravit. » *Jac.* — 8 μεσωρὶ Cod. « Schol. Wech. : ἀντὶ τοῦ τῷ αὐγούστῳ μηνὶ κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους » εἶπε δὲ μᾶλλον τὸν αὐγούστου διὰ τὸ πνίγος : ἔδει γὰρ εἶναι τὸ λουτρὸν θερμὸν, δι' ὃ καὶ ἐπαγεῖ « πνεῖ γὰρ ἔσω βορέας ». » B.

DCXVIII. — 1. « Ὁ προτέρων μῦθος, Homeri scilicet Odys. I, 94. » B.

DCXIX. Lemma plenius : εἰς ἕτερον λουτρόν ἔχον ἄρρο-

ἔτιν λουομένην ἐν Βυζαντίῳ. « Quod vix verum esse putaverim. Conf. ad ep. 629. Sententia parilis ep. 630. » B. Hand dubie lemmatis scriptor a mente poetæ aberravit. — 2 πρὶν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ ed. princ. Flor.; ὑκαρπαμένη Cod., sed apogr. Par. ὑκαρπ., ut Plan. — 4. Ἰναχίοις, Inachi fluvii, Argis, sede Junonis, unde ad certamen profecta erat. — 5 βρώσῃ, et versu 6 παρὶθ Cod.

DCXX. « Latinis versibus redditum in Cangii Copli Christ. I, 27, p. 94, § 23. » B. « Iisdem plerumque balneis et viros et mulieres usos fuisse apparet ex Clemente Al. Protr. III, 5, p. 272, ubi de intemperantia utrorumque graviter conqueritur. Non multum itaque Hadriani lex, quæ λούεσθαι χωρὶς ἀλλήλων προσέταξεν (Dio Cass. LXIX, 8) valuisse videtur ad tollendam illam consuetudinem. » Jac. — 2 ἦρξ Cod.

DCXXI. Balneum loquitur, omnis ordinis mulieres ad se invitans et pulchritudinem se illis aucturum pollicens. — 2 τευζόμενοι Cod. Quod ad πόθος supplendum : πόθος scil. τοῦ τυχεῖν καλλους μείζονος. Quam vocem Grotius perperam accepit sensu absoluto. — 4. Conf. II, II, 178. — 5. « Ἐσμέν ... προθύροις. Conf. VI, ep. 1, de Laide. » B. — 6 ᾗξει Cod.

DCXXII. « Præcedentis carminis imitatio; nisi forte hæc iisdem thermis inscripta fuerunt. — 1 et 3 εἰτέ σε Cod. — 4 λήψῃ Cod. Scil. μισθόν, ex voce μισθοφόρους assumendum. » Jac.

DCXXIII. Κύπρου in Cod. pro Κύρου. Plan. Κυροῦ. Lemma in S : εἰς λουτρὸν εὐμορφον. Erat haud dubie proprium nomen hujus balnei. — 2. Χάριν, gratiam loci. Conf. ep. 607.

DCXXIV. « Epigramma Cangius Copli Christ. I, 27, p. 91, § 31, ad illud balneum refert quod laudavit supra Leontius ep. 614, ac metricam apponit versionem. » B. — 2 οὐνεκα Plan. Contendere noluit cum Zeuxippo balneo. — 3 ἐκεῖνο Cod. — 4. « Χάρτις intelligo de omnibus iis rebus, quas ad luxum faciunt. Sic Lucianus in balneo Hippie commemorat ἐς τρυφήν παρεσκευασμένα οἰκήματα, χρείστας ὑποχωρήσεις, etc. » Jac.

DCXXV. Lemma : εἰς ἕτερον λουτρὸν ἐν Λυκίῳ. Sic apogr. Par. et Plan. Sed lineola ω indicans in Codice non recta, sed a capite curvata est (qualem effingit Salm.), quare Pauls. Λυκίῳ legit. Brunck. ἐν Λυκίῳ. Male Brodæus ἐν Λυκίῳ. Laudat ut Naiadum et Gratiarum balneum consuetum. — 1 πυλώρῳ Cod., adversante metro. — 3 ἐπὶ γυμνασίῳ Plan. — 4 ἰδῷ Plan. — 5. « Οὐκ ἐθέλων expressum e Callimacho Lavacr. Pall. 78. Ad sequentia verba Homeri II, I, 131, respexit etiam Pausanias X, 32 : τὸ ἔπος οὐκ ἀλλοθεῖν ἐοικε τὸ Ὀμήρου, σὺν οὐδενὶ αἰσίφῃ τοῦ θεοῦ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι. » Jac.

DCXXVI. Etiam in S lemma : εἰς λουτρὸν λεγόμενον Ἐρωστα. — 2 λαμπρόσι S. « Simillime Regianus in Anthol. Lat. III, 28, de Bajis olim gelidis. — 3 ἀμβροσίῳ S. — 4. Πνοὴς ἔαρ, odorem suavissimum, qui est translatus voc. ἔαρ usus. Plinio narrante H. N. XXXI, 3, §, 22, unus in toto orbe traditur fons aquæ jucunde olentis in Mesopotamia, Chabura. Fabulæ rationem afferunt, quoniam eo Juno perfusa sit, « post nuptias cum Jove », addit Ælian. N. A. XII, 30. » Jac.

DCXXVII. Eerundem thermarum originem alia ratione explicat poeta. — 1 τᾶσδ' Plan.; τετυμμένους Cod. (sic

semel Salm., iterum τετυμμ.), quod revocavit Boiss., quum a Brunckio inde legeretur τετυμμένος, fessus, « ut Tibullus I, el. 3, 88 : puella paulatim somno fessa remittit opus. Verbum τετυμμένος cum ἀπαλῶ non bene coire videtur. In talibus quidem non satis diligentes fuerunt sequioris ætatis poetæ, quos orationis variandæ et ab recepto usu abducendæ studium sæpe in errores abduxit. Hoc quidem loco Marianus, si meliores poeta sequi quam nova fingere maluisset, scribere poterat : ἀπαλῶ δεδμημένος ὑπνῳ, ut Hom. II, K, 2 : μαλακῶ δεδμημένοι ὑπνῳ. Plan. πεπεδημένος. — 3 δὲ τοῦτο Cod. Junge τοῦτο ὁμοῦ, simul cum hac face. — 6 λωτροχευσιν Cod.; ἐρωτῖδης nonnullæ edd. Plan. Derivatam a nomine thermarum Ἐρωσ. » Jac. Conferendus Crinagoras VII, ep. 628.

DCXXVIII. — Codex ter omissis : adscriptis. « Ἴππος ipsa aqua est; χαλινὸν autem intellige parietes auro coruscus, ædiumque, quibus balneum illud circumdabatur, splendorem, quo illud, per longum tempus neglectum (χρονίῃ μάστιγι δαμέντα), denuo exurgere videbatur. » Jac.

DCXXIX. Lemma : εἰς ἕτερον λουτρὸν ἔχον Πίνδαρον. Sic ap. Jac.; sed postrema verba duo hic non agnoscit Boiss. Iterum legitur post ep. 680, cum hoc lemmate : Ἰωάννου ποιητοῦ τοῦ Βαρβουκάλου εἰς λουτρὸν ἔχον Πίνδαρον. « Non fuit hic Pindari statua, ut nec Veneris in alio balneo ep. 619. De hoc epigr. vide Chardon. Roch. Miscell. t. I, p. 232. » B. — 1 αἰθεῖ σε Cod.

DCXXX. « Latinis versibus redditum in Cangii Copli Christ. I, 27, p. 94, § 20. » B. Ducangio aliunde non innouerunt hæc regiæ thermæ, ut a magnificentia aut præstantia hoc nomen iis inditum fuisse videatur. — 1 τὰδ' Cod., ut solet ante apostrophum. — 5 ποτιδεύεται Cod. et Plan., corr. Brunck. Deinde ἀμφιτέτρα sec. Salm. Ad ψυχροῦ schol. Wech. : εὐρίσκεται καὶ ψυχρόν.

DCXXXI. « In lemme Cod. ἀγαμηνόνια. Præstuli Plaudam scripturam. Thermarum harumce meminit Philostratus Heroic. 18, p. 94 (691 Ol.), ubi videatur mea nota p. 462. Adde Chandler. Itin. t. I, c. 23, p. 186. » B. — 1 μολοῦντες Cod., quod Boiss. reducebat. — 2. Ἐξελάθοντο, oblivioni dabant, neque amplius desiderabant opem supervacaneam. — 3. Pugnam cum Mysis, de qua Philostr. l. c. — 4. « Ἴδς aut virus dicitur in vulnere collectum, aut ærugo ferri, vulneribus maxime pernicioiosa. » Jac. — 5 ὀρηγηφόρος Cod. lapsu.

DCXXXII. In lemm. ἀδελὰ pro ἀδελον. Lemma RS : ἀδελον εἰς θέρμα (sic). — 2 ἔστ' ἂν RS et alius cod. Reg. n. 1773. Legebatur εὐτ'. RS περιεΐη. — 4 περιθαλπές RS; ἐρεύεται Cod. sec. Salm.

DCXXXIII. — 1 τοῦτο τὸ λουτρὸν Cod.; λουτρὸν Plan.; τοῦτο λουτρὸν Salmasius. — 2 τὸν χρ. Cod. — 3 seq. « Obscurum acumen et, ut mihi quidem videtur, subabsurdum. » Jac. Non absurda brevitate dicitur κρίσις ἐστὶ Πάρις; iudex ab illis advocatus, pro ἐπὶ Πάριδι ἐστίν, sed nimia ipsa εἰκὼν sit κρίσις τριῶν μορφῶν. — 4 ε'κω e Cod. enotavit Salm.; ἀργυροί; Plan.

DCXXXIV. « De balneo sole collustrato, quod inprimis laudabant, blattaria vocantes balnea quæ non ita aptata essent, ut totius diei solem fenestris amplissimis recipere; v. Senecam Epist. 86, Lucian. Hippiæ § 5. Hinc

apparet cur Gratiae Solem hoc loco jurent. — 1 *ῥεραγία* Cod. — 2. Ambigua sententia : nam et *ἡ* suppleri potest (*ἡ ἐνθάδε ἡ π. II.*) et *μᾶλλον*. Ergo aut hoc dicunt deæ : se aut in hoc balneo habitare, aut apud Venerem, alteram sedem cum altera pro arbitrio permutantes. Aut hoc : sibi magis placere in hoc balneo habitare quam apud Venerem. » *Jac.* Subjectum infinitivi *sefellit* Boissonadium, annotantem : « Acumen non perspicuum, nam Solem apud Venerem habitare quis dixit? »

DCXXXV. In lavacrum Daphne dictum. Habet etiam cod. S.

DCXXXVI. — 1 *τοῦτ' ἰδὼν* Cod. « cum rasuræ vestigiis » ; *τοῦτ' ἰδὼν* sec. Salm. ; *τοῦτο ἰδὼν* Plan., Brunck. et Boiss. Legebatur e conj. *Jac.* *τοῦτ' ἰσιδὼν*. Schæferus malit *εἶπ' ἂν* Ὅμηρος. Quod vulgato debilius et posthabendum. — 2 *ἐπίπληξ* Plan. Odyss. Δ, 221.

DCXXXVII. Conf. ep. 619. — 2 *ἄθλιον* RS. « Sic Libanius in Antiochico t. I, p. 352, de fontibus in suburbio Daphne : *πειθόμεναι δὲ κάκεινο, τὰς τρεῖς θεάς, ὅτα περὶ καλῶν ἡρῶν, ἐνταυθοὶ λουσαμένας ἦκεν.* » *Jac.*

DCXXXVIII. Conf. ep. 609*. — 1 *ὀρχούμεναι* Cod. ; alterum Plan. Notus Gratiarum cultus Orchomeni.

DCXXXIX. — 2 *ἀλλήλοισ* RS et Plan. ; *ἀλλήλων* Cod.

DCXL. — 1. « *Ἀθάνατοι*. Ex loquendi usu hujus ævi intellige *Cæsares*, *ἡμιθέους*, *proceres* reliquos. — 2. *Quinta* hora, quum vulgo *octava* lavationi destinata esset, post negotia ; v. Plin. Epist. III, 1, 8, et intt. » *Jac.* Deinde pessime Plan. *ἡματα πάντα*. *Πήματα*, alibi *λύματα*, est, quod jam Salmasius adscripsit, *fax populi*, et Brunckius : *et puis la canaille*.

DCXLI. Boissonadii nihil habeo in hæc Agathiae, cuius poetæ epigrammata separatim edere voluisse videtur ; initium quindecim ferme epigrammata complectens habui et annotationem ampliorem suis locis posui ; jam laborem hunc non fuisse absolutum a viro præstantissimo credo potius quam effugisse filii piam diligentiam. « In Sangerium, Bithyniæ fluvium, quem Justinianus ponte junxerat. Quod opus cum laude commemorat Procopius De ædif. V, 3. Paulus Sil. in Descr. S. Soph. 513 :

τὸν πρὶν ἀνιχέτοισιν ἀγνηροέοντα βέεθροις
Μύγδονα Σαγγάριόν τις ἰδὼν Βιθυνίτιδι γαίῃ
νῶτα λιθομήτοιο διακωσθέντα γεφύρας.

— 1 *μετὰ δῆμων* Cod. ; *Μήδων* Plan. recte. *Μεθ' Ἑσπερίην*, post devictam Italiam, Persas et barbaras gentes ; nam sequitur v. 4 *ἰδουλῶθης*. — 3 *κρατεροῖσι* ed. pr. Flor. et priores Ald. — 4 *οὕτως* Cod. ; *αὐτός* Plan. Eadem imagine usus erat Æschylus Pers. 751 de Hellesponto a Xerxe ponte juncto. — 5. *Ἀνέμματος*, nam erat *τελέως κοῖλος* καὶ *δυσβάτος*, teste Polybio ap. Suid. v. Γῶλος, ubi consul Romanus eum diu ante Justinianum ponte instruxisse narratur. » *Jac.*

DCXLII. *Σωτήρια* sunt quæ veteribus *ἑβραι, latrina*, ut annotat Suidas v. Ἀ' *ἑδρῶν*, ubi videndus Kusterus p. 890 Bernh. Non prætereunda nota Brunckii : « Quattuor in *foricas* epigrammata (642-644, 662), si lemmatibus fides, ædificium respiciunt publicum quod Smyrnæ fuit. At quum Agathias patria Myrinaeus fuerit, et sæpe confusa, in iis præsertim quæ hunc scriptorem spectant,

nomina *Σμύρνη* et *Μυρίνη*, quod probabilius mihi visum est, sumptus scilicet erogasse Agathiam (quod apparet ex ep. 662) in ornanda urbe patria, secutus sum et *Μυρίνη* reposui pro *Σμύρνη*. » — 3 *ῥεραγία* Plan. Sed *Φᾶσι* producit. In fine *ἰγδην* ed. pr. Flor. et cod. Laur. — 4. *Τρίφεις* pro concreto, ut *ὑποτρίμματα*, cbi contriti et artificiose commisti. Codex *βρωματόμιζαππ*. Plan. *βρώματος* *ἐξαπάτη* et *pejus* Laur. *βρωμάτων*. — 5 *γίνεται* Plan. — 6 *κινάλεη* Cod. sec. Salm. — 7 *γγνίσσε* Plan.

DCXLIII. « Epigramma maximam partem versatur in hac sententia Cynici Luciani c. 9 : *αἱ παντοδαπαὶ περὶ βρώματα πραγματεῖται τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα καὶ νόσους αὐτοῖς ἐμποιοῦσι.* » *Jac.* — 4 *ἐκθλίφεται* Cod. lapsu. — 6 *πολὺ* Cod. Id est *πολὺ καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἐξετάθη*. Genitivus pendet a notione comparativi. — 9 *ἐνθάδ'* et inter lin. *δε* Cod. — 10 *τείνει* Cod.

DCXLIV. — 2. *Μίμνειν* pro vulgari *ὑπομένειν*. — 5 *ἄρτ.* Plan. — 9 *οἱ πλουτοῦντες* *ποικινοῖσι συνόπτες* Cod. quod egregie correxit Jacobs., inserto *ἀεὶ*. Plan. *οἱ πλουτοῦσι καὶ οἱ κείνοισι συνόντες*, male. — 10 *εἰς πλεόν* Cod. ; *οἱ πλ.* Plan., quod cum Brunckio recepit Boiss.

DCXLV. In laudem Sardium urbis. — 1 *ὑπ' ἡνεμόεν* Plan. « *Ἀνθεμώδης* ; est Euripidi Bacch. 462. Plinio V, 29. *croco florentissimus et vitibus consitus*. *Μαίονος*, Lydi. Plan. γείτονος. — 2 *σαρδιηνῶν* Cod. ; *σαρδαῖν* *Αὐδῶν* Plan. ; corr. Salmas. — 4 *νίεα* Cod. Memorabilis locus ob fabulam de Jove, quem Rhea in illis regionibus aut peperisse existimabatur, aut incolarum fidei credidisse. Fabulam tetigerunt schol. Hom. II, Ω, 615 : *Ῥέα φοβηθεῖσα τὰς ἀπειλὰς Κρόνου σὺν ταῖς θυγατράσιν ὤκησε Σίπυλον κρυφίως* et Jo. Lydus De mensib. p. 96 : *ἐπὶ καὶ νῦν ἐν τῇ θυτικῇ τῇ Σαρδιανῶν πόλει* ; *μέρεϊ ἐπ' ἀκρωρεῖ* ; τοῦ Τρωῶλου τόπος ἐστίν, ὃς καὶ μὲν γοναὶ Διὸς ὑπέρου, νῦν δὲ ... Δεῦσιον προσαγορεύεται. Rheim autem Sardium cives pro indigena habuisse apparet ex Herodoto V, 102. — 5. *Tmolium* et *Sardes* patriam sibi esse testatur Bar-chus ap. Euripidem B. 462. Adde Arrianum Exp. I, V, 1, 2. — 6 *εὐρυτέρω* τὴν Cod., quod recte emendavit Plan. — 7, 8. *Vini* inventionem his verbis urbs sibi tribuit. *Οἰνὰς ὀκώρη*, *auctumnus vini ferax*, *laticem ex uvis expressit*, ut lac ex uberibus exprimitur. Verbo *ἀμείλγειν* de hac re usus est Ion Chius ap. Athen. X, p. 447, D : *παῖδες νέκταρ (ὕνα) ἀμείλγονται* et Nonn. Dion. XII, 320. » *Jac.* Olim in hoc loco hæsit vir eximius, et *οἰνὰς* ; Ὄρη conjecit, « nam Horæ hoc musti exprimendi negotium tribui poterat, quod certo anni tempore debebat peragi. » At *οἰνὰς* vox nulla nititur auctoritate. Heckerus I, p. 324 *οἰνὰς ὀκώρη uvam maturam* interpretatur coll. Nonno Dion. V, 279 ; XII, 37, hæc addens minime probabilia : « Equidem subjectum verbi *ἀμείλγειν* esse censeo nomen *Βρόμιος*, quod si quis forte durius omis-sum putet, scribi possit *ἡμετέραις* ὅδ' ἐν ὄρῳ. Bacchus enim primus uvas pressit et vinum bibit ap. Nonn. XII, 320. Deinde scribendum aut *οἰνᾶδος ὄρης*, ut substantivo ὄρη de uvis usus est Babrius XIX, 4, aut potius *οἰνᾶσιν ὄραις* coll. Nonno XX, 3. » — 10. *Sardibus* inviderunt urbes potentissimæ, et a pluribus ei urbi bella illata sunt, « de quibus præter Herodotum vide Strabon. XIII, p. 628 (536, § 8 Did.). Grotius accepit *μαγαρομένην* pro *μεγαίρουσαν*, quod fieri non posse videtur. » *Jac.*

DCXLVI. Eo nomine quæ fuerunt urbes enumerat Steph. Byz.

DCXLVII. Lemma Planud. : Ἰομπήτου, εἰς ἀγαλμα Νίκης; ἀπέρου ἐν Ῥώμῃ, ἥ; τὰ πτερὰ κεραυνῷ κατεφλέχθη. Quod nescitur unde ille sciverit. Per se quidem non est improbabile, prodigium interpretatione versum fuisse in faustum omen; sed in ἀπέρω Victoria, signorum genere tam antiquo et usitato, credi non potest. Alis destituta Victoria existimabatur usque permansura apud suos, ut est ap. Pausan. III, 15, 5 et alibi. Comparat Jac. quæ de Fortuna Romanorum dixit Plutarch. Mor. p. 318, A : ἡ Τύχη τῷ παλατίῳ προσερχομένη καὶ διαβαίνουσα τὸν εὐμόρην, ὡς εἴκεν, εἶθηκε τὰς πτέρυγας... καὶ οὕτως; εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην αἰεὶ μενούσα. — 1 τὸν κλ. Plau. Schol. Wech. : γρ. καὶ κράτος.

DCXLVIII. Apud Plan. ἀδέσποτον. Domum habebat Macedonius in urbe Cibyra, quæ ἡ μεγάλη, et Cæsarea, caput Cibyratidis in Phrygia magna, haud procul ab Antiochia minore et Mæandro. Adde epigr. sequens.

DCXLIX. 1 θεμέλιου Plan. Ignoro quid sit in marg. hujus distichi positum manu Salmasii : φριζάνος. — 5. « Διπερνήτης. Schol. W. : ὁ πτωχός, παρὰ τὸ λείπεσθαι τῶν ἐρνέων ὅστις φυτῶν. Confer Etym. M. » B. — 7. Ἰόνων ἀμπαγμα hanc ipsam domum, ut videtur, intelligit.

DCL. « Conf. ad ep. 514. Fuit Zeuxippus vicinus Ἰπποκροῦ, scilicet Hippodromi, de quo Cangius Cpoli Christ. II, 1, p. 102. » B. Adde I, 27, p. 89. — 3 seqq. « Spectatis matutinis curruum decursionibus, post balneum, huc veni cœnatum. Hinc justo tempore ad hippodromum redire poteris. Ludorum celebratio a mane ad vesperam produci solebat, ita ut plerumque mane quaterni utriusque factionis decursus fierent, totidem vespera. » Jac. — 6 ἐκ θανάτου Plan. male.

DCLI. « In lemmate ὕψλὸν idem significare videtur atque ἐν ὕψει in lemmate ep. 653. » B. Nam de *allitudine* domus ipsius nihil in epigrammate. — 2 ἱματίῳ Cod. — 3. « Paulum solœcismo ὅταν περιχίδναι usum esse dubito. Vide an scribendum sit *κροκόπελος* δὲ ἄνθεϊ χίδναι Ἠὼς τεπομένη, *splendore meo gavisa et ornamentis*. Simplex χίδναι usurpat Hom. II, Θ, 1. » Jac.

DCLII. Domus loquitur. — 2. « Veteres in exstruendis ædibus interioribusque earum partibus distribuendis cœli et temporum anni rationem habuisse, notum ex Vitruvio VI, 7. » Jac. Domuura quæ vis sit ad valetudinem tangit Antyllus ap. Oribas. IX, 13, t. II, p. 307.

DCLIII. — 2. Hesiod. Op. 289, qui de Virtutis sede in rupe præalta dixit. — 3. Κεκαρήσσι, poetice ad pedem relato quod est hominis cum anheliu scandentis altæ scalæ gradus. — 4 « κόνιν prius legebatur; correctum eadem manu κόμην. » Salm. — 6. πιστότατος θάλαμος Plan. « Brunkius inalebat πιστότατον θάλαμον, qui etiam vai in xai vertere debebat. Sed neque in his neque in Grotianis apparet acumen. Suspicio corrigendum esse αἰπύτατον, hac sententia : Sane hic thalamus non solum ut virtutis sedes arduus est, sed pro summo illius vertice habendus videtur. Sic finis epigrammatis bene respondet initio. » Jac. Boiss. hæc annotavit : « Si locus sanus sit, hæc est forsitan sententia : Spectare se ex edita domus parte latum mare, sed sine periculo, sicque sedem illam ut virtutis (conf. v. 1) esse valde tutam. » Immo hoc voluisse videtur Agathias : fortasse eam domum

sive ὑπερφῶν illud esse ipsum *Virtutis thalamum*, et expectanda emendatio adjectivi.

DCLIV. Lemma : εἰς ἀνύλακτον τ (τόπον?) οἶκον τῶνα-στικῶς. Pauper ad fures. Conf. VI, ep. 302. — 2. Sive, ut Xenoph. Conv. c. 3, 9, de paupertate : τοῦτο δὲ ἥκιστα μὲν ἐπιφθονον, ἥκιστα δὲ περιμάχητον, καὶ ἀφύλακτον ὃν σώζεται.

DCLV. In lemm. Cod. μαεναυρας. « Illustravit ac metricam apposuit versionem Cangius Cpoli Christ. II, 5, p. 127. » B. Ubi de palatio Magnaura agit. Pessimi versus. — 1. Βασιλῆς, v. ad v. 3. — 2. « Hoc de imperio simpliciter intellexerim, quod favente Christo illi tenuerint. Potest autem respici ad recuperationem Crucis, quam Persæ ab Heraclio pacem petentes Christianis restituerunt a. 628. — 3. Corripit in Κωνσταντίνῳ. Constantinus III patre Heraclio adhuc vivo titulo Augusti utebatur. Apparet autem ex hoc epigr., post illud Magnauræ palatium, quod Constantinus M. condidit, aliud ejusdem nominis exstruxisse Heraclium post Persas devictos. » Jac.

DCLVI. In lemm. χαλκῶν, Plan. χαλκῇ (supplement oia). Deinde Cod. δ (non δν), quod reposuit Boiss., et in fine : ἐν Κωνσταντινουπόλει. « Illustravit et metricam addidit versionem Cangius Cpoli Christ. II, p. 114. » Boiss. « Fuit hæc Chalce triclinium, quod magno Palatio pro vestibulo erat. Videtur initio porta ex ære fuisse (χαλκῇ, sc. πύλῃ) quæ ad Palatium ducebat; transit nomen ad ædificium ei vicinum : quæ est suspicio Heynii Commentt. Gotting. t. XII, p. 279, quem inprimis vide. Si Cedreno fides p. 322, Anastasius, confecto Isaurico bello, hanc ædem in eximiam eduxit altitudinem. Ceterum præter Cedrenum omnes Originum Cpol. scriptores Chalcen ante Anastasium exstitisse scribunt; unde haud inepte suspiceris falsum esse lemma epigr. nostri, idque ipsum Cedreno imposuisse, quum aliud fortasse Anastasii ædificium describatur. Cogitabam de palatio Blachernarum, de quo Suidas : Ἀναστάσιος... κτίζει καὶ τὸν μέγαν τρίκλινον τὸν ἐν Βλαχέρναις, δὲ Ἀναστασιακὸς μέχρι τοῦ δευρο λέγεται. — 1. Τυραννοφ. referendum ad Isaurorum oppressionem, quos τυραννήσαι βουλομένους invasit Anastasius, ducesque rebellionis sive tyrannos, Longinum, Athenodorum aliosque, occidit. — 5. Ἀσκητής, sine tecto. At Chalcen æneis tegulis tectam fuisse plurimi tradiderunt; quin nomen inde traxisse existimarunt. Insequenti tempore, quum Chalce in seditione conflagrasset, Justinianum ex æneis tegulis statuam sibi faciendam curavisse narrat Cedrenus. — 6 πολυμήτοιο Plan. — 7. Hoc primum fuisse ædificium ab Ætherio constructum dicit. — 12. Æneas tegulas Capitolii a Catulo fuisse inauratas tradit Plinius XXXIII, 3. — 14 βουρήνιον Cod. Lucum Nicephorium, ab Eumene ad Pergamum exornandam consitum, commemorat Strabo XIII, p. 624. Hunc Rufinus fortasse novis ædificiis exornavit, suoque vocavit nomine. Splendida eum ædificia construxisse memorat Claudianus In Ruf. II, 448, sed de luco Pergami speciatim nihil reperio. — 15. *Hadrianus per Asiam iter faciens*, dicit Spartianus, *templa sui nominis consecravit*. Unde τὸν ἐν Κυζίκῳ ναὸν μέγιστον τε καὶ κάλλιστον ναῶν ἀπάντων, quem describit et terræ motu eversum conqueritur Dio Cassius LXX, 4, hunc ipsum esse, quem respicit poeta, credi par est. Ceterum toti huic loco simillimum est Martialis epigramma primum : *Barbara Pyramidum* etc. — 16 αἰεσις; Plan. De μὴ vetante cum indicativo futuri juncto v. Locell. ad Xen. Eph. p. 204. — 18 μῦθος; om. ed. pr. Flor. Adversativa particula facile carcas, et

legeretur melius : *μοῦνος; μεγάλην ὑπερέδραμον αἰγλῆν.* [Salmas. : « ἡγν, et correctum αἰγλῆν. » Longissimum de Pharo scholium Wech. hic exscribit Boiss., subjiciens : « Adde Barth. ad *Æneam* Gaz. et Zachar. p. 159 et 382; interpr. ad Rutil. Itin. I, 404; C. Fr. Hermann. ad Lucian. De conscr. hist. c. 62, p. 359; epigr. 674. »] — 19. Conf. dicta ad Christodor. Ecphr. v. 404. — 20 *μετέλασεν* Cod. Sedem Imperatoris in orientali parte terræ intellexit. » *Jac.* Sed Boiss. : « Sententia eadem esse videtur atque ep. 651, 3 seq. Est *ἡριγένεια* pro *die*, non pro ipso Oriente. »

DCLVII. De palatio Sophianarum agens Cangius Cpoli Chr. IV, 12, p. 171 hoc epigrammate utitur, addita Wolfii versione ex Zonaræ Annalibus XIV, 10. Zonaras enim hos versus recitat, quos tribuit Agathiae. Vide et Cangium ad Zonaræ locum p. 61. » *B.* Zonaram epigramma in Agathiae Anthologia legisse videri bene observat Jacobs., qui de palatio : « Exstructum erat ab Justino Curopalata et de nomine conjugis Sophiæ appellatum τῶν Σοφρανῶν vel τῶν Σοφῶν. Situm erat ad portum Juliani vid. Bandur. t. II, p. 677 seqq. » — 5 *μεγαλόκρατες* Cod. — 6 *δέρεται* Cod. et Zon.; recte Plan.; *ἀσίην* superposito α Cod.

DCLVIII. Ipsi Prætorio inscriptum; nam de *ἐπὶ cogitare* noli. « De Prætorio Cangius Cpoli Christ. II, 9, p. 152, § 6, et utitur epigrammate Pauli vertitque metricè. Conf. ep. sequens. » *B.* « Plebs annonas inopia laborans anno duodecimo Arcadii ignem Prætorio subjecerat, quod etiam post Domini restorationem bis conflagravit. — 3. Videtur *διῶκει* scribendum, ut hæc omnia referantur ad Justinum. » *Jac.*

DCLIX. « Est ap. Cangium ibid. cum metrica Menardi versione. Justitia loquitur. » *B.* — 4 *ἀλλήλους* in apographis Goth. et Paris., sed *ἀλλήλους* agnovit Paulss.

DCLX. « Quære illustrationem ap. Cangium l. I, p. 150, ubi legetur et versio metrica. » *B.* Ibi erant professorum auditoria, et cum ceteræ artes tum inpraxis legum scientia tradebatur. — 3 *ἦ* Cod.; *ἦ* Plan.

DCLXI. Ipsum suggestum loquitur. « De Cratere sophista conf. VII, ep. 561, 562. » *B.* — 2. Inde *δένδρον*. *ἔγγος ἀνεμοστρεφές*. — 4 *ἐτμήθη* Plan. — 6. *Ἀρδεσθαι* eximie dicitur de nutriente liquore.

DCLXII. Lemma : *ἐν Σμύρνῃ*. Vide Brunck. ad ep. 642. « In latrinas, de quibus jam in epigr. 642, 643, 644. » *B.* — 3. Schol. Wech. : *ἀλλως ἐνθα δὲ αἱ εἰσίνων*. — 4. *Ἐπεγδοῦσαι*. Lepide abutitur verbo homerico II. A, 45. — 5. « Quid significet *πατὴρ πόλιω*; explicat Reisk. ad Constant. Cærim. p. 611. Exempla affert Cangius in Gloss. » *B.*

DCLXIII. « Recte observat Brunckius et duo sequentia epigr. scripta videri in hortos palatii Justiniani in Heræo, de oio Ducang. Cpol. Christ. II, p. 175. Positum erat hoc palatium in litore Asiæ e regione urbis, prope portum quem Justinianus munivit, *κιδώτου* appellatione clarum. Elegantem hujus palatii descriptionem dedit Gibbon. t. VII, c. 40, p. 103 ed. Basil. — 1 *ἐδρὸν ἀπλωτα* (sic) Cod. et Plan.; corr. Hermannus. De canaliculis intelligo, ita ut eorum ripæ nemoribus consitæ essent, sicut in hortis villæ Tiburtinae ap. Statium Silv. I, el. 3, 13 seqq., quæ confer. — 4. Conf. ep. 665, 3 seq. » *Jac.*

DCLXIV. — 2 *νῆρεϊ; ἀδρυάδες* Cod.; *νῆριδες; ἀδρυάδες* Plan.; *νῆρεϊ; Græsius*. « Quam lectionem, post Struvium, probat editor doctiss. Thesauri Steph. Didot. in *Ἀδρυάδες*. » *B.* — 3. Gratiae igitur magna statua ibi posita fuerit. — 4. *Εὐνήν*, ex mari, fontibus et nemore.

DCLXV. — 1. « *Daphnes* luci descriptionem, ex Libanii Antiochico præsertim petitam, dedit Gibbon. cap. 23. t. IV, p. 94. Delecta voce *κλέτας* glossematica Agalhis Daphnen, tanquam sterile quoddam saxum, in contemptum adducere studet. *Ἱερὸν*, Apollini sacrum. — 2 *ἐρημοσύνας* Plan. Quæ cum ironia dicta sunt. » *Jac.* Qui etiam Gyllii De Bosp. Thrac. II, 8, in hoc epigr. errorem notat.

DCLXVI. In lemm. cod. S *λεγόμενον*. — 1 *ὦς* Plan. et S; *ὦς* ed. *Jac.* sine var. Utrumque recte. Depravate *μήτηρ* *ἔρ* S. — 2 *γέρμων* S.

DCLXVII. Lemma in S : *εἰ; ἀστέιον*. « Hoc quoque in Heræi hortos scriptum esse verisimillimum est, de quibus epigr. 663 seqq. » *Jac.* *Διονύσω*, vinetis. — 4 *ὄρεται* S. — 6 *παρηγορήσαι* S.

DCLXVIII. In lemm. Cod. *προάστιον*. « Descriptionis color petitus ex Theocriti epigr. IV (supra 437), 5 seqq. — 3 *ἑρσείης* Cod. — 4 *πολὺν* Cod. Rosæ dici videntur violis cinctæ, ut in ep. seq. v. 6 : *ἵον ῥοδέη χειρᾶμενον κίλυκι*. Καλὸς rosam per excellentiam significare jam aliquoties vidimus. — 5. *Τρίστοιχος* *μαστός*, triplex fistularum ordo, ex quibus Naiadum latex effunditur. Quid *μαστοί* sint apparet ex Varrone De re rust. III, 14, 2, ubi docet quomodo locum aridum manu oporteat facere roscidum : *qui fit, si eduxeris fistulam, et in eam manillas imposueris tenues, quæ eructent aquam*; ubi v. Schneider. p. 562. Ib. *ἄλφος ἐπ'* Cod. lapsu. — 6 *νῆριδες* Plan. — 7 *δενδρήεντι* Cod. *Iris* fluvius in Pontum effluens; γέρων, quia in antiquis Argonautarum fabulis commemoratur, Apoll. Rh. II, 366. — 8 *ἀεροχόμον* Cod. — 10 *πάντοθι θηλοπέδων* Plan. In ὄργαδι vitæ cum oleis conjunctæ coluntur. — 13. *Ἀκλήριστον δόμον* vocat lucum nemini clausum, unde cuique licet fructus aliquos sumere ut exiguum munus hospitale. » *Jac.*

DCLXIX. Est etiam in cod. S. — 3 *χῶρον ὅπου* Plan. perperam. — 4. *Πολυκρούων*, ut ex plurimis fistularum mamillis; v. ad ep. præced. v. 5. — 5 *ὕπὲρ ὀργίδος*; malit Hecker. I, p. 266. *Αὐλάνα* terram aratam vocare videtur, *purpuream* floribus. — 6 *κρινάμενον* Cod.; *κρινάμην* S. — 7 *ἡνιδέ* Cod.; *ἡρεφεν* Cod., S et Plan.; tacite corr. Brunck. — 9. *Λασίην*, quippe arboribus et fructibus consitam. — 12 *πληθομένων* S.

DCLXX. « In lemm. Cod. et apogr. Par. *μῶλον*. Quæ scriptura et sæpius occurrit. Vide Cangii Gloss. » *B.* Et Thes. v. *Μῶλος*. In Venetium quandam, qui Smyrnæ molem (*un môle*) exstruxerat, in qua dulcis aquæ cisterna. — 1. Eodem verbo *διηπείρωσε* utitur Philippus infra ep. 708, 3, de mole Puteolis exstructa. — 4 *ἀργυρένους* Cod. lapsu. Rara sane commoditas, ut non relictiis navibus aquam haurire possent nautæ. — 5. « Producta penultima in *Βενέτιος*, ut in *Ἀγαθία*; ep. 662, 5, nisi scriptum fuerit *Βενέτιος*. » *B.* — 6. « Parum apte citantur exempla Pelopis et Thesei, qui urbes quidem plures condidisse, sed singularem in ea re artem nullam adhibuisse narrantur. » *Jac.*

DCLXXI. — 2 μυσαλεύ; Cod. Cariæ urbs Μύλασα.

DCLXXII. — 1 δόουσαι; Plan. — 3. « Joannem Ducam instaurasse Smyrnam auctor est Mich. Ducas Hist. c. 7 sine, initio sæculi decimi tertii. » Jac. Erravit autem Planudes huic ep. inscribens : εἰς σωτήρια ἐν Σμύρνῃ.

DCLXXIII. « Obscura sunt verba, in quibus aut ὠπασαν legendum aut Ἰππολύτη. Intelligitur fortasse Hippolyte illa, quæ cum Amazonibus in Atticam venit, cui Æsculapius, insigni apud Smyrnæos cultu celebratus, nescio quod munus (ἔργον) tribuisse dicitur, præter aliud, quo eandem prius inactaverat. Cogitare licet de cura ab Æsculapio Amazonis filio præstita. » Jac.

DCLXXIV. Sic lemma Plan.; in Codice : ἐν τῷ φάρφῳ Ἄλ., tanquam posita ibi inscriptione. — 2. Ἀπενθία Jac. putat πυρσὸν dictum ab effectu, quod nautas ab naufragio tutos præstet. Probabilius Boiss. : « Videtur ἀπενθία πυρσὸν dictum respectu ad funestos Nauplii ignes. — 4. Βασιλῆος πατήρ ex hoc loco affertur et explicatur a Cangiio in Gloss. » Jacobs. : « Ammonium hunc sub Anastasio floruisse suspicor, quem Imperatorem pharum Alexandrinam, ruinas minantem, restituisse narrat Procopius sophista in Panegyrico Anastasii ap. Villosion. Anecd. t. II, p. 41. — 5. Μετ' ἄγρια κύματα, quando undarum furorem effugerunt. »

DCLXXV. In Codice : εἰς αὐτὸν (i. e. τὸν αὐτὸν) ἐν Σμ. Quem condidierunt Asclepiadæ Smyrnenses. — 1 ἀμεμφέα Plan., male. « Sic Musæus 238 : λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίλην. — 3. Δαλός, qui πυρσός; in superiore epigr., φρυκτός; ap. Synes. Epist. 51, p. 189, B. — 4. Asclepiadarum quanta Smyrnæ auctoritas fuerit, ex numis etiamnum superstitionibus cognoscitur. Erasistrateorum scholam Smyrnensem olim illustrem memorat Strabo XII extremo. » Jac.

DCLXXVI. Intellige Olympiæ Bithyniæ. Nymphæ fontis loquuntur. — 1. Celebres erant Prusæ fontes calidi, τὰ ἐν Προύσῃ τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὀλυμπον, τὰ βασιλικά κλυόμενα, Athen. II, p. 43, A, ubi v. intt. — 2 κρείσσονες; Plan. Pythiadas thermas Bithyniæ peculiari carmine cecinit Paulus Silentiarius.

DCLXXVII. Male Plan. εἰς οἶκον Ἀγαθίου σχολ. ἐν Βυζαντίῳ, ordine confuso. In Codice hoc solum : ἐν Βυζ. Et poterant Byzantii hæc disticha inscripta fuisse domui Musonii. — 3 ἀπέλειπεν Plan. male.

DCLXXVIII. Agacliiden quendam laudat hæc inscriptio, qui post alia merita locum olim aridum aqua atque balneis instruxerat. — 3. « Βάσση fortasse loci nomen, a Nympha in illis regionibus coli solita ductum. » Jac. Πελοκαγέα grammatici exponunt πολυέτηρον sive ἄγαν ζηρνακόν, sitis epitheton ap. Hom. II. A, 641.

DCLXXIX. Lemma. ἐν Ἀσσφ. « Schol. Wech. : αὕτη πόλις Λυκίας ἐν ὑψηλῷ καὶ δυσβάτῳ χεϊμένη· περὶ δὲ ταύτης Πικώττατος ὁ κιθαριστὴς ἔλεγε παίζων (scilicet facete detorto Homérico versu II. Z, 143) »

« Ἀσσον ἰθ' ὥς κεν θάσσον διέθρου πείραθ' ἴκηται.

Hausta ex Steph. Byz. ». B. In Axiochum, qui Assum urbem quum aliis beneficiis affecerat, tum aqua, qua caruerat, adducta. — 3. « Κρανυζή, nam posita erat urbs

ἐπ' ὑψηλοῦ καὶ ὀρέας καὶ δυσανόδου τόπου, teste Steph. B. Etiam Strabo XIII, p. 610, ὁρβίαν eam habere ait καὶ μακρὰν ἀνάβασιν, quæ ad v. 4 illustrandum faciunt. Ex v. 6 autem fit probabile, aquam ab Axiocho adductam in ejus honorem Axiochi fuisse nuncupatam, ut Marcia Romæ a Marcio. » Jac. — 5 ἀποκρὸ θένοντε; L. Dindorfius. Legebatur ἀποπροθέοντες. — 6 πλημμυροὶ Cod.

DCLXXX. Est etiam in cod. B (Reg. 1630) et S (Suppl. 352). — 1 λεύσσει; Χάριτας Plan.; λεύσει; B, S. Ludit in χάρις et Χάρις. — 3 φυγὼν εὐκαρπον ἄλων S; φυτὼν εὐκαρπον ἄλων B; « quod scripto φυτὼν possit intelligi. » Boiss. — 4 τὸ φυτὼν ἔχει B. — Sequitur in Codice epigr. supra exhibitum n. 629.

DCLXXXI. In lemmate A. σχ. τοῦ Μινωταύρου, quod cognomen jam vidimus. Poculi usum præstabat concha, cui Venus insculpta erat. — 2 Αὐτῆς, Venere. Jac. : « ob conchæ ex mari originem », quod non satis intelligo.

DCLXXXII. « Tractavit Ducang. Cpoli Christ. p. 105. Obeliscus erectus jussu Theodosii M. cura Procli, qui non erat architectus, sed Præfectus Urbis, de quo Fabric. Bibl. Gr. t. VIII, p. 459. » Brunck. « Inscriptionem cum anaglypho ex obelisci ipsius basi descripsit Sponius Itin. t. I, p. 138, et ex Sponio Gronov. Thes. Ant. Græc. t. VI, præf. p. 13. » Boiss. Et alii plures quos indicavit Jacobs. t. XI, p. 255. « Vide omnino Harduin. Oper. Select. t. I, p. 494, 656, et A. Galland. Observ. de Numo Tetrici p. 14. » Bouhier. — 3 sic Plan.; πρόκλιον Cod.; πρόκλιος lapis. — 4. Dies triginta duo erigendo obelisco impensi sunt.

DCLXXXIII. Lemma : εἰς Ἀλφειὸν καὶ Ἀρέθουσιν. Eodem lemmate RS. — 1 Ἀλφειός; RS et Plan.; ἄλφειός; Cod., « quod male defendebat Jacobs. [receptum a Boiss.]. » Schneidewin. Qui conjecit ἰστί δὲ ἥλιν. Articulus in RS omissus. — 2 καὶ ποταμὸν Cod. et RS, quod egregie correxit Jac.; male Plan. ποτὸν, quod expressit Grotius.

DCLXXXIV. In lemm. Cod. παφω, quod correxit Brunck. Insula et Pterelas rex sat noti ex Amphitruone Planti. Epigramma legitur etiam ap. Bekk. Anecd. p. 784 et Cramer. Anecd. Oxon. t. IV, p. 320. — 1 ὠκεανῶ ap. Bekk.; νυχεία ap. Cr. — 3 προχέων λ. θνητῶ δ' ὑγεινῇ (sic) Cr.; θνητοῖς δ' ὑγεινῇ Bekk., quod edito melius.

DCLXXXV. Lemma : παροιμιῶδες εἰς etc. « Quod de primo versu præcipue verum. — 1 Καμαρίναν Plan. male. Hic versus insertus est Oraculis Sibyllinis III, 736. Theophylactus Bulg. De Latinis p. 279 : ἰμοὶ δὲ οὐ σχολὴ τὴν καμάριναν κινεῖν· ubi Mingarell. Philes in vetulam 28 : Ὡ Καμαρίνα καὶ μυρίη πολλάκις. Scrib. Καμάρινα et μυρίη. Adde Arsen. Viol. p. 355, cum nota Walzii; Sallier. Memor. Acad. Inscriptt. t. X, p. 349; Larcher. Geogr. Herodot. — 2 θείης Cod. et Plan.; corr. Jacobs. Τὴν μέϊονα. Schol. W. : νόσον δηλονότι. » B.

DCLXXXVI. Quas continet hoc epigr. laudes principis in Basilium I sive Macedonem convenire disputat Jacobs. Hujus statuæ vel imagini inscriptum epigramma. — 2. « Ἀκτεάνοιο. Schol. W. : ἀδωροδοκίτου· ἐπαινεῖ δὲ ὥς ἀδέκαστον. [Ἀκτεάνος; δίκη ad pauperes spectat, quibus in Basilii tribunali non secus ac divitibus jus administrabatur. Jac.] — 3. Ἰδών. Id. : θεωρῶν, φησί, τὸν Βασιλεῖον περὶ (imo παρὰ) τὴν πύλιν ἱστώτα, ἐνδυμήθητι οὐτό;

ἐστὶν ὁ τοῦ ἀσελγεστάτου βαρβάρου καταστρεφάμενος καὶ τῆς τοῦτων δυναστείας ἄτομον (ἀν ἄτρομ.) καὶ ἀπρόντιδα τὴν πόλιν κατασκευάσας. [Imitatur Agathiam Proem. (IV, 3) v. 77. Jac.] — 4. Ἀριστογένηλον. Id. : εἶπε διὰ τὸν Βασίλειον. — 5. Ἀρβενας. Id. : ἀσφαλῶς οὖν, φησὶν, δεύεις; οὐδένα τῶν βαρβάρων εὐλαβοῦμενος, οὐδὲ τοὺς τοῖς παισὶ καταχρωμένους. [Nefandum hunc amorem Persis aliisque Orientalibus exprobrabant Christiani. Jac.] Forsan legendum τρομέων, quo et ducit scholium εὐλαβοῦμενος. — 6 λαβῶν apogr. Par. Schol. W. : οἱ τῶν Λακώνων ἀτείχιστος ἦν, ἅτε ὄντων αὐτῶν τειχῶν καὶ τῆς πατρίδος στηριγμάτων, οὐκ ἄδελον φησὶν οὖν οἱ μὲν Λάκωνες ὅπλα, ἡ δὲ Θεσσαλονίκη τοῦτο τὸ ἀγαλμα ἀντὶ τῶν τειχῶν ἔχει. De Lacedæmone muris non cincta annotavi ad Philostr. p. 499, ad Planud. Metamorph. p. 430. Archidamus Libanii t. IV, p. 423 : τοῦτο φυλάττει τὴν πόλιν ἀτείχιστον ἐν ὅλοις γὰρ ἡμεῖς ὀρίζομεθα τὴν ἀσφάλειαν, quem locum dedi Kaysero ad V. Ap. I, 39, p. 47. Tzetzes Chil. IX, hist. 276. Lacones in Senecæ Suasor. II, p. 640 : *muri nostri arma sunt.* » B.

DCLXXXVII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Et in Plan. : εἰς τὴν ἀνατολικὴν πόλιν Θεσσαλονίκης. « Sed epigramma publico monumento urbis non poterat cerni insculptum; excidisse in Codice videtur carmen in idem quo est præcedens argumentum. » Jac. Haud dubie est pictoris in imaginem Alexandri, cujus eloquentiam aut sermonum suavitatem pingere non poterat. Sed tertio versu ipsa imago loquitur inepte. — 2 ἀναείραςεν Cod. — 3 τὸν inseruit Boiss. e conj. Jac.; nolim factum; nam Ἄ hic commodius etiam producat quam ep. 477, ubi non est in ictu.

DCLXXXVIII. — 3 ἀγανῆς apogr. Par. et Plan.; ἀγνῆς Cod., α posito super γν. Salmas. : « V. C. κλέδος; [sic] ἀγνῆς, et supra ἀγανῆς. » Schol. W. : ὁ δὲ λόγος περὶ Κλέητος μηχανοπολίτου ἡ ἐπισκόπου Ἀργούς. Sic et Grotius. Verum est Κλεάδας seu Κλεάδης conjux Κλέης, nobilis feminæ. Vide Bæckh. Inscript. t. I, p. 450. — 3 ἀργεοφ. Cod.; ἀργεοφ. Plan., corr. Scaliger et Salmas. « Schol. W. : τοῦτέστι τοῦ Ἀργούς. Λέρνη γὰρ πηγὴ Ἀργούς. » B. Καθαρμοὶ qui Lernæ siebant noti ex proverbio Λέρνη κακῶν, et Λερναία τελετήν quæ Cereri agebatur memorat Pausanias II, 36, a Jac. cit. Cod. λερνέων.

DCLXXXIX. In lemm. πόλιν Plan. « De Eugenii porta Cangius ad Zonar. XIII, 18, p. 43. » B. Julianum apostatam dici non dubitant Brunck. et Jac., quem ante bellum contra Persas susceptum Constantinopolin ædificiis exornasse constat. — 1 αὐτὸς Heckerus, ex usu huiusmodi epigrammatum. Legebatur οὗτος. — 3 « ἀντιεῖς ἐχθροῖς, ita V. C. » Salm. solus. — 4 ἡ πόλεως προπάροιθε κροτέειν (sic, non κροτέειν. Salm. κροταεῖν) πολ. Codex, qui aptissimus est vocabulorum ordo; quare recepi Heckeri conjecturam ἐκκροτέειν, *instruere*, quamquam aliud huius usus verbi ἐκκροτέω exemplum non sit repertum. Editur ex Plan. : ἡ προπάροιθε κροτέειν τῆς πόλεως πολέμους, quod tam planudeum ut mireris Jacobsium scribere, « Planudem versum emendatiorem fortasse ex ipso marmore habuisse. » Sed bene conjicit ἡ προπάροιθε πόλεως συγκροτέειν πολέμους. « Conf. Melhorn. ad Anacr. p. 47. » B.

DCXC. « Hoc et sequens epigr. scripta in portas muri terrestris, quem, quum terræ motu collapsus esset, Theodosius junior per Constantinum, Præfectum urbi sive prætorio, reparari iussit; conf. Marcellinum Comitem ad ann. 39 Theodosii Jun. Porta Xylocirci appellata est, quod per eam ad ligneum Circum pergebatur. Fuit hæc

ultima porta muri terrestris, contra prima porta Rhesii, de qua sequens epigr. » Jac. Plan. πόλιν in his lemm. Ap. Salm. ξυλοκέρκου, non ξυλδέκρον. — 1 ἐπαρχος Brunck.; quod etiam ep. 686, 2, ponendum esset; sed verendum ne usus corrigatur potius quam calamus librariorum.

DCXCI. Lemma Plan. Ῥηγίου, in uno cod. ἐρίγιον. Vide ad epigr. præcedens. — 2 ἐπαρχος; Brunck.; ἐθειματο Cod. « Τείχει τείχος de duplici muro interpretatur Ducang. Cpoli Christ. I, p. 40, exteriore et interiore. Malim accipere de novo murorum firmamento sive ornamento, eoque τῶν τειχέων nomine præcipue digno. » Jac.

DCXCII. « Gallice convertit Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 180, qui portæ Rhesii inscriptum epigramma fuisse putat, nescio qua auctoritate. » Oculus ejus in præcedens epigr. aberraverat. Ipsum glossatorem, quodnam fuerit ἔργον, ignorasse credibile est. — 2. Jac. malit γεραῶς; not γεραῆς.

DCXCIII. In Fortunæ templum. — 1. Ἀνέγειρε sitæ vertendum *exstruxit*, an *instauravit*, ignoramus. — 2. Igitur Hierii quoque, patriæ vel avi Demetrii, erant in patriam benefacta. — 4 οὐτέ τι Cod.; οὐτέ τι apogr. Par.

DCXCIV. — « Messalinus architectus memoratur etiam in inscriptione ap. Chandler. p. 11 [Append. ep. 333]. Mirum autem τόζον hic dici pro *fornice*, quod non notavit Ducang., ad exemplum Latinorum, qui fornitem passim vocant *arcum*, ut Ovid. Met. III, 30. [Ibi Planudes *arcum* vertit ἀψὲς, non τόζον.] » Huschke. Anal. cr. p. 271.

DCXCV. In lemm. ἀκοίτων Plan., *Aquitantum* Grotius. « Caryophyllus, qui De marmor. p. 57 saxorum φλιδα; illustraturus hoc epigrammate utitur, non tangit lemmatis lapidem ἀκοίτων. Ab eo tamen auxilium expectabam. » B. — 2 « ἀταξίας V. C., perperam. » Salm.

DCXCVI. « Metricam versionem apposuit recitatis et illustratis epigrammatis huic et sequenti Cangius Cpoli Christ. II, 9, p. 146. » B. « Scripta sunt in porticus, quibus Theodorus, Præfectus urbi, sub Theodosio Juniore Basilicam, i. e. ædes senatoribus addictas, instruxerat. Consulatum gessisse hunc Theodorum constat anno 399. — 1. Ἐγείρας idem est quod αὐξήσας, κοσμήσας. Nisi malis per poeticam enallagen accipere pro ἐγείρας τῇ πόλει ἀφιδας. » Jac. — 2 ἡγεμονεύειν Plan. Τέτρατον explicatur sequenti epigr.

DCXCVII. — 1. « *Fortunæ templum* vocatur Basilica propter Fortunæ Romanæ templum ibi exstructum; vide Ducang. l. c. et Heynium Commentt. Gotting. t. XI, p. 26; t. XII, p. 276. — 2 θαύμασι Plan. inde a Stephano. — 3. Epitheton ductum a Pindari χρύσασσι θύγα. » Jac. — 4 ὀρήι Cod.

DCXCVIII. Lemma : εἰς τ.... Apud Plan. : εἰς τὴν Μόφου Ἑστίαν. Schol. W. : Κιλικίας πόλις ἐπὶ τῷ Πυρράμ καταμῶ ἀπὸ Μόφου τοῦ μάντιος (ex Stephano Byz.). — 1 ἐσθραῖς Cod.

DCXCIX. « Plures fontes hoc nomen gessisse videntur. Unum commemorat Pausanias apud Arcades VIII, 29. » Jac. — 1 πῖεν Cod. — 2 παγᾶς Cod. — 3. « Plan. : Ὀνόμα μῆτερος ἐσθλῆς » quod puto esse emendationem Planudæ vel alius hominis, cui verba σῆμα δὲ τοῦτο subobscura

videbantur. » B. Indicant autem monumentum vel documentum aliquod ibi fuisse ab Alexandro relictum.

DCC. « De hoc epigr. egit Gedoy. in Memor. Acad. Inscriptt. t. VI, p. 458. » B. — 1 γράψεν ἀρίγνωτος Codex, quem gravissimi testes erroris arguunt. Pausan. X, 27 extr. : κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς; (a dextra scil. parte Leschia Delphicae) καὶ ἐλεγείον ἐστὶ Σιμωνίδου· Γράψε Πολύγνωτος etc., cum eodemque nomine ut ἀδέσποτον proferunt Plutarch. Mor. p. 436, A. et schol. Plat. Gorg. p. 338. Θάσος παῖς Ἀγλ. hinc citant Hesych. et Photius p. 80, 16 : Θ. παῖς Ἀγλ. Πολύγνωτος ὁ ζωγράφος οὕτως ἐπεγράφητο. — 2 ἡλίου Cod.; περπομένην Plut.

DCCI. In Jovis Olympii templum ingens quod Athenis dedicavit Hadrianus. — 1. « Poeta respicere videtur homerica Odys. A, 74, ubi Telemachus splendorem aedium Menelai conspicatus exclamat : Ζῆνός που τοιγάρ Ὀλυμπίου ἔδωκεν αὐλή. » Brod.

DCCII. — 1 τόνδε θέσαν Cod. — 2 νισόμενος Cod.; νεισόμε. Plan.; γῆν idem; ἔχει Cod.; ἔχη Plan; ἔχο. Jac.

DCCIII. Lemma : ἐν τῷ Ἡροδότῳ. Scil. IV, 91, ubi v. « Inscriptio est prosaica. Similem vide XIV, ep. 95. » B. In Codice scripta tanquam sex versus, expressi ap. Jac. — Cod. Δαρτεῖος οὐστῆσπεο; , quod Boiss. posuit pro vulg. ὁ Ὑσταάπ., et in fine βασιλεῦς, frequentissima permutatione.

DCCIV. « Inscriptio reperta prope Aphrodisiadem. Exstat ap. Breckh. Inscriptt. t. II, p. 549, n. 2851, quem vide de Asclepiodoto, Procli discipulo, Damascii magistro. Alia ibidem exstat in eundem Asclepiodotum, quam dabo in Appendice. [Interim habes ap. Hecker. I, p. 196.] — 1. Τῆκε, conf. VII, ep. 225. — 3 ὅσα καὶ οἱ (superscripto αἱ πορρε Cod.; correcta in Plan. [« Sed ut metro consular scribendum οἷα γὰρ πόρε πατρίδι. » Hecker., auctorem corrigens.] — 4. De δόλῳ qui fuit Athenis schol. Wech. hic narrat quae nihil prorsus ad rem. » B. Vide Thes. — Cf. infra p. 250.

DCCV. — 1. Recte in fine versus distinxit Jac. Termessus, urbs Pisidiae, non confundenda cum Telmisso Cariae. In hac urbe patrius heros Solymus colebatur, cui deo Eusebius, minister aut sacerdos ejus, dedicatum a Termessensibus acceptum. Frustra Spanhem. εὐσεβίης. Epigr. illustrat Huschk. Anal. cr. p. 209.

DCCVI. Ἀντιπάτρου posui, quod enotarunt omnes qui Codice aut apographis tui sunt, in quibus Jacobsius bis, Exercit. critt. t. II, p. 81, et Paralipomenis p. 670. In Palatina vero idem et Delectu p. 418 tacite scripsit ἔζηλον, tacentibus etiam Paulsenio et Boissonadio de apogr. Par. Thessalonicensis videri annotat Huschk. p. 237. « Edidit, versioneque gallica et latina, hac metrica, instruxit Chardo Roch. Miscell. t. II, p. 326; quem vide et p. 292. » Boiss. « Populus arbor ad viam posita praetereuntes monet ut, originis suae memores, ab injuriis sibi faciendis absterneant. Post Phaethontis enim casum, sorores ejus Heliades in populos mutatas esse, ut nunc quoque Soli deo usque sit curae. » Jac. Conf. ep. 312. — 3 ἐπὶ πλοῖος Cod. et apogr. Par., quod Rostius ita correxit, ut nihil amplius desideretur. Boiss. : « Forsan οὐχ ὅπερ. » Qui cum Chardone μέμνεο, παρθένός μοι ἐπὶ πλοῖος, male pro substantivo habitum : je suis recouverte, souviens-t'en bien, d'une peau virginale. Olim Jac. μὲ-

μνει παρθένός μοι ἐπὶ πλοῖος. Sed semper habet populus corticem virginalem, si compares cum aliarum arborum duro et rugoso. — 4 αἰγῶν τις Cod., corr. Schneiderus. — 5 παραδρῦσεις Chardo et Boiss.; παρ' ἀτραπιτὸν περ Jacobsius, sed concedens Chardoni, παρατρέπιο; cum poetico feminino potuisse recte fingi ut παρόδιος.

DCCVII. Lemma Plan. : εἰς Στρυμόνα. — 2 et 5 ἡμαθ. Cod., ut videtur. — 3. « Sensus : in ipsa aqua pro agrosum fertili, i. e. fruges fero haud secus atque ager. — 4. De tribulo Theophrastus H. Pl. IV, 9, 1 : φύεται ἐν τοῖς ἐλώδεσι τῶν ποταμῶν, ἐν μεγίστῳ δὲ βαθεῖ πενταπύχαι ἡ μικρῇ μείζονι, καθάπερ περὶ τὸν Στρυμόνα. Conf. Plin. XXI, 16, § 58. Thraces ad Strymona habitantes tribuli nucleo vescabantur, panem ex eo facientes praedulcem, teste eodem XXII, 10, § 12. » Jac. Schol. Wech. : ὁμπνιχνῶν εὐχύλων καὶ τροφίμων· κατὰ δὲ Κυρηναίους ὁμπνιον λέγεται πλούσιον καὶ εὐδαιμον· οἱ δὲ τὰ εἰς Ἀπολλωνίον συναζάμενοι τὰ αὐτὰ φασιν (schol. in Ap. Rhod. IV, 989), καὶ ὅτι φερέσθιον ἄμεινον ἂν εἴη εἰπεῖν, τὸν ὁμπνιον στάχυν οἰοῦναι ἔμπνοιον τινα ὄντα. Hinc in editis ad Apollonium scholiosis ἔμπνοιον reponendum pro ἔμπνοιον. Boiss. — 5, 6. Nimirum Strymon in fundo suo gignit et producit fruges; Nilus irrigat modo et alit quae crescunt in agris.

DCCVIII. « In portum Julium apud Baias ab Agrippa factum. Videndus Blondus, qui Vitam Agrippae scripsit Hist. Acad. Inscriptt. t. XL, p. 43. » B. Expressum ex Antiphili epigrammate VII, 379, ubi v. nott. — 1 τὸλμα Plan. praeter ed. princ. — 2. « Non temporis progressus, quo humana opera plerumque consumuntur, sed tempestatum undarumque vis Xerxis pontem solvit : χειμῶν μεγά, συνέκλυέ τε κείνα πάντα καὶ διέλυσε, Herodot. VII, 34. Quare vide an scrib. sit ἔλυσε ῥόος, aut νότος. — 3 εὐκαιρία Cod. et ed. princ. Διηκείρωσε, aggere ducto et munito, qui mare a sinu arcebat. — 5 βαθυστήριγμα Cod.; βαθυστήριγγα Plan. Ἀδὲ πέλωρον, ingentem saxorum molem. — 6. Qua mole factum est ut aqua intra eum aggerem tranquilla jaceret. De alia mole VII, ep. 748, item ἀνυψώσαντο Γίγαντες. — 7 ἦν δ' αἰεὶ πλ. Cod.; ἦν δ' αἰεὶ πλ. Plan. In marg. Wech. var. : ἦν δὲ διαπλῶειν. Correxit Salmasius, sed δ' tollendum puto. [Sustuli, catum ex A. « Forsan ἦν γ'. » Boiss.] Supple μέν. Deinde Cod. et Plan. ἐπὶ ναύταις, cum var. in marg. Wech. ὑπὸ ν. Mare agitatū, quod navibus modo percurri poterat, nunc pedibus se praebet meabile. » Jac. Grotiana non satis nitida.

DCCIX. In Eurotae fluvii admirabilem statuum. Benn-dorfius p. 54 his Plinii verba admovit XXXIV, 78 : Euty-chides (fecit) Eurotam, in quo artem ipso amine liquidiorum plurimi dixere. Ipsa sunt verba epigr. nostri, quod in Eutychidis opus scriptum esse jam nemo dubitabit. « Gallice reddidit et tractavit Chardo Roch. Miscell. t. II, p. 293. » B. Et Huschk. Anal. cr. p. 205 seqq. — 1. Ἐν βέεθροις I. q. ἐπὶ βέοντα. — 2 τεχνήτης; Cod. Ἐπλῶσε proprio sensu dictum, nec de alia signif. cogitari debebat : « duxit, fabrilis opus finxit. » Neque λουσόμενον corrigendum cum Chardone; est i. q. καὶ ὃς ἐλουσάτο ἐν πυρί. — 4 εἰς ἀπρ. ὑγροπᾶτων Cod.; ὑγροσῶν tacite Benn-dorfius, quod recepi; ὑγροπαγῶν Chardo et Boiss., « aquam destillans »; ὑγροπατῶν Jacobs., « quod ab ὑγροπατῆς derivatum, ambiguitatem continuat, undigradum significans et mollior incendente. » — 5 ἀπρόπνισας Cod., correctum in apographo quod Huschk. possidebat. — 6. De integritate verbi χωμάζειν non immerito dubitat Benn-dorfius. Jac. explicabat incedere,

quod non efficitur ex his de Hercule : ἐκ πυρὸς εἰς Οὐλύμπου ἐκώμασας. « De nomine ὑγρὸς pro molli ac lento et flexibili monui ad Aristænet. I, 1, p. 235. » B.

DCCX. — 1 δλόμπω Cod. et nonnullæ Plan.; ὕψι τεθέντα Plan. — 2 ῥήσις Plan.; χῆσις Cod., « quod defendi posse non puto, quamvis doctorem usum vocabuli χῆσις non ignorem. » Jac. — 3 νελοῖδες Cod. — 4 κυροῦσιν Cod.; κυροῦσι Plan.; κύρουσι Brunck., coll. Valck. ad Eur. Hippol. p. 244. Sed Jac. in nott. mss. : « Dubiæ auctoritatis vocabulum. » Nimirum si activo capias, quod non est necessarium.

DCCXI. In superiore margine paginæ diverso a reliquis caractere scriptum epigr. Sequitur quartus versus epigr. præcedentis. — 2 « Est fortasse Sulpicius Victor, cujus Institutiones oratoricæ adhuc supersunt. » Jac.

DCCXII. Lemma. Μητρ. γραμματικῶ ἐν Βυζαντίῳ. In Joannem quandam jurisconsultum. — 1. *Leges antiquitatis scriptæ ubi Joannem acceperant*, poetice pro : Joannes ubi ad magistratus honorem evectus est. — Jam sequitur in Codice titulus : εἰς ἔργα.

DCCXIII. Myronis celeberrimam vaccam Athenis in foro stare testatur Cicero Verr. IV, 60. Pausaniæ tempore jam ablata erat Romam, ubi in templo Pacis stabat, teste Procopio De bello Goth. IV, 21. Poetarum et versificatorum erat veluti *agon*, in quo tanquam olympicus iudex sedere dignatus est Goetheus vol. IV, p. 575 seq. editionis Parisinæ. Haud credibiliter Heckerus I, p. 163 : « Non celabo mihi omnia carmina in Myronis vaccam n. 713-743 non scripta videri eo consilio ut locum communem diversis rationibus eleganter enuntiarent poetæ, sed *revera descriptas fuisse inscriptiones ex imaginibus expressis e prototypo*, et ectypis quæ haud dubie plurima numero ædes privatorum hominum ornabant. » — 1 στήλην Plan.

DCCXIV. — 1. Meinek. p. 233 versum male incedentem sic corrigi :

Τίποτε Μύρων ἐνταῦθα τὸ βοῦδιον παρὰ βομῶϊ;

coll. VII, ep. 169, 7. — 2 ἱδρυσας Plan.; sed ἱστασας exemplis tuetur idein p. 234. Jacobs. malebat στάσας vel στήσας, οὐκ.

DCCXV « Et hoc et subsequens epigr. Anacreonti abjudicandum, nisi forte junioris fuit Anacreontis. » Bergh. p. 796. Vertit Ausonius Ep. 62 :

Fasce greges procul hinc, ne, quæso, bubulce, Myronis
Æs, veluti spirans, cum bubus exagites.

Faceta autem parodia imitatur Lucillius XI, ep. 178.

DCCXVI — 1 Χόανον formam luteam, cui æs infunditur, exponit Schneider. Lex. p. 755.

DCCXVII Lemma : εὐίνου.

DCCXVIII — 1 ἀπεπλασμένη Aldina pr. et Brunck. « Sensus est, ipsum Myronem innox operis sui veritate et pulchritudine deceptum, hanc buculam pro vivo et spirante archetypo habiturum esse, ad cuius similitudinem æneum signum finxerit. » Jac. Sic jam schol. Wech.

DCCXIX. — 2 λείνη Plan.

DCCXX. Profecit Antipater ex epigr. Leonidæ.

DCCXXI. — 1 προσέρχεται, τίποτε etiam cod. S (Suppl. 352), ut γεται pronuncietur quasi esset contractum, sed numerus ab hac sede versus alienus est. Jac. conjiciebat ἤλιθα मुखᾶ; in nott. mss. ἡ περιमुखᾶ; in Addendis εἰς τι ᾤ μ.; coll. VII, ep. 387. Recepit hoc Boiss. — Vertit Ausonius Ep. 61 :

Errasti attendens hæc illa nostra, juvence.
Non manus artificis lac dedit uberibus.

DCCXXI *. Addidi ex cod. S ap. Cramer. Anecd. Par. t. IV, p. 373. — 1 ἀρότοις S.

DCCXXII. In Plan. sine lemmate. — 2 ὑπεκλ. Plan.; ἀπεκδέχεται Cod., quod *expectandi* modo significatione videtur usurpari. Exactior syntaxis, quam nondum sequitur Homerus, nonnunquam negligunt recentiores, postulat συρίτης, de qua Boiss. : « Si scripsit poeta συρίτης, solita permutatione literarum ξ et ζ, συρίτης abierit primum in συρίτης, unde librarius doctior, restituendi causa dorismi συρίσης fecerit. »

DCCXXIII. — 1. « Schol. Wech. : εἰνεκα σεῦ, ἀντί τοῦ κατὰ σέ καὶ τὴν σὴν τέχνην. Conf. ep. 729, 756. » B. — 2 θρίον Plan., etiam in scriptis.

DCCXXIV. — 1 ἡ ῥα Προμ. Benndorfius p. 47, cum hac utilissima observatione : « In omnibus demonstrativis epigrammatis sine ulla exceptione artificum nomina nullum articulum habent. » Quæ non eam tamen vim habet ut nostro loco ὁ Προμ. damnet : ille quem omnes seruat unum πλάσαι ἔμπνοα.

DCCXXV. — 1 ἑρένα Plan.; ἐξίται Codex, quod genitum esse videtur et notandum; ἐδίξει conj. Jacobs. — 2. Schol. W. : συναγελασθεῖσαν ταῖς ἐμφύγοις βουσὶν αὐτῆς διαγνῶναι ἡδύναιτο, πρὶν ἂν αὐτὰς ἐξελαύνειε (sic).

DCCXXVI. — Ex hoc vel simili epigr. Ausonius Ep. 58 :

Bucula sum cælo genitoris facta Myronis
Ærea : nec factam me puto, sed genitam.

DCCXXVII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1 sic Cod.; ἡ παῖ Plan.

DCCXXVIII. — 2. Similiter sæpe Christodorus in Ephrasi.

DCCXXIX. Lemma : εἰς αὐτό. *Antipatro Sidonio* tribuit Plan. — 1 ζύγα Cod., ut videtur.

DCCXXX. — 2 ἀγέλην Plan. Vertit Ausonius Ep. 63 :

Me vitulus cernens immugiet ; irruet in me
Taurus amans ; pastor cum grege mittet agna.

DCCXXXI. In Plan. est τοῦ αὐτοῦ, scil. *Demetrii Eithyni*. — 2 βάλλουσι Cod. et Plan. Schol. W. : ὥς μὴ συναγελᾶσθαι τοῖς ἄλλοις βουλόμενον.

DCCXXXII. — 2 εἰπὼν Plan. inde a Stephano. « De εἰπὼν vide not. ad XII, ep. 168. » B. Deinde Cod. πλάστας.

DCCXXXIII. — τᾶνδε Cod.; τάνδ' δ M. Plan.; ἦν ὅδε Cod. et Plan.; ἄν Jac. et Boiss. — 2 μητέρα Plan.

DCCXXXIV. Lemma : διοκριδ, ultimæ literæ superposito o. Plan. Διόκριδος. De vero nomine nihil esse potest dubitationis. — 1 ἐπὶ πόρτιν Plan.; ἐπὶ μόσχον Cod., « sed nusquam alibi in tot epigrammatis vacca Myronis appellatur μόσχος. » Jac. Ed. princ. Flor. sola ἐγείρεται. — 2 ἡπάτησε Cod.

DCCXXXV. Lemma Plan. : εἰς τὸ αὐτό, item sine nomine auctoris. — 1 ἀλασθεῖς Cod.

DCCXXXVI. — 1 φεῦ μύρων πλάσας Cod., quod bene correxit Jac.; φεῦ δ Μύρων πλάσας Plan. « Forsan : φεῦ! τί, Μύρων, σὺ πλάσας οὐκ ἔφθασας; » B.

DCCXXXVII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Etiam in Plan. ἀθλον. — 1 χαλκείην Cod., qui cetera omnia dorice; corr. Jac.; τέχνη Plan. — 2 τὴν ψυχὴν Plan.

DCCXXXVIII. — 1 τᾶδε μάχοντο Cod.

DCCXXXIX. — 2 χαλκοτύποις Plan. — 3 αὐτοὺς etiam Cod., non αὐτάς. Jacobsius distinguebat : οὐ νέμεις δέ μύωπι (τί γάρ;) τὸσον, εἰ γε etc. Boiss. recte, puto, veterem distinctionem revocavit, minus recte annotans : « Forsan : οὐ νέμεις δέ μύωπα » scilicet ἀπατᾶσθαι, ἐπά-ζεσθαι. » — 4 ἡπερόπευ Cod.

DCCXL. — 2 δ' om. Plan.

DCCXLI. In Plan. *Gemino* inscriptum. Sequens epigr. Philippi haud dubie novit auctor. — 1. 'Επὶ σοί, ut tibi imponeret. — 2 φευδομένε δαμάλει Plan. — 3. Δι' ἔργων, quod Jac. exponit, διὰ τῆς τέχνης, mihi non vacat suspitione. — 4 ἐμπνοον Plan.

DCCXLII. Φιλίππου Μακεδόνης est in Plan., de quo auctore dubitari non potest. In Codice sine nomine poetæ. Qui fingit agricolam huic vaccæ, tanquam vivæ et spiranti, imposuisse jugum. Vacca loquitur. — 2 αὐλακέρ-γυα Cod.; αὐλακέργυτην Plan. — 3 ἀμὼν ed. princ. Flor. — 4 τέχνη δ' (sic) ἐξωπόννησεν Cod.; τέχνα δ' ἐξωπόννησεν Plan., male, quamquam in idem incidit Hecker. I, p. 163; δὲ ζωπόννησεν Meinek. ut in Babrio vocales ante ζ non producuntur; qui nunc ad Theocrit. p. 396 τέχνα δ' ἐτε-ζωπόννησεν, sed alterum recipere malui. — 5 κάπομυκά-σαι δοκεῖν corrigendum esse et argumentis ostendit Jac. et exemplis, ut epp. 724, 728, 740. — 6. Ἔργα, arationem.

DCCXLIII. Lemma : εἰς βόας χαλκᾶς. In duodecim boves a Phradmone ære fictas et Minervæ Itonidi dedicatas, de qua vide nott. ad VI, ep. 130, 1, ubi Pyrrhus eidem spolia e Galatis consecrat. Benndorfius p. 41 : « Si cum Phradmonem dicit Theodoridas, quem Plinius sub olymp. 60 ponit, demonstrativum epigramma est : sin alium nobis ignotum, vera inscriptio esse potuit. » Celebrari videtur donarium a Thessalorum gente vel Thessaliæ tyranno Minervæ paratum ex præda de Illyriis capta, cujus causæ fortasse ex historiis aliquando eruuntur. Heckerus I, p. 75, non ipsam Illyriorum gentem intelligit, sed « Illyrios mercenarios milites, quos conducere solebant reges Macedoniæ. Plut. Arat. c. 38 : μὴ πάλιν τὴν Πελοπόννησον ἐμβαλεῖν εὐραῖς φρουραῖς Μακεδόνων μῆτε πληρῶσαι τὸν Ἀφροδῖτιον Ἰλλυρικῶν ὀπλίων καὶ Γαλατικῶν. Philo-

pœm. c. 6, Cleom. c. 28. Non puto autem Thessalos publice boves dedicasse, quod haud dubie gloriosius poeta extulisset, neque hoc verbis Θεσσαλαὶ βόας inest. Victoris aut victorum laudes in inscriptione lateris alterius persecutus esse videtur Theodoridas, in hac vero superstite et artis opera et artificem celebravit. » — 1 αἶδε π. προ-θύροις Cod., corr. Huschk. Heckerus conj. Θεσσαλικοῖς βόας αἶδε παρὰ προθύροις Ἰν Ἀθ. — 4 σκύλων ἀπ' Ἰλλυρίων Cod., corr. Huschk. Γυμνοὶ dicuntur qui in fuga clypeum et arma abjecerunt.

DCCXLIV. Lemma : εἰς τράγον χαλκοῦν. Quem caprarii duo dedicant Mercurio. — 1 ωνινομοὶ σώτων Cod., corr. Jac. et Meinek. p. 137, nam Σώτων non esse græcum videtur. « Unicum certe ejus exemplum reperi C. I. n. 1800, 3, ubi Bœckhius Σωτίων. » Heck. I, p. 118. — 2 ἀξενε (sine acc.) Cod.; ἀξένε Meinek., quod in tali loco admitti non potest; ὦ Jacobs., qui in corrupta voce fingit γαλο-φίαν « ut γεωλοφία VI, ep. 98, 6 », sine probabilitate. Hermannus : « Non intelligitur quomodo quæ dicenda erant unus pentameter potuisset capere. Quare excidisse probabile est distichon. Memorabile etiam literarum ductibus fere indicari ἐπ' Ἀρσακιδᾶν, quod cum ceteris non facile convenit. » Sagaci hac admonitione usus Heckerus scribit

οἶα βαθύσχινω γὰρ, ξέν', ἐπ' Ἀρκασιδᾶν,

coll. Callim. H. in Dian. 216. Et Steph. Byz. Ἀρκασιδης annotat dictum pro Ἀρκαδίδης, ut opinatur, διὰ τὸ κακό-φονον hujus. Tam docta hæc quam ingeniosa, sed οἶα ἐπὶ γὰρ non videtur hujusmodi epigrammatum ἀναθημα-τικῶν esse. Adj. βαθύσχινος; addendum Thesaurο. — 3 ἐρμᾶ et εὐγλαγίτων χ. Cod., corr. Schneider. — 4 εὐ-πωγωνῶδ' Cod., corr. Jac.

DCCXLV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Immo in vivum hircum. — 1. Βρομίου, qui hac victima gaudet. — 2 λασίαν Meinek. p. 97. Legebatur λασίαν. — 3 ὅτι οὐδαμὲν Cod., corr. Brunck. Apogr. Par. ἀμφιπάρηδα. « Malim ἀμφιπά-ρρον. Bisyllabæ formæ παρῆς in Anthologia vix ullum exemplum reperias. » Mein. Junge (τὸν) ἀμφὶ παρῆδα βό-στρυχον. — 4. Bibentis in fonte hirci barbam prehendereb Nympha ῥοδοδάκτυλος.

DCCXLVI. Polemo leviter variat sequens epigr. Plato- nis. — 2. « Verba ὡς μίαν mihi quidem difficilia sunt. Forsan ὡς βίον, ut sint synonyma, ὡς βίον δερκομένης, ὡς ἐμπνοα δερκ. — 3. Plato, quem imitatur, habet facilius verbum ἀπέφυγε. Forsan ἀπέλειψε, forma quidem non bona, sed quæ non careat exemplis. Ad argumentum conf. ep. 750. » B. Jacobs. conjiciebat ἡ τάχα κἂν ἀπέρευσε, pro ἀπέρρευσε, nam ἀπορρεῖν non raro significat paulatim abscedere, abire. In nott. mss. : « Fort. ἡ τ. κἂν ἀπέθρεξε. » Plan. κέλαισται.

DCCXLVII. Lemma : ἐπὶ πάντε βοῶν ἄλλως. « Hoc epigr. obversatum esse crediderim Heliodoro Æth. V, 14, ubi, descripta gemma cui grex ovium insculptus, Ὅσοι δὲ αὐτῶν, addit, πρωτόγονοι καὶ θρασύτεροι καὶ ὑπεράλλε-σαι βουλομένοις τὸν κύκλον ἐφέεσαν, εἰργομένοις δὲ ὑπὸ τῆς τέχνης ὥσπερ μὲν ἄνδρα χρυσὴν τὴν σφενδόνην αὐτοῖς τε καὶ τῇ πέτρᾳ περιβαλλούσης. » Jac. — 3 ἀπέφυγε Cod., al-terum Plan.

DCCXLVIII. Iterum legitur cap. XI, post ep. 441. Conf. ep. 752. Amethystum homines adversus ebrietatem

munire vetus superstitio erat. — 1 Ἡ et πότης RS. Legebatur à et πότας. Cod., etiam in lemmate, et RS ἀμέθυσος, consueta antiquis orthographia. « Forsan ἀμέθυσος scribendum coll. Arcadio p. 78, 2. » *Meinek.* p. 108. — 2 ἡ νείρειν πείσει μ' ἢ Codex hoc loco; altero cum RS ἡ πεισάτω νήρειν. Plan. ἡ πιθέτω νήρειν, ex eoque schol. rec. Eur. Or. 583. Exhibemus verissimam correctionem Schneidewini. Legebatur ἡ νήρειν πείσει μ'.

DCCXLIX. « Vocem καύκιον, *patella*, illustravit Salmas. ad Scriptt. H. Aug. t. II, p. 382. Aptē distichon nostrum Harduinus admovit his Plinianis XXXIII, 2: *didicit homo naturam provocare. Auxere et vitiorum irritamenta: in poculis libidines exulare iuvat, ac per obscenitates bibere.* Conf. V, ep. 93. » *Jac.* — 1. Distinguebatur post Ἐρωτα. — 2. « Μὴ πυρὶ πῦρ ἔπαγε est proverbialis formula. Plurima dedi ad Nicet. p. 451 et indicavi ad Philostr. Epist. p. 106 ima. » *B.*

DCCL. Conf. ep. 746 et 747. — 1 τὴν ἱασκ. Cod., alterum Plan. — 2 χλόη κομῆειν Cod. Ut herbam pascant boves.

DCCLI. Lemma : εἰς Ἀπόλλωνα ἐν δακτυλίῳ. Lemma in S (Suppl. 352) : εἰς γλυφίδα. Ludit in voce ὀάκινθος, nomine lapidis et juvenis. — 1 ἀ ψηφίς S et B (cod. 1630); οἰάκινθος Cod. — 2 om. S et B.

DCCLII. Soli *Asclepiadæ* inscripsit Plan. Sine nomine poetæ habent S et B. In amethystum Cleopatras, cui Ebrietatis imago insculpta erat. — 1 μέθη Cod. et Plan. ante Steph. qui μέθυ, ex libris, nam S et B μέθυ. Iidem ἀμεθύσθω, quod hic ex Codice non enotatum. Iidem S et B consensu εὐ δ'. — 2 τέχνης οὐδ' ἢ B. — 3 κλειπάτης Cod., S, B, ed. princ. Flor.; κλειστ. ceteræ Plan. — 4 ὀρόν S, ex male accepto compendio.

DCCLIII. — 2. « Κόσμου. Nam fuit massa illa crystallina formæ rotundæ ac sphaericæ. » *B.* — 3 ἔχουσα varietas ap. Schol. Wech. « Fortasse respexit ad notum Euripidis dictum : Ὁρᾶς τὸν ὕψου τόνδ' ἀπειρον αἰθέρα καὶ γῆν περίετ' ἔχονθ' ὑγρατὶ ἐν ἀγκάλαις. » *Jac.*

DCCLIV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. « Quod verum esse non opinor. In præsentī epigrammate κρύσταλλος est *glacies*. » *B.*

Sequitur in Codice epigr. Antipatri, supra exhibitum VI, n. 241.

DCCLV. « De Scyllæ statua in Hippodromo Constanti-nopolitano posita hoc epigr. interpretatur Bandur. Antiqq. CP. t. II, p. 846. Quam ἀγριότητος μεστήν fuisse ait Nicetas De statu p. 110 Band. Non dubito quin eandem ante oculos habuerit Themistius in his Or. XXII, p. 279, B : τεύεσθαι, οἶμαι, πολλαχοῦ Σκύλλης εἰκόνα, οὐχ οἷαν Ὀμηρὸς ἀνγέλλεται, ... οἱ πλάσται δ' ἐτι μάλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ ποιοῦσι γὰρ αὐτῆς τὰ μὲν ἀπ' ἄρκας κεφαλῆς ἀχρὶ λαγώνων παρθένον, ἀπὸ δὲ τῆς ἰξύος εὐθύς εἰς τοὺς κύνας ἐκφερομένην, δεινὸς δὲ καὶ ἀμερδαλέους καὶ τρίστοιχοι μὲν αὐτοῖς οἱ ὀδόντες, ἀνεστήκασι δὲ αἱ κεφαλαί, ζητοῦσι δ' ἰσάριθμον θῆραν. » *Jac.* — 1 ἐμῆνυε Plan. — 2 τέχνης, — 3 ὀέσατο τῆλοδ — 4 ἀμειψαμένην Plan. — 6 ἀπαί πελ. malit *Jac.*

DCCLVI. Lemma (ap. Salm. εἰς Αἰμιλιανόν) mancum esse vidit et : εἰς [Σαίληνους.] Αἰμιλία[ν] explevit *Jac.*

qui hæc de epigr. : « Hoc carmine describi Silenos quos in Asinii Pollionis monumento positos fuisse narrat Plinius XXXVI, 4, § 5, censuit Harduinus, probante Heynio in Dissertt. t. II, p. 67, qui saltantium speciem his Silenis tribuisse Praxitelem ex hoc epigr. suspicatur. Eiusdem argumenti tabulam pictam commemorat Plin. XXV, 36 : *Philozenus pinxit lasciviam* (κῶμον), *in quo tres Sileni comissantur.* » Boiss. : « Unus e Silenis a Praxite sculptis loquitur. » — 1 λίθος ἄδε βρούζει Plan. — 2 καὶ Cod.; κομάσεται Plan. — 3 πεδίτας Cod.; πεδῆτης Plan. « Γῆρας ἀδρανές conf. VI, ep. 73, 8. » *B.* — 4 σῆληνι; κομῶν β. ἔσται Cod., versu sic repetito in margine : α ληνοῖς κομῶν βάσκανός ἔσται λίθος. Plan. ut editum.

DCCLVII. Lemma mutilum : εἰς... *Simonidi* inscriptum in Plan. De Iphione picture aliunde non constat. — 1 τὰδ' malit Benndorf. p. 27; οὐκ ἔμ. malit Berghius p. 920.

DCCLVIII. Lemma : εἰς θύρας τοῦ αἰτοῦ, quod Salmas. recte dubitabat ad poetamne referatur an ad ædem cuius nomen cum præcedente lemmate perierit. « Pertinet fortasse ad idem templum, ad quod epigr. præcedens, ut Iphion et Cimon in eadem æde ornanda occupati fuerint. » *Bergk.* Cimon pictor Cleonæus laudatur ab Æliano V. H. VIII, 8, Dionysius Colophonius ab eodem IV, 3 et Phalarcio Timol. c. 36. — 2. Scita periphrasis *sinistræ*.

DCCLIX. In Plan. *Platoni* inscribitur. An quadrigæ cum auriga intelliguntur ex uno saxo fictæ?

DCCLX. « Displicet nomen δίπρος. Brunck. λίθος. *B.* Recte, puto. Cod. πόλοι, non ἔπκοι.

DCCLXI. « Respicitur fortasse ad historiam de uis Zeuxidis; v. Plin. XXXV, 10; Seneca Controv. X, 5. » *Jac.*

DCCLXII. « Delevi ultimam vocem lemmatis : *ἡμαῖον*. » *B.* Ex eodem male accepto Plan. inscripsit *Asclepiadæ*. Nihil vidi annotatum de hoc *Asclepiadæ*. — 1 με τέλεσσε x. χρόνον Cod.; χρόνῳ Plan., quod legebatur; sed bene *Jac.* animadvertit illud esse revocandum. *Κώφης* Plan. inde a Steph. — 4. Ad Romanos per Æneam venerat.

DCCLXIII. « Rhomphæas argenteas, quas quattuor proceribus Imperatoris latus tegentibus gestare solebant, hoc disticho significari existimat Ducang. in Add. ad Not. in Comnen. Alex. p. 599. Conf. eund. p. 227 seq. » *Jac.*

DCCLXIV. In lemm. Cod. κονωπ. Est velum sive ἀφίδηστρον (sic Herodotus) quo culices arcebant Ægyptii. Vide interpretes ad Horat. Epod. IX, 16. — 2. « Ἀγρευ... ἡμετέροις. Antiquior etiam ætas sic numeros personarum niscet. Jam exempla protuli ad IV, proem. 3, 8. » *B.* Alia *Jac.* ad h. l. — 3. Βροτούς, qui se hoc reti involvunt. — 8. Ἀτμενίης. Schol. W. : δουλοσύνης ἀτμὴν γὰρ ὁ δουλεύει. Nam servi statuebantur ad abigendas a dominis muscas.

DCCLXV. — 1. « Toro geniali et usus et ornameſti causa conopeum circumdatum esse videtur. — 2. Οὐ Φείδης, *Dianæ*, quia non ad feras venandas adhibebatur hoc rete. » *Jac.*

DCCLXVI. In Plan. est ἄδηνον. — 3 ἐπιτρέπομαι apogr. Par. — 5 οὐδὲ μὲ τίς Cod. — 6. « Ἡμετέρης post μ,

v. ad ep. 764, 2. » B. — 7. Σώζω, *seruo*, i. q. φείδομαι, parco iis; conf. ep. 764, 2. — 8 τίς interrogative Cod. et Plan., corr. Jac.

DCCLXVII. In Plan. *ἄδηλον*. In ed. Wech. hoc epigr. et sequentia duo *Paulo Silentario* tribuuntur. Præcepta de lusa tabulæ aleatoris. — 1. « Εὐλόγημι, quia calculorum plena, qui secundum talorum jactum moventur, quæ est βολοκτυπητή. — 3. Hunc æquum animum in Theodorico, rege Gothorum, laudat Sidonius Apoll. Epist. I, 1 : *quibus horis viro tabula cordi est, tesseræ colligit rapide... patienter expectat. In bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris irascitur, in utrisque philosophatur*. — 6. Βέσθος, ut βέδος vel βαδός dicitur de animo sapienti, constanti nec facile commovendo. Conf. *Æschyl.* Pers. 143, Blomfield. Gloss. ad Sept. 590. » Jac.

DCCLXVIII. Habent B et S, cum lemm. εις τὰν ἄλιν (sic). Prævit hæc Menander sive Terentius Adelphis IV, sc. 7, 20, « quæ sua fecit auctor epigr. in Anthol. Lat. III, 77. — 1. Usitatus est ἑτερόρρηπος sive ἑτερόρρηπής. » Jac. — 2 ἐκφέρεται B; βολήσι B et S. — 3 βιότοιο S.

DCCLXIX. — 1 πρηγνόμενος Plan. — 3. « Τι θεμμάχον, in pedestris orationis scriptoribus θεωμάχον, convicia in deos, quod *blasphemare* vocant scriptores ecclesiastici. Ὑστατος ἔρκων i. q. ἀπολειπόμενος ep. 768, 4, et ἀπολειφθείς ep. 767, 3. — 4. « Πινεδὼν duplici modo accipi potest. Si α ἰνός, *scutum*, derivatur, strepitus bellico similis intelligitur, quem irati aleatoris tali in fritillo vehementius concusso faciunt. Sin α ῖς, *nasus*, spiritus erit cum strepitu per nares efflatus. [Prius præferendum.] Hujus imaginis gravitatem auget verbum ἀναρροῖσθαι, quo de Charybdi utitur Hom. Od. M, 104. — 5, 6. Sic Laco Atheniensium in scenicis ludis studium conspicatus, οὐκ ἐπὶ σωφρονεῖν τὴν πόλιν μετὰ τοσαύτης σπουδῆς παίζουσαν, Plut. Mor. p. 710, F. Idem p. 199, A, de Catione : τοῖς σπουδαζόντα; ἐν τοῖς γυμνασίοις; ἔλεγεν ἐν τοῖς σπουδαίοις ἵσασθαι καταγέλαστον. » Jac.

DCCLXX. — 1. Dubitat Huschkius de sinceritate nominis Ἀκινήτης.

DCCLXXI. — 1 οὕτω βάχχ. Cod. et Plan., quod re flagitante correxit Jac., qui hæc de argumento : « Pisces in phiala representatos fuisse puta ita ut tanquam in mari natare et moveri viderentur. Homeri μῦθος est Il. Z, 136 :

Διώνυσος; δὲ φοβηθεῖς
δύσεθ' ἄλῃ; κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
δαΐδοντα. »

DCCLXXII. « Versionem Grotii dedit Charo Roch. Miscell. t. I, p. 403. » B.

DCCLXXIII. Lemma : εις Ἐρωτα. In Plan. est ἀδέσποτον. « Conf. Plan. ep. 194. » B. — 1 χαλκόντοπος Cod., in quo τὸν ἄνθρωπον adheret huic versui : ἁπορίσας Plan. — 2 ὅτι δὴ (hoc punctis subnotatum ut delendum) καὶ αὐτὸ φλεγέθαι Cod. Planudea cum Brunckio dedit Boiss. Jacobs. in nott. mss. tentat « ὅδε καὶ αὐ φλεγέθαι », in editione autem hexametrum restituendum proponit scribendo ὅτι δὴ φλεγέθαι κατὰ ταῦτόν vel φλεγέθαι τι καὶ αὐτό. Meliora, etsi non verisimilia, hæc Piccolou p. 60 : τοῖο δίκην φλεγέθαι.

DCCLXXIV. Lemma : εις Βάχχην. In Bacchæ statuum, Seopæ opus. — 1 παρίνα Cod.; Παρίνα Plan. Ap. Grotium

spalma erat *patria est*. — 3 θεοποιὸς ἐμήσατο μήσατο τ. Cod. et Plan. Manifestus lacunæ explendæ conatus. « Correxī ut potui. Expectandus codex melior, aut melior criticus; hoc illo facilius invenietur. » B. Sed recte Jac. in notis mss. lacunam indicavit inter ἐμήσατο et ἐτίγγα, etiam ob bucolicum rhythmum. In Pal. proposuerat : ἁ θεοποιὸς δσον σέο μήσατο τέγνα Θαῦμα. Lennepius p. 242 post ἐμήσατο inserit σὴ χειρί. — 4 χιμαίροφόρον Heckerus I, p. 183 optime corrigere videtur; nam in Callistrati ejusdem statuæ ἐκφράσει, quam Jac. comparaverat, mortuam capellam Baccha ferebat, σφάγιον ἔφερον ὥσπερ εὐάζουσα... τὴν ἐκ τοῦ βαρχικοῦ θανατωθεῖσαν οἰστρου. Quamquam nec recepta scriptura his adversatur.

DCCLXXV. Lemma : εις τὴν αὐτὴν. Imo in aliam Baccham, quam ut haberet Juppiter Satyri formam assumpsit. Quod factum in Antiope meminist schol. W. : ὅτι μὲν Ἀντιόπη τῇ Νυκτεῖας Σατύρου μορφήν λαβὼν συνῆλθεν ὁ Ζεὺς (conf. Ovid. Metam. VI, 109), καὶ τῷ παντὶ δῆλον· νῦν δὲ αὐτῶν τὰ ἀγάλματά ἐστι θεωρεῖν ὡς ἐμπνοα· νόει δὲ Βάχχην τὴν Ἀντιόπην· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔδει τὸν Δία εἰς Σάτυρον μεταβληθέντα τῇ παρθένῳ μιγῆναι, εἰ μὴ ταύτῃ τῷ Διονύσῳ ᾗδ βαρχενοῦσιν; καὶ οὕτως αὐτὴν ἀπατήσας· σὺν τοῖς Σατύροις χορεύων τὸ ζητούμενον ἐξέπνευσεν. « Ex hoc carmine (verba sunt Heynii Commentf. Gott. t. X, p. 82) conjicias Antiope inter Bacchi orgia, quum discurrendo fessa procubisset, a Jove compressam esse. » — 1 ἴδετο Cod., alterum Plan. — 2 θρώσκει Cod. et cum Plan. μαινόμενος, brevi syllaba media pentametri. « For- san, γὰρ βρομ. » Boiss. Recepi optimam conjecturam Jacobsii.

DCCLXXVI. In lemm. Codex compendio, γεγλυμμένην apogr. Par. et Plan., γεγλυμμένον ed. princ. Flor. Imo *picta* in crystallo imago Arsinoes celebratur, elegantis tantæ ut Zeuxidis videri posset opus. — 1 καὶ χάρ. apogr. Par. — 2 Δαίδαλον hic quod alibi δαίδαλμα. — 4. Μεγάλης, scil. τῆς μεγάλῃς (ἀνάσσης). Ei sum simillima.

DCCLXXVII. Lemma : εις Ἴππον γαλιούην. Lysippi opus. — 2 Κορωνιδῶν Hesych. exp. γαυριδῶν. — 4 ἰδεῖρας ἐτ ἐδ. Cod., εις Plan. — 5 ἡνιοστρόφους Cod. — 6 γενναί Cod., σ superposito; ἐναρμόσει ἐτ ἀκτινεπληρήσει (sic) Plan., quæ futura posuit Boiss. — 7. « Nomen πόνο; de opere quod labore effectum fuit tractavi ad Nicetam p. 40 et ad Moschum II, 38 edit. sec. » B.

DCCLXXVIII. « Scriptum est in aulæum, cui mare et terra intexta erant, quodque Cæsar a conjuge dono acceperat. — 1 περιγῶν Cod. Conjecturam περισχῶν nunc delevit Jac., monitu Lobeckii Paralip. p. 382. — 3 καρπος (sic) Cod. corr., Brunckius. — 5 δ' ἀκείνου χάρις Cod.; δ' ἀκείνου apogr. Par. « Facilis lectio & κείνου χάρις. Sed Κάρπος; (Carpus vir) καρχίσιν ἀπομαζαμένην non potuit servari. Legendumne & κείνης χ., scilicet Καρχιδος, recepto nomine Καρχῶ e conjectura Brunckii? Pauwii conjecturam δὲ κλεινῷ recepi, non quod faceret satis; sed volui epigramma legi facile posse. Obscurum tamen erit quæ sit ἀνασσα illa, quæ acu pictum a Carpone aulæum Cæsari illi dederit. » B. Brunckius δ' ἐκ κείνης; ἐτ ἀνακτι (pro ἀνάσσης) suspicabatur. Jacobs. : « Fortasse ἐκ γῆ νοῦ χ., *nurus donum*. Nurus Cæsaris ἀνάσσης nomine ornari potuit. » Nostro exemplo adscripsit : « Latet nomen. Fort. ἐκ πηοῦ. » Homerica voce; nam in altero viderat γῆ non posse ferri. — 6. Θεοῖς, Imperatoribus.

DCCLXXIX. « Illustrationem cum metrica versione

vide in Cangii Cpoli Christ. I. I, 24, p. 74. » B. « De horologio in Miliario posito, quæ erat pars fori Augustæi. Poeta Solem alloquitur, eumque rogat ut solarium nunquam non aspiciat. — 2. Φέγγος; ελευθερίας, lux libertatis, civitatis liberæ. Quo munere Imperator hanc laudem meruerit, non satis perspicuum; fortasse consulatu restituto, in quo vana erat prisca libertatis species. — 5, 6. Surreptum horologium reperit Julianus Præfectus prætorio et suo loco restituit. Vide Bandur. Antiq. t. II, p. 857. » Jac.

DCCLXXX. — 1 ὥρανόν Cod.; χωρεῖσα Plan. « Veteres quum brevissimum diem et longissimum æque in duodecim horas partirentur, longissimæ erant horæ solstitiales, brumales vero brevissimæ. Horologia itaque, quibus ad totum annum uterentur, iis rationibus facta oportuit, ut horarum incrementa et decrementa per singulos menses et dies pæne singulos descripta haberent et notarent. Hinc poeta distichi ad omnem solem accommodari dicit horologii lapidem, ad æstivum nimirum et brumalem, æquinoctialemque et omnium mensium. » Salmas. ad Solin. p. 449, A. Cui addi jubet Jac. Ernestum Opusc. philol. t. II, p. 24 seqq., de solariis disputantem.

DCCLXXXI. Κάγκελοι sunt januæ cancellatæ, ex lignis reticulatim compositis textæ, veteribus κιγκλίδες, Latinis dictæ fores lucidæ, januæ fenestratæ, claustra patentia. In has ænigmatice scriptum ineptum hoc epigr. — 1 κλείσι; Cod.; κλείσις; Plan.; οίσις; με. κλείσεις με Cod.; οίσις κλείσεις; με Plan.; quæ mihi vera esse scriptura videtur, neque opus ut κλείσεις scribatur; οίσις σύ με κλείσεις Salmas. et Brunck.; οίσις ἐμὲ κλείσεις; Jacobs. et Boiss., qui perperam virgulas inseruit. Nimirum etiam clausa κιγκλὶς est διαφανή; et aperta; quando aperiebatur (ut explicat Salmas. ad Scriptt. H. Aug. t. II, p. 803), vel intra septum reducta vel ad parietem reclinata non amplius apparebat et quasi occlusa erat.

DCCLXXXII. Conf. ad ep. 780. — 2 δωδεκάδι Cod.

DCCLXXXIII. Lemmati ἐν λ. Ιστ. Boiss. addidit ex Plan. « Ausonius Ep. 100 :

Mercurio genitore satus, genitrice Cythera,
Nominis ut mixti, sic corporis Hermaphroditus,
Concretus sexu, sed non perfectus, utroque;
Ambiguæ veneris, neutro potiundus amori.

Conf. Ovid. Metam. IV, 384. — 1. Nam Venus ipsa apud veteres theologos est ἀρσενόθης, τὴν τοῦ ἀρρένος καὶ θήλεος ἔχουσα φύσιν, docente Joanne Lydo De mensib. II, c. 8. — 2. Σύμβολα de τῷ ᾗθει et pulchritudine intelligendum esse monet Heynius Commentt. Gott. t. X, p. 84; ne forte de statua utriusque sexus partes habente cogites. » Jac.

DCCLXXXIV. Parvum balneum non esse propterea vituperandum.

DCCLXXXV. Φόρος est forum, τὸ πωλητήριον. De quo Ducang. Cpol. Christ. I, p. 75. Ibi fornix a Mena constructus.

DCCLXXXVI. « Excipit distichon n. 785 in Codice titulus eis ἐτέραν χαμάραν, lacuna relicta. Excidit epigramma. Quod sequitur non est in fornicem, sed in ἀρὰν, servatum in Oratione de Haloneso quæ inter Demosthenicas legitur p. 86 : Χερβόνησος οἱ ὅροι εἰσὶν, οὐκ Ἄγορά, ἀλλὰ

βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ Ὀρίου, ὅς ἐστι μεταξύ Ἰπτελοῦ καὶ Δευκῆ; ἀκτῆς, ᾗ ἡ διαφυγὴ ἐμελλε Χερβόνησος ἔσσεσθαι, ὡς γὰρ τὸ ἐπιγράμμα τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀρίου ἔδει. Ἔστι δὲ τοῦτ' Ὅνδρα κτλ. » Jac. Ubi antiquissimus codex S omittit, sic monito lectore : ἐπιγράμματος ἀνάγκη. Boiss. : « Vide Larcher. Geogr. Herod. in Leuce Acte. — 2 Ἰπτελοῦ Dem. recte. Δευκῆς, sc. ἀκτῆς. — 3. Ἀμμορίη synonymum esse putabatur voci ὁμορίη, sed recte Frankius : « Ἀμμορίη est disjunctio, discretio, i. e. limites, quibus Chersonitæ utrimque discernantur. Genitivus autem pendet a substantivo μέσος, i. q. μεσίτης, ita ut Jupiter dicatur medius limitum (v. Geller. ad Thucyd. IV, 83), i. e. arbiter sive sequester limitum. »

DCCLXXXVII. Est lemma Planud., quod ut « verius » prætulit Jac., recepit Boiss., qui et in apogr. Par. legi testatur. In Codice compendia certa vocum Σώφρονος πατριάρχου. In Xenodocheum Alexandriæ conditum, ut conjicere licet ex v. 6. — 2 ἀπ' ὁδοι. Cod. — 3 προσίων στήση ξεῖνε πόδα Cod., versu non terminato. Plan. : στήσον, ξένε, τὸν σέο πόδα, correctione pessima; στήσον, ξένε, σὸν πόδα δέυρο unus ex Regiis a Brunckio inspectis, quod post illud recepit Boiss.; præfero quod κριτικώτερον scripsit Jac. : προσίων, ξένε, στήσον πόδα [δέυρο]. coll. Gerhard. Lectt. Apollon. p. 230. — 4 ἔχει; Brunckius. « Sed participium cohæret cum στήσον δέυρο, vim futuri habens : οἶκον ἔτοιμον ἔξω, εἰ ἐνθάδε ναίειν ἠθέλει. » Jac. — 5 ἀνακρινέεις Plan. Vitium notavit Lobeckius Pathol. el. p. 428, scriptori septimi sæculi non eripiendum. Plan. πολυήτης. — 6. Φαρίην dici Alexandriam jam vidimus.

DCCLXXXVIII. « Hymnus in Fortunam potius quam epigramma. » Jac. Nimirum perierunt quorum causa hæc præfabatur poeta. — 2 ἐνεσίγησι Cod.; ἐνεσίσις; Plan.; ἐννοίαι; var. ap. Wech. Brunckius de conj. εὐμενέειρα I. — 3 ὅποτε edd. vet. Plan.; ὅποτε edd. ab secunda Aldina et Codex; illud verum. — 4 παρέχοι; Cod.; παρέχει; Plan., quod revocat Boiss., adscripto schol. W. : ἂν (τοῦ) ὥστιν οὕτω σαυτὴν χρῆσθαι ὡς βούλοιο παρέχει, ὡς καὶ τὸν σὸν αὐχένα ἐξείναι αὐτῷ καταψᾶν. Vere Brunck. παρέχεις. Dixit αὐχένα, quia superba; δεξιτέρᾳ, quia manu sacrificia et propitiamenta offeruntur. — 5 τοῦτω, sc. τῷ σῶ νεύματι. — 6. Post hunc v. sequentia absunt a Plan. — 7 σωώτερος; Cod., corr. Jac., qui Pindari meminisse poetam observat Ol. XII, 3 : σώτειρα Τύχα· τὴν γὰρ ἐν κτήνι κυβερνῶνται θεοὶ νῆες. In fine αὐπαύονται Cod. — 9 ἀκρίμονες Brunckius; ἀκρίμονες; Cod.; ἀπτήμονες conj. Jac. — 10 λειμῶνες; Cod., corr. Brunck.; λειμᾶδες; Salmas. — 11. Post hæc in Cod. lacuna versus unius.

DCCLXXXIX. Rhetoris ejusdem imagini subscriptum. Ipse loquitur. — 1. Conf. ep. 779, 3.

DCXC. Apud Plan. ἀθλον. In templum Dianæ Ephesiæ. In idem aliud epigr. habes ejusdem Antipatri sup. n. 58. — 1 ποτ' Plan. « Ut in regum ædibus liberis, sic in Olympo quoque singulis diis deabusque οἶκα sive θάλαμοι exstructi erant. Hic olympicus παρθενὸν Dianæ jam est Ephesum translatus. — 2. Ἐμδεῖ., poetice προῖον μένον. — 3. Androclus, Codri filius, qui Ionum coloniam Ephesum duxerat. Ejus historiam v. ap. Pausan. VII, 1. Θεῶν ad agilitatem et in bello præstantiam referendum videtur, ut ap. Hom. [Heckerus I, p. 174, corrigat Ἀνδρόκλου θεῶν, coll. ἀγαθὸν ἰώνων ap. Dionys. Per. 822, sine probabilitate.] — 5. Ττυοκτόνος Diana etiam ap. Callim. D. 110, ubi schol. : Ττυὸς βιασάμενος Ἀντιῶν ἀντρεῖν ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτεμίδος. — 6 ἐνταυτοί Plan.

Prope Ephesum, in luco Ortygiæ, Latona Dianam peperisse narrabatur; vid. Strab. XIV, p. 639, ubi Ὀρτυγία ἡ τροφός. » Jac.

DCCXCI. Scriptum est in Veneris (marinæ) templum, quod Postumus quidam in ipso mari exstruxit. Schneiderus accepit de C. Postumo Pollione architecto, qui Terracina Apollinis templum struxerat. « Obscurum et corruptum carmen recensui ex conjecturis Hermanni et Jacobii. Meum est in fine tâπου. » B. — 1 περιστρεφει (sic) σηκόν Cod.; περιστρεφας σηκού (κρηπίδα) Hermann. ad Orph. p. 767, Boiss.; περιστρεφας σηκού Heckerus I, p. 198, quod prætulit. Jungenda μητρο θαλάσση. — 2 κρηπίδας et κηξαμένη Cod., quod servat Boiss. et Græsius, hic distinguens κηξαμένη Χαίρει: ἀμυρὶ δὲ πόντος; etc. Jacobs. tom. XII, p. 480, κηξα μέση, quod non retulit in Palat. Sed fortasse præstabat cum Heckerio scribere κηξαμένη θ. α. In tertia quæ v. 5 sequitur persona nullam offensionem esse jam multis exemplis docti sumus. — 3 χαίρει τ' Hermann.; χαίρει τ' Jac. et Boiss.; sed δ' integrum esse jam ab Heckerio monitum. — 4 ἀφρόν et κυάων Codex, utrumque corr. Jac. Rectissime vero Heckerus: « Præsens γελών hic loci requiri videtur », ut pro sanato versus haberi non possit. Neque satisfacit quod in Palatina posuit Jac.: ἀφρόν ὑπὲρ νώτου κυάων κεδάσας. — 5 ἐγείνατο Cod.; ἐγείρατο Heckerus, mutatione vix ulla, ob similitudinem literarum v et ρ patulæ: *erigendum curavit*, de quo usu post ὅν dubitare non debebat O. Schneider. Legebatur ἰδεύματο e conj. Brunnkii. — 6 αὐχῆσαι μέζονα φλοισι πάρου Cod., quod docte et ingeniose correxit Hecker. in prioribus Commentt. p. 338 (αὐχῆσαι relinquens), in posterioribus conjecturam non memorat, nam « insanabilia videri verba ultima. » Ἀφρώ pro Ἀφροδίτῃ ap. Nicandrum et gramm. Bekk. Anecd. p. 857, 10. Neque ut vera hæc posui, sed ut idonea sententiæ cum minima mutatione traditorum ductuum. Εἰνεκα εὐσεβίης; νηοῦ θ' ἰσχυρᾶς ἂν διὰ δυοῖν species non rara. Idem Heck. in v. 5 νηφ' τὸν ἐγ., etiam νηόν scribi posse addens, qui casus cum αὐχέω aliquoties legitur, et αὐχῆσῃ medio. Τὸν pro θ' ὅν Jacobsius. Hermannus σοῖο Ἰδοῦτομος; αὐχῆσῃσιν μεζόνά φησι Πάρου, in quibus τάρου Boiss., « hac sententia: *laudem se adeptum ait quæ vincet orcum*. » Jacobsius εἰνεκα δ' εὐσεβίης; νηοῦ, τὸν ἰδεύματο, σοῖο II. αὐχῆσαι μεζόν ἐρᾷ σε Πάρου, sed in Add. νηοῦ θ' ὅν ἰδεύματ', εἰσάεισι Ἰδοῦτομον αὐχῆσῃσιν μεζόν, ἀνάσσα Πάρου.

DCCXCII. In Nicias tabulam pictam, quæ Ulyssis ad inferos descensum ex Homero adumbratum representabat. Eam picturam commemorant Plutarchus Mor. p. 1093, E, et Plinius XXXV, 11, § 28, qui *Necromantiam Homeri vocat* et Athenis fuisse testatur. Addit autem: *Hanc Nicias vendere noluit Attalo regi talentis LX, potiusque patriæ donavit, opibus abundans*. « De Nicia pictore vide Nauzeus in Memor. Acad. Inscriptt. t. XXV, p. 286. » B. — 1 νίκωα Cod., corr. Brunnk.; ἀεὶ ζωα δὲ νηοῦα Cod.; ἀεὶζώουσα Jacobs. in Add. et nott. mss., qui ante ἀεὶζώως[δὲ], nam in Codice scriptum ἀεὶζώεις est pro — ζωίας. — 3 αἰδών. Cod.

DCCXCIII. Vide dicta ad ep. 713. — 2 H Codex cum utroque spiritu; ἡ Jac. in nott. mss., qui olim ἡ Φύσις. Scripsi φύσις, quod, ut τέχνη, hic significat rem procreatam.

DCCXCIV. Vacca loquitur. — 1 ποῖ Plan. — 2 ἔδωκεν ἔχων Plan. Τόδε, currere.

DCCXCV. Conf. ep. 719. — 1 ἡ τάχα Cod., posterius in ἡ mutatum.

DCCXCVI. — 2 κανεὸς Aldinæ.

DCCXCVII. — 1 εἰδ' ὁρόων Cod. « Schol. W. : χαίρει' ὡς καταθρόων. [2.] Ζεὺς γλῆν' ὡς ζεύων. Κορύνην' ὡς θηρεύόμενος. Potius ὡς ἐλάσων εἰς ἀγέλην. » B. — 2 γεισπόνους ζ., ἀγρονόμος τ' ὀδύγη Cod.; alterum Plan. « Ductus color ex ep. 730. » Jac.

DCCXCVIII. Brunnkii hæc ut dialogum distinxerat, quem refutavit Jac., pluribus exponens epigramma a Grotio perspicue redditum.

DCCXCIX. In lemm. κίονι τὸ ἐν εἰς in Cod.; τῷ ὄντι om. Plan. et apogr. Par. « Versionem metricam et illustrationem hujus epigr. et sequentis dabit Cangius Cpoli Christ. II, p. 176. » B. In Museum a Muselio, sacri cubiculi præposito, ut putat Ducang., suis sumptibus exstructo in eo loco, qui a statuis filiorum Constantini M. *Philadelphium* vocabatur. « De statua ibi porphyretica v. Bandur. t. II, p. 586. Conf. Heynium in Comment. Gott. t. XII, p. 284. — 1 μουσῆλ. Plan. et Cod. a pr. m., μουσῆλ. a sec. Ac prorsus eodem modo ep. 800, 1. Per vocera εὐνους respicitur, quod jam Ducang. vidit, ad *Eunuchi* titulum; nam sacri cubiculi præpositi eunuchos fuisse constat. Hanc appellationem erant qui deducerent ἀπὸ τοῦ εὐνουν ἔχειν. » Jac. Plan. βοῶσι. — 3 δὲ χαρ. Cod. — 5, 6. His celebratur imago Imperatoris. In Plan. distichon hoc peculiare epigramma efficit, quod Huetio auctore cum sequente copulavit Brunnk., ut accusativi jara pendeant ex ἀνεθῆκε. Sed præferenda Codicis divisio, quam et sequitur Grotius. In fine Cod. κυρών (sine acc.), Plan. κυρών. Huetius κούρων. — 6 ταῖς ἀρεταῖς Plan.

DCCC. — 1. Vide ad ep. 799, 1. — 2. « Ludit in λόγῳ; oratio, et Λόγος, Verbum. Sic et alii. Vide mea Anecd. t. I, p. 249. Hieronymus De Trinitate p. 50 : μὴ εἰπὴς ποίω λόγῳ; ὑπὲρ λόγον δὲ Λόγος. » B. Quales lusus auribus percipiuntur cum voluptate, scripti oculis fere pereunt.

DCCCI. Salmasius et Brunnk. præcedentibus adjungi malebant. — 2 ᾗδρασεν Brunnkii, de alterius quantitate hic frustra sollicitus.

DCCCII. « Commemoratur statua Marciani in Tribunali cum aliorum Imperatorum statuīs posita. Vide præter Bandur. Antiqq. Cpol. n. 255, Heynium Comment. Gott. t. XI, p. 49. Describitur statua equestris. — 1. [Legebatur ζῶψ, quod corrigere neglexerunt.] — 4 ὄστις Cod., corr. Huschk. Animadvertendum autem præter codices bonos, etiam grammaticos ὄστις; prima correpta notare in Hom. Od. A, 47. » Jac. Miv intelligo *equum*, cujus exsultantis cum equite pondus nitebatur in capite elato hostis jacentis.

DCCCIII. « Lemma Plan. : εἰς οἶκον τῆς Σοφίας. Est οἶκον male scriptum pro εἰκόνα. » B. Jac. : « Erat juxta statuam Justinī Imp. posita in portu Sophiano; v. Ducang. Cpol. Christ. I, p. 59, Bandur. t. II, p. 844, anon. De antiqq. Cpol. III, 126, p. 45 Bandur. » Adde ep. 810.

DCCCIV. In lemm. Plan. Ἰουστινιανού, quod non temere rejiciendum et fort. etiam v. 1 Ἰουστινιανόν ferri posse putat Lennep. p. 243. — 1 καταχρῶς Cod.

2 ἔπαρχος Brunck. Vide dicta ep. 690. « In Ἰουλιανὸς alterum : fere mutum sit ; nam versus est dodecasyllabus politicus, ut prior. » B. Grotius laud dubie scripserat *meritis patrem, non parem*.

DCCCXV. « In lemmate apogr. Par. κεκοσμημένην, et sic Plan. [præter ed. pr. Flor., quæ ut Codex.] » B. Brunck. corrigebat κατακεχωσμένην, Huetius κεκλιμένην. Nescitur ubi posita hæc Martis statua Thracibus erat pro palladio. — 1 θούριος Plan.; θούρος Cod., qui deinde ἐπιχονί (sic) κέλιται, apogr. Par. ἐπὶ χθ. βέβληται. Significari videtur *in solo posita*, solo insidens et innitens, ut Heynius quoque Commentt. Gott. t. X, p. 84, addens quidem : « nisi, quod malim, fuit pro ἐπικέλιται ἐπὶ χθόνα, *con-versa prospicit*. » Huetio est « Mars humi recumbens, quietis gratia », quod et ipsum verba patiuntur, sed cum voce κεχωσμένην in lemmate conciliari non possunt.

DCCCXVI. « In horologium a Sergio patriarcha Cpolitano in loco quodam positum, ubi olim hortus fuerat. De Sergio, qui sub Heraclio floruit, v. Bandur. II, p. 899 et Fabric. Bibl. Gr. t. X, p. 199. » Jac. — 3 τελέσσαι Plan.; τελέσας Cod. — 5. Αἶθος στατὸς est gnomon. De sequentibus conf. ad ep. 505, 14. — 6. Nonnulli malebant ἑξάκις, sed *septem* lineas intelligi quibus in *sex* æquas partes solarium divisum erat, probabiliter statuit Jacobs. De septem planetis accipiebat Grotius.

DCCCXVII. In idem horologium Sergii. — 2. « Videtur corruptum ἀργεῖν. Num ἐργύνειν, *includere*? ni fere idem possit nunc ἀργεῖν significare. » B. Jacobs. conjiciebat ἀγγέλλειν aut, quod præfert, ἀργεῖν, *dirigere ad gnomonem solarium*, cui conjectura favet versus sequens. Ap. Grotium *mentitur* excusum erat. — 4 ὠρονόμων σοφίη Cod. Σκιάς τύπος; dicitur umbra gnomonis lineis accurate descriptis incidens.

DCCCXVIII. « Maximinus non ille intelligendus cum Ducangio Cpoli Christ. I. II, p. 174, qui sub Justiniano Præfectus prætorio Italiae fuit, sed qui sub Theodosio juniore quæstor palatii fuit, in Codice Justiniano commemoratus; v. Fabric. Bibl. Gr. t. XII, p. 341. » Jac. — 1 μαζμίνος Cod. « Putat scholiastes Wech. posse scribi Μαζμίνος. Non scribi ego posse puto, sed pronunciari. Accentum tamen mutari nunc satis est. [Ap. Grot. *novum* mutavi in *novam*.] — 3 ἀγίατη... ἀπειρεσίη Cod. — 5. De quantitate nominis Βήθυνιδος, cujus antiquiores poetæ primas duas syllabas producebant, monuit G. Dindorf. in Stephani Thes. » B. Βιθυνίδος; Jacobs. probante Heckero I, p. 326, quod in hujus ætatis hominibus vix necessarium. — 6 ἡμετέρης δ' ὕπεν(ερθεν inter lin.) ἐρσθεν. (i suo loco posito inter lin.) θεμιθλο; Cod.; recte Plan. Domus fundamenta alluebant undæ Bospori in Propon-tidem se effundentes. — 8 ποδὸς, *fundamentorum*, conjicit Jacobs. An *extremum illius*, ultimum marginem oræ significat, ut in sicco stare intelligatur ipsa domus fundamentis in mare depressis imposita? — 9 ἑτα-μίθεν Plan.

DCCCXIX. — 1 κύρος ἔχει Cod., versu non pleno; ἔγχει Plan.

DCCCX. Lemma : εἰς Ἰουστίνον καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα. Conf. ad ep. 803. — 1 σοφίη Cod. « Σοφίη posui; Jac. correxit Σοφίης. » B. — 2. « Χρύσειον ἔργον de portu Sophiæ accipiendum videtur : χρύσεος omnino de rebus splendidis usurpari solet. *Assyrius* triumphus adulatorie

dictum de sperata clade Persarum quibus omnia feliciter successerunt, donec paucis ante obitum Justin mensibus Tiberius eos superavit magno prælio. » Jac.

DCCCXI. Lemma inchoatum : εἰς ..., non absolutum. « Ducangius Cpoli Christ. II, p. 126, novum consistorium a Justiniano in Hebdomo exstructum describi patat; nescio quo jure. » Jac.

DCCCXII. In statuam Justinii Imp., in porticu Magni Prætorii collocatam, de quo v. ad ep. 658. — 2 καθαρί; Cod. et apogr. Par.

DCCCXIII. In Planudeæ codice uno repperit Brunck. — 2. « Forsan, ἔκραπεν ἡ σοφίη. » B. Sic edidit Brunck.

DCCCXIV. Balneum amœnitate conspicuum, nemoribus fortasse circumdatum, vivæ aquæ ex fontibus subito defecerant : eam invidiam Nympharum, ait poeta, locum non reddituram desertum. — 2 ἤξειν Cod. « Scripsi ἔξειν e conjectura Jacobsii et Niclasii in Wolfii Analectis t. II, p. 95 vel in Classico Valpyi Diario t. XIX, p. 190. » Boiss. Qui et ὑμετέροις cum illis posuerat, sed deleto reduxit ἡμετέροις. Quod non satis intelligo, et de tota illa interpretatione vehementer dubito, propter tertii versus verba : εἰ δὲ τὸ σῆν τὸ λ. ἔχει χάριν, quæ manifesto ad præcedentia referuntur, et *tanta gratia balnei* invitare debebat μεταναστρία; ut *redirent* potius quam abirent simul omnes. — 4 ἀπέλειπον Cod. « Vulgo : εἰ Νύμφαι πᾶν ἀπέλειπον ὕδωρ. Posui Νύμφαι vocative ac scripsi ἀπέλειπεν. » B. Jacobs. conj. ἀπέειπον, *eliam Nymphæ omnem aquam denegarent*, cum hac totius distichi expositione : « τοσαύτης τοῦ δασεῖος χάριτος οὐσῆς, οὐδὲν ὁ φθόνος δὴσσει τὰς Νύμφας; εἰ καὶ τὰ ἐκντὼν ὕδατα διακαλύσουσιν ὥστε μὴ ἐπιρρέουσαι. »

DCCCXV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. « Sed non de eodem balneo agitur. » B. In balneo a Michaelē exstructo non valetudinem quæri, sed voluptatem. — 2 ἀπορρόυκετε vere conjicere videtur Jac. — 3 μισαῖλ Cod., corr. Huschk. — 4. « Forsan meliore ordine ipse poeta dederat : αὐτῆς; ὅς κρατ. βας. ἤγ. » B. Meliore etiam Jac. : ὅς κρ. αὐτῆς; βας. ἤγ.

DCCCXVI. « De nomine μινωώριον vide ad ep. 585. Xenodochium quoddam Byzanti dictum fuisse τα Εὐδοκίου docet ex Cedreno Cangius Cpoli Christ. IV, 9, p. 163. » B. — 1 τηλέμαχοι et πινέλοπ. Cod., corr. Huschk. — 2. Πολυφράδμων Ulysses, Euryclææ nutrici, qui eam agnoverat, manu nutuque significans ne, quis esset, aliis indicaret. Respicitur Odys. T, 479.

DCCCXVII. « Lemma in apogr. Par. : εἰς ἐνδύματα ἐκ-τοῦ. Jac. legit εἰς ἐνδυτήν [Cod. ἐνδυ superposito τ] ἐκ-τοῦ. An significat ἐκντοῦ esse ab ipso illo Petro scriptos versus qui altaris mappam (ἐνδυτήν) pinxerat? Putat Jac. legendum ἐν τῷ αὐτῷ, scilicet τόπω, χώρῳ : in Xenodochio Eubuli, ut statim. — 2 πάθη τυθέντων τῶν ἑκ. etc. corrigendum censet Jac. [et latine expressimus], *passiones sanctorum Martyrum*. Si sincera est lectio, παθὼν τυθέντας erit quasi τυθέντας ἐνεκα παθῶν. » B. — 4 σκ-πάσμοι Cod. « Φρικτοῦ τόπου, arx, ob mysteria ibi celebrata sanctum horrorem excitantis; conf. ad VIII, ep. 139. Jac.

DCCCXVIII. « In lemmate pro ἄλλο, forsā ἄλλου, scilicet alius Petri. — 2 ἐπιθεῖν Cod., corr. Jac. Sensus est :

qui ipsum Christi sepulcrum vivificum videre non potuit. » Boiss.

DCCCXIX. — Calix sacrae Coenae adhibitus loquitur.

DCCCXX. « In lemmate apogr. Par. et Plan. τῆς ἱερείας. Metricam versionem et illustrationem dabit Canguispoli Christ. I. IV, 13, p. 175. » B. Agitur de Heræo palatio, de quo vid. ad epigr. 663. — 2. Conf. ep. 698.

DCCCXXI. — 1 ἀρετὴν in marg. supplet Cod. Κοίρως, Justinianus Imp. ejusque conjux.

DCCCXXII. — 1 ὅπηι, 3 ἀλλῆται Cod. — 4. Manilius initio carminis : conscia fati Sidera diversos hominum variantia casus.

Hinc quæ sequuntur in Codice usque ad finem capituli exarata sunt alia manu, illa quidem quæ ante Ecphrasin Pauli Silentiarii scripsit epigrammata ab Hasio singillatim indicata vol. I, p. XIV-XV. Nostra epigrammata quinque leguntur etiam in codice RS.

DCCCXXIII. Lemma : εἰς τὸν Πᾶνα. RS : εἰς Πᾶνα. Plan. : εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρζων. Imo deum ipsum videtur poeta φαντάζειν, ut pastores Theocritei, non statuum laudare. — 2 βλῆχά Plan. — 3 ἐπὶ Cod. et RS. « Quæ lectio posset servari, arsi syllabam producente. » Boiss. RS μάλῃςται. Legebatur μάλῃςδεταί. — 4. Ὑγρὸν Jacobs. Del. p. 358 refert « ad flexibilem labiorum calamos perite et celeriter percurrentium agilitatem ». Sine necessitate Ruhnken. γυρὸν, Heinrich. κυρτὸν corrigunt. — 5 αἰδε RS.

DCCCXXIV. Lemma in RS et cod. Medic. pl. 57, c. 29 (in quibus præcedit Leonidæ epigr. in Plan. n. 230) : ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Πανός εἰς κυνηγούς (τὸ add. Med.) Εὐρυκίου (sic et Codex). Pan loquitur. — 1 θηριοβολ. RS et Med., iidemque ταύτην. — 2 ὀρειώτα Cod.; ὀρειώτα Med.; ὀρεῖχτα RS, unde Schneidewinus ὀρεῖχοίτα, quod recipiendum; nam ut recte formatum esse ὀρειώτης; ille quoque concedit p. 19, ita non videtur significanter dici de Pane nec hoc nec ὀρειώτης (VI, ep. 106, 1). Plan. de suo ὀρειβάτης.

Dum capitis hujusce stereotypa exempla releguntur, addenda et corrigenda quæ formis inseri non potuerunt, hoc qui vacat loco supponimus.

XI. — Ex hoc epigr. et duo seqq. eximia Floriani fabella (I, 20), *L'Aveugle et le Paralytique*.

XIII. — 2. Correctio ἤρε non utilis; præstabat ἤγε.

XLIV. — Conf. Fontanii Fab. IX, 16.

LXVII. — 1. Bentleii μαρὰν recipiendum erat.

LXXII. — 2. Vanissima Heckeri emendatio σπενδόμινος. Junge scilicet χαίρων δὲ σπενδόμενος, quod passivum nove et poetice scriptum pro χαίρων δὲ γὰρ. καὶ ὁρ. μὲλ. σπενδόντων αὐτῶ, abundantii ἐν, ut sæpe.

LXXIV. — Gallicis versibus imitatus est Pellisson. Onp. var. t. I, p. 215.

LXXXVI. — Conf. Fontanii Fab. VIII, 9.

Deinde νεσόμενοι Cod.; νεισόμενοι RS, Med.; νεισόμ Plan. — 3 αἶτε bis RS, Med., sed αἶτε, ut videtur, v. 4; ὄφτε ter Plan. — 4 ἔξευτά RS, Med.; ἔξευτᾶ Plan. — 5 καμῆ τίς Cod.; καμῆτίς RS, Med.; ἐπιδωσάτω Cod., superposito ω. « De ἐπιδωσάτω hæc Schol. Wech. : Πανσανίας ἐν τοῖς Ἀρκαδιοῖς (c. 27, 8) φησὶ τὸν Πᾶνα ὁμοίως τοῖς δυνατωτάτοις θεοῖς εὐχὰς τῶν ἀνθρώπων ἄγειν εἰς τέλος, καὶ ὅποια εἰκεν ἀποδοῦναι πονηροῖς, καὶ προστίθῃσι θαυμαστά τινα περὶ τοῦ Πανός ἱδρυμένου παρὰ τῇ ναφ τῆς καλουμένης Δεσποίνης. » B. Deinde omnes εἶδα ποτ' ἄγραν, Schneiderus ποδάγραν, quod Jacobsio probatum coll. VI, 296, 1, unice verum esse agnovit Schneidewinus.

DCCCXXV. « Vide quæ ad hoc epigramma faciunt in not. ad Theoph. Simoc. p. 272; et de amore Panos in Echo ad Plan. ep. 154. » B. In lemm. ἡρεμῇ RS, in fine omittens ἱστᾶτο. Plan. ὁδατος ἀφορητὶ βέοντος. Nescio unde Schneidewinus Ἀχῶ afferat ut Codicis scripturam.

DCCCXXVI. « Nomen Platonis accessit ex Planudea. » B. Junioris esse Platonis censent Bergk. Lyr. p. 489, et Benndorf. p. 24. — 1 τεχνάσ. et θαλάσια Plan.; Σάτυρόν με τεχνήσ. Benndorf., quo inodo solere hæc efferri ostendit. — 2 μούνη omnes; μούνη Bennd., qui hæc : « Μοῦνῃ τοι notī sunt. Conf. inscriptionem in basi quadrata marmorea prægrandi ex insula Delo ap. Boeckh. C. I. n. 10 :

ταύτου λῖθου εἰμ' ἀνδριάς καὶ τὸ σφῆλας.

Βαλοῦσα i. q. ἐμβαλοῦσα, ut in Eurip. Phœn. 1534 : σκότον ὀμῃσαι... βαλὼν, et in Plan. 265, 8. » Alia ap. Jacobs. — 3 νόμφαις; ὁμέφιος Codex et RS; νόμφαισιν ὁμέσιος Plan. « Sed mihi librorum scriptura fidem facit poetam dedisse νόμφαις συνομήφιος, ut poetæ Anthologiæ συνομήνιος, συνομήθης, συνομήλις, alia frequentant, Æsch. et Eurip. συνομαίμων usurparunt. » Schneidewin. p. 26. — 4 προχέων RS. — 6 καύματι RS.

DCCCXXVII. Etiam in RS est Ἀμμωνίου, ap. Plan. Πλάτωνος. — 1 θεράπων ἀπαράσιος φίλος RS. — 3. « Perit versus quartus. » Boiss.

LXXXVII. — 7. In Grotianis legendum videtur, *Robora dant visco...*

LXXXIX. — 3. Perplacet Jacobsii conjectura αἰ καλᾶμης συνέριθοι, qua certa fit v. 4 codd. lectio ἐκ σταχύων.

CI. — 5. Conf. Lucan. Phars. IX, 976.

CXXII. — Elegantissime expressit Andreas Chenier. Epigr. III :

Fille de Pandion, ô jeune Athénienne...

CXLIV. In lemmate (p. 178) lege ἀποσκοποῦν. — In Rudente Plauti fanum Veneris ad litus fingitur.

CLIX. — Non feliciter vertit Grotius, qui v. 3 δεξιτερὴν pro adjectivo habuit. In Anthol. sel. Stephani p. 43, aliæ exstant versiones metricæ, nec illæ optimæ.

CLXXVII. — 2. Forsan legendum ἐπέων τι κακῆ; ἥρ-

χετ' ἐπισβολῆς, *aliquam versuum malam invectionem aggrediebatur*. Cf. not. ad ep. 185, 2.

CLXXXIV. — 3. Fort. κρᾶμά τ' Ἀνκρεῖοντος, coll IV, 1, 35 sq.

CXC. — Fort. Λέσβιον Ἡρίωνης τόδε κηρίον, ἡδὺ τι μί-
κρον, ἀλλ' ὄλ. Conf. VII, ep. 11.

CCXXIV. — Imitatus est Sam. Johnsonus de capella Josephum Banks in longis navigationibus comitata.

*Versus collari capræ Domini Banks
inscribendi.*

Perpetui ambita bis terra præmia lactis
Hæc habet altrici capra secunda Jovis.

CCXXIX. — Conf. V, ep. 135, et Sganarelli ad lagenam suam cantilena in Molerii Medico per vim, a. I, sc. 6.

CCCLXIII. — 6. Ad πτανῶν vir doctus olim in exem-
plo Stephanianæ (p. 84) adscriptit : Ἰσως τήνων ἄντι
τούτων.

CCCLVII. Habet Platonis codex olim Medicæus nunc Parisinus 1807 (ad hæc Legg. XII, p. 950 E : Πυθῶδε τῷ Ἀπόλλωνι κτλ.), fol. 283 r. imo, cum hoc lemmate : Τῶν παρ' Ἑλλήσι Δ ἀγώνων καὶ τινῶν (sic) εἰσι καὶ τίνα τὰ ἱκαθὰ ἐπίγραμμα, et v. 1 ἀν' Ἑλλάδα πάντες ἀγανοί-
cetera sine varietate. Quæ humanissime communicavit v. doctiss. C. Wescherus, Codd. græc. Bibl. Imp. custos. Dübnerus ipse ad illustrandum, puto, hoc epigr. illa cursim descripserat, in eodem loco dicti cod. sequentia, quæ volensne an oblitus in annotatione omiserit, ignoro : τίνα : Ἑλλήνων τίσι θεοῖς ἀγοῦσι τίνας ἑορτάς· τίνα τε τὰ ἱκαθὰ τὰ κατὰ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀγῶνας διδοσθαι διατάχθη.

Ζηνὶ μὲν οἱ Πισάται κότινον καὶ Ὀλύμπια θέντο,
καὶ Πυθιεῖς μετὰ τοῦσδε τὰ Πύθια μῆλ' αὖτε Φοῖβω·
Ἴσθμια καὶ πῖτυν αὖτε Κορινθίοι Ἑννοσιγαίῳ,
καὶ Νέμεα Τρινύχῳ Νεμεῆται ἡδὲ σέλινα.

In codice v. 2 Πυθιεῖς cum gl. ad marg. Δελφοί, et v. 4 Τρινύχῳ cum gl. Ἡρακλεῖ, quas Dübner neglexerat. Hercules nempe a quibusdam Nemeæ instituisse vel instaurasse dicitur, et Jovi quidem dicavisse, ipse tamen ejus honoris particeps. Vid. Schol. Pind. in Nem. p. 424 sq. Boeckh., coll. Meinek. Euphor. p. 86, Ælian. V. H. IV, 5, et P. Fabri Agonist. II, 23, p. 347. Auson. Eclog. XXI (de auctoribus agonum), v. 3 : *Proximus Alcides Nemeæ sacravit honorem*. Vocatur autem τρινύχος (quæ vox a Thesaurο abest) ut τρισέληνος IX, n. 441, 3 et τριέσπερος XV, n. 26, 10 : ubi vid. notata. De hiatus et productione ultimæ in Νεμεῆται, vix monendum in tali carmine nihil sane esse offensionis. Conf. ep. 425, 2. — 4. De ἀγώνων ἀθλοῖς addde Basilii scholion laudatum a Boissonadio in Notitt. Mas. t. XI, p. 134.

CDXXIII. — 7. Correctio Boissonadii maxime placet, Βούρα κῖσ' Ἐλίχῃ (vel Βούρα καὶ Ἰσ' Ἐ.) κεκλυσμένοι.

CDXLIII. In lemmate (p. 218) κυροῦ, pro edito κύρου, scripsi, auctore Boiss. ad Anecd. nov. pp. 2, 66, 389.

DVII. — 1. Fort. οὐ τοι ἀοιδῶν ἔσχατος. De sensu vid. Jacobs. Animadv. t. VII, p. 287 sqq.

DXKH. — 3. Ἐς αἰ νέον. Conf. XIV, ep. 66, 10.

DXV. — 25. In latinis Scaligeri ὠρεσικοίτην recepit Dübner.

DXLVI. — 5. Correctio Heckeri p. 334 (καὶ κατ' ἰδομ' ἀπτῶντα δ.) non operosior, imo elegantior, metroque aptissima.

DLV. — 8. Fort. τῷ ἐπωρήθην (ab ἐπωρώ pro ἐκπα-
ρεῖω), vel τῷ ἐπ' ἑωρ.

DLXII. — 3. Statius Silv. II, 4, 29, de psittaco Atedii Mellioris :

Ille saluator regum, nomenque locutus
Cæsareum...

DLXIX. — In Plan. ceteri versus hujus fragmenti hi sunt :

Τοῖσιν ἄμ' εὐτ' ἂν ἱκωμαι ἐς ἄσπεα τηλεθόωντα,
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι· οἱ δ' ἄμ' ἔπονται
μυριοί, ἑξερρόντες, ὅπη πρὸς κέρους ἀταρπός,
οἱ μὲν μαντοσύνην κεχρημένοι, οἱ δ' ἐπὶ νούσων
παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐχέα βάζιν.

*Quorum quando florentes urbes intravi, simul a vi-
ris et mulieribus honoror : qui me comitantur innum-
meri, percontantes qua via lucri pateat : alii quidem
catticini indigentes : alii autem in morbis variis le-
nientia verba audire quærunt.* V. 4. Plan. οἱ δέ τι
νοῦσ., emendavit Sturzius.

DLXXI. — 6. Legendum videtur sive Ἀλκ. κύωνος
Λέσβιος Αἰολίδης, *Alcæus Lesbios, cycnus Æolides*, sive
Ἀλκαῖος, κύωνος Λέσβιος, αἰολίδι (scil. διαλέκτῳ vel ὠτῇ).
Correctio κώμῳ αἰολίδῃ nimis elaborata, nec satis cum
ποικίλῃ δ' αὐδῇ congruit; quo enim κώμῳ vel *minaces
Camenas*, vel *dura navis, dura fugæ mala, dura
belli sonare potuit?*

DCXLIII. — 5. E Grotianis *tendisses* ut barbarum
movendum fuit; et sic *tendisti* moverunt editores e Pro-
pertio III, 8, 37. Certe hic *farississ* malim.

DCLI. — 3. Fort. ὅσον περικίδναται, ut Mimnermus
fr. 2, v. 8 : ὅσον τ' ἐπὶ γῇ κίδναται ἥλιος.

DCCIV. — Heckerus, l. c. : « In altero lapidis latere
exstat alterum epigramma hoc :

Λάμπει καὶ φθιμένοις ἀρετῆς φάος, οἱ περὶ πάτρης
πολλὰ πονησάμενοι ξυνὸν ἔθεντ' ὄφελος·
Ἀσκληπιοδότῳ λόγος ἤρμοσεν, ᾧ πόλις ἦδε
ὀλέπερ οἰκιστῇ τόδ' ἀνέθηκε τύπον.

Quod recte a Welckero emendatum est. — V. 1. Mar-
mor περι πάτα, et v. 2 ZHNONEΘENTOΦEN. »

DCCXLIV. — 2. Βαθυγίνων verte *densa lentiscis*,
coll. Theocr. V, 129, ubi Meineke.

DCCXLVIII. — 2. Unice vera Codicis lectio, modo
scripseris ἢ νῆφειν πείσῃ μ', ἢ μαθ. μ. Schneidewini cor-
rectio durissima.

DCCCVIII. — 1. In Grotianis lege *Maximnus* per
syncopen.

CAPUT X.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΑ.

1. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πλὸς ὠραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
ἤδη μέμβλωκεν, χὼ χαρίεις Ζέφυρος·
λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
Ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
ναυτιλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεῖς ὁδόνην.
Ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ὁ λιμενίτας,
ὠνὼρῳ, ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

2. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἀκμαῖος ῥόβη νηὶ δρόμος, οὐδὲ θάλασσα
πορφύρει τρομερῇ φρικτὴ χαρασσομένη·
ῥῶν δὲ πλάσσει μὲν ὑπώροφα γυρὰ χελιδὼν
οἰκία, λειμῶνων δ' ἄβρὰ γελᾷ πέταλα.
Τούνεκα μηρύσασθε διάβροχα πείσματα ναῦται,
ἴκατε δ' ἀγκύρας φωλάδας ἐκ λιμένων·
λαίφεα δ' εὐυφέα προτονίζετε. Ταῦθ' ὁ Πρίηπος
ὑμῖν ἐνορμύιτας παῖς ἐνέπω Βρομίου.

3. ΑΛΗΑΘΝ.

Εἰς αἰδὴν ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
στείχοις, εἴτε νέκυς νίσσαι ἐκ Μερὸς.
Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἀποτῆλε θανόντα·
πάντοθεν εἰς ὁ φέρων εἰς αἰδὴν ἄνεμος.

4. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἄσπον ἀπ' εὐόρμων δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν,
εὐτροχα δ' ἐκπετάσας λαίφεα ποντοπόρει,

HUGONIS GROTHI VERSIO.

1. LEONIDÆ.

Hora vocat navem : jam garrula venit hirundo,
Blanda que jam Zephyris mollibus aura tepet.
Purpureis rident vestiti floribus agri,
Horrida nec turbant flabra, nec unda mare.
Littore decedat jam funis et anchora fundo;
Et quot habes plenos navita tende sinus.
Hæc ego do, portus custos, præcepta Priapus,
Qui merces alio quæris in orbe, tibi.

2. ANTIPATRI SIDONII.

Ipsa vocat navem veris clementia, nec jam
Terribiles pelagi suscitât ira minas.

EPIGRAMMATA EXHORTATORIA.

1. LEONIDÆ.

In navigatio opportuna : etenim garrula hirundo
jam venit, et amœnus zephyrus;
prataque florent, tacetque mare
fluctibus et aspero flatu modo fervens.
Ancoras tollas, et solvas retinacula,
o nauta, et naviges omnia immittens lineæ.
Hæc Priapus ego præcipio, in-portu-stans,
o tu, ut naviges omnem in mercaturam.

2. ANTIPATRI SIDONII.

Opportunus est fluentia-secanti navi cursus, nec mare
agitatur tremulo horrore sulcatum;
jam et fingit sub-tectis-rotundas hirundo
domos, pratorumque molle rident folia.
Quapropter convolvite humida retinacula nautæ,
et trahite ancoras, quæ-se-absconderunt, ex portubus:
velaque bene-texta rudentibus-extendite. Hæc Priapus
vobis in-portu-habitans edico, filius Bacchi.

3. INCERTI.

In Orcum rectus est descensus, sive ab Athenis
vadas, sive mortuus ibis a Meroe.
Ne tibi sane doleat a-patria procul defuncto :
undecumque unus est ferens in Orcum ventus.

4. MARCI ARGENTARII.

Solve stationem-commodam habentibus longa retinacula ab-
velociaque extendens vela pontum-metire, {navibus

Pendula sub tecto tectum sibi fingit hirundo,
Et viridans tenera fronde renidet ager.
Solvite, tempus adest, humentia vincula nautæ :
Anchora de latebris exeat unca suis :
Omnia jam ventis date carbasa : dico Priapus
Hoc vobis, Bromio de genitore satus.

3. INCERTI.

Ad manes æque prona est via, seu quis Athenis
Mittitur, exusta seu venit a Meroe :
Nec procul a patria grave sit tibi claudere vitam :
Undique ad infernos prospera flabra ferunt.

4. MARCI ARGENTARII.

Vincula mercator jam solve tenentia navem,
Plena que da medio vela ferenda mari.

ἔμπορε· χειμῶνες γὰρ ἀπέδραμον, ἄρτι δὲ κῦμα
 γλαυκὸν θηλύνει πρηγύεως Ζέφυρος·
 5 ἦδη καὶ φιλότεκνος ὑπὸ τραυλοῖσι χελιδὼν
 χεῖλεσι καρφίτην πηλοδομεῖ θάλαμον·
 ἄνθεα δ' ἀντέλλουσι κατὰ γθόνα· τῷ σὺ Πρίηπῳ
 πειθόμενος πάσης ἅπτεο ναυτιλίας.

5. ΘΥΙΑΛΟΥ.

Ἦδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες, ἦδη ἂν' οἶδμα
 κομποῦται μαλακὰς εἰς ὀθόνας Ζέφυρος·
 ἦδη καὶ λειμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο
 ἄνθεα, καὶ τρηχὺς σίγα μέμυκε πόρος.
 Σχοίνους μηρύεσθε, ἐφ' ὀλκάδα φορτίζεσθε
 ἀγκύρας, καὶ πᾶν λαῖφος ἔφεσθε κάλοις.
 Ταῦτ' ὑμῖν πλώουσιν ἐπ' ἐμπορίην δὲ Πρίηπος
 δὲ λιμενορμίτης ναυτιλίην γράφομαι.

6. ΣΑΤΥΡΟΥ.

Ἦδη μὲν Ζεφύριοιο ποτηόκου ὕγρὸν ἄημα
 ἥρέμα λειμῶνας πίνει ἐπ' ἀνθοκόμους·
 Κεκροπίδες δ' ἡχεῦσι· γαληναῖη δὲ θάλασσα
 μειδιάει, κρυερῶν ἄτρομος ἐξ ἀνέμων.
 Ἀλλ' ἴτε θαρσαλεοί, πρυμνήσια λύετε, ναῦται,
 πίνετε δὲ πετρώγων λεπταλέας στολίδας.
 Ὡς ἴτ' ἐπ' ἐμπορίην πίσυνοι χαρίεντι Πρίηπῳ,
 ὧς ἴτε δὴ λιμένων δαίμονι πειθόμενοι.

7. ΑΡΧΙΟΥ.

Τοῦδέ με κυμοπλήγος ἐπὶ σκοπέλοιο Πρίηπον
 ναῦται Θρηξίου θέντο πόρου φύλακα,
 πολλάκις οἷς ἦϊα ταχὺς καλῶουσιν ἄρωγος,
 ξεῖνε, κατὰ πρύμνης ἡδὺν ἄγων Ζέφυρον.
 Τοῦνεκεν οὐτ' ἀνίσσον, ὅπερ θέμις, οὐτ' ἐπιδεῦθι
 εἶπαρος ἀθρήσεις βωμὸν ἐμὸν στεφάνων,
 ἀλλ' αἰεὶ θυόεντα καὶ ἔμπυρον· οὐδ' ἐκατόμβῃ

Omnia hyems discessit, et arridentibus auris
 Cæruleas Zephyrus pacificavit aquas :
 Ipsaque prolis amans tremulo sibi Daulias ore
 Exstruit ex cæno straminibusque domum.
 Fundit humus flores : at tu, suasore Priapo,
 Incipe cæruleas, ver abijt, ire vias.

5. SATYRI THYILLI.

Jam sibi de cæno nidum suspendit hirundo,
 Lenibus et Zephyris lintea mota tremunt :
 Frondibus incumbunt per prata virentia flores,
 Et, quæ terrificum clangerat, unda silet.
 Littore jam funem deducite, mersa trahatur
 Anchora, dent laxi vela soluta pedes.
 Littoris hæc præses vobis dictata Priapus
 Scribo, quibus quæstus per vada salsa placet.

6. EJVSDEM.

Iam Zephyrus placidum promittit euntibus æquor,

mercator : hiemes enim aufugerunt, et jam fluctum
 cæruleum effeminat lenes-ridens Zephyrus;
 jam et sobolis-amans sub balbis hirundo
 labijs stramineum ex-cæno-compingit thalamum;
 floresque emergunt per tellurem : quare Priapo tu
 obediens omni manum-admove navigationi.

5. (SATYRI) THYILLI.

Jam ex-cæno-compingunt-domos hirundines, jam per mare
 sinuatur molles in carbasos Zephyrus :
 jam et prata super folia fuderunt
 flores, et asperum tacite muttit fretum.
 Funes convolvite, in navem imponite
 ancoras, et omne velum dimittite rudentibus.
 Hæc vobis ingredientibus navigationem ad mercaturam
 Priapus, portuum-stationumque-custos, præscribo.

6. SATYRI (THYILLI).

Jam Zephyri gramen-gignentis humidus flatus
 leniter prata incidit in florifera;
 Cecropides autem (*hirundines*) resonant, serenumque mare
 ridet, glacialibus non tremens a ventis.
 At ite audentes, retinacula solvite, nautæ,
 panditeque alarum (*velorum*) tenuia lintea.
 O ite ad mercaturam, fidentes grato Priapo,
 o ite sane portuum deo obedientes.

7. ARCHIE.

Hoc me undis-verberato super scopulo Priapum
 nautæ Threicii posuerunt freti custodem,
 sæpenumero quibus adveni velox vocantibus auxiliator,
 o hospes, in puppim lenem adducens Zephyrum.
 Quapropter nec nitoris-expertem, ut par est, nec carentem
 veris videbis aram meam coronis, [catombe
 sed usque sufficientis-plenam et igne ardentem; nec he-

Florida qui leni flamine prata ferit.
 Carmine Cecropiæ resonant diversa sorores,
 Et trucibus ventis libera ridet aqua.
 Solvite veloces retinacula, solvite nautæ,
 Excutiant rugas suppara tensa suas.
 Vadite mercatum, fisci monitore Priapo,
 Vadite : littoribus præsidet ille deus.

7. ARCHIE.

In scopulo nautæ, quem verberat unda, Priapum
 Custodem Thræcis me posuere freti :
 Advenio fautor queis sæpe vocantibus, hospes;
 Et Zephyri pappem me faciente ferunt.
 Propterea merito nunquam nidoris egena est,
 Aut vacat a vernis floribus ara mihi :
 Semper odos atque ignis adest. Satis illud; honore,

τόσσον ὅσον τιμῇ δαίμοσιν ἀνδάνεται.

8. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βριὸς ἰδεῖν ὁ Πρίηπος ἐπαγιαλίτιδα ναῖω
 χηλὴν, αἰθυῖαις οὐπὸτ' ἐναντίβριος,
 ροζός, ἄπους, ὅλόν κεν ἐρημαίησιν ἐπ' ἀκταῖς
 ξέσσειαν μογερῶν υἱέες ἰχθυόλων.
 Ἄλλ' ἦν τις γριπεύς με βοηθῶν ἢ καλαμευτῆς
 φωνήσῃ, πνοιῆς ἱεμαι δέξυτερος.
 Λεύσσω καὶ τὰ θέοντα καθ' ὕδατος· ἦ γὰρ ἀπ' ἔργων
 δαίμονες, οὐ μορφᾶς γνωστὸν ἔχουσι τύπον.

9. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν βραχὺν, ἰχθυόλῃς, ὑπὸ σχοίνῳ με Πρίηπον
 στειλάμενοι κώπαις τὰν ὀλίγον ἄχατον,
 (δίκτυ' ἀγ' ἀπλώσασθε,) πολλὸν δ' ἄλινηχέα βῶκα
 καὶ σκάρον, οὐ θρίσσης νόσφιν, ἀρυσσάμενοι,
 γλαυκὸν ἐνιδρυθέντα νάπη σημαντόρα θήρης
 τίετ', ἀπ' οὐκ ὀλίγων βαιὼν ἀπαρχόμενοι.

10. ΑΡΧΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Πᾶνά με τόνδ' ἱερῆς ἐπὶ λισσάδος, αἰγιαλίτην
 Πᾶνα, τὸν εὐόρμων τῇδ' ἐφορον λιμένων,
 οἱ γριπῆες ἔθεντο· μέλω δ' ἐγὼ ἄλλοτε κύρτοις,
 ἄλλοτε δ' αἰγιαλοῦ τοῦδε σαγηνοβόλοις.
 Ἄλλὰ παράπλει, ξεῖνε· σέθεν δ' ἐγὼ οὐνεκα ταύτης
 εὐποιῆς πέμψω πρὴν ὅπισθε νότον.

11. ΣΑΤΥΡΟΥ.

Εἴτε σύ γ' ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμίδα παλύνας
 ἱξῶ ὀρειθατέεις, εἴτε λαγοκτονέεις,
 Πᾶνα κάλει. Κυνὶ Πὰν λαοῖου ποδὸς ἱγνία φαίνει·
 σύνθεσιν ἀκλινέων Πὰν ἀνάγει καλάμων.

12. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῇδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες, ὀδίται,
 γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὁδοῦ φύλακι,
 μὴ φύρδαν, ὅσοι δὲ βαρεὶ γόνυ κάμνετε μόχθῳ
 καὶ δίψῃ, δολιχὰν οἶμον ἀνυσσάμενοι.
 Πνοιὴ γὰρ καὶ θῶκος εὐσχίας, ἃ θ' ὑπὸ πέτρα
 πῶδαξ εὐνήσει γυιοδαρῇ κάματον·
 ἐνδίων δὲ φυγόντες ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμα,
 ὥς θέμει, Ἑρμείην εἰνόδιον τίετε.

Centeno melius quam bove, quippe lites.

8. EJUSDEM.

Parvus in extremo terræ sto fine Priapus,
 Cujus in aspectu mergus adesse timet;
 Cilo, carens pedibus, qualemque in paupere fingat
 Littore venari per mare sueta cohors.
 At si quis, qui rete petit vel arundine piscem,
 Me vocitet, ventis ocyor aſpvenio.

tam quam honor numinibus placet.

8. EJUSDEM.

Parvus visu Priapus littori-impositam incolo
 molem, mergis minime infestus,
 acuminato-capite, expers-pedum, qualem desertis in lit-
 dolare-queant laboriosorum filii piscatorum. [toribus
 Sed si quis piscator me auxiliatorem aut hamiota
 invocavit, vento advolo celerior.
 Cerno etiam currentia sub aqua : nimirum ex operibus
 dii, non ex forma cognitum habent characterem.

9. INCERTI.

Brevem, o piscatores, sub arundine me Priapum,
 emittentes remis parvam scapham,
 (retia age explicate), multum in-mari-natantem bocam
 et scarum, non sine alosa, quum-extraxeritis,
 cæruleum erectum-in nemore indicem prædæ
 remunerate, de non paucis parvas delibantes-primitiis.

10. ARCHLÆ JUNIORIS.

Pana me hunc humida super rupe, littoralem
 Pana, tutorum hic custodem portuum,
 piscatores posuerunt. Curæ autem mihi sunt nunc nasæ,
 nunc littoris hujus piscatores-qui-sagenam-ittunt.
 Sed naviga-porro, hospes : tibi ego, hujus gratia
 beneficii, mittam lenem a-tergo Notum.

11. SATYRI (THYLLI).

Sive tu frequentatam-avibus arundinem inspergens
 glutine montem-peragras, sive lepores-interficis,
 Panem invoca. Cani Pan villosi pedis vestigia indicat;
 compositionem non-declinantium Pan erigit calamorum.

12. ANONYMI.

Hac sub juniperum ite refecturi, viatores,
 membra juxta Mercurium paululum, viæ custodem,
 non mixtim cuncti, sed quotquot gravi genu doletis labore
 et siti, longum iter emensi.
 Aura enim et sedes bene-umbrosa, et sub petra
 fons sopiet membris-gravem lassitudinem :
 meridianum autem postquam-vitastis æstivi canis ignem,
 ut æquum-est, Mercurium viarum-præsidem colite.

Acer enim per aquas etiam fluitantia cerno
 Agmina. Di factis noscitur, haud specie.

II. SATYRI.

Seu leporem captas, seu per juga devia montis
 Viscato calamo fallere quæris avem,
 Pana voca : Pan hirta cani vestigia monstrat,
 Pan facit ut tacita crescat arundo manu.

13. ΣΑΤΥΡΟΥ.

Ἦ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ
 πιδύει, πυκινὸν δ' ἄλλος ὑποσχιδαί
 τηλεθάον, ζεφύροισιν ἐπίδρομον, ἄλλαρ ὀδίσαις
 δίψης καὶ καμάτου καὶ φλογὸς ἡελίου.

14. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εὐδία μὲν πόντος πορφύρεται· οὐ γὰρ ἀήτης
 κύματα λευκαίνει φρικτὴ χάρασσόμενα·
 οὐκέτι δὲ σπιλάδεσσι περικλασθεῖσα θάλασσα
 ἔμπαλιν ἀντωπὸς πρὸς βάθος εἰσάγεται.
 5 Οἱ ζέφυροι πνείουσιν, ἐπιτρύζει δὲ χελιδὼν
 κάρφῃσι κολλητὸν πηξαμένην θάλαμον.
 Θάρσει, ναυτιλίας ἐμπείραμε, καὶ παρὰ Σύρτιν,
 καὶ παρὰ Σικελικὴν ποντοπορῆς κροκάλην·
 10 μούνον ἐνορμίτῃσιν παρὰ βωμοῖσι Πριήπου
 ἢ σκάρων ἢ βῶκας φλέξον ἐρευδομένους.

15. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἦδὴ μὲν ζεφύροισι μεμυκῶτα κόλπον ἀνοίγει
 εἶαρος εὐλείμων θελξινόοιο χάρις·
 ἄσπις δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις
 δλκὰς ἀπ' ἡϊόνων ἐς βυθὸν ἐλκομένη.
 Λαίφεα κυρτώσαντες ἀταρβέες ἔξιτε, ναῦται,
 πρηνὲς ἀμοιβαίης φόρτον ἐς ἐμπορίης.
 Πιστὸς νηυσὶ Πρίηπος, ἐπεὶ Θέτιν εὐχομαι εἶναι
 ἡμετέρου πατρὸς ξεινοδόχον Βρομίου.

16. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Ἦδὴ καλλιπέτηλον ἐπ' εὐκάρποισι λοχείαις
 λήϊον ἐκ ῥοδέων ἀνθοφορεῖ καλύκων·
 ἤδη ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἰσοζυγῶν κυπαρίσσων
 μουσομανῆς τέττιξ θέλγει ἀμαλλοδέτην·
 5 καὶ φιλόπαις ὑπὸ γείσα δόμους τεύξασα χελιδὼν
 ἐκγόνα πηλογύτοις ξεινοδοκεῖ θαλάμοις.

13. SATYRI (THYILLI).

Sane pulchrum lauri, pulchrumque imo fundo aqua
 scaturit; densum autem nemus inumbrat
 virens, Zephyris undique-accessum, remedium viatoribus
 sitis et laboris et flammæ solis.

14. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Tranquille quidem pontus purpurisat; non enim ventus
 fluctus albicat tremore sulcatus;
 neque jam scopulis circumfractum mare
 rursus ex-adverso in profundum deducitur.
 Zephyri flant, garritque hirundo
 e-stipulis conglutinatum quæ-fixit thalamum.
 Bono-sis-animo, navigationis perite, etiamsi prope Syrtim,
 etiamsi prope Siculam mari-perveharis arenam :
 modo portuum-custodis ad aras Priapi
 aut scarum aut bocas crema rubentes.

15. PAULI SILENTIARII.

Jam Zephyris clausum sinum aperit
 veris quod-animum-demulcet pratensis gratia;
 nuperque in-ligneis delapsa est cylindris
 navis ab littoribus in profundum tracta.
 Vela incurvantes intrepidi exite, nautæ,
 tranquillam permutandarum in vectionem mercium.
 Fidus navibus sum Priapus, quum Thetidem gloriæ esse
 nostri patris hospitam Bacchi.

16. THEÆTETI SCHOLASTICI.

Jam pulchris-foliis-nitens in sæcundos partus
 arvum ex roseis floret calycibus :
 jam in ramis æqualium-brachiis cupressorum [ligatorem;
 musicæ-studio-insaniens cicada demulcet manipulorum-
 et sobolis-amans sub summis-tectis domo structa hirundo
 pullos ex-luto-fusis hospitalibus-excipit thalamis.

13. SATYRI.

Egregiæ lauri, nec tu minus egregius fons,
 Quem super umbroso frigore silva tegit
 Fronde virens, Zephyris motantibus, unde levatur
 Quisquis iter carpit sole, labore, siti.

14. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Dulce serenato pelagus rubet axe, nec ultra
 Pallida jam præfert quem facit unda metum;
 Triste nec impulsum scopulis immanibus æquor
 Mox medium refugas in mare torquet aquas :
 Mollis habet coelum Zephyrus; gemit anxia Procne,
 Et sibi de stipulis atria parva facit.
 I fidens cape nauta viam, seu Syrtis aranda
 Est tibi, seu Siculum quæ ferit unda latus.
 Tantum littorei qua cernitur ara Priapi,
 Aut scarus aut rubri bocæ in igne sonent.

15. PAULI SILENTIARII.

Prata simulque animos hilarantia tempora veris
 In Zephyros pandunt æquora clausa novos;
 Jamque per iliceos navis delapsa cylindros
 Ad maris e sicco littore venit aquas.
 Intrepidi tumidis nautæ discedite velis,
 Et veteri mercem merce parate novam.
 Pulchra Thetis Bromio quondam fuit hospita, nobis
 Qui pater est. Nautas inde Priapus amo.

16. THEÆTETI SCHOLASTICI.

Jam teneras frondes partu felice resolvit
 Concolor auroræ veris odora seges;
 Nec super aerias cessat mulcere cupressus
 Messoris querulis rauca cicada sonis :
 Et mater jam fida larem trabe fingit hirundo,
 Educet ut lutea pignora cara domo :

Ἰπνώνει δὲ θάλασσα, φιλοζευόριο γαλήνης
νηοφόροις νώτοις εὐδία πεπταμένης,
οὐκ ἐπὶ πρυμναίοισι καταιγίζουσα κορύμβοις,
οὐκ ἐπὶ ῥηγμίνων ἀφρὸν ἐρευγομένη.
Ναυτίλει, ποντομέδοντι καὶ ὁρμοδοτῇρι Πριήπῳ
τευθίδος ἢ τρίγλης ἀνθεμόεσσαν ἴτυν,
ἢ σκάρον αὐδήντα παραὶ βωμοῖσι πυρώσας,
ἄτρομος Ἰονίου τέρμα θαλασσοπόρει.

17. ANTIΦΙΛΟΥ.

Ἀρχέλειω, λιμενίτα, σὺ μὲν, μάκαρ, ἡπίφ αὔρῃ
πέμπτε κατὰ σταθερῆς οἰχομένην ὁδόνην
ἄχρισ ἐπὶ Τρίτωνα· σὺ δ' ἥνός ἀκρα λελογχῶς
τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύσο ναυστολίην·
κείθεν δ', εἰ Φοῖβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιοὶ,
πλεύσομαι εὐαεῖ θαρσαλέως Ζεφύρῳ.

18. ARGENTARIOY.

Γῶδρου, Διώνυσός σε καὶ ἡ φιλεράστρια Κύπρις
τέρποι, καὶ γλυκεραὶ γράμμασι Πιερίδες·
ὦν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτετο· τῆς δ' ἐς ἔρωτας
ἔρχετο· τοῦ δὲ φίλας λαβροπότει κύλικας.

19. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἡδὺν παρειάων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
κείρεο, καὶ γενύων ἡϊθέους ἔλικας,
Γαίε· σὸν δὲ πατὴρ χερὶ δέζεται εὐκτὸν Ἰουλον
Λεύκιος, αὐξομένου πουλὸν ἐς ἥλιον.
Δωρεῦνται χρυσεόσιν, ἐγὼ δ' ἱλαροῖς ἐλέγοισιν·
οὐ γὰρ δὴ πλούτου Μοῦσα χρειοτέρη.

20. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἦν τινα καλὸν ἴδης, εὐθύς τὸ πρῆγμα κροτείσθω·
βάζ' αὖ φρονεῖς· ὀρχῶν δράσσοο χερσὶν ὀλαις·
ἦν δ' εἶπης, « Τίω σε, καὶ ἔσσομαι οἷά τ' ἀδελφός »,·
αἰδῶς σου κλείσει τὴν ἐπὶ τοῦργον δόδον.

21. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Κύπρι γαληναίη, φιλονύμφιε, Κύπρι δικαίων
σύμμαχε, Κύπρι Πόθων μῆτερ ἀελλοπόδων,

Ac dormit mare, dum zephyri-amans tranquillitas
naviferis dorsis serene se-intendit,
non contra puppis arietans corymbos,
non in littora spumam eructans.
Nauta, maris-rectori et portuum-datori Priapo
sepis aut muli versicolore orbem,
aut scarum vocalem ad aras quum-cremaris,
intrepidus Ionii-maris ad finem perge.

17. ANTIPHILI.

Archelai, o portus-custos, tu quidem, beate, leni aura
deduc a quieto-sinu abeuntem carbasum
usque ad Tritonem (*in allum*); tu vero ora extremum
directam ad Pythium tuere navigationem; [sortitus
inde autem, si Phæbo curæ-sumus omnes vates,
navigabo bene-flanti impavide Zephyro.

18. ARGENTARII.

Gobry, Bacchus te et ad-amandum-prona Cypri
juvet, et dulces literis Pierides:
harum quidem doctrinam decerpe, istius autem amores
ini, illius vero caros avide-pota calices.

19. APOLLONIDÆ.

Dulcem genarum primam messem die hocce
tondere, et menti juveniles cincinnos,
Cai; tuam autem pater manibus accipiet optatam lanuginem
Lucius, crescentis multum in solem (*tempus*).
Donant te aureis alii, ego vero hilaribus elegis:
non enim sane divitiis Musa pejor.

20. ADDÆI.

Si quem pulchrum videris, confestim res concinnetur;
fare quæ sentis; testiculos attrecta manibus totis.
Si vero dixeris, « Colo te, et ero tanquam frater »,
pudor tuus claudet ad opus viam.

21. PHILODEMI.

Cypri sereni-maris, sponsorum-amica, Cypri justorum
socia, Cypri Amorum mater celerum-instar-procellæ.

At mare pacatum Zephyri sopitur ab auris,
Dorsaque navigiis per sua præbet iter;
Nec jam canitiem spumantem ad littora volvit,
Picta nec intorto turbine rostra ferit.
Navita, servanti portusque salumque Priapo
Si detur munus sæpia nigra tuum,
Ardeat aut mullus, scurus aut vocalis ad aras,
Intrepidus vastum curre per Ionium.

19. APOLLONIDÆ.

Malarum, Caii, flos jam tibi primus, et oris

Cæsaries docta falce recisa cadit.
Accipit ipse comam dextra pater, atque precatur
Lucius, in multos crescat ut illa dies.
Aurea dent alii, nos blandæ sola Camenæ
Munera: divitiis non valet illa minus.

21. PHILODEMI.

Conjugii præses, lætissima mater Amorum,
Justorum precibus quæ, Venus, alma faves;

Κύπρι, τὸν ἡμίσπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν,
τὸν χιόσι ψυχὴν Κελτίσι νιφόμενον,
Κύπρι, τὸν ἡσύχιόν με, τὸν οὐδενὶ κοῦφα λαλεῦντα,
τὸν σέο πορφυρέῳ κλυζόμενον πελάγει,
Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργγε, σῶξέ με, Κύπρι,
Ναϊακοῦς ἤδη, δεσπότι, πρὸς λιμένας.

22. BIANOPOS.

Μὴ πόδα γυμνὸν ἔρεσσε δι' ὑλάεσσαν ἀταρπὸν
Αἰγύπτου· χαροπῶν φεῦγε διέξ ὀρίων,
ἀγρεῦ δονακώδιφα· τὸν ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
ἰὸν, ὃ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειρόμενος.

23. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Νικήτης δλίγοις μὲν ἐπὶ προτόνοισιν, ἀήτης
οἶάτε, πρηνεὶς ἀρχεται ἐκ μελέτης·
ἀλλ' ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατὰ δ' ἱστία πάντα φέρηται,
λαίφρα πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη,
ναῦς ἄτε μυριόφορτος, ἕως ἐπὶ τέρματα μύθων
ἔλθῃ, ἀκυμάντους * ἔμπορος εἰς λιμένας.

24. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Φρὴν ἱερὴ μεγάλου Ἐνοσίχθονος, ἔσσο καὶ ἄλλοις
ἡπίη, Αἰγαίην οἷ διέπουσιν ἔλα·
κῆμοι γὰρ Θρήϊκι διωκομένῳ ὑπ' ἀήτη
ᾧρεξας πρηνεῖ' ἀσπασίῳ λιμένας.

25. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Φοῖβε, Κεφαλλήνων λιμενοσκόπε, θίνα Πανόρμου
ναίων, τρηχεῖης ἀντιπέρην Ἰθάκης,
δός με δι' εὐπλώτοιο πρὸς Ἀσίδα κύματος ἔλθεῖν,
Πείσωνος δολιχῇ νηὶ συνεσπόμενον·
καὶ τὸν ἐμὸν βασιλῆα τὸν ἄλκιμον εὖ μὲν ἐκείνῳ
ἴλαον, εὖ δ' ὅμοις ἀρτίσον ἡμετέροις.

26. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηζόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε,
ὥς δὲ βιωσόμενος φρίδες σῶν κτεάνων.
Ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἀμφω ταῦτα νοήσας
φριδοὶ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

Cypri, semi-avulsam a croceis me thalamis,
me nivibus animo Celticis refrigeratum,
Cypri, tranquillum me, nulli superba garrientem,
tuo purpureo dum-jactor pelago,
Cypri portus-præses, festorum-amans, salvum-deduc me.
Naiacæ jam, domina, ad portus. [Cypri,

22. BIANORIS.

Ne pedem nudum agita per silvosam viam
Ægypti; glaucos-oculis fuge longe serpentes,
venator arundines-inquirens; et ex arida cave
venenum, tu-qui sagitta-petere avem festinas.

23. AUTOMEDONTIS.

Nicetes paucorum quidem ope funium-ex-velis, vanti
instar, leni orditur a declamatione;
sed quum spiritum-sumpsit et vela cuncta deferuntur,
carbassis firmiter-alligatis, media percurrit maria,
navis tanquam immensa, donec ad finem orationis
venerit, tranquillos (ingrediens) in portus.

24. CRINAGORÆ.

Mens sacra magni Neptuni, esto et aliis
lenis, Ægeum qui percurrunt mare:
et mihi enim, Thracico qui-jactabar sub vento,
præbuiisti benigna lubenti portus.

25. ANTIPATRI.

Phorbe, Cephallenorum portus-custos, littus Panormi
habitans, asperæ e-regione Ithacæ,
da me per placidum in Asiam fluctum ire,
Pisonis longam navem secutum;
et meum regem (Imperatorem) fortem bene et illi [tris.
propitium, et bene propitium hymnis accommoda nos.

26. LUCIANI.

Tanquam moriturus tuis bonis fruire,
sed tanquam victurus parce tuis divitiis.
Est autem vir sapiens hic, qui ambo hæc in animo-habens
parcimonie et sumptui modum commode-posuit.

Abreptum thalamo me conjugis, intus habentem
Pectora Teutonica frigida facta nive:
Me placidum vita, presso nihil ore precantem,
Horrida quem jactat nunc maris ora tui,
Tu, rogo, nam cordi requies tibi blanda jocusque,
Da Latios portus, Diva, subire cito.

23. AUTOMEDONTIS.

Nicetas, veluti primos tremebunda rudentes
Aura movens, placidis incipit ire sonis:

Mox ubi tota suo tumuerunt lintea vento,
Stricta sali mediis carbasa credit aquis;
Donec in extremo sermorum fine quiescat,
Tuta velut portus intrat onusta ratis.

26. LUCIANI.

Mors quasi sit vicina tibi, sic utere rebus,
Et quasi mors longe sit tibi, parce tuis.
Ille vir est sapiens hæc qui duo cogitat, et sic
Sumens ac retinens servat utrumque modum.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἀτοπὸν τι ποιήσας,
οὐ λήσεις δὲ θεοὺς οὐδὲ λογιζόμενος.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστιν,
τοῖς δὲ κακῶς μὲν νῦν ἀπλετός ἐστι χρόνος.

29. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐχ ὁ Ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ Ἔρως πρόφασις.

30. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἰκεῖται χάριτες γλυκερώτεραι· ἦν δὲ βραδύνη,
πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγειτο χάρις.

31. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς·
ἦν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

32. [ΠΑΛΛΑΔΑ].

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος, καὶ χεῖλος ἀκρου.

33. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας, καλόν· αἰσχροὶ δὲ, δεινόν,
κἂν ὧσιν τούτων ἀξιοὶ ὧν λέγομεν.

34. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ τὸ μέλειν δύναται τι, μερίμνα καὶ μελέτω σοί·
εἰ δὲ μέλει περὶ σοῦ δαίμονι, σοὶ τί μέλει;
οὔτε μεριμνήσεις δίχα δαίμονος, οὔτ' ἀμελήσεις·
ἀλλ' ἵνα σοὶ τι μέλη, δαίμονι τοῦτο μέλει.

35. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εὖ πράττων, φίλος εἴ θνητοῖς, φίλος εἴ μακάρεσσι,
καὶ σευ ῥητῶς ἔκλυον εὐξαμένους·

27. EJUSDEM.

Homines quidem forte latebis illicitum quid quando-fecisti;
non latebis vero deos ne cogitans quidem.

28. EJUSDEM.

Iis-qui bene res-agunt (*felicibus*) tota vita brevis est;
male vero *agentibus* (*miseris*) una nox infinitum est

29. EJUSDEM.

Non Amor lædit mortalium genus, sed impotentibus
animis hominum est Amor obtentui.

30. INCERTI.

Celeres gratiæ dulciores; si vero moraris,
omnis gratia vana est, et ne dicatur quidem gratia.

31. LUCIANI.

Mortalia sunt quæ sunt mortalium, et omnia prætereunt
sin autem minus, at nos ea præterimus. [nos;

32. INCERTI.

Multa sunt poculum inter et summum labrum.

33. INCERTI.

Bona dicere semper de omnibus, pulchrum; turpia autem,
etiãsi his sint digni quæ dicimus. [fœdum,

34. PALLADÆ.

Si cura potest quid, sollicitudo et cura-sit tibi:
si vero cura est de te numini, tibi quid est-curæ?
neque sollicitus-eris sine numine, neque incuriosus:
sed ut tibi aliquid curæ-sit, hoc est-curæ numini.

35. LUCIANI.

Secundis in rebus amicus es mortalibus, amicus es im-
et tibi faciles præbent-aures oranti. [mortalibus,

27. EJUSDEM.

Turpe aliquid faciens homines fortasse latebis,
Sed fallunt nec quæ mente putata Deos.

28. EJUSDEM.

Quantum vita patet, brevis est felicibus: una
Nox miseris ingens temporis est spatium.

29. EJUSDEM.

Non Veneris puer est, lædit qui corda, sed illum
Præscribit vitiiis mens male sana suis.

30. EJUSDEM.

Quæ properat, grata est ea gratia: si qua moratur,
Languida, nec tanto nomine digna venit.

31. EJUSDEM.

Mortalia mortalia: prætereunt res,

ANTHOLOGIA II.

Aut homo res, vita prætereunte, fugit.

32. INCERTI.

Multa cadunt inter calicem supremaque labra.

33. INCERTI.

De cunctis res pulchra loqui bene semper: honestum
Probra nec, in meritum cum jaciuntur, habent.

34. PALLADÆ.

Si quid cura valet, curas curare memento:
Sin tu cura Dei, quid tua cura facit?
Absque Deo nulla est incuria, cura nec ulla;
Nempe quid ut cures, curat id ipse Deus.

35. LUCIANI.

Donec eris felix, homines tibi semper amicos,
Et precibus faciles experiere Deos;

ἥν πταίσης, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
ἐχθρά, Τύχης ῥιπαῖς συµμεταβαλλόμενα.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι Φύσις χαλεπώτερον εὔρεν
ἀνθρώπου καθάρην ψευδομένου φιλήγν·
οὐ γὰρ ἔθ' ὥς ἐχθρον προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
ὥς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλή μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχέϊα
αἰὲν ἐφελομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει.

38. ΤΙΜΩΝΟΣ.

Ὡρῃ ἐρᾶν, ὥρῃ δὲ γαμῖν, ὥρῃ δὲ πεπαῦσθαι.

39. ΑΔΗΛΟΝ.

Θησαυρὸς μέγας ἔστ' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένῳ.

40. ΑΔΗΛΟΝ.

Μή ποτε, τὸν παρεόντα παρείς φίλον, ἄλλον ἐρεῦνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

41. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος δ' τῆς ψυχῆς πλοῦτος μόνος ἔστιν ἀληθής·
τάλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιον ἔστι δίκαιον
κλῆΐζειν, ὅς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπαιγόμενος,
οὗτος ὅποια μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
μογθῆσει, ἐτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀβρήτων ἐπίων γλώσση σφραγὶς ἐπικεῖσθω·
χρείσων γὰρ μύθων ἢ κτεάνων φυλακή.

Si secus acciderit, jam nullus amicus, et hostes
Undique : Fortunæ motus et ista trahit.

36. EJUSDEM.

Rebus in humanis nihil est crudelius illo,
Qui sub persona fallit amicitia.
Nam quia securi nos non ut ab hoste tuemur,
Bis nocet, atque habitam vertit in arma fidem.

37. EJUSDEM.

Consilium melius quod tarde sumitur : illud
Quod properat post se pœnituisse trahit.

38. [ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.]

Tempore ama, nuptam duc tempore, tempore cessa.

39. INCERTI.

Nullus thesaurus præstantior, Heliodore,

si offenderis, nemo jam tibi amicus, sed simul cuncta
infesta, Fortunæ una-cum motu-alarum immutata.

36. EJUSDEM.

Nihil in hominibus Natura nocentius invenit
homine sinceram mentiente amicitiam :
non enim jam ut ab-inimico præcavemus, sed diligenter
ut amicum, in hoc plus lædimur.

37. EJUSDEM.

Tardigradum consilium multo melius; velox autem
usque trahens-secum pœnitentiam habet.

38. TIMONIS.

Hora est amandi, hora conjugio-fungendi, hora cessandi.

39. INCERTI.

Thesaurus ingens est bonus amicus, o Heliodore,
ei utique qui retinere hunc novit.

40. INCERTI.

Nunquam, præsentem dimittens amicum, alium quære,
improborum hominum verbis obsecutus.

41. LUCIANI.

Thesaurus animi thesaurus solus est germanus :
cetera vero habent plus tædii quam opum.
Opulentum autem hunc et divitem fas est
vocare, qui uti suis bonis valet.
Sed si quis in calculis contabescit, alium super alium
adstruere semper thesaurum properans,
hic tanquam apis multum-perforatis in alvearibus
elaborabit, aliis colligentibus mel.

42. EJUSDEM.

Arcanorum verborum linguæ sigillum sit-impositum :
melior enim sermonum quam divitiarum custodia

Quam, bene si serves, fidus amicus erit.

40. INCERTI.

Ut quæras alium veteris desertor amici,
Impetret hoc a te ne mala lingua, cave.

41. LUCIANI.

Divitias animi solas hoc nomine dignas
Esse puta : census ad bona tanta nihil.
Ille mihi demum locuples divesque vocetur,
Qui Superum novit commoditate frui.
At qui perpetuum numerando pallet in ære,
Atque alias aliis semper acervat opes,
Talis erit, quales per cerea castra laborant,
Sic ut non ipsæ melle fruantur, apes.

42. EJUSDEM.

His, quæ dicta nocent, linguam tibi pone sigillum,
Plus voces, minus est res retinere suas.

43. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐξ ὥραι μόχοις ἱκανώταται· αἱ δὲ μετ' αὐτάς
γράμμασι δεικνύμεναι ΖΗΘΙ λέγουσι βροτοῖς.

44. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἦν ὁ φίλος τι λάβῃ, « Δόμινε φράτερ » εὐθὺς ἔγραψεν·
ἦν δ' αὖ μή τι λάβῃ, τὸ « Φράτερ » εἶπε μόνον·
ὧν γὰρ καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα. Αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ ἐθέλω Δόμινε, οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι.

45. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄν μνήμην, ἄνθρωπε, λάβῃς, ὁ πατήρ σε τί ποιῶν
ἱσπεῖρεν, παύσῃ τῆς μεγαλοφροσύνης.
Ἄλλ' ὁ Πλάτων σοὶ τύφον ὀνειρώσων ἐνέφυσεν,
ἀθανάτον σε λέγων καὶ φυτὸν οὐράνιον.
Ἐκ πηλοῦ γέγονας· τί φρονεῖς μέγα; Τούτο μὲν οὕτως
εἶπ' ἄν τις, κοσμῶν πλάσματι σεμνοτέρῳ.
Εἰ δὲ λόγον ζητεῖς τὸν ἀληθινόν, εἰ ἀκολάστου
λαγνείας γέγονας καὶ μιαιφῶς βράνιδος.

46. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἡ μεγάλη παιδείους ἐν ἀνθρώποισι σιωπή·
μάρτυρα Πυθαγόραν τὸν σοφὸν αὐτὸν ἔχω,
ὃς, λαλέειν εἰδὼς, ἐτέρους ἐδίδασκε σιωπῇ,
φάρμακον ἡσυχίης ἔγκρατὸς εὐρόμενος.

47. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσιν· οὐ γὰρ εἴκειν
γαστέρι πενθεῖναι νεκρόν· Ὀμηρος ἔφη·
καὶ γὰρ μοῦ θάψασαν ὀλωλότα δῖοδεκα τέκνα
σῖτου μνησαμένην τὴν Νιόβην παράγει.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήποτε δουλεύσασα γυνὴ δέσποινα γένοιτο,
ἐστὶ παροιμιακόν. Τῷδε δ' ὅμοιον ἐρῶ·

43. INCERTI.

Sex horæ laboribus aptissimæ; quæ vero subsequuntur,
litteris monstratæ ΖΗΘΙ (VIVE) dicunt mortalibus.

44. PALLADÆ.

Si amicus quid accepit, « Domine frater » statim scribit :
si vero rursus nil accepit, « Frater » dicit modo :
venales enim et illæ voces. Sed ego certe
Nolo Domine : nam domi ne hilum quidem quod dem.

45. EJUSDEM.

Si in-memoriam, o homo, voces, pater te quid agens
severit, desines magnorum-spirituum.
Sed Plato tibi fastum somnians ingeneravit,
immortalem te prædicans et plantam cælestem.
E limo natus es : quid cogitas grandia? Hoc quidem ita
diceret quispiam, rem ornans fictione nobiliori.
Si vero sermonem quæris verum, ex incontinenti
salacitate natus-es et spurca guttula.

46. PALLADÆ.

Magna disciplina in hominibus est silentium :
testem Pythagoram sapientem ipsum habeo,
qui, sermonis haud-ignarus, ceteros docebat silentium,
remedium tranquillitatis efficax assecutus.

47. EJUSDEM.

Ede, bibe, tacens in luctibus; non enim decet
ventre lugere mortuos; Homerus edixit.
Etenim simul extinctos quum sepelivit duodecim liberos,
victis haud-immemorem Nioben inducit.

48. EJUSDEM.

Nunquam famula-quæ-fuerat mulier domina evadat,
est in-proverbio. Huic autem ego consimile dicam :

43. INCERTI.

Sex horas habeat (satis est) labor, ecce quod ultra est
Suggest in Græco gnomone, Vive tibi.

44. PALLADÆ.

Si quid forte darem, Dominus fraterque vocabar,
At si non aderant munera, frater eram.
Gratuitum nihil est, neque nomina : sed mihi donum
Jam non est; dici non volo me Dominum.

45. EJUSDEM.

Si meminisse velis, quid agens proseverit olim
Te pater, hæc fastum res tibi demet, homo.
Somnia te faciunt turgere Platonica, quæ te,
Ut cæleste genus, morte carere docent.
Factus es ex limo, quid spiras grandia? dixit
Hoc aliquis verbo rem meliore notans;

At, si rem dici pateris, vessana libido
Principium dederat, fœdaque gutta tibi.

46. EJUSDEM.

Humano generi doctrina est magna silere;
Corde probat Samius quod sapiente senex.
Fandi quippe potens auctor fuit ipse tacendi,
Et vitæ curas hac meditatus ope est.

47. EJUSDEM.

Es, bibe; quod triste est, nec respice. Funera luctu
Non bene prosequitur venter, Homerus ait :
Bisex orba simul natis, si credimus illi,
Tantalus appositos contigit ore cibos.

48. EJUSDEM.

Ne, quæ serva fuit, fiat matrona, caveto,
Hoc vetus est dictum : nunc ego dico novum.

μήτε δίκην δικάσειεν ἀνὴρ γεγωνὸς δικολέκτης,
 μηδ' ὅταν Ἰσοκράτους ῥητορικώτερος ᾖ.
 Πῶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν εἰθισμένος οὐδὲν ἐταίρας
 σεμνότερον, δικάσαι μὴ βυπαρῶς δύναται;

49. TOY ΑΥΤΟΥ.

Καὶ μύρμηκι χολὴν καὶ σέρφῳ φασὶν ἐνεῖναι·
 εἴτα χολὴν μὲν ἔχει ζῷα τὰ φαυλότατα,
 ἐκκείσθαι δ' ἐμὲ πᾶσι χολὴν μὴ ἔχοντα κελεύεις,
 ὡς μὴδὲ ψιλῶς ῥήμασιν ἀνταδικεῖν
 τοὺς ἔργοις ἀδικούντας; Ἀπορράξαντα δεήσει
 λοιπὸν ὀλοσχοίνῳ τὸ στόμα, μὴδὲ πνέειν.

50. TOY ΑΥΤΟΥ.

Τὴν Κίρκην οὐ ρημι, καθὼς εἶρκεν Ὅμηρος,
 ἀντ' ἀνδρῶν ποιεῖν ἢ σῶας ἢ λύκους
 τοὺς αὐτῇ προσόντας· ἐταίρα δ' οὐσα πανούργος,
 τοὺς δελεασθέντας πτωχοτάτους ἐποίει·
 τῶν δ' ἀνθρωπείων ἀποσυλήσασα λογισμῶν,
 εἴτ' ἀπὸ τῶν ἰδίων μὴδὲν ἔχοντας ἔτι
 ἔτρεφεν ἔνδον ἔχουσα δίκην ζῶων ἀλογίστων.
 Ἐμφρων δ' ὦν Ὀδυσσεύς, τὴν νεότητα φυγῶν,
 οὐχ Ἑρμοῦ, φύσεως δ' ἰδίας ἐμφύντα λογισμὸν
 εἴχε γοητείας φάρμακον ἀντίπαλον.

51. TOY ΑΥΤΟΥ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων·
 οἱ βασκαίνόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον·
 τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. Ἀλλὰ τις εἶην
 μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἔλασινός ἐγώ.
 Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκεν
 κινδύνους ἐπάγειν, ἐσχάτα δ' ὕβριν ἔχει.

52. TOY ΑΥΤΟΥ.

Εὖγε λέγων, τὸν Καίρῳ ἐφης θεόν, εὖγε, Μένανδρε,
 ὡς ἀνὴρ Μουσῶν καὶ Χαρίτων τρόφιμος·
 πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἀμεινον
 προσπεσὸν εὐκαίρως εὐρέ τι ταῦτόμαζον.

Qui causas dixit, causas ne judicet unquam,
 Eloquio quamvis sit prior Isocrate.
 Nam solitus causas venali dicere lingua,
 Non et judicium vendere non poterit.

50. EJUSDEM.

Qui fuerant homines, mihi non persuadet Homerus,
 Circæis factos artibus esse lupos,
 Setigerosve sues. Meretrix sed vafra dolosis
 Captos illecebris fecit egere viros.
 Queis simul humanæ rationis ademerat usum,
 Omnibus exutos, quæ tenuere, bonis,
 Intra septa domus, pecudum velut agmen, ale! at.
 Non Ithaci talis pectore sedit amor;
 Cui pro Mercurio sua mens prudentia sensa

nec judicium judicet vir qui-fuerat causidicus,
 ne si quidem Isocrate disertior sit.

Quomodo enim mercede-qui-servire consuevit meretrice
 honestius, judicare non sordide potest? [nihil]

49. EJUSDEM.

Et formicæ bilem et culici dicunt inesse:
 ita bilem quidem habent animalium vilissima quæque
 me vero expositum esse cunctis *injuriis* bilis expertem
 ut ne nudis quidem verbis rursus-lædam [jubes,
 eos-qui factis lædunt? Occludere me oportebit
 deinceps os junco-holoschaeno, et ne spirare quidem.

50. EJUSDEM.

Circen nego, sicuti dixit Homerus,
 ex viris fecisse aut sues aut lupos
 eos-qui ad se accedebant; meretrix autem quum-esset
 quos inescarat, egentissimos reddebat; [vafra,
 humanaque eos quum-orbasset ratione.
 deinde ex propriis nihil retinentes amplius
 nutribat, domi habens, more animalium irrationabilium.
 Prudens autem quum-esset Ulysses, juvenilia vitas,
 non Mercurii, sed propriæ naturæ insitam rationem
 habuit beneficio adversum remedium.

51. INCERTI.

Invidia quam-misericordia, juxta Pindarum, est melior:
 hi-quibus invidetur splendidam degunt vitam; [aliquis sim
 eorum autem quibus pessime-est nos-miseret. Sed utinam
 neque nimis felix, nec miserabilis ego. [natura
 Mediocritas enim optimum, quod summa quidem suapte
 pericula adducunt, infima vero contumeliam habent.

52. EJUSDEM.

Præclare loquens, Occasionem dixisti deam, præclare.
 ut vir Musarum et Gratiarum alumnus: [Menander,
 sæpe enim consilio valde cogitato melius quid
 incidens opportune invenit casus.

Tradidit in magicum fida veneficium.

51. EJUSDEM.

Invidear potius quam sim miserabilis, inquit
 Pindarus: excellunt quos petit invidia.
 Pessima perpassos miserescimus: ast ego felix
 Nec nimium, nimium nec miser esse velim.
 Optima res modus est. Summis affine periculum
 Infima contemptum ludibriumque ferunt.

52. EJUSDEM.

Esse deum tempus dixisti, docte Menander.
 Hoc puto dictarunt Musa Venusque tibi.
 Sæpe etenim reperit veniens in tempore casus
 Auxilium melius, quam dare cura potest.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τοὺς ἀνδροφόνους εὐδαίμονας ὄντας ὀρώμεν,
οὐ πάνυ θαυμάζω· τοῦ Διὸς ἔστι γέρας.
Τὸν γὰρ γεννήσαντα μεμισήκως καὶ ἔκτεινος
κτείνειν ἂν, εἰ δὲ Κρόνος θνητὸς ἐτύγχανεν ὢν·
ἀντὶ δὲ τοῦ κτείναι σὺν τοῖς Τιτῇσι κολάζει,
δέσμιον, ὡς ληστήν, εἰς τὸ βάραθρον ἐνείς.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ ποιεῖ θάνατον μόνον ἢ φθίσις· ἀλλὰ τὸν αὐτὸν
καὶ πολλὰ παχύτης πολλὰκις εἰργάσατο.
Τοῦδ' ὁ τυραννήσας Διονύσιος Ἡρακλείας
τῆς ἐν τῷ Πόντῳ μάρτυς, ὁ τὸν παθὼν.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄν πάνυ κομπάζης προστάγμασι μὴ ὑπακούειν
τῆς γαμετῆς, ληρεῖς· οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς εἶ,
οὐδ' ἀπὸ πέτρης, φησὶν· ὁ θ' οἱ πολλοὶ κατ' ἀνάγκην
πάσχομεν, ἢ πάντες, καὶ σὺ γυναικοκρατῇ.
Εἰ δ', « οὐ σανδαλίῳ » φῆς « τύπτομαι, οὐδ', ἀκολάστου
« οὐσῆς μοι γαμετῆς, χρή με μύσαντα φέρειν »,
δοιλεῦσιν σε λέγω μετριώτερον, εἰ γε πέπρασαι
σώφρονι δεσποίνῃ μηδὲ λίαν χαλεπῇ.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲν σωπροσύνης τεκμήριον ἔστι πρόδηλον·
τοῖς ἐμπαιζομένοις ἀνδράσι ταῦτα λέγω.
Οὕτε το δύσμορφον πάντως ἀνύποπτον ὑπάρχει,
οὔτ' ἀκολασταίνειν πᾶσα πέφυκε καλῇ.
Καὶ γὰρ τις διὰ τὴν ὥραν τοῖς πολλὰ διδοῦσιν
οὐχ ἔπεται· πολλὰς δ' ἔστι γυναῖκας ἰδεῖν
οὐχὶ καλὰς τὴν ὄψιν, ὅπυιομένας ἀγορέστως,
καὶ τοῖς χρησασμένοις πολλὰ χαριζομένας.
Οὐκ εἰ τις συνάγει τὰς ὀφρύας, οὐδὲ γελῶσα
φαίνεται, ὀφθῆναι τ' ἀνδράσιν ἐκτρέπεται,

53. EJUSDEM.

Si bene succedunt homicidis omnia, miror
Non ego : dispositu res venit ista Jovis.
Oderat ipse patrem, sed et occidisset eundem,
Si posset mortis jura subire Deus.
Hoc quia non potuit, nunc cum Titanibus illum
Sic quasi latronem detinet in barathro.

54. EJUSDEM.

Non tantum vitæ finem facit arida tabes :
Quin etiam nimium pingue necare potest.
Hoc docet exemplo dominus Dionysius urbis,
Herculis ad Pontum quæ sita nomen habet.

55. EJUSDEM.

Si nimium jactas te non uxoria ferre
Jussa, procul vero es; nam neque petra tibi,
Nec quercus genitrix, perfer quod ferre necesse est.

53. EJUSDEM.

Si homicidas felices vivere videmus,
non valde miror; Jovis est donum.
Genitorem enim exosus etiam ille
interfecisset, si Saturnus esset mortalis :
sed loco cædis cum Titanibus castigat,
vinctum, ut latronem, in barathrum demissum.

54. EJUSDEM.

Non facit mortem tantum phthisis; sed eandem
etiam multa obesitas sæpe comparavit.
Hujusce rei tyrannus Dionysius Heracleæ
quæ-est in Ponto testis, hoc-ipsam passus.

55. EJUSDEM.

Si omnino gloriaris jussis te non obsequi
conjugis, deliras; non enim a quercu es, [necessario
neque a petra, ait *proverbium* : et quod maxima-pars
patimur, aut omnes, et tu mulieris-potentiam-subis.
Si vero, « Non sandalio, inquis, verberor, neque, impudica
quum utar uxore, oportet me tacitum ferre »,
servire te dico moderatius, siquidem venditus-es
modestæ dominæ neque nimis gravi.

56. EJUSDEM.

Nullum castitatis signum est manifestum :
quibus illuditur maritis hæc edico.
Neque difformitas omnem citra-suspicionem subsistit,
neque impudica-est omnis suapte-natura mulier pulchra.
Etenim est quæ ob formam multa largientibus
non obsequitur; contra multas est mulieres videre
non pulchras aspectu, coeuntes insatiabiliter,
et rem-cum-ipsis-habentibus multa quæ-largiantur.
Nonne si quæ contrahit supercilia, neque ridens
apparet, adaspectumque virorum aversatur,

Sunt cuncti, quid ni tu quoque? sub domina.
At non sandalio, dicis, commulceor : at non
Uxoris patior mutus adulteria.
Servitium fers ergo minus grave, quando pudica
Et non difficilis te nimis emit hera.

56. EJUSDEM.

Credite decepti toties in amore mariti,
Credite, nulla nota est certa pudicitia.
Nec turpes facie semper sine crimine vivunt,
Nec semper formæ gloria crimen habet.
Multas adipicere est, quæ pulchri corporis usum
Tentatæ nullo munere prostituunt.
Sunt et deformes, quibus insatiata libido est,
Quæque audent pretium ponere adulterio.
Non si qua aspectus simulat vitare viriles,
Tetricaque attollit triste supercilium,

σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος; Ἀλλά τις εὖροι
μαγλάδα μὲν κρύβδην τὴν πάνυ σεμνοτάτην,
τὰς δ' ἱλαρὰς καὶ πᾶσι φιλανθρώπως προσιούσας
σώφρονας, εἰ σῶφρων ἐστὶ γυνή τις θλως.

- 16 Ἡλικία τοίνυν τάδε κρίνεται. Ἄλλ' Ἀφροδίτης
οἰστρων εἰρήνην οὐδὲ τὸ γῆρας ἔχει.
Ὅρκοις λοιπὸν αἰεὶ τι πεποιθήμεν' ἀλλὰ μεθ' ὄρκων
ζητεῖν ἐστὶ θεοῦς δώδεκα. Καὶν' ἐρέου.

57. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γαστέρα μισήσῃς θεὸς καὶ βρώματα γαστρός·
εἴνεκα γὰρ τούτων σωφροσύνα λύεται.

58. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαίαν ἀπειμι·
καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν δρῶν τὸ τέλος;

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀπερχόμενον βίότιο·
οὐδὲν γὰρ θανάτου δευτέρον ἐστὶ πάθος.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλουτεῖς· καὶ τί τὸ λοιπόν; ἀπερχόμενος μετὰ σάυτου
τὸν πλοῦτον σύρεις, εἰς σορὸν ἐλκόμενος;
Τὸν πλοῦτον συναγείς δαπανῶν χρόνον· οὐ δύνασαι δὲ
ζωῆς σωρεῦσαι μέτρα περισσότερα.

61. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεύγετε τοὺς πλουτοῦντας, ἀναιδέας, οἰκοτυράνους,
μισοῦντας πενίην μητέρα σωφροσύνας.

62. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ λόγον, οὐ νόμον οἶδε Τύχη, μερόπων δὲ τυραννεῖ,
τοῖς ἰδίοις ἀλόγως βέβηκας συμρομένη.
Μᾶλλον τοῖς ἀδίκοις βέπει, μισεῖ δὲ δικαίους,
ὡς ἐπιδεικνυμένη τὴν ἄλογον δύναμιν.

Certa pudicitiae dat pignora; saepe severi
Sub vultus specie maxima furta latent.
Rursum hilares aliae, quae comiter omnibus adsunt,
Sunt castae, siqua est femina casta tamen.

57. EJUSDEM.

Ah pereat venter, pereant et pabula ventris,
Nata sacram mentis solvere temperiem.

58. EJUSDEM.

Nudus in hanc veni tellurem, nudus abibo:
Quid satago nudum natus ad exitium?

60. EJUSDEM.

Expectare necem miserum plenumque doloris;
Hoc facit is, rapuit quem fera Parca, lucris:
Nec tu mortales igitur, quos vita reliquit,

castitatis mos hic est pignus? At quispiam invenerit
scortum quidem clam eam-quae prorsus severo-vultu-est,
hilaris autem et ad omnes amabiliter accedentes
castas, si casta est mulier aliqua omnino.
Etate ergo haec judicantur. Sed Veneris
a-stimulis pacem ne senium quidem habet. [ramentum
Juramentis denique semper fere fidimus; sed post ju-
quare est deos duodecim! Alia-et-nova /w quare.

57. EJUSDEM.

Ventrem odio-habeat deus et cibos ventris!
horum enim gratia modestia solvitur.

58. EJUSDEM.

Terram intravi nudus, nudusque sub terram abibo;
et quid frustra laboro, nudum videns finem?

59. EJUSDEM.

Expectatio mortis multos-dolores-afferens est agrimonia;
hoc autem lucratur mortalis dum-obit.
Ne igitur lugeas eum qui-exit-e vita:
nullus enim morte ulterior est dolor.

60. EJUSDEM.

Divitiis-abundas, et quid ultra? num proficiscens tecum
divitias volvis, quando in sandapilam traheris?
Divitias colligis impendens tempus; non potes autem
vitae cumulare mensuram ampliorem.

61. EJUSDEM.

Fugite divites, impudicos, domesticos-tyrannos,
exosos paupertatem matrem modestiae.

62. EJUSDEM.

Non rationem, non legem novit Fortuna, mortalium sed
propriis temere quae-vorticibus volvitur. [domina-est.
Magis ad-injustos inclinatur, odit vero justos,
tanquam declarans suam inconsultam potentiam.

Flere velis; nulli mors reditura venit.

60. EJUSDEM.

Dives es, agnosco: sed quo tibi? lumine cassus
An simul in tumultum pondera fulva trahes?
Cogis opes, vitae sed per dispendia, cujus
Tu tibi mensuras non potes aggerere.

61. EJUSDEM.

Ite procul dites, saevum genus, absque pudore
Queis odio pauper vita modique tenax.

62. EJUSDEM.

Consilii legisque carens, Fortuna superbe
Res agit, atque suo flumine cuncta rapit.
Et justos ideo premit, et sustentat iniquos,
Monstret ut imperii non rationis opus.

63. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηδέποτε ζήσας ὁ πένης βροτὸς οὐδ' ἀποθνήσκει·
καὶ ζῆν γὰρ δοκέων, ὡς νέκυς ἦν ὁ τάλας.
Οἱ δὲ τύχας μεγάλας καὶ χρήματα πολλὰ λαχόντες,
οὔτοι τὸν θάνατον πτωσὶν ἔχουσι βίου.

64. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἦ βὰ γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλικόν; οἱ δὲ περισσοὶ
πῇ ἔβαν ἐξαίφνης ἀγχιποροὶ κόλακες;
νῦν γὰρ ἑκάς πτόλιος φυγὰς ὤχεο· τοῖς πρότερον δὲ
οἰκτροῖς τὴν κατὰ σοῦ ψῆφον ἔδωκε Τύχη.
Πολλὴ σοι, κλυτοεργὲ Τύχη, χάρις, οὐνεχ' ὁμοίως
πάντας δαὶ παίζεις, κείσεται τερπόμεθα.

65. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ
πολλάκι ναυηγῶν πταίομεν οἰκτρότερα.
Τὴν δὲ Τύχην βίοτοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
ὡς ἐπὶ τοῦ πελάγους, ἀμφίβολοι πλέομεν,
οἱ μὲν ἐπ' εὐπλοίῃ, οἱ δ' ἐμπαλιν· ἀλλ' ἅμα πάντες
εἰς ἓνα τὸν κατὰ γῆς ὄρμον ἀπερχόμεθα.

66. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Εὐτέ τις ἐκ πένις πλούτου τύχοι ἡδὲ καὶ ἀρχῆς,
οὐκέτι γινώσκει, τίς πέλε τὸ πρότερον.
Τὴν ποτὲ γὰρ φιλήν ἀπαναίνεται· ἀφρονέων δὲ
τέρψιν ὀλισθηρῆς οὐ δεδάχηκε Τύχης.
Ἦς ποτε γὰρ πτωχὸς ταλαπείριος· οὐκ ἐθέλεις δὲ,
αἰτίζων ἀκόλους, νῦν ἐτέροις παρέχων.
Πάντα, φίλος, μερόπεςσι παρέρχεται· εἰ δ' ἀπιθῇσεις,
ἐμπαλιν αἰτίζων μάρτυρα σαυτὸν ἔχεις.

67. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Μνήμη καὶ Λήθη, μέγα χαίρετον· ἡ μὲν ἐπ' ἔργοις
Μνήμη τοῖς ἀγαθοῖς, ἡ δ', ἐπὶ λευγαλείοις.

63. EJUSDEM.

Nunquam vixit pauper mortalis, neque moritur;
etenim vivere quum-videretur, ut cadaver erat miser.
Qui vero fortunas magnas et divitias multas sortiti-sunt,
hi mortem ruinam habent vitæ.

64. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ubinam ergo est fremitus tantus? et innumeri
quo abierunt subito latus-tibi-tegantes adulatores?
Nunc enim procul ab-urbe profugus abiisti; illis vero qui
miseri-erant, contra te calculum dedit Fortuna. [prius
Multæ tibi, inclyta-operibus Fortuna, grates, quoniam æque
cunctos usque deludis, et adhuc eo lusu oblectamur.

65. PALLADÆ.

Navigatio periculosa est vita: jactati enim in illa
sæpe naufragis offendimus miserabilius.
Fortunam autem vitæ gubernatricem habentes,
ut in pelago, incerti navigamus, [simul omnes
hi quidem in faustum-cursum, illi autem contra: sed
in unum subterraneum portum proficiscimur.

66. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Quando-semel quis e paupertate divitias nactus-est, vel
non amplius novit quis fuerit prius. [etiam magistratum,
Pristinam enim amicitiam renunciat; sed desipiens
ludum lubricæ non didicit Fortunæ.
Eras enim olim mendicus ærumnosus: non vis autem,
qui-emendicasti escam, nunc escam ceteris præbere.
Omnia, amice, mortalibus prætereunt: si non credes,
rursus mendicans testem te-ipsam habeas!

67. MACEDONII CONSULIS.

Memoria et Oblivio, magnum salvete: illa quidem in rebus,
Memoria, bonis, hæc vero, in malis.

63. EJUSDEM.

Non moritur vir egens, nullo qui tempore vixit,
Cumque fuit visus vivere, funus erat.
At qui divitiis et amica sorte fruuntur,
Talibus in mortem vita peracta cadit.

64. AGATHIÆ ORATORIS.

in Præsidem qui exciderat.

Nunc ubi dic tua tanta superbia, quove repente
Fugit adulari tam bene docta cohors?
Easul abes: miseros quos vis tua fecerat, illis
Jus fortuna tui judiciumque dedit.
Gratia magna potens tibi sit, Fortuna, quod omnes
Ludis, et ex te nos quod juvet esse facis.

65. PALLADÆ.

Navigium vita est quæ tempestatibus actos
Naufragio cogit non leviora pati.

Fortuna clavum moderante volubilis ævi,
Erramus, veluti per vada vasta maris.
Aura favens aliis, aliis contraria: portus
Unus erit cunctis denique subter humum.

66. AGATHIÆ ORATORIS.

Cum qui pauper erat, nummos prius, inde secures,
Nactus habet, non vult nosse quod ante fuit.
Spernit amicitias veteres, nescitque superbus,
Quam Fortuna levis ludere semper amet.
Tu quondam mendicus eras, qui frusta solebas
Poscere, nunc aliis abnuis ecce dare.
Res hominum fluxæ: si non vis credere, rursus
Mendicans testis sis precor ipse tibi.

67. MACEDONII CONSULIS.

Mens oblita juvat, juvat et memor, hæc quia servat
Dulce quod est, contra triste quod illa fugat.

68. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Καλὸν μὲν στυγόμενον ἔχειν νόον· εἰ δ' ἄρ' ἀνάγκη,
ἀρσενικὴ φιλότις μὴ ποτέ σε κλονέοι.
Θηλυτέρας φιλεῖν ὀλίγον κακὸν, οὐνεκα κείναις
κυπριδίου δάρους πότνα δέδωκε φύσις.
Δέρκεο τῶν ἀλόγων ζώων γένος· ἥ γὰρ ἐκείνων
οὐδὲν ἀτιμάζει θέσμια συζυγίης·
ἀρσενὶ γὰρ θήλεια συνάπτεται· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
ἄνδρες ἐς ἀλλήλων· ξείνων ἀγοῦσι γάμον.

69. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετήρα,
τὸν παύοντα νόσους καὶ πενίης ὁδύνας;
Μοῦνον ἀπαῖς θνητοῖς παραγίνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
εἶδεν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον·
αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
ἐρχόμενοι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

70. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι Τύχης παίζουσιν ἑταῖραι
Ἑλπίδες ἀμβολάδην πάντα χαριζόμεναι,
παίζομαι, εἰ βροτός εἰμι. Βροτὸς δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς·
θνητὸς ἔώ· ὀλιγαῖς δ' ἐλπίσι παίζόμενος,
αὐτὸς ἐκοντὶ γέγηθα πλανούμενος, οὐδὲ γενοίμην
ἐς κρίσιν ἡμετέρην πικρὸς Ἀριστοτέλης.
Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω
παρρησίην, ὅτι δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πανδῶρης δρόων γελῶω πῖθον, οὐδὲ γυναῖκα
μέμφομαι, ἀλλ' αὐτῶν τὰ πτερὰ τῶν Ἀγαθῶν.
Ὡς γὰρ ἐπ' Οὐλύμποιο μετὰ χθονὸς ἤθεα πάσης
πτωτῶνται, πίπτειν καὶ κατὰ γῆν ὄφελον.
Ἡ δὲ γυνὴ μετὰ πῦμα κατωχρήσασα παρείδῃ
ὥλεσεν ἀγλαίην ὅν ἔφερεν χαρίτων.

68. AGATHIÆ.

Mente quidem laus est in coelibе : si tamen ulla
Vis urget, ne te masculus urat amor.
Femellas adamare malum leve : nam secus illud
Natura nobis conciliante placet.
Muta vide, si vis, animantia; nulla ferarum
Egreditur fœdus connubiale venus.
Femineum sociale viro genus : heu miser ardor!
Qui docuit spreта nubere lege viros.

69. EJUSDEM.

Cur tantus mortem refugit metus, otia dantem,
Quæ mala morborum pauperiemque fugat?
Advenit una semel mortalibus illa, nec est qui
Senserit hac iterum tela profecta manu.
Morborum multæ facies, multique recursus :
Nunc huic nunc illi terque quaterque nocent.

68. AGATHIÆ.

Pulchrum quidem abhorrentem-a-nuptiis animum habere;
masculus amor nunquam te exagitet. [at si est necessitas,
Feminas amare parva labe-mali, quod illis
venereos amplexus domina dedit natura.
Aspice irrationabilium ferarum genus; profecto enim earum
non-una dehonestat leges coitus :
mari namque femina copulatur : at miseri
viri in se-mutuo novas inducunt nuptias.

69. EJUSDEM.

Mortem quid timetis, tranquillitatis genitricem,
finem-quæ ponit morbis et paupertatis doloribus?
Solum semel mortalibus advenit, nec unquam illam
vidit quis mortalium iterum accedentem;
at morbi multi et varii sunt nunc hos nunc illos
invadentes mortalium, et formas-multas inducentes.

70. MACEDONII CONSULIS.

Si vitam inter homines Fortunæ oblectant sociæ
Spes longa-cum-mora omnia largientes,
illudor, si homo sum. Hominem me bene novi et ipsam
mortalem esse : longisque spebus delusus,
ipse lubens delector errore, neque fiam
in judicium nostri rigidus Aristoteles.
Hanc enim Anacreontis in pectore conditam servo
admonitionem : non oportere nos curam detinere.

71. EJUSDEM.

Pandoræ videns rideo dolium, nec-tamen mulierem
culpo, sed ipsorum alas Bonorum. [quorumque
Ut enim ad Olympum post commorationem in terræ loco
evolant, illa etiam cadere in terram debebant.
Mulier autem post remotum expalluit operculum genis et
perdidit nitorem earum-quas gerebat venerum.

70. MACEDONII CONSULIS.

Fortunæ spes blanda comes mortalia ludit
Pectora, quæ vel nil vel dare tarda solet.
Mortalem scio me : ludi me sentio : vita
Est brevis, in longum spem tamen ire sino.
Decipior sed sponte mea : procul absit ut in me
Ipse ego sim censor qualis Aristoteles.
Parebo potius tibi, Teia Musa, monenti :
Mæstitiæ nemo debet adesse suæ.

71. EJUSDEM.

Rideo sæpe cadum quem fert Pandora, nec ipsam
Arguo, sed pennas, quæ bona fulta volant.
Sicut enim cælo sublimia dona feruntur,
Sic utinam saltem pars cecidisset humi.
Pallescens etiam puto tunc cum tegmen apertum est,
Corruptit rerum quas tulit omne decus.

Ἄμφοτέρων δ' ἡμαρτεν ὁ νῦν βίος, ὅτι καὶ αὐτὴν
γηράσκουσιν ἔχει, καὶ πῖθος οὐδὲν ἔχει.

72. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὁδύνας.

73. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς
καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει.

74. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤ.

Μήτε βαθυκτηάνοιο τύχης κουφίζω ροίζω,
μήτε σέο γνάμψῃ φροντίς ἐλευθερίην.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθείας βίος πελεμίζεται αὔραις,
τῇ καὶ τῇ θαμνίνῳ ἀντιμεθελχόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ σταθερόν τι καὶ ἄτροπον, ἥς ἐπὶ μούνης
κύματα θαρσαλέως ποντοπόρῃ βιότου.

75. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἡέρα λεπταλέον μυκτηρὸθεν ἀμπνεύοντες
ζῶμεν, ἡελίου λαμπάδα δερκόμενοι,
πάντες ὅσοι ζῶμεν κατὰ τὸν βίον· ὄργανα δ' ἐσμὲν,
αὔραις ζωογόνοις πνεύματα δεγνύμενοι.
Εἰ δέ τις οὖν ὀλίγην παλάμῃ σφίγγειεν αὐτμὴν,
ψυχὴν συλήσας, εἰς αἶδην κατάγει.
Οὕτως οὐδὲν ἔόντες, ἀγνορίῃ τρεφόμεσθα,
πνοιῆς ἐξ ὀλίγης ἡέρα βοσκόμενοι.

76. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤ.

Οὐ τὸ ζῆν χάριεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥῖψαι
φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφοος.
Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρχιον· ἡ δὲ περισσὴ
θυμὸν δαί καταδαί χυρσομανῆς μελέτῃ.
Ἐνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρεῖονα πολλάκι δῆεις

At quæ nunc agitur bis peior vita, quod ipsa
Est anus, et plane nil cadus intus habet.

72. PALLADÆ.

Vita nihil nisi res est ludicra : ludere discere
Depositis curis, aut mala multa pati.

73. EJUSDEM.

Si quem fors agat atque ferat, ferat atque feratur.
Ni ferat, et feret hunc fors magis et feriet.

74. PAULI SILENTIARII.

Nec ridens fortuna suo te subleuet æstu,
Nec libertatem sequior aura domet.
Cogitor adversis hæc vita obnoxia ventis
Nunc huc, nunc illuc, tracta, retracta sequi.
Virtus sola manet, non mobilis : hæc tibi præstat
Securum vitæ per mare navigium.

Et utroque præsens excidit vita, quod et ipsam
senescentem habet, et dolium nihil in-se-habet.

72. PALLADÆ.

Scena est tota vita, et ludus : aut discere ludere,
gravitate omissa, aut fer dolores.

73. EJUSDEM.

Si ferens (*fortuna*) te fert, fer et sine-te-ferri; si autem
et tete afflictas, etiam sic ferens te fert. [irasceris

74. PAULI SILENTIARII.

Neque ditissimæ fortunæ superbias strepitu,
neque tuam inflectat cura libertatem.
Tota enim inconstantibus vita concutitur auris,
huc et illuc frequenter diversas-in-partes-tracta.
Virtus autem solidum quid et inconcussum qua super
fluctus intrepide naviges vitæ. [sola

75. PALLADÆ.

Aerem leviculum naribus respirantes
vivimus, solis lampadem intuentes,
omnes quotquot vivimus in hac vita; organa autem su-
auris vitalibus spiritus accipientes. [mus,
Jam si vero quis tenuem palma strinxerit flatum,
animam prædatus, in Orcum deducit.
Sic dum nihil sumus, superbia pascimur,
spiritu ex tenui aura vescentes.

76. PAULI SILENTIARII.

Non vivere gratam habet natura-conditionem, sed projicere
sollicitudines e pectoribus cana-reddentes-tempora.
Divitias habere volo sufficientes; nimia autem
animum usque exedit auri-amore-insaniens cura.
Inde in hominibus meliorem sæpe invenies

75. PALLADÆ.

Vivinus exiguam ducentes naribus auram,
Claraque tantisper cernimus astra poli.
Instrumenta sumus, vegetat quos aeris almi
Spiritus : hoc hominum voce vocatur homo.
Huic animam rapiet, dabit huic invisere manes,
Si tenuem flatum comprimat una manus.
Nil sumus : interea nobis libet esse superbis,
Quos modicus gracili limite ventus alit.

76. PAULI SILENTIARII.

Vivere non dulce est, animo sed pellere curas,
Quæ pingunt celeri tempora canitie.
Divitias cupiam quantum satis : id quod abundat,
Est animum auratis sollicitudinibus.
Hinc et sæpe mori melius, quam vivere, et au

καὶ πενίην πλούτου, καὶ βιότου θάνατον.
Ταῦτα σὺ γινώσκων κραδίης ἴθυσε κελεύθους,
εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν σοφίην.

77. PALLADÆ.

Τίπτε μάτην, ἄνθρωπε, πονεῖς καὶ πάντα τράσσεις,
κλήρῳ δουλεύων τῷ κατὰ τὴν γένεσιν;
Τούτῳ σαυτὸν ἄφες, τῷ δαίμονι μὴ φιλονείκει·
σὴν δὲ τύχην στέργων, ἥσυχίην ἀγάπα·
μᾶλλον ἐπ' εὐφροσύνην δὲ βιάζεο, καὶ παρὰ μοίρην,
εἰ δυνατόν, ψυχὴν τερπομένην μετάγειν.

78. TOY ΑΥΤΟΥ.

Ῥίπτε γόους, μὴ κάμνε, πόσον χρόνον ἐνθάδε μίμ-
ως πρὸς ἐκείνον δλον τὸν μετὰ ταῦτα βίον. [νων,
Πρὶν τοίνυν σκώληκα βαλεῖν τύμβους τε ριπῆναι,
μὴ δαμάσῃς ψυχὴν ζῶν ἐτι κρινομένην.

79. TOY ΑΥΤΟΥ.

Νυκτὸς ἀπερχομένης γεννώμεθα ἡμᾶρ ἐπ' ἡμᾶρ,
τοῦ προτέρου βιώτου μηδὲν ἔχοντες ἐτι,
ἀλλοτριωθέντες τῆς ἐχθροῦ διαγωγῆς,
τοῦ λοιποῦ δὲ βίου σήμερον ἀρχόμενοι.
Μὴ τοίνυν λέγε σαυτὸν ἐτῶν, πρεσβῦτα, περισσῶν·
τῶν γὰρ ἀπελθόντων σήμερον οὐ μετέχεις.

80. TOY ΑΥΤΟΥ.

Παίγνιον ἔστι Τύχης μερόπων βίος, οἰκτρὸς, ἀλήτης·
πλούτου καὶ πενίης μεσοῦδι βεμβόμενος.
Καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα πάλιν σφαιρηδὸν ἀείρει,
τοὺς δ' ἀπὸ τῶν νεφελῶν εἰς αἰδὴν κατὰγει.

81. TOY ΑΥΤΟΥ.

ὦ τῆς βραχείας ἡδονῆς τῆς τοῦ βίου!
τὴν ὀξύτητα τοῦ χρόνου πενθήσατε.
Ἡμεῖς καθεζόμεσθα καὶ κοιμώμεθα,

Paupertas magnas sæpe lacessit opes.
Hæc bene cum noris, maneat sapientia sola
Spes tibi, in hanc certum dirige mentis iter.

77. PALLADÆ.

Quid tantum satagis, cum sorti subditus illi
Vivas, natalis quam dedit hora tibi?
Huic rogo te permitte : cave contendere fato :
Hoc quod es, esse velis, sit tibi cara quies.
Aut vis si qua valet vim fati vincere, plusquam
Fata volunt, animo gaudia quære tuo.

78. EJUSDEM.

Ne temet crucia, luctum fuge; tempore parvo
Vivimus, ad mundi secula quæ superant.
Dum nondum tumulo datus es neque vermibus, hanc, quæ
Pendet adhuc, animam præcipitare cave.

et paupertatem divitiis, et vitâ mortem.
Hæc tu sciens, animi rectas-vade vias,
ad unam respiciens spem, sapientiam.

77. PALLADÆ.

Quid tandem frustra, o homo, laboras et omnia move-
sorti serviens natalitiæ? [turbida
Huic te-ipsam permitte, fato ne oblectare;
tua autem fortuna contentus, tranquillitatem ama :
potius vero ad lætitiâ vi-enitere, etiam præter fatum,
si fieri-potest, animum gaudentem traducere.

78. EJUSDEM.

Abjice gemitus, ne labora, quantum tempus hic ma-
si conferatur cum illa tota quæ sequitur vita! [ens,
Prius igitur quam vermem emittas et in tumulos projicias,
ne crucia animam vivens adhuc in-discrimen-adductam.

79. EJUSDEM.

Nocte abeunte gignimur singulis diebus,
prioris vitæ nihil jam retinentes,
abalienati hesterno instituto,
reliquam vero vitam hodie inchoantes.
Ne igitur dic te esse annorum, o senex, plurimorum,
præteritorum enim annorum hodie nihil tenes.

80. EJUSDEM.

Ludicrum est Fortunæ hominum vita, miserabilis, errans,
divitias inter et paupertatem media titubans.
Et hos quidem deprimens, rursus pilæ-modo extollit,
illos vero e nubibus in Orcum deturbat.

81. EJUSDEM.

Heu brevem voluptatem vitæ!
velocitatem temporis desite.
Nos sedemus et dormimus,

79. EJUSDEM.

Nox quoties abiit, toties nos credite nasci,
Et super elapsi temporis esse nihil.
Hic qui nunc agitur vitæ venientis origo est,
Hesternus nobis res aliena dies.
Nemo senex annos multos se dicat habere :
Namque hominum nullus jam quod abiit habet.

80. EJUSDEM.

Vita quid est hominum? Fortunæ ludicrum orbis
Inter divitias pauperiemque vagans.
Quos dejecit humi fert in sublime rotatos,
Ad Styga fert qui jam nubila summa tenent.

81. EJUSDEM.

O quam voluptas hujus est vitæ brevis!
Lugete rapidam temporis fluxi fugam :
Nos dum sedentes aut cubantes occupant

μοχθοῦντες ἢ τρυφῶντες· ὁ δὲ χρόνος τρέχει,
τρέχει καθ' ἡμῶν τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
φέρων ἐκάστου τῷ βίῳ καταστροφὴν.

82. ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ.

Ἄρα μὴ θανόντες τῷ δοκεῖν ζῶμεν μόνον,
Ἕλληνες ἄνδρες, συμφορᾷ πεπτωκότες
δνειρον εἰκάζοντές εἶναι τὸν βίον;
ἢ ζῶμεν ἡμεῖς, τοῦ βίου τεθηκότες;

83. ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ.

Καὶ τὸ ζῆρον εἶναι πλουτεῦντι περίστασις, ὄχλος, ἀνάγκη...
* ζῶνῃ ποικίλῃ καὶ κολάκων ἀνάγκῃ.

84. ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ.

Δακρυχέων γενόμεν, καὶ δακρύσας ἀποθνήσκω·
δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον εὖρον ὄλον.
Ὡ γένος ἀνθρώπων πολυδάκρυτον, ἀσθενές, οἰκτρὸν,
φαίνόμενον κατὰ γῆς, καὶ διαλυόμενον.

85. ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ.

Πάντες τῷ θανάτῳ τηρούμεθα, καὶ τρεφόμεσθα
ὡς ἀγέλη χοίρων σφαζομένων ἀλόγως.

86. ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ.

Οὐ δαφιλῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως καὶ γὰρ τρέφω
παῖδας, γυναῖκα, δοῦλον, ὄρνιθας, κύνα·
κολᾷ γὰρ οὐδαίς τοὺς ἐμοὺς πατεῖ δόμους.

87. ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ.

Ἄν μὴ γελῶμεν τὸν βίον τὸν δραπέτην,
Τύχην τε πόρνης βεύμασιν κινομένην,
ὁδὸν ἑαυτοῖς προξενούμεν πάντοτε,
ἀναξίου δρῶντες εὐτυχιστέροις.

88. ΤΟΙ ΑΥΤΟΙ.

Σῶμα, πάθος ψυχῆς, ἄδης, μοῖρ', ἄχθος, ἀνάγκη,
καὶ δεσμὸς κρατερὸς, καὶ κολασίς βασάνων.

Luxus laboris, tempus interea ruit,
Ruit pereanni gentis humanæ malo,
Dum quemque vitæ raptat usque ad exitum.

82. EJUSDEM.

At nonne tantis obruti Græci malis
Opinione vivimus solummodo;
Vitam putantes id quod est re somnium.
Quando ipsa vita mortua est viventibus?

84. EJUSDEM.

Nascebar lacrymans: lacrymo moriturus, et in te,
Heu! nihil inveni, vita, nisi lacrymas.
Infirmum est hominum genus et miserabile, raptum
Quod subter terram solvitur in cineres.

laborantes aut luxuriantes; at tempus currit,
incurrit nobis miseris mortalibus,
afferens cujusque vitæ exitum.

82. EJUSDEM.

Nonne mortui specie vivimus tantum,
Græci viri, in-infortunium delapsi
somnum imaginantes esse vitam?
aut vivimus nos, vita emortua?

83. EJUSDEM.

Etiam sapere est diviti molestia, negotium, vis....
Zona varia et adulatorum grex.

84. EJUSDEM.

Lacrimans natus-sum, et lacrimatus morior;
lacrimisque in multis vitam inveni totam.
O genus hominum valde-lacrimosum, infirmum, miserabile,
vix-apparens in terra, et statim dissolutum.

85. EJUSDEM.

Cuncti morti servamur et saginamur,
ut grex porcorum qui trucidantur ut-fors-fert.

86. EJUSDEM.

Non sumptuose quidem, sed tamen ego quoque putrio
pueros, uxorem, servum, aves, canem;
adulator enim nullus meas terit domos.

87. EJUSDEM.

Si non ridemus vitam fugitivam,
Fortunamque scorti reciprocis-fluctibus quæ-agitur,
dolorem ipsis-nobis conflamus semper
indignos quum-videmus feliciores.

88. EJUSDEM.

Corpus est passio animi, orcus, fatum, pondus, necessi-
et vinculum validum et cruciatus quæstionum: [tas,

84. EJUSDEM.

Nil nisi ventus homo est, hostis sibi maximus ipse,
Et toto vitæ scit nihil in spatio.

85. EJUSDEM.

Morti nos alimur, morti nos vita reservat,
Ut sine lege rapit quas laniena sues.

87. EJUSDEM.

Ni rideamus alitis vitæ fugam,
Scortique semper more fortunam levem,
Semper dolore nosmet excruciamur,
Dignos minus florere cernentes magis.

88. EJUSDEM.

Est animo corpus tormentum, vincula, fatum,
Seva lues, Ditis regia, carcer, onus.

Ἄλλ' ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ σώματος, ὡς ἀπὸ δεσμῶν
τοῦ θανάτου, φεύγει πρὸς θεὸν ἀθάνατον.

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ θεὸς ἡ Φήμη, κεχολωμένη ἐστὶ καὶ αὐτὴ
Ἑλλησι, σφαλεροῖς ἐξαπατῶσα λόγοις.
Φήμη δ', ἂν τι πάθῃς, ἀναφαίνεται εὐθὺς ἀληθὴς·
πολλάκι καὶ Φήμην ἐφθασεν ἡ ταχυτής.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ὦ τῆς μεγίστης τοῦ φθόνου πονηρίας!
τὸν εὐτυχῇ μισεῖ τις, ὃν θεὸς φιλεῖ.
Οὕτως ἀνόητοι τῷ φθόνῳ πλανώμεθα,
οὕτως ἐτοίμως μοῖρᾳ δουλεύομεν.
Ἑλληνές ἐσμεν ἄνδρες ἐσποδιόμενοι,
νεκρῶν ἔχοντες ἐλπίδας τεθαμμένας·
ἀνεστράφη γὰρ πάντα νῦν τὰ πράγματα.

91. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅταν στύγῃ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ,
οὗτος μεγίστην μοῖραν κατεισάγει·
φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ κορύσσεται,
γολὸν μέγιστον ἐκ φθόνου δεδεγμένος,
δεῖ γὰρ φιλεῖν ἐκείνον, ὃν θεὸς φιλεῖ.

92. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς ἄρχοντα.

Ἐπεὶ δικάζεις καὶ σοφιστεύεις λόγοις,
κἀγὼ φέρω σοι τῆς ἐμῆς ἀηδόνος
ἐπίγραμμα σεμνὸν, ἄξιον παρρησίας·
οὐ γὰρ σὲ μέλπων τῆς Δίκης ὕπνου ἔχει.

93. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βέλτερόν ἐστι τύχης καὶ θλιβομένης ἀνέχεσθαι,
ἢ τῶν πλουτούντων τῆς ὑπερφηφάνειας.

94. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶναι νομίζω φιλόσοφον καὶ τὸν θεόν,

sed quum exiit e corpore, ut e vinculis
mortis, fugit ad deum immortalem.

89. EJUDEM.

Si numen est Fama, irata-est et ipsa
in-Græcos, falsis decipiens sermonibus.
Fama vero, si quid tibi accidit, apparet statim vera;
Sæpe vel Famam antevertit velocitas.

90. EJUDEM.

Proh! maximam invidiæ malitiam!
odit aliquis felicem, quem deus amat.
Ita amentes ab-invidia decipimur,
ita propensius stultitiæ inservimus.
Græci sumus viri incinerati,
in-mortuis ponentes spes sepultas:
inverse-sunt enim nunc omnes res.

91. EJUDEM.

Quum odit quis virum, quem deus amat,
hic maximam incurrit stultitiæ notam:
manifeste enim ipsi deo oblectatur,
bilem maximam ab invidia nactus:
oportet enim amare illum, quem deus amat.

92. EJUDEM.

Ad magistratum.

Quum jus dicas et operam-naves eloquentiæ,
ego quoque fero tibi meæ lusciniæ
epigramma grave, dignum libero-ore:
nam qui te canit Justitiæ laudes fundit.

93. EJUDEM.

Melius est etiam angustam fortunam sustinere,
quam divitum superbiam.

94. EJUDEM.

Esse autumo philosophum etiam deum,

At simul egreditur de corpore, vincula mortis
Rumpit, et it vacuum morte videre Deum.

89. EJUDEM.

Si vere, si Fama dea est, cupit hæc quoque Græcis
Non bene, quos falsis ludit imaginibus.
Tristia si portat, nulla est mora, vera probatur,
Si non et famam tristia præveniunt.

90. EJUDEM.

O summa mentis invidiæ perversitas!
Odit beatos invidus caros Deo.
Ita cæca nos invidia vecordes rapit:
Ita mancipianus sponte nos amentitiæ.
In pulverem redacta gens Græci sumus

Quos mortuorum spes sepulchrales foveat:
Versa atque conturbata sunt adeo omnia.

91. EJUDEM.

Persequitur odio quisquis adamatum Deo,
Damnatus ille maxime est insanæ,
Deum laccessens Marte manifestario,
Iram reportans præmium invidentiæ.
Et nos decet diligere dilectos Deo.

93. EJUDEM.

Fortunam multo satius tolerare prementem,
Quam fastus hominum, quos comitantur opes.

94. EJUDEM.

Inter philosophos et Deus me iudice est,

βλασφηημίαις τὸν εὐθὺς οὐ θυμούμενον,
χρόνῳ δ' ἐπαυξάνοντα τὰς τιμωρίας
τὰς τῶν πονηρῶν καὶ ταλαιπώρων βροτῶν.

95. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα,
χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

96. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅταν λογισμοῖς καταμάθῃ τὰ πράγματα,
καὶ τὰς ἀκαιίρους μεταβολὰς τὰς τοῦ βίου,
καὶ ρεῦμα ἄπιστον τῆς ἀνωμαλίου Τύχης,
πῶς τοὺς πένητας πλουσίους ἐργάζεται,
καὶ τοὺς ἔχοντας χρημάτων ἀποστερεῖ,
τότε κατ' ἑμαυτὸν τῇ πλάνῃ σκοτούμενος
μισῶ τὰ πάντα, τῆς ἀδελφίας χάριν.
Ποῖον τρόπον γὰρ περιγένοιμαι τῆς Τύχης,
τῆς ἐξ ἀδελφου φερομένης ἐν τῷ βίῳ,
πόρνης γυναικὸς τοὺς τρόπους κεκτημένης;

97. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἵτραν ἐτῶν ζήσας μετὰ γραμματικῆς βραχυμόχθου,
βουλευτῆς νεκύων τέμπομαι εἰς αἰδίδην.

98. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
τὸν λόγον ἐγκρύπτων, ὡς πάθος αἰσχροτάτον.

99. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκι, Σέξστ', ἔστησα τετὴν φιλότητα καὶ ὕβριν·
καὶ πολλὴ κουφοτέρην τὴν φιλότητα μαθὼν,
λοιδορήν δὲ ῥέπουσαν, ἐχωρίσθην φιλότητος,
μηκέτι βασταῶζων ὕβριν ἀτιμοτάτην.

100. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ἀνθρώποις ὀλίγος μὲν ὁ πᾶς χρόνος, ὃν ποτε δειλοὶ

Quem non ad iram contumeliæ movent,
Sed ad scelestos sic venit lento pede,
Ut tarditatem poena compenset gravis.

95. EJUSDEM.

Detestor illum cuius ingenium duplex,
Verbis benignum, callidis factis nocens.

96. EJUSDEM.

Cum mente volvo vigilæ res mortalium,
Illasque vitæ non opiatas vices,
Semperque fluxæ sortis inconstantiam,
Qui pauperes fuere quæ dices facit,
Rursumque dites rebus evoluit suis,
Errore tanto mens tenebrescit mihi,
Oditque cuncta, quod nihil certi videt.
Vitare qui sit namque fortunam mihi,
Vitæ lateascens quæ tot insidias facit,

blasphemiis qui illico non irascatur,
cum-tempore autem augeat vindictas
malorum et miserorum mortalium.

95. EJUSDEM.

Odi hominem qui duplex est-natura-sua,
bonum in-sermonibus, infestum vero moribus.

96. EJUSDEM.

Quando ratiocinationibus perscrutor res,
et intempestivas mutationes vitæ,
et fluxum infidum inæqualis Fortunæ,
ut pauperes illa divites præstat,
et habentes divitiis spoliât,
tunc apud me-ipsam eo errore in-tenebras-conjectus
odi omnia, obscuritatis gratia.
Quo pacto enim superem Fortunam,
ex occulto quæ-repit in vita,
meretricis mulieris mores habentem?

97. EJUSDEM.

Libram annorum postquam-vixi cum-grammatica multi-
senator mortuorum mitto in Orcum. [laboris,

98. EJUSDEM.

Quisque vir indoctus prudentissimus est quum-silet,
sermonem abscondens, tanquam morbum turpissimum.

99. EJUSDEM.

Sæpenumero, Sexte, in-trutina-suspendi tuam amicitiam
et multo leviozem amicitiam ubi-inveni, [et insolentiam;
contumeliam vero præponderantem, secessi ab-amicitia,
non-amplius ferens insolentiam fœdissimam.

100. ANTIPHANIS.

Hominibus parva quidem tota ætas, quam utique miseri

Et æmulatur improbæ mores lupæ?

95. EJUSDEM.

Pulvere grammatico vitæ cum tota peracta
Libra sit, ad Ditis regna senator eo.

98. EJUSDEM.

Vir rudis est una prudens ratione, tacendo;
Comprimat ut morbum dum sua verba gravem.

99. EJUSDEM.

A te facta mihi quæ sunt bene, quæque superbe,
Libravi: pendent sed bene facta minus;
Devergunt quæ dura tuli. Nunc ergo valeto:
Non amo, quæ tanti constet, amicitiam.

100. ANTIPHANIS.

Exigua est nobis, miseri qua vivimus, ætas:

ζῶμεν, κῆν πολὺν γῆρας ἅπασι μένη·
τῆς δ' ἀκμῆς καὶ μάλλον. Ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν,
πάντα χύδην ἔστω, ψαλμὸς, ἔρως, προποσείεις.
δ Χειμῶν τοῦντεῦθεν γῆρως βαρύν· οὐδὲ δέκα μῶν
στύσεις· τοιαύτη σ' ἐκδέχεται ὀρχιπέδη.

101. BIANOPOS.

Ἦνίδε καὶ χέρσου τὸ γεωτόμον δπλον ἐρέσσει
καὶ τὸν ὑπουθατίαν μόσχον ἀγεί δάμαλις,
βούταν μὲν τρομέουσα διώκτορα, τὸν δὲ μένουσα
νήπιον, ἀμφοτέρων εὐστοχα φειδομένη.
Ἰσχυς, ἀροτροδίαυλε, πεδώρυγε, μηδὲ διώξῃς
τὰν διπλοῖς ἐργοῖς διπλὰ βαρυνομέναν.

102. ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χεῖματι πόντος ἀγοὶ θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης
ἀργῆς ἡσπασάμην τὴν πάλι νηνεμίην.
Αἱ μεσότητες ἀρισται· ὅπη δέ τε κρήτιες ἀνδρῶν,
καὶ πάλι μέτρον ἐγὼ τάρκιον ἡσπασάμην.
Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἐχθαίρει θυέλλας·
εἰσὶ τινὲς πηρεῖς καὶ βίотου Ζέφυροι.

103. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Τὴν πρότερον θυμέλην μήτ' ἐμβλεπε, μήτε παρὲλ-
λῶν ἀπαγε δραχμῆς * εἰς κολοκορδόκολα. [θης·
Καὶ σῦκον δραχμῆς ἐν γίνεται· ἦν δ' ἀναμείνης,
χίλια. Τοῖς πτωχοῖς ὁ χρόνος ἐστὶ θεός.

104. ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Χαίρε θεὰ δέσποινα, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐταλίη, κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης·
σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

105. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Χαίρει τις Θεόδωρος, ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαίρήσει. Θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

106. ΑΔΗΑΟΝ.

Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.

vivimus, etiamsi cana sequestus omnibus stet : [nobis,
juventæ vero etiam magis. Quum ergo ætas opportuna
omnia acervatim sint, psalmus, amor, propinationes.
Hiems exinde venit senectæ gravior : ne decem quidem
tum tu eriges : tantum te excipit scroti-copula. [minis

101. BIANORIS.

Ecce, etiam terræ glebas-secans instrumentum movet
et subrumum vitulum ducit vacca,
bubulcum quidem tremens agentem, suum vero exspec-
pullum, utriusque accurate curam-agens. [tani
Inhibe-te, o qui-ducis-et-reducis-aratrum, qui-terram-fo-
duplici opere dupliciter gravatam. [dis, neu urges

102. BASSI.

Neque me hieme pontus jactet ferox, nec tranquillitate
otiosa amo rursus ventorum-inertiam.
Mediocritates sunt optimæ. Ubi autem negotia virorum,
et rursus modum ego sufficientem amo.
Hunc dilige, care Lampis, malasque aversare procellas·
sunt quidam lenes etiam vitæ Zephyri.

103. PHILODEMI.

Priorem illam popinam neque aspicias neque prætereas·
nunc aufer drachmæ-pretio frugalia intestina.
Etiam ficus drachma una venit : si vero expectaveris,
mille ficus. Egentibus tempus pro deo est.

104. CRATETIS PHILOSOPHI.

Salve dea domina, virorum bonorum deliciæ,
Simplicitas, inclytæ soboles Modestias ;
tuam virtutem venerantur quotquot justa exercent.

105. SIMONIDIS.

Gaudet quidam Theodorus, quod mortuus-sum : alius de
gaudebit. Morti omnes debemur. [ipso mortuo

106. INCERTI.

Multi sane thyrsigeri, pauci vero Bacchi.

Duret ut ad canos, est tamen illa brevis.
Flos ævi multo brevior : sed dum fluit ille,
Densa fluant nobis cantica, Bacchus, amor.
Bruma senectutis veniet cito : semitalento
Nil facies : nervos contrahet illa tuos.

102. BASSI.

Nec me tristis hyems agitatum jactet in alto,
Nec sedeat nullo flamine vecta ratis.
Quod medium est laudo, quod honesta negotia præstat :
Res est ante alias semper amanda, modus.
Est etiam vitam zephyri quæ mulceat aura,
Iampi, procelloso nil tibi cum pelago.

103. PHILODEMI.

Ne specta quos vita tibi dedit ante paratus,
Quæ drachma constant sint satis exa tibi.
Nunc licet et ficus drachma, post tempore parvo
Mille : solet tempus pauperis esse deus.

104. CRATETIS PHILOSOPHI.

Vive, Fave, Dea Sancta, piis gratissima, frugi
Vita, parit nobis quam bona temperies :
Te venerantur enim, queis cordi est jusque piumque.

105. SIMONIDÆ.

Quod Theodorus obit, gaudet quis, et alter ob ipsum
Gaudebit : morti debita turba sumus.

107. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Θεοῦ μὲν οὐδεὶς ἐκτὸς εὐτοχείᾳ βροτός.
Φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι!
οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσιν, τοῖς δὲ συμφοραὶ
σκληραὶ πάρεσιν εὐσεβοῦσι πρὸς θεούς.

108. ΑΔΗΑΟΝ.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκ-
αμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις. [τοις

109. ΑΔΗΑΟΝ.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ·
καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἀρχὸν ἔχει.

110. ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Οὐ γρὴ λέντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν·
μαλιστα μὲν λένοντα μὴ πόλει τρέφειν·
ἦν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

111. ΑΔΗΑΟΝ.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν τοῖς βλαέεσσι δαμάζει.

112. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Οἶνος καὶ τὰ λοετρὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἔρω·
δξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς αἰδῶν.

113. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, οὐκ εὐχομαι· ἀλλὰ μοι εἴη
ζῆν ἐκ τῶν ὀλίγων μηδὲν ἔχοντα κακόν.

114. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦ κρίσις ἐστὶ κάτω καὶ Τάνταλος οὐδὲν ἀπιστῶ,
τῇ πενήνῃ μελετῶν τὴν ὑπὸ γῆν κόλασιν.

115. ΑΔΗΑΟΝ.

Ζῆσον λογισμῶ, καὶ μενεῖς ἀνευδέγης.

107. EURIPIDIS.

Deum præter nemo feliciter vivit mortalís.
Heu! mortalium quam inæquales sunt sortes!
alii enim prosperis rebus-utuntur, aliis autem infortunia
dura adsunt piis erga deos.

108. INCERTI.

Jupiter rex, bona quidem et rogantibus et non rogantibus
nobis imperti; mala vero etiam a-precantibus avertit.

109. INCERTI.

Omnis oratio est vana, quæ non effectum-acceptit opere;
et omnis actio rationem ducem habeat.

110. ÆSCHYLI.

Non oportet leonis catulum in civitate nutrire:
præcipue quidem leonem non in-civitate nutrire;
si vero quis enutritus est, moribus ejus obsequi.

111. INCERTI.

Invidia ipsa semet suis jaculis domat.

112. ANONYMUM.

Vinum et balnea et in Venerem impetus
præriori mittunt via in Orcum.

113. ANONYMUM.

Non volo ditescere, non rogo hoc; sed mihi sit
vivere ex parva-re nihil experto mali.

114. INCERTI.

Sane judicium est in-inferis et Tantalus; minime dissi-
quippe-qui paupertate præludam subterraneæ pœnæ.

115. INCERTI.

Vive ratione-duce, et manebis non-indigens.

106. ADAGIUM,

de his, qui fulso in bona existimatione sunt.
Multi thyrsigeri, pauci quos Evius afflat.

107. EURIPIDIS.

Nulli bona est fortuna, ni faveat Deus.

107 *. ΕΥΣΕΒΕΙΟΥ.

Incerta quam sors res agit mortalium.
Sunt qui triumphant cuncta, sunt qui casibus
Duris premuntur rite venerantes Deos.

108. INCERTI.

Summe parens, nobis, sileamus sive precemur,
Da bona; quæ mala sunt, quamvis orantibus, arce.

109. INCERTI.

Est ratio frustra, si non opus inde sequatur:

Et cur quid facias, ipsum opus est ratio.

111. INCERTI.

Invidia ipsa suis consumitur undique telis.

112. INCERTI.

Balnea, Lenæi latices, Cytheræaque furta,
Festinum faciunt ad loca Ditis iter.

113. THEOGNIDIS.

Nec cupio nec opes opto mihi: sit mihi parvo
Læta, sed a duris libera vita malis.

114. BIANORIS.

Tantale, credo tuas inferno iudice pœnas,
Paupertas mala me quippe futura docet.

115. INCERTI.

Nil deesse tibi vis? vive rationis morio.

116. ΑΔΗΑΟΝ.

« Οὐκ ἔστι γήμας, ὅστις οὐ χειμάζεται »,
λέγουσι πάντες, καὶ γαμοῦσιν εἰδότες.

117. ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι·
οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὐς δ' ἄρα τιμῶ,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

118. ΑΔΗΑΟΝ.

Πῶς γενόμεν· πόθεν εἰμὶ; τίνας χάριν ἦλθον; ἀπελ-
πῶς δύναμαί τι μαθεῖν, μηδὲν ἐπιστάμενος; [θεῖν;
Οὐδὲν εἰὼν γενόμεν· πάλιν ἔσσομαι ὡς πάρος ἦα,
οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.
Ἄλλ' ἄγε μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυε νῆμα·
τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

119. ΑΔΗΑΟΝ.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πόλλ' ἀνεγείρειν
ἀτραπὸς εἰς πενήνῃ ἐστὶν ἐτοιμοτάτη.

120. ΑΔΗΑΟΝ.

Πᾶσα γυνὴ φιλεῖ πλεόν ἄνδρος· αἰδομένη δὲ
κεύθει κέντρον ἔρωτος, ἐρωμανέουσα καὶ αὐτή.

121. * ΡΑΡΟΥ.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδόν,
ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φίλῃαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα,
τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεσθα.
Ἰχθὺρὲν ἐγὼ κρίνω κείνον βαρύν, ὅς ποτε λάθρῃ
τὴν ἀπὸ τῆς φιλίας πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

122. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κἂν ᾗ παράδοξα·

116. INCERTI.

« Nemo duxit uxorem, qui non procella conflictatur ».
edicunt omnes, et ducunt probe-scientes.

117. PHOCYLIDÆ.

Germanus sum amicus, et amicum ut amicum agnosco,
malos autem omnino omnes aversor;
nemini adulator in simulationem; quos vero magnifico.
hos ab initio usque-ad exitum amo.

118. INCERTI.

Quomodo natus sum? unde sum? qua gratia veni? an ut
quomodo possum quid addiscere, nihil sciens? [abeam.
Ex nihilo ortus-sum; rursus ero, ut prius eram,
nihil; ac nihil est mortalium genus.
Sed age mihi Bacchi voluptatis-amicum para laticem:
hoc est enim malorum remedium contrarium.

119. INCERTI.

Corpora (*mancipia*) multa nutrire et domos multas ex-
via ad paupertatem est paratissima. [struere

120. INCERTI.

Omnis mulier amat plus quam vir: sed præ-pudore
celat stimulum amoris, amore-insaniens et ipsa.

121. RHARI (?).

Non tam nocet odisse se qui dicit aperte,
quam qui sinceram mentitur amicitiam.
Eum enim qui-odit præmoniti aversamur,
qui vero se-amare nos dicit non præcavimus.
Inimicum ego duco illum gravem, qui aliquando clam
ab amicitia fidem habens injuriam-infert.

122. LUCILLII.

Multum Fortuna potest, etiamsi sunt contra omnium spes:

116. INCERTI.

Omnis maritus in procelloso est mari,
Dicunt id omnes: cum sciant, ducunt tamen.

117. PHOCYLIDÆ.

Verus amicus ego, novique ut amicus amicos,
Sed cane detestor pejus et angue malos.
Nec personatis verbis ego blandior ulli,
Sed constante fide, quos amo, semper amo.

118. INCERTI,

juxta quasdam. [PALLADÆ].

Unde ego sum factus, cur, quomodo? quisve receptus?
Ut discam, scierim qui nihil, unde mihi?
Olim nullus eram: quod eram prius, hoc ero rursus,

Vita quid est hominum? fabula, bulla, nihil.
Exhilarans animos vos o mihi fundite vinum:
Hæc natura tuis est medicina malis.

119. INCERTI.

Ædificare domos multas, dare vivere multis,
Ad paupertatem perbrevis ista via est.

121. PALLADÆ.

Non nocet usque adeo, qui sese odisse fatetur,
Ut qui se specie velat amicitie:
Nam quibus exosos nos credimus esse, cavemus:
Quis caveat, carum se quibus esse putet?
Hostibus est cunctis hostilior ille dolosus,
Qui per amicitie jura fidemque nocet.

122. LUCILLII.

Multa potest nec opina Dei suprema potestas:

τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατὰγει·
 Καὶ σοῦ τὴν ὄφρυν καὶ τὸν τύπον καταπαύσει,
 καὶ ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ.
 6 Οὐ θρόνον, οὐ μαλάχην ἀνέμῳ ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
 ἢ δρύας ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατὰγειν.

123. ΑἰΣΩΠΟΥ.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γὰρ σευ
 λυγρὰ καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρές, οὔτε φέρειν.
 Ἦδέα μὲν γὰρ σου τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
 ἄσπερ, σεληναῖης κύκλα καὶ ἡελίου·
 ἔλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κῆν τι πάθῃ τις
 ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

124. ΓΑΥΚΩΝΟΣ.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν·
 πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γινόμενα.

124 *. ΑΔΗΑΟΝ.

Φροντίδες οἱ παῖδες· μέγα μὲν κακὸν, εἴ τι πάθοιεν·
 εἰσὶ δὲ καὶ ζῶντες φροντίδες οὐκ ὀλίγαι.
 Ἢ γαμετῇ, χρηστῇ μὲν ἔχει τινα τέρψιν ἐν αὐτῇ,
 ἢ δὲ κακῇ πικρὸν τὸν βίον ἀνδρὶ φέρει.

125. ΑΔΗΑΟΝ.

Πρᾶγμα μὲν ἐστ' ὁ φίλος πάνυ δύσκολον· εἰσὶ δὲ πολ-
 καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μέχρι προσηγορίας. [λοι,

126. ΑΔΗΑΟΝ.

Χρησαμένῳ θεράπων ὁ χρήσιμός ἐστ' ἀγαθόν τι·
 αὐτάρχεις δὲ κακὸν τῶνδ' ὁ πονηρότερος.

Deprimat elatos hæc, humilesque levat.
 In tua rura fluant quamvis Pactolus et Hermus,
 Grande supercilium detrahit illa tibi.
 Non malvas sternit Boreas juncosve palustres,
 Sed veteris silvæ robora, sed platanos.

123. ÆSOPI.

Quæ fuga, vita, tui letho sine? plurima tecum,
 Vita, tui mala fers aspera, dura pati.
 Dulcia quæ natura tibi dedit: aurea cæli
 Signa, jubar Phœbi, Cynthia, terra, fretum.
 Cætera sunt tantum metus et dolor: et bona si qua
 Contingant, tergem quæ premat est Nemesis.

124. INCERTI.

Omnia sunt risus, cinis omnia, et omnia nil sunt,

parvos extollit, magnos deprimit.
 Et tuum supercilium et fastum retundet,
 etiamsi flumen auri latice tibi præbeat.
 Non juncum, non malvam ventus unquam, sed maximas
 seu quercus seu platanos didicit humum deducere

123. ÆSOPI.

Quo-pacto quis sine morte te fugiat, o vita? mille enim
 ærumnæ; et neque fugere facile, neque ferre. [tua
 Nam dulcia quidem tua sunt quæ naturâ pulchra, terra,
 sidera, lunæ orbes et solis: [mare,
 cetera vero cuncta, metusque et dolores; et si quid con-
 boni, vicariam rursus accipit pœnam. [tingat cui

124. GLYCONIS.

Omnia risus, et omnia cinis, et omnia nihil:
 omnia enim ex ratione-carentibus quæ sunt-nata.

124 *. INCERTI.

[cidat;
 Curæ sunt liberi; magnum quidem malum, si quid eis ac-
 sunt autem et dum-vivunt sollicitudines non parvæ.
 Conjux, proba quidem habet quandam oblectationem in se,
 mala vero amaram viro vitam affert.

125. INCERTI.

Res quidem est amicus omnino difficilis: sunt autem
 et fere omnes, tantum nomine tenus. [multi,

126. INCERTI.

Ei-quî-utitur famulus frugi est bonum quid:
 sibi-sufficienti vero est malum sumptuosissimum.

Nam constant ex his quæ ratione carent.

124 *. INCERTI.

Cura gravis, nati: fato rapiente, dolores.
 Quod si vita manet, sic quoque cura gravis.
 Si bona contigerit conjux, nonnulla voluptas:
 Sin mala, nulla viro finis amaritiæ.

125. INCERTI.

Res est difficilis sincerus amicus: amici
 Nunc, prope tot quot sunt, nil nisi nomen habent.

126. INCERTI.

Servus hero non nulla boni pars optimus; at si
 Improbior, satis hæc res habet una mali.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT X.

Ἀρχὴ τῶν προτρεπτικῶν. Schol. : Οὐδὲ οὗτος ξένος, οἷδ' ὅτι, τῶν ῥηθησομένων ἐπιγραμμάτων ὁ τρόπος, τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἐπισημαινομένων πολλάκις· προτρεπτικά δὲ τοῦ πρακτείου τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὄντα, οὐ τέρψιν μόνην, ἀλλὰ καὶ ὄφελος οὐ μικρὸν ἔχει, καὶρόν τε καὶ τόπον καὶ πρᾶξιν ὑψηλοῦμενα. Ab alio librario quæ sequuntur scripta esse, non eo qui præcedentia, annotavit Paulssen.

I. — Priapus in littore collocatus vere exorto nautas ad navigationem instituendam hortatur. — 1 λαλεῖσα S (cod. 352 Supplementi Par. a Cramero editus). « Cicero Ad Attic. IX, 18 : *exspecto quidem λαλαγεῖσαν illam tuam*; ver significans, quom in Græciam proficisci statuerat. » Jac. — 2. « Μέμλωκεν. Schol. Wech. : ἀπὸ τοῦ μολῶ, μοιήσω, μεμλόηκα καὶ κατὰ συγχοπὴν μέμλωκα, καὶ διὰ τὸ ἀσύντακτον μέμλωκα, καὶ τροπὴ τοῦ ἑῖς ὦ, μέμλωκα. Conf. Eustath. ad Odys. XVII, 190. — 3 σείγιγχε Cod. cum v inter versus. Metaphora verbi συγῆν illustrata fuit a Jacobs. Analect. t. IX, p. 248, Blomf. ad Callim. H. Apoll. 19. Conf. ep. 5, 4. » Boiss. — 4. « Βρασσομένη, per hiemem puta. Pendere videtur participium a verbo σείγιγχε, quod *cessationem* significans sequitur structuram verborum λήγειν, παύσθαι et similibus. » Jac. — 5 ἐκύσαιο Plan., ἐκύσας. Aldinæ; γυίαξ S. Quæ Hesychius exponit σχοινία τὰ πρυμνήσια. — 6 ναυτίλος S. — 7 ἡμενίτης S. — 8 ὅς πλώεις vel πλώοις planudæ post Aldum.

II. — Idem argumentum quod præcedentis, a multis expressum in epigr. quæ mox sequuntur — 6 φωλάδος Cod., recte Plan. Per hiemem ancora, sicut bestia φωλάς in spelunca, latuerat in arena littoris. — 8 ἐνορμήτας Cod., quo epitheto dei etiam Agathias utitur ep. 14, 9. Male Plan. ἐνορμίταις.

III. — « Hominem de exilio lamentantem poeta alloqui videtur, ut Aristippus ap. Stob. Flor. XXXVII, 25 : τί γὰρ τὸ διάφορον; ἢ οὐ πανταχοῦθεν ἴση καὶ ὁμοία ἡ εἰς ἄβυσσόν ὁδός; Simile quid Anaxagoram dixisse narrat Diog. Laert. II, 11 et Cic. Tusc. I, 43. » Jac. — 2 στείχεις et νείσσαι Plan. — 3 ἀπο τῆς in Codice esse videtur. « Scripsi ἀποτῆλα. Conf. ad VIII, ep. 108. Hoc est magis in usu. Non multum tribuo rhythmo bucolico. » B. — 4 ἀτραπός; corripiebat Wakefield.

IV. — Expressum ex ep. 1, ut sequentia. — 1 νῆσων Piersonus, nam εὐομος; de locis dicitur. Sed novasse videtur Argentarius, hoc epitheto ipsas naves afficiens quæ opportunam stationem ceperunt; quemadmodum altero versu εὐτροχα facit *vela* navis cito currentis. — 4 πρὸ γέλω; Cod. — 5 ὑποτραυλοῖσι Cod. — 6 πηλοδαμῇ Cod. Conf. ad ep. 14, 6. — 7 τῷ Cod. « Planud. τῷ, σὺ Πριήπερ, scilicet ut τῷ capiatur pro *propterea*. Sed puto esse particulam nominis. Conf. ep. 1 et 2. Alteri opinioni favet tamen ταῦτα ep. sequentis v. 7. » B.

V. Θυλλο Cod., Σατύρου Θυλλο Plan. — 1 ἀνὰ οἶδμα Cod. — 2. *Zephyrum sinuare vela* omnes dixerunt; quæsitâ subtilitate Satyrus Zephyrum in sinuata ab se vela receptum sinuari ipsum dicit : eo sinu Zephyrus se quasi in conspectum dat oculis. Hoc sonant verba nullo modo suspecta. Mota ab Heckero suspitione Schneidewinus corripuit

καλοῦται μαλακὸς τὰς ὁδούς Ζέφυρος,

eiusdem plansum ferens I, p. 213. Non est locus medio nec articulus eo defenditur quod nautæ compellantur. — 5 μῆρῶσθαι Heckerus; *μῆρῶσθ'*, ἐπὶ ὅ' ὄλκ. Jacobs. pro *habilius*. Codex ἐπ' ὄλκ. — 6 ὕπεσθε Cod., vitiose; conf. ep. 1, 6. — 7 ταῦθ' ὅμιν Plan.; ταῦθ' ὅμιν apogr. Paris. Recte Heckerus jungit ταῦτα γράφομαι et πλώουσι ναυτίλῃ, ἐπ' ἐμπορίῃν, coll. Oppian. Cyneg. II, 219. — 8 ὠλεμένο- μῆτης Cod.; ναυτίλῃ Plan.

VI. — 1 ποντοτόκου Cod.; πλοητόκου Plan., quod miror tetigisse neminem. Sine hæsitazione scripsi ποτόκου. — 2 πίνεϊ edebatur; sed Salmas. enotavit et apogr. Paris præbet πίνει, ut Pauls. præterisse videatur. Plan. πνεῖται. — 6 δ' εὐπτερύγ. Cod. et Plan., corr. Jacobs. — « quod enim Virgilius dixit, *velorum pandimus alas*, hoc recentior audacius potuit efferre sic : *navis, alarum pandite lintea*. Quin Hesiodus quoque vela appellavit *πτερά*, Op. 628. » Add. p. LXXV.

VII. — Priapus in scopulo Bospori Thracici dedicatus loquitur, nautis favens et honore ab iis habito sibi gaudens. — 1 κυματοπλήγος Plan. « Pro quo edito retinui scripturam Codicis κυροπλήγος. Id compositum similia satis tueri videbantur. » B. Idem restitui jussit Hecker. — 5 ἀκνίσσον Plan. — 7 ἐν δ' ἐκατόμῃ Plan., male. — 8 ἀνα- νεται Salm. e Cod.

VIII. — Priapus parvus et rudi manu edolatus a piscatoribus se promptissimum tamen ad auxilium ferendum esse dicit : operibus, non forma, nosci numen. — 1 ἐκ- γιὰλ. Salmas. ex Codice annotavit, unde Brunckius; et hoc verum judico, quamquam aliter statuunt Jac. et Boiss., ἐπ' αἰγ. edentes cum Plan. — 2 αἰθρία; σῆπος ἀντιβίας Cod. et Plan., hic ἀντιβίης. « Quod quom expi- cari probabiliter non posse videretur, scripsi, serrato εἰ- θυίς, adjectivum quod propositum Hermann. ad Orph. p. 769, et verterim : *mergi non absimilem vitam degens*. Genitivus αἰθρίας apte haberet cum ἐναντίος; apte habet cum parili ἐναντίος. Il. Z, 106 : ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν. Soph. Aj. 1270 : Ἐκτορος... ἤλδ' ἐναντίος. Aristoph. Pl. 491 : τοῦτων τάναντία. Id. 1205. » B. Hoc ipsum etiam Il. I, 85 : Ἀχιλλῆος ἐναντίδιον πολεμίζει. Sed de *vita* minime cogitandum in illo adjectivo. Rectissime Jac. : « In hac regione se deus Hellespontiacus avibus infestum esse negat, quas in hortis *sæva falce terret* (Tibull. I, el. 1, 17). » Etiam αἰθυίς reduxi, quod singularis ferri nos posse videtur. Obscurum quid legerit Grotius. — 3 ἄκος ὀλονεν Cod.; in apogr. Par. ἄπους, ὀλόν κεν et in fine αἰ- ταίς. — 4 ἔσσεσι Cod. « Παλῆς; ἰχθυόδων ἀντι τοῦ ἰχθυ- δόλοι. Vide ad VIII, ep. 171. » B. — 6 ἱεμαὶ libri et edd. ἱεμαὶ Brodæus. — 7. Τὰ θῖοντα καθ' ὕδατος Jac. accipit « de navibus, per omne mare quæ currunt », ut non piscatoribus modo, sed nautis etiam opitulari se dicat deus. Quod nemo facile admittet; intelligendæ sunt bellæ marinæ sub undis versantes quæ lapsos in mare et natantes infestæ venantur et ipsa adeo navigia aggrediuntur,

IX. Sine lemmate Codex. Non habet Plan. — Parvus Priapus, in arundinibus littoris positus, piscatores monet ne sui obliviscantur post felicem capturam. — 2 ἀντί-

Cod., corr. Huschkius. Incertius etiam formæ ἰκάτα exemplum in depravato versu Æschyli Ag. 985. Lacunam hic indicant Jac. et Boiss., injuria quidem, ut bene monuit O. Schneiderus. — 3 δίκτυα τ' ἀπλώ. Codex, quod correxi; de ἄγε cum plurali et nonnunquam postposito res nota. Edebatur δίκτυα θ' ἀπλ. Heckerus conj. ἀπλώσαντε. « Herodian. Epim. p. 9 : Βῶξ, ἰχθύς, καὶ κλίνεται βακίς. Conf. ep. 14, 10 [ubi Jac.]. » B. — 4 ἀρυσάμενοι Cod., corr. O. Schneider. — 5. « Γλαυκὸν si sanum, Priapi signa, non minio tantum, sed cæruleo quoque colore tincta fuisse videri debent. » Jac. Ut decebat maritimas res curantem. Ceterum γλαυκὸν apogr. Goth., γλαυκὸν Paris. Possis Γλαυκὸν, sed nimis mirabiliter se vati marino compararet.

X. — Pan ad portum dedicatus a piscatoribus nautæ prætervehenti post oblatum donum ventum secundum promittit. — 1 τόνδ' ἱερὴς ἐπιστάσας αἰγιαλίτης Cod.; λισσίζα; Huschk. et Jac.; διερὴς Heckerus et Piccolo. — 6 εὐκλις; Cod., correxerunt Jac. et Unger *Beitr.* p. 5, perperam, ni fallor, uterque intelligens de illo piscatorum beneficio signi in suum honorem positi. Imo nautam alloquitur, qui deo conspecto cursum inhibuerat, donum aliquod offerens, sive aliud Pani gratum faciens. Jun-genda esse σθένος ὁπισθα monuit Unger.

XI. — Pan aucupibus æque ac venatoribus favens. — 1. Struxit ὑπερπαλύνει; ἰξὺ καλαμίδα. — 2 λαγοκτενεῖς Cod., corr. Schäfer. — 3. Λασίον ποδός, qui est leporis δασύποδος. — 4 ἀκλινῶν Cod., corr. Jac. Qui sic explicat : « Arundines viscatas, certa firmaque manu erectas, unde ἀκλινεῖς, crescentesque donec avem attingunt. Quod ita describit Silius Ital. VII, 676 :

Ut qui viscata populatur arundine lucos,
Dum nemoris celsi procera cacumina sensim
Substructa certat tacitus contingere meta,
Sublimem calamo sequitur crescente volucrem.

¶ Martialis XIV, 218 :

Non tantum calamis, sed cantu fallitur ales,
Palmda dum tacita crescit arundo manu. »

XII. — « Locus umbrosus, ubi Mercurius sub junipero tabat, viatores itinere lassos ad se invitat. Comparandum imile epigr. Plan. 227, ubi Pan loquitur. — 1. Ἀμπάκον-κ, præsens pro futuro, ut sæpe; v. nott. crit. ad Pal. 1202. — 2. Ὁδοῦ φύλακι, i. e. ἐνοδίῳ. — 3 μηρυκτανοῦσιν ἑαρηγόν Cod., corr. Huschkius. Non omnes sine dis-simine adire vult, debiles juxta ac valentes, sed qui-umque labore itineris male affecti sunt. » Jac. — 4 δειψά- Cod., et ἀνυσάμενοι. — 5 πνοῇ et σύσκιος Cod. « Pro quo dicit Jacobs. optimam conjecturam εὐσκίος. Conf. tamen p. 28, 1. Mox Codex ai θ' ὑπὸ π., apographum αἰθ'. Edi-tum fuit [cum Huschki] αἰ θ' ὑπὸ π. Servavi θ' quod po-uit servari. » B. Recte, sed distinctio quoque corrigenda est. — 7. Ἐνδόν grammatici explicant μεσημβρινόν.

XIII. — Nemus amœnum ad fontem. — 2 πηδῦει πυκινὸν Cod., illud Plan. « Πηδῦει illustratum est a Blomfieldo laos. Pers. 820. Herodianus Epim. p. 109, 2 : πηδῶ το καρίω. — 3. Idem p. 133, 2 : τηλεδῶν ὁ θαλάων. » B.

XIV. — Idem argumentum quod ep. 1 et aliorum su-a; sed Agathias sacrificium Priapo ut offeratur suadet, Theetetus ep. 16. — 1 εὐεξ Cod. — 2 φρικα Cod. Coni. 1. 2, 2. — 6. Aristoteles (H. A. IX, 7) ap. Jac. : ἡ τῇ;

χελιδόνος σκηνοπηγία τῇ περὶ τὸν πηλὸν ἀχυρώσει τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν· συγκαταπλέκει γὰρ τοῖς κάρφεισι πηλόν. — 8 σικε-λίην ed. princ. Flor. et Aldinæ; ποντοπορεῖς Cod. « Σικελι-κὴν κροκάλην. Schol. Wech. : ἀκτὴν· λέγεται δὲ καὶ Σι-κελίην, ἀντὶ τοῦ προάγοντος Σικελικὴν· καὶ οὕτως τὸ κροκάλην ἐρμηνεύεται διὰ τὸ κροκαλώδη καὶ ψαμμώδη. » B. — 10. « Σκάρος inter præstantiores erat pisces, εὐγενὴς vo-catus ab Eubulo. Βῶξ, quem descriptum dedit Camus *Notes sur Arist.* p. 130, ἐξ ὁδὸς εὐπεπτος, ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων γλυκύτερος καὶ ἀπαλώτερος, Athen. VIII, p. 356, B. » Jac.

XV. Idem argumentum. — 1. Conf. ep. 5, 2 seq. — 2 ἄλλος εὐλ. Cod., in marg. εἰ, haud dubie ad i referen-dum; εἰσρος Plan. — 4 ἐπ' Plan. post Stephanum. Sunt nota horatiana,

Trahuntque secas machinæ carinas.

— 6. Πηρὸν, fortasse ex oppositione bellicarum classium.
— 7. Res narratur ap. Hom. II. Z, 135 seqq. Priapus Bac-chi filius esse a pluribus tradebatur.

XVI. — 2 κυλίκων Cod., recte Plan. — 3. « In ἰσοχυγίῳ ad ramorum sibi oppositorum ordines respici videtur. » Jac. — 5 γείσσα Plan. « Moschopolus II. σχιδ. p. 205 : γείσσουν καὶ γείσσωμα, τὸ προῦχον τοῦ υπερθύρου, ἡγουν τὸ κοινῶς στηθαίον· γείσση ποδίσματα, αἱ προβολαὶ τῶν υπερῶν οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοῦς κάτω τείγους (cod. 2599 τοίχους) προῦχουσαι. Explicatio Herodiani Epim. p. 15, γείσσουν, τὸ θεμέλιον, non recta est. — 8 εὐ διαπεπταμένης apogr. Paris. Conf. ep. 14, 1. » B. — 10 οὐτ' ἐπὶ malit Jac. — 11 παντομέζοντι Cod. — 12. Ἴτυν, ob rotundam formam hujus piscis. — 13. Oppianus Hal. I, 134 :

καὶ σκάρων, δς δὴ μόνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναυδοῖς
φθέγγεται ἱκμαλήν λαλαγγήν.

— 14 ἀτρεμος Cod., ἀτερμος apogr. Par. Temere hæc sollicitavisse Heckerum O. Schneiderus copiose ostendit

XVII. — De hoc carmine optime meritis est Jacobus, qui perspexerit « poetam tribus diis salutem suam commendare : uni qui in ipso portu abeuntibus favebat, Priapo puta aut Pani λιμενίτῃ : secundo in extremo lit-tore collocato; Apollini denique, poetis benevolo, de-cujus æde, quod itineris relinquebatur, peracturus erat. » — 1 ἀρχέλειω Cod., quod intelligi nequit; Ἀρχέλειω Jacobs. « Non οἰομένην ὁδὸν jungendum, nomen vectoris : *Archelai velis propitium mitte ventum*, sive (secundum emendationem a nobis prælatam) *Archelai vela* (navem) *deduc vento propitio*. Etiam Boiss. Ἀρχέλειω. Ex v. 5 quum constet poetam loqui, Heckerus ipsum Antiphilum intelligi debere contendens, rejecto illo nomine, scribit ἀρχένειω, de deo invocato, nulla cum probabilitate. Deinde ἡπιον αὐρην Codex, quod primus correxit Piccolo. ἡπιω αὐρῇ ante πέμπι facillime in accusativum abiit. — 2. Κατὰ σταθερῆς; scil. θαλάσσης; qualis ea est in bono portu. — 3. Τρίτων hic vocatur *altum mare*. Suidæ glossa est : Τρίτωνος, Ποσειδῶνος, θαλάσσης. Cod. ἡῖνος. Non nominat deum qui extremum littus tuebatur. — 4. Πυθαῖον æque ac Πυθιον in usu fuisse ex gram-maticis astruit Huschkius. De Γυθείου cogitabat Heynius. — 5 πάντες; αἰοδὴν Cod., corr. Jacobs. — 6 εὐαῖ Cod., corr. Jac. Θαρσαλέος malit Hecker.

XVIII. — Poeta amico ut Bacchi, Veneris et Musarum gaudia abunde contingant optat. — 1 γῶδον Cod. Nomen

pro depravato habere, ut ceteri, non videtur L. Dindorf. Thes. v. Γωβρύας. Deinde Cod. φιλειάστρια, correxit Husehkius.

XIX. — « Caium, Lucii filium, primam barbam detondentem, poeta, ceteris aurea munera ferentibus, carminibus celebrat. Simile argumentum Antipatri Thesal. VI, ep. 198. » Jac. — 1 παριδων Cod. a pr. m., παρειδων a sec., quod correxit Jac.; παρηδων Plan., ad quem Salm.: « Lege παρηιάδων », et sic Brunckius. Boiss.: « Apogr. παρειδων. Scripsi παρήδων », nimirum sic interpolato versu: Ἡδὺ τὸ παρήδων πρ. In nott. mss. Jac.: « παρειδων, nostra ignorans aut non curans, emendavit vir d. in Museo Cantabr. vol. II, p. 314. » — 4 λένικον Codex et nonnulli libri Plan. ap. Aldum et Salmas.; Ἀλύκιος ed. Nic. Sab. et aliae. — 5, 6. Conf. Horat. Carm. IV, od. 8, 9.

XX. — Nequissimum προτρεπτικόν. — 1. « Κροτείσθω, i. e. συγκαροτείσθω, ut ap. Libanium t. IV, p. 590: γάμον δεύτερον, ὡς ἂν εἰποι τις, ἀπὸ δευτέρων ἔδνων ἐκρότησα. » Jac., qui et alia affert. — 2 βάξ α φρονεῖς ὀρκῶν Codex. « Apogr. Par. βάξ ἀφρονεῖς ὀρκῶν. Jacobsio debetur correctio. Castos esse decet viros criticos ipsos, conjecturas nihil necesse est. » B. — 4 ἐπιτουργον Cod.

XXI. — Venerem poeta laudibus celebrat ab eaque precatur ut ipsum fluctibus agitatum in portum deducat. — 1 γαλαναῖη et εἰκαῖος Plan. « Epitheta γαλαναῖη, φιλονύμια, φίλῳργε, hinc memorat Larcher. Dissert. de Venere p. 118, 138. — 2 Ἀελλοπόδων. Sch. Wech.: ὄθεν καὶ Ἑρῶς ἐπιτερωμένοι; παραδίδονται ἐκκλίστο δὲ καὶ περὶ οἷς. » B. — 3 κροκίων Cod. « Croco enim thalamus spargebatur. Se νεόνυμρον coactum esse ait sponsam relinquare. Obversabatur poetae locus de Protesilao, a quo καὶ ἀμυδρυτῆς ἀλογος Φυλάχη ἐλἐλειπτο καὶ δόμος ἤμιταλῆς. — 4 νερόμενον Cod. Hæc dubites utrum proprio sensu accipias, an figurato. Fortasse poeta unum ex nobilibus Romanis in Galliam secutus erat; quare illius regionis frigus ipsum animum suum penetrasse ait. At χιόνες καὶ τρικταὶ parcmiæ vim habuisse multis locis connumerantur, ut ap. Petron. c. 19: ego frigidior hieme Gallica factus. In hunc sensum schol. Wech. accepit: δεδοικότες οἱ γὰρ σοδοῦμενοι φρίττουσι καὶ ριγοῦσι. » Jac. — 5 οὐδὲν Plan.; κατὰ λαλ. Cod. et Plan. « Verum non is erat Philodemus, qui gloriaretur nihil dixisse stulte, inepte. Scribendum κοῦφα, superbe. » Brunck. — 6. « Schol. Wech.: ἡ τῷ γάμῳ ἡ τῷ σῶ ἔργῳ νεόνυμρον; γὰρ εἶναι ἐνδέχεται, ὡς καὶ αὐτὸς μαρτυρεῖ ἡ ἀπλῶς, τῷ τῆς θαλάσσης; πελάγει πορφυρεῖ δὲ καθότι τῆς θαλάσσης κυμαίνουσας πορφυροῦν καὶ κυανοῦν τὸ πέλαιος δοκεῖ. Melior hic illo sensus [et verus]. — 7. Φιλορμίστειρα. Idem: αὕτη γὰρ τοῖς πλείουσι προστατεῖ, καὶ εἰκότως: ἐκ γὰρ τῆς θαλάσσης, ὡς φασιν, ἀνέβη. Adde Larcher. ibid. p. 119. » B. — 8 ναῖτακούς in Codice vidit Salm. et qui apographa Paris. et Goth. pararunt, unus Paulssen. ναῖτακούς. Plan. Ῥωμαίους, pro arbitrio. Salmas.: « An Νικαίους? » Jacobsius Ναῖτακούς, « Naidis, Philodemo amatæ (v. V, ep. 107). Illius amplexus, quibus per Gallicam illam peregrinationem ægre caruerat, per λιμένας ναῖτακούς; facete significat. Usus vocum λιμὴν et ὄρμος apud scriptores eroticos alibi illustravi. » In nott. mss.: « Fort. Ναῖδος ἡδίστου. » Sed prius egregie inventum; nominis geographicum forma poeta ludit. Cod. δεσπότη.

XXII. — Ad aucupes, ut in Ægypto a serpentibus silii caveant. — 1 δὲ ἰλυόεσσαν conjiciebat olim Jac., Schnei-

dero obiciente nullos esse serpentes ἐν τῇ ἰλύ. — 2 ἐξορίων Cod. — 3 δονακὸν δὴ φατον Cod., δοῦνακὸν δὲ φατὸν apogr. Par. Unde δονακὸδιδρα, τὸν Jacobsius. Legebatur δονακὸφορτα post Husehkius; Heckerus δονακὸφτα (ut καλαμοφτάς). Sed quod scriptum est in Codice, minime « sententiæ epigrammatis adversum »: αὐτὸς ille modo venatur, modo arundines quærīt ad aucupium, in sagittas, aut visco illinendas: ut verissime dicatur ἀγρεύς δονακὸφτάς. Vid. Jacobs. Add. p. LXXV.

XXIII. — « Nicetæ rhetoris eloquentia per comparisonem laudatur. Vide de hoc Nicete Philostratum Viti Soph. I, 19, qui eum Nerva imperante floruisse dicit Eundem commemorant Plinius Epist. VI, 6, et Tacitus in Dialogo c. 15 (ubi v. intt.). » Jac. — 1 ὀλίγος μὲν, ἐπὶ προτόνοις ἀθήης οἱά τε legebatur, quod optime correxit Heckerus: ὀλίγοι πρότονοι (funes a malo et velis a puppem et proram tensi) opponuntur πᾶσιν ἱστίαις; ἐκπεφομένοι; v. 3. Est idem fere quod Æschylo suadenti chorus Ranarum (v. 999): συστειλάς, ἀκροαὶ Χρῆμας τοῖς ἱστίαις, Εἴτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξει; et similia alia ap. Jac. t. IX, p. 137. — 4 πέλαιος Cod. « Et apogr. Par. Παικτώσας, Schol. Wech. ἀσφαλίσταμενος. » B. — 6 ἐκπεσέν Codex; ἐμπροσθεν Heckerus, quod non intelligo; ἐκπορος; Plan., « sensu homerico. » Jac. Qui olim reclus: « Latet aliquid. Salmasius ad Aldinam: Non dubito quoniam ἐμπορος sit ex emporio Planudis, quod huic loco ineptum est. »

XXIV. — Vota ut Neptunus aliis Ægeum non transeuntibus æque faveat ac faverat poetæ. — 1 μέγισ Cod., corr. Meinek. p. 203. — 3. « Θρήνη media deducta; vide Wernick. ad Tryphiod. 30:

Ῥῆσων μὲν Θρήνης ἐκώκουν. » B.

— 4 πρηεῖ ασπασίω Codex; ὠρεῖα πρηεῖα σπασίω apogr. Par., in quibus πρηεῖ Geistius recte ad ὠρεῖα ἱερῆς Neptuni refert; voce ασπασίω autem nihil huic loco aptum. Etiam alibi Crinagoras navigationes per Ægeum suas commemorat, ut frustra ab omnibus recepta fuerit conjectura Husehki πρηεῖς Ἀσπασίω, coll. VII, ep. 495.

XXV. — « Scriptum hoc carmen eo tempore, quo poeta Pisonem secutus in Asiam proficiscebatur. Regat proinde Apollinem Panormitanum, ut felicem ipsi navigationem præbeat. Verisimile est de illa navigatione agi, quam Piso instituit quum Pamphyliam peteret, cui eum præfuisse circa a. U. 743 narrat Dio Cassius p. 764, 61. — 1. Panormus, portus insulæ Cephaleniæ; ubi Apollinem peculiari honore fuisse habitum ex hoc loco constat. — 5. Tiberium imperatorem ut deus Pisoni propitium suisque carminibus faventem reddat, poeta precatur. » Jac.

XXVI. — « Præceptum hoc Demonici patrem secutus esse ait Isocrates Ad Demon. c. 3, qui ἀπῆλθε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς; θνητὸς, ἐπεμαλείτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος. Sententiam tanquam ex Menandro petitam sic reddidit Ausonius, ep. 145:

Re frueri ut natus mortalis: dilige sed rem,
Tanquam immortalis. Sors est in utroque verenda. »

Jac., qui similia dicta multa collegit. « Latinis versibus reddidit Borbonius Poem. Expos. p. 115. » B. — 4 δὲ πᾶν Cod.

XXVII. — « Præclaram sententiam Theo in Progymn. V Pittaco Mytilenæo tribuit, Diogenes Laert. I, 36, Thaleti, qui interrogatus εἰ λήθοι θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν, respondit : Ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος. » Jac. — 1. « Ποιήσας etiam apogr. Paris., ut Goth. — 2 θεὸν Codex, quod non repudiandum erat. » B. Etiam S (ap. Crain.) θεόν, et unus Brunckianorum. Sed Luciani est θεός.

XXVIII. — 1 εὐ πράττουσιν πᾶς Cod.; εὐ πράττουσι πᾶς RS; εὐ πράττουσι πᾶς Plan. « Apogr. Paris. εὐπράττουσιν (sic εὐπράττων ep. 35) πᾶς. Conjectura [quæ editur Scalegeri et Dorvillii] ἅπας placebat valde, eam tamen neglexi. Conf. ad ep. 12, 5. » B. Fortasse ἅπας est in Athoo, unde illud non enotavi. — 2. Apollodorus comicus ἐν Γαλάταις :

Τοῖς γὰρ μεριμνῶσιν τε καὶ λυπουμένοις
ἅπασα νῦν ἐνίκαι φαίνεσθαι μακρά. (V. infra p. 644.)

XXX. Iterum legitur infra cap. XI, post ep. 441. In Plan. Luciano tribuitur. « Eadem sententia est ap. Euripidem Erechtheo fr. 1 :

Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
ἔδιον ἐν βροτοῖσιν· οἱ δὲ ὀρώσι μὲν,
χρόνῳ δὲ πολλῷ ὀρώσι, δυσγενέστερον.

Ibi multa apposui. Georgius Lapitha v. 462 : Ἄν δοῦναι τι ὑπεσπείῃ; τι, ταχίως· εἶδου, Μῆ, δόξας μεταμεληθεῖς, τὴν χάριν ἀπαρίσσης. Adde Chevræana t. I, p. 4. » B. Jac. addit hæc Senecæ De benef. II, 1 : *Ingratum est beneficium, quod inter manus dantis hæsit, quod quis ægre dimittere visus est, et sic tanquam sibi eriperetur.... Gratissima sunt beneficia parata, facilia et occurrentia, ubi nulla mora fuit nisi in accipientis veracundia, et alia.* — 2 μηδὲ γένοιτο codex a Salmasio memoratus. Jac. : « Similis argumenti epigr. cui initium fuit :

Ἄ χάρις ἃ βραδύπους ἀχαρὶς χάρις,

vertit Ausonius Ep. 82 :

Gratia quæ tarda est ingrata est : gratia namque
Quam fieri properat, gratia grata magis.

Nostrum ipsum fortasse sic expressit : [Cf. infra p. 644.]

Si bene quid facias, facias cito : nam cito factum
Gratum erit, ingratum gratia tarda facit. »

XXXI. « In alio codice est *Palladæ*. » Jac. t. IX, p. 510. Error ex sequenti ep. natus. — 2 ἀλλ' om. Cod., habet Plan.

XXXII. Sic Codex. Sed est Pallada multo antiquior et vel Homero ab aliquibus tributis hic versus, de quo abunde interpretes paræmiographorum. « De illo proverbio vide ad mea Anecd. t. IV, p. 455. » B.

XXXIII. — 1 αἰ Cod., αἰς Plan. et Athous, quod dedi; πῖν αἰ Jacobs. « Insertum μὲν de conjectura delevi. Potest αἰ prima producta retineri. » B. Cod. om. δὲ ante δεινόν.

XXXIV. — « Inutiles esse docet hominum curas et sollicitudines, quum dii pro nobis curam gerant et omnia cogitata nostra dirigant. Putidum epigramma, quod in putidis alliterationibus versatur. » Jac.

XXXV. — Est illud : *Donec eris felix*. — 1 Μη πταίων, φύο; Plan., male. — 2 σου Plan. — 3 πταίση; God. teste Paulss., παῖς. apogr. Goth., πύς. ap. Par. Deinde οὐδαι; est Cod., ἐστὶ apogr. Par., in quo σοι deesse videtur, quod aliud agens delevit Boiss., recepto ἐστί. — 4 τύχης βοπαῖς Cod.; τύχης τε βοπαῖς Plan., sed sine τε in duobus codd. ap. Dorvillium, cujus unus in contextu, alius in marg. τύχης ῥιπή;. « Etiam Codicis lectionem facile accommodaveris versui scribens, ἐχθρὰ, βοπαῖσι τύχης συμμ. Sed ῥιπαῖς videtur verius. » Jac. Boiss. adscribit « Schol. Wech. : αἱ γὰρ εὐπραγίαι δεινὰ συγκρύψαι καὶ συσκιᾶσαι τὰ τριαῦτα δνειδῇ· εἰ δὲ τι πταίσειεν, τότε ἀκριδὼς αὐτοῦ ταῦτ' ἐξετασθήσεται. Quæ sunt verba Demosthenis, Olynth. II, p. 40. »

XXXVI. — « Contra eos qui amicitiam simulant. Ductum fortasse ex Theognide 89 :

Ἦ με φίλοι καθάρῳ θέμενος νόον, ἧ μ' ἀποσιπῶν
ἐχθαίρ', ἀμφοτέρῳ νείκος ἀειράμενος·
ὃς δὲ μὴ γλώσση δίσχ' ἔχει νόον, οὗτος ἐταῖρος
δειλὸς, Κύρῳ, ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὢν. »

Jac. — 2 καθάρῳ Cod.; conf. ep. 121, 2. — 4 πλείονας (πλείονος ap. Salm.) βλάπτομεν Cod.

XXXVII. — Consiliorum maturitas commendatur. — 2 ἐπελχομένην Plan., cui adscripsit Salmas. : « Lege ἐπελχομένη, » non commemorans Codicem. « Ἐπελχομένη, activo sensu illustratur ad Pselli Opusc. p. 106, notar. p. 305. Sic ἀπελχόμενος ap. Simoc. Quæst. phys. p. 10 : ἀπελχομένου; τὸν κύρτον. Id. Ep. 56 : ἀπελχόμεναι δίκκιον. Et Πακτωλὸς γευσὸν ἐπελχόμενος; ap. Dionys. Perieg. 832. Conf. IX, ep. 443; XII, ep. 152; Plan. ep. 288. » B.

XXXVIII. « Lemma Διονυσίου in Codice et ap. Plan. p. 32 Wech. Substitui Τίμωνος. Quam ad correctionem me duxit schol. Wech., qui recitat Athenæi VII, p. 281, E, verba de Dionysio Heracleota, qui jam senex a Stoa defecit ad hortos Epicuri : περὶ οὗ, Athenæus ait, οὐκ ἀχαρίτως ὁ Τίμων ἐπῆ·

Ἦν' ἐκ' ἡγρῇν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι·
ὥρῃ ἐρᾶν, ὥρῃ δὲ γαμεῖν, ὥρῃ δὲ πεπαυθῆναι.

Recte igitur Brunckius versiculum Τίμωνος; περὶ Διονυσίου non inseruit Dionysii reliquiis, sed inter Timoneas posuit Anal. t. II, p. 72. » B. — Ad seq. epigr. vid. p. 644.

XL. « Est inter Theognidea v. 1153. » B. — 1 μέγας; p. ap. Theogn.; παρὲς etiam cod. S.

XLI. — Quæ sint veræ divitiæ. — 2 τᾶλλα Cod. « pro more hujus librarii »; ἔχει αὐτὴν Cod. et vett. odd. Plan., αὐτὴ a Stephano; λυγὴν Brunckius, qui in fine licenter τῶν ἀγαθῶν. Recte monuit Jac. τᾶλλα intelligi τὰ τῆς τύχης; quæ non ex animo divite succrescunt : in his sunt quidem opes, sed mali plus quam opum. Primum hoc distichon cum Rittershusio ab reliquo carmine separabat Brunckius, qui tria disticha quæ sequuntur ut integrum carmen denuo scripta reperit in optimo suorum planudeorum codicum. Et potest separatim ferri hoc primum distichon, sed nihil incommodi si explicatio accedat quam sequentia præbent. — 3 τὸνδε pleræque planudeæ et codex optimus in separato carmine. — 6 αἰ nonnullæ planud. — 7 ἐν σ. Cod. — 8. « Planud. δρεψομένων, quod

Brunck. exhibuit. Codex δρεπομένων, quod Jacobs. in δρεπομένων mutavit. Prætulit Planudis lectionem, non meliorem, sed quæ plus habet auctoritatis. » B. In eo in δρεπ. plus auctoritatis (nam π et πτ in Codice ægre discerni ostendit dubitatio in ep. 35, 3 et alibi), et præsentis participium melius post μοχθήσει.

XLII. — Silentii commendatio. — 1 σερηγίς Plan. Sic Theognis v. 19 :

Κύρνε, σοφίζομένη μὲν ἐμοὶ σερηγίς ἐπικείσθω.

— 2 μύθων etiam S; λόγων ex nonnullis affertur.

XLIII. — « Latinis versibus reddidit et illustravit hoc epigr. Taburotus eo libro, quem indicavi ad IX, ep. 538, capite 12, p. 198. Scholion a Stephano et Brunckio editum : ὅτι, φησί, εἰ μέχρι τῆς ἑκτῆς ὥρας τῆς ἡμέρας ἐργάζεσθαι, μετὰ δὲ ταύτην ἐπ' ἀριστον ἐρχεσθαι· τοῦτο δὲ φησὶ δηλοῦν καὶ τὸ ὠρολόγιον· τὰ γὰρ μετὰ τὴν ἑκτὴν σημεῖα, τοῦτέστι τὸ τῆς ἑξῆς ὥρας, τὸ Ζ, καὶ τῆς ὀγδόης, τὸ Η, καὶ τῆς ἐνάτης, τὸ Θ, καὶ τῆς δεκάτης, τὸ Ι, κατὰ συλλογὰς συναπτόμενα ΖΗΘΙ διδωσὶν ἀναγινώσκειν, τοῦτέστι προτρέπεται « φάγε ἵνα ζῇς ἐγγύς ». Est potius ζῆθι *vive genialiter*. Inscriptio Narbonensis ap. Gruter. p. 609, 3 : AMICI DUM VIVIMUS VIVAMUS. Vide de hac vivendi significatione H. Stephanum Sched. I, 8; Barth. ad Rutill. I, 328, p. 101; Döring. ad Catullianam *Vitamus, mea Lesbia, atque amemus*. Ronsardus elegantissime :

*Vivez, si m'en croyez; n'attendez à demain.
Cueillez dès aujourd'hui les roses de la vie.*

Conf. ep. 63. » B. Eustathium quoque nostrum respexisse et explicasse in II. H, p. 554, 46, annotavit Jacobs., qui meminit et epitaphii Similis prætorio præfecti sub Hadriano : Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται βίου μὲν ἔτη τόσα, ζῆσας δὲ ἔτη ἑπτά. Dio Cass. LXIX, 19.

XLIV. Παλλοδᾷ casu omissum in Cod., cui sequens est τοῦ αὐτοῦ. — Frigidus lusus verborum. — 1 ἐκραζεν malebat Græfius. Initio suspiceris, ὀφελός τι λάβω. — 2 λάβω Cod. — 4. « Respexit Eustath. ad II. T, p. 1240, 18 : τὸ δὲ δόμειναι πέπαικται τοι τινὶ παλαιῷ ἀτιμουμένῳ διὰ τὴν πενίαν ἐν τῷ εἰπεῖν Οὐκ ἐθέλω.... » Jac. Aliter in latinis ludit Lapaune.

XLV. In codice aliquo tribui Luciano scribit Salmas. — « Fastus et superbia hominum, ex inani de divina origine sua persuasione orta, imminuitur, si quis quomodo genitus sit apud animum suum reputet. » Jac. — 1 μνήμης ed. princ. Flor. et Ald. — 3 τύπον Cod. fere ubique. « Schol. Wech. : Πλάτων ὡς ἐν οὐρανόφω λέγων φησὶν ἀνθρώπων εἶναι φυτὸν οὐράνιον, ἔχον τὴν ῥίζαν ἵκον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνέστραμμένην· ταῦτα δὲ λέγει ἐν ἑξεί τοῦ Τιμαίου (p. 90). — 5. 'Εκ πηλοῦ. Aristophanes homines vocat πλάσματα πηλοῦ Av. 685; Phædrus *vulgus icille*, Fab. IV, 14, ubi Schwab. Plautus fragm. Rudentis : *homullulu' fictus ex argilla et luto*. Conf. XII, ep. 220. » B. — 6 κοσμο Cod., sed Salmas. κοσμοῖ enotavit. — 7 τὸν om. Cod. Conf. Callimach. VII, ep. 524, 6 seq. — 8. « Zacharias Mityl. de semine, μικρὰ βανίς ὀργήτης· ubi nostra nota p. 359. » B. Buharius adscripsit : « Vide omnino Theophil. Ad Autolyceum I, p. 75. »

XLVI. — « Silentium commendat Pythagoræ exemplo, qui discipulos tacere docuerit. Argute Philostratus Pytha-

goram διδάσκαλον εἶρεῖν σιωπῆς· λόγον dixit in Vita Apoll. VI, 11. — 3 ἑτάρως Brunck. de conjectura sua. — 4 εὐράμενος Plan. Pythagoras ap. Lucianum, Viti. auct. c. 3 : τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχίᾳ μακρῇ, καὶ ἀφανίᾳ, καὶ πέρα δ' αὖτε καλῶς ἐκείνους μηδὲν. » Jac.

XLVII. — « Cœnando et bibendo luctum sedandum esse ex Homero docet. — 1 εἶκοι Plan. — 2. Respicitur II. T, 225, ubi Ulysses Achillem hortatur ne milites ante corpora curata in prælium educat :

Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

— 3, 4. Respicitur II. Ω, 601, ubi hæc Achillis ad Priamum verba :

Νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου·
καὶ γὰρ τ' ἠόχομος Νιόβη ἐμνήσαστο σίτου,
τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν δλοοντο. » Jac.

XLVIII. — Causidicum justum iudicem fieri posse negat. — 2 τοῖς δὲ τ' ὄμ. Cod.; τῶδ' ἐθ' ὄμ. apogr. Par. et Plan., « quod sumsi ». Boiss. Jacobelli τῶδε δ' præferendum videbatur. — 4 μὴδ' apogr. Par.; μὴδ' ἀν' Ἰσχυρί-
τεος Plan. — 5 πᾶς γὰρ Plan.; ἡθισμένοι; Cod., et σὺν ἑταίρῳ, Plan. οὐδ' ἐν ἑτ. Casauboni est ἑταίρας. Distichon ita constituenti Jacobsio assentitur Boiss. ad Choricium p. 139, sic vertens : « *Quonam enim modo, qui solet accipere mercedulas quolibet non severius prostibulo, judicare potest non sordide?* »

XLIX. — In aliquem qui Palladam injurias cum silentio ferre jubeat. — 1 καὶ ἐρίῳ Cod., corr. Huschkins, coll. schol. Aristoph. Vesp. 352 : Κρατῖνος μύρμηκα φησὶ τὸν σέρφον· οἱ δὲ ζωῖον κωνωπῶδες, ἀρ' οὐ ἡ περὶ κίμια·

Ἔνεστι κἂν μύρμηκα κἂν σέρφω χολή.

— 3 δέ με Cod. et Boiss., corr. Jac. Qui et μὴ σὺν proponerebat. — 5 τοῖς ἐργοῖς Cod., corr. Jac. — 6. « Respexit locum Æschini Orat. π. παρακρυσθ. p. 206 : καὶ πρὸς τῶν δικαίων.... τοιαῦτα εἶρεῖν ἐφη, ὥστε ἀποφράζειν τὸ Φιλίππου στόμα δλοσχοῖν ἀδρόχῳ, ubi Palladas fortasse ἀποφράζειν legebat. » Jac. Immo memoriter usus est figura insigni.

L. — « Ethica interpretatio fabulæ Circes, cui similem sequitur Horatius Epist. I, 2. Quod genus eruditè tractat Creuzerus Prolegg. in Plotinum De pulchrit. p. LXX seqq. — 1 οὐ φημι Cod. — 8 ὀδυσεύς Cod. Legendum suspicor τὴν κενότητα, *levem futilemque libidinem*. Κενός interdum idem quod μάταιος, quam vocem de libidinis usurpatam illustrat Valckenar. ad Herodot. p. 188, 49. » Jac. Est : levitatem qua laborant animi juvenum. « Schol. Wech. : Ὀδυσεύς; φαρμάκῳ τῶν παρὰ Κίρκης γέγονε κρείττων, ὑπὸ πολλῆς σοφίας ἐπεισάκτων καὶ οὐχ ἡττώμενος. — 9 ἐμπρονα λογιζομένων codices. Brodeus conjecit δώρημα, in Wechel. et Brunckianam receptum. Columbus, qui id epigramma adhibuit ac latinis versibus reddidit ad Incertum de Ulyxis erroribus p. 112, de lectione fuit securus. Meam conjecturam ἐμπόνητα recepi, corruptæ voci valde vicinam. » B. Minus probabilia tentaverat Jacobs.

LI. — Eximiam felicitatem æque ac miseriam deprecatur, illam invidiæ, hanc misericordiæ obnoxiam. — 1. « El φθόνος corrigit Porson. Misc. Tracts p. 257. » Jac.

not. mss. Pindarus Pyth. I, 85 (164) : κρέσσων οἰκτιρῶν φθόνος, cum Herodoto III, 52 : μαθὼν ὅσα φθονεῖσθαι κρέσσων ἢ οἰκτεῖσθαι. Cod. ἀμύνω. — 5 πέτυχε Plan. « Μεσότης ἀριστον. Conf. ep. 102, 3; not. ad p. 127 Pselli Opusc. (p. 320). Phocylides fr. 8 : Πολλὰ μέσοισιν ἀρίστα. Regnierius Sat. X, 5 :

Oe milieu, des vieux tant débattu,
Où l'on mist par dépit à l'abry la vertu. » B.

LII. — 1. « Schol. Wech. adscribit :

τὸν χαίρον εὐχου πάντοθ' ὤμων ἔχριν.

Qui versus est inter Sententias Singulares, et potest esse Menandri. Disertior est locus e Cnidia :

Ταυτόματόν ἐστιν ὡς ἔοικε που θεός.

Conf. ep. 103, 4. » B. — 2 ὡς ἂν ἀνὴρ Heckerus; ὡς ἄρ' vel οἷον Jacobs. In Pallada nihil hic movendum. — 3 μεμερμένησαντος S (ap. Cram.).

LIII. — « In parricidas Jovis exemplo tutos. Verisimile est Palladam ejusmodi facinoris, ubi quis *parentis... impia manu senile guttur fregerat*, exemplum ante oculos habuisse. — 1 πατροφόνους Bruckius. Sed parricidae inter τοὺς ἀνδροφόνους comprehendi posse videntur. — 3. *Quid Juppiter? nonne a prima sua pueritia impius ac pæne parricida deprehenditur?* Lactantius Instit. I, 10. » Jac.

LIV. — « Non phthisin tantum homines nocere, sed etiam pinguedinem, Dionysii tyranni Heracleæ Ponticæ exemplo docet. De hoc homine insignique ejus obesitate v. Athenæum ex Nymphide Heracleota multa tradentem XII, p. 549, ex quo fonte sua etiam hausit Elian. V. H. IX, 13. » Jac. — 1 φύσις; Cod. et Plan., corr. Salmasius. — 3 τοῦτ' ὁ Cod., τοῦδ' Plan., recte; edebatur τοῦ δ'.

LV. — Omnes viros uxoris suis parere contendit. — 1 κομπάζει; Cod.; προστάγματι Plan. — 2, 3. Ἀπὸ θρυλὸς οὗτ' ἀπὸ πέτρης, proverbialis locutio ducta ex Hom. Od. T, 162, ubi Eustathius : οὐ μόνον ἀρχαιογονίαν παλαιότητα σημαίνει, ἀλλὰ καὶ ἥθος ἀνέρανων. » Conf. ad XII, ep. 253. De φησί pro φασί dici consueto monui ad Marinum. » B. *Ut est in proverbio*, Jac. — 4 εἰ πάντες Cod. et Plan., corr. Bruck. « Καὶ σὺ γυναικοκρατῇ per breviloquentiam dictum pro : τοῦτο καὶ σὺ πάσχεις γυναικοκρατούμενος. — 5 φηί; Cod. In altercatione cum Hercule Esculapinus Dial. deor. XIII : οὔτε ἐδοῦλευσα, ait, ὥσπερ σὺ..., παιόμενος ὑπὸ τῇ; Ὑμῶν χυρσὶ σανάλαρ. — 6 Μύσαντα, ut ille ap. Juvenalem I, 56, conjugis leno. » Jac. — 8 λίην Plan.

LVI. — Nullum apud mulieres castitatis esse signum satis certum probare studet. — 7 ὀκλιζομένας Cod. et Plan., corr. Scaliger et Salmas. — 9 οὐδ' εἰ Meinek. p. 180. Sed interrogative hæc dicta esse monuit Unger. Beitr. p. 37, quocum distinxit. In Codice τις legitur inter versus, apogr. Par. εἰ τις ἀνάγει. — 10 τ' om. Cod. — 15 seqq. Quæ sequuntur distichia duo non integræ scripturæ omisit Plan. — 15 τοῖνυν ἡδε κρίνεται Cod., in apogr. Par. et ap. Salm. ἡ δὲ κρίνεται. Jacobsius τάδε κρίνεται, Meinek. κρίνεται, qui interrogative efferrit malit; κρίνεται Græfius. Boiss.: « Scripsi ἡδὴ κρίνεται. Syllaba nun arsi producitur. » Ungerus querit an non lateat vox εἰλικρινεῖ. — 16 οἰστρον εἰρήνης οὐδὲ τι γ. αἰε Cod., corr. Jacobs.

nisi quod εἰρήνην ... ἀγει, quod ἔχει dicendum fuisse observant Hecker. I, p. 286 et Ungerus, conferens epigramma ex cod. S editum :

Ἐπνώσει; ἐπὶ πούλυν, Ἐρωῶς, χρόνον; ἄχρι γὰρ ἂν σὺ εὐδῇ; εἰρήνην σὼν ἔχομεν βελέων.

Post THPAC excidere e poterat, inde Xei scribi Asi. — 17 λοιπὸν αἰεῖ (αἰε Salm.) τε περ. Cod.; αἰε τι Jacobs., Meinekio probatum, qui et hoc interrogative scribit : πεποιθόμεν; homerice pro πεποιθόμεν, jam a Græfio propositum. Sed λοιπὸν etiam sine interrogatione huic loco satis aptum. « Ego scripsi ἀραις τε pro αἰεῖ τε. Conjectura facilis, αἰε τι, quam recepit Jacobs., non satis omnino facit. Particula τε videbatur alterum nomen poscere, λιταῖς, ἀραις. » Boiss., sed in græcis delevit. — 18 δῶδεκα χαινερέου Cod.; καὶν' ἐρέου Meinekio indicativo : « *nova et mira sciscitatus es*, quum interrogabas num juramentis mulierum fides habenda esset, non cogitans frustra queri deos perjuri [amatorii] ultores. » Cum Ungerio imperativum vertimus. « Fuit conjiciendum. Conjeci κανέλεσις. Erant enim dei in perjuriis amantum puniendis non severiores. Conf. V, ep. 52. Aristænetus II, 20 : τοὺς δὲ (ἐρωτικούς) ὅρκους αὐτοὶ φατε μὴ προσπελάζειν τοῖς ὡσι τῶν θεῶν ubi not. p. 729, coll. Nodell. post Avian. p. 103. Gregorius Naz. Epist. 150 : οὐπω μὲν τοσοῦτον παρανομούντες, ὅσον οἱ δεινοὶ τὰ ἐρωτικά παρ' Ἑλλήσιν; οὐ γὰρ ὕβουσι μόνον ὡς θεῶ τῷ πάθει, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὅρκοις συγγνώμην νέμονται τοῖς ἐν' ἐρωτά. *Jove laughs a lovers perjuries*, ait Julietta Shakespearii; de quo loco vid. Class. Diar. t. XIII, p. 80. » B.

LVII. — 2 σωπροσύνη Plan.

LVIII. « Gallicis versibus redditum in Marollesii Memor. t. II, p. 410. » B. — 1. « In Georgidæ Gnomologico ap. Boiss. Anecd. t. I, p. 22 [et ap. Apostol. V, 41 e] ubi hoc distichon tribuitur *Luciano*, legitur γυνὴ; δ'. » Jac. not. mss. — 2 μοχθῶ; γ. ὀρω cod. S, affirmative. Propertius ap. Jac.:

Nudus ab inferna, stulte, vehere rate.

LIX. — Defunctos, mortis timore solutos, non esse plorandos. — 3 ἀποχόμενον Plan.

LX. — In divites stultos. — 3 ἀνάγει; apogr. Par.

LXI. — 2 σωπροσύνης Plan.

LXII. — Rationis experts fortuna dominatur in rebus humanis. Jac. confert Menandream

Οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεται ὧν ποιεῖ Τύχη.

LXIII. — Pauper qui non vixit, non est dicendus mori, jam in ipsa vita cadaver. — 1. Ζήσας explicatum vide aut ep. 43, 2.

LXIV. Lemma : εἰς ἀρχοντα μετὰ διαδοχὰς φυσῶντα διὰ τὸ (τοῦ apogr. Par.) ἀναπράττεσθαι. Hoc ex compendiis efficitur. Paulssen. intelligebat « muneris vices (διαδοχὰς) inaximo desiderio expectantem ob quæstum, coll. πράττεσθαι ἀργύριον. » Hoc apparet, male accepta voce ἐρύαγμα in errorem esse actum. Ridetur magistratus olim superbus, nunc vero a dignitatis fastigio dejectus

et miser. Pro qua re poeta Fortunæ gratias agit. — 1 Ἡ Cod.; πῆλκον Plan. — 3 πόλις; Plan.; ὤχετο Cod., utrumque S, ut πόλις; verum esse videatur. Sequens distichon non est in S. — 4. « Τύχη hoc loco munere fungitur iudicis, cuius est τὴν ψῆφον δίδοναι, i. e. permittere ut iudicia fiant; v. Taylor. ad Lysiam p. 559, 9 Reisk. » Jac. — 6 καὶσ' ἐτι Cod. ap. Jac., καὶσ' ap. Salm. et in apogr. Par.; καί; σέ τι Plan. Heckerus conj. κίσ' ἐπιτερ-
πόμεθα.

LXV. — Vita navigationi comparatur, gubernante Fortuna. — 2 οἰκότερα duo codd. Plan. — 4 παλάγης; Plan. — 5 ἐπ' εὐπλοίῃ Brunckius, quo non opus in Pallada.

LXVI. — In mendicum quendam, qui dives factus pristinae conditionis penitus oblitus esse videbatur. — 2 γυνώσκαι τίς πάλτο Plan. — 4. « Ut τέρψιν confirmem meinero Horatiani loci : *Fortuna sævo laxa negotio, Ludum insolentem ludere pertinax*; sed epitheton ὀλισηρῆ; me ducit ad nomen τέρψιν simillimum, quod usitatissimum τέρψιν potuit sede depellere. Nam Fortuna, quæ versatur *celeri levis orbe rotæ*, quæ dubio stat in orbe, ὀλισηρῆ; ideo et necessario εὐτραπεῖας, εὐτά-
πλος; frequentio obnoxia τρέφει. » Boiss. ad Tzetze Alleg. p. 293. — 6 αἰτίσας legebatur e conj. Jos. Scaligeri, sed Boiss. et Jacobs. in Delectu p. 178 reduxerunt αἰτίζων, hic annotans : « Servandum præsens in locutione proverbiali quodammodo et solemnī, derivata ex Hom. Od. P, 222, unde et Callimachus H. in Cer. 116 : ἐνὶ τριόδοις καθήστο Αἰτίζων ἀκόλως. » — 7 ἀπιθήσας Cod.; -σαι; Boiss. ex Plan. recepit, ad Tz. ibid.

LXVII. Lemina : Max. ὁπάτου ἐν ὀναίρω. « Quæ quid significant, ignoro. Ceterum male accipiebatur hoc distichon. Tantum enim abest ut Memoriam et Oblivionis bona extenuet auctor, ut illam laudet potius, quod bona vitæ quodammodo perpetua reddat, hanc, quod malis quasi umbram inducat. Similiter Orestes Euripideus 213 :

Ὡ πότνια λήθη τῶν καλῶν, ὥ; εἰ σορός,
καὶ τοῖσι δυστυχούσιν εὐκαίτα θεός. » Jac.

LXVIII. — Optimum est abstinencia a nuptiis; secundum amor naturalis, sed masculus amor detestandus. — 4. « Codex 1630 (B), πότνια ὤως, quam variantem protuleram ad Nicet. p. 35. » B. Eadem in S. — 5 ἡ γὰρ Cod. ap. Salmas; ἡ γ. B, S et Athous; οὐ γὰρ Plan. præter optimum Brunckii, ubi ἡ. — 6 φύσις (pro οὐδὲν) Plan. editus, sed lacuna in optimo illo et in Athoo; in altero quoque Brunckii lacuna et φύσις in margine. In fine συζυγίη B, ζυγίης Ath.

LXIX. — Frustra mortem timeri docet. — 2. Comparatur Æschylus in Philocteta :

Ὡ θάνατε καὶν, μὴ μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν!
μόνος γὰρ εἰ σὺ τῶν ἀνηχίστων κακῶν
ίατρός.

— 3 μούνος et παρξίγν. Plan. Junge μούνον ἀπαξ, *semel tantum*. Sequentibus Jac. confert Senecæ verba, Epist. XXIV : *Moriar. Hoc dictis : Desinam agrotare posse; desinam alligari posse; desinam mori posse.*

LXX. — De spei ludibriis se non queri, quum sciat se

hominem esse mortalem. — 2. Ἀμβολάδην, ita ut semper in futura tempora remittant quæ se dare simulant. — 4 δολιχός; (sic) Cod. — 5 ἔκοντι Jac. in Del. p. 256; ceteri ἔκοντι. — 6. « Πικρός, rigidus et severus censor, nomine Aristotelis posito ut Latini usurpant Catonis. — 8. Παρ-
φασίην, *admonitionem*, Hesychio παραίνασιν, συμβουλίαν. Respicitur, ut annotavit Brunck., odæ XLI versus : τὰς δὲ φροντίδας μεθώμεν. » Jac. Quibus addit Boiss. : « Immi potest et versiculus odarii XXIV, 5 : μέθετέ με, αἰ φροντίδας. »

LXXI. — « In pictam fortasse Pandoræ imaginem, ob fugam honorum ex pyxide aperta expallescentis. Nar-
quitur Macedonium fabulam diversam ab ea quam narra-
vit Hesiodus Op. 95 sqq., ubi Pandoræ pyxis *mala* in-
clusa tenet, quæ operculo detracto per orbem terrarum volitant, sola Spe in fundo pyxidis residente, dum apud Macedonium τὰ ἀγαθὰ Pandoræ a diis data inde aufi-
giunt. Eodem modo apud Babrium Fab. 58, Ζεὺς ἐν πυξὶ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξα; etc. Pluribus hæc et eleganter exposuit Heinrichus in Indice scholar. Acad. Christianæ Albertinæ a. 1806, quæ legi possunt in Annot. ad Analect. t. XIII, p. 102-4. — 1 γελῶ Cod. — 2. Alas Bonorum accusat, non primam mulierem Pandoram. — 3. Struē μετὰ ἡδονῇ χθονός; post sedes in quacumque parte terre datas : ibi non manent, sed Olympum versus (ἐκ' Ὀλύμ-
που) volant. — 5 Μετὰ πόμα; post detractum operculum. [« Vide not. ad Philostr. Her. p. 429, et infra ad Plan. ep. 88. » B.] Inde Pandora expallescentis venustatem, qua prius conspicua fuit, perdidit; nec ipsam solum, sed totum genus humanum ab eo inde tempore citius conse-
nuisse narrat Hesiodus l. c. et Theog. 589. Ceterum hoc epigramma Palladæ potius quam Macedonii ingenio di-
gnum est. » Jac. — 6. « Verbum φέρειν illustravi ad Nicet. p. 73. Euripides Cycl. 126 : Πλευκύτατα φασὶ τε κρία τοὺς ξίνους φέρειν. Joannes Chrys. De educ. p. 4 : αὐτὸ τῆς νεότητος φέρων τὸ ἄνθος. Salvianus De Gubern. VII, p. 161 : *retorla tergo brachia gereret.* » B.

LXXII. — « De sententia, vitam esse scenam similem, vide quæ notavi in Anecd. t. I, p. 81, coll. p. 162 : *Δράμα...* Adde interpretes ad Petroniana c. 80 : *Græ agit in scena vitium*; et Valcken. Schol. in N. F. t. II, p. 219. Versiones interpretationis hujus epigr. comparat vir d. in Museo Critico t. I, p. 264. » B.

LXXIII. — « Fortunam ferendam esse docet. — 1. Maxime huc facit Sophocl. Œd. Col. 1694 : τὸ φέρον εἰς θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν. Τὸ φέρον idem esse quod ἀνίστα; docuit Fabricius ad Dion. Cass. t. I, p. 171. » Jac. Boiss. adscribit schol. Wech. : τὸ φέρον, τοῦτέστιν ἡ τύχη. Φέρεται καὶ σὺ τύχην, φερόμενος; ὑπ' αὐτῆς; ἡ μὴ φρόντιζε τῆς τύχης; τοῖς συμβαίνουσιν ἀγωνιών; ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπ' αὐτῆς φέρεται, καὶ σὺ ταύτης καταγέλα; ἄλλως γὰρ δυσανασχετῶν τῇ τύχῃ φέρῃ διαπαντός; καὶ ἡττων ταύτης ἂν εἴης. » In codice similem inveni epigramma

Τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Ὡ; ἰδέλει; τὸ φέρον σε φέρειν, φέρου; ἦν δ' ἀπιθήσας;
καὶ σαυτὸν βλάψεις, καὶ τὸ φέρον σε φέρει. »

Boiss., qui edidit Anecd. t. II, p. 475. In fine Grotiano-
rum feriat edebatur.

LXXIV. — Equum animum in omni vita conservandum esse. — 3 πολυμύζεται Codex, præterea B et S, cum planudeis præter unum Brunckii qui καλεῖται, quod

Scaliger conjecerat. — 4 καὶ τῇ καὶ τῇ θαμνῶν; iidem tres; sine καὶ et θαμνῶν Plan. — 5 ἥς ἐπὶ tres codd.; ἐπὶ Plan. 'Ερ' ἔ., tanquam in nave.

LXXV. — Tenuitas vitæ mortalium non admittit superbiam. — 3. « Ὅργανα. Schol. Wech. : τὰ ἔναιμον ἔχοντα τὸν πνεύμονα πάντα δέονται τῆς ἀναπνοῆς διὰ τὸ πληθὺς τῆς θερμότητος· ὅτι μὲν οὖν ὅσα πνεύμονα ἔχει τῶν ζώων ἀναπνεῖ πάντα, φανερόν· ἄλλα καὶ τούτων αὐτῶν ὅσα μὲν ἀναίμων καὶ σπορὸν ἔχει τὸν πνεύμονα, ἤττω δέονται τῆς ἀναπνοῆς. Quæ verba sunt Aristotelis De respir. c. 1, 15. » B. — 5 παλάμη ὀλίγη Cod. — 7 ἀγνοοῖ τρεφέμεθα Cod. — 8 πνοῆς Cod. Recte hæc omnia ap. Plan.

LXXVI. — « Omnem vitæ beatæ spem a sapientia pendere docet. — 1, 2. Sensus : οὐκ αὐτὸ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τὸ ἀνευ φροντίδων ζῆν, λόγου ἀξίον. Curæ sunt πολιοκρόταρα, quod canitiem ante tempus adducunt. Obversabantur autem Paulo versus Bacchylidis :

Εἰς ὅρας, μία δὲ βροτοῖσιν εὐτυχίης ὁδός,
Θυμὸν εἰ τις ἔχων ἀπενθή δύναται διατελεῖν βίον.
'Ὁ δὲ μέριμν' ἀμφοπολεῖ φρενί, τὸ δὲ παρ' ἁμάρ τε
καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
ἰὸν λίσσεται κίαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.

Eidem poetæ debet compositum πολιοκρόταρος, fr. 34. » Jac. — 2 τὰς om. S, et disticha sequentia. — 6 καὶ βίονταν Cod., sed recte planudei libri ap. Branck. βίονταν, editus θάνατον βίονταν. — 7 γίγν. Plan. — 8 εἰς μίαν ὁρώων Cod.

LXXVII. — Quum sideribus omnis vita regatur, vana sunt mortalium inquieta studia : animum tranquillum et lætum pares tibi servesque vel invitis fatis. — 1 πάντα τεράζεις conjicit Meinek. Philol. XV, p. 141 : *ex omni re omen capis*. — 2 κλήρω et ceteri dativi sine i in Codice. « Schol. Wech. : τὰσι γάρ τικτομένῳ τῷ βρέει αἱ Μοῖραι πάντα τοῦτ' καταγράφουσι, τὰ τε καλῶς, τὰ τε κακῶς συμβεβημένα. » B.

LXXVIII. — Luctu et querelis omissis, hilariter esse vivendum. — 1 μίμνεις Plan. — 3. Σκόληκα βάλειν Jac. probabiliter explicat ἐκβάλλειν, « ἀναζέειν ut loquitur Plutarchus ». Conjecerat olim βορεῖν (βόσκειν), Græfius λαβεῖν.

LXXIX. — « Homines quovis die denuo nascuntur, et omne præteritum tempus perit. Nemo igitur senex potest vocari. — 2 βίου μηδὲν ἔοντες Cod. [« Quod non forsitan fuerat respuendum. » B.]; alterum Plan. — 3. Prorus diversum in modum judicat Seneca De brev. vitæ c. 10. » Jac.

LXXX. — Vita humana Fortunæ lusus. — 1. « Παίγνιον ἐγένετο τῇ; εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης τύχης, Ablabius apud Eunap. p. 45, ubi nota; coll. præsertim alia ad Philostr. Her. p. 476, et ad Anecd. t. I, p. 345. Nicephorus Greg. Hist. VII, 8, 5 : μὴ ξυνεῖσιν, ὥς εἰσικεν, ὥς οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν κόσμῳ βίβαιόν τε καὶ ἀσφαλές, ἀλλὰ παίγνιον θεοῦ τὰ ἀνθρώπινα, κατὰ Πλάτωνα. Cinnamus Hist. V, 8, p. 124 : παίγνιον δὲ τοῦτο τὰ ἀνθρώπεια διαχλευαζούσιν; αἱ πράγματα τύχης. Adde Krabing. ad Synes. De prov. p. 344. Voltarius Auribus Chesterf. c. 4 : *Celui qui nous appelle les marionnettes de la Providence me paraît nous avoir bien définis*. — 3. Σφαρηζόων. Vide Burmann. ad Anth. Lat. III, 211. » B. Nimirum *Dī nos*

quasi pilas homines habent, Plautus prologo Captivorum v. 22.

LXXXI. — De fuga vitæ conqueritur. — 1. ὦ Cod., corr. Boiss. — 3 καθεζόμεθα Cod.

LXXXII. — « Inter magnas gravesque Græciæ calamitates scriptum videtur. » Jac. — 1 ἀρ' μὴ θ. τὸ δοκ. Codex. « Quod scripsi ἀρ' μὴ. Mutandus tonus mutata quantitate. » B. Quod satis fuerit in Pallada. Ἀρμοῖ vel Ἀρμὴν conjecerat Jacobsius, Ὑπαρ Piccolos. Plan. : Μὴ που θανόντες; τῷ δ. — 4 εἰ ζῶμεν Cod. et Plan.; οὐ ζῶμεν Jacobs.; sed recte Piccolos ἦ ζ., melius quam Boiss. ἦ ζ.

LXXXIII. — « Obscuro disticho significari videtur : Sapere divitibus molestum esse. » Jac. — 2. « In desperatissima depravatione nil tentandum est. » B. Nihilominus dicam, poetam addidisse videri quæ curæ sint diviti et quibus rebus delectetur, in quibus

ζώνης ποικιλίῃ καὶ καλῶων ἀγέλῃ,

posterius ex Jacobsii ingenio; prius foret zonæ sollertiasine acu pictæ splendor. Exciderint duo versus.

LXXXIV. — Vita humana nihil nisi lacrimæ. Plinius VII, 1 : *Natura hominem tantum nudum et in nuda humo natali die abjicit ad vagitus statim et ploratum, nullumque tot animalium aliud ad lacrimas, et has prolinus vitæ principio*. — 3. « Πολυδύκρου· corrigit vir doctus in Museo crit. Cantabr. 1816, n. 6, p. 313. Πολυδύκρου, penultima brevi, legebatur in optimis editionibus Iliad. P, 192, probatum Eustathio p. 1101, 58. » Jac. nott. mss. Quod sufficit in Pallada. — 4 φερόμενον Codex, cui adscripsit Salmas. : « Forte, φυρόμενον. » Idem Jacobs. in Addendis. Plan. συρόμενον, de conjectura : nam S quoque et B, φερόμ. « Malui meam recipere conjecturam φανόμενον, quæ juvatur antithesi vivida διαλύομενον, ostensum simul et evanidum, præsertim constanti synchysi verborum φέρεται, φαίνεται, quam sæpe monstravi, locis ad Choricium p. 138 indicatis. Conf. ad ep. 96. » B.

LXXXV. — Omnes ut victimas serius ocus mactandas vivere.

LXXXVI. — De se in parasitos.

LXXXVII. Iterum legitur in cap. XV, post ep. 19, cum lemmate : εἰ; τὸν βίον. — Ridendum esse de vitæ vicissitudinibus, non dolendum. — 2 πόρνην Cod. altero loco. Conf. ep. 96, 3 et 10.

LXXXVIII. — « Anima, corporeis vinculis constricta, in vita ut in carcere tenetur : hinc liberata ad deos tendit. Dicta hæc sunt ad Platoniorum sententiam, qui animam corporis affectibus affligi et corrumpi putabant. » Jac. — 2 καὶ ἔμνος Cod. et Plan., corr. Brodæus. « Corpus esse philosophis animæ vinculum dictum quis non meminit? vide not. ad Æneam Gaz. p. 256. » B.

LXXXIX. — « Calamitas quædam, sive rumor de calamitate, in quam Græcia inciderat, huic epigr. occasio nem dedisse videtur. » Jac. — 1. « Εἰ θεὸς ἡ φήμη. Schol. Wech. : Κίμωνος ἐν Παμφυλίᾳ νικήσαντος ναυμαχίαν, Ἀθηναῖοι τότε πρώτων βωμῶν τῇ φήμῃ ὥς θεῶ ἀνιδρύσαντο. Theodorus Hyrtacenus in meis Anecd. t. I, p. 280 : ὦ τῆς γλυκείας φήμης!... ἡ δ' ἦν ἀρ' ψευδής; ψευδεσθαὶ δ' οὐκ

ἐγὼν, εἰ γὰρ δὴ θεός τις ἐστὶ καὶ αὐτή. Alia memoro ad Demetr. Cydon. Epist. 2, p. 261. » B. — 3 ἀντιπαθῆς Cod. et Plan., corr. Dorvill.

XC. — Valde probabiliter Reiskius statuit ethnicum Palladam deplorare Theodosii M. edictum, quo templa et idola paganæ superstitionis omnia deleri jubebantur, teste Theophane p. 61, A. Μωρία igitur v. 4 de christiana videlicet superstitione accipiendum, et ἐλπίδες νεκρῶν παθαμέναι ad Christum respiciunt. Invidiæ tantam rem tribuit Palladas. — 1 ὁ codd., corr. Boiss. — 5. « Ἐσποδωμένοι. Sch. Wech. : ὡς οὐδὲν ἤδη ὄντες, ἡρατισμένοι, ἀπὸ τῆς σποδοῦ. — 6. Νεκρῶν. Idem : ἀντὶ τοῦ ἃς εἰκὸς εἶχειν τοὺς νεκρούς. » B. Imo sunt spes in mortuis positæ, quæ salse dicuntur ipsæ quoque sepultæ.

XCI. Eandem invidiam et stultitiam notat. — 1. « Ὁν θεὸς φιλεῖ. Schol. Wech. : ἦγον τὸν εὐτυχούντα· εἰ γὰρ μὴ ἐρίλειτο, οὐκ ἂν ἦν εὐτυχής. — 2. Μωρίαν καταισάγει. Idem : ὀφλισκάνει ἐπὶ λίσσθαι κατὰ τοῦ θεοῦ. Forsan ἐπὶ λίσσόμενος. » B.

XCII. In Codice hoc epigr. scriptum ut præfatio sequentis, cui præpositum : τὸ ἐπίγραμμα. Magistratui cuidam epigramma suum mittit. Ceterum, quamquam singulari utitur, fieri potest ut seriem epigrammatum, fortasse in divites, ei commendaverit, quæ epigrammata Cephalas variis locis posuit. Ignoramus utrum Palladas magistratui in divites velut hæc miserit ejusque mentem versibus exprimere voluerit, an amara ironia irridere obsequiosum divitibus : nam versus 4 obscurus. — 4 γὰρ σε Cod. Ingeniose Jacobsius :

ὁ γὰρ σὲ μάλῃων τῆς Δίκης ὕμνος χεῖι,

quæ in latinis posui. Codicis scriptura ita explicanda esset : Qui te non canit, is justitiæ vim non magis sentit quam si somno oppressus jaceret; ὕπνον metaphorice dicto de oblivione, ut multo aptius XIV, ep. 128, 4, Jupiter humanarum rerum incuriosus dicitur βαθὺν ὕπνον ἔχειν. Boiss. hæc adscripsit : « An noctu vigilans his versibus ludebat ? »

XCIII. — 1 θλιβομένης Plan., quod necessarium judico. Nota θλιβομένη καλῶς Theocriti, quocum conf. Himerius Or. XIV, 28, p. 658, de Hellesponto : πορθμὸς ὀλίγος θαλάσσης θλιβόμενος σχίζει τὰς ἡπείρους τῷ βέβρωματι. Etiam Meinek. Philol. XV, p. 141, θλιβομένης de suo. Edebatur e Cod. θλιβομένους.

XCIV. Lemma : εἰς τὴν χρίσιν. — Deos comparat philosophis.

XCV. Iterum legitur in cap. XV, post ep. 20. In Plan. est ἀδῆλον.

XCVI. Lemma : εἰς ἐκυτόν. In Plan. ἀδῆλον. — Fortunæ inconstantiam fere meretriciam detestatur. Conf. ep. 87. — 2 ἀκαίρους τοῦ βίου μεταστροφάς Plan. — 5. « Τοὺς ἔχοντες, scil. χρήματα, divites, multis illustravi ad Philostrati Epist. 45, p. 128 seq. — 8 οἶον τρ. Cod. et Plan., corr. Scaliger. — 9 ἐξ ἀδῆλου φαινομένης Cod.; τῷ βίῳ φανερομένης Planud., quem, sive alius est ejus lectionis inventor, vitare voluissē crediderim quartæ sedis turpem anapestum. Adhibui correctionem eandem quam epigrammati 84, de qua monui ad Choricium p. 138. » B.

XCVII. Lemma : εἰς ἐκυτόν. Cohærens in Codice epigramma sequens separavit Plan. — 1. « Αἰτράν ἐτῶν, id est LXXII annos : tot enim aurei vel solidi sunt in libra. » Salmas., unde Brunkius. — 2. « Ad senatorium igitur honorem, in municipio fortasse aut colonia, Palladas adspiravisse videtur, sed frustra. Ad Orcum autem remittuntur quos spes pro vitam fecellit. Laudat Brodæus Plutarchi locum [Catonis maj. dictum, c. 23] : τὴν δ' Ἰσοκράτους διατριβὴν ἐπισκώπτων γιγρᾶν φησι παρ' αὐτῷ τοὺς μαθητάς, ὡς ἐν ἄλλου παρὰ Μίνω χρησσομένους ταῖς τέχναις καὶ δίκας ἐροῦντας. » Jac.

XCVIII. — Silentium decere hominem imperitum.

XCIX. — Causam reddit Sexto cur ab ejus amicitia discesserit. — 1 πολλάκις ἐξέστησας τὴν Cod.; ἐξέστησας τὴν Plan., quod necessarium, quamquam repudiatum a Boisse. : « Pronomen σὴν versus proximi facit ut hic displiceat valde τὴν. » Emendationem absolvit Heckerus, qui Πολλάκι, Σέξστ', ἐστήσας, qua emendatione nihil certius : nam verbo ἐξίσταμαι hic non est locus. Margo Werh. : ἰσώ; γραπτέον ἐξήγησα, quem ἐξήγησα vel ἐξήτασσα voluisse observavit Jac. — 2 σὴν φιλ. Cod. et Plan.; τὴν servavit cod. Athous. — 3 δι' om. Ath.

C. In Plan. est ἀδέσποτον. — Quæ nos moneamur vitæ brevitate. — 2 μένει Cod. — 5 βαρὺ Cod., βάρος Plan., corr. Jacobs. In fine Cod. δὲ χαμῶν. — 6 στίσεις Plan.; σ' om. Cod.

CJ. — In bovem simul aratrum trahentem et vitulum lactantem. Simile est Philippi IX, ep. 274. — 1 ἡνιᾶ Cod. — 2 ὑποθατιαν μόνος Cod.; ὑποθατίον Hushkiius, « sed ὑποθατιαν tuetur Buttmannus Lexil. I, p. 221. » Jac. nott. mss. Adde quæ disseruit Lobeck. Pathol. prol. p. 499. — 3 διάκτορα Cod.; διώκτορα Buttmannus et G. Dindorf. in Thes. Quod aptum verbo μένουσα, nec Biamor bubulcum dicturus fuisset archaica voce διάκτορα. — 5 ἰσχε Cod. « Recte, neque ἰσχε' scribendum erat. Vide Hermann. ad Soph. CEdip. Col. v. 1171. » Jac. nott. mss. Ἀποτροχιάυλος « dicitur is qui eundo ac redeundo aratrum ducit, metaphora sumpta a stadii cursu, quo quis postquam a carceribus ad metam excurrit, ab altera parte a meta ad carceres redit. » Hushk.

CII. — « Mediocritatem in omni vitæ conditione commendat amico. Similiter Horatius Carm. I, 10 : Rectius vives, Licini... » Jac. — 1 ἄγισ Cod., quod reducebat Boiss.; ἄγοι cum Plan. Jac., sententiæ accommodatius, et ob mēte necessarium. In fine γαλήνην Plan. — 2 ἀργᾶς Cod., sed Salm. sic : « ἀργας. Lege, ἀργᾶς. » Plan. ἀργῆν, Bruck. ἀργῆς. Deinde Plan. τὴν πολυνηνέμην, Cod. τὴν πάλι νηνέμην, quod tuentur Salm. et Schæf., receperunt Boiss. et Jac. in Delectu p. 251, qui conj. τὰμπαλι νην. — 3 ἐξέγε Cod. et Plan., quod correxit Schæferus. Deinde Cod. πράξεις, quod cum Plan. mutavi. — 4 καὶ πάλαι Cod.; καὶ μάλᾳ Plan. Jacobsii πάλι recepit Boiss. — Cf. ad ep. 51, 5.

CIII. In Plan. est ἀδῆλον. — Hominem de luxuriosa vita ad egestatem redactum ridere videtur poeta. — 1. « Voce θυμέλην luxuriam et delicias sibi ante usitatas significare voluisse videtur Philodemus. » Jac., qui in notis mss. commendat Lennepii notam p. 233 : « Θυμέλη fuit proprium vocabulum in sacris. Phrynichus : οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ θυσιᾶν ἐτίθειον. Hinc notare etiam potuit popinam, ubi sacrificiorum reliquiæ venum exponebantur, atque inde quemvis cupediariorum apparatus. Illum a divite

prius frequentatum, eidem jam ad paupertatem redacto suadet ut ne respicere quidem, vel in transitu lustrare velit. » — 2. Κολοκορόδκολα schol. Wech. exponit : χολὰς καὶ ἔντερα καὶ χορδὰς, unde Jac. efficit χορδοκόλα scribendum; κόλα sunt *intestina* ap. Hesych., sed quid repetitum sibi velit vocabulum, nemo exputaverit. Hinc Heckerus, quum nec praepositio hic apta sit, coniecit εὐκολοκορδοκόλα, *intestina quæ villi pretio constant*. Melius, ni fallor, scripserit εὐκόλα χορδοκόλα, ut in alliteratione epitheti luserit Philodemus, non « villi pretio constantia », sed quæ eorum sint qui facilem victum (τὸ εὐκόλον τῆς διαίτης) amant. — 3 ἐγγίνεται Cod., ἐγγίν. Plan., correctum a Stephano et Scaligero. Nūn σῦκον proponebat Jac. — 4. Παρæmia esse videtur.

CIV. Lemma : εἰς εὐτελείαν, etiam in RS. Iterum legitur in primis Codicis foliis. « Ex hymno in Frugalitatem desumptum; esse discimus ex Juliano Orat. VI, p. 199. » Jac. — 1 δέσποιναν σοφῶν ἀνδρῶν ἀγ. Jul. — 2 ἔκγονε Plan. — 3 τιμῶσαν Cod. et RS.

CV. In Plan. est ἀδελφον. — Mortuus de herede. — 1 sic distinxit Boiss. post Jac. in Delectu; haud dubie rectius ante Θεόδωρο; Jac. in nott. mss., Bergk. in Lyricis p. 909, et Meinek. Philol. XV, p. 142, qui tacito dedit θάνατον. Idem malit, ob nexum, ἄλλος ἐπ' αὐτῷ. — 2. *Debemur morti nos nostraque*, Horat. « Conf. ad XI, ep. 62. » B.

CVI. Lemma : παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῇ δόξαν ἔχοντων. « Schol. Wech. : παροιμία ἥς μέμνηται Πλάτων ἐν Φαίδωνι, p. 99, C, § 13, ubi v. Heindorf. Notis exemplis adde scriptorem in Notitt. mss. t. VI, p. 512, et notas in Marinum p. 112. » B. — πολλοὶ τοὶ etiam paræmiographi; πολλοὶ μὲν Plato.

CVII. « Hos quatuor versus protulit et Joannes Lyd. De mens. p. 60, primo sic scripto : Θεοῦ γὰρ ἐκτός οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτός. In quo mendo conspirat cum eo cod. Palatinus : Θ. μὲν ἐκτός οὐδεὶς εὐτ. βρ. Inverso adverbii ordine locum sanavi. Lyd scripturam diligentia nimia retinui in Euripidis et Scyrii fragmento. Melior Matthiae ratio, qui a Scyriis expulsi primum versum, et cum pessimo spondeo ad fragmenta dubia anandavit p. 449. Nec debuit Menandri nomini honorem persolveri, qui in Anecd. t. I, p. 155, inventa scriptura, Θεοῦ γὰρ χωρὶς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν, reponere satis habui θ. γὰρ ἐκτός. Ipsum illud χωρὶς loco duntaxat movendum fuit sic.

Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν.

Qui versus est inter Euripidea fragmenta p. 442, similis versui inter Sententias Singul. 235 :

Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν ἀνευ.

Conf. Sent. Sing. Menandri 250. Notandum in Planudea (p. 165 Wech.) primum versum : Θεοῦ μὲν ἐκτός... *Luciano* adscribi [Ibi Salmas. emendat : Οὐδεὶς θεοῦ μὲν ἐκ.]; tres sequentes epigramma constituere novum cum lemma *ἀδελφον*. Schol. W. ad primum : Ὁδ. Σ (352) Οὐκ ἀδελφὸς δὲ ἄνθρωπος Ὀδυσσῆιον ἐξ ὁμόνων ἔκει. » B. Jac. ἐκτός οὕτως edidit ex emend. Scaligeri, in nott. proposuit quod Boiss. scripsit. Conf. Nauck. n. 1014. — 3 πράττουσι Plan. — 4 εὐτελοῦσιν εἰς θεοὺς ap. Stob., recte.

CVIII. — « Ταῦτα παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ β' Ἀλκιβιάδῃ (§ 5, p. 142, E) περὶ προσεσχῆς οὕτω φησί : « κινδυνεύει

« γὰρ, ὡς Ἀλκιβιάδῃ, ἐρόνιμος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ποιητής, θεοὶ δὲ καὶ μοι φίλοι; ἀνοήτοι; χρησάμενοι, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ « πράττοντας καὶ εὐχομένους; ἀπερ εὐ βέλτιον ἦν ἐκείνοις, « ἐκείνοις δὲ ἰδοὺ, κοινὴν ὑπὲρ ἀπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιή- « σασθαι. » Hæc schol. Wech. Latinis versibus redditum in Dreuxii Recreat. histor. t. II, p. 74. Conf. epigr. christian. n. 30. » B. — 2 τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλλάξειν ap. Plat.

CIX. — Res verba sequatur. « Sunt quæ ad hanc sententiam faciunt in meis ad Eunap. notis p. 143. Lucianus Hipp. 1 : μὴ λόγους μόνον δεξιού; παρέσχοντο... ἀλλὰ καὶ ἔργου ὁμοίους τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαντο. Sententia in meis Anecd. t. III, p. 468 : ὁ λόγος μετὰ πράξεως τὸν ἄνθρωπον κοσμεῖ. » B. Alia Jacobs. ad Analecta t. XIII, p. 132. — 2 ἔργον ἔχει Cod. et Plan. « Ludi videtur in ambigua significatione vocabuli λόγος, quod et *orationem* significat et *rationem* : hoc modo, τὸ τοῦ λόγου ἔργον τοι. » Jac. Dedimus optimam correctionem Heckeri.

CX. Noti versus ex Aristophane, Ran. 1431 seqq. « Conf. Paldamus in Jahnii Annalium Novorum Supplemento t. I, p. 534. » Jac. nott. mss. — 2 μὴ ἴσως ap. Arist. et Plutarchum Alcib. c. 16. — 3 ὑπηρετεῖ Cod. « Quam lectionem retinui in Æschyleo fragm. 39, sed non facilis est intellectus. Nunc placuit ὑπηρετεῖν ex Aristoph. [et Plut.]. Omisit male librarius ny finale, ut ep. 119, scripto ἀνεγείρει pro ἀνεγείρειν. » B.

CXI. Sine lemma. Versus ex marmore editus in Corp. Inscr. n. 1935. — « Conf. ad XI, ep. 193. » B.

CXII. « Vini, veneris et balnei usus sanitati noxius. Eadem jungit Plutarch. in Præceptis sanit. p. 128, D. Epigramma latium :

Balnea, vina, venus corrumpunt corpora nostra. » Jac.

CXIII. « Plan. tribuit *Theognidi*. Et exstat sententia inter Theognidea v. 1155 seq. » B. — 1 Οὐδ' ἔραμαι πλουτεῖν, οὐδ' εὐχ. Theogn., quod sincerum. — 2 ζῆν ἀπὸ τ. Theogn. et pars editionum Plan.; ἔχοντι Plan.

CXIV. Lemma : εἰς πενίαν. « Paupertatem pauperum apud inferos meditationem esse. — 1 ἡ χρ. Codex [η apogr. Par.], quod in ἡ mutavi : *certe judicium est*... Brunck. εἰ χρ. » Jac.

CXV. — 1 μένει; Cod., correctum in Plan.

CXVI. — Comici poetæ versus esse videntur.

CXVII. In Plan. ἀδελφον. — De sincera amicitia. — 3 ποθεύω Cod.; τοθεύω S ap. Cram.; θαπεύω Plan. Deinde δ' ἄρ' ἀτιμάσω (productione notata in α) Cod., ap. Salm. δ' ἄρα τιμάσω, S δ' ἄρα τιμήσω. Recte Plan.

CXVIII. Lemma Plan. : ἀδελφον, οἱ δὲ Παλλαδᾶ, sed duo codices Brunckii nihil de Pallada. Expressum epigramma ex eo quod legitur VII, 339, unde transcriptum est distichon alterum. — In humanitatis tam ignota conditione ab uno Baccho certum provenire solatium. — 1 ἀπελθεῖν; Jacobs. distinxit Del. p. 226. Meinek. Philol. XV, p. 141 malit τίνος χάριν ἦλθον, ἀπῆλθον; quod non videtur aptissimum. Major difficultas in altero versu, cujus sententia nec per se aprica est et huic loco minime convenit. Scribam πῶς δύναμει τι μαθεῖν μηδὲν ἐπισταμένων;

Quomodo discam aliquid ab iis qui nihil sciunt ipsi? — 4 οὐδὲν καὶ μηδὲν vulgo; recte distinxit Meinekius. Et verisimillimum est distichon, epigrammatis 339 eodem modo scriptum fuisse et periisse ἦν. — 5 ἀλλὰ μοι Plan. ante Steph., qui ἀλλὰ σὺ μοι. In eadem Plan. ἐντυπε ab Ascensio, sed ἐντυπε edd. priores.

CXIX. — 1. Luditur in vocibus simillime apud posteriores Græcos sonantibus, σώματα et δώματα.

CXX. « Sunt Nonni versus, Dionys. XLII, 209, 210. » Jac. Quo magis ridiculus qui πῶς ἀνέρος; legendum esse censebat.

CXXI. « Quis ille Rharus sit, nescio. Forte Ῥιανού. Sed Palladas potius tribuendum videtur. » Salmas. Cui inscripsit Plan. — Apertas inimicitias simulatæ amicitia præferendas esse. — 3 ἐκτρέποµεθα Cod. — 5 κείνον κρίνω Plan. — 6 φιλήν; Plan., sed v. 2 φιλίαν.

CXXII. Δουκιανού inscribitur in Plan., quod nomen in apogr. Par. transit; ed. princ. Flor. sine lemmate. — Ad hominem superbum et insolentem de fortunæ potentia. — 3 τύπον (sic solet) καταπαύει Cod. — 4 παρέχει Cod. « Schol. Wech. : Μηρονίη δ' ἐπὶ τῇσιν ἐπ' ἀντολήν τετάνυσται. Τμώῳ ὑπ' ἡγεμόνευσι τόνδεν Πακτωλὸς ὀδεύων χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐπρελκόμενος κελαρύζει. Versus sunt Dionysii Perieg. 830. Σοὶ παρέχῃ. Idem : ὥσπερ καὶ τῷ Κροίσῳ, ὃς ὑπὸ τοῦ Κύρου νικηθεὶς πάντων ἑλαινότατος γέγονεν. » B. — 5. « Mitscherlichius poetam in similitudine vocum θρόνον et θρύας lusisse putabat. Eandem sententiam Claudianus sic effert XXXIX, 38 :

Incubuit nunquam cœlestis flamma salictis,
Nec parvi frutices iram meruere Tonantis.
Ingentes quercus, annosæ fulminat ornos. » Jac.

CXXIII. In Plan. est ἀδελφον. — Vitæ miseras innumera-
rabiles, si cum bonis compares : bona modo esse invenies, quæ natura effecerit; reliqua omnia dolore referta et metu. — 1 ἀνευ χαμάτου σε φύγῃ Meinekius Philol. XV, p. 141, quorum φύγη recipi debet, sed alterum a mente poetæ alienissimum est.

CXXIV. In Plan. ἀδελφον. — Nihili esse omnem vitam humanam. — 2 γυν. Plan.

CXXIV*. Cum præcedente disticho cohærent in Codice. « Sed in apographo ab hoc versu novum epigramma incipit, quæ distinctio etiam in Planudea obtinet. Editiones Brunckii et Jacobsii quattuor hos versus præcedenti Glyconis disticho conjungunt. » Boiss. Recte separavit; nam minime cohærent cum superioribus; neque integrum efficiunt carmen : pro fragmento habenda sunt aut excerpto. — 1. « Εἰ τι πάθειεν λείπεται ἀντι τοῦ ἀποθανόντων. Οὕτω γὰρ Ἀττικοί; εἰπεῖν ἔθος. Schol. Wech. Conf. ad Niceph. Chuman. p. 183. » B. — 2. Jac. confert Terentiana : *duri uxorem : quam ibi miseriam ridi ! Nati filii ; alia cura !* — 3 ἐς αὐτήν Plan.

In Codice sequitur novi capitis titulus ἀρχὴ σκοπτικῶν (sic), tum a recentiore manu duo disticha quæ sequuntur junctim scripta sunt.

CXXV. Sine lemmate; ἀδελφον in Plan. — 1 μέγ' ἐπ' Cod.

CXXVI. Cohærens cum præcedente, quod distichon solum habet Plan. — 2 κακὸν Cod., ob cæsuram, ut videtur. Depravatum versum Brunckius corregebat : αὐτάκη; δὲ, κακῶν ἐστιν (πολλῶ malebat Jac.) ἀπειρότερος; *Quis sibi ipsi sufficit et alterius famulatu non indiget, malorum (multo) magis est expers.* Heckerus tentabat αὐτάκη; δὲ κακὸν τῷδ' (τῷ χρησαμένῳ) ὁ πονηρότερος. Argute Piccolos : αὐτάρη; δὲ κακὸν τῶν δαπανηροτάτων. « *L'auteur me semble avoir voulu opposer κακὸν à ἀγαθὸν π. Le domestique honnête (χρησίμος) est déjà un mal assez coûteux pour l'homme qui se suffit à lui-même et sait se passer du superflu.* » Boissonadiei notula nulla superest; in græcis duo disticha conjunxit ut in Codice, postremo versu sua manu sic reflecto :

αὐτὰρ τίς δὲ κακῶν τῶνδ' ὁ πονηρότερος;

ADD. ET CORR. — VI. — 1. « Ποητόκου ante me Mein. Theocr. p. 218. » Dübn.

XXIII. — 1. Parum probabilis Heckeri correctio; præstat ὀλίγος, sive cum Nix. sive cum ἀήτης jungatur. — 6. Legendum credo, sublata distinctione, ἔλθῃ ἀχυρ. εὐπορο; εἰς λιμάνας. Similitudinis ejus exemplis a Jacobso allatis t. IX, p. 137, adde Virg. G. IV, 116; Ovid. Met. XV, 176; Plin. Epist. II, 11, 3.

XXIV — 4 Fort. ἀσπάσιον, ut Hom. Od. E, 397.

XXVI. — Latinis distichis versum in Theod. Beze Poem. Var. (1599) p. 94.

XLVI. — 3. Brunckii conjectura ἐτάρους optima.

CIX. — 2. Rectius Heckerus ἔχει tenuisset. Alius v. d. conjecit τὸν λόγ. ἀργὸν (ἀεργὸν, περισσόν) ἔχει. Potest et rodd. lectio defendi; ἔργον ἔχει i. q. ἐπιτελεῖ : ut priorem versum alter firmet, sed multo languidior, et posterius forsitan ab aliquo grammatista adjunctus.

CAPUT XI.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΥΜΠΟΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΚΩΠΗΤΙΚΑ.

1. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἑρμαίοις ἡμῖν Ἀφροδίσιος ἔξ ἡμέρας οἶνου
αἶρων, προσκόψας πένθος ἔθηκε μέγα.
Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν· ὥς ὄφελεν δὲ
χῆμας! νῦν δ' ἡμεῖς τοῦτον ἀπώλεσamen.

2. ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΣ.

Αἰσχυλίδα Θεόδωρε, τί μοι μεμάχηνται ἄριστοι;
οὐ διακωλύσεις; πάντες ἔχουσι λίθους.

3. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦθελον ἂν πλουτεῖν, ὥς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίας·
ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν,
καὶ γινῶ πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
ἀκτὴν που πάσσας καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποβρέζας,
τὴν Ἀσίην πωλῶ πρὸς μύρα καὶ στεφάνους.

4. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Αὐτῷ τις γῆμας πιθάνη τῷ γείτονι, ῥέγγει
καὶ τρέφεται· τοῦτ' ἦν εὐκολος ἐργασία,
μὴ πλεῖν, μὴ σκάπτειν, ἀλλ' εὐστομάχως ἀπορέγγειν,
ἀλλοτρίᾳ δαπάνῃ πλούσια βοσκόμενον.

5. ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΣ ΜΑΝΤΙΣΙΟΥ.

Ὅστις ἔσω πυροὺς καταλαμβάνει οὐκ ἀγοράζων,
κεῖνον Ἀμαλθείας ἡ γυναῖς ἐστι κέρας.

6. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πτωχοῦ ἐστι γάμος κυνεῖα μάχα, εὐθὺς κυδοιμὸς,
λοιδορίαι, πλῆγαι, ζημίαι, ἔργα, δίκαι.

EPIGRAMMATA

CONVIVALIA ET IRRISORIA.

1. NICARCHI.

Festo Mercurii nobis Aphrodisius sex congios vini
afferens, pede-impingens luctum fecit magnum.
Vinum etiam Centaurum perdidit: utinam vero perdidisset
et nos! nunc vero nos illud perdidimus.

2. CALLICTERIS.

O Æschyli-fili Theodore, quid mihi bellum-intulere optimi?
non impedies? cuncti habent lapides.

3. ANONYMI.

Vellem dives esse, ut dives erat olim Cræsus,
et rex esse magnæ Asiæ:
sed quum intueor Nicanorem sandapilarum-opificem,
et intelligo quo faciant hi loculi,
farina alicubi sparsa et heminis paulum-humecta,
Asiam vendo pro unguentis et coronis.

4. PARMENIONIS.

Soli quispiam quum-uxorem-duxisset docilem vicino, stertit
et alitur: hoc erat facile opus,
non navigare, non fodere, sed bono-stomacho stertere,
alieno sumptu lautis-epulis nutritum.

5. CALLICTERIS MANTISII.

Quisquis domi frumenta accipit non in foro-emens,
illius Amaltheæ mulier est cornu.

6. EJUSDEM.

Pauperis sunt nuptiæ canina pugna, mox bellicus-strepitus,
contumeliæ, verbera, mulcta, negotia, lites.

HUGONIS GROTHII VERSIO.

1. NICARCHI.

Idibus effudit Maiis Aphrodisius urnam,
Quæ fuerat, damnum non leve, plena mero.
Centaurum quondam vis vini perdidit. O si
Nos quoque; sed vinum nos male perdidimus.

3. INCERTI.

Et mihi divitias cuperem, quas Cræsus habebat,

Et populos Asiæ juris habere mei:

Sed vespillonem quoties Nicanora cerno,
Atque illas arcas cogito cur faciat,
Tunc litus foliis spargens et munere Bacchi
Omnem Asiam vendo floribus et balano.

5. CALLICTERIS MANTISII.

Cui non emta domi semper sunt tritica, cornu
Illud Amaltheæ, quod dedit uxor, habet.

7. NIKANΔΡΟΥ.

Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα
κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται·
οὕτως ἡ φύσις ἐστὶ φιλόκτιστος, ἀλλοτριόχρους,
καὶ ζητεῖ διόλου τὴν ξενοκυσθαπάτην.

8. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνας στήλαισι χαρίζου,
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι· τέφρην δὲ μεθύσκων
πῆλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανὼν πίεται.

9. ΑΕΩΝΙΔΑ.

Μὴ πάλι μοι μετὰ δόρπον, δτ' οὐκέτι γαστέρα πείνω,
οὐθατα καὶ χοίρων ἄντα τίθει τεμάχη·
οὐδὲ γὰρ ἐργοπόνοισι μετὰ στάχυν ὁμβρός ἄκαιρος
χρήσιμος, οὐ ναύταις ἐν λιμένι Ζέφυρος.

10. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Τὸν τοῦ δειπναρίου νόμον οἴδατε· σήμερον ἔμαξ,
Αὔλε, καλῶ καινοῖς δόγμασι συμποσίου.
Οὐ μελοποιὸς ἐρεῖ κατακαίμενος· οὔτε παρέξεις
οὐθ' ἔξεις αὐτὸς πράγματα γραμματικά.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἔδειν σε τραγῳδῶν, Ἐπίκρατες, οὐδὲ χοραύλην,
οὐδ' ἀλλ' οὐδὲν ὅλως, ὃν χορὸν ἔστιν ἔχειν·
ἀλλ' ἐκάλουν σε μόνον· σὺ δ' ἔχων χορὸν οἴκοθεν ἤκεις
ὀρχηστῶν, αὐτοῖς πάντα διδοὺς ὀπίσω.
Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶ, σὺ τοὺς δούλους κατάκλινον,
ἡμεῖς δ' αὖ τούτοις πρὸς πόδας ἐρχόμεθα.

12. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οἶνος καὶ Κένταυρον, Ἐπίκρατες, οὐχὶ σὲ μόνον,
ᾤλεσεν, ἤδ' ἐρατὴν Καλλιῶν ἡλικίην.

7. NICARCHI.

Crede mihi, nemo propriam, Charideme, maritam
Ex animi sensu semper amare potest.
Sic homini ingenium est : alienos prurit ad artus,
Et vesica placet, non sua, capta dolo.

8. INCERTI.

Parce rogo unguentum cippo dare, parce corollas,
Et flammis flammis. Sumtus inanis erit.
Laudo dari vivis : cineri data vina lutescunt :
Et bibit ex illis mortuus inde nihil.

9. LEONIDÆ.

Pransum jam satis est : non amplius ilia latrant :
Ne botulos, ne jam sumina pone mihi.
Serus ad agricolas post messem decidit imber,
Nec nautam, portum cum tenet, aura juvat.

10. LUCILLII.

Si quid nostra placet tibi comula, vespere nobis,

7. NICANDRI [NICARCHI].

Nullus propriam indesinenter, o Charideme, mulierem
comprimere ex animo gaudens valet.
Usque adeo natura cupida-titillationis, alienæ-cutis-appetens,
et quærit omnino in-externo-cunno-fraudem. [tens.

8. ANONYMI.

Ne unguenta, ne coronas lapideis cippis largire,
neu ignem ungentis uras : incassum fit sumptus.
Viventi mihi, si quid vis, largire ; favillam vero inebrians
curnum facies, neque defunctus bibet.

9. LEONIDÆ (ALEX.).

Ne rursus mihi post curnam, quum non-jam ventrem do-
ubera et porcorum appone frustra : [cilem-habeo,
neque enim agricolis post messem imber importunus
utilis, neque nautis in portu zephyrus.

10. LUCILLII.

Convivioli legem novistis : hodie vos,
Aule, voco novis placitis compotandi.
Non inelicus-poeta declamabit accumbens ; neque præbe-
neque habebis ipse negotia grammatica. [his

11. EJUDEM.

Non noram te tragedum, Epicrates, nec choro-tibicinem,
neque aliud ullum omnino quorum est chorum habere ;
sed invitabam te solum : tu vero habens chorum domo
saltatorum, ipsis cuncta dans a-tergo. [venisti
Si vero hoc ita est, tu servos accumbere-jube,
nos autem his vicissim ad pedes stabimus.

12. ALCÆI.

Vinum et Centaurum, o Epicrates, non te solum
perdidit, atque amabilem Calliæ ætatem.

Sed conviva novis legibus, Aule, veni.

Non volumus recitet qui carmina : nulla movebis
De re grammatica jurgia, nemo tibi.

11. EJUDEM.

Histrion nec nobis nec, Epicrates, esse choraula
Creditus, aut cujus mos sit habere chorum,
Cum grege saltantum, mecum cœnare rogatus,
En ades, et donas optima quæque retro.
Si placet hoc, omnes tecum discumbere servos
Fac precor : at nobis sit locus a pedibus.

12. ALCÆI.

In Philippum Regem.

Occidit et vino Centaurus, Epicrates ; haud tu
Solutus es et dulci Calliæ flore puer.

Ὅντας οἶνοχάρων δ' μονόματος, ᾧ σὺ τάχιστα
τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ Αἰδέω πρόποσιν.

13. AMMIANOY.

Ἦως ἐξ ἡοῦς παραπέμπεται, εἴτ', ἀμελούντων
ἡμῶν, ἐξαίφνης ἤξει δ' πορφύρεος,
καὶ τοὺς μὲν τήξας, τοὺς δ' ὀπτήσας, ἐνίου δὲ
φυσήσας, ἄξει πάντας ἐς ἐν βάραθρον.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐγὼς ἐπὶ ξενίαν κληθεὶς, ὅτε καιρὸς ὕπνου μοι,
τύλῃ ἐπεκλίνθην Γοργόνος ἢ Νιόβης,
ἢν οὐδὲς ὑφηνεν, ἀπέπρισε δ', ἢ πελεκήσας
ἐκ τῶν λατομιῶν ἤγαγεν εἰς τὰ Πρόκλου.
Ἐξ ἧς εἰ μὴ θᾶπτον ἐπηγέρθην, Πρόκλος ἂν μοι
τὴν τύλῃν στήλῃν ἢ σορὸν εἰργάσατο.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν τοὺς ἀπὸ ἄλφα μόνους κέρικας κατορύσσειν,
Λούκιε, βουλευτὰς καὶ τὸν ἀδελφὸν ἔχεις·
εἰ δ', ὅπερ εὐλογόν ἐστι, κατὰ στοιχείων δόδευεις,
ἤδη, σοὶ προλέγω, Ὀριγένης λέγομαι.

16. [ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.]

Κύλλος καὶ Λεῦρος, δύο Θεσσαλοὶ ἐγγεσίμωροι·
Κύλλος δ' ἐκ τούτων ἐγγεσιμωρότερος.

17. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἦν Στέφανος πτωχὸς κηπεύς θ' ἅμα· νῦν δὲ προκόψας
πλουτεῖ, καὶ γεγένητ' εὐθὺς Φιλοστέφανος,
τίσσερα τῷ πρώτῳ Στεφάνῳ καλὰ γράμματα προσθαίς·
ἔσται δ' εἰς ὥρας Ἱπποκρατιππιάδης,
ἢ διὰ τὴν σπατάλῃν Διονυσιοπηγανόδωρος·
ἐν δ' ἀγορανομίῳ παντὶ μένει Στέφανος.

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἐν γαστρὶ λαβοῦσα Φιλαίνιον Ἡλιοδώρῳ

Ferreus ille cocles : sed tu par munus ab Orco,
Quod bibat, in terras mitte Charonti novo.

13. AMMIANI.

Altera securis lux transit et altera nobis,
Donec ad incautos advenit atra Dea.
Illa liquefactos, inflatos, ignibus ustos,
Tot varios unum dejicit in barathrum.

14. EJUSDEM.

Forte vocatus heri conviva, soporis in hora,
Incubui strato Gorgonis aut Niobes :
Texuit hoc nemo : sed serra vel aspra securis
Ex dura secuit rupe, Procloque tulit.
Et surrexissem nisi sat cito, Procle, pararas
Pro strato cippum tu mihi, vel tumulum.

15. EJUSDEM.

Sola Senatorum si nomina quæris ab Alpha,

Revera in-vino-Charon est ille unoculus, cui tu quam-
eandem mittas ex Orco propinationem. [primum

13. AMMIANI.

Aurora post auroram procedit, dein, negligentibus
nobis, repente veniet purpurea mors,
et alios quidem liquefaciens, alios vero torrens, quosdam
inflans, aget omnes unum in barathrum. [autem

14. EJUSDEM.

Heri ad hospitalem-cœnam vocatus, quum tempus esset
culcitæ incubui Gorgonis aut Niobæ, [somni mihi,
quam nemo texuit, sed serra-desecuit, aut securi-abscisam
e lapicidinibus adduxit in Procli domum.
Ex qua nisi citius experrectus-essem, Proclus mihi
culcitram cippum aut mortualem-arcam fecisset.

15. EJUSDEM.

Si homines nomine ab A incipiente solos decrevist de-
Luci, senatores et Adelphum (fratrem) habes ; fodere,
si vero, quod rationi-consentaneum est, secundum ele-
jam, te præmoneo, Origenes vocor. [menta incedis,

16. EJUSDEM.

Cyllus et Leururus, duo Thessali lanceis-furentes (stulti) ;
Cyllus autem ex iis lanceis-furentior.

17. NICARCHI.

Erat Stephanus egenus et olitor simul ; nunc autem pro-
dives est, et factus statim Philostephanus, [vectus
quattuor primo Stephano pulchras literas adjiciens ;
erit autem justo tempore Hippocratippiades,
aut ob luxuriam Dionysiopeganodorus :
verum in foro omni manet Stephanus.

18. EJUSDEM.

Non in ventre quæ-conceperat Philænium Heliodoro

Quos perimas, Luci, frater Alauda tibi est.
At si, quod ratio est, elementa per omnia pergis
Ordine, prædico, nominor Origenes.

16. AMMIANI.

Desipiunt gladiis duo Thessala nomina, Cyllus
Scilicet et Leururus, sed magis ille tamen.

17. NICARCHI.

Qui Stephanus fuerat puer in re paupere, nunc vir
Et dives gaudet voce Philostephani.
Ad vetus accessit quadruplex nova litera nomen :
Esse volet jam mox Hippocratippidas,
Aut præ luxuria Dionysiopeganodorus.
Nunc quoque sed Stephanum nominat omne forum.

18. EJUSDEM.

Ex utero turgente Philænion Heliodoro

Θήλειαν τίκτει παῖδ' ἀπὸ ταυτομάτου.
 Τοῦ δ' ἐπὶ θηλείῃ λυπουμένου, ἔξ διαλείπει
 ἤματα, καὶ τίκτειν ἄρσενά παῖδ' ἔφατο.
 Οὕτως Βοῦβαστις καταλύεται· εἰ γὰρ ἐκάστῃ
 τέχεται ὥς αὐτῇ, τίς θεοῦ ἐστι λόγος;

19. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Καὶ πῖε νῦν καὶ ἔρα, Δαμόκρατες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ
 πίομεθ', οὐδ' αἰεὶ παισὶ συνεσόμεθα.
 Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν
 αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.
 Νῦν ἐν ἔμοι πιέτω μέθυ τὸ πλεόν ὅστέα τάμα·
 νεκρά δὲ Δευκαλίων αὐτὰ κατακλυσάτω.

20. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας
 ἄδετε, ποιητῶν φύλον ἀκανθολόγων,
 οἳ τ' ἐπέων κόσμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες,
 κρήνης ἐξ ἱερῆς πίνετε λιτὸν ὕδωρ.
 Σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἤμαρ Ὅμηρου
 σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὕδροπότας.

21. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Πρόην τὴν σαύραν Ἀγάθων ῥοδοδάκτυλον εἶχεν·
 νῦν δ' αὐτὴν ἤδη καὶ ῥοδοπηχυν ἔχει.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

*Ἔστι Δράκων τις ἐρῆθος, ἄγαν καλός· ἀλλὰ, δράκων ὢν.
 πῶς εἰς τὴν τρώγλῃν ἄλλον ὄφιν δέχεται;

23. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὀκύμορόν με λέγουσι δαήμενες ἄνδρες ἄστρον·
 εἰμὶ μὲν, ἀλλ' οὐ μοι τοῦτο, Σέλευκε, μέλει.
 Εἰς αἶδην μία πᾶσι καταΐθασις· εἰ δὲ ταχίῳ
 ἡμετέρῃ, Μίνω θᾶσσον ἐποφόμεθα.
 Πίνωμεν· καὶ δὴ γὰρ ἐτήτημον, εἰς ἐδὸν ἔππος
 οἶνος, ἐπεὶ πεζοῖς ἀτραπὸς εἰς αἶδην.

Femineam prolem sponte sine arte dedit.
 Offensus sexu pater est; hoc vidit, aitque
 Post sex illa dies se peperisse marem.
 Lucinæ perit omnis honos: si matribus esse
 Sic licet, in divis illa supervacua est.

19. STRATONIS.

Pocula non semper, neque nos æterna sequuntur
 Gaudia: nunc gaude, nunc bibe, Democrates.
 Quin capiti flores damus et nos unguimus, ante
 Quam faciat tumulis hoc aliena manus.
 Ossa merum potent mecum mea: sed simul ac sint
 Mortua, perfundat, non veto, Deucalion.

20. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Qui canitis toppe, qui betere, quique ceruses,
 Vates impliciti sentibus, ite procul,

filiam peperit sponte fortuito.
 Hoc autem de filia contristato, sex interponit
 dies, et eniti se filium puerum dixit.
 Sic Bubastis a-munere-solvitur: si enim quæque
 pariet ut illa, quis deæ erit respectus?

19. STRATONIS.

Et pota nunc, et ama, Democrates: non enim usque
 potabimus, neque usque cum-pueris erimus.
 Et coronis capita vinciamus, et ungamus
 nosmet, antequam tumulis hæc ferant alii.
 Nunc in me vivente bibant vinum potius ossa mea;
 mortua vero Deucalion illa inundato.

20. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Fugite quotquot loccas (calvas) aut lophnidas (faces) aut
 canitis, poetarum tribus sentilega, [camasenas (piscas)]
 et qui verborum ornatui elumbi operam-datis-et
 fonte e sacro bibitis tenuem aquam.
 Hodie Archilochi et masculi natalem Homeri
 libaminibus-agimus: crater non admittit aquæ-potiores.

21. STRATONIS.

Nuper lacertam Agatho rosei-digiti-parem habebat;
 nunc autem eam jam et rosei-brachii-parem habet.

22. EJUSDEM.

Est Draco quispiam ephlebus, valde-pulcher; sed draco
 qui in antrum alium serpentem recipit? [quum-sit.

23. ANTIPATRI.

Ævi-brevis me dicunt scientes viri astrorum;
 sum equidem, sed non mihi hoc, Seleuce, curæ-est.
 In Orcum unus cunctis descensus: si vero citior est
 noster, Minoem citius videbimus.
 Potemus; nam sane verum hoc, in viam equus est
 vinum, quum pedestribus semita modo sit in Orcum.

Et quorum tenui sudans in carmine cura
 Ex sacris solas fontibus haurit aquas.
 Ista dies agitur Flacco magnoque Maroni:
 Non amat hic crater queis levat unda sitim.

22. STRATONIS.

Est puer inprimis pulcher Draco: sed draco cum sit,
 Anguem cur alium suscipit ille cavo?

23. ANTIPATRI.

Dicunt Astrologi periturum me cito. Quid tum?
 Hæc curæ pars est nulla, Seleuce, meæ.
 Omnes ad Ditem sua fert via: si cito nostra,
 Spectandum Minos se dabit ergo cito.
 Potemus: valet hic sententia, Bacchus eunti
 Est equus; ad Manes nam pede ducit iter.

24. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡ Ἑλικῶν Βοιωτὲ, σὺ μὲν ποτε πολλαίχως ὕδωρ
εὐεπές ἐκ πηγέων ἐβλυσας Ἡσιόδω·
νῦν δ' ἡμῖν εἶθ' ὁ κοῦρος δμῶνυμος Αὔσονα Βάκχον
οἶνοχοεὶ κρήνης ἐξ ἀμεριμνοτέρης.
Βουλομένη δ' ἂν ἔγωγε πεινὴν παρὰ τοῦδε κύπελλον
ἐν μόνον, ἢ παρὰ σεῦ χίλια Πηγασιίδος.

25. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἵπνῶεις, ὦ ταῖρε· τὸ δὲ σκύφος αὐτὸ βοᾷ σε·
Ἐγρεο, μὴ τέρπου μοιριδίῃ μελέτῃ.
Μὴ φείσῃ, Διόδωρε· λάβρος δ' εἰς Βάκχον ὀλισθῶν,
ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος.
Ἔσσεθ' ὅτ' οὐ πτόμεσθα, πολλὰς πολὺς· ἀλλ' ἄγ' ἐπείγου·
ἢ συνελθὲ κροτάφων ἄπτεται ἡμετέρων.

26. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σπαλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυμένος· ἀλλὰ τίς ἄρα
σῶσει μ' ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον;
ὧς ἀδικον θεὸν εὔρον, δθείνεκεν αὐτὸς ἐγὼ σέ,
Βάκχε, φέρων ὑπὸ σοῦ τάμπαλι παρφέρομαι.

27. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Συφρέντου τρηγεῖα μυρίπνοες, χεῖρε, κονίη,
καὶ Πολλεντίνων γαῖα μελιχροτάτῃ,
Ἄστί θ' ἡ τριπόθητος, ἀφ' ἧς βρομώδεα πηλὸν
φύρησαν Βάκχω τριζυγέας Χάριτες,
πλούτου καὶ πενήτης κοινὸν κτῆαρ· οἷς μὲν, ἀνάγκης
σκεῦος, τοῖς δὲ, τρυφῆς χρῆσι περισσοτέρῃ.

28. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Πέντε θανῶν κείσῃ κατέχων πόδας, οὐδὲ τὰ τερπνὰ
ζωῆς, οὐδ' αὐγὰς ὄψεαι ἡελίου·
ὥστε λαβὼν Βάκχου ζωρὸν δέπας ἔλκε γεγηθὼς,
Κίγκιε, καλλίστην ἀγκλὴς ἔχων ἄλογον.
Εἰ δὲ σοι ἀθάνατος σοφίης νόος, ἴσθι Κλεάνθης
καὶ Ζήνων ἀτῆν τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον.

24. EJUSDEM.

O Helicon Boeote, tuis e fontibus olim
Hesiodo fluxit carmine dives aqua :
At nunc vina tibi cognominis Italia nobis
De vena fundit liberiore puer.
Hinc unum multo cyathum mihi sumere malim,
Quam de Pegaseo mille liquore tuo.

25. APOLLONIDÆ.

Stertis amice ? vocat jam te scyphus : erige temet,
Nec gelidæ placeat mortis imago tibi.
Parce nihil, totus, Diodore, sed irrue vino,
Et bibe, dum genibus destituare, merum.
Tempus erit longum, quod nos potare vetabit ;
Nunc propere : veniunt ad caput ecce nives.

26. ARGENTARIJ.

Victus flore meri titubo, pater Evie : quis me

24. EJUSDEM.

O Helicon Boeote, tu quidem olim sæpe aquam
facundam e fontibus fudisti Hesiodo ;
nunc vero nobis adhuc puer cognominis Italicum Bacchum
fundit e fonte faciliore.
Malim autem ego hibern ab hoc poculum
unum modo, quam a tuo millia Pegaseo-fonte.

25. APOLLONIDÆ.

Dormis, o sodalis : poculum autem ipsum inclinat te :
Expergescere, ne delectare mortis meditatione (somno).
Ne parce, o Diodore ; avidus autem in Bacchum proruens,
usque ad labentia merum-bibe genua.
Erit quum non bibeas, multum multum tempus ; sed
sapiens xlas tempora tangit nostra. [age festina :

26. ARGENTARIJ.

Titubo mero inebriatus ; sed quisnam
servabit me a Bromio membra concussam ?
Quam injustum deum inveni, quandoquidem ipse ego te .
Bacche, ferens a te contra in transversum-feror.

27. MACEDONIJ.

Surrenti asper unguentum-spirans, salve, pulvis,
et Pollentinorum tellus mellitissima,
Astaque tu ter-desiderabilis, ex qua lutum Bromio-con-
subegerunt Baccho tergeminae Gratiae, [veniens
divitiarum et paupertatis communis possessio : aliis neces-
vas, aliis vero luxuriæ apparatus supervacaneus. [sitatis

28. ARGENTARIJ.

Quinque mortuus jacebis obtinens pedes ; neque jucunda
vitæ, neque radios videbis solis :
ergo sumptum Bacchi meracum poculum duc gaudens,
o Cinci, formosissimam inter-ulnas habens conjugem.
Si vero tibi est immortalis sapientiæ mens, scito Cleanthem
et Zenonem in Orcum profundum descendisse.

Servabit quassum membra calore tuo ?
Injustus Deus es ; toto te ferre paratum
Corpore transversum tu, violente, rapis.

27. MACEDONIJ.

Unguentum redolens Surrenti asperissime pulvis,
Et Pollentinæ mellea gleba plagæ,
Vos ego semper amo, de quæis sibi sumere linum
Miscendum Bromio Gratia trina solet.

28. ARGENTARIJ.

Quinque pedes capies a funere, nec tibi vitæ
Dulcia, nec radios cernere solis erit.
Propterea pulchræ complexibus utere, Cinci,
Conjugis, atque educ pocula plena mero.
Libera sed, dices, sapientia morte. Cleanthes
Et Zeno Ditis non adiere domos ?

29. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Πέμπε, κάλει· πάντ' ἴσθιν ἔτοιμά σοι. Ἦν δέ τις ἔλθῃ,
τί πρήξεις; σαυτῷ ὁδὸς λόγον, Αὐτόμεδον.
Αὕτη γὰρ λαχάνου * σισαρωτέρη, ἢ πρὶν ἀκαμπῆς,
ζῶσα, νεκρὰ μὲν πᾶσα δέδουκεν ἔσω.
Πόλλ' ἐπὶ σοὶ γελᾶσουσιν, ἀνάρμενος ἂν παραβάλλῃ
πλῶσιν, τὴν κώπην μὴκέτ' ἔχων ἐρέτης.

30. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ὅ πρὶν ἐγὼ καὶ πέντε καὶ ἑννέα, νῦν, Ἀφροδίτῃ,
ἐν μόλις ἐκ πρώτης νυκτὸς ἐς ἥλιον,
οἶμοι καὶ τοῦτ' αὐτὸ καταβραχύν· πολλάκι δ' ἤδη
ἡμιθανὲς θνήσκει τοῦτο τὸ τερμῆριον.
Ὡ γῆρας, γῆρας, τί ποῦ' ὕστερον, ἦν ἀπείκηται,
ποιήσεις, ὅτε νῦν ὀδὸν μαραινόμεθα;

31. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐ μοι Πληιάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
ὠρύον στυφελῶ κύμα περὶ σκοπέλῳ,
οὐδ' ὅταν ἀστράπτῃ μέγας οὐρανός, ὡς κακὸν ἄνδρα
ταρβέω, καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας.

32. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Μούσης νουθεσίην φιλοπαίγμονος εὔρετο Βάκχος,
ὦ Σικυῶν, ἐν σοὶ κῶμον ἄγων Χαρίτων·
ὅτ' ἂν ἔλεγχον ἔχει γλυκερώτατον, ἐν τε γέλῳ
κέντρον· ὥς μεθύων ἀστὸν ἐσωφρόνισεν.

33. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Δάθριον ἐρπυστήν σχολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας,
ἄγχει τὴν Βρομίου βοτρυνόπαιδα χάριν·
δεσμείς δ' οὐχ ἡμᾶς, ὀλέξεις δὲ σέ· τίς γὰρ ἔλοιτ' ἂν
κισσὸν ἐπὶ κροτάφοις, μὴ κεράσας Βρόμιον;

34. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Λευκοίνους πάλι δὴ καὶ ψάλλματα, καὶ πάλι Χίους
οἶνους, καὶ πάλι δὴ σμύρναν ἔχειν Συρίην,
καὶ πάλι κωμάζειν, καὶ ἔχειν πάλι διψάδα πόρνην
οὐκ ἐθέλω· μισῶ ταῦτα τὰ πρὸς μανίην.
Ἄλλὰ με ναρκίσσοις ἀναδήσατε, καὶ πλαγιαύλων
γεύσατε, καὶ κροκίνοις χρίσατε γυῖα μύροις,
καὶ Μυτιληναίῳ τὸν πνεύμονα τέγξατε Βάκχῳ,
καὶ συζεύξατέ μοι φωλάδα παρθενικὴν.

31. ANTIPATRI.

Non fugiens tantus terror mihi Pleiados astrum;
Horrida nec scopulum quæ ferit ira maris,
Nec cælum cum triste tonat, quam vir malus et qui,
Dicta memor servans singula, potat aquam.

32. ONESTÆ.

Urbe tua, Sicyon, lepidæ præcepta Camœnæ
Cum Bromio ludens Gratia terna dedit.

29. AUTOMEDONTIS.

Mitte, voca; cuncta sunt parata tibi. Sed si qua venerit,
quid ages? apud-te delibera, Automedon.
Hæc enim sisere est laxior, quæ olim rigidissima erat
dum vivebat, mortua intra crura tota se condit.
Multum te deridebunt, sine-armamentis quando conaris
navigare, tonsam non-amplius habens remex.

30. PHILODEMI.

Qui prius ego et quinque et novem coitus agebam, nunc,
unum vix ab prima nocte ad solem; [o Venus,
hei mihi! et hunc brevem: sæpius vero jam
semimortuum prorsus-moritur hoc malum.
O senecta, senecta, quid aliquando posterius, si veneris,
facies, quum nunc sic elanguescimus!

31. ANTIPATRI.

Non mihi Pleiadum sic terribilis occasus, neque maris
mugiens asperum fluctus circa scopulum,
nec quando fulgura-mittit magnum cælum, ut malum vi-
timeo, et sermonum memores aquæ-potiores. [rum

32. ONESTÆ.

Musæ admonitionem facetias-amantis invenit Bacchus,
o Sicyon, in te festam-pompam agens Gratiarum.
Sane enim reprehensionem habet dulcissimam, et in risu
stimulum: atque ebrius civem sapientiæ-admonet.

33. PHILIPPI.

Clam repentem obliquum pedem. o hederæ, in-gyrum-mo-
angis Bromii uvarum-genitricem gratiam; [vens
et non tam ligas nos quam perdis te; quis enim sumeret
hederam in temporibus non misto Bromio?

34. PHILODEMI.

Ex-violis-albis coronas rursus et lyræ-cantus, et rursus
vina, et rursus myrrham habere Syriam, [Chia
et rursus commissari. et habere rursus sitientem meretrix-
non volo: odi hæc ad furorem facientia. [cen
Sed me narcissis redimite et obliquas-tibias
gustandas-date, et croceis illinite membra unguentis,
et Mytilenæo pulmonem humectate Baccho,
et conjugate mihi ex-lustro virginem.

Risus acumen habet; castigaturque jocando
Vita; bonos mores ebria turba docet.

33. PHILIPPI.

Læta racemiferi suffocas munera Bacchi,
Arrepens curvis saltibus, o hederæ.
Fers tibi perniciem, non nobis vincula! nam te
Temporibus gestet quis nisi vina bibens?

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κράμβην Ἀρτεμίδωρος, Ἀρίσταρχος δὲ τάριχον,
 βολβίσκους δ' ἡμῖν δῶκεν Ἀθηναγόρας,
 ἡπάτιον Φιλόδημος, Ἀπολλοφάνης δὲ δύο μνάς
 χοιραίου, καὶ τρεῖς ἦσαν ἀπ' ἐχθρῆς ἐτι.
 Ὀν, καὶ στεφάνους, καὶ σάμβαλα, καὶ μύρον ἡμῖν
 λάμβανε, παῖ· δεκάτης εὐθὺ θέλω παράγειν.

36. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἦνίκα μὲν καλὸς ἦς, Ἀρχέστρατε, κάμρι παρειαῖς
 οἰνωπαῖς ψυχὰς ἐφλεγες ἡθῶων,
 ἡμετέρης φιλῆς οὐδεὶς λόγος· ἀλλὰ μετ' ἄλλων
 παίζων, τὴν ἀκμὴν ὡς βόδον ἠφάνισας.
 Ὡς δ' ἐπιπερκαΐεις μισρῇ τριχί, νῦν φίλον ἔλκων,
 τὴν καλὰ μὴν δωρῇ, δοὺς ἐτέρους τὸ θέρος.

37. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦδη τοι φθινόπωρον, Ἐπικλέες, ἐκ δὲ Βούτου
 ζώνης Ἀρκτούρου λαμπρὸν ὄρωρε σέλας·
 ἥξει καὶ σταφυλαὶ ὄρεπ' ἀνθ' ἐπιμεινέσκονται,
 καὶ τις χειμερινὴν ἀμφορέφει καλύδην.
 Σοὶ δ' οὔτε χλαίνης θερμὴ κρόκος, οὔτε χιτῶνας
 ἔνδον· ἀποσκήλησι δ' ἀστέρα μεμφομένους.

38. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἦ πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλίη ἀρτολάγυος
 αὕτη, καὶ ὀροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος,
 καὶ τοῦτο φθιμένοιο πρόστιον ἱερὸν ὅσπευν
 ἐγκεφάλου, ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον.
 « Πῖνε, » λέγει τὸ γλύμμα, « καὶ ἔσθι καὶ περίχεισο
 « ἄνθεα· τοιοῦτοι γινόμεθ' ἐξαπίνης ».

39. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἐχθρὸς μοι συνέπινε γυνή, περὶ ἧς λόγος ἔρρει
 οὐχ ὕγις. Παιδες, θραύσατε τὰς κύλικας.

40. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Εὐμένεος Κλεόδημος ἐτι βραχύς· ἀλλὰ χορεύει
 σὺν παισὶν βαῖω μικρὸς ἐτ' ἐν θιάσῳ·
 ἦνιδε καὶ στιχτοῖο δορὴν ἐζώσατο νεβροῦ,
 καὶ σείει ξανθῆς κισσὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
 Ὡνα σύ μιν Καδμείε τίθει μέγαν, ὡς ἂν ὁ μύστης
 ὁ βραχύς ἡγήτας αὖθις ἄγοι θιάσους.

41. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐπὶ τριχόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάθαντες,

38. POLEMONIS REGIS.

Pauperis haec res tota simul cum pane lagena,
 Et quae de tepido rore corona madet,
 Quique receptus erat mentis, tutela cerebri,
 At nunc exanimis frigida testa viri.

35. EJUSDEM.

Brassicam Artemidorus, Aristarchus autem salsamentum,
 et parvos-bulbos nobis dedit Athenagoras,
 jecur Philodemus, Apollophanes vero duas minas
 suillae, et tres erant ab hesternae-die adhuc.
 Ovum, et coronas, et sandalia, et unguentum nobis
 sume, puer; decima hora statim volo ipsos adducas.

36. PHILIPPI.

Quando pulcher eras, o Arcestrate, et circumcirca genis
 purpureis animos inflammabas juvenum,
 nostrae amicitiae nullam rationem-habebas; sed cum aliis
 ludens, aetatis-florem ut rosam perire-sivisti.
 Quando vero obumbraris turpi crine, nunc amicum trahens,
 stipulam donas, aliis postquam-dedisti messem.

37. ANTIPATRI.

Jam sane auctumnus venit, o Epiclees, et e Bootae
 zona Arcturi fulgida orta-est fax;
 jam et uvae falcis meminerunt,
 et quispiam hiemalem circumtegit casulam.
 Tibi vero neque laenae calidus floccus, neque tunicae
 intus: obrigebis autem astrum accusans.

38. POLEMONIS REGIS.

Pauperum grata arimatura panilaguncula
 haec est, et roscidis e frondibus corona,
 et hoc sacrum os, mortui propugnaculum
 cerebri, animi arx summa.
 « Bibe, » dicit sculptura, « ede et circumdare
 « floribus: tales evadimus repente. »

39. MACEDONII THESSALONICENSIS.

Heri mecum compotabat mulier, de qua fama serpit
 non integra. Pueri, frangite pocula.

40. ANTISTII.

Eumenis-filius Cleodemus adhuc parvus, sed saltat
 cum pueris tenui pusillus adhuc in thiaso.
 Ecce et maculati pellem sibi-cinxit hinnuli,
 et agitat flavum hederam super caput.
 O domine Cadmee, tu illum fac magnum, ut mystes
 parvus juveniles rursus agat thiasos.

41. PHILODEMI.

Septem annis triginta accedunt anni,

Dum licet, es, pota, vinci tibi flore capillos:
 Nam tales erimus, dicit imago, brevi.

39. MACEDONII THESSALONICENSIS.

Compotavit heri mihi femina, non bona de qua
 Fabula, Proin calices hos mihi frange, puer.

ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες·
 ἤδη καὶ λευκαὶ με κατασπείρουσιν ἔθειραι,
 Ξανθίππη, συνετῆς ἀγγελοὶ ἡλικίης.
 6 Ἀλλ' ἔτι μοι ψαλμός τε λάλος κώμοί τε μέλονται,
 καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ καρδίῃ.
 Αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, Μοῦσαι,
 ταύτην, ἡμετέρας δεσπότιδες μανίης.

42. KRINAGORÆ.

Εἰ καὶ σοὶ ἑδραῖος αἰὲς βίος, οὐδὲ θάλασσαν
 ἐπλωσ, χερσαίας τ' οὐκ ἐπάτησας ὁδοῦς,
 ἔμπης Κεκροπίης ἐπιθήμεναι, ὅφρ' ἂν ἐκείνας
 Δήμητρος μεγάλας νύκτας ἴδῃς ἱερῶν,
 τῶν ἀπο κῆν ζωοῖσιν ἀκηδέα, κεῖτ' ἂν ἴκηαι
 ἐς πλεόνων, ἔξεις θυμὸν ἐλαφρότερον.

43. ZONA.

Δός μοι τοῦκ γαίης πεπονημένον ἀδὺ κύπελλον,
 ἃς γενόμεν, καὶ ὑφ' ἧς κείσομ' ἀποφθίμενος.

44. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Αὔριον εἰς λιτὴν σε καλιάδα, φίλτατε Πείσων,
 ἐξ ἐνάτης Ὀλκας μουσοφιλῆς ἑταρος,
 εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον· εἰ δ' ἀπολείψεις
 οὐθατα καὶ Βρομίου χιογενῆ πρόποσιν,
 ἀλλ' ἐτάρους ὀφεί πεναληθέας, ἀλλ' ἐπακούσῃ
 Φαιήκων γαίης πολὺ μελιχρότερα·
 ἦν δέ ποτε στρέψῃς καὶ ἐς ἡμέας ὁμῆματα, Πείσων,
 ἄζομεν ἐκ λιτῆς εἰκάδα πισιτέρην.

45. ONESTOI.

Αὐτοβελῆς ἡδίστος αἰὲς πότος· δεξέει καὶ ἀνάγκη,
 ὕδριστῆς οἶνω τ' ἐστὶ καὶ οἰνοπότῃ.
 Τὸν μὲν γὰρ γαίῃ προχέει κρύφα· τὸν δ' ὑπὸ γαίῃ
 πολλὰ καὶ πρὸς Ἀθήνας ἤγαγε πικρὸν ὕδωρ.
 Πουλυμεθεὶς χαίροιτε· τὸ δ' ἐμπόσον ἡδὺ ποθῆναι,
 μέτρον ἐμοὶ πάσης ἀρκίον εὐφροσύνης.

46. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Ἄνθρωποι δεξιῆς, δεξέειν ποτὸν· ἦν δὲ γέννηται

jam mihi tot vitæ avulsæ paginæ;
 jam et cani me conspergunt capilli,
 o Xanthippe, sapientis nuncii ætatis.
 Sed adhuc mihi psalmusque loquax et comissiones sunt-
 et ignis inexpleto flagrat in pectore. [curræ,
 Ipsam vero quam-citissime scribite coronidem, Musæ,
 hanc (Xanthippen), nostri dominæ furoris.

42. CRINAGORÆ.

Etsi tibi sedentaria semper sit vita, neque pontum
 navigaris, nec solidas calcaris vias,
 tamen Cecropiam urbem adi, ut ibi illas
 Cereris magnas noctes videas sacrorum,
 per quæ et-inter vivos securum et, quum deveneris
 ad plures, habebis animum leviores.

43. ZONÆ.

Da mihi e terra elaboratum dulce poculum
 ex-qua natus sum, et sub qua jacebo extinctus.

44. PHILODEMI.

Cras in tenuem te nidulum, carissime Piso,
 a nona hora trahit Musis-acceptus sodalis,
 vicesimam Epicuri epulo-celebrans annuam. Jam si oc-
 csumina et Liberi Chio-genitam ropinationem, [sere
 at sodales videbis omnino-veros, at audies
 Phæacum terrâ multo dulciora.
 Si autem olim flectes et in me oculos, o Piso,
 agemus e tenui vicesimam pinguiorem.

45. ONESTÆ.

Sponte-qui-fit dulcissimus semper potus; qui autem per-
 vim-infert vinoque et vini-poturi. [necessitatem.
 Illud enim hic ad-terram fundit clam; hunc vero illud sub
 sæpe ad Lethes duxit amaram aquam. [terram
 Multum-bibentes valete. Sed quantum dulce sit potari,
 hic modus mihi ad-omnem sufficiens letitiam.

46. AUTOMEDONTIS CYZICENI.

Homines sumus vespere, quum potamus; si vero fulserit

41. PHILODEMI.

Jam post triginta mihi septimus additur annus :
 Pagina jam vitæ dimidiata mea est.
 Conspergens caput ipsa nives imitante capillo
 Ætas, Xanthippe, me monet ut sapiam.
 Et tamen ecce chori mihi sunt et cantica cordi,
 Semper et in cupido pectore flamma recens.

42. CRINAGORÆ.

Quamquam vita domi tua substitit, et tibi canum
 Nec mare, nec longæ conscia terra viæ,
 Visere Cecropiam ne tædeat, ut sacra noris,
 Quæ fieri tacita vult sibi nocte Ceres.
 Unde et vita tibi fluet hæc securior, et post
 Funera, spes vitæ te melioris alet.

43. ZONÆ.

Da mihi limosa constant quæ pocula terra :
 Hinc ego sum primum prosatus, hoc et ero.

44. ONESTÆ.

Dulcia sunt quæ sponte capit quis pocula : vino
 Poturique simul pocla coacta nocent.
 In terram siquidem diffunditur illud, at iste
 Sub terra Lethes pocula sæpe bibit.
 Vinosi procul hinc : mihi quantum dulce bibenti
 Sit satis, hic portat gaudia vera modus.

46. AUTOMEDONTIS CYZICENI.

Vespera potantes homines nos viderat : at cras

δρῶρος, ἐπ' ἀλλήλους θῆρας ἐγειρόμεθα.

47. ANAKPEONTOS.

Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγεα,
τοῦ Σαρδίων ἀνακτος,
οὐθ' αἰρέει με χρυσός,
οὐκ αἰνέω τυράννους·
ἐμοὶ μέλει μύροις
καταβρέχειν ὑπὸ νῆν·
ἐμοὶ μέλει βόδοις
καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἦραιστέ μοι ποιήσον
πανοπλίαν μὲν οὐχί,
ποτήριον δὲ κοῖλον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
μηδ' ἄστρον, μηδ' ἀμάξας,
μη στυγνὸν Ὀρίωνα,
ἀλλ' ἀμπέλους γλωσσας,
καὶ βότρυας γελῶντας,
σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

49. ΕΥΗΝΟΥ.

Βάχου μέτρον ἄριστον, δὲ μὴ πολὺ, μηδ' ἐλάχιστον·
ἔστι γὰρ ἡ λύπης αἰτία καὶ μανίας.
Χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἔστιν ἐτοιμότερος·
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν Ἑρωτας,
βαπτίζει δ' ὑπνῷ γείτοني τοῦ θανάτου.

aurora, alii-in-alios belluæ surgimus.

47. ANACREONTIS.

Non mihi curæ sunt divitiæ Gygæ,
Sardium regis,
nec capit me aurum,
non laudo tyrannos;
mihi curæ est unguentis
humectare barbam;
mihi curæ est rosis
coronare caput.
Dies hodiernus curæ est mihi:
crastinum vero quis novit?

48. EJUSDEM.

Argentum cælans,
οὐ Vulcane, mihi facias
panopliam quidem non,
sed poculum cavum,
quantum potes, redde profundum.
Facias autem mihi in illo
neque astra, neque currus,
non invisum Orionem;
sed vites viridantes,
et uvas luxuriantes,
cum pulchro Lyæo.

49. EVENI.

Bacchi modus optimus, qui non multus, neque minimus:
est enim aut mœroris causa, aut furoris.
Gaudet autem admixtum tribus Nymphis quartum
tunc et thalamis est aptissimum.
Si vero multum spiraverit, aversatur quidem Amores,
immergit autem somno vicino mortis.

Cum venit, infestas nos videt esse feras.

47. ANACREONTIS.

De rege Sardonio
Cyge nihil laboro,
Nec me lacessit aurum,
Nec livor in tyrannos.
Mihi fragrante nardo
Libet rigare barbam,
Rosæque purpurante
Caput tenere vinctum.
Hæc hæc dies agatur:
Ventura nota nulli.

48. EJUSDEM.

Argenteum toreuma,
Vulcane, fac poetæ,
Non militis paratum,

(Quid Mars cruentus ad nos?)

Sed poculum profunde
Quantum potes cavato,
Se dent ubi videndos
Non Luna, Sol, et Urse,
Non ense trux Orion,
Sed pampinosa vitis
Ridentibus racemis
Juxtaque pulcher Evan.

49. EVENI.

Lenæi modus est inter nimiumque parumque
Optimus, hinc mœror nam venit, inde furor.
Nempe tribus Nymphis quartus cupit ipse jugari,
Tunc etiam thalamis aptior ille venit.
At nimius cum spirat, amor fugit: ipse sopore
Nos mergit. Sopor hic quid nisi mors alia est?

50. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὃ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων·
 εἶτα δ' ὃ μὴ γήμας· τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
 Ἦν δὲ μανείς γήμη τις, ἔχει χάριν, ἣν κατορύττη
 εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
 Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Ἐπίκουρον ἔασον
 ποῦ τὸ κενὸν ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

51. ΑΔΗΛΟΝ.

Τῆς ὥρας ἀπόλαυε· παρακμάζει ταχὺ πάντα·
 ἐν θέρος ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἔθηκε τράγον.

52. ΑΔΗΛΟΝ.

Παιδεῖω, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι
 ἀσθμαίνεις, δελφίς ὥς τις ἐπ' αἰγιαλοῦ
 κύματος ἱμείρων· δρέπανον δέ σοι οὐδὲ τὸ Περσέως
 ἀρκεῖ ἀποτμηθεῖν δίκτυον ᾧ δέδεσαι.

53. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὼν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
 ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

54. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκόπτουσι, λέγουσαι
 εἰς τὸ κάτοπτρον ὄρν̄ λείψανον ἡλικίης.
 Ἄλλ' ἐγὼ εἰ λευκὰς φορέω τρίχας, εἴτε μελάνιας,
 οὐκ ἄλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐργόμενος.
 Εὐδόμοις δὲ μύροις καὶ εὐπετάλοις στεφάνοις
 καὶ Βρομίῳ πάῳ φροντίδας ἀργαλέας.

(55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.)

Δὸς πιεῖν, ἵνα Βάκχος ἀποσχεδάσει μερίμνας,
 ἅψ̄ ἀναθερμαίνων ψυχρομένην κραδίην.

56. ΑΔΗΛΟΝ.

Πῖνε καὶ εὐφραίνου· τί γὰρ αὔριον, ἢ τί τὸ μέλλον.

50. AUTOMEDONTIS.

Felix, est primum quidem qui nulli quidquam debet;
 dein qui non duxit uxorem, tertio qui est sine liberis.
 Si vero insanus uxorem duxerit quispiam, habet gratiam,
 statim uxorem, dotem nactus magnam. [si defodiat
 Hæc edoctus sapiens esto; incassum vero Epicurum sine
 ubi sit vacuum quærere, et quæ sint monades.

51. INCERTI.

Bona hora fruire: prætereunt cito cuncta:
 una æstas e capreolo hispidum facit hircum.

52. INCERTI.

Puerili, o Thrasybule, irretitus amore
 anhelas, delphinus tanquam aliquis in littore
 fluctum desiderans: securis vero tibi ne Persei quidem
 sufficit abrumpendo reti, quo victus es.

53. INCERTI.

Rosa floret per parvum tempus; si vero transierit,
 quærens invenies non rosam, sed spinam.

54. PALLADÆ.

Vetulum me mulieres cavillantur, jubentes me
 in speculo cernere reliquias ætatis.
 Sed ego utrum albos feram capillos, an nigros,
 nil moror, vitæ ad finem gradiens.
 Suave olentibus autem unguentis et pulchra habentibus
 et Libero deleo curas molestas. [folia coronis

(55. EJUSDEM.)

Da potum, ut Bacchus dispergat sollicitudines,
 denuo recalfaciens frigescent pectus.

56. INCERTI.

Pota et gaude: quid enim sit cras, aut quid futurum.

50. AUTOMEDONTIS.

Quisquis in ære suo est, primum, me iudice, felix,
 Alter ab hoc cœlebs, tertius orbus erit.
 Duxerit uxorem si quis cum dote, beatus,
 Illam si tumultu condat, et hanc teneat.
 Hæc sat si scieris, sapiens eris: ast Epicurum
 Tu sine, ubi vacuum, quærere, quid monades.

51. INCERTI.

Uttere flore tuo: namque ætas præterit. Hædus
 Qui fuit, hic, æstas transeat, hircus erit.

52. INCERTI.

Virginis, Thrasybule, plagis innixus anhelas,
 In sicco qualis littore quærit aquas
 Æquoreus Delphin. Resecat nec Perseus harpe
 Captivum quæ te subdola fila tenent.

53. INCERTI.

Exiguo floret rosa tempore: prætereat ver,
 Illa, tibi fuerat quæ rosa, sentis erit.

54. PALLADÆ.

Ridet me vetulum muliebris turba, jubetque
 In speculo vitæ cernere quod reliquum est.
 Ast ego, nigrantes mihi sint albine capilli,
 Nil moror, ad metam cui prope vita venit:
 Sed Bromio sertisque virentibus ac bene olenti
 Unguento curas pellere cura mihi.

55. EJUSDEM.

Da mihi quod potum. Curarum tædia Bacchus
 (Quis putet hoc?) vitrea frangere scit phiala.

56. INCERTI.

Ne satage et suda, sed gaude, sed bibe: nec sit

οὐδεὶς γινώσκει. Μὴ τρέξε, μὴ κοπία·
ὡς δύνασαι, χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογίζου·
τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὅλως ἀπέχει.
Πᾶς ὁ βίος τοιοῦτος, ῥοπή μόνον· ἂν προλάβῃς, σοῦ,
ἂν δὲ θάνῃς, ἐτέρου πάντα· σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

57. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Γαστέρα μὲν σεσάλακτο γέρονι εὐώδει Βάκχῳ
Οἰνοπίων, ἔμπης δ' οὐκ ἀπέθηκε δέπας·
ἀλλ' ἔτι διψῶν ἰδίῃ κατεμέμετο χειρὶ,
ὡς ἀπὸ κρητῆρος μὴδὲν ἀφυσσασμένη.
Οἱ δὲ νέοι ῥέγχουσι, καὶ οὐ σθένος οὐδ' ἀπ' ἀριθμοῦ
τὰς κύλικας γνῶναι τὰς ἔτι πινομένας.
Πῖνε, γέρον, καὶ ζῆθι· μάτην δ' ἄρα θεῖος Ὀμηρος
τεῖρεσθαι πολὴν ἐκ νεότητος ἔφη.

58. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἦθελον οὐ χρυσόν τε καὶ ἄστεα μυρία γαίης,
οὐδ' ὅσα τὰς Θήβας εἶπεν Ὀμηρος ἔχειν·
ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ,
γείλειος ἀενάῳ νάματι λουομένου,
καὶ γεραρῶν συνέπινε λάλος χορὸς, οἱ δὲ περισσοὶ
ἄνδρες ἐργατῖναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν.
Οὗτος ἔμοι πολὺς ὄλβος, αἰὲ φίλος· οὐδ' ἀλεγίζω
τῶν χρυσέων ὑπάτων, τὴν φιάλην κατέχων.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χνδοπόται, βασιλῆος ἀθλητῆρες Ἰάχου,
ἔργα κυπελλομάχου στήσομεν εἰλαπίνης,
Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα Λυαίου·
ἄλλοισιν μελέτω Τριπολέμοιο γέρα,
ἤχι βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἱστοβοοὺς, καὶ ἐχέτλη,
καὶ στάχυς, ἀρπαμένης ἱχθία Φερσεφόνης.
Εἰ ποτε δὲ στομάτῃσι βαλεῖν τινα βρώσιν ἀνάγκη,
ἀσασφίς οἰνοπόταις ἄρκιος ἢ Βρομίου.

Namque homo, quid cras sit, quidve futura dies.
Pascere, da, largire, vide mortalia quæ sint :
Nil refert vivas an moriari tuâ.
Sic est vita : tua est, rapias si tempus : at est nil,
Cum moriere, tuum : quod fuit alter habet.

57. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Jam senior Bromio totam compleverat alvum
OEnopion, pateram sed tenet ille tamen.
Quin etiam sitiens dicit mala plurima dextræ,
De cupa quod non hauriat illa merum.
Interea stertunt juvenes, aut si vigil est quis,
Epotos calices nec numerare valet.
Jam bibe, vive, senex : non vere dixit Homerus
Vexari juvenum robore canitiem.

58. MACEDONII CONSULIS.

Pondera non auri cupio mihi, mille nec urbes,

nullus scit. Ne curre, ne labora :
ut potes, gratificare, largire, manduca, mortalia sape :
vivere et non vivere nil omnino differunt.
Omnis vita talis, momentum modo; si antevertis, tua,
si vero obieris, alius sunt cuncta, tu vero nil habes.

57. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ventrem sibi-oneraverat senex suave-olenti Baccho
OEnopion, at tamen non deposuit poculum;
sed usque sitiens de-propria querebatur manu,
tanquam e cratere nil hausisset.
Juvenes vero stertunt, nec valent vel a numero
calices noscere qui adhuc potantur.
Bibe, senex, et vive. Frustra vero dius Homerus
premi canitiem a juvenia dixit.

58. MACEDONII CONSULIS.

Volebam non aurum et urbes infinitas terræ,
nec quæcumque Thebas habere dixit Homerus;
sed ut mihi rotundus calix scaturiret Lyæo,
labris ejus usque-fluent liquore madentibus,
et honestorum virorum compotaret garrulus chorus, cu-
viri operarii laborarent in vitibus. [riosis autem
Hæ mihi sunt multæ divitiæ, semper caræ; et nil-moror
illos aureos consules, phialam dum-teneo.

59. EJUSDEM.

Largo-ore-bibentes, regis athletæ Iacchi,
opera poculo-decertantis aggrediemur convivii,
Icarii libantes non-maligna dona Lyæi;
aliis curæ-sit Triptolemi honor,
ubi boves, et aratra, et temo, et stiva,
et spica, raptæ vestigia Proserpinæ. [necesse,
Si quando autem oribus inmittere aliquam dapem est
uva-passa vini-potoribus sufficit Bacchi.

Nec quas Thebarum cantat Homerus opes.
Plena sed ut veteri spument mihi pocula Baccho,
Et mea perpetuus proluat ora liquor :
Compotetque senum mihi circumfusa corona;
Qui volet, in crassa sudet ephemeride.
Hæ mihi divitiæ, meus hic honor. Ite curules
Et fasces : phialam sat sit habere mihi.

59. EJUSDEM.

Heus Bacchi pugiles ad prælia semper hiantes,
Instaurat calicum prælia festa dies.
Largiter Icarii libemus dona Lyæi,
Sint aliis curæ munera Triptolemi,
Temo, stiva, boves et dens incurvus aratri,
Spica simul, raptæ pignora Persephones.
Quippe etiam nobis os si quid poscat ad escam,
Consobrino meri passula sufficiet.

60. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σπείσομεν οἶνοποτῆρες ἐγερσιγέλωτι Λυαίῳ·
 ἴσομεν ἀνδροφόνον φροντίδα ταῖς φιλαίαις,
 τιτοδόκῳ δ' ἄγραυλος ἀνὴρ βαρύμοχθος ἰάλλοι
 γαστρὶ μελαμπέπλου μητέρα Φερσεφόνης·
 ταυροφόνων δ' ἀμέγαρτα καὶ αἵμαλέων κρέα δόρπων
 θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς λείψομεν ὠμοδόχοις·
 δοτέα δ' αὖ νεπόδων ταμεσίχροα χεῖλεσι φωτῶν
 εἰξάτω, ὅς Ἀΐδης φίλτερος ἡλείου·
 ἡμῖν δ' ὀλβιόδωρον αἰεὶ μέθυ καὶ βόσις ἔστω
 καὶ ποτὸν· ἀμβροσίην δ' ἄλλος ἔχειν ἐθέλοι.

61. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Χθιζὸν ἐμοὶ νοσέοντι παρίστατο δῆτις ἀνὴρ
 ἱητρὸς, δεπάων νέκταρ ἀπειπάμενος·
 εἶπε δ' ὕδωρ πίνειν· ἀνεμώλιος, οὐδ' ἐδιδάχθη,
 ὅτι μένος μερόπων οἶνον Ὀμηρος ἔφη.

62. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶσι θανεῖν μερόπεςσιν ὀφείλεται, οὐδὲ τις ἐστὶν
 αὖριον εἰ ζήσει θνητὸς ἐπιστάμενος.
 Τοῦτο σαφῶς, ἀνθρώπε, μαθὼν εὐφραίνει σεαυτὸν,
 λήθην τοῦ θανάτου τὸν Βρόμιον κατέχων.
 Τέρπεο καὶ Παφίη, τὸν ἐφημέριον βίον ἔλκων·
 τὰλλα δὲ πάντα Τύχῃ πράγματα ὁδὸς οἰεῖν.

63. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἄνερες, οἷσι μέμνηεν ἀπτήμονος ὄργια Βάχχου,
 ἐλπίσιν ἡμερίδων ῥίψατε τὴν πενίην.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν εἰ δέπας, ἄγχι δὲ ληνὸς
 ἀντὶ πίθου, λιπαρῆς ἐνδίων εὐφροσύνης.
 Αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πίων κρητῆρα Λυαίου
 παισὶ Καναστραίοις μάρναμμι, ἣν ἐθέλης.
 Οὐ τρομέω δὲ θάλασσαν ἀμείλιγον, οὐδὲ κεραυνούς,
 πιστὸν ἀταρβήτου θάρσος ἔχων Βρομίου.

60. PAULI SILENTIARII.

Libabimus vini-potiores risus-excitatori Lyæo;
 abigemus mortiferam curam poculis;
 frumenti-capacem vero agrestis vir laboriosus mittat
 in-ventrem pullatæ matrem Proserpinæ;
 sed cæsis-tauris-structurarum copiosas et cruentas carnes
 belluis et avibus relinquemus crudivoris; [coenarum
 ossa rursus piscium incidentia-cutem labris hominum
 cedant, quibus Erebus amior sole :
 at nobis alium semper vinum et esus sit
 et potus; ambrosiam autem alius habere velit.

61. MACEDONII CONSULIS.

Hæri mihi ægrotanti adstitit infestus vir
 medicus, poculorum nectar vetans;
 jussitque aquam potare : fatuus! neque edoctus-est
 quod robur hominum vinum Homerus dixit.

62. PALLADÆ.

Cunctis mors hominibus debetur, nec ullus est
 cras an victurus-sit mortalis qui-sciat.
 Hoc dilucide, homo, edoctus hilara te-ipsam,
 oblivium mortis Bromium manu-tenens.
 Oblecteris et Paphia, brevem vitam trahens;
 cetera vero cuncta Fortunæ negotia des curanda

63. MACEDONII CONSULIS.

Viri, quibus curæ sunt innocui orgia Bacchi,
 spe vitis abigite paupertatem.
 At mihi crater quidem sit poculum, prope vero torcular
 pro cado, nitidæ sedes lætitiæ.
 Illico autem, nostri ut-bibi craterem Lyai,
 juvenibus cum-Canastræis bella gero, si volueris.
 Non timeo autem mare immite, neque fulmina,
 tidam intrepidam audaciam habens Bromii.

60. PAULI SILENTIARII.

Risori Bromio mecum libate, sodales,
 Et phialis curas tradite carnifices.
 Agricolæ laxam patientis farciat alvum
 Mater regnantis trans Styga Persephones.
 Quid mihi cum carne est? pascant volucresque ferasque
 Prandia de cæso sanguinolenta bove.
 Lædere nata cutim de piscibus ossa relinquo
 His qui plus Orcum lumine solis amant.
 Dulce merum nobis pariter potusque, cibusque;
 Hoc satis est : quærat qui volet ambrosiam.

61. MACEDONII CONSULIS.

Durus heri medicus propter me constitit ægrum,
 Meque uti vetuit munere, Bacche, tuo.
 Vanus homo de fonte bibam jubet, immemor ipsum
 Mæoniden hominis vim vocitasse merum.

62. PALLADÆ.

Debemur morti nos nostraque : nemo beatus
 Usque adeo cui sit crastina certa dies.
 Hæc homo cum noris, temet recreare memento,
 Et Lethes Lethe sit tibi dulce merum.
 Vive in quemque diem ludens, saltansque, jocansque;
 Cætera Fortunæ, crede, sed ista tua.

63. MACEDONII CONSULIS.

O segura quibus curæ sunt orgia Bacchi,
 Spes de vite fuget pectore pauperiem.
 Sit mihi pro patera crater; sint dolia juxta
 Prælaque, lætitiæ dulce ministerium.
 Unde mihi venas cum spumeus imbuit humor.
 Bella Canastræis, horrida bella paro.
 Æquora nec metuo, trifidi nec fulminis ignes,
 Armatus mentem robore, Bacche, tuo.

64. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἡμεῖς μὲν πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάχου
 ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν.
 Ἦδὴ δ' ἄσπετον οἶδμα κατέρβρεεν· οἶα δὲ λέμβοι·
 κισσὺδια γλυκερῶν νήγεθ' ὑπὲρ ῥοθίων,
 ὅσιν ἀρυσσάμενοι σγέδιον ποτὸν ἤνομεν ἤδη,
 θερμῶν Νηϊάδων οὐ μάλα δευόμενοι.
 Ἢ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα Ῥοδάνθη
 μαρμαρυγῆς κάλλους νᾶμα κατηγλαΐσεν.
 Πάντων δ' ἐκδεδόνητο θαλὶ φρένες, οὐδὲ τις ἡμέων
 ἦεν, ὃς οὐ Βάχῳ δάμνατο καὶ Παφίῃ.
 Τλήμονες, ἀλλ' ὃ μὲν εἶπε παρατὶ ποσὶν ἄφρονος ἡμῖν
 τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἐλπῶρ μῦθον ἐπαιζόμεθα.

65. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Λιμοῦ καὶ γραΐης χαλεπὴ κρίσις. Ἀργαλέον μὲν
 πεινῆν, ἡ κοίτη δ' ἔστ' ὀδυνροτέρα.
 Πεινῶν εὐχετο γραῦν· κοιμώμενος εὐχετο λιμὸν·
 Φίλλις· ἴδ' ἀκλήρου παιδὸς ἀνωμαλίην.

66. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Κῆν τεινὴς βακόοντα πολυμητίοιο παρειτῆς
 ῥῶτα, καὶ ἀβλεπάρους ὤπας ἐπανθρακίσχης,
 καὶ λευκὴν βάψης μέλανι τρίχα, καὶ πυρίφλεκτα
 βοστρύχια κροτάφοις οὐλα περικρεμάσσης,
 οὐδὲν ταῦτα, γελοία, καὶ ἦν ἐτι πλείονα ῥέξης,

67. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Ἦ τετραχόσι' ἔστιν· ἔχεις δὲ σὺ τοὺς ἐνταυτοὺς
 οἷς τόσους, τρυφερὴ Λαίη κορωνοκάρῃ,
 Σισύφου ὦ μάμμη, καὶ Δευκαλίωνος ἀδελφῇ.
 Βάπτε δὲ τὰς λευκάς, καὶ λέγε πᾶσι τατᾶ.

68. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὰς τρίχας, ὦ Νικύλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
 ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

69. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γὰρ πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη τριχόρωνος

64. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Maxima dum nobis teritur vindemia, dum grex
 In Bacchi numeros fertque refertque pedes;
 Ingens unda meri dum profluit, inque Lyæi
 Amne, velut lembi, lineæ pocula natant,
 Unde rudis vini nobis suffecerat haustus,
 Ut jam nil calidæ Naidos esset opus:
 Torcular super incumbens formosa Rhodanthe
 Irradiat roseo musta decore suo.
 Mota simul cunctis præcordia, nec fuit ullus
 Non et Lenæo saucius et Venere.
 Ex his ille quidem se suppeditabat abunde;

64. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Nos quidem calcantes infinitum fructum Iacchi
 simul bacchicum cantum iterato-nectebarnus.
 Jam vero immensa unda delluebat, et velut lintres
 pocula dulcibus natabant super fluentis,
 quibus haurientes extemporalem potum jam instituebamus,
 calidis Naiadibus non valde egentes.
 Formosa autem super torculari prona Rhodanthe
 fulgoribus pulchritudinis suæ fluentum illustravit.
 Omnium autem attonitæ-erant rapidæ mentes, nec quis
 erat qui non a Baccho domaretur et Paphia. [nostrum
 Infelices! sed ille quidem fluebat juxta pedes abunde nobis;
 hujus verò (Rhodanthes) spe tantum ludebamur.

65. PARMENIONIS.

Famem-inter et vetulam difficilis est optio. Dirum quidem
 esurire, sed lectus est acerbior.
 Esuriens appetebat anum; dormiens appetebat famem
 Phillis: vide egeni pueri inconstantiam!

66. ANTIPHILI BYZANTII.

Quamvis tendas rugosam multum-seccatæ genæ
 cutem, et palpebris-destitutos oculos carbone-inficias,
 et canum tingas nigro-colore capillum, et igne-ustos
 cincinnos temporibus crispas appendas,
 nil hæc sunt, imò ridicula, etiamsi adhuc plura facias...

67. MYRINI.

Y est quadringenta: habes autem tu annos
 bis totidem, mollis Lais ut-cornix-et-Hecuba annosa,
 Sisyphi o avia, et Deucalionis soror.
 Tinge vero canos et dic cunctis tata.

68. LUCILLII.

Capillos, o Nicylla, quidam tingi a te dicunt,
 quos tu nigerrimos e foro emisti.

69. EJUSDEM.

Canos ut-tinxit Themistonoe tria-cornicis-æva-æquans,

Hæc spem dat tantum, prætereque nihil.

67. MYRINI.

Y sunt quadringenta; duplo tibi grandior ætas
 Cornicum aut Hecubæ: Laida vis agere?
 Deucalion frater, pronepos tibi Sisyphus. I nunc,
 Canos tinge tuos, dic aliisque Tata.

68. LUCILLII.

Tingere te falso memorant, Nicylla, capillos,
 Emta foro medio nam tibi nigra coma est.

69. EJUSDEM.

Cana Themistonoe tingens fingensque capillos

γίνεται εξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ Ῥέα.

70. ΛΕΩΝΙΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Γρῆϋν ἔγχευε Φιλίνος, δτ' ἦν νέος· ἡνίκα πρέσβυς,
δωδεκέτιν· Παφίῃ δ' ὥριος οὐδέποτε.

Τοιγάρ ἄπαις διέμεινε ποτὲ σπείρων ἐς ἀκαρπα·
νῦν δ' ἐτέροις γήμας, ἀμφοτέρων στέρεται.

71. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἦκμασε Νικονόη· καὶ γὰρ λέγω· ἤκμασε δ' αὐτὴ
ἡνίκα Δευκαλίων ἀπλετον εἶδεν ὕδωρ.

Ταῦτα μὲν οὖν ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ' ὅτι ταύτην
οὐκ ἄνδρα ζητεῖν νῦν εἶδει, ἀλλὰ τάφον.

72. ΒΑΣΣΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἡ πολὺ κροτάφοισι Κυτώταρις, ἡ πολύμυθος
γραῖα, δι' ἣν Νέστωρ οὐκέτι πρεσβύτατος,
ἡ φάος ἀθρόσας· ἐλάφου πλέον, ἡ χερὶ λαϊῇ
γῆρας ἀριθμεῖσθαι δεύτερον ἀρξάμενη,
ζῶει καὶ λούσσουσα καὶ ἀρτίπος, οἷά τε νύμφη,
ὥστε με διστάζειν, μή τι πέπονθ' Αἰδῆς.

73. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Γραῖα καλὴ (τί γάρ;) οἶσθας δτ' ἦν νέα· ἀλλὰ τότε ᾗτει·
νῦν δ' ἐθέλει δοῦναι μισθὸν ἐλαυνομένην.

Εὐρήσεις τεχνίτιν· δταν δὲ πῆλ, τότε μάλλον
εἰς δ θέλεις αὐτὴν εὐεπίτακτον ἔχεις.

Πίνει γὰρ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας, ἣν ἐβελήσης,
ξέστας, καὶ τούτου γίνετ' ἄνω τὰ κάτω·
κολλᾶται, κνίξει, παθικεύεται· ἦν τι διδῶ τις,
λαμβάνει· ἦν μὴ ὧν, μισθὸν ἔχει τὸ πάθος.

74. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Τὴν δύσχωρον γραῖαν, Ὀνήσιμε, πρὸς Διὸς, ἔξω
ἐκβαλε· πολλὰ λίην πράγματά μοι παρέχει.

Ἦν αὐτῇ τυροὺς ἀπαλοὺς εἰπωμεν ἐνέγκαι,
οὐ τυροὺς, πυροὺς δ' ἔρχετ' ἔχουσα νέους.

6 Πρώτην τὴν κεφαλὴν ἐπόνουν, καὶ πῆγανον αὐτὴν
ῥῆτουν· ἡ δ' ἔφρεν τήγανον ὀστράκινον.

Non juvenis facta est, sed Dea, nempe Rhea.

70. LEONIDÆ.

Nupsit, anum juvenis qui duxerat ante, Philino
Nunc bissex annos nata puella seni.

Vanus uterque labor : sterilem tunc severat agrum,
Sero nunc, alius quem serat, emit agrum.

71. NICARCHI.

Niconoë viruit : nec ego id nego ; sed puto tunc cum
Mergi Deucalion omnia vidit aquis.

Incertum si quis putet hoc, at certius illud :

Non decet hanc thalamum quærere, sed tumulum.

72. BASSI SMYRNÆI.

Ille loquax annosa Cotyttaris, alba capillos,

fit repente non juvenis (vix), sed Rhea.

70. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Anum duxit Philinus quum esset juvenis ; quum senex,
duodecennem : Paphiæ vero tempestivus erat nunquam.
Etenim sine-liberis mansit olim seminans in sterile-solum ;
nunc autem aliis ducta-uxore, utrisque privatur.

71. NICARCHI.

Floruit Niconoe : ego quoque dico : sed floruit
quum Deucalion immensam vidit aquam.

Hæc quidem nos non novimus, sed novimus hanc
non virum quærere nunc debere, sed sepulcrum.

72. BASSI SMYRNÆI.

Cana temporibus Cytotaris, garrula-valde
anus, per quam Nestor non jam valde-senex,
quæ lucem vidit cervo longius, quæ manu læva
senium numerare alterum incipit,
vivit et videns-bene et integris-pedibus, tanquam puella,
adeo ut dubitem annon aliquid acciderit Plutoni.

73. NICARCHI.

Anus formosa (quidni?) nosti quando erat juvenis, sed
nunc autem vult dare mercedem subacta. [tunc poscebat.
Invenies artificem-feminam : quando autem potavit, tunc
in quod vis ipsam bene-docilem habes. [magis

Bibit enim et tres et quattuor, si volueris,
sextarios, et exinde fit susquedeque :
adhæret, carpit, pathica-est ; si quid dederit quisquam.
capit ; si non dedit, mercedem habet voluptatem.

74. EJUSDEM.

Male-surdam anum, Onesime, per Jovem, foras
ejice : multa nimis negotia mihi præbet.
Si ei caseos molles dixerimus afferre,
non caseos, sed triticos venit habens teneros.
Nuper a-capite laborabam, et rutam eam
rogabam : hæc autem attulit sartagine[m] testaceam.

Nestora quæ præ se non sinit esse senem,
Tempora quæ cervi post terga relinquit, et annos
Nunc iterum lævis computat articulis,
Vivit adhuc, cernit, graditur quoque more puellæ.
Quid tibi nunc dicam, Pluto, quod acciderit?

74. NICARCHI.

Exige, per superos obtestor, Onesime, surdam.
Quæ mihi perpetui causa laboris, anum.
Caseus ad mensam si forte petatur ab illa,
Nescio quem casum me timuisse putat.
Ruta petita caput fuerat mihi forte dolenti,
In corbi nobis attulit illa ruta.

Ἦν ὁπὼν αἰτήσω, λοιπὸν εἰσφέρει· ἂν, « λάχανόν μοι ».
εἶπω « ὁός » πεινῶν, εὐθὺ φέρει λάσανον.

Ὅξος ἂν αἰτῶ, τόξον φέρει· ἂν δέ γε τόξον,
10 ὄξος· δλωσ' ὃ δ' λέγω οὐποτ' ἐπαισθάνεται.

Ἀισχρὸν τῆς γραφῆς με χάριν κήρυκα γενέσθαι,
καὶ μελετᾶν ἔξω, νυκτὸς ἐγειρόμενον.

75. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Οὗτος ὁ νῦν τοιοῦτος Ὀλυμπικὸς εἶχε, Σεβαστὲ,
βῖνα, γένειον, ὄφρυν, ὠτάρια, βλέφαρα·
εἶτ' ἀπογραφάμενος πυκτὴς ἀπολώλεκε πάντα,
ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος·
εἰκόσιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προσεήνοχεν αὐτοῦ,
καὶ κέρριτ' ἀλλότριος, μηδὲν ὁμοιον ἔχων.

76. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
ἔλθης, μήτ' ἐνόρα πρὸς τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργές,
τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

77. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσεὸς εἰς τὰ πατρῷα
ἔγνω τὴν μορφήν Ἄργος ἰδὼν ὁ κύων·
ἀλλὰ σὺ πυκτεύσας, Στρατοφῶν, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας,
οὐ κυσὶν ἄγνωστος, τῇ δὲ πόλει γέγονας.
Ἦν ἐθέλης τὸ πρόσωπον ἰδεῖν ἐς ἐσοπτρον ἑαυτοῦ,
« Οὐκ εἰμὶ Στρατοφῶν », αὐτὸς ἐρεῖς ὁμόσας.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κόσκινον δὲ κεφαλὴ σου, Ἀπολλόφανε, γεγένηται,
τῇ τῶν σητοκόπων βιβλαρίων τὰ κάτω·
ὄντως μυρμηκῶν τρυπήματα λοῖζα καὶ ὀρθά,
γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια.
Πλὴν ἀπόδως πυκτεῦε· καὶ ἦν τρωθῆς γὰρ ἄνωθεν,
ταῦθ' ὅσ' ἔχεις, ἔξεις· πλείονα δ' οὐ δύνασαι.

Si succis opus est ægro, fert auxilia soccos,
Et mytilum cupiam si mihi, fert matulam.
Pro vino vannus, pro seta fertur acetum.
In vanum, quidquid dixero, verba cadunt.
t t mediterne foris totis ego noctibus æquum est,
Quid loquar, et præco nunc ero propter anum?

75. LUCILLII.

Huic, spectas quem Cæsar Olympicon, huic gena, nares,
Auriculæ fuerunt, barba, supercilium.
Ut factus pugil est, periit hæc omnia; deinde
Obvenit e patriis uncia nulla bonis:
Prolata nam frater imagine iudice coram
Hunc alium vultus arguit esse notis.

76. EJUSDEM.

Cum tibi tam fædum rostrum sit, Olympicæ, fontes,
Omniaque effigiem reddere nata, fuge.

Si laserpitium petiero, vestem affert; si, « Olera mihi »
dixero « da » esuriens, statim affert lasanum.
Acetum si petiero, arcum affert; si vero arcum,
acetum: omnino quod dico, nunquam intelligit.
Turpe vetulæ ergo me præconem fieri,
et meditari foris, de-nocte surgentem.

75. LUCILLII.

Hic qui nunc est talis, Olympicus habebat, o Auguste,
nasum, mentum, supercilium, auriculas, palpebras;
dein professus-se pugilem omnia perdidit,
adeo ut ex paternis-bonis ne partem quidem abstulerit:
imagunculam enim frater protulit ejus,
et ille judicatus est alienus, quum nihil simile haberet.

76. EJUSDEM.

Rictum habens talem, Olympicæ, neque ad fontem
accedas, neque inspicias in aliquam pellucidam undam.
Et tu enim, ut Narcissus, conspiciatus vultum clare-red-
morieris, exosus te ipsum ad mortem. [ditum,

77. EJUSDEM.

Viginti-post-annos servati Ulyssis in patriam-domum
agnovit formam Argus conspiciatus canis:
sed tu postquam luctasti, Stratophon, in quattuor horas,
non canibus haud-agnoscendus, sed urbi evasisti.
Si volueris vultum cernere in speculo tui-ipsius,
« Non sum Stratophon », ipse dices juratus.

78. EJUSDEM.

Cribrum caput tuum, Apollophanes, factum-est,
aut vermicibus-sectorum librorum pars-ima;
revera formicarum foramina obliqua et recta,
signa lyricorum Lydia et Phrygia. [perne,
Tamen impavide lucta: nam etsi vulneratus fueris su-
hæc quotquot habes, habebis: plura vero non potes

Nam tua si, veluti Narcissus, videris ora,
Non est, ipse odio quin moriari tui.

77. EJUSDEM.

Reddidit ut patriæ vicesima messis Ulyssem,
Agnovit veterem tunc canis Argus herum.
Te pugilem, Stratophon, non plus quam quattuor horis,
De cane quid dicam? patria nosse nequit.
Ipse tuam speculi videas in imagine formam,
Clamabis: Stratophon, Hercule! non ego sum.

78. EJUSDEM.

Factum est omne caput cribrum tibi, parsve papyri
Infima, quam vermis rosit, Apollophanes;
Aut formicarum terebramina signave recta
Curvaque, Lydorum nempe Phrygumque modi.
Cæstibus utaris posthac impune licebit:
Non est qui capiat vulnera plura locus.

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πύκτης ὧν κατέλυσε Κλεόμβροτος· εἴτα γαμήσας
 ἔνδον ἔχει πληγῶν Ἴσθμια καὶ Νέμεα,
 γραῦν μαχίμην, τύπτουσιν Ὀλύμπια, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ
 μᾶλλον ἰδεῖν φρίσσω· ἢ ποτὲ τὸ στάδιον.
 6 Ἄν γὰρ ἀναπνεύσῃ, δέρεται τὰς παντὸς ἀγῶνος
 πληγὰς, ὥς ἀποδῶ· καὶ ἀποδῶ, δέρεται.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθρην
 Ἄπιν· οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυματίσεν.

81. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν ὅσαν Ἑλληνες ἀγωνοθετοῦσιν ἀμιλλαν
 πυγμῆς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμην·
 ἔσχον δ' ἐν Πίσῃ μὲν ἐν ὧτίον, ἐν δὲ Πλαταιαῖς
 ἐν βλέφαρον· Πυθοῖ δ' ἄπνοος ἐκφέρομαι·
 6 Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ καρύσσετο σὺν πολήταις
 ἄρ'ai με σταδίων ἢ νεκρὸν ἢ κολοβόν.

82. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πέντε μετ' ἄλλων Χάρμος ἐν Ἀρκαδίᾳ δολιγέων,
 θαῦμα μὲν, ἀλλ' ὄντως ἑβδομος ἐξέπεισεν. [αὐτοῦ,
 « Ἐξ ὄντων » τάχ' ἔρεῖς, « πῶς ἑβδομος »; Εἷς φίλος
 « Θάρσει, Χάρμε » λέγων, ἦλθεν ἐν ἱματίῳ.
 6 Ἐβδομος οὖν οὕτω παραγίνεται· εἰ δ' ἔτι πέντε
 εἴ/ε φίλους, ἦλθ' ἂν, Ζοίλε, δωδέκατος.

83. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Τὸν σταδῖν πρόην Ἐρασίστρατον ἡ μεγάλη γῆ,
 πάντων σειομένων, οὐκ ἐσάλεψε μόνον.

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε τάχιον ἐμοῦ τις ἐν ἀντιπάλοισιν ἔπιπτεν,

79. EJUSDEM.

Pugil esse desiit Cleombrotus; mox ubi-duxit-uxorem,
 domi habet plagarum Isthmia et Nemea,
 anum bellicosam, ferientem Olympia, et domum suam
 plus videre horrens, quam olim stadium.
 Quando enim respirat, verberatur totius certaminis
 plagis, ut debitum-det: et si dederit, verberatur.

80. EJUSDEM.

Compugnantes pugilem hic posuerunt
 Apim: nullum enim adhuc-unquam vulneravit.

81. EJUSDEM.

Omne quod Græci instituerunt-sollemne certamen
 pugilatus, Androleos omne sustinui;
 habui autem Pisæ quidem unam aurem, Plataeis vero
 unam palpebram, Delphis denique exanimis efferor:
 ac Demoteles pater jubebatur-per-præconem cum civibus
 auferre me e-stadiis vel mortuum, vel mutilatum.

82. NICARCHI.

Quinque cum aliis Charmus in Arcadia longo-cursu-cer-
 miraculum quidem, sed revera septimus excidit. [tans,
 « Quum sex essent », forte dices, « qui septimus? » Caus
 « Aude, Charme », dicens, venit in veste. [amicus ejus,
 Septimus igitur sic adest. Si vero adhuc quinque
 habuisset amicos, venisset, o Zoile, duodecimus

83. LUCILLII.

Cursorem-stadii nuper Erasistratum magna terra,
 dum omnia quatiebantur, solum non movit.

84. EJUSDEM.

Neque citius me quisquam inter adversarios cecidit,

79. EJUSDEM.

Uxorem duxit, pugil ante, Cleombrotus: Isthmi
 Et Nemeæ pugnas jam miser intus habet.
 Librat Olympiacos ictus anus: unde fit, illi
 Ut sua sit stadio plus metuenda domus.
 Vapulat ut faciat, quando non stridet arenæ
 Verberare; si faciat, vapulat ille tamen.

80. EJUSDEM.

Hec Apim pugilem pugiles posuere, quibuscum
 Certavit, sic ut vulnera nulla daret.

81. EJUSDEM.

Græcia quot validæ celebrat certamina luctæ,
 Androleus horum pars aliquanta fuit.
 Auriculam mihi Pisa, superciliumque Plateæ
 Abstulerunt: Delphis efferor exanimis.

Damoteles mihi præco pater, cum plebe, quiricans,
 Ut mutilus, si non mortuus, eriperer.

82. NICARCHI.

Res nova: quinque viris certabat in Arcade cursu
 Charmus, et in cursu septimus ipse fuit.
 Qui pote? sex, inquis, fuerant. Accurrit amicus
 In tunica Charmum qui monet, Adde gradum.
 Septimus hinc fit: adhuc esset si nactus amicos
 Quinque, cucurrisset, Zoile, duodecimus.

83. LUCILLII.

Cum quateret motu cunctos, Erasistrate cursor,
 Unum te nequii terra movere loco.

84. EJUSDEM.

Nemo me cecidit citior, si lucta vocarit:

οὔτε βράδιον δλωσ ἔδραμε τὸ στάδιον.

Δίσκω μὲν γὰρ δλωσ οὐδ' ἤγγισα, τοὺς δὲ πόδας μου
ἔξῃραι πηδῶν ἰσχυον οὐδέποτε·

οὐκ ἄλλος δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα· πέντε δ' ἀπ' ἄθλων
πρῶτος ἐκηρύχθη πεντετριάζόμενος.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νύκτα μέσσην ἐποίτῃσε τρέγων ποτὲ Μάρκος ἐπλίτῃς,
ὥστ' ἀποκλεισθῆναι πάντοθε τὸ στάδιον.

Οἱ γὰρ δημόσιοι κείσθαι τινα πάντες ἔδοξαν
ἐπλίτῃν τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων.

Καὶ τί γάρ; εἰς ὥρας ἠνοίγετο· καὶ τότε Μάρκος
ἦλθε, προσελλείπων τῷ σταδίῳ στάδιον.

86. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἶτ' ἔδραμεν, εἶτ' ἐκάθητο,
οὐδαίς οἶδεν δλωσ· δαιμόνιος βραδυτής!

Ὁ φόφος ἦν ὑσπληγος ἐν οὐασί, καὶ στεφανοῦτο
ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

87. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντέργυιος ἐχῶρει
οἶκος, ὑπὲρ γαίης πάντοτε κακλιμένον·
στῆναι δ' εἴ ποτ' ἐχρηζεν, ἔδει τοὺς παῖδας ἀπ' ὄρθρου
τὴν ὁροφὴν τρῆσαι πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν μικρὴν παίζουσεν Ἑρώτιον ἤρπασε κώνωψ·
ἡ δέ· « τί » φησὶ « πάθω; Ζεῦ πάτερ, ἦ μ' ἐθέλεις »;

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ βραχὺς Ἑρμογένης, ὅταν ἐβάλλῃ εἰς τὸ χαμαί τι,
ἐλαίη πρὸς τὰ κάτω τοῦτο δορυδρεπάνω.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ πατρὶ θυμωθεὶς, Διονύσις, Μάρκος ὁ μικρὸς,

Cursorum nemo tardior in stadio.

A tellure pedes numquam queo tollere saltu :

A posito longe limite discus abest.

Marcus plus jaculo valeat; certamine quino

Sic primas inter nomina vieta fero.

85. EJUSDEM.

Armiger in mediæ currebat tempora noctis

Marcus, et en stadii clauditur omne latus.

Nam non cursorem custodum turba putavit

Stare, sed ex saxo credidit effligiem.

Luce nova patuere fores, apparuit ille,

Jugera restabant cui facienda duo.

86. INCERTI.

Sclerit an stadio Pericles decurrerit, omnes

Sese scire negant : o mora mira pedum!

neque tardius omnino percurrit stadium.

Disco quidem enim omnino ne accessi quidem scopo, pe-
efferre saliens valui nunquam; [des autem meos

mutilus vero jaculatus esset melius, et in quinquertio
primus proclamatus sum quinquiles-victus.

85. EJUSDEM.

Noctem mediam peregit currens olim Marcus armatus,
ita-ut clauderetur undique stadium.

Publici enim ministri stare quempiam cuncti putarunt
armatum honoris causa ex lapideis.

Quid enim? proximo-anno apertum est : et tunc Marcus
venit, relinquens-cum stadio stadium.

86. INCERTI.

Stadium Pericles utrum percurrerit an sessitarit,
nullus novit omnino : plusquam-humana tarditas!

Streptus carcerum erat in auribus, et coronabatur
alius, et Pericles digitum non processerat.

87. LUCILLII.

Timomachum longum quinque-ulnarum capiebat
domus, in terra semper reclinatum.

Stare vero si quando vellet, oportebat pueros a diluculo
tectum terebrare quinque in quinque pedes.

88. EJUSDEM.

Parvam ludentem Erotium rapuit culex; [vis? »
hæc autem, « Quid » ait « mihi-fit? o Jupiter, an me

89. EJUSDEM.

Brevis Hermogenes, quum dejecit ad terram aliquid,
trahit hoc deorsum falce.

90. EJUSDEM.

Patri succensens, o Dionysi, Marcus parvus,

Regula jam sonuit : victor tulit ecce coronam;
Promovit Pericles, aspice, nec digitum.

87. LUCILLII.

Timomachi cum quinque domus se tollat in ulnas,
Longus ibi stratus membra quiescit humi.

Nam cum stare lubet, pueri jam mane rubente
Debent in denos tecta forare pedes.

88. EJUSDEM.

Quid facies Superum mihi rector? Erotion inquit,
Cum raperet parvam parvus in astra culex.

89. EJUSDEM.

Pumilus Hermogenes si quicquam despuat, illud
Ut terram possit tangere, falce trahit.

90. EJUSDEM.

Iratus patri, Dionysie, pusio Marcus

πυρῆνα στήσας, αὐτὸν ἀπηγχόνησεν.

91. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν καλάμῳ πῆξας ἀθέρα Στρατόνικος ὁ λεπτὸς,
καὶ τριχὸς ἐκδήσας, αὐτὸν ἀπηγχόνησεν·
καὶ τί γάρ; οὐχὶ κάτω βρῖσεν βαρὺς· ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν,
νηνεμίας οὐσῆς, νεκρὸς ἄνω πέταται.

92. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γάιος ἐκπνεύσας τὸ πανύστατον ἐχθὲς ὁ λεπτὸς
εἰς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφήκεν ὄλωσ·
καὶ πέρας εἰς αἰδὴν καταβάς οἷόςπερ δτ' ἔζη,
τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότατος πέταται.
Τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ φράτορες ἦσαν ἐπ' ὤμων,
ἐγγράψαντες ἄνω· « Γάιος ἐκφέρεται ».

93. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴων Ἐπικουρεῶν ἀτόμων ποτὲ Μάρκος ὁ λεπτὸς,
τῇ κεφαλῇ τρήσας, εἰς τὸ μέσον διέβη.

94. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σαλπίζων ἐπνευσεν ὅσον βραχὺ Μάρκος ὁ λεπτὸς,
καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς ὁρδὸς ἀπῆλθε κάτω.

95. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὐρὼν
εἰς τρώγλην μικρὸς τοῦ ποδὸς εἴλκυσε μῦς.
Ὅς δ' ἐν τῇ τρώγλῃ ψιλὸς τὸν μῦν ἀποπνίξας,
« Ζεῦ πάτερ », εἶπεν « ἔχεις δεύτερον Ἡρακλέα ».

96. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἀρκάδας οὐχ οὕτω Στυμφαλίδες, ὡς ἐμὲ χίχλαι
αἱ νέκυες ξηροῖς ἤκαχον ὀσαρίοις,
Ἄρπυιαι, δραχμῆς ξηρὴ δεκάς. ὦ ἐλεεῖναι
λειμώνων ἐτύμως, ἔρρετε, νυκτερίδες.

Defixo semet strangulat ex nucleo.

91. EJUSDEM.

Fixerat in culmo parvus Stratonicus aristam,
Suspenditque ibi se colla ligante pilo:
Nec sic ad terram vergit tamen: aere fertur;
Et quamvis spirent flamina nulla, volat.

92. EJUSDEM.

Exspiravit heri macies mera Caius, et quod
Efferrī posset nil super ejus erat.
Jamque petens Orcum qualis modo vixerat, umbris
Tenuior, includit quas Stygis unda, volat.
At vicina manus feretrum cum ferret inane,
Inscripsit: Fertur Caius hoc feretro.

93. EJUSDEM.

Ex Epicureis atomis perfoderat unam

specillum erigens, sese strangulavit.

91. EJUSDEM.

In calamo aristæ-barbam figens Stratonicus tenuis,
et capillo ligans, se-ipsū strangulavit:
et quid enim? non deorsum vergit gravis, sed super illa,
in tranquillitate-venti, mortuus sursum volat.

92. EJUSDEM.

Gaius postquam-exspiravit supremum heri tenuis
ad efferendum nihil reliquit omnino;
et in Orcum delapsus [totus] qualis erat quum viveret,
subterraneorum sceletorum levissimus volat.
Inanem vero lectum-feretri amici sustulerunt humeris,
inscripto superne: « Gaius effertur. »

93. EJUSDEM.

Epicureorum atomorum quondam Marcus tenuis,
capite terebrans, per medium transiit.

94. EJUSDEM.

Tuba-canens inflavit modo breviter Marcus tenuis,
et præceps recta cessit ad-inferos.

95. EJUSDEM.

Parvum Macronem æstale sopitum nactus
in caveam parvus pede attraxit mus.
Hic autem in caverna nudus murem quum-strangulasset,
« O Jupiter, inquit, habes alterum Herculem ».

96. NICARCHI.

Arcadas non adeo Stymphalides, ut me turdi
mortui sicci affligerunt ossulis,
o Harpyiæ, drachmā-constans sicca decas. O miscraliles
pratorum vere vespertiliones, facessite.

Vertice: sic reperit pusio Marcus iter.

91. EJUSDEM.

In lituum leviter Marcus sufflaverat, ille
Pumilus, inque suum concidit inde caput.

92. EJUSDEM.

Exiguus cum Macro gravi dormiret in æstu,
In sua mus illum pertrahit antra pede.
Hunc in spelunca Macro suffocavit inermis,
Seque Jovi Alciden prædicat esse novum.

96. NICARCHI.

Arcadiam non tam Stymphalides, arida quam me
Turdorum cruciant ossa, sed exanima.
Harpyiæ, quas drachma decem parat, ah miserande!
Pratensis vestrum noctua nomen erit.

97. AMMIANOY.

Τῷ Στρατονικεῖῳ πόλιν ἄλλην οἰκοδομεῖτε,
ἢ τούτοις ἄλλην οἰκοδομεῖτε πόλιν.

98. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔστω μητρόπολις πρῶτον πόλις, εἴτα λεγέσθω
μητρόπολις μὴ νῦν, ἥνικα μὴδὲ πόλις.

99. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Τὸν λεπτὸν φουῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἦρεν ὁ καπνός,
καὶ διὰ τῶν θυρίδων ἐνθεν ἀπῆλθεν ἔχων.
Ἀλλὰ μόλις νεφέλῃ προσενήξατο, καὶ δι' ἐκείνης
προσκατέβη τρωθεὶς μυρία ταῖς ἀτόμοις.

100. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὕτω κουφότατος πέλε Γάιος, ὥστ' ἐκολύμβη
τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιδον.

101. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥιπίζων ἐν ὕπνοις Δημήτριος Ἀρτεμιδώραν
τὴν λεπτὴν, ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐξέβαλεν.

102. AMMIANOY, οἱ δὲ NIKARCHOY.

Ἐξαίρων ποτ' ἀκανθὰν ὁ λεπτακινὸς Διοδώρος
αὐτὸς ἑτρώπησεν τῷ ποδὶ τὴν βελόνην.

103. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος ὅλον τὸν κόσμον ἔγραψεν
εἶναι, τοῦτο δοκῶν, Ἀλκιμε, λεπτότατον.
Εἰ δὲ τότε ἦν Διοφάντος, ἔγραψεν ἂν ἐκ Διοφάντου,
τοῦ καὶ τῶν ἀτόμων πολὺ τι λεπτοτέρου,
ἢ τὰ μὲν ἄλλ' ἔγραψε συνεστάναι ἐξ ἀτόμων ἂν,
ἐκ τούτου δ' αὐτὰς, Ἀλκιμε, τὰς ἀτόμους.

104. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰππεύων μύρμηκι Μενέστρατος, ὡς ἐλέφαντι,

97. AMMIANI.

Aut Stratoniceo fiant nova mœnia soli,
Aut urbem reliquis œdificate novam.

98. EJUSDEM.

Urbs ut sit matrix, urbs sit prius ipsa necesse est;
Hæc vero dici jure nec urbs valeat.

99. LUCILLII.

Ahripitur (tam parvus erat) per aperta fenestræ
Vi fumi, tepido dum flat in igne, Proclus;
Euge quod in nubem mox incidit, atque per ipsam
Descendit, quamquam saucius ex atomis.

100. EJUSDEM.

Gaius usque adeo levis est : non mergitur, etsi
Suspendat plumbum de pede vel lapidem.

97. AMMIANI.

Stratoniceo urbem aliam condite,
aut his aliam condite urbem.

98. EJUSDEM.

Esto metropolis primum urbs (πόλις), deinde dicatur
metropolis : ne dicatur nunc, quando ne est quidem urbs.

99. LUCILLII.

Parvum flatu-accendentem ignes Proclum sublevavit fu-
et per fenestras hinc abiit sicut-erat. [mus
Sed vix nebulae adnavit, et per eam
una-descendit, vulneratus millies atomis.

100. EJUSDEM.

Ita levissimus erat Gaius, ut nataret
pede suspendens vel lapidem vel plumbum.

101. EJUSDEM.

Ventilans in somnis Demetrius Artemidoram
gracilem, e tecto dejecit.

102. AMMIANI, aliis NICARCHI.

Extrahens quondam spinam gracilentus Diodorus
ipse terebravit pede acum.

103. LUCILLII.

Ex atomis Epicurus totum mundum scripsit
esse, hoc putans, Alcime, esse tenuissimum.
Si vero tunc fuisset Diophantus, scripsisset *orlun* ex
illo vel atomis multo exiliore, [Diophanto.
aut cetera quidem scripsisset conflata-esse ex atomis,
ex hoc autem ipsas, Alcime, atomos.

104. EJUSDEM.

Equitans in-formica Menestratus ut in-elefante,

101. EJUSDEM.

In somno sufflans Demetrius Artemidoram
Ejecit (tenuis tam fuit illa) domo.

102. AMMIANI, secundum alios NICARCHI.

Dum tenuis spinam Diodorus vellere tentat,
Ecce pede ipse suo perterebravit acum.

103. LUCILLII.

Ex atomis Epicurus ait consistere mundum,
Alcime, nil atomis dum minus esse putat.
Viveret at si nunc, componeret ex Diophanto
Omnia : namque atomis omnibus ille minor;
Cuncta vel ex atomis componeret, ex Diophanto
Ut tamen esse ipsas diceret has atomos.

104. EJUSDEM.

Formica vehitur dum forte Menestratus, inde

δύσμορος ἐξαπίνης ὕπτιος ἐξετάθη,
λακτισθεὶς δ' ὥς εἶχε τὸ καίριον, « Ὡ φρόνε, » φησὶν,
« οὕτως ἵππευόν ὤλετο καὶ Φαέθων. »

105. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Τὸν μέγαν ἐζήτουν Εὐμήχιον· δς δ' ἐκάθευδεν
μικρῷ ὑπ' ὀξυδάφῳ τὰς χέρας ἐκτανύσας.

106. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἄρθεις ἐξ αὐρῆς λεπτῆς ἐποταῖο δι' αἰθρῆς
Χαιρήμων, ἀχύρου πολλὸν ἐλαφρότερος·
καὶ τὰ γ' ἂν ἐβροίζητο δι' αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη
τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο.
Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἡμέρας πάντα κρεμασθεὶς
ἐκταῖος κατέβη νήματι τῆς ἀράχνης.

107. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Αἰγείρου φύλλῳ πεφορημένῳ ἐξ ἀνέμοιο
πληγείς Χαιρήμων ὕπτιος ἐξετάθη.
Κεῖται δ' ἢ Τιτυῷ ἐναλίγκιος, ἢ πάλι κάμπη,
ἐπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ καννάβινον.

108. ΑΔΗΑΟΝ.

Κόνων δίπηχυς, ἡ γυνὴ δὲ τεσσάρων·
ἐν τῇ κλίνῃ δὲ τῶν ποδῶν ἴσουμένων,
σκόπει Κόνωνος ποῦ τὸ χεῖλος ἔρχεται.

109. ΑΛΛΟ.

Οὐδ' ἐπικύψαι ἔχει Δημήτριος οὐδὲν ὁ μικρός·
ἀλλ' ἐβρίπται χαμαὶ πάντοτ' ἐπαιρόμενος.

110. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τρεῖς λεπτοὶ πρόην περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο,
τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος.
Ὡν ὁ μὲν εἷς, Ἑρμῶν, μεγάλην ἐναδείξατο τέχνην,
καὶ διέδω βαφίδος τρήμα, λίνον κατέχων·
Δημῆς δ' ἐκ τρώγλης βαινὼν ἐς ἀράχνην ἔστη,
ἡ δ' ἀράχνη νήθους· αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.
Σωσίπατρος δ' ἐβόησεν· « Ἐμε στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ

Lapsus ceu Luca de bove plangit humum.
Calcibus ad mortem perpressus vulnera, Quid nunc,
Invidia? est Phaethon sic quoque lapsus, ait.

105. EJUDEM.

Quærebatur Atlas Eumecion : ille cubabat
Sub parvo oxybapho passus utramque manum.

106. EJUDEM.

Sublatus tenui volitabat in aere vento
Chæremón, præ quo res gravis est palea;
Et cum sideribus nunc se puto volveret, ipsum
Ni pede vinxisset textus araneolæ.
Hinc ubi quinque dies et noctes quinque pependit,
Repperit ad terras fila per illa viam.

infelix repente supinus extensus-est,
calcatusque, quum vulnus haberet letale, « Proh invi-
« sic equitans periit et Phaethon. » [diam!] inquit,

105. EJUDEM.

Magnum quærebant Eumecium; hic autem dormiebat
parvo sub acetario vasculo manibus extensis.

106. EJUDEM.

Sublatus aura tenui volabat per æthram
Chæremón, palea multo levior :
et forsán raptus-esset per æthera, nisi araneæ
implicitus pedibus supinus pependisset.
Ibi sane noctesque et dies quinque suspensus,
sexta-die descendit per-stamen araneæ.

107. EJUDEM.

Populi folio quod-abriperat ventus
ictus Chæremón supinus extensus-est.
Jacet autem aut Tityus similis, aut rursus erucæ,
expansum-habens in terra corpus proplasmati-simile.

108. INCERTI.

Conon est duum cubitorum, uxor vero quattuor :
in cubili autem pedibus amborum æqualis,
specta Cononis ubi labrum attinget.

109. ALIUD.

Ne se-inclinare quidem potest Demetrius parvus ullo-modo,
sed projectus humi est semper quando se-erigit.

110. NICARCHI.

Tres exiles nuper de exilitate contendebant,
quis præferri debeat inter-graciles-gracilior.
Quorum unus, Hermon, magnam ostendit artem,
et penetravit-per acūs foramen, linum tenens;
Demas vero e cavea progrediens, ad araneæ-telam sub-
aranea autem necdens eum suspendit. [stitit.
At Sosipater exclamavit : « Me coronate : ego enim

107. EJUDEM.

Chæremón foliis vento volitantibus ictus,
Populea cecidit fronde supinus humi :
Qualiter aut Tityus jacet, aut eruca per herbam
Sic metitur humum corpore cannabino.

110. NICARCHI.

Certavere leves tres de levitatis honore,
Vinceret eximia quis levitate leves.
Hermon ante alios insignem prodidit artem,
Transivitque trahens fila foramen acus.
Exoriens Demas, quam fecit aranea, telæ
Institit, atque illa nente pependit ibi.
At mihi, Sosipater, palmam date : quippe ego tantum

« εἰ βλέπομ', ἤττημαι· πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον ».

111. [ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.]

Βουλόμενός ποθ' ὁ λεπτός ἀπάγξασθαι Διόφαντος,
νῆμα λαδῶν ἀράχνης αὐτὸν ἀπηγγόνισεν.

112. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὶν σ' ἐναλείψασθαι, Δημόστρατε, « Χαῖρ', ἱερὸν
εἰπὲ τάλας· οὕτως εὐσκοπὸς ἐστὶ Δίων. [φῶς],
Οὐ μόνον ἐξετύφλωσεν Ὀλυμπικόν, ἀλλὰ διαυγῇ
εἰκόνας ἧς εἶχεν τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλεν.

113. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ λιθίνου Διὸς ἐχθρὸς ὁ κλινικὸς ἤφατο Μάρκος·
καὶ λίθος ὦν καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

114. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐρμogeneν τὸν ἱατρὸν ὁ ἀστρολόγος Διόφαντος
εἶπε μόνους ζωῆς ἐννέα μῆνας ἔχειν.
Κάκεινος γελᾶσας, « Τί μὲν ὁ Κρόνος ἐννέα μηνῶν »
φησὶ « λέγει, σὺ νόει· τὰμὰ δὲ σύντομά σοι. »
Εἶπε, καὶ ἐκτεινας μόνον ἤφατο· καὶ Διόφαντος
ἄλλον ἀπελπίζων, αὐτὸς ἀπεσκάρισεν.

115. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
τὴν Ἰσὺν τοῦτόν, μηδὲ τὸν Ἄρποκράτην,
μὴδ' εἴ τις τυφλοὺς ποιεῖ θεός, ἀλλὰ Σίμωνα·
καὶ γνώσῃ, τί θεός, καὶ τί Σίμων δύναται.

116. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Αἶδος κατέπεμψε πάλαι ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
ὡς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα·
ὣν δ' ἐμὲ Μηνοφάνης ὁ κλινικός· ὥστε λεγέσθω
κλινικός Εὐρυσθεὺς, μηκέτι Μηνοφάνης.

117. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἰητρὸς Καπίτων Χρῡσὴν ἐνέγρισεν, δρῶντα

Spiritus : et cerni si queo, vincor, ait.

111. EJUSDEM.

Cum cuperet tenuis Diophantus rumpere vitam,
Vinxit araneoli stamine colla sibi.

112. EJUSDEM.

Dic Lux alma vale, Demonstrate, si cupis, ungat
Ut te (tam multum pollet in arte) Dion.
Non ab eo cæcus modo factus Olympicus; orba
Facta sed est oculis ipsa quoque effigies.

113. EJUSDEM.

A medico tactus Marco est here Juppiter : et nunc
Effertur, quamvis et lapis et deus est.

114. EJUSDEM.

Hermogeni Diophantus, Adhuc te vivere menses
Crede novem, medico dixerat astrologus.

ANTHOLOGIA. II.

si videor, victus-sum : ventus enim sum modo. »

111. EJUSDEM.

Volens quondam gracilis se strangulare Diophantus,
stamen aranæ cepit-et se strangulavit.

112. EJUSDEM.

Antequam tu nungaris *collyrio*, Demonstrate, « Vale sancte
dic miser; adeo dextre-scopum-tangit Dio. [lux »
Non modo excæcavit *ille* Olympicum, sed pellucidos
imaginis quam habebat oculos excussit.

113. EJUSDEM.

Lapideum Jovem heri clinicus tetigit Marcus :
et quamquam lapis est, et Juppiter, hodie effertur.

114. EJUSDEM.

Hermogenem medicum astrologus Diophantus
dixit solos *reliquos* vitæ novem menses habere.
Et ille ridens, « Quid Saturnus intra-novem menses »
inquit « portendat, tu cogita; mea vero prompta tibi. »
Dixit, et extendens *manum* modo tetigit. ac Diophantus,
alium spe-dum-fraudat, ipse obiit.

115. EJUSDEM.

Si quem habes inimicum, o Dionysi, ne impreceris
Isin illi neque Harpocratem,
nec si quis *alius* cæcos facit deus, sed Simonem;
et nosces, quid deus, et quid Simo possit.

116. EJUSDEM.

In Orci *sedem* demisit olim, domine Cæsar,
ut fama est, Eurystheus magnum Herculem :
nunc autem me Menophanes clinicus; ut *jam* dicatur
clinicus Eurystheus, non-amplius Menophanes.

117. STRATONIS.

Medicus Capito Chrysen inunxit, videntem

Ridens ille, Mihi Saturnus ta-da minatur,
Sicut ais : citius sed tibi sidus ego,
Astrologumque manu tangit : collabitur ille,
Atque aliis lethi nuntius, ipse perit.

115. EJUSDEM.

Si cuiquam male vis, Dionysie, parce precari
Infestos illis Isin et Amphicratem.
Pro Dis qui cæcos faciunt suppose Simonem :
Cernes quid valeant numina, quidque Simon.

116. EJUSDEM.

Eurystheus olim, sic dicitur, optime Cæsar,
Misera ad manes Amphitryoniaden :
At nunc Menophanes me clinicus; ergo vocetur
Clinicus Eurystheus, non, rogo, Menophanes.

117. STRATONIS.

A medico Chryses nondum Capitone perunctus

ὀκτώ μὲν μακρὸν πύργον ἀπὸ σταδίων,
 ἄνδρα δ' ἀπὸ σταδίου, διὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν,
 φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον.
 5 Νῦν δ' ἀπὸ μὲν σταδίου πόλιν οὐ βλέπει, ἐκ δὲ δι-
 καίόμενον κατιδεῖν τὸν φάρον οὐ δύναται· [πλήθρου
 ἔππον ἀπὸ σπιθαμῆς δὲ μόλις βλέπει, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
 ὄρτυγος οὐδὲ μέγαν στρουθὸν ἰδεῖν δύναται.
 10 Ἄν δὲ προσεγγρίσας αὐτὸν φθάσῃ, οὐδ' ἐλέφαντα
 οὐκέτι μήποτε· ἴδῃ πλησίον ἑσταότα.

118. ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΣ.

Οὐτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὐθ' ἤψατο· ἀλλὰ πυρέζας
 ἐμνήσθην αὐτοῦ τοῦνομα, κατέθανον.

119. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰητρὸς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
 οὐδείς γινώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
 Ὁ φόφος ἦν κλυστήρης ἐν οὐασί, καὶ στεφανοῦτο
 ἡ σορὸς, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ἡτρέπισαν.

120. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον
 Σωκλῆς τετραπέδους τρεῖς ἐπέθηκε λίθους
 τοῦ κυρτοῦ στιβαροῦς ἐπὶ τὴν ῥάχιν· ἀλλὰ πιεσθεὶς
 τέθηκεν, γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος.

121. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειρουργῶν ἔσφαξεν Ἀκεστορίδην Ἀγέλαος·
 «ζῶν γὰρ χωλεύειν» φησὶν «ἐμελλε τάλας».

122. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέντ' ἱητρὸς Ἀλεξὶς ἄμ' ἔκλυσε, πέντ' ἐκάθηρε,
 πέντ' ἰδὲν ἀρρώστους, πέντ' ἐνέχρισε πάλιν·
 καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἐν φάρμακον, εἰς σοροπηγὸς,
 εἰς τάφος, εἰς Ἀΐδης, εἰς κοπετὸς γέγονεν.

Octonis turrin viderat a stadiis.
 A stadio vir notus ei, cubitisque coturnix
 Bissex, a palmis lensque duobus erat.
 Unctus ut est miser, a stadio non respicit urbem,
 Sed neque distantem jugera bina Pharum.
 Unus equum palmus cerni vetat: unde coturnix
 Parebat, jam vix Afra videtur avis.
 Ultra si Chryses foret a Capitone perunctus,
 Se prope nec lucam cerneret ille bovem.

118. NICARCHI.

Me non attigerat Phidon neque laverat alvum:
 In febre sed memini nomen, et hinc perii.

119. EJUDEM.

Ægrotam medicus non certum est laverit, anne
 Suffocarit anum: tam breve fecit opus.

octo quidem longam turrin a stadiis,
 virum autem a stadio, a duodecim coturnicem cubitis,
 pulicem a spithamis vel duabus cernentem.
 Nunc vero ab uno stadio urbem non videt, a duobus vero
 accensum prospicere pharum non potest; [plethris
 equum a spithama autem ægre cernit, et pro pristina
 coturnice ne struthiocamelum quidem videre valet.
 Si autem denuo-inungere eum properaverit, ne elephan-
 verendum-est ne videat prope stantem. [tunc quidem

118. CALLICTERIS.

Neque clystere-lavit Phidon me, neque tetigit; sed febris
 memineram ejus nomen, et mortuus sum. [tentatus

119. EJUDEM [NICARCHI].

Medicus vetulam utrum clystere eluerit, an strangulavit,
 nullus nescit: mira velocitas!
 Strepitus erat clysteris in auribus, et coronabatur
 locus, ceteri autem fabam parabant.

20. EJUDEM.

Corrigere curvum pollicitus Diodorum
 Socles quadrupedales tres imposuit lapides
 curvati solidos super spinam: sed oppressus
 obiit, evasitque rectior regulâ.

121. EJUDEM.

Chirurgicam-exercens mactavit Acestoriden Agelaus:
 «Vivens enim claudicaturus, ait, erat miser.»

122. EJUDEM.

Quinque medicus Alexis una clystere-lavit, quinque purga-
 quinque invisit ægrotos, quinque inunxit rursus, [vit.
 et omnibus una nox, unum remedium, unus localorum-
 unus tumulus, unus orcus, unus planctus fuit. [labor.

Clysteris sentitur adhuc sonus; arca coram
 Cingitur; et tumulum sedula turba parat.

120. EJUDEM.

Corrigat ut Socles Diodori in corpore gibbum,
 Trina simul dorso saxa quadrata locat.
 Ille gravi pressus posuit sub pondere vitam,
 Rectus ita, ut non sit regula recta magis.

121. EJUDEM.

Occidit chirurgus Acestoriden Agelaus.
 Nam, si vixisset, claudius isset, ait.

122. EJUDEM.

Lavit quinque alvo, totidem purgavit Alexis,
 Quinque domi vidit, quinque perunxit item.
 His nox una fuit medicina, arcarius unus,
 Arcaque, Dis unus, nœniaque et tumulus.

123. ΗΑΥΛΟΥ.

Ἄγῃς Ἀρισταγόρην οὐτ' ἐκλυσεν, οὐτ' ἔθιγ' αὐτοῦ·
ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθεν, κῶχ' ἔτ' Ἀρισταγόρης.
Ποῦ τοῖν Ἀκόνιτος ἔχει φύσιν; ὦ σοροπηγοί,
Ἄγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνους.

124. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

α. Ξεῖνε, τί μὲν πύθῃ; β. Τίνες ἐν χθονὶ τοῖσδ' ὑπὸ
[τύμβοις;
α. Οὐδ' γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέριςεν,
Ἀἴμις, Ἀριστοτέλης, Δημήτριος, Ἀρκεσίλαος,
Σώστρατος, οἱ τ' ὀπίσω μέχρι Παραιτονίου.
Κηρύκειον γὰρ ἔχων ξύλινον, καὶ πλαστὰ πέδιλα,
ὡς Ἑρμῆς, κατὰγει τοὺς θεραπευομένους.

125. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰητὴρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστὴς
κοινὴν ἀλλήλους θέντο συνωμοσίην.
Καὶ β' ὁ μὲν οὐδ' κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας
εἰς ἐπιδουλεύειν πέμπτε φίλῳ Κρατέῃ·
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Κρατέας εἰς ἐνταφιάζειν
πέμπεν δλους αὐτῷ τοὺς θεραπευομένους.

126. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐ μήλῃ, τριόδοντι δ' ἐνήλειψεν με Χαρίνος,
σπύγγον ἔχων καινὸν τῶν γραφικῶν πινάκων·
τὴν μήλῃν δ' ἔλκων, ἐξίσπασε τὸ βλέφαρόν μου
ρίζοθεν· ἡ μήλῃ δ' ἔνδον ἔμεινεν ὅλη.
Ἄν δέ τις ἐγγρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω
ἐφθαλμοὺς αὐτῷ· πῶς γὰρ ὁ μήκέτ' ἔχων;

127. ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἑρινύες, αἶ σε ποιοῦσιν
ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
Τοῖνυν, σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μεῖζονα γάρ σοι
εὐσταθεῖ ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν.

123. HEDYLI.

Proh nec Aristagoram tetigit nec proluit Agis;
Intravit, vitam liquit Aristagoras.
Quæ tam præsentī rapiunt aconita veneno?
Vos vespillones Agidi sarta date.

124. NICARCHI.

Quæris in his tumulis condat quos terra, viator?
Funera quæ fecit Zopyrus, hic sita sunt:
Damis, Aristoteles, Demetrius, Arcesilaus,
Sostratus et soboles usque Parætonium.
Virgam namque regens, et habens talaria, terram
Ægros, Mercurii more, subire facit.

125. INCERTI.

Cum medico Cratea pollinctor Damo ligarunt
Inter se pacti relligione fidem.

123. HEDYLI.

Agis Aristagoran neque clystere-lavit, nec tetigit eum;
sed tantum ingressus-est, et periit Aristagoras.
Ubinam talem aconitum habet vim? O loculorum-fabri,
Agin et mitris cumulate et coronis.

124. NICARCHI.

a. Advena, quid vero quæris? b. Qui sunt in terra his
a. Quos dulci luce Zopyrus orbavit, [sub tumulis?
Damis, Aristoteles, Demetrius, Arcesilaus,
Sostratus, et posteri aduzque Parætonium.
Virgam enim habens ligneam, et ficta talaria,
ut Mercurius, deducit in Orcum agrotantes-quos-curat.

125. ANONYMI.

Medicus Crateas et Damon vespillo
communem inter-se fecerunt conjurationem.
Atque hic quidem quas-furabatur e linteis-exsequialibus
ad ligandum mittebat amico Crateæ; [fascias
ei autem respondens Crateas ad sepeliendum
mittebat totos ei quos-curabat.

126. INCERTI.

Non specillo, sed tridente inunxit me Charinus,
spongiam habens novam scriptoriarum tabularum;
specillum autem trahens, evulsit oculum mihi
radicitus; specillum vero intus mansit totum.
Si vero bis inunxerit me, dolens rursus oculis non
ero-molestus ei: quomodo enim non-jam habens oculos?

127. POLLIANI.

Sunt et in Musis Furia, quæ te facit
poetam, propterea quod multa scribis sine-judicio.
Igitur, te rogo, scribe plura; majorem enim tibi
optare hac non possum dementia.

Hic quas fasciolas tumulis rapiebat ab ipsis,
Has Crateæ, læsis vincla futura, dabat.
Qui referens Damoni vicem mittebat ad ipsum
Ægrotos, posset quos sepelire, suos.

126. INCERTI.

Non ligula me unxit, sed atroce tridente Charinus.
Cui vacua ex abaco spongia juncta fuit;
Dumque trahit ligulam, trahitur radicitus omnis
Palpebra, sed ferrum mansit in orbe mihi.
Unxerit ille iterum, non illi nostra laborem
Ægra dabunt posthac lumina: nam nec erunt.

127. POLLIANI.

Sunt inter Musas Furie quoque et inde poeta es:
Nam tua judicio carmina cuncta vacant.
Plurima te quæso scribas: vesania mentis
Optari major nam tibi nulla potest.

128. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὴ χαίρω, Φλώρε, γενοίμην δάκτυλος ἢ πούς
εἰς τῶν σῶν τούτων τῶν κατατεινομένων.
Χαίρω, νῆ τὸν κλῆρον, ἐν εὐκλήρησας ἐν ἀθλοῖς,
ὥς περὶ χοιρείας τοῦ στεφάνου μερίδος.
6 Τοιγὰρ θάρσει, Φλώρε, καὶ εὐθυμος πάλι γίνου·
οὐτω νικῆσαι καὶ δόλιχον δύνασαι.

129. ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Ποιητὴς ἔλθων εἰς Ἴσθμια πρὸς τὸν ἀγῶνα,
εἰρῶν ποιητὰς, εἶπε παρίσθμι' ἔχειν.
Μᾶλλει δ' ἐξορμᾶν εἰς Πύθια· κἂν πάλιν εὖρη,
εἰπεῖν οὐ δύναται, « Καὶ παρὰ πύθι' ἔχω ».

130. ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Τοὺς κυκλίους τούτους, τοὺς αὐτὰρ εἰπεῖτα λέγοντας,
μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων.
Καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω πλέον· οὐδὲν ἔχω γὰρ
Παρθενίου κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχου.
Θηρί μὲν οὐ αὐτόεντι γενοίμην, εἴ ποτε γράψω,
εἰκελός, ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια.
Οἱ δ' οὕτως τὸν Ὀμηρον ἀναιδῶς λωποδυτοῦσιν,
ὥστε γράφειν ᾗδῃ μῆνιν αἰεὶ δε, θεά.

131. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Οὐτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδωρ, δτε πάντ' ἐγενήθη,
οὐθ' ὁ καταπρήσας τοὺς ἐπὶ γῆς Φαέθων,
ἀνθρώπους ἔκτεινεν δσους Ποτάμων ὁ ποιητὴς,
καὶ χειρουργήσας ὤλεσεν Ἑρμογένης.
Ὡστ' ἐξ αἰῶνος κακὰ τέσσαρα ταῦτ' ἐγενήθη,
Δευκαλίων, Φαέθων, Ἑρμογένης, Ποτάμων.

132. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ, δσοις νέος οὐδέποτε' οὐδεὶς

128. EJUSDEM.

Ipsē ego pes unus fiam vel dactylus horum,
In longum quos tu teudere Flore, soles:
Ni tibi de tali certamine gratulor, etsi
Contigerit meritis nulla corona tuis.
Tu ne cede malis, sed contra audentior ito.
Sic age: sic poteris vincere vel Dolichum.

129. [LUCIANI.]

Isthmia conspexit, sed habere paristhmia dixit,
Quando alios illic esse poeta videt.
Numquid et hic sese parapythia dicet habere,
Si vates alios Pythia sacra dabunt?

130. POLLIANI.

Hos epicōs odi, qui dicunt *infu* et *olli*,
Furari nunquam quos aliena pudet.

128. EJUSDEM.

Si non gaudeo, o Flore, fiam dactylus aut pes
unus illorum tuorum qui a te torquentur. [taminibus.
Gaudeo, nā per sortem, quam fauste-sortitus-es in cer-
sicut de porcellaria coronā tuā parte.
Igitur confide, o Flore, et bono-animo rursus sis:
ita vincere etiam longo-cursu potes.

129. CEREALII.

Poeta ingressus Isthmios-ludos ad certamen,
ut-invenit poetās, dixit se paristhmia (glandulas) habere.
Est autem profecturus ad Pythia; *ibi* si rursus invenerit
dicere non potest: « Etiam parapythia habeo. » [poetas.

130. POLLIANI.

Cyclicos illos, qui « sed deinde » dicunt,
odi, fures alienorum versuum.
Et ideo elegis animum-intendo magis: nihil possunt enim
Parthenii surripere, aut rursus Callimachi.
« Bestiæ quidem auritæ » fserem similis, si quando
scripsissem, « e fluviis viridantia hirundinaria. »
Isti vero ita Homerum impudenter expilant,
ut scribant jam « Iram cane dea ».

131. LUCILLII.

Neque sub Deucalione aqua, quum omnia aqua facta sunt,
neque comburens incolās terræ Phaethon
homines interfecit *tot*, quot Potamon poeta
et chirurgicam-exercens interemit Hermogenes.
Ita ex ævo mala quattuor hæc nata sunt:
Deucalion, Phaethon, Hermogenes, Potamon.

132. EJUSDEM.

Odi, domine Cæsar, illos-quibus novus nunquam ullus

Plus elegos laudo, neque enim subducere possim
Nasonis numeros, sive, Tibulle, tuos.
Quin pecus auritum dicar, si forsitan ausim
Scribere, *dividua colla tegente coma*.
Illi Virgilium tam deprædantur aperte,
Ut sint qui scribant, *Arma virumque cano*.

131. LUCILLII.

Non Phaethon, ussit qui flammis omnia, non qua-
Omnia merserunt Deucalionis aquæ,
Tot rapuere viros, Potamo quot voce poeta,
Aut medicante manu perdidit Hermogenes.
Hactenus a primo sic sunt mala quattuor ævo,
Deucalion, Phaethon, Hermogenes, Potamo.

132. EJUSDEM.

Non fero qui juvenes quales libet, optime Cæsar,

ἤρεσε, κἄν εἴπῃ, « μῆνιν αἶεθε θεά »,
 ἀλλ' ἦν μὴ Πριάμου τις ἔχῃ χρόνον ἡμιφάλακρος,
 ἢ καὶ κυρτὸς ἄγαν, οὐ δύναντ' ἄλφα γράφειν.
 Εἰ δ' ὄντως οὕτως τοῦτ' ἔστ' ἔχον, ὦ ὕπατε Ζεῦ,
 εἰς τοὺς κηλήτας ἔρχεται ἡ σοφία.

133. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέθνηκ' Εὐτυχίδης ὁ μελογράφος. Οἱ κατὰ γαῖαν
 φεύγετ'· ἔχων ὥδὰς ἔρχεται Εὐτυχίδης·
 καὶ κιθάρας αὐτῇ διετάξατο συγκατακαῦσαι
 δώδεκα, καὶ κίστας εἰκοσιπέντε νόμων.
 Νῦν οὖν ὁ Χάρων ἐπελήλυθε· ποῦ τις ἀπέλθῃ
 λοιπὸν, ἐπεὶ χᾶδην Εὐτυχίδης κατέχει;

134. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρχόμεθ', Ἡλιόδωρε· ποιήματα παίζομεν οὕτω
 ταῦτα πρὸς ἀλλήλους. Ἡλιόδωρε, θέλεις;
 Ἄσσον ἴθι, ὅς κεν θᾶσσον δλέθρου ... καὶ γὰρ ἔμ' ὄψεαι
 μακροφλυαρητὴν Ἡλιωδωρότερον.

135. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηκέτι, μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου
 τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοὶ νεκρότερον τεχνίου.
 Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποιεῖς πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους,
 δήμε, τὸν στιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ.
 Τοῦ σοῦ γὰρ πάσῳ νεκροῦ χάριν, οἷα πάθοιεν
 οἱ καταδείξαντες βιβλία καὶ καλάμους.

136. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐχ οὕτω κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
 ἄνθρωποι, διὰ τὰς ἐξαπίνης ἐνέδρας,
 ὅσον ἀκήρυκτον, Καλλίστρατε, καὶ σὺ προσελθὼν
 ποιεῖς μοι φονικῶν ἐξαμέτρων πόλεμον.
 Σάλπιγγον ταχέως ἀνακλητικόν· εἰς ἀνοχὰς γὰρ
 καὶ Πρίαμος κλαύσας· ἡμερίων ἔτυχεν.

Despiciunt, quamvis Arma Virumque canant :
 Qui, nisi quis calvus Priamique evectus ad annos
 Curvus it, Alpha probe scribere posse negant.
 Si verum memorant, o maxime rector, habetque
 Res ita, jam doctos hernia sola facit.

133. EJUSDEM.

Cecidit Eutychides lyricus : fugite ocyus umbræ.
 Jam veniens modulos adferet Eutychides.
 Odarum cistas viginti quinque lyrasque
 Bissex imponi jussit in igne suo.
 En novus ille Charon : ah quem sperare receptum
 Jam datur, Eutychide Ditis habente loca?

134. EJUSDEM.

Incipimus, si vis alterno ludere versu,
 Et mihi quod tu vis, Heliodore, lubet.
 Ictus ut citius pereas. Nam te magis ipso

placet, etiamsi dicat « Iram cane dea »;
 sed nisi Priami quispiam habeat annos semicalvus,
 aut etiam curvus valde *sit*, non potest alpha scribere.
 Si autem revera sic se res habet, o summe Juppiter,
 in herniosos-senes vadit sophia.

133. EJUSDEM.

Obiit Eutychides, melicorum-carminum-scriptor. Infero-
 fugite : habens odas venit Eutychides; [rum incolæ,
 et citharas sibi præcepit una comburere
 duodecim, et cistas quinque-et-viginti modorum.
 Nunc *demum* vos Charon corripit : quo quis evadat
 deinceps, quum et inferos Eutychides obtineat?

134. EJUSDEM.

Incipimus, Heliodore; poemata ludimus sic
 illa inter nos. Heliodore, visne? [me videbis
 Propius accede, ut citius leti *terminum attingas*: etenim
 prolixum-nugatorem *te-ipso* Heliodoriorem.

135. EJUSDEM.

Non jam, non jam, Marce, puerulum, sed me plange,
 multo magis *illo* apud te mortuum filiolo.
 In me nunc elegos fac rursus, in me threnos,
 o carnifex, versiculari mactatum leto.
 Tui enim patior mortui causa, qualia utinam-patiantur
 qui-monstrarunt libellos et calamos.

136. EJUSDEM.

Non ita maleficum procuderunt ensem
 homines, propter subitas insidias,
 quale sine-induciis, Callistrate, et tu adortus
 facis mihi funestorum hexametrorum bellum.
 Cane cito receptui : in inducias enim
 et Priamus lacrimatus mites *hostes* est-nactus.

Nugirepctor, id est, Heliodorus ero.

135. EJUSDEM.

Ne puero da, Marce, tuo, sed da mihi planctus,
 Ut qui sim puero mortuus ipse magis.
 In me nunc elegos lamentaque tristia funde,
 Versibus occisum quippe, cruento, tuis;
 Namque tuo patior pro funere talia, ferrent
 Qualia qui calamos scriptaque tota vorant.

136. EJUSDEM.

Non quæ funestum fecit fabricarier ensem
 Latronum usque adeo vis inopina fuit,
 Quam tu non misso, Callistrate, patre patrato
 Infers hexametro carmine bella mihi.
 Jam si quid miserere, canant tua signa receptum :
 Obtinuit bellis otia flens Priamus.

137. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἵμοδοίου μοι παραθείς τόμον, Ἡλιόδωρε,
καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοδοιοτέρα,
εὐθὺ κατακλύσεις ἐπιγράμμασιν. Εἰ δ' ἀσεδήσας
βεβρώκειν τινὰ βοῦν τῶν ἀπὸ Τρινακρίας,
βούλομ' ἀπαξ πρὸς κύμα χανεῖν... εἰ δ' ἐστὶ τὸ κύμα
ἐνθε μακρὰν, δρας εἰς τὸ φρέαρ με βάλε.

138. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄν τοῦ γραμματικοῦ μνησθῶ μόνον Ἡλιοδώρου,
εὐθὺ σολοικίζον τὸ στόμα μου δίδεται.

139. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γραμματικὸν Ζηνωνὶς ἔχει πύγωνα Μένανδρον,
τὸν δ' υἱὸν τούτῳ φησὶ συνεστακέναι.
Τὰς νύκτας δ' αὐτῇ μελετῶν οὐ παύεται οὗτος
πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας.

140. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχοις λογολίσχαίς,
τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολικριφίσιν,
οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πεῖν φίλον, ἀλλ' ἀνάκεινται
νηπυτιευόμενοι Νέστορι καὶ Πριάμῳ,
μή με βάλης κατὰ λέξιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
Σήμερον οὐ δεῖπνῶ μ' ἦνιν ἀεὶ δεθεῖα.

141. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα, καὶ μίαν αἶγα,
ὧν χάριν εἰληφας μισθάριον, Μενέκλει·
οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται,
οὔτ' ἀπάγῳ κλέπτας τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν·
ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν· ὥστε τί ποιεῖ
ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
πλὴν κάμου μνησθῆναι νόμου χάριν, ἢ μέγα κράζω·
" Ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον. "

137. EJUSDEM.

Crudæ-bovinæ carnis mihi apponens frustum, Heliodore,
et tria mihi miscens pocula bovinâ-crudâ-crudiora,
statim inundas me epigrammatibus. At si impio-facere
manducavi unum bovem eorum ex Trinacria,
volo semel ad fluctum hiare et mori; si autem est fluctus
hinc procul, sublatus in puteum me conjice

138. EJUSDEM.

Quando grammatici memini modo Heliodori,
statim solæcissans os meum alligatum-est.

139. EJUSDEM.

Grammaticum Zenonis alit barbatum Menandrum.
filiumque huic se dicit tradidisse.
At noctes omnes ipsam docere non cessat hic
casus, conjunctiones, figuras, conjugationes.

140. EJUSDEM.

His in cœna versuum-ope-confliantibus nugatoribus.
his ab Aristarcho scripta-obliquantibus, [cumbunt
quibus neque jocos dicere neque potare placet, sed dis-
infantium-instar-nugantes cum Nestore et Priamo,
ne me objicias ut ad literam spoliū et præda fiam.
Hodie non cœno « Iram cane, dea ».

141. EJUSDEM.

Porcellum et bovem amisi, et unam capram,
quorum gratia accepisti mercedulam, o Menecles,
neque vero mihi commune quidquam cum Othryada fuit,
neque abduco ut meos fures illos a Thermopylis;
sed adversus Eutychiden causam dicimus: quare quid facit
hic mihi Xerxes et Lacedæmonii?
certe mei quoque memento dicis causa, aut magna-vixit
« Alia dicit Menecles, alia porcellus. » [clamabo:

137. EJUSDEM.

Das mihi fragmentum crudæ bovis, Heliodore,
Et tria propinas pocula cruda magis:
Mox epigrammatibus miserum me mergis; an edi,
Quos aluit Soli Trinacris ora, boves?
Si sic est, vada salsa bibam semel: aut procul hinc est
Si mare, me miserans injice vel puteo.

138. EJUSDEM.

Grammatici tantum si sim memor Heliodori,
Nostra solæcismum lingua repente facit.

139. EJUSDEM.

Grammaticus barba vincit Zenona Menander:
Creditus huic abs te natus, amice, tuus.
Nunc illum instituit noctu quoque, copula quid sit,
Conjugat, et casus schemataque apta facit.

140. EJUSDEM.

Vos quibus in cœna nugæ, de carmine lites,
Et tot Aristarchi curva reperta placent,
Non joca, non illud saltem, bibe; Nestora tantum
Ut pueri semper dicitis et Priamum:
Non rogo, me glossis prædam facite atque rapinam:
Iram Diva refer, non ea cœna mea est.

141. EJUSDEM.

Deperiere mihi bos, sucula, deinde capella:
Conduxi super his dicere te, Menecles.
Non ad Thermopylas qui pugnare Laonas
Accuso, furti nec reus Othryades.
In jus Eutychidem scis me duxisse; quid ergo
Hic mihi cum Xerxe vel Lacedæmonii?
De me dic aliquid: lex imperat: aut ego, Non hoc,
Clamabo, dicit sucula, quod Menecles.

142. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

«Πολλοὺ δεῖ» καὶ «σφιν» καὶ τρεῖς παρ' ἑκαστα δικάσται
 ἄνδρες », καὶ « λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι »,
 καὶ « ταυτί » καὶ « μῶν » καὶ « τετταράκοντα » καὶ « ἅττα »
 σκεψάμενος, καὶ τοι « νῆ Δία », καὶ « μὲ Δία »,
 ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδίᾳ πολλὰ διδάσκει·
 προσθήσει δ' αὐτοῖς « γρῦ, φαθι » καὶ « μίν » ἔτι.

143. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ δέχεται Μάρκον τὸν ῥήτορα νεκρὸν ὁ Πλούτων,
 εἰπὼν, « Ἀρκεῖτω Κέρβερος ὧδε κύων.
 » Εἰ δ' ἐθέλεις πάντως, Ἴξιوني καὶ Μελίτωνι
 « τῷ μελοποιητῇ, καὶ Τιτυῷ μελέτα.
 » Οὐδὲν γὰρ σοῦ χεῖρον ἔχω κακὸν, ἄγχις ἂν ἐλθὼν
 « ὧδε σολοικίζῃ Ῥοῦφος ὁ γραμματικός. »

144. ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
 εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν·
 οὐδὲ γὰρ εἰ « κάρκαιρε », καὶ εἰ « κοναβεῖ » τό τε « σίζει »
 καὶ « κελάρυζε » λέγεις, εὐθὺς Ὁμηρος ἐστὶ.
 Νῦν ὑποκείσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
 εἶναι κοινότεραν, ὥστε νοεῖν ἂν λέγεις.

145. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετᾷ, Σέξτος δὲ σιωπᾷ.
 Εἰκὼν ἦν ῥήτωρ, ὁ δὲ ῥήτωρ εἰκόνος εἰκὼν.

146. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Ἑπτὰ σολοικισμοὺς Φλάκκῳ τῷ ῥήτορι δῶρον
 πέμψας, ἀντέλαβον πεντάκι διακοσίους·
 καὶ « νῦν μὲν » φησὶν « τούτους ἀριθμῶ σοι ἔπεμψα,
 τοῦ λοιποῦ δὲ μέτρη, πρὸς Κύπρον ἐρχόμενος ».

147. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥήτωρ ἑξαπίνης Ἀσιατικός· οὐδὲν ἄπιστον·

142. EJUSDEM.

Oppido et Ærumnas et ad omnia sensa Quirites,
 Nec minus Esse comes cui videatur adest,
 Exantlaviasset, Proles, Reor, Autumo, Queso,
 Cum didicisset, ad hæc Medius et Fidius,
 Ecce Crito pueros docet, et se rhetora dicit;
 Hic cras adjiciet Pol puto, mox Edepol.

143. EJUSDEM.

Hospitio Pluton admittere rhetora Marcum
 Non voluit; Satis est Cerberus unus, ait.
 Aut age, si perstas, Ixion præbeat aures,
 Et Tityus Iyrico cum Melitone tibi.
 Nam te nil habeo pejus, dum lingua venire
 Differet huc Rufi barbara Grammatici.

144. CEREALII.

Hala protuleris si quinque recondita verba,

142. EJUSDEM.

« Multum abest », et « ollis », et tertio quoque verbo
 viri », et « recita jam legem hic mihi », [« judices
 et « hæcce », et « num », et « quadraginta », et « quædam »
 meditatus, et sane « per Jovem », et « non-per Jovem »,
 rhetor est Crito, et puerulos multos docet;
 adjiciet vero istis « hilum, dic » et « eum » etiam.

143. EJUSDEM.

Non admittit Marcum rhetorem mortuum Pluto,
 dicens: « Sit-satis Cerberus hic canis.
 Si autem vis omnino intrare, Ixioni et Melitoni
 melico-poetæ et Tityo declama.
 Nullum enim te pejus habeo malum, donec ingressus
 hic solœcissabit Rufus grammaticus. »

144. CEREALII.

Non, dicere insignia et Attica verba quinque,
 est felici-imitatione et sana-mente declamare;
 non enim si κάρκαιρε, et si κοναβεῖ et σίζει,
 et κελάρυζε, dicis, statim Homerus eris.
 Mentem subesse oportet litteris, et compositionem earum
 esse usitatorem, ut intelligantur quæ dicis.

145. INCERTI.

Imago Sexti declamat, Sextus vero tacet.
 Imago est rhetor; rhetor vero imaginis imago.

146. ΑΜΜΙΑΝΙ.

Septem solæcismos Flacco rhetori donum
 postquam-misi, vicissim accepi quinquies ducentos;
 et « Nunc quidem » ait « hos numero tibi misi,
 deinceps autem modio, ad Cyprum ubi-veniam ».

147. EJUSDEM.

Rhetor repente factus-est Asiaticus. Non est incredibile:

Non ideo prudens atque disertus eris:
 Nec Maro continuo fiet qui dicat *aquai*,
 Et *cujum*, *quianam*, *forsit*, et *indigetes*.
 Mentem præcipue poscit sibi pagina, verba
 Talia, quæ possint absque labore capi.

145. INCERTI.

Ipse tacet Sextus: Sexti declamat imago,
 Hæc Rhetor: sed Rhetor imaginis hujus imago est.

146. ΑΜΜΙΑΝΙ.

Pro septem Flaccus rhetor mihi quinque ducentos
 Ipse solæcismos reddit, atque, Parum est:
 Hos tibi nunc numero, sed postquam venero Cyprum,
 Tunc admensa tibi talia plura dabo.

147. EJUSDEM.

Quid non credibile est? Asiaticus ecce repente

καὶ τοῦτ' ἐν Θήβαις νῦν γέγονεν τὸ τέρας.

148. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μηδὲ λαλῶν πρῶτην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ,
καὶ μελλῶν χαίνειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισεν,
καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανεύων.
Κάγῳ δ' αὐτὸν ἰδὼν — τὸ στόμα μου δέσσεται.

149. ΑΔΗΛΟΝ.

Αὐτὸν ὁρῶ σέ, Μέδον, τὸν ῥήτορα. Φεῦ, τί τὸ θαῦμα;
στειλάμενος σιγῆς· οὐδὲν ὁμοιότερον.

150. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

« Ἀρκαδικὸν πῖλον κατ' ἐνύπνιον Ἀρκάδι δῶρον
« Ἑρμεῖη ῥήτωρ θῆκεν Ἀθηναγόρας ».
Εἰ μὲν καὶ ῥήτωρ κατ' ἐνύπνιον, οἴσομεν Ἑρμῇ·
εἰ δ' ὕπαρ, ἀρκεῖται· « Ἦκεν Ἀθηναγόρας ».

151. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ῥήτορος ἄδ' εἰκὼν· ὁ δὲ ῥήτωρ, ῥήτορος εἰκὼν.
Καὶ πῶς; Οὐ λαλεῖ· οὐδὲν ὁμοιότερον.

152. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἰ βούλει τὸν παῖδα διδάξαι ῥήτορα, Παῦλε,
ὥς οὔτοι πάντες, γράμματα μὴ μαθέτω.

153. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἶναι μὲν Κυνικὸν σε, Μενέστρατε, ἀνυπόδητον,
καὶ ριγοῦν οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου·
ἀν δὲ παραρπᾶξης ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
κάγῳ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι κύνα.

154. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶς δὲ ἂν ᾗ πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, οὐκέτ' ἀλήθει,
ὥς τὸ πρὶν, οὐδ' αἶρει φορτία μισθαρίου·
ἀλλὰ τρέφει πῶγων, καὶ, ἐκ τριόδου ζύλον ἄρας,
τῆς ἀρετῆς εἶναι φησὶν ὁ πρωτοκύων.

rhetor, et hoc Thebes addite prodigiis.

148. LUCILLII.

Sæpe tacens Flaccus rhetor solet esse solæcus :
Sed neque barbariem vitat hiare volens.
Nunc loquitur nutu, neque sic tamen absque solæco.
Os mihi, cum Flaccum specto, repente coit.

149. INCERTI.

Ipsam te video, rhetor Medo : tu quoque pulchra
Cultus veste taces : nil tibi tam simile.

150. AMMIANI.

Arcadi Mercurio petasum dedit Arcada munus,
Vovit ut in somnis rhetor Athenagoras.
Si sic, in somnis rhetor, mittamus ad ædem :
Sin aliter, satis est, Vovit Athenagoras.

151. INCERTI.

Rhetoris hæc : rhetor sed imago rhetoris ipse est.

hoc quoque Thebis nunc evenit prodigium.

148. LUCILLII.

Ne loquens quidem nupet. solæcissavit Flaccus rhetor,
et jamjam os-aperturus statim barbarismum fecit.
et manu cetera solæcissat nutum-faciens.
Ego vero illum videns-os meum ligatur.

149. INCERTI.

Ipsam video te, Medon, rhetorem. Proh ! quid miracul?
composita-veste taces : nihil similis.

150. AMMIANI.

« Arcadicum pileum per somnium Arcadi donum
« Mercurio rhetor posuit Athenagoras ». [pileum ;
Si etiam rhetor factus per somnium, seremus Mercurio
si vero vigil, sit-satis « Posuit Athenagoras. »

151. ANONYMI.

Rhetoris hæc imago : rhetor vero, imaginis imago.
Et quomodo? Non loquitur; nil similis.

152. AMMIANI.

Si vis puerum instituere rhetorem, Paule,
ut isti omnes, elementa ne discat.

153. LUCILLII.

Esse quidem Cynicum te, Menestræte, et pedibus nudum,
et rigere, nemo infitias-ierit omnino :
sed si surripis panes et frustula sine-pudore,
et ego baculum habeo, et te dicunt canem.

154. EJUSDEM.

Quicumque est mendicus et illiteratus, non jam molit,
ut antea, neque tollit onera parva-mercedula :
sed nutrit barbam, et e trivio lignum ubi-sustulit,
virtutis esse dicit primus-canis.

Cur? quia non loquitur. Nil magis est simile.

152. AMMIANI.

Institui puerum si vis a rhetore, Paule,
Nil legat : illorum more disertus erit.

153. LUCILLII.

Dici te Cynicum, pedibusque, Menestræte, nudis
Ire, simulque uri frigore, nemo vetat.
Sed si frustra rapis posito panemque pudore,
Est et virga mihi, tuque vocare canis.

154. EJUSDEM.

Qui nec scit, nec habet, non jam mercede per urbem
Fert onus, aut scabram versat, ut ante, molam :
Sed baculum sumens, et alens ad pectora barbam,
Virtutis primus prædicat esse canis.

Ἡρμοδότου τὸδε δόγμα τὸ πάνσοφον· εἴ τις ἀχλακεῖ,
μηκέτι πεινάτω, θεὸς τὸ γιτωνάριον.

155. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Οὗτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρὺς, οὗτος ὁ πάντη
πᾶσιν ἐπιπλήσων, οὗτος ὁ ῥιγομάχος,
καὶ πώγωνα τρέφων, ἔάλω. Τί γάρ; ἀπρεπὲς εἰπεῖν·
ἀλλ' ἔάλω ποιῶν ἔργα κακοστομάτων.

156. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Οἶσι τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι,
καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλτατε, μυιοσόβην.
Κεῖρον ἐμοὶ πεισθεὶς ταχέως· οὗτος γὰρ ὁ πώγων
φθειρῶν ποιητής, οὐχὶ φρενῶν γέγονεν.

157. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

[ὦ τάν =
« Ὡ' γαθέ » καὶ « μῶν οὖν » καὶ « ποῖ δὴ καὶ πόθεν
καὶ « θαμά » καὶ « φέρε δὴ » καὶ « κομιδῇ » καὶ « ἴθι »,
καὶ στόλιον, μάλιον, πωγώνιον, ὦμιον ἔξω,
ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία.

158. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αἰάζει πῆρῃ τε, καὶ Ἡράκλειον ἄριστον
βριθὺ Σινωπίτου Διογένης ῥόπαλον,
καὶ τὸ χύδην ρυπόεντι πίνῃ πεπαλαγμένον ἔσθος
διπλάδιον, κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων,
ὅττι τοῖς ὥμοις μαινέται· ἥ γὰρ ὁ μὲν πού
οὐράνιος, σὺ δ' ἔφυς οὖν σποδιῆσι κύων.
Ἄλλὰ μέθες, μέθες δπλα τὰ μὴ σέθεν· ἄλλο λεόντων,
ἄλλο γενειητῶν ἔργον ὀρώρε τράγων.

159. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Τῷ πατρὶ μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόγηρων
πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος·
ἀλλ' Ἡρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον·
εἶπε δ', ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

Hermodoti hoc est decretum persapiens : Si quis ære caret,
non-jam esuriat, sed-deponat tuniculam.

155. EJUDEM.

Hic virtutis adamas solidus, hic ubique
cunctos objurgans, hic frigori-obluctans, [dictu :
et barbam alens, deprehensus est. Quid ergo? indecorum est
sed deprehensus est faciens opera hominum-mali-oris.

156. AMMIANI.

Putas barbam sapientiae effectricem esse,
et ideo nutris, carissime, muscarium.
Tonde a-me persuasus cito : hæc enim barba
pediculorum effectrix, non sapientiae est.

157. EJUDEM.

« O bone », et « num igitur », et « quo sane et unde, amice »
et « crebro », et « age igitur », et « sedulo », et « vade »,
et amiculum, capillulus, barbula, tenellus-humerus ex-
per hæc hodierna in-pretio-est sophia. [tra,

158. ANTIPATRI.

Luget peraque et Herculeæ optima
gravis Sinopitæ Diogenis clava,
et promiscue sordenti situ foedata vestis
duplex, frigidis obluctans nivibus,
quod tuis humeris polluitur : sane enim ille
Canis coelestis, tu vero es in favillis cubans canis.
Sed depone, depone arma minime tua : aliud leonum,
aliud barbatorum opus est hircorum.

159. LUCILLII.

Patri meo fratrem astrologi longævum
omnes prædixerunt tanquam ab uno ore;
at Hermoclidæ eum solus dixit præmature-moriturum :
dixit autem, quum eum intus mortuum desleremus.

Hoc docet Hermodotus : cuiusque pecunia desit,
Deponat tunicam, ne ferat esuriem.

155. EJUDEM.

Castigare solens alios, de frigore victor,
Virtutisque adamas, barbigerumque caput,
Deprensus subito est. In qua re? dicere turpe est :
Fecit quod faciunt queis malus est stomachus.

156. AMMIANI.

Qualia sunt aliis muscaria, talis, amice,
Barba tibi est. Mentem credis inesse pilis?
Tonderi properes, mea fert sententia. Barba
Non tibi cor, multos sed dabit ista pedes.

157. EJUDEM.

Constat, enimvero, quorsum, nihilominus, horsum,
Autumat, interea, vir bone, quid sequitur?
Barbula et axillæ, nudantia brachiolumque

Palliola, hæc faciunt nunc sapientis opus.

158. ANTIPATRI.

Pera, nec immerito, nunc flet, parce Herculis armis
Clava Sinopitæ mascula Diogenis,
Palliolumque duplex, squallens quo sorde lutoque
Sub media bruma non timet ille nives.
Quippe humeros velare tuos pudet : ille supernus
Quadam parte canis, tu satus in cinere.
Ornamenta tibi non convenientia pone :
Quæ leo, non eadem debet habere caper.

159. LUCILLII.

Vaticinabantur quantum fuit Astrologorum
Ætatis patruo tempora longa meo :
Hermogenes unus, Mors, inquit, acerba notatur :
Sed tunc cum funus plangeret atra domus.

160. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντες ὅσοι τὸν Ἄρην καὶ τὸν Κρόνον ὠροθετοῦσιν,
ἀξιοὶ εἶσι τυχεῖν πάντες ἐνὸς τυπάνου.
Ὅφιομαι οὐ μακρὰν αὐτοὺς τυχὸν εἰδόμενος ὄντως
καὶ τί ποεῖ ταῦρος, καὶ τί λέων δύναται.

161. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὀλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθεν δ πυκτής,
εἰ μέλλει γηρᾶν βουλόμενος προμαθεῖν.
Κάκεινος, « Ναί », φησὶν, « ἐὰν ἤδη καταλύσης·
« ἂν δέ γε πυκτεύης, ὠροθετεῖ σε Κρόνος ».

162. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλῶς.
Χῶ μάντις, « Πρῶτον μὲν » ἔφη « καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
« καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
« Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῆς, ἥξεις κάκεισε καὶ ὧδε,
« ἂν μὴ πειρατῆς ἐν πελάγει σε λάβῃ. »

163. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὀλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθ' ὁ παλαιστῆς,
καὶ πένταθλος Ὑλάς, καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς,
τίς μέλλει νικᾶν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα θέλοντες
γνῶναι. Κάκεινος τοῖς ἱεροῖς ἐνιδὼν,
« Πάντες » ἔφη « νικᾶτε, μόνον μὴ τις σὲ παρέλθῃ,
« καὶ σὲ καταστρέψῃ, καὶ σὲ παρατροχάσῃ ».

164. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶπεν ἐληλυθῆναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ
τὴν γένεσιν διαθείς Ἀῦλος ὁ ἀστρολόγος,
καὶ ζήσῃν ὥρας ἔτι τέσσαρας· ὥς δὲ παρῆλθεν
εἰς πέμπτην, καὶ ζῆν εἰδόμενος μηδὲν ἔδει,
αἰσχυνθεὶς Πετοσίριον ἀπήγατο· καὶ μετέωρος
θνήσκει μὲν, θνήσκει δ' οὐδὲν ἐπιστάμενος.

160. EJUSDEM.

Qui nos tristifico Saturni sidere terrent
Aut Martis, domitos hos ego fuste velim.
Aut potius videam non fictis discere verbis,
Quid faciat taurus, quid valeatque leo.

161. EJUSDEM.

Ad vatem pugil acer Onesimus ibat Olympum,
An ventura sibi longa senecta, rogans.
Ille, Senex fies, artem si desinis; at si
Pergis, Saturni te gravis hora premit.

162. NICARCHI.

Nauta, Rhodumne petam dic, inquit, Olympic vates:
Est ratio, tutum quæ mihi præstet iter?
Responsum dedit ille, Novam tibi quære, nec illam
Frigore, sed calido sidere solve ratem.
Hæc bene si cures, huc ibis tutus et illuc,

160. EJUSDEM.

Omnes qui Martem et Saturnum in-horoscopo-observant,
digni sunt qui sortiantur omnes unum supplicium.
Videbo non post-longum-tempus eos forte noscentes revera
et quid agat taurus, et quid leo polleat.

161. EJUSDEM.

Ad vatem Olympum Onesimus venit pugil,
an sit ad-senectam-perventurus volens prædiscere.
Et ille: Sane, ait, si jam munus desieris; [Saturnus,
si vero pugilatum-exerceas, fatalem-horam-indicit tibi

162. NICARCHI.

Rhodium an navigare-debeat aliquis Olympicum venit in-
vatem, et quomodo naviget tuto. [terrogas
Et vates, « Primum quidem, ait, novam habe navem,
et ne hieme, sed æstate solve.
Id enim si feceris, ibis illuc et huc,
nisi pirata in pelago te ceperit. »

163. LUCILLI.

Ad vatem Olympum Onesimus venit pugil,
et quinquercio Hylas, et cursor Menecles,
quis sit victurus eorum in certamine volentes
scire. Et ille, sacris inspectis,
« Cuncti, inquit, vincitis, modo ne quis te superet,
et te evertat, et te prætereat-currentem.

164. EJUSDEM.

Dicebat venisse sibi fatalem-diem, ipse sui-ipsius
genituram digerens Aulus astrologus,
et se victurum horas adhuc quattuor: ubi autem præterit
in quintam, et vivere eum nihil scientem oporteret,
reveritus Petosirim sese-strangulavit, et sublimis
obit quidem, obit vero nihil sciens.

Dum nullus rapiat te sibi prædo maris.

163. LUCILLII.

Ad vatem luctator Onesimus ivit Olympum,
Et cursor Menecles, et jaculator Hylas.
Ex ipsis num quem maneat victoria, quærent:
Ille dat inspectis grandia verba sacris:
Vincetis cuncti, dum nemo sternat lumi te,
Te jaculo superet, te pede prætereat.

164. EJUSDEM.

Astrologus quibus ortus erat cum quæreret Aulus
Sidera, Non horas quattuor, inquit, ero:
Tam cita mors instat. Sed abivit quinta, nec illi,
Quam præsignarat regula, mors aderat.
Ut constet Petosiris honos, se strangulat; altus
Ergo perit; vanus sed tamen arte perit.

165. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ γλήχωνι Κρίτων ὁ φιλάργυρος, ἀλλὰ διχάλαυ
αἰτὸν ἀποσφραίνει, θλιβομένου στομάχου.

166. ΑΔΗΛΟΝ.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημι πένεσθαι·
χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἄν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλάττης
κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια.

167. ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις μάθε. Πάντα δανεῖζεις·
οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἴν' ἄλλος ἔχη.

168. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ψιφίσεις, κακίδαιμον· ὁ δὲ χρόνος, ὥς τόκον, οὕτω
καὶ πολὺν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενος·
κοῦτε πῶν, οὐτ' ἄνθος ἐπὶ κροτάφοις ἀναδήσας,
οὐ μύρον, οὐ γλαφυρὸν γνούς ποτ' ἔρωμένιον,
τελινήξη, πλουτοῦσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην,
ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μόνον ἐνεγκάμενος.

169. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἐγθές ἀπάγγελσθαι μέλλων Δεινάρχος ὁ φείδων,
Γλαῦκε, δι' ἐξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν·
ἐξ χαλκῶν ἦν γὰρ τὸ σχοινίον· ἀλλ' ἔδυσώνει,
εὖνων ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον.
Τοῦτο φιλαργυρίας δεινῆς ὄρος, ὃς γ' ἀποθνήσκων,
Γλαῦκε, δι' ἐξ χαλκοῦς δύσμορος οὐκ ἔθανεν.

170. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δακρύει Φεῖδων ὁ φιλάργυρος, οὐχ ὅτι θνήσκει,
ἀλλ' ὅτι πέντε μῶν τὴν σαρὸν ἐπρίατο.
Τοῦτ' αὐτῷ χάρισσασθε, καὶ, ὥς τόπος ἐστὶν ἐν αὐτῇ,
τῶν πολλῶν τεχνῶν ἐν τι προσεμβάλετε.

165. EJUSDEM.

Puleium Criton non olfacit : æris odore
Languentis curat tædia ventriculi.

166. INCERTI.

Sis aliis dives : certe mihi pauper habetis :
Divitias usus monstrat, Apollophanes.
Uteris ipse bonis ? tua sunt. Hæredibus autem
Quæ servas jam nunc hæc aliena puto.

167. POLLIANI.

Es quod habes nec habes, positus in fœnore nummis.
Quod facis alterius quis putet esse tuum ?

168. ANTIPHANIS.

Pergis adhuc numerare miser ; non fœnora tantum
Lougæ dies novit ferre, sed et seniam.
Non liquor unguenti, non circum tempora flores,

165. EJUSDEM.

Non pulegio Criton argenti-amans, sed semissis
se odore recreat, quando-premitur stomachus.

166. INCERTI.

Divitiis abundare dicunt te cuncti, ego vero te dico egere.
usus enim divitiarum testis, Apollophanes.
Si venis-in-partem earum tu, tuæ sunt ; at si servas
heredibus, jam nunc sunt alienæ.

167. POLLIANI.

Es habens, quomodo nil habeas, disce. Omnia ponis-in-
sic nil habes ipse, ut alius habeat. [fœnore ;

168. ANTIPHANIS.

Calculis-uteris, infelix : at tempus, ut usuras, sic
et canam gignit senectam accedens ;
et nec potus, nec florem in tempora vinciens, [culum,
non unguentum, non venustum noscens unquam amor-
moreris, opulentum linquens magnum testamentum,
e multis obolum unum auferens-tecum.

169. NICARCHI.

Hæri sese strangulaturus Dinarchus parvus,
o Glauce, ob sex æreos-nummos infelix non obiit.
Sex æreis constabat enim funiculum ; sed tenaciter-merca-
facile-venalem quærens aliam forte mortem. [batur,
Hoc avaritiæ diræ summum culmen, ut qui mori-volens,
Glauce, ob sex æreos infelix non obiit.

170. EJUSDEM.

Luget Phidon avarus, non quod moritur,
sed quod quinque minis loculum emit.
Hoc ei gratiæ-facite, et quum spatium sit in loculo,
e multis puerulis unum et adjicite.

Non calices, non te pulchra puella juvat.
Discedis tabulis locupletibus, et tibi sumes
Unum congestis ex obolis obolum.

169. NICARCHI.

Suspensurus hæri Dinarchus se fuit ille,
Glauce, tenax : oboli sex vetuere necem.
Namque hoc restis erat pretium : deterruit ingens
Sumtus, et, Heus, tanti non moriemur, ait.
Summus avaritiæ modus est post tædia vitæ,
Propter sex obolos non voluisse mori.

170. EJUSDEM.

Non quia mors instat, sed quod sibi Phido paravit
Quinque minis loculum, plorat avarus homo.
At satis ille cæpax. Solari quæritis umbram ?
Unum ex natorum plebe superjacite.

171. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος ἐν διαθήκαις
αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραψε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο πόσον δώσει διεγερθεὶς
ἱητροῖς μισθοῦ, καὶ τί νοσῶν δαπανᾷ·
ὥς δ' εὔρε πλείω δραχμὴν μίαν, ἣν διασωθῇ,
« Λυσिताλεῖ θνήσκειν » εἶπε, καὶ ἐξετάθη.
Κεῖτο δὲ οὐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον· οἱ δὲ τὰ κείνου
[χρήματα κληρονόμοι ἥρπασαν ἀσπασίως.]

172. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γεννηθέν τέκνον κατεπόντισεν Αὐλὸς ὁ κνιπὸς,
ψηφίζων αὐτοῦ σωζομένου δαπάνας.

173. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰ τὸ μὲν ἐκδεδάνεικας, ὃ δ' ἄρτι οἶδως, ὃ δὲ μέλλεις,
οὐδέποτε' εἴ τοῦ σοῦ κύριος ἀργυρίου.

174. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Τὰν ἀναδυομένην ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσας
Κύπριν δλην χρυσὴν ἐχθὰς ἔκλεψε Δίων·
καὶ χερὶ προσκατέσυρεν δλοσφύρητον Ἀδωνιν,
καὶ τὸ παρεστηκὸς μικρὸν Ἑρωτάριον.
Αὐτοὶ νῦν ἐρέουσιν ὅσοι ποτὲ φῶρες ἄριστοι·
« Οὐκέτι σοὶ χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα ».

175. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν θεὸν αὐτὸν ἔκλεψεν, ὃν ὀρχίζεσθαι ἔμελλεν
Εὐτυχίδης, εἰπών· Οὐ δύναμαί σ' ὁμόσαι.

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν πτανὸν Ἑρμᾶν, τὸν θεῶν ὑπηρέταν,
τὸν Ἀρχάδων ἀνακτα, τὸν βοηλάταν,
ἐστῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,

171. LUCILLII.

Moriens Hermocrates avarus, in testamentis
se ipsum propriorum-bonorum scripsit heredem.
Calculans inde jacebat, quantum e lecto-surgens daturus
medicis mercedis, et quid ægrotans erogaret. [esset
Ut autem invenit excedentem drachnam unam, si salvatus
« Expediit mori, » inquit, et in lecto se-extendit. [esset,
Jacebat autem nihil plus habens obolo : verum istius
pecunias heredes rapuerunt lubentes.

172. EJUSDEM.

Natum puerum in-mare-demersit Aulus avarus
calculis subducens ejus superstitis impensas.

173. PHILIPPI.

Si hoc quidem in-fœnore-posuisti, illud autem jam das,
nunquam es tui dominus argenti. [hocque dabis,

174. LUCILLII.

Emergentem e matre nuper unda-marina
Cyprin totam auream heri surripuit Dion ;
et manu adtraxit solido-ex-auro-conflatum Adonim,
et adstantem parvulum Amorem.
Ipsi nunc dicent quotquot aliquando fures optimi
« Non jam tecum manuum certamen inimus. »

175. EJUSDEM.

Deum ipsum furatus est, quem juralo-testaturus erat
Eutychides, dicens : « Non possum te testari. »

176. EJUSDEM.

Alatum Mercurium, deorum famulum.
Arcadum regnatorem, boum-abactorem,
stantem horum gymnasiorum præsidem,

171. LUCILLII.

Hermocrates æger, signatis rite tabellis,
Hæredem sese scripserat ipse sibi.
Tum, si iterum valeat, quæ sint impendia morbi,
Quæ medici, trepidis computat articulis :
Solvendosque decem postquam sibi repperit asses,
Utilior nobis mors, ait, et moritur.
Uno nunc obolo dives jacet. Omne quod ultra est
Hæredes rapiunt et satis esse negant.

172. EJUSDEM.

In mare prognatam sobolem sibi projicit Aulus,
Staturum quanti vivere dum numerat.

173. PHILIPPI.

Cum tua fœnoribus dederis, des, sisve daturus
Omnia, non novit res tua te dominum.

174. LUCILLII.

Aurea maternis qualis Venus exit ab undis,
Est furace manu rapta Dionis heri.
Nec satis hoc : solidum pariter sed clepsit Adonim.
Accessit matrem stans prope parvus Amor.
Acclamant omnes, penes est quos palma Lavernæ :
Non est quod certet jam tibi nostra manus.

175. EJUSDEM.

Religio jurare mihi cum diceret, aufert
Quem jurare Deum debuit Eutychides.

176. EJUSDEM.

Divum volucrum nuntium Maia satum,
Doctum lœves abigere, rectorem Arcadum,
Hæc quem palastra præsidem noscit suum,

ὁ νυκτικλέπτας Αὐλὸς εἶπε βαστάσας·

« Πολλοὶ μαθηταὶ κρίσσοις διδασκάλων ».

177. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν τῶν κλεπτόντων μανύτορα Φοῖβον ἔκλεψεν
Εὐτυχίδης, εἰπὼν « Μὴ πάνυ πολλὰ λάλει,
« σύγκρινον δὲ τέχνην τέχνῃ, καὶ χεῖρασι χρησμούς,
« καὶ μάντιν κλέπτῃ, καὶ θεὸν Εὐτυχίδῃ·
« τῶν δ' ἀχαλινώτων στομάτων χάριν αὐτίκα πραθεῖς,
« τοῖς ὠνησαμένοις πᾶν ὃ θέλεις με λέγε ».

178. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βουβόλε, τὰν ἀγέλαν πόρῳ νέμε, μὴ σε Περικλῆς
ὁ κλέπτῃς αὐταῖς βουσί συνεξέλαση.

179. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ πόδας εἶχες Δίῳ ὅας χέρας, οὐκέτ' ἂν Ἑρμῆς
πηγνὸς ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ Δίῳ ἐκρίθη.

180. AMMIANOY.

Εἰδὸς οὐ κρίνει Πολέμων, νώναις κατακρίνει·
κᾶν ὄψς, κᾶν μὴ ὄψς, ἔστιν αἰὲ Πολέμων.

181. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἥδαιμεν, Πολέμων, Ἀντώνιον ὄντα σε πάντες·
ἔξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν;

182. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

ΧΟΙΡΙ μὲν, οὐκ ΙΔΙΟΝ δέ με θύετε· καὶ με καλεῖτε
ΧΟΙΡΙΑΙΟΝ, φανερώς εἰδότες οὐκ ἴδιον.

183. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθὼν Κρόνον Ἡλιδωρὸς,
νύκτωρ ἐκ ναοῦ χρύσειον ἤρε Κρόνον,
« Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε παίρασον » εἰπὼν,
« δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος·
« ὅς δ' ἄλλω κακὰ τεύχει, ἐγὼ κακὸν ἤπατι τεύχει·
« εὐρὼν μοι τιμὴν, πᾶν ἀνάτελλ' ὃ θέλεις. »

Cum nocte raptum ferret Aulus, addidit:
Vincit magistrum saepe discipuli labor.

177. EJUSDEM.

Cum raperet Phœbum, solitum deferre rapinas,
Eutychides, Ne tam multa loquaris, ait.
Si placet, ars arti manibusque oracula certent,
Et furi vates, et Deus Eutychidi.
Nunc ego te vendam, dabit hoc tibi garrula lingua:
Mox apud emptorem dic mala cuncta mihi.

178. EJUSDEM.

Armentum pastor procul hinc age, ne Pericles fur
Ipsum cum bubus te quoque mox abigat.

179. EJUSDEM.

Si manibus similis pes esset uterque Dionii,

fur-nocturnus Aulus dixit auferens:
« Multi discipuli meliores magistris. »

177. EJUSDEM.

Furantium indicem Phœbum furatus-est
Eutychides, dicens: « Ne nimis multa loquere,
sed confer artem arti, et manibus oracula,
et vatem furi, et deum Eutychidæ;
infrenium vero orum causa illico venditus,
ementibus quidvis de me dicas. »

178. EJUSDEM.

Bubulce, armentum procul pasce, ne te Pericles
fur una cum-ipsis bobus abigat.

179. EJUSDEM.

Si pedes haberet Dion quales manus, non jam Mercurius
alatus apud homines, sed Dion judicaretur.

180. AMMIANI.

Per idus (si das) non judicat Polemon, nonis condemnat.
Sive dederis, sive non dederis, est semper Polemon.

181. EJUSDEM.

Noveramus, Polemon, Antonium esse te cuncti:
repente tres te literæ quomodo defecerunt?

182. DIONYSII.

Porcum quidem, non proprium vero me mactate; et me
Porcellum, liquido scientes non proprium. [vocate]

183. LUCILLII.

Horoscopum contristare ubi-didicit Saturnum Heliodorus,
noctu e templo aureum sustulit Saturnum,
« Uter primus maleficus venerit, experire », dicens,
« domine, et nosces uter utrius sit Saturnus;
qui autem alii mala struit, suo malum pectori struit:
ubi-invenieris mihi pretium, quicquid vis ortu-tuo para. »

Jam pro Mercurio penniger ipse foret.

181. AMMIANI.

Quam subito, fueras nobis qui Servius ante,
Destituit nomen littera quinta tuum.

182. DIONYSII.

Corpora magna suum quidam sine fronte metuque
Mactat, in his norit cum nihil esse suum.

183. LUCILLII.

Saturnum tristem sibi noverat Heliodorus;
Nocte sed hunc (auro stabat) ab æde rapit.
Spectas, dixit, uter damnum prius attulit utri:
Dic ego Saturnus sim tibi, tunc mihi.
Quæ mala vult aliis accersit saepe quis in se.
Significa quidvis, dum mihi lucra feras.

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ τῶν Ἑσπερίδων τῶν τοῦ Διὸς ἦρε Μένισκος,
ὥς τὸ πρὶν Ἡρακλῆς, χρύσεια μῆλα τρία.
Καὶ τί γάρ; ὥς ἐάλω, γέγονεν μέγα πᾶσι θέαμα,
ὥς τὸ πρὶν Ἡρακλῆς ζῶν κατακαϊόμενος.

185. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑλλήνων * ἀπέλυε πόλιν ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
εἰσελθὼν ἄσαι Ναύπλιον Ἡγέλοχος.
Ναύπλιος Ἑλλήνεσσιν αἰὶ κακόν· ἢ μέγα κῆμα
[νηυσὶν ἐπεμβάλλων,] ἢ κιθαροῦδον ἔχων.

186. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Νυκτικόραξ ἄδει θανατηφόρον ἄλλ' ὅταν ἄσῃ
Δημόφιλος, θνήσκει καὶ τὸς δ νυκτικόραξ.

187. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Σιμύλος δ ψάλτης τοὺς γείτονας ἔκτανε πάντας
νυκτὸς δλης ψάλλων, πλὴν ἑνὸς Ὀριγένους·
κωφὸν γὰρ φύσις αὐτὸν ἐθήκατο· τοῦνεκεν αὐτῷ
ζωὴν ἀντ' ἀκοῆς δῶκε περισσοτέρην.

188. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Νικήτης ἄδων τῶν ᾠδῶν ἔστιν Ἀπόλλων·
ἂν δ' ἱατρεύῃ, τῶν θεραπευομένων.

189. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Πέντ' ὀβολῶν πέπρακεν Ἀπολλοφάνης ὁ τραγωδὸς
πέντε θεῶν σκευὴν, Ἡρακλείους ῥόπαλον,
Τισιφόνης τὰ φόδητρα, Ποσειδῶνος τριδόντα,
ὄπλον Ἀθηναίης, Ἀρτέμιδος φαρέτρην.
Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἐξεδύθησαν
εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου.

190. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν δασὺν Ἑρμογένην ζητεῖ πόθεν ἄρξῃ δ' κουρεὺς
χεῖρειν τὴν κεφαλὴν, ὄνθ' ὄλον ὥς κεφαλὴν.

184. EJUSDEM.

Ex Hesperidibus Jovis rapuit Meniscus,
ut olim Hercules, aurea mala tria.
Et quid enim? ut deprehensus-est, fiebat magnum cunctis
ut olim Hercules vivens combustus. [spectaculum]

185. EJUSDEM.

Græcorum eluit(?) urbem quondam, domine Cæsar,
ubi-venit ut-cantaret Nauplium Hegelochus:
Nauplius Græcis usque malum, aut magnum fluctum
navibus incutiens, aut citharædum habens.

186. NICARCHI.

Bubo canit mortiferum; sed quum canit
Demophilus, obit etiam ipse hubo.

187. LEONIDÆ.

Simylus psaltes vicinos enecavit cunctos
nocte tota psallens, præter unum Origenem:
surdum enim natura eum fecit: quare illi
vitam loco auditus dedit longiorem.

188. AMMIANI.

Nicetas canens cantuum est Apollo (i. e. perditor);
si vero medicam-exercet, eorum quos-curat.

189. LUCILLII.

Quinque obolis vendidit Apollophanes tragædus
quinque deorum arma, Herculis clavam,
Tisiphones tertriculamenta, Neptuni tridentem,
ægida Minervæ, Artemidis pharetram.
Dii vero Jovi assidentes exuti-sunt
ad parvulum in-panem numulum et in-vinum.

190. EJUSDEM.

Hirsutum Hermogenem quærit unde incipiat toasor
tondere in-capite, quum sit totus ut caput.

184. EJUSDEM.

Ut prius Alcides, sic nunc tria mala Meniscus
Aurea de ramis sustulit Hesperidum.
Sed deprensus in hoc populo miracula præbet,
Ut prius Alcides vivus in igne rogi.

186. NICARCHI.

Perniciale canit bubo: sed Demophili vox
Ipsi buboni perneciale canit.

187. LEONIDÆ.

Nocte canens tota vicinos Simylus omnes,
Omnes extra unum perdidit Origenem.
Hunc natura parens surdum quia fecerat, aures
Compensans, vitæ tempora plura dedit.

188. AMMIANI.

Nicetas Pæan vere est novus, ut citharædus
Aures, ægrotos enecat ut medicus.

189. LUCILLII.

Actor Apollophanes ornatum quinque Deorum
Emit quinque obolis. Pallados ægis ibi,
Neptunique tridens fuit, atque pharetra Dianæ,
Clava quoque Alcidiæ, monstraque Tisiphones.
Ne desit villum farrisque selibra tragædo,
Nudatos cernit jam Jovis aula Deos.

190. EJUSDEM.

Hermogenem tondere paret qua parte pilosum
Nescit tonsor. Homo totus enim caput est.

191. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μαιφόνε, πάεο, κουρεῦ,
τέμνων· οὐ γὰρ ἔχεις οὐκέτι ποῦ με ταμείς·
ἀλλ' ἤδη μεταβάς ἐπὶ τοὺς μύας ἢ τὰ κάτωθεν
τῶν γονάτων, οὕτω τέμνε με, καὶ παρέχω.
Νῦν μὲν γὰρ μυῖων ὁ τόπος γέμει· ἦν δ' ἐπιμείνης,
ὄφει καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων.

192. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
ὁ φθονερὸς Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκην.

193. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ φθόνος ὡς κακὸν ἐστὶν· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
τήκει γὰρ φθονερῶν ὀμματα καὶ κραδίην.

194. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Πανὶ φιλοσπῆλυγγι καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔδνον Ἀμαδρυάσιν,
σὺν κυσὶ καὶ λόγχοις συοφόντισι Μάρκος [δ' ἀργός]
μηδὲν ἐλὼν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν.

195. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο· τοὺς δὲ φιλόπλους
Τημενίδας ὁ καμῶν πολλὰ διῆλθον ἐγώ.
Χῶ μὲν τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο· τὴν δὲ τάλαιναν
Ἵρνηθῶ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλεν.
Εἰς πῦρ ἥρων ἴτε πρήξιος· ἐν γὰρ αἰμούσοις
καὶ κόρυδος κύκνου φθέγγετ' αἰδοτέρων.

196. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Ῥύγχος ἔχουσα Βιτὸν τριπλήκινον, οἷον ἰδοῦσαν
τὴν Ἑκάτην αὐτὴν οἶον ἀπαγχονίσαι,
· Εἰμὶ » λέγει « σὺ φρων, Λουκίλλιε, καὶ μονοκοιτῶ ».
· Αἰδεῖται γὰρ ἴσως, « παρθένος εἰμὶ, » λέγειν.
· Ὁς δὲ λέγει μισεῖν με, κακὸν τοιοῦτο γαμήσας,
τῆς αὐτῆς σκολίῃ τέκνα σαοφροσύνης.

191. EJUSDEM.

Mars, Mars sanguinolente, sat est : jam desine tonsor
Scindere, non reperit jam nova plaga locum.
Sume toros potius, vel quæ sunt poplite subter
Quæ laceres; patiens membra secanda dabo.
Jam muscis scatet ecce locus. Si pergis, et ipsi
Cum corvis venient huc puto turriti.

192. EJUSDEM.

Cum cruce vicinum figi majore videret
Quam sese Diophon, tabuit invidia.

193. INCERTI.

Pessima res livor : sed habet laudabile quiddam,
Liventi quod cor exedit atque oculos.

194. LUCILLII.

Montivagis Nymphis, Sylvanoque antra colenti,
Et Satyris, et quæ propter Hamadryasin,

191. EJUSDEM.

Mars Mars homicida, cæde-fœdans, desine, tonsor,
me cædere : non enim habes jam ubi me seces.
At jam transiens ad musculos, aut quas infra
genua sunt, sic seca me, et præbeo.
Nunc quidem enim muscis hic locus scatet; si vero per-
videbis et vulturum greges et corvorum. [sistas,

192. EJUSDEM.

Longiori cruci affixum alium quam se
invidus Diophon prope conspicatus contabuit.

193. ANONYMI.

Invidia quantum est malum! habet autem aliquid boni
tabefacit enim invidorum oculos et animum. [in se .

194. LUCILLII.

Pani speluncas-amanti, et montes-pervagantibus Nymphis,
et Satyris, sacrisque donum Hamadryadibus,
cum canibus et venabulis sues-interficiantibus Marcus....
nihil quum-cepisset, ipsos canes suspendit.

195. DIOSCORIDÆ.

Gallum Aristagoras saltu-expressit : at armorum-amicos
Temenidas multo-cum labore saltans-retuli ego.
Et ille quidem honoratus dimittebatur; miseram autem
Hyrnetho crotalorum unus sibilus ejecit.
In ignem ite heroum facinora; inter illiteratos enim
vel alaunda cycno sonat argutius.

196. LUCILLII.

Rictum habens Bito triplicis-simix, qualem conspicatam
Hecaten sese puto strangulaturam-esse,
« Sum, inquit, casta, Lucilli, et sola-cubo. »
Erubescit enim forte, « Virgo sum », dicere.
Qui vero dicit-se odisse me, malum tale ducens-conjugem,
ejusdem habeat liberos modestiæ.

Irrita cum canibus referens venabula Marcus
Suspendens ipsos hic sacrat ecce canes.

195. DIOSCORIDÆ.

Fortes Temenidas multum meditatus agebam
Nuper, dum Gallum saltat Aristagoras.
Illi surgit honos et gloria : sed male felix
Hyrnetho crotalis omnibus excipitur.
Heroum res ite procul. Si iudice bardo
Certet, olorinos vincat alaunda sonos.

196. LUCILLII.

Ore Bito tali qualis sit simia triplex,
Quamque videns nollet vivere Persephone,
Lucilli, castis sum moribus et cubo sola,
Dicit. Sum virgo, dicere, credo, pudet.
Hostis erit quicumque mihi, sit par, precor, illi
Uxor, et ejusdem nata pudicitix.

197. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦθελε ΔΡΙΜΥΣ ἄγαν τὸ πρόσθ' Ἱερώνυμος εἶναι·
νῦν δὲ τὸ ΔΡΙ μὲν ἔχει, ΛΟΣ δὲ τὸ ΜΥΣ γέγονεν.

198. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης τὰς ῥινός· ἐπεὶ, τὰν ῥίνα λέγοντες
Ἑρμοκράτους, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

199. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἰχθύς ὁ γρυπὸς Σωσίπολις οὐκ ἀγοράζει,
προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἄλλος εὐδοσίην,
οὐ λίνον, οὐ κάλαμον προσάγων, τῇ ῥινὶ δὲ προσθεὶς
ἀγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα.

200. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ζηνογένους οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθει
ἐκ θυρίδος ζητῶν αὐτὸν ὑπεκχαλάσαι·
ἱκρία συμπτῆσας οὐκ ἔφθανεν· ὅψε δ' ἐπιγνούς,
τὴν ῥίν' Ἀντιμάχου κλίμακα θεὸς ἔφυγεν.

201. ΑΜΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἀντιπάτραν γυμνὴν εἰ τις Πάρθοισιν ἔδειξεν,
ἔκτοθεν ἂν στηλῶν Ἡρακλείους ἔφυγον.

202. ΑΔΗΑΟΝ.

Τὴν γραῦν ἐκχομίσας, φρονίμως πάνυ Μόσχος ἔγημε
παρθένον· ἢ φερνὴ δ' ἔνδον ἔμεινεν ὅλη.
Ἄξιον αἰνῆσαι Μόσχου φρένας, θς μόνος οἶδε
καὶ τίνα δεῖ κινεῖν καὶ τίνα κληρονομεῖν.

203. ΑΛΛΟ.

Ἡ ῥίς Κάστορος ἐστιν, στὰν σκάπητι τι, δίκελλα·
σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγχη· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
ἐν πλοίοις ἀγκυρά· κατασπεύροντι δ' ἄροτρον·
ἀγκιστρον * ναῦταις· ὀψοφάγοις κρεάγρα·

197. EJUSDEM.

Volebat DRIMYS valde olim Hieronymus esse :
nunc autem DRI quidem habet, in LOS vero MYS abut

198. THEODORI.

Hermocrates nasi : nam nasum dicentes
Hermocratis, parvis magna gratificamur.

199. LEONIDÆ.

Piscem qui-est-adunco-naso Sosipolis non emit,
gratis vero habet multam e mari abundantiam-dapis.
non rete, non arundinem admoventes, sed naso appendens
hamum, trahit quidquid natat.

200. EJUSDEM.

Zenogenis domus ardebat, et valde ille laborabat
e fenestra quærens se-ipsam demittere :
asserens compingens nihil profecit; sero autem re-cognis.
nasum Antimachi scalam faciens evasit.

201. AMMONIDÆ.

Antipatram nudam si quis Parthis ostendisset,
extra columnas Hercules fugissent.

202. INCERTUM.

Vetulam postquam-extulit, prudenter omnino Moschus
puellam; dos autem intus mansit tota. [duxit
Dignum est laudare Moschi sapientiam, qui solus novit
et quam oporteat subigitare, et cujus esse-heredem.

203. ALIUD.

Nasus Castoris est, quum forte fodit, ligo;
tuba vero, si sterit; in vindemia autem falx:
in navibus ancora; seminanti vero aratrum;
hamus piscanti; carnem-edentibus fuscina:

197. EJUSDEM.

Creditus esse sibi vernans Hieronymus, illud
Per tenuit, sed nans quod fuit est miculus.

198. THEODORI.

Hermocratem nasi dicam. Nam dicere nasum
Hermocratis, parvis sit dare magna nimis.

199. LEONIDÆ.

Ut pisces habeat nasi Sosiptolis unci,
Nil numerat. Gratis copia magna venit.
Non opus est illi calamus neque linea; naso
Annectens hamum, quod natat, omne trahit.

200. EJUSDEM.

Zenogenes celsa cupiens exire fenestra,
Ut raperet ævo semet ab igne domus,
Longuiros jungens nequirit descendere; tandem

Pro scalis nasum repperit Antimachi.

201. AMMONII.

Longius Herculeis fugeres, o Parthe, columnis,
Vidisses nudam si semel Antipatram.

202. INCERTI.

Quam bene Moschus anum sepelit, ducitque puellam?
Dos bona de tota sola remansit anu.
Unica pervidit Moschi prudentia, cujus
Hæredem, cujus dulce sit esse virum.

203. INCERTI.

Castoris est nasus lituus cum sterit, et idem
Cum metitur falx est, cum foditurque ligo:
Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud pisces, fuscina cœnippetis.

καυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον·
τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.

Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
ῥίνα φέρων πάσης ἀρμενον ἐργασίης.

204. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἐτεθήπεα, ῥυγχελέφαντα,
χιλεῖσι λιτραίοις φθόγγον ἰέντα φόνον.

205. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Οὐδὲν ἀφῆκεν ὄλως, Διονύσιε, λείψανον Αὐλῷ
Εὐτυχίδης δειπνῶν, ἦρε δὲ πάντ' ὀπίσω·
καὶ νῦν Εὐτυχίδης μὲν ἔχει μέγα δειπνον ἐν οἴκῳ,
μὴ κληθεὶς δ' Αὐλὸς ξηροφαγεὶ καθίσας.

206. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὕτω σοι πέψαι, Διονύσιε, ταῦτα γένοιτο·
πάντα νόμου δὲ χάριν, δός τι καὶ ᾧδε φαγεῖν·
κἀγὼ κέκλημαι, κάμοι παρέθηκε τι τούτων
γεύσασθαι Πόπλιος, κάμῳν ἔπεστι μέρος·
εἰ μὴ λεπτόν ἰδὼν με δοκεῖς κατακεῖσθαι ἀρωστον,
εἴθ' οὕτως τηρεῖς, μὴ σε λαθῶν τι φάγω.

207. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ τρώγεις ὅσα πέντε λύκοι, Γάμε, καὶ τὰ περισσά·
οὐ τὰ σά, τῶν δὲ πέριξ, πάντα δίδως ὀπίσω.
Πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου τοῦ πρὸς πόδας αὐριον ἔρχου·
πρίσματα καὶ σπόγγον καὶ σαρὸν εὐθύς ἔχων.

208. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδας σταδιοδρόμος· ἀλλ' ἐπὶ δειπνοῦ
ἔτραχεν, ὥστε λέγειν· « Εὐτυχίδας πέταται. »

209. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθης παρορίζων,
γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει,
κεῖσθαι δ' Ἴρω ὁμοῖος, ἔχων ὀβολοῦ πλεον οὐδὲν,
εἰς τὴν οὐκέτι σὴν γῆν ἀναλυόμενος.

Inde dolabra rates pangentibus, ascia fabris,
Marra est agricolis, marculus ante fores.
Castore viventum nemo est instructor, unus
Cui suus officium nasus ad omne valet.

204. PALLADÆ.

Os tibi, quale furens elephas habet, et labra tripla,
Rhetor Maure, quibus verba cruenta sonas.

205. LUCILLII.

Nil dapis Eutychides Aulo conviva reliquit,
Omnia sed puero post sua terga dedit.
At nunc Eutychides convivas ipse vocavit;
Aulum sed patitur quod velit esse domi.

206. EJUSDEM.

Sic bene ventre coquas quod vel, Dionysie, partem
Huc quoque mitte aliquam, vel quia moris ita est.
Publius hæc nobis posuit quoque, nosque vocavit

ANTHOLOGIA. II.

navium-fabris forceps (?); agricolis autem sarculum;
domuum-fabris bipennis; vestibulis corvus.
Sic eximie-utilem supellectilem Castor sortitus-est,
nasum gerens omnis instrumentum operæ.

204. PALLADÆ.

Rhetorem Maurum conspicatus obstupui, elephantino-
labris libralibus sonum emittentem mortiferum. [rictu,

205. LUCILLII.

Nullum reliquit omnino, Dionysi, frustulum-reliquum Aulo
Eutychides apud eum cœmans, sed sustulit omnia retro:
et nunc Eutychides habet magnam cornam domi,
non vocatus autem Aulus siccum-panem-edit sedens.

206. EJUSDEM.

Sic tibi concoquere, Dionysi, hæc contingat [care;
cuncta; moris autem ergo, da quidpiam et hic mandu-
ego quoque vocatus-sum, et mihi apposuit nonnihil horum
gustandum Publius, et mea inest pars:
nisi gracilem conspicatus me putas accumbere ægrotum,
dein ita observas, ne te latens aliquid comedam.

207. EJUSDEM.

Et mandis quantum quinque lupi, Game, et reliqua,
non tua, sed eorum-qui circa sunt, cuncta das retro.
Certe cum cophino ad pedes appposito cras veni,
scobes et spongiam et scopam illico habens.

208. EJUSDEM.

Est tardus Eutychides in stadio-cursor, sed ad cœnam
currit, unde dictitant: « Eutychides volat. »

209. ΑΜΜΙΑΝΙ.

Etiamsi adusque Herculis columnas ieris terminos-re-
terræ pars hominibus cunctis par te manet, [movens,
jacebis autem Iro similis, habens obolo amplius nihil,
in non jam tuam terram resolvens-te.

Tecum, et tantundem juris habere dedit.
Ni, quia sum gracilis, tu me ægrotare putasti,
Et servas ne quid forte latenter edam.

207. EJUSDEM.

Quantum quinque lupi comedis; tum reliqua donas.
Non tua (nam non sunt), verum aliena retro.
Istum sed cophinum cras adfer, et accipe jam nunc
Quod fragmenta tibi, spongia, scopam dabunt.

208. EJUSDEM.

Eutychides cursor tardus fuit; at celer idem
Cœnipeta, ut dicas, Eu volat Eutychides.

209. ΑΜΜΙΑΝΙ.

Promoveas fines licet Herculis usque columnas,
Quantula nos omnes, te quoque terra manet.
Par Iro non plus obolo defunctus habebis,
Terraque cum sis, non erit illa tua.

210. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Ἀνθρακα καὶ δάφνην παραβύεται ὁ στρατιώτης
 Αὐλός, ἀποσφίγξας μήλινα λωμάτια.
 Φρίσσει καὶ τὸ μάτην ἴδιον ξίφος. Ἦν δέ ποτ' εἶπης,
 « Ἐρχοντ' », ἐξαπίνης ὑπτιος ἐκτέταται.
 Οὐδενὶ δ' οὐ Πολέμωνι προσέρχεται, οὐ Στρατοκλείδῃ·
 ἀλλὰ φίλῳ χρῆται πάντοτε Λυσιμάχῳ.

211. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γραπτὴν ἐν τοίχῳ Καλπούρνιος ὁ στρατιώτης,
 ὡς ἔθος ἐστίν, ἰδὼν τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην,
 ἀσφυκτος καὶ χλωρὸς ὁ θούριος ἐξετανύσθη,
 « Ζωγρεῖτε » κράξας, « Τρώες ἀρηΐφιλοι ».
 Καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε, καὶ μόλις ἔγνω
 ζῆν, ὅτε τοῖς τοίχοις ὁμολόγησε λύτρα.

212. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

[Τεκνίον εὖμορφον, Διόδωρε, γράφειν σ' ἐκέλευσα·]
 ἀλλὰ σύ μοι προφερεῖς τεκνίον ἀλλότριον,
 τὴν προτομὴν αὐτῷ περιθεῖς κυνός· ὥστε με κλαῖν
 πῶς μοι Ζωπυρίων ἐξ Ἑκάβης γέγονεν.
 5 Καὶ πέρας ἔξ δραχμῶν Ἑρασίστρατος ὁ κρεοπώλης
 ἐκ τῶν Ἰσείων υἱὸν Ἄνουβιν ἔχω.

213. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Εἰκόνα Μηνოდότου γράψας Διόδωρος ἔθηκεν
 πλὴν τοῦ Μηνოდότου πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

214. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Γράψας Δευκαλίωνα, Μενέστρατε, καὶ Φαέθοντα,
 ζητεῖς τίς τούτων ἀξίός ἐστι τίνας.
 Τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμῆσομεν· ἀξίος ὄντως
 ἐστὶ πυρὸς Φαέθων, Δευκαλίων δ' ὕδατος.

215. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴκοσι γεννήσας ὁ ζωγράφος Εὐτυχὸς υἱούς,
 οὐδ' ἀπὸ τῶν τέκνων οὐδὲν ὅμοιον ἔχει.

210. LUCILLII.

Carbonem et laurum fugit (?) miles
 Aulus, constringens crocea paludamenta.
 Horret et frustra suum gladium. Si vero aliquando dixeris,
 « Veniunt hostes », repente supinus extensus est.
 Nullum autem nec Polemonem adit, nec Stratocleden,
 sed amico utitur ubique Lysimacho.

211. EJUSDEM.

Pictam in pariete Calpurnius miles,
 ut mos est, conspicatus illam ad naves pugnam.
 exsanguis et pallidus bellator protensus est,
 « Vivum me capite », exclamans, « Troes Marti-cari ».
 Et an vulneratus-esset explorabat, et vix cognovit. [ib.
 se vivere, ubi parietibus spopondit redemptionis-pr-

212. EJUSDEM.

[Filiolum formosum, Diodore, pingere te jussi :]
 at tu mihi profers puerulum alienum,
 superiorem-partem illi aptans canis : ita ut fleam
 quærens quomodo mihi Zopyrion ex Hecuba natus sit.
 Denique sex drachmis Erasistratus lanio
 ex Isidis-sacellis filium Anubim habeo.

213. LEONIDÆ.

Imaginem Menodoti ubi-pinxit Diodorus, reddidit
 præter Menodotum cunctis simillimam.

214. LUCILLII.

Ubi-pinxisti Deucalionem, Menestrata, et Phaethonta.
 quæris quis eorum dignus sit quonam-pretio.
 Propriis ipsos dignabimur. Dignus revera
 est igne Phaethon, et Deucalion aqua.

215. EJUSDEM.

Viginti postquam-genuit pictor Eutyclus filios,
 ne ex pueris quidem quidquam simile obtinuit.

210. LUCILLII.

Ferre nequit sonitum laurus crepitantis in igne
 Aulus, et adstricta melina veste fugit.
 Dixeris, En veniunt, se projicit ipse supinum,
 Conspectoque suo pallidus ense tremit.
 Nullus amicus adest Cæso vel Martius illi,
 Pacatos tantum nominat ille suos.

211. EJUSDEM.

Parietibus pictam vidit Calpurnius, ut fit,
 Pugnam Græcorum, quæ fuit ante rates.
 Palluit et jacuit motu sine belligerator,
 Et, Me captivum sumite Troes, ait.
 Vulnera nonne gero? tandem se vivere credens

Persolvit vitæ præmia parietibus.

213. LEONIDÆ.

Pingere Menodotum voluit Diodorus : at illa
 Omnes, Menodotum præter, imago refert.

214. LUCILLII.

Pictus Deucalion, Phaethonque, Menestrata, pictus
 Est tibi, quo dignus, quæris, uterque labor;
 Ut quod cuique suum est illis tribuatur, habento
 Et flammæ Phaethon, et mare Deucalion.

215. EJUSDEM.

Viginti pictor natos habet Eutyclus; unde est
 Facta nec ex illis ulla figura refert.

216. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον ἀκούσατε· θαῦμα γὰρ ὑμῖν
καὶνὸν ἀπαγγέλλω· πλὴν μεγάλαι Νεμέσεις.
Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον ἀνεύρομεν ἄλλο γένος τι
τῶν ἑτεροζήλων. Ἦλπισα τοῦτ' ἂν ἐγώ;
Ἦλπισα τοῦτο, Κράτιππε· μανήσομαι εἰ, λύκος εἶναι
πᾶσι λέγων, ἐφάνης ἐξαπίνης ἔριφος.

217. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεύγειν τὴν ὑπόνοιαν Ἀπολλοφάνης ἐγάμησεν,
καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς νυμφίος ἦλθε μέσης,
« Αὔριον εὐδὲ », λέγων, « ἔξω τέκνον ». Εἶτα προῆλθεν
αὔριον, ἀντὶ τέκνου τὴν ὑπόνοιαν ἔχων.

218. ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Χοίριλος Ἀντιμάχου πολλὸν λείπεται· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσιν
Χοίριλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος,
καὶ κατάγλωσσ' ἐποίησεν τὰ ποιήματα, καὶ τὰ Φιλητᾶ
ἀτρεκέως ᾄδει· καὶ γὰρ Ὀμηρικὸς ἦν.

219. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐ προσέχω, καίτοι πιστοὶ τινες· ἀλλὰ μεταξὺ,
πρὸς Δίος, εἴ με φιλεῖς, Πάμφιλε, μὴ με φίλει.

220. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀλφειοῦ στόμα φεύγει· φιλεῖ κόλπους Ἀρεθούσης,
πρηνὲς ἐμπίπτων ἄλμυρόν ἐς πέλαγος.

221. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὅτι τὸν κάλαμον λείχεις, διὰ τοῦτό σε μισῶ,
ἀλλ' ὅτι τοῦτο ποιεῖς καὶ δίχα τοῦ καλάμου.

222. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

ΧΕΙΛΩΝ καὶ ΛΕΙΧΩΝ ἴσα γράμματα. Ἐς τί δὲ τοῦτο;
ΛΕΙΧΕΙ γὰρ ΧΕΙΛΩΝ, κἂν ἴσα, κἂν ἄνισα.

223. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰ βινεῖ Φαβορίνος ἀπιστεῖς· μὴκέτ' ἀπίσκει·
αὐτός μοι βινεῖν εἶπ' ἰδίῳ στόματι.

216. EJUSDEM.

Nostis amatorem puerorum nempe Cratippum :
Hunc mira est (referam) poena secuta Desim.
Deprensus nuper studia in contraria ferri :
Hoc ego vix oculis credo, Cratippe, meis.
Omnia jam sient fieri non credita : quando
Hædus es, ut paret, creditus esse lupus.

217. EJUSDEM.

Duxit Apollophanes, ut suspicione vacaret,
Uxorem, medio dispatiansque foro,
Cras soboles mihi, dixit, erit. Cras venit, at illi
Nulla venit soboles, suspicioque manet.

216. EJUSDEM.

Pæderastam esse Cratippum audivistis : miraculum enim
novum nuncio ; at magnæ sunt Nemeses. [vobis
Pæderastam Cratippum invenimus aliud genus quoddam
altero-amori-flagrantium. Numquid hoc sperassem ego?
Speravi id, Cratippe : insaniam si, lupum te esse
omnibus dicens, ex-improviso apparuisti hirculus.

217. EJUSDEM.

Fugiens suspicionem Apollopheanes duxit uxorem,
et per forum sponsus iit medium,
« Cras illico », dicens, « habebo puerum. » Dein processit
cras, pro puero suspicionem habens.

218. CRATETIS.

Chærilus Antimacho valde est-inferior : sed semper-et-ubi
Chærilum (*pudendum*) Euphorion habebat in ore, [que
et glossematica faciebat carmina et Philetæ carmina
liquidio novit : etenim Homericus erat.

219. ANTIPATRI.

Non attendo, etsi fide-digni quidam affirmant ; sed interim,
per Jovem, si me amas, Pamphile, ne me osculeris.

220. INCERTI.

Alphæi os fuge : amat sinum Arethusæ,
pronus prolahens salsum in pelagus.

221. AMMIANI.

Non quod calamum lingis, propterea te odi,
sed quod id facis et absque calamo.

222. ANONYMI.

CHILON et LICHON eodem litteræ ; quare autem id?
lingit enim Chilon, seu paria *sint*, seu imparia.

223. MELEAGRI.

Utrum futuat Favorinus ambigis ; ne jam ambigas :
ipse mihi tutuere dixit proprio ore.

219. ANTIPATRI.

Non credo, dicant multi licet : attamen oro,
Pamphile, ne mihi des basia, si quid amas.

220. INCERTI.

Alphæi fuge ab ore ; sinus inhians Arethusæ,
Si nescis, salsum pronus it in pelagus.

221. AMMIANI.

Quod calamum lingis, poteram tolerare ; sed illud
Odi, quod calamus defit, idemque facis.

222. INCERTI.

Chilon et Lichon sunt æqua vocabula : quorsum?
Cum lingat Chilon æqua et iniqua simul.

224. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἔσθηκός τὸ Κίμωνος ἰδὼν πέος, εἶπ' ὁ Πρίηπος·
« Οἷμοι, ὑπὸ θνητοῦ λείπομαι ἀθάνατος ».

225. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ κλίνη πάσχοντας ἔχει δύο, καὶ δύο δρῶντας,
οὓς σὺ δοκεῖς πάντας τέσσαρας· εἰσὶ δὲ τρεῖς.
Ἦν δὲ πύθη, πῶς τοῦτο; τὸν ἐν μέσσω δις ἀρίθμει,
κοινὰ πρὸς ἀμφοτέρους ἔργα σαλευόμενον.

226. ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὰ Νέαρχε,
ὄφρα σε βρητιδίως ἐξερύσωσι κύνες.

227. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θᾶττον ποιήσει μέλι κάνθαρος ἢ γάλα κώνωψ,
ἢ σύ τι ποιήσεις, σκορπίος ὦν, ἀγαθόν.
Οὔτε γὰρ αὐτὸς ἐκοντὶ ποιεῖς, οὔτ' ἄλλον ἀφίης,
ὥς ἀστὴρ Κρονικὸς πᾶσιν ἀπεχθόμενος.

228. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μητέρα τις, πατέρ' ἄλλος ἀπέκτανεν, ἄλλος ἀδελφόν·
Πωλιανὸς τοὺς τρεῖς, πρῶτος ἀπ' Οἰδίποδος.

229. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅψέ ποθ' ἡ ποδάγρα τὸν ἑαυτῆς ᾄξιον εὔρεν,
δν ποδαγρῆν πρὸ ἐτῶν ᾄξιον ἦν ἑκατόν.

230. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μασταύρων ἀφελὼν δύο γράμματα, Μάρκε, τὰ πρῶτα,
ᾄξιος εἶ πολλῶν τῶν ὑπολειπομένων.

231. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, καὶ ἄνθρωπος διὰ γράμμα·
ᾄξιος εἶ πολλῶν, ὦν παρὰ γράμμα γράφη.

224. ANTIPATRI.

Ut tua forte, Cimon, spectavit tenta Priapus,
Clamitat, Hac vincit cur homo parte deum?

225. STRATONIS.

Cum jaceant lecto duo qui patiuntur in uno,
Et duo qui faciunt, quattuor esse putas.
Tres sunt. Scire cupis quanam ratione? bis illum
Tu medium numera, qui facit et patitur.

226. AMMIANI.

Sit levis, infelix, tandem tibi terra, Nearche:
Promtius effodiant ut tua membra canes.

227. EJUDEM.

Lacte fluent culices, scarabæi melle, priusquam
Tu facias aliquid, scorpio nate, boni.
Non modo nil facis ipse, sed et facientibus obstas,

224. ANTIPATRI.

Erectum Cimonis conspicatus penem, dixit Priapus.
« Hei mihi! a mortali superor immortalis. »

225. STRATONIS.

Lectus patientes habet duos, et duos agentes,
quos tu putas cunctos quattuor: at sunt tres.
Si vero interrogaris, qui hoc? medium bis numera,
communia ad utrosque opera agitantem.

226. AMMIANI.

Sit tibi defosso levis cinis, miser Nearche,
ut te facile eruant canes.

227. EJUDEM.

Citius faciet mel scarabæus aut lac culex,
quam tu aliquid facies, scorpium quum-sis, bonum.
Neque enim ipse sponte facis, neque alium sinis,
ut aster Saturnius cunctis infestus.

228. EJUDEM.

Matrem aliquis, patrem alius occidit, alius fratrem:
Pollianus hos tres, primus ab Œdipode.

229. EJUDEM.

Sero tandem podagra se-ipsa dignum invenit,
quem laborare podagra ante annos dignum erat centum.

230. EJUDEM.

Mastaurorum delens duas litteras, Marce, primas,
dignus es multis relictis stauris (crucibus).

231. EJUDEM.

Bellua es, præter literam, et homo per literam:
dignus es multis quorum præter literam scriberis.

Saturnique velut sidus ubique nocet.

228. EJUDEM.

Ille patre est, hic matre nocens, hic fratre perempto:
Pollianus tribus his, proximus Œdipodi.

229. EJUDEM.

Dignum se reperit nodosa podagra, sed ille
Hanc annis centum debuit ante pati.

230. EJUDEM.

Vis Crucius dici, sed syllaba finis abito,
Et debes illi, quod manet, ipse dari.

231. EJUDEM.

Nunc homo es: una sinat si litera, jam fera fias:
Quodque fere es, multis dignus et ipse fecis.

232. ΚΑΛΛΙΟΥ ΑΡΓΕΙΟΥ.

Αἰεὶ χρυσίον ἦσθα, Πολύκριτε· νῦν δὲ πεπωκώς,
ἐξαπίνης ἐγένου λυσομανές τι κακόν·
αἰεὶ μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι. Οἶνος ἐλέγχει
τὸν τρόπον· οὐκ ἐγένου νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

233. ΔΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Φαῖδρος πραγματικὸς καὶ ζωγράφος ἤρισε Ῥοῦφος
τίς ὅσσον γράψει καὶ τίς ὁμοιώτερον.
Ἀλλ' ἐν ὄψῳ Ῥοῦφος τρίβειν τὰ χρώματα· ἐμελλεν,
Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχὴν.

234. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοὺς πόδας εἰ Κρατερὸς καὶ τὰς χέρας εἶχ' ὀλοκλήρους,
οὐκ αὖ τὴν κεφαλὴν εἶχε, τοιαῦτα γράφων.

235. ΔΗΜΟΔΟΚΟΥ.

Καὶ τότε Δημόδοκου· Χῖος κακοί· οὐχ ὁ μὲν, δὲ δ' οὐ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς δὲ Χῖος.

236. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἄνδρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

237. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καππαδόκην ποτ' ἐχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κάθανε, γευσασμένη αἵματος ἰοδόλου.

238. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν αἰεὶ, ζώνης δὲ τυχόντες
φαυλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαυλότατοι.
Ἦν δ' ἄρα δις καὶ τρίς μεγάλης δράξωνται ἀπῆνης,
ὅτ' ἂν τότε· εἰς ὥρας φαυλεπιφαυλότατοι.
Μὴ, λίτομαι, βασιλεῦ, μὴ τετράχις, ὅρα μὴ αὐτὸς
κόσμος δλισθήσῃ καππαδοκιζόμενος.

232. CALLIE ARGII.

Semper aurum eras, Polycrite; nunc autem potus,
repente evasisti furiosum aliquod malum:
semper mihi videris malus esse. Vinum detegit
mores: non factus-es nunc malus, sed ostensus-es.

233. LUCILLII.

Phædrus negotialis-homo et pictor certavit Rufus,
quis citius picturus-sit, et quis similis.
Sed dum Rufus terere parabat colores, [cham.
Phædrus scripsit quam-sumpserat imaginariam apo-

234. EJUSDEM.

Pedes si Craterus et manus habebat integras,
non ita caput habuit, talia scribens.

235. DEMODOCI.

Et hoc Demodoci: Chii mali; non hic quidem, ille vero non
cuncti præter Proclum; et Procles utique Chius.

236. EJUSDEM.

Cuncti quidem Cilices mali viri: in Cilicibus autem
unus bonus Cinyras, et Cinyras utique Cilix.

237. EJUSDEM.

Cappadocem aliquando vipera mala momordit: sed etiam
oblit, postquam-gustavit sanguinem venenosum. [ipsa

238. EJUSDEM.

Cappadoces mali quidem semper; cinctum autem sortiti,
peiores; lucri vero gratia pessimi.
Si vero bis et ter magnum apprehenderunt currum,
sane tunc anno sequente plusquam-ter-pessimi.
Ne, precor, rex, ne quater eveniat, quo ne ipse
mundus ruat-provolutus, Cappadocum-moribus-infectus.

232. CALLIE ARGIVI.

Aurea cum fueris pecus ante, Polycrite, potus
Nunc subito nobis bellua factus adeas.
Tu sed et ante malus fueras puto: pocula nudant
Ingenium: non sis ille, sed esse pates.

233. LUCILLII.

Certarunt Rufus pictor Phædrusque peritus
Juris, utri citius perficeretur opus,
Et propius vero: sed dum terit ille colores,
Hic apocham, sed erat quæ simulata, facit.

234. EJUSDEM.

Forte pedes habuit Craterus cum scriberet ista,
Forte manus: verum cor, puto, non habuit.

235. DEMODOCI.

Hoc quoque Demodoci: Chius malus omnis, hic, ille;
Excipio Proclum; Chius et iste tamen.

237. EJUSDEM.

Cappadocem morsu petiit fera bestia, verum
Ipsa venenifero sanguine tacta perit.

238. EJUSDEM.

Gens mala Cappadocum: sumat si cingula, pejor;
Pessima, cum lucri naribus adatat odor.
Quod si præterea sumat bis terve curules,
Ilicet evadit pessimpessimina.
Ne quater hoc fiat, Cæsar, te poscimus, omne
Ne genus humanum Cappadocaturiat.

239. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακὸν ἢ καθ' Ὅμηρον,
οὐκ ἀγέλη ταύρων, ὡς δ' λόγος, πυρίπλους,
οὐ Λῆμος σύμπασα, καὶ Ἀρπυιῶν τὰ περισσά,
οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου πούς ἀποσηπόμενος·
ὥστε σε παμφηφεί νικῆν, Τελέσιλλα, Χιμαίρας,
σηπεδόνας, ταύρους, ὄρνεα, Λημνιάδας.

240. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

(Ὁ) μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοστρατίς, ἀλλὰ δὴ αὐτῆς
τοὺς ὁμηγεσάμενους πνεῖν πεποίηκε τράγου.

241. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὸ στόμα χῶ πρωκτὸς ταῦτόν, Θεόδωρε, σοῦ ὄξει,
ὥστε διαγνῶναι τοῖς φυσικοῖς καλὸν ἦν.
Ἦ γράψαι σε ἔδει ποῖον στόμα, ποῖον δ' πρωκτός.
Νῦν δὲ λαλοῦντός σου [βδᾶιν σ' ἐνόμιζον ἐγώ].

242. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ δύναμαι γνῶναι, πότερον χαίνει Διόδωρος,
ἢ βδῆσ'· ἐν γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

243. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λούσασθαι πεπόρευται Ὀνήσιμος εἰς βαλανεῖον
δωδεκάτῃ δύστρου μηνός, ἐπ' Ἀντιφίλου,
παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτίθιον, ὃν δύο τέκνων
ἄλλων εὐρήσει λουσάμενος πατέρα.

* * * * *

Ἦξιν δ' εἰς ὥρας ἤμιν γράφει· οἱ βαλανεῖς γὰρ
εἰς τότε τάσσονται τὴν πυρίαν καθελεῖν.

244. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἠγόρασας χαλκοῦν μιλιάριον, Ἠλιόδωρε,
τοῦ περὶ τὴν Θράκην ψυχρότερον Βορέου.
Μὴ φύσα, μὴ κάμνε· μάτην τὸν καπνὸν ἐγείρεις·
εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἡγόρασας.

239. LUCILLII.

Nec Chimæra tale spirabat malum, illa apud Homerum,
nec grex taurorum, ut est fama, ignem-vomens,
non Lemnos tota, et Harpyiarum excrementa,
neque Philoctetæ pes putrefactus!
ita ut tu omnibus-punctis vincas, o Telesilla, Chimæras,
putredines, tauros, aves, Lemniadas.

240. EJUDEM.

Non modo ipsa spirat Demonstratis, sed eam
qui-olfecerunt, spirare facit hircum.

241. NICARCHI.

Os et anus idem, Theodore, tibi olet,
ita-ut discernere physicis gloriosum easet. [nam anus.
Sane inscribere te oportebat quodnam esset os, quod.
Nunc autem loquente te te pedere opinabar ego.

242. EJUDEM.

Non possum discernere, utrum ore hiet Diodorus,
an pepederit: unum enim habet flatum infra et supra.

243. EJUDEM.

Lavatum profectus-est Onesimus in balneum
duodecima die dystri mensis, archonte Antiphilo,
puerum linquens domi lactentem, quem duorum puerorum
aliorum inveniet lotus patrem.

* * * * *

Venturum autem se proximo-anno nobis scribit: balnea
in id-tempus constituunt ahenum detrabere. [tores enim

244. INCERTI.

Emisti æneum miliarium (*lebetem*), Heliodore,
Thracio frigidiorum Boreæ.
Ne suffla, ne labora: frustra fumum suscitās:
in æstatem æream baucalim emisti

239. LUCILLII.

Non oluit pejus Smyrneo nota Chimæra
Carmine, nec flammæ qui vomuere, boves;
Nec Præntiadæ putre crus, nec fœtida Lemni
Ora, nec Harpyiæ quas tetigere dapes.
Iudice sub quovis vincis, Telesilla, Chimæras,
Et pariter tauros, Lemnidas, ulcus, aves.

240. EJUDEM.

Non modo virosum spirat Demonstratis ore;
Sed qui se olfaciunt, illud olere facit.

241. 242. NICARCHI.

Non culo, Theodore, minus tibi fœtida bucca est;
Noscere discrimen sit sapientis opus.
Scribere debueras, heic podex est meus, heic os.
Nunc, tu cum pedas atque loquare simul,

Discere non valeo, quid venerit inde vel inde:
Vipera namque infra sibilat atque supra.

243. EJUDEM.

Iverat ab thermas loturus Onesimus, ipsis
Idibus Aprili mense, sub Antiphilo:
Liquerat infantem matris sub lacte. Sed ipse
Dum lavat, iste puer bis pater esse potest.
Scripsit sæpe, brevi rediturus spero; ministri
Illo namque ignem tempore deminuent.

244. INCERTI.

De miliario frigido.

Ex ære emisti miliarion, Heliodore,
Frigore quod Boreæ vincere flabra potest.
Ne flato fumumve move, neque sume laborem:
Ærea in æstatem baucalis emta tibi est.

245. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Οἱ τοῖχοι, Διόφραντε, τὰ χύματα πάντα δέχονται,
καὶ διὰ τῶν θυρίδων Ὁκεανὸς φέρεται·
δελφινῶν δ' ἀγέλαι καὶ Νηρέος ἀγλαὰ τέκνα
ἐν τῷ πλοίῳ σου νηγόμενα βλέπεται.
Ἄν δ' ἀναμείνωμεν, πλεύσει τάχα καὶ τις ἐν ἡμῖν·
οὐ γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ οὐκέτι τῷ πελάγει.

246. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα
λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων;
εἰ γὰρ ἐγὼ τι νοῶ, μολίβου γένος, οὐ δρυὸς ἐστίν,
οὐδ' ἐλάτης, μικροῦ ρίζοβολεῖ τὰ κάτω·
καὶ τυχὸν ἐξαπίνης ἔσομαι λίθος· εἴτα, τὸ χεῖρον,
γράφει μ' ὥς Νιόβην δρᾶμα σαπρὸν Μελίτων.

247. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ἦ πέλαγος πλέομεν, Διονύσιε, καὶ γεγέμισται
τὸ πλοῖον παντὸς πανταχόθεν πελάγους.
Ἀντλείται δ' Ἀδρίας, Τυρρηνικός, Ἰσσιικός, Αἴγων·
οὐ πλοῖον, πηγή δ' Ὁκεανοῦ ξυλίνη.
Ὀπλίζου, Καῖσαρ· Διονύσιος ἀρχεται ἤδη
οὐκέτι ναυκληρεῖν, ἀλλὰ θαλασσοκρατεῖν.

248. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Τὸ σκάφος οὐ βυθὸς εἶλε (πόθεν βυθός; οὐ γὰρ ἐπλωσεν),
οὐδὲ Νότος, πρὸ Νότου δ' ὤλετο καὶ πελάγευς.
Ἦδη γάρ μιν ἄπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν
ἤλειπον πεύκης τῇ λιπαρῇ νοτίδι·
πίσσα δ' ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογὶ τὴν ἀλὶ πιστὴν
τευγομένην γαίῃ δεῖξεν ἀπιστοτέρην.

249. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Ἄγρὸν Μηνοφάνης ὦνῃσατο, καὶ διὰ λιμὸν
ἐκ δρυὸς ἄλλοτριᾶς αὐτὸν ἀπηγγόνισεν.

245. LUCILLII.

Omne latus, Diophante, truces maris accipit undas,
Seque fenestellis inserit Oceanus;
Delphinumque cohors et cœrula Nerëidum gens
Cernitur in transtris tota natæ tuis.
Restat ut in nobis aliquis, si nave manemus,
Naviget : in pelago namque aqua nulla super.

246. EJUSDEM.

Ex qua sumta tibi sunt hæc, Dionysie, rupe
Ligna, vel excisa est qua ratis ista mola?
Non abiegna puto nec quercea; plumbea tota est.
Infera radices pars cito quippe jacit.
Credo lapis fiam mox, et quod tristius, in me
Drama malum Melito scribet ut in Nioben.

247. EJUSDEM.

In mare jam ferimur, Dionysie, nec satis hoc est,

245. LUCILLII.

Lateræ, Diophante, fluctus omnes accipiunt,
et per fenestellas Oceanus fertur;
delphinorumque greges, et Nerei nitida soboles
in scapha tua natans cernitur. [nobis (navi nostra);
Si vero expectaverimus, navigabit fortasse et aliquis in
non enim inest aqua amplius pelago.

246. EJUSDEM.

E quibus secuisti, Dionysi, ligna hæc
lapicidinis? e quibus scapha structa est molaribus?
Si enim ego aliquid intelligo, plumbi genus, non quercus
neque pinus : prope radices-agit ima-pars; [est,
et fortasse repente ero petra; dein, quod pcjus est,
scribet me tanquam Nioben drama rancidum Melito.

247. EJUSDEM.

Sane pelagus navigamus, Dionysi, et onerata-est
scapha omni undique pelago. [mare:
Exhauritur autem Adrias, Tyrrhenum, Issicum, Ægeum
non navis hæc est, sed fons Oceani ligneus.
Arma-sume, Cæsar : Dionysius incipit jam
non navem-regere, sed ponto-dominari.

248. BIANORIS.

Scapham non gurgis abripuit (unde gurgis? non enim mare-
nec Notus, sed ante Notum periit et pelagus. [adiit)
Jam enim illam totam in transtra cuneis-adstrictam
liniebant pintis pingui rore :
pix vero nimis-servefacta ignis flammâ, quæ in-mari fida
fabrefiebat, eam in-terra præstitit minus-fidam.

249. LUCILLII.

Agrum Menophanes emit, et ob famem
e quercu aliena se ipsum suspendit.

Quippe in navē tua verius omne mare est,
Adria, Tyrrhenum, fluctusque Ægeus, et Ister;
Nec ratis est, sed fons ligneus Oceani.
Cæsar ades jamque arma para. Dionysius audet
Non navi sed jam ponere jura mari.

248. BIANORIS.

Non rapuit navem mare (nam neque viderat undas),
Nec notus; ante notum sed perit atque mare.
Compactum validis nam transtra per omnia clavis
Unxerat e picea qui fuit alter adeps.
Concita pix flammis ostendit, quam neque terris
Tuta sit, illa satis tuta putata mari.

249. LUCILLII.

Menophani fuit emptus ager fame plenus : ob illam
Arbore suspendit se, neque vero sua.

Ἰὺν δ' αὐτῷ τεθνεῶτι βαλεῖν οὐκ ἔσχον ἄνωθεν,
ἀλλ' ἐτάφη μισθοῦ πρὸς τινα τῶν θυμῶν.
Εἰ δ' ἔγνω τὸν ἀγρὸν τὸν Μηνοράνους Ἐπίκουρος,
πάντα γέμειν ἀγρῶν εἶπεν ἄν, οὐκ ἀτόμων.

250. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψ' ὁ ζωγράφος· ἀλλ' ἀπόλοιτο,
εἰ δύο μισητούς ἀνθ' ἑνὸς ὀφόμεθα.

251. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Δυσκώφῳ δύσκωφος ἐκρίνετο· καὶ πολὺ μάλλον
ἦν δ' κριτὴς τούτων τῶν δύο κωφότερος.
Ὡν δ' μὲν ἀντέλεγεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
μηνῶν πένθ'· ὁ δ' ἔφη νυκτὸς ἀληλεχένοι.
Ἐμβλέψας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς λέγει, « Ἔς τί μάχεσθε;
« μήτηρ ἔσθ' ὑμῶν ἀμφοτέροι τρέφετε. »

252. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, μισεῖς με· καὶ εἰ μισεῖς, σὺ φιλεῖς με·
εἰ δέ με μὴ μισεῖς, φιλῶνται, μή με φιλεῖ.

253. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Ἐκ ποίων ὁ πατὴρ σε δρυὼν τέτμηκεν, Ἀρίστων,
ἢ ποίων σε μύλου κόψατο λατομιῶν;
Ἦ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσί παλαιφάτου ἢ ἀπὸ πέτρης
ὀρχηστῆς, Νιόβης ἐμπνοον ἀργέτυπον·
ὥστε με θαυμάζοντα λέγειν, ὅτι « Καὶ σὺ τι Λητοῖ
« ἤρισας· οὐ γὰρ ἂν ἦς αὐτομάτως λίθινος. »

254. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχοῦμενος, ἐν τὸ μέγιστον
τῶν ἔργων περιδὼν ἠνίασας μεγάλως.
Τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχοῦμενος, ὡς λίθος ἔσσης,
καὶ πάλιν ὄν Καπανεὺς, ἑξαπίνης ἐπεσες·
ἀλλ' ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφρώς, ὅτι καὶ ζῆφος ἦν σοι
καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ' ἱστορίην.

Sed nec erat, misero faceret quæ terra sepulchrum :
Conducta est juxta qua tegeretur humus.
Talis ager si res Epicuro nota fuisset,
Implevisset agris omnia, non atomis.

250. INCRATI.

Hunc pinguem pictor posuit bene : sed male vortat,
Cernere erit pestes, quæ fuit una, duas.

251. NICARCHI.

Lis erat inter se surdis sub iudice surdo :
Actor se memorat tecta locasse sua,
Mercedemque petit menses in quinque; sed omnem
Respondet noctem se moluisse reus.
At iudex, Facilis sententia, dixit : alenda
Est vobis pariter, cum sit utrique, parens.

252. EJUSDEM.

Insuavis tibi sum, si das mihi suavia, suavis

Terram autem ei mortuo injicere non potuerunt super,
sed sepultus-est pretio ad quendam finitimorum.
Si autem cognovisset agrum Menophanis Epicurus,
cuncta plena-esse agris dixisset, non atomis.

250. ANONYMI.

Obesum bene delineavit pictor : sed pereat,
si duos invisos (*insatiabiles*) pro uno spectabimus.

251. NICARCHI.

A surdo surdus in-judicium-vocabatur; et multo magis
erat iudex illis duobus surdior. [debere
Quorum unus contendebat mansionis mercedem illum
mensium quinque : alter vero dicebat se nocte moluisse.
Acriter-inspiciens illis iudex dicit : « Quid litigatis?
« mater est vestra, ambo nutrite. »

252. EJUSDEM.

Si me amas (*oscularis*), odisti me; si odisti, tu amas me.
At si me non odisti, carissime, ne me ama (*osc.*).

253. LUCILLII.

E quibus pater te quercubus secuit, Ariston,
aut e quibus te mola excidit lapidicinis?
Profecto enim a quercu es antiqua aut a petra
saltator, Niobæ spirans exemplar :
ita-ut miratus dicam : « Etiam tu nonnihil cum Latona
contendisti : non enim esses sponte-tua lapideus. »

254. EJUSDEM.

Omnia juxta historiam saltans, unum maximum
operum negligens displicuisti valde.
Nioben enim saltans, ut petra stetisti,
et rursus quum-esses Capaneus, repente recidisti :
sed in Canace inepte fecisti, quod et gladius erat tibi
et vivus exiisti : hoc præter historiam.

Si tibi sum, queso, suavia parce dare.

253. LUCILLII.

Qua pater e quercu te, queso, dolavit, Ariston,
Aut sumtum de qua te scidit ille mola?
Arbore namque venis satus aut e rupe vetusta
Saltator : Nioben tam bene quippe refers.
Quid tibi Latonæ libuit certare, rogamus;
Nam casu factus non potes esse lapis.

254. EJUSDEM.

Historias gestu bene qui simulare solebas,
Unum, miramur, sed grave crimen habes.
Saltabas Nioben, stabas ut saxeus : idem
Es collapsus, agis dum Capanea ducem.
Sed male processit Canace; tibi cum foret eussis,
Vivis adhuc. Hoc non convenit historiæ.

255. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Δάφνην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμὸς,
ὥς ξύλινος Δάφνην, ὥς λίθινος Νιόβην.

256. ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Αούεσθαί σε λέγουσι πολλὸν χρόνον, Ἡλιοδώρα,
γραῖαν ἔτων ἑκατὸν μὴ καταλυομένην.
Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν· ὥς ὁ παλαιὸς
ἐλπίζεις Πελίας ἐφομένη νεάσαι.

257. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐρμogeneν τὸν ἱατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνῳ
οὐκέτ' ἀνηγέρθη, καὶ περιάλμα φέρων.

258. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ Πίσῃ μεδέοντι τὸ κρανίον Αὔλος ὁ πύκτης,
ἐν καθ' ἐν ἀθροίσας ὀστέον, ἀντίθεται.
Σωθεὶς δ' ἐκ Νεμέας, Ζεῦ δέσποτα, σοὶ τάχα θήσαι
καὶ τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ἐτι λειπομένους.

259. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις, Ἐρασιστράτη, ἀλλὰ σαλευῖσαι
οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίας,
ὄντως δούριον ἵππον, ὃν εἰ Φρύγες εἶλον ἅπαντες
σὺν Δαναοῖς, Σκαιὰς οὐκ ἂν ἐσῆλθε πύλας·
ὃν στήσας ἀνάθημα θεοῦ τίνος, εἰ προσέχεις μοι,
τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς τεχνίοις πτισάνην.

260. ΑΔΗΑΟΝ.

Τοῦτο τὸ « βουλευεῖν » εἶχεις πάλαι; ἀλλὰ τὸ Βῆτα
οὐκ ἐπιγινώσκω· Δέλτα γὰρ ἐγράφετο.

261. ΑΔΗΑΟΝ.

Υἱὸς Πατρικίου μάλα κόσμιος, δς διὰ Κύπριν
οὐχ ὁσίνην ἐτάρους πάντας ἀποστρέφεται.

255. PALLADÆ.

Daphen et Nioben saltavit Memphis simus,
ut ligneus Daphnen, ut lapideus Nioben.

256. LUCILLII.

Lavare te dicunt *per* multum tempus, Heliodora,
anum annorum centum non desinentem.
Attamen scio cujus gratia agas : ut ille antiquus
Pelias speras cocta juvenescere.

257. EJUSDEM.

Hermogenem medicum conspicatus Diophantus in somnis
non-jam expectatus est, vel amuletum gerens.

258. EJUSDEM.

Pisæ gubernatori Jovi cranium Aulus pugil,
singula unum ad unum ut-collegit ossa, offert.
Servatus vero e Nemea, Jupiter domine, tibi forte ponet
etiam talos adhuc relictos.

259. EJUSDEM.

Thessalum equum habes, Erasistrate, sed agitare
non possunt eum totius venena Thessaliæ,
revera durum (*lignum*) equum, quem si Phryges traxis-
cum Danaïs, Scæas non subiisset portas; [sent cuncti
quem statuens donarium dei cujusdam, si credis mihi,
hordea para tuis puerulis in-ptisanam.

260. INCERTI.

Hoc *Bouleuein* habebas (*senator eras*) olim? sed B
non agnosco : D enim scribebatur (*doul.*, servire.)

261. INCERTI.

Filius Patricii valde decens, qui ob venerem
non puram sodales cunctos aversatur.

255. PALLADÆ.

Daphnen et Nioben Memphis simunculus egit;
Ligneus in Daphne, saxeus in Niobe.

256. LUCILLII.

Cum tibi jam currat centesima bruma, lavari
Te rumor tamen est, Heliodora, diu.
Jam quid agas video . calidis juvenescere lymphis
Speras. Eveniet credo, sed ut Pelix.

257. EJUSDEM.

Amuleta ferens moritur Diophantus. At unde?
In somnis medicum viderat Hermogenem.

258. EJUSDEM.

Hanc testam de se collectis ossibus Aulus
Dat pugil Elæo dona sacrata Jovi.

Fac redeat Nemea sospes, rex magne Deorum,
Quod superest, talos jam tibi dona dabit.

259. EJUSDEM.

Est, Erasistrate, equus tibi Thessalus : hunc tamen ipsum
Omnia non moveant gramina Thessaliæ.
Ligneus hic equus est, qui Scææ limina nunquam
Transeat a Phrygibus tractus et a Danaïs.
Hunc alicui Divum fer donum, suadeo, quæque
Ille ederet, pueris hordea cocta dato.

260. INCERTI.

Pastorem populi scribe te præcipis : illud
A non agnosco : sed fac I quod fuerat.

261. INCERTI.

Patricii natus sapiens aversus amicos
Omnibus est, urit quos scelerata Venus.

262. ΑΔΗΛΟΝ.

Αἰθερίην διὰ νύκτα νέοι κατάγουσι Σελήνην
ἤθεοι Φαρίης ἀνδρῶν τευμονέην.

263. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Παύλῳ κωμῳδῶ κατ' ὄναρ στὰς εἶπε Μένανδρος·
« Οὐδὲν ἐγὼ κατὰ σοῦ, καὶ σὺ κακῶς με λέγεις. »

264. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνοις ὁ φιλάργυρος Ἑρμων
ἐκ περιωδυνίας αὐτὸν ἀπηγγόνισεν.

265. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀττελάβους ἄγεται στρατὸς, ἢ κυνομύας,
ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἱππικὸν ἢ βατράχων,
Γαῖε, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καὶ σὶ τις ἐγκαταλέξῃ,
ὥς ἂν τῆς τούτων ἄξιον ὦτα μάχης.
Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατὸς, ἄλλο τι παῖζε·
Ῥωμαίοις δ' οὐδεὶς πρὸς γεράνους πόλεμος.

266. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψευδὲς ἑσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
ἔβλεπεν, οὐκ ἂν δλωσ ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

267. ΑΔΗΛΟΝ.

Κερκίδος οὐ χρήξεις ὁ λογιστικὸς, οὐδὲ μέλει σοι·
καὶ γὰρ ἀβασκάντως ῥίνα τρίπηχυν ἔχεις.

268. ΑΔΑΟ.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν·
τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέραν·
οὐδὲ λέγει Ζεῦ σὼσον ἐὰν παρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
τῆς ῥινός· πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

269. ΑΔΗΛΟΝ.

εἰς ναὸν τοῦ Ἡρακλείους γενόμενον τοῦ ἁγίου Λουκίου.
Ὁ τοῦ Διὸς παῖς καλλίνικος Ἡρακλῆς
οὐκ εἶμι Λούκιος, ἀλλ' ἀναγκάζουσί με.

263. PALLADE.

Comædo visus Paulo de nocte Menander :
Cur me, ait, infamas, qui tibi nil nocui?

264. LUCILLII.

In somnis aliquid sumtus quia fecerat Hermon,
Suspendit sese mæstus avaritia.

265. EJUSDEM.

Si bruchus, si rana loquax, si musca canina,
Si mus, si pulex hostis habendus erit,
Dilector ne te rapiat circumspice, Cai :
Talia nam manibus prælia digna tuis.
Sin virtus spectanda virûm, res hæc nihil ad te :

262. INCERTI.

Ætheream per noctem teneri deducunt Selenen
juvenes Phariæ (Alexandriæ) bifariam quæ-dividitur.

263. PALLADÆ.

Paulo comædo per somnium adstans dixit Menander :
« Nil ego mali in te, et tu male me dicis. »

264. LUCILLII.

Postquam-fecit sumptum in somnis avarus Hermon,
præ nimio-dolore se-ipsum strangulavit.

265. EJUSDEM.

Si contra brucos ducatur exercitus, aut caninas muscas.
aut mures, aut pulicum equitatum, aut ranarum,
Gai, et tu time ne et te quispiam sacramento-adigat,
tanquam illorum dignum pugna. [piam nugar :
Si vero fortium virorum ducatur exercitus, aliud quid
Romanis vero nullum adversus gruces est certamen.

266. EJUSDEM.

Mendax speculum habet Demosthenis : si enim verax
inspiceret, nullo modo vellet illud inspicere.

267. INCERTI.

Virga non eges supputator, nec curæ-est tibi :
etenim, nec invideo, nasum tricubitalem habes.

268. ALIUD.

Non potest manu Proclus nasum emungere,
naso enim habet manum minorem.
Neque dicit « Jupiter serva », si sternutavit : non enim
nasum : multum enim ab-auribus abest. [audit

269. INCERTI.

In templum Herculis quod fiebat S. Lucii.
Jovis filius pulchre-victor Hercules
non sum Lucius, sed cogunt me esse.

Romulus contra non movet arma grues.

266. EJUSDEM.

Mendaci speculo Demosthenis utitur; esset
Si verax, speculum nec procul aspiceret.

267. INCERTI.

Non opus est radio, mensor, tibi : quærere noli :
Tres cubitos nasus qui patet, is satis est.

268. AMMIANTI.

Mungendo Procli manus est nec idonea naso :
Quid mirum? naso nam minor ipsa manus.
Nec sibi sternutans, Sit, ait, bene : quippe nec audit
Nasum, qui tantum distat ab auriculis.

270. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Ἀναστασίου βασιλέως ἐν τῷ Εὐρίπῳ.

Εἰκόνα σοι, βασιλεῦ κοσμοφθόρε, τήνδε σιδήρου
ἀνέσαν, ὡς χαλκοῦ πολλὸν ἀτιμοτέρην,
ἀντὶ φόνου, πανίης τ' ὀλοῆς, λιμοῦ τε, καὶ ὀργῆς,
ὅς πάντα φθείρεις ἐκ φιλοχρημοσύνης.

271. ΑΛΛΟ.

Ἐγγύθι τῆς Σκύλλης χαλεπὴν στήσαντο Χάρυβδιν,
ἄγριον ὠμηστήν τοῦτον Ἀναστάσιον.
Δεῖδθι καὶ σὺ, Σκύλλα, τσαῖς φρεσὶ, μὴ σὲ καὶ αὐτὴν
βρώξῃ, χαλκείην δαίμονα κερματίσας.

272. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς κιναίδους.

Ἀνέρας ἤρνησαντο, καὶ οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες·
οὐτ' ἄνδρες γεγάσιν, ἐπεὶ πάθον ἔργα γυναικῶν·
οὔτε γυναῖκες ἔασιν, ἐπεὶ φύσιν ἔλλαχον ἀνδρῶν.
Ἀνέρες εἰσὶ γυναιξί, καὶ ἄνδρες εἰσὶ γυναῖκες.

273. ΑΔΗΑΟΝ.

Χωλὸν ἔχεις τὸν νοῦν, ὡς τὸν πόδα· καὶ γὰρ ἀληθῶς
εἰκόνα τῶν ἐντὸς σῆ φύσις ἐκτὸς ἔχει.

274. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ, Κυλλήνιε, πῶς κατέβαινεν
Λολιανοῦ ψυχὴ δῶμα τὸ Φερσεφόνης;
θαῦμα μὲν, εἰ σιγῶσα· τυχὸν δέ τι καὶ σὲ διδάσκειν
ῥηθεῖς. Φεῦ, κείνου καὶ νέκυν ἀντιάσαι!

275. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὃ ξύλινος νοῦς
αἴτιος ὃ γράφας Αἴτια Καλλίμαχος.

276. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Εἰς φυλακὴν βληθεὶς ποτε Μάρκος ὁ ἀργός, ἔκοντι,
ἀκνῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον.

270. INCERTI.

In imaginem Anastasii regis in Euripo.

Imaginem tibi, rex mundi-perditor, hanc ferream
exerunt, ut ære multo villiorem,
ob cædem, paupertatemque funestam, famemque, et
quibus cuncta pessumdas præ avaritia. [iram,

271. ALIUD.

Prope Scyllam difficilem posuerunt Charybdim,
sævum crudivorum hunc Anastasium.
Time et tu, Scylla, tuo animo. ne te et ipsam
voret, æream deam in-nummulo-convertens

272. INCERTI.

In cinædos.

Viros renunciarunt, et non evaserunt feminæ; [rum;
neque viri nati-sunt, quum patiantur opera femina-
neque feminæ sunt, quum naturam sortiti-sint virorum.
Viri sunt feminis et viris sunt feminæ.

273. INCERTUM.

Claudam habes mentem, ut pedem: etenim vere
imaginem internorum natura foris præfert.

274. LUCIANI.

Dic mihi quærenti, Cyleni (*Mercuri*), quomodo descen-
Lolliani anima in domum Proserpinæ? [dit
mirabile quidem, si tacita: forte autem aliquantulum etiam
voluit. Heu! illius et cadaveri occurrere! [te docere

275. APOLLONII GRAMMATICI.

Callimachus piaculum, ludibrium, lignea mens:
ipse causa qui scripsit Causas Callimachus.

276. LUCILLII.

In custodiam conjectus quondam Marcus piger sponte sua,
quum eum pigeret exire, confessus est cædem.

270. INCERTI.

De Imagine Anastasii Imperatoris in Euripo.

Effigiem ferro populus tibi, pessime regum,
Hanc locat (ære foret nam pretiosa nimis)
Sanguine pro fuso, pro paupertate fameque,
Quæ mala cuncta tuæ debet avaritiæ.

271. De eodem.

Hic ubi Scylla vorax, juxta posuere Charybdim,
Illum dico feræ mentis Anastasium.
At tu Scylla vide ne te quoque devoret ipsam,
Deque tuo fiant ære pecuniolæ.

272. INCERTI.

Ejurare marem cupiunt, nec femina fiunt;
Quippe viri non sunt muliebria facta secuti,
Et natura vetat fieri ne femina possint.

Femina, si vir adest, et adest si femina vir sunt.

273. FALLAX.

Non pede tu claudus tantum, natura sed intus
Quæ fuerant, extra conspicienda dedit.

274. LUCIANI.

Dic mihi quærenti, Maja sate, ductus ad Orcum
Lollianus tecum quomodo fecit iter:
Mirum si tacuit: quin te quid, credo, docere
Gestiit: o comitem post quoque fata malum.

275. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Callimachus, sordes, res ludicra, lignea mens est,
Aut alius scribens *Ætia* Callimachi.

276. LUCILLII.

Tam piger est Marcus, ne vinclis exeat, ultro
Cæde sibi impuras dicat ut esse manus.

277. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆς νυκτὸς τροχάσας ἐν ὕπνοις ποτὲ Μάρκος ὁ ἀργὸς
οὐκέτ' ἐκοιμήθη μὴ πάλι που τροχάσῃ.

278. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς γραμματικὸν κερασφόρον.

Ἐξω παιδεύεις Πάριδος κακὰ καὶ Μενελάου,
ἐνδον ἔχων πολλοὺς σῆς Ἑλένης Πάριδας.

279. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδεὶς γραμματικῶν δύναται ποτε [ἄρτιος] εἶναι,
ὀργήν, καὶ μῆνιν, καὶ χόλον εὐθὺς ἔχων.

280. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Βέλτερον Ἡγέμονος ληστοκτόνου ἐς κρίσιν ἔλθειν,
ἢ τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας.
Ὅς μὲν γὰρ φονέας δσιῶς συγῶν κατατέμνει·
ὃς δὲ λαβὼν μισθοὺς εἰς αἶδην κατάγει.

281. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Μάγνον ἰατροσοφιστὴν.

Μάγνος δὲ εἰς Αἶδην κατέβη, τρομέων Αἰδωνεὺς
εἶπεν· « Ἀναστῆσων ἤλυθε καὶ νέκυας ».

282. ἈΛΛΟ.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκέτι θρηνῶ,
τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας αἰεὶ θανάτου.

283. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Δαμόνικον ὑπαρχον.

Πολλοὶ πολλὰ λέγουσιν, δμως δ' οὐ πάντα δύνανται
ρήμασιν ἐξεῖπεν ρεύματα σὺν παθέων·
ἐν δ' ἐπὶ σοῦ παράδοξον ἐθαυμάσαμεν καὶ ἄπιστον,
δάκρυα πῶς κλέπτων εἶχες ἐτοιμότατα.
Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν,
κλέπτων, καὶ κλέπτων δάκρυσι κερδαλέοις.

277. EJUSDEM.

Marcus iners semel in somno sibi currere visus,
Nunc non it cubitum, ne patiat idem.

278. EJUSDEM.

Tu Nobis Paridis mala disseris et Menelai,
At tua non uno cum Paride est Helena.

279. EJUSDEM.

in Grammaticum intractabilem.

Grammaticis qui sit sanum caput, his quibus artis
Auspiciū faciant lis gravis, ira, furor?

280. PALLADÆ.

Dextera Gennadii magis est metuenda chirurgi,
Quam scelerum in pœnas quæ tonat ira ducis.
Afficit hæc merita crudeles morte latrones:
Illa et mercedes accipit et jugulat.

277. EJUSDEM.

Noctu ubi-cucurrit somnians quondam Marcus piger,
non jam dormivit, ne iterum forte curret.

278. EJUSDEM.

In grammaticum cornigerum.

Foris doces Paridis mala et Menelai,
domi habens multos tuæ Helenæ Paridas.

279. EJUSDEM.

Nullus grammaticorum potest unquam moderatus esse,
iram et memorem-simultatem et bilem ab-initio habens

280. PALLADÆ.

Melius Hegemonis prædones-interficientis in judicium ve-
quam chirurgi Gennadii in palmas. [nire,
Ille enim homicidas juste exosus obtruncat;
hic vero accipiens mercedes in Orcum deducit.

281. EJUSDEM.

In Magnum doctum-medicum.

Magnus quum Orcum subiit, tremens Pluto
dixit: « Suscitaturus venit etiam mortuos. »

282. ALIUD.

Qui reliquerunt dulcem lucem, eos non jam defleo,
sed qui in spe vivunt usque mortis.

283. PALLADÆ.

In Damonium præfectum.

Multi multa dicunt, attamen non omnia possunt
verbis edicere fluentia tuorum affectuum.
At unum in te præter-opinionem quod est admiramur et ei-
lacrimas quomodo furans habes paratissimas. [tra-fidem,
Chalcide e terra oriundus ære-nudavit urbem nostram
furans, et furans fletibus lucrosis.

281. LUCILLII.

Magnus ut in nigram Styga venerat, intremuit Dis:
Reddat ut et vitam manibus, inquit, adest.

282. EJUSDEM.

In semper ægrotantes.

Non fleo qui dulces liquerunt luminis oras,
Sed quibus exspectat vita perenne necem.

283. PALLADÆ.

De Demonico Præside.

Multa quidem dicunt multi: sed cuncta malorum
Dicere queis raperis flumina nemo potest.
At res una fidem superat, quod, maxime furum,
Quas possis lacrymas fundere, semper habes.
Chalcide natus homo calcat res et bona nostra,
Tamque nocet lacrymis quam rapiente manu.

284. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ γῆς Λωτοφάγων μέγας δρχαμος ἦλθε Λυκάων
Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀντιοχευόμενος.

285. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θηλυφανὲς παράδοξον ἰθαυμάσαμεν πάθος ἄλλο·
ἔκλειεν κλέπτων, κλεπτομένους ἑλεῖν,
ὃς κλέπτων ἦγενεε, καὶ ἀγνεύων ἀπεσύλα,
μηδὲν ἔχων καθαρὸν, μηδὲ τὸ σῶμα ρύπου.

286. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς·
δοῦλον δὲ χεῖρον οὐδὲν, οὐδὲ τοῦ καλοῦ·
χρήζεις ὅμως οὖν τῶν ἀναγκαίων κακῶν.
Εὐνοῦν νομίζεις δοῦλον εἶναι δεσπότη;
καλὸς δ' ἂν εἴη δοῦλος ὃ τὰ σκέλη κλάσας.

287. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορπον δυστυχῶν,
λύχνους ἀνάψας ἐσπέρας σκότος βλέπει.

288. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κουρεὺς καὶ βαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος,
καὶ τάχα νικῶσιν τὸ ξυρὸν αἱ βαφίδες.

289. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡ τῆς ταχίστης ἀρπαγῆς τῆς τοῦ βίου!
ἀνὴρ δαναιστής, τῶν χρόνων γλύφων τόκους,
τίθνηκεν εὐθὺς ἐν ῥοπῆς καιρῷ βραχεῖ,
ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγων ἔτι.

290. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων πέρι δάκτυλα χειρῶν
ψήφη τοῦ θανάτου προὔλαθεν εἰς αἰδὴν.
Ζῇ δ' ἡ ψῆφος νῦν τοῦ ψηφίζοντος ἑρήμη,
ψυχῆς ἀρπαγίμης ἔνθεν ἑλαυνομένης.

284. EJUSDEM.

De eodem.

Lotophagum de gente venit novus ecce Lycaon,
Chalcide qui natus se facit Antiochum.

285. EJUSDEM.

De eodem.

Feminei spectare datur miracula morbi:
Indolet, illacrymat fur quibus ipse nocet;
Sacra colens rapit et rapiendo sacra celebrat,
Non animo, sed nec corpore sorde carens.

287. EJUSDEM.

Fœdus maritus conjugis, cum vespere
Accenditur fax, nil nisi tenebras videt.

284. EJUSDEM.

E terra Lotophagorum magnus dux venit Lycaon,
Chalcide e terra contrario-more-futuens.

285. EJUSDEM.

Effeminatum incredibile mirati sumus affectum alium;
Flebat furans, spoliatus miserebatur,
qui furans purum-agebat, et purum-agens rapiebat,
nil habens purum, ne corpus quidem sordibus.

286. EJUSDEM.

Nihil feminâ pejus, vel bonâ;
servo autem pejus nil, vel bono;
eges tamen profecto necessariis malis.
Benevolum putas servum esse domino?
bonus vero esset servus qui crura fregit.

287. EJUSDEM.

Mulierem informem malo-suo-nactus,
faces accendens vespere tenebras cernit.

288. EJUSDEM.

Tonsor et sartor in adversum venerunt certamen,
et cito vincunt novaculam acus.

289. EJUSDEM.

Oh! celerrimum raptum vitæ!
Vir fœnerator, temporum stylo-imprimens reditus,
obit cito in momenti tempore brevi,
in digitis reditus stringens adhuc.

290. EJUSDEM.

Digitali calculo quispiam occupatus digitis manuū
calculo mortis anteverit in Orcum.
Vivit autem calculus nunc calculante orbus,
anima raptim inde avecta.

288. EJUSDEM.

Commissi pariter sutor tonsorque fuerunt:
Vincet in hoc cultros subula, credo, pari.

289. EJUSDEM.

Heu vita raptu quam repentino peris!
Fœcunda signans fœnerator tempora
Fraudatur alma luce momento brevi,
Dum circulante versat usuras manu.

290. EJUSDEM.

Dum numerat digitis quod habet, quod sperat avarus,
Mors illum numeris prævenit atra suis.
Nunc numeri vivunt, quos hic numerator amavit,
Ipse sed infernis annumerandus abit.

291. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί ὠφέλησας τὴν πόλιν στίχους γράφων,
γρυσὸν τοσοῦτον λαμβάνων βλασφημίας,
πωλῶν λάμβους, ὥς θλαίων ἔμπορος;

292. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄντυγος οὐρανίης ὑπερήμενος, ἐς πόθον ἦλθες
ἄντυγος ἀργυρέης· αἰσχος ἀπειρέσιον!
Ἥσθ' ἄ ποτε κρείσσων· αὐθις δ' ἐγένου πολλὸν γείρων.
Δεῦρ' ἀνάβηθι κάτω· νῦν γὰρ ἄνω κατέβης.

293. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴππον ὑποσχόμενός μοι Ὀλύμπιος ἤγαγεν οὐράν,
ἧς δλιγοδρανέων ἵππος ἀπεκρέματο.

294. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Πλούτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
ὣ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

295. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴ τιν' ἔχεις Διόνυσον ἐνὶ μεγάροισι τεῷσι,
τὸν κισσὸν ἀφελὼν, θριδάκων φύλλοις στεφάνωσον.

296. ΤΙΜΩΝΟΣ.

Εἰς Κλεάνθη.

Τίς δ' οὗτος κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν;
μωλύτης, ἐπέων λίθος Ἀσσιος, ἄλμος ἀτολμος.

297. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς γυναῖκα μεθυστρίδα.

α. Πῶς φιλέεις, ὦ μήτηρ, ἐμοῦ πλέον υἱός οἶνον;
δδς πιέειν οἶνοιο, ἐπεὶ γάλα τὸ πρὶν ἔδωκας.
β. ὦ παῖ, σὴν μὲν οἶψαν ἐμὸν γάλα τὸ πρὶν ἔπαυσε·
νῦν ἴθι πῖνε ὕδωρ, καὶ παύεο οἶψαν ἐοῖο.

291. EJUSDEM.

Quid profuerunt publico versus tui,
Tantum quod auri pro mala lingua capis,
Vendens iambos velut olivum circitor?

292. EJUSDEM.

*De Philosopho, cum factus esset
Præfectus urbi Constantinopoli sub
Valentiniano et Valente.*

Cepit amore sui, pudor est, argenteus axis,
Ætherio positum te super axe prius.
Qui descendisti sursum, nunc scande deorsum;
Major eras infra : vis minor esse supra.

293. EJUSDEM.

Pollicitatus equum, mihi mittis, Olympice, caudam,
Ex qua vix facies languida pendet equi.

291. EJUSDEM.

Quid juvisti urbem versus scribens,
aurum tantum accipiens pro-blasphemia,
vendens iambos, ut oleum mercator?

292. EJUSDEM.

Axi cœlesti supersidens, in cupidinem venisti
axis argenteæ : turpitudine infinita!
eras quondam melior; rursus autem evasisti multo pejor.
Huc ascende deorsum : nunc sursum descendisti.

293. EJUSDEM.

Equum pollicitus mihi Olympius adduxit caudam,
e qua extenuatus equus pendeat.

294. LUCILLII.

Divitias quidem divitis habes, animum vero pauperis,
o tuis heredibus dives, tibi vero pauper.

295. EJUSDEM.

Si quem habes Bacchum in ædibus tuis,
hederam detrahe et lactucarum foliis corona.

296. TIMONIS.

In Cleanthem.

Quis autem hic tanquam aries observatur ordinibus viro
segnis, verborum lapis-molaris Assius, pila inaudax. [rum?]

297. INCERTI.

In mulierem bibacem.

a. Qui amas, o mater, me magis filio vinum?
da bibendum vinum, quum lac prius dederis.
b. O fili, tuam quidem sitim meum lac prius exstinxit;
nunc vade, bibe aquam, et sopi sitim tuam.

294. LUCILLII.

Divitiis locuples, animo sed paupere vivis,
Heredi dives, pauper at ipse tibi.

295. EJUSDEM.

De vino pessimo, ipsi misso.

Si quis conspicitur subter tua tecta Lyæus,
Illum pro foliis hederæ lactuca coronet.

296. TIMONIS.

De Cleante.

Ille quis est aries velut in legione virorum,
Assius est verbosus, hebes, pila sed sine pilo.

297. INCERTI.

Cara parens, vini cur præ me diligis haustum?
Da potare merum mihi, quæ lac ante dedisti.
Lacte sitim nostro quondam tibi, nate, fugavi;
Nunc puro de fonte tibi suffecerit humor.

298. ΑΛΛΟ.

Ἄρκεο πῶς διψῶν υἱὸς χέρα μητέρι τείνει·
ἡ δὲ γυνή, ἅτε πᾶσα γυνή, κεκρατημένη οἴνῳ,
ἐν λαγύνῃ πίνουσα, τόδ' ἐνέπε λοξὸν ἰδοῦσα·
« Ἐκ βρόχθου δλίγοιο τί σοι δῶ, τέκνον ἐμεῖο;
ἑξήστας γὰρ τριάκοντα μόνους λάγυνός· γ' ὅδε χωρεῖ. »

β. « Μητέρα, μητρειῆς χαλεπὸν τρόπον ἀντικρατοῦσα,
ἀμπέλου ἡδυάτης τάδε δάκρυα δός μοι ἀφύσσειν. »

Μήτηρ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
εἰ φιλέεις με τὸν υἱά, δίδου μέ τι τυτθὸν ἀφύσσειν.

299. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Υβρίζεις· τί τὸ θαῦμα; τί δυσχερές; Ἄλλὰ φέρω σε·
τῶν γὰρ ὑβριζόντων ἡ θρασυῆς κόλασις.

300. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλὰ λαλεῖς, ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθῃ μετὰ μικρόν.
Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἐτι τὸν θάνατον.

301. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
ὑβρίζεν φαίνων, οὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθουν.

302. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἐμὰ, τὴν πενίην δὲ καθύβρισας· εἰ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς
ἦν ἐπὶ γῆς πτωχός, καὶ αὐτὸς ἐπασχεν ὑβριν.

303. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς οὐκ ἀδικοῦντα;
πταῖσμα τόδ' ἐστὶ Τύχης, οὐκ ἀδίκημα τρόπων.

304. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντας μὲν δειλοὶ καὶ ἀλαζόνες εἰσὶ, καὶ εἰ τι
ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἄλλο πέφυκε πάθος·

298. INCERTI.

Ecce manum tendit sitiens puer iste parenti :
At mulier, tanquam mulier vinosa, lagenam
Ore trahens, puerumquē tuens obliqua, profatur :
Quid tibi, parve, dari de nostro gutture poscis ?
Non bene triginta sextas capit ista lagena.

PUERI VERBA.

Mater, ne nimium sævas imitere novercas ;
De vitis placidæ lacrymis da sumere partem.

299. PALLADÆ.

Es petulans, fero te. Nec miror, nec mihi durum est.
Esse ferox animus nam sibi pœna solet.

300. EJUSDEM.

Multa profaris homo, sed enim cinis ipse futurus.

298. ALIUD.

Adspice ut sitiens filius manum matri tendat ;
mulier autem, utpote tota mulier, subacta vino,
in lagena bibens, hoc dixit eum oblique intuens :
« Ex laguncula tenui quid tibi deni, fili mi ?
sextarios enim triginta solos lagena hæc capit. »

« Mater, novercæ difficiles mores æquans,
vitis dulcissimæ has lacrimas da mihi hauriendas. »

« Mater mea, mala-mater, immitem animum habens,
si amas me filium, da me aliquid parvi haurire.

299. PALLADÆ.

Injuriam-infers mihi : quid mirum? quid grave? Sed
facientium injuriam ipsa audacia est pœna. [fero te :

300. EJUSDEM.

Multa loqueris, homo, humi autem deponeris post par-
Tace, et meditare vivens adhuc mortem. [vum tempus.

301. EJUSDEM.

Sol hominibus lucis deus; si vero et ipse
injuriam-faceret lucens, nelumen quidem desiderarem.

302. EJUSDEM.

Non mihi, pappertati sed injuriam-fecisti. Si vero et Jupiter
esset in terra mendicus, et ipse pateretur injuriam.

303. EJUSDEM.

Si pauper-sum, quid mihi-fiet? quid me odisti innocuum?
Lapsus hoc est Fortunæ, non flagitium morum.

304. EJUSDEM.

Omnes quidem ignavi etiam gloriosi sunt, et si quis
in hominibus alius innatus-est morbus :

Quin mortem vivens ut meditare taces?

301. EJUSDEM.

Sol lucis deus est : sed danda in luce superbus
Si foret, ipsa foret lux odiosa mihi.

302. EJUSDEM.

Pauperiem feriunt, non me, tua probra; Jovique,
Si foret in terris pauper, idem faceres.

303. EJUSDEM.

Pauper sum, quid tum? num vis odisse nocentem
Nil tibi? crimen habet sors mea, vita caret.

304. EJUSDEM.

Adjungit timidus jactantia se comes, et qui
Præterea morbi mentibus esse solent.

ἀλλ' ὁ λογισμὸν ἔχων τῷ πλησίον οὐκ ἀναφαίνει,
 ἔνδον ἀποκρύπτων τῇ συνέσει τὸ πάθος.
 Σῆς δὲ θύρα ψυχῆς ἀναπέπταται· οὐδένα λήθεις
 οὔτε καταπτήσων, οὔτε θρασυνόμενος.

305. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέκνον ἀναιδείης, ἀμαθέστατε, θρέμμα μορίης,
 εἰπέ, τί βρενθύη μηδὲν ἐπιστάμενος;
 Ἐν μὲν γραμματικοῖς ὁ πλατωνικός· ἂν δὲ Πλάτωνος
 δόγματά τις ζητῇ, γραμματικός σὺ πάλιν.
 Ἐξ ἐτέρου φεύγεις ἐπὶ θάτερον· οὔτε δὲ τέχνην
 οἶσθα γραμματικὴν, οὔτε πλατωνικὸς εἶ.

306. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄν μετ' Ἀλεξάνδρειαν εἰς Ἀντιόχειαν ἀπέλθης,
 καὶ μετὰ τὴν Συρίην Ἰταλίαν ἐπιβῇς,
 τῶν δυνατῶν οὐδεὶς σε γαμήσει· τοῦτο γὰρ αἰεὶ
 οἰημένη πηδᾷ εἰς πόλιν ἐκ πόλεως.

307. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Υἱὸν ἔχεις τὸν Ἑρώτα, γυναῖκα δὲ τὴν Ἀφροδίτην·
 οὐκ ἀδίκως, γαλκεῦ, τὸν πόδα γυλὸν ἔχεις.

308. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Τὸν πόδα τῇ βελόνῃ τρυπῶν Κλεόνικος ὁ λεπτός,
 αὐτὸς ἐτρύπησεν τῷ ποδὶ τὴν βελόνην.

309. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θαρσύμαχε, πλοῦτον πολὺν ὤλεσας ἐξ ἐπιβουλῆς,
 εἰς οὐδὲν δ' ἤκης ἀθλίας ἐξαπίνης,
 φρεσάμενος, θανάσιος, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας,
 πολλάκι μηδὲ φαγῶν, ὥστε τι πλεῖον ἔχειν.
 Ἀλλ' εἰ μοι λογισαῖο τὸ πεινῆν καὶ τότε καὶ νῦν,
 οὐδὲν ἔλαττον ἔχεις ὢν τότε ἔδοξας ἔχειν.

310. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡγόρασας πλοκάμους, φύκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας·
 τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄφιν ἂν ἡγόρασας.

At cui sensus adest, aliis ostendere sese

Vitat et affectum sub ratione tegit.

Sed tibi nuda patent et cunctis undique cerni

Obvia, seu timeant, pectora, seu tumeant.

305. EJUSDEM.

Stultitiæ soboles, cui nec frons ulla nec est cor,

Cum bene nil noris, fastus hic unde tibi?

Grammatica si sis in plebe, Platonius audis :

Socratico si sis in grege, Grammaticus.

Hinc illuc, huc inde fugis. Sed tene magistrum

Grammatica agnoscat, vel Plato discipulum?

306. EJUSDEM.

Pelæis mutes si mœnibus Antiochiam,

E Syriaque migres rursus in Italiam,

Ite procerum nemo ducet sibi. Quam tibi vanam

Spem fingens animo, per loca cuncta salis.

at rationem qui habet proximo non ostendit.

intus abscondens per prudentiam morbum.

Tui autem janua animi expansa est; neminem fallis
 neque timens, neque audens.

305. EJUSDEM.

Soboles impudentiæ, ignarissime, alumnus moriæ,
 dic, quid superbis, nil sciens?

In grammaticis quidem es platonius; si vero Platonis
 decreta aliquis quærat, grammaticus tu rursus.

Ex uno fugis ad alterum: neque vero artem
 nosti grammaticam, neque platonius es.

306. EJUSDEM.

Eliamsi post Alexandriam (in) Antiochiam abeas,
 et post Syriam Italiam petas,
 potentium nullus te uxorem-ducet: hoc enim usque
 putans salis in urbem ex urbe.

307. EJUSDEM.

Fillum habes Amorem, uxorem vero Venerem:
 non injuria, faber, pedem claudum habes.

308. LUCILLII.

Pedem acu forans Cleonicus gracilis,
 ipse foravit pede acum.

309. EJUSDEM.

Thrasymache, divitias multas perdidisti ex insidiis,
 et in nihil venisti miser repente [quam potasti,
 postquam-parsisti, fœnerasti, ex-usuris-parasti usuras. a-
 sæpe ne edens quidem, ut aliquid plus haberes.
 At si mihi supputaris illud esurire et tunc et nunc,
 nihil minus habes his-quæ tunc visus-es habere.

310. EJUSDEM.

Emisti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
 eadem impensa vultum emisisses.

307. EJUSDEM.

Dic mihi cum sit Amor tibi filius, et Venus uxor,
 Quis merito claudum te neget esse, faber?

308. LUCILLII.

Tam macer est Diophantus, acus non, nuper ab illo
 Tacta, pedem, sed pes ipse foravit acum.

309. EJUSDEM.

Tharsymache, hostili (doleo quodque) fraude petitus.

Qui fueras dives, factus es ecce nihil,

Dum parcis, numeras, in fœnore fœnora ponis,

Deducens ventri pabula, potor aquam.

Sed si pocla, bibis quæ nunc, quæque ante bibisti,

Confers, invenies nil periisse tibi.

310. EJUSDEM.

Cur mel emis, dentes, fucum, ceramque, comamque?
 Cum persona queat tota minoris emi.

311. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Οὕτως ἔστ' ἀργὸς Πανταίνετος, ὥστε πυρέξας
μηκέτ' ἀναστῆναι παντὸς ἐδεῖτο θεοῦ.
Καὶ νῦν οὐκ ἐθέλων μὲν ἐγείρεται, ἐν δέ οἱ αὐτῷ
χωρὰ θεῶν ἀζίκων οὐατα μεμψόμενος.

312. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Οὐδενὸς ἐνθάδε νῦν τεθνηκότος, ὃ παροδίτα,
Μάρκος ὁ ποιητὴς ὠκοδόμηκε τάφον,
καὶ γράψας ἐπίγραμμα μονόστιχον, ὃδ' ἐχάραξε·
« Κλαύσατε δωδεκέτη Μάξιμον ἐξ Ἐφέσου. »
Οὐδὲ γὰρ εἶδον ἐγὼ τινὰ Μάξιμον· εἰς δ' ἐπίδειξιν
ποιητοῦ κλαίειν τοῖς παριοῦσι λέγω.

313. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἀργυρὴ λιμῶ τις, ἐς εἰλαπίνην με καλέσσας,
ἔκτανε, πειναλέους τοὺς πίνακας προφέρων.
Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπον ἐν ἀργυροφγγέτῃ λιμῶ·
« Ποῦ μοι χορταστέη δασυακίνων πίνακων; »

314. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἐξήτουν πίνακων πόθεν οὔνομα τοῦτο καλέσσω,
καὶ παρὰ σοὶ κληθεῖς, εὔρον θῆν λέγεται.
Πείνης γὰρ μεγάλης μεγάλους πίνακας παρέθηκες,
ὄργανα τοῦ λιμοῦ πειναλέους πίνακας.

315. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Εἰσίδεν Ἀντίοχος τὴν Λυσίμαχου ποτὲ τύλην,
καὶκέτι τὴν τύλην εἰσίδει Λυσίμαχος.

316. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἱερὸν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιστής·
τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὥλισθεν ἐπ' ἰσχίον· οἱ δ' ἐβόησαν
τοῦτον μὴ στεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.

311. EJUSDEM.

Tam piger est, ut febre calens Pantænetus omnes
Orarit, nunquam surgere posse, Deos.
Nunc quoque quod surgit procul est ut gaudeat; ipsa
Incusat precibus numina surda suis.

312. EJUSDEM.

Quem cernis tumulum, ne quid fallare, viator,
Vatis opus Marci nullius ossa tegit.
Sed tanti Marco fuit unum scribere versum:
Flete; situs puer hic Maximus ex Epheso.
Maximus hic notus nulli: sed ut ipse poeta
Credatur, frustra nos lacrimare jubet.

313. EJUSDEM.

Orbibus argento factis cœnavimus; at nil
Appositum: torsit nos pretiosa fames.

ANTHOLOGIA II.

311. EJUSDEM.

Adeo est piger Pantænetus, ut febre-correptus
ne-jam surgetet omnem rogaret deum.
Et nunc invitus quidem surgit, intra se ipsum vero
surdas deorum injustorum aures incusans.

312. EJUSDEM.

Nullo hic nunc mortuo, o viator,
Marcus poeta ædificavit tumulum
et scripto epigrammate unius-versus sic insculpsit:
« Lugete decennem Maximum ex Epheso. »
Neque enim vidi ego ullum Maximum; in ostentationem
poetæ ut-lugeant prætereuntibus dico. [vero]

313. EJUSDEM.

Argentea fame quispiam in cœnam me vocatum
interemit, famelicas lances proponens.
Iratus vero dixi inter argento-fulgentem famem:
« Ubi mihi esus ex-testaceis lancibus? »

314. EJUSDEM.

Quærebam lancium unde nomen hoc vocem,
et apud te invitatus inveni unde dicatur.
Famis enim magnæ magnas lances apposuisti,
instrumenta famis famelicas lances.

315. EJUSDEM.

Vidit Antiochus Lysimachi quondam culcitram,
et non amplius culcitram vidit Lysimachus.

316. ALIUD.

In sacrum quondam certamen Milo solus venit pugil;
hunc autem statim ad-coronandum arbiter vocabat.
Accedens vero provolutus-est in coxam; illi autem clama-
hunc non coronare, si unus quum-esset cecidit. [runt]

Tam nitidum esuriens tacitus suspiria misi
Et dixi, Felix fictilium satias.

314. EJUSDEM.

Quæsi dubius, quæ nominis esset origo
Orbibus: hoc tandem me tua cœna docet.
Namque orbis nobis posuisti, sed dapibus orbos,
Instrumenta famis, splendida, sed vacua.

315. EJUSDEM.

Lysimachi semel Antiochus modo stragula vidit;
Postea non vidit stragula Lysimachus.

316. ALIUD.

Venerat ad luctæ quondam Milo solus honores;
Prætor ei jussit sarta repente dari.
Ivit, et in coxam cecidit; negat esse corona
Hunc dignum populus, qui procul hoste cadat.

- 6 Ἀνστὰς δ' ἐν μέσσοις ἀντέκραγεν· « Οὐχὶ τριῖ ἐστίν·
« ἐν καίμαι· λοιπὸν τὰλλα μέ τις βαλέτω. »

317. ΠΑΛΛΑΔΕ.

Ἀντίπαστον ἔμοι τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκεν,
τῶν βασταζομένων ὄρμον ὁδοιπορίας,
υἷὸν τῆς βραδυτῆτος ὄνον, πόνον, ὄκνον, ὄνειρον,
τῶν ἀνακαμπτόντων ὑστάτιον πρότερον.

318. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἀντικράτης ᾗδει τὰ σφαιρικά μᾶλλον Ἀράτου
πολλῷ, τὴν ἰδίην δ' οὐκ ἐνόει γένεσιν·
διστάζειν γὰρ ἔφη, πότερ' ἐν κριῶ γεγένηται
ἢ διδυμοῖς, ἢ τοῖς ἰχθύσιν ἀμφοτέροις.
Εὕρηται δὲ σαφῶς ἐν τοῖς τρισί· καὶ γὰρ ὀχρευτῆς
καὶ μωρὸς, μαλακὸς τ' ἐστὶ, καὶ ὀσφάγος.

319. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Ἀνθρακίων δέκα μέτρα φέρων, ἔσο καὶ σὺ πολίτης·
ἦν δὲ καὶ ὕν ἀγάγης, αὐτὸς δὲ Τριπτόλεμος.
Δεῖ δὲ καὶ Ἡρακλείδῃ ὑφηγητῇρι δοθῆναι
ἢ καυλοὺς κράμβης, ἢ φακόν, ἢ χοχλίας.
Ταῦτ' ἔχε, καὶ λέγε σαυτὸν Ἐρεχθεά, Κέκροπα, Κόδρον,
ὃν κ' ἔθελος· οὐδαίς οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

320. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀντιγόνην ἔπτερπε Φιλόστρατος· ἦν δὲ παλαισταῖς
δὲ τλήμων Ἴρου πέντε πενιχρότερος.
Εὔρε δ' ὑπὸ κρυμοῦ γλυκὺ φάρμακον· ἀντία γὰρ σχῶν
γούνατ' ἐκοιμήθη, ξεῖνε, μετ' Ἀντιγόνης.

321. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Γραμματικοὶ Μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἀκανθῶν,
τελχίνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες,
Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὥς ἔπλον ἐκτανύσαντες,
οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλώσσαν ἀποστρέφετε,

Surgit et exclamat : Certatur triplice casu,
Unus hic est : aliquis, si potes, adde duos.

317. PALLADE.

Qui datus est asinus nuper mihi durus et exlex,
Optima clitellis, quas vehit, est statio;
Pigritiæ soboles, serpens, mera tædia, somnus :
Si flectenda retro sit via, primus erit.

318. PHILODEMI.

Anticrates melius res cæli norat Arato,
Sed non et genesin noverat ipse suam,
Addubitan an sub lanato prosatus astro,
Sub Geminis, an sub Piscibus ipse foret.
Sub tribus his genitum constat mihi, nam pecus ille est,
Et furit in pisces; dein facit et patitur.

319. AUTOMEDONTIS.

Da denos modios carbonum et scribere civis :

Assurgens vero inter medios exclamavit : « Nondam tria
semel jaceo; jam cetera me quispiam feriat. » (sunt :

317. PALLADÆ.

Retro-se-moventem mihi aliquis asinum longanimum dedi,
eorum qui-vehuntur portum itineris,
filium tarditatis asinum, laborem, pigritiam, somnium,
a-meta-redeuntium ultimum primum.

318. PHILODEMI.

Anticrates norat sphaericos-motus magis Arato
multo, propriam vero non tenebat genesim :
ambigere enim dicebat, utrum in Ariete natus-sit,
an Geminis, an Piscibus utrisque.
Inventus-est autem liquido in tribus : etenim fututor
et stultus, mollisque est, et obsoniorum-helluo.

319. AUTOMEDONTIS.

Carbunculorum decem modios ferens, esto et tu civis;
si vero et suam adduxeris, ipse es Triptolemus.
Oportet autem et Heraclidæ consiliario dari
aut caules crambæ, aut lentem, aut cochleas.
Hæc tene, et dic te Erechtheum, Cecropem, Codrum,
quemcumque volueris : nemo quidquam id curat.

320. ARGENTARIUM.

Antigonam diligebat Philostratus : erat autem cubitis
quinque ille miser Iro pauperior. [enim tenes
Invenit autem præ frigore dulce remedium : adversa (anli,
genua (gonata) dormivit, o hospes, cum Antigona.

321. PHILIPPI.

Grammatici, Momi Stygii filii, tinesæ spinarum,
obtretratores librorum, Zenodoti catuli,
Callimachi milites, quem tanquam hastam protendentes,
ne ab ipso quidem illo linguam abstinētis,

Triptolemus fieri si cupis, adde suam;
Dum tamen et Scribæ sit honor suus Heraclidæ,
Cui lens sufficiet, brassica vel cochlea.
Hæc fac et esto Cecrops, Codrus, vel denique Erechtheus.
Nemo est qui cure quid putet esse suæ.

320. ARGENTARIUM.

Luctator miser ille Philostratus arsit amore
Antigones, Iro quintupla pauperior.
Frigus ei medicina fuit : gēnibusque cubaret
Cum contra positus, Hæc, ait, Antigone est.

321. PHILIPPI.

Grammatici stygia Momi de gente, librorum
Telchines, vermes, Zenodotique pecus,
Callimachi legio, qui vobis arma ministrat,
Quæ sed in hunc ipsum vertitis arma ducem;

συνδέσμων λυγρῶν θηρήτορες, οἷς τὸ « μὴν » ἢ « σφὶν »
εὐαδε, καὶ ζητεῖν εἰ κύνας εἶχε Κύκλωψ,
τρίβοισθ' εἰς αἰῶνα κατατρύζοντες ἄλτροι
ἄλλων· ἐς δ' ἡμᾶς ἰὼν ἀποσδέσαστε.

322. ANTIPHANOUS.

Γραμματικῶν περίεργα γένη, ριζώρυχα μούσης
ἀλλοτρίης, ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται,
τῶν μεγάλων κηλίδες, ἐπ' Ἡρίνῃ δὲ κομῶντες,
πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες,
ποιητῶν λῶδαι, παισὶ σκότος ἀρχομένοισιν,
ἱβροῖτ', εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες.

323. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ῥῷ καὶ Λάμβδα μόνον κόρακας κολάκων διορίζει·
λοιπὸν ταῦτ' οὐ κόραξ βωμολόχος τε κολαξ.
Τοῦνεκά μοι, βέλτεστε, τόδε ζῶον πεφύλαξο,
εἰδὼς καὶ ζώντων τοὺς κολακας κόρακας.

324. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

α. Δεῖται, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον, ὃ σοι φέρω. β. Ἦν τις
δέξομαι. α. Εἴτα φοβῇ καὶ σύ τι, Λητοῖδῃ; [ἑάσῃ,
β. Οὐδένα τῶν ἄλλων, πλὴν Ἀρβρίον· οὗτος ἔχει γὰρ
ἄρπαγος ἱκτινίου χεῖρα κραταιοτέρην,
ἀκνίσου βωμοῖο νεωκόρος· ἦν τελέσῃ δὲ
τὴν πομπήν, ἄρας ὧχθ' ἅπαντα πάλιν.
Ἐν Διὸς ἀμβροσίῃ πολλὰ χάρις· εἷς γὰρ ἂν ὑμέων
ῆμην, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ἤσθάνετο.

325. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα, καὶ δεκαταῖον
κανναβίνης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον,
εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι· ἔστι γὰρ ὄξυς,
καὶ φόβος οὐχ ὁ τυχῶν μὴ με πάλιν καλέσῃ.

326. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πῶγων, καὶ λασαὶ μνηρῶν τρίχες, ὡς ταχὺ πάντα

Copula quos vexat tenuis, queis res gravis hit, frit,
Dignaque cura, canes nutrieritne Cyclops:
Este diu miseri; tum quos sit rodere tutum
Querite, nil in nos vestra venena valent.

322. ANTIPHANIS.

Qui sentes teritis vermes, qui scripta vetusta
Suffoditis, plebes anxia Grammatici,
Vatum probra, facit dum vos Erinna superbos,
Callimachi dociles semper hiare canes;
Musarum scabies, pueris chaos atque tenebræ:
O culices, qui clam roditis, ite procul.

323. PALLADE.

Græcus adulator, volucrisque nigerrima Phœbi,
Obtinet, una sinat litera, nomen idem.
Non ista minus ille tibi vitandus habetor:

conjunctionum iniserarum venatores, quibus « min » aut
placet, et quærerere an canes habuerit Cyclops, [« sphin »
conteramini in ævum obstrepentes scelesti
aliis; in nos autem venenum extinctum-mittite.

322. ANTIPHANIS.

Grammaticorum male-operosæ gentes, radicem-fodientes
alienæ, infaustæ tineæ spinas-calcantes, [musæ
magnorum maculæ, Erinna vero superbientes,
asperî et sicci Callimachi antelatratores,
poetarum damna, pueris tenebræ incipientibus,
pereatis, argutorum clam-mordentes cimices.

323. PALLADÆ.

Rho et Lambda modo corvos ab-adulatoribus separat;
ceterum idem corvus et rapax adulator.
Quapropter, optime, hanc bestiam cave,
gnarus et viventium corvos esse adulatores.

324. AUTOMEDONTIS.

a. Accipe, Phœbe, dapem, quam tibi fero. b. Si quis sinat,
accipiam. a. Tum times et tu aliquid, Latonæ-fili?
b. Nullum aliorum, præter Arrhium: hic habet enim
raptore milvio manum validiorem,
nidore-carentis aræ custos; si percelebravit autem
pompam, sublatiis cunctis abit retro.
Jovis ambrosiæ sit multa gratia; unus enim vestrum
essem, si famem deus quoque sentiret.

325. EJUSDEM.

Hæri postquam-cænavi hircinum pedem, et decem-dierum
cannabinæ brassicæ luteum cauliculum,
ne dicam eum-qui-vocavit caveo; est enim acer,
et timor non levis, ne me iterum vocet.

326. EJUSDEM.

O barba, et villosi crurum capilli, quam cito cuncta

Ille nocet vivis, ista cadaveribus.

324. AUTOMEDONTIS.

Sume tibi cœnam, Latonie, quam fero. Sume,
Si sinor. An quemquam tu quoque, Phœbe, times?
Unus quem metuum milvo furacior ille est
Arrius, Autolyçi more picata manus,
Ara caret fumo per quem mea; namque ubi sacra
Fecerit, et carnem sumit et exta sibi.
Ambrosiæ grates ago: namque hæc conderer, ut vos,
Ipse, Deos posset si tetigisse fames.

325. EJUSDEM.

Pes capri mihi cœna fuit, tum cannabis instar
Brassica, tum flavens unciola asparagi:
Convivatorem non indico: pronus ad iram est:
Hinc metuo ne me sæpius ille vocet.

ὁ χρόνος ἀλλάσσει! Κόνιχς, τοῦτ' ἐγένου.
Οὐκ ἔλεγον; « Μὴ πάντα βαρὺς θέλε μὴδὲ βάνουσας
εἶναι· καὶ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσεις. »

5 Ἥλθεσ' ἔσω μάνδρης, ὑπερήφανε· νῦν ὅτι βούλει
οἶδαμεν· ἀλλ' ἔζην καὶ τότε ἔχειν σε φρένας.

327. ANTIPATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Τὴν ξηρὴν ἐπὶ νῶτα Λυκαινίδα, τὴν Ἀφροδίτης
λώβην, τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγότερην,
αἰπόλος ἤ μεθῶν οὐκ ἂν ποτε, φασί, συνώκει,
γοῖ, γοῖ. Τοιαῦται Σιδονίων ἀλοχοί.

328. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὴν μίαν Ἑρμογένης καγὼ ποτε καὶ Κλεόβουλος
ἤγομεν εἰς κοινὴν κύπριν Ἀριστοδίκην·
ἥς ἔλαχον μὲν ἐγὼ πολὴν ἑλα ναίεμεν αὐτός·
εἷς γὰρ ἐν, οὐ πάντες πάντα, διειλόμεθα.
8 Ἑρμογένης δ' ἔλαχε στυγερὸν δόμον εὐρώεντα,
ὑστατον, εἰς ἀφανῆ ᾧρων ὑπερχόμενος,
ἐνθ' ἀκταὶ νεκῶν, καὶ ἐρινεοὶ ἡνεμόεντες
δινεῦνται πνοιῇ δυσκαλάδων ἀνέμων.
Ζῆνα δὲ θές Κλεόβουλον, ὃς οὐρανὸν εἰσαναβαίνειν,
10 τὸ φολὸεν κατέχων ἐν χειρὶ πῦρ, ἔλαχεν.
Γῆ δ' ἔμενε ξυρὴ πάντων· ψίαθον γὰρ ἐν αὐτῇ
στρώσαντες, τὴν γραῦν ἴδε διειλόμεθα.

329. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Δημῶναξ, μὴ πάντα κάτω βλέπε, μὴδὲ χαρίζου
τῇ γλώσσῃ· δεινὴν χοῖρος ἀκάνθαν ἔχει.
Καὶ σὺ * ζῆς ἡμῖν, ἐν Φοινίκῃ δὲ καθεύδεις,
κοῦκ ὦν ἐκ Σεμέλης μηροτραφὲς γέγονας.

330. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ἐκλήθην ἐχθὲς, Δημήτριε· σήμερον ἦλθον
δειπνεῖν. Μὴ μέμψῃ, κλίμακ' ἔχεις μεγάλην·
ἐν ταύτῃ πεποίηκα πολὺν χρόνον· οὐδ' ἂν ἐσώθην
σήμερον, ἀλλ' ἀνέβην κέρχον ὄνου κατέχων.
Ἥψαι τῶν ἀστρων· Ζεὺς ἦνίκα τὸν Γανυμήδην
ἤρπασε, τῇ δ' αὐτὸν φαίνεται, ἔχων ἀνέβη.
Ἐνθεν δ' εἰς Ἀΐδην πότ' ἀφίξεις; Οὐκ ἀφυῆς εἶ·
εὐρηκας τέχνην πῶς ἐστὶ θάνατος.

331. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Εἶχε Φίλων λέμβον Σωτήριχον· ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ
σώθῃν· οὐδὲ Ζεὺς αὐτὸς ἴσως δύναται.
Οὐνομα γὰρ μόνον ἦν Σωτήριχος, οἱ δ' ἐπιθάντες
ἐπλεον ἢ παρὰ γῆν, ἢ παρὰ Φερσεφόνην.

tempus mutat! Conniche, hoc tu evasisti!

Nonne dicebam? « Ne in-omnibus gravis velis neque in-
esse: etiam formæ sunt quædam Nemeses. » [humanae
Subiisti mandram, o superbe: nunc te velle
novimus; sed licebat et tunc habere te mentem.

327. ANTIPATRI THESSALONICI.

Siccam per terga Lycænidem, Veneris
opprobrium, cervo omni strigiosiore-clunibus,
caprarius cui ebrius nunquam, inquit, cohabitaret.
coi, coi (abominor). Tales Sidoniorum uxores.

328. NICARCHI.

Unam Hermogenes et ego quondam et Cleobulus
duximus in communem venerem Aristodiceam.
Cujus sortitus-sum ego canum mare habitare ipse,
unus enim unum, non omnes omnia, divisimus.
Hermogenes vero sortitus-est tremendam domum situ-
postremam, in obscurum locum subiens, [plena
ubi ripæ mortuorum sunt et ficus non aeris
volvuntur flatu prave-sonantium ventorum.
Jovem vero pone Cleobulum, qui cælum (palatum), adce-
ardentem tenens in manu ignem, sortitus est. [der.
Terra autem mansit communis omnium: juncorum-lapetem
ubi-instravimus, anum ita divisimus. [enim illi

329. EJUSDEM.

Demonax, ne cuncta dejecto-vultu specta neque gratificare
linguæ: diram hortus spinam habet. [dormis.
Ac tu vivis sybariticum, in Phœnice (purpura) ven
et non prognatus e Semela crure-nutritus evasisti.

330. EJUSDEM.

Vocatus-sum heri, Demetri: hodie veni
cœnatum. Ne queraris, scalam habes magnam:
in hac consumpsi multum tempus: neque servatus-essen
hodie, sed ascendi caudam asini tenens.
Tangis astra: Juppiter quum Ganymeden
rapuit, hac illum, videtur, habens ascendit.
Hinc autem ad Inferos quando venies? Non stultus es:
invenisti artem qua sis immortalis.

331. EJUSDEM.

Habebat Philo phaselum Soterichum (servatorem); sed
servari ne Juppiter quidem forte potest. [in illo
Namine enim tantum erat Soterichus, vectores vero
navigabant aut prope terram, aut ad Proserpiam.

330. NICARCHI.

Ad cœnam quod heri, Demetrie parce, vocatus
Nunc venio, in scalis est ea culpa tuis.
Longa via et durus labor est: asinique tenerem
Cum caudam, scandi sic quoque vix hodie.

331. EJUSDEM.

Est tibi cymba, Philon, Servatrix dicta, sed in qua
Servari nequeat Juppiter ipse, puto.
Nomen inane gerit. Nam fertur quisquis in illa, est
Aut ubi litus adest, aut ubi Persephone.

332. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ πλεῖν, ἀλλ' ἀντλεῖν ἡμῆς Εἰκανδρος ὁ πρωρεὺς
εἰς τὴν εἰκόσορον φαίνεται ἐμβιδάσας·
οὐκ ὀλίγον γὰρ ἐνεστὶν ὕδωρ ἔσω, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν
ἐν ταύτῃ διαπλεῖν φαίνεται εἰς τὸ πέραν·
νῦν πρῶτον ναὺς ὤπται ὑδρωπικῇ, ἀλλὰ γε [δεῖδω]
μὴ σορὸν οὖσαν ἰδῆς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

333. ΚΑΛΛΙΚΤΗΡΟΣ.

Φαρμακίοισι ῥόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἶρει·
τᾶλλα δὲ πάντ' αἶρει καὶ δίχα φαρμακίων.

334. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Δαμαγόραν καὶ λοιμὸν ἰσούτηρον τις ἀκούσας
ἔστησ' ἀμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος·
εἰς τὸ μέρος δὲ καθεῖλετ' ἀνεγκυσθὲν τὸ τάλαντον
Δαμαγόρου, λοιμὸν δ' εὗρεν ἐλαφρότερον.

335. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

ὦ τλῆμον Κυνέγειρε, καὶ ἐν ζωῆς καὶ ἀπελθὼν,
ὥς αἰεὶ κόπητ' ῥήμασι καὶ κοπίσιν.
Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τετὶ πέσε μαρναμένη χεὶρ·
νῦν δὲ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισεν.

336. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῆς Ἀσίης τὰ λάφυρα λαβὼν ἐπλευσε Καρίνος
ἡματι χειμερίῳ, δυομένων ἐρίφων·
εἶδε καὶ Ἀδράστεα τὸ φορτίον· δὲ δ' ἐφορώσης
ᾤχετο, καὶ πελάγους δαίμοσιν ἐγγελάσας.

337. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Βουλεύεις, Ἀγαθίνε· τὸ βῆτα δὲ τοῦτ' ἐπρίω νῦν,
εἰπὲ, πόσῃς τιμῆς; δέλτα γὰρ ἦν πρότερον.

338. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν φωνὴν ἐνοπήν σε λέγειν εἰδίδας· Ὀμηρος·
τὴν γλῶσσαν δ' ἐνοπήν τίς σ' εἰδίδας ἐχειν;

339. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν κεφαλὴν σείεις, καὶ τὴν πυγὴν ἀνασεύεις·
ἐν μὲν μαινομένου, ἐν δὲ περαιομένου.

333. [PII.]

Herbis tollenti strumam scabiemque Rhodoni
Herbis, ut tollat cætera, non opus est.

334. INCERTI.

Quidam Græca pares numeros quod pestis habet
Damagoræ, iusta pendit utrumque libra·
Damagoræ partem sed multum vergere vidit.
Qualis homo est, pestem qui facit esse levem!

335. INCERTI.

O Cynegire miser vivens et mortuus æque :

332. EJUDEM.

Non ad-navigandum, sed hauriendum nos Icander guberna-
in viginti-remis-instructa-nave videtur posuisse : [tor
non parva enim inest aqua intus, sed Neptunus
in ea pernavigare videtur ad alterum littus.
Nunc primum navis conspecta -est hydropica, sed timeo,
ne loculum videas olim viginti-instructam-remis.

333. CALLICTERIS.

Medicamentis Rhodo lepram et strumas tollit :
cetera vero omnia tollit etiam absque medicamentis.

334. ANONYMI.

Damagoram et pestem æquo-numero esse aliquis postquam-
appendit utrorumque modum ex ligula-libræ : [audivit,
in partem autem detrahebatur suspensum pondus
Damagoræ, pestem vero invenit leviorē.

335. ANONYMI.

O miser Cynegire, et in vivis et mortuus,
ut usque truncaris verbis et bipennibus !
Prius quidem in præliis tua cecidit debellans manus ;
nunc autem te grammaticus etiam pede orbavit.

336. ANONYMI.

Asiæ spolia postquam-cepit, navigavit Carinus
die hiberna, occidentibus Hædis ;
vidit et Adrastea navis-onera ; at iste inspectante illa
abiit, et maris dæmonibus ogganniens.

337. ANONYMI.

Senator es (Bouleueis) Agathine : beta hoc emisti nunc,
dic, quanti? Delta enim erat prius (doul.).

338. ANONYMI.

Vocem enopen te dicere docuit Homerus ;
linguam vero enopen (in foramine) quis te docuit habere?

339. ANONYMI.

Caput moves, et clunem agitas :
unum quidem bacchantis, alterum vero perforati.

Vulnera nunc ferrum, nunc tibi lingua facit.
In bello cecidit quondam tua dextera pugnans :
Sed nunc Grammaticus te pede diminuit.

337. INCERTI.

Primus in hac aula dici cupis, at tibi quanti
I, precor, hoc constat? nam fuit O : memini.

338. INCERTI.

Sunt sua Grammaticis impura vocabula, verum
Impuram linguam te quis habere docet?

340. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὡμοσα μυριάκις ἐπιγράμματα μὴκέτι ποιεῖν·
πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην.
Ἄλλ' ὁπόταν κατιδῶ τοῦ Παφλαγόνος τὸ πρόσωπον
Πανταγάθου, στέζει τὴν νόσον οὐ δύναμαι.

341. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰνίζειν μὲν ἄριστον, ὃ δὲ ψόγος ἔχθεος ἀρχή·
ἀλλὰ κακῶς εἰπεῖν, Ἄττικόν ἐστι μέλι.

342. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Κήλην κηλήτου μὴ φαινομένου προτέθεικας.
Μή μοι τὴν κήλην· αὐτὸν ἰδεῖν δέομαι.

343. ΑΛΛΟ.

Σιλβανὸς δύο παῖδας ἔχων, Οἶνόν τε καὶ Ὑπνον,
οὐκέτι τὰς Μούσας, οὐδὲ φίλους φιλέει·
ἀλλ' ὃ μὲν ἐκ λεχέων νιν ἐὺβροος ἐς φρένα θέλγει,
ἄλλος δ' ἐς θαλάμους βεγγόμενον κατέχει.

344. ΑΛΛΟ.

Εἰς Μητρόδοτον Βένετον ἔχοντα πρασίην τράπεζαν.

Μητρόδοτος στυγέων πρασίνων αἰώνιον ἄχθος,
μνημοσύνην μίσους τήνδε τράπεζαν ἔχει.

345. ΑΛΛΟ.

Μητρόφανες, κύκνοφι, δασύθριξ, διε πελαργέ,
τῇ καὶ τῇ κραδᾶν κεφαλῇ γεράνοισιν ὁμοίῃν,
μηκεδανὸν καράκαλλον ὑπὲκ δαπέδοιο κομίζεις.

346. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Μέχρι τίνος, Πολύκαρπε, κενῆς παράσιτε τραπέζης,
λήσῃ κεσματίοις χρώμενος ἀλλοτρίοις;
οὐ γὰρ ἔτ' εἰν ἀγορῇ σε βλέπω πολύν· ἀλλ' ὑποκάμπτεις
ἤδη, καὶ ζητεῖς ποῖ σε φέρωσι πόδες.

Πᾶσιν ἐπαγγέλλῃ· « Κόμισαι τὸ σὸν αὐρίον· ἔρχου
« καὶ λάβε »· κοῦδ' ὁμόσας, οὐκέτι πίστιν ἔχεις.

Κυζικόθεν σε φέρων ἄνεμος Σαμόθραξι πέλασεν·
τοῦτό σε τοῦ λοιποῦ τέρμα μένει βιότου.

340. PALLADÆ.

Juravi decies-millies epigrammata non-amplius facere;
multorum enim stultorum odium in-me-conflavi:
sed quum video Paphlagonis vultum
Pantagathi, compescere morbum non valeo.

341. EJUSDEM.

Laudare quidem optimum; vituperium autem odii initium.
Sed male dicere, Atticum est mel.

342. ANONYMI.

Herniam herniosi non apparentis ante-posuisti.
Ne tu mihi herniam *monstra*: ipsum videre cupio.

343. ALIUD.

Silvanus duos pueros habens, Vinumque et Somnum,
non-amplius Musas, nec amicos amat:
sed primum quidem a lecto eum bene-fluens in mentem
alter vero in thalamis stertentem tenet. [mulcet,

344. ALIUD.

In Metrodotum Venetum habentem viridem mensam.

Metrodotus detestans viridum æternum onus,
memoriam odii hanc mensam habet.

345. ALIUD.

O Metrophanes, olorina-facie, spissis-capillis, divina ci-
hac et illac movens caput gruibus simile, [conia,
longum cucullum super solo trahis.

346. AUTOMEDONTIS.

Quousque, Polycarpe, vacuæ parasite mensæ,
latebis pecuniolis utens alienis?
non enim jam in foro te video multum; sed deflectis
jam, et quæris quo te ferant pedes.
Cunctis promittis: « Affertuum *chirographum* cras; *venit*
et accipe »; et vel juratus, non jam fidem habes.
A Cyzico te ferens ventus Samothracibus applicuit:
hic te reliquæ finis manet vitæ.

340. PALLADÆ.

Juravi toties posthac epigrammata nulla
Scribere, stultorum nam mihi stant odiis.
Sed nequeo memet compescere, cum datur ora
Turpia Paphlagonis cernere Pantagathi.

341. EJUSDEM.

Optima res laudes: odii maledicere fons est;
Attamen Actæi mellis id instar habes.

342. INCERTI.

Hernia tanta mihi proponitur, ut lateat vir.
Jam satis est; ipsum quæro videre virum.

343. INCERTI.

Quod nec amat Musas, nec jam Silvanus amicos,

Causa duo nati sunt sopor atque calix.
Hic etenim vigilem Leneo nectare mulcet,
Stertentem molli detinet ille toro.

346. AUTOMEDONTIS.

Quam, Polycarpe, diu vacuæ dapis assecia mensæ
Emunges mendax quos potes ære suo?
Ecce foro non multus ades; subducere sed te
Incipis, atque pedom jam tibi visa via est.
Omnibus hoc dicis, Cras, si cupis, accipe. *Quærit*
Sed tibi jurato credere nemo cupit.
Cyzicia fert te notus ad Samothracas ab urbe:
Hoc, quæ vita tibi restat, agenda loco.

347. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Χαίροιθ' οἱ περὶ κόσμον αἰ πεπλανηκότες ὄμμα,
οἳ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι.
Ποῖ γὰρ ἐμοὶ ζητεῖν, τίνας ἔδραμεν ἥλιος οἶμους,
καὶ τίνος ἦν Πρωτεύς, καὶ τίς δ' Πυγμαλίων;
Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα
ἱστορίῃ τήκοι τοὺς Περικαλλιμάχους.

348. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ὡ θηρῶν βροτὲ μάλλον ἀνήμερε, πάντα σε μισεῖ,
πατρολέτωρ· πάντα δ' ἐκδέχεται σε μόρος.
Ἦν ἐπὶ γῆς φεύγης, ἀγχοῦ λύκος· ἦν δὲ πρὸς ὕψος
δενδροβατῆς, ἀσπίς δέιμ' ὑπὲρ ἀκρεμόνων.
Πειράξεις καὶ Νεῦλον; δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
ἔτρεφεν, εἰς ἀσεβεῖς θῆρα δικαιοτάτον.

349. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰπέ πόθεν σὺ μετρεῖς κόσμον καὶ πείρατα γαίης
ἐξ ὀλίγης γαίης σῶμα φέρων ὀλίγον.
Σαυτὸν ἀρίθμησον πρότερον καὶ γνῶθι σεαυτὸν,
καὶ τότ' ἀριθμήσεις γαίαν ἀπειροσίνη.
Εἰ δ' ὀλίγον πηλὸν τοῦ σώματος οὐ καταριθμεῖς,
πῶς δύνασαι γινῶναι τῶν ἀμέτρων τὰ μέτρα;

350. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς δικολόγον ἀδικούντα.

Νῆπιε, πῶς σε λάληθε Δίχης ζυγόν, οὐ νοεῖς δὲ
ἀνδράσιν οὐχ ὁσίοις ψῆφον ὀφειλομένην;
Ῥήτρη πιστεύεις πυκινόφρονι, σῇ τε μενοινῇ
ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισταμένην.
Ἐλπίζειν ἔξεστι· Θέμιν δ' οὐκ οἶδεν ἀμεῖψαι
τῆς σῆς ἡλεμάτου παίγνια φαντασίης.

351. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τῷ πτισάνῃ πωλοῦντι τὸ κελλίον ἐχθρὸς ἔδωκα,

347. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Te, quibus circum coelestia lumen oberrat,
Atque ab Aristarcho vos vepritimeolæ:
Nam quid scire mea, quot sol perfecit orbes,
Qua patria Proteus, quo patre Pygmalion?
Quod teretes faciat versus, volo. Callimachastros
Excruciet quicquid nox habet historie.

348. ANTIPHANIS.

Res omnes te odere, feris homo sævior, et te,
Omnia cum perdes, undique fata manent.
Si terra fugias, juxta lupus: arboris altæ
Si scandas ramos, heic timor aspis adest.
Si tentare tibi Nilum placet, insidet ultor
Justus in injustos has Crocodilus aquas.

349. PALLADÆ.

Quæ tibi terrarum metiri extrema cupido,

347. PHILIPPI.

Valete qui circa mundum usque errantem-vertitis oculum,
et ab Aristarcho tineæ spinas-legendes.
Quo enim mihi *pertinet* quærere quas percurrerit sol vias,
et cujus esset *filius* Proteus, et quis Pygmalion?
Cognoscam quæ albam habent lineam (*clara sint*)! nigra
historia arefaciat Callimachi-assecclas.

348. ANTIPHANIS.

O belluis homo magis inhumane, cuncta te oderunt,
patricida: ubique vero excipit te letum.
Si super terra fugias, prope lupus; si vero in ætherem
arbore-ascendas, aspis terror super ramis.
Tentas et Nilum? at hic in vorticibus crocodilum
nutrit, in impios belluam justissimam.

349. PALLADÆ.

Dic unde tu metiris mundum et fines terræ,
ex exigua terra corpus ferens exiguum.
Te ipsum numera prius et nosce te ipsum,
et tunc numerabis (*metieris*) terram infinitum.
Si vero exiguum lutum corporis non numeras,
quomodo potes cognoscere immensorum mensuram?

350. AGATHLÆ SCHOLASTICI.

In causidicum injuste agentem.

Stolide, qui te fefellit Justitiæ Jugum, neque vides
viris non puris sententiam debitam?
Orationi confidis prudenter-excogitatæ, tuæque menti
fallacem eloqui sermonem scienti.
Sperare licet, *si vis*; Themis vero non norunt mutare
tuæ insulsæ ludicra phantasia.

351. PALLADÆ.

Ptisanam vendenti cellulam heri dedi,

Ex modica terra qui breve corpus habes?
Cum bene te noris, cum te numeraveris ipse,
Incipe telluris tunc numerare globum.
Si numerare nequis tantillum in corpore limum,
Hisne modum ponas, quæ caruere modo?

350. AGATHLÆ SCHOLASTICI.

Stulte, malos qualis maneat sententia nescis,
Nec quam Justitiæ libra sit æqua vides;
Ingenio fidis linguæque volubilis arti,
Quæ varios falso temperet ore sonos.
Spem non invideo: sed nunquam ludicra mentis
Furta tuæ Juris vertere vim poterunt.

351. PALLADÆ.

Coctor heri ptisanæ cellam conduxerat a me:

- καὶ φοβερὸν πύκτην σήμερον εὗρον ἔσω.
 Ὡς δ' ἔλεγον, « Σὺ τίς εἶ; πόθεν ἤλυθες ἡμετέρον δῶ; »
 πυγμαγίης κατ' ἑμοῦ χεῖρας ἀνέσχεν ἄνω.
 5 Ψύττα δ' ἐγὼ κατέτεινα, φοβεύμενος ἄγριον ἄνδρα,
 τὸν πτιστὴν πύκτην ἐξαπίνης δρόων.
 Ἀλλὰ σε, πρὸς πύκτου Πολυδεύκεος ἡδὲ καὶ αὐτοῦ
 Κάστορος, ἰκνοῦμαι, καὶ Διὸς ἱεσίου,
 τὸν πύκτην ἀπόκρουσον, ἐμὸν γόλον· οὐ δύναμαι γὰρ
 10 πυκτεύειν καθάπαξ μὴνὸς ἐπερχομένου.

352. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

- Τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ, τὸν μουσικὸν Ἀνδροτίωνα
 εἰρετό τις τοίην κρουματικὴν σοφίην·
 « Δεξιτερὴν ὑπάτην ὁπότε πλήκτροισι δόνησας,
 « ἢ λαίῃ νήτῃ πάλ्लεται αὐτομάτως
 5 « λεπτὸν ὑποτρίζουσα, καὶ ἀντίτυπον τερέτισμα
 « πάσχει, τῆς ἰδίας πλησσομένης ὑπάτης·
 « ὥστε με θαυμάζειν πῶς ἄπνοα νεῦρα ταθέντα
 « ἢ φύσις ἀλλήλοις θήκατο συμπαθεία. »
 Ὅς δὲ τὸν ἐν πλήκτροισιν Ἀριστόξεινον ἀγχιτὸν
 10 ὤμοσε μὴ γνῶναι τῇδε θεημοσύνην·
 « Ἔστι δ' » ἔφη « λύσις ἥδε· τὰ νευρία πάντα τέτυκται
 « ἐξ οἷος χολάδων ἁμμιγα τερσομένων·
 « τοῦνεκεν εἰσὶν ἀδελφὰ, καὶ ὥς ξύμφυλα συνηεῖ,
 « συγγενὲς ἀλλήλων φθέγμα μεριζόμενα.
 15 « Γνήσια γὰρ ταδε πάντα, μιῆς ἅτε γαστρός ἐόντα,
 « καὶ τῶν ἀντιτύπων κληρονομεῖ πατάγων.
 « Καὶ γὰρ δεξιὸν ὄμμα καχοῦμενον ὀμματι λαϊῷ
 « πολλάκι τοὺς ἰδίους ἀντιδίδωσι πόνους. »

353. ΠΑΛΛΑΔΑ.

- Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλην παρέλεκτο πιθήκῃ·
 ἢ δ' ἔτεκεν πολλοὺς Ἑρμοπιθηκιάδας.
 Εἰ δ' Ἑλένην δ' Ζεὺς καὶ Κάστορα καὶ Πολυδεύκην
 ἐκ Λήδης ἔτεκεν, κύκνον ἀμειψάμενος,
 Ἑρμιόνην γε κόραξ παρέλεξατο· ἢ δὲ τάλαινα

Apparet sed nunc cum venit esse pugil.
 Ut dixi, Quis es? unde venis ad limina nostra?
 In me belligeras sustulit ille manus:
 Absque mora fugi, metuens trucis hospitis iram,
 Cui ptisane nulla est, sed furiata manus.
 Per te Pollucem pugilem, per Castora, perque
 Supplicibus faulem, te precor, aio, Jovem:
 Has mihi tolle manus. Toties pugnare, Calendæ
 Quot venient, tecum non libet, et nimium est.

352. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Artificem magnum testudinis Androtonem
 Nescio quis tentans, talia verba dedit:
 Cur plectris hypate quoties mihi dextra feritur,
 Læva simul nete nec mihi tacta tremit,
 Et leve quid strepitat, sonitumque repercutit illum,
 Quem dederat proprio verbere tacta fides.
 Miror ab exanimi detractas corpore chordas,

et terribilem pugilem hodie inveni intus. [donum?]
 Ubi autem dixi, « Tu quis es? unde venisti nostram
 ad-pugilatum in me manus sustulit in-altum.
 Celeriter ego fugi, timens ferum virum,
 ptisanam-qui-parat pugilem repente videns.
 At te, per pugilem Pollucem, et ipsum quoque
 Castorem, oro, et per Jovem supplicum-præsidentem,
 pugilem a-me-rejice, meam bilem: non possum enim
 pugnare semel quousque mense adveniente.

352. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Peritum citharæ, musicum Androtonem
 interrogabat aliquis talem instrumentalem doctrinam.
 « Dextram supremam quum plectro movisti,
 læva infima concutitur sponte-sua
 leviter substrepsens, et reciprocum susurrum
 patitur, propria verberata suprema:
 ita ut mirer, quomodo inanimas chordas tensas
 natura inter se fecerit sympathicas. »
 Ille vero in plectris Aristoxenum admirabilem
 juravit non tenere hanc theoriam. [sunt]
 « Est autem, ait, solutio hæc: chordæ omnes fabricatæ
 ex ovis visceribus junctis-et siccatis.
 Ideo sunt sorores, et tanquam ejusdem-tribus consonant
 cognatum inter-se sonum dividentes. [exortæ.
 Legitimæ enim sunt cunctæ soboles, uno scilicet ventre
 et reciprocos quasi-hereditate-accipiunt strepitus.
 Etenim dexter oculus male-affectus oculo lævo
 sæpe proprios vicissim-dat labores. »

353. PALLADÆ.

Hermolyci filia magno concubuit simio;
 hæc autem peperit multos Hermopitheciadas.
 Si vero Helenam Juppiter et Castorem et Pollucem
 ex Leda genuit, cycnum mentitus,
 Hermionæ utique corvus concubuit; misera autem

Hoc a natura fœdus habere datum.
 Ille deos jurans, Nec Aristoxinus haberet
 Quo tantus fidicen solveret istud, ait;
 Sed cape responsum: quot habet lyra garrula chordas,
 Viscera sunt, quæ sol arida fecit, ovis.
 Fraternas igitur leges communis origo
 Inque vicem sonitus participare dedit.
 Cum consorte modos æqualis dividit hæres,
 Ventris ut unius se probet esse genus.
 Sic oculum quoties dextrum malus inficit humor,
 Lævus ab arcana transitione dolet.

353. PALLADÆ.

Simius implevit natam puto Mercurialis,
 Unde tot enixa est Mercurisimiolos.
 Castora si potuit geminum pulchramque sororem
 Juppiter ex Leda gignere, factus olor:
 Hermionæ corvus fuit incubus, edidit inde

φρικτῶν δαίμονων ἐρμαγέλην ἔτεκεν.

354. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄλλον Ἀριστοτέλην, Νικόστρατον, ἰσοπλάτωνα,
σκινδαλαμοφράστην αἰκυράτης σοφίης,
τοια περί ψυχῆς τις ἀνείρετο· « Πῶς θέμις εἰπεῖν
« τὴν ψυχὴν; θνητὴν, ἢ καλὴν ἀθάνατον;
« σῶμα ὃς δεῖ καλεῖν, ἢ ἀσώματος; ἐν δὲ νοητοῖς
« τακτέον, ἢ ληπτοῖς, ἢ τὸ συναμφοτέρον; »
Αὐτὰρ δὲ τὰς βίβλους ἀνελέξατο τῶν μετεώρων,
καὶ τὸ περί ψυχῆς ἔργον Ἀριστοτέλους,
καὶ παρὰ τῷ Φαίδωνι Πλατωνικὸν ὕψος ἐπιγνοῦς,
10 πᾶσαν ἐντρίχθη, πάντοθεν ἀτρεκίην.
Εἶτα περιστέλλον τὸ τριδώνιον, εἶτα γενείου
ἄκρα καταψήχων, τὴν λύσιν ἐξέφερεν·
« Εἴπερ δλωὺς ἐστὶ ψυχῆς φύσις (οὐδὲ γὰρ οἶδα),
« ἢ θνητὴ πάντως ἐστὶν ἢ ἀθάνατος,
15 « στεγνοφυῆς ἢ αὔλος· ὅταν δ' Ἀχέροντα περήσης,
« κεῖθι τὸ νημερτὲς γνώσκει ὡς ὁ Πλάτων.
« Εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλεομβρότον Ἀμβρακιώτην
« μιμοῦ, καὶ τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον·
« καὶ κεν ἐπιγνοίης δίχα σώματος αὐτίκα σαυτὸν,
20 « μούνον ὅπερ ζητεῖς τοῦτ' ὑπολειπόμενος. »

355. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις,
γεύομενος πάντων, οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

356. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς σὲ καὶ ἀψευδὲς ἐψεύσατο βίβλος Ὅμηρου,
ὁπλοτέρων ἐνέπουσα μετῆρα δῆνα φωτῶν.

357. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Υἱὸς καὶ γενετὴρ ὅῃριν φιλόνοιον ἔθεντο,
τίς πλέον ἐκδαπανῶν κλῆρον ἄπαντα φάγη.
Καὶ μετὰ τὴν βρώσιν τὴν χρηματικὴν μάλα πᾶσαν,

Horrendos lemures, Mercuriale pecus.

354. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ille minutiloquus Sophiæ Nicostratus auctor,
Quantus Aristoteles vel Plato magnus erat,
Que foret in nobis animæ natura rogatus,
An mortis patiens, an sine morte foret;
Corporea an plane sine corpore, sensibilis an quæ
Mente capi sola possit, an illud et hoc:
Incepit chartas evolvere de meteoris,
Deque anima scripsit quidquid Aristoteles,
Phædonisque libro sublimia verba Platonis,
Sic omnem veri quærît ubique viam.
Tunc sibi demulcens barbam, circumque regeſto
Pallio, nodum solvit et ista refert:
Si natura aliqua est animæ (nam me latet an sit)
Mortis supposita est, aut sine morte manet,
Materieque caret, vel habet. Sed cum Styga vises,

horribilium dæmonum mercurialem-gregem genuit.

354. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Alterum Aristotelem, Nicostratum, parem-Platoni,
tenuissimum-rationatorem elatissimæ philosophiæ,
talía de anima aliquis interrogavit: « Quomodo fas est
animam? mortalem, aut rursus immortalem? [dicere
et corpus oportet ne vocare, an corporis-expertem? in in-
telligibilibus ponenda, an sensibilibus, an est utrumque? »
Atque ille libros legit metaphysicorum,
et de anima opus Aristotelis,
et in Phædone Platonica sublimitate cognita,
omni se-instruxit undique veritate.
Dein componens penulam, inde barbam
imam mulcens, hanc solutionem extulit:
« Si omnino est animæ natura (neque enim novi),
aut mortalis omnino est aut immortalis,
solide-compacta aut immaterialis: quum autem Acheron-
illic veritatem nosces ut Plato. [tem transieris,
Si autem vis, puerum Cleombrotum Ambraciensem
imitare et tectis tuum corpus demitte;
et nosces absque corpore illico te-ipsam,
solum quod quæris id relictum-habens. »

355. PALLADÆ.

Cuncta quidem novi, ais: at imperfectus in omnibus es,
gustans omnia, nil habes proprium.

356. ANONYMI.

In te vel nunquam-mendax mentitus-est liber Homeri,
juniorum dicens volitantes esse mentes virorum.

357. PALLADÆ.

Filius et genitor litem rixosam inter-se-moverunt,
quis plus decoquens hereditatem totam comedit.
Et post vorationem argenti plane totam,

Verum quid sit, eris gnarus, ut ipse Plato.
Aut si vis, imitare Cleombrotum Ambracioten,
Et tua de celsa dejice membra domo:
Invenies tunc te subito sine corpore, et unum
Illud, quod cupide nunc ita quæris, eris.

355. PALLADÆ.

Omnia scire quidem jactas, sed in omnibus hæres;
Et tibi, gustanti singula, nil proprium est.

356. INCERTI.

Cætera qui verax, in te mentitur. Homerus,
Consiliis juvenum qui pondus inesse negavit.

357. PALLADÆ.

Filius et genitor mirum certamen habebant,
Amplius ex censu perdere posset uter.
Nunc igitur postquam patrimonia tota vorarunt,

ῥστατον ἀλλήλους λοιπὸν ἔχουσι φαγεῖν.

358. ΑΛΛΟ.

Ῥουφινιανὸς, Ῥούφος ὦν δισύλλαβος,
συνεζέτεινε τοῖς κακοῖς τὰς συλλαβὰς·
οὐ λανθάνει δὲ τὴν δισύλλαβον Δίκην.
Κληθήσεται γὰρ καὶ δισύλλαβος πάλιν,
Ῥούφος κακοῦργος καὶ γῆς, ὥς ἦν ποτέ.

359. ΑΛΛΟ.

Ῥ τῆς ἀπάσης δυνάμεως ὑπέρτατε,
σῶσόν με τὸν δύστηνον ἐκ παντὸς φθόνου.
Θέλεις ἀκοῦσαι, βούλομαι ἀγῶ λέγειν·
τὸ γὰρ θέλημα τὴν χάριν τίττει διπλῆν,
διπλοῦν τε κάλλος τῷ λόγῳ χαρίζεται
λέγοντι κόσμος, καὶ κλύοντι σεμνότης.
Φωστὴρ γὰρ εἴ σὺ καὶ λόγων καὶ τῶν νόμων,
νόμοις δικάζων καὶ λόγοις ἐκπρίπων.
Αἰλουρον εἶδον χρυσίου τὸν πρίγκιπα,
ἢ βδέλλαν ὤμην, χρυσοκόλλητον χόλον.

360. ΑΛΛΟ.

Nūn ὁ στρατηγὸς Ἑρμανούδης ἐγένετο
κύων, ἀδελφοὺς συλλαβῶν Ἑρμᾶς δύο
ἀσημοκλέπτας, συνδεθέντας σχοινίῳ,
ψυχροὺς, αὔρους, Ταρταρίους τε δαίμονας.

Οὐκ οἶδα χῶρον τοῦ τρόπου κατήγορον
τρόπον δὲ χῶρου τὸν κατήγορον λέγω.

361. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Ἡμίονοι σύγγηροι ἐμὴν κομίουσιν ἀπήνην,
ταῖσιν Ὀμηρεῖοις πάντα Λιταῖς ἱκελαι,
χωαὶ τε, ῥυσαὶ τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ,
Ἡφαίστου πομπή, σκύτινα δαιμόνια,
οὐ ποτε γευσάμεναι, μὰ τὸν Ἥλιον, οὐδ' ἐν ὄνείρῳ,
οὐ θέρεος κριθήν, οὐκ ἔαρος βοτάνην.
Τοῦνεκ' ἐμεῦ μὲν ἔκητι βίον ζῶοιτε κορώνης
[ἢ ἐλάφου,] κενεὴν ἡέρα βοσκόμεναι.

362. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εὐδαίμων ὅτι τέλλα μανεῖς ὄρχαῖος Ὀρέστας,
Λεύκαρε, τὰν ἀμὰν οὐκ ἐμάνη μανίην,
οὐδ' ἐλαδ' ἐξέτασιν τῷ Φωκίῳ, ἅτις ἐλέγχει
τὸν φίλον, ἀλλ' αἰεὶ ἐν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον.
Ἡ τάχα καὶ τὸν ἐταῖρον ἀπώλεσε τοῦτο πώσας·
ἀγῶ τοὺς πολλοὺς οὐκέτ' ἔχω Πυλάδας.

363. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐκέτ' Ἀλεξανδρεῦσι τὰ τίμια, χῶ Πτολεμαίου

novissime unus-alterum deinceps habent vorandum.

358. ALIUD.

Rufinianus, Rufus qui erat disyllabus,
una cum malis-factis extendit syllabas;
non fallit autem disyllabam Dicen (*Justitiam*).
Vocabitur enim et disyllabus iterum,
Rufus maleficus et veneficus, ut erat olim.

359. ALIUD.

O omni potentia excelsior,
salva me infelicem ab omni invidia.
Vis audire, volo et ego dicere;
voluntas enim gratiam gignit duplicem,
duplicemque venustatem sermoni gratificatur
in-dicente elegantia, et in-audiente gravitas.
Jubar enim es tu et sermonum et legum,
legibus judicans et sermonibus excellens.
Felem vidi auri hunc principem,
aut hirudinem diram, auro-colligatam bilena.

360. ALIUD.

Nunc dux Hermanubis evasit
canis, fratres assumens Hermas duos,
obscuri-furantes, colligatos junco,
frigidos, deformes, Tartariosque daemones.

Non novi locum morum accusatorem;
mores vero loci accusatores dico.

361. AUTOMEDONTIS.

Mulæ quæ una-senuerunt meam ornant rhedam,
Homerici per-omnia Precibus similes,
claudæque, rugosæque, obliquæque oculos,
Vulcani pompa, coriacei daemones,
quæ nunquam gustarunt, testor Solem, ne in somno quidem
nec æstate hordeum, nec vere herbam.
Quare, per me licet, vitam vivite cornicis
aut cervi, inanem aera pascentes..

362. CALLIMACHI.

Felix quod cetera insaniens antiquus ille Orestes,
o Leucare, meam non insaniit insaniam,
neque cepit experimentum Phocensis, quo exploret
amicum, sed semper unum drama docuit modo.
Sane forte sodalem perdidisset hoc faciens:
ego quoque multos illos non amplius habeo Pyladas.

363. DIOSCORIDÆ.

Non jam Alexandrinis sunt illa honesta, et Ptolemæi

Alter ut alterius corpora restat edant.

Μόσχος ἐν ἡθίοις λαμπάδι κῦδος ἔχει·
ὁ Πτολεμαῖος Μόσχος, ἰὼ πόλι ! ποῦ δὲ τὰ μητρὸς
αἰσχα, πάνδημοί τ' ἐργασίαι τέγος;
• ποῦ δὲ [χασαυρία; ποῦ δὲ] συφόρβια; Τίττετε, πόρναι,
τίττετε, τῷ Μόσχου πειθόμεναι στεφάνῳ.

364. BIANOPOS.

Οὗτος ὁ μηδὲν, ὁ λιτός, ὁ καὶ λάτρις, οὗτος, ὁρᾷτε,
ἐστὶ τινος ψυχῆς κύριος ἀλλοτρίης.

365. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Καλλιγένης ἀγροῖκος, ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ,
οἶκον Ἀριστοφάνους ἦλθεν ἐς ἀστρολόγου,
ἦτε δ' ἐξαρέειν, εἴπερ θέρος αἰσιον αὐτῷ
ἔσται, καὶ σταχῶν ἀφθονὸς εὐπορίη.
• Ὅς δὲ λαβὼν ψηφίδας, ὑπὲρ πίνακος τε πυκάζων,
δάκτυλά τε γνάμπτων, φθέγγετο Καλλιγένει·
• Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσον ἀπόχρη,
• «μηδὲ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην,
• «μηδὲ πάγος ῥήξη τὴν αὐλακα, μηδὲ χαλάζη
• «ἄκρον ἀποδρυθῇ δράγματος ὀρτυμένον,
• «μηδὲ κεμὰς κείρησι τὰ λήϊα, μηδὲ τιν' ἄλλην
• «ἡέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην,
• ἐσθλὸν σοὶ τὸ θέρος μαντεύομαι, εὖ δ' ἀποκόψει
• «τοὺς στάχους μούνας δείδιθι τὰς ἀκρίδας.»

366. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Φειδολός τις ἀνὴρ ἀφρών θησαυρὸν ὄνειρῳ,
ἤθελ' ἀποθνήσκειν, πλούσιον ὕπνον ἔχων·
ὥς δ' ἶδε τὴν προτέρην, σκιοῖεν μετὰ κέρδος ὄνειρου,
ἔξ ὕπνου πενίην, ἀντικαθευδε πάλιν.

367. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΝΤΙΚΕΝΣΟΡΟΣ.

Ὅψιν ἔχεις στρουθῶν πανομοῖον. Ἦν ῥά σε Κίρκη
ἐς πτηνὴν μετέθηκε φύσιν, κυκεῶνα πiónτα.

368. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀμητὸς πολὺς ἐστὶ τῇν κατὰ δάσκιον ὄψιν·

Moschus inter ingenuos juvenes lampade honorem habet,
Ptolemæi Moschus, heu civitas ! ubi autem matris
dedecora, vulgivaque opera stationis?
ubi autem [lupanaria? ubi] suilia? Gignite, meretrices,
gignite, Moschi persuasæ corona.

364. BIANORIS.

Hic qui nihil est, tenuis, et famulus, hic, videte,
est alicujus animæ dominus alienæ.

365. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Calligenes rusticus, quum semina injiceret terræ,
domum Aristophanis venit astrologi,
rogabatque ut-responderet, utrum messis fausta ipsi
futura-esset, et spicarum multa abundantia.
Ille autem sumens calculos, super lanceque componens,
digitosque curvans, dixit Calligeni : [sufficit,
• Si quidem humectatus-erit imbre agellus, quantum
nec ullam silvestrem pariet luxuriam,
neque gelu fregerit glebam, neque grandine
summa lacerata-erit arista oriens,
neque hinnulus totonderit segetem, neque ullum aliud
aeris aut terræ ager viderit vitium,
bonam tibi messem vaticinor, beneque absces
spicas : solas time locustas. »

366. MACEDONII CONSULIS.

Parcus quidam vir contingens thesaurum in-somnio,
volebat mori, divitem somnum habens :
ut autem vidit priorem, inane post lucrum ex-somnio,
post somnum paupertatem, obdormivit rursus.

367. JULIANI ANTECESSORIS.

Vultum habes struthioni persimilem. Sane igitur te Circe
in volucrem mutavit naturam, mixtum-potum ut bibisti.

368. EJUSDEM.

Seges multa est tuam per hirsutam faciem :

364. BIANORIS.

Pauper hic et servus nullosque homo natus ad usus,
Qualem dic-animam possidet ? alterius.

365. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Calligenes postquam mandarat semina terræ,
Ivit ad astrologi limen Aristophanis,
An sibi felicem sponderent sidera messem
Et jactæ Cereris fœnora multa, rogans.
Ille super tabula ponensque movensque lapillos
Et digitos flectens, talia dicta dedit :
Si quantus satis est in glebas decadat imber,
Nec sit abortivo mergite fœta seges,
Grandine nec dura teneræ lapidentur aristæ,
Nec glacie sulcos aspera rumpat hyems,
Deute nec hinnuleus nascentes tondeat herbas,

Nulla premant cœli si mala, nulla soli,
Proveniet felix æstas tibi, grande metes far,
Dum locustarum grex tibi non noceat.

366. MACEDONII CONSULARIS.

Thesaurum reperit per somnia nuper avarus,
Concupiitque mori dives imaginibus.
At postquam veterem, lucrî fugientibus umbris,
Pauperiem agnovit, dormit ut ante solet.

367. JULIANI

Antecessoris.

Ora geris, Libyci sunt qualia passeris : an te
Monstrifica in volucrem mutarunt pocula Circes ?

368. EJUSDEM.

Tam gravis hirsuto surgit tibi messis in ore,

τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι, καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι.

369. TOY AYTOY.

Ἀσφαλῆως οἴκησον ἐν ἀστεϊ, μὴ σε κολάψῃ
αἵματι Πυγμαίων ἡδομένη γέρανος.

370. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Οὐ λαλέει τὸ κάτοπτρον· ἐγὼ δέ σ' ἔφηλον ἐλέγξω
τὴν νοθοκαλλοσύνην φύκει χριομένην.
Τοῦτο καὶ ἡδυλῦρης ποτὲ Πίνδαρος [αἴσχως] ἐλέγγυν,
εἶπεν ἀριστον ὕδωρ, φύκος ἐχθρότατον.

371. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μὴ με κάλει δίσκων ἐπιτόρκα λιμοφορήων,
βρωτὺν μοι φορέων τὴν κολοκυνθιάδα.
Ἀργυρέην ἔλην οὐ τρώγομεν, ἣν παραβάλλεις,
λιμῷ χρητίζων τοὺς μελέους πίνακας.
Ζήτει νηστεύοντας ἐς ἀργαλέην ἐπιδείξιν,
καὶ τότε θαυμάζῃ, κοῦφον ἄσημον ἔχων.

372. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σῶμα φέρων σκιοειδὲς, ἀδερκεῖ σύμπνοον αὔρη,
μὴ ποτε θαρσῆσης ἄγχι τινὸς πελάσαι,
μὴ τις ἔσω μυκτῆρος ἀναπνεύων σε κομίση
ἀσθματος ἡερίου πολλὸν ἀφαιρότερον.
Οὐ σὺ μόρον τρομέεις· τότε γὰρ πάλιν οὐδὲν ἀμείψας
ἔσσεια ὡσαύτως φάσμα, τότερ τελέθεις.

373. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς ποιητὴν κυβεύοντα.

Πάντων μουσπολῶν ἡ Καλλιόπη θεὸς ἔστιν·
ἡ σὴ Καλλιόπη Ταβλίωπη λέγεται.

374. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν αἰὶ λιποσαρχία τείνε παρειήν,
Λαοδίχη, λαοῖς ἐνδίκᾳ τινυμένη·

ideo te oportet falcibus, et non forcipibus tondere.

369. EJUSDEM.

Tuto habita in urbe, ne te lædat
sanguine Pygmæorum gaudens grus.

370. MACEDONII CONSULIS.

Non loquitur speculum; ego vero te solatam convincam,
adulterinam-formam fuco ungentem.
Hoc et dulci-sonans-lyra olim Pindarus [dedecus] argutus
dixit « optimam aquam », quippe fuco infensissimam.

371. PALLADÆ.

Ne me voca lancium testem famem-afferentium,
dapem mihi ferens e-colocynthis.
Argenteam materiam non edimus, quam apponis,
fame fallens miseros discos.
Quære jejunantes in duram ostentationem,
et tunc suspicieris leve habens argentum-non-cusum.

372. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Corpus ferens umbræ-simile, invisibili conspirans aura,
ne unquam audeas prope quemquam accedere,
ne quis intra nasum aspirans te rapiat,
flatu aërio multo debiliorem.
Non tu mortem tremis; tunc enim nullam expertus mur-
rursus eris æque phasma, quod es. [tationem]

373. PALLADÆ.

In poetam talis ludentem.

Cunctorum Musis-famulantium Calliope dea est:
tua Calliope Tablioep dicitur.

374. MACEDONII CONSULIS.

Fuco quidem usque carne-destitutam extende genam,
Laodice, gentibus justa pendens.

Ut te non valeat tondere novacula, sed falx.

369. EJUSDEM.

Urbe mane tutus; ne te si rure vageris,
Pygmæo gaudens sanguine grus feriat.

370. MACEDONII CONSULIS.

Quid speculum tam multa rogas? tacet. Ast ego dicam:
Non nata est facies, sed medicata tibi.
Non ego, sed damnat te Pindarus: Optima rerum,
Dixit, aqua est: fuci scilicet hostis aqua est.

371. PALLADÆ.

Esuriem noli facientes tu mihi lances
Ponere: visne vorem, sæve, cucurbitulas?
Argentum spectare facis? non pascor ab illo:
Mendaces disci sunt tibi, vasa famis.

Collectis celebrant sacra qui jejunia, tantum
Esse tibi massæ testificare rudis.

372. AGATHIÆ.

Par tenui vento vereque umbratile corpus,
Ne propius quemquam conspiciare, cave:
Ne si respiret trahat et te naribus intro,
Cum collata tibi nulla sit aura levis.
Nec tibi mors metuenda; tibi nil auferet illa:
Nam spectrum nunc es, tunc quoque rursus eris.

373. PALLADÆ.

Exultos animos delectat fabula vatium:
At tibi non cordi fabula, sed tabula est.

374. MACEDONII CONSULIS.

Cerussa protende genas jam pelle carentes,
Ad penas populo debita Laodice.

μή ποτε δ' εὐρύνης σέο χεῖλα· τίς γὰρ ὀδόντων
 ὄργατον ἐμπήξει φαρμακόνεντι δολῶ;
 * Τὴν χάριν ἐξεῖρβουσας ὄσσην ἔχες· οὐκ ἀπὸ πηγῆς
 ἀγλαΐη μελέων ἔλκεται δανάου.
 * Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεις· ἐν εἰαρί· νῦν δ' ἐμαράνθης,
 γήραος αὐχμηρῶ καρφομένη θέρει.

375. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

* Ἐπτάρων ἄγχι τάφοιο, καὶ ἤθελον αὐτόθ' ἀκοῦσαι
 ὅα περ ὠϊσάμην, μοῖραν ἐμῆς ἀλόχου.
 * Ἐπτάρων εἰς ἀνέμους· ἀλοχὸν δέ μοι οὐ τι κιχάνει
 λυγρὸν ἐν ἀνθρώποις, οὐ νόσος, οὐ θάνατος.

376. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

* Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δαίλαιοις ἀπελθὼν
 εἰρετό μιν τοίγας ἀμφὶ δικαστολής·
 * Ἡμετέρη θεράπεινα φύγεν ποτέ· τὴν δέ τις εὐρὼν,
 « ἄλλοτρίην τ' εἶναι λάτριν ἐπιστάμενος,
 * « ζεῦξεν ἐξω θεράποντι· τέκεν δ' ὑπὸ παίδας ἐκείνῳ·
 « καὶ τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιοτέροι; »
 * Ὅς δ' ὅτε μερμήριζε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἐκάστην,
 εἶπεν ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον·
 * Ἡ σοί, ἥ τῷ ἐλόντι τὴν θεράπειναν ἀνάγκη
 « δουλεύειν κείνους, ὧν χάριν ἐξερέεις·
 * « εἴζω δ' εὐμενέοντα δικασπόλον, αἶψα δ' ἀποίσῃ
 « ψῆφον ἀρειοτέρην, εἰ γε δίκαια λέγεις. »

377. ΠΑΛΛΑΔΑ.

* Ὅρνεον ἡσθίομεν κεκλημένοι ἄθλιον ἄνδρες
 ἄλλων ὀρνίθων βρώματα γινόμενοι·
 καὶ τὸν μὲν Τίτυν κατὰ γῆς δύο γυῖπες ἔδουσιν,
 ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί.

378. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ δύναμαι γαμετῆς καὶ γραμματικῆς ἀνέχεσθαι,
 γραμματικῆς ἀπόρου, καὶ γαμετῆς ἀδίκου.

Sed labra ne pandas esto memor : ars tibi fucum
 Nulla dabit, dentes quo reparare queas.
 Quod fuerat formæ, fluxit tibi : terra decusne
 Quæ manat possit tradere quod maneat ?
 Ut rosa florebas, dum ver erat ; arida nunc es,
 Atque eris : hoc æstas, nempè senectia, facit.

375. EJUDEM.

Sternueram tumulum iuxta, jam jamque putabam
 Audire uxoris fata suprema meæ.
 Sternueram ventis : sensit nihil ipsa malorum,
 Et mors et morbi semper ab hac fugiunt.

376. AGATHIÆ ORATORIS.

Accedens quidam Diodorum rhetora, factum
 Proponit, Juris quid foret, inde rogat :
 Ancillam, de me quæ fugerat, excipit alter,
 Utque suo seruo sit quasi nupta, facit,

Ne unquam vero larga-aperi tua labra : quis enim den-
 ordinem figet-in artificioso dolo? [tium
 Gratiam effudisti quantam habebas : non a fonte
 nitor membrorum ducitur perenni.
 Ut rosa autem florebas in vere : nunc autem tabefacta-es,
 senii pulverulenta siccata æstate.

375. EJUDEM.

Sternutavi ad sepulcrum, et volebam statim audire
 quæ utique sperabam, fatum meæ conjugis.
 Sternutavi in ventos : conjugem vero meam nihil attingit
 triste inter homines, nec morbus, nec mors.

376. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Rhetorem ad Diodorum vir inops-consilii abiit-et
 interrogavit eum tali de judicio :
 « Nostra famula fugit quondam ; illam vero aliquis nactus,
 alienamque esse servam sciens,
 junxit suo famulo : peperit autem pueros illi :
 cuinam servire eos est justius ? »
 Ille autem postquam diu-meditatus insepexit librum quem-
 dixit stringens rotundam barbam : [que,
 « Aut tibi, aut ei qui-cepit tuam famulam, necesse est
 servire illos, quorum gratia interrogas :
 quære vero benevolam causidicum, et statim reportabis
 sententiam potiolem, si quidem justa dicis. »

377. PALLADÆ.

Avem manducavimus invitati miseram viri,
 alliarum avium dapes facti :
 et Tityum quidem sub terra duo vultures edunt,
 nos vero viventes quattuor vulturii.

378. EJUDEM.

Non possum uxorem simul et grammaticam sustinere,
 grammaticam inopem, et uxorem injustam.

Sed gnarus non esse suam : parit illa marito.
 Illius ad partus jus habet, inquit, uter ?
 Ille diu curas et multa volumina versans
 Sic ait, adducens curva supercilia :
 Hos, de quæ agitur, vel ei servire necesse est,
 Quem penes ipsa fuit serva, vel esse tuos.
 Effice sit judex tibi qui sit amicus : abibis
 Victor ab hac caussa, si modo justa petis.

377. PALLADÆ.

Convivas pascebat avis nos forte vocatos,
 At miseros aliæ nos epulantur aves.
 Qui Tityum lacerant apud orcum sunt duo, sed nos
 Vivi vulturii quattuor esca sumus.

378. EJUDEM.

Vix tolerare queo, gemina sub peste laborans :
 Conjuge pugnaci, paupere Grammatica.

Ἀμφοτέρων τὰ πάθη θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται.
 Τὴν οὖν γραμματικὴν νῦν μόλις ἐξέφυγον·
 οὐ δύναμαι δ' ἀλόχου τῆς ἀνδρομάχης ἀναχωρεῖν·
 εἶργει γὰρ χάρτης καὶ νόμος Αὔσονιος.

379. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οὐ τις ἀλοιητῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδόντας
 ὑμετέρους, ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ·
 εἰ γὰρ αἰεὶ βούδρωσιν ἔχεις Ἑρυσίχθονος αὐτοῦ,
 ναὶ τάχα δαρδάρφεις καὶ φίλον δν καλέεις.
 Ἄλλ' οὐ σείο μελαθρά με δέξεται· οὐ γὰρ ἐγωγε
 βήσομαι ὑμετέρῃ γαστρὶ φυλαζόμενος.
 Εἰ δέ ποτ' ἐς τὸν οἶκον ἐλεύσομαι, οὐ μέγ' ἄνυσσεν
 Λαρτιάδης Σκύλλης χάσματος ἀντιάσας·
 ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας τις ἐγὼ πλέον, εἰ σὲ περῆσω,
 Κύκλωπος κρυεροῦ μηδὲν ἑλαφρότερον.

380. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤ.

Παρθένος εὐπατέρεια Δίκη, πρέσβειρα πολήων,
 οὐ τὸν ἐν εὐσεβίῃ χρυσὸν ἀποστρέφεται·
 ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαντα Διὸς πάγχρυστα τελέσθῃ,
 οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμον βίотου·
 « καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα »,
 εἰ μὴ Ὀμηρείων ἐξελάθου χαρίτων.

381. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
 τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

382. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο,
 καὶ περὶ λαυκανίην βραγχὰ λαρυγγίων,
 νυσσόμενός τε τὸ πλευρὸν ἄτε ξιφίεσσιν ἀμυχθέν,
 καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων·
 ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κιώης, ὁ πλατυλέσχης,

Hinc mala quæ patior, mors sunt mera, triste sepulcrum.

Grammatica tandem me tamen expedii;
 Non et ab Andromacha potui discedere, nam lex
 Hoc Italæ gentis, chartaque scripta vetat.

379. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Nemo tuos audet sævos spectare molares,
 Et tua propterea limina quisque fugit.
 Nam regnet cum dira fames Erysichthonis in te,
 Quis scit convivis parcat an illa tuis?
 Me certe capient nunquam tua tecta, nec alvum
 Ingrediar vastam dilaceratus ego.
 Ad te si veniam, præ me nihil esset Ulysses,
 Qui Scyllæ contra se trucidis ora tulit.
 Justius et dicar sollers, evasero si te,
 Non levius monstrum, quam Polyphemus erat.

380. MACEDONII CONSULIS.

Ad eum, qui dixerat,

Aurum ni juris sperneret alma Dea.

Magni nata Jovis, juris Dea, quæ regit urbes,

Ex-utrisque mala mors et fatum parata sunt.

Grammaticam ergo nunc ægre effugi;
 non possum autem ab uxore quæ-cum-viro-bella-gerit re-
 impedit enim charta et lex Ausonia. [cedere;

379. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non quisquam molares videre sustinuit dentes
 tuos, ut tuas ad ædes accederet:
 si enim usque immanem-famem habes Erysichthonis ipsius,
 næ forte dilaniabis etiam amicum quem vocas.
 At non tuæ ædes me accipient: non enim equidem
 ibo, tuo ventri servandus. [num fecit
 Si autem unquam in tuam domum introiero, non mag-
 Laertiades Scyllæ rictibus occurrens;
 sed ero patiens ego illo magis, si te transiero,
 Cyclope sævo nihilo levior.

380. MACEDONII CONSULIS.

Virgo ingenua Justitia, patrona urbium,
 non id quod-cum-pietate-est aurum aversatur;
 sed et ipsæ lances Jovis e-solido-auro confectæ sunt,
 quibus ponderat omnem legem vitæ:
 « Et tunc sane aureas pater suspendit lances »,
 si non Homericas oblitus-es gratias.

381. PALLADÆ.

Omnis mulier bilis est: habet autem bonas duas horas,
 unam in thalamo, alteram in tumulo.

382. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Jacebat Alcimenes ægrotans ex febris
 et per guttur raucos ranchos-edens,
 fodicatusque latus tanquam ensibus punctuix,
 et crebro male-sonoris flatibus respirans.
 Venit autem Callignotus Cous, large-garrulus,

Aurum non spernit cum pietate datum.

Quid ni? quando etiam Jovis ipsius aurea libra est,
 Arbitriis vitam quæ regit æqua suis:
 Juppiter ex auro lances examinat ambas:
 Meonidæ non hæc dulcia mente tenes?

381. PALLADÆ.

Fons iræ mulier: sed habet duo tempora læta:
 Cum venit in thalamum, cumque abit in tumulum.

382. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In febre Alcimenes torrenti membra jacebat,
 Et sonus angusto gutture raucus erat;
 Et latus haud aliter quam ferri cuspidē punctum,
 Spiritus et duris creber anhelitibus;
 Callignotus adest Cous, cui garrula lingua,

τῆς παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης,
 κᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὐ τι περιττὸν
 ἄλλο προαγγέλλων ἢ τὸ γενησόμενον.
 Ἀλκιμένους δ' ἐδόκευεν ἀνάκλινιν, ἐκ τε προσώπου
 10 φράζετο, καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως,
 καὶ τὸ περὶ χρισίμων φαείων ἐλογίζετο γράμμα,
 πάντ' ἀναπεμπάζων οὐχ ἑκάς Ἴπποκράτους.
 Καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς Ἀλκιμένην ἀνεφώνει
 σεμνοπροσωπήσας καὶ σοφαιρεύμενος
 15 « Εἰ γε φάρυγξ βομβεῦσα, καὶ ἄγρια τύμματα πλε-
 « καὶ πυρετῷ λήξει πνεῦμα δασυνόμενον, [ροῦ,
 « οὐκέτι τεθνήξει πλευρίτιδι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
 « σύμβολον ἐσσομένης ἐστὶν ἀπημοσύνης.
 « Θάρσει· τὸν νομικὸν δὲ κάλει, καὶ χρήματα σαυτοῦ
 20 « εὖ διαθείς, βιότου λῆγῃ μεριμνοτόκου,
 « καί με τὸν ἱητρὸν, προῤῥήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς,
 « ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον. »

383. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι Τύχῃ χαλεπὴ τε καὶ ἐσθλῇ,
 καὶ Κρόνος ὠρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν.
 Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔτ'εν,
 ἐξ ἀλαβάρχεις γραμματικοῦ γέγονεν.
 Τλῆθι φέρειν λοιπὸν, κανθήλια· γραμματικοῖς γὰρ
 οὐδὲ τέλος κριθῆ, κρῖ δὲ μόνον λέγεται.

384. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μοναχοί, τί τοσοῖδε; τοσοῖδε δὲ, πῶς πάλι μούνοι;
 Ὡ πληθὺς μοναχῶν ψευσαμένη μονάδα!

385. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλαστὸν ἔχεις τὸν ἔρωτα, φόβῳ δὲ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ·
 τοῦ δὲ φιλεῖν οὕτως οὐδὲν ἀπιστότερον.

386. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στυγνὴν τὴν Νίκην τις ἰδὼν κατὰ τὴν πόλιν ἐχθὲς
 εἶπε· « Θεὰ Νίκη, τίπτε πέπονθας ἄρα; »

Et cui Pæoniæ maximus artis honos;
 Omnia morborum cui mens tam certa videbat,
 Diceret ut præter fata futura nihil.
 Alcimenis vultum videt hic, habitumque jacentis,
 Utitur et venas experiente manu,
 Judiciique dies, veterum quos scripta celebrant,
 Computat, et normas prædicat Hippocratis.
 Omnibus expensis tandem responsa profari
 Incipit, attollens grande supercilium:
 Si lateris cesset dolor, et ravis aspera fauces
 Deserat, atque abeat febris anhela tibi,
 Non tibi mors veniet morbo pleuritis: ista
 Quippe reversuræ signa salutis erunt.
 Pone metum: tabulas legum dictante perito
 Confice; nec vitæ sit tibi cura super,
 Et medicum propter bona me responsa memento
 Hæredem quarta scribere parte tuum.

pæonia refertus doctrina,
 omnem habens prænotionem in doloribus, non quid-
 aliud prænuntians quam futurum. [quam amplius
 Alcimenis autem inspiciebat decubitum, et ex facie
 ratiocinabatur, et manum tangebatur scite,
 et de criticis diebus mente-percensebat scriptum,
 omnia animo-repetens, non dissimiliter Hippocrati.
 Et tunc prænotionem in Alcimenem alta-voce-enuntiabat
 gravitatem-induens-vultu et superbiam:
 « Si utique guttur resonare, et sævi ictus lateris *pungere*,
 et febris desierit spiritus densari,
 non jam morieris laterum-morbo: hoc enim nobis
 symbolum futuræ est sanitatis.
 Bono-sis-animo, sed tabellionem voca, et bona tui-ipsius
 bene disponens, vitam desine curarum-genitricem,
 et me medicum, vaticinii gratia boni,
 in tertia parte relinque heredem. »

383. PALLADÆ.

Est ergo et asinis Fortuna difficilis aut bona,
 et Saturnus dominatur quadrupedum genesi.
 Ex quo enim et hunc asinum difficile tempus habuit,
 ex alabarchæ-domo grammatici est-factus.
 Sustine ferre deinceps, asine: grammaticis enim
 non est finis hordeo, sed « hor » tantum dicitur.

384. EJUSDEM.

Si monachi, cur tot? tot vero, quomodo rursus soli?
 O multitudo monachorum mentita monadem!

385. EJUSDEM.

Fictum habes amorem; metu enim amas et necessitate:
 amore autem ejusmodi nihil infidius.

386. EJUSDEM.

Tristem victoriam quispiam conspicatus per urbem heri
 dixit: « Dea Victoria, quidnam passa-es igitur? »

383. PALLADÆ.

Ergo sors etiam bona vel mala versat asellos,
 Sunt et quadrupedum quæ genus astra regant.
 Iste Alabarchiæ fuerat sagmarius, at nunc
 Paret, Saturni sidere, Grammatico.
 Restat, aselle, feras quod sors jubet: omnia curtant
 Grammatici, dicunt, es, quoque, non comede.

384. EJUSDEM.

Si monachi, cur tot? si tot, cur nomine tali?
 Solos se dici non bene turba volunt.

385. EJUSDEM.

Fictus amor tuus est: metus auctor et auctor egestas;
 Non est hic, credi cui bene possit, amor.

386. EJUSDEM.

Cum præferret heri tristem Victoria vultum,
 Nescio quis, Quid te tam male, dixit, habet?

- Ἦ δ' ἀποδυρομένη καὶ μεμφομένη κρίσιν, εἶπεν·
 « Οὐκ ἔγνων σὺ μόνος; Πατρικίῳ δέδομαι. »
 Ἦν ἄρα καὶ Νίκη πολυώδυνος, ἣν παρὰ θεσμὸν
 Πατρικίος ναύτης ἥρπασεν ὡς ἀνεμὸν.

387. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντες ἀπαξ τρώγουσιν· ὅταν δὲ τρέφῃ Σαλαμῖνος,
 οἴκαδ' ἀριστῶμεν δεύτερον ἐρχόμενοι.

388. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Ἄχρῃς ἂν ᾗς ἄγαμος, Νομηνίη, πάντα δοκεῖ σοι
 ἐν τῷ ζῆν εἶναι τῶν ἀγαθῶν ἀγαθὰ·
 εἴθ' ὅταν εἰσέλθῃ γαμετῇ, πάλιν εὐθὺ δοκεῖ σοι
 ἐν τῷ ζῆν εἶναι πάντα κακῶν τὰ κακὰ.
 Ἀλλὰ χάριν τεκνίων — Ἐξεῖς, Νομηνίη, τέκνα,
 χαλκὸν ἔχων· πτωχὸς δ' οὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

389. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ζῆς ἐλάφου ταναὸν χρόνον, ἡτὲ κορώνης,
 συγγνώμη πλείστον πλοῦτον ἀγειρομένη·
 εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, οὐς αὐτίκα γῆρας λάπτει,
 μή σέ γ' ἀπειρεσίῳ οἴστρος ἔλῃ κτεάνων·
 μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἀλγεσι θυμὸν ὀλέσσης,
 χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀπόνως.

390. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ με φιλεῖς, ἔργω με φίλει, καὶ μή μ' ἀδικήσης,
 ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίαν θέμενος.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρέσσονα φημι
 τὴν φανεράν· ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίας.
 Φασὶ δὲ καὶ νήσσοιν ἀλιπλανέεσσι χερεῖους
 τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

391. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
 καὶ « Τί ποιεῖς, φησὶν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί; »
 Ἦδ' ὁ δ' ὡς γελάσας, « Μῆδ' ἐν, φίλε, φησὶ, φοβηθῆς,

Reddidit illa, dolens eventum litis iniquæ,
 Solus id ignoras? sum data Patricio.
 Non igitur sine jure dolet, quod surpuit illam
 Patricius, ventum quomodo nauta solet.

387. EJUSDEM.

Mos semel est prandere, vocat nisi cum Salaminus;
 Altera tunc facimus prandia namque domi.

388. LUCILLII.

Donec eris cœlebs, Numenie, cuncta putabis
 Vitæ non aliud, quam bona plena bonis.
 Intrārit conjunx tua limina, cuncta putabis
 Vitæ non aliud quam mala plena malis.
 At sobolis causa. Fuerois nummatus, habebis
 Et sobolem; si non, est gravis et soboles.

389. EJUSDEM.

Tantas nūns opes? sed possem ignoscere, corvi

Hæc autem lamentans et quærens de judicio, dixit:
 « Non nosti tu solus? Patricio data-sum. »
 Erat igitur et Victoria multo-dolore-confecta, quam præ-
 Patricius ut nauta rapuit ventum. [ter legem]

387. EJUSDEM.

Omnes semel die edunt: quum autem nutrit Salaminus,
 domum venientes cœnamus iterum.

388. LUCILLII.

Donec es cœlebs, Numeni, cuncta videntur tibi
 in vita esse bonorum bona:
 dein quum ingressa-est uxor, rursus statim videntur tibi
 in vita esse omnia malorum mala. [bers,
 At puerorum causa *ducenda est*. Habebis, Numeni, li-
 si æs habes: mendicus vero ne liberos quidem amat

389. EJUSDEM.

Si quidem vivis cervi extensum tempus, aut cornicis.
 venia *erit* maximas divitias colligenti;
 si vero unus es mortalium, quos illico senium attingit,
 ne te utique infinitorum prurigo capiat bonorum;
 ne tu quidem intolerabilibus in doloribus animum perdas.
 utantur vero alii tuis bonis sine labore.

390. EJUSDEM.

Si me amas, factis me ama, et ne me lædas,
 initium nocendi amicitiam ponens.
 Omnibus enim hominibus ego multo meliorem dico
 manifestam inimicitiam dolosâ amicitia.
 Dicunt autem navibus etiam per-mare-errantibus pejores
 esse sub-salo petras manifestis scopulis.

391. EJUSDEM.

Murem Asclepiades avarus vidit in domo,
 et « Quid agis, inquit, carissime mus, apud me? »
 Dulce vero mus subridens, « Nihil, amice, ait, timeas:

Cornicisve dies si tibi fata darent.
 At si hominum e numero es, quibus est festina senectus,
 Distendi immensis parce cupidinibus:
 Ne tua carnifices consumant corda dolores,
 Deque tuis partis vivere des aliis.

390. EJUSDEM.

Si mihi tu bene vis, bene fac, vel non male saltem
 Ne damno causam præstet amicitia.
 Omnibus hoc dictum mortalibus esto: professum
 Est odium melius, quam simulatus amor.
 Sic etiam scopulis, pelagi qui fluctibus exstant,
 Plus ratibus sub aquis abdita saxa nocent.

391. EJUSDEM.

Murem Asclepiades cum conspexisset avarus,
 Quid facis ah nostræ, dixit, amice domi?
 Cui mus, Parce metu, respondit dulce renidens,

« οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρῆζομεν, ἀλλὰ μονῆς »

392. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μύρμηκος πετερόεντος ὑπὲρ νώτοιο καθεσθεις
Ἄδραστος ῥήτωρ τοῖον ἐλεξεν ἔπος·
« Ἰπτασο· τὸν σὸν ἔχεις, ὦ Πήγασε, Βελλεροφόντην,
φέρτατον ἡρώων, ἡμιθανῆ σκαλετόν.

393. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἔστιν θυγατὶς μεῖζον βάρος· εἰ δὲ δοκεῖ σοι,
Εὐκτήμων, εἶναι κοῦρον, ἀκούσον ἐμοῦ.
Ἔστιν σοὶ κήλη, καί μοι θυγάτηρ· λάβε ταύτην,
καὶ δός μοι κήλας ἀντὶ μιᾶς ἑκατόν.

394. ΑΛΛΟ.

Ποιητὴς πανάριστος ἀληθῶς ἔστιν ἐκεῖνος,
ὅστις δειπνίζει τοὺς ἀκροασαμένους.
Ἦν δ' ἀναγινώσκει, καὶ νῆστιας οἶκαδε πέμπει,
εἰς αὐτὸν τρεπέτω τὴν ἰδίαν μανθίν.

395. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Πορδὴ ἀποκτάννει πολλοὺς ἀδιέξοδος οὔσα·
πορδὴ καὶ σώζει τραυλὸν εἰσα μέλος.
Οὐκοῦν εἰ σώζει, καὶ ἀποκτάννει πάλι πορδὴ,
τοῖς βασιλεῦσιν ἴσην πορδὴ ἔχει δύναμιν.

396. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλάκις οἶνον ἔπεμψας ἐμοί, καὶ πολλάκις ἔγνων
σοὶ χάριν, ἡδυπότῳ νέκταρι τερπόμενος.
Νῦν δ' εἶπερ με φιλεῖς, μὴ πέμψης· οὐ δέομαι γὰρ
οἶνου τοιοῦτου, μηκέτ' ἔχων θρίδακας.

397. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζων Ἀρτεμίδωρος,
καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμιόνων,
πολλάκις αἶ χυροῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχουσαι
πολλὸν ὑπὲρ νώτου, χόρτον ἔδουσι μόνον.

Heic ego non victum quero, sed hospitium.

392. EJUSDEM.

Formicæ cum terga premens equitaret Adrastus
Rhetor, Jam volita, Pegase noster, ait.
Quippe et Bellerophon tuus est tibi, maximus heros,
Qui sua seminecē vix tegit ossa cute.

393. EJUSDEM.

Nullum majus onus quam filia : si leve credis,
Euctemon, audi quæ tibi vera loquar.
Hernia magna tibi : nata est mihi, tu cape natam,
Et mihi vel rameæ centuplus adveniat.

394. ALIUD.

Ille poetarum clarissimus est mihi, cujus

ANTHOLOG. A. II.

non dapem apud te cupimus, sed mansionem.»

392. EJUSDEM.

Formicæ alatæ super dorso sedens
Adrastus rhetor tale edixit verbum :
« Vola, tuum habes, o Pegase, Bellerophontem,
præstantissimum heroum, semianime sceletum.

393. EJUSDEM.

Non est filiâ majus onus ; si vero videtur tibi,
Euctemon, esse leve, audias me.
Est tibi hernia, et mihi filia : cape hanc,
et da mihi hernias pro una centum.

394. ALIUD.

Poeta omnium optimus vere est ille,
qui cœnæ-accipit eos-qui-audierunt recitantem.
Si vero recitet et jejunos domum mittat,
in se-ipsum vertat proprium furorem.

395. ΝΙΚΑΡΧΙ.

Crepitus interficit multos quum-erumpere-nequit ;
crepitus et servat, balbum quum-emittit cantum.
Ergo si servat, et interficit rursus crepitus,
regibus æquam crepitus habet potentiam.

396. LUCIANI.

Sæpe vinum misisti mihi, et sæpe habui
tibi grates, dulci nectare delectatus.
Nunc autem, si quidem me amas, ne mittas ; non egeo
vino tali, non-jam habens lactucas. [enir

397. EJUSDEM.

Multas myriadas supputans Artemidorus
et nihil impendens, vivit vitam mularum,
sæpe quæ auri pretiosissimum pondus habentes
multum super dorso, fœnum edunt solum.

Larga auditores pascere mensa potest.
At si quis recitat, jejunesque remittit,
In dominum vertat se precor iste furor.

395. ΝΙΚΑΡΧΙ.

Occidit crepitus clausis egressibus : idem
Est aliis, tremulum cum canit, ipsa salus.
Qui servare potest multos, occidere multos,
Quis neget hunc magnis regibus esse parem ?

397. LUCIANI.

Artemidorus habet decies quod computet, et nil
Erogat : haud aliter vivere mula solet
Bajula, quæ multo cum sudet pressa sub auro,
Tam pretiosa gerens pondera, gramen edit.

398. NIKIOY.

Τὴν κεφαλὴν βάπτων τις ἀπώλεσε τὰς τρίχας αὐτὰς,
καὶ δαυὲς ὦν λίαν, ὥν ἅπας γέγονεν.
Τοῦτο βαφεὺς ἐπόησε, τὸ μηκέτι κουρέα τέμνειν
μήτε κόμην λευκὴν μήτε μελαινομένην.

399. ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυσίσθη,
καὶ τῆς γραμματικῆς, ὡς λόγος, ἐξέπεσεν·
εἴθ' ἐξῆς ἐβίου κοινὸν βίον, ὡς ἰδιώτης,
ὧν ἐδίδασκεν αἰετὶ μηδὲν ἐπιστάμενος.
Ἀλλὰ Γλύκων ἐπαθεν τοῦναντίον· ὧν γὰρ ἄπειρος
καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅτι γραμματικῆς,
νῦν Λιβυκοῦς κάνθωνας ὀχούμενος, εἴτ' ἀποπίπτων
πολλάκις, ἐξαίρνης γραμματικὸς γέγονεν.

400. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἰλαθι, Γραμματικὴ φυσίζος, Ἰλαθι λιμοῦ
φάρμακον εὐρομένη « Μῆνιν αἰεὶ θεά ».
Νηὸν ἔχου καὶ σοὶ περικαλλέα δωμήσασθαι,
καὶ βωμὸν θυῶν μή ποτε δευόμενον.
Καὶ γὰρ σοῦ μεσται μὲν ὁδοί, μεστὴ δὲ θάλασσα
καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια Γραμματικῆ.

401. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰχτήρ τις ἐμοὶ τὸν εὖν φίλον υἱὸν ἐπεμψεν,
ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς δὲ τὸ « Μῆνιν αἰεὶ » καὶ « ἄλγεα μυρί' ἔθηκεν »
ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος
« πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν »,
οὐκέτι μιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον. [« ἔταϊρε·
Ἀλλὰ μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, « Σοὶ μὲν χάρις », εἶπεν,
« αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται·
« καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἄϊδι προΐαπτω,
10 « καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι. »

398. NICIÆ.

Caput tingens quispiam perdidit capillos ipsos,
et licet-fuisset hirsutus valde, *velut* ovum totus evasit
Hoc tinctor fecit, ut jam-non tonsor cæderet
neque comam canam, neque nigrescentem.

399. APOLLINARIJ.

Grammaticus quondam asino vectus provolutus-est
et grammaticā, ut dicitur, excidit;
dein vixit communem vitam, ut illiteratus,
eorum-quæ docebat usque nihil tenens.
At Glyconi evenit contarium: quum enim esset rudis
etiam communis linguae, nedom grammaticæ peritus,
nunc in-Libycis asinis vehens, dein excidens
sæpe, repente grammaticus evasit.

400. LUCIANI.

Propitia-sis, Grammatica vitæ-necessaria-gignens, propi-
remedium quæ-reperisti « Iram cane dea ». [tia, famis
Edem oportebat etiam tibi pulcherrimam condi,
et aram sacrificiis nunquam egentem.
Etenim te plenæ quidem viæ, plenumque mare,
et portus, omnium exceprix Grammatica.

401. EJUSDEM.

Medicus quidam mihi suum carum filium misit,
ut disceret apud me has grammaticas-res.
Ubi autem « Iram cane » et « dolores infinitos imposuit »
novit, et tertium hæc subsequentem versum
« multas vero generosas animas Orco ante-tempus-denu-
non jam eum mittit mihi ut-disceret. [sit
Sed me conspicatus pater, « Tibi quidem *sine* grates.
at puer apud me hæc discere potest. [dixit, amice.
etenim ego multas animas Orco ante-tempus-demitto,
et ad id minime grammatico egeo. »

398. NICIÆ.

Tingenti nimium cuncti periere capilli.
Glabrior est ovo, qui prius hirtus erat.
Sic opera tinctoris agit miser otia tonsor,
Cui coma nec nigrans ulla nec alba cadit.

399. APOLLINARIJ.

Grammaticus tardo (sic fama est) vectus asello
Excidit, atque ejus pectore Grammatica.
Ex illo, quæcumque aliis dictaverat ante,
Nesciit, et vulgi pars rudis ipse fuit.
Diversam sortem sensit Glyco. Cum foret expers
Commonis linguae, non modo Grammaticæ,
Vectus et interdum Libycis delapsus asellis
Evasit subito, cernite, Grammaticus.

400. LUCIANI.

Grammatica o salve, donatrix musa salutis ·

Iram Diva refer, nam medicina tua est.
Et tibi debuerant poni fulgentia templa,
Araque perpetuo turis honore calens.
Nam fora plena tui, plenæ sunt æquoris undæ
Et portus, altrix optima Grammatica.

401. EJUSDEM.

Natus erat medico carus, qui mittitur ad me,
Totum Grammaticæ discat ut artis opus.
Iram Musa refer, jam noverat, atque *Dolores*
Mille dedit, sed et hoc quod solet inde sequi,
Multasque illustres animas demisit ad Orcum.
Mittere discipulum desiit ille mihi,
Meque videns genitor, Tibi gratia, dixit, amice, est,
Discere sed de me filius ista potest.
Multæ quippe animæ per me mittuntur ad Orcum;
Grammaticum nec ob id quæro magisterium.

402. TOY ΑΥΤΟΥ.

Μηβεις μοι ταύτην, Ἐρασίστρατε, τὴν σπατάλην σου
ποιήσεις θεῶν, ἥ σὺ κατασπαταλᾷς,
ἐσθλὸν ἐκτραπέλως στομάχων κακὰ, χεῖρονα λιμοῦ,
οἷα φάγοιεν ἐμῶν ἀντιδίκων τεκνία.
Πεινάσαιμι γὰρ αὖθις ἔτι πλέον, ἢ πρὶν ἐπεινῶν,
ἢ χορτασθεῖν τῆς παρὰ σοὶ σπατάλης.

403. TOY ΑΥΤΟΥ.

Εἰς ποδάγραν.

Μισόπτωχε θεᾷ, μούνη πλούτου δαμάτειρα,
ἡ τὸ καλῶς ζῆσαι πάντοτ' ἐπισταμένη,
εἰ δὲ καὶ ἀλλοτρίοις ἐπιζομένη ποτὶ χαίρεις,
πιλοφορεῖν τ' οἶδας, καὶ μύρα σοι μέλειται,
τέρπει καὶ στέφανός σε, καὶ Αὔσονιου πόμα Βάχχου.
Ταῦτα παρὰ πτωχοῖς γίνεται οὐδέποτε.
Τούνεκα νῦν φεύγεις πενήτης τὸν ἀχάλκεον οὐδὸν,
τέρπη δ' αὖ πλούτου πρὸς πόδας ἐρχομένη.

404. TOY ΑΥΤΟΥ.

Οὐδέποτε' εἰς πορθμεῖον δ' κηλήτης Διόφαντος
ἐμβαίνει μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπίνειν
τῆς κήλης δ' ἐπάνωθε τὰ φορτία πάντα τεθεικώς
καὶ τὸν ὄνον, διαπλεῖ σινδόν' ἐπαράμενος.
Ὡστε μάτην Τρίτωνες ἐν ὕδασι δόξαν ἔχουσιν,
εἰ καὶ κηλήτης ταῦτ' οὐ ποιεῖν δύναται.

405. TOY ΑΥΤΟΥ.

Ὁ γρυπὸς Νίκων ὅσκι' αἰνεται οἴνου ἄριστα,
οὐ δύναται δ' εἰπεῖν ὅς τις ἂν ἤ ταχέως.
Ἐν τρισὶν ὥραις γὰρ θερνιαιῆς μόλις αἰσθάνετ' αὐτὸς,
ὥς ἂν ἔχων πηλῶν ῥίνα διακοσίων.
Ὡ μέγαλον μυκτῆρος! ὅταν ποταμὸν διαβαίνει,
θηρεύει τούτῳ πολλὰ κίς ἐχθύδια.

402. EJUSDEM.

Nemo mihi hanc, Erasistrate, luxuriam tuam
faciat deorum, qua tu luxuriaris,
edens immaniter stomachorum mala, pejora fame
quæ utinam-manducant memorum inimicorum pueruli.
Esuriam enim rursus adhuc magis quam prius esuriebam,
potius quam satier ea quæ apud te est luxuria.

403. EJUSDEM.

In podagram.

Odio-habens-pauperes dea, sola divitiarum domitrix,
tu quæ belle vivere semper scis,
etsi et alienis insidens pedibus gaudeas,
coactilia-ferre scias, etiam unguenta tibi curæ-sunt,
oblectat et corona te, et Ausonii potus Bacchi.
Hæc apud mendicos adsunt nunquam.
Ideo igitur fugis paupertatis sine-aere limen,
juvarisque rursus divitiarum ad pedes stans.

404. EJUSDEM.

Nunquam in navem herniosus Diophantus
intrat in alterum litus abiturus:
sed super herniam onera cuncta postquam-posuit
et asinum, pernavigat velum tollens.
Ita-ut frustra Tritones in aquis laudem habeant
si et herniosus idem facere potest.

405. EJUSDEM.

Nasutus Nico odoratur vinum optime,
non potest autem dicere quale sit celeriter.
In tribus horis enim æstivis vix sentit ipse,
quippe qui habeat cubitorum nasum ducentorum
Proh! magnum nasum! quum flumen trajicit,
venatur illo sæpenumero pisciculos.

402. LUCIANI.

Delicias a me faciant, Erasistrate, longe
Illas dico tuas, quæso rogoque Deos.
Namque horrenda voras stomachi mala, quod fame pejus;
Has cupiam nostris hostibus esse dapes.
Quin optem tolerare famem, quæ maxima; dum ne
Cogar deliciis me satiare tuis.

403. EJUSDEM.

Mendicos fugiens domitrix Dea divitiarum,
Exemplum vite tu potes esse bonæ:
Alterius pedibus nam quamquam insidere gaudes,
Sunt unguenta tuis crinibus, arma manu,
Serta nec, Ausonii nec desit copia Bacchi,
Mendici præbet qualia nulla domus.
Unde et egestatis ferratum limen abhorres,

Ad dominique venis in lare dite pedes.

404. EJUSDEM.

Navi nil opus est Diophanto, ut transeat amnem;
Implet enim turgens hernia navis opus.
Huic nam sarcinulas ipsumque imponit asellum,
Et sinuosa levans lintea transit aquas.
Frustra se jactant igitur Tritones in undis,
Cum Diophon magno ramice præstet idem.

405. EJUSDEM.

Olfacit egregie nasutus pocula Nicon,
Sed cito sit vinum dicere quale nequit;
Nam tribus æstivis vix ipse id percipit horis,
Bis centum quoniam nasus it in cubitos.
Egregius nasus, qui, si quem forte per amnem
Ducat iter, pisces non semel ipse capit.

406. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τοῦ γρυποῦ Νίκωνος ὁρῶ τὴν ῥίνα, Μένιππε·
αὐτὸς δ' οὐ μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.
Πλὴν ἤξει, μείνωμεν ὁμῶς· εἰ γὰρ πολλὸν, πέντε
τῆς ῥινὸς σταδίου, οἴομαι, οὐκ ἀπέχει.
Ἄλλ' αὐτὴ μὲν, ὁρᾷς, προπορεύεται· ἦν δ' ἐπὶ βουνὸν
ὑψηλὸν στῶμεν, καὐτὸν ἐσοφόμεθα.

407. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν λεπτὸν θακεῦντα Μενέστρατον εἶαρος ὥρη
μύρμηξ ἐξελθὼν εἴλυσεν εἰς ῥαγάδα·
μουῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνέηρασαν, ὡς Γανυμήδην
αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδεω·
πίπτεν δ' ἐκ χειρῶν μυίης, κοῦδ' ὧς θίγε γαίης,
ἐκ δ' ἀράχνης ἱστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.

408. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε βάψεις,
οὐδὲ παρειῶν ἐκτανύσεις ῥυτίδας.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
ὥστε προσωπεῖον, κοῦχί πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλεόν ἐστί· τί μαίνεται; οὐποτε φῦκος
καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

409. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Τετράκις ἀμφορεύς περὶ χεῖλεσι χεῖλεα θεῖσα
Σειληνίς πάσας ἐξερύσῃσε τρύγας.
Εὐχαῖτα Διόνυσσε, σέ δ' ὕδασι νούκ ἐμίνεν·
ἀλλ' οἷος πρώτης ἡλθες ἀπ' οἰνοπέδης,
τοῖόν σε προῦπινεν ἀφειδύας, ἄγγος ἔχουσα
εἰσότε καὶ νεκρῶν ἡλθεν ἐπὶ ψάμαθον.

410. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῦ πωγωνοφόρου Κυνικοῦ, τοῦ βακτροποσάτου,
εἶδομεν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίαν.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέσχετο καὶ ραφανίδων,
μὴ δεῖν δουλεύειν γαστρὶ λέγων ἀρετὴν.
Εὐτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἶδεν χιονώδεα βόλβαν

406. NICARCHI.

Conspicio nostro magnum de rhetore nasum,
Utque reor, non est ipse, Menippe, procul;
Jam veniet : maneamus adhuc ; nam quinque profecto
Non hinc jam stadiis longius esse potest.
Nonne vides ut jam procedat nasus ? et ipsum
Cernere sit celsa, si lubet, e specula.

408. LUCIANI.

Tinge comas, si vis : tingi negat ipsa senectus ;
Nec dabitur rugas explicuisse genis.
Parce precor vetulum cerussa pingere vultum :
Personam videor cernere, non faciem.
Stulta, labor totus perit hic tibi : fucus et omne
Hoc genus ex Hecuba non facient Helenam.

406. NICARCHI.

Nasuti Niconis video nasum, Menippe ;
ipsum vero non procul apparet abesse amplius.
Sed veniet, maneamus tamen ; maximum enim, quinque
a-naso stadia, puto, non abest. [multum
Sed ipse quidem *nasus*, vides, præcedit ; si vero in te-
excelsum ascenderimus, et ipsum *Niconem* spectabimus.

407. EJUDEM.

Gracilem sedentem Menestratum veris hora
formica egressa traxit in rimam ;
musca vero advolans eum rapuit, ut Ganymedem
aquila in thalamos cœlestes Saturnii.
Excidit autem manibus muscæ, et ne sic quidem tetigit
sed ex araneæ tela palpebris pendet. [terrau,

408. LUCIANI.

Caput tingis, senectam vero nunquam tinges,
neque genarum explicabis rugas.
Ne igitur faciem totam cerussa efflinge,
ita ut larvam, et non faciem habeas.
Nil enim prodest. Quid insanis ? nunquam fucus
et cerusa faciet Hecubam Helenam.

409. GÆTULICI.

Quater amphoræ circa labra sua labra apponens
Silenis omnes absorbit fæces.
Crinite Bacche, te vero aquis non contaminavit ;
sed qualis prima venisti a vinea,
talem te propinavit abunde, poculum tenens
donec et mortuorum venit ad arenam.

410. LUCIANI.

Barbigeri Cynici, mendici-baculo-minantis,
vidimus in cœna magnam sapientiam.
Lupinis quidem enim primum abstinuit et raphanis.
non oportere inservire ventri dicens virtutem.
Quum autem oculis vidit niveam vulvam

409. GÆTULICI.

Cum sua labra cadi labris quater applicuisset,
Silenis fæces ehibit usque merura.
Nec corrupit aquis tua pocula, maxime Liber :
Sed satus e vitis palmitē qualis eras,
Ducere sic purum te suserat. Iret ad orci
Cum congerrones, tunc quoque vas tenuit.

410. LUCIANI.

Mendici quæ sit Cynici sapientia (barba
Quid facit aut baculus ?) cœna videre dedit.
Caulibus abstinuit primum, tenuique lupino :
Nam, Virtus ventri non famulatur, ait :
At postquam vulvam vidit niveamque bonamque,

στρυγλὴν, ἣ πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον,
ῥησεν παρὰ προσδοκίαν, καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
κὺδ' ἐφ' ἐβόλβαν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

411. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ei: βαλανεῖον ἐκπύρωτον.

Τοῦτο πυρὰν μᾶλλον κλέζειν δεῖ, κοῦ βαλανεῖον,
ῥ' ἢ ποδ' ὁ Πηλεΐδης ἦψε Μενoitιάδῃ,
ἢ τὸν Μηδείης στέφανον, τὸν ἀνείρεν Ἑρινός
ἐν θαλάμοις Γλαύκῃς εἵνεκεν Αἰσονίδου.
Φεῖσάι μου, βαλανεῦ, πρὸς τοῦ Διός· εἰμὶ γὰρ ἀνὴρ
πάντα γράφων τὰ βροτῶν ἔργα καὶ ἀθανάτων.
Εἰ δὲ πρόκειται σοι πολλοὺς ζῶντας κατακαίειν,
ἄπτε πυρὰν ξυλὴν, δῆμιε, μὴ λιθίνην.

412. ANTIOXΟΥ.

Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπὸν, μορφήν δὲ χαράξαι
ῥάδιον· ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοῦμπαλιν ἀμφοτέρων.
Τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ διάστροφον ἔσω ἄγουσα
ἐν τοῖς φαινομένοις ἡ Φύσις εἰργάσατο·
τὸν δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς θόρυβον καὶ σώματος ὕβριν
πῶς ἂν τις γράψαι, μὴδ' ἐσιδεῖν ἐθέλων:

413. AMMIANOY.

Ὡς κῆπον τεθυκὼς, δεῖπνον παρέθηκεν Ἀπελλῆς,
οἴομενος βόσκειν ἀντὶ φίλων πρόβατα.
Ἦν ραφανίς, σέρις ἦν, τῆλις, θρίδακες, πράσα, βολβοί,
ῥάκιον, ἡδύσμον, πήγανον, ἀσπάραγος·
δείσας δ' ἐκ τούτων μὴ καὶ χόρτον παραβῇ μοι,
δειπνήσας θέρμους ἡμιδρεχεῖς, ἔρπυον.

414. ΗΑΥΛΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
γυνᾶται θυγάτηρ λυσιμελὲς ποδάγρα.

Clam vires animi noluit esse sui.
Nam nec opinato petiit, vereque comedit,
Virtuti vulvam posse nocere negans.

411. INCERTI.

de balneo fervente.

Crede mihi, non sunt hæc balnea, sed rogi ille,
Quem Patroclo pietas struxerat Æacidæ,
Colchidos aut sertum cui propter Iasona Glaucæ
Intulit in thalamo sæva Megæra facem.
Jam mihi per quæso superos, here, parce lavacri;
Scribere namque hominum gesta Deumque meum est.
Aut tibi si, tortor, stat multos urere vivos,
Fac flammam ligno surgere, non lapide.

412. ANTIOCHI.

Ardua res animum, facilis depingere formam,

acrem, quæ prudentem jam abstulit mentem,
petivit præter expectationem, et manducavit revera,
et nihil dixit vulvam virtuti nocere.

411. ANONYMI.

In balneum igne percalefactum.

Hoc rogi magis vocare oportet, et non balneum,
quem quondam Pelides succendit Menæti-filio,
aut Medæ coronam, quam nexuit Furia
in thalamis Glaucæ gratia Æsonis-filii.
Parce mihi, balneator, per Jovem: sum enim vir [rum.
cuncta scribens hominum opera et immortalium-deo-
Si vero destinatum-est tibi multos viventes exurere,
succende rogi ligneum, tortor, non lapideum.

412. ANTIOCHI.

Animum quidem pingere arduum est, formam vero de-
facile; sed in te contrarium est utrumque. [lineare
Animi quidem enim pravitatem extra proferens
inter apparentia Natura posuit;
formæ vero tumultum et corporis injuriam
quomodo aliquis pingat, ne videre quidem volens?

413. AMMIANI.

Tanquam hortum immolasset, cœnam apposuit Apelles,
putans pascere pro amicis oves. [bulbi,
Erat raphanus, intibus erat, sæniculum, lactucæ, porra,
basilicum, menta, ruta, asparagus:
veritus autem post hæc ne et firnum apponeret mihi,
ut-prandi lupinos semimælidos, effugi.

414. HEDYLI.

Membra-solventi Baccho et membra-solventi Veneri
generatur filia membra-solvens podagra.

In te sed se rem constat habere secus.
Nam pravi animi mores natura latere,
Exponens oculis obvia signa, vetat:
Sed fœdum corpus, confusa sed ora videre
Cum metuant omnes, pingere nemo potest.

413. AMMIANI.

Convivas hortum quasi sacrificasset Apelles
Excipit. An solas forte vocavit oves?
Ponit enim mentam, lactucas, oeyma, bulbos,
Intubaque et raphanos, allia et asparagos.
Aufugi pastus male semimadente lupino,
Sollicitus fœnum ne daret ille mihi.

414. HEDYLI.

Solvere membra Venus, Bacchus quoqueolvere membra,
Solvere et ex illis nata podagra solet.

415. ANTIPATPOY ἢ NIKAPXOY.

Τίς σοῦ, Μεντορίδῃ, προφανῶς οὕτως μετέθηκεν
τὴν πυγὴν, ὅπερ τὸ στόμ' ἔκειτο πρὸ τοῦ; [γείων.
βδεῖς γάρ, κοῦκ ἀναπνεῖς, φθέγγῃ δ' ἐκ τῶν κατα-
Θαῦμά μ' ἔχει τὰ κάτω πῶς σου ἄνω γέγονεν.

416. ΑΔΗΛΟΝ.

Χρήματα καὶ πόρναις παραγίνεσθαι οὐκ ἀλεγίζω.
Μισεῖται με τάλας Χρυσὸς ὁ πορνοφίλας.

417. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐπὶ γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ νέῃ ἐνοχλήσασθ.

Ἄλλην δρῶν βαλάνιζε, Μενέστιον· οὐ γὰρ ἔγωγε
ἐκκαιρον μῆλων προσδέχομαι βυτίδα·
ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώρην.
Ὡστε τί πειράξεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα;

418. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἄντιον ἡελίου στήσας ῥίνα καὶ στόμα χάσκων,
δειξίς τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις.

419. ΦΙΛΩΝΟΣ.

Αἱ πολιαὶ σὺν νῷ γεραρώτεραι· αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ
μᾶλλον τῶν πολλῶν εἰσὶν ὄνειδος ἐτίων.

420. ΑΛΛΟ.

Αἱ τρίχες, ἦν σιγᾶς, εἰσὶ φρένες· ἦν δὲ λαλήσεως,
ὥς αἱ τῆς ἡβῆς, οὐ φρένες, ἀλλὰ τρίχες.

421. ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Ἄν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς, οὐδὲν ἀδικεῖς με,
ἂν δὲ παρόντα καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

422. ANTIOXOY.

Εἰς ἀπαιδευτὸν ἐπιδειξάμενον.

Ἐήσας, εἰ φρένας εἶχεν, ἀπήγγετο· νῦν δ' ὑπ' ἀνοίας
καὶ ζῇ καὶ πλουτεῖ, καὶ μετὰ τὴν πόρον.

415. ANTIPATRI, aut NICARCHI.

Quis tuam, Mentorida, manifeste sic transtulit
natem, ubi os positum-erat prius? [bus-paribus
Pedis enim, et non spiras : loqueris autem ex inferiori-
Miror ima tui pars quomodo summa evaserit.

416. INCERTI.

Divitiæ etiam meretricibus adsunt; nihil moror.
Oderit me miser Thesaurus-auri meretrices-amans.

417. INCERTI.

De vetula puerulum persequente.

Aliam quercum excute, o Menesthion; non enim ex-
intempestivam pomorum accipio rugam; [quidem
sed semper desideravi tecum-pariter-florescentem fru-
Ergo quid tentas album videre corvum? [gena.

418. TRAJANI IMPERATORIS.

Contra solem ubi-posueris nasum et os hians,
ostendes horas cunctis prætereuntibus.

419. PHILONIS.

Canis cum prudentia sunt venerabiliores : utilem absque
magis multorum sunt dedecus annorum. [prudentia

420. ALIUD.

Capilli, si taces, sunt mens; si vero garris,
ut apud juventam, non mens sunt, sed capilli.

421. APOLLINARII.

Si quidem absenti de me dicis male, nil me lædis :
si vero de præsentem bene, scito-te de me maledicere.

422. ANTIOCHI.

In indoctum qui publice verba fecit.

Besas si cordatus esset, se-strangulasset : nunc vero præ
et vivit et dives-est vel post recitationem. [amantia

415. ANTIPATRI, aut ut alii volunt, NICARCHI.

Quis tibi, Mentoride, posuit, quibus artibus, animum,
Dic precor, os fuerat qua tibi parte prius?
Non ibi respiras, sed pedis, podice faris.
Mirum! quæ fuerant infera sunt supera.

416. INCERTI.

Divitiis florere vides et sortita. Quid ad me,
Si me odit, solitus nummus amare lupas?

417. INCERTI.

I procul hinc, aliamque, Menesthion, excute quercum :
Arida cum rugis non mihi poma placent.
Hos amo, quos tecum video florescere fructus,
Albentem corvum non volo conspicere.

418. TRAJANI IMPERATORIS.

Si nasum radiis obvertas solis et hiscas

Ore, videbit ibi, qui volet, hora quota est.

419. PHILONIS.

Canities prudens venerabile : quæ sine mente est
Ætatis longæ triste sit opprobrium.

420. ALIUD.

Canis, si taceas, mens sunt : si stulta loquaris,
Non mens, sed tantum crinis, ut in pueris.

421. APOLLINARII.

Si de me absenti loqueris male, nil noceat : at si
Præsentem laudas, te male scito loqui.

422. ANTIOCHI.

In hominem ineruditum, sua recitantem.
Besas, si saperet, sese suspenderet : at nunc
Cum recitarit, adhuc vivit et augeat opes.

423. ΕΛΛΑΔΙΟΥ.

Βάπτων πάντα, βαρεῦ, καὶ χρωματίους μεταβάλλων,
καὶ πενήνῃ βάψας, πλούσιος ἐξεφάνης.

424. ΠΙΣΩΝΟΣ.

Γαίης ἐκ Γαλατῶν μηδ' ἄνθεα, ἧς ἀπὸ κόλπων
ἀνθρώποις δλέειραι Ἐρινύες ἐβλάστησαν.

425. ΑΔΗΑΟΝ.

Γινώσκειν σε θέλω, Πλακιανέ, σαφῶς, ὅτι πᾶσα
ἐγγαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σορός.

426. ΑΛΛΟ.

Εἰς Ὀπιανὸν ἡγεμόνα πότην.

Γράμμα περισσὸν ἔχεις τὸ προκείμενον· ἦν ἀφελή τις
τοῦτό σοι, οἰκεῖον κτήσῃ ἀπλῶς ὄνομα.

427. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν δ' ὅσοτος ἐξορκιστῆς
ἐξέβαλ', οὐχ ὀρκων, ἀλλὰ κόπρων δυνάμει.

428. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης
οὐ δύνασαι δοφερῆν νύκτα κατήλιασαι.

429. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἦθελε νήφειν,
τοῦνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

430. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τὸ τρέφειν πύγωνα δοκεῖς σοφίαν περιποιεῖν,
καὶ τράγος εὐπύγων αἰψ' ὄλος ἐστὶ Πλάτων.

431. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρ-
τοῖς ποσὶ σου τρῶγες, καὶ τρέγε τῷ στόματι. [χεῖς,

423. HELLADII.

Tingens cuncta, tinctor, et coloribus immutans,
etiam paupertatem ubi-tinxisti, dives apparuisti.

424. PISONIS.

E terra Galatarum ne flores quidem sunt, cujus e sinu
hominibus exitiosæ Furis surrexerunt.

425. INCERTI.

Scire te volo, Placiane, aperte, omnem
nummatam anum divitem esse loculum.

426. ALIUD.

In Opiantum ducem bibacem.

Litteram supervacuam habes initialem: si abstulerit ali
hanc tibi, proprium possidebis pure nomen. [qui

427. LUCIANI.

Dæmonem multa garriens ore-grateolens exorcista
ejecit, non formularum, sed stercorum vi.

428. EJUSDEM.

Quid frustra-lavas corpus Indicum? abstine-te ab-arte:
non potes obscuram noctem in-solem-vertere.

429. EJUSDEM.

Inter omnes ebrios Acindynus voluit sobrius-esse;
quare et ebrius-esse ipse visus-est solus.

430. EJUSDEM.

Si nutrire barbam existimas esse sapientiam parare,
etiam hircus belle-barbatus statim integer est Plato.

431. EJUSDEM.

Si citus ad-cœnandum et ad cursum tardus es,
pedibus tuis manduca, et curre ore.

423. HELLADII.

Dum tibi tincta nitet mutato lana colore,
Pauperie tincta dives et ipse nites.

424. PISONIS.

Nec flores cupiam, profert quos Gallia, cujus
Ex gremio Furis mortalia sæcula vastant.

425. INCERTI.

Omnis anus locuples, hoc te, Placiane, monebo,
Est dives tumulus, prætereaque nihil.

426. In Vinnium, Præsidentem ebriosum.

Vinnius esse cupis. Si verum vis tibi nomen,
Sola suo cedat litera quarta loco.

427. LUCIANI.

Dæmonas haud paucos olidus fugat exorcista,

Non oris sancta voce, sed illuvie.

428. EJUSDEM.

Quid lavis Æthiopem? perituro parce labori.
Noctis enim tenebras irradiare nequis.

429. EJUSDEM.

Sobrius in potis dum quærit Acindynus esse,
Solut ab his potus cur habeatur, habet.

430. EJUSDEM.

Si promissa potest sapientem reddere barba,
Barbatus poterit jam capere esse Plato.

431. EJUSDEM.

Manducare celer cum sis, et currere tardus,
Manduca pedibus, curre sed ore tuo.

432. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἔσθεςε τὸν λύχνον μῶρος, φυλλῶν ὑπὸ πολλῶν
δακνόμενος, λέξας· « Οὐκέτι με βλέπετε. »

433. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον· οὐ δύνασαι δὲ
φωνὴν συλῆσαι χρώματι πειθόμενος.

434. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἦν ἐσίδης κεφαλὴν μαδαρὰν, καὶ στέρνα, καὶ ὤμους,
μηδὲν ἐρωτήσης· μῶρον ὁρᾷς φαλακρόν.

435. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Θαυμάζειν μοι ἔπεισιν, ὅπως Βύτος ἐστὶ σοφιστής,
οὔτε λόγον κοινόν, οὔτε λογισμὸν ἔχων.

436. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Θάττον ἔην λευκοὺς κόρακας πιτηνάς τε χελώνας
εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

437. ΑΡΑΤΟΥ.

Αἰάξω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται,
Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

438. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Κορινθίῳ πίστευε, καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

439. ΔΙΦΙΛΟΥ.

Τὸ μὲν Ἄργος ἵππιον, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

440. ΠΙΤΤΑΚΟΥ.

Μεγαρεῖς δὲ φεῦγε πάντας· εἰσὶ γὰρ πικροί.

441. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ὁ Πειραιεὺς κάρυον μέγ' ἐστὶ καὶ κενόν.

442. ΑΔΕΣΠΟΤΟΥ.

Τρίς με τυραννήσαντα τοσαυτάκις ἐξεδίωξεν
δῆμος Ἐρεχθίδης, καὶ τρίς ἐπηγάγετο,
τὸν μέγαν ἐν βουλῇ Πεισίστρατον, ὃς τὸν Ὀμηρον
ἤθροισα, σποράδην τὸ πρὶν δειδόμενον·
ἡμέτερος γὰρ κείνος ὁ χρύσεος ἦν πολιότης,
εἴπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἀπωχίσσαμεν.

432. EJUSDEM.

Lumen ut extinxit vexatus pulce multo
Morio, Jam me non invenietis, ait.

433. EJUSDEM.

Surripis, o pictor, formam; at vox sola recusat
Artificis dextram victa colore sequi.

434. EJUSDEM.

Si caput absque pilis, humerosque et pectora cernas,
Dicere ne dubites, calvus hic est fatuus.

432. EJUSDEM.

Exstinxit facem stultus, pulcibus a multis
quum-morderetur, dicens : « Non jam me viddis. »

433. EJUSDEM.

Pictor, formas surripis modo : non potes vero
vocem prædari colori confidens.

434. EJUSDEM.

Si conspexeris depile caput, et pectus, et humeros,
nihil interrogas : stultum vides calvum.

435. EJUSDEM.

Mirari mihi lubet, quomodo Bytus sit sophista,
neque sermonem communem, neque mentem habens

436. EJUSDEM.

Citius contingeret albos corvos, volucresque testudines
invenire, quam probum rhetorem Cappadocem.

437. ARATI.

Doleo Diotimum, qui in saxis considit,
Gargarensium pueris beta et alpha dicens.

438. MENANDRI.

Corinthio crede, et ne utere amico.

439. DIPHILI

Argos quidem equis-aptum, incolæ vero lupi.

440. PITTACI.

Megarenses vero fuge cunctos : sunt enim acerti.

441. PHILISCI.

Piræus nux magna est et inanis.

442. ANONYMI.

Ter me rerum-potitum toties expulit
populus Erechthæ, et ter reduxit,
magnum in consilio Pisistratum, qui Homerum
collegi, sparsim prius decantatum;
noster enim ille aureus erat civis,
si quidem Athenienses Smyrnam coloni-condidimus.

435. EJUSDEM.

Miramur rhetor qui factus sit Bytus, is quem
Communis sensus deficit et ratio.

436. EJUSDEM.

Albus erit corvus prius et testudo volabit,
Quam doctum videas rhetora Cappadocem.

437. ARATI.

Lugeo te, Diotime, cui saxa horrida sedes,
Gargaridum pueros unde elementa doces.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT XI.

Glossator : Ἀρχὴ σκοπτικῶν (sic Cod. fere semper). Τὸ σκοπτικὸν εἶδος ἐκ σιωμμάτων σύγκαιται καὶ συμβολῆς, τῶν παλαιῶν ἀεὶ παρὰ τὸν πότον ἀλλήλους αὐτοσχεδιάζοντων. "Ιν' οὖν μηδὲ τούτων ἀμοιρῆς, καὶ ἐξ αὐτῶν ὑπέταξα τὰ ἐμπειρόντα. Quae sunt ipsius Cephalae ut alia pleraque titulus capitum adjecta; conf. initium cap. VII.

I. — Conqueritur poeta de vino in convivio, quod Mercurii festo agebatur, effuso et perduto. — 1 χοῆς Cod. — 2. « Αἶρων. Eodem afferendi sensu Theocritus XV, 27 : αἶρα τὸ νῆμα' ubi vid. mea not. in edit. altera. — 3. Respicitur Hom. Od. Φ, 295 : Οἶνος καὶ Κένταυρον. Conf. ep. 16. » B.

II. — « Quae fuerit epigrammatis occasio vix divino. Cum calculosis lite implicitus poeta, Theodorum eorum medicum rogare videtur, ut se ab illis defendat qui lapides gerunt. » B. — 1 οἱ ἄριστοι Cod., corr. Jac. — 2. « Αἶθους ἔχειν dici non solum qui saxa pro telis gerunt, sed etiam οἱ λιθιδῶντες, *calculo laborantes*, apparet ex facete dicto Gnathænae ap. Athen. XIII, p. 578, E. Non vere igitur, sed ridiculi causa, illi appellari videntur ἄριστοι. » Jac.

III. — « Mortis contemplatio divitiarum cupiditatem imminuit; inde monentur mortales ut vita fruantur. — 4. Πλωστόκομα comice loculos, quibus mortui componuntur, appellat. » Jac. Boiss. : « Schol. Wech.: κιβώτια, θῆκαι λευκῶνων ξύλιναι, ex Hesychio. Est ποιεῖν πρὸς τι locutio praesertim in usu de remediis vi: adi Bernard. ad Nonn. t. I, p. 43 et 437. — 5 πάσας Cod. « Farinam spargens, quo sensu ἀκτὴ dicitur VI, ep. 299, 5, et alibi. Vinum autem inspergebatur interdum farina, ut ap. Hom. Il. A. 639. Athenæus X, p. 432, B : ἐπινον δ' οἱ πολλοὶ καὶ ἀλγιστα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ubi in versibus Comici rex Seleucus vinum cum melle et farina miscuisse dicitur :

Δήμητρος ἀκτὴ πᾶν τε θυράσας ὑγρὸν,
κατηρσίμασε πῶμα, πνύματο; λύσιν.

Alii [ut Grotius] ἀκτὴν de littore accipiunt et huc trahunt amœna τῶν ἀκταζόντων convivia : quam explicationem contextus non videtur admittere. » Jac. — 6 Ἀσίαν Plan. « Juncta μύρα καὶ στέφανοι et ep. 8. Sic Philemo fragm. inc. 80 : Ζῶν γὰρ ἄσχοῦ σαντῶ στεφάνων καὶ μύρα. Est στεφάνου; in codice 7720. Conjicio :

Ζῶν ἐτι παράσχου σαντῶ στεφάνου; καὶ μύρα.

[Ζῶν γὰρ παράσχου στεφάνον αὐτῷ κ. μ. Meinekius.] Conf. infra ep. 19, 35, 168, Lucian. Contempl. § 22. » B.

IV. — « In virum qui non sibi uxorem duxerat, sed vicino, per quem ipsi bene erat nihil agent. Conferendus Juvenalis Sat. I, 55 seqq. et Ovid. Amor. II, el. 4, 45 seqq. » Jac. — 1. « Sententia esset nilidior, scripto : Αὐτῷ τις γήμας πειθάνῃ καὶ γείτονι. Est simile ἑτέροις γήμας ep. 70, 4. » B. Esse videtur soli. Male Bothius Αὐτός τις. — 3. Μὴ πλεῖν μὴ σκάπτειν fere paroemiacum. Εὐστομάχου; figurate, ut ap. Ciceronem εὐστομάχου; fere aliquid. — 4 ἀλλοτριόσπινῃ Cod., corr. Brunck.

V. Μαρτίσιου enotavit Salmas., non Μοντισ. Eandem rem tractat quam modo Parmenio, cui epigramma tribuit Plan. — 2 ἀμαλθαΐας Cod. Hac comparatione fortasse etiam ad κερασφόρου appellationem salse respicitur. « De Amaltheae cornu monui et citavi ad Babrii Fab. CVIII, 11, p. 212. » B.

VI. E Codice editum a Jac. Fateor me non satis intelligere. An πτωχὸν maritum dicit eum qui praeberet non potest quæ uxoris profusa luxuria quotidie poscit? — 1 κυανία μ. Cod. « Suspicihar olim σκυλμός, μάχα. Nunc præstuli leniorem correctionem κυνία, *pugna canina*, de iis qui impudenter rixantur. Initio hiatus vitari poterat scripto "Ἔστι γάμος πτωχοῦ vel Πτωχὸν ἐστὶ γ. » Jac.

VII. Νικάνδρου Cod., sed Plan. Νικάρχου, quod probabilius. « Ad sententiam confer V, ep. 302, 5. » B. — 2 αἰνεῖν Plan. — 3 ἡ ῥύσις Cod. « Φιλόνισος, id est φιλοῦσα τὸ κνίσεσθαι. Hoc enim libidinoso amoris proprium ab honesto cum matrona connubio abest. » Jac. Qui cum ceteris Toupii conjecturam ἀλλοτριόχρως recepit; ἀλλότριος; χρῶς Cod. et Plan., quod tuetur Otto Schneiderus ad Nicandr. p. 130 : « Sensus : adeo mentulae grata titillatio est : alienam ubi sentit cuticulam, penitus gestit frui cunno non suo. » — 4 ξενοκυσταπ. legebatur, correxit O Schneider. Sic Agathias βρωμικομυζαπάτη.

VIII. « Cum varietate quadam ex marmore dedit Muratorius p. 1321. Solebant autem seriores vetusta epigrammata in cippo repetere, mutationibus interdum factis, non semper magno cum iudicio. [Iterum in lucem protractum marmor anno 1819 et a Niebuhrio editum : habes totum in Sylloge Welckeri LX, p. 89.] — Impensis funeribus fieri solitas rectius viventibus adhiberi. Sententia est odarii IV Anacreontici. Conf. ep. 19. — 1 στεφάνου; στήλη χάρις, λίθος ἐστὶ μάρμ. — 2 φλέξαις marm. *Noli solemnem rogi ignem incendere*; ita articulus non frustra additus. Probabilius tamen videtur quod post Scaligerum multi proposuerunt : τὸ πῦρ βρέξεις, *rogi ignem vino restinguas*. Vide Kirchmann. De funerib. III, 7. » Jac. Φλέξαι; argute dictum videtur de igne quod unguentis affusis ardentius fit quam solet de nudis lignis et quam erat necessarium cremando mortuo : ne ignem, qui per se ardet, tanquam ascititio igni uras. — 3 εἰ τις (sic) ἔχεις et τεσσάρων marm. — 4 τίεται Plan. Respici ad locutionem paroemiacam οἴνου πλὸν ποιεῖν (Thes. p. 1048, A) observat Jac. Sic integrum et absolutum epigramma, cui aliunde additum in marmore :

Τοῦτ' ἐσομαι γὰρ ἐγὼν' σὺ δὲ τούτοις γῆν ἐπιχώσας,
εἰπὲ ὅτε οὐκ ὦν ἦν, τοῦτο πάλιν γέγονα,

quæ emendavit Meinekius ad Callimach. p. 298, not. :

Τοῦτ' ἐσομαι γὰρ ἐγὼν' σὺ δὲ γ' ὅσοις γῆν ἐπιχώσας,
εἰπ' « Ὅ τι οὐκ ὦν ἦν, τοῦτο πάλιν γέγονα. »

Minime vero hoc distichon eidem poetæ tribui debet, quod « ut intellectu difficilior resecuisse Cephalum » putabat Heckerus I, p. 196.

IX. — Ad aliquem qui in convivio lautiores cibos in

line epularum apposuerat. — 2 ἀρτα Cod., λαρτ conj. Jacobs.; « ἀρτα, pro ἀλυστᾶ, proposueram ad Simocatt. p. 317. Plan. scripserat ἀρτα, quod retinuit, non explicuit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 221, ubi et latinam anonymi versionem edidit. » B. Fixius in Thes. sub v. conj. χαρτά. Cum Piccolo dedi ἀρτα τῖσαι. — 3 μέγαν στάχ. Cod.; recte Plan. « Ἐργα sunt culta arva; hinc ἐργασμένοι. Vid. not. ad Simoc. p. 294, Fischer. ad Anacr. XXXVII, 9. » B.

Sequitur in Codice epigr. *Simonidis*, supra exhibitum V, 161, tanquam *Hedyli*.

X. In Plan. est *Luciani*. — « Invitatio ad cœnam modicam, sed ob absentiam poetarum recitantium et grammaticorum commendabilem. Conf. Martial. IX, 36; III, 45. » Jac. — 3, 4. « Juncta ἔχειν et παρέχειν πράγματα in gnome Epicuri ap. Diogen. Laert. X, 139 : τὸ μακάριον καὶ ἀθάρτον οὐτε αὐτὸ πράγματα ἔχει οὐτε ἄλλω παρέχει » vertente Cicerone De nat. deor. I, 17, pari cum verborum dispositione : *quod æternum beatumque sit, id nec habere ipsum negotiū quidquam nec exhibere alteri* » B. Magna pars conviviōrum eruditorum continebatur ζητήμασι grammaticis, ad quorum exemplum illustre illud Sophistarum apud Laurentium convivium ab Athenæo est compositum.

XI. — « De Epicrate quodam, qui ad cœnam invitatus cum plurimis pueris venerat, haud secus ac tragædus, qui histrionum gregem, aut choraules, qui chorum saltantium secum duxisset. Totus ille grex dum erudiebatur, victum accipiebat ab eo qui histrionibus præerat; v. Bæckh. Œcon. pol. t. I, p. 489. De choraule Salmæ. ad Hist. Aug. Scr. t. II, p. 819 : « Postquam a comœdia se ipsos separaverunt choraules, et seorsum artis suæ specimen in scena exsequi cœperunt, chorum etiam suum habuerunt, qui ubique eos comitabatur. » Hinc Dio Chr. Or. IV, p. 147 : τοιοῦτον περὶ αὐτὸν ὄχλον εἶχεν, ὥστε οἱ σοφισταὶ καὶ αὐλῆται καὶ οἱ διδασκαλοὶ τῶν χορῶν. — 2 ἄλλον οὐδέν Cod., corr. Salmæ.; ὧν est inter versus. — 3 ἔχεις Cod. — 4 * ὀρχηστο. τοὶς e Cod. refert Paulss. Ὀρχηστῶν non proprie accipiendum, non enim revera Epicrates chorum ducebat, sed servos, qui ad nutus heriles attendebant, ut saltantes ad signum τοῦ χοροδιδασκάλου. Ὅπισθω ποδῶς, quod servis *retro herique ad pedes* stantibus porrigebat ipsi appositos cibos auferendos domum. Sic Martialis III, 23 :

Omnia quum *retro* pueris obsonia tradas,
Cur non mensa tibi ponitur *a pedibus*?

[Conf. ep. 205, 2; 207, 2. Boiss.] — « δ' αὐτοῦσαι πρός Cod., quod lenissima mutatione emendavi. » Jac. in Del. « Si αὐτοῦ servandum, erit pro adverbio loci. » Boiss.

XII. Lemma . εἰς Φίλιππον. « Potius εἰς Ἐπικράτη. De Epicrate, qui fuit poeta comicus, Fabric. Bibl. Gr. t. II in Catalogo comicorum. Necatus fuit in convivio a Philippo Macedonia rege, non illo quidem Alexandri M. patre, sed Demetrii filio, immanissimo tyranno ac severissimo; necatur simul Callias, poeta tragicus, de quo et Fabricius : vide Dorvill. ad Charit. p. 580. — 1 Οἶνος καὶ Κένταυρον cf. ad ep. 1, 3, et Chardon. Rochett. Misc. t. II, p. 298. — 3 Μονόμαχος, epithetum de Philippo Alexandri patre proprium, fuit anigmatice ad hunc Demetrii filium detortum, si Dorvillio credendum. Potuit et alter ille Philippus luscus esse. » B. Neque hoc necessarium; nam « qui Cyclopus indolem et mores referrent, poterant μονόμαχοι vocari, quo nomine Cratinus

τὸν Κύκλωπα affecerat, teste Phrynicho p. 22. » Jac. Plan. male ὠμοχάρων. Alterum sic explicat Dorvill. : « Philippus et Charon in vino, qui non per stygiam aquam et sutili cymba homines ad inferos transvectat, sed toxicato vino et porulis medicatis in Tartara mittit miseros convivas. » — 4. Nota est πρόποις a Theramene Critis propinata.

Sequitur in Codice epigramma τοῦ αὐτοῦ, jam exhibitum IX, 519.

XIII. In Plan. Ἀδδανού. — Tandem mors omnes dejecit, aliis alios modis. — 1 ἡ ὦ; Cod. — 2. « Ὁ πορρωτός, scilicet θάνατος, quem eo epitheto decorat Homerus uno loco. Vide quæ monui in Notitt. mann. t. XI, part. 2 p. 97. » B. — 3. Ὀκτίσας de febribus. Jac. comparat Lucian. Contempl. c. 17. — 4 εἰς ἐν Cod.

XIV. In Plan. Ἀδδανού iterum, et in duobus quæ sequuntur. — De culcitra durissima, cui in Procli domo incubuerat. — 2 ἐπεκλήθην Cod. Gorgo omnia in saxum mutans, Niobe mutata ipsa. — 3 οὐδεις μὲν ὅς. Plan. post Stephanum. « Sed prior in ὕπνῳ producitur viquentis literæ φ. [Imo augmenti.] Sic VI, ep. 265, 4; XV, ep. 32, 11. Vide Jacobs. in Anal. t. XIII, p. 745, Classicum Diarium t. XIV, p. 90, et grammaticum in meis notis ad Planud. Metamorph. p. 509. — 4. Schol. Wech.: εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πρώκλου καὶ διὰ τοῦτο ζῶντων ὅτι ὁ Πρώκλος ἐξένισεν αὐτόν. » B. — 5 ἐξῆς eī Cod.

XV. — « In nescio quem Lucium, medicum forsan, qui plures ægros, quorum nomen a litera alpha incipiebat, sustulerat. » B. Doctiores conjecturas alias, sed longe incertissimas, habes apud Jacobs. t. X, p. 145 seq. — 1. In Athoo glossa : θάπτειν. Amphiboliam inesse verbis ut ἀπό ἀφα puto cum Jacobsio, ut etiam ii intelligantur qui dignitate, opibus et honore florebant. Quare v. 2 distinctionem post βουλευτάς sustuli. — 2. Editum Ἀδδανόν mutavit Boiss.

XVI. Sine lemmate Cod.; Ἀδδανού Plan. — « Ludii poeta in vocabulo ἔγχεσιμωρος, quod ap. Hom. *bellicosum, hasta furentem* significat, hoc loco autem sive τὸ ἔγχει μωραίνοντα, hasta inepte utentem, sive summo cum labore jaculantem, secundum etymologiam a veteribus probatam : οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι, ὅ ἐστι κατωθεύοντες. Simplicius tamen cum Stephano in Thes. *stultos et fatuos pugnatores* intelligas. » Jac. — 2 ἔγχεσιμωρο Cod., una voce, sed duobus acc.

XVII. In Plan. ἀδῆλον. — Ridet Stephanum quendam qui re familiari aucta etiam nomen augendum esse putavit. De qua re comparantur Demosth. Pro cor. p. 270, Lucian. Somnio c. 14 et 29, Timone c. 22 et Hemsterhus. p. 479 seqq. — 1. « Pro lectione Codicis et Plan. καὶ παῖς ἄμα, recepi Jacobii conjecturam κηπεύς θ' ἄμα, quæ facillima est ac verisimillima. Jam enim intelligitur cur πῆγανον sit pars nominis Διονυσιοπηγανωδάρου et cur in ἀγορηνομίῳ tam bene sit notus Stephanus. Schol. Wech.: διαβάλλει τὴν τῶν πλουτούντων ὕβριν, οἵτινες οὐκ ἀγαπῶσι τῷ ἰδίῳ καλεῖσθαι, ἀλλ' εἰ τι αὐτοὺς ἐπ' αὐτῷ προσωνομάσῃ ὀνόματι, διάκεινται πρὸς αὐτὸν ἀπεχθῶς. Ἐνταῦθα δὲ πικρὸν ὁ Λουκιανὸς (huic tribuit epigramma ἀδῆλον) φησὶν ὡς Στέφανος ὧν πτωχὸς αὐτὸ τοῦτο ἑσπεργεν ὀνομάζεσθαι, πλούσιος δὲ γεγονὼς Φιλοστέφανος καλεῖται. Προσεκτεῖν δὲ ὅτι αἱ προσθέσεις τοῦ ὀνόματος οὐχ ἀπλῶς οὕτω καὶ ἐπὶ πρόσκεινται. Φιλοστέφανον γὰρ ἐνταῦθα τὸν καμῶντα (sic) καὶ

περί μίθην διατρέχοντα νοεῖ· οἱ γὰρ κωμῶντες ἐστέρωντο, ὥς ἐν τοῖς ἐξῆς δηλωθήσεται. Ἐκ μὲν οὖν Στεράνου, γέγονε Φιλοστράτους, προσθεῖς τοῖς ἑκτῷ τέσσαρα γράμματα· μετ' οὗ καὶ δὲ ἔσται Ἰπποκρατιπιδίας, ἔτι προσθεῖς τοῖς ιβ' καὶ ἄλλα δ'. Δαιμονίως δὲ τοῦτο πεποιήκα. Ἡ δὲ λέξις τὸν Ἰπποκρατῆντα καὶ Ἰπποκράτην δηλοῖ, ὅπερ τῶν πλουσίων ἐστίν. Ἡ δὲ τὴν σπατάλην Διονυσιοπηγανόδεωρος· τοῖς ἑκατάδεκα καὶ ἑτέρα προσθεῖς, δηλοῖ ὡς πηγὴν δωρησεται τὸν Διονύσιον· οἱ γὰρ πλούσιοι τοῖς δυνάταις δῶρα πέμπειν εἰώθασιν, αἱ θεραπεύοντες, ἥτοι ὅπως τοῖς παροῦσι καὶ ἄλλα προσθήσωσιν, ἢ ὅπως μὴ καὶ τῶν παρόντων αὐτοῦ· ἀποστερήσωσιν. Τέθεικα δὲ τὸ πῆγανον ἀντὶ τοῦ οὐτινοσοῦν ἑώρου. Πῆγανον δὲ κυρίως φυτὸν ἐν σκεύει κεραμικοῖς· εἰωθὸς φυλάττεσθαι, αἷε δὴ καὶ τοῖς οἰκειοτέροις· τῶν πόπων τὰ μάλιστα οἰκειούμενον συμβάλλεται δὲ καὶ εἰς δευδερκεῖαν γυναικίῳ μινύμενον γάλακτι· τὸ δὲ πῆγανόν ἐστιν ὅμοιον μινυανθεῖ ἢ τριούλῳ κατὰ τὴν ὁσφρησιν, ὥς φησι Νικάνδρος (Ther. 520). De causa adjecti nominis πῆγανον errat scholiastes. Fingitur lepide hic homo πῆγανον addidisse, oblitus pristinae conditionis, vel non cogitans, sic memoriam horti a se culti et herbarum renovari. De aucto ac mutato nomine vide et ep. 358, coll. Corayo ad Theophr. Char. 28, p. 327; Mercero ad Aristen. I, 19, p. 504; Gaulmino ad Eumath. p. 41. » B. — 4 ἔστα δ' Cod.; Ἰπποκρατιπιδίας Plan.

XVIII. — Historia de muliere quae, licet gravida non esset, Heliodoro intra sex dies puellam et puerum peperit. — 1 τῇ μὲν γαστρὶ Plan., unde Grotii error. — 2 ἀπαντομάτου Cod. (non enotatum a Salm.) — 5 οὕτω Plan.; βουδάστι Cod. « Schol. : Ἡρόδοτος Εὐτέρπῃ (c. 156) Αἰγυπτίῳ Ἀπόλλων μὲν Ὄρος, Δημήτηρ δὲ Ἴσις, Ἀρτεμις δὲ Βουδάστις. » B. Lucina Diana. Καταλύονται qui a munere solvantur idque obire desinunt. Conf. ad IX, ep. 311, 7. — 6 τούτῳ Cod.

XIX. — Hortatur amicum ut, dum vivat, bibat atque amet. — 1 πίβε Cod. et Plan., corr. Brunck; νῦν καὶ τέρπου Plan. — 2 αἱ ἐν συνεσόμεθα Cod.; αἰεὶ τέρψιος; ἐξόμεθα Plan. — 4 αὐτοῦ Cod. Vide ep. 8 et not. — 5 νῦν ἐμοὶ Cod. Salm. scribebat νῦν μὲν ἐμοί, quod nimis debile. Dicit ossa, dum pars sunt ipsius viventis. — 6 καταλυσάτω Cod., non enotatum a Salm. — Conf. ep. 8.

XX. — « Antipater Archilochus et Homero sacra facturus invehitur in poetas jejunos (ὕδρονότας), obscurae eruditionis captatores, versificatores ἀκανθολόγους, ut ep. 347 grammatici vocantur σῆτες ἀκανθολόγοι, ubi ἀκανθα sunt subtilitates grammaticae, hoc loco glossematicae voces, quarum specimina v. 1 offert, quibus illi carmina sua onerant, velut Nicander, Lycophron, Euphron, Callimachus. » Jac. — 1 ἐφεύγετ' et καμασήνας Cod. ap. Jac., sed Salm. καμισήνας enotavit, Paulss. καμ. σήνας. Plan. καμισήνας et καμασύνας. « Hesychius : λοκός, φαλακρός. Tzetzes ad Lyc. 48 : λοκός· ἡ μεγάλη λαμπάς. Tum ad καμασήνας Schol. W. : Οὐ λανθάνει δὲ με ὅτι κοινὰς πάντες οἱ ἰχθύες καμισύνες ὑπὸ Ἑμπεδοκλέους ἐλέγησαν τοῦ φυσικοῦ, οὕτως· Καὶ μὴν δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλοιο καμασύνες. Οὕτως Ἀθήναιος. Vide Athenæum VIII, c. 10, ubi... τοῦ φυσικοῦ, οὕτως· Ἠδὲ καὶ δ... καμασῆνες. Ex scholiasta sumendum omnino : οὕτω πως· Καὶ μὴν καὶ δ. — 2 Ποιητῶν φύλον. Hesiodus Theog. extr. : γυναικῶν φύλον. Oracula Sibyll. II, p. 199 : φύλα γυναικῶν. Conf. VIII, ep. 120, 4, similia in not. ad Simoc. p. 244. Cum ἀκανθολόγων conf. ep. 122, 2, et ex Cicerone De fin. IV, 28, *spinas disserendi*. — 3 λεγίσσῃ. Plan. [Sunt cantus per nimium ornatum fracti et elumbes.] — 5. Pari honore colebant veteres Archilochum et Homerum, et eodem die

utriusque poetæ natales celebrabant. Vide Viscont. Icon. Gr. t. I, p. 62 seq. » B. — 6 κρατὴρ οὐ δέχετ' Cod.

XXI. Iterum legitur cum varietate XII, 242. Conf. Hecker. I, p. 221. — De mentula Agathonis pueri. — 1 σαῦραν Cod., corr. Jac. « Eodem obscæno sensu est ep. eundem Stratonem XII, ep. 3, 5, et 207. In ῥοδόδεα-κτυλος et ῥοδόπηχυ; opponit non illepide mensurarum nomina. » B.

XXII. — Poeta Draconis pueri nomine ad obscænum lusum abutitur.

XXIII. In Plan. est ἀδῆλον. — Memor vaticiniorum quæ brevem ipsi terminum vitæ portendunt, se ad potandum excitat. — 3 ἀδῆλον πάντεσσι Plan.; τάχειον Cod.; τάχιον Plan.; ταχίων Boiss. ex Bothii emendatione. — 4 μῆνω Cod. — 5 πίνωμεν Cod.; καὶ γὰρ δὴ Plan. « Οἶνον ἔπνον dixerat Cratinus. Conf. XIII, ep. 29. Mavult vino ut equo uti; nam peditibus semita tantum, non via, ad Ditem patet, qua itur tardius. » B.

XXIV. — Celebrat Heliconem, puerum pincernam, quem præfert Heliconio fonti. — 1. « Schol. W. : περί τοῦ Ἑλικῶνος ὄρους εὐγυνὴ ἐν τοῖς μάλιστα πάντων τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄρων πολλὰ παραδέδωκε Πausanias. — 3. Κούρος ὁμόνυμος, videlicet servulus quidam a cyathis nomine Helicon. In Appendice ep. 334 nominatur Helicon Salaminus statuarius. Tropus in Βάχχον ἀντὶ τοῦ οἶνον est notissimus; conf. ep. 25, 3; 28, 3; 33, 4; 34, 7; 57, 1. Tibullus I, el. 5, 3 : *nullo perfusum tempora Baccho*. Ovidius Met. VII, 450 : *Bacchi tibi sumimus haustus*. Ibid. 246 : *Tum super invergens liquidis carchesia Bacchi*, ubi glossa *vini* multos codices invasit. Conf. ad ep. 60. » B. — 4. Ἀμερμυνοτέρης, nam Heliconem poetæ scandunt non sine difficultate et sudore, de quo aliquoties vidimus querentes.

XXV. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 411. » B. — Dormientem convivam poeta ad potandum excitat. — 1 ὕπνωτις Cod.; ὡ ἐταῖρε idem cum Plan., corr. Salm. — 2. « Somnus imago mortis : quare qui somno indulget, *mortem* (τὸν μοιρίδιον θάνατον) *meditari* videntur. Similiter ep. 300 silemium ut mortis melite commendatur, moneturque loquax : σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἐπὶ τὸν θάνατον. » Jac. — 3 ὀλισθῶν Cod. — 4. « Ἀχρὶς ἐπὶ, ut IX, ep. 90, ἀχρὶς ἐς πόλιν. Theocritus XXV, 31 : *μέχρι πρὸς ἐσχατίας*. Id. III, 17 : *ἐς ὅστιον ἀχρὶς*. Callimachus Dian. 11 : *ἐς γόνου μέχρι*. Supra V, ep. 201 : *ἕως πρὸς ἑφών ἀστέρα*. Et sic in prosa. Heliodorus p. 1 : *τὸ γὰρ ἀχθος ἀχρὶ καὶ ἐπὶ τρίτον ζωστήρα τῆς νεώς· τὸ ὕδωρ ἀνέθλιβεν*. codex Venetus 409 : *ἐπὶ τρίτου ζωστήρος*. — 5 πολὺς χρόνος· ἀλλ' Plan. Nominis χρόνος ellipsim hic observavit Schæfer. ad Ellips. p. 543. Male Plan. ἀλλὰ γ' ἐπ. — 6 ἡ πολλὴ Plan. Ἡ συνετὴ, scilicet ἡλικίη, collatis epigr. V, 112, 4; XI, 41, 4. Confer et infra ep. 420. » B.

XXVI. — Poeta vino probe prolutus de Bacchi iniquitate conqueritur. — 3 ἔρ' εἴνεκεν Cod.; ὅν' οὐνεκεν Plan. In fine Cod. ἔγωγε. — 4 τοῦμπαλι Plan. Inde παράφορος dicitur de ebriis.

XXVII. — Poeta salutem terras figlinas, unde fiunt præstantissimæ lagenæ ad vinum recipiendum. — 1 σπέντω Cod. « Plinius H. N. XXXV, 46, 2, *Surrentum, Astam, Pollentiam inter Italiae urbes nominat terrenorum vasorum fabrica nobilitas*. Ibi Harduinus duobus prius

hujus epigrammatis distichis est usus cum eleganti Grotii versione. Vide qui Surrentinas antiquitates tractat Hayterum in Classico Valpyi Diario t. V, p. 272. » *B.* De μυρίκνος Jacobs.: « *Unguentum redolens*, quod Surrentinæ terræ aut naturale erat arte comparatum. *Terram quæ unguenta sapial* optimam esse dicit Plinius XVII, 5. Solebat etiam terra fictilibus adhibenda aromatis misceri, ut apparet ex Athen. XI, p. 464, *B.* » — 3 αλ; ται θ' αλ τριπόθοι Codex, quibus *Αστæ* mentionem inesse vidit Holstenius, scribens *Ἀσται θ' αλ τριπόθοι*. Sed quum nullum exemplum sit hujus pluralis, in Codice autem sequatur ἀπῆς (ἀπ' ἥς); a Jacoboli propositum singularem recepit Boiss. Fortasse præferendum erat hoc Matthæi Sladi, *Ἀστῆς θ' ἡ τριπόθος*. — 5. Ultimum distichon non noverat Grotius.

XXVIII. In Plan. ἀδῆλον. — « Cincium quendam invitat, ut vitæ brevitetem et mortem propinquam reputans genio suo indulgeat. Color est fere ut in Horatiano carmine 28 libri I. » *Jac.* — 3 ζωρῶς Cod. « *Ἐλπε*, vide ad V, ep. 12, 2. » *B.* — 4 ἀγκὰς ἔχων ἄκοιτιν codices Planudei ap. Brunck., qui ἀγκὰς ἄκοιτιν ἔχων edidit. — 5. « Num ἀθανάτου σοφίης? » *B.* Non raro junctim commemorantur hi Stoicæ disciplinæ principes.

XXIX. — « Secum loquitur Automedon, convivio ut videtur parato, ad quod meretricem arcessi velit. Sed mox eum facti poenitet, timentem ne se ridendum propinet. » *Jac.* — 1. ἔστιν ἐτοιμὰ Cod. « *Κάλαι*, meretricem scilicet, cum qua inter cœnandum ludas. — 3 αὐτῇ γ. λ. σισαρωτέρῃ πριν Cod. Αὐτῇ (ita *Jac.*), *Hæc*, illa ad quam intendit oculos pars præmorta Pro σισαρωτέρῃ sunt proposita alia nomina, a Brunckio χαλαρωτέρῃ, bene saltem ad sententiam. » *B.* Jacobsii σισαλωτέρῃ non est « debilior et languidior. » Ingeniose L. Dindorf. ad Thes. v. Τερμερεῖος scripsit αὐτῇ γὰρ σισαρού χαλαρωτέρῃ, quod ipsius esse poetæ videtur, et apparet quomodo fuerit corruptum. Eadem imagine Catullus LXV, 21: *Languidior tenera cut pendet sicola beta*. — 5 αὐ (sic) inter versus scriptum. — 6 ἐπίτου legebatur, quod optime correxit Boiss.

XXX. — De virium suarum ad venerem deminutione queritur. — 3 οἰμοὶ καὶ τοῦτο Cod., corr. *Jac.* « *Referas* τοῦτ' αὐτὸ ad ἔν: *et illud unum momento temporis exiguo*. Nam debiles viri vel non possunt, vel, si forte possunt, rem brevi tempore absolunt, vix percepta et impertita voluptate. — 4. Ἥμισανὲς θνήσκει non omnino ineptum videtur [quod videbatur Jacobsio]. Pars quæ est semimortua sæpe omnino moritur. » *B.* Qui in græcis scripserat ἡμιτανὲς θν. Brunckius ἡμιτελὲς, *Jac.* ἡμιφανὲς. « quum vix dimidia apparuerit, subito concidit. » — 4 τὸ τερόριον Cod., quod correxit Pauwius. In proverbio erant τὰ τερόρικα κακά (v. Thes.), « in proverbialibus autem locutionibus sæpenuero, non sine venustate quadam, pars tantum locutionis exprimitur. » *Jac.* Edebatur cum Brunckio τὸ τερόριον, quod nullo modo satisfacit. Non illepide Græfius τοῦθ' ὅ τι περ μόριον, *membrum hoc quantulum et qualecumque*. — 5, 6. Ovidius Amor. III, el. 7, 17:

Quæ mihi ventura est, siquidem ventura, senectus,
Quum desit numeris ipsa juvena suis?

XXXI. — Improbos et aquæ potiores odit atque metuit magis omni maris cœlique tempestate. — 1. « Πληγιάδων δούσι. » Schol. Wech.:

Ἐστ' ἂν Πληγιάδες; σθίνος ὀμβριμον Ὀρίωνος;

φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἡεροιδέα πόντον,
ὅτ' τότε μηκέτι νῆα; ἔχαιν ἐνὶ οἴνοισι πόντω.

Ex Hesiodo Ἔργ. 617. Conf. XII, ep. 132. Rutilius I, 187. *Occidua infido dum sævit gurgile Plias*; ibi Sitzm. *Æschylus* Ag. 835 tradit Trojam esse captam ἀπὸ Πριάδων δούσιν ubi Stanl. De Pleiadibus multa in Chevreauis t. II, p. 147. » *B.* Intelligendum esse οὕτω φοβερῇ apparere ex v. 3. — 2 ὀρυμον Codex, corr. Salmas; ὀρύμνο. Plan. — 4 ταρῶ Cod., ταρῶ Plan. et Boiss. « *Arsenius* p. 357: μισῶ μνήμονα συμπότην: ubi Walz. Est μνήμων συμπότης in Schotti Prov. metr. 1270. » *B.*

XXXII. — De dramatis satyrici inventione apud Sicyonios, quam Phliasis quoque tribui vidimus VII, ep. 707. — 1. Βάχος, quippe cujus festa inventioni locum dederunt. — 3, 4. « Jucunda inest in illo poematum genere reprehensio et vituperatio, et aculeus risu temperatus: quo fit ut auditores per temulentos Bacchi ministros ad temperantiam adducantur. Faciunt huc quæ de μανίας vi et virtute disputavit Plato, cum alibi, tum in *Phædro*, ubi p. 245, A, etiam hæc ait: ἡ ἀπὸ Μουσῶν κατοχὴ καὶ μανία, τὴν ψυχὴν ἐγείρουσα καὶ ἐκδραχέουσα, ... μύρια τῶν παλαιῶν ἔργων κοσμοῦσα, τοὺς ἐπιγιννομένους παιδεύει. » *Jac.* — 4 αἶον Orellius, ut μεθύων habeat oppositum, quod Bothius recepit; αὐτὸς tacite intulit Boiss. pro ἀστὶν, quod de Sicyonis intelligendum. Cod. ἐσωπρόνζειν.

XXXIII. — « *Hedera vituperatur quod vitem arcto complexu constringat ejusque incrementum impediatur*. — 1. Πόδα χορεύσας, active ut VII, ep. 214, 3; κισσὸς διατο πόδας, VII, ep. 36, 2. — 2. Laberius: *Ut hedera serpens vires arboreas necat*. — 3 δι' α. Plan. Potantes tempora cingunt coronis hederaceis; qui honor hederæ habitus cessabit vino cessante. In fine Plan. Διοτο, Cod. δλεῖται, cui quod proximum erat posui. » *Jac.*

XXXIV. — Splendida et magnifici sumptuosique apparatus convivia odit et repudiat præ simplicibus. — 1 ἐνκοίνους Cod., i. e. λευκοίνους, scilicet στεφάνους, quæ elipsis hic aptissima, ut contemptus aliquid habens, quemadmodum toties repetita illa καὶ satiētatē indicant. Cod. πάλι δαί, et iterum v. 2, correctā in apogr. Vossiano. — 2. Myrrha Syria inter pretiosissima erat unguenta, item ut coronis inserviens *malobathrum* *Syrium*, Horat. Carm. II, od. 7, 6. — 3 ἔχει Cod., corr. Brunck. « *Διψάδα, vinosam aut rapidam*. [Imo prius: multibibēs fere sunt meretrices in comædiis.] — 4. Τὰ πρὸς μνήνην, i. e. τὰ μανιώδη, ut dicitur τὰ πρὸς ἀνέγκλην et alia. — 6. Πλαγιάδων γέυσαστε, tibiārum modulationis aliquid mihi exaudiendum præbete. Hanc vim enim habet verbum γάειν, ut nonnisi aliquem, nec plenum rei fructum significet. *Crocinum* unguentum Philodemi tempore, ut apparet, inter viliora numerabatur. — 7 μυτλ. Cod. — 8. Φωλάδα, e lustro, i. e. lupanari. Horatius: *Quis devium scortum eliciet domo?* *Jac.* Cf. ejusdem Od. I, 38.

XXXV. — « *Loquitur cum servo de cœna apparanda. Narrat quæ quisque convivarum jam miserit, tum alia quædam emenda jubet; in his sandalia, quorum domi utrum erat.* » *B.* — 3 μνάς Cod. — 5 στέφανος Cod., corr. Reisk. « *Σάμβαλα*, i. e. σάνδαλα, de more Romanorum, qui soleas non gestabant nisi in tricliniis et cœnaculis. Hæc ob causam tribulis ap. Horatium (Ep. I, 13, 15) ad cœnam properans soleas sub ala portat. » *Jac.* — 5 ὠάν Cod. — 6 λάμβανε καὶ δακ. Cod., corr. Meinekius p. 198. Fortasse vertendum erat: *volo ut appellant, adveniant, procedant*.

XXXVI. — « In puerum qui, dum floruit pulchritudine, poetam spreverat; nunc, in faciem mutatus hispidam, ultro se ejus amplexibus offerebat. — 2 οὐωπὸς corripbat Pauvius et recepit Brunck., quæ fortasse vera scriptura. [Adverbialiter dictum accipe ἀμφί, utrimque.] — 4. Ἀραυίζω, usitatum in hac re verbum. — 5. Ἐπιπελάζεις, metaphora de uva quæ nigrescere incipit translata ad puerum, cujus genas prima lanugo obumbrat. » Jac. Boiss. in hanc rem citat not. ad Aristænet. I, 3, p. 273. — 6. Conf. Asclepiad. XII, ep. 36.

XXXVII. — Amicum quandam hieme adveniente vestimentis idoneis carere queritur. — 1, 2. Conf. Aratum 94 seq. « Arcturus autumnum oriens nuntiat. Isidorus Orig. III, c. 70, p. 910, de Boote: *signum multīs spectabile stellis, inter quas arcturus est, sidus post caudam majoris ursæ positum in signo bootis.... oritur autem autumnali tempore.* Hyginus Astron. III, c. 3: *Bootes habet..... in zona unam clarius cæteris lucentem (stellam): hæc stella arcturus adpellatur.* » B. — 5 ἑρμῇ χρονῶνι οὕτε Cod., corr. Husciskius, coll. Hesiod. Op. 534 seq. — 6. Mihi distichon unum alterumve hic perditum esse videtur.

XXXVIII. In Plan. ἀδελον. — Poeta viso anaglypho, in quo ἀρτολάγνος, calvaria et corona sculpta erant, vita quam lætissime fruendum esse monet. « Ultimū distichon legitur in sarda annulari, literis ex albo colore exstantibus: superne est hominis calvaria, infra scalpita mensa dapibus referta. Edidit Gorius Inscrr. ant. Etrur. t. III, p. 21, Boeckhii C. II. n. 7298. » Welcker. — 1. Πανοπίη ἀρτολάγνος est pera cui insunt panis et lagenæ. » B. Sic interpretantur Brodæus et Schneiderus. Hætio est « panis offa in lagenæ usum excavata ». Esse videtur quod Otto Jahnius statuit: lagenæ eum in modum paratæ ut panis ei affigi posset et utrumque simul portari. — 3. « Strue καὶ τοῦτο τὸ λερόν ὁστοῦν [non id quidem quod medici vocant], φθιμένου ἐγκαφάλου προάστιον. Facit huc mos apud Ægyptios receptus, in conviviis mortis imaginem circumferendi, cum voce: ἐς τοῦτον ὁρῶν πίνε τε καὶ τέρπευ. Ἔσται γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. » Jac. Conf. Petron. c. 34. — 5. « Τὸ γλύμμα, anaglyphum scilicet in quo mendicæ fictæ pera, corona et calvaria. » B. Recens potius illa corona, a prætereunte amico imposita monumento, non insculpta ei. — 6 γυγνῶ. Plan.

XXXIX. In Plan. ἀδέσποτον. — Recte rejicit Jac. expositionem scholiastæ Wech., de muliere φαρμακοποιῶ et saga cogitantis. « Imo puella oris impurius intelligenda videtur. Hanc impuritatem quum aversetur poeta, pueros pocula frangere jubet. Unice huc facit Martialis XII, 75, vitreos calices amico commendans:

Hoc quoque non nihil est, quod propinabis in istis,
Frangendus fuerit si tibi, Flacce, calix.

Quæ Heraldus sic explicat: His scyphis poteris propinare et eodem absque magno damno frangere, si impuri oris homini propinaveris. Sic enim solebant. » Jac.

XL. — In puerum Cleodemum, Eumenis filium, Bacchica sacra celebrantem. — 1 εὐμενέος Cod., corr. Jac. — 5 ὠνασ ὑμῖν καδμε Cod., corr. Dorvill. — 6 ἡδέτας et ἄγε Cod.; ἄγοι Dorv. et Boiss., Jac. quoque p. LXXVII.

XLI. In Plan. ἀδελον et mutilum. — Poeta, jam elapsa juventute, tamen se amori adhuc et voluptatibus indulgere fatetur. — 2 βρότου Cod., alterum Plan. « Illi enim

jam elapsi sunt quasi paginæ totidem e vitæ volumine avulsæ. » B. Sed præsens σχιζόμεναι ejusmodi interpretationem vix admittit. Multo probabilior Jacobsoniana: « Ducta videtur metaphora a tabella, in quam rationes referuntur. » Quæ σχίσις tum fit quando declives ætate esse incipimus. — 3 om. Plan. Salmas. eum « apud Suidam quoque » esse scribit, ubi non vidi. — 4 ξανθίπη Cod. (-ίπη Salm.); ξανθίπης Plan. — 5 κώμοι τε Cod. — 6 ἐν Cod.; ἐν Plan., qui sequens distichon omisit. Jacobs. malit τύφεται ἐν κραδίη. — 7. Id est, facite ut jam desinam amores. « Synesius Calvit. p. 83: εἰρήται δὲ οὕτω καὶ περὶ τοῦ Διὸς, δὲν κορωνίδα σφ' λόγῳ Δίῳν ἐπέθηκεν » ibi Krabing. p. 234. » B. — 8. Ταύτην Jacobsonium in Anal. recte intellexisse putamus de Xanthippes amore, quem poeta coronidem amorum suorum esse cupit. In Pal. de scriptura dubitat, in nott. mss. de v. 7 hariolatur: « Fort. κυρτὴν ἀλλὰ τ. » Heckerus p. 149 αὐτὴν (pro ταύτην), ut cum vi repetitum. Nihil mutandum. Distichon abest a Plan.

XLII. — Adhortatio ad iter Athenas suscipiendum et mysteria ibi spectanda, quibus ipse Crinagoras initiatus fuisse videtur. — 1. Eodem hiatu in σοι Crinagoras V, ep. 108, 5. — 3 ἀν ἐκείναις Cod., ἐν ἐκείναις Plan.; ἐκείνας Brunckius, « cum emphasi nota pronominis, quæ placet unice lectio ». Boiss. ad Philostr. Epist. p. 207. In nostro exemplo receperat Jacobsonii ἐκείνην, « de quo adverbio vide me ad Eunap. p. 505. » Geistius ceteris præfert Jos. Scaligeri conjecturam ἐπαινής. Ἐπιδόμηναι pro imperativo. — 4 δημήτριος Cod. — 5 ἀπὸ κῆν Cod., κὰν Plan. et Geistius. De re Hymn. Hom. in Cerer. 485 seqq. — 6. « Ἐς πλεόνων, ad plures, ad mortuorum sedes. Vide ad VII, ep. 731. » B.

XLIII. In Plan. ἀδελον. — Testaceum poculum postulat poeta. — 2 ὥρ' ὃ Cod.

XLIV. — Lucium Pisonem juvenem (illum Ciceronis adversarium) Philodemus ad εἰκάδα sive vicesimæ festum celebrandum invitat. « Hoc epigr. gallice convertit et fuse explicuit videndus omnino Chardo Rochett. Miscell. t. I, p. 200-209. » B. Erat illa εἰκάς festum ab Epicuro institutum, vicesimo unius cuiusque mensis die a discipulis in suam Metrodori que memoriam celebrandum; unde Epicurei εἰκαδισταὶ appellabantur. Philodemus Epicureus, quum v. 3 ἐνιαισίον vocet, aut semel anno hanc εἰκάδα obiverit, aut semel sollemniori apparatu, natali, ut probabile est, magistri die, vicesimo Γαμηλιώνος mensis. — 1. Καλιάδα, tugurium, modeste de suis ædibus. — 2 ἐταρ; Cod., corr. Salmas. De nona hora diei homines sobrii et negotiosi cœnatum accumbere solebant. — 3 ἀπολείψης Cod. « Pro quo scripsi ἀπολείψεις. Vide notam ad mea Anecdota t. IV, p. 432, 433. — 6 πολὺ Cod., superposito v. Φαίχων γαίης, quam quæ audias apud Phæaces. Quæ est in comparisonem brevitatis, illustratur nota ad V, ep. 48, 4. » B. — 7. « Στρέφειν τὰ ὄμματα εἰς τινα dicuntur dii, tum patroni. Est reverentia qualis clientem in patronum decet significatio, nec quicquam hic amatorii querendum. » Jac. Gemella eodem tempore scribebat Chardo.

XLV. — Necessitatis leges bibendo adhibitæ vituperat, quæ et Horatio leges insanæ. — 1 ποτὸς Cod. sec. Salm.; sequitur ὁ δὲ. « Mutavi vulgatum et scripsi ὁ δ' ἐν ἀνάγκῃ. » B. Sed vulgata melior videbatur. — 3 Γαίη, i. e. εἰς γαίαν. Τὸν δὲ τὸν οἰνοπότην. — 5 ποὺλὸς μεθεῖς χ. τὰ δ' Cod., recte Plan. Ἥδ' ὃ, scil. ἐστί. — 6 ἑὺρρ. Cod. Μέτρο., iusta in bibendo mensura.

XLVI. Ἀντιμέδοντος κυζήκ. Cod. — Laus vini, hominem reddentis humaniorem. — 1 ὅτ' ἐπὶν. Plan. editus, sed codd. recte.

XLVH. In Anacreonticis XV; Bergk. VII. — 1 τὰ om. Cod. et Plan., qui male ἔγγρα. — 4 οὐκ ἀρνέω Cod. a pr. m., ab eadem, ut videtur, in αἰνέω mutatum; οὐ φθονέω S; οὐδὲ φθονῶ Plan. — 5 et 7 ἐμοῦ S. — 10 οἷδε Cod.

XLVIII. In Anacreonticis XVII, Bergk. III. — 3 om. Cod. et S, præbet Plan. cum altero: τί γὰρ μάχαισι κάμοι; — 7 μὴ ἀμάρξας Cod.

XLIX. Εὐνίου Codex. In Plan. ἀδελφον. « Veteris Eueni videtur, et fortasse *Elegiæ* particula. » Jac. In qua posuit Bergk. p. 474. — De justo modo vini justaque temperatione. — 2 μανία; malit Bergk. — 3 κιννάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτρατος; αὐτός Plan. — 5 ἀπίστρα μὲν Cod. — 6 βαπτίζεται δ' Plan.; τῷ θαν. Cod.; τοῦ Plan., quod nunc Jac. in nott. mss. et Bergk.

L. — Practicam quam dicunt philosophiam docet, quæ sequenda sit omissis Epicuri nugis physicis. — 3. « In codice 1630 (B) pro γήμυξ est μίγγ. Facta primum syllabarum transpositione μήγγ, quod frequens est, pronuntiatio et sententia scribi iusserunt μίγγ, quod metrum non patitur. » B. — 4 μεγίστην S. — 5. Μάτην junge cum ζητεῖν.

LI. — Ad puerum. — 1 ταχὺ om. S, et alius codex quem vidi n. 2722. — 2 ἀντ' ἐρίσου S et aller.

LII. — Ad pæderastam. — 1 Παρθενικῶ Plan. (quocum Grotius); Θρασύδουλε idem cum Cod., corr. Dorvill. — 2. Proverbialis locutio: *delphinus in arida*. — 4. Comparatur horatianum: *Vix illigatum te triformi Pegasus expedit Chimæra*, Carm. I, od. 27.

LIII. — « Tempore utendum esse rosæ exemplo docet Versus proverbialis est apud Suidam:

Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. »

Jac. — 1 Καὶ ῥόδον recte codex S, in quo hoc distichon sub junctum epigrammati 29 capitis XII. Et hæc disticha conjungenda esse jam observavit Meinek. Anal. Alex. p. 397. Idem S et δὲ π. Quæri potest an non παρελθὼς potius sit scribendum, quod suadet versus a Suida positus. — 2. « Βάτον, conf. V, ep. 28, 6. » B.

LIV. — Se nihil curare senectutem, sed hilaribus conviviis sollicitudines omnes abigere. « Imitatio Anacreontici odarii XI. » B. — 3 λευκάς φέρω Cod.; φορέω Plan., quod recepit Boiss. In nott. mss. Jac. . ἐγὼ εἶτα φέρω λευκάς τρ., quod est Brunkii. — 5 μύροις καὶ Cod. Hoc distichon cum sequenti epigr. junctum præbent S et B, ille Εὐδόμοις δὴ μύροις; hic Εὐδόμοισι μύροις. — 6 παῦσον S et B.

LV. Delenda esse significavi τοῦ αὐτοῦ et numerum. Jacobsius: « Hoc distichon cum præcedenti epigr. videtur jungendum. » Cui nunc accedit auctoritas bonorum codicum. — 2 sic Cod. cum S, B. Male Plan.: ῥηγνομένας καθαφαῖς; εὐδαίους φιάλαις. Aldinæ modo ex Lectt. Aldi: αἰψα δ' ἀναθερμαίνων ψ. χρ.

LVI. — Vitæ præcepta ex brevitate ejus ducta. — 1. Τὸ γὰρ αὖριον malit Hofm. Peerlkamp. Nov. Bibl. crit.

IV, p. 53. Vulgo distinguitur τί τὸ μέλλον; sed melius hæc pendeant ex γινώσκει. Sic. Jac. Del. p. 229. Eodem modo Boiss.: « Malui sententias jungere. Junguntur in eadem orationis forma ep. 86 et 119. » — 2 γυν. Plan. — 3. Ut alibi θνητὰ φρονεῖν, quæ decent eum qui est mortalit. — 5 ῥοπήν Cod. et Plan., sed Salmas. ῥοπή μόνον ἂν προλάβῃς σὸν enotavit, ῥοπή non exaraturus nisi in Codice vidisset aut ibi exstare credidisset; σοῦ scribit in nott. editis; προλάβῃ τις Plan.

LVII. — De Ctenopione quodam sene, qui gnaviter potando juvenes superabat. « Conf. quæ de Isidoro quodam narrat Suidas in v. Ἀπίκιος. » Jac. — 4 ἀφαισάμεν ed. princ. Flor. — 7 γέρον Cod. Ζῆσι; *vita frueri*, ut vidimus X, ep. 43. Respicit ad Iliad. Θ, 102, ubi Diomedes ad Nestorem:

Ῥ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί.

LVIII. — « Elegans epigramma strenui potatoris, nec divitias nec honores petentis, dum ipsi in amicorum cœtu bibere liceat. Color fortasse ductus ex Anacreontico od. XV. — 1. In toto hoc loco poetæ obversabantur dea Achilli ab Agamemnone oblata Il. I, 264, quæ ille repudiavit, ne accepturus quidem [v. 381]

οὐδ' ὅς' ἐς Ὅρχομένον ποτινίσσεται, οὐδ' ἄρα θύδα; Αἰγυπτιάς, δὲ πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

— 5 φίλων χορὸς Plan. Περισσοί sunt homines severitatis molestæ et importunæ, augendæ rei unice intenti. Συνίπινε et κάμνον pendent ab ἰνα. » Jac. — 6. « Schol. Wech.: Ἡμεῖς ἡβώωσα, τέθηλε δὲ σταφυλῆσι. Quod est Homeri Od. E, 69, ubi schol.: τὴν ἀμπέλων εἶπεν... πρὸς ἡνίκαστολὴν τῆς ἀγρίας. Conf. ep. 63, 2. Frustra conjecit Grotius [sive Salmasius, qui hoc legendum præcepit in exemplo Buher.] κάμνον ἐφημερίαν, deficiente præpositione, nec satis distincta nominis significatione. [Sunt fœneratoris diaria.] Lepidus est poeta qui homines severos et abstemios ut operarios ad vites amandat, quas multo cum sudore in eorum gratiam colant, qui sciunt vivere et bibere et desipere in loco. » B. Quod præferendum videtur his Lænepli p. 236: « Equidem puto vindemiæ celebritatem respici. Erat hoc in votis, inquit, ut vindemiæ festum cum amicis celebrans bibendo simul vindemiatores spectarem gnaviter operantes. » — 8. « Χρυσέων κυάων ἀνοήμους conjecit, sed accipiendum ὑπάτων de consulibus, qui sub imperatoribus Constantinopolitanis *auratis trabes* ornati procedebant. Etiam *aurati fasces* iis tribuuntur a Claudiano XXVIII, 646. » Jac.

LIX. — Potatores hortatur ut Cereris muneribus neglectis Bacchi tantum latice fruantur. — 1. « Χανδρόπαι. Schol. Wech.: χανδρὸν πίνειν κληταὶ ὡς ἀπὸ τινο; ἀγγείου διαχέσκοντος ἀεὶ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ. Εὐστάθ. Οδ. Φ (294). — 2. Ελλαπίνης. Idem: θυσίας καὶ λαμπροτέρης παρασκευῆς. — 3 σπεύδοντες Cod. Icarium vinum est Pramneium. Scholiastes Platonis in Ionem: Πράμνειος οἶνος ἔστι ἀπὸ τῆς πραμνείας ἀμπέλου... Τινὲς δὲ ἐπειδὴ ἐν πράμνῃ (Codex 3017, πράμνῃ) πρῶτον ἐρυτεύθη ἀμπέλος; τῇ ἐν Ἰκάρω. De hoc vino Millin. *Monum. inéd.* t. II, p. 250. » B. — 5 ἱστοδοῖς ἐχέτλη Cod. — 7. Βαλεῖν non raro pro ἐμβάλεῖν. — 8. « Sic Bacchus gloriatur apud Nonnum XII, 211: εἰδὼρ ἐγὼ μέροπεςσι καὶ οὐ πόμα μούνον ὀπάσσω. » Jac.

LX. — Simile argumentum præcedenti. — 1 σπειράμεν Cod. — 2 ὥσπερ ἀνδρῶν Cod. (non annotante Salm.); ἀνδρῶνον cum Plan. Brunck. et Boiss. Alienæ hinc sunt

sanguineæ rixæ Horatii Carm. I, 27. — 4 *περσεφ.* Cod. superposito φ. — 4. « Matrem Proserpinæ, quæ est Ceres. Nota metonymia Δήμητρος et Cereris pro pane. Quam metonymiam observavit Tryphon et Cocondrius in meis Anecdosis t. III, p. 277 et 293. Ad Virgiliana Æn. I, 177, *Cerem corruptam undis*, Servius : *metonymia pro frumento*. Serenus Moreto 27 : *Trita Ceres silicem rapido decurrit abictu*. Rursus 43 : *emundata Ceres*. Conf. Sext. Empir. p. 552, § 18; et supra ad ep. 24. » B. — 5 *αμαλέα* Cod., quod ego præferam. — 7 *δοτέα* γὰρ ἐπόδων Cod., in quibus solita in hoc codice permutatio litterarum ρ et ν (« ρ patuli »), Γ et Υ. Sunt spinæ piscium, edentibus periculosæ. — 9 *ἀει καὶ μέθω καὶ β.* ἔστιν — 10 δ' om. Cod., qui ἐθέλει.

LXI. — Poeta medicum, qui vino eum abstinere jubet, Homeri auctoritate refutat. — 2 *ἀπειπόμενος*; cod. Medic. — 3 οὐδέδδ. Cod., id est οὐδὲ διδ., ut Medic. — 4. Iliad. I, 706 et Z, 261.

LXII. — « Ad hodierni diei fructum invitat. Sic Horat.: *Carpe diem, quam minimum credula postero*. Expressi sunt in hoc carmine versus Euripidis Alc. 798, ubi Hercules :

Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀρεῖται·
κούκ' ἔστιν αὐτῶν ὅστις ἐξέπιστάται,
τὴν αὔριον μέλλουσιν εἰ βιώσεται.
Τὰ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἱ προβήσεται...
Ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἰμοῦ πάρα,
εὐφραίνει σαυτὸν, πίνει, τὸν καθ' ἡμέραν
βίον λογίζου σὸν, τὰ δ' ἄλλα τῆς Τύχης. » Jac.

« Ibi similia contulit Monk. Primum versum inter Sententias Sing. εἰς θάνατον invenies. Vide et Euripidem in Ægeio fr. 6, ubi Matth.; Welcker. Syllog. Epigr. p. 109; mea ad Planud. Metam. p. 422; Classicum Diar. t. XXI, p. 139. Conf. et X, ep. 105; Append. ep. 122. » B. — 5 *τέρπειο* καὶ σκίρτα Plan. Conf. VII, ep. 736 : *περικηλάνιον βίον* ἔκων.

LXIII. — Landes Bacchi, hilaritatem et fortitudinem præbentis. — 2. *Tunc pauper cornua sumit*, Ovid. — 4 *ἄγγι πῖθος* Plan. Ἐνδίων, *sedes*, ut quæ *gerat jocos*, ut est ap. Horat. Carm. III, od. 21, 2, de amphora. — 6 *καναστραίοις μαρναμένην* ἐθέλης Cod., sed Salmas. enotavit *μαρναμένην* ἕως ἐθέλης. Plan. *μαρναμένην* ἐθέλω, sed optimus Brunekii *μαρναμένην*. Locum correxit Hermannus. « Schol. Wech. : Κάναστρα, ἄκρον Θρακίας καὶ Μακεδονίας. Id sumpsit e Tzetze scholiis in Lycophr. 526 : Κάναστρα, ἀκρωτήριον, Μακεδονίας καὶ Θράκης μεθόριον, οὗ πλησίον ὤκησαν οἱ Γίγαντες. Potter. ad Lyc. et Larcher. Geogr. Herod. Hinc intelligunt viri d. παῖσι Καναστραίοις de Gigantibus vel Thracibus. Malim, quod et Brodæus est supspicatus, jocum querere ex duplici sensu nominum Κάναστρα et κάναστρον, quod est Latinis *canistrum* : ut sint παῖδες *καναστραῖοι* bellaria quæ insunt canistris et Gigantum Canastræorum filii. Pro παῖσι, quod displicet, possit legi πᾶσι. » B. At verissima est interpretatio de Gigantibus.

LXIV. — « Vindemiarum, in quibus Bacchus cum Amore junctus, vivida descriptio. — 2. Anacreon od. LII : *μήγα τὸν θεὸν κροτοῦντες* Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις. Ἀνεπλέκομεν apte de iis qui junctis manibus saltantes canunt. — 4 *νῆκε* Cod.; νῆκεν Wernickius ad Tryphiod. p. 272. — 5 *ἡγομένηδὴ* Cod. Ex ipso vini lacu haurientes compositionem instituebant *extemporalem*, *σχεῖον*, non, quod

vulgo fieri solebat, calidam aquam admiscentes. » Jac. — 6. « Potus calidæ cum vino mixtæ erat olim in deliciis. Butius, qui libro De potu antiquorum c. 10 monstrat etiam tempore imperatorum Byzantinorum durare apud Græcos calidæ usum, Agathia loco poterat uti, et Aristaneteo I, 3, ubi not. p. 291. Conf. IX, ep. 587; XIV, ep. 52. » B. — 8 *μαρμαρυγῇ* Plan., quod tenet Both. — 12 τοῖς δ' et ἐλπωρῇ Cod. (Salm. ἐπελπωρῇ), recte Plan. In edit. Palat. post hunc versum defectus signa posita erant, quæ recte delevit Boiss.

Quæ sequuntur epigrammata mere sunt σκαπτικὰ quum in præcedentibus pauca tantum hujus generis cum συμποτικοῖς mixta essent. Glossator : πολλὰ κατὰ τὸν βίον τῶν σκαπτικῶν ἐπιγραμμάτων ἡ χρῆσις· φιλεῖ γὰρ πῶς ἄνθρωπος ἢ αὐτὸς εἰς τινὰς παίξειν, ἢ ἑτέρου πρὸς τοῦ· πλησίον ἀποσκώπτοντος ἀκούειν, ὅπερ, οἶμαι, διὰ τῶν ἐξῆς τοῖς παλαίοις γινόμενον (γενόμε. Boiss.) ἐπιδείκνυται.

LXV. — Phillis inopia ad concubitum cum divite vetula redactus. — 2 καὶ κοίτη δ' εἰ τὸ θυνητοτέρα Cod., correxit Reiskius, præter primam vocem, pro qua Jacobs. ἡ, quod dudum oportuit receptum. — 4 *φιλίς* Cod. Ἀκλήρου, ut ap. Hom. Od. A, 488.

LXVI. Lemma : εἰς γραῖαν. Quæ arte faciem sibi facere conabatur, sed frustra. — 1. *Τεῖνης*, explanes et lævigæ, rugis cera et fūco obductis; v. infra ep. 374, 1. — 2 *ἐπ' ἀνθρακίῃ* Cod. (superposito orbiculo velut litera o), quod optime correxit Meinek. p. 212 : *carbonum fuligine inducas*, coll. interpret. ad Juvenal. II, 93. Vox nova, ut ἀδελφάρως. — 3 *βάρεις* Cod. Conf. Lucian. infra ep. 408. Πυρίφλεκτα Jac. de colore accepit, coll. intt. ad Juvenal. VI, 119; sed usta et ignis ope οὐλα reddita intelligi videntur. — 5. Hunc versum ab alia manu profectum esse annotaverat Spaletti, dubitat Paulssen. Γελῶτα pro γελοῖα, o *ridicula*, positum putat Meinek., similia colligens, sed Hermannus : « Valde dubia correctio feminini, quum præsto sit γελοῖε, ut IX, ep. 32 δελαιον. » Boiss. : « Pro γελοῖα, forsan τελεί. » In idem fere incidit Ungerus Beitr. p. 32, qui οὐδὲν ταῦτα τέλεια, « fere ut Tzetzes Anteh. 120 de Helena dicit : πάντα φέρουσα τέλεια. » Integrum puto, cum vi omissa particula adversativa : *nihil hæc efficiunt, imo ridicula sunt, etiamsi*. Deinde Cod. καὶ ἡνί τι κλείων β., corr. Jacobs.

LXVII. Lemma : εἰς γραῖαν. Eamque annosissimam, cui Myrinus aperit quomodo tenera puellula possit videri. — 1 *τετριχηρόσι* Cod., τετραχ. Plan. Quum ὅ sit ἐπιβήρυμα θαυμαστικόν, Jac. fingit « vetulam more infantium omnia admirantem, ore balbutiente et blæso. Qua frequenti illius interjectione poetam abuti, ut eam annorum suorum numerum clamare dicat. » Quod non probavit Boissonadio, qui scribat : « Non facile nunc intelligitur quid sit faceti in primo hemistichio. — 2 *λατ κορών* (Salm. κορών) ἐκ. Cod.; πεντακώρων Ἐκάδῃ Plan., secundum Hesiodum. Κορωνεκάδῃ [restitutum a Salmasio] compositum est ex κορώνῃ et Ἐκάδῃ. De κορώνῃ quæ novem nostras vivit ætates vid. ad V, ep. 289. Schol. W. : ἡ γὰρ κορώνῃ εἰς μῆκος χρόνου βιοῦν λέγεται τῷ Ἡσιόδῳ, οὗ τοὺς στίχους περὶ τούτου ἀναγνώθι. Hecuba sæpius symbolice pro vetula femina, ut pro sene Priamus, aut Nestor ac Tithonus. Martialis III, 76 : *Quum possis Hecubam, non potes Andromacham*. — 3 *μάχη* Cod. — 4 δὲ ex Plan. accessit. Fuit τατά nomen quo pueri patrem appellabant balbutiente lingua. Sic prorsus Afra vetula ap. Martialem I, 101 :

Mammās atque tatas habet Afra; sed ipsa tatarum
Dicit et mammarum maxima mamma potest. » Boiss.

LXVIII. Lemma : εἰς γραῖαν. — 1 λέγουσι Cod. — 2 με-
λανοτάτας Cod., illud Plan.; « de quo Lobeck. Paralip.
p. 139. » Jac.

LXIX. Lemma : εἰς γραῖαν. — 1 Horat. : *parem Cor-
nicis vetulæ temporibus Lycen.* — 2 γίγν. Plan.

LXX. Lemma : εἰς Λεωνίδην ἱσόφηνον. Sic Salm.; εἰς....
Λεωνίδα ἱσόφηνον ap. Jac. — In Philinum qui juvenis vetu-
lam, senex virginem duodecim annorum duxerat. « Ex
observatione glossatoris, in re tenui gravissima, vidi esse
legendum v. 2 Παρίη vel Παρίη pro vulgato Παρίη, et v. 3
πὸτὲ palatinam scripturam omnino esse præferendam
Planudæ tôte, etsi hæc habeat quo possit placere. Di-
stichon unumquodque ad numeros exactum summam
parit 7246. De legendo Παρίη sententiæ causa jam cogi-
taveram aucte numerationem. Admiror Leonidæ felicitatem,
qui, tam arctis adstrictis vinculis, potuerit tam libere
scribere, tam eleganter. » B. — 2 Παρίη legebatur, cor-
rexit Boiss. — 3 τὸν γὰρ Cod., corr. Jacobs.; καὶ γὰρ Plan.,
et innox τότε σπ. ἐς ἀκαρκα, Cod., εἰς (non enotatum a
Salm.). — 4. Ἀμφοτέρων, scil. τοῦ σπείρειν καὶ τῶν παιδῶν.

LXXI. Lemma : εἰς γραῖαν. In Plan. ἄζηλον. — 1 νεκρόν
Cod., ex quo Salm. ἤκμασεν εἰκονή. In fine Cod. αὐτῇ.
— 2 ἴδεν Cod.

LXXII. Lemma : εἰς γραῖαν. In Plan. *Nicarcho* tribuitur.
— 1 Κυτταρί; ap. Salm.; Κοτυτταρί; Plan., qui meminerat
Theocriti VI, 40, ubi γραῖα Κοτυτταρί;. — 2 γραῖα Cod. —
3. Ἐλαφο; secundum Hesiodum est τετρακώρωνος sive
quater egreditur cornicis sæcula, ut vertit Ausonius.
« Confer ad V, ep. 289. Sæquentia explicabit Nicolaus
Smyrnæus De digitali computatione : ἐν μὲν τῇ εὐωνύμῳ
ὀρεῖται τὰς μονάδας καὶ δεκάδας κρατεῖν, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ τὰς
ἑκατοντάδας καὶ χιλιοτάδας. Primam igitur senectutem ad
centum aut mille etiam annos quæ dextra computaverat
anus vivacissima, secundam senectutem quum numerare
inciperet, læva utitur qua unitates et decades supputet. »
B. — 5 ζῶει κλεπουσα Cod., literis κλ superposito αἰ, « ubi
duæ confluisse videntur lectiones λίσσουσα, ut Plan.,
et βλέπουσα. » Jac. Quod ipsum postea ex vestigiis primæ
scripturæ monstravit Paulss. p. 71. — 6 Notus euphe-
mismus πάσχειν τι pro θνήσκειν : ut *dubilem ne Mors
morta sit.* » B.

LXXIII. Lemma : εἰς γραῖαν. In anum olim formosam,
nunc insana libidine prurientem. — 1 τί γὰρ οἶσθα δὴ νέα
Cod., quod una litera addita, C ante O, correxerunt Mei-
neck. ad Menandrum et Phil. p. 122 et Heckerus; οἶσθ' ὅτ'
ἐγὼ νέα Jac., « quæ scriptura satisfacit, quamquam Mei-
neckii lectionem probante, ut videtur, viro docto in Thes.
Steph. Didot. sub οἶδα. Vide not. ad VI, ep. 191. » B. —
2 δὲ δέλει Cod. Ἐλαυνομένη de metaphora navis, quo nomine
aliquoties vidimus meretricem intelligi. — 3 εὐρῆσαι τε-
χνίτην Cod., corr. Salm. — 5 ἦν θελήσει Cod., corr. Ja-
cobs., sic potius quam ἦν ἐθέλη τι, ob accentum. — 6 ἐκ
τοῦτου Cod., corr. Brunck. « Ad intelligenda obscene de-
torta verba γίνετ' ἄνω τὰ κάτω facient collata epp. 329 et
415. — 7. Κνίξει, conf. V, ep. 129. » B. Cod. ἦν τι, « ut
ubique apud hunc scribam, qui non novit ἦν. » Paulss.
— 8 ἦν καὶ δίδω Cod., corr. Jacobs.

LXXIV. Lemma : εἰς γραῖαν κωφὴν. De ancilla surda
conqueritur, cujus ridiculos quosdam errores commemo-

rat. Onesimus aut patronus aut amicus erat poeta; in
illius domo habitantis. — 1 ὀνησίμα Cod. — 2. « Πράγματα.
Schol. Wech. : ἐνοχλήσεις. Ἀριστοφάνης (Plut. 20). » ἄλλ'
σοι παρέω πράγματα. Philostr. Her. : παρέχεν πράγματα
ibi schol. : ὀχλήσεις. Ibi et ego notavi. Aristoph. Av. 1027 :
μὴ πράγματ' ἔχειν ibi Beck. » B. — 5. Dioscor. III, 47 :
πήγανον σὺν ῥοδίνῳ τε καὶ ὀξεί κεφαλαλοῦσι βοσθεῖ.
— 6. Alibi τάγγον, sartago. — 7 ἄνοπον εἰς. δοκὸν εἰς.
Cod. « Scaliger malit ἂν πόκον, ut similis sequenti ὀ-
κόν. Ὅπως inter condimenta numeratur ap. Athen. III,
p. 100, F, ubi laseris succum significat. » Jac. De quib.
Boiss. ad Tzetze Alleg. p. 265 : « In Scaligeri muta-
tione vocis ὀκόν in πόκον accentus non conveniunt; am-
autem, ut surdastra, percipiendo accentui præcipue fuit
intenta. Servo ὀκόν et propono pro δοκόν, quod est omni-
no rejiciendum, nomen simillimum λοπόν. » Quod recepi.
— 8 πινὼν εὐδύς Cod. « Λάσανον. Schol. W. : ἡ χυτρώνα,
καὶ τὰ μαγειρεῖα ὅπου τῇ βουλῇ συσκευάζεται μετὰ τὰς θυσί-
ας. Id habet a Stuida; sed λάσανον hic est vas forcia-
rium. » B. — 9 ὄξος ἂν αἰτήσω Cod. et Plan., correxit
vitium metri Hermannus Opusc. t. IV, p. 376. Deinde
Cod. ἂν δὲ τόξον, Hermannus ἂν δὲ τὸ τόξον. — 10 ὁδῶς
Cod. Hiatus qui sequitur mora in legendo excusabili
reddi observavit Jac. Boiss. l. c. p. 264 : « Friedemannus
facilius vir doctus alius ὁδῶς δὲ λόγων οὐκ ὀτ' ἐκ. Ipe
facilius etiam propono : ὁ λέγω μὴ ποτ' ἐκ. Auctoritate
non caret μήποτε pro οὐποτε. » — 12. « Præcones, quo-
rum multus usus in rebus publicis, in certaminibus præ-
sertim, in quibus ipsi quoque peculiaribus suis habebant
certamina, vocis exercitia (μελέτας) in agris, ut videtur,
instituebant : ἔξω, extra domum urbemve. » Jac.

LXXV. Lemma : εἰς πύκτας. Qui est sectionis titulus.
In pugilem adversariorum plagis ita deformatum, ut non
amplius agnitus patrimonio privaretur. « Gallice vertit
Burretus in Memor. Acad. Inscript. t. III, p. 261. » B.
— 1 τοιοῦτος omissum in codicibus Plan., ed. princ. Flor.
et Aldina prima; in ceteris suppletum βέλτιστος, et in fine
τὸ πρόσθεν Plan. pro Σεβαστί, cui (Neroni aut Hadriano)
poeta rem narrat. — 2 ὀρρὺν Plan. — 3. Ἀπογραφόμενος,
nomen professus in pugilibus. Non video quid hic sibi
velit excerptum ex Euphorionis Chalcidensis ἱστορικῶν
ὑπομνήμασι (Athen. IV, 40) a Boiss. ex schol. Wech. rela-
tum. — 4 μὴδὲ τὸ λαβεῖν Cod. — 6 ὁμοιον Cod. Conf.
Ælian. De nat. anim. VIII, 10, ab Jac. indicatum.

LXXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ sive potius εἰς τὸν αὐτὸν,
ut Salmas., scil. Olympicum. Mirum vero eundem, tan-
quam ex Codice, scribere : εἰς αἰσχρούς. Δουκίδαν, etc.,
sicuti Plan. hoc epigr. non inter ea quæ ἀγωνιστά; spectant
posuit, sed in versibus εἰς δουσιδαῖς. — 2 μήτ' ἐν ὄρα le-
gebatur. « Sed quum mentio montis vix ferenda sit, re-
cepi facillimam Brodæi et Opsopæi conjecturam, μήτ' ἐν-
ρα. » Boiss

LXXVII. Lemma : εἰς Στρατοφῶντα. Pugil ille in speculo
se ipse non agnosceret. « Gallice vertit Burretus Memor.
Acad. Inscr. t. III, p. 261. » B. — 1 ὁδυσσεύς Cod. —
2 Ἀργός Plan. Vide Odys. P, 291 seqq. — 4. « In οἰ
κυσίν non puto esse supplendum μόνον. Est : non canibus
quidem, quos non habes, qui te non noverant ut olim
noverat Argus Ulyasem, sed civibus. — 5 ἱσοκτρα σεαντός
Plan. Ἐαντοῦ pro σεαντοῦ, et alibi pro ἱμαντοῦ. Id tractavi
ad Philostr. Her. p. 326. » B. Qui initio versus recte
Codicis lectionem reduxit ἦν ἐθέλεις, sine particula Plan.
ἦν ἐθέλεις δὲ πρ. De Jacobsii conj. editum erat ἦν δ' εἰδ. —
6 ὁμοῖοι Cod.

LXXVIII. Lemma : εἰς Ἀπολλοφάνην, pugilem per vulnera cribro similem redditum. « Gallice versum ap. Burret. ibid. p. 262. » B. — 2 ἡ τῶν σιτοκόπων βυθλαρίων Cod., ad quas Salmas. : « Perperam; sunt σιτοκόπα, ὑπὸ σκωλήκων κοπτόμενα, ut σιτοδόρωτα. » Et Alciphro I, 26 : χάρτην ὑπὸ σιτῶν ἡμιβρωτον. Etiam Plan. cit. βυθλ. ante Ascens. Boiss. β. 61. dedit ex aliis edd. Plan. — 3. « Schol. Wech. : παίζει περί τῶν ὁμώνυμον μύμης γάρ τὰ ὅπλα καὶ ἱμάτιες. De formicis earumque cuniculis puto duntaxat loqui poetam. — 4. Γράμματα τῶν λυρικῶν. Idem : οἱ γὰρ τούτων χαρακτῆρες ἀνισοὶ εἰσι πάντες. Notae musicae, quibus in modis Lydio ac Phrygio lyrici poetae utebantur. Literae ipsae erant alphabeti, γράμματα. Burretus, qui musicae veterum fuit peritissimus, illarum specimen exhibuit in Memor. Acad. Inscr. t. V, p. 206. » B. — 5. Ἀνωθεν Jac. vertit *insuper*, aliud agens : sunt vulnera capiti illata.

LXXIX. Lemma : εἰς Κλεόμβροτον. Qui pugil postquam artem facere desierat, conjuge ducta, graviore quam antea pugnas domi sustinebat. — 1. Κατέλυσε. Schol. in codice Lasc. κατέστρεψε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ πνεύματι. Conf. ep. 161, 3. — 2. Πληγῶν ἴσθμια. Idem : Ἰσθμίων καὶ Νεμέων πληγὰς μετὰθεσι. Imo intellige : domi habet Isthmicos ludos plagis constantes, sine cetera festivitate. — 3 καὶ παρ' ἐαυτῷ Plan. praeter optimum Brunnkii. — 5 δέρεται, ut videtur, Cod. a pr. m. — 6 « Ὁ; ἀποδῶ. Schol. Wech. : ὡς αὐτῇ τὸ ποδοῦμενον χαρίσεται. Jungebatur male, πληγὰς ὡς ἀποδῶ. Sed jungendum dēretai τὰς πυντὰς ἄγῶνος πληγὰς, ὡς ἀποδῶ, immaniter cēditur, ut debitum absolvat. » B. Sive ut Jac. : vapulabat ut officium faceret, et ubi id fecerat, nihilominus vapulabat.

LXXX. Lemma : εἰς Ἄπιν (sic). Luciano tribuit Plan. — Apidi pugili statum posuerunt adversarii, quod nunquam eorum ullum vulneraverat. — 2 ἅπιν Cod., corr. Jac. Ἀπικον malebat Græfius. « Pronunciatio nota literam v producebat : sic et IX, ep. 168, 1. Eam vini liquidæ alibi notare memini : vide ad Hom. t. IV, p. 328; ad Theocr. p. 276 et 278; ad Aesch. t. I, p. 295. Schol. Wech. : ἐνταῦθα Ἄπιν ἀντὶ τοῦ ἀθλήτου ἀστόχου ληπτέον καὶ μηδὲνα κόποτε καταπυγμαχῆσαντα, ἀτε δὴ ἀμαθῆ πῆ; τέχης καὶ τῆς πυγμῆ; οὐκ εὖ ἤκοντα. » B.

LXXXI. Lemma : εἰς Ἀνδρόλεων. Luciani ap. Plan. — Hic pugil enumerat locos Græciæ ubi partes sui corporis reliquerit. « Gallice vertit Burretus in Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 262. Androleo loquitur ipse de se. — 1 ὅσην Plan., idemque in sequentibus dorismum mutavit. — 2. In repetito nomine πᾶσαν vivida est ac fortis asseveratio. — 3. Ἐσχον, habui, retinui, servavi, amissa scil. altera. Πλαταιαῖς (πλαταλαῖς Cod.). Schol. W. : μεταξὺ Κιθαίρων καὶ Θηβῶν, ἐν δὲ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρ' παραβρεῖ δ' αὐτὰς Ἀσωπός· ἐνθα Μαρδόνιον καὶ τὰς λ' μυριάδας Ἕλληνας ρίψαντες, ἰδρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες. ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ Ἐλευθέρια. Ex Strabone IX, t. II, p. 182 (412 Cas.). » B. — 5 ἐκορύσσετο Plan. pessime. « Ἐκρύσσετο, sicut post pugnam occisi per præconem a victoribus ad sepulchrum expetebantur. » Jac. Non recte acceptum a Grotio. — 6 μ' ἐκ σταδ. Plan.

LXXXII. Lemma : εἰς δρομῖα. — In Charmum, dolichodromum eximiam tarditatis. — 1 Κάδμος ed. princ. Flor., Ald. 1, et ut varietas in Schol. Wech. In Arcadia ludos gymnicos celebratos esse tam Tegese quam ad Lycaum montem annotavit Jac. Conf. ad IX, ep. 21, 4. — 4. « Erat ἐν ἱματίῳ amicus iste, non nudus, ut cursor,

igitur tardius etiam incedens; et tamen pone se etiam nolens Charmum reliquit. — 5 παραγίγν. Plan. — 6. Schol. W. : τοῦ δὲ Χάρμου, φησὶν, ἐν Ἀρκαδίᾳ σὺν πέντε ἄλλοις ἀγωνιζομένου δολιχῶ, ὕστατος πάντων, τοῦτέστιν ἔδδμος. ἐπεσεν. Εἰ δέ τις εἰποι· πῶς ἂν εἴη κεῖνον πεσεῖν ἔδδμον πέντε ἀγωνιζομένων; καίτοι ἔδει εἰπεῖν ἕκτον· τῶν τις παρόντων, φησὶν, θαρσύνων αὐτῷ προσήλθεν· ὁ δὲ οὐδὲ τοῦτον ἐδύνατο παραδραμεῖν, ὥστε πεσεῖν ἔδδμος· οὕτω δὲ ἤ, ἀτυχῆς, ὥστε καὶ εἰ ε' εἶχεν ἐτι φίλους ἐπ' ἴσῃ δωδέκτος [ἐπεσεν]. Ἀριθμὸν ἀντὶ οὐτινοσούνη ἀριθμοῦ τίθητι. » B.

LXXXIII. — Ridet Erasistratum stadiodromum, qui ne terræ quidem motu moveri potuerit. Similiter jocatur in Thessalum equum Erasistrati, ep. 259. — 1 σταδίην Cod. et Plan., corr. Scaliger.

LXXXIV. — « In pentathlum sive pancratiasten, in omnibus quinquertii exercitiis mira facilitate et celeritate superatum. Certabatur autem in πεντάθλῳ ἵστα, cursu, disco, saltu, jaculo. — 2 ὅμω; cum Brunnchio Bothius. — 3. Οὐκ ἤγγισα, scil. τοῦ σκοποῦ. — 5 ἤκοντιζον Cod. Perspicuitas sermonis poscit ἤκοντιζ' ἀν ἀμείνονα sive ἤκοντιζ' ε' ἄμ. » Jac. — 6 πέντετριάζ. Codex una voce. « Schol. Wech. : πεντάκι; νικώμενος. Ἐπὶ πεντάθλῳ τὸ νικῆσαι ἀποτριάζειν λέγεται· τριάζειν γὰρ ἐπὶ τῶν παλαιστών, ἀντὶ τοῦ νικᾶν καὶ ἀτριάκτος, ἀνίκητος. Ὅθεν τὸ ἀτριάκτος ἄτα παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι (Choeph. 333). Καὶ τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστικοί, ἀντὶ τοῦ τρίς πεσεῖν, ἢ τὸ τρίς στογάζαντα νικηθῆναι. Ultima sumsit ex Suidæ Lexico. Vide Blomf. Gloss. ad Agam. 165; Burret. Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 249, et conf. ep. 316, 5. » B.

LXXXV. — Ridet stadiodromum longe tardissimum. — 1. « Πλεῖν de tempore tractavi ad Anecd. t. V, p. 63. Adde Reisk. ad Constant. Cerim. p. 396, qui ipso Lucillii versu utitur. Conf. et ep. 330, 3. — 2 πάντοτε Cod. — 4. Schol. Wech. : τὸ ἐξῆς· οἱ τοῦ ἀγῶνος, φησὶν, ἐπιμελούμενοι κατέκλεισαν τὸ στάδιον, οὐκ ἐμψυχον, ἀλλὰ τι τῶν ἀνακειμένων τοῖς θεοῖς ἀγαλμάτων τοῦτον οἰόμενοι. — [4 τὸν λίθινον Salm. tanquam ex Codice ascripsit, Bothius de conjectura dedit, frustra.] — 5 γὰρ Cod. Εἰς ὥρα; ἐνοίγεται. Idem : ὑπερβαλλόντως δὲ τοῦτον ὡς βραδύν διαβάλλει, ὥστε καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ὀλυμπιάδι (imo proximo anno) ἀνολογούμενου τοῦ γυμνασίου, ἐτι τρέχων εὐρέθη, ἀπολειπόμενος (τῆς) νόσσης διπλέθρου. Quæ ultima planudeam scripturam explicant. Longe facilius est palatiūmν σταδίου. Jam non mirum est pro statua fuisse habitum qui currens ne pedem quidem moveret. » B. — 6 σταδίῳ διπλέθρον Plan.

LXXXVI. — In alium stadiodromum tardissimum. Imitatio est veteris epigrammatis in Plan. 53 : quorum lepidam parodiam Nicarchi videbimus ep. 119. — 1 εἰς bis Cod. — 3 ὑπλήγγος Cod. « De ὑπλήγγι Salmas. Climact. p. 269; Burret. Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 293, qui alterum distichon gallice vertit, Lucillio epigramma tribuens, ab errante Brodæo male seductus. » B. Plan. στεφανοῦται, non male. « Ad hæc respexit Lucianus Timon. c. 20. » G. Wolff. Qui necum communicavit Henrici Jacobi egregiam conjecturam, in Progr. schol. Posenensi a. 1861 prolata; vix erit enim cui non videatur jejenum ἄλλο; in versu 4. Sic igitur Jacobi, inserto epigrammate Plan. 53 (quod tractavit Benndorfius p. 14) :

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθθη,
οὐδαί; οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
τὸ στάδιον Λάδας εἴθ' ἦλτο, εἴτε διέπτη,
οὐδὲ φράσαι δυνατόν· δαιμόνιον τὸ τέχος.

Ὁ φόρος ἦν ὑπὸ πληγῶν ἐν οὐασι, καὶ στεφανοῦτο
 Ἀδάς — καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προΐει.

LXXXVII. Lemma : εἰς μακρόν. In longissimā staturā hominem Timomachum. — 2 οἷοσι Cod., et ὑπεργαίη idem sec. Salm. — 5. « Πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας » verbum verbo gallice : *cinq pieds sur cinq*. » B. Quod me non intelligere confiteor. Lucillius, ob præcedens πεντοργυῖος, haud scio an dicere maluerit πενταπέπτε, *quinque super quinque*.

LXXXVIII. Lemma siglis : εἰς μικρόν. Fort. εἰς μικρὴν καὶ λεπτήν. « In puellam staturā exiguā, quæ a culice rapta, ab Jove se per aquilam abripi existimabat, æquo animo summi deorum voluntati se subjiçiens. » Jac. — 1 ἤρπασεν Cod. — 2 τί σπιδῶ ζευ Cod., τί, εἰσιν, δῶ Zeῦ Plan., correx. Jacobsius, egregia sententia; propius ad traditas literas maluerunt Ritscheliius εἰδῶς, Heckerus δρῶ. Deinde omnes εἰ μ' ἐθέλεις, Boissonadius ἡθικώτερον : « Scripsi quod conjeceram ad Simocatt. p. 313. »

LXXXIX. In Plan. δῆλον, quod post edit. princ. accessit, male, quum præcedat Lucillii epigramma. In hominem brevissimum. « Lucillius hyperbolam in hyperbola quærens ea scripsit quæ ipse non posset explicare. » B. — 2. Πρὸς τὰ κάτω, sed alii omnes πρὸς τὰ ἄνω.

XC. — In alium brevissimum. — 2 πυρόβηξ Plan. Ita vocatur *specillum*, in cujus parte superiore est quasi nucleus sive globulus. Codex autōn, idemque in sequenti epigrammate.

XCI. — In hominem incredibiliter macilentum. Ejusdem argumenti sunt quæ sequuntur. — 3 κατώδρισιν Cod. Βαρύς, pondere suo, quod erat nullum. Αὐτῶν, scil. ἀθέρος καὶ τριχός.

XCH. — 2. « Quod in fabulis divino fato contigisse nonnullis dicitur, ut eorum cadaver nusquam appareret, idem propter macilentiam evenit Caio. » Jac. — 3 καταβάς οἷος δτ' ἔζη Cod.; οἷος περ εἴ' ἔζη Plan., utroque juncto Boethius dedit quod recepit Boiss., qui hæc præterea : « Non displicet, quod Brodæus conject. τέρας. Nam τέρας, *tan-dem*, vix sententiæ convenit. » Jacobsius præferebat καταβάς οἷος οἷος δτ' ἔζη, quod Brunckius restituit, artis legibus, quam superiora, multo convenientius. Jam ex Planude recepto v. 4 λεπτότερος, quæ terminationes frequentissime confunduntur, necessarium τέρας confirmatur. Sic igitur distichon edendum erat :

καὶ τέρας εἰς αἰδὴν καταβάς οἷος οἷος δτ' ἔζη,
 τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέταται.

5. Φράτορες, συγγενεῖς, οἰκεῖοι, Lex. Bekk. p. 315.

XCH. — 1 ἐπικούρων Cod.; ὁ μικρὸς Plan. « Proposuit ἀτομον Scaliger. Distinxi ut εἰς μέσον ἀτόμων jungeret lector, ad verbum τρήσας subaudito pronomine αὐτάς. » B.

XCV. — 1 εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν Plan. — 2 εὐθύς ἀπ. Plan.; ἀπ' ἧλθεν Cod.

XCV. *Ammiano* inscribitur in Plan. — 2 μικροῦ τοῦ Cod. et Plan., corr. Salmas., cui eadem sentiebat Boiss., hæc scribens : « Forsan μικρός, scilicet mus. Nam parvum Macronem parvum habuisse pedem vix lector fuit inonendus. » Cod. μύς. — 3 ψιλῶς Cod. Ψιλός est γυμνός, ἄνευ δπλων.

XCVI. In Plan. est ἀδῆλον. — Exsecratur turdos valde macilentos. — 4 ἐτοίμως Cod. Novum vespertilionum genus dicit, non in ædibus, sed in campis atque pratis versantium.

XCVII. In Plan. ἀδῆλον. — De homine ingentis amplitudinis. — 1. An Στράτονικεῖα accipiendum : *filio Stratonici*?

XCVIII. In Plan. ἀδῆλον. — De obscuro quodam oppido, quod *metropolis* appellari volebat. — 1 εἴτη Cod.

XCIX. — Alia epigrammata de exilibus et macilentis. — 2. « Participium ἔχων illustrat Reisig. Conject. p. 220. » B. — 4. *Atomis*, quæ in vacuo natant.

C. — « Obversabatur Lucillio historia de Phileta, quam narrant Athen. XII, p. 552, B, et *Ælian*. Var. H. IX, 14. » Jac. — 1 ὥστε (Salm. αἴστε) κολυμβῶν Cod. — 2 μούσων Cod.

CI. In Plan. ἀδῆλον. — 1 ῥηκίζων Cod. Ventulum flabello faciebat heræ dormienti. — 2. « Est δῶμα *tectum*, quod ostendi ad Fab. V, 5. Dormiebant præ calore nimio in tectis ædium planis, quod et nunc in regionibus Orientis solitum. » Boiss. ad Babrium p. 223.

CII. — Conf. ep. 308.

CIII. Schol. Wech. : καί τις εἰς δόγμα Ἐπικούρου εἰπόντις πάντα καθεστηκέναι ἐκ τῶν λεπτοτάτων ἀτόμων. Λουκιλίου δέ φησι Διόφαντον λεπτότερον ὑπάρχειν τῶν ἀτόμων. — 1. Dubitat Jac. de distinctione post ἔγραψεν an post εἶναι melius ponenda. — 4 πολὺ τι Cod.

CIV. — 1. « Respicitur proverbialis locutio, *Formicæ exilem esse*. Lusus Priap. XXXIII : *suisque membris Formicæ facit alites videri*. — 3. Τὸ καίριον, scil. λάκτισμα vel τραύμα. — Vertit Ausonius Ep. CXII, in postrema parte paulum a sententia aberrans :

Faustulus insidens formicæ, ut magno elephanto,
 Decidit, et terræ terga supina dedit.
 Mox idem ad mortem est multatus calibus ejus,
 Perditus ut posset vix retinere animam.
 Vix tamen est fatus : « Quid rides, improbe Livor,
 Quod cecidi? cecidit non aliter Phaethon. » Jac.

CV. — 1 δς δὲ καθ. Cod. — 2 δεισιπῶς Cod., literæ superposito β. « Schol. W. : τουτέστι τρυβλίον, ὅπερ Νίκανδρος κύμβον καλεῖ (Ther. 525)... Αὐτὸς μὲν Νίκανδρος ἐν τῷ ἐξῆς (598) χρῆται τῇ λέξει : « Σπέρματα, μυστωθέν δὲ χαλὰ βάθος δεισιπῶρο ». Adde schol. Nicandri ad v. 526. » B.

CVI. Lemma in RS : εἰς λεπτὸν ἀνθρώπον. — 1 ἐστατο δτ' RS. — 3 ἐρύχζτο Cod., altero ρ superposito; ἐρύχζτο RS; ἐρύχζοντο vetustæ edd. Plan., sequentes ἐρύχζτο. — 4 ἐμπηχθεῖ RS. — 5 τε om. RS, qui ἡμ. cum Cod.

CVII. Cohæret cum præcedenti epigr. in RS. — 1 ψιλῶ περρημένος Cod., posito ο super φρ, recte RS et Plan. — 3 δὲ Tit. RS; δὴ Tit. Plan. In fine omnes ἡ παλιλάμην. « Quod nomen esse putatur proprium pro Πτυοκαμπτ. Placuit mihi, quod et nonnulli suadebant, divisim scribere, ἡ παλι κάμψη. [Etiam Jac. in nostro exemplo : « Scrib poterit ἡ παλι κάμψη. Lennepius p. 234 cogitabat de Κάμψη ap. Apollodor. I, 2, 1. » Monstrum illud ab Jove vel Baccho dejectum; quam expos. unice probat Hecker

de ἡ πάλι locos congerens p. 350.] Plus est in sententia festivitatis, si Chæremone immani illi Tityo aut erucæ comparetur, quam Tityo simul aut Pityocampæ. — 4 κανάβιον Cod. Schol. W. : τὸ ξύλον ὃ περιπλάττονται τὸν πηλὸν οἱ χοροπλάθοι κανάβος καλεῖται· ὅθεν καὶ Στράτις τὸν Σαννυρίωνα διὰ τὴν ἰσχυρότητα κανάβιον καλεῖ. Ἡσύχιος δὲ οὕτως· Κανάβοι, τὰ ξύλα περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέσσι· ὅθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἀσαρκοὶ κανάβοι λέγονται. In priore scholii parte, quæ sumpta est e Polluce X, 189, editionem Pollucis sequutus sum, quum esset inendosus Wechelii contextus. » B. Nostram vocem *canevas*, de proplasmate fictorum pictorumque, ex hac græca derivari probabile est. Plan. κανάβιον vel καννάβιον, quod confirmat RS et Jacobsio tum olim « restituendum videbatur, » tum in nostro exemplo. Vidi etiam in cod. 1773, qui non ubique cum Plan. conspirat.

CVIII. Ex Codice edidit Jac., ubi ἀδελον. Sed in RS et cod. 1773 legitur hoc lemma : ἀδελον ἀστειὸν τοῦ σατάν Ἰουλιανοῦ τοῦ παραδύτου, ubi ἀδελον ex præcedentis in illo codice epigrammatis (XI, 220) lemma delapsum videri observat Schneidewin., Juliani autem similes iam-bos εἰς κοινοποιήτην legi in Append. ep. 42. Boiss. : « De hoc epigr. egi in not. ad Simocatt. p. 279, et monui Juliani Cæsaris lusum esse videri. » Qui liber nunc non ad manus. — 1. τεττάρων Cod.; recte τισσάρων RS. — 3 ποῖ scribit Jac. rectius.

CIX. Cum præcedente cohæret in Cod. Nicarchi vel Lucillii esse dicas, sed hi non admittunt mensuram qualis est versus 2. — 2. Ἐβρίπται corruptum in incerto admittendum; Jac. conj. ἔβριπται δὲ χαμαί, Boiss. ad Simocattam p. 303, ἀλλά χαμαί ἔβριπται.

CX. — Certamen trium macilentorum. — 2. « Λεπτεπλά, conf. ep. 238, 4. — 5. Fere crediderim, τρώγλην, quod exponitur *caverna murium* quam ille habitabat, hic esse acus foramen. Demas et ipse ut Hermon per acum transit, sed et Hermonem longe gracilitate superat; nam foramen acus egressus se araneolæ textenti obvium sistit, quæ eum totum quantulus erat unum e filiis esse rata telæ immiscet intextum. » B.

CXI. Sine lemma. *Lucillio* inscribitur in Plan., cum sequentibus usque ad ep. 117. *Nicarcho* dedit Jac., ut in serie Nicarcheorum positum; nam nomen novum fuisse omisum minus est credibile quam τοῦ αὐτοῦ. Salmasius, propter *Olympici* nomen in ep. 212, Lucillio ea tribuere mavult. — 2 ἀπηγγόνισε Cod.

CXII. Lemma : εἰς ἱατρούς, sectionis titulus. — Demonstratum monet ne fidem habeat Dioni, medico oculario, Olympici exemplum commemorans, quem ille non ipsum modo excæcaverit, sed statuam quoque ejus vel pictam imaginem luminibus privavit. Posterius voluit schol. Wech. : τυφλοῦ γὰρ ὄντος αὐτοῦ ἰνδύεσθαι καὶ τὴν εἰκόνα τυφλὴν εἶναι. Quod quum aut frigidum et hebes aut ridicule hyperbolicum sit, Lessingius t. VIII, p. 519-523 Lachm. hoc epigr. tractans, aliam viam iniit, de qua ad v. 3. — 1. « Χαῖρ', ἱερὸν φῶς. » Hac formula, qua morituri vitæ, hic lippus collyrio Dionis inungendus valedicere lumini jubetur. — 2 τάλαν et εὐκοπος; Plan.; οὕτω Cod. Εὐσκοπος, ut peritus jaculator nunquam a proposito fine aberrans. » Jac. — 3 ἄλλα διαυτοῦ Cod., ἀλλά δ' αὐτοῦ Plan.; δὲ αὐτοῦ Boiss., quod et recepit citata « nota ad Simocattam p. 317 et ad ep. 240. » Prætulit correctionem Jos. Scaligeri (διαυτοῦ); ab Jacobsio absolutam διαυγῇ, oppositum obscuratis oculis vel extinctis Olympici. Nam egregie

demonstravit Lessingius oculos ex *gemma perlucido* intelligi, qui statuarum marmori inserebantur : his furtive ablatis Dio imaginem cum viro simul excæcaverat.

CXIII. — « Frigida hyperbole de medico, qui quum Jovis statuam attigisset, effecit ut insequenti die deus efferretur. Ludit poeta in ambigua significatione verbi *ἐκπέρεσθαι*, quod de mortuis usurpari solet, sed de signo quoque in alium locum translato accipi potuit. Sic accepit Ausonius Ep. LXXIV :

Alcon hesterno signum Jovis attigit. Ille,
Quamvis marmoreus, vim patitur medici.
Ecce hodie jussus transferri ex æde vetusta
Effertur, quamvis sit deus atque lapis. » Jac.

CXIV. — Historia de medico astrologum artis efficacia facile vincente. In eodem scriptum ep. 257. Hermogenem Tricensem, Erasistrateum ex Galeno et Smyræorum numis cognitum, intelligi posse monuit Welcker. in Sylloge p. 48. — 1 Ἐρμωγένη Plan. — 3, 4 sic Cod. et Plan. « Vulgo, λέγεις σὺ νοεῖ. Aliter distinxit. Subaudio διὰ ante μηνῶν. *Quid intra menses novem portendat Saturni grave sidus, tu intelligas, sive intelligere tuum sit; certior est mihi ac brevior agendi ratio.* » B. Jam Jacobus : « Saltem junge : νοεῖ εἰ δὲ Κρόνος... » Sed alia tentabat in Pal. et Delectu p. 187, quibus hoc addit in nott. mss. : « Aut lege, quod lenissimum : τί μέγ' εἰ Κρόνος ἐννέα μηνῶν, φησί, τελεῖν τι νοεῖ; τὰμ' ἴδε, σ. σ. » Quorum ἴδε inutilissimum. In fine distichi majorem distinctionem posui. — 5. Ἐκτείνας, scil. τὴν χεῖρα. — 6. Ἀπεσκάρισεν, « spasma correptus animam reddidit ». Jac. Schol. W. : μετενήνεται ἀπὸ τῶν ἰχθύων τῶν σπαιρόντων ὅταν τοῦ ὕδατος ἐκδηθῶσι. Conf. Hom. II. Γ, 293 cum schol. — Similis argumenti epigramma vertit Ausonius Ep. LXXIII :

Languenti Marco dixit Diodorus haruspex,
Ad vitam non plus sex superesse dies.
Sed medicus divis fatisque potentior Alcon,
Falsum convicit illico haruspicium;
Tractavitque manum victuri ni tetigisset;
Illico nam Marco sex periire dies.

CXV. — « De medico oculario quovis deo ad nocendum promptiore. — 1 ἔχει; Plan. ante Steph. — 2 τασιν Cod., sed a punctis notato, et ἀφιπράτη. Ἀφιπράτη Plan., corr. Casaubonus. Inter Isidis virtutes fuit et private posse oculis et reddere lumen; v. intt. ad Juvenal. Sat. XIII, 93. » Jac. — 3 θεόν Plan.

CXVI. — 1. « Cæsarem alloquitur poeta. Vixisse autem imperante Nerone dicitur. Conf. ep. 132 et 185. [Libertum Cæsaris fuisse Menophanem conjicit Jac.] — 4. Epigramma non est ex optimis. Nam, ut Menophanes vocandus sit Eurystheus, debuit esse inter ægrum et Herculeum aliquid similitudinis, quæ nulla est. » B. Nisi alium loquentem hic fecit poeta, ut in his sæpe vidimus.

CXVII. — De efficacia collyriorum Capitonis, « fortasse ejus qui Hadriano imperante Hippocratis opera recensuit. Lepidum carmen. » Jac. — 1 ἔχρισεν Cod. superposito ἐν. — 2 μικρῶν « nonnulla exemplaria, alia μικρόν. » Opsop. — 5 διπλέθρῳ Cod., imposito ductu ut fiat ὦν. Cum κατόμενον junxit Grotius; debebat cum κατιδεῖν. — 10. Nota syntaxis significans φοβητέον μὴ οὐκ ἰδῇ ἔτι.

CXVIII. Cohæret in Codice cum præcedenti epigr.; ap. Plan. *Nicarcho* inscriptum. « Sed in Palatino iterum alio

loco [post ep. 332] appositum est cum nomine *Callicteris*. Inde feci mihi lemma. Est inscriptio sepulchralis. Mortuus ipse loquitur. » B. Similis lusus in ep. 257 et alibi.

CXIX. Altero loco, post ep. 332, ut *Callicteris* repetitum, hic in serie Nicarcheorum, cuius est ap. Plan.; neque ego hoc et sequentia Callicteri tribuerim cum Jacobso t. X, p. 39. — Scita parodia veteris epigrammatis quod supra legitur n. 86, ubi vide. — 1 *ιατρό;* Cod. hoc loco. — 2 *γινν.* Cod. altero loco et Plan. — 4 *τὸν τάρον* Cod. altero loco et Plan., unde Grotius. « Non solum mortui, sed lectus etiam quo efferebantur, et tumulus coronis solebant ornari. In ferali epulo sive silicernio, *perideipnon*, *lentem* inprimis adhibebant. Plutarch. Crass. c. 19 : φακοὺς καὶ ἄλας, & νομίζουσι ῥωμαῖοι πένθημα Festus in v. *Faba* : *Fabam nec tangere nec nominare flammī Diali licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere et parentatibus adhibetur sacrificiis.* » Jac.

CXX. — 2. τετραπόδου; Scaliger. « Est vulgaris dialecti forma, saxum quattuor pedum et in quadram formatum significans. » Jac.

CXXII. — 1 *πέντε ἡμερ.* Cod. — 2. « Ἴδεν. Sic vernacule verbum *voir* de medicis ægrotos invisentibus — 4. Κοπιτός. Schol. W. : μετὰ φόρου χειρὸς ἤχο; » B. Parodiæ speciem hæc habere observat Jac.

CXXIII. In ed. princ. Flor. et Ald. 1 *ἀδελον*, « quæ vox fortasse ex ἡδύλον nata. — 2. In talibus καὶ indicat *stalin* aliquid insecutum esse. Thucyd. II, 93 : ὡς δ' ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐχώρουν εὐθύς. — 3. Ἀκόντιος (ἡ, scil. βοτάνη) quæ alibi τὸ ἀκόντιον. Femininum ex Euphorione affertur. — 4. Quod fit victoribus post egregia facta domum redeuntibus. » Jac. Boiss. : « Ritus phyllobolæ. Euripides El. 163 : οὐ μίτραισι γυνή σε δέξεται, οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις. Vide ad V, ep. 147. »

CXXIV. — Zopyrus medicus, alter Ἑρμῆς ψυχοπομπός. — 2 *ἐστέρισην* Cod. et Plan. ante Ascensium et Steph., qui *ἐστέρισην*, quod cum Bruncchio dedit Boiss.; *ἐστέρισην* Schæferus et Jac. « Zopyri Epicurei medici meminit Plutarchus in Convivialibus quæstionibus. Celsus V, 23 antidotum describit ab eo Ptolemæo regi paratum, Galeno [vitiose] dictum ἀντίδοτον Ζωπυρίου. » B. Boiss. — 4. « Ex mentione Paretonii innuitur medici Zopyri patria Ægyptus. — 5 *ἔγω* Cod. [Bothius inutili cura κηρύκειον ἔχων.] — 6. Ἱερμῆς. Schol. W. : παρὰ τὸ (Od. Ω, 1) « Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστῆρων ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν Καλὴν, χρυσεῖην. Zopyrus medicus scipione inter ambulandum utebatur, et calceos habebat peculiare. Inde similitudinem quandam Zopyri cum Mercurio aucupatur faceret poeta. » B.

CXXV. — Pactum inter medicum et vespillonem. — 3. Τελαμώνας. Schol. W. : τοὺς συνδόντας ἴσω νοεῖ, περιὼν Πολυδεύκης βιβλίῳ ζ' (72). Καὶ Ἡρόδοτος Εὐτέρῳ (86) « λούσαντες τὸν νεκρὸν κατελίσσασσι πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα συνδόνες βυσσίνης τελαμῶσι κατατετμημένοι. Sunt alibi ταινίαι. — 4 *εἰς ἐπίδεσμ.* e Codice enotavit Salmas. pro planudeo εἰσεπιδ. — 5 *εἰσενεπρ.* Plan., non Cod. Satis rara articuli ellipsis inter præpositionem et infinitivum.

CXXVI. « Lucillii ingenium sapit. » Jac. — 1. « Schol. Wech. : μήλη λατρικὴ δι' ἧς ψηλασθῆται τὰ πονοῦμενα » μηλοῦν γὰρ τὸ ψηλασθῆναι, καὶ μήλωθρα τὰ πορφυροβάμματα. » B. Conf. Foessii CEC. — 2 *κενὸν* Plan., et γαφικῶν cum

Codice; γαφικῶν plures de conjectura, sed γαφικῶν « multis obscurum, alibi se planum facturum » promisit Salmas. qui promissis non videtur stetisse. In tam frequenti permutatione harum literarum, qua hic præsertim Codex laborat, γαφικῶν pro certo habeo. — 5. Conf. ep. 117, 9

CXXVII. Lemma : εἰς ποιητάς. Sectionis titulus. — In poetam invita Minerva versus pangentem. — 1 *ἱερμία* Cod. « Furia, ut cognata ipsis Ἀτῇ, hominum animos pervertunt interdum, ita ut quæ ipsis obsint faciant; quod quibus accidisse videbatur, ii appellabantur θεοεὶαθεῖς. Opinionem veterum deos improbis sanam mentem eripere, ita ut errores suos non agnoscant, illustravit Ruhnken. ad Vellei. II, 57, 3. » Jac. — 3 *σου* Cod. — 4 *μάνην* Plan.

CXXVIII. — Obscurius poematis argumentum sic effert Boiss. : « Florus quidam, victor in certamine poetico. Polliano succensebat, quod ipse ob victoriam non fuisset gratulatus. Excusat se Pollianus, gaudere se affirmans, non sine gravi ironia. » Bruncchius invitatum non adfuisse statuit convivio a victore instituto, qui ei frustum suillæ carnis miserit, quam esse v. 4 τὴν χοιρείαν μερίδα τοῦ στεφάνου. — 1, 2. Hæc de *versuum* pedibus intelligenda sunt quos lauro donatus ille male torserat. Specta autem numerorum pravitatem et parilem gressum in primis hemistichis hexametrorum trium, haud dubie Flori versus scita imitatione referentem. — 3. Eleganti brevitate dictum pro νῆ τὴν εὐκλήριαν ἦν εὐκλήρησας. — 4. « Χοιρεία est lectio palatina. Fuit olim χοιρείας et χοιρείας. Vix credo veram lectionem esse cognitam. Interim videtur syntaxis sic instituenda : ὃν εὐκλήρησας ἐν ἀλλοις, περὶ τοῦ στεφάνου ὡς περὶ χοιρείας μερίδος; de corona poetica decertaturus ad certamen accedens, sine studiis sine exercitatione prævia, non salutatis vel a limine literis, plane quasi de suillæ carnis vili portione cum infimissimis hominum contendendum fuisset. » B. Quibus facile præferes Bruncchianam interpretationem indicatam supra, quam unam Jac. in ed. Palatina posuit. Lennepio tamen p. 235 « lectio χοιρείας faciliorem interpretationem habere » videtur, quæ referenda est : « Recte Casaubonus ad Persii Prol. p. 14 ineptulum poetam Florum in agone musico non suo merito, sed inopia vel imperitia antagonistæ coronam adeptum iudicat. Eo pertinet versus, ubi Pollianus dicit eodem modo posse Florum vincere vel dolichum, quamvis non cursorem. Huc igitur referendi etiam versus 3 et 4. In certaminibus fere sorte comparabantur adversarii : Floro sorte imperitissimus obvenerat, vel forte evenerat ut solus certaret sine adversario, sine compare. Sic erat ὡς χοιρεία μερὶς τοῦ στεφάνου, vidua quasi et destituta, de qua Florus ἐν ἀλλοις sortitus erat. » Grotius quid legerit, non apparet. — 5 *τοὶ γὰρ θάρσει* Cod., post γὰρ inter versus posito τα. Idem πάλιν, Plan. γίγνου.

CXXIX. Scribendum esse Κερκελίου annotavit Salmas. Λουκιανῶς est in Plan. — Ridet poetam in Isthmicis certaminibus victum. — 2. « De παρισθμίσι schol. Wech. : Πολυδεύκης (II, 98) « ἰσθμοῦ δὲ διὰ στενότητα τῆς φάρυγγος κληθείσης, τὰ ἐκατέρωθεν εἰκότως παρίσθημα ἐκλήθη. Παρίσθημα νέος ἐν τῷ φάρυγγι γινομένη. » B. — 4 *ἔχων* Cod. aliquis Dorvillii.

CXXX. — Epicis poetis, veteres impudentissime compilantibus, elegorum carmina præfert. — 1 *ἱαίετα* Cod. Exigua ars et copia cyclicorum poetarum, Homeri simiorum, etiam nunc in tenuibus fragmentis cognosci-

tur. Conf. Callimach. XII, ep. 43, 1. Sed Pollianus non proprie dictos *cyclicos* solum intelligere videtur, sed recentes etiam qui in Trojanarum rerum cyclo elaboraverunt. « Particulæ αὐτὰρ ἐπειτα, narrationi connectendæ inseruiantes apud Homerum, apud seniores, ut Quintum Smyrnæum, ad nauseam usque iterantur. » Jac. — 4 πάλιν Cod. Notus elegiarum scriptor Parthenius. — 5. « Eustathius ad Il. A, p. 817 : θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 320) ὁ δνοε. Et quum modo Parthenium nominaverit, vix dubitandum est verba ἐκ ποταμῶν χλωρὰ γελιδόνα esse Parthenii. Herba chelidonii color est viridis, sed subpallidus, ut epitheton χλωρὰ sit aptissimum. De Parthenio Schol. Wech.: δύο ὑπῆρξαν Παρθένιοι ποιηταί· ὧν ὁ μὲν Νικασίδης, ὁ δὲ Χίτος, ἀπὸ γόνου Ὀμήρου, ὃς ἐγράψεν ἱεργία εἰς Ἀφροδίτην..... Quæ elegiæ ad Parthenium Nicænum sunt referendæ, teste Suida. — 6 γελιδόνα Cod., corr. H. Stephanus. — 8. Id est, Vel ipsa prima Iliadis verba furantur impudentissime. » B.

CXXXI. — In Potamonem poetam et Hermogenem chirurgum, pestes humani generis. — 1. « Distinxi ut ὕδωρ fieret nominativus verbum ἔκτεινεν sibi adiungens. Jam mente addendum sequentibus, ὅτε τὰ πάντα ἐγενήθη ὕδωρ, ni possit et fieri syntaxis, ὅτε ὕδωρ ἐγενήθη πάντα. Nec Deucalionis tempore aqua, quando aqua facta est omnia. » B. Præferam cum Jacobisio, ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη, ut supplendum sit τοσοῦτοι ἀπώλοντο, poeta autem varians orationem in activam structuram transeat. Idem in nott. mss. : « Fort. ὅ πάντ' ἐπεκλύσθη [ut Brunckius tacite]. Aliter V. D. in Nova bibl. crit. IV, p. 53, ὅτε scribens, reliquis servatis. » — 5 κατὰ τισσ. Cod.

CXXXII. In Plan. est ἀθλον. — In recentium poetarum osiores ob solam eorum ætatem. De qua re Horatiana quivis meminit. — 1. « Conf. ad ep. 116. — 2 ἤρσατε Plan. ante Steph., et εἰποι. Quamvis ipsis utatur Homeri summi verbis; ut id in junioribus ipsum carpant quod in antiquis admirantur. » B. — 4. « Similis locutio paræmiaca apud Francogallos de imperito : *il ne sait pas faire la panse d'un A.* — 5 οὕτω Plan.; ἔγνων Cod. [« Hanc locutionem pro οὕτως; ἔγει illustravi ad Anecd. t. IV, p. 186 et 492, 6. Adde Heindorf. ad Phædon. p. 193; Uster. ad Plut. Consol. Apoll. p. 12. » Boiss.] — 6 Κνηλῆτες, herniosos senes, quos communis opinio tanquam stultos ridet. Conf. Martial. XII, 85. » Jac.

CXXXIII. — In Eutycheden, lyricum poetam modo mortuum. — 2 εὐτυχίδης Cod. — 3 αὐτῷ Cod. « Sicut ille Etruscus Cassius ap. Horat. Serm. I, 10, 62 : *capsis quem fama est esse librisque Ambustum propriis.* — 4 Νόμων, modorum musicorum. — 5 ποῦ τις ἀπείλθει Cod., ἀπείλθῃ Plan.; ποῦ restituit Schæferus. [« paulo calidius » Boiss. ad Pachymer. p. 164.] Sensus : Nunc demum obiisse videbimini. Ὁ Χάρων aut pro ὁ θάνατος; dictum aut pro cymba Charonis. » Jac. — 6 ἐπεὶ καὶ γῆν Cod. et Plan.; Jacobsii correctionem χεῖρην receperunt Boiss. et Both.

CXXXIV. — « Lucillius Heliodorum ad poeticum certamen provocat, ut appareat uter alterum nugis profereendis antecellat. Similis provocatio est ap. Horat. Serm. I, sat. 4, 14 : *Crispinus minimo me provocat .... uter plus scribere possit.* — 2. Fort. ἀντα πρὸς ἄλλ., home-ricæ. » Jac. — 3. « Versus est Iliad. Z, 143, quem suum facit poeta, nec absolvit, ut notissimum, præsertim Heliodorum et ipsum poetam provocans, qui Homerum calere debebat : « Ἀσσον ἴδ', ὥς κεν θάσσον δλέθρου παίραθ' ἔκραι. » B.

CXXXV. — In Marcum, qui næmiam in filii obitum recitans enecat auditorem. — 2 παρὰ σοῦ Plan., sed scholiastes memorato σοί. — 3 πάλιν addidit Plan., nescio quam vere explens lacunam Codicis. — 4 σταζόμενον Cod. « Forte στιζόμενον. » Salm. Melius Plan. — 5 πάσων Cod. — 6 οἱ καταλείψαντες Scaliger, ad Caligulæ illam legem respici putans qua *qui in certamine græcæ latinæque facundia displicuissent, scripta sua spongia linguave delere jubebantur, nisi ferulis objurgari aut flumine proximo mergi maluissent.* Quod recte Huetius judicavit esse doctius quam verius, sic locum interpretans : Quæ utinam il paterentur, qui usum librorum et calamorum hominibus monstrarunt. Scaligerum secutus est Grotius. « Δεικνύναι, καταδεικνύναι, docere, monstrare, illustrat nota 16 p. 162 ad Æneam Gaz. » B.

CXXXVI. — Recitatore acerbum rogat ut inducias certe secum faciat. — 1. Parodia noti versus Aratei, Phæn. 131, de hominibus æneæ ætatis :

Οἱ πρῶτοι κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο σίδηρον εἰσοδίην.

— 3 προελθὼν Plan. — 6. « Eadem sententia Simocattæ Epist. 49 : ἡδέσθη καὶ Ἠλέριον ὁ τῆς Θέτιδος πρεσβευόμενος. Ad ἡμερίων subaudio πολεμίων. Cogitabam de scribendo ἡμερίων, *dies obtinuit.* » B. Idem volebat Lennerp. p. 235. Heckerus conjiciebat ἡμέ' ἰδν, quod mihi non tam « feliciter » excogitatum videtur ac Piccolo.

CXXXVII. In Plan. ἀθλον. — In Heliodorum malos versus in mala cœna recitantem. — 2 Τρία, scil. pocula. Mala varietas ap. Schol. Wech.: καὶ θρία μοι.. — 4, 5. « Respectu ad Odysseæ locum, M, 350, de bobus Solis quas Ulyssis socii manducaverunt, hortante Eurylocho, cujus ipsa verba usurpat poeta : Βούλομ' ἀπαξ πρὸς κῆμα γανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι "H... — 6 ἔθεν μακράν ἄρας Cod. et Plan. "Ἐθεν μάκρ', a Jacobisio hic editum, est valde durum. Forsan fuit "Ἐθεν τῇλ', et glossema μακράν genuinum vocabulum loco pepulit. » B. Receptum a Bothio Friedemannii ἐνθα μακράν sine exemplo est. An erat ἐνθα? id est ἐνθάδε, *hic ubi sumus.* Eleganter Jacobsius : εἰ δ' ἐστὶ τὸ κῆμα Μακράν, ἀλλ' ἄρας etc.

CXXXVIII. Lemma : εἰς γραμματικούς, sectionis titulus. — In Heliodorum grammaticum solæcissantem. — 2 σολοικίζων Codex. Jac. explicabat : « os mihi tanquam vi magica ad solæcismos adigitur, per prolepsin addito σολοικίζων, i. e. ὥστε σολοικίζειν. » Ad quæ Boisson. : « Si verbum δέδεται de magica quadam incantatione ceperis, forsam plus intelliges quam voluit auctor dicere. Significat tantum os ligari ac præpediri, ut plane et recte et grammaticè loqui nequeat. » Scripturam σολοικίζων « reponendam esse judicat Mehlhorn. in Zimmermanni Diarisi 1838, n. 102, p. 827. » Jac. mss.

CXXXIX. In Plan. ἀθλον. — « Epigramma scriptum in mulierem grammaticæ mæcham. Nomen Ζηγωνίς, fictum fortasse ad significandam mulierem philosophiæ et eruditionis studiosam. Illa Menandrum quendam alebat grammaticum, eique se filium in disciplinam tradidisse narrabat. Sed ille Zenonidem exercebat per noctem casus, conjugationes et schemata illi tradens. » Jac., quæ probaverunt Heckerus p. 33 et Boiss., qui hæc modo addit : « Pro πῶγωνα versu 1 cogitavi de reponendo πῶγωνα, cinædum, libidinosum. Sed de usu nominis dubito. » Improbabiles aliorum conatus jam silentio premendi. —

1 Γραμματικὸς Ζήνων δὲ ἔχει πῶγωνα Μένανδρον Plan. male. Πῶγωνα dici ut πωγωνίαν docuit Hecker. e Lexico rhet. Bekkeri p. 4, 14 : Ἀπλутон πῶγωνα· εἰ βέλους ἀνεπαχῶς σπῶσθαι τινὰ πωγωνίαν. Grotius Ζήνωνος et Μένανδρος. — 2 φησὶ συνεστ. Cod. et Plan. — 3 αὐτῇ μελέτῃ Cod.; αὐτῇ μελέτῃ Plan.; μελετῶν Scaliger et Salmas. In fine οὕτως Cod. et Plan., cui Salmas. ascripsit : « vel οὕτως », ut videatur in Cod. utroque modo accipi posse.

CXL. In Plan. ἄδελον. — Grammaticorum praesentiam in convivio deprecatur. — 1 ταῦταις ταῖς π. δ. ἀοιδμαχίαις Cod., correxit Plan. Ἀοιδμαχοί, quod Homeri aliorumque poetarum versibus, quorum auctoritate utuntur, tanquam armati pugnas suas ineunt. — 2 ταῖς Plan. « Schol. Wech. : λιχρίσιν δὲ εἶπε ἐκ τοῦ πλαγίου. Ὅμηρος Ἰλ. ε' (462) « Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μελαιναν Λιχρίφει ἄτης ». Derivant grammatici ab λιχρίος. Credo significari Aristarcheos illos criticastros qui obliquis fere versibus, non rectis nec eleganter dispositis, ad margines codicum glossas et scholia congerebant. » B. Jac. exponit : « qui opinionum suarum commentis quasi impetum faciunt in veterum scripta, ut aper ex obliquo in venatorem incurrens. Passovius vertit *grammatische Querköpfe*. — 3 πιν Cod., πιν Plan. Buttmannus probante Huschkiō, πιν, quod pro πιν dictum cum aliis similibus ad plebeium sermonem refert. Putes poetam data opera fuisse usum forma a grammaticis damnata, ut eos pungeret. — 4 Id est, de rebus Trojanis, antiquis illis et obsoletis, nugantes et delirantes. » Jac. — 5. « Homeric locutio. Sic Od. I, 271 : Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι. Est κατὰ λέξιν à la lettre, littéralement, non illepidē dictum, quum de grammaticis agatur. » B. Non recte acceptum a Grotio.

CXLI. Lemma : εἰς ῥήτορας, sectionis titulus. — « De absurdo caudicorum more orationes suas alienissimo loco magnorum virorum nominibus et exemplis exornandi. Simile est epigr. Martialis VI, 49. Plurimum huc facit Luciani locus Rhett. præc. c. 18, iam a schol. Wech. « memoratus. » Jac. — 2. « Queritur a Brodæo, nec reperitur quis sit ille Menecles, caudicus male disertus, qui quum de porcello et vacca agere coram iudicibus deberet, in Othryadem et trecentos Therinopylarum heroas, Xerxem et Spartanos exspatiabatur. Fuit Menecles orator ridiculus, de quo ut rideatur id novisse sufficit quod nunc narratur. Si proverbium revera esset ultimi versus sententia, quod credidit Erasmus proverbiorum cupidior auceps, cujus inter Adagia ex hoc uno epigrammate receptum est adagium : *alia Menecles, alia porcellus*, fere putarem licum fuisse Menecles nomen ut lepide ex proverbio lusus quaereretur. At proverbium hic nullum est; sed sententia non inflecta, in qua inexpectatum de porcello verbum λέγει facit acumen. — 4 βερποπ. Cod. — 6 ἐνθα δὲ μοι Cod. — 7. Νόμου χάριν, ut ep. 206, 2. Est Latinis *dictis causa*. Similes formulae λόγου χάριν, δόσις χάριν, de quibus ad Marinum. Vernacule : *ne fût-ce que par manière d'acquit; pour la forme*. » B. — 8. Similiter Lucianus ap. Jac., de inale saltatore (c. 80) : ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμός λέγει.

CXLII. Ap. Plan. inter *Ammiani* epigrammata. — « Ridet rhetores et sophistas, qui se oratores et meros Atticos existimabant, si orationem voculis quibusdam et vocularum formis crebro distinguerant. Eandem carozeliam perstringit Lucian. Rhett. præc. c. 16. (Conf. ep. 144 et 157.) — 1. Latini dicunt : *tertio quoque verbo*. —

3 ταῦτη Cod. — 4. Σκέπτομαι usurpatur de oratore qui dicenda dispicit et meditatur : unde ἐσκεμμένος ῥήτωρ, *probe meditatus*. Verus orator res et orationem, Criton voculas tantum et vocularum formas circumspiciebat. — 6. Φαθὶ et μιν ionica sunt et epica, γρῦ comicum. » Jac.

CXLIII. — Una perstringuntur Marcus rhetor et Rufus grammaticus. — 3 ἐθέλει Cod. cum varietate ἐθελῶν; in marg. *Melito*, pessimus trago-diarum scriptor, de quo v. ep. 246, 6. — 4 μελεται Cod., « ceu μελέτα » *Salmas.*; μελέτω Plan. — 5 γὰρ σου Plan. — 6. « Num ille Rufus, cujus Rhetoricam post Tiberii Figuras edidi? Meminit Juvenalis Ruli cujusdam, qui toties Ciceronem *Allobroga dixit*. » B.

CXLIV. — Conf. ad ep. 142. « In hac affectatione exagitanda versatur Lexiphanes Luciani. — 1. Παράσματα, vocabula quasi nota insignita, sicuti numi, modo ob raritatem, modo quia suspecta habentur. Suspecta sunt autem inprimis τὰ σολοικοπαῖ, quæ sophistas summo studio sectatos esse constat. » Jac. — 3 κάριε Cod. Hom. II. V, 157. Schol. Wech. : ταῦτα πάντα παρ' Ὀμήρου σημαίνουσιν ἔχον ἀπὸ τοῦ πράγματος εἰλημμένον. — 5 τοῖς πράγμασιν Cod. et Plan. cdd. ante Ascens. et Steph., qui recte γράμμασιν. — 6 ὥς γε Cod. Notum est C. Julii Cæsaris præceptum, *tanquam scopulum fugiendum esse inauditum atque insolens verbum*.

CXLV. — 1 sic Cod.; vulgo Σῆξ. — 2 ῥήτωρ τῇ εἰσῶ. Cod. et Plan. « Transponi oportere vidit Jacobsius. Id poscit antithesis. Et erit τῇ pro ἐστὶ, quod fit alias (conf. ep. 211, 2); ni legendum, εἰκὼν νῦν ῥήτωρ. Et conf. ep. 151. » B.

CXLVI. Ἀδδianoῦ Plan. — 2 πέντε διακ. Plan. præter ed. princ. et duas alias ex vetustis. Schol. Wech. affert variet. πέντε διηκ. et πεντάκι διακ. quod damnat, sed est synzesis nunc satis nota. — 3. Ἀριθμῶ, ut *pauca*, quod significat et ἀριθμητοί. — 4. « Puto Flaccum rhetorem fuisse Cyprium, tunc patria absentem, ac polliceri se, quum fuerit redux et intra bibliothecæ parietes totus potuerit suis litare Musis, jam solacismos medio esse missurum, quos nunc numeratos mittit, scilicet ex tempore et ex improvise scribens. » B.

CXLVII. — *Asiaticus* hic esse proprium nomen, Thebarum mentio ostendit. — 2. « Thebis, quæ tot ac tantis jam miraculis clarebant. » B.

CXLVIII. — In Flaccum oratorem pessimum. — 1 πρώτῃ Cod. « Omnis sinisteritas concinnitatisque defectus non solum in loquendo, sed etiam in gestibus, *solreismus* vocabatur, de quo Quintil. Instit. I, 5, § 36 : *in gestu quoque nonnulli putant idem vitium inesse, quum aliud nutu et manu demonstratur*. Eadem de saltantibus Lucianus Salt. c. 80. Ap. Philostrat. Vitt. Soph. I, 25, histrio τῇ χειρὶ σολοικίζει. » Jac. — 4. « In ἰδὼν τὸ στόμα δέδεται, pro ἰδόντας, notandus usus nominativi absoluti non omnino rarus. Figura est quæ grammaticis dicitur *σολοικοπαῖς*. Ingeniose nunc eam adhibet auctor. Conf. et ep. 138 » B. Lineolam posuit Jac. in nostro exemplo.

CXLIX. *Ammiani* in Plan. « In imaginem Medonis rhetoris. — 1 Μέδων Plan. — 2. Conf. ep. 151 et Plan. ep. 318. » B. Jac. : « Medon videri debet aliquando quum

declamandi causa surrexisset, toga sumpta et composita, subito obmutuisse. »

CL. — « Dedicationem pilei ab Athenagora rhetore Mercurio factam poeta ridet. — 1. Pro κατ' ἐνύπνιον dicendum fuerat ἐνύπνιον ἰδών vel ἐξ ὀνείρου. Illud enim significat *somniantem* Athenagoram dedicasse pileum. — 3. Οἴσομεν Ἐρμῇ, nos Mercurio dedicabimus, cujus favore Athenagoræ ars, sicut ἔρματον aliquod, forte per somnium obtigit. » Jac. Quam esse sententiam distichi putamus. Boissonadii sunt hæc : « Lecta inscriptione donarii, quæ præcedenti disticho continetur, ludit poeta in constructione formulæ ἐνύπνιον. Vertendum puto οἴσομεν Ἐρμῇ, feremus sive tolerabimus scribi Ἐρμῇ, nomen addi Mercurii. Vel scribendum Ἐρμῇ, id feremus, o Mercuri. »

CLII. *Ammiani* ap. Plan. — Conf. 145 et 149, ex quibus profecit anonymus. — 1 εἰκόνας εἰκῶν Casaub. et Brunck., ut oportebat. — 2 λαλείε omnes. Comparatur Ausonii Ep. LI :

Ore pulchro et ore muto, scire vis quæ sim? Volo.
Imago Ruli rhetoris Pictavici.
Diceret sed ipse vellem rhetor hoc mi. Non potest.
Cur? Ipse rhetor est imago imagialis.

CLII. — 1. « De locutione διδάξει τινὰ ῥήτορα not. ad Simoc. p. 250. » B. Erravit Grotius. — 2. Eadem præcipit egregius ille *Rhetorum præceptor* ap. Lucianum c. 14.

CLIII. Lemma : εἰς φιλοσόφους, sectionis titulus. Plan. Αουκλίου, ut plerumque. — In Cynicum. — 3 παρακμάζη; Plan. — 4. Ergo, ut in canem, in te utar fuste. Jac. confert Martial. IV, 53 :

Esse putas Cynicum, deceptus imagine falsa.
Non est hic Cynicus, Cosme. Quid ergo? Canis.

CLIV. — « De Cynicæ philosophiæ professione, pessimi ejusque ad victum parandum perfrugio. Res non uno loco a Luciano deplorata; conf. Bis Accus. c. 6, Fugitiv. c. 12, etc. — 5. Cynicus erat, ut videtur, illius ætatis Hermodotus, aliunde non cognitus. » Jac. — 6. « Cynici enim tunicam non gerebant. Diogenes Epist. a me edita Notitt. mann. t. X, p. 225, ad Antisthenem accessisse se narrat ejus sectam amplectendi causa : ἀφαιρείται μου, inquit, τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα. Ultimum distichon interpretatur Dacier. ad Horat. I, Epist. XVII, 24. » B.

CLV. *Ammiano* tribuitur in Plan. — In philosophum deprehensum in turpi flagitio. — 1. « Ex nomine ἀδάμας fere crediderim Adamantium vocatum fuisse quem carpit poeta Cynicum. » B. — 2 ῥιγομάχας Plan., quod fortasse verum. Recte Brodæus statuit respici ad Diogenis Cynici exercitationem statuas nive conspersas amplectendi, quando incalescebat. — 4 κακοστομάχων Cod. et Plan. « In κακοστομάτων bene reposito a viris doctis lusus est idem et ambiguitas eadem atque in Martialis versiculo, III, 80 : *Rumor ait linguæ te tamen esse malæ.* » B.

CLVI. — 2. « Tam longam barbam nutris ut possit fieri muscarium, μυιοσόδη. Ad muscaria Paciaudius digreditur De umb. c. 7. » B. — 3 χείρων Cod. — 4. Martialis XII, 59 : *menti dominus pediculosi.*

CLVII. « Lemma in codice 1630 (B) : εἰς τοὺς βρενθυόμνους διὰ τῶνδε τῶν λέξεων καὶ σοφιστικῶντας. Conf. ep. 142,

144. » B. Epigramma legitur etiam in cod. S. — 1, 2. Voces et formulæ Atticæ stili elegantioris, ap. Platonem sæpe occurrentes. — 2 κομιδὴ Cod. « de more » ; ἰσθί S. — 3. Μάλιον, coma; v. Thes. v. Μάλλιον. Α μάλη, in ὑπὸ μάλη ἔχειν, derivabat Salmas., pro more se alibi hoc pluribus expositurum promittens. « Ὀμιον ἔξω. Cynici enim humerum e pallio exserebant. Vide Gataker. ad Anton. IV, § 30, p. 118, qui et hujus epigrammatis meminit; mea in Notitt. mann. t. X, part. 2, p. 189. Diminutivus usus est de industria, quod sic loqui Cynici solebant ac Stoici. » B.

CLVIII. — Pera et totum Cynici choragium lamentatur se servire homini improbiissimo. — 1. « Lucianus De morte Peregrini Cynici c. 37 : ἀποδέμενος τὴν πήραν καὶ τὸ τριβώνιον καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκείνο ῥόπαλον. Se Hercules esse æmulatores prædicabant Cynici. Vide quæ conguessi in Notitt. mss. l. c. p. 180; Gesn. ad Lucian. Cyn. c. 12, Orell. ad Epist. Socrat. p. 185. — 2 βριθύ σιτωπείου διογένου; Cod.; βριθοσιτωπίτου Διογένης; Plan. — 3 ῥυπῶντι Plan.; παπαλαγμένον liber Aldi; planudeus ante Steph. πεπλασμένον, πεπλαγμένον, πεπλαμένον. Ἐσθός διπλάσιον vulgo dictum διπλοῦς. Vid. VII, epigr. 65, 66, 68, 413. Diogenes in Notitt. mann. l. l. p. 225 : περιβάλλει με τριδῶνα διπλοῦν ubi ego. Adde Gatak. ad Antonin. p. 117, Ruben. De re vest. p. 44, et conf. Dacier. ad Horat. I, Epist. XVII, 24. — 4 διπλάσιον Plan, præter librum Aldi — 5 ἦν γὰρ nonnullæ Plan. (ap. Salin. η sine acc.). Diogenes Epist. 7 : καλοῦμαι γὰρ κύων, ὁ οὐρανοῦ, οὐχ ὁ γῆς. Cercidas Diogenis Laert. VI, 77 : ἦν γὰρ ἀλαθῶς Διογένης; Ζανὸς γένος οὐρανίος τε κύων. Vide mea in Notitt. l. l. p. 153. — 6 οὖν Cod. — 7 ὅπλατ' ἂ μὴ Cod. (?). — 8 Theodorus Prodr. in meis Anecd. t. IV, p. 434, ubi et sunt alia comparanda : Καὶ γὰρ γενειάσκουσιν εἰς βάθος τράγοι, Ἄλλ' οὐτε τῷ πώγωνι ζοῖμεν τὸν λόγον. » B. Ὅρωρε, i. q. ἐστίν, ut Apoll. Rh. I, 712.

CLIX. Lemma : εἰς μάντις. — Astrologi mendaces reperti.

CLX. — Exsecratio in astrologos. — 2. « Τυπάνου. Schol. Wech. : ἔϋλον ἐν ᾧ ἐτύπτοντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις. [Equuleus sive stipites ita constructi, ut illis adstricti illicique rei membris expansis distenderentur, totoque corpore plagis paterent. Hemsterh. ad Ar. Plut. 476.] — 3 ποιῆτ Plan. De ποιῆ conf. ad V, ep. 40, 4. Schol. W. explicat : ἡγουν κατεῖσεμένους καὶ σπαρattoμένους ὑπὸ ταύρου καὶ λέοντος (in Circo scilicet), ἐπεὶ τὰ ταύρου καὶ λέοντος τῶν ζωῶν εἰδέναι σεμνύνονται. » B.

CLXI. — Historia de astrologo et pugili. « Schol. Wech. : διαβάλλει Ὀνήσιμον ὡς ἀτυχῇ (miserum) πύκτην. Imo vatem carpit. — 3 ἐάν γ' ἦδη Hermannus. De κατάλυσσι; v. not. ad ep. 79, 1. — 4. Putat Brodæus esse lusum in ambigua pronuntiatione nominum Κρόνος et χρόνος. Puto errare Brodæum. Ridere voluit poeta, non pugilem, sed vatem, qui responsum faceret tam vulgare, ut vel puer, qui non astra, ne literas quidem cognosceret, talia potuisset sciscitanti dicere. Simile acumen epigrammatum sequentium. » B.

CLXII. — Ὀλυμπικός; et Ὀλυμπος nescitur an de eodem vate sint dicta. — 1 πλεῖστοι, τί; Plan. — 3 κενεῖν ἔγε ed. princ. et aliæ etiam post Aldum qui correxerat. — 6 σε βάλῃ Cod., ut sæpe erratur.

CLXIII. — Idem responsum certaturis datum non vati

tribuit Ausonius Epigr. XCIII, sed Jovis Ammonis oraculo; hoc tamen vel simillimum epigr. græcum ille expressit. — 2. « Πένταθλος Schol. Wech. : Πολυδεύκης γ' (§ 151) πένταθλος; καὶ ὁ πέντα ἀγωνιζόμενος; ἴδια δὲ αὐτῷ, πηλὸν, ἀλλεσθαι. Cf. ad ep. 84. — 5. Idem : Σὲ, τὸν πένταθλον, τὸν σταδίεζ. Immo referendum τὸν σταδ. ad σὲ παρατροχάσθ. » B. — 6 καταστίφη Cod. « Καταστίφη ad luctatorem pertinet; nam in ὀρθοπάλῃ qui deieciabatur, habebatur pro victo. Versu 4 ἱερὰ accipienda esse de victimis, visceribus victimarum, etiam Ausonii imitatio probare videtur. Possint tamen esse *sacri libri artis*, ut Petosiridis, inter cuius opera memorantur ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀστρολογούμενα. Ejusmodi libris illius ætatis superstitio utebatur, quam vides ap. Juvenal. VI, 577 seqq. (ubi v. intt.), Ammian. Marc. XXVIII, 1, al. » Jac.

CLXIV. — « Imitatus est liberius hoc epigr. versibus gallicis P. Pellisson. » B. — 4 ἡ πέμπτη, καὶ Plan., sed alterum exquisitius. — 5 πετόσειριν Cod. Vide paulo ante dicta. In μετέωρο; duplex sensus est, et pendens *sublimis*, et τῶν μετεώρων πραγμάτων studiosus. — 6 θνήσκει Cod. bis. Item ep. 169, 5; 170, al.

CLXV. Lemma : εἰς μικρολόγους, sectionis titulus. — 1 γλίχωνι Cod. Schol. W.: ἔστι τὸ ὀρίγανον. Galenus : τοῦ βουλιμιάωντος ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνακτησόμεθα ὄξει ἡ γλήχωνι. Ut stomachi malum in Critone videatur languor βουλιμιάωντων esse ex nimia avaritia contractus.

CLXVI. — Similia his et sequentibus monere amat Horatius. — 3, 4 γίγνεται Plan.

CLXVII. — « Conf. ep. 173. » B.

CLXVIII. — 2 ἐπερχόμενον Plan. — 4 γνούς τι μελισμάτων Plan. — 0 ὀβελῶν Plan., male. « Conf. ep. 171, 7; 209, 3. » B.

CLXIX. *Nicandro* tribuitur in ed. princ. Flor. et aliis nonnullis, transitque in codices recentes Nicandri. — Avarus se suspensurus, sed resti parcens. — 1 δῖναρχος ὀρεῖων Cod., Δεῖναρχος; ὁ φεῖων Plan. — 2 χαλκοῦς Cod. — 4 ἱσος Cod. — 5 ὅς κ' ἀποθν. Cod.

CLXX. In iisdem *Nicandro* tribuitur. — Avarus non obitum, sed impensas in loculum factas deplorans. — 3 ταῦτ' Plan.

CLXXI. — Avarus postquam se ipsum scripsit heredem, cur cernere hereditatem noluerit. — 2 ἔγραψε Cod.; γράφατο quam planudeum malebat Jac. — 3 δ' a Plan. suppletum. — 4 μισθόν Scaliger, frustra. — 6 λυσίτελῃ Cod. — 7 δὲ γ' οὐδὲν Plan.; δ' ἄρ' οὐδὲν malebat Jac. Bothius καί το δὲ οὐδ. Sed verum videtur καί τ α ι δ' οὐδὲν, in Addendis a Jac. prolatus. Sequens versus non est in Codice neque in libris planudeis; accessit in Aldina secunda; et talia erant cuiusvis.

CLXXII. — 1 τὸ τέκνον Plan. Κνιπός, schol. Wech. ὁ φειδωλός, καὶ κνιπεία ἡ φειδωλία ἐστίν.

CLXXIII. *Lucillii* in Plan. Ut *Pallada* citavit Salmasius, cui maxime convenire iudicat Jacobs. « Conf. ep. 177. » B.

CLXXIV. Lemma : εἰς κλέπτας, sectionis titulus. — Elegans parodia est epigrammatis Antipatri in Plan. n.

178, quod ante hoc legendum. « Probabile est Dionem de quo agitur, non furem ex vulgo, sed inagistratum aliquem fuisse. Tum certe argutior in versu ultimo sensus. » Jac. — 1. Dorismum absternit Plan. — 4 ὁλοσφίρ στον Plan. editus, non codd. Adonis πάρεδρο; Veneris in templo Amathuntio memoratur Pausaniæ IX, 41. — 5 αὐτοὶ τοῖνον Cod. et liber Aldi. In fine ἔρυστα Cod.

CLXXV. — 1. « Ὀρκίζεσθαι, iudice, ut videtur, jubente. » Jac.

CLXXVI. — « Mercurii statuam fur auferens se magistro præstare gloriatur. Simile quid de Cilice fure habet Martialis VI, 72. — 1 τῶν θεῶν Cod. — 2 τῶν ἀνδ. Cod. — 4 νυκτοκλέπτης Plan. — 5. Versus citatus a Cicerone Ad fam. IX, 7. » Jac. Boiss.: « Ad hunc proverbialem senarium alludit Cyrillus Catech. 15, p. 161, 5: ἔστι καὶ ἀφρατὴν καλλίονα γενέσθαι τοῦ διδασκάλου. Vide Menagii Antibaill. § 129, p. 191. »

CLXXVII. — Simile de Apolline, cui fur minas ingerit. — 1 μὴνύτ. Plan. — 3 τέχνη τέχνην Plan. Χεῖρεστ, manuum mearum dexteritati. — 5 δ' supplevit Plan. « De nomine ἀγαλίνωτο; vide ad Simoc. Ep. LXVII, not. 3. » B.

CLXXVIII. — Parodia epigrammatis IX, n. 715, Anacreontis de vacca Myronis.

CLXXIX. Sine lemmate Cod., *Lucillii* in Plan. — Simile XII, ep. 75, Asclepiadæ de Amore.

CLXXX. — In Antonium Polemonem sophistam, cuius vitam Philostratus scripsit I, 25, apud Smyrnaeos fraudis suspectum et multis invisum. — 1. « Εἰδούς oppositum νόναις significat *idibus*. Sed est quasi et δούς, *si dans, si dederis*. In νόναις, *nonis*, est respectus forsan ad latinam negationem *non*; quasi « *si non dederis*. » B. Εἰδοῖς scribat Huschkius, quod necessarium videtur, ipsum quoque εἰδής sonans. — 2 δῶς... δῶς Cod.

CLXXXI. In Plan. ἀθλον. — 2. Literæ Avr, ut jam sis ὦνιος, *venalis*.

CLXXXII. In Plan. ἀθλον. — « Loquitur ineptiuscule χοιρίδιον furibus qui ipsum subriperant et dicebant se mactare χοιρίδιον, sc. χοῖρι ἴδιον. » B. Salmas. adscripsit : « χοῖρι et χοῖριν pro χοίριον. Sic μέλανιν pro μελάνιον, *ceratū* pro κεράτιον, et similia. Quod alibi pluribus. » Scite imitatus est Grotius.

CLXXXIII. — De Heliodoro fure, qui Saturni auream statuam e templo abstulit. — 1. Infestum, *triste, grave*, κακοποιόν habebatur *sidus Saturni*. — 2. Κρόνον repetitum, ut de re alia ac sidere cælesti. — 4. Id est : ut nostrum alterius sit perniciēs et calamitas. Nam τὶς dicitur etiam pro πότερος. — 5. « Est Callimachi versus, fragm. 222. » B. — 6. Τριμὴν ambigue dictum : aut *honorem* victoriæ de Saturno reportatæ, aut *pretium* simulacri venditi. Intelligendum posterius. Πάν δ' βέλεις ἀνέπλε (conf. ep. 177, 6), ortu tuo portende quidquid volueris.

CLXXXIV. — Meniscus furto et exitu Herculi similis. — 2. « Τρία μῆλα Hercules ex hortis Hesperidum surriperat, secundum Comicos ap. Athen. III, p. 84, B. Caesaris autem hortos esse apparet illas *Hesperidas Joris*, quo nomine Imperatorem vulgo afficiebat adulatio, fortasse nobilissimos illos Sallustianos, quos inde ab Augusto

delicias imperatorum fuisse constat. Poma proprie intelligenda, *aurea* appellat, ut in allegoria persistat. — 3. Καί τί γάρ; Conf. ep. 85, 5; 91, 2. » Jac.

CLXXXV. Lemma : εἰς καθαφοῦς, ἀλλὰ μὴν καὶ τραγῳδοῦς καὶ κομφοῦς, sectionis titulus. — De Hegelochi qui Nauplium in tragœdia egerat. — 1. « Ἀπάλυς nec explicare queo, nec emendare, in summa ignoratione rerum huius Hegelochi. » B. Hushkii ἀπόλυς, *libera*, minime aptum. Jacobs. conjiciebat ἀπάμυς (pro ἀπήμυς), *punit*-*bat*, vel ἀπέκλυσε, fere ut Nauplius Græcos. — 2 αἰσαι Cod., literis extremis in compendio, sed certo. — 4 ἡ καθ. Cod., alterum modo hemistichium præbens; ἡ Jac. « Latine inserui mea verba, νηυσὶν ἐπαμβάλλον. De Nauplio vide ad Philostr. Her. p. 553. » B.

CLXXXVI. *Leonidæ* tribuunt edd. antiquæ Plan., *Lucillio* posteriores. — De pessimo cantore. — 1. « Νοκτι-*κόραξ* a plerisque pro noctua habetur aut bubone, ave pessimi ominis, cui *ferale carmen* tribuit Virgil. *Æn.* IV, 462, ubi v. intt. Theodorus Prodr. hoc ep. citans in Notitt. mss. t. VI, p. 552, εἰ δὲ ποτ' ἔσει. » Jac. — 2 καὶ αὐτός Cod.

CLXXXVII. In Plan. *Lucillii*. — De pessimo psalte.

CLXXXVIII. — Laudare videtur Niceten ut cantorem et medicum Apollini comparandum, sed etymum nominis laudem in contrarium vertit. — 1 ὧτων Brodæus, quod vertit Grotius. « Ludit in Ἀπόλλωνος nomine, quod a verbo ἀσάλλωμ derivat. Vide Stanl. ad Agam. 1090. » B. Euripidis Phaethon :

Ὡ χρυσοεγγὺς Ἥλι', ὧς μ' ἀπόλεσας!
ὄθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμπαυῶς κλήζει βροτός.

— 2 δὲ latr. omnes, corr. Friedemannus. Anceps vocalis.

CLXXXIX. — Histrio propter egestatem apparatus scenicum vendens. — 2. *Emit* Grotius, errore. — 3 Ποσειδῶνος δὲ τρίασιον Plan. — 4. « Ὅκλον nunc est *clipeus*; vide Reisk. ad Constant. p. 48; Larch. ad Xenoph. *Exp.* t. II, p. 14; Drus. *Animadv.* I, c. 51. Aristophanes *Vesp.* 28 : Δεινὸν γέ πού 'στ' ἀνθρώπος ἀποθαλὼν ἐπὶ λα. Ibi schol. τὴν ἀσπίδα. — 5. Ex Homero *Il.* Δ, 1 : Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο. Conf. et *Il.* H, 443. » B.

CXC. Lemma : εἰς κουρέας. — 1 Ἐρμολῆν Plan. — 2 ὄν' οἶον Cod.

CXCI. — In tonsorem carnificem. Ejusdem argumenti habes Martialis XI, ep. 84. — 1. Versus Homeri *Il.* E, 455, ultimo vocabulo ταίχεσιπλῆτα mutato. — 2 ἔχει et τέμα; Cod., corr. Salm.; τάμης Plan. — 3. « Schol. W. : μέγας, αἱ πρό τῶν ἄρθρων ἐν ταῖς κινήσεσιν ἐπανιστάμεναι σάρκες. — 4. Puto misellum hominem dicere καὶ παρέχω, quod adeo sit imbecillus ob sanguinis largum effluvium, ut resistere, si velit, nequeat. » B. Τῶν γναμῶν conj. Jacobs.; sed juberi videtur tonsor a genis transire ad suras, illis firmitiores. — 5. Ὁ τόπος, taberna tonsoria.

CXCH. Lemma : εἰς φθονερούς. « Gallicis versibus imitatus est P. Pelisson. » B. — 2 τήκομαι et *tabesco* de indivis sollempne.

CXCH. — « Gallicis versibus reddit Moneta Opp. *Sel.* t. I, p. 181. Comparat similes sententias Tollius *Insign.* tit. p. 71. » B. Distichon ductum videri ex his Isocratis

Euag. p. 190, B : τούτων αἴτιος ὁ γόβνος, ὃ τοῦτο μόνον πρόσ-
στιν ἀγαθόν, ὅτι μέγιστον κακὸν ταῖς ἔχουσιν ἔστιν, observat
Jac. In cippo Lugduni eruto a. 1825 hoc ipsum distichon
subscriptum legitur titulo latino, edito in *Bulletin des
sciences hist. antiq.* t. IV, p. 139. — 1 ὁ φθ. ἔστι κακίστος;
Cod., ἔστι κακίστον Plan.; ὡς κακὸν ἔστιν cippus, quod sine
controversia ab ipso poeta scriptum; « rectius » esse jam
dixerat Heckerus I, p. 196. Sed ἀμέτρως idem cippus
ἔχει γάρ τι. Cod. ἐν ταυτῷ.

CXCIV. Lemma : εἰς θηρατῆς. — « Carpit, ut videtur, dedicationum poetas, qui post magnificum exordium, multisque diis in partes vocatis, pusillæ tandem rei dedicationem concelebrant. » Jac. Quod in hoc epigr. non cadere existimo. Carpitur singulare et ingratissimum numismis quibus dedicatur donarium venatoris irati, nihil aliud. — 2 τ' ἔδνον vel θ' ἔδνον Heckerus, *donum* (v. Thes.); τ' ἔδνον legebatur, de quo Jac. : « in antro puta : nam antra Nymphis erant pro sacellis », quod hoc loco probari non potest. — 3 sic versus, pede mancus, scribitur in Cod. et Plan. ante Aldinum sec., in qua λόγχα; ταῖς πρὶν σοφ., « frigide. » Friedemanni supplementum (coll. ep. 275, 276) recepit Boiss., sed recte Jac. : « Veram dicerem suspicionem, si causa apparetur cur *venatoris* in nostro epigr. desidia notaretur. » — 4 αὐτῶ; Cod. et planudeæ ante Stephanum, qui αὐτούς; quod scripserat Opsopæus. Necessarium videtur; receptum a Bothio et fort. Boiss., qui literam θ in ὠ mutavit. Cod. ἐκρέμασε.

CXCV. Iterum legitur post ep. 361. — Histrio qui Temenidas et Hymetho saltaverat conqueritur se explosum, dum plausum tulisset Gallum saltans Aristagoras. — 2 τιμενίδας Cod. hoc loco et Plan. « Schol. Wech. : Τήμενος Ἀργείων βασιλεὺς, περὶ οὗ καὶ τῶν αὐτοῦ υἱῶν καὶ τοῦ γαμβροῦ Δηϊφόντου καὶ θυγατρὸς Ὑρνηθοῦς πολλὰ διηγέται Παισανίας ἐν Κορινθιακοῖς (c. 28). Τήμενος παῖδες ἦσαν Κεῖσος, Γερύνης, Φάλαξ; Ἀγραῖος, καὶ θυγάτηρ Ὑρνηθῶ, ἣν ἔφημα Δηϊφόντης. Vide a Matthiæo scriptum argumentum Temenidarum Euripidis. » B. — 3 τιμήεις Cod. altero loco. — 4 εἰς (εἰς Salm.) φόδος Cod. altero loco. — 5 ἡρώων ὁ πολλὸς πόνος Cod. altero loco. — 6 φέγγει' Cod. ibidem; φέγγει' Plan., quod non præferendum. Proverbialem locutionem jam vidimus.

CXCVI. Lemma : εἰς αἰσχροῦς. — Detestatur vetulum turpem, amplexibus ipsius se offerentem. — 1. « Similis comparantur deformes vultus. Vide loca in notis ad Aristænet. p. 555. Adde Reiff. ad Artemidor. p. 337; Palladam XII, ep. 353. » B. — 2 αὐτὴν a librario Codicis omissum supplevit Plan. « Præ invidia, ut videtur, se suspensuram dicit Hecaten, quandoquidem deformitate suam exercebat potentiam. Talis illa fingebatur, ὥστε ἐκ μόνης τῆς θέας καταπλῆξαι καὶ δαιματώσαι τοὺς ὄντας, Eudocia Viol. p. 144. Talia magis facere posse quum videret Bitonem, indignabatur. » Jac. post Lennepium p. 234. — 5 εἰ δὲ λέγεις μισεῖ με Cod.; ὅς δὲ λέγει μισεῖν με Plan., in quo sententia conspicitur, elegantia desideratur. Vana tentavit Piccolos p. 45. Melius hoc Jacobsii in nott. mss. : « Fort. εἰ δὲ γέ τις μισεῖ με », neque tam prorsus satisfacit. Quare sivimus planudeum. Cod. τοιοῦτον. « Talem uxorem hostibus evenire imprecatur; quod votum solemne est. Vide quæ contuli ad Soph. *El.* 643. — 6. Schol. W. : ὁ δυσμενῶς, φησὶν, ἔχων πρὸς ἐμὲ τοιοῦτον πατὴρ παιδῶν γένοιτο, οἷα ἀν εἰκὸς ἐκ τοιαύτης γίνεσθαι διαβάλλει δὲ αὐτὴν ὡς πόρνην. » B.

CXC VII. — « Qui erat δριμύς, *severus et morosus*, factus est ὄρλος, *verpus*, Priapus potius quam homo. » B. — 1 ἱερώνιμος Cod.

CXC VIII. — Jocus de naso ingenti Hermocratis. Similia quæ sequuntur. — 1 τὰς (sic) et τὴν Cod.; τῆς et τὴν Plan.

CXC IX. — « Conf. ep. 203. — 1 ἡθὺν Cod. — 2. Schol. W. comparat Aristot. H. An. III, 25 : ἔχει ἡ χώρα τοιαύτην τὴν εὐδοσίαν. » B.

CC. — 1 ὑπερχαλάσαι Scaliger; recepit Boiss.; legebat ὑπερχαλάσαι. — 3. Οὐκ ἔφθανεν, nihil proficiebat.

CCI. Ἀμμωνίου Brunck. — De sædissima muliere.

CCII. — Laudatur Moschus qui, elata vetula, duxit virginem. — 3 ὠνησαι Cod., frequenti errore in literis α et αι. « Μόνος non omnino placet. Malim καλὸν aut simile quid. » B. Imo optimum est μόνος. — 4 τίνα δὴ κ. Cod.

CCIII. In marg. Cod. ἤρα, quod Ἡρακλίδου esse videri annotavit Brunck. In Plan. ἀήλον. — In nasum longissimum et ad plurimos usus habilem. — 2 σάλπιγγ' ἂν Cod. — 4 ναύταις non convenit, et jam memoratus nautarum usus tanquam ancoræ; ἀγκιστρον δ' ἄλκιυς' Eldikius; ἀγκ. νηκτοῖς olim Jacobs., *hamus contra pisces*, quod non recepit cum Boissonadio. Deinde Brunck. malebat ὀφιοποιῶ. — 5 κενδύλα Cod.; κένδυλα Plan., cui adscripsit Salm.: « σθένδύλα, χαλκευτικὸν ὄργανον. Vide Hesych. » — 6. Κόραξ, ep. Hom. κορώνη, aliis κρίκος, quo porta attrahitur. — 8 ἐργασία; Plan.

CCIV. Lemma : εἰς Αἰγύπτιον ῥήτορα. In Plan. est ἀήλον. — 2 χεῖλεσι τριτταίοις Plan.; ἰόντα Cod. « Pro φόνον forsan φόδον. Mutationi favet verbum ἐτεθήκα. Potuit τεθρηνέει, si mitteret rhetor metum; si mortem, τεθνάνει debuit. » B. Nihilominus non tangenda vox est.

CCV. Lemma : εἰς ἀπλήτους. — Ab Aulo invitatus Eutychides omnia servis domum suam auferenda dedit, unde lautis epulis paratis Aulum non vocavit. — 2. Vide ad ep. 11, 4; infra ep. 207, 2. — 4. « Argutus in simili re Martialis II, ep. 37. Conf. VII, ep. 20. » Jac.

CCVI. — Dionysium convivam in cæna Publii voracissimum rogat, sibi quoque ut aliquid relinquat. — 1 πέμψα; Cod. « Οὕτω. De illa optandi et obtestandi formula vide not. ad Nicet. Eugen. p. 106. Conf. V, ep. 23. — 2. Νόμον χάριν, vide ad ep. 141. — 4. Apud Publium cœnabant simul Dionysius ac poeta. » B. — 6 οὕτω Plan.; λαδόντι Cod.

CCVII. — Item in voracem convivam. — 2. Sic modo ep. 205, 2. — 3. Cophinus, in quo frusta et reliquias collectas ponebant. Salse jubetur Gamus, præter fercula, etiam scobes, scopas et purgamenta auferre.

CCVIII. — 2. Ὡστε λέγειν, scil. τοὺς ἀνθρώπους. Melius est πέτεται.

CCIX. Lemma : εἰς παροριστήν. Sic Cod., etiam Salm. recte, non παροριστάς. De uno homine sermo est, qui *usque proximis revellit agro terminos et ultra limites clientium salit*, ut Horatius loquitur Carm. II, od. 18. — 3 κείνη δ' ὁμοίως Cod. « lacuna relicta »; sed nihil de lacuna Salmasius, qui etiam literæ δ' defectum notat; in mar-

gine Cod. ἰφ. Plan. δ' Ἰφρ ὁμοίως. Deinde Cod. ἔχων βολού.

CCX. Lemma : εἰς δειλούς. — In militem valde meticulosum. — 1. Ἀνθρακα καὶ δάφνην Jacobs. explicabat δάφνη ἐν ἀνθρακι, folia lauri carbonibus impositæ. Sic schol. Wech. : φοροδεῖς στρατιώτης, μὴδὲ φόρον τῆς δάφνης αἰρεῖν δυνάμενος, ὅταν ἀνθρακιᾷ τὰ φύλλα αὐτῆς ἐκτεθεῖ; φόρον γὰρ ἀποτελεῖ. Παραβαίνεται οὖν αὐτὰ ὁ Αὐδς, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸν φόρον. Sic enim vel παραμύθεται ille inepte legebat pro eo quod in omnibus scriptum est παραβύεται. Cui verbo hanc notam allevit Salmasius : « Ita legendum. Nam παραβύεσθαι τίνα est quod vulgo dicimus, *se cacher de quelq'un*. » Sic Diogenes Laert. in Diogene Cynico : νεανίσκων τινῶν παρακρυπτομένων αὐτόν, *se cachans de lui*. » Quæ sua fecit Brunckius, hoc addens : « At vim verbi παραβύεσθαι penitus inspicienti ipsissimum est gallicum *se fourrer*. *Il se fourre dans un trou; il en a si grande peur qu'il ne sait où se fourrer*. » Quod quamvis admittat analogia grammatica, nihil tamen proprietatis inesse fatendum est huic verbo cum ἀνθρακα καὶ δάφνην juncto, quali in junctura cuius lectori usitata *ingurgitandi* notio se offerret. Præterea « nomen ἀνθρακα valde suspectum est. Metuisse videtur ignavus miles carbones, quod ipsius menti flammæ et incendiorum imagines objectarent. » Hæc Boissonadius. De iisdem Jacobs. : « Δάφνην timet imbellis homo, quod ut victoriæ præmium belli memoriam excitat. Pronum esset θώρακα (?) καὶ δάφνην corrigere, sed huic conjecturæ nihil tribuo. — 2. Ἀποσφίγγαι accipio : condidisse et constrinxisse in arca sepositam vestem militarem, ne ejus aspectu terretur. Μήλινον λῶμα dicitur ea vestis ex colore militibus usurpato, quem russum aut croceum vel luteum interpretari licet; v. Salmas. ad Hist. Aug. t. II, p. 563. » — 5, 6. Schol. Wech. : διὰ τὰ δνόμματα. Πολέμων γὰρ ἀπὸ τοῦ πολέμου, Στρατοκλείδης δὲ ἀπὸ τοῦ στρατοῦ Λυσίμαχος δὲ παρὰ τὸ λύνει τὴν μάχην.

CCXI. — « Comparanda Libanii declamatio de timido, in cujus ædibus quidam pugnam pinxerat, t. IV, p. 1021. — 2. Notandum ὡς ἔθως ἐστίν, unde creberrime hoc pugνῆς Trojanorum ad naves argumentum obvium fuisse apparet. » Jac. — 5 καὶ μὴ τέτρ. Brunckius frustra. — 6 τοῖς τοῖς Plan.

CCXII. Lemma : εἰς ζωγράφους. Neglectum Salmasio epigramma initio mutilum e codice produxit Jacobs. — « Erasistratus lanus de pictore queritur, qui cervici filii Zopyrionis caput caninum junxerat, ita ut Anubis esse videretur, non Zopyrion. Versum primum qui in Codice aberrat ipse feci. — 3. Codex, ὥστε με καλεῖν. Scripsi κλέιν. Nil vicinius : ΚΑΛΕΙΝ ΚΑΛΕΙΝ. [Jac. proposuerat κίμνειν, in nott. mss. « μεταλλάν, i. e. ζητεῖν, vel με χαλεῖν, i. e. καλχαίνειν. » — 4. Hecubam notum est in canem μεταμορφωθῆναι.] — 6. Codex ἰσίων. Scripsi Ἰσείων. Anubim habeo ex Isidis sacellis, in quibus passim cernuntur Anubis imagines. » B. Ἰσείων scripserat Jac., ex ἰσείας, quæ lanio ille vendebat, lusu captato ex similitudine cum nomine Isidis, quæ Anubin adoptaverat.

CCXIII. Λεωνίδου Cod., ut videtur. — 1 ἔθηκε Plan.

CCXIV. *Leonidæ* in Plan. « In caput de pictoribus relatum, fortasse recte : nec minus tamen apte de poeta explicaveris. In poetam certe similiter lusi Martialis V, ep. 53. » Jac. — 2 τινος Cod.; recte Plan. τίνος.

CCXV. — 2 οὐδ' ἐπὶ τῶν Plan., sed ἐπὶ multum praestat : ne *hinc* quidem similitudinis exprimendae laudem fert. Boissonadii hæc sunt : « Tangitur Eutyclus ut uxorem habens adulteram ; nam liberorum patri similitum procreatio indicium habebatur maternæ castitatis. Vide Kiessl. ad Theocr. XVI, 44 et mea in secunda edit. p. 237. Adde Dupont. Gnomol. Hom. p. 148, et Nossidem VI, ep. 353. »

CCXVI. Lemma : εἰς ἀσελγείας. — « Poeta se rem novam et tantum non incredibilem amicis narraturum esse fingit : Cratippum ex pæderasta factum pathicum. Oratio interjectionibus et interrogationibus sæpe interrupta animum vehementi admiratione percussum vivide pingit. » Jac., qui comparat Catulli LVI : *Orem ridiculam*, etc. — 1. « Φιλόκαυδα. Schol. W. : ἐνταῦθα τὸν Κράτιππον γράφεται, ὡς κίκαυδον ὄντα πρότερον ἄγριον εἰς τοὺς παῖδας καὶ τοῦτο εἰς τοὺς τῆς ὥρας τοῖς βουλομένοις αἰσχροῦς καπηλεύοντας. — 2. Duæ fuerant Nemeses. Conf. ep. 226 ; XII, ep. 193 ; not. ad Eunap. p. 332. Est Eichstædtii dissertatio de Ate, Dice ad Nemesi, quam non novi, sed ob nomen auctoris eruditissimi securus legendam cominendo. » B. — 3 γένος τί ; Plan. male. Intellige γένόμενον vel ὄντα, et jungenda ἄλλο γένος τῶν ἑτεροζήλων, quod Boiss. indicavit distinctione. — 5. Poeta sibi ipse respondet. « Λύκοι sunt pæderastæ poeris insidiantes ; v. Straton. XII, ep. 250, 2, qui ut ἄρκα vocat tenellum puerum, sic Lucillius pilosum cinædum ἑρπον appellat. Vide et supra ep. 51, 2. » Jac. Accedat Thesauro usus vocis in notionem *cinædi pathici* delectatæ.

CCXVII. In Plan. ἀδῆλον. — Impudicus suspicionem nefandæ libidinis ut effugeret, uxorem duxit, nec tamen effugit.

CCXVIII. — Euphronis, Chalcidensis poetæ, turpes et spurcos amores acerbè perstringit Crates, rebus vocibusque quæ in consuetudine sunt grammaticis, in obscærum sensum deflexis. « Carmen obscærum interpretatus est Moneta, Epist. ad Buherium, in Menagianis t. II, p. 14. Idem tractavit Nækius ad Chærilum p. 97. — 1. *Charilus* antiquus, non ille Alexandrum M. servitatus. — 2. Respicitur ad χοῖρον, partem corporis. Est ἵγνιν διὰ στόματος perspicuum nimis. — 3 καταγλώσσ' Cod. ; κατάγλωττ' ἐποίησε Brunck. Κατάγλωσσα ποιήματα easunt quæ, ut Euphronis [v. Meinek. Anal. Alex. p. 33 seq.], glossematis scatent, aliis καταγλωττισμένα dicta ; alter sensus patebit insipienti poetarum eroticorum ineptias de basiis. Deinde Cod. τὰ φίλητρα, edd. τὰ φίλητρα, quo nomine Nækius alludi putat ad φίλ' ἥτρα, qui lusus non alienus est a reliquorum nominum acumine ambiguo. Sic v. 4 ὁμηρικὸς dictum est per se et cum relatione ad nomen μηρός. » Boiss. Qui ignorabat Dobræi egregium inventum, καὶ τὰ Φιλητᾶ, cuius carmina in meris amoribus versabantur, idemque glossematicis studiis clarus.

CCXIX. — Non in δυσώδη, quod putabat Plan., sed in fellatore scriptum. — 2. « Est φιλεῖς, *amas* ; φίλει, *osculare*. Idem lusus ep. 252. » B.

CCXX. Lemma in RS : εἰς Ἀλφειὸν τινα καλούμενον. « Schol. Wech. : εἰς λείχοντα τὴν πᾶσθην τῆς γυναικὸς ἔστι δὲ ὄνομα κύριον Ἀλφειός. Ex nota fabula fluminis Alphei, de qua vide not. ad Nicet. Eugen. p. 207, sumsit poeta nomen Arethusa. — 1 φίλει RS. — 2. Ἀλμυρὸν πέλαγος ; ambiguum ; quum fluvius olim Alpheus curreret δι' Ἐλμης, per *Tethys arva*, et Alpheus ille ; porcus, non homo,

in sentinam urinæ salsæ caput demitteret. Conf. ep. 328. 3. » B.

CCXXI. In Plan. ἀδῆλον. — 2 ποιεῖς ed. princ. et Ald. « Ὅτι τοῦτο ποιεῖς, scilicet ὅτι λείχεις. Schol. Wech. : εἰσὶ τινες οἱ ὑπ' ἀργίας τὸν δάκτυλον ἢ τὸν κάλαμον λείχουσιν ὁ δὲ φησὶν οὐκ ἀπεχθάνομαί σοι ἀργῶ ὄντι, ἀλλ' ὅτι οὐ μόνον τὸν κάλαμον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι λείχεις ; λέγει δὲ ὡς το Ἀλφειοῦ scil., in præcedente epigr. » B. In quibus de ἀργίας nota nemo non dubitabit. Cogitabam de Ægyptiorum more calamos teneros et dulciores mandendi, quem morem Ammianus oderit. Sed fellatrixque alloqui videtur quæ simul cunnilinga erat.

CCXXII. In Chilonem fellatorem lusus grammaticus. — 1 χίλων καὶ λίγων Cod. « Schol. Wech. : ἀντὶ τοῦ, τοῖς αὐτοῖς γράμμασιν ἄμφω γράφονται ἡ δὲ Χίλων καὶ λίγων τὸν αὐτὸν σημαίνουσιν ἀριθμὸν (hæc ratio vera est, illa falsa). Ἀλλὰ τί φημι περὶ τῶν γραμμάτων ; λείγει γάρ, φησὶ, κἂν ἴσα κἂν ἄνισα. » B. Cod. ἔστι δὲ. — 2 λίχει γὰρ χίλων Codex, sed Salmas. sic : « καὶ λίχει γὰρ Χίλων ita legend. »

CCXXIII. — 4. « Lusus in ambigua syntaxi, εἶπεν ἰδίῳ στόματι, βινεῖν ἰδίῳ στόματι. Ad hanc fœditatem translatum verbum βινεῖν potest advertere grammaticorum attentionem, eo ipso securiorum quod verba, non res attendere ipsis obijciunt homines quidam ingenii capitalis. Sic *futuere* translatum est a Martiale II, 31, in Chrestillam fellatricem : *Sæpe ego Chrestillam futui. Det quam bene quæri?* Supra quod *fieri nil, Mariane, potest*. Quod notandum videtur, quoniam Ramirezius, qui eruditam nimis adolescentiam in obscenis Martialis exercuit, ob id ipsum verbi de alio nec bono sensu cogitavit. » B. — 1 βεῖναι et βεῖναι Cod.

CCXXIV. — 1. « Ἐστὺχὸς legendum. » Salmas. Sic etiam Brunckius, quem falli ostendit Jac.

CCXXV. — 3 τὸ ἐν μέσῳ Cod., recte Plan. Vertit Ausonius ep. CXIX :

Tres uno in lecto : stuprum duo perpetiuntur,
Et duo committunt : quattuor esse reor.
Falleris : extremis da singula crimina, et illum
Bis numeres medium, qui facit et patitur.

CCXXVI. Lemma : εἰς πονηρούς. Latine versum Martialis subtexit epigrammati in Philænidem, IX, 30 :

Sit tibi terra levis, mollique tегaris arena,
Ne tua non possint eruere ossa canes.

CCXXVII. — In hominem per omnia malevolum et invidum. — 3 ἔκοντι Cod., medio vocabulo superponens ὦ, deinde ἀρείας, superposito η. « Plan. ἐκὼν τι. Et sic reperi scriptum in codice 1630. » B. Idem est et in S Cramerii.

CCXXVIII. — 1 ἀπέκτονον Cod. — 2 Πολλινὰν ; Plan. « Edipo comparato acumen epigrammatis ipse retundit auctor ; quum nec matrem nec fratrem occiderit Œdipus, sed ipsis fuerit, idque invitissimus et inscius, mortis causa. » B.

CCXXIX. — 1. « Ad paræmiacum dictum, εὖρε θεὸς ; τὸν ἀλιτρόν (v. Theocr. X, 17), videtur respici. » Jac.

CCXXX. — 1. « Qui conjecerunt λασταύρον, non statim

audiendi. Nam si λάσταυρος, i. e. πόρνος, Marcus fuerit, ex illo nomine ipsi debito nullam literam detrachere voluerit poeta malevolus; vel per longius epigramma talis sententia fuerat protrahenda et explicanda, ut monstraretur literas minui, augeri dedecus. Cum Brodæo Μαστιχῶων de patria hominis intellexerim. » B. Sic et Jac.

CCXXXI. — « Scriptum est, ut videtur, in eundem Μάρκον. Est Μάρκος homo διὰ γράμμα, est bellua παρὰ γράμμα: dempta enim litera μ ex Μάρκος fit ἄρκος, i. q. ἄρκτος, bellua. Tiberius Rhetor c. 27, p. 46, ait esse χαριέστερον σχῆμα; ὁ παρὰ γράμμα γίνεται et ex Demosthene exemplum profert, in quo lusus est inter verba μέλλει, μέλει. Vide not. variorum in Aristot. Rhet. III, c. 11, 6, et infra XII, ep. 28. B. — 2. Dignus multis ursis, qui te discerptant.

CCXXXII. Καλλίου Cod.; Ἀργείου om. Plan. — In hominem, qui vir bonus esse videbatur, sed vino epoto malus et improbus exstitit. Quam esse ejus naturam docet poeta. — 1 θηρίον ἦσα Plan., pessime. Χρυσίον hic quod alibi χρυσόυ, ut Theocritus noto loco: ἡ δὲ τὸτ' ἦσαν χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες. — 3. « Vinum esse mentis speculum ostendit nota ad Const. Manassem post Nicet. p. 417. Adde Walz. ad Arsen. p. 317 et 378; ad Isidorum Pelus. II, 109, Rittershusium, qui hoc ipso Calliæ epigrammate utitur, quod veritit, sed mala usus lectione Planudæw, θηρίον. » B.

CCXXXIII. Lemma: εἰς νομικούς. — Lepidum certamen inter pragmaticum et pictorem. Pragmaticus erat quem nos dicimus *homme* vel *agent d'affaires*, qui rerum agendarum formulas et negotiorum tractandi modum legitimum doctus novit. Certarunt illi uter citius possit et similis γράφειν. — 1 φαίδρος Cod. — 3 ἐμελλε Plan. — 4 ἔγραψεν Cod. Ἀποχή, etiam Latinis *apocha*, est quæ nobis *quittance*. Εἰκονική Harmeropolus explicat εἰσχηματισμένη, Latinis *imaginaria*, speciosa, non vera (Bucher. citat Salmas. Confut. Thes. de Mutuo p. 176): ut hic quoque, sicut pictor, εἰκόνα quandam exegerit. « Scriptis pragmaticus apocham εἰκονικήν, in qua scilicet scripturæ Rufi imaginem adeo similem effecerat, ut ipsa esse Rufi manus videretur, ac sic Phædro liberatio pecuniæ contingeret non solutæ. Intellexerat Rufus γράφειν de pingendo, Phædrus de scribendo; Rufus homiōτερον de similitudine faciei pictæ, Phædrus de similitudine scripturæ quam imitaretur. » B.

CCXXXIV. In vett. edd. Plan. ἀδελον. Qui ipse quoque inter epigrammata εἰς νομικούς retulit. Sed nihil hic de jure, ut scriptor absurdus exagitari videatur. — 1 οὐχ ὁλοκλ. Cod., correxit Plan. — 2 οὐκ ἂν τ. Cod. et Plan.; οὐκ ἄρα τ. Jacobs. « Conjecturam probavit Schæferus. Malui meam, οὐκ αὖ. » B.

CCXXXV. « Schol. Wech.: μέμνηται τοῦ ἐπιγράμματος: Στράβων ἐν δεκάτῳ τῶν Γεωγραφουμένων (p. 418, § 12 ed. Did.), οὐ μὴν περὶ τῶν Χίων, ἀλλὰ περὶ τῶν Ἀερίων, οὗς δὲ Δημόδοκον, ἀλλὰ Φωκυλίδην πεποιήγαι λέγοντι.

Καὶ τοδὲ Φωκυλίδεω Ἀέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, δὲ δ' οὐ πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Ἀέριος.

Καὶ Εὐστάθιος· ἐν τῷ εἰς τὸν Περηνγητὴν ὑπομνήματι (ad v. 530) συμφωνεῖ τῷ Στράβωνι. Ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ πραγματείᾳ μόνονοχι τῇ Γεωγραφῷ παραγράφῃ φιλοτιμεῖται. Ἀέρος δὲ μία τῶν Σποράδων ἐστὶ. Est Phocylidis sententiæ parodia, ut et sequens distichon. — 1. Formulam οὐχ ὁ μὲν δὲ

δ' οὐ attigi ad Anecd. t. II, p. 216. » B. — 2 De correptione syllaba in Χίος v. Thes.

CCXXXVI. In solo Codice servatum. Vide ad ep. praeced. — 2 κινύρης δὲ κινύρης δὲ Cod., in quo prius de celandum esse significatur; corr. Jac.

CCXXXVII. Legitur cum sequente epigr. ap. Constant. Porph. Themat. I, 11, p. 7 Band. — 2. Ob hiatum in media syllaba, quæ non ferre videbatur, Friedemannus hemistichia transposuit, quo evenita sentiet quisque: φλέγματος conj. Jac. — « Hinc Voltairius profecisse videtur:

L'autre jour au fond d'un vallo
Un serpent piqua Jean Freron.
Que pensez-vous qu'il arriva?
Ce fut le serpent qui creva.

Profecit potius ex Martinerio, cujus similes versiculos descripti n. ad Const. Manass. p. 421. Id notare debuisset non indiligens Voltairii editor, sed qui post se meam reliquit. Vide Memorias Secretas t. I, p. 166. » B.

CCXXXVIII. — 1. « Non intellexerim φαῦλοι de ignavis, ut dicantur Cappadoces, cingulo militari sumpto, esse ~~valde~~ ignaviores. Esse hic videntur φαῦλοι, mali; φαυλότατοι, peiores. Notum est quam fuerint milites rixosi, impudentes, rapaces, sævi; ceteros superabant Cappadoces in vim et vitia omnium hominum proclivissimi. — 3. Reiskius videndus ad Constantin. Cerim. p. 368: *quando Cappadoces iterum et tertium apprehendunt magnum carpentum: quando toties prædes provinciarum aut præfecti urbi vel prætorio fiunt.* — 4 δὴ τότε γίνονται Cod. et Plan. [hic γίν-]. Dedi versum ut apud Constant. Porphyr. [Themat. I, 11, p. 7 Band. et Joann. Laurent. De magistr. III, 57, p. 252; conf. Jac. Add. p. LXXVIII seq.] De ultima voce conf. ep. 110, 2, ubi Nicarchus λεπταλεπτότερος. — 5, 6. Hoc distichon omisit Constant. [et Jo. Laur.] Numerus definitus indicat certum quandam Cappadocem tangi, cujus quarta præfectura metuebatur. » B.

CCXXXIX. Lemma: εἰς βαρυσόμους. In Plan. Luciano tribuitur. — 1 οὐτε vel οὐτι Cod., litera ob correctionem ancipiti. Chimæra apud Homerum II. Z, 182, δεινὸν ἱερὸν κνέουσά πυρὸς μένος αἰθερόμοιο. « Vide Notitt. manuscr. t. XI, part. 2, p. 92. — 2. Sunt tauri qui vellus aureum custodiebant. Ovidius Metam. VII, 104: *Ecce! adnanteis vulcanum naribus efflant Æripedes tauri.* — 3 σύμπαρ, οὐχ Ἀρκ. Plan.; ἀρπύων in Cod. De Lemaidum factore multa Schol. Wech., e schol. Apollonii Rhod. I, 615, desumta. Addatur Antigonus Caryst. c. 130. cum not. Beckm.; Larch. ad Herodot. VI, not. 240. De Harpyiis Heyn. et Claver. ad Apollod. Sed nunc satis est lectori, si Virgilii sui meminerit Æn. III, 244. Τὰ περσέει, quæ alibi περισσώματα. — 5. De accentu nominis Τελαιών ad Simoc. p. 313. » B.

CCXL. In Plan. ἀδελον. — 1. « Vulgo legebatur ὁ δὲ αὐτῆς. Quod emendavi scripto δὲ. Ejusdem mendi eadem correctio ep. 112. » B. Simile Martialis VII, ep. 94.

CCXLI. In Plan. ἀδελον. « Conf. ep. 415. — 1 θεοῦ σου Codex « de more ». — 2. Est ἡν pro ἐστὶ, ut ep. 141. [Καλὸν ἦν, res esset præclara, laude digna; nam ἐν subaudiri præstat. Eldikius conj. χαλεπὸν.] — 3. Forsan ὅτι ἐδει, ut vitetur hiatus. » B. Quod alii aliter egerunt; ἡ γράφα; Heckerus p. 348. — 4. Deest in Codice finis epigram-

mat, quem Aldina secunda supplevit verbis καμύγα περιρριμένον, cum sequentibus continuans: οὐ δύναμαι γινώσκειν, etc. Sic deinde planudēs, male junctis poematis, altero nomine mutato. Expressit Grotius. « Verba βδέειν σ' ἐνόμουν ἐγὼ inserui lacunae e Jacobsii conjectura, quae nec ipsi placet valde. Sed non mala est et, quantum fieri potest, lectorem hærere nolo circa asteriscos. » B.

CCXLII. — 1 πότερον χριμαὶ διόδ. Cod.; πότερον ἔχανεν Θεόδωρος Plan. « Fort. χρίνει. » Salm.; χρίνει Jacobs. — 2 ἡδύσηεν ἔχει (cum acc. Salm.) γὰρ πνεῦμα Cod.; ἡ βδέει. ἔχει γὰρ ἔχει πν. Plan. Edebatur ex Huschkii conjectura ἡ βδέει. ἔχει γὰρ ἔχει vel ἔχει γὰρ ἔχει πν. Eldikius: ἡ βδέειεν ἔν γὰρ ἔχει πν., scil. τὸ αὐτό, quo sensu εἰ; non admodum raro ponitur. « Quum possit verbum βδέω habere aoristos ἔδωσα et ἔδωκα, miror facilem quam feci emendationem mihi fuisse relictam. » B.

CCXLIII. Lemma : εἰς βαλανεῖον ψυχρόν, tam in Codice quam ap. Plan. Errorem inesse viderunt Scaliger, Huetius et alii, et oportere : εἰς βραδεῖς. De carmine autem hæc Boissonadius rectissime : « Fere credo epigramma duobus primis distichis absolvi; et tertium distichum finem esse alius epigrammatis de eodem argumento nunc deperditi. Si fuit Onesimus adeo tardus, ut, ad balneum pergens puerulo domi relicto adhuc lactente, esset rediturus post multos annos, illo puero jam facto patre; qui potuit scribere se anno insequente esse rediturum? Duo fuerunt homines tardi; Onesimus qui viginthi et amplius annis iter ad balneum absolveret; alter qui anno tantum uno. » Lacunam indicavi. — 2 Δυστρος, nomen mensis Martii Macedonicum. — 4 ἄλλον Cod. — 6. « Agitur de sicca sudatione in vaporariis, in quibus ad excitandum calorem silices calefacti, fortasse etiam ferri massæ candentes cumulabantur. Quibus quum tepidarium satis calefactum esset, ἡ πυρία remota est. Vide Strab. III, p. 232, ibique Casaub., et Foes. Ec. Hipp. p. 330. » Jac.

CCXLIV. Lemma : εἰς μιλιάριον ψυχρόν, nomine auctoris non addito. « Nicarcho probabiliter tribuit Plan. Etiam de Lucillio auctore cogites, cuius alia quoque sunt in Heliodorum epigrammata. » Jac. — 1. « Schol. Wech. : Μιλιάριον τὸν ἱππολίσθητα καλεῖσθαι φησιν Ἀθήναιος; (III, p. 98, C, ubi Casaub.) τὸ δ' ὄνομα Ῥωμαϊκὸν ὄθεν μιλιάρια ποταμὶ κατὰ Ῥωμαίους. Ἦν δὲ καὶ τόπος ἐν Ῥώμῃ περὶ τὴν ἀγορὰν, ὅπου αἱ ἀγυαὶ ἐπερατοῦντο. « Τοιοῦτοί τινες (verba sunt Athenæi) ἦσαν σοφισταί, οἱ καὶ τὸ μιλιάριον καλούμενον ὑπὸ Ῥωμαίων, τὸ εἰς θερμοῦ ὕδατος κατεργασίαν κατασκευαζόμενον, ἱππολίσθητα ὀνομάζουσι, καὶ τῶν ὀνομάτων ποιηταί. » B. — 3 μὴ κάμει, μὴ φύσα Cod. et Plan. ante Stephanum, qui transpositione correxit. — 4 Βαζυκαλὶς contrarium mihiario usum habet, refrigerando vino, ut ὁ ψυκτὴρ, inseruiens; conf. Athen. XI, p. 503, C, D, et Schweigh.

CCXLV. Lemma : εἰς πλοῖα σαθρὰ (σαθρὰ ap. Salm.) καὶ βαρέα. — 1 διόρσαντες Cod. — 3. Nereides. — 5 τάχα πλέουσι Plan. « Alius navis gubernator per nos et nostram hanc navemaget suam, tanquam per ipsum mare. » B. — 6 οὐδὲ γὰρ ἐστὶν Plan.

CCXLVI. — Ipsa navis loquitur. — 1 ἔμεγας Cod. « Conf. ep. 253. » B. — 4. « Ριζοβολεῖ, ut illa Phæacum navis a Neptuno in saxum mutata, Od. N, 162 : ὅς μιν λῆαν ἔβηκε, καὶ ἐρρίκωσεν ἐνερθεν. » 5 ἔσεται Plan. — 6. Melito, malus poeta tragicus, malus μελοποιητής, ab eodem Lucillio perstringitur supra ep. 143, 3. » Jac.

CCXLVII. — 1 εἰ πῖλαγος Cod.; εἰ πῖλ. Jac.; εἰ πῖλ.

Plan. Recte Boiss. : « Sententia non est plane nitida. » Intelligi non potest editum εἰς πῖλαγος; πλέομεν. Audacter scripsi Ἡ. Sane πῖλαγος; πλέομεν (ut dicitur τὴν βάλασσαν πλέω), quod sequentia ostendunt intelligi debere ἡμεῖς; ὄντες; πῖλαγος; πλέομεν. Vere nos mare navigamus, nam mare sumus, non jam nautæ. — 3 ἀδρείας Cod.; τυρρηνικὸν idem et edd. Plan. ante Ascensium; Ἰστρικός Cod. et Plan., quæ foret pars Adriatici maris jam memorati; videndus Letronn. Recherches géogr. sur Dicuil p. 205, qui hunc locum tractavit et correctionem suam Ἰστικὸς argumentis stabilivit. De postrema voce hæc Salmas. : « Perperam doctus scholiastes αἰγῶν legit, et αἰγας exponit decumanos fluctus, quum Αἰγῶν hic nihil sit quam mare Ægeum. Distinguendum igitur : Ἀδρία; , Τυρρηνικός, Ἰστρικός, Αἰγῶν, ut alibi pluribus ostendimus. » Jac. citavit Valer. Flacc. Arg. IV, 715 : Tyrrhenus et Ægon. — 5 ἔρχεται Plan.; alterum etiam in Aldi libro.

CCXLVIII. — Navis, quum in littore pice inungeretur, flammis consumpta. — 2 προνότου Cod. — 4. Schol. Wech. : ἐκ γὰρ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων τῆς πύκνης καὶ πίτυος ἡ πίσσα. — 5. « Navis, quæ perit, non servat fidem vectoribus, qui se ejus fidei commiserunt seu crediderunt. Sed quomodo γαίη ἀπιστοτέρη; quia frustrando spem eorum qui ipsam in terra fabricabantur in navigationis usum, fidem quodammodo datam fefellit. » H. Steph. Græsius corripbat πίστιν, fidem quam pix inducta dabat quasi tutum in mari præsidium futura. Cui scripturæ non favet ταυχομένη, nec favent similes loci, ubi de mari et terra dicitur quod hic ad ipsam navem refertur.

CCXLIX. Lemma : εἰς ἀγρούς. — De agro Menophanis incredibiliter exiguo. De hoc per hyperbolen jocandi genere alla collegit Jacobs. Del. p. 456; conf. Lessing. Opp. t. VIII, p. 445 Lachm. — 2 αὐτὸν Cod. — 4. (Ἐνεχθεῖς;) πό; τινα.

CCL. Lemma : εἰς παχύν. — 1 εὖ ἔγραψεν ὁ Cod. et Plan.; εὖ μὲν ἔγρ. conj. Jac.; ἔγραψ' Bothius et Boiss., quo non erat opus. — 2 Μισητὸν Photius et Hesych. inter alia interpretantur : ἡ ἀπλήστον τῇ τροφῇ.

CCLI. Lemma : εἰς δυσκώφους. — Surdi duo coram iudice surdo litigantes. Pelissaronii imitationem memorat Jac. — 2 τῶν om. Cod.; unde Salmas. τούτων δὲ δύο κωφότεροι; tmesi pro δυσκωφότερος, prorsus illa inusitata. Nullius usus varietas ap. Apostol. VI, 39, qui hæc citat. — 5. « E; τι. Aliud exemplum comparat Schol. Wech., ex Agathia IX, ep. 643, 3. » B. — 6 ὅμιν Plan.

CCLII. Lemma : εἰς βρῦσμον. — « Idem lusus in verbo φιλεῖν, amare et osculari, ep. 219. — 1. Si me oscularis, odisti me, etc. » B. Καὶ εἰ μοσεῖς με, φ. præferunt Scaliger et Jac. — 2 μισθῆ ed. princ. Flor. et aliæ veteres.

CCLIII. Lemma : εἰς ἀρπυεὶς ὀρχηστὰς. — Verbis simile in argumento diverso epigr. 246. — 2 ποίου Plan. — 3. « Parodia versus homerici Od. T, 163 : οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Plurima de hac proverbiali locutione congesti ad Nicet. Eug. p. 77 et 441, ad Niceph. Chumn. p. 147, cui adde Georg. Pachym. Declam. VI, p. 100, et supra IX, ep. 312, 6; infra X, ep. 55, 2. » B. — 6 ἤ; Cod. et Plan., corr. Brunck. Nota superbia Niobes Latonæ se præferentis.

CCLIV. — Pantomimus in Niobe lapideus, in Capaneo cadens, in una Canace saltanda historiam male violavit, non perimens se gladio. — 4 ἐπέσε Cod. — 5. « Pro ἀρῶς

forsan ἀφής. » B. Sequebantur, ut apparet, pantomimi fabulam eam, qua Æolus ense Canacæ misisse, non ipse eam transfodisse narrabatur. Sic Ovidius Heroid. XI, 94. — Expressit hoc carmen Ausonius Ep. LXXXIII, græco poeta longe inferior.

CCLV. Iterum legitur post ep. 441, ubi Πέτρος pro nomine Μέμρις. Sine varietate in RS et S Cramerii. — 1. Epitheton σιμός fortasse causa fuit nominis ab Ausonio electi in versione, Ep. LXXXIV :

Daphnen et Nioben saltavit *Simius* idem :
Ligneus ut Daphne, saxeus ut Niobe.

CCLVI. Lemma : εἰς γραΐαν. — 2. Μὴ καταλυομένην de discessu ex vita Jac. intelligere malebat; quamquam eodem verbo dicitur et *quæ artem* (meretriciam) *non dum desinit*. Quod Lucillius oblique significare voluisse videtur in anu illa indesinenter lavante. — 4 ἐψ. Cod.

CCLVII. Lemma : εἰς λατόν. — 1. Intelligunt Hermodem medicum Erasistrateum, Smyrnæ celebrem, supra memoratum. — 2 καίπερ λαμα ed. princ. et aliæ veteres. Nos vocamus *amulette*. — Idem lusit Martialis VI, ep. 53 :

Lotus nobiscum est, hilaris comavit, et idem
Inventus mane est mortuus Andragoras.
Tam subitæ mortis causam, Faustine, requiris?
In somnis medicum viderat Hermocratem.

CCLVIII. Lemma : εἰς Αὔλον πύκτην. — « Gallice epigramma vertit Burretus Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 262. Sic explicat Schol. Wech. : παίζει ὁ Λουκίλλιος· κατηγορεῖ γὰρ Αὔλου πύκτου. Φησὶν οὖν ὡς, ταῖς πληγαῖς ταῖς ἀπὸ τοῦ ἀντικαίου τὴν κεφαλὴν ἤδη βληγόμενος, ἀνέθηκε σώστρα τῷ Ὀλυμπίῳ Διὶ τὸ κρανίον αὐτοῦ, συλλέξας ἕκαστον τῶν ὑπολειπομένων δοσίων, ὑπασχούμενος ὡς, ἣν τῶν ἐν τῇ Νεμέᾳ ἀντικαίων ἐκφυγ[όντων] κίνδυνον, καὶ τοὺς ἀσπράγγλους ἀναθῆσιν. » B. — 1 πίσσης; Plan.

CCLIX. Lemma : εἰς τινὰ ἔχοντα ἵππον ἀργόν. — 1. « Equi Thessali præstantissimi. Lucianus Zeux. c. 6 ἵππου γε τῆς καλλίστης; οἳ μάλιστα αἱ θετταλαῖ εἰσιν. Vide Rittersh. ad Oppian. Cyn. I, 171; Dausq. ad Coluth. 214, p. 305; Heindorf. ad Plat. Hipp. maj. p. 130 et 141; Gaulm. ad Theodor. Prodr. p. 503; mea ad Philostr. Her. p. 615. — 2. De Thessaliæ beneficiis v. ad V, ep. 205. — 3. De equo Durio v. ad IX, ep. 156. » B. Addenda hæc Jacobsii : « Obtinebat superstitio fieri posse ut equi in certamine cursus magicis carminibus *aut debilitarentur, aut incitarentur, aut tardarentur*, quæ verba sunt Arnobii C. gentes I, p. 25. Quin ipsi aurigæ a dæmone contra eos concitato percussu obriguisset dicebantur; cujus rei exemplum narrat S. Hieronymus in Vita Hilarion. t. I, p. 94, B. »

CCLX. — 1 τοῦτο τὸ οὐλεύειν Brunckius scribit ad Aristoph. Eccl. 443, et similiter olim Salmasius, a Jac. probati. « Ego feci interrogationem post πάλα, et sic sententia fiet plana. Senator quidam deridetur ob servilem animum. Similis literarum lusus in ep. 337. » B. Eundem in βουλεύειν et δουλεύειν ex Lysia citat Jac. p. 498 ed. Tayl. — 2 ἐπιγιν. Plan.

CCLXI. — « Credo scriptum in masturbatorem, qui sodales aversabatur, non quod esset sanctior, sed ut solitarii vitium exercebat. » B.

CCLXII. — « In meretricem dictam Σελήνην. Juvenes eam,

si talia recte intelligo, demisso capite in ipsos descendere noctu coegerunt, et antice et postice ejus rebus usi et abusi illum in duas partes quasi dividerant. Ambiguitas in verbis, quæ et ad σελήνην, lunam, possunt referri, faci lusum. » B. Præferenda, ni fallor, Jacobsii interpretatio simplicior et nitidior : « Juvenes Pharii Selenen κατεγύον, quod et *in riam devocare* significat, et proprium est de iis qui lunam de cælo deducunt. Eodem modo ambigunt voces ἀνδρα τεμνομένην, et de luna διχοτόμῃ et de muliere quæ *dividitur*, quod Latini quoque dicunt. — 2 τεμνομένην. Cod.

CCLXIII. — 2. « Lusus in ambiguo κακῶς λέγεις, male meos versus recitas, et male de me loqueris. » B.

CCLXIV. Lemma : εἰς φιλάργυρον. — 2 αὐτὸν Cod.

CCLXV. Lemma : εἰς λεπτόν. In Plan. est ἀόληον. — 1. « Apud Herodotum IV, 172, ἀπτελάτους vertit Larcher. *sauterelles*. De κυνομύζ, muscæ genere, v. Jacobs. ad Ælian. IV, 51. » B. — 2 ἡ μυῖα Cod. et Plan. ante Ascens.; φύλων Salin. e Cod. — 3 καταλέξη Cod. — 5 αὐτὴ καί Cod., quæ verba absunt a planudeis libris omnibus; ἀτρίαις ἥσο inde ab Aldina sec.; in marg. codicis Jani Lasc. ἀτρομος ἴσθι. Est plane nostrum : *σπουδαῖα à autre chose*. — 6 δ' om. Plan.; e Codice reduxit Boiss., qui hæc : « Romani non sunt Pygmæi nec eis est cum gruibus bellum. Quam ad sententiam admove nota ad ep. 369. »

CCLXVI. — 1 ἑσωπτερον ἔχει Δημοσθένης; Cod., recte Plan. — 2. Jacobs. in nott. mss. : « Fort. ἀλγῆς ὁ βίπεν, οὐκ ἂν ὄλω; ἤρ. ἀντιβλέπειν. »

CCLXVII. — In geometram, cui longissimus natus pro virga mensoria esse potest.

CCLXVIII. Sine lemmate in Codice. *Amiano* tribuit Plan. — 3 πτόρη Cod. « De omine ex sternutatione vide not. ad Aristan. II, 5, p. 657. Adde Scaliger. ad Planti Pseud. I, 1, 105; Longopetr. ad Theocr. p. 269; Brisson. De form. I, c. 153; Ricc. Diss. 61, p. 212; Briosius Epist. p. 198, qui et epigramma in Proclum latinis versibus vertit; Uzel. ad Minuc. p. 152, qui etiam epigramma illustrat; Meinek. ad Menandr. p. 192. Scripsit Wernsdorfius Epistolam de ritu sternutantibus bene precandi. Conf. ep. 375. » B. — 4 τὰς ἀκοάς Cod.

CCLXIX. « Editum est a Jacobsio cum hoc lemmate : εἰς ναὸν τοῦ Ἡρακλέους γεόμενον τοῦ ἁγίου Λουκίου. Iterum edidit, immemor Anthologiæ, Welcker. Syllog. p. 277, ex Dionis Excerptis Maianis, significatque tanquam Commodum, qui colosso, demto capite suoque imposito, nomen inscripserat : *Lucius Commodus Hercules*. Hinc conjicio vocabulum ἁγίου ortum esse e male lecto compendio nominis Αὔγουστου. — 1 λουκί; Cod. Inscriptio ap. Diog. Laert. VI, 50, et in Epistola septima Diogenis Cynici :

Ὁ τοῦ Διὸς παῖς καλλίνικος Ἡρακλῆς
ἐθαδε κατοικεῖν μηδὲν εἰσὶ τῶ κακόν.

Est καλλίνικος proprium Herculis epithetum, de quo monui in Anecd. t. II, p. 244. Plutarchus De exilio c. 18 : ὁ τοῦ Ἡρακλέους τοῦ καλλινίκου πατὴρ φυγὰς ἦν. Nicæphorus Progymn. in Walzii Rhett. t. I, p. 491 : Ἡρακλῆς παιανίσω καλλίνικον τὸν ἡμέτερον ἥρωα. Anonymus Suidæ in Ἰώβ : Ἀλχηττιν ἦν ὁ καλλίνικός· τε καὶ τριέσπερος ὡς

τοῦ ἀνδρὸς; τελευτήσασαν ἤγειρε. Adde Barnes. ad Electr. 880; Rad. Rochett. Diss. de Atlante p. 59. » B.

CCLXX. Cod. εὐρίππῳ. « Euripus est Circi Constanti-
nopolitani : vide Ducangii Cpol. Christ. I. II, p. 104. Meminit loci et statuas et epigrammatis hujus simul ac sequentis, quæ juncta recitat, Lydus De magistr. III, 46 : ὡς καὶ ἐλεγκίας τινὰς ἐπὶ τοῦ ἱπποδρομίου ἀνατεθῆναι πρὸς τοῦ δήμου κατ' αὐτοῦ, εἰκόνο; αὐτῶ σιδηρὰς ἐπὶ τοῦ ἱπποδρομίου ἀνατεθείσας; οἱ δὲ στίχοι τοῦ λεγομένου παρὰ μὲν Ῥωμαίοις φαιώσου, κατ' ἡμᾶς δὲ βλασφημίας. Versus describit non sine varietate. » B. Addimus hæc Jacobsii : « Epigramma nostrum, quo Anastasio sordes et iracundia exprobrantur, catholico cuidam auctori tribuendum esse suspiceris, Anastasio forte propter Eutythianæ hæreseos suspicionem infesto. Hunc imperatorem avarum fuisse et ignavum, et multis aliis vitis inquinatum, tradit etiam Suidas v. Ἀναστάσιος, ex collectione Constantin. ap. Vales. p. 853, ubi ille inter alia paupertatem omnibus communem dono dedisse dicitur. Longe aliter de ejus parsimonia judicat Gibbon. t. VII, p. 83 ed. Bas. » — 2 στήσαμεν ὡς χαλκῆς οὖσαν ἀτιμ. Laur., quorum primum vocab. haud respondet verbo ἀνέθεντο, ep. 271, 1. — 3 ἰομοῦ Laur. — 4 ἡ πάντα φθειρέσει φιλοχρημοσύνη cod. Laur.; οἷς πάντα φθείρει σὴ φιλοχρημοσύνη Fussius; πάντας Plan.

CCLXXI. Junctum in Laur., in Codice sejunctum a præcedente, sed sine lemmate. Plan. : εἰς τὸ αὐτό. « In eandem statuum Imperatoris, quem cum Charybdi comparat poeta. Collocata scilicet fuit in Circo prope Scyllæ statuum, de qua Ducangius Cpoli Christ. I. II, p. 106. » B. — 1 Γείτονα δὲ Σκύλλης; ὁδὸν ἀνέθεντο Laur., melius edito. — 2 ὠμιστῆν Cod. et Laur. Similem interpretationem a Byzantinis adhibitam operibus artis Jac. memorat ex anonymo ap. Bandur. I. III, p. 42, n. 114.

CCLXXII. — « Luciani locus a Schol. Wech. comparatus est in Amorib. c. 21. » B.

CCLXXIII. Lemma : εἰς χαλόν. Palladæ tribuit Plan. — 2 εἰκόνας τῶν ἐντός ἡ φ. ἔξω φέρει. Codex, eodemque prorsus modo cod. B (1640) et S (Cramer). « Llectionem dedi Planudeæ. » B. In novitio homine non adeo offendere debet ἔξω φέρει. Jacobs. conj. ἔξω ἄγει.

CCLXXIV. — In Lollianum loquacissimum. « Is esse videtur Lollianus, cujus vitam scripsit Philostratus I, 23, p. 526, qui sub Hadriano vixit, Luciani igitur æqualis. » Orsopp. — 1 πῶς κατέδυνε Plan. Initium homericum Od. O, 263; Q, 114. — 3 καὶ σε Cod. Σέ, quamquam es ipse ὁ λόγιος; Ἐρμῆς.

CCLXXV. Legitur etiam in marg. epigrammatis 43 cap. VII. In Plan. ἀδελφόν. Est Apollonii Rhodii, inter quem et Callimachum intercedebant acres inimicitiae. — 1 Παίριον hic non *delicia*, sed *ludibrium*. — 2 Καλλιμάχου omnes, etiam Eustathius Od. A, p. 63, 21; correxit Bentleius. Αἴτιος hoc loco non esse ὑπεύθυνος, ut exponit Eustath., *reus*, nobis *culpable*, sed proprie dici et solito more docuit Hecker. I, p. 19, ita explicans : *Hujus de ingenio suo iudicium ipse causa sive auctor exiit Callimachus, scriptis Causarum libris, et recte colo distinguens post νοῦς*. Boiss. servabat Καλλιμάχου, hæc annotans : « Callimachi Αἴτια sive *Causæ*, (*Causalia* diceret Arnobius,) poema fuit magis eruditum quam poeticum. Ludit Apollonius Rhodius Callimacho inimicus circa nomina αἴτιος; et αἴτια. Quem lusum

fere attingit latina lingua : *Ingenio causarius fuit qui scripsit causas Callimachi.* »

CCLXXVI. — In hominem longe pigerrimum.

CCLXXVII. Lemma in RS : εἰς ἀργόν. — 2 πάλιν Cod., RS.

CCLXXVIII. — « Erat κερασφόρος ea metaphora quam oratio vernacula humilis et ludicra de maritis frequentat Menelais. Plura notavi ad Anecd. t. III, p. 140. Adde Girac contra Costar. p. 546. » B. Alia Jac. Anal. t. IX, p. 444, et Huschk. Anal. crit. p. 168. — 1. Iliadem Homeri grammaticos tractasse cum pueris sæpe vidimus in Palladæ poematilis. — 2 πολλῆς Cod., lapsu.

CCLXXIX. Παλλάδῃ in quibusdam codd. inscriptum teste Stephano, quo est dignius quam Lucillio. — 1 ἄρτιος om. Cod., et est valde suspectum, quamquam Boiss. uncos removit; Jac. conj. μέτριος. Brunn. edidit δόναται νόον ἄρτιος. — 2 Εὐδύς, statim ab initio Iliadis, quæ est præcipua pars professionis grammaticæ.

CCLXXX. Lemma : εἰ; Γεννάδιον χειρουργόν. — 1 ἡγεμόνος; vulgo; Ἠγέμονος Meinekius. — 2 παλάμαι Cod. — 3 φονείας στυγίων δόσιος malit Jac.

CCLXXXI. Lucillio tribuit Plan. — « Videtur laudari Magnus, cujus vitam scripsit Eunapius. Vide quæ notavi ad Eunap. p. 411 seq. » B. — 1 Μάγνον Plan. Conf. Hom. Il. Y, 61. — 2 ἤλε Cod.

CCLXXXII. Cum præcedenti cohæret in Cod. In Plan. lemma : τοῦ αὐτοῦ (Lucillii) εἰς τοὺς αἰε νοσοῦντας. Male : poeta mortuorum conditionem præfert conditioni mortali. — 2 προσδοκίην Cod.

Sequuntur in Codice epigrammata quinque *Palladæ*, quæ leguntur VII, 683, 684, 686, 687, 688.

CCLXXXIII. Δημόνικον Plan. — Tria epigrammata in magistratum rapacissimum et malis quæ intulit illacrimantem. — 2. « Ludit parum feliciter in nominibus ἔγ-
μασι et βέυματα. — 3 ἐπὶ σοι Plan. — 5. Fuit Chalcidensis ille Demonicus. Schol. Wech. : χαλκιδοῖκεν παροιμικῶς τὸ γλισχεῖσθαι ἐπὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκωμωδοῦντο οἱ κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδεῖς. Εὐστάθιος Ἰλ. λ (imo II. B, 537). » B. — 6 καὶ κλαίων δ. Plan., quod præ altero sordet. Tertiam personam post secundum non admodum raro vidimus.

CCLXXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1. Quod sit acumen in Λωτοφάγων, non magis dispicio quam Jac. obs. « Forsan ἐς γῆν Λωτοφάγων, propter alterius distichi [versus?] initium. — 2. Demonicus ille Lycaon seu *lupus vorax* ex Chalcidensi factus fuerat ἀντιοχευόμενος, quod ex ambiguo urbem Antiochiam et infames hominis mores significat, ἀντι scilicet ὁ/εὐόμενος. » B. Ad Antiochensium mores corruptissimos respici putat Jac.

CCLXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 ἄλλως Cod., quod explicandum fuisse potius quam mutandum videtur. « Demonicus ille ἀντιοχευόμενος babebat πάθος θηλυφανές, habebat et aliud, scilicet lacrimarum facile fluentium morbum. » B. — 2 ἐκλασε Plan. — 4. Repete καθαρόν. Avari non raro sordibus corporis conspicui.

CCLXXXVI. — 1. « Est inter Menandri sententias singulares 413. — 2. Est ibidem 133. » B. Et ut proverbialibus hic utitur Palladas. — 4. Interrogandi signum

posuit Piccolos. — 5 δ addidit Boiss. auctore Jacobi, qui et transpositionem tentat. Non insulse poeta dicit, unum esse servum bonum, eum qui crura fregerit, mala inferendi jam impotentem. Piccolos corrigendum putabat

Καλός γ' ἂν εἴη τοῦδ' ὁ τὰ σκέλη κλάσας,

in quo pronomine pessima est ambiguitas.

CCLXXXVII. — 1. Tam solœcum est τὴν γυναῖκα τὴν ἀμορπον, ut vitium inesse certum sit. Nisi pictæ fictæve innagini duarum mulierum, monstro et venustæ, subscriptum erat epigramma, omisso disticho altero non σκοπτικῶ. — 2 λῆχον Cod.

CCLXXXVIII. Lemma : εἰς τραγῳδοῦς. Recte Plan. in caput εἰς κούρεας retulit, ubi est ἀδελον. — 1 ῥαπίδα; Cod. Ἀγῶνος, scil. ἐνεκα, decertaturi. — 2 τὸν ξ. Plan. Tonso-rem obtusa novacula utentem ridere videtur.

CCLXXXIX. Lemma : εἰς τραπεζίτην. Subita morte extinctum. — 1 ὦ vulgo, corr. Boiss. — 2. Unde τοκο-γλύφοι. — 3 εὐθὺς εὐρώπης Cod. — 4. « Scilicet numerans digitis, quos constringit (σφίγγει) vel curvat. Conf. not. ad Aristenet. I, 26. » B.

CCXC. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 περί Cod. et Plan., corr. Jac., scil. τὰ δάκτυλα χειρῶν ἔχων περί τὴν ψῆφον, *digitis occupatus in calculis ponendis*. Ludit autem in duplici significatione vocis ψῆφος. — 2. Προῦλαβεν, cito abiit sive citius quam speraverat. — 3 ψηφίζοντος; ἐταίρη Plan., de suo. Ζῆ, *vivit*, i. e. valet ψῆφος altera, non ἡ τοῦ ψηφίζοντος. Nam iterum notio vocis duplex.

CCXCI. Lemma : εἰς Νικανόρον. « Quis sit ille Nican-der, nemo facile dixerit. » B. In Plan. ἀδελον. — In ver-ificatorem mordacem et venalem.

CCXCII. Lemma : εἰς τινὰ φιλόσοφον γενόμενον ὑπαρχον πόλεως ἐπὶ Βαλεντινιανοῦ καὶ Βάλεντος. Lemma Plan. : εἰς Θεμιστίον τὸν φιλόσοφον γενόμενον ὑπαρχον Κωνσταντι-νουπόλεως ἐπὶ Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος. « Schol. Wech. : οἱ δὲ φασὶ Θεμιστίον αὐτὸν εἰς αὐτὸν τοῦτο πεποι-κέναι, ὅτε ὑπαρχον αὐτὸν ἐποίησεν Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς. Quam opinionem de Themistio ipso auctore firmat glos-sator in editione Themistii Aldina [et Theodorus Hyrtacen. Epist. LXI in Notitt. Mss. t. VI, p. 25. Jac.]. Sed a Pallada potius esse scriptos versus crediderim. Vide omnino Maium ad Themist. Orat. XXXIV extr. Adde Petavium ad Themist. Orat. XVIII, p. 634, Harduin. ad Orat. XXXI, p. 707, qui ἀντυγα ἀργυρέην, currum argen-teum, fuisse inter præfecti Urbis insignia monstrarunt. Versibus etiam latinis, græcos Petavius reddidit. — 1 αἰθερίης Themist. — 3. Sic Cod. et Plan. Est insignis varietas codicum Themistii :

Ἦσθα κάτω χρείσσων, ἀναβὰς δ' ἐγένου πολὺ χρεῖσων.

Quæ varietas servit saltem explicandæ ultimi versus sententiæ. » B.

CCXCIII. Lemma in RS : εἰς χαρισάμενον τινὰ ἰσχυρὸν ἱππον. *Lucillio* tribuit Plan. — 1 Ὀλυμπικός; Grotius; οὐρὴν Plan. — 2 ὀλιγοδραμίων RS.

CCXCIV. Iterum legitur infra post ep. 441, item Λου-κίλλιον, sed ap. Plan. ut *Palladæ* fertur.

CCXCV. *Palladæ* tribuit Plan., quo dignius judicat

Jac. Lemma : εἰς οἶνον παῦλον ἀποσταλέντα αὐτῷ. « Puta-verim potius esse in avarum qui vile vinum sibi eme-bat, marsupio parcens. — 1. Sic Homerus Od. A, 295; A, 119, versum claudit : ἐνὶ μεγάροισι τεύσει. » B. — 2 κα-σὼν γ' olim Hermannus; κισσῶν (scil. στέρανον) Heckerus p. 307. Possis et παρελῶν. Certe librarii vitium hic est.

CCXCVI. Ex Diog. Laert. VII, 170. — 1. Ductus ver-sus ex Hom. Il. Γ, 196. — 2. Μωλύτης, ut μῶλυν, *tardus, segnis*, Diogeni βραδύ; ὑπερβαλλόντως. Deinde legebatur ἐπέων φίλος, a Mullachio p. 93 versum *verbosus*, quod non tam placide dixisset Timotheus; neque *carmina* sunt hujus loci. Ingeniose Cobetus ἐπέων λιθός; Ἀσσιος, quod sillographi mordacitatem refert. Molæ Assi urbis respici-videntur, nam ex hac urbe Persas triticum (πυρὸν) pe-tiisse in usum suum testis est Strabo XV, p. 735.

CCXCVII. Lemma : εἰς γυναῖκα μεθυστρίδα. « Potius : διάλογος παιδὸς καὶ μητρὸς μεθυστρίδος. » B. Quæ vini haustum puero denegat. Idem argumentum sequentis epigr. in tabulam pictam scripti, ut hoc quoque ad ean-dem spectare non sit dubium. — 2 γάλα μοι τὸ πρὶν Cod.; μοι recte abiecit Plan. — 4 νῦν δ' ἴθι Plan., sed Codex sine δ', vividius. Deinde παῖσο διψαγ σέτο, quod correxit Jac. Ap. Plan. καὶ σθένν τὴν σέο δίψαν.

CCXCVIII. Cohæret in Cod. cum præcedenti epigr. « Idem est argumentum. Tabula picta poetastris scribil-andi dedit occasionem. » B. — 1 μητέρα Cod. — 4 αἰ-γου τί σοι δώσω Cod., corr. Jac.; ἐκ δὲ βρόχθου ἐμείε τί σοι δῶ τ. ἐμείε Plan. Etym. M. : Βρόχθος, τὸ ὀλίγον πῶμα καὶ ἡ φάρυγξ δι' ἧς καταπίνομεν. — 5 ἔεστα; γάρ τρ. μόνου; (μόνου; Plan.) λαγόνην (λάγυνο; Plan.) τότε χωρεῖ Cod. et Pl.; Jacobii correctionem : γάρ λάγυνο; τρ. μόνου; ὅδε, recepit Boiss.; in nott. mss. tamen : « Scrib. μόνου; λάγυνο; γ' ὅδε », quod verum. — 6 χαλεποῦ Cod. Ἀντικα-τῶ quod alibi ἀντικαμβάνομαι. — 7 ἡδύτατα Cod. — 8, 9 οἶν. Plan. « Est variatio præcedentium versuum 6, 7. Vulgo εἰ φιλέεις τὸν οἶον. Inserui με. Sic in ep. 297 : ἐμὸν πλέον οἶος. » B. Sic et Hecker. p. 342. Deinde Cod. με-τετθόν, sine τι, quod est Jacobii.

CCXCIX. Lemma : εἰς ὕδριστήν. Fort. ὕδριστᾶς, nam simile argumentum sequentium.

CCC. — 1 τιθῆ; Cod. Sepeliris. — 2 σίγχι Cod., etiam alibi in hac voce. « Ζῶν ἐτι μελέτα τὸν θάνατον dictio est Platonica. Vide Notitt. manuscr. t. X. part. 2, p. 261; not. 518 ad Zachar. » B.

CCCI. — 1 αὐγῆ; S ap. Cran. — 2 ὕβριζες idem.

CCCII. — 2 καὶ (compendio) αὐτὸς Cod.

CCCIII. Hesiodus Ἔργ. 717 :

Μηδέποτ' οὐλομένη; πεινὴν θυμοφύβρον ἀνδρὶ
τέτ' αἰὶν' ὀνειδίζειν, μακάρων ὅσων αἰὲν ἔοντων.

CCCIV. — In hominem avinum non nauci præ se fe-rentem. — 3 οὐδὲν φαίνει Cod.

CCCV. In doctrinæ ostentatorem indoctum. — 1 μο-ρις; etiam codd., barbare pro μαρίης. « Τέκνον ἐκαιδεύει. Cf. ep. 317, 3. — 2. Verbum βρονδύεσθαι illustrant nott. ad Theoph. Simoc. Epist. p. 310, et ad Zachar. » B. — 3. Ὁ Ἰδᾶτ., ironice. Male Brunck. οὐ ἸΔ. — 4 ζητῆ Cod. — 6. Plan. subjungit distichon n. 355.

CCCVI. Lemma : εἰς πόρνην (ambiguo compendio). Ἀόλην in Plan., ubi Schol. : εἰς πόρνην ἐθεν κάλειθεν μεταναστεύουσιν καὶ πλοῦσιον ἄνδρα μαστεύουσιν. — 1 εἰς ἐπ. Cod. — 2 συρίαν Cod.

CCCVII. — In fabrum claudum.

CCCVIII. — Conf. ep. 102. — 2 τὸν πόδα τῆς βελόνης Cod., inepte; correxit Salmas. (Non habet Plan.)

CCCIX. — Consolatur avarum, qui bona sua perdidit. — 1 θαρσύμαγε ed. princ. Flor. et Ald. 1; Θαρσύμ. ceteri. — 3 ἐνεύεισας Cod. — 4 πλέον Cod. — 5 πινεῖν Cod., πίναν Plan. (sic Grotius), corr. Scaliger.

CCCX. Palladæ in Plan. — In mulierem deformitatis remedia coementem. — 1. Schol. Wech. : ὁ μὲν κηρό; μαλακτικός, τὸ δὲ μέλι σμηκτικὴν ἔχει δύναμιν. — 2 ἄν in Cod. inter versus positum.

CCCXI. — De homine longe pigerrimo. — 1 οὕτω Cod. — 3 ἐγίρεται δ' ἐναιτῶ Cod., ἐγίρεται ἐν δ' ἐναιτῶ Plan., corr. Brodæus.

CCCXII. Lemma : εἰς ποιητήν. Loquitur sepulcrum a Marco in poeticæ facultatis ostentationem constructum. — 2 ψαυδομήσε Plan. — 6 λέγει Plan., male.

CCCXIII. Ap. Plan. ἀδελόν. — In convivium, ubi argenti satis, dapium nihil appositum erat. — 2 πινάλεους Cod. « Conf. ad sequens epigr. v. 3. — 3. Ita Homerus II. M. 403 et alibi. » B. Exitus versiculi similibus homerico, ἐν ἡρωιδεῖ πόντω. — 4 χορτασίην valde probabiliter Jacobs. et Friedemannus, ut in noto Quo mihi fortunam, sed poetam fortasse corrigentes.

CCCXIV. Cum præcedenti cohæret in Codice. Plan. : εἰς τὸ αἰτό. — 3 πίνης Cod. « Scholium, quod ex præcedente ad hoc refert : παρετυμολογεῖ τοὺς πινάκας παρὰ τὴν πείαν. Οὗτοι γὰρ, φησί, τοῦναντίον τῶν ἄλλων πινάκων πάσθουσι πίνakas γὰρ λέγονται παρὰ τὸ εἶναι οἰονεῖ ἄκος τῆς πίνης. » B. — 4 πινάλεους Cod. Grotius feliciter ludit in orbes et orbos.

CCCXV. Lemma : εἰς κλέπτην. — 1 ἀντιχόρος Cod. « Τύλην. Schol. W. : κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν στρώμα, ὡς Πολυδαύκης; κερ. » (lib. X, c. 8, § 40). » B.

CCCXVI. Lemma : εἰς ἀθλητήν. Sine auctoris nomine in Cod., Lucillii ap. Plan. — De argumento hæc Boiss. : « Schol. W. : ἀριστος παλαιστής ἦν, καὶ ὅτι αὐτῶ Ὀλυμπιάσιν ἐξ νίκαι ἐγένοντο καὶ τόσαι Πυθοῖ, Πανστανίας ἐν β' Ἡλιακῶν (c. 14, 2) φησι. Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλθὼν ἐξδομον εἰς Ὀλυμπίαν ἀγωνισάμενος οὐκ ἐδυνήθη Τιμασίθεον καταπαλαῖσαι. Τούτου οὖν οἱ Ἡλεῖοι τὴν ἀρετὴν γινώσκοντες, ὡς ἑώρων τὸν παλαῖσαι βουλόμενον, ἤξιον εὐθύς στεφανοῦν πρὶν παλαῖσαι. Τυχὼν δὲ τότε προσπατῶν τινὶ λίθῳ, κατώλισθεν. Τὸν δὲ ἀντικαλὼν μὴ στεφανοῦν ἀξιούντων τὸν πρό ἀγῶνος προσέτα, ὁ Μίλων ἀντίπερ δὲ εἰ καὶ τὸ ἐν μου μέρος καίται, τοῖς ὑπολειπομένοις; δυοὶ τὸν βουλόμενον αὐτῷ καταπαλαῖσαι; καὶ ὅτῳ εἴη βουλομένῳ προσελθέτω. Non intellexit scholiastes verba v. 3, οὐχὶ τρι' ἐστὶν ἂν καίμαι. Est ἐν hîc pro semel. Dejiciendus ter erat athleta ut victus dici posset. Conf. ad ep. 84, et Burret. Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 250. — 1. Μόνος, adversario quippe nullo congregi audente. — 3 ἐπισκον Cod., alterum Plan. — 5 μέσσοισιν ἀντίπαρσεν Cod., corr. Schæferus; μέσσοισιν ἀνίπαρσεν vulgo cum Plan. — 6 ἐνικεμαι et in fine βλέτω Cod., a superposito. Quæ postrema Faber in Agonistico

I, 27, eo refert, quod nullus impetus Milonem de loco, ubi semel pedes fixisset, dimovere poterat.

Sequuntur in Codice Palladæ epigrammata duo, jam exhibitâ IX, n. 442 et 487.

CCCXVII. Τοῦ αὐτοῦ Cod., scil. Palladæ. — Grammatice jocatur de asino longe tardissimo. — 1. « Schol. W. : σημειῶσαι περὶ ἀντισπάστου ποδός, ὃ; συνέστηκεν ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου, ἐναντίων ποδῶν. Ὅνος οὖν γὰρ ὁμοῖος τῷ ἀντισπάστῳ ποδί. Non puto fuisse claudum qui, quum erit domo redeundum, aliis præcedet. Est ἀντίσπαστος, qui tam lente incedit, ut pes qui progressus est, quasi retrahatur. — 3. Ἰλὼν τῆ; βραδυτῆτος; conf. ep. 305, 1. — 4. Qui ut grammaticus lusit in nomine metrico ἀντίσπαστος, nunc respicit figuram quam dicunt rhetorici ὑστερον πρότερον. » B.

CCCXVIII. In Plan. ἀδελόν. — « Philodemus astrologi, incerti sub quo astro natus sit, dubitationem facite solvit. — 2 τὴν δ' ἰδίην Plan. — 6 μαλακός; ἴστι Cod. Ὀγευτῆ; refer ad κριόν, qui salax simul et stolidus, μαλακός ad διδύμους, in quo voc. est amphibolia, quum præter Geminos etiam testiculos significet; ὀφθαλμός; denique ad λυθός; qui et ipsi ὄψα vocantur. » Jac. Boiss. : « Μαλακός scholiastæ W. est γυναικοθήκης. Ceterum n in eodem prorsus genituræ illæ ab astrologis modo explicari memini. Sed ludit Philodemus. » B.

CCCXIX. In Plan. ἀδελόν. — Acerbe perstringit Atheniensium levitatem, villissimo cuique jus civitatis facile tribuentium. Ea facilitas jam ab Aristophane et Demosthene notata. — 2 ὁ accessit ex Plan. « Ex nominibus Triptolemi, Erechthei, Cecropis, Codri, heroum Atheniensium, manifestum est agi de civitatis Atticæ jure, quod carbonibus et villissimis id genus donis facillime emebatur. — 3 ὑπηγήτορι Cod., alterum Plan. Quis fuerit Heraclides ὑπηγητῆρ quæritur; oratorem fuisse credit Jacobs. Forsan aliquis homo erat antiquitatum et originum doctus, qui, pacta mercede nec ea magna, ignotos homines et plane novos veteribus prosapiis inseribat; genealogistam nunc dicimus. » B. — 4 ἔ; prius alia in. in Cod. addidit; καυλὼν Plan. — 5. Ἐγὼ, scil. ἐν ᾧ, ut Latinis : Hoc teneto. — 6 ὅν κε βέλ. Plan.

CCCXX. — Ineptus jocus de egeno Antigones amatore. — 1, 2. « Sic Aristophanes Nub. 430 : Ἑλλήνων ἐκατὸν σταλίοισιν ἀριστον, ubi vide Bergleri notam ac meam. » B. Erravit cum Brodæo Grotius. — 3. Ὑπό κρυμοῦ, nam ob frigus sese contraxit, ut cubaret ἀντί:α τὰ γόνατα ἔχων, tanquam cum Ἀντιγόνη. Schol. Wech. : ἐκοιμήθη μετ' Ἀντιγόνης ἐναντίον τῶν γονάτων θείς τὴν κεφαλὴν παύει; δὲ πρό; τὸ ὄνομα.

CCCXXI. — In grammaticos. — 1 γραμματικῶ Cod., lapsu ex voce seq. Deinde omnes σῆτες; ἀπάντων, cui sine mora substitui Scaligeri emendationem, ductam ex ep. 322 et 347, ubi iidem grammatici sunt σῆτες; ἀκανθόβαται et ἀκανθολόγοι. Ἀπάντων σῆτες non significat : « omnes omnium chartas sive libros perscrutantes vel arrodentes. » Nec admisit Boiss., qui hæc : « Delevi vulgatam post ἀπάντων distinctionem, quum σῆτες; ἀπάντων vix possit stare, ac transposui. Dicentur grammatici σῆτες; et τελεχίνας ἀπάντων βίβλων. » Ubi viro eximio humani aliquid ut nobis omnibus accidit. — 2. Τελεχίνας; veteres ob invidiam infames. — 3 ὅν ὦ; Cod. Callimachum et Aristarchum (ep. 347, 2) ut duces suos et signiferos suspiciebant grammatici Alexandrini. — 5. Boiss. confert Ap-

pend. ep. 35. — 6 εἰκόνα; εἶχε Cod. Ejusmodi de rebus Homericis ζητημάτων omnia sunt plena. — 7 κατατρίβοντες Plan. Junge κατατρίβοντες ἄλλων, in alios raucum murmurantes. — 8. Sensus : in nos vero convertite virus exstinctum, sive tum quum in alios consumptum et exstinctum est.

CCCXXII. — 1 ῥιζώνυχα Cod., confusis, ut sæpe vidimus, ρ et v sive ρ patulo. « Id est, qui in poetarum operibus non flores sectamini, sed radices obscura diligentia conquiritis. Quibus hæc dicit Hesiodus Lucianeus, Disp. e. 5 : οὐχ ὄρεα; δσα τῆς ποιήσεως; καλά, σκινδαλίανους; τε καὶ ἀκάνθας; τινὰς ἐκλέγει; καὶ λαβὰς τῇ συνοφανίᾳ ζητεῖς. lidem τὰ Ὀμήρου καταχνίζουσι, λεπτὰ κομιδῇ καὶ μάλιστα μικρὰ ἅπτα διεξιόντες. — 2. Conf. ep. 321, 1. — 3. Erinna ob exiguum, sed doctum poema a quibusdam cum summis poetis componebatur; conf. IX, ep. 190. [Tanquam suam Alexandrinos vindicasse Erinnam, Alexandri M. ætati supparem, exponit Benndorfius De epigr. ad artes spect. p. 7 seq. Conferendus et Hecker. I, p. 188.] — 4. Πρόκυνοι, satellites Callimachi, cujus auctoritate freti alios allatrant. — 5 ποιητῶν θαι (cum lacuna) ποῖ (πασιν ap. Salm., sed a incerto ductu) σκότο; Cod. Conf. ep. 327, 1. Pueris discere incipientibus tenebras objicientes, et poetas quos interpretantur, obscurantes magis quam illustrantes. » Jac. — 6. « Κόριες. Alciphron I, 26 : Χαριτίδιαι ἀργαῖά τινα, σαπρὰ δὲ διὰ τὸν χρόνον ὑπὸ κόρων καὶ σπητῶν ἡμιθρωτα. Cimices non rodunt chartas, sed sæpe in chartis ac libris habitant. » B.

CCCXXIII. Lemma : εἰς κόλακας. — 1 κόρακας κόλακας τε διωτῆ Plan. — 2 οὐκὸν ταῦτο Plan.

CCCXXIV. — De Arrio sacerdote Apollinis, ipsum deum oblati muneribus spoliante. Colloquium hominis sacrificium offerentis et dei. — 2 σύγε Plan. — 5 ἀνιῶσου Plan. Nam talis semper dei ara sacerdote tali. — 6. Πάλλιν, retro. — 7 τῇ Διὶ Brunckius, quod unice convenire et ab Jacobsio injuria rejectum esse censeo. Non restituit Boiss.

CCCXXV. Cavet parcum convivatorem. — 2 Μήλινον, flavescens ut jam vetus. — 4 κλέσσης Cod., sed expunctis tribus literis ultimis.

CCCXXVI. — Ad puerum de mutata formæ pulchritudine, ipsiusque mente mutata simul. — 2 ἀλάσσει Cod. (non est in Plan.) — 4. « Νεμέσεις, v. ad ep. 216. » B. — 5 ἔτε β. Cod. « In caulam venisti, id est : jam hirco similior es quam puero. — 6. Conf. Horatii carmen ad Lirinum, IV, od. 10. » Jac.

CCCXXVII. — De muliere macilenta et deformi. — 2. Ἄπυγ., conf. Horat. Epod. VIII, 5. « Ἀώδην, conf. ep. 322, 5. — 3. Caprarii ebrii sane non valde delicati, qui etiam cum capellis rem habere dicuntur. » B. — 4. Τοῖ γοῖ, interjectio ut xol xol grunnitum suum exprimens, in usu fuisse videtur, ubi turpis et abominanda res indicanda erat; v. Jac. in Thea. s. v., qui præterea : « Abominandi particulas esse etiam Lacrozius judicavit, qui lectores remittit ad Amiræ Gramm. Syriac. p. 449. Nam Sidonii commemorantur; unde Brunck. Sidonii quoque Antipatri hoc carmen esse suspicatur. » Vide an non interrogative efferrī debeant extrema.

CCCXXVIII. — De Aristodice τριτόνῃ festiva parodia homericæ narrationis de mundo quem tres dii summi inter se partiti sunt, II. O, 190 seq. Conf. VI, ep. 17. —

3. Homerus l. c. : Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἑλα νάμει αἰεῖ. « Quam partem nunc vocat πολὴν ἑλα ostendit epigr. 220. — 4 εἰς γὰρ Cod. — 5 εὐρόεντα Cod. Homerus : Ἄδης; δ' ἔλαχε ζῶπον ἡρώεντα. Et Od. K, 512 : Αὐτὸς; ἔ εἰς Ἄιδου ἰέναι ὁδὸν εὐρόεντα. — 7 καὶ ἐρμηνεῖαι Cod. Recepi conjecturam Jacobsii quam firmat loco II. X, 145 : παρὰ σκοπὴν καὶ ἐρινεὸν ἡγεμόεντα. Cujus vide, præter Add. p. LXXX, Lectiones Stobenses p. 8 seq. Significatur putidam illam anum habere circa anum, non ficus, sed ficos. — 9 δεσθε; κλ. Cod., sed medio σ punctis notato. Homerus : Ζεὺς; δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρόν. Ambiguitas notanda in nomine οὐρανός, quod est cælum et palatum. — 10. Homericum fulminis est epithetum φολέας. — 11. Homerus : Γαῖα; δ' ἐπὶ ζυνὴ πάντων. » B. — 12 ψιάνων Cod.

CCCXXIX. — In hominem qui mercede, ut videtur, fellat. — 1. « Est κάτω βλέπειν modestiæ ac pudicitie indicium. Seneca Controv. II, 15 : *Matrona... feral jacentes in terram oculos*. Julianus Misop. p. 351, 7 : ἐπὶ τῷ δὲ διδάσκαλος; ἐδίδασκεν εἰς τὴν γῆν βλέπειν. Vide V, ep. 253; not. ad Aristæn. I, 19, p. 508; Schweb. ad Mosch. III, 3. Sed nunc est ambiguitas in adverbio κάτω. Conf. ad ep. 73. Quod sequitur χαρίζου τῇ γλώσσῃ est et ex ambiguo facietur. Euripides Or. 1528 γλώσσῃ χαρίζεσθαι διὰ de eo qui verbis et lingua gratificatur. Nunc obscæus latet sensus. — 2 χοῖρας Cod. Χοῖρος duas res significat. Inde jocus, nec malus. — 3. *Et tu tamen vivis ac bene vivis, quamvis indignus*. « Ἐν Φοινίκῃ » est cogitandum et ἐν φοινίκῃ, in purpureo stragulo. » B. Sed non apparet, quem desiderabat Jac., nexus cum præcedente distichio, neque in Brunchiano καὶ συζῆ; neque in Piccolou conjectura : καὶ συζῆ; ἡμῖν, ἐν Φοινίκῃ γε καθεύδεις. Ingeniose Jacobsius in notf. mss. : « Lego

καὶ συζῆ; Σύθαριν; τ', ἐν Φοινίκῃ γε καθεύδεις,

dictum ut *Bacchanalia vivunt* ap. Juvenal. II, 3. De Lacedæmoniis quibusdam Philostratus Vit. Apoll. IV, 7, p. 166 : Συθάριδος; μεστοὶ ἦσαν. Ib. c. 20, p. 158. Idem Heroic. init. p. 660 : Σύθαρι; Ἰωνικὴ τὴν Φοινίκην κατεστῆ ὁμοῦ πάσαν. » Quod in latinis posui ob sententiam, quæ nulla est in συζῆ; vel συζῆ; ἡμῖν. — 4 κουραν; ἐκ Cod., corr. Salmas. « Bacchus Semeles filius fuit μηροτραπῆ; in Jovis scilicet femore nutritus; tu, non Semeles, sed terra filius, es Phœnices, cui ore morigeraris, femoribus nutritus; tua scilicet bene merentis officia pecunia muneratur illa et alimentis. » B.

CCCXXX. Ap. Plan. est *Lucillii*. — Suaviter joratur de immensa scararum longitudine atque altitudine. Demetrium visuris superanda. — 1 γῶδ; Cod. « Forsan, ἐκλύθη; εἰς γῶδ; — 3. Περκοίηκα χρόνον, vide ad ep. 83. Σώζεσθαι in sensu *adveniendi* non rarum apud recentiores. » B. — 4 κίρπον Cod. « Κέρπον ὄνου, ut asini utuntur qui altos et arduos montes adscendunt. Sequenti disticha præterit Plan. — 5 ἡφα... ζεύ... γανυμῖζην Cod. Φαίνεται interpositum ut ὀλμαι, ερσίν, φασίν, et similia. — 7 ἀρίξεται οὐ καφούσει Cod. (οὐκ ἀρ. ap. Salm.), correxi prius, alterum Brunck. » Jac. — 8 πω (πῶ ap. Salm.) Cod.

CCCXXXI. In Plan. *Antipatro Thessal.* tribuitur. — In navigium, cujus nomen male ductum a σωτήρ. — 4 Περσέ. Ascens. et Steph. « Navigabant prope litus, vel ad Proserpinam : nam, si in altum progredi volebant, demergebantur. » B. Sive, ut Lennep. p. 235 : « Vel litus ei navi legendum erat, vel navigantibus summum vitæ periculum adeundum. »

CCCLXXXII. — Simile epigrammati Lucillii supra n. 247. « Edidit et gallice convertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 142. » B. — 1 πλωρεύς Cod., corr. Huschk. Chardo inalebat ὁ πορθμεύς. Nomen hominis alibi videre non meminimus. — 5 ναῦ πρῶτον ναῦσωπται ὑδροπικὴ ἀλλά γε (sine ultimo pede) Codex, corr. Jacobs.

Sequuntur in Codice duo epigr. Callicteris, supra exhibitā n. 118, 119.

CCCLXXXIII. In Cod. inscriptum Πειου; cui subjectum τὸ αὐτὸ (Callicteris); etiam Salmasius utrumque memorat. Pii Grotius. In Plan. Καλικήρου. — In medicum furem. — 1 φαρμάκοισι Cod., corr. Jac.; φαρμακίησι Plan. « Χοιράδες sunt τὰ χοιραδικὰ νοσήματα, Herodiano Epim. p. 153. Cassius Probl. c. 40 : χοιράδες συνίστανται παρὶ τράχηλον. Strumæ sunt. Vide H. Stephani Expositionem vocabulorum medicorum. » B. — 2 φαρμακίων (sine acc.) Cod.; φαρμακίων Plan.

CCCLXXXIV. *Leonidæ Alexandrini* esse suspicantur Schneider. et Jac. Qui hæc Libanii contulit : πόλις μάλλον ἱατρικὴν δέδοικεν ἢ πυρετὸν, ἱατρὸν ἢ λοιμὸν. « Nominis Δαμαγόρας literæ arithmetice sumptæ numerum faciunt 420; numerus idem est nominis λοιμός. Sunt ergo nomina ἱσόψηρα. Sed pondus par non fuit utriusque : inventus est Damagoras ipsa peste gravior. Massieus Acad. Inscript. t. V Histor. p. 209 nomen ἱσόψηρος interpretatur, addita ejus epigrammatis explicatione. » B. — 3 κατέλεξε Cod., alterum Plan.

CCCLXXXV. — Cynegirus *Μαραθωνομάχος* etiam post mortem truncatus. — 2 κοπίη Cod., σ notato ut delendo, quum deberet η. « ῥήμασι. Nam frequens fuit declamationum sophisticarum argumentum Cynægiri et Callimachi egregia in pugna Marathonica facinora. Vide quæ monui ad Theoduli Declamationes in Anecd. t. II, p. 229. Conf. Append. ep. 58. — [3 μαρναμένου malebat Jac., sed alterum tuetur Hecker. p. 93. — 4 ἰστέρεσεν Jac.; librorum scripturam reduxit Boiss.] Schol. Wech. : ὅτι δέον διαφορογραφῆσθαι τὴν προπαράληγουσαν διὰ τοῦ ε ψιλῶς γράσουσιν. Nomen est enim Κυνάγειρος, et grammaticus scripsit pronunciatione deceptus Κυνέγειρος, quod significavit poeta criticus primo statim versu, ὦ τλήμων Κυνέγειρα. » B.

CCCLXXXVI. — « Edidit et gallice convertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 294, qui Carinum imperatorem tangi putat. [Probabiliter, quamquam Asiana expeditio aut Navigatio Carini ab historicis memoratur nulla. — 2 ἡματι Cod., « ambiguum tamen annon κόματι. » Jac. Tacet Pauls.] De procelloso Hædorum occasu conf. ad VII, ep. 272, 6. » B. — 3 εἰ δὲ Cod., deinde φορτίον ἐφορώσης, cum lacuna quam explevit Chardo, qui præterea scripsit ἐφορώση, struens cum ἐγγελάσας, quo minime opus.

CCCLXXXVII. — In Agathinum ex servo senatorem. Simile ep. 260. — 1 βίτα Cod.

CCCLXXXVIII. — Lusus grammaticus in fellatorem. — 2 ἐνοπὴν etiam ed. princ. Flor., sequentes ἐν δὲ πῇ, quod intelligendum, non scribendum erat. Est et in S (Cram.), qui bis ἐνοπὴν.

CCCLXXXIX. — In aliquem caput simul et clunes motantem. (Non est in Plan.)

CCCXL. In Plan. ἀδελον. — In hominem longe impro-

bissimum. — 4 στέρξει Cod. et Plan. ante Aldinam sec. et Steph., qui στέρξει.

CCCXLI. — Maledicere dulce est.

CCCXLII. — De homine qui totus hernia. — 1 προτέθηκας Cod., — θεικας Plan. ab Aldina sec. — 2 ἰδεῖν δύναιμαι Cod., quem errorem ex fine epigr. 340 natum esse observavit Jac.; certatim correxerunt Jac. in nott. mss., Hecker. et Piccolos; ἰδεῖν ἐθῶλω Plan. Boiss. δύναιμαι sic explicare tentabat : « Satis habeo fortitudinis ut te integrum, te totum monstrum aspiciam, cujus immanem herniam imperterritus vidi. »

CCCXLIII. Lemma : εἰς Σίλβανον (sic) μέθυσον, sine nomine auctoris. *Palladæ* est in Plan. — 1. « Παῖδας, servulos. An παιδῆς? » Boiss. — 2 φίλου Cod. — 3 Ὁ μὲν, sc. ὁ οἶνος. Ἐκ τῆς ἐξω Grotius tanquam ἐξω λ. accepisse videtur. — 4 ἐν θαλάμοις Plan.

CCCXLIV. *Palladæ* esse putat Jac., qui edidit cum sequente. « Metrodotus auriga cæruleæ seu venetæ factionis prasinam seu viridem habuit mensam. » B. Ipsi mensæ inscriptum epigramma, non εἰς Μητροδότον.

CCCXLV. Lemma : εἰς Μητροφάνη. Etiam hoc ad *Palladam* retulerit Jac. « Puto factum epigramma in monachum cucullatum. Sed in singularium interpretatione vocum hæreo. » B. — 1 κύκνωφι Cod., corr. Jac. Virgulam post δὲ delevi. Ad colorem vestitus respici videtur partim albi partim atri, nam avis nomen ductum a πέλός et ἀργός.

CCCXLVI. In Plan. Ἀπολλινάριου, cujus epigr. ibi præcedit. « Fuit Polycarpus trapezita, qui nummos suos et alienos decoxerat. » B. — 1. « Parasitum vocat mensarium, qui aliena pecunia, ipsius fidei concredita, ad vitam sustentandam utebatur. Sed jam ea mensa, ad quam alebatur, vacua est, pecunia illa deperdita. — 2 λήσεις κ. ψευδόμεν' ἄλλ. Plan. — 4 ποῦ σε Cod. et Plan ; Boethii ποῖ recepit Boiss. — 5 σὸν ἀργύριον Plan. edd. ante Steph., ἀργύριον Scaliger. — 7 πάλαι Cod., alterum recte Plan. « Schol. W. : παίζει πρὸς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο (Od. I, 39) : « Τηϊόθεν με φέρων ἀνέμους Κιχόνεσσι πέλασσε. » Ἀεὶ, φησί, φεύγεις τοὺς δανειστάς ἐκ Κυζίκου εἰς Σαμοθράκην φεύγεις αὐτούς. Ignotis hujus Polycarpi rebus, hic versus est obscurissimus. » B. De Samothracum deorum mysteriis cogitat Jac., quibus initiati homines tempestates et naufragia effugere credebantur : ut significetur unum hoc esse auxilium Polycarpo in fortunarum naufragio.

CCCXLVII. In Plan. ἀδελον. — Astrologis et grammaticis vana sectantibus valedicit. Callimachi Ἀλτix respicere videtur. — 2. Vide ad ep. 321, 1. — 3. Ut Latini : quo mihi ... Conf. ad ep. 313, 4. — 5 γινώσκ. Plan. « Λευκὸν et μέλαν de facilitate nitida orationis et obscuritate illustravi ad Eunap. p. 196 et 568, ad Babrii proœm. alterum v. 13, p. 210 seq. » B. — 6 παρακαλλίμ. Plan. Conf. ad ep. 321.

CCCXLVIII. In Plan. est ἀδέσποτον. — « In parricidas, genus universæ naturæ detestabile. Comparandus inprimis Ciceronis illustris locus de parricidii poena in Or. pro Roscio Am. c. 25. Hoc epigramma, de homicidis in univsum acceptum, mutatum est in fabulam, quæ legitur Æsop. CLX collectionis Corais. [Ita statuisse videtur Jac., quod in fabula Nilus non suo loco, ut ap. Antiphanem, memoratur; sed verisimilius est ex eodem fonte hausisse fabulatorem et Antiphanem, qui rem non inve-

nit, sed dudum inventam tractavit. Eam fabula Æsopica sic narrat : Ἀνθρωπός τις, φόνον ποιήσας, ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν τοῦ φονεύοντος συγγενῶν. Γενομένου δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λέοντα ἰδὼν καὶ φοβηθεὶς (in alia collectione : λικου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβ.), ἀνῆλθεν εἰς δένδρον. Εὗρε δὲ δράκοντα ἐπάνω τοῦ δένδρου· καὶ τοῦτον φοβηθεὶς, ἐβρίψεν αὐτὸν εἰς τὸν ποταμόν. Ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος κατέφαγεν αὐτόν.] — 2 παντοῦλετορ Plan., alterum Cod. recte lectus. — 6. Δικαιοτάτον. Nam δικαιοσύνη; in hieroglyphis esse signum crocodilus dicitur a Damascio ap. Phot. Bibl. cod. 242, p. 342 : οὐ γὰρ ἀδικεῖ ζῶν οὐδέν. Contra ὁ κροκόδειλος σημαντικός ἐστὶ κακίας ap. Diodor. III, 4, ubi v. Wessel. p. 176, 14. » Jac.

CCCLXIX. — In Astronomos secundum sententiam Socratis ap. Xenoph. Comment. IV, c. 7, 5. Legitur in codd. B (1630) et S (Cramer). — 1. *Te maris et terræ numeroque carentis arenæ mensorem*, de Archyta Horat. I, 28. — 4 καὶ γαίαν S. « Cod. B γαίαν ἀπερέσειον. Sed Palladas Homeri meminit : αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν Γαίαν ἀπειρεσίην. » B. — 5 sic etiam B et S. — 6 Schol. W. : εἰ σαυτὸν, ζῆσιν, οὐ δύνασαι γινῶναι ἐκ πολλοῦ συγκείμενον καὶ μετρήσιον, σχολῇ γ' ἂν γινώσῃς τὰ ἀνεῖχναστα τῶν πραγμάτων.

CCCL. — 1 ζυγὸς Plan. post Aldum. — 3 ποικινόρρ. Cod. *Ῥήτηρ, eloquentia*, ut Christodor. Ecphr. 24. — 5 δ' ἔστι Plan.; ἐμπικ' οἷς ἔστι conj. Jacobs. Vulgatam Boiss. explicat : « Nobis ac ceteris quos vexas sperare licet; Themidem enim... » Sed præferes Grotii : *Spem non invideo*. — 6 ἡλεμάτου Salm. apud nos, sed ap. Bosch. κλεμμάτου ex aliis schedis. Ob hanc ambiguitatem κλεμματικῆς παίγνια Plan., παίγνιον Cod.

CCCLI. — Historia de homine cui poeta cœnaculum in domo sua locaverat. — 3. Ex Hom. Od. B, 262. — 5. « Ψύττα, schol. W. : ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Id ex Hesychio. » B. — 6 τὸν πτισάναν Cod., de quo Salm. : « Lege πτισανῶν. Πτισανᾶς ut βαριδᾶς. » Haud dubie ex ep. 288, ubi βαριδᾶς Codex pro βαριδεύς. Plan. πτισάνην. Optimam Scaligeri emendationem πτιστὴν recepit Boiss. — 7 ἡ (non refert Salm.) καὶ αὐτοῖς Cod.

CCCLII. In Plan. ἀδέσποτον. — Ironica solutio problematis sic elati ap. Aristotelem XIX, n. 24 : Διὰ τί, εἰάν τις ψῆλα; τὴν νήτην ἐπιλάβῃ, ἡ ὑπάτη μόνη δοκεῖ ἀντηχεῖν; Qui ob *sonorum* cognationem hoc fieri existimat; Agathias vero communem *originem* chordarum ex ovium intestinis et velut fraternitatem nervorum omnium in causa esse joculari cum gravitate docet. — 2 ἤπετο Plan. — 3. « Est ὑπάτη in musicorum doctrina chorda gravissima, et opposita est τῇ νήτῃ, chordæ acutissimæ. Olympiodorus in Gorg. p. 564 : ἡ νήτη συμβέγγεται τῇ ὑπάτῃ καὶ τὸν αὐτὸν ἀρίστην αὐτῇ φθόγγον, εἰ καὶ ἑξύτερον. Psellus Opusc. p. 96 : μεμίμηται γὰρ πως ὁ πολιτικός λόγος τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιστημῶν ὥστε γὰρ παρ' ἐκείναις ὑπάται τινὲς καὶ νῆται, καὶ κοδοὶ καὶ βωμίσκοι. Vide Burret. Mem. Acad. Inscr. t. X, p. 176; infra XII, ep. 187. In fine δονήσας Cod., corr. Jac. (« sive malis δονήσας »); δονήσω Plan. — 5 ὑποπύρρυσσα Cod. Malui scribere ὑποπύρρυσσα cum Plan. De hac varietate verborum trόζειν et τρῆζειν vide ad Planud. Metamorph. p. 383. [« Ἰποπύρξ, unice probat Wernick. ad Tryphiod. p. 285. » Jac. nott. mss., videndus ad Pal. p. 714.] — 7 ὥστε με et ἀπονοια Cod. — 9 οἱ δὲ et πλῆκτοι Cod. — 1 ἡδὲ Cod. « de more ». Lusus est in ipsa responsi absurditate. » B. — 17 ἄμμιτι Cod.

CCCLIII. In Plan. ἀθλον. — In quandam deformium

liberorum matrem. — 1. « Hermolyci filia Hermione deformi viro concumbebat; nam sic est πύθνη capendum; conf. ad ep. 196. — 2. Nomen tanquam ex avi et patris nomine compositum. — 5. Dixerat cum similia rem habuisse; nunc cum corvo dicit, non nitide; nec Ἐργαῖον expectatur post Ἐρμιοπυθηνιάδας : ut crediderim esse confusa duo epigrammata, quorum prius primo disticho includatur. — 6. Ἐργαῖον, grex quem pascit Mercurius larvarum præses. » B. Omnia integra, neque ea lance expendendus Palladas.

CCCLIV. *Palladæ* inscriptum ap. Plan. — Philosophi de immortalitate animæ responsa. — 2 σκινδαλμορ. Plan. præter ed. princ. Flor. et primam Ald. Schol. Weck. : ἔχουν λεπτολογῶν ἐφευρετήν· λεπτὰ γὰρ καὶ λεχνὰ τὰ τῶν φιλοσόφων ζητήματα. Nicostratum philosophum memorat Simplicius, Aristotelis interpres. — 3 ἀνῆπετο Plan. — 6. Ληπτὰ, quæ sensibus quasi apprehenduntur. — 7. « Ἀκλίματο, legit. Vide ad VII, ep. 471, et not. ad Eumap. p. 144. [Grotius ἀκλίματο voluisse videtur.] — 9. In Phædone dialogo. — 12 καταφύγων ed. princ. Flor. — 13 ψυχῇ Plan. Est ψυχῆς φύσις; periphrasis pro ψυχῇ. Monui ad Simoc. p. 237. Vide Krabinger. ad Synes. Egypt. p. 132. » B. — 14 εἰ θνητῇ Cod. sec. Salm. — 16 Γνωσται ὡς..., non minus perfecte quam Plato. — 17 ἄμμιτι, duo codd. Plan. Rem habes in Callimachi quod respicitur epigrammate, VII, 471, — 20. *Id quod queris, scilicet animam*.

CCCLV. In Plan. adhærens epigrammati 305, sed in codd. Brunckii separatim. — De semidocto quem vocamus.

CCCLVI. — In laudem juvenis prudentis. — 2. Homeri versus est II. Γ, 108 :

Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένας ἡρεβόντονα.

CCCLVII. In Plan. est *Agathix*. — In patrem et filium æque decoctores. — 2 φάγοι Plan., quod in nostro exemplo posuit Jac, altero multo rectius.

CCCLVIII. Lemma : εἰς Πουρινιανόν. Qui olim *Rufus*, sed malis artibus aucta re, etiam nomen auxit. — 1 βουφην. Cod. — 2. Τοῖς κακοῖς, sceleribus suis. « Autum sic hominis superbi nomen vide ep. 17. » B. — 5 ὧν ἦν ποτε Cod., corr. Huschk.

CCCLIX. Cum præcedenti epigr. cohærens in Cod., sed novi initii signo in marg. posito. « Primis versibus octo per amaram ironiam laudibus præparatur hominis cuiusdam potentis et divitis (fortasse ejusdem Rufi) accusatio, quem ultimi duo versus continent. » Jac. — 4 διπλὴν Cod. — 9 πρίσκιπα Cod. « Vix cohærent hæc cum præcedentibus, quæ nec valde sunt nitida. Codicis πρίσκιπα mutavi. Πρίγκιψ nomen Byzantinæ linguæ, *Princeps*. » B. Αἰλουρον dici videri hominem *furacem*, Jac. observat, qui sequenti versu βδελλάν ὠμὴν, *diram hirudinem*, quod recepinus. — 10 ὠμην Cod. Cum χρυσόκωλον, χόλον conferam ep. 351, 9, ubi Palladas ἐμὸν χόλον, *bilem meam*, dicit hominem qui iram ipsius et indignationem concitat. Similiter idem ep. 381, 1. Boiss. dedisti emendationem Jacobsii χόλον, « id est πρωκτὸν, ut homo spurcissimus intelligatur, sed tam dives, ut ex auro videretur conflatus. Ludit vocabulis similiter sonantibus χρυσόκωλον χόλον. »

CCCLX. Lemma : εἰς στρατηγόν. « Et hic nihil elegans.

nihil nitidum. » B. — 1 ἔγνον Cod., corr. Jac. Rectius est Ἐγμόνοδες. — 2. Ἐγμᾶς, ut fures. — 4. Ψυχροῦ; *insulos* dicere voluisse videtur; sed statim ad ψυχρότητα Tartari refert, unde τὸ ταρταρίζειν ἐπὶ τῶν ἀγαν ἐγούντων λέγεται, teste Eustathio. — Sequens distichon separavi.

CCCLXI. — De mulis macilentissimis currui poetæ junctis. — 2 κοιμήουσιν Cod. (non est in Plan.) — 2. Iliad. I, 512:

Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι μέγαλοι,
χωλαὶ τε, βυσαὶ τε παραδιδώπεις τ' ὀφθαλμῷ.

— 3 ὀφθαλμῶν Cod. — 4. « *Dignæ quas claudicantes ducal claudicans Vulcanus. Δαιμόνια*, non muli veri, sed manes et umbræ, quomodo usurpatur δαίμων vel δαιμόνων. — 5. Οὐδ' ἐν ὀνειρῷ, conf. ad V. ep. 23. — 7. Ἐμεῦ ἔκκει, *quod ad me attinet. Æschylus Pers. 343*: πλήθους ἔκει· ubi Blomf. De hoc sensu adverbii ἔκεια vel ἔκει multi dixerunt. Sic νεῶν χάριν IX, ep. 306. — 8 ἡ Δάφου est Dorvillii, ita lacunam in Cod. relictam explentis. Vide ad V, ep. 289. » B. Idem Dorv. correxit verba νεῶν ἱερὰ βοσκ. in Codice scripta.

Sequitur in Cod. epigr. Dioscoridis supra exhibitum n. 195.

CCCLXII. — « Longiasime a sensu hujus carminis aberrare qui id amatorii spurcique argumenti arbitrantur, unus omnium intellexit Jacobsius, de iis agi existimans, qui nimium suspicaces, dum amicorum animos novis semper periculis explorare conantur, postremo iis privantur. Poeta autem non tam de aliis quam de semet ipse loquitur. Itaque suspicor hoc carmen ad inimicitias spectare, quas cum sodalibus in Museo Alexandrino exercuit, quorum animos nimio altercandi et reprehendendi studio abreptus ab se alienaverit. Melius intelligeremus argumentum carminis, si ea nobis epigrammata servata essent, in quibus amicos amarulentis diceretis petiverat. Quo referam et illud στρυλὸν μὲλιν in Corona Meleagri v. 21. » Meinek. Call. p. 292. — 1 ταλαμνεῖς Cod., corr. Ernestus. — 2 λευκαρετανμῶν Cod., corr. O. Schneiderus, ita ut aliorum hariolationes plurimæ jam silentio sint premendæ. Boissonadius τὰν ἀπειλεῖσθαι, cum hac nota: « Audacius correxi, ficto composito inaudito, sed cui analogia non repugnet nec eruditior ars Callimachi. » — 3 τρωακισσάτις Cod. sec. Paulss. Pylades intelligitur. Theognis 1015: ἔξετάσαι τε φίλους ὄντιν' ἔχουσιν. « Forsan ἑτάχοι. » B. — 4 ἄλλαι χ' ἐν Cod.; ἀλλ' αἶσι ἔν Meiniekus: « unum identidem facinus eum docebat, h. e. perpetuo illi, ut fortem et fidelem amicum se præstaret, inculcabat. » Boiss. vulgatum ἀλλὰ καὶ ἐν tenebat; Jacobs. ἀλλ' ἀρχὴν in nostro quoque exemplo proposuit. — 5 ἡ τάχα καὶ Cod., xen Jac., κα Meinek. Nam necessaria hic particula modalis. — 6 κήγῳ Mein. Τὸς κολλούς, multos illos, quos habui olim. Quod verissimum esse ostendunt quæ supra disputavi Meinek. quem nolim proposuisse τὸς παλαούς (æolicum pro παλαιούς), invito sane poeta.

CCCLXIII. — « Edidit et gallice convertit Chard. Roeb. Misc. t. I, p. 141. » B. Scriptum in puerum a Ptolemæo quodam ex vilissima meretrice procreatum, sed inter ingenuos cum lampade decurrentem et corona decoratum: unde periisse in urbe sua honestos mores deplorat poeta. — 1. Τὰ τίμια, pristini illi mores honesti. — 2. Non μόσχος. sed Μόσχος scribendum esse docet versus 6. Sic Chard., Mein, et Boiss. — 4 πανθήμου de

conjectura edidit Jac., sed non minus rectum esse alterum monuit Meinek. p. 166. — 5 lacuna in Codice; Chardonis supplementum (coll. Aristoph. Fq 1282) inseruit Boiss. « At lupanaria jam quarto versu memoravit poeta. » Mein.

CCCLXIV. In Plan. ἀδελον. « Videtur factum epigramma in servum, hominem nihili, qui, quum ne sui quidem ipsius esset dominus, in alius tamen animam potestatem haberet, scilicet in feminam quæ ipsum deperiebat, forsan quoque in animal, in canem. » B. Græca non sonant quæ Grotius dedit. — 1 λαιτὸς Cod.; ὀφθαλμῶν Plan. — 2 ἐστινιτος Cod., ἐστὶ τίνος Plan., cum interrogandi signum in fine, sine sensu; quod signum Brunck. post κύριος posuit, sed melius multo Boiss.

CCCLXV. In Plan. ἀδελον. — Responsum ab astrologo datum agricolæ de messe eum consulenti. — 3 δ' ἐξερεῖνον εἰ θέρος Plan. — 5 ψηφίδας Cod. — 6. Δάκτυλα γνάμπτων, in computando. — 8 ἀντισύνην Cod. — 10 τάκρον Brunckius. — 11 μηδὲ καμάδες καίρωσι Cod., abundante syllaba; unde μηδὲ νεβροὶ καίρωσι Plan. Singularem optime restituit Heckerus. — 12. Ὁφεται, scil. τὰ λήγια. Nisi ὕλει scribere malis cum Scaligero. — 13 μαντεύσονται εἰ δ' ἀποκ. malebat Jac., comparata similibus epigrammatum clausula ep. 162, 6; ep. 376, 14 et 12. Sed delevit in nott. mss., addens: « εὐ δ' ἀπ. tuetur Boiss. ad Theophylact. p. 325. »

CCCLXVI. — De divite somnio avari. — 2 ἀποδνήσκ. Cod.; ἦθελεν ἀνθρώσκειν Wernickius conjecit ad Tryphiod. p. 266. Sed intellige: præ gaudio mori volebat, « ut ille Chærea Terentianus, ne hoc gaudium contaminet vita ægritudine aliqua. » Bosch. — 4 ἀντεκάθευδε Brunck Eandem nimirum per somnium eventuram sibi sperans fortunam.

CCCLXVII. — In hominem deformem. — 1 παρομοῖον Cod. Στρουθῷ, schol. W.: τῇ Λιθοκῇ ἢ ἀγρίᾳ ἢ μεγάλῃ, ἢ στρουθοκαμήλῃ. « Et *struthionis* appellatio in conviciis erat, si qui stolidum et magnæ molis hominem videret. Vide Boettiger. Specimen ad Terent. Eunuch. p. 54. » Jac. — 2 μετέβαινε Cod., sed η inter versus. Κυκλῶνα, vide Odyss. K, 190.

CCCLXVIII. — In pilosum. — 2. « Theodorus Prodromus inter Anecdota mea t. IV, p. 431, in philosophastrum egregie barbatum: Χρήσαις ὑρῶσι, ψαλίσι, γυμνασίαις, Ἰπτάβαις, μαχαίραις· συμπαρίστω καὶ πρίων. » B.

CCCLXIX. Lemma: εἰς κονδόν. « Scribunt sæpius κοντός. Nomen est recentiorum pro μικρῷ. Vide Anecd. mea t. III, p. 476, 2. — 2. Αἵματι Πυγμαίων ἡδόμενη γερανός. Ovidius Fast. VI, 176, similime: *Nec quæ Pygmaeo sanguine gaudet avem*. Conferendus etiam aptissime versus epigrammatis 47 inter Priapeia, de femina brevissima: *Pygmaeo brevior gruem timente*. Schol. Wech.: Εὐστάθιος Τλ. γ (v. 6) λέγεται ὅτι οἱ Πυγμαῖοι οὐδὲ πηχυστοὶ τὸ μέγεθος εἰσι· παρωνομασμένοι γὰρ εἰσι παρὰ πυγόνι· πυγὼν δὲ ἐστὶ διάστημα τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος· ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων. Ἰστορεῖται δὲ καὶ ὅτι κέρατα περιτίθενται καὶ ὡς ἐν σχήματι κριῶν, ὡς Ἐκαταίος φησι, κρόταλα φοροῦσι. Καὶ τοὺς πυγμαιομάχους γεράνους. Λέγεται δὲ (ap. Aristot. Hist. An. VIII, 12) ὅτι περὶ πού τὰ ἐλη τῆς ἀνὰ Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ρεῖ, ἐστὶ κατὰ ἀλήθειαν γόνος τοιοῦτος, μικροὶ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι· εἰσι δὲ τραυλοῦνται τὸν βίον. Ὁ δὲ Γεωγράφος πενταεπιθέτους αὐτοὺς ἱστορῶν (?), πόλεμον

πρός τρισπύλους τοῖς γεράνοις φησί (II, p. 121). Pygmæorum et gruum belli jam mentio ep. 265. Vide not. ad Planud. Metamorph. p. 228; Fabric. Opusc. p. 451; Jacobs. ad Philostr. Icon. p. 524; intt. ad Rutilii verba I, 291: *Credere maluerim Pygmææ damna cohortis Et conjuratas in sua bella grues*; Bæhr. ad Herodot. II, 32; intt. ad Antonin. Liber. c. 16, p. 190 et 342. Exstat V. de Hardtlii *Delecta mythologia Græcorum in decantato Pygmæorum, gruum et perdicum bello, et Ezechiele* (XXVII, 11) *a Pygmæis liberando*; exstant Jo. Is. Pontani *de Pygmæis theoremata*. » B.

CCCLXX. — In mulierem fucatam. — 1 ἐγὼ δὲ πάλιν σευ ἔλ. Plan. inde a Stephano, ubi nihil πάλιν. Veteres eisd. et Cod. ἐγὼ δὲ σε πάλιν ἔλ. Jacobsii δὲ σε αὐτίκ' recepit Boiss., ego dubitans Heckeri emendationem σ' ἐφελον, afferentis Photium p. 37: ἐφελος, ὁ ἐφελίδας ἔγων. « Quod et ἐπὶλος scribi possit. Eustathius p. 1562: ἐπὶλος, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελάνια. » Piccolos malebat ἐγὼ δὲ σε πλὴν ἀνελίξω. — 3 πίνδαρος ἐλέγχων Cod. et Plan. ante Aldin. sec., ubi ex Lectionibus Aldi Πίνδ. αὐτὸς ἐλέγχων, ed. Wech. in marg. : ἡ αἰσχρος, quod dederunt Brunck. et Boiss., sed præferendum puto quod Jac. proposuit εἶδος.

CCCLXXI. In Plan. ἀδὴλον. — In avarum convivatore. Similia epigr. 313, 314. — 2 Κολοκυνθὶς ob amarum gustum in proverbio erat. — 3 τρωγομένην Cod. et nonnulli planudei. — 4. « Κρητίζων. Schol. W: ἀντὶ τοῦ ψευδομένου. Ζηνοβίος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν παροιμιῶν (IV, 62) φησὶ τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι ἀπὸ τοῦ Ἰδομενείως περὶ τοῦ μείζονος διαφερομένου τῶν Ἑλλήνων, καταστάντα κριτὴν ἐαυτὸν ἀντὶ πάντων προτάξει διὸ λέγεται κρητίζειν. Notum proverbium: Κρητὶς αἰεὶ ψεύσται. Hieronymus Epist. Sel. II, 1, p. 141: *Paulus Apostolus Epimenidis poetæ abusus versiculo est, scribens ad Titum* (I, 12) *Κρητὶς αἰεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί, id est: Cretenses semper mendaces, mala bestia, ventres pigri*. Adde VII, ep. 654; Walz. ad hæc Arsenii Viol. p. 322: κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψευδεσθῆναι ἀπατητικοὶ γὰρ οἱ Κρητὲς. Conf. et mea ad Psellum De oper. Diam. p. 221. » B. Sed sententia non statim obvia, quare Huetius malebat φορτίζων, *fame onerans*, non escis. Κρητίζων ita interpretatur Jac. . « Miseros orbes cibo ipsis quodammodo debito (quippe ei recipiendo confectis) defraudas, fame eos, non cibo, instruens. » — 5 εἰς Cod.; ἐξ ἀργυρέην ἐπιδείξιν Scaliger, eximie, quamquam et alterum potest stare. — 6 θαυμάση vel θαυμάσῃ Plan.; θαυμάζου Jac. cum Brunckio; θαυμάζη ex Codice Boiss., quod velim explicuisset. Θαυμάσση est pro θαυμασθήση. Κούρων, cui cibi nulli impositi.

CCCLXXII. In Plan. est *Lucillii*. — Ad hominem tenuissimi corporis. — 1 αἰδέει Plan. — 4 πολλὸν ἐλαφρότερον Plan.

CCCLXXIII. — 1 ἐστὶ Cod. — 2 σέο δὲ καλλ. Plan.; σὴ σ' αὐ K. malit Jac. Ταβλίσση, alia præsens et patrona; nam τάβλα lusus calculorum; vide IX, ep. 482.

CCCLXXIV. — In vetulam faciem sibi interpolantem. — 1 τῷ Cod. in marg. Τεῖνε, conf. ep. 66, 1; ep. 408, 2. — 2 τιννυμ. Plan. « Ludit in nomine Λαοδίχη, quod interpretatur ex etymo ἐνδὶχα τίνοσσα sive δίκην διδοῦσα. — 3. Schol. W.: συγχωρεῖται σοι ψιμύθῳ χρῆσθαι μὴ μέντοι τὰ χεῖλη ἀνοίγης: εἰ γὰρ φάρμακον τῆς ὀφθελίας, οὐ τῶν ὀδόντων ἐπὶ εὐρεῖν δύνασαι, ὥστε πᾶσι νέαν νομίζεσθαι. — 4. Ὁρχατον. Idem: τάξιν καὶ στίχον κυρίως δὲ ἐστὶν ὁ

ῥυθμὸς τῶν θεριζόντων. [« Φαρμακείας δόλος ipsum dicitur os, fugo et aliis medicaminibus illitum, sed edentulum. Confer homericum ἔρχο: ὀδόντων. » Jac.] — 5 οὐκ ἐπὶ γαῖν; Cod. et Plan. Est ἀπὸ πηγῆς correctio Scaligeri certissima. Quum esset deleta prima nominis syllaba πτ, reliquam partem γῆς, ut esset spondeus, librarius male criticus in γαῖν; mutaverat. » B. Lusu quodam suo Grotius vitium tegere studuit.

CCCLXXV. — Omen de uxoris morte falsum esse repertum poeta queritur. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 270. — 1. Ἐκταρον, conf. ad ep. 268. Cod. et Plan. αὐτὸς ἀκούσαι, pro quo scripsi αὐδὺς ἀκούσαι, id est *rursus, vicissim*. » B. Jac. conj. ἀντεσκούσαι. Quibus præstuli quod lenissimum, αὐτὸς statim. — 4 λύτρον Cod., cui adscripsit Salm.: « ita legendum. »

CCCLXXVI. In Plan. *Ammiano* inscriptum. — Rhetoris et jurisconsulti de re civili responsum ridiculum. — 2 ἦπερ Plan. — 6. Non adeo mihi displicet καὶ, quod est fere: *Jam utri...* Jac. corrigit ὡς τίνι « positum pro τινὸς οὖν ». Qui sequentibus hæc confert Ammiani Marc. XXX, 4, de jurisconsultis suæ ætatis: *velut natalicia fata præmonstrantes, aut Sibyllæ oraculorum interpretes, cultus gravitate ad habitum composita tristiores, ipsum quoque venditant quod oscitantur*. — 9 σοὶ Cod. sine ἡ, ex Plan. suppleto; ἡ σοὶ Gerhardus. — 10 καίνο. Cod. lapsu. — 11. « Præstuli planudeam lectionem ἀποιώ palatinæ ἀποιώσας. Vide ad Zachar. Mityl. not. 170, p. 393. » B. — 12 λέγοι; Plan.

CCCLXXVII. In Plan. est *Agathæ*. — Ad cornam invitatus poeta dum macilentam avem comedit, se a *qualitior vulturibus* devoratum queritur, de quibus ad v. 4. — 2 γυν. Plan. — 3. « Schol. W.: γῦπε δὲ μὲν ἐκάτερο περιμένα ἦπαρ ἔδουσιν. Ex Hom. Od. A, 578. — 4. Quinam fuerunt metaphoricis illi vultures? An convivæ voracissimi? quæ est Jacobsii opinio, quam potest tueri epigr. 379, 4. An fures? » B. Opsopæo sunt maledici et obtrectatores.

CCCLXXVIII. — Pertinet epigr. ad seriem eorum quæ IX, 165-176 exhibentur. — 2 γαμετῆς μαχίμου Plan., et IX, ep. 168, 4. Etiam RS et codex 1773 (O) ἀδίκου servant. — 4 τὴν μὲν οὖν RS; γραμμ. μόλις Cod.; καὶ μόλις Plan.: τὴν μόλις malebat Jac., et hoc ipsum præbuerunt RS et O. — 5. « Huc respexisse videtur auctor lemmatis IX, ep. 168. — 6 εἰργει γάρ Cod. et Plan., quod Palladas fortasse præstulit ut εὐφρονότερον. Rectius γὰρ χάρτης: [Sic RS et O, quod nunc nolum a me receptum.] Ad Constantini legem in Cod. Theodos. III, tit. 16, videtur respici. qua vetitum erat ne quis uxorem repudiaret, nisi mæcha esset, vel venefica, vel lena. » Jac. Ἀυσόνιος om. RS, O.

CCCLXXIX. Lemma: εἰς πολυφάγον. — 2 ἱνασση Cod. sec. Salm.; σῆς ap. Jac. Non sustinuit ita ut propius accedere auderet. Sepe vidimus ὑμέτερος pro σο; ap. Agathiam et alios ejus ætatis. — 3 ἔχει Cod. Conf. Callim. H. in Cer. 103. — 5 μελαθρα δεδέξεται Cod. — 6 βήσου' ὡς ὡ. γ. λαρυγόμενος; Plan. Φυλαγόμενος; est φυλαγθησόμενος. — 7 εἰ δ' ἐτι γ' ἐς ed. princ. Flor. — 8 λαερτιάδης sc. χήμας Cod. — 9 σὺ Cod.

CCCLXXX. Lemma: πρός τὸν αἰκόντα « εἰ μὴ πότνα εἶπ' ἡρσὸν ἀπεστρέφετο. » Est Arabius Scholasticus, Plan. ep. 314, quod vide. — 2 αὐτὸν ἐν Cod. lapsu. — 5. Versus Homeri II. Θ, 69. — 6. α. Schol. W.: τῶν χαρίτων αἰ μὴ

εἰλεῖ; εἰσι καὶ σκωμματαίξαι, ὡς τὸ « Ἦς ῥῶον ἂν τις ἀρ-
θρήσει τοὺς ὀδόντας ἢ τοὺς δακτύλους »· αἱ δὲ σεμναί, ὡς
τὸ (Od. Z, 108) « Πεία τ' ἀριγνώτη πέλεται », πρὸς δεινω-
σιν καὶ ἐμψαίνιν· καὶ ἐν τῷ παιζειν φοβερώτεροι. Finis scholii
non est forsitan integer. » B.

CCCLXXXI. — « Illustratur a Chardone Roch. Mi-
scell. t. I, p. 275, appositis variorum versionibus. » B.
Ab Hipponacte sumptum, Stob. Flor. LXVIII, 8 (fr. 28) :

Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἡδισταί,
ὅταν γαμῇ τι· κάκφερῃ τεινῆκυϊαν.

— 1 δύο Cod., δύο Steph. De χόλος conf. ad ep. 359, 10.

CCCLXXXII. — Responsum ridiculum a medico ho-
mini pleuritide laboranti datum. — 2 λευκανίην Plan. —
καλλίγνωστος Cod. Cum ultima voce Toupus comparat
Timonis Ἀκαδημαϊκῶν πλατυρημοσύνην ἀνάλυστον, Diog.
L. IV, 67. — 6 παιωνίδος; Plan. editus, sed codd. παιη-
νίδος. — 7 περισσὸν Plan. Quod in laudem medici dictum
esse videtur, sed quale sit apparebit infra. — 9 ἐκ τοῦ
πρ. Cod. — 10. « Aristæn. I, 13, de medico ægrum invi-
sente : αὐτὸς μὲν τὴν ὑποκάριον ἀρτηρίαν τοῖς δακτύλοις ἀρ-
μονικῶς ἐπισκόπει, τὸν ἀκριδῆ γινώμενα τῶν Ἀσκληπιαδῶν
καὶ μάντιν ἀψευδῆ τῶν ἐμψυομένων ἡμῖν διαδίδεων. Grego-
rius Nyss. t. III, p. 189 : ἐπιβαλὼν τῇ ἀρτηρίᾳ τὴν τῶν δα-
κτύλων ἀρίην. Ovidius Epist. XX, 139 : *Dumque suo tentat
salientem pollice venam.* — 14 σοβαρουσάμενος Plan. —
15. Schol. W. : λάρυγξ, δι' οὗ ἀναπνέομεν· φάρυγξ, δι' οὗ
ἐσθίομεν. — 16 λήξῃ Cod. Præstuli planudeum λέγει. Vide ad
Zachar. not. 170, p. 393. — 17 τεθνῆξῃ Plan. » B. Qui
versu 20 inutile scholium Wech. adscripsit. — 22 καλλιπες
Cod. lapsu.

CCCLXXXIII. In Plan. ἀδῆλον. — De asino grammatici
male nutrito. — 3 ἔσχε Cod. — 4. « Ἐξ ἀλαβάρχεις. Schol.
W. : ἦγον ἐκ κεραμικῆς· ἀλάβαρχοι γὰρ λέγονται οἱ κεραμεῖς.
Intelligam potius, *ex domo alabarchæ* sive summi Ju-
dæorum Alexandrinorum magistratus. Vide Sturzium in
Thes. Didotiano s. v. ἀλαβάρχεις. Ibi Sturz. scholiastæ
verbis usus scripsit ἢ, quum sit in editione ἡ. Malui
scribere ἦγον, quum litera ἡ mihi videretur nata ex male
intellecto compendio finalis syllabæ γον. Et alibi tacitus
similem feci emendationuculum. — 5 λιμὸν conj. Casaub.,
quod non necessarium; κανθῆλια Cod. et Plan., corr.
Grotius; γραμματικῶς; Plan. — 6 κριθῇ Plan. Non erat mu-
tanda lectio Palatini libri, οὐδὲ τέλος κριθῇ· scilicet *ne
desinentia quidem in nomine κριθῇ pronuntiatur*. Nam
apocopes γίνονται κατὰ τέλος. Sic loquuntur grammatio-
rum filii. » B. Imo suaviter fallit dicens apud gramma-
ticos *non finem esse κριθῇ*, velut de re loquens, quum
de vocabulo modo sit verum.

CCCLXXXIV. — Lusus in vocē *monachus*. — 1 τοσοῖδε
τε κῶς Cod., τόσσοι δὲ τε Plan., corr. Jac. Deinde πάλιν
Cod. et v. 2 πλῆθους, ead. m. in πληθὺς mutatum.

CCCLXXXV. In Plan. ἀδῆλον. — Amor ex metu falsus.

CCCLXXXVI. Ἀδῆλον in ed. princ. et Ald. 1. — Ut
Justitia a fure dedicata IX, ep. 164, ita hic Victoria tri-
stis ostenditur, utpote Patricio cuidam data. Res ignota.
Patricium quæstorem Constantinopoli a. 390 memorat
Jac., qui de victoria in ludis Circensibus potius quam de
bellica ægi putat. — 4. « Vide Millin. Monum. ined. t. I,
p. 325. — 5 καὶ δίκῃ Cod. — 6. Est gubernatorum ἀρπάσαι
τὸν ἄνθρωπον. Sunt quæ huc faciant in nota Loberkii ad Ajac.
2. » B.

CCCLXXXVII. — In convivatorem triparcum. —
1. Ἄπαξ : nam semel tantum per diem cibum sumere so-
lebant homines frugi et sobrii.

CCCLXXXVIII. In Plan. ἀδῆλον. — De incommodis
matrimonii. — 2 τάγαθὰ, τῶν ἀγαθῶν Plan. — 5. Respondet
Numenius : Ἀλλὰ χάριν τεχνίων, *Sed liberorum quærep-
dorum causa* uxor ducenda est. Quem hic poeta intei-
pellat; quomodo hoc capiendum esse puto potius quam
interrogative, ut est in edd. « Si dives fueris, proles non
deerit, adulatoribus et hereditatis in liberorum locum
se tibi offerentibus. » Bosch. — 6 ὅ' om. Plan.; τὰ om.
Cod.

CCCLXXXIX. — Breve vitæ tempus non esse divitiis,
quibus alii fruantur, comparandis consumendum. « Est
etiam in cod. 1630 (B), cum lemmate : εἰς πλοῦσιον ἀπλη-
στον. — 1. Vide ad V, ep. 289, et supra ep. 361, 7, 8.
— 5. Codex B ὀλέσεως et mox χρήσονται, quod moneo
propter Ruhnkenium male mutantem ὀλέσεως et χρήσονται.
» B. — 6 χρήσονται Cod.; ἀγαθοί; ἀνέδογν Plan.

CCCXC. Est in B et in S. — In eos qui amicitiam si-
mulant, inimicis longe pejores. — 1 μὴ μ' ἀδίκαι σὺ Plan.
— 2 φιλήν Plan. — 3 χρείσονα B et S. — 4 φιλήης Plan., II
et S.

CCCXCI. Lemma : εἰς φειδωλόν. — Muris et avari collo-
quium.

CCCXCII. — Argumentum simile epigrammati 104. —
2 Ἀδρηστος Plan. — 4. « Hic versus non dimidiatus, sed
integer est poetæ ridentis superbas homunculi quem
audiebat voces. » B.

CCCXCIII. — Filiam habere gravius quam hernias
centum. — 1 οὐκίστιν Cod. « Βάρος. Eo alludit Lucilius,
quod herniam βάρος etiam dicebant, Latini *pondus* : unde
καταβαρεῖς. » Salmas.

CCCXCIV. Sine lemmate in Cod., ap. Plan. *Lucillii*.
— Unice probat poetæ qui cœnæ adhibent auditores suos.
— 3 ἀναγίν. Plan.; πέμπει Cod. — 4 αὐτὸν Cod.; ἰδὲν
Plan. Dicit *furorē* versuum scribendorum et recitan-
dorum.

CCCXCV. Ob hoc epigr. peculiare Planudes caput fe-
cit : Εἰς πορδὴν, II, c. 44. — 1 ἀποκτείνει Plan., et v. 3.
— 3 οὐκοῦν καὶ σώζει Cod., lapsu, et mox πάλιν.

CCCXCVI. — Vinum vappam ab amico sibi mitti de-
precatur. — 1 ἐμοὶ supplevit Salm. (Epigr. non est in
Plan.)

CCCXCVII. In Plan. ἀδῆλον. — Avari nihil nisi muli
aurigeruli. — 1 ψηφίζει Plan.

CCCXCVIII. Non Νικίου sed Νικάρχου esse poema-
tion suspicantur Jacobs. et Meinek. p. 140. — In aliquem
calvum factum, postquam comas tinxerat. — 3 ἐβόησε
Cod. et Plan., cui adscripsit Salmas. : « Ita V. C. Sed
omnino legendum ἐπόησε. » Quod ediderunt Br., Jac. et
Mein.; hæsitabat Boiss. et id. reduxit.

CCCXCIX. — Poeta ridet Glyconem, grammaticum im-
peritissimum — 2. « Fuit enim proverbialis alliteratio, ἀπὸ
νοῦ et ἀπ' ὄνου πεσείν. Arsenius Viol. p. 70. : ἀπ' ὄνου
καταπεσών· ἀπὸ τῶν ἱππικῇ ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων
δὲ μὴδὲ ὄνοις χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαι; (1275).

« Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών; » Οὐ δὲ Πλάτων ἀπ' ὄνου καταπεσών ἐν Νόμοις (III, p. 701) « καὶ μὴ καθάπερ ἀγαλίνετον στόμα βίᾳ ὑπὸ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ τινος ὄνου καταπεσεῖν. Monet Walzium esse ἀπὸ τινος νοῦ ap. Apostollum, quam veram esse Platonique dandam lectionem puto cum Jacobsio, quem vide Anal. t. IX, p. 318. — 3. Ἰδιώτης. Schol. W. : ἀμαθὴς καὶ ἀγράμματος. — 7. Idem : θέλει εἰπεῖν ἐτι, πρότερον ὀντλάτης ὢν, νῦν γραμματικὸς γέγονεν. » B.

CD. — Laus Grammaticæ, multorum esurionum altricis, templis et aris dignæ. — 1 φυσίως Plan. ante Steph. In fine Cod. et Plan. Ἰλαθι μουσα, correxit Brunckius. — 2 εὐρομένη Cod. — 5. Parodia exordii carminis Aratei :

μεστοὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἄνθρωποι,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ, μεστὴ δὲ θάλασσα
καὶ λιμένας.

— 6 λέκτρια Cod. et Plan. ante Steph.; correxit Opsopæus.

CDI. In Plan. tribuitur *Agathia*. — Historia de medico qui puerum grammatico erudiendum tradiderat. Grammaticus loquitur. — 1 τὸν νέον Cod. — 2 ὡς τὸ μ. ed. princ. et Ald. 1. — 9. « Προϊάπτω eo sensu, ni fallor, quo nonnulli id accipiebant ap. Homerum, ante tempus mitto. Medici enim φθάνουσι τὴν Μοῖραν τῇ τέχνῃ, ut ille ap. Liban. t. IV, p. 661, 5. » Jac.

CDII. In Plan. est *Agathia*. — Deprecatur lautitias Erasistrati, fame pejores. — 5 ἐκείνων (non ἐπείνων) Salmasii apographum distichi quod abest a Plan. — 6 η sine acc. ap. Salm.; εἰ Brunckius, quo non opus.

CDIII. Εἰς ποδαγρόν Cod. In Plan. ἀθλον. — « In podagram, mollis et delicatæ vitæ comitem. Similis color epigrammatis XII, 17 Martialis. » Jac. — 1 δαμάστειρα Cod., quod versui intulit Boiss. — 2 ἡ Cod. — 3 ἐν δὲ Plan. post Steph., qui jure offendit in εἰ, cujus bonam interpretationem vix invenias. In tenui re difficilis correctio. — 4 ὑποφορεῖν (sine τ') Cod. et Plan., quod non esse huius loci, vel si baculi gestationem intelligas, demonstravit Jacobs., qui egregie emendavit, morem divitum illustrans, quorum est χεῖρας καὶ πόδας περιδέσει πύλων ἢ ὑρασματῶν τινῶν μαλακύνειν, ut loquitur Musonius. Stephani est τ'. Deinde Cod. καὶ μοῖρά σοι. — 5. Italicum vinum. — 6 γίν. Plan. — 7 τοῦνεκα νῦν Cod. et Boiss.; τοῦνεκα νῦν Brunck et Jac.; τοῦν. καὶ Plan., qui deinde τὸν γάλλεον. « Respicitur γάλλεος οὐδὸς deorum Hom. II. Θ, 15, vel Alcinoi Od. H, 89. Pauperis vero limen est ἀγallon, quia ipse ἀγαλλεῖ, numis eget. — 8 ὁ ἀντιπλούτου Cod., ubi τι ortum ex π, pro ἀνπλούτου vero scripsi αὐ πλούτου, quod pro πλούτουτων accipi debet. Plan. δ' εἰς πλούτου, unde Dorvill. δ' εὐπλούτου. Πρὸς πόδας ἐργομένη, ad eorum pedes stans iisque inserviens; v. ad ep. 11, 6. » Jac.

CDIV. In Plan. ἀδέσποτον. — In herniosum hernia pro navigio utentem. — 1 πορθμῖον Cod. — 2 Ἀπίναι cum similibus recenset Phrynichus ut ἀδόκιμα. Correcturus Plan. pessime hæc pervertit ... πορθμεῖον ὁ κηλήτης ἐμβάινει Μέλλων εἰς τὸ πέραν ἐξίέναι Διοφῶν. — 3 ἐπάνωθεν Plan., quod legebatur, sed recte Codex; in quo πάντα omisum. — 4 σινδόνα ἐπαρ. Cod.

CDV. In Plan. ἀθλον et tribus postremis versibus man-

cum. — De mirabili naso Niconis. — 3 ἐν τρισὶ γὰρ θεαυαῖς ὥραις Wetstenius. — 6 τοῦτου Cod., corr. Salm.

CDVI. In Plan. ἀθλον. — De eodem. — 1 Νικωνος Cod.; βήτηρος Plan.

CDVII. — Lusus in hominem egregie pusillum. Conf. ep. 93 et seqq. — 4 Κρονίδαο Cod., corr. Jac. Κρονίδα Heckerus p. 103. — 5 πίπτε δὲ χειρ. Cod., corr. Jac., in Delectu p. 217 πίπτε δ' ὑπὲρ χ.

CDVIII. In Plan. ἐστ Λουκιλλίου. — In vetulam fucatan. — 1 sic Cod. et Plan. ante Stephanum, versus elumbi: γῆρας δὲ σὸν Steph., γῆρας δὲ τὸδ' Boiss. « ex mente Peerkampii », sed idem ad Tzetzie Alleg. p. 264. τὸ δὲ γῆρας μὴ ποτε β. Jacobs. conj. τὸ δὲ γῆρας. periphrastice: in notis mss. : « Fort. βάπτει; σὺ, τὸ γῆρας δ' οὐκ. », quod ceteris præferendum. — 2 βυτίδας ἐκτανύσεις Cod. et Plan., sed byzantina hæc productio; vera scriptura in marg. Wech. annotata ut varietas. Conf. ep. 374, 1. — 3 φηθήω Cod. — 4 ἡ οὐχὶ Cod. Confert Jac. Gregor. Naz. Carm. p. 147, C :

μηδὲ θεοῦ μορφή; ἐπαλείρεται χρώμασιν αἰσχροῖς,
ὥστε προσωπεῖα, κοῦδὲ πρόσωπα φέρειν.

CDIX. Γαιτουλικίου Cod., Γητούλιου Plan. — In vinosam Silenida, « nomen fictum accommodate ad mulieris ingenium, ut in superioribus Μαρωνίς, a Marone, Sileni filio. Bacchi comite in Indica expeditione. » Jac. — 2 σῆνης Cod. (ζῆλ. ap. Salm.) et Plan. ante Stephanum; ἐξοικετα Cod. et Plan., corr. Huetius. « Τρύγας. Horat. Od. I, 35 : diffugiunt cadis Cum facie siccatis amici. Anacreon li. 39 : τρύγα πίνει μελιδέα. » B. — 3 εὐχαί; ὦ Δ. Passovius, ut VI, ep. 304, 1. — 4 ἀλλ' οἷ; Cod., corr. Plan. Minime necessarium πρόην scribere cum Meinekio p. 219, imo melius dici videtur πρῶτης, i. e. τὸ πρῶτον, ut mutari solet adverbium temporis vel ordinis et substantivis accommodari. Idem Hermannum observasse video. Piccolos πρώτιστ' ἦλθ. — 5 ἀπειδές; ἀγος Cod.; ἀπειδές ἐς ἀγγο; Plan.; ἀειφλεγὲς ἀλγος edebatur ex Jacobsii conjectura; ἀπειδές βράγγον ἐχουσα Meinekii coll. Etym. M. p. 211, 18. Reperi Hermannii emendationem ἀπειδέας. — 6 νεκύων ἡδ' ἐπὶ συμμορίην Plan. Sed νεκύων ψάμαθος; dictum ut νεκύων ἀκταί, IX, 328, 7. In VII, 365 puer ex Charonis cymba γυμνὰ θεῖται Ἰχνα βαιμαίνει ψάμαθον ἐπ' ἥντιν. Sic ψάμαθος; pro littore Soph. Aj. 1053, et arena apud Latinos.

CDX. In Plan. *Pallade*, in Dorvillii codice ἀθλον. — De Cynico, qui in convivio, villioribus cibis apposis, abstinentiam docebat, delicatioribus autem se avidissime ingurgitabat. — 1 βάρκρου προσαίτου Cod., illud Plan. Brunckius παγωνοτρόφου. — 2 εἰδόμεν Cod.; σοφῆ; Plan. — 3 ἀπειχέτο Brunck. — 5 βολδὸν Plan.; sed vulva dicitur. — 6. « Στυφνήν, nam vulva cum aceto et laseris succo apponi solebat, Athen. III, p. 101, C. Deinde ἡ addidit Hermannus, male Plan. (præter ed. princ. Flor.) οὐ πιυντόν. A brevi autem syllaba Lucianus in pentametri cæsura non abstinebat; vide Friedemann. p. 311. » Jac. Nihilominus Hermannii correctio δὴ οἱ (pro ἥδ') nobis verissima esse videtur. — 8 βολδὸν Plan.

CDXI. In Codice ἐκπύρ, « quæ scriptura ducit ad ἐκπύρωτον, quod dedi. Vulgo ἐκπυρον. » B. Paulissen. cogitabat de εἰς βαλανεῖον ἐκπύρωσιν. — « Hoc epigr., de thermis nimum in modum calidis, *Agathia* ingenium referre videtur. » Jac. — 2 ἦν Cod. — 3 τὸν γείτονα ἐκπύρ Cod. « Scripsi τὸν ἐτευξεν, duce Jacobsio, qui τὸν τῷ

εν proposuerat. » B. Quod paulo propius accedebat recepi ex egregii viri notis mss. : « Lege τὸν ἀνέτην ἐρινύς, coll. Aristoph. Acharn. 1005 : ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείσατε. » Qui olim τὸν γ' εἶπεν, in quo nihili γε. Piccolos hæc : « Scribam τὸν γ' ἐντὺ Ἑρ., quod prosodias ignari librarii mutaverint in γ' ἐντὺν vel γ' ἐντύνεν, unde γεί-
 τωνα. » — 5. Ἀν βασιλεῦ in græcis vidit Grotius? — 6. Poetam se profitetur. — 8. Διδόνην, nam pavimentum balnei fistulis calefieri solebat.

CDXII. Lemma : εἰς τινὰ διεσπασμένον. — 2 ἀμφότερα Plan. — 3 ἔξω ἀκουσα Cod. — 6 γράψῃ Plan.

CDXIII. — Cerna ex solis oleribus. — 1 τεθυκῶς Cod. — 3 ἢν alterum om. Cod.; τῆλος Plan. « Βολβοί. Schol. W. : οἵτινές εἰσιν εἰδὸς τι ὀσπρίου. » B. — 4. De synizesi in ἡδύσμον Hermannus Elem. p. 53. — 6 διενίσσας Plan.

CDXIV. Lemma : εἰς ποδαγρόν. In Plan. ἀθλον. — 1. « Schol. W. : οὐ μόνον λυσιμελής ὁ Βάκχος, ἀλλὰ καὶ λύσις παρὰ Θηβαίους, ὅτι Θηβαίων αἰχμαλώτων ἀνδρας ἐχομένους ὑπὸ Θερκῶν, ὡς ἀγόμενοι κατὰ τὴν Ἀλιαρτίαν ἐγίνοντο, ἔλυσεν ὁ θεός, καὶ ἀποκτείναν σφίσι τοὺς Θερκῆας παρῖδωκεν ὑπνουμένους. Ex Pausania IX, 16, 4. » B.

CDXV. In Plan. ἀδίσποτον. « Nicarchi videtur. » Jac. Simile epigrammatis 241, 242. — 3 κατογειῶν Cod., « ut ἀνάγειον. » Salm. Schol. W. : τὸ κατὰγειον ἐπὶ οἰκημάτων κυρίως.

CDXVI. Lemma : εἰς τὸν πλοῦτον. — 1 παραγίν. Plan. — 2. « Πορροφίας ut γυκακοφίας apud Theocritum, » B.

CDXVII. « In lemmate non servavi solæcismum quem Codex exhibet ἐνοχλήσαντι. Talia calamo properanti excidunt, quæ omnino corrigenda sunt. — 1. Est proverbium ἐπὶ τῶν ἐνδελεγῶς αἰτούμενων τι, teste Suida. Ob ambiguitatem nominis βάλανος aliquid subest obsæni. — 2 μῆλον Cod. — 4 ἰδὼν Cod. Schol. Wech. : διὰ τὰς τρεῖς αἰ-
 ῶσεις. Explicatio scholiastæ mala est. Quum rara sit avis in terris corvus albus (conf. ep. 406), Menesthio dicit poeta non facilius ipso posse potiri quam album corvum capere. » B.

CDXVIII. — In hominem cui nasus enormis. — 1 χά-
 σπον Cod. « Optimus imperator ignorabat quantitatem nominis græci βίνα et syllabam corripuit longam. » B.

CDXIX. — 1 εἰ γὰρ olim malebat Jacobs.

CDXX. Ex Cod. ἄλλο enotavit Salm. In Plan. cohæret cum præcedenti ep., sed duo libri planudei ap. Brunck. separant, duo alii tribuunt Luciano, item ut codex Medic. Qui in Pseudologista c. 31 : ἐκείνῳ σοὶ μόνον σοφόν, αἱ πολιαὶ καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι.

CDXXI. De homine contempto. — 1 οὐδὲν ἀδικεῖς Cod.; με addit Plan.; οὐδὲν μ' ἀδικεῖς σὺ edidit Jac. « Ultima in οὐδὲν facile producitur propter et vim ictus et liquidæ proprietatem. » B. Reducendum quod Jacobsius ediderat.

CDXXII. Idem lemma in Plan. « Plato initio Gorgiæ de Sophista illo : ἐπιδείξεται ὑμῖν ἰβὶ Heindorf. — 1. Schol. W. : τὸν Βῆσαντα τοῦτον ὡς ῥήτορ' ἐλάβανεν, ὃς εἰς ἐπίδει-
 ξιν λόγου συγγράφας ὑπὸ πάντων καταγελάσθη· οὗτος οὖν, φησὶν, εἰ φροντίδα τῆς τῶν πραγμάτων αἰσχύνῃς ἐποιεῖτο, οὐκ ἂν ἤθελε ζῆν· νῦν δὲ ζῇ δαιμονίως, τοῦτέστι δικῇ προ-

βάτων οὐδενὸς ὥραν ποιοῦντων, καὶ πλουτεῖν ὡς ῥήτωρ ἔνθεν κἀκεῖθεν δικολοκτεῶν, τὸν βίον συνάγων, καὶ μετὰ τὴν πάροδον, τοῦτέστι μετὰ τὴν ἐπίδειξιν. » B.

CDXXIII. In Plan. ἀθλον. — In tinctorem qui dives evasit. Frigidus lusus in verbo βάπτω.

CDXXIV. In Plan. inscribitur Ἀντιόχου. — 1. Haud dubie de Galatia potius quam de Gallia loquitur. Ac fieri potest ut verum assecutus sit Brodæus, qui vel flores illius regionis perniciosos esse annotat, unde celebre illud *mel Ponticum*, insaniam afferens ut Erinnyes, μελι-
 μαινόμενον dictum. — 2 ἀνθρώπου Cod.; ἀνθρώπων Plan. « Sæpiusculum nomina regimen adsciscunt verborum, ut non absona sit junctura ἀνθρώπου; ὀλέταιται. Sed quum id pro tali epigrammate sit quæsitus, præstuli planudeam lectionem. Ipsam sententiam non possem illustrare. » B. Recipiendam duxi Salmasii emendationem.

CDXXV. Lemma : εἰς Πλαγκιανὸν γραφὴν γαμήσαντα. — 1 Γιγ. et Πλακιανέ Plan.; πλαγκ. Cod. — 2. Schol. Wech. : μισθὸς γὰρ αἵματος, ὡς τις φησὶν, ὁ ὑπὸ τῆς γραφῆς τῷ ἀνδρὶ δίδόμενος χρυσός.

CDXXVI. Ἀπαιτὸν in lemmate eodem Plan. — 1 ἂν ἀγ. Codex. — 2 κτήσῃ ἀκριβῶς ὅν. Cod., ἀπλῶς Plan. Scil. Πανός.

CDXXVII. — « Versibus gall. reddidit Martinierius in *Nouveau portefeuille historique* p. 111. — 2 Κόπρων. Schol. W. : τῇ γὰρ ἀηδὶα τῆς ὁσμῆς ἐξέφυγεν ὁ δαίμων. » B.

CDXXVIII. Lemma : εἰς Ἰνδόν. Sine nomine auctoris in Codice, sed Λουκιανοῦ in Plan., ut τοῦ αὐτοῦ, tot insequentibus præpositum, hic excidisse appareat.

CDXXIX. In Plan. est. ἀθλον. — Boiss. apponit Schol. Wech. : διαβάλλει τοὺς ἐν συμποσίῳ ὑποκρινόμενους καὶ τὸ Ἰσοκράτους ὑπόμνημα παραβαίνοντας, πρὸς δὲ καὶ ἀντι-
 θέους (?) μηδὲν ἔχειν τὸ συμπόσιον ἡδονὴν λέγοντος ἄνευ ὁμ-
 λίας, ὥσπερ καὶ πλοῦτον ἄνευ ἀρετῆς. Οἱ οὖν τοιοῦτοι βου-
 λόμενοι δοκεῖν δεινοὶ καὶ σοφοὶ τοῖς συμπόταις μόνον μεθύειν δοκοῦσιν, ὥσπερ καὶ ὁ Ἀκινδυνος. — 1 εἰ πᾶσιν ed. princ. Flor. De prosodia nominis Jac. adscripsit Symmachii ver-
 sum, Ep. I, 1 :

Hinc Consul clarum produxit Acindynus ævum.

— 2 αὐτὸς ἤθελε μόνος Cod., corr. Plan.

CDXXX. In Plan. plerisque est *Palladæ*, ante Lectiones Aldi ἀθλον. « Gallicis versibus reddidit Ronsardus p. 1314, reddidit et Jordan. Sylloge literat. p. 22. — 1 δοκεῖ Plan. Theod. Prodromus in meis Anecd. t. IV, p. 434 : Ἀλλ' οὐτε τῷ πῶγωνι δοῖμεν τὸν λόγον οὐτε τράγου τᾶξαιμεν ἐν φιλοσόφοις. — 2 ἀκόλος Cod., apogr. Par. αὐ-
 πολος. Plan. εὐστολος. Alii e conjectura εὐστοχος. Jordan. supra φέρειν, hic εὐστομος exhibet, nescio unde, hoc probabilius. » B. Et recepit εὐστομος. Jac. conjiciebat et αἰ-
 μύλος, Meinek. p. 178 ἱελοος, quo rejecto Hermannus cum Valckenario εὐστοχος, passivè accipiens : *felicitèr ad vivum expressus (ganx getroffen)*. Unus feliciter Ungerus (*Stud. III*) αἰψ' ὄλος.

CDXXXI. — 2. Iterum brevis syllaba in medio pentametro, ut in ejusdem Luciani ep. 410 et 435, sed ibi est ὄν cum accentu prolatum, τῶγε vero (—) non posse ferri puto. Nec minor vis oppositionis in hoc Salmasiano : τοῖς σου τῶγε ποσὶν, quod omnino recipiendum est.

CDXXXII. In Plan. ἀδελον. — 1 μωρὸς ed. princ.; φύλ-
λων Cod. teste Salm.

CDXXXIII. In Plan. Lucilli. — 1. « Μορφὰς κλέπτεις.
Sic vernacule *attraper les figures, les saisir.* » B. — 2
παθομένην Plan.

CDXXXIV. In Plan. ἀδελον. — « Cynicum describere
videtur; nam hi nudis humeris nudoque pectore solebant
incedere. » Jac. — 2 ὠρῆς Cod.

CDXXXV. In Plan. est Ἀμμιανοῦ. — 1 Βίτο; cod. Dor-
vill. — 2 μήτε... μήτε Plan.

CDXXXVI. Etiam hoc *Ammiani*, sed in cod. Dorvill.
ἀδελον. — 1 θάπτον ἦν Cod., ἔην Jacobs., « nisi θάπτον ἂν ἦν
scripsit Lucianus. » — 2. Nota illa Philostrati (Vitt. Soph.
II, 13, p. 594) de παχίᾳ γλώττῃ Cappadocum, ὡς σύνη-
θες συγκαρούειν μὲν τὰ σύμφωνα τῶν στοιχείων, συστέλλειν
δὲ τὰ μηχανούμενα καὶ μηχανύειν τὰ βραχέα.

CDXXXVII. Lemma: εἰς Διότιμον ποιητὴν, Ἀράτου (Ἀρ.
τοῦ Salm.) ποιητοῦ. Legitur etiam ap. Steph. Byz. v. Γάρ-
γαρα, πόλις τῆς Τρωάδος, ἐπὶ τῇ ἀκρῇ τῆς Ἰδης... Ἐκεῖ Διότι-
μος ὁ Ἀδραμυττηνὸς εἰδίδασκε γράμματα, εἰς δὲ Ἀρατος εἶπεν
Αἰάζω.... Inde Eustath. ad. II. Σ, p. 978, 41. Macrobius
quoque Sat. V, 20: *Arati etiam liber fertur Elegion, in
quo de Diotimo quodam poeta sic ait: Αἰάζω...* Neque
in his neque in ipsis verbis poetæ σκωπτικὸν quicquam
apparet, quare jure suo Heckerus I, p. 21: « Huc per vim
a Cephalā retractum puto distichon Arati, qui videtur hos
versus in convivio ex tempore jecisse, ut Diotimum ob-

scuro loco latentem Antigono regi commendaret. » —
2 παῖσι Γαργ. Steph. et Eust.

CDXXXVIII — CDXLI. « Quattuor senarii, quibus
populorum quorundam Græciæ indoles et ingenium verbo
indicantur. » Jac. — 438. In πίστευς nemo non hærebit.
Bothius conjiciebat: Κορινθίῳ πίστει τε (ἀπίστω) καὶ.... —
439 ἄργος ἱππας Cod., correxit Heckerus, proverbiali ἐπι-
θeto Argorum. Quod præferendum conjecturæ Meineki
ἱππών. — 440. Πιτταχός vult compendium Codicis. « Sed
quid Pittaco cum Megarensibus? Comici poetæ nomen
latet; fortasse Πιτταχοῦ ex Φυλίσκου corruptum. » Mei-
nek. — 441. Edidit Salmas. Exerc. Plin. p. 425, C.

Post ep. 441 ea manu, quæ prima folia Codicis exaravit
(vide t. I, p. XIV), sex epigrammata scripta sunt jam su-
pra exhibita omnia, quæ hic recensere nihil attinet.

CDXLII. Cod. sine lemmate. Plan.: εἰς εἰκόνα Παι-
σάρτου. Qui præsertim laudatur ob collecta carmina Ho-
meri, civis Atheniensis. Legitur et in Vitis Homeri p. 27
et 29 ed. Westerm., in Tzetzae Exeg., p. 8, et ap. gramm.
Bekkeri Anecd. p. 768. Jacobs. nott. mas. laudat Schnei-
dewin. in Ephem. Gotting. a. 1838, m. dec., n. 207,
p. 2055: quem inspicere non licuit. — 1. « Qui se tor-
quent circa scripturam ex fide historię reformandam, lu-
dunt operam. » B. Conf. Herod. I, 59-64. Nonnulli codd.
Vitt. ἐξακύλιος, ἐξατίναξ. — 2 Ἐρεχθεῖδων Plan. et duo libri
Vitt., Ἀθηναίων Bekk.; τρι; δ' ἐπανηγάγετο Tetz.; καὶ τρι;
ἐκασπάσατο illi duo libri Vitt. — 3 ἐν βουλαῖς Vitt. —
5 ἐκείνος Plan. et illi duo Vitt., ἐκεῖ cod. O. — 6 ἐκασ-
παμεν Vitarum libri prope omnes.

ADD. ET CORR. — LIV. — 3. Malim εἶτε τρέχας λευ-
κά; φέρω, εἶτε μελ., ut prius conjecerat Jacobs. A. P.
t. II, p. 336.

CVIII. Boissonadii ad Simoc. I. I. hæc sunt: « Fuit qui-
dem Conon statura brevior; sed unde novit commenta-
tor [Jacobs. t. XIII, p. 695] in tam obscenam eum prorup-
pisse fœditatem, ac res ore tetigisse ad quas os pertinge-
ret? Fuit poeta paulo petulantior, interpretes iniquior. Illius
poetæ nomen, quod forte didici, non celabo lectorem. Co-
dicem 2720 oculis percurrens, incidi in id epigramma cum
adscripto lemmate: ἀδελον, ἀστειον τοῦ σατάν Ἰουλιανοῦ
τοῦ παραβάτου. Si bene memini, eo dispositi sunt in codice
versus, ut verbum ἀδελον, etiam ἀστειον, possit ad præ-
cedens epigramma referri, Ἀλφειοῦ στόμα φεύγε... »

CXL. — 3. Fort. οὐ πῖν' φίλ., respectu ad bacchica
initia: Πῖν' ἄγς, Πίνωμεν, et similia. Panyas. fr. 1: Ἐσῖν',
ἄγς δὴ καὶ πῖν' ἀρετὴ νό τις καλ. Conf. ep. 56, 1; XII,
80, 1; Alcæi fr. 39-41 in Bergk. Lyr. p. 715.

CCCXII. — 6. Stephanus Annot. fol. ult. r. hujus v.

exemplo docet, « sub epigrammatibus quæ frigere alio-
qui videntur, festivos jocos, si illa introspiciantur, deli-
tescere »: scilicet in recessu conjunctam verbis esse
festivam allusionem ad illud ἀπειλητικὸν loquendi genus,
κλαίειν σοὶ λέγω, « quasi hic bonus vir aliter specimen
artis suæ edere non potuerit, quam viatoribus imme-
rentibus et sibi incognitis imprecando atque minitanda. »

CCCXV. — 2. In Grot. leg. *Post ea vel Posthac.*

CCCXI. — 5. Epigr. Herodici collatum a Boiss. vide
infra p. 607.

CCCXXXV. — 2. Pantelei epigr. (App. 58) laudatum a
Boiss. habes quoque infra p. 607.

CCCLXXXII. — Grotii v. 15 mendosus; leg. *et ravis
mala f.*

CDI. — 46. Grotiana videntur sic legenda, *sed ut (ubi)
hoc... ad Orcum, Mittere disc. des. ille mihi, etc.*

CAPUT XII.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΜΟΥΣΑ ΠΑΙΔΙΚΗ.

1. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καθὼς εἶρχεν Ἄρατος·
ὕμιν δ', ὦ Μοῦσαι, σήμερον οὐκ ἐνοχλῶ.
Εἰ γὰρ ἐγὼ παῖδας τε φιλῶ καὶ παισὶν ὁμιλῶ,
τοῦτο τί πρὸς Μούσας τὰς Ἑλικωνιάδας;

2. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ ζῆτε δέλοισιν ἐμαῖς Πρίαμον παρὰ βωμοῖς,
μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης,
μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν·
ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγραφον·
ἀλλ' Ὀδάρεις Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἦδὺν Ἐρωτα,
καὶ Βρόμιον· τοῖσι δ' ὄφρ' οὐκ ἔπρεπον.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῶν παίδων, Διόδωρε, τὰ προσθέματ' εἰς τρία πίπτει
σχήματα, καὶ τούτων μάνθαν' ἐπωνυμίας.
Τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄδικτον ἀκμὴν ἰλάλου ὀνόμαζε,
κακῶ τὴν φυσᾶν ἄρτι καταρχομένην·
τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην, λέγε σαύραν·
τὴν δὲ τελειοτέραν, οἷδας ἂν χρὴ σε καλεῖν.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀκμῇ δωδεκέτους ἐπιτέρπομαι· ἔστι δὲ τούτου
χρὼ τρισκαιδέκτης πολὺ ποθεινότερος·
χρὼ τὰ δις ἐπτὰ νέμων, γλυκερώτερον ἄνθος Ἐρώτων·
τερπνότερος δ' ὁ τρίτης πεντάδος ἀρχόμενος·
ἐξεπικαιδέκατον δὲ θεῶν ἔτος· ἐβδόματον δὲ
καὶ δέκατον ζητεῖν οὐκ ἔμδον, ἀλλὰ Διός.
Εἰ δ' ἐπὶ πρεσβυτέρους τις ἔχει πόθον, οὐκέτι παίζει,
ἀλλ' ἤδη ζητεῖ « τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ».

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοὺς λευκοὺς ἀγαπῶ, φιλέω δ' ἅμα τοὺς μελιχρώδεις
καὶ ξανθοὺς, στέργω δ' ἔμπαλι τοὺς μέλανας.
Οὐδὲ χόρας ξανθὰς παραπέμπομαι· ἀλλὰ περισσῶς
τοὺς μελανοφθάλμους αἰγλοφανεῖς τε φιλῶ.

6. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρωτὸς καὶ χρυσὸς τὴν αὐτὴν ψῆφον ἔχουσιν·
ψηφίζων δ' ἀφελῶς τοῦτο ποθ' εὔρον ἐγώ.

7. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σφιγκτὴρ οὐκ ἔστιν παρὰ παρθένῳ, οὐδὲ φιλημα

STRATONIS MUSA PUERILIS.

1. STRATONIS.

Ab Jove ordiamur, sicut dixit Aratus;
vobis autem, o Musæ, hodie non ero-molestus.
Si enim ego puerosque amo et cum pueris consuesco,
hoc quid ad Musas Heliconias?

2. EJUSDEM.

Ne quære in tabellis meis Priamum ad aras occisum.
neque Medæ luctus et Niobes,
neque Ityn in thalamis, et lusciniæ in foliis:
hæc enim priores cuncta abunde scripserunt;
sed hilaribus Gratiis mixtum dulcem Amorem,
et Bromium: hos vero grave-supercilium non decet.

3. EJUSDEM.

Puerorum, o Diodore, vascula in tres cadunt
formas, et harum disce cognomenta.
Adhuc enim intactam pubem .. nuncupa;
coco eam-quæ turgescere modo incipit;
jam vero tactu manûs quæ agitur, eam dic lacertam;
perfectiorem autem, nosli qui oporteat te appellare.

4. EJUSDEM.

Flore duodecennis pueri gaudeo; est autem hóc
et tredecennis multo desiderabilior;
et bis septem annos præstans, suavior flos Amorum:
gratior autem, qui tertii quinquennii initium-habet;
sex-decimus vero est deorum annus: septimum autem
et decimum quærere non meum est, sed Jovis.
Si porro quis majores-natu concupiscit, non-amplius ludit,
sed jam quærit homericum « huic autem respondens... »

5. EJUSDEM.

Pueros candidos diligo, amo autem simul qui-sunt-mel-
et flavos, depereoque rursus nigros. [lei-coloris
Neque pupillas flavas prætermitto; sed singulariter
oculis-nigris et micantibus-spectandos amo.

6. EJUSDEM.

Podex et aurum eundem ex literis numerum præstant:
supputans sine-consilio hoc olim inveni ego.

7. EJUSDEM.

Constrictor musculus non est apud virginem, nec suavius

ἀπλοῦν, οὐ φυσικὴ χρωτὸς εὐπνοίη,
οὐ λόγος ἥδ' οὐς ἐκείνους δ' πορνικὸς, οὐδ' ἀκέραιον
βλέμμα, διδασκομένη δ' ἐστὶ κακιοτέρα.
Ψυχροῦνται δ' ὅπιθεν πᾶσαι· τὸ δὲ μείζον ἐκείνο,
οὐκ ἔστιν ποῦ θῆς τὴν χέρα πλαζομένην.

8. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶδον ἐγὼ τινὰ παῖδα * ἐπανθοπλακοῦντα κόρυμβον,
ἄρτι παρερχόμενος τὰ στεφανηπλόκια·
οὐδ' ἄτρωτα παρήλθον· ἐπιστάς δ' ἥσυχος αὐτῷ
φημί « Πόσου πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ στέφανον; »
Μᾶλλον τῶν καλύκων δ' ἐρυθαίνετο, καὶ κατακύψας
φησὶ « Μακρὰν χώρει, μὴ σε πατὴρ εἰσίδῃ. »
᾽Νοῦμαι προφάσει στεφάνους, καὶ οἶκαδ' ἀπελθὼν
ἐστεφάνωσα θεοὺς, καίον ἐπευξάμενος.

9. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρτι καλὸς, Διόδωρε, σὺ, καὶ φιλέουσι πέπειρος·
ἀλλὰ καὶ ἦν γῆμης, οὐκ ἀπολειψόμεθα.

10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ οἱ τριγύφοιτος ἐπεσκήρτησεν ἱουλος,
καὶ τρυφερὰι κροτάφων ξανθορυεῖς ἑλικες,
οὐδ' οὕτω φεύγω τὸν ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ κάλλος
τούτου, κἂν πώγων, κἂν τρίχες, ἡμέτερον.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐχθὲς ἔχων ἀνὰ νύκτα Φιλόστρατον, οὐκ ἐδυνήθην,
καίον, πῶς εἶπω; πάντα παρασχομένου.
Ἄλλ' ἐμὲ μηκέτ' ἔχοιτε φίλοι φίλον, ἀλλ' ἀπὸ πύργου
ρίψατ', ἐπεὶ λίην Ἀστυάναξ γέγονα.

12. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἄρτι γενειάζων δ' καλὸς καὶ στερέρὸς ἐρασταῖς
παῖδὸς ἐρᾷ Λαδῶν. Σύντομος ἢ Νέμεσις.

13. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἰητροὺς εὐρόν ποτ' ἐγὼ λείους δυσέρωτας,
τρίβοντας φυσικῆς φάρμακον ἀντιδότου.
Οἱ δέ γε φωραθέντες, « Ἐχ' ἡσυχίην » ἐδέοντο·
κάγω ἔφην « Σιγῶ, καὶ θεραπεύεστέ με. »

14. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Δημόφιλος τοιοῖσδε φιλήμασιν εἰ πρὸς ἐραστὰς
χρήσεται ἀκμαίην, Κύπρι, καθ' ἡλικίην,
ὥς ἐμὲ νῦν ἐφίλησεν δ' νήπιος, οὐκέτι νύκτωρ
ἥσυχ' αὖτ' αἰνέου μητρὶ μενεῖ πρόθυρα.

15. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εἰ Γραφικὸς πυγαῖα σάνις δέδαχ' ἐν βαλανείῳ,
ἄνθρωπος τί πάθω; καὶ ξύλον αἰσθάνεται.

simplex, non nativa cutis fragrantia,
non sermo dulcis ille proterve-lascivus, nec ingenuus
obtus; quæ-eruditur autem, est pejor.
Frigent vero a-tergo cunctæ; majus autem est illud,
non est ubi ponas manum errabundam.

8. EJUDEM.

Vidi ego quendam puerum textentem-flores-et corymbos.
nuper præteriens forum-coronarum;
neque sine-vulnere transii: adstans autem placidus ei
dico: « Quanti vendis tuam mihi coronam? »
Magis ille rosis suis erubuit, et demisso-vultu
dicit: « Procul abi, ne te pater videat. »
Ego in-speciem coronas, et domum regressus
coronavi deos, illum precibus-exoptans.

9. EJUDEM.

Nunc-maxime pulcher, Diodore, es tu et amantibus mah-
sed etiamsi uxorem-duxeris, non derelinquemus. [rus:

10. EJUDEM.

Etiamsi illi comis-lasciviens se-immisit lanugo,
et luxuriantes temporum flavi cincinni,
ne sic quidem desero amatum; sed pulchritudo
ejus, vel barba, vel pili, nostra est.

11. EJUDEM.

Hæc habens per noctem Philostratum, non potui,
illo, quomodo dicam? cuncta præbente.
Sed me non jam habeatis amici amicum, sed a turri
dejicite, quum nimis factus-sim Astyanax.

12. FLACCI.

Nuper pubescens formosus et immitis amatoribus
ipse puerum deperit Lado. Velox est Nemesis.

13. STRATONIS.

Medicos inveni olim ego imberbes amore-cruciatos,
terentes physicæ pharmacum antidoti.
At illi deprehensi, « Age quietem, » orabant;
et ego dixi: « Taceo, sed curabitis me. »

14. DIOSCORIDÆ.

Demophilus talibus suavis si erga amasios
utetur perfecta, o Cypri, in ætate,
qualibus me nunc osculatus-est puerulus, non-jam nocte
quietum illius matri manebit vestibulum.

15. STRATONIS.

Si Graphici nates assis momordit in balineo,
homo ego quo-modo afficiat? et am lignum sentit.

16. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Μὴ κρύπτῃς τὸν ἔρωτα, Φιλόκρατες· αὐτὸς δὲ δαίμων
λακτίζειν κραδίην ἡμετέρην ἱκανός·
ἀλλ' ἱλαροῦ μετὰδος τι φιλήματος. Ἐσθ' ὅτε καὶ σὺ
αἰτήσεις τοιάνδ' ἐξ ἑτέρων χάριτα.

17. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλὰ με πυρσοὶ
ἄρσενες ἀσβέστω θῆκαν ὑπ' ἀνθρακιῇ.
Πλειότερον τὸδε θάλλπος· ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
θηλυτέρης, τόσσον χῶ πόθος ὀξύτερος.

18. ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Τλήμονες, οἷς ἀνέραςτος ἐφυ βίος· οὔτε γὰρ ἔρξαι
εὐμαρές, οὔτ' εἰπεῖν ἐστί τι νόσφι πόθων.
Καὶ γὰρ ἐγὼ νῦν εἰμὶ λήην βραδύς· εἰ δ' ἐσίδοιμι
Ξεινόφιλον, στεροπῆς πτήσσομαι ὀξύτερος.
Τούνεκεν οὐ φεύγειν γλυκὺν ἔμερον, ἀλλὰ διώκειν,
πᾶσι λέγω. Ψυχῆς ἐστὶν Ἔρως ἀκόνη.

19. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐ δύναμαί σε θέλων θέσθαι φίλον· οὔτε γὰρ αἰτεῖς,
οὔτ' αἰτοῦντι δίδως, οὔθ' ἄ δίδωμι δέχῃ.

19*. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Λίσσομαι, Ἔρως, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρου
κοίμισον, αἰδεσθείς Μοῦσαν ἐμὰν ἱκέτιν.
Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδραγμένα βάλλειν
ἄλλον, αἰεὶ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
εἰ καὶ ἐμὲ κτείναις, λείψω φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ
γράμματ'· « Ἔρωτος δρᾶ, ζεῖνε, μαιφονίην ».

20. ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ὁ Ζεὺς Αἰθιοπῶν πάλι τέρπεται εἰλαπίναισιν,
ἢ χρυσὸς Δανάης εἰρπυσεν εἰς θαλάμους·
θαῦμα γὰρ εἰ Περίανδρον ἰδὼν οὐχ ἥρπασε γαίης
τὸν καλόν· ἢ φιλόπαις οὐκέτι νῦν ὁ θεός.

21. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Κλέψομεν ἄχρι τίνος τὰ φιλήματα, καὶ τὰ λαθραῖα
νεύσομεν ἀλλήλοις ὀμμασι φειδομένοις;
μέχρι τίνος δ' ἀτέλεστα λαλήσομεν, ἀμβολίαισι
ζευγνύντες κενεὰς ἐμπαλιν ἀμβολίας;
Μέλλοντες τὸ καλὸν δαπανήσομεν· ἀλλὰ πρὶν ἔλθεῖν
τὰς φθονεράς, Φεῖδων, ὧμεν ἐπ' ἔργα λόγους.

16. EJUSDEM.

Ne abscondas amorem, o Philocrates : vel-solus dæmon
ad-conculcandum cor nostrum idoneus est;
sed hilaris communica quid osculi. Est quum et tu
rogabis talem ceteros gratiam.

17. INCERTI.

Non mihi muliebris amor cordi-est, sed me faces
masculæ inextincto supposuerunt igni.
Major est hic calor : quo pollentior mas
feminâ, eo et cupido acrior.

18. ALPHEI MITYLENÆI.

Miseri, quibus amoris-expers obtigit vita! neque enim
facile est nec dicere quidquam citra cupidines. [agere
Etenim ego nunc sum nimis lentus : si autem videre
Xenophilum, fulgure volabo ocior.
Quapropter non ut vitent dulcem cupidinem, sed ut-as-
cunctis edico. Animi cos est Amor. [sectentur,

19. INCERTI.

Non possum te vel volens mihi-habere amicum : nec enim
neque petenti das, nec quæ do accipis. [petis,

19*. MELEAGRI.

Rogo, Amor, insomnem mihi amorem Heliodori
sopi, reveritus Musam meam supplicem.
Næ enim testor tuos arcus nescios figere
alium, semper autem in me alata effundentes tela
etiamsi me interficias, linquam loquentes super tumulo
litteras : « Amoris cerne, hospes, sævam-cædem. »

20. JULII LEONIDÆ.

Juppiter Æthiopum rursus oblectatur dapibus,
aut aurum factus Danaes irrepsit in thalamos : [terra
mirum enim, si Periandrum conspiciatus non rapuit a-
formosum ; aut puerorum-amator non amplius est deus.

21. STRATONIS.

Quousque furabimur oscula, et occulte
annuemus alter-alteri oculis parcentibus?
Quousque infecta garriemus, moris
jungentes vanas rursus moras?
Cunctantes bonam-ætatem consumemus : sed antequam
invidi pili, o Phido, opera verbis addamus. [veniant

HUGONIS GROTHII VERSIO.

19. INCERTI.

Conciliare mihi te non queo : nam neque poscis,

Nec das poscenti, nec data nostra capis.

22. ΣΚΥΘΙΟΥ.

Ἦλθεν μοι μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος, μέγα μοι πῦρ,
 Ἦλισσος πλήρης τῶν ἐς ἔρωτ' ἐτέων,
 αὐτὰ τὰ καίρι' ἔχων ἐκκαίδεκα, καὶ μετὰ τούτων
 πᾶσας καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας χάριτας,
 καὶ πρὸς ἀναγνῶντι φωνὴν μέλι, καὶ τὸ φιλῆσαι
 χεῖλα, καὶ τὸ λαβεῖν ἔνδον, ἀμεμπτότατον.
 Καὶ τί πάθω; φησὶν γὰρ ὄρεῖν μόνον· ἢ ῥ' ἀγρυπνήσω
 πολλὰκι, τῇ κενεῇ κύπριδι χειρομαχῶν.

23. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦγρεύθην ὁ πρόσθεν ἐγὼ ποτε τοῖς δυσέρωσι
 κῶμοις ἡϊθέων πολλὰκις ἐγγελάσας·
 καὶ μ' ἐπὶ σοῖς ὁ πτανὸς Ἔρωι προθύροισι, Μυῖσσε,
 στήσεν ἐπιγράφας « Σκύλ' ἀπὸ Σωφροσύνης ».

24. ΛΑΥΡΕΑ.

Εἴ μοι χαρτὸς ἐμὸς Πολέμων καὶ σῶος ἀνέλθοι,
 οἷος ἀ[π]αί πάτρης], κοίρανε, πεμπόμενος,
 ῥέξειν οὐκ ἀπόφημι τὸν ὀρθροδόνην παρὰ βωμοῖς
 ὄρνιν, ὃν εὐχολαῖς ὠμολόγησα τεαῖς·
 εἰ δέ τι τῶν ὄντων τότε οἱ πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
 ἔλθοι ἔχων, λέλυται τοῦμὸν ὑποσχέσιον.
 Ἦλθε δὲ σὺν πώγωνι. Τὸδ' εἰ φίλον ἀτὸς ἐαυτῷ
 εὐξατο, τὴν θυσίην πρᾶσσε τὸν εὐξάμενον.

25. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Σῶόν μοι Πολέμωνα μολεῖν, δτ' ἐπεμπον, Ἀπόλλω
 ἡτούμην, θυσίην ὄρνιν ὑποσχόμενος.
 Ἦλθε δέ μοι Πολέμων λάσιος γένυν. Οὐ μὰ σέ, Φοῖβε,
 ἦλθεν ἐμοί, πικρῷ δ' ἐξέφυγέν με τάχει.
 Οὐκέτι σοι θύω τὸν ἀλέκτορα. Μή με σοφίζου,
 κωφὴν μοι σταχῶν ἀντιδιδοὺς καλάμην.

26. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴ μοι σωζόμενος Πολέμων ὃν ἐπεμπον ἀνέλθοι
 [φοινίζειν βωμοὺς ὠμολόγησα τεοῦς].
 Νῦν θ' αὐτῷ Πολέμων ἀνασώζεται· οὐκέτ' ἀφίχεται,
 Φοῖβε, δασὺς δ' ἦκων οὐκέτι σῶος ἐμοί.
 Αὐτὸς ἴσως σκιάσαι γένυν εὐξατο· θυέτω αὐτὸς,
 ἀντία ταῖσιν ἐμαῖς ἐλπίσιν εὐξάμενος.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σαῖς ἔκελον προὔπεμπον ἐγὼ Πολέμωνα παρειαῖς,
 ἦν ἔλθῃ, θύσειν ὄρνιν ὑποσχόμενος·
 οὐδέχομαι φθονεροῖς, Παιᾶν, φρίσσοντα γενεαῖς,
 τοιοῦτου τλήμων εἵνεκεν εὐξάμενος.
 Οὐδὲ μάττην τίλλεσθαι ἀναίτιον ὄρνιν ἔοικεν,
 ἢ συντιλλέσθω, Δήλις, καὶ Πολέμων.

22. SCYTHINI.

Venit mihi magna pestis, magnum bellum, magnus mihi
 Elissus plenus annis ad amorem *ap[er]tis*, [ignis,
 ipsos legitimos habens sexdecim, et cum his
 cunctas et parvas et magnas veneres,
 et ad recitandum vocem *ut mel et ad osculandum* [manu
labra ut mel et ad capiendum intus rem-inculpatiss-
 Et quid me-fiet? dicit enim *ut-intuerer modo*. Sane igitur
 non-semel, vanæ Veneri manu-militans. [vigilab

23. MELEAGRI.

Captus-sum qui prius ego olim amore-ægris
 comissionibus juvenum sæpe irrisi;
 et me tuo alatus Amor in vestibulo, o Myisce,
 statuit, *his inscriptis* : « Exuvie de Temperantia. »

24. LAUREÆ.

Si mihi ad-lætitiā meus Polemo et salvus redeat,
 qualis [erat, o Deli] regnator, quum-abiit,
 sacrificaturum *me non nego mane-clamantem ad aras /vas*
avem, quam votis spopondi tuis.
 Si autem quid tunc præsentium plus aut etiam minus
 redeat habens, *solutum-est meum promissum*.
 Venit autem cum barba. Hoc si gratum ipse sibi
 precatus-est, sacrificium repete a precato.

25. STATYLLII FLACCI.

Salvum mihi Polemonem venire, quum dimisi, Apollinem
 rogavi, sacrificium avem pollicitus.
 Venit autem mihi Polemo villosus mento. Non, per te juro,
 venit mihi, sed amara effugit me velocitate. [Phœbe,
 Non jam tibi mactō gallum. Ne me decipias,
 vanam mihi pro aristis reddens stipulam.

26. EJUSDEM.

Si mihi servatus Polemo quem dimisi rediret,
 [tincturum me aras promisi-tuas]. [verit.
 Nunc autem sibi-ipsi Polemo redux-salvatur : *mihi minime*
Phœbe, sed villosus redux non jam sospes est mihi.
 Ipse forte adumbrari mentum precatus-est; mactet ipse.
 contraria meis votis precatus.

27. EJUSDEM.

Tuis parem dimisi ego Polemonem genis,
 si venerit, me immolaturum avem pollicitus;
 non accipio invidis, o Pæan, horrentem pilis-menti,
 ejusmodi propter rem miser precatus.
 Neque frustra velli insontem avem decuit,
 aut una vellitor, Delie, etiam Polemo.

28. ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ. ✓

Κύρος κύριός ἐστι· τί μοι μέλει, εἰ παρὰ γράμμα;
οὐκ ἀναγινώσκω τὸν καλὸν, ἀλλὰ βλέπω.

29. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Πρώταρχος καλός ἐστι, καὶ οὐ θέλει· ἀλλὰ θελήσει
ὕστερον· ἢ δ' ὥρῃ λαμπάδ' ἔχουσα τρέχει.
[Καὶ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθη,
ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.]

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ κνήμη, Νικάνδρε, δασύνεται· ἀλλὰ φύλαξαι,
μή σε καὶ ἡ πυγὴ ταῦτο παθοῦσα λάθῃ·
καὶ γνώσῃ φιλέοντος σση σπάνις. Ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
τῆς ἀμετακλήτου φρόντισον ἡλικίης.

31. ΦΑΝΙΟΥ.

Ναὶ Θέμιν, ἀκρήτου καὶ τὸ σκύφος ᾧ σεσάλευμαι,
Πάμφιλε, βαιὸς ἔχει τὸν σὸν ἔρωτα χρόνος·
ᾗδῃ γάρ καὶ μηρὸς ὑπὸ τρίχῃ, καὶ γένυς ἡδῆ,
καὶ Πόθος εἰς ἐτέρην λοιπὸν ἄγει μανίην.
Ἄλλ' ὅτε [σοι] σπινθῆρος ἔτ' ἔχνια βαιὰ λείπειται,
φειδωλὴν ἀπόθου· Καὶρὸς ἔρωτι φίλος.

32. ΘΥΜΟΚΛΕΟΥΣ.

Μέμνη που, μέμνη, ὅτε τοι ἔπος ἱερὸν εἶπον·
ᾠρῃ κάλλιστον, χ' ὥρῃ εὐαφρότατον·
ὥρην οὐδ' ὁ τάχιστος ἐν αἰθέρι παρφθάσει ὄρνις.
Νῦν ἴδε, πάντ' ἐπὶ γῆς ἄνθεα σεῦ χέχυνται.

33. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτέ· νῦν δὲ παρ' ἡβῆν
κηρύσσει πόλεμον δέβρις ὀπισθοδῶναις.
Ἄλλὰ, Πολυξενίδη, τὰδ' ὀρῶν, μὴ γαῦρα φρυάσσου·
ἐστὶ καὶ ἐν γλουτοῖς φρομένη Νέμεσις.

34. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐχθὲς εἰδέπουν,
πάντων ἀνθρώπων τὸν μακαριστότατον.
Εἷς αὐτοῦ κατέκειθ' ὑποκόλπιος, εἷς ὑπὲρ ὤμων,
εἷς ἔφερεν τὸ φαγεῖν, εἷς δὲ πιεῖν ἐδίδου·
ἡ τετράς ἡ περιβλεπτος. Ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν
φημι « Σὺ καὶ νύκτωρ, φίλτατε, παιδοτριβεῖς; »

35. ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ.

Χαῖρέ ποτ' οὐκ εἰπόντα προσεῖπέ τις· « Ἄλλ' ὁ περισσὸς
« κάλλει νῦν Δάμων οὐδὲ τὸ χαῖρε λέγει.
« Ἦξει τις τούτου χρόνος ἔκδικος· εἴτα δασυνθεῖς
« ἄρξῃ χαῖρε λέγειν οὐκ ἀποκρινόμενός. »

28. NUMENII TARSENSIS.

Cyrus dominus (κύριος) est : quid ad me, si adest una litera?
non lego formosum, sed adspicio.

29. ALCÆI.

Protarchus formosus est, et non vult; sed volet
postea; forma autem lampada tenens currit.
Etiam rosa floret breve per-tempus; quando præterit;
quærens invenies non rosam, sed rubum.

30. EJUSDEM.

Femur, o Nicander, horrere incipit pilis; sed cave
ne tuis et clunibus idem accidat inscii,
et tum scies amantium quanta sit penuria. Sed adhuc nunc
irrevocabilem reputa florem ætatis. [certe

31. PHANIE.

Næ, per Themis et meri hunc scyphum quo titubo,
Pamphile, breve habet amorem tuum (ei superest
Jam enim et femur sub pilo et mentum pubescit [tempus
et Cupido in aliam deinceps te agit insaniam.
Sed dum tibi igniculi adhuc vestigia parva manent
continentiam depone : Occasio Amori amica est.

32. THYMOCLIS.

Meministi sane, meministi, quando tibi verbum sacrum
Forma pulcherrimum, et forma fugacissimum. [edixi :
Formam ne celerissima quidem in aere prætercurret avis.
Nunc adspice, cuncti ad humum flores tui defluerunt.

33. MELEAGRI.

Fuit pulcher Heraclitus, dum erat olim : nunc vero post
indicit bellum pellis a-tergo-accidentibus. [juventam
Sed, o Polyxenide, hoc intuens, ne superbia ferocias :
est et in clunibus nascens Nemesis.

34. AUTOMEDONTIS.

Apud pædotribam Demetrium heri cœnabam,
cunctorum hominum felicissimum.
Unus puer ejus recumbebat in-sinu, alter super humerum;
hic afferebat cibum, ille vero potum ministrabat;
quaternio dignus adpectu ! Ego vero alludens illi
dico : « Tunc et noctu, amicissime, pueros-exerces? »

35. DIOCLIS.

Salve olim non dicenti dixit quidam : « Sed excellens
formâ nunc Damon ne salve quidem dicit.
Veniet aliquod hujus tempus vindex; dein villosus
occupabis salve dicere neutiquam respondentibus. »

36. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΑΔΡΑΜΥΤΤΗΝΟΥ.

Nūn αἰτεῖς, ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἱούλος
 ἔρπει καὶ μηροῖς δέξῃς ἔπεισι χνόος·
 εἴτα λέγεις « Ἥδιον ἐμοὶ τόδε ». Καὶ τίς ἂν εἴποι
 κρείσσονας αὐχμηρὰς ἀσταχύνων καλὰμας;

37. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Πυγὴν Σωσάρχοιο διέπλασεν Ἀμφιπολίτῳ
 μυελίνην παίζων ὁ βροτολοιγὸς Ἔρως,
 Ζῆνα θέλων ἐρεθίζαι, δδοῦνεκα τῶν Γανυμήδους
 μηρῶν οἱ τούτου πολλὴ μελιχρότεροι.

38. ΠΙΑΝΟΥ.

Ὀραὶ σοι Χάριτές τε κατὰ γλυκὺ χεῦαν ἔλαιον,
 ὦ πυγὰ· κνώσσειν δ' οὐδὲ γέροντας ἔξ.
 Λέξον μοι τίνος ἐσσί μάκχιρα τὺ, καὶ τίνα παίδων
 κοσμεῖς; ἃ πυγὰ δ' εἶπε· « Μενεκράτεος ».

39. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐσδέσθη Νίκανδρος, ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς
 ἄνθος, καὶ χαρίτων λοιπὸν ἔτ' οὐδ' ὄνομα,
 δὴ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι ἐνομιζομεν. Ἀλλὰ φρονεῖτε
 μηδὲν ὑπὲρ θνητοῦς, ὦ νέοι· εἰσὶ τρίχες.

40. ΑΔΗΑΟΝ.

Μὴ χόδυσς, ἄνθρωπε, τὸ χλαίνιον, ἀλλὰ θεῶρει
 οὕτως ἀκρολίθου κάμῃ τρόπον ξοάνου.
 Γυμνὴν Ἀντιφίλου ζητῶν χάριν, ὥς ἐπ' ἀκάνθαις
 εὐρήσεις ῥοδέαν φυσομένην κάλυκα.

41. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδ' ὁ πυραυγῆς
 πρὶν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς, Ἀπολλόδοτος.
 Στέργων θῆλιν ἔρωτα· δασυτρώγων δὲ πῖσμα
 λασταύρων μελέτῳ ποιμήσιν αἰγοδάταις.

42. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Βλέψον ἐς Ἑρμογένην πλήρη χερσὶ, καὶ τάχα πρήξεις
 παιδοκόραξ ὧν σοι θυμὸς ὀνειροπολεῖ,
 καὶ στυγνὴν ὀφρύων λύσεις τάσιν· ἦν δ' ἄλιεύη
 ὀρρανὸν ἀγκίστρου κύματι δοῦς κάλαμον,
 ἔλξεις ἐκ λιμένος πολλὴν δρόσον· οὐδὲ γὰρ αἰδῶς
 οὐδ' ἔλεος δαπάνῃ κάλλοπι συντρέφεται.

43. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν, οὐδὲ κελεύθῳ
 χαίρω ὅτις πολλοὺς ᾧδε καὶ ᾧδε φέρει·
 μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ' ἀπὸ κρήνης
 πίνω· σιχαίνω πάντα τὰ δημόσια.

43. CALLIMACHI.

Cyclicæ sunt cordi mihi nulla poemata, nec quæ
 Huc illuc populum fertque refertque via,

36. ASCLEPIADÆ ADRAMYTTENI.

Nunc petis quum tenuis sub temporibus lanugo
 serpit et femoribus pungens insidet pilus;
 tum dicis: « Gratius hoc (*barba et pili*) mihi ». Et quis
 potiores squalidas spicis paleas? [dicet

37. DIOSCORIDÆ.

Nates Sosarchi effinxit Amphipolitani
 molles-ut-medullam ludens hominibus exitialis Amor,
 Jovem volens pungere, quod Ganymedis
 femoribus femora hujus sunt multo mellitiora.

38. RHIANI.

Hora tibi Gratiaque dulce infuderunt oleum,
 o clunis; tu dormire ne senes quidem sinis.
 Dic mihi cujus es felix tu, et quem puerorum
 ornas? clunis vero dixit: « Menecratis sum. »

39. INCERTI.

Extinctus-est Nicander, avolavit omnis a colore
 flos, et venerum restat jam ne nomen quidem
 et quem prius inter deos reputabamus. Sed cogitate
 nil supra conditionem-humanam, o juvenes. Sunt pili.

40. INCERTI.

Ne exuas, homo, chlamydem mihi, sed adspice
 sic et me, quomodo lapideis-extremitatibus statuum.
 Nudam Antiphili quaerens venerem, ut in spinis
 invenies roseum enatum calycem.

41. MELEAGRI.

Non jam mihi Thero scribitur pulcher, neque igneum-ful-
 olim, sed nunc jam titio, Apollodotus. [gens ille
 Præfero femineum amorem; hispidis-clunibus compressio
 cinædorum curæ-sit pastoribus capras-ineuntibus.

42. DIOSCORIDÆ.

Oculos-injice in Hermogenem cum-plena manu; et cito
 puerorum-corvus quæ tibi animus somniat, [perages
 et tristem solves superciliorum contentionem; si autem
 orbam hamo fluctui dans arundinem, [piscaris
 trahes e portu multum rorem; neque enim pudor
 neque misericordia cum-sumptuosos cinædo una-vivunt.

43. CALLIMACHI.

Odi poema circulatorium, neque via
 gaudeo, quæ multos huc et illuc fert;
 detestor et circumforaneum amasium, neque e fonte pu-
 bico: aversor omnia communia. [bico

Sed nec amo Venerem vulgantia corpora: fontem
 Nec bibo, sunt odio publica cuncta mihi.

5 (Λυσάνη, σὺ δὲ νύχθι καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
τοῦτο σαφῶς, ἤχῳ φησί τις « ἄλλος ἔχει. »)

44. ΓΛΑΥΚΟΥ.

Ἦν ὅτε παῖδας ἐπειθε πάλοι ποτὲ δῶρα φιλεῦντας
δρυτῆ, καὶ ραπτῇ σφαῖρα, καὶ ἀστράγαλοι·
νῦν δὲ λοιπὰς καὶ κέρμα· τὰ παίγνια δ' οὐδὲν ἐκείνα
ἰσχύει. Ζητεῖτ' ἄλλο τι, παιδοφίλοι.

45. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναὶ ναὶ βάλλετ', Ἐρωτες· ἐγὼ σκοπὸς εἰς ἄμα πολλοῖς
κεῖμαι. Μὴ φείσησθ', ἄφρονες· ἦν γὰρ ἐμὲ
νικήσῃτ', ὀνομαστοὶ ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθε
τοξόται, ὡς μεγάλης δεσπόται ἰοδόκης.

46. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Οὐκ εἴμ' οὐδ' ἐτέων δύο κεῖκοσι, καὶ κοπιῶ ζῶν.
Ἵρωτες, τί κακὸν τοῦτο; τί με φλέγετε;
Ἦν γὰρ ἐγὼ τι πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, Ἵρωτες,
ὡς τὸ πάρος παῖξενθ' ἄφρονες ἀστραγάλοις.

47. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρινὰ πλίζων
ἀστραγάλοις τοῦμὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ἴρω.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεῖμαι· λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε ὀπίμων.
Οἶδά σε, ναὶ μὰ θεοὺς, καὶ βαρὺν ὄντα φέρειν·
οἶδα καὶ ἐμπυρα τόξα. Βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν φρένα πυρ-
ρὸν φλέξεις· ἤδη πᾶσα γὰρ ἔστι τέφρη. [σοὺς,

49. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ζωροπότει, δύσερως, καὶ σοῦ φλόγα τὰν φιλόπαιδα
κοιμάτεις λάθας δωροδότας Βρόμιος·
ζωροπότει, καὶ πλήρης ἀφυσάμενος σκῆφος οἶνας,
ἐκρυσσὸν συγερὰν ἐκ κραδίας δδύναν.

50. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Πίν', Ἀσκληπιάδη· τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐληΐσατο,
ὡδ' ἐπὶ σοὶ μόνῳ κατεθήξατο τόξα καὶ ἰοὺς
πικρὸς Ἴρω. Τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
Πίνωμεν Βάχχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἄως·
ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;
(Πίνωμεν· οὐ γὰρ ἔρῃς; Μετὰ τοι χρόνον οὐκέτι πούλιν,
σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυόμεθα.)

47. MELEAGRI.

In gremio jaceret talos cum Cypridis infans
Mane, meo tunc de pectore lusit Amor.

50. ASCLEPIADÆ.

Pota, Asclepiade, quid fles? quæ causa doloris?

ANTHOLO. II. 11.

[O Lysania, tu vero pulcher, næ pu'cher; sed priusquam
hoc clare, echo ait quædam : « Alius habet. »] [dicam

44. GLAUCI.

Erat quum pueros ducerent olim amasios dona
velut coturnix, et sutilis pila et tali;
nunc autem vestis et nummi : ludicra vero nil illa
valent. Quærite aliud quid, o puerorum-amatores.

45. POSIDIPPI.

Næ næ ferite, Amores; ego scopus unus simul multis
positus-sum. Ne parcite, insani : si enim me
viceritis, magni nominis inter immortales eritis
sagittarii, tanquam magnæ potentes pharetræ.

46. ASCLEPIADÆ.

Nondum sum annos duo et viginti natus, et onus-sentio
O Amores, quid istud mali? quid me uritis? [vitæ.
Si quid enim mihi accidat, quid agetis? Videlicet, Amores,
ut antea, ludetis insani talis.

47. MELEAGRI.

Matris jam in sinu infans primo-mane ludens
tesseris mea de-anima aleam-jecit Amor.

48. EJUSDEM.

Jaceo : calce insulta collo, o fere dæmon.
Novi te, næ testor deos, et gravem ad ferendum;
novi et ignita tua tela. Jaculatus vero in meum animum
non ures : jam totus enim est cinis. [faces,

49. EJUSDEM.

Merum-bibe, infelix-amator, et tui flammam pueros-do-
sopiet oblivii munificus-dator Bromius : [pereuntis
merum-bibe, et plenum exhauriens scyphum vitis
expelle tristem e corde dolorem.

50. ASCLEPIADÆ.

Pota, Asclepiade : quid sibi volunt istæ lacrimæ? quid
non te solum difficilis Venus mancipavit, [pateris?
neque in te solum acuit jacula et sagittas
amarus Amor. Quid vivens in cinere jaces?
Bibamus Bacchi merum potum : digitus (brevis) est dies.
an rursus sopientem lychnum dum-videamus exspecte-
[Bibamus : nonne amas? Post tempus non multum, [inus?
infelix, longam illam noctem requiescemus.]

Præda deæ Veneris solus an esse putas?

Non in te primum jaculis est usus et arcu

Sævus Amor : vivens cur situs in cinere es?

Ducamus mera pocla. Soporificamne lucernam

Exspectas? digitus, noveris, ipsa djcs,

51. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἐγχει, καὶ πάλιν εἰπέ, Διοκλῆος· οὐδ' Ἀχελῷος
κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῷε, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχί
φησὶν — ἐπισταίμεν μούνος ἐγὼ τὰ καλὰ.

52. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐρίος ἐμπνεύσας ναύταις Νότος, ὃ δυσέρωτες,
ἥμισυ μὲν ψυχᾶς ἄρπασεν Ἀνδράγαθον.
Τρις μάκαρες νῆες, τρις δ' ὀλβία κύματα πόντου,
τετράχι δ' εὐδαίμων παιδοφορῶν ἄνεμος.
Εἴθ' εἴην δαλφίς, ἔν' ἑμοῖς βαστακτὸς ἐπ' ὤμοις
πορθμευθεὶς ἐσίδῃ τὰν γλυκόπαιδα Ῥόδον.

53. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Εὐφορτοὶ νῆες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλῆς
πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξαμένοι Βορέην,
ἥν που ἐπ' ἡϊόνων Κῶν κατὰ νῆσον ἰδῆτε
Φανίον εἰς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
τοῦτ' ἔπος ἀγγεῖλαιτε, καλαὶ νέες, ὥς με κομίζει
ἥμερος οὐ ναῦταν, ποταὶ δὲ πεζοπόρον.
Εἴ γάρ τοῦτ' εἰποῖτ', εὐ * τέλοι αὐτίκα καὶ Ζεὺς
οὐρίος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθάνας.

54. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ἀρνεῖται τὸν Ἑρωτα τεκεῖν ἡ Κύπρις, ἰδοῦσα
ἄλλον ἐν ἡϊθείοις Ἱμερον Ἀντίοχον.
Ἀλλὰ, νέοι, στέργοιτε νέον Πόθον· ἥ γὰρ ὁ κοῦρος
εὐρηταὶ χρείσσων οὗτος Ἑρωτος Ἑρως.

55. ΑἸΔΗΛΟΝ, οἱ δὲ ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ.

Λητοῖδῃ, σὺ μὲν ἔσχες ἀλίβρυτον αὐχένα Δήλου,
κοῦρε Διὸς μεγάλου, θέσφατα πᾶσι λέγων·
Κεκροπίαν δ' Ἑχέδημος, ὁ δεύτερος Ἀττίδι Φοῖβος,
ὃ καλὸν ἀθροκόμους ἀνθος ἔλαμψεν Ἑρως.
Ἡ δ' ἀνὰ κῆμ' ἄρξασα καὶ ἐν χθονὶ πατρὶς Ἀθήνη
νῦν κάλλει δούλην Ἑλλάδ' ὑπηγάγετο.

56. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰκόνα μὲν Παρίην ζωογλύφος ἄνυσ' Ἑρωτος
Πραξιτέλης, Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος,
νῦν δ' ὁ θεῶν κάλλιστος Ἑρως ἔμψυχον ἄγαλμα,
αὐτὸν ἀπεικονίσας, ἔπλασε Πραξιτέλην·
ὅφρ' ὁ μὲν ἐν θνατοῖς, ὁ δ' ἐν αἰθέρι φίλτρα βραβεύη,
γῆς θ' ἅμα καὶ μακάρων σκηπτοφορῶσι πόθων.
Ὀλβίστη Μερόπων ἱερὰ πόλις, ἃ θεόπαιδα
καινὸν Ἑρωτα νέων θρέψεν ὑφαγεμόνα.

57. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος ἄθρον ἄγαλμα

51. CALLIMACHI.

Infunde, et rursus dic : Diocli ! Neque Acheloüs (αqua)
illius sacros sentit scyphos.
Formosus puer, o Acheloe, nimis formosus ; si vero quis
ait — sciam solus ego veneres.

52. MELEAGRI.

Secundus spirans nautis Notus, o amoris-infelices,
animæ dimidium meæ rapuit Andragathum.
Ter felices sunt naves, terque fortunati fluctus ponti,
quaterque beatus puerum-serens ventus.
Utinam essem delphinus, ut meis portatus in humeris,
transvectus inviseret dulces-pueros-habentem Rhodum.

53. EJUSDEM.

Agiles naves maritimæ, quæ Hellespontum
sulcatis, pulchrum sinu quæ-accepistis Boream,
sicubi in littore, Cum per insulam, videritis
Phanium in cæruleum defixam-oculis mare,
hæc verba nunciate, o pulchræ naves, me ferri
ejus desiderio per mare non nautam, sed peditem.
Si enim hoc dixeritis, bonæ nuntiæ, statim et Jupiter
propitius vestra inflabit carbasa.

54. EJUSDEM.

Negat se Amorem peperisse Cypris, conspicata
alium inter juvenes Cupidinem Antiochum. [puer
Sed, juvenes, diligite novum Cupidinem : profecto enim
inventus-est major hic Amore Amor.

55. INCERTI, seu ARTEMONIS.

O Latoida, tu quidem tenebas mari-circumfluum collum
nate Jove magno, oracula cunctis pandens ; [Deli,
Cecropiam vero urbem Echedemus, alter Atticæ Phæbus,
cui pulcrum molles-comas-habens florem afflavit Amor.
Illa autem per fluctus dominata et in arida patria Athenæ
nunc pulchritudini servam Græciam subjecit.

56. MELEAGRI.

Imaginem quidem Pariam sculptor absolvit Amoris
Praxiteles, Cypridis puerum exprimens :
nunc autem deorum formosissimus Amor spirans signum,
semet ipsum repræsentans, effinxit Praxitelem,
ut hic quidem inter mortales, ille vero in æthere-philtæ
terræque simul et beatorum regant amores. [ministret
O fortunatissima Meropum sacra urbs, quæ diis-genitum
novum Amorem juvenum aluit ducem !

57. EJUSDEM.

Praxiteles antiquus sculptor delicatam imaginem

51. CALLIMACHI.

Pulcher hic est, pulcher puer est, Acheloë. Negatis ?

Quod pulchrum est soli sit mihi scire precor.

ἄψυχον, μορφᾶς κωφὸν ἔτευξε τύπον,
 πέτρων * ἐνειδοφορῶν· ὁ δὲ νῦν, ἐμψυχα μαγεύων,
 τὸν τριπανούργον Ἐρωτ' ἐπλασεν ἐν κραδίᾳ.
 Ἡ τάχα τοῦνομ' ἔχει ταῦτ' ὀνόμαζον, ἔργα δὲ κρέσσω,
 ὡς λίθον, ἀλλὰ φρενῶν πνεῦμα μεταβρύθμίσας.
 Ἰλαος πλάσσοι τὸν ἐμὸν τρόπον, ὅφρα τυπώσας
 ἐν-ὅς ἐμὴν ψυχὴν ναὸν Ἐρωτος ἔχῃ.

58. ΠΙΑΝΟΥ.

Ἡ Τροίξην ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐκ ἂν ἀμάρτοις
 αἰνήσας παίδων οὐδὲ τὸν ὑστάτιον.
 Τόσσον δ' Ἐμπεδοκλῆς φανερώτερος, ὅσσον ἐν ἄλλοις
 ἀνθεσιν εἰαρινοῖς καλὸν ἔλαμψε ῥόδον.

59. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἀβροῦς, ναὶ τὸν Ἐρωτα, τρέφει Τύρος· ἀλλὰ Μυῖσκος
 ἐσθίει ἐκλάμψας ἀστέρης ἡέλιος.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν ἐνίδω Θήρωνα, τὰ πάνθ' ὀρώ· ἦν δὲ τὰ πάντα
 βλέψω, τόνδε δὲ μὴ, τὰμπαλιν οὐδὲν ὀρώ.

61. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄθρει· μὴ διὰ παντὸς ὅταν κατὰτῃ, Ἀρίβαζε,
 τὰν Κνίδον· ἃ πέτρα θρυπτομένα θέρεται.

62. ΑΛΛΟ.

Ματρίες αἱ Περσῶν, καλὰ μὲν καλὰ τέκνα τέχεσθε·
 ἄλλ' Ἀρίβαζος ἐμοὶ κάλλιον ἢ τὸ καλόν.

63. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Στῶν Ἡράκλειτος ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦτ' ἔπος αὐδᾷ·
 « Καὶ Ζητὸς φλέξω πῦρ τὸ κεραυνοβόλον. »
 Ναὶ μὴ καὶ Διόδωρος ἐνὶ στέρνοις τόδε φωνεῖ·
 « Καὶ πέτρων τήκω χρωτὶ χλιαινόμενον. »
 Δυστατος, παίδων δὲ ἐδέξατο τοῦ μὲν ἀπ' ὅσων
 λαμπάδα, τοῦ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

64. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ζεὺς Πίσος μεδέων, Πειθήνορα, δεύτερον υἱά
 Κύπριδος, αἰπεινῶς στέφον ὑπὸ Κρονίῳ·
 μηδὲ μοι οἶνογόνον κυλίκων σέθεν αἰετὸς ἀρθεῖς
 μάρψαις ἀντὶ καλοῦ, κοίρανε, Δαρδανίδου.
 Εἰ δέ τι Μουσάων τοι ἐγὼ φίλον ὥπασα δῶρον,
 νέσσαις μοι θεῖου παιδὸς δημοφροσύνην.

65. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰ Ζεὺς καῖνος ἔτ' ἐστίν, ὃ καὶ Γανυμήδεος ἀμύχνην
 ἀρπάξας, ἐν' ἔχῃ νέκταρος οἶνογόνον,

inanimam, formæ surdum effinxit typum,
 lapide in formas-referente : hic vero nunc spirantia magi-
 ter-perlidum Amoiem informavit in pectore. [ce-singens,
 Forsan nomen habet idem modo, opera vero meliora,
 non lapidem, sed animarum spiritus transformans.
 Propitius singat meam mentem, ut quum formarit
 intus animum meum templum Amoris habeat.

58. RHIANI.

Træzen bona puerorum altrix, neque erraveris
 laudibus-efferens ejus puerorum vel humillimum.
 Tanto autem Empedocles ceteris splendidior, quanto inter
 flores vernos puchra elucet rosa. [alios

59. MELEAGRI.

Delicatos, næ testor Amorem, alit Tyrus; sed Myisous
 exstinxit ceteros effulgens ut astra sol.

60. EJUSDEM.

Quando adspicio Theronem, cuncta cerno; si vero cuncta
 videro, hunc autem non, rursus nil video.

61. INCERTI.

Specta! ne penitus totam consume, Aribaze,
 Cnidum : jam hoc saxum resolutum uritur

62. ALIUD.

O matres Persarum, pulchros quidem, pulchros genuistis,
 sed Aribazus mihi res-pulchrior quam pulchritudo.

63. MELEAGRI.

Tacens Heraclitus (in) oculis hanc vocem eloquitur :
 « Etiam Jovis uram ignem fulmineum. »
 Næ vero et Diodorus in præcordiis hæc profatur :
 « Etiam lapidem liquefacio cute mea tepesactum.
 Infelix, horum puerorum qui exceperit illius ab oculis
 flammam, hujus desiderii gliscentem dulcem ignem.

64. ALCÆI.

O Jupiter Pisæ regnans, Pithenorem, alterum filium
 Cypridis, alto coronas sub Cronio;
 sed ne mihi, pincernam tuorum poculorum, aquila subli-
 rapias pro formoso, dominator, Dardanida. [mis
 Si vero quid Musarum tibi ego gratum paravi munus,
 annuas mihi divini pueri unanimam-mentem.

65. MELEAGRI.

Si Jupiter ille adhuc est, qui et Ganymedis florem
 rapuit, ut habeat nectaris pincernam,

GO. MELEAGRI.

Si videam Theronem meum, video omnia. Si non,

Tunc, videam quamvis omnia, nil video.

κῆμοι τὸν καλὸν ἐστίν [ὑπὸ] σπλάγχνοισι Μῦσμον
κρύπτειν, μὴ με λάθῃ παιδί βαλὼν πτέρυγας.

66. ΑΔΗΛΟΝ.

Κρίνατ', Ἐρωτες, ὁ παῖς τίνας ἄξιος. Εἰ μὲν ἀληθῶς
ἀθανάτων, ἐχέτω Ζανὶ γὰρ οὐ μάχομαι.
Εἰ δέ τι καὶ θνατοῖς ὑπολείπεται, εἶπατ', Ἐρωτες,
Δωρόθεος τίνας ἦν, καὶ τίνας νῦν δέδοται.
Ἐν φανερῷ φωνεῦσιν· ἐμὴ χάρις. — Ἄλλ' ἀποχωρεῖ.
* Μηκέτι πρὸς τὸ καλὸν καὶ σὺ μάταια φέρῃ.

67. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν οὐχ ὁρώω Διονύσιον. Ἄρα γ' ἀναρθεῖς,
Ζεῦ πάτερ, [ἀθανάτοις] δαύτερος οἶνοχοῖ;
Λίσσῃ, τὸν χαριέντα, ποτὶ πτερὰ πυκνὰ τινάξας,
πῶς ἔφερεις; μὴ που κνίσματ' ὄνου ἐχει;

68. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω Χαρίδαμον· ὁ γὰρ καλὸς εἰς Δία λεύσσει,
ὡς ἤδη νέκταρ τῷ θεῷ οἶνοχοῶν·
οὐκ ἐθέλω· τί δέ μοι τὸν ἐπουρανίων βασιλῆα
ἀνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν;
5 Αἰρούμαι δ', ἦν μούνον ὁ παῖς ἀνιὼν ἐς Ὀλυμπον,
ἐκ γῆς νίπτρα ποδῶν δάκρυα τὰμὰ λάβῃ,
μναμόσυνον στοργῆς· γλυκὺ δ' ὄμμασι νεῦμα δίωγρον
δοίῃ, καὶ τι φίλημ' ἀρπάσαι ἀκροθιγές.
Τάλλα δὲ πάντ' ἐχέτω Ζεὺς, ὡς θέμις· εἰ δ' ἐθαλήσοι,
10 ἧ τάχα που κήγῳ γεύσομαι ἀμβροσίας.

69. ΑΔΗΛΟΝ.

Ζεῦ, προτέρῳ τέρπου Γανυμήδεϊ· τὸν δ' ἐμὸν, ὦναξ,
Δέξανδρον δέρκευ τηλόθεν· οὐ φθονέω.
Εἰ δὲ βίῃ τὸν καλὸν ἀποίσεις, οὐκέτ' ἀνεκτῶς
δεσπόσεις· ἀπίτω καὶ τὸ βιοῦν ἐπὶ σοῦ.

70. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Στήσιμ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίον, εἰ σε, Μῦσσε,
ἀρπάξειν ἐθέλοι νέκταρος οἶνοχόον.
Καίτοι πολλάκις αὐτὸς ἐμοὶ τάδ' ἔλεξε· « Τί ταρβεῖς;
« οὐ σε βαλῶ ζήλοισ· οἶδα παθὼν ἔλασιν ».
Χῶ μὲν δὴ τάδε φησίν· ἐγὼ δ', ἦν μῦθα παροπτῇ,
ταρβῶ μὴ ψεύστης Ζεὺς ἐπ' ἐμοὶ γέγονεν.

71. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Θεσσαλικὴ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν! οὐ μὰ τὸν δῶν
ἥλιον, οὐκ ἔγνω. Σχετίλιε, ποῦ γέγονας;
ὅστέα σοι καὶ μούνον ἐτι τρίγες. Ἡ ρά σε δαίμων
οὐδὲς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θυμορρίῃ;
Ἔγνω· Εὐξίθεός σε συνήρπασε· καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
τὸν καλὸν, ὦ μοχθῆρ', ἐδολέπες ἀμφοτέροις.

72. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦδη μὲν γλυκὺς ὄρθρος· ὁ δ' ἐν προθύροισιν αὔπνοος

meum quoque est pulchrum sub pectore Myiscum
occultare, ne me fallat puero immittens alas.

66. INCERTI.

Judicate, Amores, puer quonam sit dignus. Si quidem vere
immortalibus (*Jove*), habeat : cum Jove enim non pugno.
Si quid autem et mortalibus relinquatur, dicite, Amore,
Dorotheus cujus fuerit, et cui nunc sit-datus.
Aperte pronunciant : mea est gratia. — Sed recedit!
Ne-jam ad pulchritudinem, anime mi, frustra feraris.

67. INCERTI.

Formosum non video Dionysium. Anne sublatum,
o Jupiter, immortalibus alter vinum-ministrat?
Aquila, venustum illum, alas dum crebro agitates,
quomodo ferebas? num forte notas ex-ungulibus habet?

68. ΜΕΛΕΑΓΡΙ.

Nolo Charidemum : formosus enim ad Jovem spectat,
velut jam nectar deo ministrans :
nolo. Quid enim mihi *prodest* superiorum regem
rivalem victoriæ in amore sumere?
At satius-duco, si modo puer, dum-ascendit in Olympum,
de terra ut lavacra pedum lacrimas meas acceperit,
pignus caritatis; et dulcem oculis nutum humidum
det, et aliquid osculi rapere libati-summis-labris.
Cetera autem omnia habeat Jupiter, ut fas est : si tamen
forsitan et ego gustabo ambrosiam. [voluerit,

69. INCERTI.

O Jupiter, priore tuo gaude Ganymede; meum autem,
Dexandrum adspice procul; non invideo. [regulator.
Si vero per vim pulchrum auferas, non jam tolerabiliter
regnas : abeat vel vita tuis sub legibus agenda.

70. ΜΕΛΕΑΓΡΙ.

Stabo ego et adversus Jovem, si te, o Myisce,
rapere voluerit *futurum* nectaris pincernam.
Attamen sæpe ipse mihi hæc dixit : « Quid times?
non te feriam zelotypia : didici ipse passus misereri. »
Et ille quidem hæc dicit; ego vero, si musca prope
timeo ne mendax Jupiter in me reperiatur. [k.vil,

71. ΚΑΛΛΙΜΑΧΙ.

Thessalice Cleonice, o miser, miser! non, testor perspicua
Solem, non agnovi. Infauste, ubinam fuisti? [cen.
ossa tibi et tantum adhuc crines sunt. Anne te daemon
meus tenet, duroque occurristi fato?
Teneo : Euxitheus te corripuit : etenim tu ubi-veneras,
formosum, o infelix, adspiciebas utroque oculo.

72. ΜΕΛΕΑΓΡΙ.

Jam quidem dulce diluculum : at in vestibulo insomnis

Δάμῃς ἀποφύχει πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι,
στέλιος, Ἡράκλειτον ἰδὼν ἔστι γὰρ ὅπ' αὐγὰς
ὀφθαλμῶν, βληθεὶς κηρὸς ἐς ἀνθρακινήν.
Ἄλλὰ μοι ἔγρεο, Δάμῃ δυσάμμορε· καὐτὸς Ἐρωτος
ἔλκος ἔχων ἐπὶ σοῖς δάκρυσι δακρυχέω.

73. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἡμισυ δ' οὐκ οἶδ'
εἴτ' Ἐρος εἴτ' Αἰδὼς ἤρπασε· πλὴν ἀφανές.
Ἦ ρά τιν' ἐς παίδων πάλιν ὤχετο. Καὶ μὲν ἀπείπον
πολλάκι· « Τὴν δρῆστιν μὴ ὑποδέχεσθε, νέοι. »
* οὐκισυνιφθσόν· ἐκείσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
κείνη καὶ δύσεως οἶδ' ὅτι που στρέφεται.

74. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦν τι πάθω, Κλεόβουλε, (τὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων
βαλλόμενος καίμαι λείψανον ἐν σποδιῇ·)
λίσσομαι, ἀκρήτω μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα θέσθαι,
κάλπιν, ἐπιγράψας· « Δῶρον Ἐρωτος Αἰδῶς ».

75. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Εἰ πτερά σοι προσέκειτο, καὶ ἐν χειρὶ τόξα καὶ ἰοί,
οὐκ ἂν Ἐρωτος ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σὺ, παῖς.

76. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰ μὴ τόξον Ἐρωτος, μὴδὲ πτερά, μὴδὲ φρέτραν,
μὴδὲ πυριβλήτους εἶχε πόθων ἀκίδας,
οὐκ, αὐτὸν τὸν πτανὸν ἐπόμνυμαι, οὐποτ' ἂν ἔγνωσ
ἐκ μορφῆς τίς ἔφυ Ζώϊλος ἢ τίς Ἐρωτος.

77. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ἢ ΠΟΣΕΙΔΩΠΟΥ.

Εἰ καθύπερθε λάβοις χρύσεια πτερά, καὶ σευ ἀπ' ὤμων
τείνοιτ' ἀργυρέων ἰοδόκος φαρέτρα,
καὶ σταῖς παρ' Ἐρωτα φιλάγλαον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμῆν,
οὐδ' αὐτὴ Κύπρις γινώσεται δν τέτοκεν.

78. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰ χλαμύδ' εἶχεν Ἐρωτος, καὶ μὴ πτερά, μὴδ' ἐπὶ νώτων
τόξα τε καὶ φαρέτραν, ἀλλ' ἐφόρει πέτασον,
ναίχι, τὸν ἄβρὸν ἐφηβὸν ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος μὲν
ἦν ἂν Ἐρωτος, ὁ δ' Ἐρωτος ἀμπαλιν Ἀντίοχος.

79. ΑΛΗΛΟΝ.

Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος,
καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέρρης·
οἷς δὲ μῆτις ἄκων ἔτυχον φλογός. ὦ δυσέρωτες,
φεύγετε, μὴ πρήσω τοὺς πέλας ἀψάμενος.

80. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ψυχὴ δυσδάκρυτε, τί σοι τὸ πεπανθὲν Ἐρωτος
τραῦμα διὰ σπλάγχων αὐθις ἀναφλέγεται;
Μὴ, μὴ, πρὸς σὲ Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλάβουλε,

Damis exhalat spiritum qui reliquus ei adhuc,
miser, Heraclitum conspicatus : stetit enim sub radiis
oculorum illius velut cera jacta in prunarum-acervum.
Sed, quæso, expergiscere, o Damis infelicissime; et ipse
ulcus habens tuis lacrimis illacrimo. [Amoris

73. CALLIMACHI.

Dimidium meæ animæ adhuc spirans, dimidium vero nescio
utrum Amor an Pluto rapuerit : certe non-apparet.
Sane ad quandam pueroram rursus abiit. Et quidem præ-
sæpenumero : « Fugitivam ne excipite, juvenes. » [hibui
Nonne ad Cephisum abiit? illic enim lapidibus-petenda
illa et infelix-amore scio fere quod versetur.

74. MELEAGRI.

Si quid mihi acciderit, o Cleobule (majore enim parte mei
immissus jaceo, reliquæ in favilla), [igni puerorum
precor, mero inebria, priusquam sub humo condas,
hydriam. inscripto : « Donum hoc dat Amor Plutoni. »

75. ASCLEPIADÆ.

Si alæ tibi adhererent, et in manu arcus esset et sagittæ,
non Amor inscriptus-esset Cypridis filius, sed tu.

76. MELEAGRI.

Si non arcum Amor, neque alas, neque pharetram,
neque ignitas haberet cupidinum cuspides,
non, ipsum alatum testor, nunquam dignosceres
e forma uter sit Zoilus et uter Amor.

77. ASCLEPIADÆ, aut POSIDIPPI.

Si superne sumas aureas alas et tuis ab humeris
pendeat argenteis sagittarum-receptrix pharetra,
et stes juxta Amorem formæ-amantem, non, testor Mercu-
ne ipsa quidem Cypris agnoscet quem peperit. [rium,

78. MELEAGRI.

Si chlamydem haberet Amor, et non alas, neque super
arcumque et pharetram, sed gereret petasum, [dorso
me, per delicatum ephebum juro, Antiochus quidem
esset Amor, Amor vero rursus Antiochus.

79. INCERTI.

Antipater me osculatus-est cessante jam amore,
et iterum ex frigida ignem succendit favilla;
bisque una invito-mihi obtigit flamma. O amoris-infelices,
fugite, ne comburam prope-stantes si-tigero.

80. MELEAGRI.

O anima lacrimis-misere-confecta, quid tibi mitigatum
vulnus per viscera rursus inflammatur? [Amoris
Ne, ne, te oro per Jovem, ne, per Jovem, o amans-insaniæ,

- κινήσης τέφρη πῦρ ὑπολαμπόμενον.
 6 Αὐτίκα γὰρ, λήθαργε κακῶν, πάλιν εἴ σε φυγοῦσαν
 λήψεται Ἔρως εὐρὼν, δραπέτιν αἰκίσεται.

81. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

* Ψυγάπεται δυσέρωτες, ὅσοι φλόγα τὰν φιλόπαιδα
 οἶδατε, τοῦ πικροῦ γευσάμενοι μέλιτος,
 ψυχρὸν ὕδωρ * νίψαι, ψυχρὸν, τάχος, ἄρτι ταχείῃς
 ἐκ χιόνος τῇ μῇ χεῖτε περι κραδίῃ.
 ἥ γὰρ ἰδεῖν ἔτλην Διονύσιον. Ἄλλ', ὁμόδουλοι,
 πρὶν ψαῦσαι σπλάγγων, πῦρ ἀπ' ἐμεῦ σβέσατε.

82. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

* Ἐσπευδὼν τὸν Ἔρωτα φυγεῖν· ὁ δὲ βαῖον ἀνάψας
 φανίον ἐκ τέφρης, εὐρὲ με κρυπτόμενον·
 κυκλώσας δ' οὐ τόξα, χερὸς δ' ἀκρώνυχᾳ δισσὼν,
 κνίσμα πυρὸς θραύσας, εἰς μὲ λαθὼν ἔβαλεν·
 ἐκ δὲ φλόγες πάντῃ μοι ἐπέδραμον. * Ω βραχὺ φέγγος
 λάμψαν ἐμοὶ μέγα πῦρ, Φανίον, ἐν κραδίᾳ.

83. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ μ' ἔτρωσεν Ἔρως τόξοις, οὐ λαμπὰδ' ἀνάψας,
 ὡς πάρος, αἰθουμέναν θῆκεν ὑπὸ κραδίᾳ·
 σύγκλωμον δὲ Πόθοισι φέρων Κύπριδος μυροφεγγῆς
 φανίον, ἄκρον ἐμοῖς ὀμμασι πῦρ ἔβαλεν·
 ἐκ δὲ με φέγγος ἔτῃζε. Τὸ δὲ βραχὺ φανίον ὥφθη
 πῦρ πέυκης τῇ μῇ καιόμενον κραδίᾳ.

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

* Ὁνθρωποι, βοῦθεῖτε· τὸν ἐκ πελάγευς ἐπὶ γαῖαν
 ἄρτι με πρωτόπλουον ἔχνος ἐρειδόμενον
 ἔλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως· φλόγα δ' οἷα προφαίνων
 παιδὸς * ἀπεστρέπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν.
 Βαίνω δ' ἔχνος ἐπ' ἔχνος, ἐν ἄερι δ' ἡδὺ τυπωθὲν
 εἶδος ἀφαρπαζῶν χεῖλεσιν ἡδὺ φιλῶ.
 Ἄρα γε τὴν πικρὰν προφυγὼν ἄλλα, πούλῃ τι κείνης
 πικρότερον χέρσῃ κῦμα περὶ Κύπριδος;

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- Οἰνοπόται δέξασθε τὸν ἐκ πελάγευς ἅμα πόντον
 καὶ κλῶπας προφυγόντ', ἐν χθονὶ δ' ὀλλύμενον.
 Ἄρτι γὰρ ἐκ νηὸς με μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
 ἀγρεύσας ἔλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως,
 5 ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα διαστείχοντ' ἐνόησα·
 αὐτομάτοις δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.
 Κοιμάζω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθεῖς.
 Ἄλλὰ φίλῳ, ξείνοι, βαῖον ἐπαρκέσατε,
 ἀρκέσατ', ὡ ξείνοι, καὶ μὲ Ξενίου πρὸς Ἐρωτος
 10 δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν φιλίας ἱκέτην.

82. MELLAGRI.

Cum fugerem Veneris puerum, faculam arripit ipso
 De cinere, ac latebras invenit ille meas.

moveas sub-favilla ignem fulgentem.

Statim enim, o oblita malorum, cursus si te elapsam
 cepit Amor assecutus, fugitivam dure habebit.

81. EJUSDEM.

Animarum-deceptores (?) amore-miseri, qui flammam e re
 nostis, amarum hoc qui-gustavistis mel, [erorur-amor-
 frigidam aquam, obsecro, frigidam, sine-mora, nuper li-
 e nive meum fundite circa cor : [quefacta
 sane enim aspicere sustinui Dionysium. Sed, o conservi.
 priusquam attigerit præcordia, ignem meum exstinguat.

82. EJUSDEM.

Festinabam Amorem fugere : hic autem parvam ubi-ac-
 faculam ex favilla, invenit me delitescentem : [cemit
 curvans autem non arcum, sed manus extremos-ungues
 particulam ignis frangens, in me latenter coniecit : [duos,
 inde flammæ me undique incursarunt. O tenuis flamma
 quæ-illuxit mihi facta ingens ignis, Phanium, in corde!

83. EJUSDEM.

Non me sauciavit Amor jaculis, non lampadem incensam,
 ut prius, ardentem posuit sub corde meo ; [rha-lucentem
 sed comissantem-cum Cupidinibus gestans Cypridis myr-
 faculam, summum ignem meis oculis iniecit ;
 atque me lux liquefecit. Et tenuis facula visa est
 ignis picci-ligni in-meo urens corde!

84. EJUSDEM.

O homines, succurrite. E mari in terram
 nuper me prima-post-navigationem vestigia figentem
 trahit hacce violentus Amor ; ac velut flammam præferentem
 pueri me convertit-ad formam amabilem intuitu.
 Incedo autem pedetentim, in aereque effictam suavem
 imaginem captans labris suaviter osculor.
 An igitur amarum elapsus mare, multo illius
 amariorem in arida æstum trajiciam Cypridis?

85. EJUSDEM.

O vinipotores, excipite e mari simul pontum
 et prædones elapsam, in terra vero pereuntem.
 Nuper enim e navi me solum pedes inferentem in tellurem
 venatus trahit hac violentus Amor,
 hic ubi puerum obambulanti vidi ;
 et sponte-motis pedibus invitum velox feror.
 Commissatum-venio non vino animum, verum igni repletum.
 Sed amico, hospites, paululum opitulemini,
 opitulemini, o hospites, et me, hospitalem per Amorem
 excipite pereuntem amicitiae supplicem. [oro.

Arcus abest : unguis intendit dextera binos,
 Qui me scintilla clam feriere brevi.
 Nunc me lux circum micat undique ; quam jubar ingens,
 Flamma meo cordi quam gravis e facula !

86. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἄ Κύπρις θήλεια γυναικομανῇ φλόγα βάλλει·
 ἄρσενά δ' αὐτὸς Ἔρως ἱμερον ἀνοχεῖ.
 Ποί βέβω; ποτὶ παῖδ' ἢ ματέρα; φαμί δὲ καὐτὰν
 Κύπριν ἐρεῖν· « Νικᾷ τὸ θρασὺ παιδάριον. »

87. ΑΔΗΛΟΝ.

Τῆμον Ἔρως, οὐ θῆλυν ἐμοὶ πόθον, ἀλλὰ τιν' αἰεὶ
 δινεύεις στεροπὴν καύματος ἀρσενικοῦ.
 Ἄλλοτε γὰρ Δήμωνι πυρούμενος, ἄλλοτε λεύσσω
 Ἰσμηνὸν, δολιχοὺς αἰὲν ἔχω καμάτους.
 Οὐ μόνους δ' ἐπὶ τοῖσι δεδόρκαμεν· ἀλλ' ἐπιπίντων
 ἄρκυσι πουλυμανῇ κανθὸν ἐφέλομαι.

88. ΑΔΗΛΟΝ.

Δισσοί με τρύχουσι καταιγιζόντες ἔρωτες,
 Εὐμαχε, καὶ δισσαῖς ἐνδεδέμαι μανίαις·
 ἢ μὲν ἐπ' Ἀσάνδρου κλίνω δέμας, ἢ δὲ πάλιν μοι
 ὀρθαλμὸς νέυει Τηλέφου ὀξύτερος.
 Τμύξαι, ἐμοὶ τοῦθ' ἡδὺ, καὶ εἰς πλάστιγγα δικαίην
 νειμάμενοι, κλήρω τὰ μὰ φέρεσθε μέλη.

89. ΑΔΗΛΟΝ.

Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἑνα σκοπὸν ἤλασας ἰοὺς,
 ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τρισσὰ πέπηγε βέλη;
 Καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἔλκομαι· ἢ δ' ἀπονεύσω,
 διαστάω, λάβρω δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

90. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐκέτ' ἐρῶ. Πεπάλαικα πόθοις τρισίν· εἷς μὲν ἐταίρης,
 εἷς δὲ με παρθενικῆς, εἷς δὲ μ' ἔκαυσε νέου·
 καὶ κατὰ πᾶν ἡλγηκα. Γεγύμνασμα μὲν, ἐταίρης
 παίθων τὰς ἐχθρὰς οὐδὲν ἔχοντι θύρας·
 ἱστρωμαι δὲ κόρης ἐπὶ παστάδος αἰὲν αὔπνος,
 ἐν, τὸ ποθεινότατον, παιδὶ φίλημα διδοὺς.
 Οἴμοι! πῶς εἶπω πῦρ τὸ τρίτον; ἐκ γὰρ ἐκείνου
 βλέμματα καὶ κενεὰς ἐλπίδας οἶδα μόνον.

91. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Δισσὸς Ἔρως αἰθεὶ ψυχὴν μίαν. Ὡ τὰ περισσὰ
 ὀφθαλμοὶ πάντῃ πάντα κατοσφόμενοι,
 εἶδετε τὸν χρυσαῖσι περισκεπτὸν Χαρίτεσσιν
 Ἀντίοχον, λιπαρῶν ἀνθεμὸν ἡϊθέων.
 Ἀρκείτω· τί τὸν ἡδὺν ἐπηυγάσσασθε καὶ ἄδρὸν
 Στασικράτη, Παφίης ἔρνος ἰστεφάνου;
 Καίεσθε, τρύχεσθε, καταφλέχθητέ ποτ' ἤδη·
 οἱ δύο γὰρ ψυχὴν οὐκ ἂν ἔλοιτε μίαν.

86. EJUSDEM.

Venus muliebris furentem-in-feminas flammam jaculatur;
 masculum vero ipse Amor cupidinem moderatur.
 Quo me flectam? ad puerum, an ad matrem? Aio et ipsam
 Cyprin esse-dicturam : « Vincit audax puerulus. »

87. INCERTI.

Audax Amor, non femineum mihi cupidinem, sed quoddam
 intorques fulmen caloris masculi. [usque
 Nunc enim a-Damone ustus, nunc intuens
 Ismenum, longos usque sustineo labores.
 Non solos autem in illos deligimus-lumina; sed omnium
 in-retia valde-furens oculus noster-attrahitur.

88. INCERTI.

Duo me consumunt ut-procella-irruentes amores,
 Eumache, et duobus implicitus-sum furoribus :
 hac quidem ad Asandrum inclino corpus, illac autem
 oculus nutat in-Telephum acrior. [rursus mihi
 Secate, id mihi placet, et in trutinam æquam
 dividentes, sortito mea auferte membra.

89. INCERTI.

O Cypris, quid mihi ternas in unum scopum jecisti sa-
 et in una anima terna hæserunt-fixa jacula? [gittas,
 Et hac quidem cremor, illac vero trahor; quo autem
 pendeo animi; sed avido in igni totus uror. [inclinem

90. INCERTI.

Non amplius amo. Obluctatus-sum amoribus tribus : unus
 unus me virginis, unusque me ussit pueri : [meretricis,
 et ubique dolui. Multum-exercitus-sum, meretricis
 flectere-volens inimicas nil habenti fores;
 et jacui-stratus puellæ ad thalamum usque insomnis,
 unum, exoptatissimum illud, virgini osculum dans.
 Hei mihi! qui dicam ignem tertium? ab illo enim
 oculi-conjectus et vanas spes novi tantum.

91. POLYSTRATI.

Duplex Amor urit animam unam. O supervacua
 oculi undique omnia circumspectantes,
 vidistis aureis conspicuum Gratiis
 Antiochum, nitidorum florem juvenum.
 Satis esto. Quid suavem spectavistis et delicatum
 Stasicratem, Paphiæ surculum violis-redimitæ?
 Urimini, conterimini, torremini tandem :
 duo enim animam non poteritis-capere unam.

89. INCERTI.

En tria fixa simul spicula corde meo.
 Hæc trahit, illa incendit, an hanc evadere possim
 Nescio : sed quantus quantus ab igne flagro.

Unum, Cypri, locum cur ter tuus eligit arcus?

92. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὡς προδοταί ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἱζῶ
 Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι,
 ἤρπασατ' ἄλλον Ἐρωτ', ἄρνες λύκον, οἷα κορώνῃ
 σκορπίον, ὡς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.
 Δρᾶθ' ὅ τι καὶ βούλεσθε. Τί μοι νενοτισμένα χεῖτε
 δάκρυα, πρὸς δ' ἄκτιν' αὐτομολεῖτε τάχος;
 Ὅπτασθ' ἐν κάλλει, τύφεσθ' ὑποκαόμενοι νῦν,
 ἄκρος ἐπεὶ ψυχῆς ἐστὶ μάγειρος Ἑρώς.

93. ΠΙΑΝΟΥ.

Οἱ παῖδες λαβύρινθος ἀνέξοδος· ἥ γὰρ ἂν ὄμμα
 ῥίψῃς, ὡς ἱζῶ τοῦτο προσαμπέχεται.
 Τῇ μὲν γὰρ Θεόδωρος ἀγεῖ ποτὶ πίονα σαρκὸς
 ἀκμὴν καὶ γυίων ἀνθος ἀκχράσιον·
 5 τῇ δὲ Φιλοκλῆος χρύσειον ῥέθος, ὅστε καθ' ὕψος
 οὐ μέγας, οὐρανίη δ' ἀμφιτέτληε χάρις.
 Ἦν δ' ἐπὶ Λεπτινεῷ στρέψῃς δέμας, οὐκέτι γυῖα
 κινήσεις, ἀλύτῳ δ' ὡς ἀδάμαντι μένεις
 ἶγνια κολληθεῖς· τοῖον σέλας ὁμασιν αἶθει
 10 κοῦρος κὰς νεάτους ἐκ κορυφῆς ὄνυχας.
 Χαίρετε καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μολοῖτε
 ἥβην, καὶ λευκὴν ἀμφιέσαισθε κόμην.

94. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

* Ἐρπνὸς μὲν Διόδωρος, ἐν ὁμασι δ' Ἡράκλειτος,
 ἡδυεπὴς δὲ Δίων, ὁσφυί δ' Οὐλιάδης.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν ψαύεις ἀπαλόχροος, ὃ δὲ, Φιλόκλεις,
 ἐμβλεπε, τῷ δὲ ἀλάει, τὸν δὲ... τὸ λειπόμενον·
 ὡς γνῶς οἷος ἐμὸς νόος ἀφρονος· ἦν δὲ Μῦσικῳ
 λίγνος ἐπιθλέψῃς, μηκέτ' ἴδοις τὸ καλόν.

95. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ σε Πόθοι στέργουσι, Φιλόκλεις, ἥ τε μυρόπνοος
 Πειθῶ, καὶ κάλλει· ἀνθολόγοι Χάριτες,
 ἀγκὰς ἔχοις Διόδωρον, ὃ δὲ γλυκὺς ἀντίος ἄδοι
 Δωρόθεος, κείσθω δ' εἰς γόνυ Καλλικράτης,
 5 ἱαίνοι δὲ Δίων τὸδ' εὐστοχον ἐν χειρὶ τείνων
 σὸν κέρας, Οὐλιάδης δ' αὐτὸ περισχυθῖσαι,
 σοίη δ' ἡδὺ φίλημα Φίλων, Θήρων δὲ λαλήσαι,
 θλίβοις δ' Εὐδήμου τιτθὸν ὑπὸ χλαμύδι.
 Εἰ γάρ σοι τάδε τερπνὰ πόροι θεὸς, ὦ μάκαρ, οἶαν
 10 ἀρτύσεις παίδων Ῥωμαϊκὴν λοπάδα.

96. ΑΔΗΑΟΝ.

Οὔτι μάταν θνατοῖσι φάτις τοιάδε βοᾶται,
 ὡς « οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν ».
 Εἶδος μὲν γὰρ ἀμωμον, ἐπ' ὁμασι δ' ἁ περίσματος
 αἰδῶς, καὶ στέρνοις ἀμφιτέθαλε χάρις,
 οἷσι καὶ ἡθίοις ἐπιδάμνασαι· ἀλλ' ἐπὶ ποσσὶν
 οὐκέτι τὰν αὐτὰν ὤσταν ἔχειν σε χάριν.
 Πλὴν κρηπίς κρύψει ποδὸς ἶγνιον, ὠγαθὲ Πύρρῃ,
 κάλλει δὲ σπετέρῳ τέρψει ἀγαλλόμενον.

92. MELEAGRI.

O proditores animæ, puerorum canes, semper visco
 Cypridis, oculi, obtutum inuncti,
 rapuistis alium Amorem, oves lupum, tanquam cornu
 scorpium, ut cinis ignem suppositum.
 Agite quidquid et vultis. Quid mihi humidus funditis
 fletus, sed ad solem recurritis celeriter?
 Torremini in pulchritudine, consumimini subdito-igne
 summus quippe animæ est lanio Amor. [nuac.

93. RHIANI.

Pueri labyrinthus irremeabilis; quacumque enim oculum
 conjicias, velut visco is involutus-adhæret.
 Hac enim Theoderus ducit ad pinguem carnis
 nitorem et membrorum florem integrum;
 illac vero Philoclis aurea facies, qui statura
 non magnus, sed cælestis circa-eum-floret venustas.
 Si autem ad Leptinen converteris corpus, non jam membra
 movebis, sed insolubili tanquam adamante hæres,
 vestigia defixus: tantum splendorem in oculis urentem-
 puer ad extremos a vertice ungues. [habet
 Valet, formosi pueri, ad perfectamque perveniat
 juventam et senectutis albam induatis comam.

94. MELEAGRI.

Jucundus flore-ætatis Diodorus, oculis Heraclitus,
 suaviloquus Dio, jucundus lumbis Uliades. [cles.
 Sed tu unum contrectes qui-delicata-cute, unum, Philo-
 adspice, unum affare; unum.... quod superest:
 ut scias qualis mens mea minime-invida: si vero Myr-
 ligurientes injeceris-oculos, ne amplius cernas pulcrum.

95. EJUDEM.

Si te Cupidines amant, o Philocles, et quæ myrrham-
 Suadela, et formæ florem-legentes Gratia, [exhalat
 in-ulis habes Diodorum, suavis autem coram canat (?)
 Dorotheus, jaceatque in genibus Callicrates,
 calefaciat Dio istud certum-feriens in manu tendens
 tuum cornu, Uliades ejus detegat-caput,
 detque dulce osculum Philo, Thero garriat,
 et premas Eudemi papillam sub chlamyde.
 Si enim tibi hæc jucunda præstiterit deus, o beate, qualem
 condies puerorum Romanam patinam?

96. INCERTI.

Neutiquam frustra mortalibus effatum tale jactatur:
 « non omnia dii omnibus dant habenda. »
 Forma enim irreprehensa, in oculis autem insignis
 pudor, et circa pectus floret venustas,
 quibus etiam juvenes domas: sed in pedibus
 non jam eandem dii dederunt habere te venustatem.
 Sed crepida abscondet pedis plantam, optime Pyrrhe,
 pulchritudineque sua delectabit ea gaudentem.

97. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Εὐπαλαμος ξανθὸν μὲν ἔρευθεταί, ἴσον Ἐρωτι,
 μέσφα ποτὶ Κρητῶν ποιμένα Μηριόνην·
 ἐκ δὲ νυ Μηριόνω Ποδαλείριος οὐκέτ' ἐς Ἡὸν
 νεῖται· ἴδ' ὥς φθονερὰ παγγενέτειρα φύσις.
 Εἰ γὰρ τῷ τὰ τ' ἐνερθε τὰ θ' ὑψόθεν ἴσα πέλοιτε,
 ἦν ἂν Ἀχιλλῆος φέρτερος Αἰαχίδεω.

98. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τὸν Μουσῶν τέτιγα Πόθος δῆσας ἐπ' ἀκάνθαις
 κοιμίζειν ἐθέλει, πῦρ ὑπὸ πλευρὰ βαλὼν·
 ἡ δὲ πρὶν ἐν βίβλοις πεπονημένη ἀλλ' ἀθερίζει
 ψυχῇ, ἀνιερῶ δαίμονι μεμφομένη.

99. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἠγρεύθην ὑπ' Ἐρωτος ὁ μὴδ' ὄναρ, οὐδὲ μαθὼν πῶς
 ἄρσεν· αὖ ποικαίνετο θεσμὸν ὑπὸ κραδίᾳ,
 ἠγρεύθην. Ἀλλ' οὐ με κακῶν πόθος, ἀλλ' ἀκέραιον
 σύντροφον αἰσχύνῃ βλέμμα κατηνθράκισεν.
 Τηχέσθω Μουσέων ὁ πολλὸς πόνος· ἐν πυρὶ γὰρ νοῦς
 βέβληται, γλυκερῆς ἄχθος ἔχων ὀδύνῃς.

100. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς οἶον με πόθων λιμένα ξένον, ὦ Κύπρι, θεῖσα
 οὐκ ἐλεεῖς, καυτὴ πείραν ἔχουσα πόνων;
 Ἥ μ' ἐθέλεις ἄτλητα παθεῖν καὶ τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν,
 « Τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις Κύπρις ἔτρωσε μόνῃ »;

101. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τόν με Πόθοις ἄτρωτον ὑπὸ στέρνοισι Μυῖσχος
 ὀμμασι τοξεύσας, τοῦτ' ἐδόθησεν ἔπος·
 « Τὸν θρασὺν εἶλον ἐγὼ· τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κείνο φρύαγμα
 σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶν » [θαμβεῖς;
 Τῷ δ', ὅσον ἀμπνεύσας, τὸδ' ἔφη· « Φίλε κοῦρε, τί
 « καὶ τὸν ἀπ' Οὐλύμπου Ζῆνα καθεῖλεν Ἐρως. »

102. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὠγρευτής, Ἐπικύδης, ἐν οὖρεσι πάντα λαγῶν
 διφθεῖ, καὶ πάσης ἔχνια δορκαλίδος,
 στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος. Ἦν δέ τις εἶπη,
 « Τῇ πόδε βέβληται θηρίον », οὐκ ἔλαθεν.
 Οὐμὸς ἔρως τοιάσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
 οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενα παρπύεται.

103. ΑΔΗΛΟΝ.

Οἶδα φιλεῖν φιλέοντας· ἐπίσταμαι, ἦν μ' ἀδίκῃ τις,
 μισεῖν· ἀμφοτέρων εἰμὶ γὰρ οὐκ ἀδαής.

102. CALLIMACHI.

Venator leporem quemvis, Epicydes, in altis
 Montibus atque omnem persequitur capream,
 In nive pressa legens vestigia : si quis at illi
 Dixerit, En jacet hic hæc fera, non capiat.

97. ANTIPATRI.

Eupalamus flavum rubet, haud-secus-atque Amor,
 usque ad Cretum pastorem Merionen (*femora*);
 jam a Meriona Podalirius (*pede debilis*) non ad Auroram
 accedet : vide quam invida sit parens-omnium natura.
 Si enim illi et inferiora et superiora essent paria,
 esset Achille Æacida præstantior.

98. POSIDIPPI.

Musarum cicadam Cupido ligatam super dumis
 sopire volebat, igne lateribus subjecto;
 sed illa prius in libris exercita cetera negligit
 anima, sævitiam dei incusans.

99. INCERTI.

Captus-sum a Cupidine qui nec in somnio *expectaram*,
 masculi-amoris pascere statuta sub corde, (nec didici
 captus-sum! Sed non me malorum cupido, sed intemeratus
 alumnus pudoris ohtutus conflagravit. [mea
 Marcescat Musarum multus labor : in ignem enim mens
 conjecta-est, suavis pondera gerens doloris.

100. INCERTI.

In qualium me cupidinum portum ignotum, o Cypris, de-
 non miseraris, etiam ipsa experta *hos labores*? [mittens
 An me vis intoleranda pati et hoc effari dictum :
 « Solertem in Musis Cypris vulneravit sola »?

101. MELEAGRI.

Me a-Cupidinibus invulneratum sub pectoribus Myiscus
 oculis jaculatus, hanc inclamavit vocem : [gantiam
 « Audacem illum cepi ego; et in superciliis illam arro-
 sceptrigeræ sapientiæ ecce pedibus calco. » [quid stupes?
 Huic ego, modo spiritum-trahens, hoc dixi : « Care puer,
 « etiam ipsum ab Olympo Jovem detraxit Amor. »

102. CALLIMACHI.

Venator, o Epicydes, in montibus omnem leporem
 indagat et omnis vestigia damæ,
 in-pruina et nive versans. Si quis autem dicat,
 « Hac ecce deposita est fera », non sumit.
 Meus amor talis est : fugientia quidem assequi
 solet, sed in medio jacentia prætervolat.

103. INCERTI.

Didici amare amantes; scio, si quis me lædat,
 odisse : neutrius enim sum ignarus.

Plane talis amor meus est : fugientia captat;
 In medio cernit quæ sita, transvolitat.

103. INCERTI.

Fidus amo, me si quis amet. Quicumque lacessit,
 Insequor. Hoc novi, nec minus illud opus.

104. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐμὸς ἔρως παρ' ἔμοι μενέτω μόνον· ἦν δὲ πρὸς ἄλλους
φοιτήσῃ, μισῶ κοινὸν ἔρωτα, Κύπρι.

105. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Μικρὸς Ἔρως ἐκ μητρὸς ἔτ' εὐθήρατος ἀποπτάς,
ἐξ οἴκων ὕψου Δάμιδος οὐ πέτομαι·
ἀλλ' αὐτοῦ, φιλέων τε καὶ ἀζήλωτα φιληθεῖς,
οὐ πολλοῖς, εὐχρὰς δ' εἰς ἐνὶ συμφέρομαι.

106. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἐν καλὸν οἶδα τὸ πᾶν, ἔν μοι μόνον οἶδε τὸ λίχνον
δμμα, Μύσσκον ἔρῃν· τᾶλλα δὲ τυφλὸς ἐγώ.
Πάντα δ' ἐκεῖνος ἔμοι φαντάζεται· ἄρ' ἐσορῶσιν
ὀφθαλμοὶ ψυχῇ πρὸς χάριν, οἱ κόλακες;

107. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διονύσιον, εἰ μὲν ἔλοιτο
τᾶμά, καὶ εἰς οἶρας αὐθις ἄγοιτε καλόν·
εἰ δ' ἕτερον στέρξειτε παρὲς ἐμὲ, μύρτον ἔωλον
ἐρρίφθω ξηροῖς φυρόμενον σκυβάλοις.

108. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Εἰ μὲν ἐμὲ στέρξετε, εἴης ἰσομόριος, Ἀκράτε,
Χίῳ, καὶ Χίου πουλὺ μελιγρότερος·
εἰ δ' ἕτερον κρίναις ἐμέθεν πλέον, ἀμφὶ σὲ βαίῃ
κώνωψ ὀξηρῇ φυόμενος κεράμῃ.

109. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὁ τρυφερὸς Διόδωρος ἐς ἡθέους φλόγα βάλλων
ἤγρευται λαμυροῖς δμμασι Τιμαρίου,
τὸ γλυκύπικρον Ἔρωτος ἔχων βέλος. Ἦ τόδε καινὸν
θάμβος δρῶ· φλέγεται πῦρ πυρὶ καϊόμενον.

110. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦστραψε γλυκὺ κάλλος· ἰδοὺ φλόγας δμμασι βάλλει.
Ἄρα κεραυνομάχαν παῖδ' ἀνέδειξεν Ἔρως;
Χαῖρε Πόθων ἄκτινα φέρων θνατοῖσι, Μύσσκε,
καὶ λάμπους ἐπὶ γᾶ πυρὸς ἐμοὶ φίλιος.

111. ΑΔΗΛΟΝ.

Πτανὸς Ἔρως, σὺ δὲ ποσσὶ ταχύς· τὸ δὲ κάλλος ὁμοῖον·
ἀμφοτέρων τῶσις, Εὐβιε, λειπόμεθα.

112. ΑΔΗΛΟΝ.

Εὐφαμεῖτε νέοι· τὸν Ἔρωτ' ἄγει Ἀρκεσίλαος,
πορφυρὴ δῆσας Κύπριδος ἀρπεδόνη.

104. Aliud.

Cypri, meus sit amor proprius mihi : si vagus erret,

104. INCERTI.

Meus amor apud me maneto solum ; si vero ad alios
ventitaverit, odi communem amorem, o Cypris.

105. ASCLEPIADÆ.

Parvus Amor a matre adhuc facilis-venantibus qui-avolat,
e domo mei Damidis non avolo,
sed hic, et amans et sine-æmulo amatus,
non multis, sed unus uni bene-junctus conversor.

106. MELEAGRI.

[vit aviab-

Unam-rem novi pulchram omnino, unam mihi solam
oculus, Myiscum videre : cetera cæcutio ego.
Cuncta autem ille mihi repræsentat : an cernunt
oculi animo gratificantes, adultores?

107. INCERTI.

Formosum, o Charites, Dionysium, si quidem prætulerit
mea ; et in annos rursum producat pulchrum :
si vero alium amaverit neglecto me, ut myrtus hesterna
abjiciatur siccis permixta purgantibus.

108. DIONYSII.

Si quidem me amabis, sis æquus, o Acrate,
Chio, et Chio multo suavior ;
si vero alium judicaris me potiorum, te circumeat
culex acetoso natus in-cado.

109. MELEAGRI.

Mollis Diodorus adolescentibus flammam injiciens
captus-est procacibus oculis Timarii, [novum
dulcamarum Amoris injectum habens telum. Sane hoc
miraculum video : uritur ignis igni flagrans.

110. EJUSDEM.

Fulguravit dulcis venustus ; ecce ignes oculis emittit.
An fulmine-pugnantem puerum exhibuit Amor?
Salve Cupidinum flammam ferens mortalibus, Myisce,
et fulgeas in terris fax amica mihi.

111. INCERTI.

Aliger est Amor, tu vero pedibus velox, et est venustus par:
ambo arcu (Amoris), Eubie, vincimur.

112. INCERTI.

Favete-linguis, juvenes : Amorem agit Arcesilaus
purpurea vinctum Cypridis zona.

Non mihi, communis qui sit, amatur amor.

113. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Καὺτος Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἦλω,
ἀγρευθεὶς τοῖς σοῖς ὀμμασι, Τιμάριον.

114. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡοῦς ἄγγελε, χαῖρε, Φαεσφόρε, καὶ ταχὺς ἔλθοις
Ἑσπερος, ἦν ἀπάγεις, λάθριος αὐθις ἄγων.

115. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἀκρητον μανίνην ἔπιον· μεθύων μέγα μύθοις
ὥπλισμαι πολλὴν εἰς ὁδὸν ἀφροσύναν.
Κωμάσομαι (τί δέ μοι βροντέων μέλει, ἥ τί κεραυνῶν;)·
ἦν βάλλῃ, τὸν ἔρωθ' ὅπλον ἄρτων ἔχων.

116. ΑΔΗΑΟΝ.

Κωμάσομαι· μεθύω γὰρ ὅλος μέγα. Παῖ, λάβε τοῦτον
τὸν στέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λουόμενον·
μακρὴν δ' οὐχὶ μάτην ὁδὸν ἵξομαι· ἔστι δ' ἄωρ
καὶ σκότος· ἀλλὰ μέγας φανὸς ἐμοὶ Θεμίσων.

117. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Βεβλήσθω κύβος· ἄπτε· πορεύσομαι. Ἡνίδε, τόλμα.
Οἰνοβαρές, τίν' ἔχεις φροντίδα; κωμάσομαι.
Κωμάσομαι; ποῖ, θυμέ, τρέπη; τί δ' ἔρωτι λογισμός;
Ἄπτε τάχος. Ποῦ δ' ἡ πρόσθε λόγων μελέτη;
Ἐβρίθω σοφίας ὁ πολλὸς πόνος· ἐν μόνον οἶδα
τοῦθ', ὅτι καὶ Ζητὸς λῆμα καθέλει· Ἔρως.

118. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰ μὲν ἐκὼν, Ἀρχίν', ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου·
εἰ δ' ἀέκων ἦκω, τὴν προπέτειαν ἔα·
ἄκρητος καὶ Ἔρως μ' ἠνάγκασαν· ὦν δ' μὲν αὐτῶν
εἶλεν, ὁ δ' οὐκ εἶα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐδόησα, τίς ἦ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν φιλίην· εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημα, ἀδικῶ.

119. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οἶσω, ναὶ μὰ σέ, Βάκχε, τὸ σὸν θράσος· ἀγέο, κώμων
ἄργε· θεὸς θνατὰν ἀνιοχεῖ κραδίαν·
ἐν πυρὶ γενναθεὶς στέργεις φλόγα τὰν ἐν Ἑρωτι,
καί με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην.
Ἦ προδότας κάπιστος ἔφυς· τεὰ δ' ὄργια κρύπτειν
αὐδῶν, ἐκφαίνειν τὰμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.

120. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Εὐοπλῶ, καὶ πρὸς σέ μαχίσσομαι, οὐδ' ἀπεροῦμαι
θνητὸς ἑὼν· σὺ δ', Ἔρως, μηκέτι μοι πρόσαγε.
Ἦν με λάβης μεθύοντ', ἄπαγ' ἐκδοτον· ἄχρι δὲ νήφω,
τὸν παρταζάμενον πρὸς σέ λογισμὸν ἔχω.

113. MELEAGRI.

*Ipsae quoque Amor aliger in æthere vinculus est-captivus,
captus tuis oculis, o Timarium.*

114. EJUSDEM.

*Auroræ tu nuncius, salveto, Lucifer; et citus venias
Vesper, quam abducis, clandestinus iterum adducens!*

115. INCERTI.

*Meracam insaniam bibi. Valde inehriatus sermonibus
armatus-et-instructus-sum multa in iter dementia.
Comissabor (quid mihi tonitrua curæ, aut quid fulmina?)
si seriat Jupiter, amorem habens clypeum invulnera-
[bilem].*

116. INCERTI.

*Comissabor: ebrius sum-enim totus valde. Puer, cape hanc
coronam, meis lacrimis lavatam;
longum vero non frustra iter pergam; est nox-intempesta
et tenebræ, verum magna fax mihi Themison.*

117. MELEAGRI.

*Jacta-sit alea. Accende, ibo. En age aude.
Vino-gravis, quam habes curam? comissabor.
Comissabor? quo, anime, divertis? Ecquid Amori est ratio?
Accende cito. At ubi est prior doctrinæ meditatio?
Abjiciatur sapientiæ ille multus labor: unum modo novi
hocce, etiam Jovis mentem ab Amore esse dejectam.*

118. CALLIMACHI.

[jurga]
*Si volens, Archine, comissatus-sum-ad te, sexcenties ob-
si vero invitatus veni, protervam-temeritatem remitte:
merum et Amor me coegerunt, quorum hic quidem me
traxit, ille vero non sinebat modestum animum habere.
At ubi-veni, non clamavi quæ aut cujus janua esset, sed
postem: si hoc est peccatum, peccavi. [osculatus-sum*

119. MELEAGRI.

*Feram, næ testor te, Bacche, audaciam tuam: duc, co-
incipe: deus mortalem gubernat animum: [missationes
in igne generatus amas flammam quæ inest Amori, et
et me rursus vinctum tuum agis supplicem!
Sane proditor et perfidus natus-es; tua autem orgia celare
jubens, detegere mea tu nunc vis.*

120. POSIDIPPI.

*Bene-sum-armatus, et contra te pugnabo, nec cedam,
licet-sim mortalis; at tu, o Amor, ne jam me aggredere.
Si me deprehendas ebrium, abduc traditum; at quamdiu
instructam adversus te rationem habeo. [sobrius-sum,*

113. MELEAGRI.

Ipsae tuis oculis factus nova præda Cupido est,

Timariou, cælo quamlibet ille videt.

121. ΠΙΑΝΟΥ.

Ἦ βρά νύ τοι, Κλεόνικε, δι' ἀτραπιτοῖο κίοντι
στεινῆς ἤντησαν τὰ λιπαρὰ Χάριτες·
καὶ σε ποτὶ βοδέαισιν ἐπηχύναντο χέρεσσιν,
κοῦρε· πεποίησαι δ' ἡλίκος ἐσσί χάρις.
Τηλόθι μοι μάλα χαῖρε· πυρὸς δ' οὐκ ἀσφαλὲς ἄσσον
ἐρπαιν αὐτὴν, ἃ φίλος, ἀνθέρικα.

122. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦ Χάριτες, τὸν καλὸν Ἀρισταγόρην ἐσιδοῦσαι
ἀντίον, εἰς τρυπεράς ἡγαλίσασθε χέρας·
οὐνεκα καὶ μορφᾷ βάλλει φλόγα, καὶ γλυκυμυθεῖ
καίρια, καὶ σιγῶν ὀμμασι τερπνὰ λαλεῖ.
Τηλόθι μοι πλάζοιτο. Τί δὲ πλεόν; ὥς γὰρ Ὀλύμπου
Ζεὺς νέον ὄδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνοβολεῖν.

123. ΑΔΗΑΟΝ.

Πυγμαῖ νικήσαντα τὸν Ἀντικλέους Μενέχαρμον
λημνίσκοις μαλακοῖς ἐστεφάνωσα δέκα,
καὶ τρισσῶς ἐφίλησα πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
ἀλλ' ἐμοὶ ἦν σμύρνης κείνο μελιχρότερον.

124. ΑΔΗΑΟΝ, οἱ δὲ ΑΡΤΕΜΩΝΟΣ.

Λάθρη παπταίνοντα παρὰ φλὴν Ἐχέδημον
λάβριος ἀκρήθην τὸν χαρίεντ' ἔκυσσα,
ὀσιμαίνων· καὶ γὰρ μοι ἐνύπνιος ἦλθε φαρέτρην
ἀνταίρων, καὶ δοὺς ὄχετ' ἀλεκτρούνας,
ἄλλοτε μειδιῶν, δὲ δ' οὐ φίλος. Ἦ βρά μελισσέων
ἔσμου καὶ κνίδης καὶ πυρὸς ἡψάμεθα.

125. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦδὺ τί μοι διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον ἄβρὰ γελῶντος
ὀκτωκαίδεκτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι
ἤγαγ' Ἔρως ὑπὸ χλαῖναν· ἐγὼ δ' ἀπαλῶ περὶ χρωτὶ
στέρνα βαλὼν κενεὰς ἐλπίδας ἰδρεπόμαν.
Καὶ μ' ἐκ νῦν θάλλπει μνήμης πόθος· ὀμμασι δ' ὕπνον
ἀγρευτὴν πτηνοῦ φάσματος αἰὲν ἔχω.
Ἦ δύσερως ψυχῇ, παῦσαι ποτε καὶ δι' ὀνείρων
εἰδῶλοις κάλλεος κωπὰ χλαίνομένη.

126. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦρκαί μευ κραδίος ψαύειν πόνος· ἦ γὰρ ἀλύων
ἀκρονυχεὶ ταύταν ἔκνισ' ὁ θερμὸς Ἔρως·
εἶπε δὲ μειδήσας· « Ἔξεις πάλι τὸ γλυκὺ τραῦμα,
« ὦ δύσερως, λάβρω καίόμενος μέλιτι.»
Ἐξ οὗ δὴ νέον ἔρνος ἐν ἡϊθέοις Διόφαντον
λεύσσων οὔτε φυγεῖν οὔτε μένειν δύναμαι.

127. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰνὸδιον στείχοντα μεσαμβρινὸς εἶδον Ἀλεξίν,
ἄρτι κόμαν καρπῶν χειρομένου θέρεος.
Διπλαῖ δ' ἀκτίνες με κατέφλεγον· αἱ μὲν Ἔρωτος,

121. ΡΗΙΑΝΙ.

Sane etenim tibi, o Cleonice, per semitam ingredienti
angustam occurrerunt nitidae Gratiae;
et te roseis amplexae sunt manibus,
o puer; factusque-es totus-quantus es Gratia:
E-longinquo valde mihi salve. Igni non tutum est propius
accedere aridum, ah amice, asphodelum.

122. MELEAGRI.

O Gratiae, formosum Aristagoram conspicatae
obvium, mollibus complexae estis manibus,
quod et venustate mittit flammam, et dulce-loquitur
tempestiva, et tacens oculis jucunda garrit. [pius enim
Procul is mihi oberret. Quid autem proficiam? ut Olympi
Jupiter, ex-nupero scit puer longe fulgur-mittere.

123. INCERTI.

Pugilatu victorem Anticlis filium Menecharmum
lemniscis mollibus coronavi decem,
et ter osculatus-sum inquinatum sanguine multo;
sed mihi erat myrrha ille sanguis dulcior.

124. INCERTI, vel ARTEMONIS.

Clam prospicientem juxta postem Echedemum
clandestinus vix-pubescentem venustum suaviatus-sum,
tremens; etenim mihi in-somnis venit pharetram
contra-erigens, et datis abiit gallis-gallinaceis,
nunc arridens, nunc autem non-amicus. Profecto apicem
examen et urticam et ignem tetigimus.

125. MELEAGRI.

Dulce quoddam mihi per noctem somnium molle ridentis
duodevicenns pueri adhuc in chlamyde
adduxit Amor sub lanam: ego vero tenerum circa ruten
pectus applicans vanas spes decerpebam.
Et me nunc flagrat ex-memoria cupido; ob-oculos autem
venatorem fugitivi visi semper habeo. [somnium
O amoris-infelix anima, desine tandem et per somnia
simulacris pulchritudinis incassum tepesieri.

126. EJUSDEM.

Cœpit meum animum tangere labos; nempe otiosus-
extremis-unguibus hunc strinxit calidus Amor, [errans
dixitque ridens: « Habebis rursus dulce vulnus,
o amoris-infelix, edaci ustus melle.»
Inde profecto juvenem surculum in adolescentibus Dio-
cernens nec fugere nec manere queo. [phantum

127. EJUSDEM.

In via gradientem meridianus vidi Alexim,
recens comam fructuum quum-detonderetur aestas.
Duplices autem radii me conflagrarunt; hi quidem Amoris,

παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν, αἱ δὲ παρ' ἡλείου.

Ἄλλ' ἄς μὲν νῦν αὖθις ἐκοίμisen· ἄς δ' ἐν ὄνειροις
εἰδωλὸν μορφῆς μᾶλλον ἀνεφλόγισεν.

Λυσίππος δ' ἐτέροις ἐπ' ἐμοὶ πόνον ὕπνος ἔτευξεν
ἔμπνοον πῦρ ψυχῇ κάλλος ἀπεικονίσας.

128. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Αἰπολικαὶ σύριγγες, ἐν οὔρεσι μηκέτι Δάφνιν
φωνεῖτ', αἰγιόδατ' Πανὶ χαριζόμεναι·
μηδὲ σὺ τὸν στεφθέντα, λύρη, Φοῖβοιο προφῆτι,
δάφνη παρθενίῃ μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

Ἦν γὰρ δεῖ ἦν Δάφνης μὲν ἐν οὔρεσι, σοὶ δ' Ὑάκινθος
τερπνός· νῦν δὲ Πόθων σκῆπτρα Δίῳν ἐχέτω.

129. ΑΡΑΤΟΥ.

Ἄργεῖος Φιλοκλῆς Ἄργει καλός· αἶ τε Κορίνθου
στῆλαι, καὶ Μεγαρέων ταῦτα βοῶσι τάφοι·
γέγραπται καὶ μέχρι λουτρῶν Ἀμφιαράου,
ὥς καλός. Ἄλλ' ὀλίγοις γράμμασι λειπόμεθα·
τῷ δ' οὐ γὰρ πέτραι ἐπιμάρτυρες, ἀλλὰ Πριηνεὺς
αὐτὸς ἰδὼν· ἐτέρου δ' ἐστὶ περισσώτερος.

130. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἶπα, καὶ αὖ πάλιν εἶπα· «καλὸς, καλός»· ἀλλ' ἔτι φήσω,
ὥς καλός, ὥς χαρίεις ὄμμασι Δωσίθεος.
Οὐ δρυὸς, οὐδ' ἐλάτης ἐχαράξαμεν, οὐδ' ἐπὶ τοίχου
τοῦτ' ἔπος· ἀλλ' ἐν ἐμῇ σμύχῃ· ἔρωσ κραδίᾳ.
Εἰ δέ τις οὐ φήσει, μὴ πείθεο. Ναὶ μὰ σέ, δαίμων,
ψεύδεται· ἐγὼ δ' ὁ λέγων τάτρεκέϊς οἶδα μόνος.

131. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ἄ Κύπρον, ἃ τε Κύθηρα, καὶ ἃ Μίλητον ἐποιχνεῖς,
καὶ καλὸν Συρίας ἱπποκρότου δάπεδον,
Ἰθθαίης Πάρος Καλλιστίῳ, ἣ τὸν ἑραστὴν
οὐδέ ποτ' οἰκείων ὤσεν ἀπὸ προθύριον.

132. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐ σοὶ ταῦτ' ἐβόων, ψυχῇ· «Ναὶ Κύπριν, ἀλώσει,
«ὦ δύσερως, ἱξῶ πυκνὰ προσιπταμένη»·
οὐκ ἐβόων· εἰλὲν σε πάγῃ. Τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
σπαίρεις; αὐτὸς ἔρωσ τὰ περὰ σου δέδεκεν,
καὶ σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε, μύροις δ' ἐβράνε λιπόπουνον,
δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πεινῇ.
Ἄ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
ἄρτι δ' ἀναψύχεις, πνεῦμα ἀναλεξαμένη.
Τί κλαίεις; τὸν ἀτεγκτον δεῖ ἐν κόλποισιν ἔρωτα
ἔτρεφες, οὐκ ἤδεως ὥς ἐπὶ σοὶ τρέφετο;
οὐκ ἤδεως; Νῦν γινώθι καλῶν ἀλλαγμὰ τροφείων,
πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.
Λύτῃ ταῦθ' εἶλον· φέρε τὸν πόνον. Ἄξια πάσχεις
ἦν ἔδρας, ὅπῃ καιομένη μέλιτι.

pueri ab oculis, illi vero a sole.

Sed hos quidem nox rursus sopivit; illos autem in somnis
simulacrum formæ pueri magis accendit. [tulit,

Jam qui laborem-solvit ceteris, mihi laborem somnus at-
animatum ignem animo pulchritudinem repræsentans.

128. EJUDEM.

Caprariæ fistulæ, in montibus non jam Daphnim
resonate, capellarum-initori Pani gratificantes;
neque tu redimitum, o lyra, Phœbi vates,
lauro virginea cane Hyacinthum adhuc. [lyra, Hyacinthus
Fuit enim quum fuit Daphnis in montibus, tibi vero, o
jucundus; at nunc Cupidinum sceptrâ Dio habeat.

129. ARATI.

«Argivus Philocles Argis pulcher:» et Corinthi
columnæ, et Megarensium hæc clamant tumuli:
scriptus-est et usque ad Lavacra Amphiarai,
ut «pulcher.» Sed paucis vincimur literis:
huic enim non lapides testes, sed Prieneus
ipse qui vidit: altero autem quovis est peritior.

130. INCERTI.

Dixi, et rursus iterum dixi: «Pulcher, pulcher»; sed ad-
formosum esse, venustum oculis Dositheum. [huc dicam,
Non in quercum, neque in abietem incidimus, neque in
hoc verbum: sed in meo urit amor pectore. [parietem
Si vero quis negaverit, ne crede. Næ per te, o dæmon,
mentitur; ego vero me-dicere verum novi solus.

131. POSIDIPPI.

Quæ Cyprum, quæ et Cythera et quæ Miletum obis,
et pulchrum Syriæ equorum-pedibus-resonantis solum,
venias propitia Callistio, quæ amasium
non unquam a suis repulit vestibulis.

132. MELEAGRI.

Nonne tibi hæc inclamabam, anima? «Per Cyprin, capieris,
o amoris-infelix, ad viscum frequenter advolans.»
nonne inclamabam? cepit te plaga. Quid frustra in vinculis
palpitas? ipse Amor alas tuas ligavit,
et te super ignem posuit, unguentisque aspersit spiritu-
deditque sitienti lacrimas calidas bibere. [deficientem,
O anima graviter-laborans, tu vero modo quidem igni
modo vero refrigeraris, halitu resumpto. [consumeris,
Quid fles? nescium-mitescere quum in sinu Amorem
alebâs, non noveras eum contra te ali?
non noveras? Nunc cognosce eximii mercedem alimonii,
ignem simul et frigidam accipiens nivem.
Ipsa hæc optavisti: exantla laborem. Digna pateris
eis-quæ egisti, igneo perusta melle.

133. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Διψῶν ὡς ἐφίλησα (ἔρεος ἀπαλόχροα παῖδα,
εἶπα τότε· αὐχμηρὰν δῖψαν ἀποπροφυγών·
« Ζεῦ πάτερ, ἄρα φίλημα τὸ νεκτάρειον Γανυμήδεος
« πίνεις, καὶ τότε σοι γεῖλεσιν οἶνοχοεῖ;
« καὶ γὰρ ἐγὼ τὸν καλὸν ἐν ἡθίοισι φιλήσας
« Ἀντίοχον, ψυχῆς ἡδὺ πέπωκα μέλι.»

134. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἔλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὃς ἀνιερὸν
πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο,
τὸ τρίτον ἡνίκ' ἔπινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τῶνδ' ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
Ὡπτηται μέγα δὴ τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω· φῶρος δ' ἔχνια φῶρ ἔμαθον.

135. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Οἶνος ἔρωτος Ἠλεγγος· ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῖν
ἤτασαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις.
Καὶ γὰρ ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύστασε, καὶ τι κατηφὲς
έβλεπε, χῶ σφιγγθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος.

136. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὅρνιθες ψίθυροι, τί κεκράγατε; μὴ μ' ἀνιάτε,
τὸν τρυφερῇ παιδὸς σαρκὶ χλαινόμενον,
ἐζόμενοι πετάλοισιν ἀηδόνες· εὖδε λάληθρον
θῆλυ γένος, δέομαι, μείνατ' ἐφ' ἡσυχίης.

137. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὅρθροδῶας, δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν τρισάλαστε,
ἐννύχιος κράξεις πλευροτυπῇ κέλαδον,
γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτε μοι βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς
παιδοφιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς δ' ἔδῳ γελᾷς ὀδύνας.
Ἄδε φίλα θρεπτῆρι χάρις; ναὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον,
ἔσχατα γηρύση ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

138. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄμπελε, μήποτε φύλλα χαμαὶ σπεύδουσα βαλέσθαι
δεΐδιας ἐσπέριον Πλειάδα δυομένην;
μείνον ἐπ' Ἀντιλέοντι πεσεῖν ὑπὸ τὴν γλυκὺν ὕπνον,
ὡς τότε τοῖς καλοῖς πάντα χαρίζομένα.

139. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτη,
ναὶ μὰ Διώνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ·
οὐ θαρσέω. Μὴ δὴ με περίπλεκε· πολλάκι λήθει
τοῖχον ὑποτρώγων ἡσυχίος ποταμός.
Τῶ καὶ νῦν δεῖδοικα, Μενέξενε, μὴ με παρεισδύς
οὗτος ὁ σιγέρτης εἰς τὸν ἔρωτα βάλη.

136. INCERTI.

Quid turbatis aves strepero me murmure, dum me
Virginis egregiæ membra tepefaciunt,

133. EJUSDEM.

Sitiens ubi osculatus-sum æstate teneræ-cutis puerum.
dixi tunc aridam sitim postquam effugi:
« O Jupiter, an tu osculum nectareum Ganymedis
bibis, et hoc tuis labris ille more-vini-fundit?
Etenim ego formosum in adolescentibus osculatus.
Antiochum, animi dulce bibi mel.»

134. CALLIMACHI.

Ulcus hic hospes habebat nobis insciis. Quam ægre
spiritum per pectus, vidisti, educebat,
tertium quum bibebat; rosæ autem folia-dejicientes
viri ex-coronis (s. cincinnati) cunctæ jacebant humi.
Torretur-igne magno aliquo: næ daemones testor, nunc
conjicio; furis vestigia autem fur ipse didici. [temere

135. ASCLEPIADÆ.

Vinum amoris indicium: amare se-negantem nobis
convicerunt multæ Nicagoram propinationes.
Namque flevit et dormitavit et triste quid
spectabat, et adstricta non manebat corona.

136. INCERTI.

Aves garrulæ, quid clamitatis? ne me lædio-afficiatis,
delicata pueri carne tepefactum,
insidentes foliis lusciniæ. Dormi loquax
muliebris sexus, precor; manete quietæ.

137. MELEAGRI.

[ter-detestande.
Summo-mane-canens, misere-amanti malorum-præco, nunc
nocturnus strepis latera-plangentibus-alis strepitum,
superbus in cubili, quando mihi breve id adhuc noctis est
in-amplexu-pueri, de meis autem dulce rides doloribus.
Hæcne grata nutriendi relata gratia? næ, summum testor
ultimum edes hos amarus cantus. [diloculum.

138. MNASALCÆ.

O vitis, an-forte folia humi properans projicere
tu times vespertinam Pleiada occidentem?
mane dum Antileontem invadat sub te dulcis somnus
ut olim pulchris omnia gratificans.

139. CALLIMACHI.

Est quispiam, næ testor Pana, abditus, est quispiam hæc,
næ testor Bacchum, ignis sub favilla:
non confido-animo. Ne sane me amplectere: sæpenumero
murum subedens tranquillous amnis. [latet
Ideo et nunc vereor, o Menexene, ne me insinuans-sæ
hic qui silentio-arrepiit in amorem injiciat.

Dauliades viridi super arbore? sin muliebre est
Multa loqui, jam vos, nil veto, perficite.

140. ΑΣΗΑΟΝ.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδοῦσαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν· οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει.
Ἐῖπα, καὶ ἡ Νέμεσις με συνάρπασε, κεῖθός ἐκειμην
ἐν πυρὶ, παῖς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
Τὸν κατ' ὁ Πασόμεσθ', ἢ τὰν θεόν; Ἀλλὰ θεοῦ μοι
ἔστιν ὁ παῖς κρέσσων· χαιρέτω ἡ Νέμεσις.

141. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἐφθέγξω, ναὶ Κύπριν, ἡ μὴ θέμις, ὦ μέγα τολμᾶν
θυμὲ μαθῶν· Θήρων σοὶ καλὸς οὐκ ἐφάνη;
σοὶ καλὸς οὐκ ἐφάνη Θήρων; ἀλλ' αὐτὸς ὑπέστης,
οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.
Τοιγάρ, ἰδοῦ, τὸν πρόσθε λάλον προὔθηκεν ἰδέσθαι
δείγμα θρασυστομίας ἢ βαρύφρων Νέμεσις.

142. ΠΙΑΝΟΥ.

Ἰξῶ Δεξιόνικος ὑπὸ χλωρῇ πλατανίστῳ
κόσσυρον ἀγρεύσας, εἶλε κατὰ πτερύγων·
χῶ μὲν ἀναστενάχων ἀπεκώκυεν ἱερὸς ὄρνις.
Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ φίλ' Ἑρως, καὶ θαλεραὶ Χάριτες,
εἶην καὶ κίχλη καὶ κόσσυρος, ὥς ἂν ἐκείνου
ἐν χερὶ καὶ φθογγῇ καὶ γλυκὺ δάκρυ βάλοι.

143. ΑΔΗΛΟΝ.

* Ἑρμῇ τοξευθεὶς ἐξέσπασε πικρὸν ἐφ' ἑβῶ·
κτῆν τὴν αὐτὴν, ξεῖνε, λέλογχα τύχην.
Ἄλλ' μ' Ἀπολλοφάνους τρύχει πόθος. ὦ φιλάεθλε,
ἐφθασας· εἰς ἐν πῦρ οἱ οὐ' ἐνηγάμεθα.

144. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τί κλαίεις, φρενοληστά; τί δ' ἄγρια τόξα καὶ ἰοὺς
ἐρρίψας, διφυῇ ταρσὸν ἀνείς πτερύγων;
Ἦ βρά γε καὶ σὲ Μυῖσκος ὁ δύσμαχος ὁμμασιν αἶθε.
Ὡς μόλις οἱ' ἔδρας πρόσθε παθὼν ἔμαθες.

145. ΑΔΗΛΟΝ.

Πνέετε, παιδοφίλοι, κενὸν πόνον· ἴσχετε μόχθων,
δύσφρονες· ἀπρήκτοις ἐλπίσι μαινόμεθα.
Ἴσον ἐπὶ ψαφάρην ἀντλεῖν ἄλα, κατὰ Λιβύσης
ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτῖναι ψεκάδα,
ἴσον καὶ παιδῶν στέργειν πόθον, οἷς τὸ κενυχὲς
κάλλος ἐνὶ χθονίοις ἡδύ τι κάθανάτοις.
Δέρμεσθ' εἰς ἐμὲ πάντες· ὁ γὰρ πάρος εἰς κενὸν ἡμῶν
μόχθος ἐπὶ ξηροῖς ἐκκέχυτ' αἰγιαλοῖς.

146. ΠΙΑΝΟΥ.

Ἀγρεύσας τὸν νεβρὸν ἀπώλεσα, χῶ μὲν ἀνατλάς
μυρία, καὶ στήσας δίκτυα καὶ στάλικας,
σὺν κενεαῖς χεῖρεσσιν ἀπέρχομαι· οἱ δ' ἀμύγητοι
τάμα φέρουσιν, Ἑρως· οἷς σὺ γένοιτο βεβρύς.

140. INCERTI.

Formosum ubi vidi Archestratum, non, per Mercurium,
non formosum illum dixi; non enim oppido videbatur.
Dixi, et Nemesis me corripuit, statimque jacui
in igne, puer autem me *tantum* Jupiter fulminavit.
Puerum propitiabimus, an deam? Sed dea mihi
est puer potentior: valeat Nemesis.

141. MELEAGRI.

Elocutus-es, nā per Cyprin, quā nefas, valde audere
anime qui-didicisti: Theron tibi formosus non est-visus?
tibi formosus non est-visus Theron? At ipse *dicere* susti-
vel Jovis non expavescens fulmen. [nuisti,
Igitur, ecce, eum-qui ante garriebat proposuit conspi-
documentum audacis loquelae irata Nemesis. [cum

142. RHIANI.

Visco Dexionicus sub viridi platano
merulam venatus, cepit per alas:
et ingemens ejulavit sacer alas.
Sed ego, o care Amor, et floridæ Gratiae,
utinam-sim et turdus et merulus, ut illius
in manu et vocem et dulcem lacrimam emittam.

143. INCERTI.

Mercurius sagitta-ictus [non] evulsit amarum ephebum(?)
et ego eandem, o hospes, sortitus-sum fortunam.
Sed me Apollorphanis consumit amor. O certaminum-
antevertisti: in unum ignem ambo insiluimus. [amans,

144. MELEAGRI.

Quid fles, animorum-fur? et quid feras sagittas et jacula
projecisti, duplicem remum remittens alarum?
Profecto etiam te Myiscus irresistibilis oculis urit:
Quam ægre qualia feceris prius passus didicisti!

145. INCERTI.

Desinite, puerorum-amantes, irritum laborem; abstinete
animo-infelices. Irrita spe insanimus. [ab-ærumnis,
Idem-est in aridam exantlare mare, et e Libyca
arena in numerum cogere portiunculas, [biens
idem et puerorum sectari amorem, quibus inane-super-
forma in terrigenis dulce quid et immortalibus
Oculos-convertite in me omnes: ille enim prior incassum
labor in aridis effusus-est littoribus. [noster

146. RHIANI.

Venatus capreolum amisit, et qui sustinui
sexcenta, et posui retia et furculas,
(cum) vacuis manibus abeo: illi autem sudore-nullo
mea auferunt, o Amor; quibus utinam tu sis gravis!

147. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄρπασταί· τίς τόσσον ἐναίχμασαι ἄγριος εἴη;
τίς τόσος ἀνῆραι καὶ πρὸς Ἔρωτα μάχην;
Ἄπτε τάχος πεύκας. Καίτοι κτύπος· Ἡλιοδώρας.
Βαίνει πάλιν στέρνων ἐντὸς ἱμῶν, κραδίη.

148. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Οἶδ' ὅτι μου πλούτου κενεαὶ χέρες· ἀλλὰ, Μένιππε,
μὴ λέγε, πρὸς Χαρίτων, τοῦμὸν ὄνειρον ἑμοί.
Ἄλγέω τινὰ διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων·
ναί, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

149. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

« Ληφθήσῃ, περίφοιτε Μενέκρατες »· εἶπα Πανήμου
εἰκάδι, καὶ Ἀώου τῇ — τίνι; τῇ δεκάτῃ
ἦλθεν ἐβουὺς ὑπ' ἄροτρον ἐκούσιος. Εὐγ' ἑμὸς Ἑρμᾶς,
εὐγ' ἑμός. Οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

150. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡς ἀγαθὸν Πολύφημος ἀνέυρατο τὰν ἐπαοιδᾶν
τῶραμένω· ναὶ Γᾶν, οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ.
Αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχυαίνοντι, Φίλιππε·
ἢ πανακὲς πάντων φάρμακον ἂ σοφία.
Τοῦτο, δοκέω, χά λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
τῶγαθόν, ἐκκόπτειν τὰν φιλόπαιδα νόσον.
Ἔσθ' αἰὲν * χάκαστάς ἀπειδέα πρὸς τὸν Ἔρωτα.
Τουτὶ ναὶ κείρει τὰ πτερὰ, παιδάριον·
οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τι δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπωρεῖαι
οἴκοι τῷ χαλεπῷ τραύματος ἀμφοτέραι.

151. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἴ τινά που παίδων ἐρατώτατον ἄνθος ἔχοντα
εἶδες, ἀδιστάκτως εἶδες Ἀπολλόδοτον.
Εἴ δ' ἐσιδὼν, ὧ ξεῖνε, πυριφλέκτοισι πόθοισιν
οὐκ ἐδάμης, πάντως ἢ θεὸς ἢ λίθος εἴ.

152. ΑΔΗΛΟΝ.

Μάγνης Ἡράκλειτος, ἑμὸς πόθος, οὔτι σίδηρον
πέτρῳ, πνεῦμα δ' ἑμὸν κάλλει ἐφελκόμενος.

153. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Πρόσθε μοι Ἀρχεάδης ἐθλίβετο· νῦν δὲ τάλαιναν
οὐδ' ὅσον παίζων εἰς ἔμ' ἐπιστρέφεται.
Οὐδ' ὁ μελιχρὸς Ἔρως αἰὲ γλυκὺς· ἀλλ' ἀνίσχας
πολλάκις ἡδίων γίνετ' ἐρῶσι θεός.

154. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἡδὺς ὁ παῖς, καὶ τοῦνομ' ἑμοί γλυκὺς ἐστι Μῦσκος
καὶ χαρίεις· τίν' ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν;
καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, δλος καλός· εἰ δ' ἀνιηρὸς,
οἶδε τὸ πικρὸν Ἔρως συγκεράσαι μέλιτι.

147. MELEAGRI.

Raptores! quis tam ad-impugnandum ferus esse-potest?
quis tantus ut-sustineat et adversus Amorem pugnam?
Accende confestim tædas. Attamen strepitus: est Helio
Redi intus in pectus meum, o cor. [doræ.

148. CALLIMACHI.

Scio mihi divitiis vacuas esse manus; sed, o Menippe,
ne dicas, per Gratias oro, meum somnium mihi.
Doleo a-te perpetuo verbum hoc amarum audiens: [hile.
næ, amice, tuorum verborum hoc maxime est inama-

149. EJUSDEM.

Capieris, o vago Menecrates », dixi Panemi
vigesima die, et Loi... quota? decima
venit bos sub aratrum sponte. Euge o mi Mercuri
euge, mi. Non ob viginti dies criminamur.

150. EJUSDEM.

Quam bonum Polyphemus invenit incantamentum
amanti; per Tellurem, non inscitus est Cyclops.
Musæ amorem imminuunt, o Philippe;
sane prorsus-sanans omnium medicamen est poesis.
Id, existimo, etiam fames habet unum ad mala accedens
bonum, ut-resecet pueros-amantium morbum.
Est denique nobis thalamus immodicum adversus amorem:
hic profecto hic abscindit alas puerulorum.
Nec vel minimum te timemus: incantamenta enim
domi (apud me) sunt acerbi vulneris illa ambo.

151. INCERTI.

Sicubi quem puerorum amabilissimum florem habentem
vidisti, sine-controversia vidisti Apollodotum.
Si vero postquam-vidisti, o hospes, igneis cupidinibus
non domitus-es, omnino aut deus aut lapis es.

152. INCERTI.

Magnes Heraclitus, mea cupido, non ferrum
lapide, sed spiritum meum pulchritudine attrahens.

153. ASCLEPIADÆ.

Prius mihi Archeades amplexu-fovebatur; nunc autem
ne jocans quidem in me convertitur. [miseram
Neque mellitus Amor semper dulcis: sed quum cruciavit,
sæpe suavior fit amantibus deus.

154. ANTIPATRI.

Suavis puer, et vel nomine mihi dulcis est Myiscus
et gratus: quemnam habeam non amandi prætextum?
Formosus enim, næ per Cyprin, totus formosus; sin autem
novit amarum Amor commiscere melle. [importunus.

155. ΑΔΗΑΟΝ.

α. Μη μ' εἶπες πάλιν ὅδε. β. Τί δ' αἷτιος; αὐτὸς ἐπέμψε.
α. Δεύτερον οὖν φήσεις; β. Δεύτερον. Εἶπεν· ἴθι.
Ἄλλ' ἔρχεο, μὴ μέλλε. Μένουσί σε. α. Πρῶτον ἐκείνον
εὐρήσω, χῆζω· τὸ τρίτον οἶδα πάλοι.

156. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανεῖκελος, ὃ Διόδωρε,
οὐμὸς ἔρωος, ἀσαφεὶ κρινόμενος πελάγει·
καὶ ποτὲ μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε δ' αὖτε
εὐδίας, ἄβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν ἐκκέχυσαι.
Τυφλά δ' ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδατι, κύματα μετρῶν
δινεῦμαι, μεγάλην χεῖματι πλαζόμενος.
Ἄλλὰ μοι ἢ φιλίας ἔκθεος σκοπὸν ἢ πάλι μίσους,
ὥς εἰδῶ ποτέρῳ κύματι νηρόμεθα.

157. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος, Ἔρωος δ' οἶακα φυλάσσει
ἄκρον ἔχων ψυχῆς ἐν χειρὶ πηδάλιον·
χειμαίνει δ' ὁ βαρὺς πνεύσας Πόθος, οὐνεκα δὲ νῦν
παμφύλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει.

158. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοὶ με Πόθων δέσποινα θεῇ πόρε, σοὶ με, Θεόκλης,
ἄβροπέδιλος Ἔρωος γυμνὸν ὑπεστόρεσεν,
ζεῖνον ἐπὶ ζείνης, δαμάσας ἀλύτῳις χαλινοῖς·
ἰμαίρω δὲ τυχεῖν ἀκλινέος φιλίας.
Ἄλλὰ σὺ τὸν στέργοντ' ἀπαναίνεαι, οὐδὲ σε θέλγει
οὐ χρόνος, οὐ ξυνῆς σύμβολα σωφροσύνης.
Ἰαθ', ἀναξ, Ἰλῆθι· σέ γάρ θεὸν ὥρισε Δαίμων·
ἐν σοὶ μοι ζωῆς πείρατα καὶ θανάτου.

159. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν σοὶ τὰμὰ, Μυῖσκε, βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται·
ἐν σοὶ καὶ ψυχῆς πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι.
Ναὶ γάρ δὴ τὰ σά, κοῦρε, τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα
ἔμματα, καὶ μὰ τὸ σὸν φαιδρὸν ἐπισκύνιον,
ἦν μοι συννεφεὶς ἔμματα βάλῃς ποτὲ, χεῖμα δέδορκα·
ἦν δ' ἱλαρὸν βλέψης, ἡδὺ τέθηλεν ἔαρ.

160. ΑΔΗΑΟΝ.

Παραλέως τρηχεῖαν ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀνίην
οἶσω, καὶ χαλεπῆς δεσμὸν ἀλυκτοπέδεος.
Οὐ γάρ πω, Νικάνδρε, βολὰς ἐδάτημεν Ἔρωτος
νῦν μόνον, ἀλλὰ πόθων πολλάκις ἡψάμεθα.
Καὶ σὺ μὲν, Ἀδρήστεια, κακῆς ἀντάξια βουλῆς
τίσαι, καὶ μακάρων πικροτάτῃ Νέμεσις.

161. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Δόριον ἢ φιλέφθορος ἐπίσταται, ὥς ἀπαλὸς παῖς,
ἔσθαι πανδύμου Κύπριδος ὠκὺ βέλος,
ἤμερον ἀστράπτουσα κατ' ὀμματος, ἥς ὑπὲρ ὤμων

ΑΣΤΗΟΛΟΓΙΑ. II.

155. INCERTI.

a. Ne me affare rursus ita. b. Quid pecco? ipse (*dominus*)
a. Iterum igitur dices? b. Iterum. Dixit: I. [misit.
Sed veni, ne cunctare: exspectant te. a. Primum illum
conveniam, tum ibo: tertium novi jampridem.

156. INCERTI.

Vernæ procellæ omnino-similis, o Diodore,
meus amor est, obscuro qui-jactatur mari:
et nunc quidem ostendis multum imbrem, nunc autem
serenus es, et molle ridens oculis effunderis. [rursus
Cæcos autem, tanquam naufragus in æstu, fluctus metiens
circumnagor, magna tempestate jactatus.
Sed mihi aut amicitiae palam-ostende scopum aut rursus
ut sciam utro fluctu natemur. [odii,

157. MELEAGRI.

Cypris mihi naucerus est, Amor autem clavum servat
· summum habens animæ meæ in manu gubernaculum.
Desævit autem gravis spirans Cupido, quandoquidem sane
omnigeno puerorum nato in mari. [nunc

158. EJUDEM.

Tibi me Cupidinum domina dea dedit, tibi me, o Theocles,
molliter-calceatus Amor nudum substravit,
hospitem in hospita-terra, domitum insolubilibus frenis:
cupio autem sortiri inconcussam amicitiam.
Verum tu amantem respuis, neque te mulcet
non tempus, non communis pignora modestiæ.
Propitius-esto, o rex; esto-propitius: te enim deum po-
in te mihi sunt vitæ sortes et mortis. [sunt numen:

159. EJUDEM.

In te meæ, o Myisce, vitæ funes religati-sunt;
in te est et animi spiritus qui-reat adhuc.
Næ profecto per tuos, puerule, etiam cæcis loquaces
oculos, næ per tuum nitens supercilium, [deo;
si mihi nebulosum oculum aliquando adjicis, hiemem vi-
si autem hilare adspicis, dulce floret ver.

160. INCERTI.

Strenue asperum sub visceribus dolorem
feram, et acerbæ nodum compedis.
Minime enim, o Nicander, vulnera didicimus Amoris
nunc tantum, sed cupidines sæpe experti-sumus.
Et tu quidem, Adrastea, mali reciprocæ consilii
pœnas-repete, et immortalium acerbissima Nemesis.

161. ASCLEPIADÆ.

Dorcium quæ ephebis-gaudet scit, ut delicatus puer,
jaculari communis Cypridis velocem sagittam, [pendens
cupidinem fulgurans ab oculo, cujus super humeros

— σὺν πετάσῳ γυμνὸν μηρὸν ἔφαινε χλαμύς.

162. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐπω τοξοφορῶν οὐδ' ὄριος, ἀλλὰ νεογνὸς
οὐδὸς Ἔρως παρὰ τὴν Κύπριν ὑποστρέφεται,
δέλτον ἔχων χρυσέην· τὰ Φιλοκράτεος δὲ Διαύλου
τραυλίζει ψυχῆς φίλτρα καὶ Ἀντιγένους.

163. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὖρεν Ἔρως τί καλῶ μίξει καλὸν, οὐχὶ μάραγδον
χρυσῶ, δ' μήτ' ἀνθεῖ, μήτε γένοιτ' ἐν ἴσῳ,
οὐδ' ἐλέφαντ' ἐβένῳ, λευκῷ μέλαν, ἀλλὰ Κλέανδρον
Εὐδιότῳ, Πειθοῦς ἄνθεα καὶ Φιλίης.

164. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἦδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράσαι γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν·
ἡδὺ δὲ παιδοφιλεῖν καὶ τὸν ἐόντα καλόν,
οἷα τὸν ἀδροκόμην στέργει Κλεόβουλον Ἀλεξίς·
* θνατὸν ὄντως τὸ Κύπριδος οἰνόμελι.

165. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λευκανθὴς Κλεόβουλος· ὁ δ' ἀντία τοῦδε μελίχρους
Σώπολις, οἱ διςσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.
Τοῦνεκά μοι παίδων ἔπετα· πόθος· οἱ γὰρ Ἔρωτες
* πλέξιν ἐκ λευκοῦ φασί με καὶ μέλανος.

166. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Τοῦθ' ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς, ὅ τι δὴ ποτ', Ἔρωτες,
τοῦτό γ' ἔχειν πρὸς θεῶν ἡσυχίην ἄφετε·
ἢ μὴ δὴ τόξοις ἔτι βάλλετέ μ', ἀλλὰ κεραυνοῖς·
ναὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνυρακιήν.
Ναὶ, ναὶ, βάλλετ', Ἔρωτες· ἐνεσκληχὸς γὰρ ἀνίας,
ἐξ ὑμέων τοῦτ' οὖν, εἰ γέ τι, βούλομ' ἔχειν.

167. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Χειμέριον μὲν πνεῦμα· φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μυῖσκε,
ἀρπαστὴν κόμοις δ' γλυκύδακρυς Ἔρως.
Χειμαίνει δὲ βαρὺς πνεύσας Πόθος, ἀλλὰ μ' ἐς ὄρμον
δέξαι, τὸν ναύτην Κύπριδος ἐν πελάγει.

168. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπὶ χεῖρ δύο, καὶ φιλεράστου
Μιμνέρμου, καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμάχου·
συγκέρασον τὸν πέμπτον ἐμοῦ· τὸν δ' ἕκτον ἐκάστου,
Ἥλιόδωρ, εἶπας, ὅστις ἐρῶν ἔτυχεν·
ἔβδομον Ἡσιόδου, τὸν δ' ὀγδοὸν εἶπον Ὀμήρου,
τὸν δ' ἑνατον Μουσῶν, Μνημοσύνης δέκατον.
Μεστὸν ὑπὲρ χεῖλους πίομαι, Κύπρι· τὰλλα δ' Ἔρωτες
* νήφοντ' οἰνωθέντ' οὐχὶ λίην ἄχαριν. *

169. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἐξέφυγον, Θεόδωρε, τὸ σὺν βάρος. Ἀλλ' ὅσον εἶπας

cum petaso nudum femur ostendit chlamys.

162. EJUDEM.

Nondum arcum ferens, neque maturus, sed admodum-
meus Amor ad Cyprin revertitur, [puer
tabulas tenens aureas; Philocratis autem Dianli filii
balbutit animi philtra et Antigenis.

163. EJUDEM.

Invenit Amor quodnam pulchro misceat pulchrum, non
auro, quod neque floret neque fiat compar, [smaragdum
neque ebur ebene, albo nigrum, sed Cleandrum
Eubioto, Suadæ flores et Amicitia.

164. MELEAGRI.

Dulce quidem mero temperare suavem liquorem apum,
dulce vero pueros-amare et ipsum venustum,
sicut molle-crinum diligit Cleobulum Alexis:
immortale reipsa est Cypridis mulsum.

165. EJUDEM.

Albus-ut-flos est Cleobulus; et huic contrario fuscus
Sopolis, bini Cypridos florigeri.
Ideo me puerorum sequitur cupido: Amores enim
se nexuisse albo dicunt me et nigro.

166. ASCLEPIADÆ.

Hoc quod mihi superest animæ, quodcumque est, Amores.
hoc certe habere, per deos oro, quietem sinite:
aut ne jaculis amplius petite me, sed fulminibus;
næ omnino favillam facite me et carbonum-congeriem.
Næ, næ, ferite, Amores: arefactus enim ærumnis,
ex vobis hoc certe, si quid, volo habere.

167. MELEAGRI.

Hibernus quidem ventus; fert autem ad te me, o Myiske.
raptum comissionibus dulciter-lacrimans Amor.
Dessevit autem gravis spirans Cupido: sed me in portum
excipe, nautam Cypridis in mari.

168. POSIDIPPI.

Nannus et Lydæ pocula imple duo, et amatoribus-amici
Mimnermi, et sapientis Antimachi:
misce quintum meum; sextum vero uniuscujusque,
o Heliodore, nominatim-effatus qui amans forte-fuit:
septimum Hesiodi, octavum autem dic Homeri,
nonumque Musarum, Mnemosynes decimum. [Amores.
Ego plenum præter labrum ebibam, o Cypris; cetera vero,
ut sobrium numerare nonne valde ingratum?

169. DIOSCORIDÆ.

Effugi, Theodore, tuum grave-imperium. Sed modo dixi

« Ἐξέφυγον τὸν ἐμὸν δαίμονα πικρότατον », πικρότερός με κατέσχευεν. Ἀριστοκράτει δὲ λατρεύω μυρία, δεσπόσυνον καὶ τρίτον ἐκδέχομαι.

170. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σπονδὴ καὶ λιθανωτὴ, καὶ οἱ κρητῆρι μιγέντες δαίμονες, οἱ φιλίας τέρματ' ἐμῆς ἔχετε, ὑμέας, ὧ σεμνοὶ, μαρτύρομαι, οὗς ὁ μελίχρως κοῦρος Ἀθήναιος πάντας ἐπωμόσατο.

171. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν καλὸν, ὡς ἔλαβες, κομίσεις πάλι πρὸς με θεωρὸν Εὐφραγόρην, ἀνέμων πρητύτατε Ζέφυρε, εἰς ὀλίγων τείνας μηνῶν μέτρον· ὡς καὶ ὁ μικρὸς μυριετὴς κέκριται τῷ φιλέοντι χρόνος.

172. ΕΥΗΝΟΥ.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λυγρῶν αἰρούμαι χρηστῆς ἔλκος ἔχειν ὀδύνης.

173. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δημῷ με κτείνει καὶ Θέρμιον· ἡ μὲν ἐταίρη Δημῷ· ἡ δ' οὐπὼ Κύπριν ἐπισταμένην. Ἐκί τῆς μὲν ψάυω· τῆς δ' οὐ θέμις. Οὐ μὰ σέ, Κύπρι, οὐκ οἶδ' ἦν εἰπεῖν δεῖ με ποθεινοτέρην. Δημαρίου λέξω τὴν παρθένον· οὐ γὰρ ἔτοιμα βούλομαι, ἀλλὰ ποθῶ πᾶν τὸ φυλασσόμενον.

174. ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μ', ὦ φίλτατε Κύρε; τί ποιεῖς; τὸν σὸν Καμβύσην οὐκ ἔλεῖς; λέγε μοι. Μὴ γίνου Μῆδος· Σάκκας γὰρ ἔση μετὰ μικρὸν, καὶ σε ποιήσουσιν ταὶ τρίχες Ἀστυάγην.

175. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἢ μὴ ζηλοτύπει δούλοις ἐπὶ παισὶν ἐταίρους, ἢ μὴ θηλυπρεπεῖς οἰνογούους πάρεχε. Τίς γὰρ ἀνὴρ ἐς ἔρωτ' ἀδαμάντινος; ἢ τίς ἀτειρῆς οἶνω; τίς δὲ καλοῦς οὐ περίεργα βλέπει; Ζώντων ἔργα τάδ' ἐστίν· ὅπου δ' οὐκ εἰσὶν ἔρωτες οὐδὲ μέθαι, Διοφῶν, ἦν ἐθέλης, ἀπιθι· χίμαι Τειρεσίην ἢ Τάνταλον ἐς πότον ἔλκε, τὸν μὲν ἐπ' οὐδὲν ἰδεῖν, τὸν δ' ἐπὶ μούνον ἰδεῖν.

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συγνὸς δὴ τί, Μένιππε, κατεσκέπασαι μέχρι πέζης, ὃ πρὶν ἐπ' ἰγνύης λῶπος ἀναλόμενος; ἢ τί κάτω κύψας με παρέδραμες, οὐδὲ προσειπὼν; Ὄλα τί με κρύπτεις· ἤλυθον ἄς ἔλεγον.

« Effugi meum dæmonem sævissimum », et sævior me tenuit. Aristocrati ubi· servivi infinite, dominum etiam tertium subeo.

170. EJUSDEM.

Libamen et thus, et crateri immixti dæmones, qui amicitiae sortes meae tenetis, vos, o reverendi, testor, per-quos fuscus puerulus Athenæus omnes adjuravit ***

171. EJUSDEM.

Formosum, ut accepisti, referas rursus ad me theorum Euphragoram, ventorum o lenissime Zephyre, in paucorum extendens tempus mensium mensuram: nam mille-annorum judicatur amanti tempus. [vel parvum

172. EVENI.

Si odisse labor est, amare labor, e duobus amaris præopto boni ulcus habere doloris.

173. PHILODEMI.

Demo me enecat et Thermium: illa quidem meretrix Demo; hæc autem nondum Cyprin novit. [te, o Cypris, Et illam quidem tango; hanc vero non est fas. Non, per non scio utram dicere me oporteat amabiliorem. Demario dicam amabiliorem esse virginem. Non enim volo, sed cupio quidquid custoditur. [parata

174. FRONTONIS.

Quousque repugnabis mihi, o carissime Cyre? Quid agis? tui non te Cambysæ miseret? dic mihi. Ne fias Medus; Saccas enim eris paulo post, et te facient crines Astyagem.

175. STRATONIS.

Aut ne invidе servos ob pueros amicis, aut ne molles pincernas præbe. [cussus Quis enim vir in amorem est ferreus? aut quis incon-vino? quis autem formosos non procacius aspicit? Viventium opera hæc sunt: ubi vero non sunt amores, nec ebrietates, Diophon, si volueris, illuc abi; et illic Tiresiam aut Tantalum in potum trahe, illum ut nihil videat, hunc autem ut te-modo videat.

176. EJUSDEM.

Tristis quid tandem, Menippe, involutus-es usque ad talos, qui prius super poplitem vestem sublevabas? [quidem? aut quid demisso-vultu præter me cucurristi, ne affatus Novi quid me celes; venerunt quos dixi (pili).

172. EVENI.

Si dolor est odisse, dolor quoque amare, duobus

Ex his, qui bonus est, hic meus esto dolor.

177. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐσπερίην Μοίρῃς με, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὥρην,
οὐκ οἶδ' εἴτε σαφῶς, εἴτ' ὄναρ, ἡσπάσατο.
Ἦδη γὰρ τὰ μὲν ἄλλα μάλ' ἀτρεκέως ἐνόησα,
χῶκόςα μοι προσέφη, χῶκός' ἐπυνθάνετο·
εἰ δέ με καὶ πεφίληκε τεκμαίρομαι· εἰ γὰρ ἀληθές,
πῶς ἀποθειωθείς πλάζομαι ἐπιχθόνιος;

178. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξεφλέγην, ὅτε Θεῦδις ἐλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις,
οἷος ἐπαντέλλων ἀστράσιν ἡέλιος.
Τοῦνεκ' ἔτι φλέγομαι καὶ νῦν, ὅτε * νυκτὶ λαχνοῦται·
δοῦμένος γάρ, ὅμως ἡλιός ἐστιν ἔτι.

179. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

* Ὡμοσά σοι, Κρονίδῃ, μηπώποτε, μηδ' ἐμοὶ αὐτῷ
ἐξεπτεῖν ὅ τι μοι Θεῦδις εἶπε λαβεῖν.
Ψυχὴ δ' ἡ δυσάπειστος ἀγαλλομένη πεπότῃται
γῆθεϊ, καὶ στέζει τὰγαθὸν οὐ δύναται·
ἀλλ' ἐρέω, σύγγνωθι σύ μοι, κείνος δὲ πέπυσται.
Ζεῦ πάτερ, ἀγνώστου τίς χάρις εὐτυχίης;

180. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καῦμά μ' ἔχει μέγα δῆτι· σὺ δ', ὦ παῖ, παύσο λεπτόν
ἡέρι δινεύων ἐγγὺς ἐμεῖο λίνον.
Ἄλλο τι πῦρ ἐμοῦ ἐνδον ἔχω κυάθοισιν ἀναφθὲν,
καὶ περὶ σῇ ριπῇ μάλλον ἐγειρόμενον.

181. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψευδέα μυθίζουσι, Θεόκληες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν
αἱ Χάριτες, τρισσαὶ δ' εἰσι κατ' Ὀρχομένον·
πεντάκι γὰρ δέκα σεῖο περισχιρτῶσι πρόσωπα,
τοξοβόλοι, ψυχέων ἄρπαγες ἀλλοτριῶν.

182. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταῦτά με νῦν τὰ περισσὰ φιλεῖς, δὲ ἔρωτος ἀπέσθη
πυρρός, δὲ οὐδ' ἄλλως ἡδὺν ἔχω σε φίλον.
Μέμνημαι γὰρ ἐκεῖνα τὰ δύσμαχα· πλὴν ἔτι, Δάρνι,
ὅψε μὲν, ἀλλ' ἔχεται καὶ μετάνοια τόπον.

183. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς χάρις, Ἡλιόδωρε, φιλήμασιν, εἰ με λάβροισιν
χειλέσι μὴ φιλέεις ἀντιδιαζόμενος,
ἀλλ' ἐπ' ἄρκους ἀσάλευτα μεμυκόςιν, οἷα κατ' οἴκου
καὶ δίχα σοῦ με φιλεῖ πλάσμα τὸ κηρόγυτον;

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ σπεύσης Μενέδημον εἰεῖν δόλω, ἀλλ' ἐπίνευσον
ὀφρύσι, καὶ φανερώς αὐτὸς ἐρεῖ· « Πράγας ».
Οὐ γὰρ ἀνάβλησις· φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
οὐδ' ἀμάρης, ποταμοῦ δ' ἐστὶν ἐτοιμότερος.

177. EJUSDEM.

Vespertina Mœris me, qua nobis valedicimus hora,
nescio utrum vere, an in somnis, amplexus-est.
Jam enim cetera quidem valde aperte sensi,
et quidquid mihi dixit, et quidquid sciscitatus-est:
an vero me et osculatus-sit, signum-quæro: si enim ve-
quomodo divus-factus erro his-in-terris? [rum est,

178. EJUSDEM.

Exarsi quando Theudis fulgebat pueros inter alios,
qualis ortu-suo-supervenienti astris sol.
Quare adhuc flagro et nunc, quum ut nocte lanugin-
occidens enim, tamen sol est adhuc. [obumbratur:

179. EJUSDEM.

Juravi tibi, o Jupiter, nunquam nec mihi quidem ipsi
me elocuturum quid mihi Theudis dixerit ut-caperem.
Animus vero contumax exsultans volat
lætitiâ, et tegere bonum non valet.
Sed dicam, ignosce tu mihi: ille vero a me flexus-est.
O Jupiter, ignota quæ gratia est felicitatis?

180. EJUSDEM.

Calor me habet magnus profecto aliquis: tu vero, o puer.
in-aere circumagere prope me linum. [desine leve
Alium quendam ignem in me intus habeo cyathis succen-
et qui tuo hoc ventulo magis excitatur. [sum.

181. EJUSDEM.

Falsa fabulantur, o Theocles, bonas scilicet esse
Gratias, ternas autem esse Orchomeni.
quinquies enim decem tuum circumstant vultum,
sagittas-mittentes, animarum rapaces alienarum.

182. EJUSDEM.

Hæc nunc mihi inutilia das-oscula, quando amoris extincta
fax, quando nec alioqui dulcem habeo te amicum.
Memini enim illum inexpugnabilem-animum; adhuc tamen
sero quidem, sed habeto et pœnitentia locum. [Daphnus,

183. EJUSDEM.

Quæ gratia, o Heliodore, osculis, si me avidis
labiis non oscularis contra-nitens,
sed summis immobiliter occlusis, ut domi
etiam absque te me suaviatur imago cerca?

184. EJUSDEM.

Ne propera Menedemum capere dolo, sed annue
supercillis, et manifeste ipse dicet, « Præi, sequor. »
Non enim mora: antevertit autem etiam ducentem;
neque canaliculo, sed flumine est promptior.

185. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸς σοδαροὺς τούτους καὶ τοὺς περιπορφυροσήμεους
παῖδας, ὅσους ἡμεῖς οὐ προσεφίμεθα,
ὥσπερ σῦκα πέτραισιν ἐπ' ἀκρολόφοισι πέπειρα
ἔσθουσιν γῦπες, Δίφιλε, καὶ χόρακες.

186. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὀφρύα τὴν ὑπέροπτον,
Μέντορ, τηρήσεις, μὴδὲ τὸ χαῖρε λέγων,
ὥς μέλλων αἰῶνα μένειν νέος, ἢ διὰ παντός
ὀρχεῖσθαι πυρίχην; καὶ τὸ τέλος πρόβλεπε.
Ἦξει σοι πύγων, κακὸν ἔσχατον, ἀλλὰ μέγιστον·
καὶ τότε ἐπιγνώσῃ τί σπάνις ἐστὶ φίλων.

187. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πῶς ἀναγινώσκεις, Διονύσιε, παῖδα διδάξεις,
μὴδὲ μετεκθῆναι φθόγγον ἐπιστάμενος;
ἐκ νήτης μετέβης οὕτως ταχύς εἰς βαρύχορδον
φθόγγον, ἀπ' ἰσχυροτάτης εἰς τάσιν ὀγκοτάτην.
Πλὴν οὐ βασκαίνω· μελέτα μόνον ἀμφοτέρους δὲ
κρούων, τοῖς φθονεροῖς Λάμβδα καὶ Ἄλφα λέγε.

188. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ σε φίλων ἀδίκῳ καὶ τοῦτο δοκεῖς ὕβριν εἶναι,
τὴν αὐτὴν κόλασιν καὶ σὺ φίλῃ με λαβών.

189. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς σε κατεστεφάνωσε ῥόδοις ὄλον; Εἰ μὲν ἐραστῆς,
ἃ μάκαρ! εἰ δ' ὁ πατήρ, ὅμματα καυτὸς ἔχει.

190. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅλβιος ὁ γράψας σε, καὶ ὀλβιος οὗτος ὁ κάλλει
τῷ σῷ νικᾶσθαι κηρὸς ἐπιστάμενος.
Θριπὸς ἐγὼ καὶ σύρμα τερψιδόνος εἶθε γενοίμην,
ὥς ἀναπηδήσας τὰ ξύλα ταῦτα φάγω.

191. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἐχθὲς παῖς ἦσθα; καὶ οὐδ' ὄναρ οὗτος ὁ πύγων
ἤλυθε· πῶς ἀνέβη τοῦτο τὸ δαιμόνιον,
καὶ τριγ' πάντ' ἐκάλυψε τὰ πρὶν καλὰ; Φεῦ, τί τὸ
ἐχθὲς Τρωῖλος ὦν, πῶς ἐγένου Πρίαμος; [θαῦμα;

192. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ τέρπουσι κόμαι με, περισσότεροί τε χίκιννοι,
τέχνης, οὐ φύσεως ἔργα διδασκόμενοι·
ἀλλὰ παλαιστρίτου παιδὸς ῥύπος ὁ ψαφαρίτης,
καὶ χροὴ μελέων σαρκὶ λιπαινομένη.
Ἢεὺς ἀκαλλώπιστος ἐμὸς πόθος· ἡ δὲ γοῆτις
μορφὴ θηλυτέρης ἔργον ἔχει Παφίης.

193. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲ Σμυρναῖται Νεμέσεις δ' τι σοὶ πιλέγουσιν,

185. EJUSDEM.

Superbos illos et purpura-undique-insignes
pueros, quotquot ad nos non-attrahimus,
tanquam ficus saxis in sublimibus maturas
comedunt vultures, o Diphile, et corvi.

186. EJUSDEM.

Quousque hoc supercilium arrogans,
o Mentor, servabis, ne salve quidem dicens, [pore
tanquam in-æternum mansurus juvenis, aut omni tem-
saltaturus pyrrhicham? Etiam finem prospice.
Veniet tibi barba, malum extremum, imo maximum;
et tunc cognosces, quid penuria sit amicorum.

187. EJUSDEM.

Quomodo legere, o Dionysi, puerum docebis,
ne invertere quidem sensim sonum-vocis sciens?
Ab ima-chorda transiisti ita velox in acutæ-chordæ
sonum, a gracilissima in tensionem gravissimam.
Tamen non invideo. Exerce-te modo: utrasque autem
percellens, invidis Lambda et Alpha dic. [chordas

188. EJUSDEM.

Si te osculans injuriam-facio, et id putas contumeliam
eandem pœnam a-me repetens et tu osculare me[esse,

189. EJUSDEM.

Quis te coronavit rosis totum? Si quidem amasius,
ah, felix! si vero pater, oculos et ipse habet.

190. EJUSDEM.

Felix est qui pinxit te, et felix hæc pulchritudine
tua vinci cera quæ-sciat.
Vermis ego et tractus teredinis utinam sîam,
ut prosiliens ligna hæc comedam!

191. EJUSDEM.

Non tu heri puer eras? et ne somnio quidem hæc barba
venerat; quomodo se-extulit hoc infaustum,
et piloomnia velavit prius pulchra? Væ! quod miraculum?
heri qui-eras Troilus, quomodo evasisti Priamus?

192. EJUSDEM.

Non delectant comæ me, superfluique cincinni,
artis, non naturæ opera docti:
sed palæstram-agentis pueri squalor asper,
et color membrorum nuper oleo-inunctus.
Dulcis inornatus meus amor; verum fallax
forma muliebris ab-opera est Paphiæ.

193. EJUSDEM.

Nec Smyrnææ Diræ quid tibi dicunt,

Ἄρτεμίδωρε, νοεῖς; « Μῆδ' ὅν ὑπὲρ τὸ μέτρον ».
Ἄλλ' οὕτως ὑπέροπτα καὶ ἄγρια κοῦδὲ πρέποντα
κωμῳδῶ φθέγγῃ, πᾶνθ' ὑποκρινόμενος.

6 Μνησθήσῃ τούτων, ὑπερήφανε· καὶ σὺ φιλήσεις,
καὶ κωμωδῆσεις τὴν Ἀποκλειομένην.

194. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ Ζεὺς ἐκ γαίης ὄνητους ἔτι παῖδας ἐς αἴθρην
ἥρπαζεν, γλυκεροῦ νέκταρος οἰνοχόους,
αἰετὸς ἂν πετερύγεσιν Ἀγρίππαν τὸν καλὸν ἡμῶν
ἤδη πρὸς μακάρων ἦγε διηκονίας.
Ναὶ μὰ σέ γάρ, Κρονίδη, κόσμου πάτερ, ἦν ἐσαθρήσῃς,
τὸν Φρύγιον ψέξεις αὐτίκα Δαρδανίδην.

195. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄνθεσιν οὐ τόσσοισι φιλοξέφυροι χλοάουσι
λειμῶνες, πυκναῖς εἶαρος ἀγλαΐαις,
ὅσους εὐγενέτας, Διονύσιε, παῖδας ἀθρήσεις,
χειρῶν Κυπριγενεῶς πλάσματα καὶ Χαρίτων.
Ἐξοχα δ' ἐν τούτοις Μιλήσιος ἡνίδε θάλλει,
ὡς ῥόδον εὐδόμοις λαμπόμενον πετάλοις.
Ἄλλ' οὐκ οἶδεν ἴσως, ἐκ καύματος ὡς καλὸν ἄνθος,
οὕτω τὴν ὥρην ἐκ τριχὺς ὀλλυμένην.

196. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις, θεόμορφε Λυκῖνε,
μᾶλλον δ' ἀκτῖνας, δέσποτα, πυρσοδόλους.
Ἄντωπος βλέψαι βαιὸν χρόνον οὐ δύναμαί σοι
πῦρ γὰρ ἀπαστράπτεις ὁμμασιν ἀμφοτέροις.

197. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

• Καίρῳ γινῶθι » σοφῶν τῶν ἑπτὰ τις εἶπε, Φίλιππε·
πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα·
καὶ σίκυος πρῶτός που ἐπ' ἀνδράροισιν δραθεῖς
τίμιος, εἴτα συὼν βρῶμα πεπαινόμενος.

198. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡλικίης φίλος εἰμὶ καὶ οὐδένα παῖδα προτάσσω,
πρὸς τὸ καλὸν κρίνω· ἄλλο γὰρ ἄλλος ἔχει.

199. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρχιον ἤδη μοι πόσιος μέτρον· εὐσταθὴ γὰρ
λύεται ἥ τε φρενῶν ἥ τε διὰ στόματος.
Χῶ λύχνος ἐσχίσται διδύμην φλόγα, καὶ δις ἀριθμέω,
πολλάκι πειράζων, τοὺς ἀνακεκλιμένους.
Ἦδη δ' οὐκέτι μούνον ἐπ' οἰνοχόον σεσόδημαι,
ἀλλὰ πάρωρα βλέπω κῆπ' τὸν ὕδροχόν.

200. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μισῶ δυσπερίληπτα φιλήματα, καὶ μαχιμώδεις
φωνάς, καὶ σθεναρὴν ἐκ χειρὸς ἀντίθεσιν·
καὶ μὴν καὶ τὸν, δέ' ἐστὶν ἐν ἀγκάσιν, εὐθὺ θέλοντα
καὶ παρέχοντα χυδῆν, οὐ πᾶν δὴ τι θέλω·

Artemidore, cogitas? « Nihil supra modum. »
Sed ita superba et agrestia, et ne decencia quidem
comodum, loqueris, cuncta ut in-scena-agens.
Memor-eris horum, o arrogans; tu quoque amabis,
et comicam-fabulam-ages Exc lusa m.

194. EJUSDEM.

Si Jupiter e terra mortales adhuc pueros in æthram
raperet, suavis nectaris pincernas,
aquila alis Agrippam pulchrum nostrum
jam ad beatorum duxisset ministeria.
Næ, per te enim juro, Cronida, mundi pater, si hæc
Phrygium contemnes statim Dardaniden. [adspexeris,

195. EJUSDEM.

Floribus non tot Zephyri-amantia virescunt
prata, in densis veris splendoribus,
quot ingenuos, o Dionysi, pueros videbis,
manuum Cyprigenæ signata et Gratiarum.
Excellenter vero inter hos Milesius en floret,
ut rosa odoriferis fulgens foliis.
Sed non novit fortasse, a calore ut pulcher flos arescit,
ita formam pueri a pilo perire.

196. EJUSDEM.

Oculos scintillas habes, o divinæ-formæ Lycine,
potius vero radios, o domine, flammam-emittentes.
Ex-adverso inspicere paulisper non valeo te,
ignem enim fulminas oculis ambobus.

197. EJUSDEM.

« Opportunitatem nosce » sapientium septem unus dixit,
omnia enim florentia sunt amabilia. [Philippe.
Etiam cucurbita prima fere in areolis conspecta
pretiosa est, dein suum cibus quum-fit-mollis.

198. EJUSDEM.

Juventutis amans sum et nullum puerum alii antefero,
ad pulchritudinem judicans: aliam enim alius habet.

199. EJUSDEM.

Sufficiens jam mihi potus mensura, rectus-status enim
solvitur tam mentis quam in ore.
Atque lychnus sese-scindit-in duplicem flammam, et bis
sæpe tentans, in-lecto-reclinatos. [numero.
Jamque non solum in vini-pincernam vi-feror,
sed oblique intueor et aquæ-pincernam (Aquarium).

200. EJUSDEM

Odi ægre-extorta basia, et pugnaces
voces, et violentum manu obnixum:
atqui etiam eum qui, ubi est in ulnis, statim vult
et præbet effuse, non admodum sane cupio:

ἀλλὰ τὸν ἐκ τούτων ἀμφοῖν μέσον, ὅσον ἐκείνων
τὸν καὶ μὴ παρέχειν εἰδὸτα καὶ παρέχειν.

201. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκείνων
δέξομαι ἐγὼ μελάρους, οὐ μὰ τὸν ... Οὐκ ὁμόσω.
Εἰ γὰρ δνειρον ἰδὼν οὐκ ἤλυθεν, εἴτα παρείη
αὔριον, οὐ παρὰ τὴν σήμερον δαλύμεθα.

202. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Πηγὸς Ἔρωος ἀγαγὲν με δι' ἡέρος, ἡνίκα, Δᾶμι,
γράμμα σὸν εἶδον, ὃ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγεν·
ρίμμα δ' ἀπὸ Σμύρνης ἐπὶ Σάρδεις· ἔδραμεν ἄν μου
ὑστερον εἰ Ζήτης ἐτρεχεν, ἢ Κάλαις.

203. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς με, φιλῶ δ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλοντα·
εύκολος ἦν φεύγω, δύσκολος ἦν ἐπάγω.

204. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

« Χρῦσα χαλκεῖον » νῦν εἶπατε· « ὁὸς λάβε » παίζει
Σωσιάδας ὁ καλὸς, καὶ Διοκλῆς ὁ θαύς.
Τίς κάλυκας συνέκρινε βᾶτω, τίς σῦκα μύκησιν;
ἄρνα γαλακτοπαγῇ τίς συνέκρινε βοί;
Οἷα δίδως, ἀλόγιστε, καὶ ἐμπαλιν οἷα κομίζῃ!
οὔτω Τυδείδης Γλαῦκον ἐδωροδόκει.

205. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Παῖς τις ὅλως ἀπαλὸς τοῦ γείτονος οὐκ ὀλίγως με
κνίζει· πρὸς τὸ θέλειν δ' οὐκ ἀμύητα γελᾷ·
οὐ πλεῖν δ' ἐστὶν ἐτῶν δύο καὶ δέκα. Νῦν ἀφύλακτοι
ἄμαρκες ἦν δ' ἀκμάση, φρούρια καὶ σκόλοπες.

206. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

α. Ἦν * τούτω φωνῇ, τὸ μέσον λάβε, καὶ κατακλίνας
ζεύγυε, καὶ πρῶσας πρόσπεσε, καὶ κάτεχε.
β. Οὐ φρονεῖς, Διόφαντε· μόλις δύναμαι γὰρ ἐγωγε
ταῦτα ποιεῖν· παίδων δ' ἢ πάλη ἐσθ' ἐτέρα.
γ. Ὀλοῦ καὶ μένε, Κῦρι, καὶ ἐμβάλλοντος ἀνάσχου·
πρῶτον συμμαλετᾶν ἢ μελετᾶν μαθέτω.

207. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Ἐχθὲς λουόμενος Διοκλῆς ἀνενήνοχε σάβραν
ἐκ τῆς ἐμβάσεως τὴν Ἀναδυομένην.
Ταύτην εἰ τις εἶδειξεν Ἀλεξάνδρῳ τότε ἐν Ἰδῇ,
τὰς τρεῖς ἂν ταύτης προκατέκρινε θεάς.

208. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Εὐτυχὲς, οὐ φθονέω, βιβλίδιον· ἢ ῥά σ' ἀναγνούς
παῖς τις ἀναθλίβει, πρὸς τὰ γένητα τιθεῖς·
ἢ τρυφεροῖς σφίγγει περὶ χεῖλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν
εἰλήσει δροσερῶν, ὧ μακαριστότατον·
πολλάκι φοιτήσεις ὑποκόπτιον, ἢ παρὰ δόφρους

sed medium ex his ambobus, talem qualis est is
qui et non præbere scit et præbere.

201. EJUSDEM.

Si nunc Cleonicus non veniet, non-amplius eum
recipiam ego domi, non, juro per ... Non jurabo.
Si enim scmnio viso non venerit, deinde adsit
cras, non propter hodiernum-diem peribimus.

202. EJUSDEM.

Aliger Amor ducebat me per aerem, quum, o Damis,
epistolam tuam-vidi, quæ mihi huc venire te dicebat.
Velociter a Smyrna Sardes veni : cucurrisset a-me
post-relictus si mecum Zetes curreret, aut Calais.

203. EJUSDEM.

Non volentem oscularis me, osculor ego non volentem :
facilis si fugio, difficilis si arcesso.

204. EJUSDEM.

« Aurea pro æneis » nunc dicite : « da cape » ludit
Sosiadas formosus, et Diocles villosus.
Quis rosas confert rubis, quis ficos boletis?
agnum subrumum quis confert bovi?
Qualia das, o inconsulte, et rursus qualia aufers!
Sic Tydides Glaucum donis-affliciebat.

205. EJUSDEM.

Puer quidam omnino delicatulus vicini non mediocriter me
solicitat; ut se velle significet non inscite ridet;
non autem annos excessit duos et decem. Nunc incustoditæ
uvæ-immaturæ; si maturuerit, erunt excubæ et pali.

206. EJUSDEM.

a. Si in hac te sapis (?), medium arripe, et decumbere-
liga, et adurgens irruet et contine. [jubens
b. Non sapis, o Diophante; vix enim possum ego
hæc facere : puerorum autem lucta est alia.
a. Move et mane, Cyri, et irruentem sustine :
prius una-exerceri quam seorsim discat.

207. EJUSDEM.

Hæri dum-lavaretur Diocles extulit lacertam
ex descensione (lebe) Emergentem.
Hanc si quis ostendisset Alexandro olim in Ida,
tres illas præ hac condemnasset deas.

208. EJUSDEM.

O beate, non invideo, libelle : sane igitur te legens
puer aliquis premit, mento apponens;
aut mollia stringet circa labra, aut ad crura
convolvat roscida, o fortunatissime :
sepe ibis pectori-suppositus, aut in sedilibus

βλήθεν τολμήσεις κείνα θιγεῖν ἀφόδως.
Πολλὰ δ' ἐν ἡρεμίῃ προλαλήσεις· ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν,
χαρτάριον, δέομαι, πυκνότερόν τι λάλει.

209. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήτε λήν στυγνὸς παρακέχλισο, μήτε κατηφές,
Δίφιλε, μηδ' εἴης παιδίον ἐξ ἀγέλης.
Ἔστω προυνικά πρῶτα θιγήματα, καὶ τὰ πρὸ ἔργων
παίγνια, πλῆχτισμοί, κνίσμα, φίλημα, λόγος.

210. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρεῖς ἀρίθμει τοὺς πάντας ὑπὲρ λόγος, ὧν δύο δρῶσιν,
καὶ δύο πάσχουσιν. Θαῦμα δοκῶ τι λέγειν.
Καὶ μὴν οὐ ψευδός· δυσιν εἰς μέσσος γὰρ ὑπουργεῖ
τέρπων ἐξόπιθεν, πρόσθε δὲ τερπόμενος.

211. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν ἔφυς ἀμύητος ἀκμὴν ὑπὲρ οὗ σ' ἔτι πείθω,
ὀρθῶς ἂν δαίσεις, δεινὸν ἴσως δοκέων.
Εἰ δέ σε δεσποτικὴ κοίτη πεποίηκε τεχνίτην,
τί φθονέεις δοῦναι, ταῦτό λαβὼν, ἐτέρῳ;
ὅς μὲν γὰρ καλέσας ἐπὶ τὸ χρέος, εἴτ' ἀπολύσας,
εὐδαι κύριος ὢν, μηδὲ λόγου μεταδούς·
ἄλλη δ' ἔνθα τρυφὴ· παίζεις ἴσα, κοινὰ λαλήσεις,
τᾶλλα δ' ἐρωτηθεὶς κοῦκ ἐπιτασσόμενος.

212. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰαὶ μοι! τί πάλιν δεδακρυμένον, ἢ τί κατηφές,
παιδίον; εἴπω ἀπλῶς· μηδ' ὀδυνῶ τί θέλεις;
τὴν χέρα μοι κοίλῃν προσενήνοχας· ὡς ἀπόλωλα!
μισθὸν ἴσως αἰτεῖς· τοῦτ' ἔμαθες δὲ πόθεν;
οὐκέτι σοι κοπτῆς φίλιαι πλάκες οὐδὲ μελιχρὰ
σήσαμα, καὶ καρῶν παίγνιος εὐστοχίη·
ἀλλ' ἤδη πρὸς κέρδος ἔχεις φρένας. Ὡς δ' διδάζας
τεθνάτω· οἷόν μου παιδίον ἠφάνιεν!

213. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ τοίχῳ κέκλικας τὴν οσφύα τὴν περιβλεπτον,
Κύρι· τί πειράξεις τὸν λίθον; οὐ δύναται.

214. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δός μοι, καὶ λάβε χαλκόν. Ἐρεῖς ὅτι « πλούσιός εἰμι »·
δώρησαι τοίνυν τὴν χάριν, ὡς βασιλεύς.

215. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν ἔαρ εἰ, μετέπειτα θέρος· κᾶπειτα τί μέλλεις
Κύρις; βούλευσαι, καὶ καλάμη γὰρ ἔσθ.

216. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν ὀρθή, κατάρατε, καὶ εὐτονος, ἡνίκα μηδέν·
ἡνίκα δ' ἦν ἐχθρὸς, οὐδὲν ὄλως ἀνέπνεις.

positus audebis illa tangere sine metu.
Multa etiam in solitudine garries; sed pro nobis,
o chartula, precor, frequentius quiddam garrito.

209. EJUSDEM.

Neu valde tristis juxta-recuba, neu demisso-vultu,
o Diphile, neu sis puerulus de grege.
Sint salaces primi tactus, et quæ opus præcedunt
nugamenta, ludicræ-luctæ, vellicatio, basium, sermo

210. EJUSDEM.

Tres numera cunctos in lecto, quorum duo faciunt,
et duo patiuntur. Miraculum quoddam videor dicere.
Tamen non falsum: duobus unus medius enim mini-
delectans post, ante vero delectatus. [strat

211. EJUSDEM.

Si quidem es haud-initiatus adhuc ei rei ad quam te al-
merito timeas, metuendum forte credens. [licio.
Si vero te dominicus lectus præstitit peritum-artificem,
quid invides præbere, idem accipiens, alteri?
Ille nimirum vocavit ad opus, dein te-dimisso
dormit dominus, ne sermone quidem te dignatus: [ries,
aliæ vero hic sunt deliciae: ludes paria, communia par-
cetera interrogatus, et non jussus.

212. EJUSDEM.

Heu, heu mihi! quid rursum lacrimis-suffusus, aut quid
puerule? dic simpliciter: ne doleas; quid vis? [tristis,
Manum mihi cavam protulisti: ut perii!
mercedem fortasse petis. At hoc a-quo didicisti?
Non jam tibi placentarum caræ tabulæ neque mellita
sesama, et nucum conficiendarum jocosa dexteritas:
sed jam ad lucrum applicas mentem. Ut qui docuit,
pereat! Qualem mihi puerum abstulit!

213. EJUSDEM.

Muro acclinasti clunes speciosas,
Cyri: quid tentas lapidem? non potest.

214. EJUSDEM.

Da mihi, et cape æs. Dices te divitem esse;
largire igitur gratiam, sicut rex.

215. EJUSDEM.

Nunc tu es ver, deinde eris æstas; et deinceps quid fu-
Cyris? cogita, etenim calamus eris. [turus-es.

216. EJUSDEM.

Nunc erecta, o exsecranda, et rigida es, quum nihil ades·
sed quum esset heri, nihil omnino spirabas.

217. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦδη ἐπὶ στρατιῆς ὄρμας, ἔτι παῖς ἀδαῆς ὦν
καὶ τρυφερός. Ἦ τί ποιεῖς, οὗτος, δρα· μετάθου.
Οἴμοι! τίς σ' ἀνέπεισε λαβεῖν δόρυ· τίς χειρὶ πέλτην;
τίς κρύψαι ταύτην τὴν κεφαλὴν κόρυθι;
ὦ μακαριστὸς ἐκεῖνος, ὅτις ποτὲ, καινὸς Ἀχιλλεύς
τόλῳ ἐνὶ κλισίῃ τερπόμενος Πατρόκλῳ.

218. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μέχρι τίνος σε γελῶντα μόνον, μηδὲν δὲ λαλοῦντα
οἴσμεν; εἶπον ἀπλῶς ταῦτα σὺ, Πασίφιλε.
Αἰτῶ, καὶ σὺ γελᾷς· πάλιν αἰτῶ, κοῦκ ἀποκρίνη·
δακρύω, σὺ γελᾷς. Βάρβαρε, τοῦτο γέλως;

219. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ μισθοὺς αἰτεῖτε, διδάσκαλοι; ὡς ἀχάριστοι
ἐστέ· τί γάρ; τὸ βλέπειν παιδία μικρὸν ἴσως;
καὶ τούτοις λαλεῖν, ἀσπαζομένους τε φιλεῖν;
τοῦτο μόνον χρυσῶν ἄξιον οὐχ ἑκατόν;
Πεμπέτω, εἰ τις ἔχει καλὰ παιδί· καμὲ φιλεῖτω,
μισθὸν καὶ παρ' ἐμοῦ λαμβανέτω τί θέλει.

220. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐγί τὸ πῦρ κλέψας δέδεσαι, κακόβουλε Προμηθεῦ,
ἀλλ' εἴ τι τὸν πηλὸν τοῦ Διὸς ἠφάνισας.
Πλάττων ἀνθρώπους, ἔβαλες τρίχας· ἐνθεν ὁ δεινὸς
πώγων, καὶ κνήμη παισὶ βρασυνομένη.
Εἴτα σε δαρδάρπει Διὸς αἰετὸς, ὃς Γανυμήδην
ῥηπασ'· ὁ γὰρ πώγων καὶ Διὸς ἐστ' ὀδύνη.

221. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στεῖχε πρὸς αἰθέρα διον, ἀπέρχεο παῖδα κομίζων,
αἰετὲ, τὰς διφυεῖς ἐκπετάσας πτέρυγας,
στεῖχε τὸν ἄδρὸν ἔχων Γανυμήδεα, μηδὲ μεθείης
τὸν Διὸς ἡδίστων οἰνοχόον κυλικῶν·
φεῖδεο δ' αἰμάξαι κοῦρον γαμψόνουχι ταρσῶ,
μὴ Ζεὺς ἀλγήσῃ, τοῦτο βαρυνόμενος.

222. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκαίρως ποτὲ παιδοτρίβης, λείον προδιδάσκων,
εἰς τὸ γόνυ γνάμψας, μέσσον παιδοτρίβει,
τῇ χειρὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος. Ἀλλὰ τυχαίως
τοῦ παιδὸς χρήζων, ἦλθεν ὁ δεσπότης·
ὃς δὲ τάχος τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν
ὑπτίον, ἐμπλέξας τῇ χειρὶ τὴν φάρυγα.
Ἄλλ' οὐκ ὦν ἀπάλαιστος ὁ δεσπότης προσέειπεν·
« Παῦσαι· πνιγίξεις » φησὶ « τὸ παιδάριον ».

223. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τερπνὸν ὅλως τὸ πρόσωπον ἐμοὶ προσιόντος ἀπαρκεῖ·
οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὶ παριόντα βλέπω.
Οὕτω γὰρ καὶ ἀγαλμα θεοῦ καὶ νηὸν ὁρῶμεν
ἀντίον, οὐ πάντως καὶ τὸν ὁπισθόδομον.

217. EJUSDEM.

Jam in militiam pergis, adhuc puer inscius quum-es,
et delicatus. Quid agas, heus tu! vide: muta-consilium.
Hei mihi! quis tibi suavit ut-caperes hastam? quis manu
quis ut-occultares hoc caput galea? [clypeum?
O felicissimus ille, quisquis tandem est, novus Achilles,
tali in tabernaculo suo gaudens Patroclo!

218. EJUSDEM.

Quousque te ridentem modo, nihil autem loquentem
feremus? dic simpliciter hoc tu, o Pasiphile.
Rogo, et tu rides; rursus rogo, et non respondes;
lacrimor, tu rides. O barbare, hocne risus?

219. EJUSDEM.

Et mercedes petitis, magistri! Quam ingrati
estis! Quid enim? cernere pueros, an forte parvum?
et cum-illis fabulari, salutantesque eos osculari?
Id solum aureos nummos nonne meretur centum?
Mittat, si quis habet formosos puerulos; et me osculen-
mercedem et a me sumant quam volunt. [tur,

220. EJUSDEM.

Non ignem furatus es-vinctus, o prava-meditans Prome-
sed propterea quod limum Jovis corrupisti. [theus,
Fingens homines, injecisti pilos, unde terribilis
barba, et crura pueris villosa.
Hinc te nunc dilaniat Jovis aquila, quæ Ganymedem
rapuit: barba enim etiam Jovis est dolor.

221. EJUSDEM.

Abi ad æthera dium, ascende puerum auferens,
o aquila, geminas extendens alas;
abi mollem tenens Ganymedem, neu dimittas
Jovis dulcissimorum pincernam calicum:
parce autem cruentare adolescentulum curviungui pede,
ne Jupiter doleat, id ægre-ferens.

222. EJUSDEM.

Opportune olim pædotribo, lævem puerulum docens,
super genu quum-inflexisset, medium exercebat,
manu baccas (testiculos) pertractans. Sed forte-fortuna
puero quum-egeret, venit herus.
Et ille statim pedibus subcinctum reclinavit
supinum, implicans manu fauces.
Sed quum non esset inscius-palæstræ, herus dixit:
« Desine; suffocas » inquit « puerulum. »

223. EJUSDEM.

Terpmi pueri omnino facies obvii-facti mihi sufficit;
non-amplius a tergo et prætereuntem intueor.
Sic enim et signum dei et templum videmus
adversum, non omnino etiam posticam-ædem.

224. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς ἀγαθὴν συνέβημεν ἀταρπιτὸν, ἣν ἀπὸ πρώτης
φράζου θπως ἔσται, Δίφιλε, καὶ μονίμη.
Ἄμφω γὰρ πτηνὸν τι λελόγγαμεν· ἔστι μὲν ἐν σοὶ
κάλλος, ἔρως δ' ἐν ἐμοί· καίρια δ' ἀμφοτέρω.
Ἄρτι μὲν ἀρμωσθέντα μένει χρόνον· εἰ δ' ἀφύλακτα
μίμνετον ἀλλήλων, οἷχετ' ἀποπτάμενα.

225. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδέποτε' ἡελίου φάος ὄρθριον ἀντέλλοντος
μίσγεσθαι ταύρῳ χρὴ φλογόντα κύνα,
μή ποτε καρπολόχου Δημήτερος ὑγρανθείσης,
βρέξης τὴν λασίην Ἡρακλέους ἀλοχον.

226. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάννυχα μυδαλόεντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ
ἀγρυπνῶν ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ,
ἥ με κατ' οὖν ἐδάμασσαν ἀποξευχθέντος ἑταίρου,
μοῦνον ἔπει με λιπὼν εἰς ἰδίην Ἔφεσον
χιζὺς ἔβη Θεόδωρος· ὅς εἰ πάλι μὴ ταχὺς ἔλθοι,
οὐκέτι μονολεχεῖς κοίτας ἀνεξόμεθα.

227. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν τινα καὶ παριδὲν ἐθέλω καλὸν ἀντισυναντῶν,
βαῖον ὅσον παραβάς εὐθὺ μεταστρέφομαι.

228. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παῖδα μὲν ἡλιτόμηνον ἐς ἄφρονα καιρὸν ἀμαρτεῖν,
τῷ πειθόντι φέροι πλείον ἔβρισμα φίλῳ.
Ἦδ' ὃν ἐν νεότητι παρήλικα παιδικὰ πάσχειν,
τῷ παρέχοντι πάλιν τοῦτο δις αἰσχρότερον.
Ἦστι δ' ὅτ' ἀμφοτέροις τὸ μὲν οὐκέτι, Μοῖρι, τὸ δ'
ἀπρεπές, οἷον ἐγὼ καὶ σὺ τὸ νῦν ἔχομεν. [οὐκ ἔστι]

229. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡς ἀγαθὴ θεὸς ἔστι, δι' ἣν ὑπὸ κόλπον, Ἄλεξι,
πτύομεν, ὑστερόπουον ἄζόμενοι Νέμεσιν.
Ἦν σὺ μετερχομένην οὐκ ἔβλεπες, ἀλλ' ἐνόμιζες
ἔξειν τὸ φθονερὸν κάλλος αἰσχρόνιον.
Νῦν δὲ τὸ μὲν διόλωλεν· ἐλήλυθε δ' ἡ τριχάλεπτος
δαίμων· χοὶ θέραπες νῦν σε παρερχόμεθα.

230. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθεις,
τετράκι μισοῖς· εἰ δὲ φιλεῖ, φίλοις·
ναίχῃ πρὸς εὐχάϊτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
καὶ σὺ ποτ' ἠράσθης. Οὐκέτι μακρὰ λέγω.

231. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εὐκλείδῃ φιλεῶντι πατὴρ θάνεν· ἄ μάκαρ αἰεὶ,
καὶ πρὶν ἐς ὅττι θέλοι χρηστὸν ἔχων πτέρω
καὶ νῦν εὐφρονα νεκρόν. Ἐγὼ δ' ἔτι λάθριζ παῖζω

224. EJUDEM.

Bonam una-inivimus viam, quam ab initio
considera quomodo futura-sit, Diphile, etiam firma.
Ambo enim volatile aliquid sortiti-sumus : inest quidem tibi
forma, amor vero mihi : temporaria autem utraque.
Recens quidem conjuncta manent aliquantisper ; si veni
manent alterum-alteri, abeunt avolantia. [incustodia]

225. EJUDEM.

Nunquam sole lucem matutinam extollente
misceri oportet tauro flammeum canem,
ne quando frugipara Cerere Irrorata,
humectes villosam Herculis conjugem.

226. EJUDEM.

Totam-per-noctem madida per-fusus lumina fletu
insomnem recreo animum dolore,
qui me domuit ob-sejunctum sodalem,
solo quum me relicto in suam Ephesum [velox redierit,
profectus-est hesternus Theodorus : qui si rursus non
non jam in-quis-solus-cubo strata feremus.

227. EJUDEM.

Si quem et non-aspicere volo formosum obvius-factus,
paululum modo prætergressus statim revento.

228. EJUDEM.

Puerum impuberem in insciens *venerum* tempus peccare,
invitanti affert majorem contumeliam amico.
Jam vero in juventute ætatem-egressa puerilia pati,
præbenti rursus id bis turpius. [alterum nondum
Est autem quum utrisque unum non amplius, o Meris
indecorum ; quali ego et tu nunc conditione sumus.

229. EJUDEM.

Quam bonum numen est, per quod in sinum, o Alexis,
spuimus, tardipedem reveriti Nemesim.
Quam tu insequentem non videbas, sed putabas
te habiturum invidiam formam perpetuo.
Nunc autem hæc quidem periit ; venit vero difficillima
dea, et cultores *olim tui* nunc te præterimus.

230. CALLIMACHI.

Formosum fusco-colore Theocritum, si quidem me odit,
quater oderis ; si vero amat, ames :
næ per bene-comatum Ganymeden, o cælestis Jupiter,
et tu olim amore-captus-es. Non longiora dico.

231. STRATONIS.

Euclidæ amanti pater decessit : ah usque felix ! [trem,
et prius in rem-quæcumque vellet bonum habes po-
et nunc benevolum mortuum. Ego vero adhuc clandestina

πεῦ μοίρης τε κακῆς καὶ πατρὸς ἀθανάτου!

232. ΣΚΥΘΙΝΟΥ.

Ὅρθον νῦν ἔστηκας ἀνώνυμον οὐδὲ μαραινῇ,
ἐνέτασαι δ' ὥς ἂν μὴ ποτε παυσόμενον·
ἀλλ' ὅτε μοι Νεμεσηνὸς ὄλον παρέκλινεν ἑαυτὸν,
πάντα διδοὺς & θέλω, νεκρὸν ἀπεκρέμασο.
Τείναιο, καὶ ῥήσσου, καὶ δάκρυε· πάντα ματαίως,
οὐχ ἔξεις ἔλεον χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης.

233. ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Τὴν ἀκμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμῶδῃ, νομίζεις,
οὐκ εἰδὼς αὐτὴν Φάσματος ὀζυτέρην.
Ποιήσεις σ' ὁ χρόνος Μισοῦμενον, εἴτα Γεωργὸν,
καὶ τότε μαστεύσεις τὴν Περιχειρομένην.

234. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εἰ κάλλει κυυχᾷ, γίνωσχ' ὅτι καὶ ῥόδον ἀνθεῖ·
ἀλλὰ μαρνανθὲν ἄφνω σὺν κοπρίοις ἐρίφη.
Ἄνθος γὰρ καὶ κάλλος ἴσον χρόνον ἐστὶ λαχόντα·
ταῦτα δ' ὁρᾷ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος.

235. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλὸν, μετὰδος, πρὶν ἀπέλθῃ·
εἰ δὲ μένει, τί φοβῇ τοῦθ' ὃ μένει διδόναι;

236. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐνοῦχος τις ἔχει καλὰ παιδιὰ· πρὸς τίνα χρῆσιν;
καὶ τούτοις βλάβην οὐχ ὀσὴν παρέχει.
Ὅντως ὥς ὁ κύων * φάτην ῥόδα, μωρὰ δ' ὕλακτῶν
οὐθ' αὐτῷ παρέχει τὰγαθόν, οὐθ' ἐτέρῳ.

237. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαίρε σὺ, μισοπόνηρε πεπλασμένε, χαίρε, βάναισε,
ὃ πρῶην ὁμόσας μὴκέτι μὴ διδόναι.
Μηκέτι νῦν ὁμόσῃς. Ἐγνώκα γὰρ, οὐδέ με λήθεις·
οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τί, καὶ τὸ πόσου.

238. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλλήλοις παρέχουσιν ἀμοιβαδίην ἀπόλαυσιν
οἱ κύνοι πῶλοι μειρακιεύμενοι·
ἀμπαλλάξ δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπόστροφα νωτοβατοῦνται,
τὸ δρᾶν καὶ τὸ παθεῖν ἀντιπαραίνόμενοι.
Οὐ πλεονεκτεῖται δ' οὐδ' ἄτερος· ἄλλοτε μὲν γὰρ
ἴστανται ὃ προδιδοὺς ἄλλοι· ὅπισθε πάλιν.
Τοῦτ' ἐστὶν πάντως τὸ προοίμιον· εἰς γὰρ ἀμοιβὴν,
ὥς λέγεται, κνήθειν οἶδεν ὄνος τὸν ὄνον.

234. STRATONIS.

Si tumidam te forma facit, micat et rosa : verum
Marcida mox sordes inter et ipsa jacet.
Tempore tantillo tam flos quam forma senescunt.

ludo : heu ! sortem malam et patrem immortalem !

232. SCYTHINI.

Erectum nunc stas anonymum, neque tabelis;
sed extensum es ut nunquam cessaturum; [pore,
verum quando mihi Nemesenus toto se-acclinavit cor-
cuncta dans quæ volo, mortuum pendebas.
Tendaris, et rumparis, et lacrimeria; omnia incassum :
non habebis misericordiam a manu nostra.

233. FRONTONIS.

Æstatis-florem Thesaurum te habere, o comcede, existi-
gnarus eum esse Spectro velociorem. [mas,
Faciet te tempus Odiosum, deinde Agricolam,
et tunc quæres Tonsam.

234. STRATONIS.

Si forma gloriaris, disce etiam rosam florere,
sed arefacta statim cum fimo projicitur.
Flos enim et forma par tempus sunt-sortita;
et hæc duo simul invidens arefacit tempus.

235. EJUSDEM.

Si quidem senescit forma, communica, priusquam abeat :
si vero manet, quid times ne id quod manet des ?

236. EJUSDEM.

Spado quidam formosos habet puerulos : ad quem usum ?
atque his flagitium nefarium affert. [in omnes latrans,
Revera ut canis, quod-dicunt, rosas custodiens et stulte
neque ipse sibi præbet commodum, neque alii præbet.

237. EJUSDEM.

Vale tu, o malorum-inimice fecte, vale, fastidiose,
qui nuper jurasti te non-amplius mihi daturum.
Ne-jam nunc jura. Novi enim, neque me fallis :
scio ubi et quomodo et cuinam et quanti.

238. EJUSDEM.

Sibi-invicem præbent mutuam voluptatem
canum catuli ludentes;
vicissimque iidem aversi-retro terga-conscendunt,
facere et pati invicem-peragentes.
Neuter autem minus aufert altero : modo enim
stat qui prior dedit, ante, modo a-tergo rursus.
Id est omnino proœmium : in vicem enim
quod aiunt, fricare novit asinus asinum.

Esse diu pulchris invida fata negant.

235. EJUSDEM.

Si forma est fugitura tibi, da quam fugit ante :
Si manet, oro, times cur dare quod maneat ?

239. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέντ' αἰτεῖς, δέκα δώσω· εἴκοσι δ' αὐτίκα ἔξεις.
Ἄρχει σοι χρυσοῦς; ἤρκεσε καὶ Δανάη.

240. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦδη μοι πολὺ αἰὲν ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι,
καὶ πῆος ἐν μηροῖς ἄργον ἀποκρέμαται·
ὄρχεις δ' ἀπρηκτοὶ, χαλεπὸν δέ με γῆρας ἱκάνει.
Οἴ μοι! πυγίζειν οἶδα, καὶ οὐ δύναμαι.

241. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀγκιστρον πεπόηκας, ἔχεις ἰχθὺν ἐμέ, τέκνον·
ἔλκε μ' ὅπου βούλει· μὴ τρέχε, μὴ σε φύγω.

242. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρώην τὴν σαύραν ῥοδοδάκτυλον, Ἄλκιμ', ἔδειξας·
νῦν αὐτὴν ἤδη καὶ ῥοδοπῆχυν ἔχεις.

243. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴ με τὸ πυγίζειν ἀπολώλεκε, καὶ διὰ τοῦτο
ἐκτρέφουμαι ποδαγρῶν, Ζεῦ, κραάγραν με ποίει.

244. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν εἰδῶ τινὰ λευκὸν, ἀπόλλυμαι· ἦν δὲ μελίχρουν,
καί μοι· ἦν ξανθὸν δ', εὐθύς ὅλος λέλυμαι.

245. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶν ἄλογον ζῶον βινεῖ μόνον· οἱ λογικοὶ δὲ
τῶν ἄλλων ζῶων τοῦτ' ἔχουσι τὸ πλεόν,
πυγίζειν εὐρόντες. Ὅσοι δὲ γυναῖξι κρατοῦνται,
τῶν ἄλόγων ζῶων οὐδὲν ἔχουσι πλεόν.

246. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ζεῦγος ἀδελφεῶν με φιλεῖ. Οὐκ οἶδα τίν' αὐτῶν
δεσπόσουσι κρίνω· τοὺς δύο γὰρ φιλέω.
Χῶ μὲν ἀποστείχει, ὃ δ' ἐπέρχεται· ἔστι δὲ τοῦ μὲν
κάλλιστον τὸ παρὸν, τοῦ δὲ τὸ λειπόμενον.

247. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶον ἐπὶ Τροίῃ ποτ' ἀπὸ Κρήτης, Θεόδωρε,
Ἰδομενεὺς θεράπωντ' ἤγαγε Μηριόνην,
τοῖον ἔχω σε φίλον περιδέξιον. Ἦ γὰρ ἐλεῖνος
ἄλλα μὲν ἦν θεράπων, ἄλλα δ' ἐταιρόσυνος·
καὶ σὺ τὰ μὲν βίοτοιο πανήμερος ἔργα τέλει μοι·
νῦν δ' ἄγε πειρώμεν, ναὶ Δία, Μηριόνην.

248. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίς δύναται γυνῶναι τὸν ἐρώμενον εἰ παρακμάζει,
πάντα συνὼν αὐτῷ μὴδ' ἀπολειπόμενος;
Τίς δύνατ' οὐκ ἀρέσαι τὴν σήμερον, ἐχθὲς ἀρέσκων;
εἰ δ' ἀρέσει, τί παθὼν αὐρίον οὐκ ἀρέσει;

239. EJUSDEM.

Quinque petis? bis quina dabo: mox bis tibi dena.

239. EJUSDEM.

Quinque petis *drachmas*, decem dabo: et viginti mox ha-
Satne-est tibi aureus? Sat fuit et Danaæ. [beb.]

240. EJUSDEM.

Jam mihi cani *sunt* super temporibus capilli,
et veretrum inter crura iners pendet;
testiculi autem ignavi: gravis me senectus corripit.
Hei mihi, nates-fodere scio et non possum.

241. EJUSDEM.

Hamum fecisti, habes piscem me, o puer:
trahere me quo vis: ne curre, ne te fugiam.

242. EJUSDEM.

Nuper lacertam roseo-digito-similem, o Alcime, osten-
tunc eam jam et roseo-cubito-similem habes. [dist.]

243. EJUSDEM.

Si me *pædicatio* perdidit, et ob hoc [*nis forcipem*] melac-
nutrior (*vitro*) laborans-podagra, Jupiter, creagram[ar-]

244. EJUSDEM.

Si intueor aliquem album, pereor; si autem fuscum,
comburor; si vero flavum, statim totus deficio.

245. EJUSDEM.

Omnis animans rationis-expers fuit modo: at rationis-
ceteris animantibus hoc habemus plus, [participes]
ut *pædicare* excogitaverimus. Quotquot autem mulieri-
mutis pecudibus nil habent plus. [bus servant.]

246. EJUSDEM.

Par fratrum me amat. Nescio utrum eorum
dominum præponam: ambos enim amo.
Hic quidem recedit, alter vero accedit. Est autem illius
pulcherrimum quod adest, hujus quod desideratur.

247. EJUSDEM.

Qualem olim a Creta Trojam, o Theodore,
Idomeneus famulum duxit Merionenem,
talem habeo te amicum ad-utrumque-solertem. Sane enim
alias erat famulus, alias autem amasius. [ille]
Et tu vitæ quidem tota die opera imple mihi;
nunc vero age, tentemus Merionenem sane per Jovem.

248. EJUSDEM.

Quis potest cognoscere amasium an deflorescere-incipiat,
semper-et-ubique vivens cum eo, neque unquam diges-
Quis potest non placere hodie, heri qui-placuit? [sus?]
Si vero placebit, quo pacto cras non placebit?

An satis hoc auri est? sat foret et Danaæ.

249. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βουοίητε μέλισσα, πόθεν μέλι τοῦμὸν ἰδοῦσα
 παιδὸς ἐφ' ὕαλέην ὄψιν ὑπερπέτασαι;
 Οὐ παύσῃ βομβεῦσα, καὶ ἀνθολόγοισι θέλουσα
 ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκηροτάτου;
 Ἐρβ' ἐπὶ σοὺς μελίπαιδας ὅποι ποτὲ, δραπέτι, σίμ-
 μή σε δάκω· κήγῳ κέντρον ἔρωτος ἔχω. [βλους,

250. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νυκτερινὴν ἐπίκωμος ἰὼν μεταδόρπιον ὥρην
 ἄρνα λύκος θυρέτροις εὗρον ἐφισταάτα,
 υἱὸν Ἀριστοδίκου τοῦ γείτονος· δν περιπλεχθεὶς
 ἐξεπλουν ὀρκούς πολλὰ χαριζόμενος.
 Ὡν δ' αὐτῷ τί φέρων ὠρηξομαι; οὐτ' ἀπάτης γὰρ
 ἄξιος, Ἐσπερίης οὐτ' ἐπιπροκοσύνης.

251. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρόσθε μὲν ἀντιπρόσωπα φιλήματα καὶ τὰ πρὸ πείρας
 εἵχομεν· ἥς γὰρ ἀκμήν, Δίφιλε, παιδάριον.
 Ὡν δέ σε τῶν ὅπιθεν γονάζομαι, οὐ παρεόντων
 ὕστερον· ἔστω γὰρ πάντα κατ' ἡλικίην.

252. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐμπρήσω σε, θύρη, τῇ λαμπάδι, καὶ τὸν ἔνοικον
 συμπλέξας μεθύων, εὐθύς ἄπειμι φυγὰς,
 καὶ πλώσας Ἀδριανὸν ἐπ' οἶνοπα πόντον, ἀλήτης
 πωλήσω γὰρ θύραις νυκτὸς ἀνοιγομένης.

253. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεξιτερὴν ὀλίγον δὸς ἐπὶ χρόνον, οὐκ ἀνάπαυσις
 (καί μ' ὁ καλὸς χλεύην ἔσχε) χοροτυπίας.
 Ἄλλ', εἰ μὴ πλευρῇ παρεκέχλιτο πατὴρ ἀκαίριος,
 οὐκ ἂν δὴ με μάτην εἶδε μεθυσκόμενον.

254. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ ποίου ναοῦ, πόθεν ὁ στολὸς οὗτος Ἑρώτων,
 πάντα καταστίλθων; ἄνδρες, ἀμαυρὰ βλέπω.
 Τίς τούτων δοῦλος, τίς ἐλεύθερος; οὐ δύνατ' εἶναι
 ἄνθρωπος τούτων κύριος, οὐ δύναται.
 Εἰ δ' ἐστὶν, μείζων πολλῷ Διὸς, δὲ Γανυμήδην
 ἔσχε μόνως, θεὸς ὦν πηλίκος· δὲ δὲ τόσους.

255. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδ' αὐτὴ σ' ἡ λέξις, ἀκοινώνητε, διδάσχει,
 ἐξ ἐτύμου φωνῆς ῥήματος ἐλκομένη;
 πᾶς φιλόπαις λέγεται, Διονύσιε, κοῦ φιλοδοῦπαις.
 Πρὸς τοῦτ' ἀντειπεῖν μὴ τι πάλιν δύνασαι;
 Πύθι' ἀγωνοθετῶ, σὺ δ' Ὀλύμπια· γοῦς ἀποβάλλων
 ἐκρίνω, τούτους εἰς τὸν ἀγῶνα δέχῃ.

256. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Πάγκαρπόν σοι, Κύπρι, καθήρμοσε, χειρὶ τρυγῆσας

249. EJUSDEM.

Bove-genita apis, unde mel neum conspicata
 pueri in pellucidam faciem involitas?
 Non desines bombum-edere, et florilegis velle
 pedibus tangere cutem sincerissimam?
 Abi ad tuos melligenos quovis tandem, fugitiva, favos,
 ne te mordeam : et ego aculeum amoris habeo.

250. EJUSDEM.

Nocturna comissabundus rediens a-convivio hora,
 agnum lupus-portis inveni assidentem,
 filium Aristodici vicini; quem circumplexus
 osculabar, juribus-jurandis multa grata-pollicens.
 Nunc autem ipsi quid ferens donabo? neque deceptione
 dignus, Hesperia neque perfidia. [enim

251. EJUSDEM.

Antea quidem mutua oscula, et quæ præludunt-operi
 habebamus : eras enim admodum, o Diphile, puerulus.
 Nunc autem posterioribus genua-applico, quæ non aderunt
 postea. Sunt enim cuncta pro ætate.

252. EJUSDEM.

Exuram te, porta, face et incolam
 una-consumens ebrius statim abibo profugus,
 et navigans Adriaticum super nigrum pontum, errans
 insidiarior saltem portis nocte apertis.

253. EJUSDEM.

Dextram da parvum in tempus, non erit requies
 (etsi me formosus ludibrium habuit) saltationis.
 Sed nisi latus juxta-jacuisset patris intempestive,
 non sane me frustra vidisset ebrium.

254. EJUSDEM.

E quali templo, unde examen hoc Amorum,
 cuncta irradians? O viri, caligant oculi-mei.
 Quis horum servus, quis liber? non potest esse
 homo eorum dominus, non potest.
 Si vero est, præstantior multo Jove, qui Ganymeden
 habuit modo, deus tantus! hic autem tam-multos.

255. EJUSDEM.

Non ipsum te hoc vocabulum, o insociabilis, docet,
 si ex vera-origine vocis ducitur? [grandis-amator.
 Omnis « pueri-amator » dicitur, o Dionysi, non « pueri-
 Ad hoc contradicere numquid rursus potes?
 Pythiis certaminibus-præsum, tu vero Olympiis; ac quos
 excludo, hos in tuum certamen admittis. [repello-et

256. MELEAGRI.

Ex-omni-genere tibi, o Cypri, nexuit, manu decerpit

παίδων ἄνθος, Ἐριως ψυχράττην στέφανον.
Ἐν μὲν γὰρ κρίνον ἤδ' ὑ κατέπλεξεν Διοδώρον,
ἐν δ' Ἀσκληπιάδην, τὸ γλυκὺ λευκόϊον.

- 5   Ναὶ μὴν Ἡράκλειτον ἐπέπλεκεν, ὡς ἀπ' ἀκάνθης
     εἰς ῥόδον· οἰάνθη δ' ὥς τις ἔθαλλε Δίων·
     χρυσάνθῃ δὲ κόμαισι κρόκον Θήρωνα συνῆψεν·
     ἐν δ' ἔβαλ' ἐρπύλλου κλωνίον Οὐλιάδην,
     ἀδροκόμην δὲ Μυτσκον, ἀειθαλὲς ἔρνος ἐλαίης·
10   * ἱμερτοὺς ἀρετῆς κλῶνας ἀπεδρέπετο.
     Ὀλβίστη νήσων ἱερὰ Τύρος, ἥ τὸ μυρόπουνον
     ἄλσος ἔχει παίδων Κύπριδος ἀνθοφόρον.

257. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄ πύματον καμπτήρα καταγγέλλουσα κορώνις,
ἐρκοῦρος γραπταῖς πιστοτάτα σελίσιν,
φαμί τὸν ἐκ πάντων ἡθροισμένον εἰς ἓνα μόχθον
ὕμνοθετᾶν βύβλῳ τᾷδ' ἐνελιζόμενον
ἐκτελέσαι Μελέαγρον, ἀείμνηστον δὲ Διοκλεῖ
ἀνθεσι συμπλέξαι μουσοπόλον στέφανον.
Ὅδ' ἄ' ἐγὼ καμψθεῖσα δρακοντείοις ἴσα νώτοις,
σύνθηρονος ἱδρυμαί τέρμασιν εὐμαθίας.

258. ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἦ τάχα τις μετόπισθε κλύων ἐμὰ παίγνια ταῦτα,
πάντας ἐμοὺς δόξει τοὺς ἐν ἔρωτι πόνους·
ἄλλα δ' ἐγὼν ἄλλοισιν αἰεὶ φιλόπαισι χαράσσω
γράμματ', ἐπεὶ τις ἐμοὶ τοῦτ' ἐνέδωκε θεός.

puerorum flore, Amor animos-fallentem coronam.
Nam et lilium suave implicuit Diodorum,
et Asclepiaden, dulcem violam.
Etiam Heraclitum implicabat, ut a spina
emergentem rosam; labruscæ instar florebat Dion;
aureis quoque florentem-comis crocum, Theronem, in
et injectit serpylli virgulam, Uliaden; [necuit,
et delicata-coma Myiscum, semper-virens germen olivæ,
et amabilem Aretæ surculum decerpit.
Beatissima insularum sacra Tyrus, quæ fragrantem
lucum habet puerorum Cypridis flores-ferentem.

257. EJUSDEM.

Quæ extremam metam-curriculi nuntio coronis,
Hmitum-custos scriptis fidissima paginis,
dico ex omnibus collectum in unum laborem,
dum poetarum libro huic eum involveret,
perfecisse Meleagrum, et in-omne-tempus-memorabilem
floribus contexuisse poeticam coronam. [Diod.
Crispe autem ego curvata, serpentium pariter tergis,
assidens posita-sum terminis docti-libri.

258. STRATONIS.

Sane aliquis forte posterorum audiens meos hos lusus,
cunctos esse meos putabit in amore labores:
alia vero ego aliis semper puerorum-amatoribus exaro
carmina, quandoquidem aliquis hoc mihi tribuit deus.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT XII.

Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ. Glossator sive potius ipse Cephalas : καὶ τίς ἂν εἴην εἰ πάντων σοὶ τῶν εἰρημέων τὴν γνώσιν ἐχθόμενος τῶν (1. τὴν) Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ παιδικὴν μούσαν ἀπεκρυφάμην, ἣν αὐτὸς παίζων πρὸς τοὺς πησιῶν ἀπεδείκνυτο, τέρψιν οἰκείαν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐ τὸν νοῦν, ποιούμενος. Ἐχου τοίνυν τὴν ἐξῆς ἐν χορείαις γὰρ ἡ γε σώφρων, κατὰ τὸν τραγικόν, οὐ διατρεφέσεται. — Boissonadii schedulae in quinque priora epigr. non exstant, qui titulum uncis sepsit, haud dubie quod aliorum praeter Stratonem carmina in hoc cap. leguntur.

I. — Ab Jove, ut Aratus, quippe pæderastâ, non a Musis virginibus, carmina in puerilem amorem auspicatur. — 4. Jac. hæc comparat ex Lusibus priapeis, II :

Nec Musas tamen, ut solent poetæ,
Ad non virgineum locum vocavi.
Nam sensus inihl corque defuisset,
Castas, Pleridum chorum, sorores
Auso ducere mentulam ad Priapi.

II. — Se non fabulas, abunde tractatas a prioribus poetis, narrare, sed Amorem cum Gratiis et Baccho junctum in libro suo canere. — 1. Παρὰ βωμοῖς, scilicet Jovis Ἐρξίου, ubi a Neoptolemo occisus est. Similiter a Jac. comparatus poeta Anth. Lat. III, 192 :

Non deerit, Priamum qui defeat, Hectora narret :
Ludere, Musa, juvat ; Musa severa, vale.

— 3. Ἀρδόνας pro singulari, quippe quam multi cecinerunt. In mente habuit homerica Od. T, 518 seq. — 6. Carmina patricio digna supercilio ex eadem Anth. Lat. III, 193, memorat Jac.

III. — Puerorum vascula in classes dividit. — 1. Πρόσθετα καὶ προσθέματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Etymol. M. — 3 ἀκμήν λέου Cod., in quo multa tentata sunt quæ non procedunt ; recte Jac. in nott. mss. : « In λέου latet verbum prætextatum, ut in κωκῶ et σαύρα. Tria trium ætatum nomina recensentur. » Duo duarum fiebant ex ipsius et aliorum conjecturis, quarum unam, nonnulla scabritie laborantem, ἀμαλοῦ, recepit Boiss. Nunc in fine versus recte distinguit Jacobs. — 4 κωκωτὴν φύσαν Cod., corr. Jac. — 5 λέγε om. Cod., addidit Salm. Conf. XI, ep. 21. — 6 οἶδα ; ἀγρησε Cod., corr. Salm.

IV. — Quæ ætas puerorum ad amorem præstet. — 6. « Est parodia versus servati a Plutarcho Mor. p. 54, D, et Hephaest. Enchir. p. 93 : βροντᾷ ὃ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός. » Gaisford. Callimachi verum esse nunc constat. — 8. « Id est, jam mutux voluptatis opus videtur quæ-rere, quod facete hemistichio homerico significat. Eodem sensu Lucianus Amor. c. 26 : εἰ δ' εἰκοσιν ἔτων ἀποπειρήφῃ παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πασχῆναι, ἀμφίβολον ἀποροῦν μεταζώων. » Jac.

V. — Omnis formæ pueros amat. — 3. Κόρας, non puellas, sed pupillas puerorum.

VI. — Vocabula χρυσός et πρωτός sunt isόψηφα, pariter summam 1570 conficiunt. — 2 τοῦτο πόθ' Cod.

VII. — Cur puerum præferat puellæ. — 1. « Quid sit σφιγκτὴρ, et quid v. 3 πορνικός ; explicat Chardo Roch. Miscell. t. II, p. 330. » B. — 2. Οὐ φυσική, sed fuco corrupta. — 3. « Δόγος πορνικός ; sunt verba lasciva et juvenantia quæ ingenuæ puellæ proferre nolint ; conf. Martial. XI, 105 ; Juvenal. VI, 196. » Jac. Deinde Cod. οὐδ' ἀκαί... (ἀκαί apogr. Par.), Salmasius ἀκείριον, quod Boiss. ad Choric. p. 256 præfert voci ἀκάκητον a Jac. positæ : « Permutatio solita vocalium α et ε et bona sententia dubitandi vix relinquit locum. Conf. ep. 99, 3. » — 4 κκκκκίτερα Cod. — 5 ὀπισθεν Cod. — 6. « Mentula deest, cui innitatur manus pædiconis. Clavum navis vocant Itali pædicones, il temone. » Menag. Addit Chardo : « Hodie quidem Reggere il timone, guider le gouvernail. »

VIII. — Dialogus cum puero formoso, coronas vendente, in quo exardescit. — 1 sic Cod., qui vitium trahit ; παῖδά ποτ' ἀνθ. conjecit Jac. probante Hermanno (in censura Delectus Meinek.), sed ποτὶ non bene coit cum ἀπὸ sequente ; παῖδα κόρυμβον ἐκλανθοπλοκοῦντα Hecker. p. 348, quod numeri damnant ; Meinek. p. 229 proponit παῖδ' ἐκλανθοπλοκοῦντα κόρυμβον, « ut anetho, herba coronaria, racemum junxisse dicatur, » sed hoc ita potuisse dici nemo facile concedet. Cum Jacobsio malis κόρυμβους. — 2 ἀντιπαρερχόμενος legebatur ; corr. Meinek. — 5 ἐρυθάνωτο conj. Jac. — 7. « Καὶ οἷα, homerice. — 8. Κάτων ἐπευξάμενος, diis vota faciens ut illius me pueri amore beare velint. Male alii de ipso puero invocato cogitabant. » Jac.

IX. — Diodorum semper se esse amatorem profitetur. Similis argumenti sequens.

X. — 1 καὶ σοὶ Cod. et edd. ; of dedi auctore Hecker. p. 119. — 4. « Pro τούτου, quod post σοὶ sententiam impedit, forsitan ponendum οὕτω, quod iteratum non displicet. » B. Jac. τοῦτο γὰρ conjiciebat. His medela allata ab Hecker.

XI. — Detestatio quod ipai cum formoso puero cubanti non successerit. — 4. Scil. στύειν μὴ δυνάμενος. « Similis Frontonis lusus circa nomen Ἀστυάγης infra ep. 174. Vide disertum interpretem Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 152. » B.

XII. — Puer amantibus sævus ipse pueri amore incenditur.

XIII. — « Lepidum et venustum epigramma, cujus acumen in duplici usu verbi τρέειν, quod medicis proprium, et altera significatione prætextatum est : αἰδοῦν τρέειν, mastuprari. » Brunck. — 2 φύσεως corrigebat Græfius. — 4 θεραπεύσατε Cod. « Ex apographo Par. sumpsit θεραπεύσατέ με pro edito imperativo. » B. Jac. conjiciebat σιγῶντ' εἰ θεραπεύσατέ με, « quod conditio a poeta proposita expectatur. » Alterum præferendum.

XIV. — Ex Demophili pueri oculis ardentissimis divinatio. — 2 κύπριν Cod. — 4 μένει nihil notante Paulsenio; μένει in apogr. Par. Έν προθύροις excubias agunt amantes.

XV. — Graphicum puerum amat. — 1 πυγὴν σανὶς δέ-
δακ' Cod., quod optime correxit Meinek. ad Callim. p. 289. Jacobsius πυγὴν σάνιδας δάκων vel δέδακεν σανίς, quorum prius prætulit in nott. mss., alterum recipiebat Boiss., qui hæc ad Philostr. Epist. p. 201: « In Thesouro sub Γράφικος, qui accentus non statim recipiendus sine codice, L. Dindorf. conjecit ένδακων. Ipse conjicio σανίς ἦδε δάκ', vel σανίς ἦδ' έδακ'. Sed placet etiam magis altera Jacobsii conjectura. »

XVI. — Ad puerum, ut palam se osculetur. — 1 κρύ-
ψης mavult Jac., ex usu. Αὐτός, vel solus, ut tuo pudore non sit opus ad cruciatus meos. — 4 χαρίτων Cod. corr. Salmas.

XVII. — « Amorem puerilem muliebri tanto fortio-
rem esse, quanto virilis sexus muliebri sit fortior. Epigramma optimæ notæ. » Jac. — 2 ἀρενος Cod., alterum in schedis Trylitschianis. In fine idem άνθρακιῇ, non -κίτ. Brunnck. έκ' άνθρ. — 4 τόσσα χ' ό Cod., correctum in apogr. Lennep.

XVIII. — Non fugiendum, sed sectandum esse amo-
rem, quippe qui animum acuat reddatque alacrem. *Qui nolet fieri desidiosus, amet*, Ovidius. Legitur epigr. in codd. B (n. 1630) et S (Cram.). — 1. Conf. Horat. Carm. III, od. 12, 1. — 4. Ζηνόφιλον Brunnck. temere; in illo tres codices consentiunt. Vitiose B et S πείσονται. — 6. « Ψυχῇ; άνόγη. Quum dixisset Tassus Aminta I, 2, p. 19: *guarda quanto Amore Aguzza l'intelleceto*, produxit ibi [ex Salmasii apographo] hoc epigramma doctissimus interpres Menagius. » B.

XIX. — 1 φῶλην Plan., ubi Brodæus: « Scribe φίλον. Est pæderastæ spurcitiâ. » Φίλον etiam in cod. S.

XIX *. — Supra legitur V, ep. 215, cum nomine 'Ηλιο-
δώρας (quæ Meleagri amica) et pertenui varietate. — 2 οἰκτίειν Cod. hic. — 5 εἰ καί με altero loco, et deterius ibidem φωνῇ προϊέντα.

XX. 'Ἰλίου Cod. — Miratur poeta formosissimum pue-
rum Periandrum non rapi ab Jove. — 1 πάλιν et εἰλαπί-
ναισι Cod. Respicitur Hom. II. A, 423. — 4 ἡ Cod., ἡ Jacobs.

XXI. — Moræ impatiens poeta apertum esse vult amo-
rem Phidonis pueri. Imitatus est Paulus Sil. V, ep. 219. — 1 τινος Cod. — 2 νεύομεν S. — 5. Nimirum μέλλοντες et βραδύνοντες, quæ in simili re jungit Philostratus. In fine εἰθεῖν om. S. — 6 τὰς φθονεράς φειδοῦς S. Al φθονεραὶ sunt τριχες, quæ voluptatem impediunt, ut φθονερά γέ-
νεια dicuntur ep. 28, 3. Tmesis ἐπιθώμεν έργα.

XXII. Σκυθίνου Brunnck. — Conspecto puero formosis-
simo maximos sibi cruciatus auguratur poeta. — 2 'Ἰλιο-
σὸς malebant Reisk. et Brunnck. — 3. Τὰ καίρια (εἴη), v. ep. 4, 5 — 5 προσαναγν. apogr. Par. « Ex his verbis su-
spiceris Elissum puerum Scythino magistro fuisse tradi-
tum, qui eum legere et recitare doceret. Quam sæpe autem grammatici opportunitate ipsis oblata ad flagitia
abusi sint, plures veterum dicunt. » Jac. — 6. Repete

μελὶ ad χεῖλα. Cum sequentibus Jac. confert XI, ep. 22. — 7 φασὶν legebatur. « Ad Anecd. t. V, p. 107 et 151 proposui φησὶν: jubet puer seroculus ut aspiciam tantum non tangam. » B. Quod recepi.

XXIII. — Poeta, qui aliorum amores riserat olim, nunc se ipsum ab Amore victum fatetur. Huscinius comparavit Tibull. I, el. 2, 89 seqq. — 1 ἡγευθὴν πρόσθεν Cod.; ό inseruit Schneiderus. — 4. Secundum illud: σκῦλα ἀπὸ πολεμίων. « Non tam de armis in templis deo-
rum suspensis cogitandum est, quam de illo more, quo duces bello clari spolia in foribus privatarum ædium suspendere solebant. » Græf.

XXIV. — Hoc et carmina quæ sequuntur tria de Po-
lemone puero, quo proficiscente poeta vota fecerat Apol-
lini se sacra facturum, si puer redisset salvus. At re-
diit barbatus: negat pædico se voti esse damnatum. — 1 εμοὶ Cod.; εμοὶ χαρτο; omos apogr. Par. Εἰ μοι Salm.; εἰ μὲν χαρτὸς εμοὶ Meinek. p. 177. — 2 αἰοσα (αἰος; α apogr.) ... κοίρανε Cod. cum lacuna. « Quam non male, paulo, explevi. » B. Quem conf. ad Choric. p. 343. Cum Ja-
cobsio malim hæc Salmasii et Schneideri: αἰος; ἔην, Δι-
λου κοίρανε, quæ in latinis posui. Meinek. τοῖός' εἰς
ἀρ' ἦν, Hermannus: Δῆλι', οἵότις ἔην, κοίρ., qui lacunam
ex ὁμοιοτελεῦτῳ ortam statuisset videntur. — 3. « Ap. Par.
ὀρθοθῶν. Sic ep. 47 habet ὀρθίνα pro ὀρθρινά. » B. Di-
stinctionem emendavit Meinek., et integrum esse Codicis
scripturam ostendit, quum de conjectura ederetur ἐν ἐν-
χολαῖς ὠμοῖ. τεοῖς (βεμοῖς). — 5 τότε πλέον Cod.,
corr. Jac., scil. τῶν τότε ὄντων αὐτῶ. Hermannus corri-
git εἰ δέ κε τῶν ὄντων τότε τι πλέον ... ἔλθῃ ἔχων. —
« 7. Vulgo τὸ δ' εἰ φίλον, apogr. τὸδ' ἐρίλον. Sumsi τὸδ'. »
B. — 8 προσεῖ Cod., corr. Brunnck.

XXV. — 3. οὐ μά σε Cod. — 4 ἦλθε δέ μοι Cod., corr.
Brunck. — 6. « Κωρὰ de rebus nullius pretii, et unde
nihil effici queat, dictum illustravit Coraes ad Heliodor.
t. II, p. 152. » Jac.

XXVI. — 2 versus omissus in Codice, in fine pagine,
sed addito: ἐκλίπει. « De meo versum supplievi; τινος;
scil. Apollinis quem invocat. Noli lectorem properantem
lacuna retardare. Tentamina id genus non sunt legibus
criticis interdicta, modo moneat qui facit. [Conf. ad
Choric. p. 343.] — 3 αὐτῶ Cod., et in fine οὐκ έτ' (οὐκ έτ'
apogr.) ἀφήσαι. Recepi cum Brunnckio conjecturam docti
anonymi ἀφίχται. » B. Jacobsius ediderat οὐκ ἐπαφίχται,
coll. ep. 25, 5: μή με σοφίζου. — 5 ἴσως κιασαι Cod.,
corr. Brunnck.; βιάσαι tria apographa.

XXVII. — 3 ονδεμοχαί Cod., lapsu, ὃν δέμοχαί apogr.
Par. Edebatur ὃν δέχομαι, quod egregie vidit Heckerus
οὐ δέχομαι esse debere, quæ negatio sequenti versui ad-
hæsit, correctione ab librario male accepta. Cum φλο-
ροῖς Jac. comparat hæc in Lusib. priap. III, 4: *quum
tegit obsessa invida barba genas*. — 4 οὐ τοῖότου
Cod.; vulgo οὐ τοῦτου cum Salm. « Τοιούτο; devotendo
fere inservit *pessimæ rei causa*. Cf. Callim. Pall. 86:
τοιαῦται δαίμονες ἐστὶ φίλοι. » Hecker. — 5. « Acumen
est in ambigua verbis τῖλλεσθαι significatione. Psaltrias
ἀρτι παρατετιλμένας memorat Aristoph. Ran. 516, ubi v.
schol. » Jac.

XXVIII. In Plan. ἀδελον. — 1 ἔστιν μοι Cod., recte Plan.
« Est paronomasia species, εἶδος χαριέστερον, ὃ πρὸς
γράμμα γίνεται, Tiberius Rhetor ait De fig. c. 27, p. 46;

qui exemplum Demosthenicum profert, μέλλει ... μέλει. »
B. — 2 ἀναγινώσκω (sic) τὸν κάλαμον Cod.

XXIX. — In puerum, qui amanti morem gerere nolat. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. VI, not. 177. — 1. Θέλειν sensu amatorio dictum; vide notam meam ad repetitum Theocritum p. 268, ad Philostrati Epist. LXVI, ad Choricium p. 163. » B. — 2 ἡ δ' ἄρα cod. S. Ex quo apparuit subiungendum huic disticho esse illud quod legitur XI, n. 53 (ubi v.):

καὶ ῥόδον ἀκμάζει βοτάν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθῃ,
ζητῶν εὐρήσεις, οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βᾶτον.

XXX. — Monet Nicandrum ut ætatis flore fruatur, nimis illo brevi. Conf. ep. 160. — 3 ἀλλὰ σὺ καὶ νῦν malit Schneidewinus. — 4 ἀμεταδλήτου Cod.; correctionem Buhieri probant Jac. et Meinek.

XXXI. Φαινίου Cod. — « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 232, nec optime. » B. Simile argumentum præcedenti. — 1. « Themis obtestatur poeta eodem consilio quo Nemesius memorat Meleager ep. 33, 4. » Meinek. p. 185. — 2. Mutat vulgare ὁ σὸς ἔρωσ βαῖον ἔχει χρόνον. nam potentius horum est tempus. — 3. Μηρὸς ὑπὸ τρίγῃ, « femora pilis quasi victa et superata. » Jac. Hermannus supplendum putabat μηρὸς ὑπὸ τρίγῃ (ἦλθε). Meinek. conjecit μηρὶ ὑπὸ τρίγῃ, coll. Bione I, 84, qui μηρία dixit pro μηροί, sed ad Theocrit. p. 371 nihil mutandum et ὑπὸ τρίγῃ adverbialiter dici observat. — 5 σοι inseruit Schæferus.

XXXII. — Ad puerum de celeri pulchritudinis fuga. « Gallice ap. Larcher. ibid. p. 272. » B. — 1 ὅτε ἔπος apogr. Par.; ἱερὸς Cod., corr. Dorvill. — 2 ὥρη Cod.; ὥρη x. γ' ὥρη apogr. — 3 ὥρη Cod.; ὥρη, ut videtur, apogr. Deinde παρδύσει Cod., metro reluctantē, quum ὅπως producat; παρδύσει Dorvillii recepit Boiss. — 4 νυνὶ δὲ Cod. et apogr., corr. Pierson.

XXXIII. — Heracliti pueri exemplo movere poeta studet alium puerum ut superbiam deponat. — 1. Recte observat Jac., puerum exoletum et hirsutum ne esse quidem, ne vivere quidem videri pædiconi. Nihil fere interest, distinguasne inter ἦν et ποτέ, annon. — 2. Δέβρις, τρίγινον πέτασμα, ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐλαῖς βαλλόμενον, Etym. M. — 4. Conf. XI, ep. 326, 4.

XXXIV. — Felicem prædicat pædotribam, a pulchris pueris circumdatum. — 1 παιδοτρίβη Cod. — 3 αὐτῷ Pauwius, sed cum genitivo et Philodemus V, ep. 25, 1. Deinde Toupius ὑπὲρ ὧμων. — 4 ἐπερὶ τι φαγ. Schæferus. « Si sanum est τὸ φαγεῖν, simile erit gallicæ loquelæ: lui portait le manger. » B.

XXXV. — In puerum superhientem. « Gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 95. » B. — 2 κάλει Cod., corr. Brunck. — 4 ἀρχῇ Cod.; ἀρχῇ margo apogr. Rubnk. et Brunckius. Non sine vi transit ad secundam personam.

XXXVI. Ἀδραμυντίου Cod. — Ridet puerum olim superbum, sero commodum et facilem. — 2 ἐπεί χροός Cod., frequenti confusione ρ clausi et patuli (v). — 3 ἤθεον Cod. Deinde καὶ τίς Cod. et Boiss.; καὶ τίς edebatur cum Brunckio. — 4 ἀχμυρᾶς Cod.

XXXVII. — 1 ἀμυπονίτω Cod. — 2 Μυελίνο; mollis instar medullæ. — 3 γανυμῆδου Cod., corr. Meinek. p. 159.

XXXVIII. — 1. Conf. Theocr. I, 150 et intt. — 2. « Ne senes quidem dormire sinit placidos. Quam sententiam tractavi ad Nicet. p. 365. » B.

XXXIX. Alcæi Messenii esse suspicabatur Reiskius, quod verisimile videbitur comparanti ep. 30. — 3. Ἀθανάτοις, quorum iuventus æterna.

XL. « Stratonis ingenium hoc epigr. videtur prodere. Puerum, qui loquitur, poeta finxit ut statuum, in cuius basi forte hi versus legerentur. — 2. Οὕτως, sic, veste indutum. Ἀκρόιθος est statua ex ligno, cuius extrema tantum, quæ vestis non tegebat, ut caput, pedes manusque, ex marmore erant. » Jac. — 3 γυμνήν δ' edebatur cum Salm.; cum Codice particulam expulit Boiss. Equidem non inveni quomodo hoc distichon cum priore jungatur et commodam sic junctorum interpretationem quaesivi frustra. Duo esse epigrammata statuo.

XLI. — A masculo amore ad genuinam venerem transit. — 1 οὕδ' πτω. Cod., corr. Reisk. — 2. « Pro δαλός Heringa legebat δαῦλος, valde plaudente Valekenario; vide Epist. Rubnk. ad Valck. p. 31. Si pro δαλός habuit, cur mutavit? Si pro δασύς, pejus etiam fecit, quum πυραυγῆς πρὶν et νῦν δαλός optime alter alteri opponantur. » Boiss.

XLII. — In puerum avarum. — 1 πλήρη Cod., corr. Toup. — 2 παιδοκόραξ ὧν σοι Cod., παιδοκοράξων apogr. Par., ὧν σοι Meinek. p. 159, « id est ὧν ἐπιθυμῆς », sine exemplo, sed larga similitum analogia. Edebatur e Jac. conj. δ' ν σοι θ. ὀνειροπολῆ. « De verbo ὀνειροπολεῖν monui ad Eunap. p. 354. Leo Diacon. Hist. VII, 1, p. 113: ταῖς καινοτομίαις οἱ ἄνθρωποι χαίρειν εἰώθεσαν, δόξης ὀνειροπολουμένης ἐλπίσι, τιμαῖς τε ἀξιώματων καὶ χρημάτων διανομαῖς ὑπαγόμενοι. Conjecturæ ὀνειροπολούμενοι: nullus est locus. Si quid mutandum, quod non opinor, ὀνειροποιοῦμένας posset scribi. » B. — 3 δ' ἀλιεύη Cod., i. e. ἀλιεύη. Frustra edi ἀλιεύς monuit Meinek. — 4. « Verissime Hermannus κάλαμον de veretor, λιμένα autem in sequenti versu de pueri parte postica interpretatur, ut verbis ἔλξει ἐκ λιμένος πολλὴν δρόσον nihil aliud indicetur quam καταχεσεῖται σου. » Meinek. Silendæ igitur tot conjecturæ de v. 5, prolatae, nec per se speciosæ. — 6. Κόλλοπι quid sit, indicat Hesych.: καὶ τοὺς σκληροὺς καὶ παρηθῆ-
κότες παῖδας κόλλοπάς φασιν.

XLIII. « Hoc carmen Hemsterhusium pro insulso recentioris poetæ lusu habuisse narrat Rubnkenius in Epist. ad Ernest. VII, p. 27. » Jac. Qui conferri jubet Passovii Epist. vol. I, p. 167, quarum nunc non est copia. « Possunt conferri quæ notavi de hoc epigr. ad Callim. Ep. 29, p. 167. » B. — Vulgata et omnibus exposita odit Callimachus. — 1. Non loquitur de cyclicis quæ vocantur carminibus, sed κυκλικὰ ποιήματα vocat quæ vulgo in coetibus hominum canuntur. — 2 χαίρω τίς Cod., de quo viri docti multum disputarunt; conf. ad V, ep. 170, 3. Recepti ob facilitatem mutationis quod ausus est Meinek. δτις pro ἦτις, cum o indeclinabili quod regnat in casibus reliquis. Nec male Jacobsius χαίρων. ἦ πολλὰ. Sed πολλοὺς ad sententiam non videtur sufficere, quare λαοὺς (. ΛΑΟΥΣ) scribendum proposuit Meinek.: unde quod volebat Callimachus, exprimere præceptum Pythagoræ: Μὴ στείχειν

τὴν λεωφόρον, magis etiam fiat manifestum. — 3 μισῶ Meinel.; ἐρωμένον (sic) οὐτ' Cod., pro quo Meinel. οὐδ', recte; nam καὶ ad præcedentia, non ad sequentia referendum. Jacobs. comparat latinorum portarum *aqua petita lacu*, et *fastidire lacus et rivos ausus apertos*. — 4 σιγχᾶνω Cod. — 5. Vocativus nominis Ἀυσανίης. « Separat hos versus ab reliquis et Callimacho abjudicat. Hauptius Philol. I, p. 367, et sane pessime echo resonat ἄλλος ἔχει ad ναίγει καλῶς [quæ transponenda ideo Boiss. in nostro exemplo notabat]. At nihil impedit quominus ἡζῶ non illam πέτρας ὀρεινῆς παῖδα esse dicamus, sed de qualibet voce intelligamus, quam amans sive audit sive audire sibi videtur. » Meinel. Et hoc vult τις additum. Seclusi distichon, de quo sanissime judicavit Hauptius. Etiam Salmasius abjecerat, priora tantum disticha edens.

XLIV. — « Pueros, parvis olim muneribus contentos, jam avaros appetere majora conqueritur. Similiter Tibullus I, 4, 58:

Jam tener adsuevit munera velle puer.

— 2. Delectabantur pueri coturnicibus propter pugnas, quas illas aves inter se committere docebant. » Jac. Addit Boiss. : « Gallos gallinaceos duos pugnacissimos donaturum se aiebat Eumolpus Petronii, quem adduxi olim ad opportunissimum locum Aristoph. Av. 706. — 3. Editi, κέρμα, τὰ παίγνια. Prætulī Codicis scripturam κέρματα π. » Quod non sequor. — 4 ἄλλοτι Cod.

XLV. Ποσιδ Cod., qui rarius cum diphthongo. — Ironicæ Amores omnes incitat, ut in unum se spicula conjiciant, et gloriam inde pollicetur. — 1 ἄμα βάλλοισ Cod., corr. Salm. — 4 μεγάλοι; apogr. Par.

XLVI. — Queritur se cruciari ab Amoribus, qui minime curent. — 3. « Ἦν τι πάθω, conf. ad X, ep. 124. — 4. Ὡς τὸ πάρος, ut meam ante mortem. » B.

XLVII. — « Lusus in locutione πνεῦμα κυβεῦν, quæ de iis usurpatur qui summum vitæ periculum adeunt. Et Amores talis ludentes non raro exhibentur apud poetas et fictores. » Jac. — 1 ὀρθρία Græfius. — 2. « Τοῦμον πνεῦμ' ἐκύβευσεν. Sophocles Phædra fr. 3, citante H. Stephano ad Æschyli Eum. 545 : Οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, Ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα Λάγδην πετεινὰ, κατ'ὧλες δ' ἀνὴρ λαβὼν Πανούργα χερσὶν ἔργα κυβεῖν πόλιν. Editum fuit e Stobæo, χερσὶ κέντρα κηδεῖν πόλιν. Scholiastes Luciani Lexiph. c. 10 : χερσὶν ἔργα κηδεῖν π. Magna erit vis in κυβεῖν πόλιν, sed prorsus egregiæ ad sensum scripturæ adversatur quantitas. » B.

XLVIII. — Ad Amorem face et sagittis in poetam furentem. — 1. « Ἀδὲ ἐπίθαινε, conf. Plan. ep. 203, 1, et not. ad Bionem II, 14. Ælianus H. V. X, 22 de athleta Dioxippo qui adversarium dejecerat : ἐπιθᾶς ἐπὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ κειμένου. Diodor. Sic. XVII, 100, in eadem narratione : διφέντος δ' ἐπὶ τὴν γῆν ἐπιθᾶς ἐπὶ τὸν τράχηλον τῷ ποδί. Dio Chrys. Or. XI, p. 325 : Ἐλένην ἐπιβεσθηκυῖαν τῇ κεφαλῇ τῇ; Ἀθῶρας. Adde Elsn. Observ. ad A. A. II, 35 : ἔως ἂν ὠδ τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Bynæum De calc. p. 206. Voltarius Henr. IX, de Amore : « *Ce dangeux enfant si tendre et si cruel* (ἄγριος δαίμων)..... » Sur un trône éclatant, contemplant ses conquêtes. » Il foulait à ses pieds les plus superbes téles. » In quibus meminisse Propertii videtur, I, el. 1. Idem Olympia I, 2 : ... nous braver et marcher sur nos téles. Dicam obiter in Propertio non nitidissime scribi, con-

stantis dejecit lumina fastus : quid enim sibi voluit lumina fastus constantis? Cogitavi de corrigendo lumina : talia proponere facillimum est, confirmare difficillimum. Facilius etiam ac tutius dicere esse vocabulorum inversionem, lumina fastus idem fere posse ac lumina fastum. Macbeth IV, sc. 3, p. 59 : *When I shall tread upon the tyrants head, peasants trod upon the necks of nobles*. — 4. Nulla est in apogr. Par. distinctio. » B. Qui cum Codice et Græfio post φλέξει; distinxit; post τῇ malebat Jac.

XLIX. — Ad potum invitat, amoris curas expellente. — 1 ζωγορπότει Cod. — 2. « De metaphora verbi κοιμᾶν et similitum κοιμίζειν, εὐνάειν, vid. mea ad Nicet. p. 61, ad Simoc. p. 191; Abresch. Misc. Obs. Nov. t. I, p. 81; Blomf. ad Callim. Jov. 47; Rhœr. ad Porphyriam De abst. I, 45 : ἔστι γὰρ πρὸς ἄλλοις εἶναι κοιμίσαντα τὰς ἀπ' αὐτῶν φαντασίας. Inserui τὰς e cod. 2083. » B. — 3, 4. Conf. Propert. III, el. 15, 3 seqq.

L. — Poeta animum tristitia dejectum vino erigere et excitare conatur. — 3 κατεθήκατο Cod., Plan., B et S: quod verbum ter silentio præterit Jac., defendunt Geistius collato Hom. II. Δ, 112 : τὸ μὲν αὖ κατεθήκατε κανονισμῶνος, ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, et Hermannus : « post εἰλίσσας recte dicit κατεθήκατο, qui deposuit arma sua quibus te prædam matris fecerat. » Boiss. : « In κατεθήκατο paululum hæreo. An κατεθήκατο? Nec nunc hæreo in media voce et in acuendis arcubus. » Idem κατεθήκατο comjecerunt Schneidewinus, Ungerus (Stud. V) et Heckerus, hi duo locutionem hanc pluribus accurate tractantes. Sed Schneidewinus malit κατ' ἐμήσατο, felicius Piccolus κατ' ἐθήκατο. Insolens locutio ἐν σποδιῇ τίθεμαι de pulvere potius quam de cinere mortuorum accipienda esse videtur, ut οὖν σποδιῇσι κύων XI, ep. 158. Ut sit : demissus in pulvere jaces vivus ut mortui. Heckerus, exempla ejus locutionis desiderans, ad Amorem refert, scripto τῷ (πρὸ φ) ζῶν..., a quo vivens es in cinerem redactus. Cod. S σποδιῇ. — 5, 6. « Expressa hæc ex nobilissimo Alcæi carmine ap. Athen. XI, p. 481, A (fr. 41) :

Πίνωμεν· τι δὲ λόγῳ; ἀμύνομεν; δάκτυλος ἀμέρα.

Sic diei, vitæque adeo brevis significatur. Hoc loco dicere videtur poeta, parvam diei partem superesse quam bibendo impendi possit, neque opus esse ut nox exspectetur et lucerna arcensa, quæ somnum magis adducat (κοιμιστάν) quam hilaritatem. » Jac. S ἔως. — 6 ἢ πῶς κοιμιστάν S. In Jacobsii interpretatione acquiescendum esse puto neque vel cum Ungero de aurora adveniente cogitandum, vel cum Heckero corrigendum κοιμιστάν λόγῳ. Hermannus hæc : « Alcæi manifesta imitatio ostendit ἢ πάλι non esse sincerum. Scribendum εἴτα τί κοιμ. » Temere offendit in ἢ πάλι. — 7. « Codex 1636 (B), in quo id epigramma reperi, ultimo disticho caret. » B. Item caret cod. S, qui sunt testes diversi a Planude, qui item omittit, neque hoc ob sensum corruptis vocibus impeditum. Ut certum esse videatur Asclepiaden terminasse carmen exhortatione ab Alcæo petita, reliqua autem, quæ nihil sunt nisi locus communis, aliunde, fortasse etiam poeta alius, hunc locum in Palatino codice invasisse. Versu 7 Cod. πίνωμεν οὐ γὰρ ἔρω; Salmas. aut Majus πίνωμεν γαίρω; (quod est sec. Hesychii et Pausaniæ expositionem γαίρων; , διαρῶς), Jacobsius πίνωμεν οὐν γαίρω; Geistius tentabat φθίνωμεν οὐ γὰρ ἔρω; Nonne tabescimus amore? Plerique probant Meinelii correctionem : πίνωμεν οὐ γὰρ ἔρω; ; Hiulce Ungerus : πινίμεν (οὐ γὰρ); ἔρω; et He-

herus : οὐ γὰρ, ἔρω; μετά τοι χρ. οὐκ. π., στέλναι, τὴν .. σόμεθα; in quo tria reprehendenda. Ob mutationis lenitatem dedi Meinekianum dubitans. Hermannus : « Scribe : πῖνε' κενὸν γὰρ ἔρω; ». Nam ratio indicanda erat cur dimisso amore se det potationi. » Verum quanto magis considero, tanto alienius hoc distichon videtur ab reliquo carmine sex versibus ita absoluto, ut per omnia satisfaciatur nec habeas dicere quid tandem possit desiderari.

LI. — Poeta merum poscit, quod in Dioclis pueri honorem ehibit. « De hoc epigr. vide Reiskium ad Theocr. Id. XIV, 18. » B. — 1 ἔγγει et δίοκλει; Cod.; Διοκλεί; schol. Theocr. II, 152, primum distichon citans his prae-missis : εἰδῶσιν οἱ ἔρῳντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων κυάθους κλειόνας ἐπιχεισθῆναι. Notum Ἀγελῶς de aqua in universum dici; sed altero disticho ipsum heroem facete alloquitur veluti familiarem. Hoc alterum modo distichon habet Plan. — 4. Gravius aliquid dicturus poeta se cohibet παρὰ προσδοκίαν, quod significavi.

LII. — Andragatho puero Rhodum profecto, poeta eum venientes naves, undas, ventos felices praedicat, ipse optat ut in delphinum mutetur. — 2 ψυχὰ; Cod. — 2 τρισμάχ. Cod. « Malui dividere post Brunnium, propter τρις δ' ἔδωκα. [Et ad Choric. p. 338. Cod. τρεῖς δ', qui v. 5 fort. παρορῶν.] — 6. Non mutavi scriptam lectionem, γλυκύπαιδα, quum et haec compositi forma reperiatur. » B.

LIII. — Meleager navibus mandat ex Hellesponto Con- iusulam praetervecturis ut Phanium suam ibi relictam suis verbis amantissimis salutent, si in littore versantem viderint. — 1 παλαγείτης; Cod. — 3. Littora e regione Cod. insulae sita vel ei opposita Cariae, fortasse Halicarnassi, Manso intelligebat ob versum 6 : quod ipsum quoque recte dicitur praepositione κατά. — 5 ἔπος; ἀγγεῖλαιτε καλὴ νόσ ὡς με Cod., καλὴ, νόσσω με apogr. Par. Dedi optimam correctionem Meinekii p. 175. Vulgo καλὴ νυξ, σός; με κομίζει. Boiss. τοῦτ' ἀγγεῖλαιτ' ἔπος; cum Græffio. — 1 καλοπόρον Cod. « Etsi fuerit amica in insula Co, potuit tamen Meleager dicere iturum se ποσσὶ καλοπόρον. Scilicet oco profectus nescio quo, non iter brevius per mare, sed longius per terram facere meditatur, et quum in opposita insulae terrestri via litora venerit, tunc angustissimum maris spatium cymbula trajiciet. Sic aliquis nunc dicere poterit se Hamburgo Londinum terrestri itinere profectum esse. [Equidem, cum Jacobsio, hyperbolice locutum metam hoc sibi velle puto : tantum sibi esse desiderium Phani, ut per maria ipsum agat, non navibus, sed vel pedibus suis iter emensurum. Quod video et Sancto Beuvium passisse, De Meleagro p. 490 : il est homme à venir à pied, tant il l'aime.] — 7 εἰποῖτ' εὖ πέλοι Cod., τελοῖ apogr. Meae lectionis, εὖ μοι πέλει, sit sententia : bene mihi est; bene mecum agitur. » B. Cui debilissimo referendum erat hoc Jacobsii : εἰποῖτ', ἀεὶ εὖ πέλοι, semper vobis bene sit, et nunc statim propitia vobis erit ara. Sed adjectivum obliteratum esse vidit Meinekios, ut εὐπέλοισι, alienum ab hoc poeta vocabulum; Martellus Comes εὐνούστατοι ex Soph. Aj. 768; Ungerus (Beitr. 32) εἰποῖτ', μὲν ἀγγελοῖ, vel μετὰγγελοῖ. Quidni εἰποῖτ' ἀγγελοῖ; nam bonus hic nuntius erat Phanio δερκοῦντι εἰς πηγάς; quare nisi desiderio Meleagri? — Quibus πῖπλις Piccolo idem sensisse vidi, qui Ungerii observationes non noverat. Quelques copiste fanatique (inquit), amandalisé de voir dans un madrigal un mot si rapproché de εὐαγγέλιον, aura voulu punir ce profaneur, et estropiant l'épithète εὐαγγέλιον au point de la rendre

méconnaissable. Versu 5 Piccolos hanc praetulerit emendationem :

τοῦτ' ἔπος ἀγγεῖλαι, καλλίπνοος ὡς με κομίζει...

L'épithète καλλίπνοος est naturellement amenée par le sujet; loin d'être oiseuse, elle ajoute à l'expression et prépare le vers 6. C'est comme si le poète disait : Pour me rendre auprès d'elle, je n'ai besoin ni de navires ni du secours des vents; le désir au souffle délicieux m'y porte tel que vous me voyez. Alia v. p. 644.

LIV. — Laus Antiochi pueri. — 3 στέργοιτε ἔδν Cod., correxisse videtur Salmas. — 4 εἰρηται Cod., corr. Wyttenbach.

LV. — In puerum formosissimum, Echedemum nomine. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 200, qui circa versum quartum erravit, non intellecto esse λαμψεν transitive capiendum. — 1. Αὐχένα de locis praestitis et angustis illustrat Klotz. ad Tyrt. p. 56. Sic δαιρή. Pindar. Ol. IX, 88 : Μαυαλίσαιον ἐν δαιραῖς, schol. ἑξοχαῖ. Soph. Aj. 706 : πετραῖας ἀπὸ δαιράδος. Glossa in cod. 2812 A : ἑξοχῆς. Sic nobis col. — 3 ἔγε δῆμος apogr. Par. [Quod auctore Buherio edidit Brunn.] De Echedemi nomine tollit dubitationem alterum Artemonis epigramma infra n. 124. » B. — 6 ὑπαιγάγετο Cod.

LVI. — Formosissimum puerum Praxitelem ut alterum Amorem celebrat. — 1 ζωγλύρο; Cod., ζωγλ. apogr. Par. — 4 αὐτόματ' εἰκονίσας Cod., corr. Salmas. — 5 βραθεύει Cod.; sed βραθεύων structura poscere videtur. Id Dorvillium edidisse video. — 6 Πόθον; legebatur, quod rectissime correxit Heckerus, collatis ejusdem poetae locis ep. 128, 5; V, ep. 140, 3. Cod. γῆς δ', corr. Brunnck. Dele potius ex A natum, recepto βραθεύων. — 7 ἱεράπολις ἃ Cod. « Meropes sunt insulae Col. Vid. schol. Callim. H. ad Del. 160. Vide et mea ad Philostr. Her. p. 362, ipsumque Meleagrum VII, ep. 418, 419. » B. — 8 νέον Cod.

LVII. — Ejusdem pueri laudes maximæ. Non esse Meleagri poetae, sed imitatoris timidi et jejuni hoc epigr. censeo. — 3 πέτρων ἐν εἰδοφόρων Cod.; ἐν εἰδοφόρων Brunnck., calidius commendans hoc verbum : lapidi figuram inducens, de quo videndus L. Dindorf. in Thes.; πέτρων ἐν εἰδοφόρων Græfius, qui ἐμμέρων vel ἐμφορῶν εἶδος explicat p. 56 seq.; sed verum videtur πέτρων ἐν εἰδοφόρων, quod Dindorfius proposuit, neque hiatus hoc in loco offendet quemquam; πέτρων ἐν autem in πέτρων abierit per oscitantiam librarii qui modo τύπον scripserat. — 4 ἔρω; Cod. male, correxit Salm. — 5 κρέσσω Cod., « quod non mutandum fuisse videtur in κρέσσων. » B. Idem judicavit Græfius. — 6 μεταρῦθμ. Cod. — 8 ναός ἔρ. ἔχει Cod., quod Salm. correxisse videtur.

LVIII. — In puerum Empedoclem Træzenium. — 2 ἐνήσα; Cod. et apogr. Par.; αἰτήσας S. « Cogitavem primum de reponendo κινήσας, significatione obscæna. Nunc placet magis Saalii et aliorum lectio αἰνήσας. » B. Quæ debilis judice Jacobsio, qui δαμιονία; etiam nostro exemplo adscriptis : « Jam habes hyperbolen delirante poeta dignissimam : Non errabis, si vel postremum puerorum Træzenis pro deo habueris; tamen inter hos ipsos etc. » Ad Choric. p. 327 Boissonadius etiam αἰτήσας recipi posse dicit, « quæ esset lectio modestior. »

LIX. — In Myiscum, puerum Tyrium.

LX. — In Theronem puerum. Quocum comparanda hæc Xenophontis Sympos. c. 4, 12 : νῦν μὲν ἐγὼ Κλεινίαν ἤδιον μὲν θεῶμαι ἢ τὰλλα πάντα τὰν ἀνθρώποις καλὰ τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων μᾶλλον δεξιὰ μιν ἂν εἶναι ἢ Κλεινίου ἐνός δυτος. « Sub nomine *Luciani* vel *Platonis* reperiri in codd. hoc epigr. narravit Langermannus ap. Chevræum, qui Opp. Misc. p. 527 latino disticho id reddidit ac similes sententias contulit, inter quas eminet Malherbiana : *Et moi je ne vois rien, quand je ne la vois pas*. Gallicis versibus Longopetræus imitatus est ad Theocr. p. 295. Adde Chevræana t. II, p. 179; Menagium ad Malherb. p. 465; Girac. in Costar. p. 419. » B. Ex Chevræo qui eadem apposuit Buherius, non *Luciani* refert, sed *Juliani*, quod ipsum haud dubie Langermannus (sic) tradiderit : nam in Plan. hoc epigr. positum post carmen *Juliani Ægyptii* cum lemmate ἄλλο. — 2 τὸν δὲ γε μὴ, τοῦμακιν Plan.

LXI. In Codice cohærens cum sequente epigr. separatim Dorvill. « Ξα', ξβ' erant olim conjuncta, et fuerunt gallice a Larchero versa ad Charit. t. II, p. 207. — 1. Edebat *κατέτηκ' Ἀρίδαζος*. Scripsi quod habet Codex [qui sine acc. *κατέτηκ'*, et 'Ἀθραι μοι]. *Circumspice mihi longe lateque; totam incende liquefactam, Aribaze, Cnidum*. Aliter sentiebant ad Anecd. t. IV, p. 356. [Jacobsius : « Non poenitet conjecturæ : 'Ἀθρακίη διὰ παντός, sc. ἑστιν ἡ Κνίδος. Quæ cum reliqua Caria Persis parebat. »] — 2 φέρεται Cod., corr. Salm. Intellige jam factum esse quod dixerat poeta. » B. Quibus omnibus præferenda Heckeri correctio, μὴ (pro μοι) διὰ παντός ὅλαν κατέτηκ'..., 'Ἀθραι jungentis cum sequentibus ἀ πέτρα θέρεται. Summus loquentis affectus, ut sit, disjicit membra orationis.

LXIII. — « Celebrantur Heraclitus propter igneam oculorum vim, Diodorus ob formosum pectus, quibus armis uterque in amore utebatur. » Græf. — 1. « Σιγῶν αὐδῆ. Sic ep. 122 : σιγῶν λαλεῖ. Joannes Chrys. In Eutrop. t. III, p. 383, E : σιγῶν ἐντεῦθεν ἀρίστη φωνὴν ἀπασι παραινῶν... καὶ ὅτι οὐ πιθανόν τῃτι χέρεται λόγων ὑμῖς μαρτυρὲς τῆς σπουδῆς καὶ τῆς συνδρομῆς. Velim deleri οὐ, quod sensui nocet vel mutari in οὐν. Malin τῇ σπουδῇ καὶ τῇ συνδρομῇ. » B. — 3 στέρνοις θ' ὁ δ' ἐφώνει Cod., corr. Salm. — 6. Ad πόθοις Græf. confert V, ep. 105, 3 : ἀ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα πόθον.

LXIV. — Jovem precatur ut Pithenori puero victoriam in Olympicis ludis annuat ipsique amorem pueri. — 2 αἰνιτῇ στ. ὑπὸ κρονία Cod., corr. Salmasius; nam ὁ Κρόνιος dictus ille collis; v. Meinek. p. 158. — 3 οἶνοχόων et ἀπὸς Cod.

LXV. — De Myisco (ep. 59) timet, ne Jupiter eum rapiat ut Ganymedem. — 3 καλὸν ἐστὶ σπλ. Cod.; ὑπὸ α multis insertum recepit Boiss.; ἔστιν ἐνὶ σπλ. Jac. in nott. mss.; ἔξιστι σπλ. Heckerus. « Ceterum, nisi illud κρύπτειν ὑπὸ σπλάγγνοις merus phantasie lusus est, dixeris poetam respexisse ad morem animalium quorundam, quæ appropinquante periculo catulos intus sub viscera recipiunt, donec periculum præterit. Vid. Halieut. Oppian. I, 734 seqq., ubi multa Rittersh. » Græf. — 4 μὴ καὶ λάθῃ Cod., μὲ in apogr. Voss. Βαλὼν I. q. ἐπιβαλὼν.

LXVI. « *Meleagri* esse videtur, cujus plura exstant in Dorotheum epigrammata cujusque ingenium spirat nostrum. Poeta Amorum facit judicium num quisquam mortalium puero dignior sit quam ipse, et se non nisi diis et Jovi cessurum declarat. — 2. Ἀθανάτων Jovem solum

designat, ut ex proximis patet, usu ap. Tragicos præsertim obvio. » Jac. — 3 εἰδῆτι Cod. — 5 φονεύσιν et ἀπογύω Cod.; ἀπογύω Brunn., quod haud dubie verum. Amoris litem secundum poetam judicant, sive, ut sunt callidi, amulant potius et poeta rem sibi persuadet. At Dorotheus abijt ad superos scilicet, quibus se dignum esse audierat. — 6 μηκέτι Cod. Indignabundi imprecationem esse apparet. Jacobsius coniecit

Μηκέτι πρὸς τὸ καλόν, Θυμὲ, μάταια φέρου.

« *Noli amplius, anime mi, frustra sectari formosum*, quum sic contra ipsorum Amorum sententiam puerum dilectum amiseris. » Quod in latinis posui. Sed videndum an non verbis cum stupore dictis ἄλλ' ἀπογύω poetæ subijciat : μηκέτι πρὸς καλόν, scil. ἀπογυρεύτω, deinde puerum compellans : καὶ σὺ μάταια φέρῃ (indicativo) : *tu quoque*, ut ego, *frustra ferris* et amore abriperis ad aliquem qui te spernet, ut tu me spernis.

LXVII. — Puerum amatum non videns poeta ab Jove abreptum esse putat ut Ganymedem. — 1 ἄρ' ἄν' ἀπὸς Cod.; apographum Par. ut editur. Jac. malit ἢ ῥα γ' ἄ. sine interrogatione. — 2 ἀν. supplevit Toupius.

LXVIII. — De Charidamo puero, digno qui Jovi ministret. — 1 ὅς γὰρ λεύσσει Cod., qui alibi plerumque simpliciter σ. — 2 τῷ θεῷ νέκταρ Cod., corr. Salm. — 3 τίς ἐμοὶ τῶν ἑπουρ. Cod., corr. Salm. — 5 αἰρούμαι ἐλ μόνον Cod., correxit anonymus a. 1812. Probabilis conjectura Jacobsii ἀρούμαι δ'. — 9 δ' ἐθέλη σοι apogr. Par.; ἀδύσει Græfius, rectius. « Amphibolia inease videtur. U nectar, ita ambrosia de amoris fructu accipi possunt : ut poeta dicat se, puero favente, ejus amplexibus etiam in posterum fruiturum esse; vel simpliciter : se inter des receptum iri. » Jac.

LXIX. — Poeta Jovem precatur ut Ganymede suo contentus a Dexandro absteineat. — 1 γανυμήδει Cod., compendio diphthongi. — 3 ἀποίσεται Cod., corr. Salm. — 4 καὶ βιούν Cod., corr. Salm., addens : « ut sub Saturno scilicet, ὡς τὸ βιούν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἀπῆλθεν. » Quomodo etiam Jac. accepisse videtur. Sed hoc, ni fallor, dicit poeta : ἀπίτω ὁ βίος, ἐπὶ σοῦ γ' ἀβίωτος ὢν, te regnante. amasii mei raptore, intolerabilis.

LXX. — De Myisco timet ab Jove. — 1 εἰς ἐπὶ μέλει Cod., corr. Salm. — 4 βάλω Cod. « Οἶδα παθὼν εἶναι. Ad sententiam conf. ep. 72; ep. 100, 2. Philemon fragm. inc. 51, 2 : Ἐκ τοῦ παθεῖν γίνωσκε καὶ τὸ συμπαθεῖν. Καὶ οἱ γὰρ ἄλλοι συμπαθίσεται παθῶν. Add. Victor. ad Aristot. Rhet. II, 8, 7. Fenelon Telem. VIII, p. 260 : *Idem me, si maltraité par la fortune, aura pitié des malheureux*. Ibi similia e recentioribus contuli. » B. Tria verba Meleagri palmam eripiunt virgiliano : *Non ignara me miseris succurrere disco*. — 5 καράκνη Cod., sed... ἀπὸς a pr. m. « Ut hic musca prætervolans Meleagrum terret, ita culicis susurri Clytemnestram terroculamentis e somno excitant, Æsch. Ag. 885 seq. » Græf.

LXXI. — Ad Cleonicum Thessalum, qui viso Eumitheo puero, amore contabuit. — 2 ἔγνω Cod.; οὐ σ' ἔγνω Ernestus et alii, οὐκ ἔγνω; σγέλι' ὅπου γέγονας; Heckerus, coll. Propertio I, el. 5, 18 : *Nec poteris qui sis cui ubi nosse miser*, de amante, et Ruhaken. ad Terrat. Phorm. V, sc. 10, 3. — 3. Μῶνον eodem loco positum IX, ep. 336, 3. At τρίχης (objecit his Valckenarius) prima

fere defluunt ærumnosis. Sed « de barba juvenis faciem horride tegente comaque inculte promissa » cogitandum esse observat Guttentagius. Aliter Boiss. : « Τρίχες aliquid negotii facessunt interpretibus. Sed Cleonicus macilentus et amore attenuatus comarum suavem colorem et prolixam luxuriam non amiserat. — 4 οὐμός Cod. [« De θυμῶν conf. Lobeck. Paralip. p. 361. » Jac. mss.] — 5. Revocavi scriptam lectionem με, pro qua editum fuit σε. Et fere nullus dubito quin καὶ οὐ παρελθὼν vere ediderit cum Piersono Brunckius. Vide et quæ annotavi ad Callim. Ep. 31, p. 188. » Quæ perprobavit Heckerus, non advertens παραλθὼν ἰδιωτεῖς, quod ferri non posse monuit Meinek. Ob οὐμός δαίμων duumviri με tuebatur, sed σε, quod jam in apographis legitur omnibus, et cetera poscunt nec οὐμός δαίμων ullo modo repudiat.

LXXII. — Damidem consolatur Heracliti amore percussus, amans ipse. — 4 ἀνδραγίην apogr. Par. — 6 ἐπ' ἱσίοις δ. δαρρυχίων Cod.

LXXIII. — Amore se perire queritur. Latine vertit hoc epigr. Quintus Catulus ap. Gellium XIX, 9 :

Aufugit mi animus : credo, ut solet, ad Theotimum
Devenit. Sic est : per fugium illud habet.
Quid si non interdixem, ne illunc fugitivum
Mitteret ad se intro, sed magis eiceret?
Ibimus' quaesitum. Verum ne ipsi teneamur
Formido. Quid ago? da, Venu', consilium.

— 2 ἔρις Cod., corr. Salm. — 4 μὴ ὑπεχέσθε Cod., ὑπέχεσθε apogr. Par.; μὴ υποδέχσθε Heckerus cum synizesi, probante Meinekio, qui aut hoc aut μὴ τι δέχεσθε scribit; in grammaticam peccat quod vulgo legitur μὴ ὑπόδεχθε. — 5 sic Cod. « Οὐκὶ συνίτησον apogr. Par. Latere videtur amasii nomen. Olim cum Blomfieldo scripsi, quod et nunc teneo : Οὐκ εἰς τὸν Θεότιμον; vel Θεύτιμον. » B. Quo minime ducunt literæ exarata, ut certum videatur Q. Catulum mutavisse nomen græcum, ut fere solet Ausonius vertens. Non verisimilius Valckenarii οὐκ εἰς Εὐξίθεον; coll. ep. 71. Languide Bentleius οὐκ εἰς ἐξ τὸν Ἰηθον; Post Scaligerum Brunckius οὐκ εἰς Κηρισόν; quod ita correxit Meinekios : οὐκ οὖν εἰς Κηρισόν; Quod nomen pueri fere certum haberi debet et alia exstant ejus nominis exempla. Ob sequentia tamen addidit Meinek. : « Cephisum Atticæ fluvium intelligam, in cujus amœnissima ripa pueros ludendi jocandique causa convenisse probabile est. » Hæc si mens erat Callimachi, Catulus certe pro pueri nomine habuerit. Exeῖςσε autem sive ἐκεῖ minime poscit loci nomen, quum εἰς Κηρισόν qui dicit intelligat etiam εἰς Κηρισού. — 6 sic Cod.; edebatur οἷ' δ' ἐπιστρέφεται. Που Heckerus cum οἷδα jungit; est fere.

LXXIV. — Poeta, puerorum amoribus consumptus, Cleobulo mandat quid mortuo sibi fieri velit. — 1. « Ἦν τι πάθω, v. ad X, ep. 124. » B. Deinde Cod. τὸ γὰρ πλέον, *maioris mei parte*, quemadmodum comparatus a Jacobo Gregor. Naz. Carm. VII, 27 : βαίων ἐν ἐν μερόπισσι, τὸ δὲ πλέον ἐν Ἀἰθρῶ. Quod reduxi; legebatur τὸ γὰρ πλέον; auctore Græfio.

LXXV. — Lucilli parodiam hujus carminis vidimus XI, ep. 179. — 2. Στρε παῖς Κύκριδος ἀν ἱγράφη, οὐκ Ἔρω, ἀλλὰ οὐ.

LXXVI. — Zoilum puerum venustate æqualem esse Amori. — 1 μὴ δὲ Cod. fere constanter, ut alii libri vetusti. — 2. Πυριβλήτους male sollicitabatur; v. Jac. p. 747

et Hecker. p. 55. — 3 ἱπομναι (sic) Cod. — 4. « Apogr. Par. ἱώλο; Accentum penultimæ impositum confirmat Arcadius. » B.

LXXVII. — In pulchrum puerum. — 1 καὶ σεῦ Cod. — 2 ἀγγυπέων Brunckius verisimiliter. — 3 φίλ' ἀγλαόν Cod., φιλάγλαον Salmas., quod cum Ἐμῆν jungebatur, sed « per se patet (Hermanni verba sunt) distinguendum esse Ἐρωτα φιλάγλαον. » Boiss. autem : « φίλ', ἀγλαόν οὐ prætulit edito φιλάγλαον », hæc scribens ad Choric. p. 348 : « Conjectura temere recepta numeros quidem facit meliores, quod in tali carmine non magni esse videtur momenti; sed, idque grave, affectus vestigium teneri delet. » In tali re « conjecturam » loqui non oportet, nec φίλε tam tenerum quam particulis οὐ μὰ præpositum ἀγλαόν durum et prope ineptum. — 4 τέτοκε Cod.

LXXVIII. — Similiter celebratur Antiochus puer. — 1 χλαμῶδ' ἔρω; εἶχεν Cod. Χλαμῶς ephēborum gestamen a decimo septimo ad vicesimum annum : unde *chlamys ephēbica* Appuleius. — 2 ἐρ' ἔρει Cod. — 3 καὶ τὸν ἄδρ. Cod., καὶ τὸν Heckerus p. 358, quod recepi, sed poeta fortasse illud ipsum exprimere volebat quod Reiskius egregie conjecit καὶ τὸν γὰρ ὅρον ἔφησον. Vulgo καὶ μὰ τὸν, quod sequenti verbo excluditur. — 4 ἦν ἀρ' Cod., ἦν ἄν Schæferus.

LXXIX. — Amorem pueri jam extinctum denuo exarsisse queritur poeta. — 3 δὲ με μὴ; Cod.

LXXX. — « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 207. » B. Ad animam, ne imprudenter resuscitet amorem bene sopitum. — 1. « Sic Achilles Tat. V, 8 : χρόνος πεπαινεῖ τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα. — 4 υποθαλάμειον Piersonus frustra. » Jac. — 5 εἰσὶ φ. Cod., corr. Dorvill. — 6. « Distinctum vulgo λήφει Ἐρω; εὐρών δραπέτιν, αἰκίσεται, ego distinxī aliter. Frequenter jungi λαβεῖν εὐρών ostendi ad Aristænet. p. 256, coll. notula ad Eurip. Bacch. 1210. » B., quem conf. ad Choric. p. 349. Ceterum non debebat probari Manso « vituperans poetæ inconstantiam, qui animam primo disticho ut telo Amoris sauciā, altero igne combustam, tertio denique ut ancillam fugitivam compellaverit. » Ludimagistrorum, non poetarum est talis sensus, tale iudicium.

LXXXI. — Formosum Dionysium ubi conspexit poeta, ad amoris ignem restinguendum frigidam sibi affundi rogat. — 1. Ψυχαπάτης quum active tantum dicatur, stare non potest; quare ψυχαπάτην (πλόγα), quod conjecit anonymus a. 1812 (quem Seidlerum esse suspicatur Meinek.), probabat Jac., cui nec forma vocis nec locus aut structura enunciati favet. Salmasius ψυχροπόται, de conviviis qui nive mixtum vinum bibebant. Sic Meleager, sodalium convivium ingressus, visa glacie in potum, rogaverit ut ea utantur in medicinam sibi afferendam. Cod. τ' ἂν φ., vulgo τὴν, Boiss. τάν. — 3 sic Codex. Νίψαι defendit Græfius, scil. ὥστε νίψαι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν vel τὴν κραδίαν), et anonymus νίψαι ψυχὴν τὰχος scribens. Brunckius λίτομαι et immemorabilia alia. Jac. et Schneiderus νιφάδος ψυχρὸν τέκος, quod non esse hujus stili recte observat Græfius, qui ψυχρὸν πάχος, *glaciem* per hyperbolen. « Pro νίψαι recepi meam conjecturam διψῶ, quam proposueram ad Eunap. p. 215. Ipse de sua διψώσῃ ψυχῇ loquitur ep. 132, 6. » B., qui eandem commendat ad Philostr. Epist. p. 139, Ep. XLVIII, ubi hæc : τίς δ' καινὸς ἐμπρησμός; κινδυνεύω, αἰτῶ ὕδωρ, etc. Ac jam olim Guyetus διψῶ ψυχῆς ἀχο; Non potui tamen recipere quod compositio periodi respuere videtur. Jacobs. in nott. mss. : « Mallin

ῥῖψαι, infinitivo pro imperativo : *ingerite*. Junctus uterque modus et alibi; v. nott. crit. p. 578. » Omnibus præfero quod Brunckius primum posuit, postea deseruit, λίσσμαι. « Repetitum ψυχρὸν festinationis significationem habet, ut ὕδωρ, ὕδωρ, quod in talibus frequens. Nec τὰχος inutile, quod Meleager ita dixit ep. 92, 6; ep. 117, 4. » *Jac.* — 4 χεῖται Cod. — 5 εἰ γὰρ Cod., correxit Brunck. — 6. « Σπλάγγνα intellige de nobilioribus, quæ intus sunt, corporis partibus. » *Græf.*

LXXXII. — In hoc et sequente epigr., quæ non pertinent ad puerilem amorem, poeta eleganter ludit in voce φάνιον, quæ et *faculam* vel *lucernulam* significat et puellare nomen est : ea luce Amorem latentem ipsum deprehendisse, nec sagittis petivisse, sed scintilla injecta combussisse. — 2 φάνιον Cod. et apogr. Par., ubique, quod Boiss. posuit. — 3 δισά Cod. et Plan., δισάν ανωνυμς (Seidlerus) et Meinek. p. 176; nam est ὁ ἀκρωνύξ. *Græfius* ἀκρωνύξ δισάφ cum sequente participio jungens. — 4 τῶδε λαβ. Plan. « Κνίμα. Schol. W. : σπάραγμα : ὡς τό· καὶ τὰ ποδοῦμενα αὐγάσματα. » *B.* — 5 ἐκ δὲ φλογὸς et ἐκείραμεν Cod. et Plan., corr. Jacobsius. Deinde βραῦ φέγγος Cod. et Plan.; βραχὺ Meinek. : « nam hic sensus est : o *facula*, quæ exigua primum lux exstitisti, nunc *vehemens in pectore ignis* », collata sequentis epigr. clausula. Etiam Piccolus judice multum hoc præstat ei quod sine oppositione posuerat *Græfius* : ὦ βαρυφέγγος λάμψαν ἐμοὶ μέγα πῦρ. — 6 κραδίη Plan. *Grotius* ἐμῇ... κραδίη, et Φανίου ex, conjecisse videtur.

LXXXIII. — 2 κραδία Cod. — 3. « Μυροφειγῆς convenit puellæ unguentis nitenti, et vero lucernulæ, unguentis lucenti, quum oleo unguenta admisceri, aut odoris causa sola adeo in lucernis adhiberi solita sint. Jam σύγκωμον Πόθοις dixit, quod in commissionibus, quas Amor cum Cupidinibus celebrat, lucernis opus est, ut puellam venustam esse innuat, quippe quæ cum Cupidinibus, a quibus omnis venustas proficiscitur, commissetur. » *Græf.* Qui versu 6 πῦρ ψυχῆς explicat « ignem, qui omnes mortalium animas adurit. » — 6 πῦρ ψυχῆς Cod., quod « mire ineptum » dicit *Jac.*, « adjectivum τῶ βραχέϊ φανίῳ oppositum » celare observat *Meinek.* p. 176. Quod esse συνεχὲς conjecit *Ungerus Beitr.* p. 36; πῦρ ὅψη χιτς ἐμῇ... Piccolus p. 69. Boiss. : « Vulgatam scripturam πῦρ ψυχῆς prorsus in malam mutavi in πῦρ πεύκης; *tædæ ignem*. Conf. ep. 147, 3. » Pluribus ad Choric. p. 349 : « Sunt πεύκη et φανίον synonyma. Significat poeta parvam suam Phanium flammam suo in pectore magnam accendisse; et, lusu quæsito ex nomine, parvam faculam ignem magnæ tædæ accendisse, non ignem qualis sit φανίου, sed qualis sit πεύκης. Dixit *Euripides* φλόξ πεύκης *Bacch.* 149 : ὁ Βαχχεύς ἔχων πυρῶδῃ φλόγα πεύκας. »

LXXXIV. — « Gallice vertit *Larcher.* ad *Charit.* t. II, p. 176. » *B.* Hominum auxilium implorat poeta, qui e longa navigatione rediens, vixdum pede in terra posito, pueri cujusdam amore in nova pericula conjicitur. — 1 πελάγους Cod. — 2 ἐρεϊσάμενον *Græfius.* — 3. « Ἐλκει, ut captivum. Deinde imago ducta videtur a famulo faciem præferente, ut ap. *Propert.* III, el. 14, 16 : *Ipsæ Amor accensas præcūtit ante faces.* » *Jac.* Quod vereor ut voluerit poeta, sed flammam ignis quæ etiam invitorem oculos vi in se convertit. — 4 ἀπεστρέπτει Cod. corrupte; ἀπαστρέπτει vulgo et Boiss. auctore *Salmasio*, quod sic dici non posse jam monuit *Jac.* Prolatæ conjecturæ ἀπεστέλλει, ἀποσκήπτει et aliæ memoratu indignæ; sententia non dubia. — 5 τύπωσεν Cod., τυπωθέν in uno apographo ap. *Brunck.* Ad ἔχως ἐπ' ἔχως *Boiss.* : « *Aristænetus* I,

41 : καὶ πολλοὶ γε διὰ τοῦτο τὸ λίαν ἐρωτικῶς τοῖς ἔχως τοῦ μερακίου τοὺς ἑαυτῶν ἐφήρμοζον πόδας : ubi vide not. coll. V, ep. 106, 4; *Valcken.* ad *Callim. Eleg.* p. 216. » — 6 ἡδουρίῳ Cod. De re conferendus *Piccolus* p. 71. — 7 ἢ ῥά γε (sine interrog.) *Wakefieldus.*

LXXXV. — De hoc epigr. *Piccolus* : « *Méléagre a tort de vouloir traiter le même sujet dans une autre épigramme. Celle-ci, malgré son mérite, est inférieure à la première. Dans l'expression, comme dans l'idée, la beauté suprême n'a qu'une forme; quand on a été assez heureux pour la rencontrer, il faut savoir s'y tenir.* » Non prorsus eadem res est. In hoc carmine puerum secutus poeta domum, ubi computabant juvenes, introire vidit, eorumque amicam opem implorat. Fieri potest ut alius sit poeta boni, cum Meleagro in eodem argumento certantis. — 5 διασχιχόντ' Cod. — 6 αὐτοματος Cod., reduxit Boiss. ad *Pachymer.* p. 95. Sed verissime *Huschkius* αὐτομάτους, a *Græfio* et *Jac.* editum. — 8 φίλοι (sic potius quam φίλοι) ξείνω Cod. et distincte apogr. Par.; ἀλλὰ, φίλοι, ξείνω *Brunckius* minus apte. — 9 ἀρκεσάτω ξείνοι Cod., corr. *Jacobs.* *Argute* Ἐρώτα Ξείνοι finxit ex *Jove Ξενίῳ*.

LXXXVI. — Præstare puerilem venerem muliebri, ipsa Venere fatente. — 3 παῖδα τῇ ματ. Cod.

LXXXVII. — Queritur quod Cupido sese in novos usque puerorum amores conjiciat. — 1 ἐμοῦ Cod., corr. *Brunck.* — 2 δινεύει Cod., idemque κύματος. *Pauwius* κύματος, « quod proposuerant etiam *Herelius Misc.* p. 30 et *Huschk. Epist.* p. 83. » *B.* — 4 ἱσμῆνον Cod. — 5 ἐπὶ πάντων Cod., corr. *Hecker.* p. 258. — 6 δάκρυσι πολυμάνῃ, Cod., corr. *Jacobsius.*

LXXXVIII. — Duorum puerorum amore pari incensus poeta se in duas partes dividi jubet et alteri alteram sorte appendi. — 3 ημενεπασσανδρου et mox τῶδ π. Cod., cum accentibus apogr. Par., sed ἡ. — 4. *Τηλέτου*, scil. ἐπὶ Τηλέτου, quocum Boiss. comparat ep. 93, 7 : ἦν δ' ἐπὶ Αεπτίνω στρέψης δέμας. Quod sequitur δῦντερος *Jac.* explicat « *ardentior oculus* »; citum intelligere malim, qui expectatione celerius obtutum defigit in alium. — 5 τρυφεῖ μου Cod., corr. *Brunckius.*

LXXXIX. — Se a Venere tribus sagittis confixum esse. — 3 ἦν δ' ἀπ. Cod. et Plan., corr. *Brunck.* et *Pauwius.*

XC. — Triplicem amorem, quo flagraverit, poeta pauper describit. — 3 ἡλγισα bis scriptum in Cod. — 5 ἐπίσταδος Cod.; ἐπὶ παστάδος *Salmas.* — 6 ἐντυποθεῖνόντ. Cod., corr. *Salmas.* — 8 μόνου Cod. « Id est : vanas spes ex pueri oculis conceptas. » *Jac.*

XCI. — Oculos accusat poeta, qui una in anima duplicem amorem puerilem accenderunt. — 5 ἐπηγασσάσε Cod., corr. *Brunck.* — 8 ἔλητε Cod., corr. *Jacobs.*, qui oculos dici intellexit; ἔλοινο *Brunck.* cum *Salmasio*.

XCII. — Similis præcedenti et vivida accusatio oculorum. — 1. Κύνε; videlicet observatores et sectatores. Cod. αἰὲν ἔξω, præpositionem addidit *Brunck.*, i. e. ἐγχορόμενοι ἔξω, « quo illi oculi pulchris pueris ubique adherent, sibi quæ ipsi vulnus quærunt, ut loquitur *Propert.* II, el. 18, 7. » *Jac.* Diverso modo mox *Rhianus* v. 2. — 3. Sensus proverbiorum : Cepistis quod vos necessario perdat. Κορώνη τὸν σκορπίον (scil. ἡρακλῆ) dicitur

ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων, ut Hesych. et ἰαρεμιογρ. — 4 τέρερι Cod. « Sed concinnitas nominativum postulat. Etenim cinis quoque ab igne, quem fovet, sensim sensimque depascitur, ut eum in sui ipsius perneciem nutrire videatur. » Græf., qui interrogative hæc effert cum Pauwio, nisi ἀπάσας' legas imperativo. — 6 πρὸς δ' ἰκέτην Cod., quod Græfius p. 54 explicare studebat sine eventū; εἰρηκτὴν Buherius; ἀκτὴν Jacobsius: *radium et splendorem pulchritudinis*, quod multis ita dictum esse ostendit inde a Pindaro: Θεοζέον ἀκτίνος δῶσαν μαρμαριζόσας δρακίς. Recepit Boiss. — 7 ὀπτασεν x. Cod., ὀπτάσθ' ἐν Scaliger. — 8. Conf. ad ep. 95, 10.

XCVIII. — Formosorum puerorum recensio et vota pro iis concepta. — 2 ῥίψω ἱξῶ Cod., corr. Reiskius. — 5 χρύσειον Cod. — 6 οὐρανίης Cod. — 7 λεπτήνω Cod. — 8 μενεῖς Brunckius, sed præsens non est sine vi aliqua. — 10 καὶ νεάτου; Cod., quod sufficere censebant Jac. et Boiss., non ego; xε; Reisk. et Brunck. — 9 εἰς et μολέιτε Cod. « Futurum est μολέιτε, cui convenit quod sequitur in Codice ἀμψίεσθε. Monet ad Œdip. Col. 1742 Schæferus, qui ipse tamen alia proponit. » B. Scil. μολάτε. — 12. ἀμψίεσθε Cod. et Boiss., ἀμψίασθε edebatur. « Fort. ἀμψίασθε, ut correxit Meinek. Quom. scen. III, p. 38, not. » Jac. nott. mss. Idem scribendum censuit Elmsleius ad Soph. I. I. Rhiano tribui non potest novitium futurum μολέιτε, et si posset, sententia erit minime apta; *inductis canos* est inter minas in pueros morem non gerentes, quod hinc alienissimum. Bene vult illis pueris.

XCIV. — « Myiscum, puerum formosissimum, cum quattuor aliis et ipsis formosis comparatum, sibi reservari cupit, illorum copiam etiam Philocli amico faciens. » Græf. Conf. ep. 70. — 1. Nudum τερνός ineptum esse idem recte monuit et corrigebat Στέρνοις μὲν Διόδ., coll. ep. 63, 3, ubi στέρνα Diodori, item ut ὄμματ᾽ Heracliti, a Meleagro memorantur. Atqui eorum quæ sequuntur structura hoc non admittit, nec versus 3. Quare Jacobs.: « Scribendum videtur Τερπνός ἀκμὴν Διόδωρος, quo admissio et sensus erit integer et structura expeditissima; conf. ep. 93. 4. Diodorum itaque in ipso juventutis flore positum fuisse existima; cui ætati convenit epitheton mox ei tributum ἀπαλόχρος. » — 2 οὐδιᾶδης; Cod. et edd., hic et ep. 95, 6, nomen nullibi repertum, sed Οὐλιᾶδης ex ep. 256, 8 restituit Heckerus p. 404. — 3 ὧδε φιλο-μῶεις Cod. — 4. Sic τὰ λειπόμενα Philodemus V, ep. 4, 6, ubi vide Boiss. — 6 λίχνος ἰὼν βλέψ. Cod. « Editur λίχνος ἐνδολέης. Visum est ἐπι magis simile corruptis syllabis ἰων. » B.

XCIV. — Formosorum puerorum recensio, quorum usum Philocli amico apprecatur. — 3 ἀντίος ἦδη Cod. « Pro scripto ἦδη posui meum ἔδοι, valde modestum inter alia foeda verbum; sed sic mox v. 7 λαλήσαι. » B. Jac. conj. ἀντίος ἦτοι, in Add. et nott. mss. ἀντ' ἐστίδοι vel ἀντεσίδοι σε, coll. ep. 122, ἦτοι Seidlerus. — 5 ευστοχον Cod. « Verba in obscenum sensum detorta. Περισκευθίσαι explicat Salmas. ad Solin. p. 581, D, ubi de more Scytharum pellem hostium capitibus detrahendi disputat. » Jac. — 6 οὐδιᾶδης Cod.; conf. ad ep. 94, 2. — 8. Τίτθοι, ut μαστοί, etiam de maribus dicebantur. Græfius in Codice esse putabat τυτθόν, quod accipit elliptice de vasculo. — 10 λωπάδα Cod. « Id est patinam miscellaneam fictilem, variis et exquisitis deliciis refertam, quod illustrat Salmas. ad Tertull. p. 432. » Jac. Male nuperimus interpres gallicus huc retulit Ἐρωτα μάγειρον ex ep. 92, 8, qui non est « coquus animæ », sed *lanius*.

XCVI. — In Pyrrhum puerum, cetera venustissimum, præter pedes. — 1 βοᾶτε Cod. — 2. « Sententia est homericæ, Il. Δ, 320 : Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν' ibi Duportus Gnomol. p. 23, quem vide et p. 187 ad Od. H, 167. Multus est et Erasmus Adagio: *Non omnia possumus omnes*, II, 3, n. 94. » Boiss. ad Choricium p. 246. — 8 ἀγαλλόμενος Cod. « Scriptam lectionem revocavi, pro qua ediderant ἀγαλλόμενον. Sententia hæc est: τέρερι ποὺς ἀγαλλόμενος; κάλλει σφετέρῳ, τῆς κρηπίδος; videlicet. Sic σφέτερος non male dici potest. » B. Qui ad Choric. p. 247 scripsit κάλλει δ' οὐ σφετέρῳ, « *pulchritudine gaudens non sua oblectabit*; vel scripto potius τέρερι, a τέρερος medio: *pulchritudineque non tua gaudens oblectaberis*. » Quod non voluissē dicere credo poetam optimum, et servo ἀγαλλόμενον, scil. σε.

XCVII. — In Eupalamum puerum, supernis quidem partibus venustum, sed infirmum pedibus. — 2 μέσφ' ἀπὸ κρ. Cod., μέσφα ποτὶ Heckerus; vulgo μέσφ' ἐπὶ τὸν Κρ. e corr. Salmasii. Quid sit Μηρίνης dictum ad V, ep. 36, 2. Ποδαλείριον Cod. et edd.; sequor Toupium Ποδαλείριος scribentem (supplens ὄν), nec video (quod putabat Jac.) « orationem eo adinisso hiare. » Poeta vult πόδα λειρόν, i. e. ἰσχνόν καὶ ὠχρόν. « In eodem *Podalirii* nomine ludit Lucianus Alex. c. 59 : ἀπέθανεν ὡς Ποδαλείριον υἱός, ἔκασαπεις τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουδῶνος. » Jac. Boiss. hæc annotavit: « Versus difficilis. Intellego ποδαλείριον adjective de Aurora, quæ habet πόδας λειριόντας. A femoribus non fiebat descensus ad pedes floridos et candidos quales habebat Aurora. Alii meliora invenient. » Non satisfaciunt enim hæc Jacobsii: « Inferior pars Eupalami non eodem colore splendet quo superior: quare poeta eam non ad Auroram accedere ait, quæ ἐκνήθη καὶ ἐρευδομένη est. Fortasse tamen simpliciter sic accipienda, ut inferiores pueri partes fere extinctæ et mortuæ esse dicantur; ἦδω; pro ἡμέρα, ὥς non infrequens. » Quibus meum aliquem conatum addam: *non ibit ad Auroram*, quæ ob pedes invenustus non arcescit eum ad se, non unquam rapiet, non alios nisi pulcherrimos rapere solita. Orionem, Clitum, Tithonum. — 5 τὰδ' ὠψόθεν ἴσα Cod. — 6 αἰακίδαο Cod., corr. Jac.

XCVIII. — Poetæ eruditi anima quas Amor tentat cruciatus indignabunda contemnit. — 1 τῶν μουσ. Cod. Vincam animam poetæ Amor spinis tanquam lecto imponere vult; quibuscum antiquum pœnæ genus ap. Platon. Polit. X, p. 519, D, ἐπ' ἀσπαλάθων κάμπτειν, et imitationem quæ videtur Eustathii Ism. III, p. 84 : τὴν στρωμνὴν ἀκάνθινον εἶχον καὶ ὡς ἐπὶ πυρᾶς ὀπτάμενος πυκνὰ στρεφόμενος ἦν, comparavit Jac. — 3 βύθιος; et ἀλαβερίζει Cod., ἀλλ' ἀθερίζει Jacobs., qui olim ἀθλ', labores et luctas (amoris). Ἄλλα, quæ non sunt Musarum et literarum.

XCIX. — Poeta ab Amore, quod minime expectaverat, irretitus et incensus Sapientiæ renuntiat. — 1 ομῇ δ' ὄναρ οὐδεμαθόν περ. Cod., o ante μῆδ' omisso in apogr. Par. Vulgo legitur et distinguitur ο μῆδ' ὄναρ οὐδὲ μαθόν περ. Boiss. ad Theoph. Simoc. Epist. 36, p. 271 scripsit ο μῆδ' ὄναρ οὐκ ἐμαθόν περ, et recepit cum hac nota: « Habeo δ pro ὅς. Malim et πω pro περ. » Quod Jac. quoque proposuit, cum distinctione, quam necessario sequendam esse putavimus. — 2 θερμὸν ὑπὸ Cod.; θεσμὸν Pauwius. Ἀρσενὰ θεσμὸν, i. e. ἀρσενικοῦ ἔρωτος; θεσμὸν. — 3. « Eadem sententia Aristænetei Euhemeri I, 12: ἅπαντα τῆς τάξεως τούτου βελτίω βίον καὶ αὐτὸν με μάλιστα ἤρηκε τῷ ἀνάκω. Ibi mea nota. » B.

C. — Veneri exprobrat amoris quibus perit cruciatus. — 1 λιμένας Cod.; λιμέν' άξενον Pauwius; λαίτμ' άξενον Piccolos p. 72, coll. Leonida, qui VII, ep. 364, λαίτμα καχόξενον. In nostro exempl. Jac. adscriptis: « portum mihi ignotum. » — 2. Etiam ipsa misere amaverat. — 3 η μ' Cod. « Sensus: Hos me cruciatus vis perferre, ut victoriam de sapiente et Musarum ministro reportatam jactare possis. Conf. ep. 101. » Jac.

CI. — « Latinis versibus reddidit Burmannus ad Pert. [I, el. 1 init., ubi similis sententia] p. 7: gallica oratione Larcher. ad Charit. t. II, p. 261. » B. Myisco puero poeta de victoria sua triumphanti ipsius Tonantis ab Amore subacti exemplum opponit. — 5 ιμπνεύσας Cod., corr. Salmas. — 6 δόλυμνον Cod.

CII. — « Nobilissimum epigr. spectavit Horatius I Sat., 2, 105 seq.:

Leporem venator ut alta
In nive sectatur, positum sic tangere nolit;
Cantat et apponit: « Meus est amor huic similis: nam
Transvolat in medio posita et fugientia captat.

Hæc expressit Ovid. Amor. II, el. 9, 9 et el. 19, 36. » Jac., qui Ariosti et Cervantis locos comparat t. XII, p. 439. « Vide quæ notavi olim ad hoc epigr. inter Callimachea mihi 32, p. 188. » B. — 1 ώγρ. Cod. — 3 στείβη Cod. *Manet sub Jove frigido venator*, Horat. Od. prima. Late patet usus verbi χρᾶσθαι, sicuti verbi συνείναι, neque ausi sunt editores loco movere vocem χειρήμενος, quorum Meinekius in nota: « χειρήμενος conjecit Bentleius pro χειρήμενος, quod male tuetur Hemsterhusius (ad Hymn. in Dian. 69). Scribendum videtur τετραήμενος. Nisi præstat βεβαρημένος, coll. Hom. Od. Ξ, 318: αἰθρῶ καὶ καμπτῶ δοδρημένος; » Bergkiius progr. Halensi 1864-1865, p. IX, χειρήμενος, « hoc est pruina et nive perustus; nam χρίειν, *pungere*, inprimis huic loco convenit. » — 4 τῇ Brunckius, ut ap. Hom. Od. E, 346: τῇ δὲ, τόδε κρήδεμνον, sequente imperativo, et prima persona Callim. infra XII, ep. 7, 2. — 5 γούμος ab omnibus editur quod auctoritate omni caret; bis in Codice ούμός sine χ, et manifesto præstat ούμός. Iterum scriptum in Codice hoc distichon ut novum epigramma cum lemmate ἀόηλον. « Aristænetus (II, ep. 16), monente Ruhnkenio Opusc. p. 250: ἐκείνην διώκεις ὅτι σε πόρρωθεν ἀπορεύγει τῶν γὰρ μὴ βροδίων ἐπίσθεις. » — 6. Reiskius ad Constant. De cerim. οἷα pro solel illustrat et eo utitur versu. » B. In fine Cod. προσέρεται altero loco, voluit παραφέρεται.

CIII. — Eadem sententia Philodemi V ep. 107, 1, 2. — 1 κῆν μ' άξίκαε Cod., corr. Plan.

CIV. — 1 μόνω Plan.

CV. — Amor loquitur. « Si recte intelligo, poeta amoris inter Damidem quendam et puerum initia celebrat. Omnia in eo amore adhuc placida, nulla suspicio, nullus furor. Hinc est quod Cupidinem, quem in Damidis domum ex matris sinu avolasse ait, pusillum et infantem fingat. » Jac. Ni fallor, tenerrimi pueri incensus amore poeta, vel adscito nomine Damidis vel pro amico Damide, ipsum puerum sub persona parvi Amoris constantiam suam et animi affectus profitentem inducit, insigni modo optimum puerum celebrans. — 1. « Εἰ εὐθόρατο, quippe parva ætate, ideoque credulus et minime malitiosus. » — 2. Pro depravato ὠφεύ Brunckius, qui *dicendi* verbum abesse putaret, φησίν. « Ac recepit ~~sciam~~ conjecturam. Malui meam εἶπεν, quæ

visa est longe minus a ductibus corruptæ vocis abire. » B. Meinekius p. 102 conjecit ἐξ οἴκων υἱοῦ Δάμωδου: « ipsum nomen quominus poneret poeta, fortasse metrica rationes velabant. Id sæpe factum a poetis epigrammaticis. » Aptum esset etiam τοῦ μού Δάμωδου (quod verti, non aptum Guyeti τρυφεροῦ. Ungerus *Stud.* IV commentas est ἐξ ὧ κωνωπίου Δάμωδου cum synizesi, exempla asserens confusorum π et ψ, hæc addens: « quod Asclepiada κωνώπιον parvi Amoris imagine ornatum fuisse videtur. » In fine πέτομαι Codex, non πέταμαι. — 3 πύδων φέω edebatur. « Pro edito αὐτὸν revocavi scriptum αὐτοῦ, κί- licet ἐν Δάμωδου οἴκῳ. Malim φιλέω. Sentio tamen habere conjecturam αὐτὸν quo magis placeat. » B. Αὐτοῦ item revocavit eodem modo acceptum Meinekius: « Si quid mutandum, malim aut αὐτὸς aut φιλέω. » Quod ut fere necessarium recepi. — 4 εἰσενν Cod.; δ' εἰς ἐνι Jacobs. et Græfius. « Accipi potest *unus uno contentus sum*, ut ap. Plutarch. Mor. p. 461, B: τῷ δυναμένῳ συμπερίσθαι τοῖς παροῦσι καὶ μὴ θεωμένῳ πολλῶν καὶ περιττῶν. Formam εὐχράς illustrat Lobeck. Paralip. p. 224. » Jac.

CVI. — Nihil nisi Myiscum oculos suos cernere — 4 ψυχῇ Cod., ψυχῇ nonnulla apographa, ψυχῇ male Salmas. *Lumina cupidæ faventia menti*, Ovid. Heroid VI, 71 comparat Jac.

CVII. — Dionysium puerum a Gratiis petit ut ornet obsequentem sibi, deturpent aliis. — 1 ἔχοντε Cod., ἔχοντε Salmasius. — 2 ταμά κισσώρας Cod., τάμα, καὶ εἰς ὥρας Salmas. « Primus igitur flos pulchritudinis Dionysii jam evanuisse putandus est. » Jac. — 4 εὐόμενον Cod., εὐρίη. Salmasius.

CVIII. — Ad puerum Acratum (*Meracum*) lusus in nomine ejus. — 1 ἀκρατε Cod. — 2 χεῖω καὶ χεῖον Cod. — 3 βατή... Cod., una alterave litera ut videtur erasa. — 4 ὁ ἔργῳ τυφόμενος Cod., τυρόμενος; Salmas., τυόμενος; Toupius. « Nam τραπομένων τῶν οἴνων κώνωπος ἀναφύονται, ut est in Geopon. VI, 12, et aliis ap. Schneider. ad *Ælian.* N. A. II, 4. » Jac.

CIX. — Diodorus, alios amore inflammans, ipse Timarā puellæ amore flagrans: ignis igne ustus. — 2. « Απογρ. Par. λαύροτος. — 3 γλυκύ πικρὸν Cod. Vocem γλυκύπικρος illustravi ad V, ep. 134, 4. » B.

CX. — Myiscum ut deum aliquem veneratus optat ut sibi sit propitius. — 1. « Ἦστραψε, significatione transitiva, ut ep. 84, 4 [ubi verbum ex mala conjectura legitur]. Vide an integrum sit epigramma. Certe nominativi omissio dærior. » Jac. Ipsum Myiscum commode appellare γινώ κάλλος potuerat poeta. — 3 ἀκτίνα Cod. *Fulmen* intelligi observat Jac., et Alcibiadis scuturn memorat, in quo ἦ Ἔρωας κεραυνὸν ἤγκυλημένος.

CXI. — Ad Eubium puerum formosum. — 2. Sicco pede hæc transierunt interpretes, sed obscurissima mihi esse fateor, nisi Olympionicam loqui statuas, qui cursus palmam eximiam retulerit: sese neque alas Amoris, neque Achilles pedes pueri reformidare, sed arcu utriusque superari et inferiorem relinqui. Sive potius ἀμφοτέρω corrigendum, quod latine reddidi: ut *mutuus* amor indicetur.

CXII. — In Arcesilaum formosum puerum, Amoris victorem. — 1 ἔρωτα λέγει Cod., quod Jacobs. egregie correxit ἔρωτ' ἀγεί, infuscatum postquam A pro A acceptum erat. Homerica locutio, ὃν κεν ἐγὼ δῖσας ἀγάγω. II, B, 231, ab aliis multis expressa. Conf. ep. 119, 4.

CXIII. — Jungendum cum ep. 96 capitis V, ubi vide not. — 2 τοῖς σοῖς ἀγρευθεῖς; Plan.

CXIV. — Conf. V, ep. 172, ubi eadem Meleager fuisse.

CXV. — Comissabundus se fulmina et tempestatem nihil timere dicit, quem Amoris potentia tueatur. — 1. Μανῖν, ex amore, non ex vino. « Μεθύνων μύθοις, sermonum in amore pellicentium plenus, tantum non ebrius. Mimos Plutarchus Mor. p. 712, E, appellat μῆματα πραγμάτων καὶ λόγων, & πάσας μέθης παραχολέσσειον τὰς ψυχὰς διατίθῃσι. » Jac. — 4. Βάλλῃ, scil. Juppiter, cujus hoc est, fulmina jacere. Post Reiskium legebatur ἔχω, sed recte tuitus est Schæferus Codicis ἔχων.

CXVI. — Simile præcedenti epigr., sed hic Themisone puerum fudit. — 1 ὄλω; Cod., corr. Brunck. — 3. Verba ἔστι δ' ἀσπί καὶ σκότος famulo tribuebat Brunckius, quod non necessarium. — 4. Jac. comparat hæc Valerii in Anthol. Lat. III, ep. 242 :

Quid faculam præfers, Phileros? qua nil opu' nobis.
Ibimus : hoc lucet pectore flamma satis.

CXVII. — « Abjecto omni, quod paulo ante ceperat, prudentiore consilio, poeta se ad comissionem parat. Egregium carmen propter vim cupiditatis vivide expressum. Alloquitur poeta partim famulum, partim cum animo suo sermocinatur : illi dans mandata; cum hoc rerum rationem iniens. » Jac. — 1 τοῦ μὲν Cod. et apogr. Par. — 2 τὸν ἔχει; Cod. — 4 τάχος σπουδῇ; Cod.; τάχος, πού δ' ἡ Reiskius. — 5. Conf. ep. 99, 5. — 6. Idem dixit ep. 101, 6.

CXVIII. — Poeta ad Archinum comissatus temeritatem apud eum excusat. — 1 ἀργεῖν Cod. (non ἀργεῖν, ἀργεῖν apogr. Paris., ἀρχὴν S (cod. Paris. Cramer), Ἀρχιν Bentleius; ἐπεκλώμασα S. — 2 ἄκων Cod., corr. Meinekius. In fine ὄρα Cod., ὄρα Bentl., Jac., Mein., Boiss.; ἔχε Brunck. cum Anna Fabri; ὄρᾳ; Heckerus, parenthetice, jungens τὴν προπέτειαν ἀκροῦ; καὶ ἔρω; ἡνάγκασεν, de duplici accusativo cum verbo ἀναγκάζω advocans intt. ad Plat. Phædr. p. 242, A. Incommoda omnes aut sententia aut structura : verum servavit S, ἔα, quod in OA abierat, unde ὄρα. — 3 ἀκροῦ; et με ἡνάγκασαν S, quod recepi ob sequentia; μ' ἡνάγκασεν Jacobs.; με ἀνάγκασεν Cod. et Boiss., qui hæc : « Relinquo quem et olim reliqui hiatum a Codice exhibitum, etsi sciam non tam negligentem fuisse Callimachum. [Brunck. μ' ἐπανάγκασεν.] De verbis ὦν δ' μὲν αὐτῶν vide ad VII, ep. 72, 1. Aristoph. Av. 1237 : οἱ; θυτίων αὐτοῖς. » B. — 4 ὅ Cod.; εἰα' τὴν βίαν ὅσῃν ὄρα S, pannus Byzantinus. — 5 ἐβόησα Cod., S, et Plutarchus distichon citans De ira coli. p. 455, B : αἱ μὲν ἐρωτικαὶ πράξεις, ὅλον ἐπεκλώμασαι καὶ ἦσαι καὶ στεφανῶσαι θύραν, ἔχουσιν ἀμωστέπας; κουρισμὸν οὐκ ἀχαρινούδ' ἄμουςον. Ἐλθὼν πλ. Edebatur ἐκόησα ex Pierisoni correctione. In fine ἄλλ' ἐβόησα S, quod Bergkio placuit progr. ad ep. 102 indicat : « se occupavisse limen ibique pernoctatum esse dicit. » — 6 τὴν τερῆν Cod. (in quibus inest IA pro AI, genuinum partim expulerit glossa θύρην), τὴν φιλήν S, τ. εἰλην codd. Plut. præter unum qui φιλήν, quod conjecerat Salmas. et Toupius, rectissime; nemo nescit Theocriti XXIII, 18 : ἔκλειε ποτὶ στυγνοῖσι μελάρθοι καὶ κύσε τὴν φιλήν, et illum apud Lucretium (IV, 1175) amatorem qui soribus miser oscula figit. Post Plutarchum nunc etiam codicis S interpolatio ἐβόησα tuetur antiquum φιλήν. Meinekius tamen Bentleii conjecturam τὴν δειρὴν in Callimacho edidit. Idem ἀνέκω « malit ».

CXIX. — Poeta Baccho, apud quem ab Amore perfugium frustra quæsierat, malam fidem erga supplicem exprobrat. — 1 ἄγχο Cod. — 3. « Conf. Plinii Secundi epigr. in Anthol. Lat. I, 33 :

Ardenti Baccho succenditur ignis Amoris;
Nam sunt unanimi Bacchus Amorque dii.

— 4. Et me, qui supplex ad te confugeram, vinculis constrictum retro agis rursusque Amoris servitio tradis. » Jac. — 5 καὶ πιστὸς Cod. — 6. Αὐδῶ, ut alibi λέγων, i. q. κελεύων.

CXX. — Sobrium se, quamvis mortalem, satis esse armatum contra Amorem deum. — 1 εὐόπλω Cod., corr. Jacobs. « Pro ἀπερούμαι, forma verbi insolita, forsau ἀπορούμαι. Theophrastus Char. I : ὅπως δὲ σοι ἀπιστίσω ἢ ἐκείνου καταγνῶ, ἀπορούμαι. » B., qui eadem ad Choric. p. 348.

CXXI. — In Cleonicum puerum, cum quo Gratias venustatem amplexibus suis communicasse ait. — 1 ηρανοπο Cod., corr. Salmas. et Jacobs. — 2 ἦντησανται λιπ. Cod.; ἦντησαν ται λιπ. Jacobsius in nostro exempl., qui ante cum Brunckio ἦντησανθ' αἱ λ. — 3 ῥοδόεσσιν Cod., ῥοδέαισιν Jac., ῥοδέησιν Salmas. Junge προσεπικύναντο. — 6 αὐτῇλῃ Brunckius, tanquam αὐαλέαν. In fine Cod. ἀθερίκων an ἀθερίκων sine acc. incertum, « sed apogr. Par. ἀθερίκων, qui accentus firmat Jacobsii scripturam ἀνθέρικα. » B.

CXXII. — In Aristagoram puerum præcedentis carminis imitatio Meleagro digna. — 5 ὥς ἀπ' Ὀλύμπου Brunckius, sed γὰρ ægre desideres. — 6 νόο; Reiskius et Wakefieldus, νέου (Ὀλύμπου) Græfius et Boiss., quorum neutrum probabile; θεός scripsit Marcellus. Sed integrum puto νέον, quod nobis est depuis peu, scilicet nuper pubertatem assecutus.

CXXIII. — « In puerum formosum, in pugilatu victorem. Optimæ notæ carmen, Stratonis ingenio non indignum. — 1 πυγῇ Cod., « quod falsum esse apparet ex versu tertio; πυγμῇ plurima apographa. — 4. Suavius hoc mihi videbatur esse quam si faciem unguento myrrhino inunctam habuisset. » Hæc Jacobsius. Sed Boiss. versu 1 Πυγῇ tenuit cum hac nota : « Apogr. Par. et ipse Codex πυγῇ, quod restitui loco conjecturæ πυγμῇ. Nec valde contradicit versus tertius. » Oscula non præfracte negaverim, sed πυγῇ; ἀγῶνα cruentum non noram.

CXXIV. — Echedemum puerum formosum clam et imprudenter poeta osculatus tanquam aculeis vesparum, urticæ et igne cruciatur. — 1 λάθρῃ et παραφατῇ Cod., corr. Salmas. « Pulcher ille Echedemus prope januam latens et furtim prospiciens moribus haud dissimilis est mulieribus adulteris ap. Aristoph. Pac. 979 seq. » Hecker. — 2 ἀκρηθῇ Cod., etiam alibi. — 3 φαρῆτρη Cod.; dedi φαρῆτρη ex conj. Jacobsii. Edebatur φαρῆτρη. — 4 αἰταίων καὶ δουσεῖχετ' ἄλ. Cod., ἀνταίρων Jacobsius, « quod aliquam saltem a lenitate mutationis commendationem habet »; cetera immemorabilia, malum etiam Heckeri φαρῆτρη αἰ (vel καί) γαίω. — 5 ἄλλ' ὅτε Cod. « Et subridens amice, et hostis. Nam pharetra et arcu minabatur, et gallinaceorum munere amatorii aliquid innuebat. Conf. ad ep. 44. » B. Hæc vera esse videtur interpretatio, et nihil huc pertinere qui ex Artemidori Oniocr. III, 5, commemorantur galli gallinacei per quietem visi στάσεων καὶ φιλονεικῶν σημαντικοί. In fine Codex ἀναμεισσεῖων, apogr. Par. ἀνὰ

μελ., in aliorum apographorum marg. ἀλλὰ vel ἄρα μελ. corrigitur, ἢ ἔα Jacobsius. Sed non video quid magnopere obstat scripturæ ἀλλὰ μελ., quam tantum non exhibet Codex.

CXXV. — Somnium poetæ summum relinquens desiderium pueri visi. — 2 παιδὸς ἐν' ἐν χλαμῦδι (δντος), id est *ephebi*, v. ad ep. 78, 1. — 4 ἐτρεπόμεαν Cod., ἐτρεζόμεαν Salm. et Scaliger, incommode; ἐδρεπόμεαν Græfius, « hoc sensu: *vanæ spe fruebar*, i. e. nil nisi spem, non veram solidamque voluptatem capiebam. Ἐλπὶς est *voluptatis imago*. Sic ep. 145: ἀπρήκτους ἐλπίσι μαινόμεθα. — 5 καί μεν νῦν θ. μνήμης πόθος Cod., qui μνήμης πόθος desiderium esse potest ex memoria illius somnii ortum. Tum pro μεν legerim μ' ἐτι, aut, quod lenius, μ' εὖ cum Schæfero. » Jac. Boissonadii est καί μ' ἐκ, qui hæc: « Apogr. Par. καί μεν. Scripsi καί μ' ἐκ, ut sit tmesis verbi ἐκθάλλει, ac μνήμη pro μνήμης. Possit et μνήμην corrigi, vel cum pronomine με. » Ad Choric. p. 339 μ' ἐκ tenet, vertens: *et me nunc culefacit ex memoria desiderium*. — 6. Post hunc versum spatium in Codice relictum, librario sequens distichon haud dubie habente pro peculiari epigrammate; atque « in apogr. Par. incipit novum epigramma, duobus versibus constans. » B. — 8 κάλλος εἰδώλους Græfius.

CXXVI. — Queritur se novo amore correptum, Dio-phanti pueri. — 1 ἦρται Cod., in apographis correctum. In fine ἀδύρων scribit Marcellus. — 2 ἀκρονυχία Cod., — νύχια apogr. Par., — νύχια Boiss. — 3 ταχὺ pro πάλι: nonnulla apographa; γλυκὺ γράμμα Cod., quod Toupius pro ζύσμα, χάραγμα accipiebat; sed vere τραῦμα Pauwius et Græfius, qui meminit horum Appuleii p. 305 Oud., ubi Venus Amorem rogat *per sagittæ dulcia vulnera, per flammæ istius mellitas uredines*. — 4. Conf. ep. 132, 14.

CXXVII. — Flamma quam Alexis puer in animo poetæ accendit, noctu non desinit, ut solis flamma, ardere. — 1 μεσημβρινόν (sic) Cod.; μεσημερινόν; Græfius, quod recepi. — 2 ἀρτιχομαν x. Cod., in quo multum erratum est; apogr. Par. ἀρτι κόμαν, de tempore mensis calidissimo, quum *Æstas frugum comas sibi detonderet*, quod copiose illustravit Græfius p. 68-71, præter multa alia hæc gemina prorsus afferens Tibulli II, el. 1, 47:

Rura ferunt messes, calidi quum sideris æstu
Deponit flavas annua terra comas.

— 3 διπλαι Cod. — 8. Κάλλος, sc. pueri.

CXXVIII. — Non jam Daphnis, non Hyacinthus, sed Dio puer in re amatoria principatum tenet. — 2. Nam Daphnis Pani erat in deliciis, ut supra vidimus aliquoties. — 3-4 τὸν στερεχθέντα λύρη (λύροι apogr. Par.) φ. πρ. δάφνι παρβενίη Cod., στερεχθέντα et δάφνη Jacobsius. — 5. Σοὶ δὲ, scil. ὦ λύρη. « Post τὴν γὰρ supplendum esse χρόνος, recte monuit Schæferus; neque hæc ita accipienda ut ep. 33, 1, ubi δὲ τ' ἦν est *dum vivebat*. Imo jungenda δὲ τ' ἦν τερπνός. Nam illi vivi et mortui carmine celebrati sunt, usque ad Dionis ætatem, qui solus demum eorum gloriam obscuravit. » Græf.

CXXIX. — « Ex Bibliotheca Anglica Armandi a Capella tom. X, p. 526. disco Wassium, a quo primo id epigramma fuit in Bibliotheca Literaria [Londini a. 1722] editum, credidisse Philoclem, quem laudat Aratus, unum fuisse ex ducibus Philippi Macedonum regis, ejus cui cum Romanis bellum fuit. Quam rem qui confirmaverit Wassius non refertur. » B. De obscuro hoc epigr. Jacobsio et

Schneidero (Anal. t. XII, p. 432) probabiliora protulerant Heckerus et Boissonadius, quæ sola apponam. — 1 εἰς & κορ. Cod., αἶ τε K. Heckerus. « *Philocles Argivus Argisque habitans pulcher est: hoc inscriptione legitur columnis Corinthi et sepulcris Megarensium*. Mos columnis arboribusque inscribendi puerorum pulchrorum et amasiorum nomina frequenter memoratus abunde exemplis illustratus est a viris doctis, sed idem fecisse veteres in sepulcris nemo præter Aratum tradidit, cujus verba tamen nulla tæbe infecta esse intelligitur ex v. 5, ubi πέτρας hujus pulchritudinis testes esse dicit. » — 3. Λοετρά Ἀμπαράνι, Euphiorioni (fr. 69) una cum Alide et Oropo commemorata, sita erant prope Oropum in confiniis Atticæ et Boeotiae. — 4 ὀλίγοι Cod., ὀλίγος Brunnkianus. « Qui scribit se unum cum eo facit de quo scribit. Sic ep. 111: τόποις, Εἰδῆς, λειπόμειν. *Paucis tantum literis vincimur*: scilicet forinosi adolescentis quem prædico nomen non in cippis et saxis inscriptum est; unico hujusce pulchritudo Prienei testimonio nititur; et altero Philocle hicce præstantior est. Eam esse sententiam obscuri epigrammatis opinor. » B. Qui poetæ mentem assecutus esse videtur: nam aperte Arati Philocles ab alio aliisque celebratis ejusdem nominis distinguitur. In aliena abit Heckerus ὀλίγον scribendum esse putans pro ὀλίγοι, hoc sensu: *sed, quod parvi momenti est, tantum literis nostra terra inferior est Corintho et Megaris*. Inde etiam τῆδ' corrigit versu sequenti, falso. Ambigi tamen potest an non Jacobsio ipsam poetæ manum verbo significaverit: « Fortasse πειθόμεθα, sed de illo paucis literis fidem habemus. » Denique Heckerus: « Πριηνεύς; fortasse nomen proprium est, quamquam nihil obstat quominus gentili tantum designasse poeta putandus sit virum omnibus tunc temporis notum Articululus abest ut in Ἀσχροτός de Hesiodo IX, ep. 653, Ἀρκίς de Mercurio VI, ep. 315, etc. »

CXXX. — « *Meleagri esse hoc epigr. probabiliter aspicatur Pauwius*. Optimæ certe ætatis poeta dignum. » Jac. Ut *Callimachi* citat Meinek. p. 203. De pulchritudine formosi Dositheii. — 1 εἶπα καὶ πάλιν Cod., quibus π vel τε vel σε inserunt post εἶπα, Jacobsius καὶ αὐ π. Meinekianus εἶπα καὶ π. — 3. Mente retrahenda præpositio ad primos genitivos. « De inscriptis arborum cortici nominibus testis sit Aristænetus I, 10: εἶπε, ὃ δένδρεα, καὶ νοῦς ὑμῖν γένοιτο καὶ φωνή, ὅπως ἂν εἰπῇτε μόνον. » Κῶ-διπη καλὴ » ἢ γοῦν τοσαῦτα κατὰ τῶν φλοιδῶν ἐγκεκοι-μένα φέροιτε γράμματα ὅσα τὴν Κυδιππὴν ἐπονομάζει καλῶς. Ibi notæ, quæ et de parietum inscriptionibus amatoris monent. Adde Creuzer. ad Plotin. De pulchr. p. XIV; Kuster. et Bergl. ad Aristoph. Ach. 144. » B. — 4 ἐν ἐμῇ ἴσχει Cod. et edd. Audiendus erat Jac. in Add. p. LXXXIII: « Suspecta lectio ob vocalium concursum in medio versu, qui facile poterat a poeta evitari. Vera est, ni fallor, lectio ἐν ἐμῇ σμύχῃ, cujus correctionis lenitas apparebit literas ἐν ἐμῇ ἴσχει considerantibus. » Deinde verbi usum in re amatoria exemplis ostendit. — 5 ναίμασε Cod. — 6 τώτρεχες Brunnk.; ἀτρεχέες Codicis re-duxerunt Boiss. et Meinek., qui: « Pro adverbio valet, ut ap. Glaucum IX, ep. 341: Νύμφαι πειθομένης ἑρᾶς ἀτρεχέες. »

CXXXI. — Callistium meretricula Venerem ut sibi propitia sit precatur. Per errorem in hoc capite positum. — 1. « Tutelare Miletī numen Venus, ubi templum habebat ἐν καλῶν. Vide Spanhem. ad Callim. Dian. 725. — 2. De Syria Venere jam Herodotus I, 105; Pausan. I, 34, et alii. Scripsi καὶ τὸ καλόν. Nam poetæ illius ævi καλός, ubi in thesi est, corrumpere solent; item Theocritus

et Theognis. Præterea corrigendum Συρίας et v. 3-δ. » Jac. Boiss. articulum delevit.

CXXXII. — « Ad animam : sua ipsius culpa fieri ut gravissimis ab Amore cruciatibus afficiatur. Animam poeta aliam fingit, secundum Platonium phantasma, quod etiam sculptores et pictores secuti sunt. » Jac. — 1 οὐ σοὶ Cod. — 2 προσπηγμένη Cod., corr. Ruhnk. — 5 δ' ἔρανεν λαϊκόπων Cod., δ' ἔρρανε λιπ. Ruhnk.; ἔρρανε Græf. — 7. Hinc quæ sequuntur novum esse epigramma statuens Huscchius Anal. crit. p. 43 criticorum assensum non tulit. — 9 ἀτεκνον Cod., ἀτεγκτον Ruhnk. ino, jam Guyetus aut Salm. — 10 τρέπεται Cod., corr. Salmasius. — 14 ἔδρασας Cod., ἔδρα; Græf. et Porsonus. Conf. ep. 126, 4.

CXXXIII. — Suavitatem osculorum pueri Antiochi celebrat. — 1. Διψῶν figurata significatione accipit Jacobs., nescio qua necessitate. — 3-4. « Sensus : Num tu quoque non tam Ganymedis pocula bibis, quam oscula ejus nectarea, non cyathis, sed labiis propinata? » Græf. Aristænet. I, 25, ap. Jac. : καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χεῖλεσι κεκραμένον μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας παρέπεμπον.

CXXXIV. — Signa amoris in computatione data. — 1. « Pro ὁ ξεῖνος Peerlkampius in Nov. Act. Traject. t. I, p. 142, malit οὐ ξεῖνος. [Imo est : laborat, et nesciebamus, ut in illo horatiano : *Quanta laborabas Charybdi!*] » — 2. Ut hic εἶδες; sic sæpius ὄρα; οὐχ ὄρα; » B. Qui (εἶδες;) Sed sine interrogatione scribi præstat. Alii jungunt εἶδες ὥς. — 3. ἦν' (ἦν' apogr. Par.) ἔκινε Cod., ἦν' ἔπ. Scaliger et O. Schneiderus; legebatur ἦν' ἔπινε auctore Dorvillio. Intelligendum tertium poculum, tertia propinatio. Sequentia distichi citat Athen. XV, p. 669, D, ubi querit διὰ τί λέγονται τῶν ἐστεφανωμένων ἵαν λύωνται οὐ στέφανοι, οὐ ἐρώσι. — 4. ἀπὸ στομάτων Cod., ἀπὸ στεφάνων Athen., quod recepi cum Meinekio; quocum Ruhnk. contulit hæc Propertii II, el. 12, 51 :

Ac veluti folia arentes liquere corollas,
Quæ passim calathis strata natæ vides.

Sed verum invenisse censendus est O. Schneiderus, raram et callimacheam vocem, ἀν' ὁ στίγγων, a cincinnis, quam ignotam sibi in utroque opere mutarunt librarii. — 5. ὁππότε Cod., corr. Bentleyus. Adverbialiter dicti μέγα δὴ τι multa exempla habes ap. Jac. p. 762, qui meminit et Theocritei ὁππεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας VII, 55. « Vide Brunck. ad Aristoph. Lys. 465. » B. Et ad Choric. p. 340 : « Οὐχ ἀπὸ θυμοῦ significare videtur οὐ κατὰ λόγον, non inconsiderate, non temere, sed accurate cogitateque. » — 6. Grammaticus Cram. Anecd. Ox. t. I, p. 440, 12, citat φωρὸς δ' ἔχνη φῶρ ἔμαθε, quæ erat usitata proverbii forma.

CXXXV. — Idem argumentum quod præcedentis ep. — 1. « Sic XI, ep. 232 : Οἶνος ἐλέγχει τὸν τρόπον. Nota sententia : in vino veritas, quam illustravi ad Const. Manass. post Nicet. Eug. p. 416, ad Anecd. mea t. II, p. 291. Plato Sympos. § 41 : οἶνος ἦν ἀληθής. » Ibi Ast., coll. Hommel. p. 359, Reynnd. p. 159. Vide Arsen. Viol. p. 317 et 325, cum Walzio. Symeon Sethi De alim. p. 83 : τινὲς δὲ καὶ φιλαλήβεις ἐπὶ τῷ πότῳ γίνονται. « οἶνος γὰρ καὶ ἀληθεύει » ἔφη παροιμία τις. Isidorus Pelus. Epist. II, 109 : τὸ πεπλασμένον ἦθος ἀπαμύρσας (ὁ οἶνος) ἐκπαίνει : τὰ λανθάνοντα ὁδὸν καὶ εἰς παροιμίαν κεχώρηκε τὸ τοιοῦτο, λεγόντων πολλῶν « ἐν οἴνῳ ἀλήθεια ». Ibi Rittersh. Adde Arnald.

De diis παρέρ. c. 19. « Il a raison : in vino veritas » Parnyus ait satis lepide in poemate valde illepidio. » B. — 2. ἦσαν ἐν πολλαῖς νικασόρην πρόποις Cod.; ἦσαν Albertius ad Hesych. v. ἦσαν, αἱ πολλαὶ Νικαγόρην πρόποις Salmasius, quod in nostro exemplo reposuit Jac., qui ediderat ἦσαν ἐν πολλῇ N. πρόποις. Wyttenbachius μῆνυσαν tentaverat. Meinek. p. 103 ἦσαν αὖτε πολλῇ N. πρόποις. Boissonadius ut Jac. in nostro exemplo, sed ἦσαν νῦν αἰ...., calami ut videtur lapsu, et addit : « Quum nomen πρόποις videretur certum, reliqua ad id refinxi. » Egerrime fero quod casu mihi ablatas observationes Ungerii Stud. VI jam non licet inspicere. — 3. καὶ ἐνύσταζε κητι Cod., corr. Salmas. — 4. σφιχθεῖς Cod.

CXXXVI. — « Hoc carmen Meleagri esse videtur. » Hecker. Aves garrulas increpat cum puero quiescentem turbantes. — 1. κεκράγετε progr. Par.; μὴ με Cod.; τί μ' ἀνῆτε Plan. — 2. τὸν τρουερῆς καρβένου Plan., quod conjeturis dignati sunt critici. — 3. εἰ δὲ λαλ. Cod. et Plan. « Qua clausula nihil languidius. » Jac. Recepi Piccolò quoque probatam correctionem Heckeri εὔδε. — 4. « Δέομαι : quod si (εἰ δὲ) vestra vos natura loquaciores fecit, non jam impero silentium; non jam jubeo, sed rogo precorque ut paucillum linguis faveatis. » B. Perperam reddidit Grotius.

CXXXVII. — « Gallo gallinaceo, qui cantando ei somnum turbaverat, mortem minatur. Expressum ex odario XII Anacreont. » Jac. — 2. κλάζει Græf. qui hæc : « Πλευροτυπῆ; κλάδος; est strepitus qui fit latera pulsando : alis latera pulsant galli, atque sic clangunt. Quare κλάζειν, quod oris vel rostri est, non convenit. [Censor editionis : κλάζεις πλευροτυπῆ; κλάδω.] Meleager hoc dicit : Tu, qui semper perditte amantibus matutino tuo cantu importunus es, nunc adeo, non contentus mane cantare, media nocte clangis, magis enim importune. Atqui gallorum hæc est consuetudo, ut summo mane canant, sed media nocte iteratis vicibus magnos alis clangores excitent. » — 3. Ὑπὲρ κοίτας, ut Theocritus XVIII, 57 : ἐπεὶ κα πρῶτος δοῖδός ἐξ εὐνᾶς κελᾶδῶσ. Edebatur ὅτι μοι, Hermannus et Boiss. ὅτα. — 4. καὶ τὸ φιλεῖν Cod., corr. Huscchius. — 5. θρέπτειρα χάρις Cod., θρεπτήρι Huscchius et alii. — 6. ἔλατα (sic) γηρύσει Cod., γηρύσει Jacobsius. « Mihi videbatur γηρύσει esse secundam ab γηρύσσει personam iotacismo corruptam. Sic ep. 149 est in Codice ληρύσει pro ληρύσει. Ac sic passim. » B. Et ad Choric. p. 264.

CXXXVIII. — « Vitem rogat poeta ut pampinos in Antileontem dormientem decutiat. Fingit puerum mense autumnali sub vitis umbra dormitum ire. Tum pampini in eum decedentes venerationis significationem habere videntur. » Jac. — 2. « De occasu Pleiadum v. ad XI, ep. 31. Vitis, quæ compellatur, ante solitum tempus folia spargebat humi. Querit poeta num metuat Pleiadis occasum adeo ut prævertere velit. » B. — 3. ὑπὸ τὸν γλ. Cod., ὑπὸ τὴν Meinek. p. 91 : « Strue μένον γλυκὺν ὕπνον ὑπὸ σοὶ ἐπιπασεῖν Ἀντιλέοντι. Μένον cum infinitivo junxit, ut jam Homerus fecit : μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον εἰλεῖν. » Quamquam Hermannus articulum ita explicat : dum ipse dormit. » — 4. εσποτε Cod., ἐς τότε apogr. Par. « Scripsi ὥς τότε, quemadmodum tunc et olim, quando Ampelus eras. » B. Ampeli adolescentis, qui Baccho in deliciis erat, in vitem metamorphosin narrat Nonnus Dion. XI. Rem a Boiss. restitutum esse credo, ceteris adhuc in dubio hærentibus : ἔσθ' ὅτε editur e conj. Salmasii, qui etiam χαρίζεσθαι, quod una cum illo recipi debebat. Schneide-

winus non Codice sed conjectura nixus scribit ἔσθλ' ὅτε τ. π. χαριζόμενα. Heckerus ἔσσο τε τοῖς. 'Ε; τότε tuetur Meinekius ad Theocrit. p. 235 et 336, sententiam non explicans. De qua Hermannus : « Debilem pentametri sententiam restituas scribendo :

εἰς τότε τοῖς καλοῖς καλὰ χαριζόμενα. »

Mæhlyus Philologo XXV, p. 160, præfert εἰς τὸ δε τοῖς..., ad hoc tempus. Jac. in nott. mss. : « Fortasse τοῖσι καλοῖς; ob majorem numerorum elegantiam. » Quem conf. ad ep. 131, 2.

CXXXIX. — Amorem, quo olim flagraverat, nondum omnino extinctum sentiens et veritus ne denuo exardescat, precatur puerum ne se amplecti velit. — 1 Ἔστι τι Cod. — 2 διόνυσον Cod. — 3 Μὴ μὴ με conj. Meinekius. — 5 εὖ et μένε ἐνε Cod. — 6 ὁσσεῖα γαρνης Cod., corr. Bentleyus; εἰς σὸν ἔρ. malit Meinekius; βάλλη Cod. « Σιγίπτης; apud Hesychium λαβροδάκτης, serpens vel canis subrepens et morsum inferens. Queritur poeta Menexeno, se a puero quodam amplexibus subdole labefactari et in amorem illici. » Brunck. Apparet amicum vel sodalem esse Menexenum, non puerum cui μὴ με περίπλεκε dixerat.

CXL. — « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II; p. 237. » B. Philippo Thessal. tribuit Piersonus, propter Archestrati nomen quod in Philippi carmine legitur XI, ep. 36. « Quæ admodum incerta conjectura est. Præterea color carminis Callimacho similior quam Philippo. » Meinek. Archestratum puerum pulchrum esse negans in Nemesi iram incurrerat; jam precibus puerum ut numen placare conatur. — 4 ἐν πυρὶ πᾶς δ' ἐν ἔμοι ζεῦ; Cod. « Olim in Callimacheis Ep. 47 servavi Codicis lectionem. Nunc scripsi πᾶς [cum Piersono]. Non semel permutata sunt πᾶς et πᾶς. Et sic scribere suadebat Meleager ep. 122, 5, 6. Ante Ζεὺς supplēbitur cogitatione ὥς, quæ ellipsis frequens. » B. Eadem Meinekius : puer autem, Jovis instar vel alter Jupiter, fulmina in me jacti, cum Blomfieldo ἐν' ἔμοι corrigens, quod recepimus. — 5 ἡλαιοσέμεσθ' Cod.; θεῶ μοι Ernestius.

CXLI. — Similis argumenti quo præcedens. — 1 μὴ θεός Cod., θέμις Salmas. « Si verum est θεός, subaudi ἰσθύνει' ἂν vel φθέγει' ἂν. » Jac., post μαθὼν incidens et sequentia affirmative effrens, « gravis admirationis significationem habentia » Græfii distinctionem interrogativam probavisse videtur Boiss. Anceps judicium. Cod. τόλμαν. — 2 ουμεμαθὼν Cod., corr. Salmas., ut videtur. — 3 αὐτὸν ὑπέστης anonymus (Seidlerus); αὐτὸς ὑποστὰς Græfius. — 4 πτήξαις Cod., πτήξας Brunckius et Boiss. — 5 τοι γὰρ ἰδοὺ τὸ πρ. Cod., τὸν πρόσθε Jacobsius. Nimirum jam amore pueri correptus cruciatur. Et alia in hoc ep. temere mutat Marcellus et in fine Νιόβη scribendum esse contendit.

CXLII. — Lemma : ὥς 'Πιαυῶ. Conf. ad VI, ep. 269. — Poeta Dexionicum puerum merulas captantem videns, in harum avium loco ipse esse cupit. — 3. Ἰερὸς ὄρνις; de merula canora, v. IX, ep. 76, 5 et not. — 4 ὁ φίλερός Cod., in apographis correctum.

CXLIII. — Obscurum carmen sive potius, ut opinor, fragmentum; nam quocumque modo corrigas primum versum, cetera inde lucem haud ullam accipiunt. — 1. Post Salmasii tentamen irritum Brunckius :

Ἐρμῆ; τοξευθεὶς οὐκ ἔσπασε πικρὸν ἔφηδον,

pro quo expectes διστόν, « quod phantasma illustrat odarion Anacreontis XIV, 14, ubi A : or,

ὥς οὐκέτ' εἶχ' διστοῦς
ῥοχαλλαν' εἶθ' ἑαυτὸν
ἄφηκεν εἰς βέλεμον·
μέσος δὲ καρδίας μου
ἔδυσε καὶ μ' ἔλυσε.

Ut hic Amor, sic apud anonymum ephebus in Mercuri pectus sagittæ loco penetravit. » Jac. Quæ nec credibilia neque illustrent sequentes versus. In Add. Jacobs. conj. ἔξέσπασε πικρὸν ἔφηδος κήλον, quod est ἑλκύνον βέλα. (Etymol. M.) Boiss. : « Apogr. Par. Ἐρμῆ. Pro ἔξέσπασε scripsi ἔξέσπας, subaudito πνοήν. Herma adolescentis formosuli sagitta percussus summa cum amaritudine spiritum e pectore trahebas. Sic, ut possum, me e conclamati fere loci tenebris expedio. — 3. Quem compellat amicus fuit palæstrarum ac gymnasiorum assiduus perambulator. » Jacobsius ad Mercurium palæstræ præsidem referebat, neque cohærere cum antecedentibus antithesin ἀλλὰ μ' observat.

CXLIV. — Cupidinem Myisci pueri amore ægrum agit. — 1. Φρενολήστᾳ, Quinto Mæcio Plan. ep. 198, 3,

σωφροσύνας ὑδριστὰ, φρενοκλόπε, ληστὰ λογισμοῦ.

Cod. ἀχρεῖα τόξα, Salmasius ἀγρία. « Similem nobis Cupidinis imaginem ob oculos ponit Ovidius Amor. III, el. 9, 7, in descriptione funeris Tibulli :

Ecce puer Veneris fert eversamque pharetram
Et fractos arcus et sine luce facem.
Aspice, demissis ut eat miserabilis alis,
Pectoraque infesta tundat aperta manu. » Jac.

— 3. Interrogative accepit Brunckius. — 4 οἰεθρας' Cod. « Antithesin quæ est in παθὼν ἑμαυτοῦ illustrabit nota ad Æneam Gaz. p. 249. » B.

CXLV. — Ut Meleagri edidit Wartonus. — Dehortatur a sterili puerorum amore. — 1 ταχε μ. Cod., ταχτα Salmasius. — 3. Ἀντίειν ὄλα. Simile alii ἀνυάτω, ὁπλασσαν μετρεῖν, de quo vide not. ad Simoc. Epist. p. 305. — 4. Huic alteri simile τὴν ἄμυν θαλάσσης; κορίνη ζηταῖς μετρεῖν, in meis Anecd. t. I, p. 396, ubi not. Adde Erasm. Adag. I, 1, 4, n. 45; Plan. ep. 52, 8. » B. Ψεκάδες; de rebus quibusque minutissimis, ramentis. — 5 ὦν τὸ κενοῦται recte præfert Jac. Lobeckius De figura etymologica p. 515 Paralip., post multa et exquisita exempla : « His ita explicatis inter omnes conventurum puto, παιδῶν στέργω πόθον, etsi brevius dici potest στέργω παῖδας, tamen non hoc significare, sed παιδικὸν ἔρωτα ἐρῶ sive ὡ παιδες στέργονται, pueriles amores consector, ut de contrario genere amoris Meleager XII, ep. 41, στέργω ἡλῶν ἔρωτα. » — 6 ἡδὺ τε ἀκαμάτοις Cod., ἡδὺ τε κιδναίτοις Jacobsius, ἡδὺ τι Meinekius p. 181. — 7 εἰς κεκὸν ημᾶς (cum lineola super η) μόχθοις Cod., corr. Salmasius. — 8 ἐκίχεται Cod. Ξηροὶ αἰγίαλοι, qui arari non possunt.

CXLVI. — Queritur puerum, quem multo labore sibi conciliaverat, alieno dolo sibi ereptum. Utitur imaginibus de venatione petitis. — 3 ἀμογητοί Cod., quod ortum videbatur ex ἀμογηται, Brunck. et ceteri ἀμογητί. Cum

Heckero p. 95 tenemus ἀμόγητοι. — 4. Βαρύς, gravis, iratus : *punias eos*.

CXLVII. — Carmen initio mutilum esse videbatur Salmasio et Bruncio, nobis videtur integrum cum Jacobsio. Ac Græsius : « Olim carmen suppleturum eram ex V, ep. 303. Serius tamen vidi fieri posse ut integrum sit, admissa hac interpretatione : Forte Meleager in Heliodoræ domum venit; puella aut absuit aut per lusum se abscondidit. Nox est, fores apertæ, lumen extinctum. Omnia deserta videns timere incipit, ne rapta sit; quamquam miratur amores non amplius tutos sacrosque esse (Tibull. I, el. 2, 27). Investigaturus jam lumen accendi jubet, quum gressum aut alium puellæ appropinquantis strepitum lætus agnoscit. » — 1 ἀρπασταί Cod. « Quod scriptum reliqui, mutatum nec male in ἀρπασται. Sed servanda quæ scripta sunt, quum non sint absurda. Exclamat poeta : *latrones! raptores!* » B. Cod. ἐναγμᾶσσαι ἀγριος εἶναι, Salmasius εἶναι, x probante Henschio ad Tibull. I, el. 6, 30, p. 166. » Jac. Græsius præterea τόσος ἀν αἰγμάσαι. Welckerus ad Philostr. Im. p. 206 ἀρπασται tenuit et ἐναγμᾶσαι improprio sensu intelligit, ita carmen explicans : « Poeta commissabundus Heliodoræ suæ fores frustra pulsavit; quare raptam eam ex domo suspicatur. Tandem sonitus auditur; prodiit diu expectata, iamjam se foras edet, vel januam aperiet, ac animus amanti redit. Hæc se etiam magis commendabit tibi explicatio si comparaveris Meleagri V, ep. 165, 166, 191, Strat. XII, ep. 117. » — 2 τόσον Brunc. et Boiss.

CXLVIII. — Ad Menippum puerum qui poetæ paupertatem exprobraverat. « Epigramma gallicis versibus eisque optimis reddidit Duthell. Præfat. Callim. p. 22. — 1 μου Cod. Quod reliqui. Pro eo eleganter quidem sed absque necessitate certatim μοι scribunt editores. » Boiss. (qui plura ad Callimach. p. 188 seq.). Neque olim hoc visum esse καχόφωνον ostendit Hecker. p. 365. — 2. Vide VI, ep. 310, 6. Utitur Cic. Ad Att. VI, 9 : *Monebas de Q. Cicerone puero, ut eum quidem neulquam relinquerem* : τούτων ὄνειρον μοι. — 3 ἀλγέω τὴν Cod. Boiss. ad Choric. p. 240 : « Varie tentatum fuit τὴν. Ipse olim scripsi μὴν. Nunc propono legi τὴν, eodem sono, pronominis doricam formam qua usus est poeta H. Cer. 25. Struxerunt ἀλγέω cum dativo, vi præpositionis ἐπὶ presentis vel absentis. Propono etiam : Ἀλγέω, ἣν δ. ... ἀκούω. » Τὴν etiam probatus a Meinekio Heckerus, qui pluribus tuetur : « Diserta mentio ipsius Menippi, a quo hoc sibi obijci dolet amator, requiritur. Pronominis forma occurrit et in Hymn. Dian. 80, Anth. VI, ep. 351 et 347, 1, ubi rursus in Codice legitur τὴν, ut IX, ep. 316, 11. Dativus jungendus cum ἀκούων, ut Soph. El. 219 : τίνι γάρ ποτ' ἂν πρόσρορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονούντι κείριον; » — 4 τὸν κατὰ Cod., corr. Brunc. cum aliis; ἂν ἔραστ. Cod. Meinek. malit ἀνηρότατον, coll. Theognide 124, 210, 258.

CXLIX. — Gratias agit Mercurio de recepto puero Menecrate. — 1 ληρθῆσαι περὶ φεύγε Cod., περιφέρει Bentleyus. « Conjecturæ ad Eunapium p. 145 a me prolataς περιφέρτε non multum tribuo, quam nec recepi olim, nec nunc recipiam. In composito περιφέρεις (sic apogr. Par.) est tamen aliquid insoliti. Panemus et Lous menses se excipiebant in Macedonico anno. » B. — 2 λώϊου Cod. — 3. « Proverbium de rebus prospere eventibus, non nostra industria, sed sponte sua et ut fert natura. — 4. Inter εἰκάδε Πανάμου et δεκάδα Λώου viginti dies intersunt. Παρὰ τὰς εἰκοσι, propter viginti (dies), quod κατὰ cum accus. sæpe significat. » Bentley. In repetitio εὐ γ' ἡμέ; me-

rito offendit Meinek. quod pæne inficetum est; εὐρὶ μοι scripsit Diatr. p. 286.

CL. — Poesin et famem efficacissima amoris remedia esse : quæ utraque quum ipsi præsto sint, se Amoris impotentiam ne flocci quidem facere dicit. « Corruptissimum alicubi [in Callim. p. 70 et 191] carmen edidi, nunc iterum fere ad meam pristinam recensionem. » B., Hermannii correctiones secutus, « ut epigramma intelligi possit. » — 1 Ἔω; Boiss.; ἀνεύρετο etiam schol. Theocr. XI, 1, qui v. 1 et 3 citat depravatos; ἀνεύρετο scripsit Callimachus. — 2 τῶρα μένων αἰγαν οὐ καθήμας ὁ Cod.; τῶρα μένω μανιᾶν οὐκ ἀμαθῆ; ὁ Eldikius; sed vere τῶρα μένω; ναὶ γὰρ Heckerus, optime de hoc carmine meritus. Jac. ex sua conjectura edidit τῶρα μένω γ' ἀνιᾶν ὄκκα φίλας ὁ, Boiss. τόρρ' ἀμελῶν αἰγαν οὐκ ἀλέγιζ' ὁ. « De [ridicula] lectione sibi temere tributa Bentleyus graviter conqueritur in Epistola ad Grævium XXVIII, p. 90 sive 74 ed. Lips. » Jac. nott. mss. — 3 μούσαι Cod. — 4 ἡ πάνες πάντων Cod.; παναχὲς Bentleyus restituit ex Clem. Alex. Strom. V, p. 687, 15 : ἡ παναχὲς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι γράφει. — 5 τοῦ δοκέω Cod., corr. Salmas. — 6 ἐκκόπτει legebatur; ἐκκόπτειν Heckerus coll. ep. 106, 1, 2 et al., et Meinek. in Add. — 7 ἀμὶν χάλαστας ἀρεῖδ. Cod., χάλασταστας ἀρεῖδ. apogr. Par.; χἀκεστὺς Boiss., « quod Piersono debetur; vide Ruhnken. Opusc. p. 850. » Quod nec metrum pati Nækius, nec structuram Heckerus, nec significationem vocis Meinek. monuerunt. Jac. edidit τὰς ἀξίμας ἄξ. Heckerus ἀξ' ἀσπίς, sententia comoda, imagine probabili. De Bentleyi correctione infra Meinek. — 8 τούτοι-παικταί Cod., τούτοι παῖ καίρειν apogr. Par., τούτ' ἐπικαίρει σευ τὰ Jacobs., ἀποκαίρει Boiss.; τούτοι ναὶ καίρει σὰ Brunc. partim ex apographis, quod in re dubia posuimus. Heckerus : τούτ' (hīc, apud nos) τὰ καίρειν τὰ πτ., passivo. — 9 τί δεδοικαίμαι γάρ Cod.; ἀττάραγόν τι δεδοικεν Elym. M. v. Ἀττάραγος. Esse tu vidit Bentleyus. Vulgo σε δὲδ. Ἀττάραγος Hesycho τὸ ἐλάχιστον; οἱ δὲ τὰς ἐπὶ τῶν ἄρων φλυκταίνας. — 10 οἷκω Cod., corr. Bentley. Jam commemora Meinek. disputatio de altera parte hujus epigr. instituta ad v. 7 : « Vel maxime commemorare debebam Bentleyi conjecturam ab omnibus, superbe dicam an inscite, contemptam : ἔσθ' ἀμὶν καὶ παστας, est nobis et thalamus sive uxor remedium ad vagam libidinem. Sprevere autem haud dubie critici hanc emendationem ideo, quod ita duabus quas commendat poeta medicinis subito tertium infertur remedium, quum in fine carminis iterum poeta ad duo illa, poesin et inopiam, redeat. Nihilominus verum vidisse Bentleyum credo, sed hac lege ut mutato distichorum ordine scribatur :

Οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοικαμες · αἱ γὰρ ἐπὶ πῶδα
οἰκοι τῷ γαλεπῷ τραύματο; ἀμφοτέραι.
Ἔσθ' ἀμὶν καὶ παστας; ἀπειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα ·
τούτοι ναὶ καίρει τὰ πτερὰ παιδαρίων.

Jam vides, opinor, quam recte poeta tertium remedium tanquam corollarium duobus illis superaddat. Τὺ (οἱ) reddit ad Philippum : is enim est ille puer a cujus amore se tutum præstare cupit poeta. Τούτοι nunc servo; attici-amos sat multos habet oratio Callimachi. Ultimi versus sententia plana : hoc profecto scindit alas puerorum nec sinit superbos esse et insolentes, efficitque ne involent in pectus amare nolentium. Versu 7 scribendum αὶ δ' ἐπαοιδάι ob usum Callimachi, et apta partic. δέ. » Sic transpositis distichis postea edendum erit hoc epigramma. Ultimum quod Meinek. fecit distichon sic est :

telligo : si præter expectationem illæ quas domi habet ἐπιδέξαι nihil efficiant, *reliquum sibi esse* ut uxorem ducat : ita prorsus præcidi alas catamitorum.

CL. *Meleagri* esse suspicatur Pauwius, ob ep. 41, quod item, ut hoc, est de venustate Apollodoti pueri. — 3 ἐσιδὼν Cod.

CLII. In Cod. cohæret cum præcedente. Hoc quoque videtur esse *Meleagri*, qui Heraclitum puerum passim celebravit. — 1 ἐμοί Cod. « Ludit in nomine Magnesii Heracliti et magnetis lapidis. Vid. not. ad Simoc. Epist. XXVI, p. 258. Reliqui scriptum ἐμοί, etsi placeat magis editum ἐμός. Conf. ep. 192. » B. Quod reliqui.

CLIII. — Puella se ab amante neglectam conqueritur. — 1. « Forsan srib. μεῦ pro μοι. Hoc enim dicit : antea Archeades amore mei inacerabatur. Verbum θλίβεσθαι cum genitivo personæ conjungi potuit, ut καίεσθαι. » Meinek. p. 103. Recte, ni fallor, Jacobsius exponit : Archeadam amplexibus meis fovebam. « Scriptum τάλαινα, mutatum in accusativum ab editoribus, potuit servari. Et reliqui v. 3 scriptum ἀσί. » B. Constat literam ν sæpe tenui lineola indicari. Posse aliud quid hic latere putat Geistius, quum epigr. non sit παιδικόν. — 3 μελίχρως Cod.; αἰσι vulgo. — 4 ἡδείων γ. ἐρωσθεο; Cod.

CLIV. — Laus Myisci. — 2 χρηρσεν Cod., χαρίεις Iv' Wartonus, χαρίεις, τίν' Græfius, quod recepi. — 4. Conf. Anacreonticum od. XLV.

CLV. — « Dialogus esse videtur pueri cujusdam pulchri et servi ab amatore viro ad eum missi. — 1. Αὐτός, herus. — 3 ἐκείνου Cod. Μένουσι σε, scilicet herus et ejus convivæ te expectant tecum potaturi. Deinde significare puerum credo se primum velle ipsum amatorem invenire et convenire, tunc iturum. » B. — 4. Τὸ τρίτον esse videtur quod alibi τὸ γευόμενον, *cetera* ap. Ovidium. Sed me non intelligere fateor hoc responsum.

CLVI. « Fortasse est *Meleagri*, cujus inter delicias etiam Diodorus. » Jac. Quod stilo quoque poetico confirmari et extra dubium poni addit Heckerus. — Amorem suum navigationi, quæ inter vernas procillas fit, comparat. — 2 οὐμός; Cod., ut alibi. Hæc pro appositione vocativi Διόδορε habet Heckerus : non amorem, sed ipsum Diodorum comparandum esse cum procilla, quod ostendere secundas personas in altero disticho; quare et χρυομένου corrigit, ad οὐμός; referendum. Sic aliquoties ingeniosus ille criticus poetas in ordinem cogit et logico cuidam rigori astringit. — 4 εὐδεις Cod., εὐδίων Salmas., εὐδίας Brunkius. Sic Oppianus a Jac. collatus, ad Amorem : πρὸς δὲ καὶ εὐδίας ἄμυν ἰχάνοις. — 6 μεγάλῳ κύματι Cod., quod reduxit Boiss.; χεῖματι Jac. et Huschkius. — 7 πάλιν Cod.

CLVII. — Anima poetæ navis quam Venus et Amor regunt. — 4. Voce παμφύλῳ, quamvis appellative accipienda : *omnis generis puerorum mari*, respici ad *Pamphylium* mare senserunt Schneider. et Brunk.

CLVIII. — Theoclem puerum ut dominum et deum veneratur. — 1 πόρεο Cod. — 3 ἐπὶ ξείνοις Cod., corr. Salmas. — 6 ξείνης Heckerus perperam. Sed locus vix poterit pro sano haberi. Græfius συνετῆς, qui antea ξυνῆς σύμβολ' ὁμοσπονδίας, de tessera hospitali accipiens — 7 ἀναξ ἱλαθε Cod., corr. Græfius. — 8 ἐμοί Græfius.

CLIX. — Omnia sua et ipsam vitam in Myisco posita esse. — 5 ἦν μοι Cod

CLX. « Fortasse est *Alcæi Messenii*, cujus in Nicandrum carmen habes ep. 70. » Jac. Se, non nunc primum expertum, scire curas et catenas amoris ferre. — 3 βλα; Cod., corr. Pierseus. — 5. Κακῆς βουλῆς, quæ fecit ut resisteret Nicander amanti. « Durum et inexorabilem fuisse puerum ex initio intelligitur. Hinc poeta Adrasteam rogat et Nemesin, ut superbiam ejus poenis persequantur. » Jacobs.

CLXI. — Dorcium puella, virilem vestem induta, inter adolescentes ludens. — 1 ἐπισταύσω; ἀπ. Cod., corr. Salmas. — 2 ἐσται Cod., ἐσθαι Salm. — 3 ἦ ὑπὲρ Cod. ἦ Salm., in quo me continui, hac sententia : ἦ ὑπὲρ ὧμων αὐτῆς χλαμὺς (ἦν ἐφόρει) σὺν πετάσῳ γυμνὸν τὸν μισθὸν ἔρανε. Etiam Hermannum video ἦς prætulisse ceteris hariolationibus. « Forsan εὐθ' ὑπὲρ. Sed potius abstinentium a conjecturis in loco, ni fallor, mutilo. » B. Excidisse distichon ad Anal. statuebat Jacobs. (nec commode sese excipiunt ἐπισταύται et ἔρανε), in Pal. conj. εἰ παρὰ κόμῳ, vel εὐτε παρ' οἴνῳ vel οἶνον. Meinekius p. 103 : εἰ δ' ὑπὲρ ὧμων σύσπαστος... χλαμὺς, in humeris collecta. Sed πετάσον, epheborum item ut χλαμὺς; insigne (Pollux X, 164), recte tuetur cum Jacobsio Piccolos p. 74.

CLXII. — Pulcherrimo phantasmate fingit suum Amorem adhuc pusillum a matre Venere, libellum tenentem, elementa doceri, sed pro vocibus ibi scriptis pulchrorum puerorum nomina balbutire. Sic ap. Appuleium Metam. X, p. 680 : *quamdiu primis elementis Cupido parrulus nutriebatur, imbecillis adhuc ejus viribus*. Ita fere Jacobsius, sed de extremis vide infra dicenda. — 1 τοῦτο φέρων οὐδάρως Cod., corr. Jacobsius, prius etiam Reiskius. « Valde probabiliter, servavi tamen τοῦτο φέρων, scilicet subaudito τις. Recepi ὥριος. » B. Cum Hermann; Heckerus autem I, p. 209, ἀρχίος; scribere malebat. — 2 ὑποτρέφεται Cod., Jac. et Boiss., sed verba παρὰ τὴν Κύπριν postulare ὑποστρέφεται Hermannus recte observat, quod est in apographo Guyeti; Brunkius ἐπιστρέφεται. — 3. « Δέλτον ἔχω, ut puerulus, puto, qui adhuc ad magistrum itat. Et sequenti versu ejus anima balbutit, ut pueruli. » B. Sed falso suspectum Hermann; Διόδορον, qui δὲ' αὐτῆς (ψυχῆς) conjecit. Est pater Philocratis. — 4 ψυχῇ Cod. et Boiss. Jacobsius ψυχῇ, ediditque Ψυχῇ, de *Psyche* tanquam magistra Amoris cogitans, « apud quam legere discens non id quod est in pugillaribus, sed pulchrorum puerorum balbutit nomina et illerebras. » Verum in tota Anthologia nullum esse fabulæ Ψυχῆς vestigium monuit Geistius. Jam Salmasius ψυχῆς; εἰματα, pro quo facile apparet quam pronus fuerit librarius in tali structura ad supponendum nominativum ψυχῇ. Sequitur in Codice κατ' Ἀντιγένους, quod ita explicat Hermannus : « redit ad matrem cum aurea tabula, ex qua Philocratis incantamenta animæ in Antigenem balbutit, videlicet Philocratem suum, Antigenis, animum amore incanta visse et urere. » Ut ex Antigenis persona loquatur poeta et Antigenis sit ille οὐδὸς; ἔρω. Quæ commentus esse videtur Hermannus quod in fine positum κατ' Ἀντιγένους; cum vi esse videbatur. Sed κατ' Ἀντ. legendum esse consentiunt Jac., Græf., Meinek. p. 102, Boiss. et Heckerus, cujus hæc est interpretatio : « Asclepiades dicit amorem suum, quo aut Philocratem aut Antigenem completi cuperat, recentem et sub ipsa initia moratum, ad matrem revertisse puerulum, quum comperisset Philocratem et Antigenem mutuo se invicem amare, suum igitur amorem

hoc facto in ipso ortu extinctum esse. » Pulchrorum mutuum inter se amicitiam celebrat etiam Meleager ep. 164.

CLXIII. — Pulchrum pulchro miscere sciens Amor duos pueros venustissimos amicitia junxit. — 1 ἔρωτι καλῶ μίξῃ καλὸν Cod., ἔρωτι Salmas., τί Meinek. p. 102, μίξῃ Wyttenb. et Hermannus, vulgo μίξαι. — 2 ἀ μίγῃ Guyetus, quod recepit Boiss., et ἀνθῶι scribit, « quod respondit optativo, ἐν ἴσῳ autem ad utrumque verbum pertinet. » (Conf. ad Pachym. Decl. p. 54.) Ceteri singularem ὁ ad mixturam smaragdi cum auro referunt, a veteribus passim ob splendorem et jucunditatem dilaudatam. Non nitere et florere dicit poeta, si compares puerorum quos celebrat nitorem et pulchritudinem. Hermanus excidit ὁ μήτ' αὐθ' ἐν, μήτε etc., qui de ἐν ἴσῳ citat Hemsterb. ad Lucian. I, p. 84. Γένοντο est pro γένοντ' ἀν. Jacobsius conj. γυνούτ', probatum Meinekio, non nobis. Diversus in illis color, non diversus in pueris. — 3 ἐλέφαντ' ἐδέων λευκῶ Cod., ἐδεον Brunckius, sed nemo dixit τὸ ἐδεον. Quare post ἐδέων distincti cum Hermanno. Nam versus 2, nisi valde est corruptus, adversatur Meinekianæ distinctioni :

οὐδ' ἐλέφαντ' ἐδέων · λευκῶ μέλαν' ἀλλὰ Κλέανδρον,

ne dicam adjectivorum trajectionem in hoc loco, hoc carmine probari nullo modo posse. Collato ep. 165 nihil proficitur. — 4 ἐν βίῳ Cod., corr. Salmas.

CLXIV. — « Amicitiam Cleobuli et Alexidis puerorum dulcissimarum rerum conjunctioni comparandam esse. Lusus in verbis nititur eleganti imagine, qua φιλίας ἀνακίρνασθαι veteres dixerunt. » Graf. — 4 θνατὸν ὄντως τὸ κύπρ. Cod., quod ulcus plurimi tetigerunt, nemo successu fausto. « Variæ sunt virorum conjecturæ. Meam edidi. » B., scil., τὸ θνατοῖς ὄντως Κύπρ. Jacobs. ἀθανάτων ὄντως K., in Add. ὑδροκομῶν vel ξανθόκομος · λῶστον K., in nott. mss. εὐκράτου (quod Wartonus conjecit) · λῶστον K. Heckerus probat Klotzii inventum ὄντως ὁνητόν K. Denique Piccolos θνητοὶ vel θνητῶ πινόντων K.

CLXV. — Simul amat pueros duos, candidum alterum, alterumfuscum: quod fatale sibi esse dicit ob nomen, quod Amores ipsi sinxerint ex nigro et albo (μέλας et ἄργός). Intelligo autem παῖδων v. 3 quasi esset τούτων τῶν παίδων. Aliter assentiendum est Salmasio mutilum esse carmen et uno certe disticho privatum. — 1 ἀντίατο δε μ. Cod., τοῦδε apographa. — 4 πλέξιν vitiosum esse apparet; ἐκ λευκοῦ πλέξαι Salmasius, ἐκ λ. πλέξαν, φασί Græsius; πλέξαι μ' ἐκ ἐτ φασί τε Jacobsius, in nott. mss. πλέξαι καὶ λευκοῦ. Heckerus πλέξαι ἴσ' ἐκ λευκοῦ, æqualiter, qui verum assecutus esse videtur.

CLXVI. — Amores rogat poeta, ut aut in partem animæ sibi relicta desinant sævire, aut illam non sagittis, sed igne totam conficiant. — 1 ἔρωτος Cod., corr. Salmas. — 2 τὸν τογ' ἔχ. π. θεὸν Cod., corr. idem. — 3 ἡ μὴ καὶ τόξοις βάλλ. Cod.; εἰ καὶ μὴ, τόξοις μὴ βάλλ. Salmas.; Pier-soni conjecturam, Meinekio p. 104 non improbatam, εἰ μὴ, ναὶ τόξοις μὴ βάλλ. recepit Boiss.; ἡ καὶ μὴ τόξοις ἐτι βάλλ. Jacobsius. Similiter Hermannus: ἡ μὴ δὴ τόξοις ἐτι βάλλ., quod recipiendum duxi. Weichertus τόξοις γέ β. — 4 καὶ πάντ. Brunck. et Meinek. — 6 ἐξ ὁμίων τούτων εἰτετι Cod., εἰτ' ἐτι apogr. Par., varie tentatum a pluribus qui vel integerrimo ἐξ ὁμίων non pepercerunt, suam conjecturam his retractat Jac. nott. in mss.: « Lectionem ἐξ ὁμίων tuetur Paulus Sil. V, ep. 226, 7. Vitium

in alio vocabulo hæret. Fortasse: κάρῳν εἰ γέ τι », recto tenens εἰ γέ τι, quod ediderat, servatum etiam a Boissonadio, qui tacite τούτ' οὖν posuit pro τούτων, et in hoc acquiescere possumus. Meinekio ἐξ ὁμίων οὐδ' ὧν ἔστ' ἐτ β., ne ea quidem quæ mihi relicta sunt habere volo coll. VII, ep. 661, 5, non probabiliter. Hermannus τούτων εἰσέτι β. Heckerus τούτων λίτ' ἐτι β., « sive leitiâ, ut in Codice hoc adj. scribitur. Sensus: sagittis vestris confectus, καρπυῶν μικρὸν a vobis deponso, quo in cineres redigar. Potest τούτων et ad ἀνίας referri, sententia paulum diversa, aptissima tamen. » Imo neutra apta.

CLXVII. — Amore velut tempestate ad Myiscum rapitur. — 2. Conf. V, ep. 190, 2: κώμων χειμέριον πέλαιος. — 2. Idem hemistichium ep. 157, 3. Græsius πνεύσας ὁ Πόθος, « ut solet Meleager »: Jacobs. nott. mss.: « Fort. δ' ὁ βαρὺ πν. »

CLXVIII. — Poeta in compotatione ministrum Heliodorum jubet duo pocula in Nannus et Lydæ honorem, in Antimachi et Mimnermi poetarum, qui eas cecinerunt, totidem, alia deinde in aliorum poetarum honorem infundere. — 1 νάννους Cod., in fine περὶ καύστου, Salmas. τέρ' ἐραστῶν, Jacobsius φιλεράστου, « quod epitheton decet poetam qui nil sine amore jocis quæ jucundum esse censebat, Horat. Epist. I, 6, 65. » — 3 ἐμὸν Cod., corr. Brunck. — 4 εἶπα; Cod.; εἶπαι; malit Jac., propter εἶπον imperativum v. 5. Heliodorus ministri nomen est. — 5. « Εἶπον scriptum in Cod. et apographo restitui pro edito εἰπόν. Est εἶπον imperativus formaque legitima; vid. Buttmann. ad Menon. Excurs. et quæ collegi ad Theocr. p. 224. Supra IX, ep. 732 et infra ep. 212, 218 est εἶπον in apographo. Reliqui quod inveni editum εἰπόν in Plan. ep. 23, quum non memoretur varietas. — 8 οὐχὶ ληνάχαριν apogr. Par. Versum varie tentatum immutavi et ego ut sensu non careret. » B. Scil. οἰνωθέντ' οὐ χλῆτα νεῖτ' ἄχαριν. « Sensus esse puto in versibus male depravatis: Unum poculum tibi, o Venus, bibam; reliqua autem jam sine numero. In hunc sensum corrigendum existimo:

τάλλα δ' ἔρωτες,

ὧς νήφοντ' ἀριθμεῖν, οὐχὶ λίην ἄχαρι;

aut, quod malim, sine interrogatione: ναίχι λίην ἄχαρι. » Jac. Perdi operam et oleum puto in versu hinc prorsus alieno.

CLXIX. — Poeta se, quum durum dominum jam effugisse se speraverit, in duriorum incidisse queritur. Non dictum de quo dominio agatur; sed vere Cephalus de formosorum puerorum tyrannide accepisse videtur. — 1 εἶπα Codex. « Quod ὅσον εἶπα, vix dixeram, recte haberet. si sequeretur καὶ πικρότερός με κατέσχε. Nunc scribo εἶπας, quam analocuthiam illustravi præf. ad Com. t. IV, p. 10. » Meinek. p. 160. Jam Pauvius volebat εἶπας. — 3. « Post hunc versum exciderit distichon, quo alter, cui poeta serviebat, nominabatur. » Hermann. Nisi scribendum λατρεύσας, qua correctione admissa nihil difficultatis.

CLXX. — « Deos ὀρκίους poeta testes facit fœderis cum Athenæo in convivio juncti. Sed in fine truncatum videtur epigr. » Jac. Idem Hermannii iudicium, nec facile quis dubitabit. — 1 σπονδῆι καὶ λιθάνω τε καὶ ο κρητῆρι Cod. — 2. Euripides: ἀπάντων τέμν' ἔχοντες θεοί. Conf. XIII, ep. 26, 4. — 4 ἀθηναῖος Cod., corr. Meinek

CLXXI. — Zephyrum poeta precatur ut Euphragoram puerum theoriam obeuntem, salvum et incolumem reducat. De nomine pueri non sum securus. — 3 εἰς ὀλίγον τίνες Cod., corr. Brunkius. Ὀλίγον servant Jac. et Meinek. p. 160, qui mire: « εἰς ὀλίγον τείνειν idem est quod συντέμνειν. » Cum neutro ὀλίγον sive μηνός; sive μήκος; scribendum fuisse monuit Hermannus. — 4 μυριέτης; ut videtur, Cod.

CLXXII. Apud Plan. δῶλον. Anacreon:

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

— 1 ἐκ δυσουτρων Cod., corr. Brunc.; ἐκ δύο λοιπὸν Plan.

CLXXIII. « Gallice vertit Dacier. ad Horat. I Sat. 2, 121; latinis versibus D. Heins. Dissert. ante Horatium a se editum p. ****. Et latinis etiam versibus est imitatus Moneta in Menagianis II, p. 167, ubi et græca frustra sollicitat. » B. Meretricis et ingenue puellas amore inflammatus poeta hanc sibi magis desiderabilem videri ait. — 2. Nihil offensionis habet hiatus. — 4 ἦν Cod.; ἦν i. q. ὁποτέραν. — 5 δημάριον Cod., corr. Petitus, vere; nam non apparet cur subito poeta Demonem alloquatur. Sed Boiss.: « Mutant scriptum Δημάριον in Δημάριον, bene quidem, verum omnino citra necessitatem. Ad sententiam conf. ep. 200. » — 6. Contrarium dicit idem Philodemus ap. Horat. Sat. I, 2, 121 seq.

CLXXIV. Cod. φρόντονος. — « Gallice vertit et illustrat Larcher. ad Charit. t. II, p. 278. » B. Puerum ad præbendum invitât obscuro lusu grammatico. — 1 Κύρε Cod. « In πολεμεις μ' ὦ notanda est diphthongi elisio, de qua dixit Lobeck. ad Soph. Aj. 191. » Meinek. p. 218. — 3. Μῆδος, nimirum μὴ ζούς. Cod. σάκας, quod correxit Mein. Sacas notus ex Cyropædia, sed hic vult *barbatum*; v. Thes. — 4 ποιήσουσιν αἱ Cod., cum brevi syllaba in medio pentametro intolerabili; talē Meinek.; operosius Hermannus καὶ δὲ σε ποιήσουσ', et Passovius καὶ ποιήσουσιν σ'. Item fæde dictum Ἀστυάγης; de piloso, ad cujus adspectum pædicones non arrigunt. « Conf. not. ad ep. 11, 4. » B.

CLXXV. — Diophonti excusat amicos puerorum ejus mollium, vinum ministrantium, amore correptos. — 1 ἑταίροις Brunkius, perperam. — 8. « Scil. ἐπὶ τὸ οὐδὲν ἰδεῖν. Alia exempla congeSSI ad XI, ep. 125, 5. — Geminum germanum est et haud dubie ex eodem fonte ductum, unde Strato duxit suum, epigr. Martialis IX, 25:

Dantem vina tuum quoties aspeximus Hyllum,
Lumine nos, Afer, turbidiorē notas.
Quod, rogo, quod scelus est, mollem spectare ministrum?
Aspicimus solem, sidera, templa, deos.
Avertam vultus, tanquam mihi pocula Gorgon
Porrigat atque oculos oraque nostra petat?
Trux erat Alcides. et Hylan spectare licebat;
Ludere Mercurio cum Ganymede licet.
Si non vis teneros spectet conviva ministros,
Phineas invites, Afer, et Cœdipodas. » Jac.

CLXXVI. — « Pilos puero succevisse poeta suspicatur inde, quod veste usque ad talos demissa oculisque dejectis incedat. — 2. Ἄπ' ἰγνύης; supra poplites sublatum. Alte præcinctus esse solebat puer meritorius, ut juvenili flore conspicuus amantium oculis in se converteret. »

Jac. Cod. ἀπ', sed ἐπ' correxit Heckerus I, p. 181, coll. Theocr. XXVI, 16: αἱ δὲ (Ino, Autonoe, Agave) τέκναι; ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἰγνύαν ἐρύσασαι.

CLXXVII. — Morridis pueri suavitatem osculorum celebrat. — 1. « Ὑγιαίνουμεν, nobis ὑγιαίνει dicimus. Ut Latini mane *salvere*, vesperi *valere* jubebant amicos, sic Græcos χαίρειν et ὑγιαίνειν eadem ratione distinxisse constat. Videtur tamen poeta hac periphrasi usus esse, ut simul ad gaudia, quæ nox allatura erat, respiceret. » Jac. — 6. Conf. V, ep. 55, 2.

CLXXVIII. — Theudis puer, olim orienti soli similis, nunc enata barba, minus quidem formosus, tamen occidenti soli comparandus. — 2 ἀστράσιν Cod. — 3 νυκὶ depravatum ut potui reddidi; μῆλα λαχνοῦται Salmasis: πυκνά λ. Meinek. p. 228, quod recte Hermannus et Piccolos p. 75 judicant « esse nimium ». Ille proposuit ὅτε καὶ τι λαχνοῦται, hic δὲ ἄνυκτι tentat, memor Adonidis Theocritei (XV, 130), cujus οὐ κενεῖ τὸ φίλαμα.

CLXXIX. — Quum poeta se jurejurando obstrinxisset, Theudidem puerum sibi inoriginem esse factum nemini proditum, lætitiæ tamen sensu abreptus silentium rumpit. — 2. Nota εἶπε λαθεῖν dictum, non παρεῖχε. — 3 δυσάπιστος; Cod., corr. Meinek. p. 217: « nam δυσάπιστος est *male contumax*; conf. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 140. Minus aptum δυσάπιστος, *male perfida*. » — 4 ἔμει καὶ legebatur; egregie Hermannus γήθει. Deinde Cod. στείρει ἄγ. — 5 κείνος δὲ Cod., quod plane græcum et elegantius esse sensit Meinek. quam quod editur ex Salmasii conj. « Κεῖνός γε πέπαισται », ubi nec γε aptum.

CLXXX. — In sudo puerum rogat ne linteo moto ventulum sibi faciat: alio calore se intus uri. — 3 ἄλλ' ὅτι πῦρ ἐμὸν Cod., in apographis correctum. — 4 παρὰ στήθεσσι; Salmasis. « Si perī sanum est, erit jungendum cum μᾶλλον, ut sit περιμᾶλλον dictum quasi ἐπιμᾶλλον. » B. Minime; est poeticus usus hujus præpositionis.

CLXXXI. legitur in S. Cramer, quocum confer Boiss. ad Babrium p. 192. — Non tres, sed plurimas Gratias in Theocle conspici, nec eas mites et placidas, sed crudeles et animabus infestas. — 1 Ψευδὲς μ. S. « Ἀγαθὰ Χάριτες non bene opponuntur ταῖς ψυχρῶν ἀρεταῖς. Scrib. sine dubio ἀγαθαί, *mansuetæ, miles*. » Meinek. Anal. Alex. p. 400. — 2 εἰσὶν ἂν Ὀρχ. S, quod genuinum esse videtur. « Similia vide in notis ad Aristænetea I, epist. 10, p. 357: τοῖς ὁμμασι Χάριτες, οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάτῳ περιχορεύει θεὰς. Conf. et Peerlkamp. in Nov. Actis Traj. t. I. p. 174. Dixi etiam ad Choric. p. 10 et 181. » B.

CLXXXII. — Ad puerum olim severum, nunc amanti æquiorē, sero quidem. — 4 μὲν σ' ἄλλ' Cod.

CLXXXIII. — Heliodori pueri oscula frigida accusat. — 1 λάβροις Cod. — 2 χεῖλαις περιλαῖς Cod. et apogr. Par., sed ille addito literæ ν ductu qui literæ μ similem reddit et cum sequente η jungit; μὴ φιλ. cetera apogr. φιλαίς Jacobs. Male Wakefieldus ἀντιπαζόμενος. — 3 Ἀκροίς, scil. χεῖλαις.

CLXXXIV. Sine lemmate. — De Menedemo puero nimium facili. — 3-4. Totum distichon παρῳδία est versuum Homeri II. Φ, 257 seqq.:

ὅς δ' ἄνθρωπος ὀχρητῆρος ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἀμ' φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥέον ἡγεμονεύει,
 ἡρεοὶ μάκελλον ἔχων, ἃ μ' ὀρθῶς ἐξ ἔχματα βάλλων·
 τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδος ἀπασαί
 ὀχλύνονται· τὸ δὲ ὡς καὶ κατειδόμενον κελαρύζει
 χώρῃ ἐν προαλείῃ· φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα.

CLXXXV. Etiam in S. — Pueros nobiliores, qui fastu suo deterrent amantes, vulturum et corvorum, id est adulatorem et meretricum, praedam fore vaticinatur. — 1 καὶ περιπ. S. — 2 προσφεριέμεθα Cod., προσφεριόμεθα vulgo ex conj. Salmasii; προσφεριέμεθα S, quod posui. — 4 Διόφιλος S. Diogenis ἐννοίαν esse docet Jac. ex Stobaeo Flor. XII, 13, sive Cratetis ibid. XV, 10 : Κράτης τὰ τῶν πλουσίων χρήματα (Diogenes τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων l. e.) ταῖς ἐπὶ τῶν κρημνῶν συκαῖς εἰκαζεν, ἀπ' ὧν ἄνθρωπον μὲν λαμβάνειν, κόρακα; δὲ καὶ ἰκτίνους, ὥσπερ παρὰ τούτων ἐταίρα; καὶ κόλακας.

CLXXXVI. — Puerum superbum monet, ne formas et aetati nimis confidat. — 4 πυριχὴν Cod. Nam juvenum hanc exercitatio. — 5 Merito Jac. offendit in ἀλλὰ μέγιστον, sed inprobabilem conjecturam profert. Fortasse voci ἔσχατον explicatio μέγιστον olim adscripta genuinam scripturam expulit.

CLXXXVII. — In Dionysium, ludimagistrum et praedicatorum, carmen spurcum, sed festivum. — 2 Μετεκθαίνειν nos dicimus *transitionem facere* per gradus a tenuiore ad graviorem sonum, quod magni momenti est in arte recitandi. Sequentia ostendunt cur hoc illum nescire sciat Strato. — 3. « Apogr. Par νηκτῆς. Est de νῆγ et ὑπάτῃ dictum ad XI, ep. 352, quae sunt instrumentorum chordae vel soni vocis. Scite ad grammaticam musica nomina transtulit, quum utriusque artis rudimenta ad easdem res pertinerent, prosodiam, rhythmum, ceteras; vide Burret. ad Plut. De mus. in Memor. Acad. Inscr. t. X, p. 190. Per νῆγην seu altissimum sonum innuitur amasi os, per ὑπάτην seu gravissimum sonum et ultimum ὁ πρωκτός. Tum ad ἀμφοτέρους κρούων repetatur φόγγος. Est κροαίην aptum de re utraque, et musica et oescena. In fine λάμβδα καὶ ἄλλα λέγε vertam : « *dic invidis, λαδδακίω ἰγὼ ὑμᾶς καὶ ἀλφιστήσω* ». Quae si non bene graeca videbuntur, sumantur Catulliana verba : *predicabo ego vos et intrumabo* ». B. Ut Brunchius. *Λάβδα* vel *λάμβδα* de cunnilingus dictum jam ap. Aristoph. Eccles. 915. Ausonius Epigr. 128 : *Cui ipse linguam suam dedit suam λάβδα est*. Litera A ad ἀλφιστήας respicitur, piscis genus quod praediconibus nomen dedit, quia (ut exponit Athenaeus VII, p. 281) semper duo una capiuntur, altero alterum a cauda sequente eique adhærente.

CLXXXVIII. — Osculari puerum non esse ὕβριν. — « Verba ita collocata manu : καὶ οὐ λαδῶν με φίλει. » Jacobs.

CLXXXIX. — In puerum rosis coronatum. — 2. « Ὁμματα ἔχειν, velut Latinis *habere oculos* et similia saepe de iis dicuntur qui pulchritudinis spectatores sunt curiosi et intelligentes. Achilles Tat. VI, 21 : παρθένης τοσοῦτοις συννηκτερεύσασα πεिरαταῖς· οὐδεὶς ἐν αὐτοῖς εἶχεν ὀφθαλμούς. Ibi Jacobs. Idem V, 26 : δοκῶ, τυφλὸς Θέρανδρος ἦν. Longus III, 3 : οὐκ ἐμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν (καλὸν τὸ μῆλον), ὀφθαλμούς· ἔχων. Lucianus D. meretr. 1 : ἐκείνο θαυμάω, τί καὶ ἐπῆνεσεν αὐτοῦ; ὁ στρατιωτικὸς οὗτος, ἐκτός εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν. Theodorus Prodr. Rhod. II,

p. 69. Et Galli sic loquimur. Moliereus Tart. III, sc. 3 : *vous considérerez.... Que l'on n'est pas aveugle et qu'un homme est de chair*. J. B. Russeavius Adulatore IV, sc. 2 : « *Il a des qualités; votre fille a des yeux*. » B.

CXC. — Felicem praedicat pictorem et ipsam ceram, quae iusta imagini pueri in lignea tabella. — 2 κινᾶσθαι malit Jacobs. in Add. nostroque exemplo; sed ipsius poetæ esse hanc argutiam credibile est. — 3. Σύρμα τετηδόνος, ut alibi ὄριος, quia *tractu* sive *tractum* incedunt haec animalia. « Grammaticus in meis notis ad Herodian. p. 58, ubi multa de vermium nominibus : ὄρεας, τῶν ὕγρων ἑύλων· θρίπες, τῶν ἐπρῶν. Arsenius Viol. p. 315 : κακὰ μὲν θρίπες, κακὰ δὲ ἱπες· ἄμφω γὰρ λυμαντικοί, καὶ οἱ μὲν (οἱ θρίπες) τὰ ἑύλα, οἱ δὲ τὰ κρέατα ἐσθίουσιν. Adde Creuzer. Melet. I, p. 3; Gesner. ad Lucian. Adv. ind. initio. Themistius Orat. XXI, p. 261, B : εἰ δὲ δὴ συμβαίη τῷ οὕτω φιλοχρημάτων καὶ οὐλιχτῶς προσφοιτᾶν θριξίν ὀλιγαι; καθάπερ ἰγθύς δελεασθέντας· ubi miror non receptam fuisse variantem lectionem θριψίν, quam et divinaverat Schaeferus in Thesauro HStephani Londinensi. » B.

CXCI. — « In puerum barba subito subnascente faedatam. Conf. Martial. IV, 7. — 1. Οὐδ' ὄναρ, quod ne minimum quidem vestigium ejus barbæ ante conspiciebatur. « Jac. Boiss. comparat Moschi IV, 18 : τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἦλθεν ἄλλω. — 2. Τὸ δαιμόνιον, *fortunam, calamitatem*, aliud verbum quam *ἀνέβη*, poscere credebatur Jac. et in nostro quoque exemplo commendat Schaeferi conjecturam *συνέβη*. Sed *ἀνέβη* recte tuetur Meinek. p. 228; nam τὸ δαιμόνιον est illa ipsa barba succrescens. Sic etiam Boiss. : « Forsan non sollicitandum *ἀνέβη*. Scilicet pili illi barbæ turpes a pube ascenderant ad caput. [Imo simpliciter : *surrexerunt*.] Placet tamen conjectura *συνέβη*. — 4. Priami filiorum fuit *Troilus minimus natu*, teste Darete c. 7. » Eosdem opponit Callimachus ap. Cic. Tusc. I, 39.

CXCH. — Non ornatus, qui arti debentur, muliebres, sed simplex et inornata pulchritudo poetam delectat in pueris. — 4. « Vulgo λιπαινομένη. Scripto dativo visus sum mihi loci difficultatem valde minuere. Scilicet erit dativus pro absoluto genitivo, quod non est insolitum. » B. Imo membrorum color talis erat ob o'eum per corpus iunctum, talis qualem parat oleum palaestrae. Sed praestare putamus Pauwii emendationem ἀρτι λιπαινομένη, quocum Jac. comparavit Theocr. Id. II, 79 : στῆθεα (Delphidis) στίλβοντα (lunâ clarius), ὡς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἀρτι λιποῦσι. Posuimus in latinis. — 5 ἀκαλλόπ. et γοητῆς Cod., γοητῆς Salmas. « Scripsi γοητῆς cum Jacobsio, ut *despótis*, πολῆτις. Vide Arcad. De acc. p. 35, 24. » B.

CXCIII. — Artemidoro comædo, crudeli in amantem puero, ut olim ab amasio eadem saevitia tractetur, optat. — 1 συμμυρναῖαι Cod. Inprimis culta Nemesis a Smyrnaeis; v. Pausan. I, 33, et intt. « De *Nemesis* vide ad XI, ep. 216, 2. » B. Deinde Cod. ὅτι σοὶ τὴν λέγ., quod reduxit Boiss., nulla admonitione tuitus. Jac. de sua conjectura edidit ὅτι σῖγα λέγουσιν, noto oxymoro, sed hic minus apto. Scripsi σοὶ (ἐ)πιλέγουσιν, *de te sive proprie in te conveniens dicunt*. — 2. « Μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Dixerat Thales μέτρον χρῶ, et Cleobulus μέτρον ἀριστον. Vide IX, ep. 366, 1; Anecd. mea t. I, p. 139; t. IV, p. 435; schol. Luciani Phalar. I c. 7. Conf. et ad Phocyl. 99 edit. secundæ. » B. — 4. « Πάνθ' ὑποκρινόμενος, *omnia* (dicis) *quasi in scena versareris*, i. e. ficta et simulata, nihil

verum et sincerum. » Jac. — 6. « Fuit comedie tunc celebris titulus, ἡ ἀποκλειομένη, de uxore a marito, vel meretrice ab amatore exclusa. Verbum ἀποκλείειν illustravi ad Aristæn. II, 16, p. 701. Vide et Upton. ad Arrian. Diss. IV, 1, 18, Schweigh. ad Epict. Man. c. 33, 13. » B. Erat Posidippi comici fabula, cujus paucula verba servata habes ap. Meinek. Com. t. IV, p. 514, sive p. 690 Both.

CXCIV. — « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 238. » B. — Agrippa puer Ganymede formosior. — 5 ἄν ἱσαῖρ. Cod., ἦν Brunckius; ἦν σφ' ἱσαῖρ. malit Jacobs.

CXCV. — Milesius pueros inter omnes pulchritudine conspicuus, sed nesciens fortasse pilis nascentibus formam aufugere. — 3 εὐγενέας Brunck. — 4 κυπρογένεος Cod.

CXCVI. Est in S. — Lycinus puer, oculis fulgurans. — 1 Ὁθαλαμοῖσιν θήρας S, qui ὀφθαλμοῖς σπ. voluisse videtur. — 3 δύναμαί σε S. — 4 οὕτως ἀστράπτει Cod., πῦρ γὰρ ἀστρ. S, quod recte præstulit Meinek. Anal. Alex. p. 399, ἀπαστράπτει; restituens.

CXCVII. — Ad Philippum puerum : brevem esse florem ætatis. — 1. « Καὶρὸν γνῶθι sententia fuit Periandri (vide mea Anecdota t. I, p. 144); quam Pittaco tribuunt alii, alii Chiloni. Cf. Append. ep. 206. » B.

CXCVIII. — Omnes sine discrimine se pulchros pueros amare. « Sic Ovidius Amor. II, el. 4, 9 :

Non est certa meos quæ forma irritet amores;
Centum sunt causæ, cur ego semper amem. » Jac.

— 1 προστάσας Cod., corr. Salmas.

CXCIX. — Ebrietate se corripit sentit in convivio. — 3 χάς λ. Cod., χάς Brunck., vertens *je rois double*. — 4 πολλάκις Cod. — 6. « Εἰς ὕδροχρον, id est Ganymedem. Mythographus Bodil p. III, 11, p. 256. *Ganymedes factus est pincerna Jovis; qui propter gratiam propinationis meruit fieri signum caeleste, quod Aquarius dicitur*. Ap. Lucian. D. deor. IV, 3, Οὐκέντι ἄνθρωπος, Jupiter ait Ganymedi, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνασθαι ποιήσω κάλλιστον. Codex 1310 [male] ἀλλὰ θεὸς ἀθάν. γ. κ. ἀστ. σοι φαίν. » B. Quo loco v. not. Hemst.

CC. — « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 259. Ad sententiam universam epigrammatis conf. ep. 173; V, ep. 42. Et si quæris similia, vide Burmann. ad Anth. Lat. III, 225, meas notas ad Aristæn. I, 12, p. 404, et ad Bertini Amores I, 3, p. 10; Chevræum Opp. Misc. t. I, p. 531; Menagiana t. II, p. 165; Carpentariana p. 247; Bello-marchæum Nupt. Figari V, sc. 7. Sed talium quis finis aut modus, si per omnia ibo quæ memini aut notavi? » B. Alia Jac. t. X, p. 88. — 2 χειρὸς Cod.

CCI. Sine lemmate. — « Noctem Cleonicus poeta promiserat. Qui quum datam fefellisset fidem, poeta se ju-rejurando obstricturus est, se puerum nunquam in posterum in domum suam recepturum esse. Sed statim se ab illo consilio revocat et puerum excusat, et eum proximo die venturum esse sperat. » Jac. — 2. « De formula οὐ μὰ τὸν vide ad Simoc. Opuscula p. 178, Toupium Emend. t. II, p. 324. Conf. VII, ep. 552. » B. Sed hic abest nomen non ex illo usu, sed quia se interruptit poeta

nec absolvit orationem. — 4. « Conf. Callimach. ep. 149, 4, ubi Bentl. Gallice : *je ne mourrai-pas pour attendre un jour*. » Brunck.

CCII. Etiam hoc sine lemmate. — Literis a Damide puero acceptis, Smyrna Sardes per aerem Amoris alis volat. — 1 ἀγαγὲν δὲ με Cod. — 2. « Γράμμα δ' ἔλεγεν. Sic Theophrast. Char. XXIII : γράμματα εἰπεῖν ὡς παρ' Ἀντιπάτρου, τρίτον δὲ λέγοντα παραγενέσθαι αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν. In quibus se valde impediunt interpretes. Sensus obvius is est : literas scilicet ab Antipatro venisse quibus nuntietur ipsum cum duobus tantum comitibus in Macedoniam se recepisse. Opponunt quidem nil tale de Antipatro ab historicis narratum fuisse. Sed de re quæ sit vera non est quærendum, sed quæ potuerit tunc non absurda videri. Atqui bello Lamiaco non semper Antipatro fortuna savebat, adeo ut potuerint falsi rumores de afflictio Macedonum exercitu spargi. » B. — 3. Supplendum foret ἦλθον, sed probabilius Jacobs. ῥίμω' ἰδ' ἀπὸ Σμ., deleta distinctione majore post ἔλεγεν, ut ad ἀγαγὲν με referatur. Quod et in nostro exemplo commendat. Salmasius scripserat Σάρδια ἰδραμον ἡ μου. — 4 εἰ ζητεῖς Cod., corr. Salmas. Ἐπερχεν, scil. certans mecum.

CCIII. — 2 ἀπάγω Cod., corr. Salmas. Hic versus priorem explicat.

CCIV. — De formosi pueri cum fædo pædicone consuetudine. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 263. — 1 χαλκίον Cod. Χρύσα χαλκίων verba sunt Homeri II, 238, in narratione de Glaucō ac Diomede arma permutantibus, quæ paræmiace a plurimis sunt scriptoribus usurpata. A me notatis in Notitt. manuscr. t. X, part. 2, p. 16 et 160, nunc adde notata ad Niceph. Chummi Ep. CXLVIII, p. 170 seq. » B. De ludo δὸς λάβε conf. ad IX, ep. 546, 7. — 3 σὺκα μύκαισιν Cod. — 4. Γαλαθῆναι ἄρνε; Theocr. XVIII, 41.

CCV. — De tenello puero vicini, nondum custodito. — 3 ἀνυλάτοις Cod., corr. Salmas.

CCVI. — « Dialogus est pædotribæ et pueri, ambiguitur translatis ad luctam veneream palæstricis verbis. Initium [quo mutilum esse epigr. censebat Brunckius] nondum potuit sanari a criticis. — 1. Propono : Νῦν τοῦτ'· ὦ ! φωνά. Sic jusserit Diophantus ludimagister; *Nunc hoc age : oh ! aio*. » B. Item improbabiliter in apographis correctum ἦν τοῦτο φρονέη; aut ἦν πού τι φρονέω, hoc Salmasii. Jac. tentabat : ἦν τοῦτ', ὦ φίλ', ὀνέης. — 4. Propria erat puero lucta, sec. Pausaniam VI, 8, olympiade XXXVII primum exhibita. Hic de diversitate puerilis veneris dictum. — 5 ὄχλου Cod., ὄχλου, « id est κινού, *ceve* » Brunckius. Quod in græcis non mutans Boiss. annotat : « Revocavi ὄχλου. Jungebant etiam ὄχλου καὶ μένε, quod ego sejunxi. Præterea velim μόχλου. Diophantus agentem compellans, μόχλου, ait, id est βαλάνωσον. Tum patientem alloquitur, μένε, Κύρπ. Idem amasius nominatur, ep. 213 Sed putidum est circa talia diutius immorari. » B. Cod. κύρπ.

CCVII. — De pulchra σάρκα (conf. ep. 3, 5) Dioclis pueri. — 1 σάρεν Cod. — 2. Ἐμλεσι; solium, latine etiam *descensio*. Participio ad Venerem respicitur. quod majuscula litera Jac. indicavit. — 3 ταύτης Cod., lapsu. — 4 ταύτη Cod.; ταύτης; οὐ προέκρινε Salmasius. « Sed in *κρακτέρινε* propter vocabuli longitudinem prima producitur; fortasse etiam ταύτη tuearis analogia aliorum quorundam compositorum cum τῷ, quæ dativum adsciscunt; *maim*

tamen ταύτης [receptum a Boiss.]. Ut autem in προκρίνειν præpositio interdum abundare videtur, sic etiam in προκατακρίνειν. » Jac. Præstat intelligere πρό ταύτης, non duas ideas, sed ipsas tres. Venerem quoque, condemnasset *præ hac*, potius quam hanc.

CCVIII. — « Librum quendam, haud dubie carminum suorum volumen, poeta alloquitur, eumque felicem prædicat, quod in puerorum manus venturus sit. Deinde eundem rogat, ut puerorum animos auctori suo conciliet. — 1. *Parve, nec invideo, sine me, liber, ibis in urbem*, Ovidius. — 2 ἀναθίψαι Brunckius frustra. In evolvendis chartarum voluminibus partem nondum evolutam mento (γενέτω) subiciebant, primorem autem partem subinde explicantes ambabus tenebant manibus simulque legebant, eam interim, quæ nondum erat explicata, sub mento convolutam tenentes. Verba sunt Salmasii ad Soh. p. 278. » Jac. — 6 θίγειν Cod. et Boiss. Κεῖνα sunt quæ Aristophani τὸ δεῖνα.

CCIX. Etiam in S. — Quomodo concumbere ipsi debeat Diphilus puer. — 2 μὴ δεισῇ Cod., δεισῇ S; μὴδ' εἰς correctum in apogr. Lips., fort. a Reiskio. Ἐξ ἀγῆς, ut Latini *de grege*, vulgare. — 3 ἔστω που πορνικὰ φιλήματα Cod., ἔστω προῦνεικα πρῶτα φιλήματα S; προῦνεικα λαλήματα conjecit Salmas.; ἔστω πορνικὰ κείνα φιλ. in apographo Lips. « Scribendum ἔστω προῦνεικα πρῶτα φιλήματα. Hæc enim hujus adjectivi genuina scriptura est, non προῦνεικός vel προῦνεικός. Nec Salmasius recte interpretatur *oscula præcursoria*. Sunt potius ἀκόλαστα, lasciva. Pro φιλήματα autem optime Jacobsius διγύματα. » Meinekius Anal. Alex. p. 398. Quæ recepit Boiss. scribebat ἔστω πορνικὰ οὐ τὰ φιλήματα et sequenti versu θίγημα, a Jac. propositum. — 4 κνήμα S, « quod vide ne alteri præstet. » Mein.

CCX. — Spurcum epigramma ut simile XI, n. 225 et Ausonii CXIX. — 3 εἰς μέσος γὰρ Cod., μέσος; Schæferus et Boiss.; εἰς μέσος; ἥ γὰρ prætulit Jac. « ob lenitatem et rhythum bucolicum ».

CCXI. — Puerum amanti multo suavius morem gerere quam hero. — 1 ὑπὲρ οὗς ἐστὶ Cod. — 2 ὁρῶς αἰδεῖσαι Cod., corr. Salmas. Sic ap. Martialem virgo metuit teli vulnera prima novi.

CCXII. — Mercedem poscente puero devovet illum qui locuit. — 1. Scil. εἰ. — 2 εἶπον Cod., non εἶπον. Vide ad ep. 168, 5. Deinde μὴ δ' ὀδυναι, corr. Salmas. — 3 τὴν πρὸς μοι Cod. « Gestus est scilicet solitus eorum qui aedificant. Vide Broeckhus. ad Tibull. II, el. 4, 14. Livianus t. I, p. 247 : εἶναι γὰρ ἐνίοις τῶν ἀγαν πλουσίων ἄλλον ἀξίους εἰσεσθαι ἢ οἷς ἡ δεξιὰ διὰ πάσης ἡμέρας ὑπὲρ ἔταται (cod. 1000 : τέταται ὑπὲρ) προκαλουμένη τὴν δόσιν. Quod conferendum cum Aristophaneis Eccles. 772, e deorum statuis : ἔστησαν ἐκτείνοντα τὴν χειρ' ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς τὴν δόσιν, ἀλλ' ὅπως τὴν λήφεται. Eum statuarum eterum habitum illustravit Letronn. in Annal. Instituti archæol. t. VI. Et idolum Moloch manibus stabat expansis, quasi prehensurum oblata dona; vide Buxtorf. Lex., hebræana t. I, p. 396. Cf. Append. ep. 65. » B. — 5 φιλεῖ Cod., φιλεῖ Brunckius; κοπιῖς γὰρ φιλεῖς Salmas. Κοπιῖς, πόνος, plene κοπιτολακοῦς dicebatur placenta μελίπηκτος, et confusus cum melle mixtis confecta. — 6. « Dexteritas unum acervum nucibus petendi et dejiendi. » Salmas. Ili ad ἀκτισσάμεν ludum referunt quem describit Pollux, 101. Legendi *Nucis* elegiæ versus 73 et seqq. de his idis. — 7 ὡς in Cod. esse videtur, ὡς Boiss.

CCXIII. — Ad puerum parieti applicantem femora.

CCXIV. Est in S. — Pæderasta puero numos offerens. — 2 δώρηται S.

CCXV. — Monitum de forma cito peritura. — 2 κύρις Cod. Sed haud dubie *Cyris*, sæpius memoratus, intelligitur. Quare Κύρις scribo, quod cum τί μέλλεις non minus recte dicitur quam vocativus Κύρι, ob correptum et non admittendus. In Anal. Jac. Κύρι; βεβούλευσαι.

CCXVI. — Mentulam alloquitur. Conf. ep. 232. Jac. comparavit Ovid. Amor. III, el. 7, 67 seqq. — 1 καυτονος Cod., non ἡ εὔτονος. — 2 δλον Cod., ὅλως nonnulla apographa. Corrigenda superest media syllaba pentametri; ἐχθὲς ἐπὶ Jac. et Passov.; μὴδ' ὅλως Friedemannus.

CCXVII. — Ad tenellum puerum in bellum proficiscentem. — 1 στρατὸν Salmas, sine necessitate. — 2 οὐτως ὅρα Cod., corr. Salmas. Vulgarem distinctionem τί ποιεῖς; οὐτως, ὅρα, μετάθου mutandam esse putavi. — 5 μακάριςτος ἐκ. ὁστιςποτε Cod.

CCXVIII. — In puerum qui arridet quidem, sed nunquam ad ejus preces respondet. — 2 εἰπὼν vulgo. Cod. πᾶσι φίλε. Ταῦτα assentientis responsum est.

CCXIX. Ad grammaticos mercedem pro pueris erudiendis poscentes : se gratis illos, aut mercede etiam insuper appensa, eruditurum. — 1 διδάσκαλοι « admira-tive » Jacobs., interrogative Boiss. cum Schæfero. — 5. Περμπέτω, tradat (mihi).

CCXX. — Festiva interpretatio mythi de Prometheo. — 2. Ἡράνισας, *corruptisti*, ut ep. 212, 8. — 3. Pro ἐνέβαλες.

CCXXI. — Tabulam pictam, cui respondet hoc poemation, Benndorfius p. 54 citat ex Plinio XXXIV, 74 : *Leochares (pinxit) aquilam sentientem quid rapiat in Ganymede et cui ferat, parcentemque unguibus etiam per vestem puero*. — 1 στίχη Cod. Deinde verum videtur ἀνέχοιο, quod proposuit Benndorfius : « conf. Jahn. archæol. Beitr. p. 20, qui comparat Nonnum XV, 280 et Martial. I, ep. 6, 1. » — 3 μὴ δεῖσθαι Cod., superposito με inter duas voces; μὴδ' μεθεῖς Salmas.

CCXXII. Sine lemmate. — Historia de pædotribo puerum in alia, ac jussus erat, palæstra exercente. — 2 κάμψας edebatur, quod ob metrum correxit Meinek. p. 218. Ποιῖν τὰ ἀπὸ γονατίου, quod Palæstra meretrix dixit ap. Lucian. Asino c. 10, et Aristoph. Eccles. 89; seqq. memorat Jac. — 3 χειρὶ Cod. et κώνους, in marg. κόκκους. — 5 ποσὶν Cod. « Ruhnkenius Epist. ad Valck. p. 37, legendum putat ὡς δὲ τάχος τ. π. ὑποστρώσας, nil quidem affirmans. In fine προσέειπεν et φησὶ stare simul posse negat. Brunckii conjectura φημι, quæ facilis est, inutilis est etiam. » B. — 6 χειρὶ Cod. « Sic enim solent palæstriæ : pedes pedibus subvincire et manibus collum stringere; v. Lucian. Gymnas. c. 1, Philostr. Imag. II, 6. » Jac. — 8. Sic illato φησὶ sive ἐπὶ nihil frequentius.

CCXXIII. Etiam in S. — Quomodo spectet formosum puerum sibi obviam factum. Sed mirum et insolitum est in Stratone hunc puerum non nominari; neque quæ dicit moris esse sui poeta ipse nos multis docuit. Hac causa, ut videtur, nomen pueri in primis verbis latere suspicabatur

Mcinek. Anal. Alex. p. 398, cui nec τερπνὸν placet. Jam quum ex S editum esset Περπούρου τὸ πρ., conjecit Τερπούρου vel Κερκούρου, « quod pueri meritorii non magis ineptum nomen est quam Κερκούριον meretricis ap. Athenæum. » Sed in Stratone hoc ineptum esse omnes qui legerunt consentient. De re audias Boiss. ad Choric. p. 133 : « Mirationem nulli non facit nomen Περπούρου in Anecd. Paris. t. IV, p. 387.... Ipse reperio in meo apographo τερπνὸν δὸν τὸ πρ. Et nunc inspecto rursus manuscripto reperio τερπνὸν δὸν literis valde pallidis ac male formato λ ut ρ esse videatur. Meam lectionem, nomine Περπούρου procul amandato, confirmat Strato editus. » Scribam Τέρπου, cujus nominis proprii exempla sunt, ὅλως cum ἀπαρτί jungens. Significat poeta in hoc puero se a moribus suis discedere. Conf. ep. 227. — 4. « Veteris poetæ cujusdam parodiam hæc verba redolent. » Jac.

CCXXIV. In S. — Diphilum puerum monet, suum amorem et ipsius pulchritudinem esse fugitiva : quare utrique utroque esse utendum in tempore. — 1. Ἀπὸ πρώτης (supplent ἀρχῆς), *primum, statim, ante omnia*. — 2 φράζειν ὅπως : ἔστω S. « Quæ vera videtur lectio. » Jac. nott. mss. Legebatur φράζω πῶς. — 4 κύρια Cod., corr. Brunck. — 5 εἰ δ' ἀσύναπτα conj. Jacobs., sed ἀσύναπτα recte explicat : nisi his alatis mutua adsit custodia. — 6 φῆγ' editum ex Cod.; οἶγ' S, quod recepi.

CCXXV. — Mane non esse pædicandum ne hesternæ occurras cænæ. — 2. Ταύρον nonnulli nominabant τὸν ὄρρον, *podicem*. Lector ἀκακός intelliget astra Tauri et Canis. — 3 καρποδόχου μητέρος Cod., correctum in ἀπογραφῇ plerisque Δημήτερος, in duobus καρποτόκου. « Revocavi quod est in Codice καρποδόχου. An καρποδόχου? » B. Quod alienum a mente poetæ; sed alterum velim explicasset. Suspiscabar olim scriptum — τόκου in — δόκου abuisse male intellectis literis Δη ad corrigendum vitium μητέρος adscriptis; sed verum detexit Heckerus p. 81, καρπολόχου. — 4. Dicit Ἡδῆ, sed intelligit appellativum ἡδῆν, *pubem*.

CCXXVI. — Aegritudo poetæ et noctes insonnes, Theodoro, quem deperibat, peregre profecto. — 2 ἀγρυπνὸν Cod. — 3 ημεκατοῦν ἔδ. Cod., corr. Schäferus. — 4 ἐσιδὴν Cod., corr. Jacobs. In patriam urbem suam. — 6 κοίτας Cod., κοίτας post Brunckium, cujus nihil similitudini vidi ap. Stratonem : quare corruptam esse vocem assentior Jacobsio, nisi κοίτας μουνολεγεῖς οὐκέτ' corrigas. De νύκτας cogitandum non videtur, in quo librarius nemo erravisset.

CCXXVII. — Non aspiciens præterire formosum puerum non valet poeta, si vel maxime velit. Integrum est epigramma nec potest tanquam clausula adungi epigrammati 223, cujus longe diversa sententia est.

CCXXVIII. Sine lemmate. — Ad Mærin, de justo tempore puerilis amoris. — 1. « Ἡλιτόμηνος Hesychio πρόωρος, ὥμος, hoc loco is qui nondum justum annorum numerum explevit. Talis puer dicitur ἀμαρτεῖν εἰς καιρὸν. quasi peccare in ipsam illam ætatulam, quæ nondum *æquare amorem* valet, ut loquitur Virgilius. Ἀφρονα autem, a puero ad tempus translatō epitheto, de eo qui sensum amoris nondum habet. — 2 φέρε Cod. Τῷ πείθοντι, scil. τὸν παῖδα. — 3 παρήλικα καὶ παῖδ. Cod., dittographia. — 5 Τὸ μὲν οὐκέτι ad exoleti ætatem, τὸ μὲν οὕτω ad immaturam referendum. » Jac.

CCXXIX. — Ad Alexin puerum. deflorescente pulchritudine justas superbiæ suæ pœnas Nemese pendentes. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 203, non intellectis verbis δι' ἣν ὑπὸ κόλπον πύομεν, ad quæ conf. epigr. Plan. 251. De illa spuendi superstitione ad averrenda mala vide Longopetr. ad Theocrit. VI, 39, p. 222, ad quem et ego apposui multa in altera editione. » B. — 2 ὑστερόνουν Cod., corr. Salmas. — 4. Τὸ φθονερὸν, pulchritudo quæ longum sui usum mortalibus invidet. — 5. Τριχάλεπος i. q. τριχάλεπος, παγγάλεπος, delecta tunc ob lusum in τρίχα λεπτός, de quo vide Jacobsii expositionem in Thes. s. v.

CCXXX. — Jovem rogat poeta ut, Gaumydis memore, Theocritum puerum, si morem gerat, favore, adversantem infesto odio prosequatur. — 1 ἐμ' ὀγχεῖ Cod., correctum in apogr. Vossiano. — 4 καὶ ἄ ποθ' ἡράσθης Cod., correctum in edd. Callimachi. De altero amore Theocritus VIII, 60 :

Ω πάτερ ὦ Ζεῦ,

οὐ μόνος ἡράσθην, καὶ σὺ γυναικοφύλας.

CCXXXI. — Felicem prædicat Eucliden, patre defuncto libere indulgentem amoribus; se esse miserum ob patris « immortalitatem ». — 4. πατρός θανάτου Cod., corr. Salmasius.

CCXXXII. — Ejusdem argumenti quo ep. 216, Lusa Priap. 83, Ovid. Amor. III, el. 7, 65 seqq. — 1. Ἀνώμαλον, quod ap. Aristophanem τὸ δεινόν. — 2 ἐντέτασ' αἰδώς ἐ Cod. — 3 ὅτε νεμεσ. Cod., sine μοι. — 4 ἃ θέλω Cod. « Vitium frequens quo ω et ο confunduntur animadverti in edito ἃ θέλω. Quum invenērim in apogr. Par. ἃ θέλω, inde feci ἃ θέλω, quod Jacobsio non displicuisse intellexi. Boiss. ad Choric. p. 349. In Analectis quidem, in Pal. autem θέλω servat, recte, opinor. Certe scribi debebat ἃ θέλω.

CCXXXIII. — « Ludit poeta, comœdum quendam amans non satis morigerum, circa titulos Menandrearum fabularum. Vide Meinek. ad Menandri Γεωργὸν p. 34. » B. Sive p. 10 ed. Didot., et quæ de ceteris fabulis dicta suis locis. — 1 κώμωδε Cod. Non esse proprium nomen monuit Bættiger. hoc epigr. tractans in Specim. edit. Terentii p. 60. Struē (τὸ) τὴν ἀκμὴν (florem ætatis) ἔχειν νεότης : ἡσασμένον. — 4. « Τὴν περικειρομένην », scil. ἀκμὴν, cineres qui puerum in flore ætatis ornant. Tondebantur pueri annos pubertatis ingressi. Item catamiti, quando nova nupta domum mariti ingrediebatur. In eo situs est aculeus epigrammatis. » Bættiger.

CCXXXIV. In Plan. *Meleagro* inscriptum. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 132. » B. Qui similia XXIII, 28 seqq., cum aliis multis. — 1 γήρως Cod. — 2 ἐρρίγη Cod., corr. Plan. Nostro exemplo adscripsit Jac. : « Fort. ἀφνω ἐρρίγη ἐν κορίσις. » — 4 αἷζ Cod., ὁμῆ Jac., ὁμοῦ Plan., qui etiam ἐξεμάραν' ὁ γρ.

CCXXXV. Etiam in Plan. hoc ep. sequitur præcedens cum τοῦ αὐτοῦ, quod ibi est *Meleagri*. Habet etiam S.

CCXXXVI. — In eunuchum qui pulchros pueros alit, nec ipse eorum fructum decerpens et aliis invidens. — 2. « Nam fœde eorum pudicitia abutitur, solidæ et robustæ voluptati impar. *Scelus illud ingens* significare videtur, quod in Pontico vituperat Martialis IX, ep. 42; XI, ep. 23.

— 3 φάνης ῥόδα Cod. In quo merito mireris rosas in præsepi servatas, cane custode apposito. Aperte proverbio utitur Lucian. Tim. c. 14. » Jac. Qui Add. p. LXXXV conj. ὡς ὁ κύων, φασίν, ῥόδα, sive φρουρῶν ὡς ὁ κύων, φασίν, ῥόδα, « nam rosæ satis apte dictæ de pulchris pueris; et fuit fortasse aliud proverbium ὡς κύων ῥόδα φυλάττων. » Quod ipsum confirmat in aliquot collectionibus relatum prov. Κύων ἐν ῥόδοις (Append. III, 54 ed. Gotting.), et φυλάσσω supplendum, ut in ἡ χάραξ τὴν ἀμπελὸν multisque aliis. Itaque φασίν a Stratone scriptum fuisse credo. Boissonadii hæc sunt: « Pro ῥόδα recepi meam conjecturam σφόδρα, quam proposueram olim ad Holstenii Epist. p. 106. Opponuntur σφόδρα et μωρὰ. In μωρὰ fit respectus ad κύνας ὑλαχομῶντος; Odyss. XIV, 29. Proverbium κύων ἐν φάνη ibidem illustravi. Molierius Principe Elidis IV sc. 6: *S'il vous aimait, vous n'en voudriez point, et cependant vous ne voulez pas qu'il soit à une autre; c'est faire justement comme le chien du jardinier.* Sic Relif. Domino Nicolao p. 3052. — 4. Manasses Fragn. VI, 27 describit εὐνούχων γένος; Καὶ μὴ δυνάμενον ποιεῖν, εἰργε τοὺς δυνάμενους. Vide quæ ibi notavi. Garatus Mem. Suardi t. I, p. 8, de eunuchis: *Ils ne sont consolés qu'en rendant impossibles autour d'eux les jouissances dont le fer les a rendus incapables*. »

CCXXXVII. — Ad puerum simulatæ castitatis et perjurum. Legitur in S., ubi v. 1 omissus, ceteri hoc ordine positi: 3. 2. 4. — 1. Βάνυσον Automedon quoque appellat puerum corpus non vulgantum, XI, ep. 326, 3. — 2. μηκετι ἐξιδόναί S. — 4. Conf. Ovid. Amor. II, el. 8, 25 seqq.

CCXXXVIII. Sine lemmate. — Par utrique jucunditas in ἀλλήλισμῳ. — 3 δ' ἄρ' οἱ αὐτοὶ Jacobs., οἱ δ' αὐτοὶ Heckerus p. 348, ob hiatum. — 5, 6. Strue δ' ἄλλοτε προδιδοῦς ἵσταται ἄλλοτε πάλιν ὀπισθεν. — 7 ἔστι Cod. — 8. « Admove Erasmi Adagium I, 7, 99, « *fricantem refrica* ». Aristides Orat. XLVI, p. 300: τὸν ἔξοντα δ' ἀντιτίθειν καὶ τοῖς θύοις ἡ παροιμία δῆπου δίδωσι. Ibi scholia. » B.

CCXXXIX. — 1 καὶ εἰκοσι δ' ἀντία Cod. et Plan., nisi quod hic αὐτίκα, quod recepit Boiss., Jacobs. quoque δ' αὐτίκ' ἀφ' ἑξέως, accipias, qui olim αὐτίον ἑξέως proponebat. Salmassii est quod Brunkius ut de suo edidit δέξο pro δέσω. Hoc servans Jac. ob metrum εἰκοσι scripsit. — 2 χρυσό; Plan. Χρυσοὺς viginti drachmas valebat. In distinctione consentiunt Jac. not. mss. et Boiss. Memoranda est Meinekii conjectura prodita in Curis critt. in Comic. fragm. p. 19:

α. Πέντ' αἰτεῖς; β. Δέκα δὸς καὶ εἰκοσιν· ἀντία δ' ἕξεις.
α. Ἀρκεῖ σοὶ χρυσοὺς· ἤρξασε καὶ Δανάη.

Anteriora tibi dabo. Alter respondet nimium pretium esse drachmas triginta, quum ipsa Danae aureo contenta fuerit, drachmis viginti. Quod nunc legitur sanum esse potest. Mirificum puerum, cui obviam sit, præterire non poterat Strato; detestans licet postulantem huic cito dat et auget adeo pretium, laude tamen nulla ornans puerum.

CCXL. Sine lemmate. — Per senectutem se jam veneri ineptum redditu queritur. — 1 πολὶαι αὶ ἐπὶ Cod., corr. Hermannus. Sed præferam equidem quod olim proposuit Jac., « Ἦδῃ μοι πολιοῦνται ἐπὶ κρ. »

CCXLI. In S. — 1 πεποίηκ. S. Nitidiora hæc reddit Jacobsii conjectura, fortasse contra mentem poetæ:

Ἄγκιστρον προέηκα; ἔχεις ἐμε δ' ἰχθύα, τέκνον·
ἔλας δ' ὅποι βούλει, etc.

— 2. Μὴ τρέψ. Nimirum lenta manu hamus adducendus, ne piscis aufugiat.

CCXLII. — Alia recensio epigrammatis 21 capitis XI. Conf. Hecker. I, p. 221. — 1 σαῦραν et ἀνιμ' ἔδειξας Cod. corr. Salmas.

CCXLIII. — 1 ἀπόλωλε καὶ Cod., simili syllaba κε absopta. — 2 ἐκπέρομαι olim Jacobsius, valde probabiliter, ut mireris in Palat. ne memoravisse quidem. Boiss.: « Vult adhuc, etsi carni morbum debeat, carnem tangere. [Indigna egregio viro explicatio.] Chaulieus abbas et Epicuri de grege porcus ad Curtianum eumque abbatem scripsit inhoneste et indecore:

Quand trouverai corps gentil et cœur tendre,
Qui voudra bien la goutte me donner,
Je suis, abbé, tout prêt à la reprendre. »

Jac.: « Obscuro lusui in ποδάγραν et κρεάγραν fortasse lux affulget ex Eustath. II. p. 645, 43: τὴν δὲ κρεάγραν καὶ ἀρπαγα καὶ λύκον ὁ Παυσανίας καλεῖσθαι φησι. Λύκος autem appellabatur etiam pædicones. »

CCXLIV. — 2 ἐανθὸν, εὐθὺς Cod. et Boiss., δ' Hermanno auctore addidit Jac.

CCXLV. — Puerili amore homines præstare bestiis.

CCXLVI. — Inter binos fratres, qui se amant, hæret utri se dedat. — 1 φιλεῖ, κύκx Jacobsius, sed hiatum servat Boiss., in hac distinctione sententias fortasse quæsitum, ut in similibus ap. Virgilium cernitur. — 3 ἀποστίχει Cod. — 4. « Τὸ λειψόμενον, absentis desiderium. » Salm.

CCXLVII. — Theodorum comparat Merionæ ministro et ἑταίρῳ Idomenei. Jam vidimus qui usus fuerit voris μυριόνης. — 1 τρῶιx Cod., quod tenet Boiss.; vulgo τρῶιγν. — 5 τελεῖς Salmas. — 6 νῦν δ' ἄγε (apogr. Par. δέ γε) πεινώμεν καὶ διὰ μηρ. Cod.; ἀγ' ἐπεινώμεν καὶ διαμυριόνην (ficto vocabulo) Reiskius; πίνωμεν καὶ διαμυρίσομεν Τουπίus; ἀγ' ἑταιρώμεν Jacobs.; ἀγ' ἐπείγωμεν (pro ἐπειγώμεθα) Hermannus; « pro corrupto verbo πινώμεν scripsi τείνωμεν. In nomine μυριόνης parillus lusus ep. 37; V, ep. 36. » Boiss., non explicans quomodo διὰ μυριόνην sit intelligendum. Cujus incuriosus erat et Jacobs. nostro exemplo appingens: « Fort. πεινώμεν. » Idem conjerit Heckerus p. 368, scribens καὶ Δία, quod mihi necessarium videtur, donec per interiorem harum rerum scientiam aliquis explicet voculam διὰ. Hecker. confert πεπράξεις λίθον ep. 213, 2; τὰ πρό πείρας ep. 251, 2.

CCXLVIII. — Semper rem habens cum eodem puero non sentit eum deflorescere. — 4. Σὺ δ' ἄρ᾽ ἐρείσει, scil. τὴν σήμερον.

CCXLIX. — « Ad apem quæ in pueri ore consederat. Expressum ex Meleagro V, ep. 163. » Jac. — 1. « Epithetum βουποίγνι illustretur ex notatis ad IX, ep. 503 *. Conf. IX, ep. 363 et 548. — 4. Esse ἀκηροτάτου pro ἀκρητοτάτου monstravit Wyttenb. ad Plut. De adul. p. 433, ubi de formis brevioribus adjectivorum natura longiorum disserit. Est ἐυαλωτέρος in scholiis ad Pindarum Ol. X,

29, pro εὐλωτότερος. — 5. Apogr. Par. μελιπαιδης. » B. Codex μελιπαιδης, et in fine σιδαιος, corr. Salmas.

CCL. — Amato puero promissa munera allaturus est. — 1 ἐπὶ κῶμον Brunk. — 2. Versus apud Plat. Phædr. p. 241, D : Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσι, ὥς παῖδες φιλοῦσιν ἑρασταί. Vide ad XI, ep. 216, 5. — 5. « Vulgo τί φέρων cum interrogatione. Malui scriptum ἀπογραφῆ τι. » B. Alterum visum melius. — 6. « Fuit tempus, quo apud Græcos, Asiaticos præsertim, Romana perfidia in proverbium abiit potuit. » Brunk.

CCLI. — Ad Diphilum puerum nunc jam ad rem veneream maturum. — 2 εἰς γὰρ Cod., corr. Schneider. — 3 ἐπισθεν Codex. Homeri verbis Od. A, 66 : Νῦν δὲ σε τῶν ἐπισθεν γουναζομαι, οὐ παρεόντων... facete abutitur. — 4 ἐστὼ Cod., quod corrector in ἴστω mutare voluisse videtur.

CCLII. — Comissabundus poeta clausæ amasii januæ incendium minatur. — 1 τᾷ: λ. Cod., corr. Jac. — 4. « Πωλήσω. Ostendit Salmasius Observ. ad jus Attic. c. 13, p. 351, esse πωλεῖν vendere; πωλεῖσθαι, sæpius in eundem locum convenire et congruere. Potuit tamen negligentior usus etiam activum πωλεῖν tolerare. Et nihil mutare visum est. » B. Cuius « negligentiae » in hoc verbo exemplum nullum; φώλησω, insidias faciam, conj. Salmasius, quod ardebat Jacobio, qui de re addit : « Oblique perstringit poeta lascivos Italorum mores, apud quos pueri facilius admittunt amantes. »

CCLIII. Ebrius ab amato puero irrisus loquitur, de ultione cogitans, ni puer ad patris latus accumberet. Inter duo disticha, laxius juncta, unum fortasse excidisse observat Jac., nec satis apparet totum argumentum, de quo Boiss. confidentius statuisset videtur. — 1 οὐχ ἵνα πᾶσι Cod. et apogr. Par. « Scripsi οὐκ ἀνάπαυσις, emendatione valde facili, qua sententiam non ineptam distichon lucratur. » B. — 2 καὶ μ' ὁ Cod.; καὶ Jacobs., quod recepit Boiss.

CCLIV. — In puerorum gregem, quos poeta cum Amoribus ex templo forte procedentibus comparat. — 2 καταστῆδαι Cod., corr. Salm. vel Brunk. — 3 οὐ δύναμ' εἰπεῖν Cod., corr. Klotzius. — 5 πολλοῦ Cod., superposito ὦ. — 6 πόσους Cod., corr. Brunk.

CCLV. — In pæderastam, qui exoletis delectabatur. — 2 ῥήμασιν Cod., corr. Salmas. Strue ἡ λέξις; (τοῦ) ῥήματος ἐξ ἐτύμου ρ. ἄλ. — 3. « De nomine βούκαις vide not. ad Theoph. Sim. Ep. 62, p. 301; Burmann. ad Anth. Lat. II, ep. 257, 258; schol. infra ad Plan. ep. 67. » B. — 5, 6. « Sensus : tu iis pueris oblectaris, quos ego rejeci. Pythiorum nimirum celebratio incidebat in vernos menses, Olympiorum in æstivos. Qui ad illa serius venerant, vel

ab agonothetis rejecti fuerant, Olympiam, ῥοφίσκισι ibique fortunam experiri poterant. » Jacobs.

CCLVI. — « Præfationis loco hoc carmen, quo puerorum coronam nectit, Meleager præposuisse videtur ei carminum suorum parti, quæ epigrammata complectebatur παιδικά. Hanc vero coronam non ab ipso poeta, sed, ut par erat, ab Amore contextam, Veneri dedicat. » Jac. — 1 χερὶ Cod. — 3 κατέπλεξε Cod. — 5 ἐνέπλεκεν. δς; β' ἀπ' ἀκάνθης Ἦν ῥόδον Brunk. De sensu Græfius : « Imo etiam Heraclitum intexuit, ut esset rosa de spinis decerpta; quod in utramque partem, laudem et vituperium, accipi potest, si rosæ ejus fortasse jam spinis obsidebantur, uti alius verbis : οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βᾶτον, in simili causa lusit. Ita εἰς βέλος ἀπῆκεν ταυτὸν Anacreon dixit od. XIV. » — 6 ὡς ῥόδου conj. Jacobs. « Εἰς ῥόδον corruptum videtur. Forsan τις ῥόδον, « velut a spinis decerpit aliquis rosam ». Sed dubito valde de ponendo pronominis τις in ea versus sede. Forsan et τὸ ῥόδον. » B. — 10. « Pueri nomen et plantæ, cum qua comparatur, videtur latere. » Jac. nott. ms. In Add. conjiciebat ῥόδου δ' Ἀρχιτέλῃ κλώνας ἀπέδρ. Græfius minus probabiliter tentabat. « Corrupta. Quis exspectavit nomen ἀπέρης? Scripsi ἡμεροῦς δ' Ἀρέτου. Quod quidem poterit lectorum juvare. Sed desidero plantæ nomen. [Verti Ἀρέτου.] — 11. Ὀλβίστη νήσων T. Conf. ep. 56, 7; Plan. ep. 49, 3 — 12. Παῖδων Κύπριδος mihi ἀντὶ τοῦ Ἐρώτων. » B.

CCLVII. — Hoc carmine Meleager Coronam in Dioclis gratiam amici compositam claudit. Coronidem ipsam, sine signum quo volumina claudiebantur (cf. Mart. X, ep. 1), pro se loquentem inducit. — 2 ὀρχοῦρος Cod., corr. Salmas. Frustra Albertius comparat Hesychii glossam Ὀρχαί, δασμοί, σπαραγίδες. — 4 ὑμνοῦσαν Cod., corr. Jac. — 7 ἐρακοντίσιν ἀναστοίς Cod., corr. Jacobs. — 8. Εὐμαθίας dictum de opere εὐμαθίας pleno. Sed fatendum est carmen operosius minime sonare faciliorem et ἰσχυρότεραν musam Meleagri, quod jam Beckius observavit; et Græfius hic « nihil nisi ineptum tumorem et vocabulorum idem significantium super re minutissima farraginem » videt.

CCLVIII. — Hoc quoque carmen in fine operis a Stratonē collecti positum fuisse videtur. Poeta præter hos lusus se multa alia de puerili amore scripsisse testatur. — 3. Non mutavi ἄλλοις φιλόπαισι, aliis puerorum amatoribus, quamquam miratur Jacobsius Stratonem fateri se pæderastis aliis ingenium suum commodare et utendum præbere, « ut apud nos poetæ patellarii »; quod nos ita accipiendum : at amicis, quos passim alloquitur, talia luisse putandus est ovidiana illa qua pollebat versus pangendi facilitate. Nec ab omni parte aptum est quod scribit vir eximius : ἄλλοισιν ἀεὶ φίλῃ, παῖσι χαράσσω. — 4 ἐπεὶ τίς μαι τοῦτ' ἀνέδοικε Cod., corr. Salmasius.

ADD. ET CORR. — LXVI. — 5. Forsan ἀποχώρει recte; et v. seq. similis sententia Pindarico μηκέτι πάπταινε πόρσιον, Ol. I, fin. Conf. ep. 94, 6; 106, 1.

LXXXI. — 1. Δυσέρωτες, eodem sensu quo δυσέρω; in lemme Theocritei Id. XXIII. — 3. Fort. ψ. ὕδωρ, ψυχρόν, δόψης ἄκος, ἀρτί τ. Conf. ep. 132, 6; 133, 1.

XCVIII. — 1. « Ὁ Μουσῶν τέττιξ anima est Musarum artibus probe instructa. Poetæ cicadis comparantur propter cantus suavitatem. » Jac Anal. t. VIII, p. 141.

CV. — 2. Ὑψοῦ non sollicitandum; ὕψοῦ πέτομαι dictum ut μακρὰν πτέσθαι Soph. Oed. v. 16.

CXXXVI. — 3. Εὐδὲ recepto, legendum sit v. seq. μίμνε τ' ἐπ' ἡς. Sed vulgata in utroque præstare videtur.

CXCIII. — 1. Fort. Οὐ σὺ Συμυρν... σοί τε λέγ. (tibi quoque), vel σοὶ προλέγουσιν, coll. XVI, ep. 223 et 224.

CCXXXIV. — 4. Isocr. ad Demon. § 6 : κάλλος μὲν γὰρ ἡ χρόνος ἀνέλωσεν ἡ νόσος ἐμάρανε.

CAPUT XIII.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ.

1. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Χαῖρε θεὰ Παφίη· σὴν γὰρ αἶψά δύναμιν
κάλλος τ' ἀθάνατον καὶ σέβας ἱερόεν
πάντας τιμῶσιν θνατοὶ ἐφαμέριοι
ἐν πᾶσιν μύθοις ἔργοισιν τε καλοῖς·
πάντη γὰρ πᾶσιν σὴν δηλοῖς τιμῇν.

2. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Καλλίστρατός σοι, Ζηνὸς ὦ διάκτορε,
ἔθηκε μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον·
Κηφισιεύς δ' αὖ κοῦρος ὧ χαρεῖς, ἄναξ,
Ἀπολλοδώρου παῖδα καὶ πατρίαν σάω.

3. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἴππωνάξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἔσσι κρήνυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
ἡαρσέων καθίζου, κλῆν θέλεις, ἀπόδριξον.

4. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀλκίμων σ', ὦ ῥιστοκλείδῃ, πρῶτον οἰκτεῖρω φίλων·
ὦλεσας δ' ἔβην, ἀμύνων πατρίδος δουλητήν.

5. ΦΑΛΑΙΚΟΥ.

Νικῶ δίαυλον. Ἀλλ' ἐγὼ παλαῖων.
Ἐγὼ δὲ πεντάεθλον. Ἀλλ' ἐγὼ πύξ. —
Καὶ τίς tú; — Τιμόδημος. Ἀλλ' ἐγὼ Κρής.
Ἐγὼ δὲ Κρηθεύς. Ἀλλ' ἐγὼ Διοκλῆς. —
Καὶ τίς πατήρ τοι; — * Κλεινὸς ὥσπερ ἄμμιν. —
Ἐμπερ δὲ νικῆς; — Ἴσθμοί. — Τὺ δ' ἔμπερ; —
Νέμειον ἂν λειμῶνα, καὶ παρ' Ἑρᾶ.

6. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνημα

EPIGRAMMATA VARIIS METRIS SCRIPTA.

1. PHILIPPI.

Salve dea Paphia; tuam enim semper potentiam
et pulchritudinem immortalem et majestatem amabilem
omnes colunt mortales brevis-ævi
in omnibus sermonibus operibusque pulchris.
Ubique enim omnibus tuam manifestam-facis dignitatem.

2. PHÆDIMI.

Callistratus tibi, Jovis o minister,
posuit formæ commune juvenilis simulacrum;
Cephisiensis adolescentulus: quo delectatus, o deus,
Apollodori puerum et patriam serva.

3. THEOCRITI.

Poeta-carminum hic Hipponax situs-est.
Si quidem malus es, ne adeas hunc tumulum;
si vero es frugique et prognatus bonis,
impavidus assideas, et si lubet obdormi.

4. ANACREONTIS.

Fortium te, o Aristoclide, primum lugeo amicorum:
amisisti juventam, repellens a-patria servitutem.

5. PHALÆCI.

Vinco currens-in-stadio. Sed ego palæstra.
Ego vero quinquertio. Sed ego pugilatu. —
Et quis tu es? — Timodemus. Verum ego Cretæ.
Ego vero Cretheus. Sed ego Diocles. —
Et quis pater tibi? — Inclytus ut nos (?). —
Ubi autem tu vincis? — Isthmi. — Tu vero ubi? —
Nemeum ad pratium, et apud Junonem.

6. EJUSDEM.

Hoc ego eximium simulacrum

HUGONIS GROTHII VERSIO.

3. THEOCRITI de Hipponacte.

Vates sepultus hic quiescit Hipponax.

Abscede busto, si quis es mala mente.
Quod si bonus sis ipse, de bonis natus,
Tutus sedeto; si libebit et dormi.

τοῦ κυμαίνοντος, εἰς θρίαμβον
κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν,
ἕστασ', ὄφρα Λύκωνι σᾶμ' ἐπέιη.

* Ὅσα γὰρ καθύπερθε λαμπρὸς ἀνὴρ
μνημα τοῦ χαρίεντος ἐν τε λίσσῃ
ἐν τ' οἴνῳ τόδε καὶ τοῖς ἐπειτα
ἄγκειται, παράδειγμα τᾶς ὁπωπᾶς.

7. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὁ Λύκτιος Μενόιτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
ἔθηκε· « τῇ κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην,
« Σάραπι· τοὺς δ' οἷστούς ἔχουσιν Ἑσπερίται. »

8. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἐκ δολιχοῦ τόνδε σφυρήλατον, ὡς τάχει κρατήσας,
υἱὸς Ἀριστομάχιος ἀνείλετο χαλκίον λέβητα.

9. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἔρχεται πολλὸς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἴνου
ἀμφορεύς, πολλὸς δὲ Λεσβίης ἄωτον ἐκταροῖν ἀνθήσας ἄγων. [Χίου

10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὴν τὸ γλυκὺ τᾶς ζῳᾶς
ἄρπας, ποτὶ τε Ζανὸς ἰκνεῖμαι λιμενοσκόπων....

11. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

α. Τίς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν; β. Δωριεὺς δ' Θούριος.
α. Οὐ Ῥόδιος γένος ἦν; β. Ναι, πρὶν φυγεῖν γε πα-
δεινᾷ γε χειρὶ πολλὰ ῥέξας ἔργα καὶ βίαια. [τρίδα,

12. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἐρρέτω ἡμαρ ἐκεῖνο, καὶ οὐλομένη σκοτόμαινα,
βρόμος τε δεινὸς ἠνεμωμένης ἁλός,
οἳ ποτε νῆ' ἐκύλισαν, ἐφ' ἧς δ' τὰ πολλὰ μελίφρων
Ἀβδηρίων ἀπρηκτα θεοῖσιν εἴχετο·
βραίσθη γὰρ διὰ πάντα, προσηνέχθη δὲ κλύδωνι
τροχηῖαν εἰς Σέριφον, αἰδοίων δθι
προξείνων ὑπὸ χειρὶ λαχὼν πυρὸς, ἔκετο πάτρην
Ἀβδηρα, κρησσοῦ χαλκίῳ περισταλεῖς.

13. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τόνδε Πυρῆς ἀνέθηκε Πολυμνήστου φίλος υἱός,
εὐξάμενος δεκάτην Παλλάδι Τριτογενεῖ.
Κυδωνιάτας Κρησίλας εἰργάξατο.

14. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται,

comici-risus-actori, in triumphum
hedera et coronis redimitum,
erexi, ut Lyconi signum incumberet.
Quantis enim superior erat splendidus vir!
monumentum ejus jucundi et in sermone
et inter pocula hoc etiam posteris
est-positum, specimen vultus ejus

7. CALLIMACHI.

Lyctius Menetas arcum hunc dedicavit
dicens: « Hic cornu tibi dono et pharetram,
o Serapis: sagittas vero habent Hesperitæ. »

8. THEODORID.E.

De longo-stadio hunc malleo-ductum, ut velocitate victor,
filius Aristomachi reportavit aneum lebetem.

9. CALLIMACHI.

Venit multa quidem Ægæum secans a vinosa Chio
amphora, multaque Lesbæ florem nectar vitis agens.

10. EJUSDEM.

Tu navis, quæ solam lucem mihi dalcem vitæ
abstulisti, et per Jovem oro portuum-custodem....

11. SIMONIDIS.

a. Quis imaginem hanc dedicavit? b. Dorieus Thurius.
a. Non Rhodius genere erat? b. Næ, priusquam exularet.
terribili manu multa exsecutus facinora et strenua.

12. HEGESIPPI.

Pereat dies illa, et funesta nox-illunis,
mugitusque tremendus ventis-agitati maris;
quæ olim navem evolvere-tortam, in qua maxime jucunda
Abderion infecta diis precatus est; [dus-ingens
illius-est enim scopulis omnibus, allatusque-est fluctibus
asperam in Seriphum, reverentium ubi
hospitum-publicorum a manibus nactus ignem, pervenit
Abdera, in-hydria ærea conditus. [in-patriam

13. ANONYMI.

Hunc tripodem Pyres dedicavit Polymnesti carus filius.
quum-vovisset decimam Palladi Tritogenæ.
Cydoniata Cresilas fecit.

14. SIMONIDIS.

Argivus Dandes in-stadio-cursor hic positus-est,

7. CALLIMACHI.

Cum Lyctius Menalcas
Suspenderet Diane

Arcum, locutus hæc est:
Et hanc tibi pharetram,
Sarapi, do: sagittas
Habent sed Hesperitæ.

νίκαις ἱππόδοτον πατρίδ' ἐπευκλείσας,
 Ὀλυμπία δις, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
 δύο δ' ἐν Ἰσθμῷ, πεντεκαίδεχ' ἐν Νεμέῃ·
 τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

15. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰμὶ Δίκων υἱὸς Καλλιμβρότου· αὐτὰρ ἐνίκων
 τετράκις ἐν Νεμέῃ, δις Ὀλύμπια, πεντάκι Πυθοῖ,
 τρίς δ' Ἰσθμῷ· στεφανῶ δ' ἄστῳ Συρακοσίων.

16. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σπάρτας μὲν βασιλῆες ἐμοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί·
 ἄρμασι δ' ὠκυπόδων ἵππων νικῶσα Κυνίσκα
 εἰκόνα τάνδ' ἔστησα. Μόναν δέ με φαμί γυναικῶν
 Ἑλλάδος ἐκ πάσας τόνδε λαβεῖν στέφανον.

17. ΑΛΛΟ.

Ἰφίων μ' ἔγραψεν ἔξ χειρὶ, τὸν ποκα ὕδωρ
 ἔθρεψε Πειρήνης ἄπο.

18. PARMENONTOS.

Χάλκεα ἔργα, λέγοισθε τοῖς ἐπινίκια πώλου,
 ἥτις κεντροραγῆς βαλοῦσα παῖδα,
 φλὴ λευρὸν ἔθυσσε περὶ δρόμον. Ἐκ δ' ἄρ' ἐκείνου
 Παρμένων χρυσῆς κύρησε νίκη.
 Φώκριτε, σῶ δ' ἄρα παιδί Ἀμυκλαῖται βασιλῆες
 πατρῶων ἔδοσαν λαχεῖν ἀέθλων.

19. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἀνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
 ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
 καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε, πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
 ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς ἑλαιοῦ·
 Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέᾳ τρίς ἐπισχερὼ οἶδεν ἐλόντα
 ἀκτὴ Ποντομέδοντος ἄθλον·
 καὶ Νεμέᾳ τρίς ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
 Πελλάνα, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
 καὶ Τεγέᾳ, καὶ ἐν Αἰγίνᾳ, κρατερᾷ τ' Ἐπιδάυρῳ,
 καὶ Θήβᾳ, Μεγάρων τε δάμῳ·
 ἐν δὲ Φλιυῶντι στάδιον, τὰ τε πέντε κρατήσας
 ἠΰφραναν μέγαν Κορίνθον.

20. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὀπίς Ἀθανᾶς,
 τέκνον μελαίνης Γῆς, χαρίεντας αὐλοῦς
 τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας, ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ,
 καλοῦ δαμασθεῖς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

21. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Μναςάλκεος τὸ σᾶμα τῷ Πλαταίδῳ,
 τῷ λεγγοποιῶ·
 ἡ Μῶσα δ' αὐτῷ τὰς Σιμωνίδας πλάτας

victoriis equorum-altricem patriam qui-honestavit,
 Olympiæ bis, Delphis ter,
 bisque in Isthmo, quinquies-et-decies Nemeæ;
 ceteras autem victorias non facile est numerare.

15. ANONYMI.

Sum Dicon filius Callimbroti; vici autem
 quater Nemeæ, bis Olympiæ, quinquies Delphis,
 terque in Isthmo; corono autem urbem Syracusiorum.

16. ANONYMI.

Spartæ quidem reges mei patres et fratres,
 curribusque velocipedum equorum vincens Cynisca
 imaginem hanc erexi. Solam autem me aio mulierum
 Hellade ex omni hanc reportasse coronam.

17. ALIUD.

Iphion me pinxit sua manu, quem olim aqua
 nutritiv a-Pirena fonte manans.

18. PARMENONTIS.

Ærea opera, dicamini rapidæ victricia-præmia equæ,
 quæ calcare-vulnerata ubi-dejecit puerum,
 nuda lævem ruit per cursum. Atque ex hoc
 Parmenon aurea potitus-est victoria.
 Phocrite, tuo igitur puero reges Amyclæi (Dioscuri)
 patriorum dederunt participem-fieri præmiorum.

19. SIMONIDIS.

Dedicavit hoc simulacrum Corinthius qui vicit
 Delphis olim Nicoladas,
 et Panathenæis præmia accepit, quinque de certaminibus
 deinceps, amphoras olei;
 Isthmoque in valde-divina ter continua-serie novit eum
 littus Neptuni præmium: [cepisse
 et Nemeæ ter vicit, et quater alias victorias
 Pellanæ, duasque in Lycæo,
 et Tegeæ, et in Ægina, validaque Epidauro,
 et Thebis, et Megarorum in-populo,
 denique Phliunte stadio; et quinquertio victor
 gaudio-affecit magnam Corinthum.

20. SIMONIDIS.

Patriam laude-cumulans sacram urbem Opis Minervæ,
 progeniem nigræ Terræ, amonas tibias
 has cum Vulcano ubi-confecit, suspendit Veneri,
 pulchri domitus amore Brysonis.

21. THEODORIDÆ.

Mnasalcis hoc est monumentum Plataidæ,
 elegorum-poetæ;
 Musa autem ejus Simonidæ tabellarum

ἥς ἀποσπάραγμα·
 6 κενά τε κλαγγὰν καὶ πικρακυβισ-
 διθυραμβοχάνα.
 Τέθνακε, μὴ βάλωμεν· εἰ δέ κε ζῶεν,
 τύμπανόν κ' ἐφύση.

22. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Τόξον μὲν, ᾧ Γίγαντος ὤλεσας σθένος,
 ἴσχε βίης, Ἑκάεργ' ἀνάσσων·
 * οὐ οἱ φαρέτρῃ λύεται λυκοκτόνος·
 τοῖσδε δ' ἐπ' ἡϊθέοις διστόν
 6 στρέφειν Ἑρωτος, τόφρ' ἀλέζωνται πάτρῃ,
 θαρσαλέοι φιλότατι κούρων·
 πυρὸς γὰρ ἀλκή, καὶ θεῶν ὑπέρτατος
 αἰὲν ὅδε προμάχους ἀέζειν.
 Μελιστιώωνος δ', ὧ πατρώϊον σέβας
 10 Σχοινιέων, ἐπτήρα δέχθαι.

23. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἰὼ παρέρπων, μικρὸν, εἴ τι χάγκονεῖς, ἄκουσον
 τὰ Βότρυος περισσὰ δῆτα κήδη,
 8 δς πρέσβυς ὀγδώκοντ' ἐτῶν τὸν ἐκ νέων ἔθαψεν
 ἤδη τι τέχνη καὶ σοφὸν λέγοντα.
 Φεῦ τὸν τεκόντα, φεῦ δὲ καὶ σέ, Βότρυος φίλος παῖ,
 8 σων ἄμοιρος ἡδονῶν ἀπώλει.

24. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
 Σιμώνῃ περίφοιτος εἰκόν' αὐτῆς
 ἔθηκε, τήν τε μίτρην,
 ἣ μαστοῦς ἐφίλησε τὸν τε πανὸν
 καὶ τοὺς [ποτ' ἀντίναξεν]
 αὐτοῦς' [ἀν'] ὄρη τάλαινα θύρους.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
 Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδέματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
 καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος [τως.
 εἶσατο, τῶν κερδέων δεκατεύματα· καὶ γὰρ εὗξαθ' οὐ-

26. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μνήσομαι· οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
 κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν,
 Ξανθίππην Περιάνδρου ἀπέκγονον, 8ς ποθ' ὑψιπύργου
 σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

27. ΦΑΛΑΙΚΟΥ.

Φῶκος ἐπὶ ξείνῃ μὲν ἀπέφθιτο· κῦμα γὰρ μέλαινα
 νῆς οὐχ ὑπεξήνεικεν, οὐδ' * ἐδέξατο,
 ἀλλὰ κατ' Αἰγαίοιο πόρον βαθὺν ὥχετο πόντον,
 βίῃ Νότου πρήσαντος ἐσχάτην ἄλα.
 Τύμβου δ' ἐν πατέρων κενεοῦ λάχεν· ὃν πέρι Προμη-
 μήτηρ, λυγρῇ ὀρνίθι πότμον εἰκέλη, [θις

erat abrepta-portiuncula,
 vanusque sonore et ampullatus
 dithyramborum-hiatus.

Obiit, ne feriamus eum; si vero viveret,
 tympanum spiraret.

22. PH.EDIMI.

Arcum quidem, quo Gigantis dejecisti robur,
 cohibe a-violentia, longinque-jaculans regnator;
 non tibi pharetra aperiatur (?) luporum-interfectrix;
 sed hos in adolescentes sagittam
 verte Amoris, ut auxilientur patriæ,
 impavidi amore juvenum.
 Ignis enim vis ille est et deorum supremus
 usque hic ad-propugnatores excitandos.
 Melistionis autem, o patrium numen
 Schœniensium, studium-tui accipe.

23. ASCLEPIAD. E.

Oh præteriens viator, paulum, vel si properas, audi
 Botrys immensum sane luctum,
 qui senex octoginta annorum sepelivit filium ab adole-
 jam quid ex-arte et scitum dicentem. [scen-
 Heu! patrem, heu vero et te, Botrys care puer,
 quot exsors voluptatum periisti!

24. CALLIMACHI.

Dona hæc Veneri
 Simone, vulgivaga, imaginem suam
 posuit, et mitram
 quæ mammas amavit, et facem
 et quos olim vibravit
 vociferans per montes, infelix, thyrsos.

25. EJUDEM.

Cereri Pylææ, cui hocce ex Pelasgis
 Acrisius templum struxit, hæc Naucratis
 et infernæ ejus filiæ dona Timædemus
 hic posuit lucrorum decimam: etenim voverat ita.

26. SIMONIDIS.

Memorabo: non enim decet innominatam hic Archænautæ
 jacere mortuam speciosam conjugem,
 Xanthippen neptem Periandri, qui olim alte turrizæ
 inperavit populis potestatem habens Corinthus.

27. PHALÆCI.

Phocus in peregrina-terra periit; fluctum enim nigra
 navis non exantlavit, nec sustinuit;
 sed per Ægæi fretum profundum iit maris,
 violentia Noti infantis imum sal.
 Sed tumulu in patrum terra inanem sortitus-est, quem
 mater, lugubri avi sortem similis, [juxta Prometheus

αἰαῖ! κοικύει τὸν ἔὸν γόνον ἡματα πάντα,
λέγουσα τὸν πρόωρον ὡς ἀπέφθιτο.

28. ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ ἢ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ δὲ δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὦραι
ἀνωλόλυσαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἁώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσχίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
οἱ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
* ἔθηκαν· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
Εἴ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὅπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἰππόνικος
Στρούθωνος υἱός, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεῖς,
αἱ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαὰν τε νίκαν
* ἔθηκαν ἰοστεφάνων θεῶν ἕκατι Μοισᾶν.

29. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῶ·
ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοις σοφόν.
Τοῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἐνὸς ἀσκοῦ
Κρατίνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδῶδει πίθου.
Τοιγὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔδρουεν, εἶχε δὲ κισσῶ
μέτωπον ὥσπερ καὶ σὺ κεχροκωμένον.

30. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἱὸν αἶδε.
Υἱὸν Ἀλκμήνης αἶδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

31. ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ΡΩΔΙΟΥ.

Κηῖά με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηῖά φλυαρία.

heu, heu, luget suam sobolem per-dies omnes,
dicens *filium* impatura-sorte ut perierit.

28. BACCHYLIDIS aut SIMONIDIS.

Sæpe profecto tribus Acamantis in choreis Horæ
ulularunt hederam-gerentibus in dithyrambis
Bacchicæ, mitrisque et rosarum floribus
doctorum vatium adumbrarunt nitidam comam :
etiam hunc tripodem sibimet testem Bacchicorum certa-
posuere. (Bene) illos Antigenes docuit viros ; [minum
ac bene alebat dulcem vocem Doricis Ariston
Argivus suavem spiritum infundens puris tibiis,
quorum choragio-instruxit circulum (*chorum*) dulciso-
Struthonis, in curru Gratiarum evectus, [num Hipponicus
quæ illi per homines nomen clarum splendidamque victo-
præbuere ob Horas et violis-coronatas Musas. [riam

29. NIKÆNETI.

Vinum profecto suavi est velox equus poetæ ;
aquam vero bibens nihil gignas scitum.
Hoc edixit, o Bacche, et spirabat non unum utrem
Cratinus, sed omne olebat dolium.
Proinde sub coronis magnus florebat, habebatque hedera
frontem, sicut et tu, crocea-cinctum.

30. SIMONIDIS.

Musa mihi Alcmenæ pulchros-habentis-pedes filium canta.
Filium Alcmenæ canta Musa mihi pulchros-habentis-pedes.

31. TIMOCREONTIS RHODII.

Ceia me aggressa-est garrulitas nolentem.
Nolentem me aggressa-est Ceia garrulitas.

29. NIKÆNETI.

Vinum præstat equi divinis vatibus usum ;
Aquam bibenti Musa nec cedit bene.

Ille tuus, Liber, cum diceret ista Cratinus,
Madens olebat non utrem, sed dolium ;
Carmina sub sertis fundens hederaque revinctus
Florente lætas in tuum morem comas.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT XIII.

I. Lemma : Φιλίππου πεντάμετρον μόνον. Simile carmen vidimus IX, n. 485, ex Heliodoro excerptum III, 2, Thetidis, ut hoc carmen Veneris invocationem continens. — 3. « Scripsi τιμῶσιν pro vulgato τιμῶσι. — 4 et 5 πᾶσι Cod. In posteriore pentametri ordine spondeos posuit poeta, qua licentia recentiores usi sunt, isochronia pedum contenti. » B. Bruckius ἐργασίας τε καλὰς et perperam σὴν φανεροῦς δύνανται. Nam δηλοῖς τιμὴν tam est proprium, ut Philippus putandus sit, quemadmodum in re gravi hexametros spondaicos faciunt, ita in sollemni prece pentametros spondaicos innovasse : « quo sono (ut Plotii verbis utar) hymnos, id est laudes diis immortalibus, decantabant. »

II. Lemma : Φ. τρίμετρον. — « Juvenis Callistratus, Cephisiensis, Apollodori filius, Mercurio statuum dicat. » B. — 2 ἥλικος Cod. Nam juvenis forma Mercurius representari solebat, ut utriusque, dei et Callistrati, conspiceretur ξυνὸς τύπος. Sic autem hoc extulisse videtur poeta, laudem quandam juvenis amici a forma et statura dedicationi immiscere cupiens. Ut prorsus nesciam quare hæc « corruptissima » visa sint Heckero I, p. 63, qui corrigit ἐδρα μορῆς ἐξ ὕλινον ἥλικος τύπον, in quibus præter ligneam sententiam etiam tribrachys notandus, a quo in his abstinuisse videtur Phædimus. — 3 κρησιεύς ὁ κ., ὦ χάρι; Cod., corr. Bentleius et Reisk.

III. Lemma : Θ. χολῶν τρίμετρον. — Epitaphium fictum Hipponactis, poetæ choliambographi, malis acerbi, bonis placidi. « Vide mea ad Theocr. Epigr. XXI, edit. secundæ. » B. — 1 ἱππώναξ Cod. — 2 μήποτ' ἔρχετο Cod. — 3 παρὰ χρυσῶ Cod., « unde suspicabar πατρὸς χρυσῶ. » Meinek.

IV. Lemma : Ἀν. τετράμετρον. Scil. trochaicum. — In Aristoclidem, qui pro patria pugnans cecidit. « Videtur non tam epigramma, quam majoris alicujus carminis exordium esse. » Bergk. — 2 δουλείην Cod., corr. Salmas.

V. Lemma : Φ. τρίμετρον μείζουρον ἢ κόλουρον κατὰ τινας. « Conf. Liebel. Archil. p. 23, § 2. Carmen videtur mutilum esse initio. Est dialogus viatoris et quattuor athletarum mortuorum eodemque monumento tumulorum, ni fuerit cenotaphium. Viator interrogaverat quæ fuerunt eorum victoriæ. Respondent Νικῶ .... » B. — 1 νικᾷ Salmas., sed errat. Quattuor responsiones se excipiunt. — 3. Καί τίς τῷ; sunt viatoris, ejusdemque v. 5, Καί τίς πατήρ τοι; — 5 κλεινός ἢ ὡς περ ἄμυν Cod. Κλεινός Hermannus, sed posse etiam Κλεινός scribi, quum sit femineum nomen Κλεινή, observat Heckerus. Salmas. ὡς περ ὕμνιν, deletο η, Jacobs. ὡς περ ἄμμε, inclutus ut nos, quod in latinis posui. Boisson. : « Si integra est scriptura ὕμνιν, sensus erit : illustris ut est vobis viatoribus qui nostrum monumentum, nostras effigies consideratis; non minus illustris quam vobis coram stantibus esse potest. » Quum unum modo nomen patris memoretur, fratres fuisse videantur; sed deinceps etiam exciderunt nonnulla de victoriis singulorum. « Insanabilia et luxata » dicit Meinek. p. 155 : « exciderunt versus, in quibus ceterorum victorum patres nominati erant. » In hoc versu Hermannus scribit : Κλεινός, quod viator his excipiat : εἰπερ ἄμυν,

suum quoque patrem hoc nomine fuisse significans. — 6 νίκης ἱσθμὸν ἢ τοῦ Cod. In explicanda voce ἐμπη multum sudatum est ante Schneiderum, qui æolicum adverbium esse vidit, ὑδὶ significans (v. Thes. s. v.), et νίκης verbum scripsit. Νικᾷν ἱσθμὸν dici ut νικᾷν ἱσθμια ex monumentis docuit Meinek. p. 156. Sed metrum non admittit si sequens ἢ, quod sine sensu est, deleatur : quare adscrivimus Hermannii conjecturam ἱσθμοί, annotantis : « Pertinere hoc videtur ad illas formas, in quibus teste Herodiano ap. Steph. Byz. v. Καρία, solutæ diphthongi i producitur. Boissonadii nota est : « Pro ἐμπη scripsi ἐμπῆ, ab ἐμπᾶμαι. Dorice ἐμπῆ pro ἐμπᾶ. ἱσθμὸν Palatinam scripturam non servavi; placuit ἱσθμοί Salmasianum. Correptio ultimæ in ἱσθμοί non me moratur; nam si Attici poeta in iambicis ea licentia abstinuerunt, nihil id ad Phalæcum pertinet, nec forsitan ad hoc metrum. Post Hermannum [ad Orph.] scripsi ἢ, interrogationis signum, pro edito [ap. Jac.] ἢ, quod vertitur ὑδὶ; sed πῇ hoc sensu dicendum fuit, vel πᾶ. — 7 παρ' ἤραν Cod. Sic in Euripidis Electra 173 : πᾶσαι δὲ παρ' ἤραν μέλλουσι καρθηνικαὶ στήχων et Ione 1227 : ἐλθοῦσα Φοῖβον πάρα. Plato Menex. § 19 : φίλοι παρὰ φίλους ἀπῆλθετε. Quod annoto ob Bruckianum παρ' Ἠρώ. [Quod hoc loco necessarium. Intelligitur Heræorum festum.] Deest versiculus unus saltem de victoria quarti athleteæ. »

VI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ἑνδεκασυλλάβιον τρίμετρον οὗτο καλούμενον. Sive phalæcii. « In monumentum Lyconi comædo positum, fortasse ei cui Alexander Macedo εἰς τινα κωμῶδιαν ἐμβάλλοντι στίχον αἰτητικὸν, γελᾶσας ἔδωκε δέκα τάλαντα, Plutarch. Mor. p. 334, E. » Jac. Adde Meinek. Hist. com. p. 327. — 4 ἔστασα Cod. « Quum non appareat qui sit ille qui se statuam Lyconi posuisse dicit, legendum suspicor ἔστασ', ipsa ut loquatur statua. » Meinek. p. 156. Probabilius non statuam intelligi, sed hermam censet Hermannus. — 5. In depravato versu Salmasius scripsit ὅσα γὰρ κατέπραξε, Jacobsius γὰρ ποδ' ἐπαίετο vel, quod præferebat, ὅσα γὰρ κάμ' ὁ νέριε λ., receptum a Boiss. Sed καθύπερθε haud dubie sanum est et servat Hermannus ὅσον scribens et ἀνὴρ. Magis intelligerem

ὅσων γὰρ καθύπερθε λαμπρὸς ἀνὴρ.

Quot numero hominibus superior splendebat ille vir? — 7 τὸδε καὶ τι Cod., καὶ Jacobs., sed nostro exemplo Salmasianum κῆρι adscribens. Hermannus scripsit τοῦ ἑκατι, scil. μνημα τοῦ ἑκατι τοῦ χαρίεντος etc. Cum his confer VII, ep. 440, 5 seqq.

VII. Lemma : κωμικὸν τετράμετρον. « Est asynartetus, ex duplici hephthemimeri iambica constans. Conf. ep. 25. » B. Male olim tres tetrametri edebantur tanquam sex Anacreontici, quos reddidit Grotius. — Menetas Cretensis Serapidi arcum et pharetram dedicat. — 1 μανίας Cod. Menalcas Grotius aliud agens. — 2 τῇ κεραστοί Cod., τῇ κεραστῇ Salmas., τῇ, κέρας τοι Bentleius, quod edebatur. Cum Meinekio servavi τῇ, hīc, ut XII. ep. 102, 4. — 3. Ἑσπερία in Libya. Steph. Byz. : Ἑσπερία

πῶς Διόης, ἡ νῦν Βερονίκη· ὁ πολίτης Ἑσπρίτης. Καλλιμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν.

VIII. Lemma : Θ. τετράμετρον ἀρχιλόχειον. « Quale est Horatianum

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni.

Conf. ep. 25, 26. » B. Donarium ab Aristomachi filio in cursu victore dedicatum. — 1 τόρασφυρήλατον Cod., i. e. τὸ βα σφ., Jacobsius τὸ γέρας σφυρ., « revocata syllaba fugitiva. » Heckerus I, p. 70 : « Ego substantivum addi nolim et aptiore emendandi rationem puto Cobeti, τόνδε σφυρ. » Recepi, quamquam in hac sede versus de productum habet quod offendat. Ceterum ρ et ν in Codicis scriptura simillimæ, et post Δ vel Α rotundum E sequente C facile absorbebatur. Deinde Cod. 8; τάγει, corr. Huschkus. — 2 παῖς ἀριστομάχειος Cod. « Reposui synonymum nomen υἱός. Sic XIV, ep. 23, γαιήιος υἱός. » B. Eadem correctione utitur Heckerus; sed reducere debebam παῖς ὄριστ. Jacobianum, qui sequentia quoque correxit ita scripta in Codice : ἀνέλε τὸν γάλλειον.

IX. Lemma : K. πεντάμετρον βακχικόν (τροχαϊκὸν correxit Bentleius). « Est metrum trochaicum pentametrum catalectum. Pro βακχικόν forsan scribendum βακχυλίδειον. » B. Sed in Bacchylidis reliquiis nullum hujus metri vestigium. In Codice superscriptum epigrammati : ἐστὶ δὲ οὐ τέλειον τὸ ἐπιγράμμα. In editione omisit Meinek. hoc et sequens epigr., a Bentleio in Fragmentis posita. — In vini amphoras Chio et Lesbos allatas. — 1 αἶγαιον Cod.; διατήξας vitiose ap. Hephæst. Enchir. p. 19 hunc versum afferentem. — 2 λεοδίην ἄωτονεκταρ (mediæ vocis ν superposito) Cod., corr. Bentleius.

X. Lemma : τοῦ αὐτοῦ τετράμετρον ἑκατάδεκα συλλαβῶν. Οὐδὲ τοῦτο τέλειον. « Choriambicus est versus, similis Horatiano :

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem. » B.

Ad navem amicum poetæ avehentem. — 1 ἀνυστομον φ. Cod., correxit Bentleius, idemque sequentia ἔμειν τὸ γλ. τ. ζωάς. — 2. ἀρπάξας κοπιτελγνο; Cod., corr. Jacobs. In fine Cod. λιμένος κόπω. « Notandus Ζεύς λιμενοσκόπος, ubi cogitandum de Jovis simulacro templo in vicinitate maris exstructo. Ita Φοῖδος; λιμενοσκόπος XII, ep. 25, 1. Verbum ἵκεῖν μαι supplicandi sensu est ap. Theocritum VI, ep. 337, 3. » Jac.

XI. Lemma : Σ. πεντάμετρον ὑπορχηματικόν. « Quod potestremum non videtur bene lectum fuisse. [Imo hoc ipsum volunt ductus quos Paulssen. testatur.] Quod exhibetur, compendium videtur ducere ad ὑπορχηματιστικόν. Sed nec hoc nec illud nomen intelligo quid velit in re metrica. Lego ὑπορχηματικόν. Cf. lemma ep. 21. Videntur duo primi versus esse asynarteti ex trimetro dactylico et hephthemimeri trochaica; modo legatur, suppresso τις : Εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν Δωρ. Tunc unius personæ erit primus versus. » B. Certa correctio ὑπορχηματικόν, et communis triam versuum dipodia trochaica catalectica; prior pars variat in tribus, dactylica in secundo, iambica in tertio, ut choriambicam esse in primo existimem et scribendum

τὴς εἰκόνα τάνδ' ἔθηκεν,

quemadmodum in notissimo Ἑρασμονίδῃ Βάθιππε. Epigramma non esse antiqui Simonidis Brunkius annotavit :

« Ille ex vivis abierat, antequam natus esset Dorieus; nec nepotis fuerit epigramma, si verum est quod ait Suidas, illum ante Peloponnesiacum bellum vixisse. Nam Dorieus olympiade LXXXVIII secundam ex tribus olympicam palmam adeptus est, et olymp. XCH a. 1, qui erat Peloponnesiaci belli vicesimus, Thuriis navibus præfectus fuit contra Athenienses. » Plura et memorabilia de hoc Dorieo leguntur ap. Pausan. VI, 7 et c. 9, § 4. « Conf. et Xenoph. Hellen. I, 5, 19. Licuerit igitur de Simonide genealogico cogitare, sed res nimis incerta. Fuit opinor hoc epigramma, ut multa similia, jam antiquitus ἀδέσποτον traditum. » Bergk. p. 928. — 3 τε χειρὶ Cod., γε Bergk; πολλ' ἔρξας Cod., corr. Jac. probante Bergkio. « Revocavi Codicis scripturam πολλ' ἔρξας, pro qua fuerat editum πολλά βέξας. Sed sic correctio syllabæ la erat dubia. Erit iambicus asynartetus ex penthemimeri et hephthemimeri. » B.

XII. Lemma : Ἦγ. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ τρίμετρον ἐπαδόμενον (sic pro ἐπαδ.). Boiss. scribebat ἐπαγόμενον : « Sic enim immuto vulgatum ἐπαδ. » — Poeta luget Abderionem amicum, qui naufragio perierat, cuiusque corpus in Seriphum insulam delatum ab hospitibus ibi concrematum. — 1. « De nomine σκοτόμαινα vel σκοτομήνη egi ad Anecd. t. V, p. 346. Gregorius Naz. Orat. IV, p. 127 : τὴν νῦν σκοτόμηναν λύσας. Lege, σκοτόμαιναν, vel σκοτομήνην. Idem Or. XXVIII, p. 474 : τὴν σκοτόμαιναν τηρήσαντες. Rursus Or. LIII, p. 752 : ὡς ἐν σκοτομήνῃ πλανωμένη. Idem t. II, p. 76 : Ἡ δνοφερὴν σκοτόμαιναν εἰς ἐπικείμενοι ὄσσοις. Codex 39 σκοτόμηναν, qui scribendi modus ab usu abhorret. Menæa apud Allatium ad Methodium p. 308 : πᾶσαν τὴν ἀγλὴν καὶ σκοτόμαιναν ἐκμειύσας σοφία λόγων. » B. — 2 ἄλος Cod. — 3. Frequentius ἐτεκύλισαν. — 5 ράσθη (sic) Cod., corr. Salmas; διάπαντα Cod., corr. Schæfer. — 6 εἰς ἔριφον αἰδοῖον Cod. — 7 πρὸς ἔσινων Cod., corr. Schneiderus. « Aut nautarum aliqui ad insulam salvi enatarunt, inanime corpus Abderionis esse indicantes, aut agnatum corpus a proxenis Abderitarum qui Seriphi erant. Sic Themarchi naufragi corpus agnatum ejusque cineres ad cognatos missi VII, ep. 738, Theridis ib. ep. 278. » Jac. Boiss. : « De proxenis notavi ad Herodianum. »

XIII. Lemma : ἀδ. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, εἴτα τρίμετρον. — 1. Πυρῆς (sic Codex) Milesius esse videtur poeta Ionicarum cantilenarum, de quo Meinekio loco in Thes. s. v. exscripto. Legebatur πυρῆ? (πυρῆα α πυρεύς ap. Hesych. v. Πυρέας) ex Salmasii conj. Tōnde non addito τρίποδα vel alio substantivo, ut in epigr. Simonidæ tributo VI, n. 216 et aliis inscriptis, a Meinekio commemoratis p. 236. — 3 κυδωνία τας κρισίας; εἰργάσατο Cod., correxit Meinek; « nam Κρισίας primam corripit. Cresilam statuarium Phidiæ, ut videtur, æqualem memorat Plinius XXXIV, c. 19, § 14, e titulo Attico correctus. Cresilam Cydoniatam agnovi in tit. Hermionensi C. I. n. 1195, p. 595. » Boiss. εἰργάσατο.

XIV. Lemma : Σ. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον καὶ δύο τρίμετροι, εἴτα ἑξαμέτρον. — Dandæ Argivi, quattuor ludis celebribus cursu victoris, Olympiæ ol. LXXVII, vel monumento inscriptum vel statuæ subscriptum. Jam quum tantæ virtutis, tot victoriarum neque apud Pausaniam, qui vel nomen Dandæ tacuit, neque alibi ullum vestigium exstet neque probabile sit duos eisdem temporibus eximios cursores fuisse Argivos, contra autem Ladæ Argivi laudem pleni sint et græci et latini scriptores poetæque, Benndorfius p. 13 seqq. ΛΑΙΑΔΑC pro ΔΑΝΑΙΔΑC esse restituendum probabiliter disputat et illi ipsi monumento hos versus inscriptos fuisse conjicit quod Pausanias

vidit III, c. 21, cuius hæc verba sunt : προελθόντι δὲ αὐτὸθεν σταδίους εἰκοσι τοῦ Εὐρώτα τὸ βῆμα ἔγγυτάτω τῆς ὁδοῦ γίνεται, καὶ Ἀφάα μνημῆα ἐστὶν ὠκύτητι ὑπερβαλόμενου ποδῶν τοῦ; ἐπ' αὐτοῦ καὶ Ὀλυμπίαςιν ἑσπερανούτο δολίχῳ κρατῶν, δοκεῖν δέ μοι κάμνων αὐτίκα μετὰ τὴν νίκην ἐκομίζετο, καὶ συμβάσης ἐνταυθὰ οἱ τελευταῖος δὲ τάφος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν λειψόρον. — 1 δάνδς σταδιαδρόμος Cod., « posterior fortasse non rejiciendum. » Bergk. — 3 δλύμπια Cod., corr. Schæfer. — 4 ἰσθμοί Cod., corr. Meinekius p. 189. In fine Cod. νεμαία. « Νεμέα bisyllabum est, ut ap. Pind. Pyth. IV, 75. Quod auctore Schæfero edebatur πεντεκαίδεκα Νεμέα vel propter ictum in ultima syllaba κα prohari non potest. » Meinh. Illud in nostro exemplo restituit Jacobs. — 5 Simonidem fortasse ἀμυθῆσαι scripsisse Bergk. et Nauckius annotarunt, quod grammatici ex eo poeta ἀμυθῶν formam pro ἀμυθῶν asserunt. Pentametrum excidisse post hunc versum veri simillima conjectura est Heckeri I, p. 91, probata Benndorfio p. 15 : ille patris nomen virique ætatem, hic mortem Ladæ extra patriam in eo scriptam fuisse statuunt.

XV. Lemma : ἀδ. ἐπὶ δύο ἑξαμέτροις πεντάμετρον. — « De Dicone vide Siebel. et Clavier. ad Pausan. VI, 3, § 5. » B. Qui easdem victorias referens statusus ei Olympiæ positas narrat. — 2 νεμαία Cod. Erant qui τρις Ὀλύμπια scriberent secundum Pausaniam, qui : μίαν ἐν παίσιν, δύο δ' ἄλλας ἀνδρῶν, ut appareat poetam rationem non habuisse victoriæ ἐν παίσιν. — 3 συρακουσίαν Cod.

XVI. Lemma : ἀδ. ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πεντάμετρον. — Loquitur Cynisca, Archidami regis filia, Agidis soror et Agesilai, qui eam ἀμαρτωροφειν jusserat et omnibus ostendere non virtutis, sed divitiarum ease victorias quas Olympiæ reportantur; v. Xenoph. Ages. c. 9, § 6, Plutarch. Mor. p. 222, B. Alia Pausan. III, 8 (ubi Siebel.) et VI, 1. — 3 τήνδ' ἔστης Cod., qui deinde δέ με, sic Boiss., δ' ἐμὲ Brunch et Jac. Conf. infra p. 644.

XVII. Lemma : ἐπὶ ἑξαμέτρῳ δίμετρον. « Imo τρίμετρον. » Boiss. Hoc recte, sed perperam scripsit θρέψεν, quom deheret θρεψέ, ut Meinek. p. 235 et Hermannus. — 1 μ' addidit Meinekius; τόδ' ἔγραψεν proposuerat Jacobsius, quod est IX, ep. 757. In fine idem hiatus tolerari posse censebat, et similia exempla indicavit Heckerus p. 152; ποκα νᾶμα scripsit Schneidevinus, τὸν ποτὸν ὤσῳ Hermannus. — 2 Πειρώνας Mein. et Herm.

XVIII. Lemma : Π. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον. Reiskius et Brunch. Παρμένοντας non poetæ, sed dedicantis nomen esse existimant. « Parmenon Phocriti filius est argumentum epigrammatis; potest et id scripsisse. Quidni? » B. — His versibus inscripta ænea opera, fortasse ipsius equi καλῆτος æneum simulacrum, in memoriam victoriæ a Parmenonte reportatæ. — 2 κεντροπαγῇ βαλοῦσα Cod.; κεντροπαγῇ λαβοῦσα Salmasius et Brunch., κεντρομανῇ λαβ. Jacobsius coll. V, ep. 247, 5, nostro exemplo ascribens : « Fort. κεντροπαγῇ. » Sed Codicis scripturam egregie vindicavit Heckerus I, p. 153, exemplo Phidolæ Corinthii et Auræ equæ, quæ dejecto per casum equite ipsa φιλῇ accelerato cursu metam attigit et victoriam reportavit. Pausan. VI, c. 13, § 5, et in epigr. supra lecto, quod querere nunc non vacat. « Adjectivum κεντροπαγῇ si active interpretari liceret de puero calcaribus nimium abuso, non mutandum foret. Sed præstat scribere κεντροπαγῇ, ut equus dicatur calcaribus laceratus esse. » Beck. Quod haud dubie verum. — 3 φιλῇ Cod., φιλῇ

Reiskius, quod Jac. de non instrato equo interpretabatur, sed præcedente (ἀπο)βαλοῦσα est vectore destituta. In fine ἐκείνης malebat Meinek. p. 238, sine causa. — 4 χρυσῇ Cod. — 5 καὶ ὕλαις Cod., vulgo καὶ ὕλαις. Sed Jacobsii correctio καὶ Ἀμυκλαῖς βασιλῆς, quo nomine dicuntur Dioscuri, qui Olympico certamini præesse credebantur, omnium assensum tulit; vide Meinek. I. c. Lobeck. Pathol. p. 397. Hiatus παῖς Ἀμυκλ. offensioni esse non debebat Heckerio.

XIX. Lemma : Σ. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἑνεασύλλαβον. Scil. versus logædicius brevior cum basi. « Celebrantur victoriæ a Nicolada Corinthio reportatæ in plurimis ludis solemnibus. — 1. ἐνίκα Cod. — 2 νικολάδας in Cod. esse videtur, « quod scripsi cum q, ob alteram nominis formam Νικολάδας. — 3. Στέφανοι hic simpliciter præmia; nam in Panathenæis præmium certaminis erat amphora olei plena. Vide schol. Pind. Nem. X, 64, 67; Villos. Hist. Acad. Inscr. t. XXXVIII, p. 36. » B. Hermannus veritas ne quis pentathlon intelligat, de quo versu 11, tentabat πέντ' ἐπαίθλους, adjectivum ἐπαίθλος existisse ratus. — 4 ἐξήκοντα ἀμφορεῖς Cod., corr. Salmasius. « Post ἔξ; Nækius inserit δ', in Beckii Actis Soc. Lips. II, part. 2, p. 402. » Jac. nott. mss. Qui versus recte distinguit, ut sit appositio vocis στεφάνους, Bergk. tamen ἀμφορεῖς, τ' præstare putat, vel scribendum esse ἐξ ἑξ' ἀμφ., editum quidem in serie exhibens. — 5, 6 ἐπισχερῶ οὐδ' ἐγένοντο ἀκτίνας τομίδων ποταθμοί Cod., ex quibus immunitate corruptis hoc elicit Jacobsii acumen : ἐπισχερῶ ἀλλ' ἐγένοντο ἀκτὴ Ποντομέδοντος; ἀλλὰ, ob similitudinem literarum ου et α in Codice αΛ in ουΔ abire potuisse annotans. Sed verum videtur quod Schneidevinus et Pflugk. invenerunt οἷδεν ἐλόντα, sequente nominativo ἀκτά. Cum Hermannus exhibui ἀκτὴ II. ἀθλον, quod et propius accedere ad traditis ductus et magis poeticum esse observat. « Locus nondum persanatus. » Bergk. — 7. Ἄλλα (scil. ἐνίκησεν), dictum ut νικῶν Ὀλύμπια. — 9 καὶ νεμαία Cod., Τεγῆ Brunchius, quod recepit Boiss.; aut hic aut versu 7 erratum. In fine δ' ἔπιδ. vitiose ap. Jac. sine var., ut δ' in Cod. esse possit. Schneidevinus cogitabat de κραναῇ τ', nam Epidaurus teste Strabone περιελέσθαι ὁρεσιν ὀφηλοῖς, « alterum κραναῇ fortasse tum explanabitur, quum quales fuerint illi ludi demonstrare contingerit. » — 11 φλοῦντι σταδίῳ Cod., Φλοῦντιεῖο σταδίῳ edebatur post Reiskium, prosodia nominis violata; στίχας Hermannus, quod recepi, nam alterum valde incommodum et prono in depravationem loco positum.

XX. Lemma : Σ. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἑναλλάξ τὸ τε κωμικὸν τε τρίμετρον δύο συλλαβαῖς λείπον καὶ τὸ ἀργυλόγειον σάξον τρίμετρον. « Alter versus est iambicus asynartetus ex dimetro et penthemimeri. » B. — Opis Atheniensis tibia insigni cum arte ab se confectas Veneri dedicat, amore Brysonis pueri ardens. — 1 ὥπι; Cod., pro quo in apographo ὦλπι; cernere videbatur Jac., quod edidit, Ὀπί; Schneidevinus, Ὀπι; Bergk. In fine Ἰθανῆς Cod., Ἰθανῆας maluerunt Schneidevin. et Bergk. — 2. « Non placet tibias dici τέκνον Γῆς; tibias ἄλλαν Terræ. Forasan παῖδας. » B. Explicat ex arundine quæ e terra nascitur compactas; mira nec ferenda interpretatio. Argenteæ tibias, fortasse ex Lauriensi argento, intelligende erunt. Synizesin in χαρίεντα; trisyllabo notavit Schneidevin. — 3. Σὺν Ἡραίστῳ, auxiliante Vulcano, eximia arte, « nisi forte ad arundinem ære vinctam respicitur. » Jac.

XXI. Lemma : Θ. ἐπὶ τῷ ἄρτιῳ τρίμετρῳ δίμετρον ἑκὸ τοῦ

τοπογραφικῶν πενταμέτρων. « Nitidius dixero esse alterum versum Ithyphallicum. » B. — Satyricum epitaphium in Mnasalcam poetam Sicyonium, Simonidis imitatore inflatum et tumidum. Epigrammata tamen ejus quæ Meleager in Coronam receperat, ab tumore quidem minime possis notare. — 1. Strabo IX, c. 2, § 31, p. 412 : ἔστι καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαί, ὅθεν περ Μνασάλκα· ὁ ποιητής.

Μνασάλκεος τὸ μνᾶμα (sic) τῷ Πλαταιάδα,

sed quod Codex præbet Πλαταιάδα gentile esse patronymica forma monuit Meinekius, idemque p. 197 versu 2 τῷ λεηποικῶ Codicis servandum esse, « doricum sive malis æolicum pro edito ἁλειαποικῶ. » — 3 τὰς συμ. πλάδας Cod.; τὰς Σ. πλάτας in aliquot apographis Salmasii esse videtur : quæ πλάται proprie sunt *palma remorum latæ* (τῶν σπαθῶν τὰ πλάτια Hesychio), hic pro *tabulis, tabellis* in universum, ad quam rem Toupius apte comparavit Aristophaneæ Thesmoph. 770 seqq. Interpretatio probata Meinekio et Heckero I, p. 12. Qui hoc simili poemam ad verbum πλαταιάζειν (i. e. ἀλαζονεύεσθαι, φανακίζειν) respexisse putat, Toupius ad Πλαταιάδα, quod ineptum. — 5 καίνα τε καὶ γὰν καὶ πύλακυσθιστρία Cod., in quibus καὶνὰ multi, κληγὰν Jacobsius, « quod de tympanorum tularumque strepitu usurpari solet. » Nota λήκυθος et ληκυθίζειν. — 6 διθυραμβοχάνα (sic) Cod. De quo primum recte Jac. : « Non proprio sensu accipienda hic vox διθυραμβός, quasi Mnasalcas dithyrambos scripsisse dicatur, sed *tumidum et inflatum* dicendi genus in elegis ab eo adhibitum significat. » Edebat ex Toupii conjectura διθυραμβοχάνα, *dithyramborum infundibulum*, « ut Mnasalcas dithyrambos tanquam ex infundibulo, angusti colli vase, ebullivisse dicatur. » Quod mireris ab eximii criticis fuisse toleratum. Meinekius διθυραμβοχάνα, ab adj. χαίνος, Hermannus in Censura : « Sanum est διθυραμβοχάνα, formatum ut καταγήνη, a χάω, χαίνω. » Quod eodem tempore Heckerus quoque senserat, in altera commentatione dilucidius ostendens substantivum esse, non adjectivum, et strui debere Μούσα... ἣν ἀποσπάραγμα διθυραμβοχῆνη τε καὶ ἑπὶ λ., compositum autem fere eodem redire quo prosaicum διθυραμβοποιία. — 7. « Μὴ βάλωμε, *ne feriamus* eum, ei parcamus. » B. Qui deinde cum Schæfero posuit εἰ δὲ γ' ἔρουν. Sed idem Schæferus « se non repugnaturum ait, si quis malit εἰ δὲ γ' ἔρουν, particula καὶ in utroque orationis membro posita. » Servatum καὶ ἔρουν a Mein. et Heck. — 8 γε ἐφύση Cod. Locutionem Toupius explicare studuit comparato ἀσὸν φυσῆν, qui revera inflatur, sed nemo inflat τύμπανον, quamquam περισσῶς μὲν τι appellari possit. Quare Jacobsii explicationem probamus : « τύμπανον φυσῆν is dicitur, qui tantum spiritum fundit, ut tympanum exaudire tibi videaris. » Quæ expositio etiam imperfectum planissime explicat, quod « evertere sententiam » judicabat Heckerus. Cujus hæc est conjectura : τύμπανόν γ' ἔκρουσεν. « Quod præter duas litteras (inquit) insertas a literarum majorum ductibus proxime abest. Ad sensum conferas Philostr. Vit. soph. I, 21, § 5 : τινός τινος ἀμφὶ τὸν Πόλεμον τυμπανίζειν αὐτὸν φήσαντος, λαβόμενος δ' Ἐσκαπιδανός τοῦ σκώμματος, Τυμπανίζω μὲν, εἶπεν, ἀλλὰ τῇ τοῦ Αἰαντος ἀσπίδι. Ejusmodi quid nec injuria Mnasalcam ad hæc Theodoridæ responsum fuisse puto. » Merum somnium.

XXII. Lemma : Φ. ἐπὶ τριμέτρῳ ἀρτίῳ ἐκπῶδόν τετράμετρον τριώνων κατὰ τὴν παρεσγάντην σάξιν. « Heroicus is versus scæzon dicitur vulgo dactylicus logædicus. » B. In Cod. leguntur tres primi versus quales editi sunt, quartus τόνδε ...

Ἐρωτος, quintus τόρρ'... κούρων, sextus πυρὸς... ὑπέρτ., septimus αἰὼν... ὁδός, octavus πατρ... δέχθαι. — In Melistionis, nobilis pueri Bæoti ex Schœno urbe, gratiam scriptum. « Poeta Apollinem precatur ut, condito quo Porphyriionem gigantem interfecerit telo, eam nunc promat sagittam, quæ juvenum animos patriæ amore et virtutis studio incendat. — 1. Γιγάντιος σθένος Brunccius de Pythone interpretatur, quod insolite dictum esset. Rectius igitur poemam ad Gigantomachiam respexisse dicas, in qua Apollinem Porphyriionis interfectorem exstitisse tradit Pindarus Pyth. VIII, 12. » Meinek. p. 149. De Tityo accipit Heckerus, ob cognomen δει Ττυροκτόνος. Quod probabilius, quia fabula celebratio. — 2 ἀνάσσω Cod., Ἀπόλλων sive Ἀπολλων Salmasius, receptum a Bruncchio et probatum Hermannō; βίης ἀνάσσω jungit Meinek. coll. Pindari fr. 115 : ἀγλατὰς ἀνάσσω. Mæhlyus Philol. XXV, p. 693, βίῳ ἢ Ἐκ. ἀνάσσω, vix tolerabili hiatu. — 3 sic Codex, depravate; οὐ σοὶ φαρέτρῃ conj. Jacobs.; καὶ σοὶ φαρέτρῃ λυέτω λυκ. Boissonadius : « correxi, potius correctionem tentavi »; quod λυέτω esse debebat, si intelligo; neque magis quam Heckerus p. 376 quid scribendum sit dispicio Ingeniose Mæhlyus οὐχ οὐ φαρέτρῃ δέεται λ., *non ea sagitta, qua eget pharetra ad lupos occidendos*; in quo malim οὐδ' οὐ φα., sed quæ sequuntur scrupulum injiciunt. — 4 ἡθίοις οἰστρον Cod., ἡθίοισιν οἰστρον Bruncchii servavit Boiss.; ἡθίοις οἰστρον Jacobsius, quem sequuntur Mein., Herm., Hecker., hic initio τῶνδε (juvenibus sacra cohortis, cui Melistio adscriptus erat) vel τῆδε corrigens : nam τόνδε Codex; τῶνδε verum habeo et recepi. « Ὅιστὸν Ἐρωτος. Agitur hoc loco de sancta illa pæderastia sive θεῖα φιλική (in oraculo ap. Elian. V. H. II, 4), in qua Lacedæmonii, Cretenses, Thebani virtutis et victoriæ cardinem verti arbitrabantur. De Thebanorum ἱερῷ λόγῳ συνεστηκότι ἐξ ἑραστῶν καὶ ἐρωμένων v. Athen. XIII, p. 561, F et inprimis Elian. V. H. III, 9, ibique Perizon. Melistion haud dubie Bæotius fuit et huic sacra cohorti fortasse adscriptus. Strabo IX, p. 408 : Σχοινός ἐστι χώρα τῆς Θηβαϊκῆς... διέχοινα Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίων. Hujus fortasse urbis tutelam Apollo habebat. Certe Thebanos pueros Apollinem insigni religione coluisse constat ex iis quæ narrat Pausanias IX, 10. » Jac. — 5 τόρρ' ἀλέ. πάτρης Cod., corr. Salmasius, qui et ὅρα (quod præfert Herm.), sed τόρα ab Alexandrinis ita dici constat. « Malim ἀλεξόνται. » Boiss. — 7 Ἐρος γὰρ ἀλκή Brunccius et Hermann. Sed recte Meinek. supplet ἐστὶν ἡ φιλότης κούρων. Mæhlyus πυρὸς γὰρ ἀλκή τῶν θ. ὑπ... ἀέξει, quibus editum præfero. — 8 οἶδεν αἰ Brunccius, sed ἀέξει ab ὑπέρτατος pendere monuit Heckerus. Sine necessitate Jac. ἀέξει. — 9 μελιστιώνος; ὁδός Cod., ὁδός Salmasius, ab omnibus receptum; in quo accusativum Μελιστιώνα poscere videri sententiam observavit Meinek. : nam « optare videtur poeta ut Melistio bellica virtute eandem apud cives mereatur gratiam et reverentiam, quam pater ejus consecutus erat. » Sed servanda cum Heckero Codicis scriptura δ' ὦ, ut ipse Apollo dicatur πατῆρον σέβας Σχοινίων. — 10 σχοινίων Cod., corr. Salmas. ob metrum. Ap. Steph. Byz. variatur inter Σχοινεύς et Σχοινεύς. Certe neque hoc teste neque Strabone usus Boiss. scripsit : « Σχοινεύς vocatur qui est Schœnunte Arcadiæ oppido oriundus. » Μελιστιώνος; ἐπὶ τῆρα, i. e. ἀ φέρει σοὶ Μελιστιών.

XXIII. Lemma : Ἀσκλη. ἐπὶ τετραμέτρῳ τῷ γενομένῳ ἀπὸ ἀρτίου τριμέτρου κατὰ πρόσθεσιν βάσεως τετρατάσιας, μείζονος τριμέτρου. Ex iambicis tetrametris catalecticis et trimetris μειούροις constat. — Epitaphium juvenis qui jam in elo-

quentiæ studiis profecerat, filii Botryis; octoginta annorum senis sortem poeta luget. — 1 τι καὶ οὐκ (superscripto η) ἀκ. Cod.; et τι καὶ οὐκ Jacobsius, κάχονες Meinek. p. 109, « quum simplex nisi ex grammaticis non innovaverit. » Sic Horatius in carmine de Archyta: *quamquam festinas, non est mora longa.* — 3. Ἐκ νέων significare a prima adolescentia, τὸν ἐκ νέων autem pro τὸν νέον dictum insolentissimum esse recte observavit Meinek., quare delevi distinctionem post ἐθαψεν, struens τὸν ἐκ νέων ἥδη τι σοφὸν λέγοντα. Nam ipsius conjecturam τὸν ἐνέων (ἐτῶν), me iudice, non satis tuentur exempla τριακόντων et Alcaei δωδεκαίδεικων. Addit: « Præcocius ingenii fuerit puer, ut sunt sæpe senibus patribus nati. » — 6 ὅσαν ἀμ. ἥδοναν Cod., corr. Salmas.

XXIV. Lemma: K. ἐπὶ τῇ τοῦ προάγοντος τετραμέτρῳ ἐσχάτῃ διποδίᾳ ἔνδεκα συλλαβῶν. « Primus versus est hephthemimeris iambica. » B. Mutilum in Codice epigramma. — Simone meretrix Veneri dedicat imaginem suam, mitram, faces et thyrsos. — 1 τῇ ἀφροδίτῃ Cod., τῇ φροδ. Benti. et Jac. — 2 σεῖμονη Cod., tribus punctis sub sei, uno super i, ut Meinekio nil nisi μόνη fidem habere videtur, unde ingeniose Ἰώνη effecit, quod Bacchæ nomen ap. Nonnum XIV, 221, et puella Ἰωνίς apud ipsum Callim. V, ep. 6, 1. Sed librarius syllabam in archetypo vidit et puncta sunt correctoris; quare tenendum Σιμώνη, quod Ruhnkenius posuit, Σειλῶνη Bentleius. In fine εἰκὼν αὐτῇ Cod., corr. Salmas. — 4 ἡμᾶς τοὺς ἐπ. Cod., corr. Salmas. Sequitur τὸν τε πᾶνα. « Post Πᾶνα posui signum lacunæ; nam deest omnino versiculus brevior. Jam patet non esse nimis querendum quomodo nomen Πᾶνα corrigatur. » B. Jac. proponebat τὴν τε πᾶλλαν, « i. e. σφαῖραν, quæ inter reliqua puellæ munera commode recensetur; v. intt. ad Hesychii gl. Πάλλα, σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων παποιημένη. » Cum Meinekio in textum admisimus felicissima supplementa quibus Otto Schneiderus hoc carmen reintegravit; qui τὸν τε πανόν, quod de bacchica face dici dubitans Meinekio maluit τὴν τε δᾶδα. Eundem calidius puto « ineptum » iudicasse μίτραν (τοὺς) μαστοὺς φιλήσασαν, quum similia multa sint in adjectivis cum philo- compositis, ut φιληλάκτος καλαθίσκος et alia quæ passim vidimus. Sed, si quid mutandum, quod eximius criticus scripsit σφιν (pro αὐτῇ) ἔδης, verum esse ne dubita. — 5, 6 καὶ τοὺς αὐτοὺς ὀρθὴ τάλαϊνα θάρσου; Cod., ultimum correxit Bentleius, cetera sunt O. Schneideri. Boiss. servabat editum a Jacobsio καὶ τοὺς δ' ἄν' ἐσσοῖς; μάκαιρα (hoc Brunckii) θύρσου.

XXV. Lemma: τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ διπλασιασθείσῃ τῇ διποδίᾳ ἐμφόδῃ τετραμέτρος πλεονάζων μὲν συλλαβῇ τοῦ ἐξαμέτρου. « Prior versus est asynartetus ex duplici hephthemimeri iambica, ut ep. 7; posterior est archilochium tetrametrum, ut ep. 8 et 26. » B. — Timodemus Naucratis mercator Cereri Pylææ et Proserpinæ luci decimas ex voto dedicat. — 1 τῇ alterum om. Cod., præbet Hephæstio Ench. p. 57 (102 Gaisf.), qui duos versus priores citat. In fine Cod. οὐκ ἐπελασγῶν. « Ceres Pylæa vocatur quæ ad Thermopylas templum habebat, ubi Amphictyones sacra faciebant. Acrisis Amphictyonum ordinem primus instituisse dicitur, et quidem postquam oraculi metu compulsus Argis relictis in Thessaliam concesserat. » Jac., scriptorum de his locis rebus afferens.

XXVI. Lemma: Σ. ἐπὶ τοῦ (sic) τῷ τετραμέτρῳ μείζονος τρίμετρον. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. V, n. 252. » B. Gaisford. ad Hephæst. p. 342 citat Jac. mss. — In Xanthippen ex Periandri Corinthiorum tyranni ge-

nere oriundam, Archenautæ uxorem. — 4 τέρα Cod., vulgo ἔρα ex Salmasii correctione, sed omnes nunc τέρα. Conf. XII, ep. 170, 2.

XXVII. Lemma: Φ. ἐπὶ τετραμέτρῳ τρίμετρον ἄρσεν, εἰθ' ἐξαμέτρον ἐναλλάξ. « Carmen hoc in duas strophas distinguendum videtur. » Meinek. p. 157. Quod Boiss. significare voluisse videtur typothetam jubens versus 3 et 7 promovere paullo minus quam versus 1 et 5. Et esse strophas manifestum est. — In cenotaphium Phoci, qui naufragio perierat. Matris superstitis luctus. — 2 νεὺς οὐχ ὑπεξήνικεν Cod., ναὺς οὐχ Salmas. et vulgo, νηὺς Boiss., νεὺς secundum Cod. Meinekianus: « quam formam memorat et cum γρῦ; componit Arcadius p. 126, 2. Adde Chærobosc. Bekk. An. p. 1236 et Etym. M. p. 189, 48. Ad eam formam revocandi casus obliqui νεός, νεή, νεῖ. » In fine Cod. οὐδ' ἰδέετο, sine sensu; ἰστέετο Salmas. et Brunck., quod probat Hermannus: « non cohibuit aquam quominus irrueret in navem. » Schneidevinus ἡλέετο, Ungerus Beitr. p. 58, ἐκνήετο, quod probarem si sequentium subjectum esset Φώκος. Boiss.: « Οὐχ ὑπεξήνικεν significare videtur non extulit, non ejecit. Deinde recepi οὐδ' ἡλέετο, conjecturam Jacobsii. » Sed illud quoque, quod vix explices tolerabiliter, depravatam esse arbitror et scribendum fortasse ὑπεξήλυεν. Κύμα est impetus undarum. — 3 αἰγαιο πολὺ βᾶθρον Cod.; πόρον Salmasius; « non minus probabiliter possis πολλὸν βυθόν. » Meinek.; Αἰγαιο πολυβένθο; conj. Piccolos p. 76. — 4 ἐσχατὴν Cod. — 5 προμήθει; Cod.; Πρόμηθης Salm., accentum correxit Mein. Ac minime hic « mirum nomen matris, non nominato patre », quod videbatur Hermannō, qui rectius offendeat in hiatus λυγρῇ ὀρνυί, ita hæc corrigens:

ὃν πέρι προορνυί

μήτηρ, λυγρῇ τ' ὀρνυί etc.

— 6 λυγρῇ γ' Salmas.; ἱκαλ, Cod. Neque aptum λυγρῇ; ὀρνυί, quamquam Halcyones in mente habet poeta. — 8 πρῶτον Cod., corr. Salm.

XXVIII. Lemma: Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἔνδεκα συλλαβῶν. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ τετραμέτρον ὅμοιον τῷ « Εἰ μοι γένετο παρθένος καλὴ τε καὶ τέρενα (Hipponactis fr. 64) », μὲν δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζων ἐπὶ τὸν τετράκοπον οὐκ ἔχει μῆτρον, ἀλλ' ἀνάκτιστον. « Pro ἐπὶ τὸν τετράκοπον, quo ducunt exhibita compendia, rescribendum ἐπὶ τοῦ τετάρτου ποδός. Versum Hippocratis, qui est iambicus tetrameter, male comparavit glossator. Est brevior epigrammatis versus, monente Jacobsio, asynartetus ex penthemimere iambica et dactylico logædico. Cujus dactylici exemplum est in breviori versiculo epigr. 22. » Boiss., qui initium lemmatis præterierat, de quo Jac.: « Ex hoc duplici lemmate factum, ut a nonnullis hoc epigr. Callimacho tribueretur. At Callimachi epigramma excidisse videtur. [Exstare VII, ep. 728 probabiliter conjecit Heckerus I, p. 127, quamquam de minore versu mirum silentium glossatoris etiam illo loco.] Simonidi nostrum vindicat Steph. Byz. v. Ἀκαμάντιον. — Scriptum est carmen in victoriam, a tribu Acamantide ex Dionysiis reportatam, Antigene chororum docente, Aristone Argivo tibiis canente, Hipponico sumtus præbente. » Wunderlichii dissertationem Friedemannii Miscell. criticis insertam t. II, p. 67 seqq. inspicere non licuit. — 1 δι πολ. Cod., corr. Brunck. « Tribus Atticæ Acamantis chorus victor dedicat tripodem victoriæ monumentum. Ejusdem tribus victoriæ splendidissime æternitati consecravimus monumentum illud

choragicum vulgo Laterna Demosthenis dictum, quod est inter eximias artis antiquæ reliquias. » B. — 2 ἀνω-
ταύαν Codex, corr. Brunck. Κισσοφόροις, nam hedera
tempora cincti saltabant choreutæ in certamine dithy-
rambico. — 3. « Ὅρασι Διονυσιαῖδες » sunt dies festi Dio-
nysiaci certo tempore redeuntes, ut Αἰδὸς ὅρασι a Pindaro
OL IV, 3, dicitur *cyclūs Olympicus*, et κάρυκες ὥραν,
præcones in sacris certaminibus, Pyth. II, 34. » Schnei-
der. Sed ipsas quoque Horas deas, quæ cum Baccho et
Gratiis (conf. v. 10) simul colebantur, una intelligendas
esse observat Jac. De iis quæ sequuntur in duas partes
discedunt critici. Heckerus I, p. 150 : « Sensus est : Jam
sæpe antea in superioribus certaminibus vicit Acaman-
tidarum tribus et rursus hoc anno. Cujus anni mentionem
desidero, sive nominis viri quo Archonte eponymo hæc
victoria relata. Inapte quoque omnes quotquot prius vic-
tores exstiterunt poetæ et choreutæ una hunc tripodem
dedicasse dicuntur. Unde conjicio post versum quartum
excidisse duos versus, quibus archontis nomen et poetæ
choreutarumque mentionem complexus est Simonides. »
Quæ recte disputata esse etiam Meinekio videntur Cal-
lim. Diatr. p. 299 : « σοφοὶ ἀνδρὶ quum non possit nisi de
poetis dici, sequentia autem de choreutis dicantur, hor-
um memoria facta erat in iis quæ exciderunt. » Si nullus
est lacuna, scribi debet in versu 5 Καὶ τόνδε pro ὃ
τόνδε, sed depravatam hemistichium primum versûs 6
subjectum verbi incertum reddit. Schneidewinus omnia
integra esse judicat, particula δὲ fortiter opponi quæ se-
quuntur antecedentibus opinatus : « hedera tempora vincti
erant saltantes, tænilis rosisque cingebantur victoriam
adepti, in quod tunc demum evenit. Nam hoc dicit poeta :
Sæpe jam tribus Acamantidis in choris Horæ Bacchicæ
hederigeros ad dithyrambos acclamarunt; tænilis vero et
rosis cantorum capillum coronarunt qui hunc tripodem
posuerunt etc., i. e. victoriam adepti sunt ii demum can-
tores qui etc. Admirabili arte poeta Cæus obnupsit ea quæ
detracta imagine offensui esse poterant, Acamantidem
tribum ante hanc victoriam frustra victorias Dionysiacas
ambiisse; eam ipsam ob causam epigrammatis initium
magnificentius est pro reliquorum epigrammatum indole,
et vel totum poema Bacchum spirat. » Quæ subtilius
excogitata sunt quam verius, sicuti Disсенiana quædam
in Pindaro. — 5 βαχχείων Cod., corr. Brunck. — 6 ἔθ-
χαν· κείνους δ' Cod.; ἔθχαντο Bentleius, a plerisque pro-
batum; sed κείνους stare non potest; præterea « ut Aristo
Argivus dicitur, Hipponicus *Struthonis filius*, ita Anti-
genes vel patris vel, si non erat Atticus, patriæ nomen
additum desiderabat. » Schneidewin., qui Κάτο; conjicie-
bat, Kikuvεύς; Bergkii p. 917, « nisi turbatus sit versuum
ordo », eum autem quem proposuit infra referemus.
Meinekii scripsit : ἔθχαν· εὖ τοῦσδ' Ἀντιγένης ἐδ.,
« neque enim credibile est Antigenem sine laude memo-
ratum esse a poeta, præsertim quum statim sequantur
laudes Aristonis. » Boissonadius hæc modo annotavit :
« Ἀνδρα; est proprie dictum quod virorum chorus vicerat,
non παῖδων. Inscriptio Laternæ in Bœckhii Cor-
pore t. I, p. 346, n. 221 : Ἀχαμαντὶς παῖδων ἐνίκαι, θίω
ἥλει, Αυσιάδης Ἀθηνῶν ἐδίδασκε. Inscriptio sequens :
Ἀλγὶς ἀνδρῶν ἐνίκαι... Poterit lector comparisonem ple-
norem facere. » — 7 ἐτίθην εἰ το γλ. Cod., corr. Salmas.
« Quod dicitur Δωριόεις καθαροί; αὐλοῖ; indicat carmen
Dorios habuisse numeros et Dorian harmoniam. De tibiis
tubicinibusque Argivis, qui teste Pausania IV, c. 27, 4,
vel posterioribus temporibus pariter ac Bœotii in pretio
erant, v. Müller. Doriens. t. II, p. 332. Tubicines autem
et chori magistri, quorum ars diligenti meditatione nec
non diurno usu egeret, sæpe Athenis adhibebantur per-
egrini, cujus rei exempla ex Atticis inscriptionibus dedit

Neuius in Bacchyl. p. 72. » Schneidew. — 8 καθαρός
Meinekii; « nam qui sint καθαροὶ αὐλοὶ vix posse intel-
ligi. » Ac « nondum ab omni parte sanum » esse distichon
assentior Heckerio. — 9 κύκλων Cod., corr. Brun-
ckius, item ut versuum 10 et 11 σφάλματα. Ipse chorus
dicitur κύκλος; μελίγρυς. — 10 στρούθωνος et φορηθείς;
Cod. Ἀρματα etiam de uno curru dici a poetis constat.
Gratiarum in curru vectum Hipponicum Schneidewinus
cum Hemsterhusio intelligebat omnibus gratiis instru-
ctissimum, sed « Χάριτες, ut sæpe apud Pindarum, vic-
toriam tribuere putantur » (Jac.), ut Charitum curru
ferri fere idem sit illi quod Simonides VI, ep. 213, 4, dixit
Νίκας ἀγλαὰν ἄρμ' ἐπέτης, quæ comparavit Meinekiius. —
11 ὀνομακ' αὐτὸν Cod.; ὀνομάκλυτον ἀγλαὰν τε malebat
Heckerus, non improbante Meinekio. — 12 sic Codex
alienis ab hoc carmine numeris. « Metrum reparavi ut
olim feceram in Callimachi editione epigr. 49. » B. Nimi-
rum, sicuti postea Neuius, scribens

Μοισᾶν ἑκατὶ θῆκαν ἱοστεράνων θεῶων,

sive ut cum Mehlhornio Schneidew. et Heck. ἑκατὶ Μοισᾶν
θῆκαν. Alia omitto. « Quorum omnium nihil Simonidea
Musa dignum videtur. ΘΕΑΝ quocumque loco ponas
moleste abundat et corruptum videtur ex OPAN, i. e.
OPAN, errore proclivi. Hinc correxi :

Ὅρᾶν ἑκατὶ θῆκαν ἱοστεράνων τε Μοισᾶν.

Ceterum in hoc postremo disticho, quod nescio quo ju-
dicii errore Schneidewinus pro spurio abjecit, subtili
consilio poeta Doricis formis usus est; altius enim in fine
carminis assurgit oratio, cui laud parum magnificentie
ex ipsis Doricæ dialecti formis conciliatur; quod etiam de
aliorum carminum dorismis dicendum est. » Meinek.
Quam Bergkii proposuit transpositionem versuum hæc
est :

Οἱ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βαχχείων ἀέθλων
Μοισᾶν ἑκατὶ θῆκαν ἱοστεράνων θεῶων
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγρυον Ἰππόνικος,
Στρούθωνος υἱὸς, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἱ οἱ ἐπ' ἀνθρώπου; ὄνομα κλυτὸν ἀγλαὰν τε νίκαι·
ἔθεντο· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρα·
εὖ δ' ἐτίθηνεϊτο γλυκερὰν ὅρα Δωριόι; Ἀρίστου·
Ἀργείοι; τῆδ' πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖ;.

XXIX. Lemma : Νικ. ἐπὶ ἐξαμέτρῳ τρίμετρον. « In Plan.
inscribitur Νικηράτου. Vide Νεκίον ad Choeril. p. 31. In
cod. Mediceo est ἀδόσποτον. Sine auctoritate nomine legitur
ap. Athen. II, p. 39. C. Demetrio Halicarnassensi tribuit
Zenob. VII, 22, Asclepiadi aut Theæteto Suidas v. Ὑδωρ,
versum 2 citans : τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος· εἶναι μέρος οἱ μὲν
Ἀσκληπιάδου, οἱ δὲ Θεαιτήτου φασίν. [« Quæ sua fecit Ar-
senius Viol. p. 456. » Boiss. Et Suidas ex Photio duxit.]
— De Cratino, veteris comediæ auctore, qui existimabat
nulla placere diu nec vivere carmina posse, Quæ
scribuntur aquæ poloribus (Horat. Ep. I, 19). Et φιλο-
πότην fuisse poetam omnes dicunt. » Jac. — 1 μέγας
πέλει ἵππος Plan., etiam Athen. μέγας. De re conf. XI, ep.
23. — 2 τέκνοι Cod., καλὸν οὐ τέκνοι ἐπὶ Plan., χρηστὸν
οὐδὲν ἂν τέκνοι Athen., Zenob., Phot., Suid. Recte He-
ckerus I, p. 31 hic quoque τέκνοι. « Vide de hoc versu
Fritzsch. Quæst. Aristoph. t. I, p. 271. » B. — 3 ταύ·
Plan., Ath., prælatum ab Heckerio. Deinde Cod. καὶ ἔπινεν,
lapsu librarii. — 4 ὠδῶδες et similia planudeæ post princ.
et Ald. 1, ὠδῶδδ; Ath. — 5 sic Cod. et Plan. consensu,
« rectissime; dicit enim, ut ostendit primum distichon,

per vinum magnum poelam factum Cratinum. » *Hermann.*, item Hecker. et Huschkius Anal. crit. p. 27. Athenæo autem τοιγάροι (codd. τοιγαροῦν) στεφάνων δόμος ἔθρυν exhibente, pro μέγας Jac. olim μέγαρ' edidit, cum sententiæ detrimento; nec probabilius quod Melnekius p. 155 coniecit, δέμας ἔθρυν, « nam non capiti solum, sed etiam collo et brachiis corollas circumdatas esse constat. » Δόμος; Heckerus ortum putat ex varietate πολλῶν ἔθρυν. In fine versus κίττῳ Ath. — ὁ οἶα καὶ σὺ Ath.; conjuncta scriptura utraque οἶαπερ σὺ Heckerus. « Κεχροκωμένον, i. e. Ἰστεμμένον. Est enim ὁ κισσὸς κροκόεις, Theocr. I, 31. » Jac. Non opus est enim hæc ita premere cum Bentleio : propter perpetuam gestationem coronæ hederaceæ frontem poetæ colore croci infectam fuisse.

XXX. Lemma : Σὺ. ἑξάμετρος, καὶ οὗτος (alter versus) τροχαϊκὸς τετράμετρος κατὰ μετάθεσιν τῆς λέξεως. Cod. καλλίσφυρον utroque versu. Inter Παίγνια Simonidis posuit Bergk. p. 922; rem ita se habere suspicatur Schneidewin. (Simonid. Reliq. p. 219) : inimicitias fuisse inter Simonidem et Timocreonem Rhodium, etiam Themistoclis inimicum, teste Diog. L. II, 25, 46, et Suida v. Τιμοκρέων 'P. (coll. Plutarch. Themist. c. 21); qui poeta lyricus « quum ab Scholiasta in Aristoph. Ran. 1337 ἐποποιός dicitur (certatim viri docti μελοποιός emendandum censuerunt, præpropere), Simonidis cavillatio tum demum hominem pungebat, si, quod ipsa illa cavillatio

facit ut credamus, Timocreon carmen epicum Herculis re complexum ita exorsus erat :

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλίσφυρου υἱὸν αἶδε.

In quo versu nescio quid reprehendendum intelligens p. l. Ceus, eadem verba transposita efficere tetrametrum trochaicum docebat. » Cui lusu lusu simili et acerbiorē respondit Timocreon, « Simonidis hexametrum (in φη Κῆτα vox non sine audacia posita est loco molossi) in similem versum trochaicum transformari posse probaturus. Quæ conjectura nostra si stabit, ad duas Heracleas poetarum Rhodiorum, Pisandri Camirensis et Pisi Lindii, cui Pisandrum Heracleam suam suffuratum criminatur Olemens Alex. Stromm. VI, p. 266, accedet τῆς διαδαισιστοῦ ποιητῆς Timocreonis Ialysii. »

XXXI. Lemma : Τῦ. 'P. ὁμοίως. lidem numeri, sed radiiores. De re vide not. præced. — 1. In Κῆτα media vocalis producta, quasi εἰ. Jacobs. Φλυαρία, ut nomen feminæ proprium (at in seq. v. φλυαρία) : quod ingeniosis quam certius. Potest enim locus esse in dissimili, si prior versus Simonidis, alter Timocreonis habeatur; potest quoque in simili esse, dum Timocreon Cei poetæ nugacitatem ipso metrorum recurso et verborum maligna iteratione lapidare voluit. — 2. « In ἐθελοντα ποιοθεῖ produci posse ob vim sequentis liquidæ. Sunt quæ id firment exempla in φίλος, φίλος, aliis, prima producta. Alibi monui. » B. At docuerunt metrici, nihil esse offensionis in dactylo primæ sedis tetrametri.

ADD. ET CORR. — XX. — 2. Quum minime ferenda interpretatio videatur, qua τέκνον μελ. Γῆς ad tibias, sive ex arundine compactas, sive argenteas, referunt, omnino revocanda Bergkii sententia, quam sic exponit Schneidewin. Del. p. 422 : « Bergkii [in Zimmerm. Diar. Philoll. 1838, I, p.] 34 ad Ὀλκας adjecta ratus interpretatur in laudem τῆς αὐτοχθονίας, Atticis maximam. Non « redo. » Quanquam quid obstat quin Olpis ille vel Opis ut αὐτόχθων i. e. εὐγενής commendetur? Bergkii quidem in Lyr. gr. p. 918 alt. ed. scriptum τέκνον μελαίνης γῆς; χαρ.

αὐλ., nulla annotatione : ut ille in sua opinione stetisse putandus sit, quæ sane adversa multo est probabilior. Ego autem de μελαίνης valde dubius sum, libenterque credam κλεινῆς a poeta positum esse, quod ex vitiosa scriptura κλεινῆς in καλαίνης et postremum μελαίνης abiit. Adjectivum κλεινός non rarum de urbibus regionibusque : ἡ κλεινὴ γῆ Μυκηναίων Soph. El. 158. qui et κλειναὶ Ἀθῆναι dixit Aj. 860, post Pindarum Dithyr. fr. 4 celebratissimo : αἶ τε λιπαραὶ καὶ ἱστέφανοι καὶ εὐδαίμων. Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι.

CAPUT XIV.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ, ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΧΡΗΣΜΟΙ.

1. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Πολυκράτης.

Ὀλβιε Πυθαγόρη, Μουσίων Ἑλικώνιον ἔρνος,
ἐπὶ μοι εἰρομένῳ, ὅποσοι σοφίης κατ' ἀγῶνα
οἷσι δόμοισιν ἔασιν, ἀεθλεύοντες ἄριστα.

Πυθαγόρας.

Τοιγὰρ ἐγὼν εἵπομαι, Πολύκρατες· ἡμίσεις μὲν
ἀμφὶ καλὰ σπεύδουσι μαθήματα· τέτρατοι αὖτε
ἀθανάτου φύσεως πεπονθήσονται· ἑβδομάτοις δὲ
σιγῇ πᾶσα μέμλε, καὶ ἀφθιτοὶ ἐνδοθὶ μῦθοι·
τρεις δὲ γυναῖκες ἔασιν, Θεανὼ δ' ἕξοχος ἄλλων.
Τόσσους Πιερίδων ὑποφήτορας αὐτὸς ἀγινῶ.

2. Εἰς ἀγαλμα ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

Παλλὰς ἐγὼ χρυσῇ σφυρήλατος· αὐτὰρ ὁ χρυσὸς
αἰχμῶν πέλεται δῶρον αἰδοπόλων.
Ἥμισυ μὲν χρυσοῖο Χαρίσιος, ὀγδοάτην δὲ
Θέσπης, καὶ δεκάτην μοῖραν ἔδωκε Σόλων,
αὐτὰρ ἑικοστήν Θεμίσων· τὰ δὲ λοιπὰ τάλαντα
ἐννέα, καὶ τέλγῃ δῶρον Ἀριστοδίκου.

PROBLEMATATA ARITHMETICA, ÆNIGMATA, ORACUI A.

1. SOCRATIS.

Polycrates.

Fortunate Pythagora, Musarum Heliconius surculus,
dic mihi interroganti, quot sapientiæ in certamen
tuæ domi sint, inter-se-contententes optime.

Pythagoras.

Ego igitur dixerim, Polycrates : dimidia-pars quidem
circa pulchras dant-operam doctrinas; quarta pars rursus
immortali naturæ laborem-adhibent; sed septimæ-parti
silentium penitus curæ-est, et æterni intus sermones.
Tres vero mulieres sunt, Theano autem supereminet
Tot Pieridum interpretes ego duco. [omnes.

2. IN IMAGINEM MINERVÆ.

Pallas ego sum auro-solido-conflata; sed aurum
juvenum est donum poetarum.
Dimidium auri Charisius, octavam autem
Thespis, et decimam partem dedit Solon.
sed vicesimam Themison; reliqua vero talenta
novem, et opus est donum Aristodici.

HUGONIS GROTHI VERSIO.

1. SOCRATIS.

Polycrates.

Dic, Heliconiadum decus o sublimis sororum,
Pythagora, tua quot tirones tecta frequentent,
Qui sub te Sophiæ sudant in agone magistro.

Pythagoras.

Dicam, tuque animo mea dicta, Polycrates, hauri.
Dimidia horum pars præclara mathemata discit,
Quarta immortalem naturam nosse laborat;
Septima sed tacite sedet, atque audita revolvit.
Tres sunt feminei sexus; at prima Theano.
Pieridum arcanis tot vates imbuo sacris.

ΒΑΣΜΕΤΙ ΜΕΖΙΡΙΔΙ.

2. Problema.

Pallada me cernis, finxit quam malleus auro,
Quod juvenum Musis dedita turba dedit.
Dimidium solidi dat namque Charisius auri,
Thespis at octavam dat, decimamque Solon.
A Themisone venit vicesima; contulit artem
Unus Aristodicus terque talenta tria.

Idem problema.

Aurea Pallas ego; Musis sed amica juvenus
Materiam docto præbuit artifice:
Octavam Thespis, partemque Charisius auri
Dimidiam, decimam contulit ipse Solon;
A Themisone data est vigesima: terna talenta
Et sena ipse opifex præstat Aristodicus.

Β. Μ.

3. ΑΛΛΟ.

- Ἄ Κύπρις τὸν Ἑρωτα κατηφιόντα προσήυδα· [πτο·
 « Τίπτε τοι, ὦ τέκος, ἄλγος ἐπέχραεν; » Ὅς δ' ἀπάμει-
 « Πιερίδες μοι μῆλα διήρπασαν ἄλλυδις ἄλλη,
 αἰνύμεναι κόλποιο, τὰ δὴ φέρον ἐξ Ἑλικῶνος.
 5 Κλειὼ μὲν μῆλων πέμπτον λάβε· δωδέκατον δὲ
 Εὐτέρπη· ἀτὰρ ὀγδοάτην λάχε διὰ Θάλεια·
 Μελπομένη δ' εἰκοστὸν ἀπαίνυτο· Τερψιχόρη δὲ
 τέτρατον· ἑβδομάτην δ' Ἑρατὼ μετεκίαθε μοῖρην·
 ἢ δὲ τριηκόντων με Πολύμνια νόσφισε μῆλων,
 10 Οὐρανίη δ' ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι· Καλλιόπη δὲ
 βριθομένη μῆλοισι τριηκοῖοισι βέβηκε.
 Σοὶ δ' ἄρα κουφοτέρησιν ἐγὼ σὺν χερσὶν ἰκάνω,
 πεντήκοντα φέρων τάδε λείψανα μῆλα θεάων. »

4. ΑΛΛΟ.

Αὐγείην ἔρεεινε μέγα σθένος Ἀλκείδαιο,
 πληθὺν βουκολίων διζήμενος· δε δ' ἀπάμειπτο·
 « Ἀμφὶ μὲν Ἀλφειοῖο ῥοὰς, φίλος, ἤμισυ τῶνδε·
 μοῖρην δ' ὀγδοάτην ὄχθον Κρόνου ἀμφινέμονται·
 δωδεκάτη δ' ἀπάνευθε Ταραξίπποιο παρ' ἱρόν·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἡλιδα διὰν ἐνικωστή νυμμένηται·
 αὐτὰρ ἐν Ἀρκαδίῃ [γε] τριηκοστὴν προλέλοιπα·
 λοιπὰς δ' αὖ λεύσσεις ἀγέλας τόδε πεντήκοντα. »

5. ΑΛΛΟ.

Εἰμὶ πατρὸς λευκοῖο μέλαν τέκος, ἄπτερος ὄρνις,
 ἄχρι καὶ οὐρανίων ἱπτάμενος νεφέων·
 κούραις δ' ἀντομένησιν ἀπενθέα δάκρυα τίκτω·
 εὐθὺ δὲ γεννηθεὶς λύσμαι εἰς αἴρα.

6. ΑΛΛΟ.

Ὠρονόμων ὄχ' ἄριστε, πόσον παρελήλυθεν ἡοῦς;
 ὅσων ἀποχοιμένοιο δύο τρίτα, οἷς τόσα λείπει.

3. Aliud problema.

Talibus aggreditur moerentem Cypris Amorem :
 « Equis, nate, animo dolor insidet ? » Ille ita contra :
 « Diripuerē sinu Libethrides undique adortæ
 Decerpta ex Helicone sacro quæ mala ferebam :
 Clio malorum quintante, duodecimaque
 Euterpe, octava sed gaudet parte Thalia ;
 Melpomenæ cessit vicesima, nomen habenti
 5 A me septima ; Terpsichore quadrante potitur ;
 Triginta me multavit Polyhymnia malis ;
 Uranie centum viginti ; Calliopeque,
 Improbior, raptis discessit onusta tricenis.
 Ecce tibi manibus vacuis occurro, dearum
 Reliquias, quinquaginta vix mala reportans.

B. M.

4. Aliud problema.

Herculis Augiam virtus generosa rogabat,
 Fasset ei vis quanta boum ; cui reddidit ille :
 Altera pars virides Alphei pascitur herbas ;

3. ALIUD.

Cypris Amorem tristitia-vultum-dejicientem allocuta est :
 « Qui-tandem te, o puer, dolor invasit ? » Hic autem re-
 « Pierides mihi mala eripuerunt aliunde alia, [spondit :
 auferentes e-sinu, quæ ferebam ex Helicone decerpto.
 Clio quidem malorum quintam-partem cepit ; duode-
 Euterpe ; sed octavam sortita-est dia Thalia ; [ciman
 Melpomene vicesimam abstulit ; Terpsichore autem
 quartam ; septimam Erato petiit partem ;
 triginta vero me Polymnia spoliavit malis,
 et Urania centum et viginti ; Calliope denique
 onusta malis trecentis abiit.
 Tibi igitur levioribus ego cum manibus venio,
 quinquaginta ferens hæc reliqua mala dearum. »

4. ALIUD.

Augiam sciscitabatur magnum robur Alcidae, [dit :
 multitudinem armentorum exquirens ; ille autem respo-
 « Juxta Alphei quidem fluentia, amice, dimidium horum,
 pars autem octava circa collem Saturni versantur ;
 duodecima vero procul Taraxippi prope sacellum ;
 inde per Elidem diam vicesima pascuntur ;
 sed in Arcadia tricesimam reliqui :
 reliqua autem jam vides armenta hic quinquaginta .

5. ALIUD.

Sum patris albi nigra soboles, absque-alis ales,
 usque etiam cœlestes volans ad-nubes ;
 puellis autem occurrentibus absque-luctu fletus pario ;
 et ut-primum sum-genitus, solvor in aerem.

6. ALIUD.

Horologorum longe optime, quantum præteritū diei ?
 quantum præteritū duæ partes-tertiæ, his tantum superest

Pars octava terit Saturni nomine collem ;
 Bisextura, quæ terret equos, circumspicit ara ;
 Rursus in Eleis pars it vicesima campis ;
 Arcadiæ dictos lustrat tricesima montes :
 Quinque boves restant decies, quos esse videre est.

Idem problema.

Augeam rogat Alcides, quot pascua circum
 Errarent armenta sibi. Cui rettulit ille :
 « Pascitur Alphei rapidas semisis ad undas,
 Pars octava sacro Saturni in colle vagatur ;
 Pone Taraxippi tumulum sextantis oberrat
 Dimidium ; decimæ semissem detinet Elis.
 Denique in Arcadicis trigesima substitit oris :
 Quadraginta vides tamen hic armenta relinqui.

B. M.

6. Aliud problema.

Dic quota nunc hora est ? Superat tantum ecræ diei.
 Quantum bis gemini exacta de luce trientes.

B. M.

7. ΑΑΔΟ.

Χάλκειός εἰμι λέων· χρουνοὶ δέ μοι ὄμματα δοῖα,
καὶ στόμα, καὶ δὲ θέναρ δεξιτεροῖο ποδός.
Πλήθει δὲ χρητῆρα δὴ ἡμασι δεξιὸν ὄμμα,
καὶ λαῖον τρισσοῖς, καὶ πισύροισι θέναρ·
ἄρκιον ἐξ ὥραις πληῆσαι στόμα· σὺν δ' ἅμα πάντα,
καὶ στόμα καὶ γλῆναι καὶ θέναρ, εἰπὲ πόσον.

8. ΑΑΔΟ.

Ἐξ, ἐν, πέντε, δύο, τρία, τέσσαρα κύβος ἐλαύνει.

9. ΑΑΔΟ.

Ἄνδρ' ἐμὸν ἔκταν' ἐκυρὸς, ἐκυρὸν δ' ἔκτανεν ἄνθρωπος,
καὶ δαήρ ἐκυρὸν, καὶ ἐκυρὸς γενέτην.

10. ΑΑΔΟ.

Λέβητας ἔγνων μὴ σιωπᾶν εἰδότας,
πλὴν ἄρτια τὸν χαλκὸν ἡγεῖν προτρέπειν,
ἀντικτυποῦντος τοῦ πρώτου τῷ δευτέρῳ,
καὶ μεταδιδόντος τῷ τετάρτῳ τοῦ τρίτου.
Ἐὰν δὲ τὸ κινεῖν ἡρεμῇ καὶ μὴ πνέῃ,
ἄρηνος ὁ λέβης· τῇ φύσει γὰρ οὐ λάλος.
Τῶν σῶν δὲ λεβήτων ἡ φύσις μὲν εὐστομος·
σοὶ δ' ἐντυχούσα γίνετ' εὐστομωτέρα,
σιγῶς δταν δεῖ, καὶ λαλοῦς δταν δέοι.

11. ΑΑΔΟ.

Τοὺς χιλίους στατήρας. οὓς ἐκτησάμην,
λαβεῖν κελεύω τοὺς ἐμοὺς παῖδας δύο·
πλὴν γνησίου τὸ πέμπτον ὑψήσθω δέκα
μέτρου τετάρτου τῶν λαχόντων τῷ νόθῳ.

12. ΑΑΔΟ.

Ἐξ μῶν ἑξ φιάλας Κροῖσος βασιλεὺς ἀνέστηκεν
δραχμῇ τὴν ἐτέρην μερίζονα τῆς ἐτέρης.

13. ΑΑΔΟ.

Ἄμφω μὲν ἡμεῖς εἴχοσι μνᾶς ἔλακομεν,

7. ALIUD.

Æneus sum leo; scaturigines autem mei sunt oculi bini,
et os, et vola dextri pedis.
Implet craterem duobus diebus dexter oculus,
et sinister tribus, et quattuor diebus vola;
sufficiens sex horis ut-impleat est os: jam simul omnia,
os et pupillæ et vola, dic quantum fundant.

8. ALIUD.

Sex, unum, quinque, duo, tria, quattuor tessera ducit.

9. ALIUD.

Virum meum interfecit socer, socerum vero interfecit vir
et levir socerum. et socer virum.

10. ALIUD.

Lebetas novi tacere nescios,
tamen commode æs ad-sonandum incitare,
ut-sono respondeat primus secundo,
et suum-locum-tradat quarto tertius.
Si vero id quod-movet cesset nec spiret,
elinguis est lebes; natura enim non est garrulus.
Tuorum vero lebetum natura quidem est oris-decentis,
et in-te incidens sit ore-decentiore,
tacens quum oportet, et eloquens quum est-opus.

11. ALIUD.

Mille stateras, quos paravi,
sumere volo meos filios duos:
attamen legitimi quinta-pars augeatur decima
partis quartæ eorum quæ-obtulerint notho.

12. ALIUD.

Sex minarum sex phialas Cræsus rex obtulit-ex-voto,
una drachma alteram superiorem alterâ.

13. ALIUD.

Ambo quidem nos viginti minas pendimus,

7. Aliud problema.

Æreus en habeo scatebras leo, lumina bina,
Os simul, inque pedum dexteriore volam.
Dextera craterem binis pupilla diebus,
Læva tribus complet, sed vola bis geminis;
Sex horis os præstat idem. Dic tempore quanto
Juncta simul complent pes cavus, os, oculi?

Idem problema.

Æreus adsto leo, tubuli mihi lumina bina
Osque etiam, dextri sic quoque planta pedis.
Binis dextro oculo, ternis lacus iste diebus

Impletur lævo, sed pede bis geminis;
Ori sufficiunt sex horæ. Dic simul ergo
Quo spatio os, oculi, pesque replere valent. B. M.

11. Aliud problema.

Quos possidere mille stateras datum est
Sic partiantur præcipio nati duo:
Ex conjuge orti quinta pars, addat super
Quadranti eorum quos nothus sumet, decem. B. M.

12. Aliud problema.

Minarum sex phialas sex Cræsus dedicat, atque
Est major drachma quæque priore sequens. B. M.

Ζῆθος τε γὰρ ξύναιμος· ἦν δέ μου λάβης
τρίτον, τὸ τέτρατόν τε τοῦδ' Ἀμφίονος,
ἔξ πάντ' ἀνευρών, μητρὸς εὐρήσεις σταθμόν.

14. ΑΛΛΟ.

Ἐἷς ἄνεμος· δύο νῆες· ἐρέττουσιν δέκα ναῦται·
εἷς δὲ κυβερνήτης ἀμφοτέρως ἐλάει.

15. ΑΛΛΟ.

Ἐξ πόδες ἐν χώραισι τόσαις μετροῦσιν ἱαμβόν,
σπονδαῖος, χόριος, καὶ δάκτυλος ἡδ' ἀνάπαιστος,
πυρρῆχιος καὶ ἱαμβος· ἔχει δέ τε οἶκον ἕκαστος.
Πυρρῆχιου τέλος ἔσθ'· ὅς μακρὰν οἶδεν ἐν ἀρχῇ,
πρώτη καὶ τριτάτη, πέμπτη δέ τε τοῦσδε κατίσχει
οἱ δ' ἄλλοι κατὰ πᾶσαν ὁμῶς βαίνουσιν ἀταρπὸν·
μοῦνον ἱαμβὸν ἀνακτα φέρει τόπος, ὃν κ' ἐβελήσῃ.

16. ΑΛΛΟ.

Νῆσος ὅλη, μύκημα βοῶς, φωνή τε δανειστοῦ.

17. ΑΛΛΟ.

Θήρη μὲν πολέμου μελέτη· θήρη δὲ διδάσκει
κρυπτὸν ελεῖν, ἐπιόντα μένειν, φεύγοντα διώκειν.

18. ΑΛΛΟ.

Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ
Αἴας πρὸ Τρώων ἔγχεϊ μαρναμένοσ.

19. ΑΛΛΟ.

Εἶδον ἐγὼ ποτε θῆρα δι' ὕλης τμητοσιδήρου
ὑπτίον ἄρθα τρέχοντα, ποσὶν δ' οὐχ ἥπτετο γαίης.

20. ΑΛΛΟ.

Εἰ πυρὸς αἰθομένου μέσσην ἑκατοντάδα θείης,
παρθένου εὐρήσεις υἷα καὶ φονέα.

21. ΑΛΛΟ.

Ἐς μέσον Ἡφαίστοιο βαλὼν ἑκατοντάδα μούνην,
παρθένου εὐρήσεις υἷα καὶ φονέα.

22. ΑΛΛΟ.

Μὴ λέγε, καὶ λήξεις ἐμὸν οὐνομα. Δεῖ δέ σε λέξαι;
ὅδε πάλιν, μέγα θαῦμα, λέγων ἐμὸν οὐνομα λήξεις.

23. ΑΛΛΟ.

Νηρέος ὄντα με παῖδα φέρει γαιήϊος υἱός,
τὸν Στυγὸς ἱερτοῖς νάμασι δυόμενον.

Zethusque et frater : si vero meam ceperis
tertiam-partem, et quartam hujus Amphionis,
sex minus omnino repertis, matris invenies pondus.

14. ALIUD.

Unus ventus; duæ naves; remigant decem nautæ:
unus autem gubernator ambas impellit.

15. ALIUD.

Sex pedes in sedibus totidem inctiuntur iambum (versum,
spondeus, choriis, et dactylus atque anapæstus,
pyrrhichius et iambus; habet vero domum suam quisque.
Pyrrhichii finis est: qui longam novit in initio (spon-
prima et tertia, et quinta item hos continet; [deus],
ceteri vero per omnem æque ingrediuntur viam:
solum iambum regem fert locus quemcumque voluerit.

16. ALIUD.

Insula tota, mugitus bovis, voxque fœneratoris.

17. ALIUD.

Venatio quidem belli exercitatio; venatio autem docet
abditum capere, ingruentem manere, fugientem persequi.

18. ALIUD.

Hectorem Priami filium Diomedes [-dæ] interfecit vir,
terra [Ajax] pro Trojanorum hasta decertans.

19. ALIUD.

Vidi ego quondam belluam per nemus ferro-sectum | ram.
supinam recta currentem, pedibusque non tangebatur ter-

20. ALIUD.

Si ignis candentis in-medio centenarium ponas,
virginis invenies filium et sicarium.

21. ALIUD.

Medium in Vulcanum si-injeceris centenarium unum,
virginis invenies filium et sicarium.

22. ALIUD.

Ne dic, et dices meum nomen. At oportet te dicere? [ces.
sic rursus, magnum miraculum, dicens meum nomen di-

23. ALIUD.

Nerei me qui-sum gnatus fert terrestris filius,
me Stygis desiderabilibus undis submersum.

13. Aliud problema.

Pondus mihi commune viginti minæ
Cum fratre : sume tertiam partem mei,
Amphionisque sume quartam : nascitur
Sex summa, quantum pendit Antiope parens.

Idem problema.

Viginti uterque pendimus simul minas
Zethus ego, fraterque. Attamen si ceperis
Mei trientem, cum quadrante Amphionis,
Senæ, parentis pondus, exhibunt minæ.

24. ΑΛΛΟ.

... μeon Διόνυσον ὄρξας ἐμέ· τίκτε με νηδὺς
ἐκθαδίη, μνήμης δὲ πατὴρ ἐμὸς ἡγεμονεύει.
Θηροφόρον δὲ με πρῶτον ἐγένεατο νηλεόθυμον·
αὐτοκασσιγνήτης δὲ πρόκνος φίλον υἷα κατακτάς,
οὐκέτι θῆρα φέρω, ἀλλ' οὐρανὸν ἤδ' ἐθάλασσαν,
καὶ χθόνα, καὶ μακάρων ἱερὸν χορὸν ἀφθιτον αἰεῖ.

25. ΑΛΛΟ.

Ὁσθαλμοὺς Σκύλλης ποθέω, τοὺς ἐσθεςεν αὐτὸς
ἥλιος, μὴν τε· πατὴρ δὲ με δειδιδε κούρη·
λοῦμαι δ' ἀνείσοισι δῶμα ποταμοῖσι θανοῦσα,
ὅς κορυφῇ προτήσιν ἐπ' ὀφρυόεντι κολωνῷ.

26. ΑΛΛΟ.

Ξανθὴ μὲν τις ἐγὼν ἤμην πάρος, ἀλλὰ κοπεῖσα
γίνομαι ἀργεννῆς λευκοτέρῃ χιόνος·
χίρῳ δὲ γλυκερῷ τε καὶ ἰχθυόεντι λοστρῷ,
πρώτῃ δαιτυμόνων ἐς χορὸν ἐρχομένη.

27. ΑΛΛΟ.

Παρθένον ἐν πελάγει ζητῶν τὴν πρόσθε λέοντα,
τηθὴν εὐρήσεις παιδοφόρου Ἑκάθης.

28. ΑΛΛΟ.

Ἐξ ἄλλος ἰχθυόεν γένος ἔλλαχον· εἷς δὲ μ' ἀεθλος
εἰς Διονυσιακοὺς οἶδεν ἀγῶνας ἄγειν·
καὶ δέμας ἐν σταδίοισιν ἀλειψάμενος λίπ' ἐλαίῳ,
υἷα μὲν Διῶς ὄλεσα χερσὶν ἐμαῖς·
εὐτερον αὖτε Γίγαντας ἀολλίας ἀλλοθεν ἄλλος
ἐκπέμπω πολλαῖς χεῖρεσιν ἐλκομένους.

29. ΑΛΛΟ.

Μούνη μοι φίλον ἐστὶ γυναιξὶ περ ἐν φιλότῃ
μῆνυσθαι, αὐτῶν λισσομένων ποσίων.

30. ΑΛΛΟ.

Κρὺν ἔχω γενετῆρα, τέκεν δὲ με τῷδε χελώνη·
τυκτομένη δ' ἄμφω πέφνον ἐμοὺς γονέας.

31. ΑΛΛΟ.

Οἶνον τὴν ἐτέρην γράφει μητέρα, καὶ θὲς ἐπ' ἄρθρῳ
ἄρθρον, καὶ πάτρην πατρὸς ἀκοῖτιν ὄρξας.

32. ΑΛΛΟ.

Κτανθεὶς τὸν κτείναντα κατέκτανον· ἀλλ' ὁ μὲν οὐδ' ὧς
ἤλυθεν εἰς Ἀΐδην· αὐτὰρ ἐγὼ γ' εὐανον.

33. ΑΛΛΟ.

Τόν με κατακτείναντα κατέκτανον, οὐ δὲ μοι ᾗδος·
θῆκε γὰρ ἀθάνατον τὸν κτάμενον θάνατος.

34. ΑΛΛΟ.

Νῆσός τις πόλις ἐστὶ φυτώνυμον αἶμα λχρῶσζα,

24. ALIUD.

Novum Bacchum vides me : peperit me venter
duplex, memoriæque pater meus præsidet. [dem ;
Belluam-portantem primum me generavit immisericor-
at sororis-germanæ hinnulæ earum filium postquam-
non jam belluam fero, sed cælum et mare [interemi,
et terram, et beatorum sacrum chorum æternum.

25. ALIUD.

Oculos Scyllæ desidero, quos exstinxit ipse
sol, lunaque : pater vero me timuit puellam ;
lavor autem perennibus duobus fluminibus mortua,
quæ vertex emittit in excelso tumulo.

26. ALIUD.

Flava quædam ego eram prius, sed secta
evado albâ candidior nive ;
gaudeo autem dulcique et piscoso balneo,
prima convivarum in chorum ingrediens.

27. ALIUD.

Virginem in mari quærens quæ olim fuit leo,
socrum invenies liberorum-interfectricis Hecabes.

28. ALIUD.

E salo piscibus-par genus sum-sortitus ; unus autem me
in Dionysiaca didicit certamina ducere ; [labor
et corpus in stadiis postquam-unxi oleo,
filium quidem Cereris perdidici manibus meis ;
secundum rursus Gigantes congregatos aliunde alios
procul-arceo multis manibus tractos.

29. ALIUD.

Soli mihi jucundum-est cum mulieribus amore
misceri, ipsis rogantibus maritis.

30. ALIUD.

Arietem habeo patrem, genuit vero me huic testudo ;
genita vero ambos interemi in eos parentes.

31. ALIUD.

Vini alteram scribe matrem, et superimponere articulo
articulum, et patriam patris uxorem vides.

32. ALIUD.

Interfectus eum-qui-interfecit interfeci : sed is ne sic qui-
descendit in Orcum ; verum ego obii. [dem

33. ALIUD.

Eum qui me interfecit interfeci, neque mihi gaudium est ;
reddidit enim immortalem interfectum mors.

34. ALIUD.

[lita,
Insula quædam urbs est a-planta-vocatum sanguinem sor-

ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο ζέρουσα·
ἐνθ' ἀπ' ἐμῆς ἔσθ' αἷμα ὁμοῦ καὶ Κέκροπος αἷμα·
ἐνθ' Ἥφαιστος ἔχει γαίρων γλαυκῶπιν Ἀθήνην·
5 κείθι θυηπολίην πέμπειν κελόμην Ἡρακλεῖ.

35. ΑΛΛΟ.

Ἀνθρώπου μέλος εἰμί· ὃ καὶ τέμνει με σίδηρος·
γράμματος αἰρομένου δύνεται ἥελιος.

36. ΑΛΛΟ.

Πικρὴ μοι ζωὴ, θάνατος γλυκὺς, ὕδατα δ' ὄμφω·
θνήσκω ἀναιμάκτοις ἐγχεσι νυσσόμενος·
ἦν δέ τις ἐν ζῶντι νέκυν τύμβω με καλύψῃ,
αἵματι συγγενέων πρῶτον ἀποδρέγομαι.

37. ΑΛΛΟ.

Παλλάδος εἰμι φίλη, τίκτω δ' ἀπερείσια τέκνα,
ἀ κατὰ πετράων ἄνδρες βάλλον· ὀλλυμένων δέ,
Πηλεΐδῃ φάος ἔσχε, βροτῶν ἄκρος, ἔρκος ἀγόνων.

38. ΑΛΛΟ.

Κτεῖνα κάσιν, κτάνε δ' αὖ με κάσις, θάνομεν δ' ὑπὸ
μητέρα δ' ἀμφοτέροι τεθναότες κτάνομεν. [πατρός·

39. ΑΛΛΟ.

Νῆσόν τις καλέων μ' οὐ ψεύσεται· ὥς ἐτεὸν γὰρ
πολλοὺς ἐς κελάδους οὔνομ' ἔθηκεν ἐμόν.

40. ΑΛΛΟ.

Εἰσὶ κασίγνηται δὴ ἀδελφαί· ἡ μία τίκτει
τὴν ἐτέρην, αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ἀπὸ τῆσδε τεκνοῦται·
ὥστε κασίγνητας οὔσας ἅμα καὶ συνομαίμους,
αὐτοκασιγνήτας κοινῇ καὶ μητέρας εἶναι.

41. ΑΛΛΟ.

Μητέρ' ἐμὴν τίκτω καὶ τίκτομαι· εἰμί δὲ ταύτης
ἄλλοτε μὲν μείζων, ἄλλοτε μειότερη.

42. ΑΛΛΟ.

Παρθένος εἰμι γυνή, καὶ παρθένου εἰμι γυναικὸς,
καὶ κατ' ἔτος τίκτω παρθένος οὔσα γυνή.

43. ΑΛΛΟ.

Εἰμι πόλου μίμημα· δῶα δέ με θῆρες ἄγουσι,
πρόσθε μὲν Ἡριγόνης, Πασιφάης δ' ὀπίθεν·
Ἡρακλέους τηρεῖ με συνευνέτις, ἡ δέ με Φοῖβου
τείρει νύμφα φίλῃ πολλάκι δαιομένη.

44. ΑΛΛΟ.

Νυκτὶ μιῇ καὶ Τρωσὶν ἐπήλυθα, καὶ τὰ Πελασγῶν
φύλα διατμήξας εἶλον ἀνευ δόρατος·
οὐ μὲν ὁ Τυδείδης, οὐδ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς
τὸν θρατὺν ἐκ νηῶν ἔσθενον ἐξελάσαι·
ἀλλὰ μένος καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔεζον
Ἀργείων στρατιῇν ὤλεσα καὶ Φρυγίων.

isthmum simul et fretum in continenti sustinens :
hic a mea terra est sanguis simul et Cecropis sanguis ;
hic Vulcanus habet haud-invitus caesiam-oculis Miner-
illuc sacram-hostiam mittere suadeo Herculi. [van;

35. ALIUD.

Homini sum membrum, quare et secat me ferrum :
littera sublatâ occidit sol.

36. ALIUD.

Amara mihi vita, mors dulcis, aquae vero utrumque ;
inorior incruentis lanceis ictus ;
si quis autem in viventi exanimem tumulo me abscondit,
sanguine cognatorum primum humector.

37. ALIUD.

Palladis sum amica, gigno autem innumeros liberos,
quos contra petras viri conjicere solent : peremptis vero,
Pelidae lux est, hominum medicina, tutamen laborum.

38. ALIUD.

Interfeci fratrem, interfecitque rursus me frater, peri-
matrem vero ambo mortui occidimus. [musque a patre :

39. ALIUD.

Insulam quispiam vocans me non mentietur : vere enim
multos in strepitus nomen posuit meum.

40. ALIUD.

Sunt germanae duae sorores : una parit
alteram, ipsa autem quae peperit ab hac paritur :
ita ut, dum sunt germanae simul et consanguineae,
reipsa-sorores communiter sint et matres.

41. ALIUD.

Matrem meam pario et parior : sum autem ea
nunc quidem major, nunc minor.

42. ALIUD.

Virgo sum inulier, et virginis sum mulieris filia,
et per annum pario virgo quae-sum mulier.

43. ALIUD.

Sum orbis imitamentum ; duaeque me belluae trahunt,
ante quidem Erigones, Pasiphaesque a-tergo :
Herculis servat me concubina, sed me Phœbi
cruciat amica cara saepenumero adurens.

44. ALIUD.

Nocte una et Trojanos invasi, et Pelasgorum
tribus vastatas cepi sine lancea ;
nec quidem Tydides, neque urbiuin-perditor Ulysses
audacem e navibus valuerunt propulsare :
sed animos et audaciam in pectoribus adaugens
Argivorum exercitum profligavi et Phrygum.

45. ΑΛΛΟ.

Εἰμι μέλας, λευκός, ξανθός, ξηρός τε καὶ ὑγρός·
εἴτε δὲ δουρατέων πεδίων ὑπερ' ἐντανύσης με,
Ἄρει καὶ παλάμῃ φθέγγομαι οὐ λαλέων.

46. ΑΛΛΟ.

Ἰράμματος ἀρνυμένου πληγὴν ποδὸς οὖνομα τεύχει·
ἡμέτερον· παταίνει δὲ βροτῶν πόδας οὐποτ' ἑάσει.

47. ΑΛΛΟ.

Εἴνεκα φωτὸς ἐγὼ φῶς ὠλεσα· φῶς δὲ παραστάς
φῶς μοι ὅπασσε φίλον ποσὶ χαριζόμενος.

48. ΑΛΛΟ.

Αἱ Χάριτες μῆλων καλᾶθους φέρον, ἐν δὲ ἐκάστη
ἴσον ἔην πλῆθος. Μοῦσαι σφίσιν ἀντεβόλησαν
ἐνέα, καὶ μῆλων σφέας ἤτεον· αἱ δ' ἄρ' ἔδωκαν
ἴσον ἐκάστη πλῆθος, ἔχον δ' ἴσα ἐννέα καὶ τρεῖς.
Εἰπέ πόσον μὲν ὤδωκαν, ὅπως δ' ἴσα πᾶσαι ἔχεσκον.

49. ΑΛΛΟ.

Τεύξόν μοι στέφανον, χρυσὸν χαλκόν τε κεράσσας,
κασσιτέρων θ' ἅμα τοῖσι, πολύκμητόν τε σίδηρον,
μῶν ἐξήκοντα· χρυσὸς δ' ἐχέτω μετὰ χαλκοῦ
διὰ μέρη τρισσῶν· χρυσὸς δ' ἅμα κασσιτέρως τε
τρισσὰ μέρη τεττόρων· χρυσὸς δ' αὖτ' ἡδὲ σίδηρος
τόσσα μέρη τῶν πέντε. Πόσον δ' ἄρα δεῖ σε κεράσσαι
λέξον τοῦ χρυσοῦ, χαλκοῦ πόσον, ἀλλ' ἔτι λέξον
κασσιτέριοιο πόσον, λοιποῦ πόσον εἰπέ σιδήρου,
ὥστε σε τὸν στέφανον τεῦξαι μῶν ἐξήκοντα.

50. ΑΛΛΟ.

Τὸ τρίτον, ἀργυροποιέ, προσέμβαλε καὶ τὸ τέταρτον
τῆς φιάλης εἰς ἓν, καὶ τὸ δυωδέκατον,
εἰς δὲ κάμινον ἔλαυνε βαλὼν, καὶ πάντα κυκῆσας
ἔξελέ μοι βῶλον· μνᾶν δέ μοι ἔλκυσάτω.

51. ΑΛΛΟ.

α. Ἔχω τὸν ἐξῆς, καὶ τὸ τοῦ τρίτου τρίτον.
β. Κἀγὼ τὸν ἐξῆς, καὶ τὸ τοῦ πρώτου τρίτον.
γ. Κἀγὼ δέκα μνᾶς, καὶ τὸ τοῦ μέσου τρίτον.

48. Problema.

Mala ferunt calathis Charites; æqualia cuique
Mala insunt calatho. Musarum his obvia turba
Mala petunt : Charites cunctis æqualia donant.
Tunc æqualia tres contingit habere novemque.
Dic quantum dederint, numerus sit ut omnibus idem.

B. M.

49. Aliud problema.

Æs, ferrum, stannum miscens aurique metallum,
Sexaginta minas pensantem finge coronam.
Æs aurumque duos simul efficiunt trientes;
Ternos quadrantes stanno mixtum impleat aurum;
At totidem quintas auri vis addita ferro.

45. ALIUD.

Sum niger, albus, flavus, siccusque et humidus;
quum autem super ligneos campos extenderis me,
Marte (ferro) et manu sono non loquens.

46. ALIUD.

Littera adscita plagam pedis nomen facit
nostrum : offendere autem mortalium pedes non sinet.

47. ALIUD.

Ob lucem ego lucem perdiidi; homo vero adstans
lucem mihi paravit caram pedibus suis gratificans.

48. ALIUD.

Gratiæ pomorum calathos ferebant, cuique autem
æqua calatho inerat multitudo. Musæ eis occurrerunt
novem, et poma eas rogarunt; hæc igitur dedere [et tres.
æquam cuique multitudinem, et æqua habebant novem
Dic, quot dederint et quomodo æqua cunctæ habuerint.

49. ALIUD.

Para mihi coronam, aurum æsque miscens, [rum,
stannumque simul cum eis, multumque-elaboratum fer-
minarum sexaginta; aurum vero habeat cum ære
duas partes ex tribus; aurumque simul et stannum
tres partes ex-quattuor; aurumque rursus et ferrum
totidem partes ex-quinque. Quantum igitur oporteat te
dic auri, æris quantum, sed etiam dic [miscere
stanni quantum, reliqui quantum dic ferri,
ita-ut tu coronam fingas minarum sexaginta.

50. ALIUD.

Tertiam partem, aurifex, injice et quartam
phialæ in unum, et duodecimam,
in fornacem vero mitte jaciens, et cuncta ubi-miscueris
tolle mihi massam : minam vero mihi pendat.

51. ALIUD.

a. Habeo *numerus* sequentem, et tertiam tertii partem.
b. Et ego *numerus* sequentem, et tertiam primi partem.
c. Et ego decem minas, et tertiam medii *numeri* partem.

Ergo age dic fulvi quantum tibi conjicis auri
Miscendum, dic quantum æris stannique requiras,
Dic quoque sufficiant duri quot pondera ferri,
Præscriptam ut valeas rite efformare coronam.

B. M.

50. Aliud problema.

Sume tibi phialæ, faber ingeniose, trientem,
Quartamque, et partem sume duodecimam,
Injice fornaci simul omnia mixta; sed inde
Prodeat unam æquans pondere massa minam.

B. M.

51. Aliud problema.

a. Æquo sequentem cum triente tertii.
b. Æquat sequens me, junctus et primi triens.
c. Supero trientem primi ego decem minis.

B. M.

52. ΑΛΛΟ.

Ἦν δτε σὺν Λαπίθῃσι καὶ ἀλκίμῳ Ἡρακλῆϊ
Κενταύρους διφυσὶς ὤλεσα μαρνάμενος·
ἦν δτε μουνογένεια κόρη θάνεν ἐν τρισὶ πλῆγαις
ἡμετέραις, Κρονίδην δ' ἥκαχον εἰνάλιον·
νῦν δέ με Μοῦσα τρίτη πυρίναις Νύμφαισι μίγντα
δέρκεται ὑελίνῳ κείμενον ἐν θαπέδῳ.

53. ΑΛΛΟ.

Ἡφαίστιω ποτὲ Παλλὰς ὑπ' ἀγκοίνῃσι θαμεῖσα
εἰς εὐνὴν ἐμίγη Πηλέος ἐν θαλάμοις·
τοὶ δ' ὥς οὖν λιπαρῆσι καλυφθῆτην ὁθόνῃσιν,
αὐτίκ' ἐγεννήθη νυκτιπόλος Φαέθων.

54. ΑΛΛΟ.

Κἄμὲ σοφὴ ποίησε τέχνη Παϊθήνοιο ἐμπνουν
πῦρ ὑπὸ γαλκελάτοις χεῖλεσι κευθομένην·
δεῖλῶν δ' αἶμα κελαινὸν ἀπ' ἀνθρώπων ἐρύουσα,
Ἡφαιστον κτείνω γαστρὶ περισχομένη.

55. ΑΛΛΟ.

Μοῦναι μοι θέμις ἐστὶ γυναικῶν ἐν φιλότῃτι
μίσγασθαι φανερώς, λισσομένων ποσίων·
μόνους δ' ἡϊθέοισι, καὶ ἀνδράσιν, ἡδὲ γέρουσιν,
παρθενικαῖς τ' ἐπέβην ἀχνομένων τοκέων.
6 Μαγλοσύνην ἤχθηρα· φιλεῖ δέ με παιονίη χεῖρ,
Ἀμφίτρυωνιάδην ἐκτελέοντα πόνον.
Ἀμφὶ δ' ὅπουτοιμένοιαι καὶ ἂν Πλουτῆϊ μαχοίμην
αἶν ὑπὲρ ψυχῆς τῶν ὀπόσοις ἐμίγην.
Εὐρύνοιο δέ με παῖδα καὶ ἀργιόδοντα τίθησιν
10 ἰδρεῖν μερόπων αἰγὶ μίγεις ἐλέφας.

56. ΑΛΛΟ.

Ἄν μ' ἐσίοης, καὶ ἐγὼ σέ. Σὺ μὲν βλεφάροισι δέδορξας,
ἀλλ' ἐγὼ οὐ βλεφάροισ· οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Ἄν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτῃν χεῖλ' ἀνοιγόμενα.

57. ΑΛΛΟ.

Οὐνομα μητρὸς ἔχω· γλυκερώτερος εἰμὶ τεκούσης·
ἀλλ' ἡ μὲν δολιχὴ, τυτθὸς ἐγὼ δὲ πέλω·
ἄβρωτος κείνη πλὴν κράατος· εἰμὶ δ' ἔγωγε
τρωκτὸς ἄτρας, μοῦνον δ' ἔντερ' ἄβρωτα φέρω.

52. De vino.

Olim cum Lapithis sociis atque Hercule magno
Gessi in Centauros bella, biforme genus.
Cujus cum triplici quondam moreretur ab ictu
Unica, Neptuno causa doloris erat.
At nunc quando mei resto pars tertia, Nymphis
Me mixtum campo conspicias in vitreo.

56. De speculo.

Specto, si spectas : oculis tu ; non ego vero

52. ALIUD.

Fuit tempus quo una cum Lapithis et valido Hercule
Centauros ambiguae-naturae perdidici decertans ;
fuit quum unigenita puella obiit (in) tribus plagis
nostris, Jovemque dolore-affeci maritimum ;
nunc vero me Musa tertia ignitis Nymphis mixtum
cernit vitreo situm in solo.

53. ALIUD.

Vulcano quondam Pallas sub brachiis domita
concubitu mixta-est Pelei in thalamis.
Hi vero quum nitidis abditi-sunt in-linteis,
illico genitus-est noctivagus Phaethon.

54. ALIUD.

Me quoque docta fecit ars Pæonis animatum
ignem sub ære-ductis labiis quæ-occulto ;
et miseris sanguinem nigrum ex hominibus trahens,
Vulcanum interfectio ventre circumdans.

55. ALIUD.

Soli mihi fas est mulierum in amore
misceri palam, rogantibus maritis ;
solusque adolescentibus, et viris, et senibus,
virginibusque incubo, moerentibus parentibus.
Solacitatem aversor ; amat vero me pæonia manus,
Amphitryonidæ absolventem labores.
De initis autem vel Plutoni obluctarer [sum.
usque vitæ causa eorum-omnium quibusculam mixtus-
Pellicium porro me puerum et acutis-instructum-dentibus
scientiâ hominum capræ mixtus elephas. [reddidit

56. ALIUD.

Si me intueris, etiam ego te. Tu me palpebris cernis.
at ego non palpebris ; neque enim habeo palpebras.
Si vero vis, garrus sine voce ; tibi enim inest
vox, mihi autem frustra labia aperta.

57. ALIUD.

Nomen matris habeo ; dulcior sum genitrici ;
at illa quidem longa, pusillus vero ego sum ;
comedi-nequit illa excepto capite : sum vero ego [gero.
manducabilis totus, solum intestina immanducabilia.

Cerno oculis : nulli nam mihi sunt oculi.

Quod si vis, sine voce loquar : nam vox tibi ; vano
Sola labore mihi labra movere datum.

57. De phænicobalano.

Nomen habens matris, gustu sum suavior ipsa :
Illa sed in longum tensa, pusillus ego.
Illius est veseum tantum caput : ast ego tota,
Demto quod comedi viscera nostra negant.

58. ΑΛΛΟ.

Ἐγχείφαλον φορέω κεφαλῆς ἄτερ· εἰμὶ δὲ χλωρὴ
αὐχένος ἐκ δολιχοῦ γῆθεν ἀειρομένη·
σφαίρῃ δ' ὥς ὑπὲρ αὐλὸν εἰδομαι· ἦν δὲ ματεύσης
ἐνδον ἐμῶν λαγόνων, μητρὸς ἔχω πατέρα.

59. ΑΛΛΟ.

Ἰῆας πεντήκοντα μιῇ ἐνὶ γαστρὶ λαβοῦσα
* μνηστῶν πάντων ἔκτανον ἡγεμόνα.
Αὐτὰρ δ' δις τέθνηκεν, ἐπεὶ δύο γαστέρες αὐτὸν
τίκτον, χαλκείῃ, καὶ πάρος ἀνδρομένη.

60. ΑΛΛΟ.

Ἦλθ' ἄν με τέκεν, καινούργησεν δὲ σίδηρος·
εἰμὶ δὲ Μουσάων μυστικὸν ἐκδοχίον·
κλειομένη σιγῇ· λαλέω δ', ὅταν ἐκπετάσῃ με,
κοινωνὸν τὸν Ἄρῃ μοῦνον ἔχουσα λόγων.

61. ΑΛΛΟ.

Οὐρεσι μὲν γενόμεν, δένδρον δέ μοι ἔπλετο μήτηρ,
πῦρ δὲ πατήρ, βῶλος δ' εἰμὶ μελαινομένη·
ἦν δέ μ' ἔσω κεράμιοι πατήρ τήξῃσι βαθείης,
ἄρματος ὠτειλὰς ῥύομαι εἰναλίου.

62. ΑΛΛΟ.

Αἶψιν ἐντρίχος εἰμι, τὰ φύλλα δέ μου κατακρύπτει
τὰς τρίχας, εἰ τρύπη φαίνεται οὐδαμόθεν·
πολλοῖς παιδαρίοις ἐμπαίζομαι· εἰ δέ τίς ἐστιν
εἰς τὸ βαλεῖν ἀφυῆς, ἴσταται ὥσπερ ὄνος.

63. ΜΕΣΟΜΗΔΟΥΣ.

Ἐρπυια, πετωμένα, βεβῶσα κούρα,
νόθος ἴχνος ἀραμένα δρομαῖα λέαινα,
πεπρόεσσα μὲν ἦν τὰ πρόσω γυνὰ,
τὰ δὲ μέσσα βρέμουσα λέαινα θήρ,
τὰ δ' ὅπισθεν ἐλίσσόμενος δράκων.
Οὐθ' ὀλκὸς ἀπέτρεχεν, οὐ γυνὰ,
οὔτ' ὄρνις διον δέμας, οὔτε θήρ·
κόρη γὰρ ἐφαίνεται· ἄνευ ποδῶν,
κεφαλὰν δ' οὐκ ἔσχε βρέμουσα θήρ.
Φύσιν εἶχεν ἄτακτα κεκραμένην,
ἀτέλεστα τέλεια μεμιγμέναν.

64. Τὸ αἶνιγμα τῆς Σφίγγος.

* Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,

58. De cinara.

Cum capitis caream, cerebrum gero : longaque cervix
Me viridi lætam tegmine tollit humo.
Eicas esse globum, quem tibia sustinet. Intra
Viscera, si quæris, matris habeo patrem.

60. Liber.

Silva mihi genitrix ; ferro mutata figura est ;

58. ALIUD.

Cerebrum gero sine capite ; sum autem viridis
colli ope longi ab-humo assurgens.
Sphæram vero super tibiam refero ; si autem investiges
intus latera mea , matris habeo patrem.

59. ALIUD.

Filios quinquaginta uno in ventre quæ-concepi,
prædonum omnium peremi ducem.
Sed iste bis obiit , propterea-quod duo ventres illum
pepererunt , æneus , et antea humanus.

60. ALIUD.

Silva quidem me peperit , denuoque-sinxit ferrum ;
sum vero Musarum mysticum receptaculum ;
clausa taceo ; garrio autem quum explicaveris me ,
consocium Martem (stilum) unum habens sermonum.

61. ALIUD.

In-montibus quidem prognatus sum , et arbor mihi fuit
ignisque pater, massaque sum atrata ; [mater,
si vero me in argilla pater liquefecit profunda ,
currus vulnera arceo maritimi.

62. ALIUD.

Valde crinita sum, folia vero meos abscondunt
crines, si foramen apparet nulla-ex-parte ;
multis cum puerulis nugor ; si quis autem est
ad mittendum ineptus, astat sicut asinus.

63. MESOMEDIS.

Repens, volans, ingrediens puella,
spurious vestigium tollens cursoria læna,
alata quidem erat anticas partes mulier,
medias vero fremens læna bellua,
posticasque revolutus draco.
Neque agmen-volvens avolabat, non mulier,
neque avis toto corpore, neque bellua :
puella enim apparebat sine pedibus,
caputque non habebat fremens bellua.
Naturam habuit incondite temperatam,
non-absolutum absolutum-in-modum commixtam

64. Ænigma Sphingis.

Est bipes super terra, et quadrupes, cujus una vox,

Depositum servo quod mihi Musa dedit.
Si claudas, taceo ; si pandas, eloquor : unus
Sermonis socius Mars mihi durus adest.

62. De pila.

Quos habeo crines, foliorum tegmine velo,
Estque foramen, at hoc nemo videre potes !.
Ludibrium multis pueris ego : si quis ineptus
Ludere, sic adstat, sicut asellus iners.

καὶ τρέπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
έρπετ' ἀκινεῖται, ἀνὰ τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἄλλ' ὁπότεν πλείστοισιν ἐπείγόμενον ποσὶ βαίνει,
ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀπαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

65. Χρησμός δοθεὶς Ὁμήρῳ.

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
δέξεται· ἀλλὰ νέων παίδων ἀνιγνῆμα φύλαξαι.

66. Ἔτερος πρὸς τὸν αὐτόν.

Ὀλβιε καὶ δύσδαιμον (ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι),
πατρίδα δίζηαι· μητρὶς δέ τοι, οὐ πατρὶς ἐστὶ
(μητρόπολις, ἐν νήσῳ ἀπὸ Κρήτης εὐρείης),
Μίνωος γαίης οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ·
ἐν τῇ μοῖρ' ἐστὶν σε τελευτῆσαι βίῳ τοιο,
εὖτ' ἂν ἀπὸ γλώσσης παίδων μὴ γνῶς ἐσακούσας
δυσζύνετον σχολιοῖσι λόγοις εἰρημένον ὕμνον·
δοῖας γὰρ ζωῆς μοίρας λάχες· ἦν μὲν ἀμυράν
ἡελίων διςσῶν, τὴν δ' ἀθανάτοισι ἰσόμοιρον,
καὶ ζῶν καὶ φθίμενος· φθίμενος δ' ἔτι πολλὸν ἀγήρως.

67. Χρησμός δοθεὶς Λαίῳ τῷ Θηβαίῳ.

Λαΐε Λαβδακίῳ, παίδων γένος ὀλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ,
οὗ παιδὸς χερσὶν λείψειν φάος· ὥς γὰρ ἔνευσα.

68. Χρησμός δοθεὶς Καρύστῳ.

Χείρωνος φίλε τέκνον ἀγαχλειτοῖο, Κάρυστε,
Πηλῖον ἐκπρολιπὼν Εὐβοίας ἄκρον ἰκέσθαι·
ἐνδ' ἱερὰν χώραν κτίζειν σοι θέσφατόν ἐστιν.

69. Χρησμός δοθεὶς Λυκούργῳ.

Ἦκεῖς, ὦ Λυκούργε, ἐμὸν ποτὶ πτόνα νηὸν,
Ζηνὶ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
Διζῶ ἥ σε θεὸν μαντεύσομαι, ἥ περ ἄνδρα·
ἀλλ' ἔτι καὶ μάλλον θεὸν ἔλπομαι, ὦ Λυκούργε.

70. Χρησμός δοθεὶς ἐκ τοῦ Σεράπειδος.

Μὴ μεψιμοῖραι μὴ θεοὺς μηδὲν, ξένε·
ὥρην δὲ μέμφου, ἥ πατὴρ ἔσπειρέ σε.

71. Χρησμός τῆς Πυθίας.

Ἄγνός πρὸς τέμενος καθαρὸν, ξένε, δαίμονος ἔργου
ψυχὴν, νυμφαίου νάματος ἀψάμενος·
ὥς ἀγαθοῖς κείται βατὴ λίβας· ἄνδρα δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψαι νάμασιν Ὠκεανός.

72. Χρησμός ἐρωτήσαντι Ῥουρίῳ, πῶς ἂν λάβοι ὄρκον παρὰ
τοῦ ἰδίου ναυκλήρου.

Εἴτ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνέχη δρόμον ὄρθρια Τίταν,
λύσας ἀκτίσι ζοφερῆς δηλήματα νυκτὸς,
λάμπη δ' αἰγλήσσει νέον φάος Ἠριγένεια,
δὴ τότε ἄγων παρὰ θίνας, ἀλιβράντους τε παρ' ἀκτὰς,
φῶτα στήσον ἔναντα δεδορκότα πρὸς φάος αὐγῆς
ἡελίου. Καὶ τὸν μὲν ἔσω πόδα χεύματος ἐντὸς
δεξιὸν ἐν δίναις ἔχτω, λαίον δ' ἐπὶ γαίης

et tripes; mutat vero naturam solum ex iis quæ super terra
repentia moventur, perque aera et per pontum.
Sed quando plurimis innixus pedibus ingreditur,
tunc velocitas membris hebetissima est ejus.

63. Oraculum datum Homero.

Est Ios insula matris patria, quæ te mortuum
excipt; sed juvenum puerorum ab-ænigmate cave.

66. Aliud ad eundem.

Fortunate et infauste (natus enim es in utramque sortem,
patriam quæris; matris autem terra, non patris est
[metropolis, in insula a Creta vasta,]
Minois terræ neque prope, neque procul;
in hac fatale est te finire vitam,
quando e lingua puerorum auditum non intellexeris
intellectu-dificilem obliquis loquelis dictum cantum;
binas enim vitæ partes sortitus-es, unam quidem obscuram
solum binorum, alteram vero immortalibus communem,
et vivens et extinctus: extinctus vero eris sine-cenio.

67. Oraculum datum Laio Thebano.

Lai Labdacide, liberorum genus fortunatum petis.
Dabo tibi carum filium; sed destinatum est, [annu-
tui pueri manibus te relictum esse lucem: ita enim

68. Oraculum datum Carysto.

Chironis care fili valde-inclyti, o Caryste,
Pelio cito-relicto Eubœæ promontorium adi:
ibi sacram sedem condere tibi est fato-destinatum.

69. Oraculum datum Lycurgo.

Venisti, o Lycurge, meum ad opimum templum,
Jovi carus et omnibus Olympias domos habentibus.
Ambigo utrum te deum esse vaticiner, an virum·
sed et adhuc magis deum existimo, o Lycurge.

70. Oraculum datum ex Serapeo.

Ne incuses-fatum, ne deos quidquam, o hospes:
horam vero incuses, qua pater genuit te.

71. Oraculum Pythiæ.

Purus animo in templum purum, hospes, dei ingredere,
Nympharum laticem (fluvialem aquam) ubi-attingeris:
nam bonis sufficit parva gutta; virum autem malum
ne totus quidem lavaverit fluentis Oceanus.

72. Oraculum datum interroganti Rufino quomodo sumat
jusjurandum a proprio nauclero.

Quando supra terram tollet cursum mane Titan,
solvens radiis tenebræ damna noctis,
spargetque splendida novum lumen Aurora, [propter oras
tunc quidem ducens propter littora marique-irrotatas
hominem siste ex-adverso intuentem lumen splendoris
solis. Atque unum quidem pedem intus fluenta
dextrum in vorticibus habeto, lævum vero super terra

στηρισάτω χεῖρεςσι δ' ἐπιφαύων ἐκάτερθε,
τῇ μὲν ἄλδς, τραφερῆς δ' ἐτέρῃ, πιστούμενος ὄρκον
οὐρανὸν ὀμνύετω, χθόνα τ' ἄσπετον, ᾗ δ' ἄλδς ὄρμους,
αἰθερίου τε πυρὸς βιοδώτορα ἡγεμονήα·
τοῖον γὰρ θεοὶ ὄρκον ὑπὸ στομάτεσσιν ἀτίζειν
οὐδ' αὐτοὶ τολμῶσιν, ἀγῆγορες Οὐρανίωνες.

73. Χρησμός· δοθεὶς τοῖς Μεγαρεῦσι.

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
ἵπποι Θεσσαλικάι, Λακεδαιμόνιαι τε γυναῖκες,
ἄνδρες δ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης·
ἀλλ' ἐτι καὶ τῶν εἰσὶν ἄμεινονες, οἱ τὸ μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλου,
Ἄργεῖοι λινοθώρακες, κέντρα πολέμοιο·
ὕμεις δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὐδὲ τρίτοι, οὐδὲ τέταρτοι,
οὐδὲ δωδέκατοι, οὐτ' ἐν λόγῳ, οὐτ' ἐν ἀριθμῷ.

74. Χρησμός· τῇ Πυθίᾳ.

Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν
χρεῖω· τῆς ἀρετῆς ἤψατο οὐδὲν ἄγος.
Ὅστις δ' οὐλοῦς ἤτορ, ἀπόστιχε· οὐποτε γὰρ σὴν
ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα δαινόμενον.

75. Χρησμός· δοθεὶς ἐν Ἡλίῳ πόλει, ὅτε ἐκναύγησαν οἱ κίο-
νες τοῦ ἱεροῦ Διὸς τοῦ ὄντος· ἐκείσε, οἱ νῦν ἐν Βηρύτῳ.

Εἰπέ Ποσειδάωνι· κασιγνήτοίς πεπιθέσθαι
πρεσβυτέρους ἐπέοικεν· ἐμῆς ἐρικυδέος αὐλῆς
κίοισιν οὐ κατὰ κόσμον ἀγάλλεται· εἰπέ τιναῖζας
τρὶς ἄλα μαρμαρέην, καὶ πείσεται. Ἦν δ' ἀπιθήσῃ,
φραζέσθω, μὴ πᾶσαν ἐνιπρήσαιμι θάλασσαν·
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θάλασσα Διὸς σβένυσσι κεραυνόν.

76. Χρησμός· Πυθίᾳ.

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς· μέγα μ' αἰτεῖς οὐ τοι δώσω·
πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν,
οἳ σ' ἀποκωλύσουσιν· ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω.
Δώσω τοι Τεγέην ποσσέκροτον ὀρχήσασθαι,
καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι.

77. ἈΛΛΟΣ.

Ὀλβίος οὗτος ἀνὴρ, δς νῦν κατὰ λάτινον οὐδὸν
Φοῖβου Ἀπολλωνος χρηστήριον εἰσαναθαίνει,
ῥυθεν εὐνομήν διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
δώσω ἦν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

78. ἈΛΛΟΣ.

Ἔστι τις Ἀρκαδίας Τεγέῃ λευρῷ ἐνὶ χώρῳ·
ἐνθ' ἀνεμοὶ πνεύουσι δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
καὶ τύπος ἀντίτυπος καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι κεῖται·
ἐνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέχει φασίλοος αἴα·

stabilito; manibus tangens utrimque, [rijurando,
una quidem salum, solidamque altera, fidem-faciens ju-
cælum juret, terramque immensam et sali portus,
æthereique ignis vitam-largientem rectorem :
tale enim dii jusjurandum oribus inhonestare
ne ipsi quidem audent, *quamquam* superbi Cælicolæ.

73. Oraculum datum Megarensibus.

Terræ quidem universâ Pelasgicum Argos melius,
equæ Thessalicæ, Lacedæmoniaque mulieres,
virique qui bibunt aquam pulchræ Arethusæ :
sed adhuc etiam hisce sunt meliores qui medii-inter
Tirynthum incolunt et Arcadiam ovibus-abundantem,
Argivi lineo-thorace-induti, stimuli belli :
vos vero, o Megarenses, nec tertio, nec quarto,
nec duodecimo-loco, nec in ratione, nec in numero *estis*.

74. Oraculum Pythiæ.

Sacra deorum bonis aperta-sunt, neque lustrationibus
opus *est*; virtutem tangit nullum piaculum.
Quicumque vero perditus es animo, recede : nunquam
animum deterget corpus aspersum. [enim tuum

75. Oraculum datum Heliopoli, quum ex navi fracta mari
inciderunt columnæ templi Jovis erecti ibi, quæ nunc sunt
Beryti.

Dic Neptuneo : Fratribus ohsequi
natu-grandioribus est-par : meæ præclaræ aulæ
columnis non decenter gloriaris. Dic agitans
ter mare candens, et parebit. Si vero non-paruerit,
reputet-secum, ne totum incendam mare;
nam ne mare quidem Jovis exstinguit ignem-caducum.

76. Oraculum Pythiæ.

Arcadiam me rogas; magnum me rogas; non tibi dabo;
multi in Arcadia glande-vescentes viri sunt,
qui te arcebunt : ego vero tibi non-quicquam invideo.
Dabo tibi Tegeam pedibus-resonantem ducendis-choreis,
et pulchrum campum junco dimetiendum.

77. ALIUD.

Fortunatus hicce vir, qui nunc per lapideum limen
Phœbi Apollinis ad oraculum ascendit :
venit bonas-leges quærens : sed ego certe
dabo quas non alia mortalium civitas habebit.

78. ALIUD.

Est quædam Arcadiæ Tegea lævi in loco :
ibi venti spirant duo valida sub necessitate,
et ictus reciprocus et malum super malo jacet :
hic Agamemnoniden cohibet viva-generans tellus :

74. INCERTI.

Castis templa patent, nec opus lustrantur ut ante :
Tangere virtutem nulla piacla valent.

Impurum cui pectus, abi : non eluct unquam
Mentem, quæ de te sordida fiet, aqua.

6 τὸν σὺ κοιμισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάβροθος ἔσση.

79. ΑΛΛΟΣ.

Λυδὲ γένος, πολλῶν βασιλεῦ, μέγα νήπια Κροῖσε,
μὴ βούλου πολέεσκον ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν
παιδὸς φθεγγομένου· τὸ δέ σοι πολλὸν λῶϊον ἀμφίς
ἔμμεναι· αὐδῆσει γὰρ ἐν ἡματι πρῶτων ἀνόλβω.

80. ΑΛΛΟΣ.

Τὴν πεπρωμένην μοῖρην ἀδύνατά ἐστιν ἀποφυγέειν
καὶ θεῶ.

81. ΑΛΛΟΣ.

Ἴσθμὸν δὲ μὴ πυργοῦτε, μηδ' ὀρύσσετε·
Ζεὺς γάρ κ' ἔθηκε νῆσον, εἴ κ' ἐβούλετο.

82. ΑΛΛΟΣ.

Ἄλλ' ὅταν ἐν Σίφνῳ πρυτανήϊα λευκὰ γένηται,
λευκοφρύς τ' ἀγορῇ, τότε δὴ δεῖ φράδμονος ἀνδρὸς
φράσασθαι ξυλινὸν τε λόχον κήρυκά τ' ἐρυθρόν.

83. ΑΛΛΟΣ.

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἤλθες· ἀναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

84. ΑΛΛΟΣ.

Αἰ τὸ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

85. ΑΛΛΟΣ.

Ὅς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕστερον ἔλθῃ
γᾶς ἀναδαιομένας, μετὰ οἱ ποκά φημι μελήσειν.

86. ΑΛΛΟΣ.

Ἡετίων, οὐ τίς σε τίει πολύτιμον ἔδοντα.
Λάβδα κύει, τέξει δὲ ὀλοότροχον· ἐν δὲ πεσεῖται
ἀνδράσι μουνάρχοισι, δικαιοῦσαι δὲ Κόρινθον.

87. ΑΛΛΟΣ.

Αἰετὸς ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα.
καρτερόν, ὠμηστὴν· πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει.

88. ΑΛΛΟΣ.

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ, δὲ ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει,
Κύψελος Ἡετίδης, βασιλεὺς κλειτοῖο Κορίνθου,
αὐτὸς καὶ παῖδες, παίδων γε μὲν οὐκέτι παῖδες.

89. ΑΛΛΟΣ.

Καὶ τότε δὴ, Μίλητε, κακῶν ἐπιμήχανε ἔργων,
πολλοῖσιν δειπνὸν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσῃ·
σαὶ δ' ἄλοχοι πολλοῖσι πόδας νίψουσι κομήταις·
νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδυμοῖς ἄλλοισι μελήσει.

90. ΑΛΛΟΣ.

Ἄλλ' ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά νικήσασα
ἐξελάσῃ, καὶ κύδος ἐν Ἀργείοισιν ἄρῃται,

hunc tu si-abstuleris, Tegeæ auxiliator eris.

79. ALIUD.

O tu, Lydus genere, multorum rex, inconsultissime
noli magnopere-optatam vocem per tecta audire [Cræse,
pueri loquentis; sed tibi multo satius rem aliter
sese-habere: vocem-emittet enim in die primum infausta.

80. ALIUD.

Definitam sortem non licet declinare etiam deo.

81. ALIUD.

Isthmum ne turri-munite, neu fossa:
Jupiter enim fecisset insulam, si vellet.

82. ALIUD.

Sed quando in Siphno curia alba fiet, [viro,
canisque-superciliis forum, tunc sane opus-est prudent-
ut-excogitet ligneam cohortem, præconemque rubrum.

83. ALIUD.

O Batte, ad vocem venisti; rex autem te Phœbus Apollo
in Libyam mittit ovium-nutricem colonum.

84. ALIUD.

Si tu me melius Libyam ovium-nutricem nosti
non ingressus ingresso, valde miror sapientiam tuam.

85. ALIUD.

Qui autem in Libyam valde-amabilem serius venerit
terrâ divisâ, hunc aio fore-ut aliquando pœniteat.

86. ALIUD.

O Eetion, non quisquam te colit, in magno licet-sis pretio.
Labda concepit, gignetque magnum-et-rotundum; cadet
inter-viros regnantes, justequereget Corinthum. [autem

87. ALIUD.

Aquila in saxis concepit, gignetque leonem
validum, crudivorum, qui multorum genua solvet.

88. ALIUD.

Fortunatus hicce vir, qui meam domum intrat,
Cypselus Eetides, regnator inclytæ Corinthi,
ipse et filii, filiorum tamen filii non amplius erunt.

89. ALIUD.

Et tunc profecto, o Milete malorum artifex operum
multis cœnaque et splendida dona fies;
et tum conjuges multis pedes abluent comatis;
templi autem nostri Didymis aliis cura-erit.

90. ALIUD.

Sed quando femina marem victum
fugaverit, et decus inter Argivos reportarit,

πολλὰς Ἀργείων ἀμφιδρυφίας τότε θήσει·
ὥς ποτέ τις ἔρειε καὶ ἐπessoμένων ἀνθρώπων·
5 « Δεινὸς δφς ἀέλικτος ἀπώλετο δουρὶ δαμασθεῖς, »

91. ΑΛΛΟΣ.

Γλαῦκ' Ἐπικυδεῖδῃ, τὸ μὲν αὐτίκα κέρδιον οὕτως,
ὄρκῳ νικῆσαι καὶ χρήματα λήσασθαι.
Ὅμνυ', ἐπεὶ θάνατός γε καὶ εὐόρκον μένει ἄνδρα.
Ἄλλ' Ὅρκου παῖς ἐστὶν ἀνώνυμος, οὐδ' ἐπὶ χεῖρες
οὐδὲ πόδες· κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἰσέκε πᾶσαν
συμμάρψας ὁλέσῃ γενεὴν καὶ οἶκον ἅπαντα·
ἄνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.

92. ΑΛΛΟΣ.

Ἦ μέλει, τί κάθησθε; λιπὼν φεῦγ' ἔσχατα γαίης
δῶματα καὶ πόλιος τρογοειδέος ἄκρα κάρηνα.
Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μενεῖ ἐμπεδον, οὔτε τὸ σῶμα,
οὔτε πόδες νέατοι, οὔτ' ὦν χεῖρες, οὔτε τι μέσσης
5 λείπεται, ἀλλ' ἀζηλα πέλει· κατὰ γάρ μιν ἐρείπει
πῦρ τε καὶ δῆς Ἄρης, Συριηγενὲς ἄρμα διώκων·
πολλὰ δὲ καλλ' ἀπολεῖ πυργώματα, κοῦ τὸ σὸν οἶον·
πολλοὺς δ' ἀθανάτων ναοὺς μαλερῶ πυρὶ δώσει,
οἳ που νῦν ἰδρῶτι βρούμενοι ἐστήκασιν,
10 δαίματι παλλόμενοι· κατὰ δ' ἀκροτάτοις δρόφοισιν
αἷμα μέλαν χέχυται, προῖδὸν κακότητος ἀνάγκη.
Ἄλλ' ἔτον ἐξ αὐτοιο, κακοῖς δ' ἐπικιδνατε θυμόν.

93. ΑΛΛΟΣ.

Οὐ δύναται Παλλὰς Δί' Ὀλύμπιον ἐξιδάσασθαι,
λίσσομένη πολλοῖσι λόγοις καὶ μῆτιδι πυκνῇ·
σοὶ δὲ τόδ' αὖτις ἔπος ἐρέω, ἀδάμαντι πελάσσας.
Ἦν ἄλλων γὰρ ἀλίσκομένων, ὅσα Κέκροπος οὖρος
5 ἐντὸς ἔχει, κευθμῶν τε Κιθαιρῶνος ζαθέοιο,
τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς
μοῖνον ἀπόρθητον τελέθειν, τὸ σὲ τέκνα τ' ὀνήσει.
Μηδὲ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένειν καὶ πεζὸν ἰόντα
πολλὸν ἀπ' ἡπείρου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ' ὑποχωρεῖν,
10 νῶτον ἐπιστρέψας· ἔτι τοι ποτὲ κἀντίος ἔσσο.
Ἦ θεῖη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,
ἧ που σκιδναμένης Δημήτερος, ἧ συνιούσης.

94. ΑΛΛΟΣ.

Ἐχθρὰ περικτιόνεσσι, φίλ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
εἴσω τὸν προβοδαῖον ἔχων, πεφυλαγμένος ἦσο,
καὶ κεφαλὴν πεφύλαξο· κára δὲ τὸ σῶμα σώσσει.

95. ΑΛΛΟΣ.

Ἦ νῆπιοι, ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενελάου
τιμωρημάτων Μίνως ἐπέμψε μηνίων δακρύματα, ὅτι
οἱ μὲν οὐ συνεξπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θά-
νατον γενόμενον, ὑμεῖς δὲ ἐκείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης
ἀρπαχθεῖσαν ὑπ' ἄνδρὸς βαρβάρου γυναῖκα.

multas Argivarum undique-se-discerpentes tunc efficiet;
ut aliquando quis dicturus-sit etiam futurorum hominum :
« Terribilis draco non-revolutus periit hastâ domitus. »

91. ALIUD.

O Glauce Epicydide, in præsentia quidem utilius sic,
jurejurando vincere et divitias prædari.
Jura, quippe mors etiam fidelem-jurijurando manet virum
Sed Jurisjurandi filius est sine-nomine, nec sunt ei manus.
nec pedes : velox tamen aggreditur, donec omnem
corruptam perdiderit gentem et domum omnem :
viri vero jurijurando-fidelis soboles apud-posteros melior

92. ALIUD.

O miseri, quid sedetis? fuge in-extrema terræ deserens
domos et urbis rotæ-similis ardua cacumina.
Neque enim caput manebit solidum, neque corpus,
neque pedes imi, neque manus, neque quidquam medietate re-
linquitur, sed non-invidenda cuncta sunt; nam eam evertit
ignisque et acer Mars Syria-ortum currum persequens;
multa autem et alia perdet propugnacula nec tuum solum;
multaque immortalium templa devorant igni dabit,
quæ fere nunc sudore diffluentia star⁴,
terrore concussa; etiam in altissimis tectis
sanguis ater effusus est, prævidens calamitatis necessita-
Sed ite ex adyto, malisque injicite animum. [tem.

93. ALIUD.

Non potest Pallas Jovem Olympium propitiare
precata multis verbis et consilio prudenti;
tibi autem hoc rursus dictum edam, ferro te admovens.
Ceteris enim captis quæcumque Cecropis fines
intus habent, latebraque Cithæronis divini, [Jupiter
murum Tritogeni (Minervæ) ligneum dat longe-spectans
solum non-subversum iri, qui te liberosque juvabit.
Neu tu equitatum exspecta et peditem euntem [cede,
multum a continenti-terra exercitum tranquillius, sed re-
dorsum vertens : adhuc tamen aliquando et adversus eris.
O divina Salamis, tu vero perdes liberos mulierum,
aut dispersa Cerere, aut congregata.

94. ALIUD.

Inimice vicinis, care immortalibus diis,
intus propugnaculum habens, tutus sedeas,
et caput tuearis : caput autem corpus servabit.

95. ALIUD.

O stulti, querimini quot vobis propter Menelai ultio-
nem Minos misit irascens lacrimas, quod illi quidem
non una cum eo vindicarunt cædem in Camico patra-
tam, vos autem eis Sparta raptam a viro barbaro mu-
lierem.

96. ΑΛΛΟΣ.

Ἵμῖν δ', ὦ Σπάρτης οἰκήτορες εὐρυχόροιο,
ἢ μέγα ἄστὺ ἐρικυδέες ὑπ' ἀνδράσι Περσείδῃσι
πέρεται· ἢ τὸ μὲν οὐχί, ἀφ' Ἡρακλέους δὲ γενέθλης
πενθήσει βασιλῆ φθίμενον Λακεδαιμόνος οὔρος.
Οὐ γὰρ τὸν ταύρων σχήσει μένος οὐδὲ λεόντων
ἀντιδῆν· Ζηνὸς γὰρ ἔχει μένος· οὐδὲ ἔφημι
σχέσθαι, πρὶν τῶνδ' ἕτερον διὰ πάντα δάσσηται.

97. ΑΛΛΟΣ.

Φράζω βαρβαρόφωνον· δταν ζυγὸν εἰς ἄλα βάλλῃ
βύβλινον, Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας.

98. Βάκιδος χρησμός περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων νίκης.

Ἄλλ' δταν Ἀρτεμίδος χρυσαόρου ἱερὸν ἄκτῃν
νηυσὶ γεφυρώσωσι καὶ εἰναλίην Κυνόσουραν,
ἐλπιδὶ μαينوμένη λιπαρὰς πέρσαντες Ἀθήνας,
διὰ Δίῃ σέσσει κρατερὸν Κόρον, Ὑβριος υἱὸν,
δεινὸν μαιμώνωντα, δοκεῖντ' ἀνὰ πάντα πιθέσθαι.
Χαλκὸς γὰρ χαλκῷ συμμιγέται, αἷματι δ' Ἄρης
πόντον φοινίξει· τότ' ἐλεύθερον Ἑλλάδος ἤμαρ
εὐρύοπα Κρονίδης ἐπάγει καὶ πότνια Νίκη.

99. ΑΛΛΟΣ.

Τήνδ' ἐπὶ Θερμώδοντι καὶ Ἀσωπῷ λεχεποίῃ
Ἑλλήνων σύνοδον καὶ βαρβαρόφωνον ἱγῆν,
τῇ πολλοὶ πεσέονται ὑπὲρ Λάχεσιν τε μόρον τε
τοξοφόρων Μήδων, δταν αἰσιμον ἤμαρ ἐπέλθῃ.

100. Χρησμός δοθεὶς Μενελάῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ.

Τίπτε δύο βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν,
οὐ ταυτὰ φρονέοντες ἐμὸν δόμον εἰσανέβητε,
ἦτοι ὁ μὲν πῶλοιο γόνον διζήμενος εὐρεῖν,
αὐτὰρ ὁ πῶλον ἄγειν; Τί νυ μήσαιο, ὦ μεγάλε Ζεῦ;

101. ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δυοκαίδεκα· τῶν δὲ ἐκάστῳ
παῖδες * τριήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσιν·
αἱ μὲν λευκαὶ ἕσιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δὲ τ' εἶναι, ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

102. Ἐκ τῆς Πυθίας τῷ βασιλεῖ Ἀδριανῷ.

Ἄγνωστόν μ' ἐρέεις γενεῆς καὶ πατρίδος αἵης
ἀμβροσίου Σειρήνων· ἔδος δ' Ἰθάκη τις Ὀμήρου·
Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νεστορέη Πολυκάστη
μήτηρ, ἥ μιν ἔτιχτε βροτῶν πολυπάνσοφον ἄλλων.

103. ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἴ με νέην ἐλαβες, τάχα μου πῖες ἐκχυθὲν αἷμα·
νῦν δ' ὅτε γηραλέην μ' ἐξετέλεσσε χρόνος,
ἔσθιε τὴν ῥυσσαινομένην, ὑγρὸν οὐδὲν ἔχουσαν,
ὁστέα συνθραύουσιν σαρκὶ σὺν ἡμετέρῃ.

96. ALIUD.

Vobis autem, o Spartæ incolæ lata-in-choreas-locaba-
ut magna urbs valde-gloriosa a viris Persis [bentis.
vastatur; aut hoc quidem non, sed ex Herculis genere
lugebit regem mortuum Lacedæmonis custos.
Non enim hunc taurorum cohibebit vis neque leonum
in-adversa-pugna: Jovis enim habet robur; neque eum di-
repressum-iri donec horum alterutrum omnino sortiatur.

97. ALIUD.

Cogita, barbara-voce-loquens: quando jugum in mare de-
papyreum, Eubœa amovere sæpe-balantes capras. [jicit

98. Bacidis oraculum de Græcorum victoria.

Sed quum Dianæ aureo-arcu-decoræ sacram ripam
navium ponte-junxerint et maritimam Cynosuram,
spe furenti splendidas vastantes Athenas, [filiam,
divina Justitia exstinguet validam Satietalem, Superbia
immane gestientem, sperantem omnia ad-se-tracturam.
Æs enim æri miscebitur, et sanguine Mars
pontum rubefaciet: tunc liberum Græciæ diem
late-intuens Saturnius inducit et veneranda Victoria.

99. ALIUD.

En hunc ad Thermodontem et Asopum herbosum
Græcorum conventum et barbære-loquentium clamorem,
quo multi cadent præter Lachesimque et fatum
sagittariorum Medorum, quum fatalis dies advenit.

100. Oraculum datum Menelao et Alexandro.

Quid tandem duo reges, unus Trojanorum, alter Græco-
non eadem cogitantes in meam domum ascendistis? rum,
nimirum unus pulli sobolem querens invenire, [Jupiter?
sed alter pullum abducere. Quid ergo consules, o magne

101. CLEOBULI ÆNIGMA.

Unus pater, filii duodecim; horumque unicuique
filiae sexaginta diversum aspectum habentes:
hæ quidem sunt albæ visu, illæ rursus nigræ;
immortalesque licet sint, pereunt cunctæ.

102. A Pythia imperatori Hadriano.

Ignotum me interrogas de genere et patria terra
divinæ Sirenis; sedes autem Ithaca quædam Homeri;
Telemachusque pater et Nestorea Polycaste [simum alia
mater quæ eum peperit, præ mortalibus longe sapientis-

103. ÆNIGMA.

Si me teneram cepisses, forte meum bibisses effusum
nunc autem quum vetulam me confecit ætas, [sanguinem
comede rugis-refertam, humidum nil habentem,
ossa confringens una-cum carne mea.

104. ΑΛΛΟ.

Πέρην σὴν ὀπίσω, κάλαθον χερὶ, τὸν τράγον ὤμοις,
αἰπόλε, σῶν ἀγρῶν σύμβολα πάντα φέρεις.

105. ΑΛΛΟ.

Εἰμὶ χαμαιῖζλον ζῶων μέλος· ἦν δ' ἀφέλῃς μου
γράμμα μόνον, κεφαλῇς γίνομαι ἄλλο μέρος·
ἦν δ' ἕτερον, ζῶων πάλιν ἔσσομαι· ἦν δὲ καὶ ἄλλο,
ὃ μόνον εὐρήσεις, ἀλλὰ διηκόσια.

106. ΑΛΛΟ.

Τέσσαρα γράμματα ἔχων ἀνύω τρίβον· ἦν δὲ τὸ πρῶ-
γράμμι ἀφέλῃς, αἶω· καὶ τὸ μετ' αὐτὸ πάλιν, [τον
βορβόρω εὐρήσεις ἐμὲ φιλιτατον· ἦν δὲ τὸ λοῖσθον
αἶρης, εὐρήσεις εἰσέτι βῆμα τόπου.

107. ΑΛΛΟ.

Λαμπάδα μὲν προέηκεν Ἔρως καὶ τόξα καὶ ἰοὺς,
Αἰθιοπῶν δὲ κόνιν ἀντὶ βελῶν προχέει.

108. ΑΛΛΟ.

Οὐδὲν ἔσωθεν ἔχω, καὶ πάντα μοι ἐνδοθέν ἐστι,
ποῖκα δ' ἐμῆς ἀρετῆς πᾶσι δίδωμι χάριν.

109. ΑΛΛΟ.

Ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα κόρη θάνεν· ὁ προδότης δὲ
οἶνος ὑφ' οὗ δὲ θάνεν, Παλλάδος ἦν στέλεχος·
ὁ κτεῖνας ναυηγός· ἐνὶ ζώοντι δὲ τύμβῳ
καίται μεμφομένη τὰς Βρομίου χάριτας.
Παλλὰς καὶ Βρόμιός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυῖεις,
οἱ τρεῖς τὴν μούνην παρθένον ἠφάνισαν.

110. ΑΛΛΟ.

Οὐδεὶς βλέπων βλέπει με, μὴ βλέπων δ' ὁρᾷ·
ὁ μὴ λαλῶν λαλεῖ, ὁ μὴ τρέχων τρέχει·
ψευδὴς δ' ὑπάρχω, πάντα τέληθ' ἰλέγων.

111. ΑΛΛΟ.

Ἄγονος ἐξ ἀγόνων, βελετηφόρος, ἐμβρεφός, ἄρσις.

112. Χρησμὸς δοθεὶς Κροίσῳ τῷ Λυδῷ.

Ἄλλ' ὅταν ἡμίονος βασιλεὺς Μήδοισι γέννηται,
καὶ τότε, Λυδὸς ποδαβρὲ, πολυψηφίδα παρ' Ἑρμον
φεύγειν, μὴδὲ μένειν, μὴδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

113. Χρησμὸς δοθεὶς Ἀρχιλόχῳ.

Ἀθάνατός σοι παῖς καὶ ἀοίδιμος, ὦ Τηλεσίχλεις,
ἔσσει· ἐν ἀνθρώποισιν, ὃς ἂν πρῶτός σε προσείπῃ
νῆς σῆς ἀποβάντα φιλή· ἐν πατρίδι γαίῃ.

114. Χρησμὸς δοθεὶς τῇ μητρὶ Ἀλεξάνδρου.

Πέρσαι λάτρην ἐμὸν σημάντορα χερὶ βιαίῃ

ΑΝΤΙΘΛΟΓΙΑ. II.

104. ALIUD.

Peram tuam a-tergo, calathum manu, hircum humeris,
o caprari, tuorum agrorum symbola cuncta geris.

105. ALIUD.

Sum humile animalium membrum : si vero auferas a-me
literam unam, capitis fio alia pars ;
si autem alteram, animal rursus ero ; si vero et aliam,
non solum invenies, sed ducenta.

106. ALIUD.

Quattuor literas habens absolve viam ; si vero primam
literam auferas, audio ; et si sequentem rursus,
luto invenies me amicissimum ; si autem extremam
tollas, invenies adhuc vocabulum loci.

107. ALIUD.

Lampada quidem abjecit Amor et arcum et sagittas,
Æthiopum vero pulverem jactatorum loco fundit.

108. ALIUD.

Nihil intus habeo, et intus insunt cuncta mihi,
gratuitoque meæ virtutis omnibus præbeo munus.

109. ALIUD.

In igne sopita puella (pupilla) obiit ; proditor vero
erat vinum ; et a quo obiit, Palladis fuit truncus ;
qui interfecit, naufragus ; in viventi autem tumulo
jacet querens de Bromii muneribus.
Pallas et Bromius et inclytus Utrimque-claudicans,
hi terni unam virginem perdidierunt.

110. ALIUD.

Nemo cernens cernit me ; si vero non cernit, videt ;
qui non-garrit, garrit ; qui non currit, currit :
mendaxque sum, cuncta vera dicens.

111. ALIUD.

Infecundus ex infecundis, sagittifer, puerulus, elevati

112. Oraculum datum Creso Lydo.

Sed quando semiasinus rex Medis fuerit. [Hermun
tunc vero, Lyde mollis-pedes, calculis-abundantem propte
fuge, neu mane, neu verecundare ignavus esse.

113. Oraculum Archilochi datum.

Immortalis tibi filius et celebrandus, o Telesicles,
erit in hominibus, qui primus te allocutus-erit
nave tua descendente clara in patria tellure.

114. Oraculum datum matri Alexandri Macedonis

Persæ famulum meum ducem manu violenta

ἔκτανον, οἰκεία δὲ κόνις νέκυν ἀμφικαλύπτει·
τοῦ δ' ἦν τις Φαέθοντι θοῶς λεύκ' ὅστέα δείξει,
οὗτος τοι Περσῶν τὸ μέγα κράτος ἐνδοθὶ θραύσει·
κεῖται δ' Ἀσίδος ἐντὸς δριζομένη ἐνὶ νήσῳ
δάφνη καὶ βρείβοισι παραὶ Πελοῖο γέροντος·
πράξω δ' ἀνέρα μάντιν ὕψηγητῆρα κελεύθου
Φωικέα, δὲ ψαμάθοισιν Ἀπαρνίδος οἰκία ναίει.

115. Χρησμός δούεις τῷ Κωνσταντίνῳ.

Οὐ θέμις ἐν Τροίῃς σε πάλαι τμηθέντι θεμείλῳ
Ῥώμης ἰδρῦσαι νέον οὖνομα· βαίνει δὲ χαίρων
ἐς Μεγαρήϊον ἄστν Προποντίδος ἄγχι θαλάσσης,
ἐνθ' ἰχθύς ἐλαφὸς τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

116. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ.

Τίπτε με τῶν καρύων ἔνεκεν πληγῇ τι πιέξεις,
ὦ μήτηρ; τάδε πάντα καλαὶ διαιρηθήσαντο
παρθένου. Ἡ γὰρ ἐμείο Μελίσσιον ἑβδομα·δοῖα,
ἡ δὲ δουδεκάτον Τιτάνη λάβει· ἕκτον ἔχουσιν
καὶ τρίτον Ἀστυόχη φιλοπαίγμονες ἡδὲ Φίλινα·
εἴκοσι δ' ἄρπαξεν Ἑτίς λάβει, δώδεκα Θέτις·
ἡ δ', ὄρα, ἡδὺ γὰρ Γλαύκη παλάμῃσιν ἔχουσα
ἐνδεκα· τοῦτο δέ μοι κάρυν περιλείπεται ὅλον.

117. ΑΛΛΟ.

α. Ποῦ σοι μῆλα βέβηκεν, ἐμὸν τέχος; β. Ἐκτα μὲν Ἰνώ
δοῖα, καὶ ὀγδοάτην μοῖραν ἔχει Σεμέλη·
Αὐτόνη δὲ τέταρτον ἀφῆρπασεν· αὐτὰρ Ἀγαυὴ
πέμπτον ἐμῶν κόλπων ὄψε· ἀπαινουμένη·
σοὶ δ' αὐτῇ δέκα μῆλα φυλάσσεται· αὐτὰρ ἔγωγε,
ναὶ μὰ φίλῃν Κύπριν, ἐν τῷδε μῶνον ἔχω.

118. ΑΛΛΟ.

Δρεψυμένη ποτὲ μῆλα φίλαις διεδάσσατο Μυρτώ·
Χρυσίδι μὲν μῆλων πέμπτον πόρε, τέταρτον Ἡροί,
ἐννεακαίδεκατον Ψαμάθῃ, δέκατον Κλεοπάτρῃ·
αὐτὰρ εἰκοστὸν δωρήσατο Παρθενοπείῃ·
δώδεκα δ' Εὐάδνῃ μῶνον πόρεν· αὐτὰρ ἐς αὐτὴν
ἤλυθον ἐκ πάντων ἑκατὸν καὶ εἴκοσι μῆλα.

METRODORI

PROBLEMATUM ARITHMETICA.

116.

Quid mihi pro nucibus minitaris verbera, mater?
Has pulchræ inter se dispertivere puellæ.
Septima pars flavæ cessit geminata Melissæ,
Ipsa duodecimam Titane sibi sumpsit, habentque
Sextantem Astyoche, festiva Philinna trientem,
Viginti Thetis, at rapuit Thisbe improba bis sex;
Abstulit et ridens Glaucæ totidem minus unâ.
Sed numero ex omni nux hæc mihi denique restat. B. M.

117. ALIUD PROBLEMA.

α. Dic ubi, nate, reposta tibi sunt mala? β. Trientem

interfecerunt, patriusque pulvis mortuum circumtegit;
hujus autem si quis Phaethonti (soli) cito alba ossa
hic Persarum magnum robur intus franget; [ostenderit,
jacet autem Asiam intra, circumscripta in insula,
laurum et fluenta prope Pelii grandævi.
Quære autem virum vatem indicem viæ
Phocensem, qui in-arenis Aparnidis domos habitat.

115. Oraculum Constantino datum.

Non fas est in Trojæ te olim destructo fundamento
Romæ ponere novum nomen; perge vero gaudens
in Megaricam urbem Propontidis juxta pontum,
ubi piscis cervusque pascuis vescuntur in iisdem.

116. METRODORI EPIGRAMMATA ARITHMETICA.

Quid me nucum causa plagis premis,
o mater? hasce omnes pulchræ inter-se-partitæ sunt
virgines. Sane enim mihi Melissium septimas-partes duas,
sed duodecimam Titane ademit; sextam habent
et tertiam Astyoche atque Philinna jocis-gaudentes;
viginti autem raptas Thetis cepit, duodecim Thisbe;
et hæc, vide, suaviter ridet Glaucæ manibus tenens
undecim: hæc porro mihi nux relinquitur sola.

117. ALIUD.

α. Quo tibi mala abiere, mi fili? β. Sextas-partes Ino
duas, et octavam partem habet Semele;
Autonoe vero quartam abstulit; sed Agave
quintam e meo sinu evasit adimens;
tibi autem ipsi decem mala servantur; at ego,
næ dilectam testor Cyprum, unum hoc modo habeo

118. ALIUD.

Decerpta olim mala-inter amicas divisit Myrto:
Chrysidi malorum quintam-partem dedit, quartam Heroni
decimam-nonam Psamathæ, decimam Cleopatrá;
sed viginti mala donavit Parthenopiæ;
duodecim autem Evadnæ modo præbuit; sed in ipsam
venerunt ex omnibus centum et viginti mala.

Ino habet, octantem possidet at Semele;
Quadrantem Autonoe sumpsit, properavit Agave
Quintantem e nostro diripuisse sinu.
Mala decem servantur adhuc tibi. Testis amica
Sed Venus, hoc unum jam superesse mihi. B. M.

118. ALIUD PROBLEMA.

Dilectis Myrto divisit mala puellis:
Heronem quartâ, sed donat Chrysida quintâ;
Dat decimam nonam Psamathæ, decimam Cleopatrá;
Pars munus cedit vicesima Parthenopæ;
Bis sex Evadne capit. Ipsi denique tanto
De numero, centum viginti mala supersunt. B. M.

119. ΑΛΛΟ.

Ἄντομέναις ποτὲ μῆλα φίλαις διεμοίρσαντο
 Ἰνὸ καὶ Σεμέλῃ δώδεκα παρθενικαῖς.
 Καὶ ταῖς μὲν Σεμέλῃ πόρην ἄρτια· ταῖς δὲ περισσὰς
 ὤκε κασιγνήτῃ· μῆλα δ' ἔχεν πλέονα.
 Ἡ μὲν γὰρ τρισῆσι τρεῖς ἔδοξα δῶκεν ἐταίραις,
 ταῖς δὲ δύο πάντων πέμπτον ἔδωκε λάχος·
 ἑνδεκα δ' Ἀστυνόμῃ μιν ἀφελιατο, καὶ οἱ ἔλειπεν
 μῶνα κασιγνήταις μῆλα δύο φερέμεν.
 Ἡ δ' ἐτέρῃ πισύρεσαι πόρην δύο τέτρατα μήλων,
 πέμπτῃ δ' ἑκταίῃν μοῖραν ἔδωκεν ἔχειν·
 τέσσαρα δ' Εὐρυχόρῃ δῶρον πόρε· τέτρασι δ' ἄλλοις
 μήλοισιν Σεμέλῃ μέμμεν ἀγαλλομένη.

120. ΑΛΛΟ.

Ἡ καρὺ πολλοῖσιν ἐβεθρίθει καρύοισιν·
 νῦν δὲ τις ἐξαπίνης μιν ἀπέθριεν· ἀλλὰ τί φησίν;
 « Ἐκ μὲν ἐμεῦ καρῶν πέμπτον λάβε Παρθενόπεια·
 ὀγδόατον δὲ Φιλίνα φέρει λάχος· ἡ δ' Ἀγανίπη
 τέτρατον· ἑβδομάτῃ δ' ἐπιτέρπεται Ὀρείθυια·
 ἕκτῃ δ' Εὐρυνόμῃ καρῶν ἐδρέψατο μοῖρην·
 τρισσαὶ δ' ἑξῆς κατὸν Χάριτες διεμοιρήσαντο·
 ἑννάκι δ' ἑννέα Μοῦσαι ἐμεῦ λάβον· ἑπτὰ δὲ λοιπὰ
 δῆεις ἀκρεμόνεσσιν ἐφήμενα τηλοτέροισιν.

121. ΑΛΛΟ.

Ἐπτάλορον ποτὶ ἄστῃ Γαδειρόθεν, ἕκτον ὁδοῖο
 Βαίτιος εὐμύκους ἀχρὶς ἐξ ἡϊόνας·
 κείθεν δ' αὖ πέμπτον Πυλάδου μετὰ Φώκιον οὐδας,
 Γαυρὴν χθὼν, βοῆς οὖνομ' ἀπ' εὐετίας·
 Πυρήνην δὲ τοι ἔνθεν ἐπ' ὀρθόκραϊρον ἰόντι
 ὄγδοον, ἡ δὲ μίτῃς ὠδὲκατον δεκάτης.
 Πυρήνης δὲ μεσηγὺ καὶ Ἀλπίος ὑψικαρῆνον
 τέτρατον· Αὐσονίης αἶψα δωδεκάτον
 ἀρχομένης ἤλεκτρα φαίνεται Ἡριδανοῖο.
 ὦ μάκαρ, ὅς δισσὰς ἔνυσσα χιλιάδας,

119. ALIUD PROBLEMA.

Bis senis Ino quondam Semeleque puellis
 Pignus amicitiae mala dedere suae:
 Parci et Semele paria istis tradidit; illis
 Imparia exhibuit pluraque mala soror.
 Quintam malorum partem dedit ista duabus;
 Est data virginibus septima trina tribus;
 Astynomeque decem, sed et unum sumit. At Ino
 Germanis retinet bina ferenda suis.
 Altera bis geminas gemino quadrante puellas
 Donat, sextantem quinta puella capit,
 Quattuor Eurychore. Solido Semele quoque gaudet
 Quattuor e numero mala relicta sibi.

B. M.

120. ALIUD PROBLEMA.

Quae succisa jacet, multo nux ardua quondam
 Pollebat foetu, numerumque hac arte recenset:
 « Nostris ex nucibus quintam sibi Parthenopea;

119. ALIUD.

Rogantibus olim mala amicis distribuerunt
 Ino et Semele duodecim virginibus: [imparia
 atque his quidem Semele praeuit paria-numero, illis vero
 dedit soror; mala autem habuit plura.
 Haec enim tribus tres septimas-partes dedit amicis,
 duabus autem omnium quintam dedit sortem;
 undecim vero Astynome ei abstulit, atque ei reliquit
 sola sororibus mala duo ferenda. [malorum;
 Altera vero quattuor amicis praeuit binas quartas partes
 quintae autem sextam partem dedit habendam;
 quattuorque mala Eurychorae donum praeuit; quattuor-
 malis Semele mansit exultans. [que aliis

120. ALIUD.

Nux arbor multis onusta erat nucibus: [arbor?
 nunc autem quispiam subito illam totondit; sed quid dicit
 « A me nucum quintam-partem cepit Parthenopea;
 octavam vero Philinna fert sortem; atque Aganippe
 quartam; et septima gaudet Orithyia;
 sextamque Eurynome nucum carpsit partem;
 ternaeque sex et centum Gratiae inter-se-partitae-sunt;
 noviesque novem Musae a-me ceperunt; septem denique
 cognosces ramis insidentes remotioribus. [reliquas

121. ALIUD.

Septicollum ad urbem a Gadira, sexta-pars itineris
 usque ad Bætis fluvii armentis-plenas ripas;
 illinc autem rursus quinta-pars Pyladæ ad Phocense solum,
 Taura (Vacca) tellus est, bovina nomen a fecunditate
 ad Pyrenen inde per arduum-verticem eunti [ductum;
 octava-pars, et unius duodecima-pars denarii.
 Pyrenen autem inter et Alpes excelso-capite
 quarta-pars; Ausonia statim duodecima-pars
 ubi-incipit, succinum lucescit Eridani.
 O me felicem, qui duo confeci millia stadiorum,

Octavamque Philinna capit, quartamque Aganippe;
 Septima formosae conceditur Orithyiae;
 Eurynome sextam e numero sibi vindicat omni.
 Centenas ternae Charites senasque tulere;
 Demum Pierides novies sumpserunt novenas.
 Summis in ramis septem tamen ecce supersunt.

B. M.

121. ALIUD PROBLEMA.

Quisquis adire cupis Romanam Gadibus urbem,
 Sextans ad ripam Bætidis usque viae est.
 Quintantem hinc numera Phocensis ad arva coloni,
 A multa regio quae bove nomen habet.
 Inde Pyrenae praecelsa ad culmina montis
 Octans est, decimae parsque duodecima;
 Quarta Pyrenaeos, gelidas jacet inter et Alpes.
 Parte duodecima hinc incipit Ausonia,
 Qua Phaethontides sudant electra sorores.
 Sed tamen ulterius millia perge duo;

πρὸς δ' ἔτι πέντι' ἐπὶ ταῖς ἑκατοντάδας ἔνθεν ἐλαύνων·
ἡ γὰρ Ταρπεὶη μέμβλετ' ἀνακτορίῃ.

122. AAAO.

Εὐδελφάροιο Δίχης ἱερὰ κρήδεμνα μῆνας,
ὄφρα σε, πανδαμάτωρ χρυσέ, βλέπομαι τόσον,
οὐδὲν ἔχω· πίσυρας γὰρ ἐπ' οὐκ ἀγαθοῖσι ταλάντων
οἰωνοῖσι μάττην δῶκα φίλοις δεκάδας·
ἤμισυ δ' αὖ, τρίτατόν τε καὶ ὀγδοον, ὦ πολύμορφοι
ἀνθρώπων κῆρες, ἐχθρὸν ἔχοντα βλέπω.

123. AAAO.

Πέμπτον μοι κλήρου, παῖ, λάμβανε· δωδέκατον δὲ
δέξο, δάμαρ· πίσυρες δ' υἱός οἰχομένου
παῖδες, ἀδελφείοί τε δύο, καὶ ἀγαστονε μῆτερ,
ἐνδεκατὴν κλήρου μοῖραν ἕκαστος ἔχε.
10 Αὐτὰρ, ἀνεψιαδοῖ, δυοκαίδεκα δέχθε τάλαντα·
Εὐδούλος δ' ἔχέτω πέντε τάλαντα φίλος.
Πιστοτάτοις δμῶεσσιν ἐλευθερίην καὶ ἄποινα,
μισθὸν ὑπηρεσίης, τοῖσδε δίδωμι τάδε·
ὧδε δὲ λαμβανέτωσαν· Ὀνήσιμο; εἰκοσι πέντε
15 μνᾶς ἔχέτω· Δάος δ' εἰκοσι μνᾶς ἔχέτω,
πεντήκοντα Σύρος, Συνετὴ δέκα, Τίβιος ὀκτώ·
ἐπτά δὲ μνᾶς Συνετῷ παιδί δίδωμι Σύρου.
Ἐκ δὲ τριηκόντων κοσμήσατε σῆμα ταλάντων,
ρίζετε δ' Οὐδαίῳ Ζανὶ θυηπολίην·
15 δισσῶν ἑς τε πυρὴν καὶ ἀλφίτα καὶ τελαμῶνας,
εἰκάτην διοῖν σῶμα χάριν λαβέτω.

124. AAAO.

Ἥλιος, μῆνι τε καὶ ἀμφιθέοντος ἀλῆται
ζωοφόρου τοιῇ τοι ἐπεκλώσαντο γενέθλην·
ἔκτῃ μὲν βιότοιο φίλῃ παρὰ μητέρι μείναι
ὄρφανόν· ὀγδοάτῃ δὲ μετ' ἀντιβίοισιν ἀνάγκῃ
θητεύειν, νόστον τε γυναῖκά τε παῖδά τ' ἐπ' αὐτῇ
τηλύγοντον δώσουσι θεοὶ τρίτάτῃ ἐπὶ μοίρῃ·
ὁ δὲ τότε σοι Σκυθικοῖσιν ὑπ' ἔρχεσι παῖς τε δάμαρ τε
δλλυνται. Σὺ δὲ τοῖσιν ἐπ' ἀλγέσι δάκρυα χεύσας,
ἐπτά καὶ εἰκοσ' ἔτεσσι βίου ποτὶ τέρμα περήσεις.

Restabunt quingenta tibi tum denique, donec
Carpeio possis sistere colle gradum.

B. M.

122. ALIUD PROBLEMA.

Justitiæ sacras ausus convellere leges,
Ut turgens auro cuncta domante forem,
Nil jam possideo, infidis quia nuper amicis
Leva mente quater dona talenta dedi.
Nunc quoque semissem, simul octantem atque trientem
(O duram sortem!) barbarus hostis habet.

B. M.

123. ALIUD PROBLEMA.

Assis habe quintam, filii; carissima conjux,
Sume duodecimam. Quattuor alterius

adhuc quinque præter hæc inde centurias pergens!
etenim Tarpeia mihi curæ est regia, ut assequar.

122. ALIUD.

Acutum-cernentis Justitiæ sacras ego vittas ubi-sordavi.
ut te, o cuncta-domans aurum, viderem tantum.
nil habeo: quattuor enim talentorum non-de bonis
auguriis frustra dedi amicis decadas; [multiforma
dimidiamque iterum partem, tertiamque et octavam·
hominum infortunia, inimicum habentem cerno.

123. ALIUD.

Quintam-partem mihi hæreditatis, puer, cape; duodeci-
accipe, uxor; quattuorque filii defuncti [manque
pueri, fratresque duo et multa-gemens mater,
undecimam hæreditatis partem quisque habe.
Sed vos, proconsobrini, duodecim accipite talenta;
Eubulusque habeat quinque talenta amicus.
Fidissimis famulis libertatem et redemptionis-premium,
mercedem servitii, hisce dono hæc:
sic autem capiant: Onesimus viginti quinque
minas habeto; Davusque viginti minas habeto,
quinguinta Syrus, Synete decem, Tibius octo;
septem vero minas Syneto filio do Syri.
De triginta autem ornate sepulcrum talentis,
faciteque subterraneo Jovi sacra:
de-duobus et in rogum, et salsas fruges et fascias,
inanem duorum corpus gratiam accipito.

124. ALIUD.

Sol, lunaque et circumcurrentis planet u
zodiaci tibi neverunt nascenti-sortem: [maner
sextam quidem vitæ partem dilectam apud matrem
orbum patre; octavam vero inter hostes necessitate
servire, redditumque uxoremque et puerum præter eam
sero-natum dabunt dii tertia in parte.
Tum vero tibi Scythicis sub jaculis puerque conjuxque
pereunt. Tu autem illo de luctu fletus ubi-fuderis,
septem et viginti annis vitæ ad terminum pervenies.

Natorum nati, fratres bini, optima mater,
Undecimam partem quilibet accipiat.
Ferte talenta decem patruelis aucta duobus,
Noster et Eubulus quinque talenta ferat.
Fidis libertas famulis conceditor, hæcque
Sint longi merces munera servitii.
Vicenas quinas sibi sumat Onesimus; atqui
Vicenas sinitor Davus habere minas,
Quinguinta Syrus, capiat quoque Tibius octo:
At Syneto septem sint, Synetæque decem.
Triginta totis tumultum exornatæ talentis,
Debitaque inferno sacra parate Jovi:
Bina pyræ, cum fasciolis dapibusque supremis,
Artubus ungendis bina talenta dico.

B. M.

125. ΑΛΛΟ.

Τύμβος ἐγώ· κεύθω δὲ πολύστονα τέκνα Φιλίννης,
τοῖον μαψιτόκων καρπὸν ἔχων λαγόνων·
πέμπτον ἐν ἡϊθέοις, τρίτατον δ' ἐνὶ παρθενικῇσιν,
τρῆς δέ μοι ἀρτιγάμους δῶκε Φιλίνα κόρας·
λοιποὶ δ' ἡελίοιο πανάμμοροι ἡδὲ καὶ αὐδῆς
τέσσαρες ἐκ λαγόνων εἰς Ἀχέροντα πέσον.

126. ΑΛΛΟ.

Οὗτός τοι Διόφαντον ἔχει τάφος· ἃ μέγα θαῦμα!
καὶ τάφος ἐκ τέχνης μέτρα βίοιο λέγει.
Ἐκτὴν κουρίζειν βίотου θεὸς ὥπασε μοίρην·
δωδεκάτην δ' ἐπιθείς, μῆλα πόρην χνοάειν·
τῇ δ' ἄρ' ἐφ' ἐβδομάτῃ τὸ γαμήλιον ἤψατο φέγγος,
ἐκ δὲ γάμων πέμπτῳ παῖδ' ἐπένευσεν ἔτει.
Αἰαῖ, τηλύγετον δειλὸν τέκος, ἡμισυ πατρὸς
σοῦ γ' ἐκάς δυεροῦ μέτρον ἔλδον βίотου.
Πένθος δ' αὖ πισύρεσσι παρηγορέων ἐνικυτοῖς
τῇδε πόσου σοφίῃ τέρμ' ἐπέρησε βίου.

127. ΑΛΛΟ.

Παντὸς ὅσου βεβίωκε χρόνου παῖς μὲν τὸ τέταρτον
Δημοχάρης βεβίωκε· νεηνίσκος δὲ τὸ πέμπτον·
τὸ τρίτον εἰς ἄνδρας· πολλὸν δ' οὐτ' ἀφίκετο γῆρας
ἔζησεν λοιπὰ τρισκαίδεκα γήρας οὐδῶ.

128. ΑΛΛΟ.

Οἷον ἀδελφεὸς μ' ἐβίησατο, πέντε τάλαντα
οὐχ οὔτῃ μοίρῃ πατρικὰ δασσάμενος.
Ἐπὶ κασιγνήτοιο τὸδ' ἐνδεκάτων πολὺδακρυς
πέμπτον ἔχω μοίρης. Ζεῦ, βαθὺν ὕπνον ἔχεις.

129. ΑΛΛΟ.

Ἐἴπε κυβερνητῆρι, πλατὺν πόρον Ἀδριακοῖο
τέμωνων νηῖ, ἄλως πόσα λείπεται εἰσέτι μέτρα;

125. ALIUD PROBLEMA.

Marmore clauditur hoc proles numerosa Philinnæ,
Frustra maternis edita visceribus.
Quintantem juvenes complent; geminumque puellæ
Sextantem; nuptas tres tegit iste lapis;
Quattuor haud viso ceciderunt sole sub orcum
Translati ex utero, proh dolor! in tumulum. B. M.

126. ALIUD PROBLEMA.

Hunc Diophantus habet tumulum, qui tempora vitæ
Illius mira denotat arte tibi.
Egit sextantem juvenis; lanugine malas
Vestire hinc cœpit parte duodecima;
Septante uxori post hæc sociatur, et anno
Formosus quinto nascitur inde puer.
Semissem ætatis postquam attigit ille paternæ,
Infelix subita morte peremptus obit.

125. ALIUD.

Tumulus ego, condoque valde-deplorandos liberos Philinnæ,
talem frustra-parientium habens fructum laterum;
partem-quintam in adolescentibus, tertiam in virginibus,
tresque mihi recens-nuptas dedit Philinna puellas;
reliqui vero solis omnino-expertes et vocis
quattuor e lateribus matris in Acheronta cecidere.

126. ALIUD.

Hicce tibi Diophantum habet tumulus. Ah magnum mira-
et tumulus ex arte mensuram vitæ loquitur. [culum!
Sextam in-puerilem-ætatem vitæ deus præstitit partem;
duodecimaque adjecta, genis induxit lanuginis-vestitum;
atque in septima-parte nuptialem accendit facem,
et post nuptias quinto puerum annuit anno.
Heu, heu! sero-nata infirma soboles, dimidiam patris
tui mensuram nactus vitæ luctuosæ crematus-es.
Luctum vero rursus quattuor solans annis
hac quanti sapientia finem attigit vitæ.

127. ALIUD.

Omnis quantum vixit temporis puer quidem quartam-par-
Demochares vixit; adolescens autem quintam; [tem
tertiā inter viros; canamque ubi venit ad-senectam,
vixit reliqua, tres et decem annos, in limine senectæ.

128. ALIUD.

Qualem frater mihi vim-intulit, quinque talenta
non justa divisione paterna impertitus! [crimis hanc
Septem a-fratre undecimarum-partium multis-madens-la
quintam habeo partem. O Jupiter, altum dormis somnum!

129. ALIUD.

Dixit gubernatori latum fretum Adriatici maris
secans navi: Sali quot relinquuntur adhuc mensuræ?

Quattuor æstates genitor lugere superstes
Cogitur: hinc annos illius assequere. B. M.

127. ALIUD PROBLEMA.

Quadrantem ætatis puerilibus egit in annis,
Quintantem juvenis decurrit, virque trientem
Demochares; cana demum accedente senecta
Bis quinos reliquum vixit tresque insuper annos. B. M.

128. ALIUD PROBLEMA.

Vim frater facit, in partes nec dividit æquas
Quæ nobis liquit quinque talenta pater.
Nam multum lacrymans septem illius undecimarum
Quintam habeo partem. Juppiter, ista vides? B. M.

129. ALIUD PROBLEMA.

Adriacas dum findit aquas, e puppe magistrum
Nauta rogat, quantum pelagi jam restet arandum.

Τὸν δ' ἀπαμείβετο· « Ναῦτα, μέσον Κριοῖο μετώπου
 « Κρηταίου, Σικελῆς τε Πελωρίδος ἑξάκι μέτρα
 « χίλια, δοίων δ' αὐτε παροχομένοιο δρόμοιο
 « πέμπτων διπλάσιον Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λείπει. »

130. ΑΛΛΟ.

Τῶν πισύρων κρουῶν δ' μὲν ἤματι πλήσεν ἅπασαν
 δεξαμενὴν, δυοὶ δ' οὗτος, δ' ἐν τρισὶν ἡμασιν οὗτος,
 τέταρτος ἐν τετάρτοισι· πόσῃ πλήσουσιν ἅπαντες;

131. ΑΛΛΟ.

Οἷγέ με, καὶ πισύρεσσιν ἐνιπλήσω παρεούσαν
 δεξαμενὴν ὥραις, κρουῶνς ἄλις προρέων·
 δεξιτερὸς δ' ἄρ' ἐμείο τόσαις ἀπολείπεται ὥραις,
 ὅφρα μιν ἐμπλήσει· δις δὲ τόσαις δ' τρίτος
 Εἰ δ' ἄμφω σὺν ἐμοὶ προχέειν ῥοοῦ ἔσμον ἀνώγοις,
 εἰν ὀλίγῃ μοίρῃ πλήσομεν ἡματίῃ.

132. ΑΛΛΟ.

Κύκλωψ* ἐγὼ Πολύφημος· οἶα δ' ἐπ' αὐτῷ
 τεῦξέ τις ὀφθαλμὸν καὶ στόμα καὶ παλάμην,
 κρουῶνς συζεύξας· στάζοντι δὲ πάμπαν ἔοικεν,
 ἥδ' ἔτι καὶ βλύζων φαίνεται ἀπὸ στόματος.
 Κρουῶν δ' οὗτις ἄτακτος· δ' μὲν παλάμης, τρισὶ μόνου
 ἡμασιν ἐμπλήσει δεξαμενὴν προρέων·
 ἡμάτιος γλῆνης· στόμα δ' ἡμάτος ἐν δύο πέμπτοις.
 Τίς κ' ἐνέποι τρισσοῖς ἴσα θέοντα χρόνον;

133. ΑΛΛΟ.

Ὡς ἀγαθὸν χρητῆρι θεοὶ κερῶσι βέεθρον
 οἷδε δύο ποταμοί, καὶ Βρομίοιο χάρις.
 Ἴσος δ' οὐ πάντεσσι ῥοοῦ δρόμος· ἀλλὰ μιν οἶος.
 Νεῖλος μὲν προρέων ἡμάτιος κορέσει,
 τόσσον ὕδρω μαζῶν ἀπερεύγεται· ἐκ δ' ἄρα Βάχχου
 θύρσος ἐνὶ τρισσοῖς ἡμασιν οἶνον ἰαίς·
 σὸν δὲ κέρας, Ἀχελῷε, δὴ ἡμασι. Νῦν δ' ἄμα πάντες
 ῥεῖτε καὶ εἰν ὥραις πλήσετέ μιν ὀλίγαις.

Ille refert : Creten inter Siculumque Pelorum
 Millia sex numerant, exhausti jamque profundi
 Bis gemini nobis quintantes ecce supersunt,
 Sicania donec remos lentemus in unda.

H. M.

130. ALIUD PROBLEMA.

Totum implere lacum tubulis e quattuor, uno
 Est potis iste die, binis hic et tribus ille,
 Quattuor at quartus. Dic quo spatio simul omnes.

H. M.

131. ALIUD PROBLEMA.

Me resera, et lymphas profundens quattuor horis
 Subjectum implebo protinus ipse lacum.
 Æquali [?] dexter spatio, duploque sinister
 Quando fluit, vitreis hunc tubus implet aquis.
 Parte sed implemus longe brevior diei,
 Uno si mecum tempore uterque fluat.

H. M.

132. ALIUD PROBLEMA.

Æreus hic Cyclops Polyphemus. Respice quali

Cui ille respondit : « Nauta, medium inter Criumetopum
 « Creticum et Siculam Pelorida est septies stadia
 « mille, duarum autem exacti cursus [restat].
 « partium-quintarum duplex Siculum adusque fretum

130. ALIUD.

Quattuor tubulorum unus quidem una die implevit totum
 lacum, duabus vero alter, tertius hic tribus diebus,
 quartus quattuor : quanto cuncti implebunt tempore?

131. ALIUD.

Aperi me, et quattuor implebo presentem
 lacum horis, tubulus abunde profluens :
 dexter autem utique infra-me totidem relinquitur horis,
 ut eum impleat; bis vero totidem tertius.
 Si vero ambos mecum profundere laticis copiam jusseris.
 Intra parvam partem implebimus diei.

132. ALIUD.

Cyclops en Polyphemus ex-ære : qualia autem in ipso
 finxit quispiam oculum et os et palmam.
 tubulis connectens! stillantem vero omnino refert,
 atque etiam scaturiens conspicitur ex ore. [tribus modis]
 Tuborum autem nullus inordinatus : qui palmæ inest,
 diebus implebit lacum profluens; [quintas-partes]
 uno-die implebit tubus oculi; os vero, diei intra duas
 Quis dicat tempus si tribus æqualiter currat?

133. ALIUD.

Quam bonum crateræ rapidi miscent fluentum
 hi duo fluvii et Bromii gratia!
 Æquus autem non omnibus fluenti cursus, sed illam sola
 Nilus quidem profluens diurnus satiabit :
 tantam aquam e mammis suis-eructat; Bacchi vero
 thyrsus implebit in tribus diebus vinum emittens;
 tuumque cornu, o Acheloe, duobus diebus. Nunc autem
 fluite et in horis implebitis eam paucis. [simul omnes]

Arte, quis os, oculum finxerit, atque manum.
 Occultos parti salientes cuilibet aptans
 Effecit gelidas ut jaculentur aquas,
 Ordine sed tali : plenus tribus ecce diebus
 Est lacus, e dextræ si fluat unda tubo;
 Una dies oculo; geminatus sufficit ori
 Quintans. Quod spatium sufficit ergo tribus?

H. M.

133. ALIUD PROBLEMA.

Ut miscent pariter dulcem in cratere liquorem
 Hinc gemini fluvii, Liber et inde pater!
 At non æquali spatio tamen influit humor;
 Uno namque potes, Nile, replere die :
 Tantum fundis aquæ e mammis. Tribus ecce diebus
 Quod thyrso præbes implet, Iacche, merum;
 Binos cornu, Acheloe, dies fluit. At simul omnes
 Ite, brevi crater tempore plenus erit.

H. M.

134. ΑΛΛΟ.

Ὡ γύναι, ὡς πενήτης ἐπελήσας· ἥ δ' ἐπικείται
αἶν ἀναγκαίῃ κέντρα φέρουσα πόνων.
Μνᾶν ἐρίων νήθεσκες ἐν ἡματι· πρεσβυτέρῃ δὲ
θυγατέρων καὶ μνᾶν καὶ τρίτον εἴλκε κρόκης·
δπλοτέρῃ δὲ μιῆς φέρειν ἡμῖς. Νῦν δ' ἅμα πάσαις
δόρπον ἐφοπλίζεις μνᾶν ἐρύσασα μόνον.

135. ΑΛΛΟ.

Ὅδε λοτροχόοι τρεῖς ἕσταμεν ἐνάδ' Ἑρωτες,
καλλιρόδου πέμποντες ἐπ' εὐρίποιο λοστρά.
Δεξιτέρως μὲν ἔγωγε ταυυπερύγων ἀπὸ ταρσῶν
ἡματος ἑκταίῃ μοίρῃ ἐνὶ τόνδῃ κορέσσω·
λαῖος δ' αὖ πισύρεσσι ἀπ' ἀμφιφορῆς ἐν ὥραις·
ἐκ δ' ὁ μέσος τόξοιο κατ' ἡματος αὐτὸ τὸ μέσσον.
Φράζω δ', ὡς ὀλίγη κεν ἐνιπλήσαιμεν ἐν ὥρῃ,
ἐκ περύγων τόξου τε καὶ ἀμφιφορῆς λέντες.

136. ΑΛΛΟ.

Πλινθουργοί, μάλα τοῦτον ἐπείγομαι ὄλκον ἐγεῖραι,
ἡμαρ δ' ἀννέφαλον τόδε σήμερον, οὐδ' ἐτι πολλῶν
χρηίζω, πᾶσαν δὲ τριηκοστήσι δέουσιν
κλίνθον ἔχω. Σὺ δὲ μόνος ἐν ἡματι τόσσον ἔτευχες·
παῖς δὲ τοι ἐκ καμάτοιο διηκοσίων ἀπέληγεν·
γυμνὸς δ' αὖ τόσσησι καὶ εἰσέτι πεντήκοντα.
Τρισσαῖς συζυγίαις πόσσαις τόδε τεύχεται ὥραις;

137. ΑΛΛΟ.

Ὡάχρυ παρὰ στάξαντας ἀμείβετε· οἷς γὰρ ἡμεῖς,
οὓς τόδε δῶμα πῶσον ὤλεσεν Ἀντιόχου
δαιτυμόνας, οἷσιν ὁ θεὸς δαιτός τε τάφου τε
τόνδ' ἔκορεν χῶρον. Τέσσαρες ἐκ Τεγέης
κεῖμεθα· Μεσσήνης δὲ δωδεκα· ἐκ δὲ τε πέντε
Ἀργεος· ἐκ Σπάρτης δ' ἡμῖς δαιτυμόνων,
αὐτός τ' Ἀντιόχος· πέμπτου δὲ τε πέμπτον δλοντο
Κεκροπίδαι· σὺ δ' Ὑλαν κλαῖε, Κόρινθε, μόνον.

134. ALIUD PROBLEMA.

Te tua paupertas mulier latet? Attamen urget,
Et duri stimulos ipsa laboris habet.
Quotidie unam tu; sed major nata solebat
Lanæ cum toto nere triente minam;
Nebat nata minor semissem. Nunc tribus autem
Ex una vobis cœna parata mina est.

135. ALIUD PROBLEMA.

Qui jaculamur aquas tres hic adstamus Amores;
Sed varie liquidas euripo immittimus undas.
Dexter ego, summis et quæ mihi manat ab alis
Ipsum lymphæ replet solo sextante diei.
Quattuor ast horis lævus versa influit urna,
Dimidiatque diem, medius dum fundit ab arcu.
Dic age quam paucis curipum implebimus horis
Ex arcu simul, atque alis, urnaque fluentes?

B. M.

B. M.

134. ALIUD.

O mulier, quam paupertatis es-oblita: hæc autem instat
usque necessitate stimulos afferens laborum.
Minam lanæ nevisti in die; major autem
filiarum et minam et tertiam partem traxit staminis;
junior vero unius tulit dimidium. Nunc autem una omnibus
cœnam instruis minam pendens unam tantummodo.

135. ALIUD.

Aquam in-lavacra-fundentes tres hic adstamus Amores,
pulchre-manapti immittentes euripo balnea.
Dexter quidem ego ex alatis-late talis
diei intra sextam partem hunc lacum satiabo;
lævus rursus quattuor ex amphora intra horas;
et medius ex arcu intra ipsum diei dimidium.
Considera jam, intra quam brevem horam impleverimus
ex alis arcuque et amphora simul projicientes.

136. ALIUD.

Tegularum-opifices, oppido hanc festino domum erigere,
dies autem innubila hæce nunc, neque jam multis
mibi-est-opus, sed omnem præter trecentas
tegulam habeo. Tu autem solus die una tot effinxisti;
filius vero tibi a labore post-ducentas cessavit,
generque rursus post-totidem et insuper quinquaginta.
Trium societate-coniuncta, intra quot hoc fiet-opus horas?

137. ALIUD.

Lacrimam mittentes juxta præterite. Hi enim nos sumus,
quos hæc domus lapsa afflixit Antiochi
convivas, quibus deus dapisque et sepulcri
hunc præstitit locum: quattuor Tegeatæ
jacemus; Messenique duodecim; et quinque
Argivi; Spartani autem erant dimidia-pars convivarum,
ipseque Antiochus; porro quintæ-partis pars-quinta periere
Cecropidæ: tu vero Hylan delfe, Corinthe, solum.

136. ALIUD PROBLEMA.

Fictores laterum, cesserunt nubila cœlo,
Indulgete operi, domus ut mea perficiatur:
Non multi desunt lateres; finxisse tricenos
Sufficiet. Tantum solus formare solebas.
Qualibet ipse die: sed centum, filius; atqui
Illo quinquaginta minus gener edere suetus.
Quod peto, tres pariter quot consummabitis horis?

137. ALIUD PROBLEMA.

Carpe viator iter lacrymans. Hic namque jacemus
Quos domus una cadens obruit Antiochi,
Queis epulas inter crudeli occumbere leto
Fata tulere. Jacent quattuor ex Tegea,
Bis sex Messene, clarum quinque edidit Argos,
Dimidium Sparte Martis amica tulit;
Occidit Antiochus; quintam quantantis Athenæ
Lugent; extinctum fletque Corinthus Hylam.

B. M.

138. ΑΛΛΟ.

Νικαρέτῃ παίζουσα σὺν ἡλικιώτισι πέντε,
ὃν εἶχεν καρῦν Κλειδ' ἔπορεν τὸ τρίτον,
καὶ Σαπφροῖ τὸ τέταρτον, Ἀριστοδίκη δὲ τὸ πέμπτον,
εἰκοστὸν Θεανοῖ καὶ πάλι δωδέκατον,
εἰκοστὸν τέταρτον δὲ Φιλιννίδι· καὶ περιῆν δὲ
πεντήκοντ' αὐτῇ Νικαρέτῃ κάρυα.

139. ΑΛΛΟ.

Γνωμονικῶν Διόδωρε μέγα κλέος, εἰπέ μοι ὦρην,
ἦνίκα' ἀπ' ἀντολῆς πόλον ἤλατο χρύσεα κύκλα
ἡελίου. Τοῦ δῆτοι ὅσον τρία πέμπτα δρόμοιο,
τετράκι τόσσον ἔπειτα μεθ' Ἑσπερίην ἄλα λείπει.

140. ΑΛΛΟ.

Ζεῦ μάκαρ, ἥ βρά τοι ἔργα τὰδ' εὐαδεν, οἷα γυναῖκες
Θεσσαλικαὶ παίζουσι; μαραίνεται ὄμμα Σελήνης
ἐκ μερόπων· ἴδον αὐτὸς ἔην δ' ἔτι νυκτὸς ἐπ' ἡῶ
δις τόσον ὅσσα δύ' ἕκτα καὶ ἑβδομον οἰχομένοιο.

141. ΑΛΛΟ.

Ἀπλανέων ἀστρῶν, παρόδους τ' ἐπὶ τοῖσιν ἀλῆτῶν
εἰπέ μοι, ἦνίκα' ἐμὴ χθιζὼν ἔτικτε δάμαρ.
Ἦμαρ ἔην, ὅσσον τε δις ἑβδομον ἀντολίθην,
ἑξάκι τόσσον ἔην Ἑσπερίην ἐς ἄλα.

142. ΑΛΛΟ.

Ἐγρεσθ', Ἥριγένεια παρέδραμε· πέμπτον, ἔριθι,
λειπομένης τρισσῶν οἴχεται ὀγδοάτων.

143. ΑΛΛΟ.

Σύρτιος ἐν τενάγῃσι πατὴρ θάνεν. Ἐκ δ' ἄρ' ἐκείντης
πέντε τάλαντα φέρων ἤλυθε ναυτιλῆς
ὁδὸς ἀδελφειῶν προφερέστατος· ἥ γὰρ ἔμοιγε

138. ALIUD PROBLEMA.

Mittens Nicarete sociabus dona, suarum
Impertit Cliten læta triente nucum;
Sappho quarta datur; vigesima facta Theanus
Atque duodecima est; quintaque Aristodices.
Pars tibi cum cessit vigesima quarta, Philinni,
Quinquaginta sibi Nicarete retinet.

B. M.

139. ALIUD PROBLEMA.

Dic quota jam effluxit pars, o Diodore, diei,
Auratis ex quo radiis sol gnomona tangit.
Quantum decursi tres quintæ temporis; inde
Est tantum quater, Hesperis dum se occulat undis.

B. M.

140. ALIUD PROBLEMA.

Proh superum pater, ista placet quæ Thessala cantu
Molitur maga? Cum Phœbe pudibunda lateret,
Vidi ego. Bis tantum solis restabat ad ortum

138. ALIUD.

Nicarete ludens cum æqualibus quinque,
quarum habebat nucum Clidi dedit tertiam-partem,
et Sapphoni quartam, Aristodice autem quintam,
vigessimam Theanoni et rursus duodecimam,
vigessimam autem quartam Philinnidi : et supererat
quinquaginta ipsi Nicaretæ nuces.

139. ALIUD.

Gnomonicorum Diodore magnum decus, dic mihi hora
ex-quo ab ortu in-cælum prosiluerunt aurei orbes
solis. Hujus scilicet quantum tres partes-quintæ curis,
quater tantum deinde usque ad occiduum mare resta-

140. ALIUD.

O Jupiter beate, numquid tibi hæc opera placent quæ
Thessalicæ ludunt? offuscat vultus Lunæ [muliers
a. mortalibus : vidi ipse. Supererat noctis ad auroram
his tantum quantum duæ sextæ-partes et septima con-

141. ALIUD.

Non-erraticorum siderum transitus et super his planetarum
dic mihi, quando mea heri peperit conjux.
Dies erat, quanta-que es/ his septima-pars ab-ortu,
sexies tantus erat occiduum ad mare.

142. ALIUD.

Surgite, Aurora procucurrat : quinta-pars, lanificæ.
abiit, restantibus tribus partibus-octavis.

143. ALIUD.

Syrtis in vadis pater obiit. Ex illa autem
quinque talenta ferena venit navigatione
hic fratrum provecitissimus; sane enim mihi

Tertia transactæ quantum et pars septima noctis. B. M.

141. ALIUD PROBLEMA.

Fixorum coitus astrorum, unaque vagantum
Dic age, cum pareret uxor amata mihi.
Lux erat, et quantum septans geminatus ab ortu
Tantum bis ter erat solis ad occubitus.

B. M.

142. ALIUD PROBLEMA.

Surgite lætifera, lux est, reliquæque diei
Octantum effluxit portio quinta trium.

B. M.

143. ALIUD PROBLEMA.

Syrtibus in mediis pater occidit; attamen inde
Incolumis rediit quinque talenta ferens
Optimus hic fratrum : gemini mihi namque trientis
Duplum concessit sortis habere suæ.
At caram nostræ partis quadrante parentem
Donavit, certus non violasse deos.

B. M.

δοῖκεν ἤης μοίρης διπλάσιον τριτάτων
δοιῶν, ἡμετέρης δὲ δὴ ὄγδοα μητέρι μοίρης
ᾠπασεν, οὐδὲ δίκης ἡμδροτεν ἀθανάτων.

144. ΑΛΛΟ.

- α. Ἄ βάσις ἂν πατέω σὺν ἐμοὶ βάρος ἀλίκον ἔλκει!
β. Χὰ κρηπίς σὺν ἐμοὶ τόσσα τάλαντα φέρει.
α. Ἄλλ' ἐγὼ οἶος ἄπαξ τὰν σὺν βάσιν ἐς δις ἀνέλκω.
β. Κῆγὼ μούνος ἐὼν σὺν βάσιν ἐς τρίς ἄγω.

145. ΑΛΛΟ.

- α. Δός μοι δέκα μνᾶς, καὶ τριπλοῦς σοῦ γίνομαι.
β. Κᾶγὼ λαδῶν σου τὰς ἴσας, σοῦ πενταπλοῦς.

146. ΑΛΛΟ.

- α. Δός μοι δύο μνᾶς, καὶ διπλοῦς σοῦ γίνομαι.
β. Κᾶγὼ λαδῶν σου τὰς ἴσας, σοῦ τετραπλοῦς.

147.

Ἵομηρος Ἡσιόδῳ ἐρωτήσαντι, πόσον τὸ τῶν Ἑλλήνων πληθὺς
τὸ κατὰ τῆς Ἰλίου στρατεῦσαν.

Ἐπτά ἔσαν μαλεροῦ πυρὸς ἐσχάται· ἐν δὲ ἐκάστη
πεντήκοντ' ὀβελοὶ, περὶ δὲ κρέα πεντήκοντα·
τρίς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἐν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.

148.

Χρησμός δοθείς Ἰουλιανῷ τῷ ἀποστάτῃ, ὅτε τὴν γενέθλιον
ἡμέραν ἐπιτελῶν ἑαυτοῦ διῆγεν περὶ Κτησιφώντα ἀγῶνα·
ἱππικὸς θεώμενος.

Γηγενέων ποτὲ φῦλον ἐνὶ ῥατο μητίετα Ζεὺς,
ἐχθιστον μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
Ῥωμαίων βασιλεὺς Ἰουλιανὸς θεοσιδὴς
μαρναμένος Περσῶν πόλιας καὶ τείχεα μακρὰ
ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ κρατερῷ τε σιδήρῳ,
ωλεμέως δ' ἐδάμασσε καὶ ἔθνεα πολλὰ καὶ ἄλλα·
ὅς βα καὶ ἑσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδας
ὑσμίναις πυκναῖσιν ἐλὼν ἀλάπαξεν ἀρούρας.

149.

Χρησμός δοθείς Τιμοκράτῃ Ἀθηναίῳ ἐρωτήσαντι περὶ ἐπι-
ληψίας.

Μεῖζον' αἰεράμενος κεφαλῆς ποιμνήσου εὐλήν

dedit e-sua parte duplum trium-partium
duarum, e-nostri autem parte duas partes-octavas matri
præbuit, neque in-justitiam peccavit immortalium.

144. ALIUD.

- a. Basis quam calco, mecum pondus quantum trahit!
b. Etiam mea basis mecum totidem talenta fert.
a. Sed ego solus semel tuam basin vel bis elevo.
b. Et ego solus sim-licet tuam basin etiam ter pendeo.

145. ALIUD.

- a. Da mihi decem minas, et triplex tui fio.
b. Et ego acceptis a-te totidem, quintuplex tui.

146. ALIUD.

- a. Da mihi duas minas, et duplex tui fio.
b. Et ego acceptis a-te totidem, tui quadruplex.

147. ALIUD.

Homerus Hesiodo interroganti, quanta Græcorum fuerit mul-
titude in expeditione contra Ilium suscepta.

Septem erant violenti ignis foci, in unoquoque vero
quingenta obeli, et circa eos carnes quingenta;
ter vero trecenti circa quamque carnem erant Græci.

148.

Oraculum datum Juliano apostatæ, cum natalem suum diem
celebrans degeret ad Ctesiphontem vicum certamina eque-
stria spectans.

Gigantum olim genus interemit prudens Jupiter,
infensissimum immortalibus Olympias domos tenentibus.
Romanorum rex Julianus deo-similis
oppugnans Persarum urbes et mœnia longa
cominus-certantium vastavit igne validoque ferro,
immisericorditerque domuit et gentes multas alias,
qui utique etiam occiduorum virorum Alamanicum solum
pugnis crebris ubi-cepit, vastavit agros.

149.

Oraculum datum Timocrati Atheniensi interroganti de caduco
morbo.

Majorem tollens capite in-grego-versantis vermem

144. ALIUD PROBLEMA.

- a. Quam calco basis, hæc mecum pondus trahit ingens.
b. Mecum æquale trahit pondus et ista basis.
a. Solus at ipse tuæ baseos sum pondere duplus.
b. Sum triplus baseos solus et ipse tuæ.

B. M.

145. ALIUD PROBLEMA.

- a. Minas decem da, triplus ut fiam tui.
b. At tu decem da, quintuplus fiam ut tui.

B. M.

146. ALIUD PROBLEMA.

- a. Minas duas da, duplus ut fiam tui.
b. At tu duas da, quadruplus fiam ut tui.

B. M.

147. ALIUD PROBLEMA.

Homerus Hesiodo interroganti quanta fuisset Græcorum
multitudo adversus Trojam militantium.

Septeni luxere foci, sed quemlibet ante
Quingenta caro verubus confixa tremebat,
Nongentisque veru Danaï data fercula ab uno.

B. M.

μηκάδος, ἀγρονόμοιο δέμας περικάβδαλε μήλου,
ἐρπηστὰν πολὺπλῆγκτον εὐβρῆνου ἀπὸ κόρης.

150.

Χρησμός δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ ἐρωτήσαντι περὶ παιδοποιίας.

Ἄσκοῦ τὸν προὔχοντα ποδαιόνα, φίλτατε λαῶν,
μὴ λύσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι.

capræ, agro-pascentis corpus circumdemitte σις,
serpentem (?) multum-errantem a bene-lanata cervice.....

150.

Oraculum datum Ægeo interroganti de sobole gigunculæ.

Utris prominentem pedem, carissime hominum, [veneris
ne solvas priusquam ad fecundum solum Atheniensium

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT XIV.

In Codice caput incipit sine titulo, qui in indice membranæ præfixo ita conceptus : ἀριθμητικά καὶ γρήρα (sic) σύμμικτα. Unde Boiss. : Ἀριθμητικά καὶ γρήροι. Σύμμικτα. Prætulimus titulum a Jacobseo re jubente positum. Glosatoris autem hæc est admonitio : Γυμνασία; χάριν καὶ ταῦτα τοῖς φιλοπόντοις προτίθημι, ἵνα γνῶ; τί μὲν παλαιῶν παῖδες, τί δὲ νέων. Dubitari hoc loco potest, sitne hoc dictum pro παλαιῶν et νέων, an intelligendi (quod equidem existimo) secundum litteram *pueri*, quibus antiqui talia solvenda proponebant, vix proponenda mediæ ævi progeniei. Sed suis discipulis ad feriale otium suaviter fallendum proposuit hæc problemata die XXX Augusti m. anni MDCCCLIII Bonniensis gymnasii professor Zirkel, in eorum gratiam græce edita germanicisque versibus expressa. Qui de editionibus narravit p. 26 seqq.

I. *Socratem* ἐπιγραμματῶν ποιητὴν memorat Diog. L. I, 47. — « Polycratis et Pythagoræ dialogus, quo hunc ille de discipulorum numero interrogasse fingitur. Solutiones sine probationibus, quas e Jacobseo (Analect. t. X, p. 335 seqq.) et Brodæo ad ipsam Anthologiam et Meziriaco ad Diophanti Arithm. lib. V, p. 369 seqq., qui problemata illa omnia edidit, solvit et latinis reddidit versibus, sibi petat lector, hic et in reliquis apponam. » B. In ipso Codice sæpe solutiones brevissimæ notatæ in margine, ad prima autem epigrammata septem et infra ad Metrodorea eadem quæ ipsi versus manu scholia longiora adscripta, quæ prope omnia missa fecit Jacobseus « propter obscuram et intricatam veterum arithmeticorum in talibus solvendis rationem, unde ad lectores, elegantiori recentiorum temporum methodo adsuætos, parum sive fructus sive utilitatis redundaturum esse mihi persuasum habeo. » Nos ea omnia ex Codice, cujus copia nobis facta est in hac parte, edere constitueramus, sed arithmetica sigla pleraque non capiebat hoc genus typorum, atque erant ambigue multa, nonnulla falso scripta in technicis compendiis, quibus in vulgarem scripturam versis originem erroris jam non liquisset deprehendere. In optimo codice Planudæ (Par. 2744), pleno lacunarum, superest longum Μαξίμου μοναχοῦ τοῦ Πλανούδη λήμμα εἰς τὰ προκείμενα προβλήματα usitato more scriptum, sed jam olim editum. — 6 τέτρατοι δ' αὖτε Cod. — « Ἡμίσεις (v. 5) dimidia pars est 14; τέτρατοι (6) pars quarta est 7; ἑξάδομοι (7) septima pars est 4; tres (8) adduntur : summa tota discipulorum est 28. » B. Eadem solutio siglis in margine Codicis expressa.

II. — 1 χρυσή Cod.; ἐγὼ τελέθω sp. Plan. — 2. « Ἡθίων codex 1630 (B) pro αἰζῶν. » B. — 3. Edebatur Χαρίσιος, sed Codex Χαρίσιος, ut Plan. — 4 ἔθηκε Σ. Plan. — « Ἡμισυ (v. 3) dimidium est 20; ὀγδοῇ, octava pars est 5; δεκάτῃ (4) decima pars est 4; εἰκοστῇ (5) vigesima est 2; adduntur (6) novem : tota summa talentorum est 40. » B. Marginales notas Codicis negligentius exaratas in eundem sensum correxit Salmasius. Scholium exhibet solutionem κατὰ τὸ λθ' τοῦ ἑξάμου βιβλίου τῶν Στοιχείων Εὐκλείδου.

III. — Amor apud matrem conquerens quod Musæ ei maximam partem pomorum, quæ ex Helicone decerpserit, eripuisent; ex singulis quæ indicat totus malorum numerus inveniendus. — 5 λάβεν Cod. — 6 αὐτὰρ Cod., corr.

Brunck. — 12 κουζοτέροισιν Cod. — « Πέμπτον (v. 5) quinta pars est 672; δωδέκατον, duodecima est 280; ὀγδοῇ (6) octava est 420; εἰκοστὸν (7) vigesima est 168; τέτρατον (8) quarta est 840; ἑξάδομή, septima est 480; adduntur (9 seqq.) numeri malorum finiti 30, 120, 300, et 60, quæ Amor servavit : summa fit tota 3360. » B. Idem siglis notatum in margine Codicis. In scholio solutio κατὰ ιε' τοῦ ε' τῶν Εὐκλείδου Στοιχείων.

IV. Lemma : εἰς τὴν Αὐγείου κόπρον. — 5 παριρον Cod. « Pro scripto παριρον dedi παρ' ἱρόν. Plan. παρ' οὔρον, quod alii amplexi sunt. Mea lectio est verior. Quum fuerit Taraxippus deus vel heros, deaster, cujus erat τάφος; vel βωμό; vel ἡρώων in curriculo Olympico (v. Pausan. VI, 20), ἱρόν aut ἱρόν aptissime convenit. » B. Eadem postea disseruit Meinek. ad Theocr. p. 370. — 7 γε inseruit Boiss.; Ἀρχαδίησι Salmasius; Ἀρχαδίοισι vel docta forma Ἀρχασίδησι (de qua vide ad IX, ep. 744, 2) Meinek. — 8 λούσεις Cod. — « Ἡμισυ (v. 3) dimidium est capitum 120, octava pars (4) est 30, duodecima (5) est 20; vigesima (6) est 12; trigesima (9) est 8; adduntur 50 : summa tota est 240. » B. Sine scholio.

V. Non problema est, sed ænigma. « Edidi inter Anecdota mea t. III, p. 430 sub nomine *Pselli*, et cum lem-mate κατὸν. » B. — 3. ἀποτομήνησιν cod. Boisson. « Ambiguitas est in voce κόρυς. Nam κόρη et pupillam oculi et puellam significat. » Brunck. — 4 εἰς ἀνέμου; cod. Boiss.

VI. — 1. Πόσος Cod. Ἡὸς, diei. — 2 τόσσα Cod. In marg. nota KH. « Non puto hunc versum esse responsum, sed quæstioni propositæ esse addendum qui contineat data ad solutionem. — Transactæ sunt ex duodecim horis quibus dies constitit horæ 5 $\frac{1}{2}$; restant his duo trientes, horæ scilicet 6 $\frac{3}{4}$, quæ summæ junctæ sunt 12. » B. In scholio solutio διὰ τοῦ β' τοῦ α' βιβλίου τῶν Διοφάντου.

VII. In scholio problema ita effertur : Κρουῶν τεσσάρων βρόντων εἰς μίαν δεξαμενὴν, καὶ τοῦ μὲν πρώτου πληροῦντος αὐτὴν εἰς ὥρας ε', τοῦ δὲ δευτέρου εἰς ἡμέρας β', ἤγουν εἰς ὥρας ιδ' (sic), τοῦ δὲ τρίτου εἰς ἡμέρας γ', ἤγουν εἰς ὥρας λς', τοῦ δὲ τετάρτου εἰς ἡμέρας δ', ἤγουν ὥρας μη'. Ἀφαιθέντων ἅμα τῶν τεττάρων κρουῶν, εἰς πόσον διάστημα χρόνου πληροῦσι τὴν δεξαμενὴν; — 2 στόμα καὶ θέναρ Cod., στόμα σὺν δὲ θ. Plan., στόμα καὶ τὸ θ. cod. Gudianus et Jac. « Cod. 1630 (B) στ. ἡδὲ θ., quod recepissem, ni displicuisset nimium hiatus. Correctio καὶ δὲ visa est melior. — 4 πισύρεςσι Plan. Sed B cum Pal. πισύροισι. Quam formam, quæ exstat et ap. Manethouem III, 7, loco non movi. — 5 ἐν δ' ἅμα Cod. et Plan.; [αἱ δ' ἅμα emendavit Salmasius;] ἐν δ' ἅμα π. cod. B; placuit conjectura Jacobseii σὺν δ' ἅμα. — 6 πόσον Cod. et Plan., πόσα B. [Salmasius πόσαις.] — Diversæ problematis dantur solutiones. Camerario ap. Brodæum et Meziriaco temporis quæsiti summa est horarum 3 $\frac{3}{4}$ [sic etiam Zirkelius], Kriesio ap. Jacobsum horarum 4 $\frac{1}{4}$. » B. Scholium octo solutiones exponit partim satis longas. Secunda ἑτέρα λύσις σαφεστέρα καὶ συντομωτέρα, hæc est : Ἐπειδὴ ὁ α' κρουὸς εἰς ε' ὥρας; ἐπλήρου τὴν δεξαμενὴν, πρόδῃλον οὖν καθ' ἑκάστην ὥραν τὸ ε' μέρος τῆς δεξαμενῆς ἐπλήρου, ὁ δὲ β' ἐπειδὴ ἐν δυσὶν ἡμέραις,

ἔχουν ἐν ὥραις κδ' ἐπλήρου τὴν δεξαμενὴν, δηλονότι καὶ αὐτὸς καθ' ἑκάστην ὥραν τὸ κδ' μέρος τῆς δεξαμενῆς. Quarta inscripta : Λύσεις ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ ζητήματος διὰ λογαρικῶν (sic) ψήφου. Sequuntur λύσεις ἑτέρα λογαρική, et ἑτέρα λογαρική σύντομος. Deinde λύσεις ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ ζητήματος διὰ τῆς μονάδος τῶν ς' (sic) λεπτῶν. Denique λύσεις ἑτέρα συντομωτέρα πάντων. Ἐπειδὴ δ' ἀπαρτισμὸς τοῦ κδ' ἀριθμοῦ πρὸς τὸν λζ' συνίστησι τὸ ζητούμενον, ἰστέον ὅτι ὁ κδ' τοῦ λς' γίνεται μέρος διμοιρῶν· οὐδὲν δὲ διαφέρει πρὸς ἀριθμητικὰς καὶ λογαρικὰς ψηφογραφίας· ὁ λζ' τοῦ λς', διότι οὐ τέμνουσιν οἱ ἀριθμητικοὶ τὰς μονάδας, οὐτὰς οἱ λογαρικοὶ τὰς φάλλεις. Ἐπεὶ οὖν ὁ κδ' διμοιρῶν ἐστὶ τοῦ λζ', ὡσαύτως καὶ αἱ εἰς δ' ὥραις διμοιρῶν εἰσι τῶν ς' ὥρῶν, πρόδηλον ὅτι οἱ δ' ἡμεροὶ εἰς δ' ὥρας, ἔχουν εἰς τὸ διμοιρῶν τῶν ς' ὥρῶν ἅμα βέαντες ἐπλήρως τὴν δεξαμενὴν. In fine omnium : Οὐκ ἐστὶν ἑτέρα λύσις οὔτε παρὰ τῆς φύσεως οὔτε παρὰ τῆς τέχνης.

VIII. — « Numeri in talo notati hic eo ordine ponuntur, quo sibi in oppositis tali lateribus respondent » Jac.

IX. Lemma in cod. Paris. 1409 : ὧς ἀπὸ τῆς Ἀνδρονίκης, qui in compendio erravit. « Explicabo additis scholiis quæ jam edidi ad Gregor. Cor. p. 407. Ἀνδρ' ἐμὸν : Ἐκτορα. Ἐκυρὸς : Ἀχιλλεύς. Fuit Achilles Andromachæ socer, Pyrrho quæ nupserat filio Achillis. Ἐκυρὸν ἀνὴρ : Πρίαμον Πύρρος. Δ α ἡ ρ ἔκυρὸν : Πάρις Ἀχιλλεῖα. Ἐκυρὸς γενέτην : Ἀχιλλεύς Ἡετίων. Versu 1 hic cod. Par. ἔκυρὸς, ἔκυρὸν ἐμὸν κτάνεν. » B. Codex Laur. (cod. 16 plutei XXXII) ἔκυρὸν ἐμὸν κτάν' ἔκυρὸς.

X. — Non tam exhortatio, quam laus (opinor) nescio ejus juvenis ex eo ducta quod sit in ære Dodonæo. « De oraculo Dodonæo, ejusque sonoris lebetibus, quam in rem vide mea in Notitt. manu. t. XI, part. 2, p. 117; Sancto Cruc. Myst. t. I, p. 29; Walz. ad Arsenii Δωδωναίων χαλκείων p. 186. » B. — 2 προτρέπειν Cod., προτρέπειν Boiss. cum Brunckio; πνεῦμα ἄρτια δὲ τὸν Jacobsius. Fortasse scriptum erat ἄρτιον τὸν χαλκόν, collective, ut σπώνδυλοι Hippocrati sunt ἄρτιοι ἀλλήλοις. Nemo certe prohibet ἄρτια ἔχειν ad « voluntatem deorum eo sono expressam » relatum. — 3. « Quum versus sint politici syllabici, spondeus quarti pedis lectorem non morabitur. [Non improbabile tamen tot προτοῦ, scil. τοῦ πρόσθεν κτυποῦντος, a Jac. propositum. — 7. Menandrea comparatione Ἀρηφόρου fragm. 3 satis inficete Byzantinus utitur.] — 8. Revocavi scripturam Codicis, σοὶ δ' ἐντυχ. Facta fuit correctio non necessaria νοί, etiam alia ut melior proposita, νοί, quæ esset valde deterior, quum pedes esse debeant omnes dissyllabi. » B. Qui de sententia dicere neglexit, quæ σοὶ proprus respuere videtur. Præcedenti versu scribi poterat melius τῶν σῶν λεβήτων δ' ἡ.

XI. — 4. Μέτρον τέταρτον, quadrans. — « Legitimus filius habebit stateres 577 $\frac{1}{2}$, spurius 422 $\frac{3}{4}$. » B.

XII. — 2 ἑτέρας Cod., superposito η. — « Pondus patet primæ drachm. 97 $\frac{1}{2}$; secundæ 98 $\frac{1}{2}$; tertiæ 99 $\frac{1}{2}$; quartæ 100 $\frac{1}{2}$; quintæ 101 $\frac{1}{2}$; sextæ 102 $\frac{1}{2}$. Sunt drachmæ 600, vel min⁹ sex. Est epigramma in codice 1630, cum solutione. » B.

XIII. Lemma Codicis : εἰς ἀνδριάντας τρεῖς, Ζήθου καὶ Ἀμφίονος καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Lemma cod. 1630 : Ζήθου καὶ Ἀμφίονος καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἀντιόπης. Zethus loquitur. — 3 τὸ τέταρτον δὲ Cod.; τὸ τέταρτόν τε Plan. — 4 ἔξ ἀνὰ πάντ' Cod. — « Pendebat Zethus minas 12, Am-

phion 8; sumtis triente ex 12, scilicet 4, quadrante ex 8, scilicet 2, sit 6, pondus Antiope. » B.

XIV. — « Ænigma. Unus flatus; duæ tibie quæ vocantur ænigmatice naves; decem digiti; unus tibicen qui ambas inflat. » B. — 2 εἰλασι Cod., corr. Salmasius. Jac comparat hæc Achilles Tatii : ἐκεῖ (in tibia) οἱ δάκτυλοι κυβερνῶσι τὰ αὐλῆματα.

XV. — Exponuntur leges senarii iambici. — 2 χαρὶς Cod. Qui alibi trochæus. — 4 τέλος ἐστὶν δς οἶδεν μακρὰν ἐν ἀρχῇ Cod., corr. Brunckius; « nisi poeta scripsit ἐν δ μακρὰν..., more homerico δ pro δς usurpans. » Jac. Boiss. : « Qui primam habet longam, est spondeus. Nam chori⁹ seu trochæus, qui inter pedes iambici modo fuit recensitus, locum non habet nisi ultima per positionem producta. Verba δς μακρὰν οἶδεν ἐν ἀρχῇ sunt absolute posita. » B. — 5 τα τοῖσδε Cod., τόνδε Brunck., τοῦσδε Boiss auctore Jacobsio Anal. t. XIII, p. 133.

XVI. — « Ænigma explicat Buttmannus de insula Tenedos, cujus sit βο (vel βω) quasi mugitus bovis, et δὲς funeratoris vox. » B.

XVII. — 2 φέροντα δ. cod. S Cramerii, si recte lectus. De re multa Jac. t. XII, p. 101 seq. Quibus addit Boiss. : « Notaras in meis Anecd. t. V, p. 120. de venatione : ὅκε· οὐ τὸ ἡδὺ καὶ χάριεν μόνον ἔχει, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶσαν στείον τὴν τοῦ πολέμου παιδείαν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐμπειρίαν πέφυκεν εἰσαγωγικόν. Ibi notavi. »

XVIII. — « Rem pueris notam, Hectorem ab Achille interfectum, auctor verbis consulto obscuravit. Pro exemplo citat Eustathius ad Il. E, p. 453, 52, ubi per ὁμωνυμίαν lectoribus stuporem injici posse docet : Διομήδης ἀνὴρ ὁ Ἀχιλλεύς, οὐκ περ παλλαχὴ ἦν ἡ Διομήδεια, quæ Il. I, 664, Διομήδην καλλιπάρητος, ubi Eust. p. 694, 17, iterum ænigmatis nostri mentionem facit. [Confer Append. Plan. ep. 29, 4.] — 2. Αἶα; non est Ajax, sed genitivus vocis αἶα pendens a præp. πρὸ. » Jac. Qui Brunckii correctionem μαρνάμενον non admisit. Ad vid. XVI, 29, 5.

XIX. — « Buttmannus ænigma intellexit de pediculo : Jacobsius de serra [comparato simili Symposiaci Ænigma LX]. Illi potius ausculto. Pediculus vel supinus per capillos reptat. » B. Etiam in Delectu p. 459 seq. Jacobs. interpretationem de serra adstruit, sed nostro exemplo adscripsit : « Est κραι. » Verum vidit Buttm.

XX. — « Si vocabulo κυρὸς mediam inseris litteram ρ, quæ valet centum, invenies Pyrrhum, virginis Deidamiæ filium, virginis Polyxenæ interfectorem. Epitheton κυρὸς quæ usus est frequentant poetæ. Vide ad Anecd. mea t. IV, p. 76. » B.

XXI. — « Ænigma præcedente paulo melius, ob ænigmaticum nomen Ἡραίστου pro κυρὸς. » B.

XXII. — 1. « Cod. 1409, καὶ λέξεν. — 2 αἶε liquido scriptum in Codice, ἀεε apogr. Par., εὐ δὲ cod. 1409. In quo lemma est σιγή. Et de silentio interpretabatur Jacobsius. Sed melius Rossignolius in Diario eruditorum a 1834, p. 563, negationem ipsam intelligit, et sic ferme pariter ante eum Langius in Classico Diario t. XXIII, p. 182 [ex Actis Monacensibus III, fasc. I, p. 52 seq.]

de adverbio μή explicabat. Interpunxi ad Rossignolii mentem. » B. Nimirum :

.....οὐνομα. Δεῖ δὲ σε λῆσαι;
Οὐ δὲ πάλιν (μέγα θαῦμα) λέγων ἐμὸν οὐνομα λῆσεις.

Priorem versum eodem modo distinxit Wexius in Epist. ad Gesenium (a. 1831), p. 9, idem exprimi docens quod Jacobsiana correctione εἰ δὲ με λῆσεις. Post quæ οὐ δὲ jam locum non habet. Cum Jac. et Wexio ὧδε πάλιν scribendum esse putavi, vocalibus α et ω in Codice frequenter confusis. Λέγων additum propter oppositionem; nam modo ille μή λέγων erat. Bruckius οὐδὲ πάλιν. Non vidi Eichstedtii programma a. 1832, a Jacobio memoratum; Welckerus in Novo Museo Rhen. t. I, fasc. 2, p. 218, non subtiliter satis οὐδέν, nihil, significari dixit. — Hæc dum τυποθέτιδες plumbo exscribebant, Hercherus meus literis significavit codicem Laur. 16 plutei XXXII eadem prorsus exhibere quæ Parisinus 1409 : « in εὐ δὲ πάλιν autem suppleendum esse δεῖ σε λῆσαι. Jam pro eo quod vulgaris oratio efferret καὶ λέγων ..., sequitur μέγα θαῦμα. » Genuinum esse ὧδε nunc quoque mihi persuasum est et probam esse solutionem σιγή, ut plerasque antiquitas traditas.

XXIII. — 1 Νιρέος Cod., corr. Buttmannus, qui explicuit. « Filium Nerei piscem fert filius terræ, catinus ex argilla. Jus cui innatat mortuus vocat Stygis undam, convivis gratam. » B.

XXIV. — 1 μὲν (post vacuum spatium duarum litt. capax) διονυσον Cod. Ἡ βὰ νέον conjecit Jac., qui ex Codice edidit hoc epigr. — 2 διχθαδής Cod., corr. Jac. Idem deinde ἐμοὶ ἤγ. — 3 θηροφόρον Cod., corr. Jac. — 4 Πρόκνης conj. Jac., ego προκός — 6 γρόνα μακ. Cod., καὶ addidit Jac. — « Explicuit Rossignolius in Diario eruditorum a. 1834, p. 561, significari ratus rete dictum πάνθηρον, quod mihi quidem multum ab auctoris mente videtur alienum. Ipse quidem in his tenebris acutum non cerno. Attamen pro πρόκνης legendum videtur Πρόκνης, eo sensu : sororis Procnes, id est Philomelæ, quum filium occiderim, id est Ἴτυν. Et probabiliter ambigue capiendum τῆς de extremitate rei de qua agitur. » B. Verum nihil certius est quam πάνθηρα dici, quod ex ultimis versibus liquido evicit Rossignolius : « post eam cædem οὐκ εἴθε εἶρος, syllabam θηρ non amplius fero, eaque perdita vel abjecta jam Πᾶν vel Πᾶν ego mundum totum et cælum cum diis amplector, ut est ap. Orpheum Hymn. X, 1 seqq., prope iisdem verbis usum :

Πᾶνα καλῶ κρατερὸν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
οὐρανὸν ἢ δὲ θάλασσαν, ἰδὲ γρόνα παμβασιλείαν,
καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστί τὰ Πανός. »

De his igitur nemo dubitabit, sed de *reti* πανθήρω interpretationem minime procedere Boissonadius recte significavit; feram potius πάνθηρα a poeta intelligi aliquando demonstratum iri existimo. Θηροφόρος, qui feras raptas aufert; deinde ad fabulam mihi ignotam respici videtur, qua πρόξ vel δορκάς ei soror perhibebatur, nam correctio προκός a veritate, puto, non abest. Qui in Orphicis somniis habitant, absolvent interpretationem ab Rossignolio bene inchoatam. Ad idem genus pertinet ænigma sequens, cujus solutionem a Buttmanno propositam non credo rem acu tangere.

XXV. — 3 λοβομαὶ δ' ἀννώσι Cod., corr. Buttmann., qui ænigma explicuit de Niobe. « Niobes liberos intereme-

runt Sol et Luna, Apollo et Diana. Tantalus eam sibi timet, scilicet timet lapidem, et facta fuit Niobe lapis. Lavatur facta lapis duobus lacrymarum fontibus e capite defluentibus vel e montis cacumine. Est in ὀρυζέντι lusum ex ambiguo. Versu primo in ænigmatica significatione liberorum, ὀρθαλμούς Σκύλλης hæreo. Notum metaphorice dici ὀρθαλμούς de liberis; vide Artemidorum I, c. 26. An ὀρθαλμούς κοίτης? id in ænigmati ferendum. » B.

XXVI. « Lemma in cod. 1409 : εἰ; χειρόμακτρον λινθύν. — 2 ἀργεννή idem cod. — 4. Strue πρώτη ἐρχομένη εἰς χορὸν δαῖτ. — Ænigma de lino ex quo fiunt mantilia manibus convivarum ante mensam abstergendis, et quod lavari aquis fluvialibus amat. » B.

XXVII. — « Ænigma de Thetide, quæ ut Peleum effugeret, in varias formas se mutavit, etiam leonis, et quæ fuit socrus Medææ, dictæ Ἐκλίδης ἀπὸ τοῦ ἐκάθεν βεθηκέναι, quæ Achilli in insulis beatorum nupsit. » B. Pluribus explicuit Jac. in Delectu p. 460, Junonis verba citans ap. schol. Apoll. Rh. IV, 815, Thetidi dicentis de Achille :

Χρειῶ μιν κοῦρης πόσιν ἔμμεναι Ἀλῆταο
Μηζείης· σὺ δ' ἄρῃγε νυφ' ἐκυρή περ ἑοῦσα.

XXVIII. — 2 ἀγειν ἀγῶνας Cod., corr. Bruck. — 5 ἀλοῦν ἄλλους conj. Jac., quod necessarium videtur, hæc addens : « De navibus [?] cogitare licet, quæ multis remigum manibus moventur. Sed totum hoc ænigma adhuc expectat Cædipum. » Idem confitetur Boiss.

XXIX. — 2 καὶτῶν corrigit Jac. — De clystere; conferendum ep. 55.

XXX. — « Putat Jacobsius intelligendum esse nervorum in cithara sonum. Sed secundus versus qui conveniet? » B. Confectio fuisse machinam obsidionariam κριοχελώνην dictam; in compositæ vocis significatione jam nihil arietis et testudinis. — 2 ε' ἄρῳ cod. Laur.

XXXI. — 2 τοῦ πάτερ πατὸς ἀκοίτης corrigit Buttmannus : « et vides eum, cujus patria patris fuit conjux, i. e. Homerum Smyrna natum. Eadem autem Smyrna et Myrrha. » De quibus hæc Boiss. : « Ὁ μηρὸς est altera Bacchi mater; addito articulo fit ὁ δμηρὸς. Qui sic ingeniose priorem versum explicant, in altero cæcutiunt. »

XXXII. — « Hoc et sequens ænigma de Nesso, qui Herculem interemit a quo fuit interemtus. » B. Conf. Soph. Trach. 1159 seqq. — 2 ἔγωγε θόνν Laur.

XXXIII. — 1 με κτείναντα Cod., corr. Huschkus. In fine Jac. οὐ δὲ pro οὐδέ.

XXXIV. — « Oraculum apud Achill. Tat. II, 14, Byzantiis datum de Tyro. Ibi etiam explicatur, excepto versu tertio, quo Achilles editus caret. — 3. An significatur esse in Tyro incolas præter Phœnices, φυτώνυμον αἶμα, ex Byzantio etiam et Athenis? » B. — 4 ἔχων χαίρει ap. Ach. — 5 θυη. σε φέρειν κέλονται Ἡρακλεῖ ap. Ach., ubi Salmas. κέλομαι Ἡρακλεῖ.

XXXV. — « Gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 296, quem vide et p. 261. Sub nomine Pselli, et cum lemmate δυξ, edidi in Anecd. t. III, p. 431, ubi et ὁ pro διὸ, ἰδcirco, firmavi. Conf. VII, ep. 447. Sed quum sit in codice ὁ καὶ τέμναι σίδηρος, sine με, fortasse legen-

dum repetita syllaba : δ καὶ τέμνησι σίδηρος [cum Jacobso Add. p. LXXXVII]. Male Chard. δ καὶ. » B. — 2 αἰρουμένου Cod.

XXXVI. — 2 δηήσκω Cod. — « Interpretabatur Buttmanus de pisce marino (πικρὴ ζωή, quia in amara et salsa aqua vixerat), qui dulci aqua, fortasse etiam melle (hinc θάνατος γλυκύς) elixus, in garo apponebatur. Ἀναμάκτοις ἔγχουσι νυσσόμενος eo referendum videtur quod vivus calidæ aquæ sive melli injectus obierat vi caloris, sanguine non effuso. Ζῶν τῦμβος est venter. » Jac. Subjicit Boiss.: « Sed his non omnia sunt explicata. » Imo omnia; nam versu ultimo intelligendum τὸ γάρων, cujus optima species est αἱμάτιον cognomento.

XXXVII. — « De olea. Πηλείδης; est lucerna fictilis a πηλῷ. Conf. ep. 53, 2. Oleum est βροτῶν ἄκος, quum medicinæ prosit; est ἔρκος ἀγώνων, quod eodem referendum mihi videtur, tutamen a doloribus. Nam si de certaminibus cogitur, non satis capio quid jam sit ἔρκος. » B.

XXXVIII. — De Eteocle et Polynice, secundum Phœnissas Euripidis.

XXXIX. — « Latet adhuc nomen quæsitum. » B.

XL. De die et nocte. — Mirum neminem ante Finkelium Philologo XXIV, p. 731, meminisse Œdipi fabulæ a Theodecte scriptæ, unde idem ænigma afferunt « Athen. X, p. 451, F, Tryphon Περὶ τρόπων p. 193, 26, Chæroboscus Περὶ τρόπων p. 253, qui omnes recte ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται. » Finkelh. — 2 τεκοῦς ἀνγοτὸς ἀτεκνοῦται Cod. « quod est ἀπὸ τῆς. Notanda significatio verbi ἀτεκνοῦσθαι pro occidī. » Jac. Boiss.: « Est nonnihil difficultatis in ἀτεκνοῦται. »

XLI. — Iterum de die et nocte.

XLII. — 1 παρθένου Cod., non παρθένος secundo loco. — « Nondum explicatum. » B. Est βάλανος φοινίκων, quod in cod. Laur. scriptum indicavit mihi Hercherus.

XLIII. — 3 ἡρακλέους ηρε (vel κρε, prorsus ambiguum) μὲν με Cod., κρε με apogr. Par., unde Boiss.: « Scripsi κρεμᾶται με, conjux me suspendit, id est, suspensor a conjuge, » sed in Græcis posuit Jacobsii egregiam loci multis modis tentati correctionem τηρεῖ με. Eiusdem explicationem t. XIII, p. 713 seq. ita compendificet: « Est scrotum. In antica parte cernitur bestia Erigones, κύων, quod est et mentulæ nomen; in posteriore bestia Pasiphaes, ταῦρος, quod perinæi est ac podicis nomen. Hærculis conjux est Ἡδὴ, quod est et pubis nomen. Conjux Phæbi est Daphne; et lauro utebantur ad pilos urendos: » Deinde Cod. η δε et v. 4 τειρεῖ.

XLIV. — 1 ἐπὶ λυθε Cod., corr. Huschkus. — 3 οὐ μὲν δ Cod., corr. idem. — 5 ἐν στ. Cod. De locutione conf. Il. Z, 261; E, 2. « De οὐλῃ οὐνείρῳ a Jove ad Agamemnonem misso, unde mala multa utrique evenerunt exercitui. » B.

XLV. — 2 ὑπερνανύσσης Cod., ὑπερ ἑκτανύσσης; Brunck. — « De cera pugillariua. Stilus ferreus dicitur ἀρης. Sic ep. 60, 4. » B.

XLVI. — 1 αἰρουμένου malit Huschkus, αἰνυμένου Schæferus. « Γρόμματος ἀρυνμένου, ἔτερα adscita, scilicet,

κ, σάνδαλον sit σκάνδαλον. Olim editura erat παίσιν de recepta serius πταισιν bona lectione [Codicis] nihil est monitum. » B.

XLVII. — « Edidit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 261 et 296. De laterna, quæ propter lucem diei amittit lucem, sed: deveniente vespera rursus accenditur. »

XLVIII. Sequuntur problemata arithmetica. — 1 ἐκίστη Cod. « Quæ scriptura mutata fuit in ἐκίστω, sed revocavi ἐκίστη. Nam ἐν est absolute positum pro ἐν καλῶσις. Tum κλῆθος ἦν ἐκίστη ἴσον. » B. — 3 αἱ δ' Cod. — 4 ἔσχον Cod. — 5 πόσον δῶκαν, ὅπως δ' Cod., correxit Jacobsius, μὲν inserto; δῶκαν, ὅπως δ' Brunck. et Boiss., καὶ ὅπως olim Jac. — « Tres Gratias habuerunt tres calathos, in uno quoque quattuor mala, duodecim tota. Dedit unaquæque Gratiarum Musis tria mala. Jam unaquæque Musarum novem habuit malum unum, et malum unum unaquæque Gratiarum. Possit et alius numerus constitui qui sit per duodecim divisibilis æqualiter. » B. Item Zirkelius p. 31 « Diophanteum hoc problema infinitis modis solvi posse » observat.

XLIX. — 2 τ' ἄμα Cod. — 5 δ' ἄμ' ἢ δε Cod., δ' ἄμ' ἢ δε conj. Jacobs., δ' ὁμοῦ ἢ δε posuit Boiss.; δ' αὐτ' ἢ δε Vahlenius, quod recepi. — « καρῶσαι Cod. — 7 εἰλ' Cod. — « Est quantitas quæsitæ auri 30 $\frac{1}{2}$; æris 9 $\frac{1}{2}$; stanni 14 $\frac{1}{2}$; ferri 5 $\frac{1}{2}$: quæ faciunt 60 minas integras. » B.

L. — « Ipsa problematis quæstio non videtur verbis posita nitidissimis. Meziriacus p. 352, Kriesius ap. Jacobs. Anal. t. X, p. 340, quos vide, non eodem modo illam intellexerunt. Puto phialam postulari cujus sit pondus mina una. Datis ponderis triente, scilicet 33 $\frac{1}{3}$: quadrante. scil. 25; dodecaterio, 8 $\frac{1}{3}$; addendus massa triens. 33 $\frac{1}{3}$: et fiet summa tota drachmæ 100, aut mina una. Sed problema id genus videtur facilius. » B. Zirkelius cum Meziriaco 1 $\frac{1}{2}$ minæ, Kriesius $\frac{1}{2}$ unius minæ.

LI. — « Lemma codicis 1630: εἰς ἀνδράντας τρεῖς. Intelligit Kriesius de tribus hominibus qui suam quisque pecuniam numerant. Sit pecunia vel pondus, nil ad rem; quæritur quantitas minarum. A habeat 45 minas, B 37 minas et 50 obolos, Γ 22 minas et 50 obolos. Versu 3 cod. 1630: Ὅτῳ δ' ἐγὼ μνάς. Tum Γ habeat 20 minas et 50 obolos. » B. Hi ipsi numeri; 45. 37 $\frac{1}{2}$. 22 $\frac{1}{2}$, siglis notati in margine Codicis: ut Meziriaci correctio v. 3 a Brunckio recepta, τοῦ πρώτου τρίτον, nulla auctoritate nitatur, ne codicis 1630 quidem qui et ipse μίσον. « Secundum eam A habeat 60 minas, B 50, Γ 30. » Zirkel.

LII. Lemma: εἰς οἶνον. Vinum ipsum loquitur. — 1, 2. Conf. Hom. Od. Φ, 295. Multis poetis celebrata res. — 3 τρεῖσιν Cod. « Μουνογένεια κόρη est oculus unicus Polyphemi, filii Neptuni (qui est Juppiter marinus), tribus poculis inebriati. — 5 δὲ νέμουσα τρίτη πυρναίου Cod., corr. Scaliger. Μούσα τρίτη in recensu Hesiodi est Θάλεια, et est θάλεια convivium. Πύρινα νύμφαι, aqua calida qua vinum temperabatur. » B. Grotius δὲ μένουσα legebat. — 6 δέρεται Cod.; δέρεται Brunck.; δέρεται Grotius. Intelligit vitreum vas.

LIII. Lemma: εἰς λύχνον. — 1 ἐπ' ἀγκ. μυεῖσα Brunck., quod in Codice est μυεῖσα, optime correxit Jacobs. — 2. Id est, ἐν εὐνῇ. — « Est Ἡραίοτο; ignis, ἡλλάς oleum. Πηλέως θάλαμοι vas ipsum figlinum ab nomine πηλός. Conf. ep. 37, 3. Ὅθεναι de ellychnio capiendum; νυκτιπόλος φαίδων est lux qua tenebræ noctis illuminantur. » B.

LIV. Lemma : εἰς σικύαν. « De ænea cucurbitula, quam veteres medici cuti applicabant cum igne, ut sanguinem, vacuo facto, elicerent. » B.

LV. Lemma : εἰς κλυστήρα. — 1, 2. Primum distichon verbis aliquot mutatis supra n. 29 legitur ut peculiare epigramma. De qua re conf. Hecker. I, p. 221. — 4 ἀγνυμένων τοκῶν Cod., ἀντομένων Jacobsius, i. q. modo λισσομένων. Qui in notis mss.: « Sed fortasse nihil mutandum : solliciti enim parentes ob puellæ virginis morbum, cui remedium adhibetur. » Nec nos mutandum putavimus. « Scripsi ad sensum apte γανυμένων, quod proposueram ad Zachar. Mityl. n. 358, p. 430 [et ipse Jacobs. t. XII, p. 345]. Villosionus ad Cornutum p. 371 conjecit εὐγομένων. — 6. Purgo alvi sordes, ut Hercules Angiæ stabulum. — 7 ἀμπλουτῆ Cod. Ὀπτιομένοισι et ὀπτοίοις ἐμῖγνῃ idem valent. An jungendum? πόνον Ἀμφί γ' ὀπτιομένοισι καὶ ἄν... — 9, 10. Instrumentum fiebat ex utriculo e pelle caprina, cui fistula eburnea adaptabatur. Hinc intelligenda vocabula εὐρινον... αἰγὶ μαγείῃ ἐλέφας. » B.

LVI. Lemma : εἰς ἱσοπτρον. « Vide not. ad Theoph. Simoc. Epist. p. 246. » B. Ubi levem varietatem codicis 1409 enotat. — 1 σέ. τί με βλ. Cod.; σὺ μὲν βλ. Jacobsius, quod necessarium. Laur. ἦν μ' ἐτ' καὶ γὰρ σε. τί με βλ. δεδορκώς. — 3 ἦν δ' Laur. — 4 γείλη ἄν. Laur. Hæc Hercherus, ut falli appareat Piccolov *Suppl.* p. 192. « Muta in speculo imago videtur loqui, sed os tantum aperit, sono inde non procedente : quare μάτην ἀνοίγόμενα. » Jac.

LVII. Lemma : εἰς φοινίκων βάλανον. — 1. « Φοινὴ ἄρbor est et fructus. — 3. Theophrastus Athenæsi II, § 85, palmæ caput vocat τὸ ἄνω, ἐν ᾧ ἐγκέφαλος. — 4 μούνα Cod. Scripsi μούνον ex codice 1409. Ἐντερα, id est nucleum. » B. Idem μούνον in Laur., et proposuerat Friedemannus.

LVIII. Lemma : εἰς κινάραν. Quæ cacti species, nobis *artichaut*. — 3 ὑπεραυλον Cod.; ἐπιδόμαι codex 1409 et Laur. — 4. « Μητὴρ ἔχω πατέρα, id est semen. Sed id dictum non sine quadam absurditate. Nam semen quod est in cinaræ placenta producit filium, non produxit matrem. » B. Cujus in *Anecd. t. III*, p. 431, ut *Pselii*, est.

LIX. Lemma : εἰς τὴν Ἀργώ. « Quæ vexit hercas 50. Vid. Tzetz. ad Lyc. 175, p. 437. — 2. Non mutavi scriptum μηληστῶν, etsi sit valde suspectum. Id habeo pro composito quasi *nefurum*. Sed talia composita fiunt vulgo cum negatione οὐ. » B. Brunnck. edidit ληστήρων, Jac. φηλητῶν, hæc annotans : « Argonautæ omnes φηλῆται, ob furtum velleris aurei. Ἠγεμόνα, Iasonem. » Sed ἔκτανον idem non recte explicat de Medea tanquam dono Argæ, quæ eum in frusta secavit. Ipsa Argo Iasonem necavit, secundum vaticinium Medæ Eurip., v. 1383 Pors. :

Σὺ δ' ὥσπερ εἰκὸς κατθανεῖ κακὸς κακῶς
Ἀργοῦς κάρη σὸν λειψάνω πεπληγμένον,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ubi v. schol., et Staphylum in Argumento fabulæ, qui φησὶν ἐγκλεισασθαι τὴν Μήδειαν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν ἐγκοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐπιπεσοῦσης γοῦν τῆς πρύμνης τῇ Ἰάσονι, τελευτήσῃ αὐτόν. — 3. In eodem Argumento : Φερεκύδης καὶ Σιμωνίδης φασὶν ὅτι ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα

νέον ἐποίησε. Qui Lycophroni est v. 1315 λέβητι δαιτρευθεῖς δέμας. Adde XV, ep. 26 et scholia. Γαστήρ etiam de lebetibus, urceis vasisque aliis dici notum est.

LX. Lemma : δέλτος. — 1 μὲν τέτακεν ἔκαινούργει Cod., μὲν μ' ἔτακεν ἔκαιν. Plan. Stephani, ἀνεκαινούργει Brunck., μὲν τέτοκέν ποτ', ἔκαιν. conj. Jacobsius, sed in Add. id ipsum quod posuit Boiss. « Ego correxi ex codice 1409 [et Laur.] — 4. Ἀρῇ, stiliu ferreum; conf. supra ep. 45. » B. In fine Laur. λόγοις.

LXI. « Edidit et gallice vertit Chardio Roch. Misc. t. I, p. 262 et 296. Pix loquitur. » B. — 2 μελαινόμενος Laur. — 3 τήησ Cod., τήησι Laur., corr. Jacobs. Hoc uno loco habetur ἡ κέραμος. — 4 ενυλας (sic) λύομαι Laur. « Ἀρμα εἰνάλιον est navis cujus vulnera aut rimæ pice sanantur. » B.

LXII. Lemma : εἰς σφαῖραν. — 1. « Ἐντροχος, quod pila lusoria pilis stipata est, qui vestiuntur lacineis pelliceis, quas φύλλα vocat. Sed ἡ τρύπη qui conspici non potuerit, vix bene capio. [Sic enim Codex; ἡ δὲ τρ. Laur. Jac. conjecit ἡ δὲ βαφή. Ego scripsi εἰ τρύπη.] — 4 βάλειν Cod., βαλεῖν Plan. Stephani. Ὅνος vocabatur qui in ludo pilæ vincebatur, docente Polluce IX, § 106. » B. Conf. Symposii ænigma LIX.

LXIII. — De Sphinge carmen lyricum. — 4 μέσα Cod. — 5 τὸ δ' ὀπισθεν Cod. — 10 ἔχειν ἄτ. κεκραμένα Cod., corr. Salmasius. — 11 ἀτέλεστα τὰ τελεῖα (sic) μεμιγμένα Cod., corr. Brunck.

LXIV. — Nobilissimum ænigma ex Τραγωδομένοις Asclepiadæ protulerunt Athenæus X, p. 456, B, et schol. Eurip. Phœn. 50. Legitur ap. Tzetz. ad Lycophr. 7, in codd. Sophoclis et alibi. — 1 οὐ μία Codex et Laur. Soph., οὐ ceteri, quibus accedit Paris. 3058 a Boiss. inspectus; μορφή pro φωνῇ Tzetz. — 2 φυὴν codd. Soph., σῶσιν Ath. et alii, βοήν Cod. et Tzetz. — 3 ἐρπετὰ γίνετα Cod., libri Soph., schol. Eur., Tzetz. γαίνονται Ath., sed κινεῖται aliquot codd. argumenti Phœnissarum, aliorum apographa et cod. Paris. 3058. Deinde καὶ ἄν' αἰθέρῃ Ath. præter codicem Epitomæ. — 4 ἐπειγόμενον Codex, libri Soph. præter G, Tzetz.; ἐπειδόμενον Ath. recte. — 5 ἐνθα μένο; nonnulli codd. schol. Eur. — Vid. infra p. 643.

LXV. — « Exstat et in Procli Chrestomathia p. 466. » B. Et ap. Pausan. X, 24, Steph. Byz. v. Ἴος, et in Vitis Homeri, vix ulla cum varietate.

LXVI. — Duo versus priores ap. Pausan. et Steph. Byz. præcedentibus duobus, Ἔστιν Ἴος et quæ sequuntur, præpositi. Totum legitur ap. Euseb. Præparatione evang. V, p. 227, 229 et in Vita Homeri quæ Plutarchi fertur. — 2 μητὴρ et πατὴρ Codex et ceterorum fere codd., præter Euseb., unde Boiss. recepit μητρίς ... πατρίς. — 3 om. Euseb., rectissime, et parentheses signis cinxi, quum unci apud nos indicent quæ in Codice non leguntur. — 5 ἐν τῇ σῇ μοῖρ' ἐστὶ τὰ. Plut. — 7 δύσ-εξε νεὼν Cod., superposito u Salmasii ut videtur manu. — 8 λάχες, τὴν μὲν Cod., ἦν Plut. — 9 ἦν δ' Plut. Ἠέλιοι de oculis. — 10 ζῶντι τε καὶ φθιμένῳ φθίμενος δ' ἐτι πολλὰ Cod. imperfecto versu, in cujus locum Boiss. substituit integrum quem præbet Plut.; ζῶν καὶ ἀποφθίμενος Euseb. Ἀγῆρας. Conf. IX, ep. 522, 3.

LXVII. In lemmate latine Codex. « Adscriptum mar-

gini nomen Εὐριπίδου, non quod sit Euripides auctor, sed quod ex argumento Phœnissarum depromptum sit id oraculum. Ibi siquidem subjectum est et auctius etiam. Sic nomen Ἡρόδοτου adscriptum epigrammati 69, quod ex Herodoti historia desumptum est. Conf. ad ep. 76. » B. — 3 χεῖρσι λειψαίν Cod., corr. Jacobs.; χεῖρσσι λειπίν schol. Eur., quod genuinum. Idem in fine : ὧς γὰρ ἐνεύσε

Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὐ φίλον ἥρπασας; ἴδόν' ὃ δ' ἠΐκατό σοι τάδε πάντα.

LXVIII. Legitur ap. Euseb. Præpar. evang. VI, p. 255. Κάρυστος, urbs Eubœæ a Carysto Chironis filio condita. — 2. « Pelion scilicet habitabat Carystus cum Chirone patre. » B. — 3. Additur ap. Euseb.: ἀλλ' ἴθι, μηκέτι μέλει.

LXIX. Lemma : χρ. δ. Λυκούργω τῷ φιλοσόφῳ. In marg. Ἡρόδοτου, « a quo recitatur I, 65. » B. Alii scriptiores non pauci hoc oraculum citant aut respiciunt. — 3 διζῶ Cod.; et se et ἡ δ. Themistius orator bis citans. In fine ἡ ἀνθρώπων Herod., et Diodor. Exc. Vat. p. 1; alii ἡ καὶ ἀνδρά. — 4. Additur ap. Diodorum :

Ἦκεις εὐνομένην αἰτεῦμενος· αὐτὰρ ἔγωγε
δώσω τὴν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίῃ πόλιν ἔξει.

Apud Euseb. διζήμενος· αὐτὰρ ἔγωγε τοι δώσω, reliquis omissis. Conf. ep. 77. Ex εὐνομίᾳ Lycurgo ab oraculo data, cujus reliquias diligenter instauravit Gœttingius Actis Societatis Reg. Saxonicae 1846, IV, p. 156 seq.

LXX. Lemma : χρ. δ. ἐκ τοῦ Σερ. τῷ διὰ πλήθους (sic) ἀνχημάτων χρωμένῳ καὶ αἰτιωμένῳ τὸν θεόν. « Pessimos hos trimetros me alibi legere non memini. » Jac. Gust. Wolffius De noviss. oraculorum ætate p. 16 in his non tam oraculum quam « philosophi mathematice manum » agnoscit. — 1 μὴ μέμνη μοῖρην Cod. « Vix credibile potuisse auctorem μὴ μέμνη μοῖρην scribere, quod grammaticam lædit et metricam artem. Recepi μεμνημοίρει, quod proposueram ad Zachar. Mityl. n. 312, p. 421. » B. Probabilius videtur cum Wolffio ditto-graphiam verbi statuere, qui : Μὴ μοῖραν [ἀρρων] μὴ ... μέμνου. Cod. ξέτω. — 2 ἦν πατὴρ Cod.; τῇ π. Nauckius; certe ἡ necessarium erat.

LXXI. Legitur in cod. 1630 (B), RS et S Cramer. Lemma in B: πῶς δεῖ εἰσιέναι εἰς θεῖον νεών. — 1 ἀγνός εἰς Codex et tres modo dicti et cod. 1773, ἀγνός Dorvilius; ἀγνός ἔσω Heckerus p. 377, quod ceteris præferam; ἀγνός ἔδω τ. Piccolos p. 188; ἀγνός πρὸς τ. Schneidewinus et Boiss., qui recepit cum καθαρόν, quod unus præbet B, ceteri καθαρός. Jac. καθαροῦ. RS ξένος. Deinde B ξέτω ἐρ-χσο θεοῦ, « et ad marginem manu recentiore θεῖου. » — 3. Pro καίται sententiam poscere ἀρκεῖ, sufficit, annotat Jac., καίται vertens *parata est*, quum posset *constituta est*, usu constat. Heckerus confert Archilochi fr. 63 : Λεωφίλῳ δὲ πάντα καίται. Sed Jacobsii correctionem imitatio mox afferenda confirmat. — 4 νίφη Cod., νίφει RS, S, hic sine ἀν; νίφαι Brunckius. De re Jac. confert Soph. Oed. T. 1223 seq., Catull. LXXXVIII, 5. Boiss.: « Similia vide in Glossario Blomf. ad Choeph. 65, ap. Musgrav. ad Soph. Aj. 645. Conf. ep. 74, 4. » Imitationem firmioribus pedibus incidentem e cod. Flor. edidit Piccolos p. 187 :

Σαράπιδος χρησμὸς Τιμαινέτῳ.

Ἀγνός χεῖρας ἔχουν καὶ νοῦν ἐπὶ γλῶσσαν ἀτρεπῆ
εἶσιθι, μὴ λοετροῖς, ἀλλὰ νόμῳ καθαρός.

Ἀρκεῖ γὰρ θ' ὁσίοις βανίς ὕδατος· ἀνδρά δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς λούσαι χεῦμασιν Ὀκεανός.

Versu 2 codex ἴσθι μὴ λοετροῖς, v. 4 οὐκ ἂν εἰ λούσῃ, quæ correxit editor.

LXXII. Legitur in RS, cum eodem lemmate, unde πῶς ἂν λάθοι, ut in lemm. ep. 114. Cod. om. ἀν, in apogr. Par. ὄρκους. Oraculum « ad tertium post Chr. sæculum, certe non ultra secundum pertinere » cur existimandum sit rationes exponit Wolffius De noviss. or. ætate p. 2 seq. — 1 ὁμόν Cod. « Δρόμον, quod e conjectura pro δόμον reposuerunt viri d., exstat nitide in cod. 2720 (RS), de quo jam monui ad Anecd. t. I, p. 56. Ibidem ex eodem codice reposui ὄρθα pro ὁρθα. [Quod illi præstat.] — 3. Ibidem monui de λάμπη, quod scripsi pro vulgato λάμπει. — 4 παρακτάς Cod. — 9 ἐτέρη; RS. Opponit τῇ μὲν ἐτάρη. Exempla dabit Jacobs. Lectt. Stob. p. 15. — 10. Posui cum codice 2720 γρόνα τ' [omissum ap. Schneidew.]. Edebatur γθ. δ'. — 12. Deus Ὀρκο; infra ep. 91, 4. » B. Nimirum legebatur θεόν Ὀρκον, quod correxit Wolffius.

LXXIII. « Substitui lemma brevius longiori huicce, quod est in editione : οἱ Μεγαρεῖς; [hæc om. Codex] ἐξ ἑαυτοῖς μέγα φρονήσαντες ἐκυνθάνοντο τοῦ θεοῦ ἐν κοίᾳ μοίρᾳ αὐτοῦς ἔχει· ὃ δὲ ἀνέλεν [Cod. ἀνέκην, sic]. De hoc oraculo vide Rittersh. ad Oppiani Cyn. I, 171, mea ad Philostr. Her. p. 616; Heindorf. ad Hipp. Maj. p. 141. Meinek. ad Theocr. XIV, 48. Exstat et ap. schol. Theocriti eo loco, Photium et Suidam v. Ὑμεῖς, et in Arsenii Viol. p. 361. Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad locum Theocriti, qui ultima respexit. — 1 om. Suidas. — 2 ἵπποι ὀρθήκται schol. Theocr., sed altera lectio plus habet auctoritatis. Vide Misc. Obserrv. t. I, p. 35; Gaulm. ad Theod. Prodrom. p. 503; mea ad Philostr. Her. p. 515. » B. In fine δὲ γυν. sch. Th. — 4 τῶνδ' sch. Th. præter cod. Genev.; et ὅτῃ μεσ. Codex μεσσηγύ. — 5 ναῖουσιν Cod. — 6 πολέμ. Cod. « Miror Apinum, qui dissertationem de loricis veterum linteis scripsit, non usum hoc loco fuisse. De sequentibus vide mea ad Theocriti l. I. » B. — 7 με-γαρεῖς Cod., μεγαρεῖ; ceteri et Boiss. Cod. ter οὐδὲ, ceteri οὔτε. — 8 θυοκαίδεκατῶι Codex, metro adversante.

LXXIV. Lemma delevit Boiss. Margo RS τῆς Πυθίαις. Expressum ex ep. 71 antiquiore, « ut alia fuerunt notorum oraculorum transformationes poeticæ. » — 4 σῶμα διμασινόμενον Cod., σ. μιαινόμενον Plan.; διαινόμενον Jacobusius et sic scriptum in RS et codice 1773 (qui nobis O, a Brunckio « optimus » vocatus); ἐκνίφεις σ. διακνόμενος Eldikius. Præcedenti versu consensu tres codd. οὐλοῶν ἦτορ, sed vere οὐλοῶς G. Wolffius, hæc tractans in Porphyrii de philos. ex or. reliquis p. 85.

LXXV. In lemmate ἐν Δίῳ πόλει Cod. et edd. « Historia vel ipsi Jacobusio incognita, qui putat Jovem Mercurio mandata dare quæ Neptuno ferat. » B. Rem expedit G. Wolffius De noviss. orac. ætate p. 22 seqq. « Corrige ἐν Ἡλίῳ π. Quis enim πόλιν ad Trojam notissimam adjiciat? Si adjiciatur, quis non ἐν Ἡλίῳ πόλει scribat? Sed vel vicina Heliopolitanis Berytus a Troja ad Syriam nos rejicit. De Jovis-Solis Hieropolitani (indigenis Baal) templo, sive potius templis, et oraculo multis narrat Macrobius Sat. I, 23.

qui legendus. Est apostrophe Jovis ad Apollinem ipsa patris verba in oraculo referentem, nam ex communi veterum opinione vaticinabatur nomine patris. Sumendum autem columnas ad Jovis ædem exstruendam trans mare Berytum esse portatas, ibi tamen naufragio prope litus in mare dejectas, postea extractas aut Heliopolin latas esse et diruta Jovis æde Berytum rediisse, aut statim Beryti remansisse. De æde Jovis Heliopoli ab Antonino Pio edificata cogites, quæ inprimis erat celebris et ad quam splendidæ ruinæ hodie servatæ referuntur. Quamquam vel ante Pium Jovis ibi florebat religio; nam ad hanc Syriæ Heliopolin inscriptio anni 117 p. Chr. (n. 2488 ap. Mommsen. Inscr. Neap.) referenda est, a Berylensibus, vicinæ urbis incolis, dedicata. » Wolff. — 1 *κασιγνήτοις* π. κθ. Cod., corr. Jac. « Forsan, κασιγνήτοις σε πείσεται. — 3. Quadrat secunda persona ἀγάλλεται, sed est ibi in apogr. Par. ἀγάλλεται. [Hoc ipsum Codicis prima manus, deinde caudula τ erasa.] Nunc versu 4 est πείσεται in apographo, sed videtur erasum τ et fuisse πείσεται. » B. Codex nitide πείσεται. Jac. : « Fort. εἰ πείσεται, responde *mihi obsecuturus sis.* » Imo debebat εἰ πείσεται, nam stare non posse πείσεται ostendit Wolfius, qui recte edidit καὶ πείσεται.

LXXVI. — « Oraculum datum Lacedæmonii exstat ap. Herodotum I, 66, quem vide. Id significat nomen Hæw, scriptum in margine. Ob eandem causam Hæ cum sigla plurima ex sequentibus adscriptum habent. » B. — 5 *κασιδόν* Cod.

LXXVII. Lemma : χρησμός ἐν τοῖς Θησεύς βίοις ἀναφερόμενος. Cum eodem lemmate in codice Herodoti invenit Jac. Gronovius. Non habet Plutarchus. Ultimi versus duo supra ep. 69 (ubi v.) adherent oraculo quod tulit Lyærgus. — 4 οὐ καλλή Cod., Salmasii, ut videtur, manu correctum.

LXXVIII. Lemma : χρησμός Πυθίας. « Est ap. Herodotum, quem lege I, 66, 67. Ad rem vide Æneam Gaz. I, 67, ubi not. » B.

LXXIX. Lemma : χρησμός Πυθίας. Cræso datum ap. Herodot. I, 85. — 2 βούλευ Her. — 3 *ἔσσο* πολὺ Cod.

LXXX. Lemma : χρησμός Πυθίας. « Ap. Herodot. I, 1. Oratio est prosa, ut ep. 95. Versus pythicus esse obtuit :

Τὴν πεπρωμένην ἀδυνάτον ἔστ' ἀποφυγεῖν καὶ θεῶ,
οὐχαῖκο octonario catalectico. » B.

LXXXI. Idem lemma. Oraculum Cnidii datum ap. Herodot. I, 174. — 2 εἰ γ' ἔβ. ap. Herod. recte.

LXXXII. Idem lemma. Siphni insulæ civibus datum ap. Herodot. III, 57, qui explicat c. 58.

LXXXIII. Idem lemma. Batto, Cyrenes conditor, datum ap. Herodot. IV, 155. — 1. Βάττος, ὁ καὶ Ἀριστέλης, schol. « Vide schol. Pind. Pyth. V, 117. » B. — οἰκηστ. Cod.

LXXXIV. Idem lemma. Eidem datum ib. 157. — 1 αἶ Cod.

LXXXV. Idem lemma. Juniori Batto datum ib. 159.

ANTHOLOGIA. II.

LXXXVI. Idem lemma. Hoc et duo sequentia ap. Herodot. V, 92, cujus narrationem vide. — 1 οὐ τις Cod.; « πολύτιμον apogr. et Herod., πολύτιμον editio Jacobsii. » B. Codex πολύτιμον, super μ ead. m. posito τ et duobus punctis subnotato.

LXXXVII. Lemma : χρησμός, sine Πυθίας, hinc usque ad n. 93. Additur ap. Herod. :

ταῦτά νυν εὐ φράζεσθε, Κορίνθιοι, εἰ περὶ καλῇ
Πειρήνην οἰκίετε καὶ ὀρυζόμενα Κόρινθον.

LXXXVIII. — 2 *κλεινοῖο* libri vulgares.

LXXXIX. Oraculum Milesiis datum ap. Herodot. VI, 19 — 2 πολλοῖσι et γενήσι Cod.

XC. Oraculum Argivis et Milesiis datum ap. Herodot. VI, 77. — 5 *τρίελικτος* nunc ap. Her., cujus libri plurimi *δέλικτος*.

XCI. Oraculum datum Glaucō Spartano ap. Herodot. VI, 86. « Exstat et ap. Arsen. Viol. p. 172. Poterit consuli Ferrand. Explic. p. 61. — 1 οὐτω Cod. — 3 *ἔμνο* nunc ap. Her. — 4 παῖ; ap. Her. Conf. ep. 72, 12. » B.

XCII. Oraculum Atheniensibus datum ap. Herodot. VII, 140, quem vide. — 1 *λιπὼν φαύγερ' ἔσχ.* Cod. — 3 *μένει* ap. Her. — 5 *ἔζηλα* Herodoti etiam libri, sed nunc *ἀδὴλα* legitur de correctione Blomfieldi in glossario Prom. 146. — 8 *νηοὺς* Her. — 9 *ἔστ.* Cod. — 11 *ἀνὰ γκῆ;* varietas in apogr. Par., ἀνάγκας Her. — 12 *ἀλλ' ἴσον* et *κακοῖσι δ' ἐπικιδναται* Cod.

XCIII. Oraculum iisdem datum ap. Herodot. VII, 141. — 4. « *Κέκροπος οὐρός* conf. ep. 96, 4. » B. — 7 *ἔζηνον* Codex. — 10 *ἔστι* Cod. — 12 *bis ἡ* Cod.

XCIV. Lemma : χρησμός Πυθίας, et ep. 97, cetera sine Πυθ. Oraculum Argivis datum ap. Herodot. VII, 148. — 3 *κάρη* Her.

XCV. « Lege Herodoti VII, 169-171. Oratio est prosa, superstitibus poetici coloris vestigiis. Oratio similis supra IX, n. 703. » B. Cod. *ἐπιμέσφεσθε* et *καμικῶ.*

XCVI. Ex Herodoto VII, 220. — 3 οὐκί Her., et Ἡρακλέος. — 5 τῶν ταύρ. Cod.

XCVII. « In lemmate Πυθίας falsum est; est enim Βάκιδος ap. Herodot. VIII, 20. » B. — 1 *βαρβαρόφωνος* nunc editur. Distinctio est Boissonasii. — 2 *Εὐδοῖς* Cod.

XCVIII. Ex Herodoto VIII, 77. — 4 *σέσαι* Cod. — 5 *μαιμώντα* Cod. et Boiss. Qui sua manu π vertit in τ, τίθεσθαι. Vulgares libri *πυθέσθαι*.

XCIX. Lemma : χρησμός. Bacidis oraculum ap. Herodot. IX, 43. — 3. *πίσσονται* apogr. Par.

C. — Alibi non vidit Jacobs. Neque explicatur iis quæ narrat schol. Lycophr. 132. — Vide infra p. 644.

CI. De Cleobulo Lindio Diog. L. I, 91 : *φέρεται δὲ αὐτοῦ ἐν τοῖς Παμφίλῃς ὑπομνήμασι καὶ αἰνίγμα τοῖον* : Εἰς καλ. Habet etiam Stob. Ecl. physic. p. 240. Ut *Cleobulina*, ejus filiæ, citat Suidas. « De anno, mensibus et diebus

Lemma in codice 3058 : Μίδου αἰνίγμα, ὡς φησι Παμφίλῃ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. Midae nomen absonum est. Originem habuit in male intellecto loco Diogenis I, 90. » B. — 1 ζω-καῖδ. Cod., δὲ δωδεκα Diog. ante Cobetum et Stobæus; δὲ θ' ἐκάστη Cod., ἐκάστῃ ceteri, etiam cod. Boissonadii (qui confert ep. 48, 1), quibuscum delevimus θ'. — 2 πῶτις; ἑσσι τριήκοντ' ἀνδία Diog. ante Cobet., qui παῖδες δις τριάκοντα διάνδεια, e correctione Marquardi Gudii necessaria, an ex codicum vestigiis ignoramus. Ap. Stob. κοῦραι ἐξήκοντα. — 3 ἢ μὲν ... ἢ δὲ Diogenis add. vulgata.

CII. « Oraculum ad Homerum referendum, de cuius patria et parentibus Hadrianus Pythiam consuluisse fingitur. » Jac. Vel vere consuluit; vide Wolfium De noviss. or. ætate p. 5 seq. — 1. « Ἄγνωστον non est nitide scriptum. Si scriptura est sincera, id ceperim pro τὸ ἀγνωστον ἱερίαις με τὸ τῆς γενεῆς ἀγνωστον. Jam monui ad Zachariam, ubi metaphoram Sirenum multis tracto. » B. Sic etiam Wolfius. Jac. tentabat ἀγνώστον, de ignota origine, coll. Hom. Od. A, 174. — 2. Ἀμβροσίον, non ἀμβροσίας, nam Homerus intelligitur. Deinde τις concedendum esse stilo oraculorum recte observat Jac. — 4 ἄλλον Cod., corr. Jac. « Vulgo πολὺ πάνσοφον. Ex apographo Paris. summi compositum πολυπάνσοφον, quod jam notum est ex Orac. Sibyll. II, 1. » B. Ita Codex.

CIII. Lemma : ἀθλον εἰς σταγίδι. « Apogr. Par. εἰς σταγίλιν. Edidit et gallice convertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 262, qui a sensu primi versus paululum aberravit. Verterim : *Si me juvenculam cepisses, forsitan meum bibisses effusum sanguinem.* » B., qui ἀθλον inscripsit, Jac. αἰνίγμα. — 2 ἐξέτλας Cod. — 3 ῥύσαινάν με ὕψ. Cod., corr. Chardo. — 4. Ὅστέξ, nucleos.

CIV. — « Bene judicavit Huschkius Anal. p. 305, non esse ænigma, sed veræ rei descriptionem, in anaglypho vel gemma sculpta representatæ. » B.

CV. « Edidit et vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 263. Nunc est emendatius. Nomina quæsitæ sunt πούς, οὗς, ὄς; et cifra σ vel 200. » B. — 1 ζῶων γένος Cod., correxit Jacobsius « lapsam librarii qui γένος sæpe legerat post ζῶων ». — 3 ἔσται Cod.

CVI. — « Ænigma in eadem vocabula præter ultimum. — 3 εὐρήσεις με Cod., corr. Jac. Mox τὸ λοιπὸν Cod. « Quod ambiguum et obscurum est. Nam de vocabulo πούς; prima et secunda litera detracta, restat ὄς, cuius τὸ λοιπὸν aut σ est aut σ' : cui sequentia minime respondent. Quare τὸ λοιπὸν fuisse suspicor, et sequentem versum mutilum sanare studui. » Jac. — 4 εὐρήσεις ἐπίρρημα τ. Cod.; Jacobsii correctionem εὐρήσεις εἰσέτι ῥήμα τόπου (scil. πού), recepit Boiss.

CVII. — Non sagittis jam, sed auro Amor munus suum exsequitur. « Interpretatus est Chardo Roch. i. I. p. 295, qui Æthiopum pulverem *aurum* dici monuit. » B. — 2. « Posterioriorem syllabam κόνιν produxit etiam Æschylus Suppl. 183. » Jac.

CVIII. « Edidit et gallice vertit Chardo Roch. i. I. p. 262, qui de speculo est interpretatus. » B.

CIX. « De oculo Polyphemi. — 2. Παλλάδος στέλεχος; nam vecte oleagineo oculum Cyclopi terebravit Ulysses (Od. I, 319, Eurip. Cycl. 454). — 3. Oculus occæcatus

jacet in vivo sepulcro, capite scilicet Cyclopi. » B. — 5 βρόμιος καὶ Cod., τε interposuit Hermannus. — 6. Περθενον, scil. κόρη οὐλοῦ.

CX. — De somno. — 1. Similiter Symposius *Æn.* 96 :

Sed me nemo videt, nisi qui sua lumina clausit.

— 2. Haud dubie auctor scripsit

Ὁ μὴ λαλῶν λαλεῖ, τρέχει δ' ὁ μὴ τρέχων,

quod Jac. proposuit. — 3 πάντα δ' ἀληθῆ λέγω Cod., « pro quo scripsi πάντα τ' ἀτρεχῆ λέγω. » Boiss. Sed insolita hæc oppositio, quare Friedemanni correctionem recepi.

CXI. — « Amor significari videtur, ortus ex Chao vel Tartaro, quæ et ipsa sunt ἀγνοα. Ἐμβερερος dici videtur qui intra puerilem est ætatem; ἀρσις, de deo alato. » Jac. Sed Boiss. : « De Amore qui intelligunt, scopum non tetigerunt. » Similis versiculus gnosticorum factus istis, qui versibus concepti in codd. non paucis reperiuntur. Nec opus est scribere Ἐξ ἀγνοῶν ἀγνοα; cum Friedemanno, nam α litteræ διχρονία vel ab antiquis poetis non prorsus aliena.

CXII. In lemmate Cod. Καρύστωι pro Κροίσω. Ex Herodoto I, 55, explicatum c. 91. — 3 μὴ δὲ αἰδ. Cod.

CXIII. « Lemma quod posui est in marg. Codicis et apographi Par. Vide Liebel. De vita Archilochi § 1. » B. Ponendum erat quod in serie habet Codex non falsum lemma hexametro versu scriptum :

Χρηστέ; ἐπ' Ἀρχιλόχῳ λεχθεῖ; Πυθίης ὑπὸ ὀμφῆς.

ὀμομφῆς exaratum. « Commemoratur hoc oraculum ab Euseb. Præp. evang. V, 33, p. 227. » Jac.

CXIV. — « Lemma in Codice plenius : Χρηστέ; θεθεῖ; τῇ μητρὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης Ὀλυμπιάδῃ ἐν Κυζίκῳ ἐρωτησάσῃ πῶς ἀν τῆς χώρας Περσῶν κρατήσαιν ἐ ταύτης υἱός. Oraculum est obscurissimum. » B. Neque in Pseudo-Callisthene vidi quod his aliquam lucem afferre possit. — 2 νέκυν Cod. sine errore. — 3 ἦν τις et δέξι; Cod., cbr. Jac. — 4 τὸ addidit Jac. — 7 ἀρηγήτορα Cod., ἀρηγήτορα Jacobs, ὕψη. Meinekius ad Theocr. p. 208. — 8. « Ἀπαρνίς, quæ alibi fere vocatur Ἀθαρνίς, est locus prope Lampsacum. Vide Ephorum Marxi p. 202 [et Steph. Byz. v. Ἀθαρνός]. » B.

CXV. Boiss. breve lemma substituit longissimo huius quod præbet Codex : Κωνσταντίνος, ἐλθὼν ἐν τῇ Τραί πλησίον, ἡβουλήθη κτίσαι πόλιν βασιλικήν, καὶ ἰαδὼν τὴν χρησµὸν, ἀνεχώρησεν καὶ κτίσει Κωνσταντινούπολιν. « Constantinum, antequam sedem regni collocaret Byzantiæ, urbis inter Troadem et antiquum Ilium condendæ fundamenta jecisse narrat Zosimus II, 30. Sozomenus H. E. II, 3, addit : Ταῦτα δ' αὐτῷ πονοῦντι νύκτωρ ἐπιτρανεί; ὁ θεὸς ἔχρησεν ἕτερον ἐπιζῆτεῖν τόπον. Conf. Zonar. Annal. XIII, 3. » Jac. Adde Wolfium De noviss. or. ætate p. 3 seq. — 1 Τροίη σ Cod., corr. Schæferus; θεμελίω Cod., corr. Huschk. « Pro τρηθέντι forsan δηθέντι. — 3. Μεγαρέων ἀστὴν est Byzantii periphrasis. Philostratus V. Soph. I, 24, 3 : καὶ μετὰ ταῦτα γὰρ (cod. 1696 sine καὶ) ἔκων ἐ Μάρκο; ἐ; τὰ Μέγαρα ὀκισταὶ δὲ Βυζαντίων. Ibi Olearius. Add. Hesychius Illustr. Orig. CPol. § 5, ubi Meurs. et

Cuper.; Rad. Rochett. Hist. Colon. tom. III, p. 298. — 4 βόσκονται τὸν αὐτὸν Codex. Quod posset omnino defendi; vid. ad XV, ep. 31. Sed prætulit varietatem βόσκονται ἐξ αὐτὸν ex Codino p. 8. Est et alia ap. eund. et Stephan. B. (v. Βυζάντιον), βόσκουσι τὸν αὐτὸν. » B. Sed Stephani quoque optimi codd. βόσκονται τὸν αὐτὸν. Quod Boissonadius edidit, Wolffius quoque « genuinum censet, i. e. βοσκόμενοι ἐρχονται. Nam βόσκει pastor. Αὐτός, idem, etiam Homerus sine articulo. »

CXVI. — Loquitur puer, cui nuces, quas ad matrem ferebat, eripuerant puellæ septem. — 3 ἡ γὰρ Cod., corr. Jac. — 4 ἔχουσιν Cod., lapsu. — 7 ἡνώρα καὶ δ' ἐτέλα γλαυκῆ Cod.; ἡ δ' ἔρα, ἡδὺ γελᾷ Γλαυκῆ Jacobsius scripsit; qua correctione deleta Brunckianam, ἥνιδε καὶ δὲ γελᾷ Γλ., substituit Boiss., quem non sumus secuti. — 8 καρῶν Cod., corr. Brunck. — « Melissium rapuit 96 nuces; Titane 28; Astyoche 56; Philinna 112; Thetis 20; Thisbe 12; Glaucē 11; relicta fuit puero 1 : summa tota 336. » B. In Codice his Metrodori problematis scholia subiunguntur solutiones expomentia, de quibus vide ad ep. 1. Scholias hoc quoque annotavit : Τὰ δὲ τοιαῦτα προβλήματα καλεῖ ἐν τοῖς δεδωμένοις ὁ Εὐκλείδης; δοθέν τι οὕτω; (ambiguous compendio) ἢ ἐν λόγῳ.

CXVII. « Problema præcedenti simile de pomis. — 3. Ἀγάη Jac. invito Codice. — 4 οἷζετ' Cod — Ino habuit poma 40; Semele 15; Autonoe 30; Agave 24; puer servaverat matri 10, sibi 1 : summa tota 120. » B.

CXVIII. — Simile de pomis problema. « Chrysis accepit poma 76; Hero 95; Psamathe 20; Cleopatra 38; Parthenope 19; Evadne 12; Myrto sibi ex distributione servavit 120 : summa tota 380. » B.

CXIX. — 7 δαυνομή Cod. — « Semele parem, Ino imparem pomorum numerum distribuit duodecim puellis, et hæc plura habuit. Ino dedit tribus poma 15; duabus 7; Astynome sustulit 11, reliquit 2 : summa pomorum laus fuit 35. Semele puellis quatuor dedit poma 12; quintæ 4; Eurychoræ 4; sibi retinuit 4 : habuit ergo ante distributionem poma 24. » B.

CXX. — De nuce arbore, quæ loquitur. — 5 ὀρίθια Cod. — 6 εὐρυνομή Cod. — « Parthenopea habuit nuces 136; Philinna 210; Aganippe 420; Orithyia 240; Euryome 280; Gratia 106; Musæ 81; supersunt in arbore 7 : alit ergo arbor ante prædationem nuces 1680. » B. Plane diversa solutio scholiastæ qui dicit 1360 ποιεῖν τὸ πρόλημα.

CXXI. — Via a Gadibus Romam proficiscenti perficienda describitur addita mensura itinerum. — 1. Ad ἀτάλορον δαυτὸν scholion : τὴν Πώμην λέγει. — 2. Glossa : λαίτις ποταμός. Bætica armentorum et pecudum copia et præstantia celebris. — 4. « Ταύρον γλῶνν est Vaccarum egio, Hispaniæ populi. An alibi reperiatur, Pyladem eo oloniam duxisse, non succurrit. » Brunck. Boiss. citat Ionii Hispaniam c. 46. Cod. εὐπίνης. — 6 ἡ δὲ Cod., ἡ δὲ Boiss. et Zirkellus. In fine Cod. δεκάδος, quod in δεκάτης autandum esse mathematici consentiunt et recepit Boiss. — 8. « Ἡλεκτρα Ἡριδανόιο, lacrymæ Phaethontis sororum. Fabula nota : vide Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 273. — 9 ἀγομέων Cod., corr. Brunck. — 12 ταρπαῖη Cod. — Gadibus ad Bætim sunt stadia 2500; ad terram Vaccarum 3000; ad Pyrenæos montes 1875, et amplius 25; ad Alpes 3750; ad Eridanum 1250; addantur 2000

et insuper 500 : fit summa stadiorum 15000, quibus Gades a Capitolio distant. » B. Ap. schol. hæc tabula :

	Γάδειρα
δ'	Βαίτις ποταμός
ε'	Ταῦρος
η'	Πυρρήνη ὄρος
ρ'	Ἄλπις ὄρος
κ'	Ἡριδανὸς ποταμός
π'	Πώμη.

CXXII. Schol. ante solutionem : Ὑπόκειται τι; κλέψας χρυσόν, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ διανέμει τῷ (τῷ?) φίλῳ, τὸ δὲ πάλιν ἀπαίρειται ὑπὸ ἐχθροῦ, καὶ μηδὲν ἐαυτῷ ὑπολειπόμενος, καὶ διὰ τοῦτο σχετλιάζων. Ipse loquitur homo improbus. — 4 δεκάδος Cod., corr. Brunck. — 6. Ultima in κῆρας producta a σχετλιασμῷ excusationem habet. — « Qui magnas opes malis sibi comparaverat artibus, eas amisit, quum talenta 40 amicis mala dedisset ave, et inimicus haberet dimidiam eorum partem, talenta 480; tertiam, tal. 320; octavam, tal. 120. Possederat autem talenta 960. » B.

CXXIII. Testamentum patrisfamilias. — 2 υἱές Cod., corr. Jac. — 4 ἐκτος (pro ἑκαστος) Cod. — 5 ἀνεψιοί Cod., ἀνεψιάδοι Brunck.; terminationem sequens syllaba absorpsit. — 6 εὐδολός Cod. — 9 ὥδε λαμβ. Cod., corr. Jac. — 10 ὁδός δ' Cod., corr. Salmas. vel Meziriacus. — 11 et 12 Συνετῇ et Συνετῇ Codicis Boiss. tenet : « nam sæpe accentus nominum propriorum non fuit retractus. » Συνέτη, Συνετῇ Jac. Codex τίμιος intactum. — 14. Ζεὺς οὐδαίος, i. e. κατὰχθόνιος, Pluto. — 15 καὶ ἐς sive καὶς ἄλλ. Hermannus. « Est cœna funebris; τελαμώνες, fasciæ quibus pollinctores corpus vinciebant. — 16. Εἰκαίη χάρι; est quos Horatius appellat sepulcri supervacuos honores : unguenta, odores, etc. » Jac. — « Ex testamento filius habeat talenta 132; uxor 55; septem qui sequuntur, unusquisque 60, cuncti 420; sobriini 12; Eubulus 5; servi sex 120 minas sive tal. 2; pro sepulcro, sacrificio, pollinctura, epulo, ceteris impendantur tal. 34 : fit summa tal. 660, quam possedit testator. » B. Summam non indicat scholiastes, hoc in fine annotans : καὶ γέγονεν φανερόν ἐκ τούτου, ὅτι τὴν μὲν ὑποτίθεται τεταρτημόριον τοῦ ταλάντου : τὰ γὰρ μὲν μνᾶς ὡς λς τάλαντα ἐκτίθεται.

CXXIV. — Genitura sive horoscopus pueri recensa nati. — 2. Zodiaci orbis. — 4 ὀδοστ' ἡδὲ Cod., corr. Jacobs. In fine ἀνάγκη Boiss. pro edito ἀνάγκη. — 7 ὑπέγει Cod. — 8 σοὶ δὲ τοῖσιν ἐπαλλιστα Cod., ἐπ' ἀλγας Huschkus, quod recepit Boiss.; ἄλλας ἐπὶ δάκρυα γεύσας scripsit Vahlen ap. Zirkel., coll. ep. 131, 2. — 9 εἰκοστὶ Cod. — « Astrologus prænuñciat puero futuros vitæ eventus : scilicet, amisso patre, apud matrem transacturum esse annos 12; in servitute annos 9 : tum spatio annorum 24 locum habebunt reditus in patriam, matrimonium, filii susceptio, dein uxoris ac filii mors; ipse morietur

post annos 27. Summa annorum totius vitæ est 72. » B.

CXXV. — De numero liberorum Philinnæ. — « τρεῖς δὲ Cod. — « Sepulcrum continebat corpora puerorum 3, virginum 5, nuptiarum 3, abortivorum 4 : summa tota 15. » B.

CXXVI. Fingitur inscriptum sepulcro Diophanti mathematici. — 3 ἐκτὴ ἐπὶ Cod. « Forsan ἑκτὴ ... μοίρη. » B. — 4 δωδεκάτῃ Cod. In fine legebatur γλοσσίν, quod correxit Heckerus p. 378. — 5 ἐπ' ἐδδ. Cod. — 6. Ἐπένευσεν, scil. θεός. — 8 τοῦδε καὶ ἡ κρυερὸς μ. Codex ; τοῦδ' ἐκάτη ; δυερὸς Jacobsius in Add. « In quo quum non placeret τοῦδ', scripsi τοῦ γ' » B. Vahlenus conjecit :

δέκτ' Ἀίδης κρυερὸς μέτρον ἔλδον βίτου.

— 10. Interrogationis notam disticho subjectam recte deleuit Zirkelius, τῇ πότου σοφίᾳ accipiens scientiam quantū, arithmeticam. — « Diophantus puer fuit per annos 14, puber per annos 7; annos natus 33 duxit uxorem; anno 38 filium ex uxore suscepit; qui quum annos 42 vixisset, mortuus est; superstes filio fuit annos 4 : summa annorum vitæ 84. » B.

CXXVII. — Ætas Democharis. « Qui vixit puer annos 15; juvenis annos 12; vir annos 20; senex annos 13. Vita tota fuit annorum 60. » B.

CXXVIII. Schol. ante solutionem : Ὑπόκειται τις σχετίζων ὡς ἀδικοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἐπὶ τῷ τοῦ πατρικοῦ κλήρου μερισμῷ ἦσαν γὰρ ἀδελφοὶ δύο οἱ πάντες. ὁ θ' εἰς ἰσχυρότερος ἦν δὲ ἡ πᾶσα οὐσία ἡ πατρικὴ τάλαντα ε'. Διαλύεται τὸ πρόβλημα κατὰ τὸ δευτέρον τῶν Διοφάντου βιβλίου α'. — « Talenta quinque fuerunt divisa ab injusto fratre, ita ut ipse de septem undecimis partem quintam relinqueret fratri. Habuit primum ergo injustus frater drachmas 19090 $\frac{1}{10}$, de quibus alter haberet quintam partem = drachmas 3818 $\frac{2}{11}$; præterea habuit 7090 $\frac{1}{10}$ dr.; in summa talenta 4 drachmas 2181 $\frac{9}{11}$. » B. Aliter : fratrum alter tulit 4 $\frac{1}{11}$ talenta, alter $\frac{7}{11}$ tal. Atque hoc pluribus exposuit schol.

CXXIX. — De navigatione in Adriatico mari. — 1. « Quum displiceat abruptum initium εἴπε, suspicor excidisse verum. — 3. De Cretæ promontorio Κρησὺ μετώπῳ vide Duthell. ad Strab. X, p. 116, n. 4. Siciliæ statim nominando promontorio et hodie Peloro nomen est. — Erant conficienda μέτρα vel stadia 2666 $\frac{2}{3}$ = quaternis quintis partibus confectorum stadiorum 3333 $\frac{1}{3}$. Quæ partes simul additæ efficiunt μέτρα 6000. » B. Idem ap. schol., qui annotat : διὰ τοῦ δευτέρου προβλήματος τοῦ πρώτου τῶν Διοφάντου Στοιχείων λύεται.

CXXX. — De tubulis variis aquam in cisternam fundentibus. — 1 δύο δ' ἔτ' ἡμασιν (hoc ubique fere) Cod., corr. Brunck. — 3 κλήσουσιν Cod. — « Quattuor tubi simul suam effundentes in lacum aquam, eum implebunt in parte diei paulo minus quam dimidia, scil. $\frac{1}{2}$ diei. » B. Hoc multis schol. exposuit hoc initio : Τοῦτο τὸ πρόβλημα λύεται κατὰ τὸ θ' θεωρήμα τοῦ ζ' τῶν Στοιχείων Εὐκλείδου.

CXXXI. — Simile præcedenti. — 5 ῥόν ἐσμέν Cod., corr. Jac. — « Tres tubi simul fluentes implebunt lacum horis 2 $\frac{2}{3}$ sive $\frac{8}{3}$ diei. » B. Schol. : Καὶ τοῦτο ὁμοίως ἐρῶνται τῷ ζ' (ep. 130) διὰ τοῦ θ' τῶν Στοιχείων τοῦ ζ' βιβλίου Εὐκλείδου.

CXXXII. — Polyphemus æneus fundens aquam. — 1. « Codex, κύκλωφ ἐγὼ Παλ. Scripsi Κύκλωφ, quod etsi sit contra usum, non est omnino contra artem. Brevitas syllabæ φφ ferri potest, quum corripiant grammatici syllabam εἰ in nominibus χοῖνιξ, φοῖνιξ. » B. Etiam a posset, ἐγὼ refellitur versu 3. Jacobs. Κύκλωφ τοι Π. — 4 ἡ δ' Cod. Nec ἀπὸ στόματος sanum; fort. φαίνεται ἀπὸ στόματος vel -μάτως. — 7 ἡματ. Cod., ut solet; ἡμέτιον apud Par. « Forsan ἡμάτιος γλῆνη, vel ἡματι δ' ὁ γλῆνη. — Implebitur lacus trium tuborum simul fluentium aquis parte brevi diei, $\frac{6}{13}$. » B. Scholiastes post calculum εὐρήσασιν ὅτι οἱ φ' κρουνοὶ ἀπεθέντες πληρώσονται τὴν ἐξαμένην ἐν ὥραις $\frac{5}{13}$. εἰ γὰρ υποθώμεθα λόγου χάριν τὴν ἐξαμένην χωροῦσαν μέτρα χξ', τὸ μὲν στόμα τοῦ Κύκλωφ πληρώσει μέτρα υν', ὁ δὲ ὀρθαλμὸς ρη', ἡ δὲ χεὶρ ε' καὶ ἵσα κατὰ τὰς εἰς ἀρχῆς θέσεις ὁ μὲν ὀρθαλμὸς τῆς χειρὸς τραχέσιος, τὸ δὲ στόμα τοῦ ὀρθαλμοῦ μεγέθει διπλασιούμην.

CXXXIII. — De cratere cui Nili, Acheloi et Bacchi imagines aquam infundunt. — 1 θεοὶ Cod., corr. Brunck. — 2 δύο Cod. — 5 ἀπερεύεται Cod. — 7 ἡμασιν ε' (sic, δ' Cod., corr. Brunck. — 8 μὴν ἀλ. Cod., corr. idem. — « Lacus implebitur aquis quas fundunt statuæ Nili et Acheloi, vino quod e Bacchi thyrsos fluit, partibus $\frac{6}{11}$ diei sive 6 $\frac{6}{11}$ horis. » B. Addidit schol. : εἰ οὖν υποθέμεθα τὸν κρατῆρα μέτρων λόγου χάριν τλ', ἐπιμετρήσει ὁ μὲν Νελλος μέτρα ρη', ὁ δὲ Διόνυσος ε', ὁ δὲ Ἀχελῷος ε', ὡς κατὰ τὰς ὑποθέσεις προβαίνει.

CXXXIV. — Mater et filias nentes. — 2 ἀναγκαῖη Cod., corr. Schäfer., poetice pro ἀνάγκη. — 6. « Ἐρίεν hic non est trahere, sed pendere, ut ἐρίσασθαι Il. X, 351 scholia exponunt σταθμήσασθαι, ζυγοστατῆσαι. » Jac. — « Mater nunc uno die nebat $\frac{1}{17}$ minæ, filia major $\frac{2}{17}$, minor $\frac{1}{17}$. » Boiss.

CXXXV. — Tres Amorum statuæ in balneo aquam fundentes. — 7 ὀλίγη ἐτ' ὥρη Cod. — « Tres lacum implebunt parte diei $\frac{1}{11}$ sive hora 1 $\frac{1}{11}$. » B. Addit schol. : εἰ οὖν διαιρεθῇ ἡ δεξαμένη εἰς μέτρα λόγου χάριν ρ', πληρώσει ὁ μὲν δεξιὸς μέτρα ε', ὁ δὲ εὐώνυμος λ', ὁ δὲ μέσος χ'.

CXXXVI. — Tres operarios qui lateres conficiunt alloquentur architectus. — 2 ἀνεργέλλον Cod. — 7 πόσαι Cod. — « Conficientur conjuncta opera trium laterariorum lateres 300, parte diei $\frac{2}{3}$ sive 4 $\frac{2}{3}$ horis. » B.

CXXXVII. — Epitaphium convivarum domi ruina oppressorum. — 1. Παραστέλλαντες Boiss. scripsit cum ap. gr. Par. et Meziriaco p. 364; sed est παραμείδεται. — 2 πᾶσιν Cod. Non offendendum in syllaba brevi. — 3 δαιτυμόνας οἶσιν θεός Cod.; τοῖσιν γε θ. conj. Jacobs. in Addendis : « Fort. δαιτυμόνας, θεὸς οἶσιν ὁμοῦ δαιτ. » Quod sane recipiam præ hoc Boissonadii : « Scripsi εἰς δαίμων, de correptione syllabæ νας securus, facile versus sede producendæ. » — 4 ἵκορε Cod. — « Convivæ fuerunt 50, quorum Spartani 25, Athenienses seu Cecropidæ 2. » B.

CXXXVIII. — Nuces inter amicas distributæ. — 2 κλειτ' ἵκορεν Cod.; Κλειδ' ἵκορεν, pro Κλειδί, G. Dindorfius in Zimmermanni Diar. schol. 1839, Nov. p. 1135, et Vahlenus; Κλειδί vel Κλειδί ἵκορεν Jac. et Boiss. — 4. In Θεανῶ synzesis statuenda. — « Habuit Cleis nuces 400; Sappho 300; Aristodice 240; Theano 60+100. Philinnis 50; Nicarete 50 : fit summa tota 1200. » B.

CXXXIX. — 1. 2. « Puto a Diodoro posci quota hora sol gnomonem, πόλον, teligerit. [Imo nihil ob stare quin cōlum intelligatur observavit Jac.] Orationis forma paranda cum ep. 141. Responsum incipit in τοῦ δῆτοι, v. 3, ut scripsi ex Salmasio ad Solin. p. 635 et Meziriaco ad Dioph. p. 365, pro Codicis scriptura τοῦ δ' ἦτοι. — 2 πόλον Cod., πόλον Salm. — 4. Syntaxis est : ἐπειτα λείπει πρᾶξι τόσον μετὰ Ἑσπερίην ἔλα. — Transierant horæ 3 $\frac{2}{3}$; supererant ad occasum usque horæ 8 $\frac{4}{17}$. » B. Schol. : ταῦτο ἐροδεύεται κατὰ τὸ β' τοῦ πρώτου βιβλίου τῶν Στοιχείων Διοφάντου.

CXL. — Luna a veneficis obscurata. — 1 ἦρά τοι ἡ βα τὰ Codex, ἔργα Jacobs. in Add. et Meinek. ad Theoc. p. 303. — 2. Μαραίνεται, ἀντὶ τοῦ ἐκλείπει ἡ σελήνη, schol. Conf. Arat. Dios. 130. « De Thessalicis mulieribus veneficis conf. ad V, ep. 205. — Pars reliqua noctis, quæ tota est horarum 12, erat æqualis horis 5 $\frac{3}{4}$, pars peracta horarum 6 $\frac{6}{41}$. » B.

CXLI. — Astrologum quidam consulturus de fatis recens nati pueri, ei indicat qua diei hora uxor peperisset. Ad noctem supererant horæ 7 $\frac{1}{10}$; transierant ab ortu solis ad ortum pueri horæ 4 $\frac{8}{15}$. » B.

CXLII. — 1 ἦριγ. Cod. — « Excitat hera lanificas adhuc orta luce dormientes. Transierant unius horæ 3 $\frac{2}{3}$, restabant horæ 11 $\frac{7}{13}$. » B.

CXLIII. — 5 μητέρα Cod. — « Patris naufragi hæredes tres, filii duo et uxor, inter se quinque talenta dividunt, ita ut alter fratrum habeat talentum 1 $\frac{5}{7}$; alter talenta 2 $\frac{2}{7}$; mater talentum. » B.

CXLIV. — « Loquuntur duæ statuæ, quæ, si cum basi unaquæque sua penderentur, æquale pondus habebant; sed non idem, si separatim bases et statuæ penderentur. Plurimæ sunt solutiones. » B. Est enim Diophanteum problema, ut ep. 116. Hoc et quæ sequuntur problemata sine scholiis.

CXLV. — 1 σοι γίν. Cod., σοῦ Brunck. — 2 πανθπλ. Cod. — « Est prior quantitas 15 $\frac{2}{3}$; altera 18 $\frac{1}{3}$. » B.

CXLVI. — 1 διπλούς σοι Cod., σοῦ Brunck. — « Est prior quantitas 3 $\frac{1}{2}$; altera 4 $\frac{1}{2}$. » B.

CXLVII. — 1 ἐπ' ἴσαν Cod., correxit Meinek. ad Theoc. p. 284. Scholium : Μυριάδες, ἀφοε', ἡγουν χιλιάδες μύρια πεντακισχίλια ἐπτακόσια πενήκοντα. « Male. Sunt 157500. » B. Legitur cum solutione truncata in Certamine Hom. et Hesiodi p. 39 ed. Westermann., cujus vide notam. Sed errarunt veteres; carmen dilucide indicat 315000 viros. — His scriptis Boissonadii nota hæc reperi : « Non perspicue significatur num circa unumquodque vera esset carnis frustum unum an frusta quin-

quaginta. Si unum, milites Græci fuerunt 315000 : 8 30, milites fuerunt 15750000. Qui numerus quom sit plusquam nimius, prior ratio unice pro vera est habenda. In Certamine Homeri et Hesiodi id problema legitur, sed cum numero focorum 50. »

CXLVIII. « Exstat et ap. Suidam voce Ἰουλιανός, t. I, p. 1779 Gaisfordianæ. » B. — 6 ἔδ. πόλεις τε καὶ ἔθνεα πολλά. Ἀλλὰ καὶ ἔσπ. Suidas. Conf. Fragm. Ilist. gr. Müller. t. IV, p. 25. — 7 ὄρρα καὶ cod. V Suidæ. Deinde ἄλμανικόν Cod., ἄλαμανικόν. Suidas. — 8 πυκναῖσιν ap. Suidam, recte.

CXLIX. « Timocrates fortasse medicus fuit a Galeno Pharmac. sec. locos V, 5 et 7, t. II, p. 228 et 236, atque ab Aetio Quatern. 2 serm. 4, c. 35, nominatus. » G. Wolff, Porphyri De philos. ex orac. reliquæ p. 95, ubi de oraculis deorum medicorum tractat. — « Oraculum non videtur integrum. Primum vocabulum μεῖζον suspectum. Versu 3, pro ἐὸρβήνου, forsitan ἐὸρβήνου. » B., qui conf. ad Pachymeris Declam. p. 40. Cod. μεῖζον et ποιμήνιον, v. gr. Wolfius. Scholium : Τοῦτον τὸν χρησμὸν διεσάρισε (sic) θεόγονστος ὁ Δημοκρίτειος (sic) ζή' (98) ἔτος εἰσὶν οὕτως τῶν ἐν τοῖς ποιμνίοις αἰγῶν φυσικῶς, φησὶν, ἔγκυος γίνεται ἡ κεφαλὴ κατὰ τὴν τοῦ ἐγκατέλου βάσιν πολλῶν σκωλήκων ἐπερχομένων γούν (Cod. τοῦν, vulgo δὲ) πταρμῶ (ἐπερχομένων... πταρμού Wolfius) τῷ ζῳῳ, ἐπάλλονται (sic; an ἀφάλλονται? Jac. ἀπαλλάττονται) πολλοὶ ἐκ τῶν βρωθῶν τῆς αἰγῆς σκώληκες. Χρὴ οὖν υποστορέσαντα ἱμάτιον διὰ τὸ μὴ ἀφασθαι τῆς γῆς τοὺς σκώληκας, λαβεῖν α' ἢ γ' (an σκωλήκων quendam numerum?) καὶ ἐνδύσαντα εἰς δέρμα μέλανος προβάτου ἐξάψαι ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς (conj. Jacobsii; ἀπαλῆς ἀδοδεύρης Cod.), καὶ ἔστιν ἀντιπαθὲς τῆς νόσου. De quibus recte Wolfius : « Versum 1 Theognostus non ita intellexit ut vermis supra caput tolleretur, sed caput caprinum pluresque vermes dici censuit. Numerus corruptus : decussis aut centuria opus est. Μεῖζονα εὐλὴν schol. male videtur intellexisse, quasi sensu colectivo πλείονας εὐλὰς significaret. At major vermis capi jubetur. Ultimus oraculi versus aperte mutilus; poeticis quibusdam reliquiis in extremo scholio servatis, hæc suppleo :

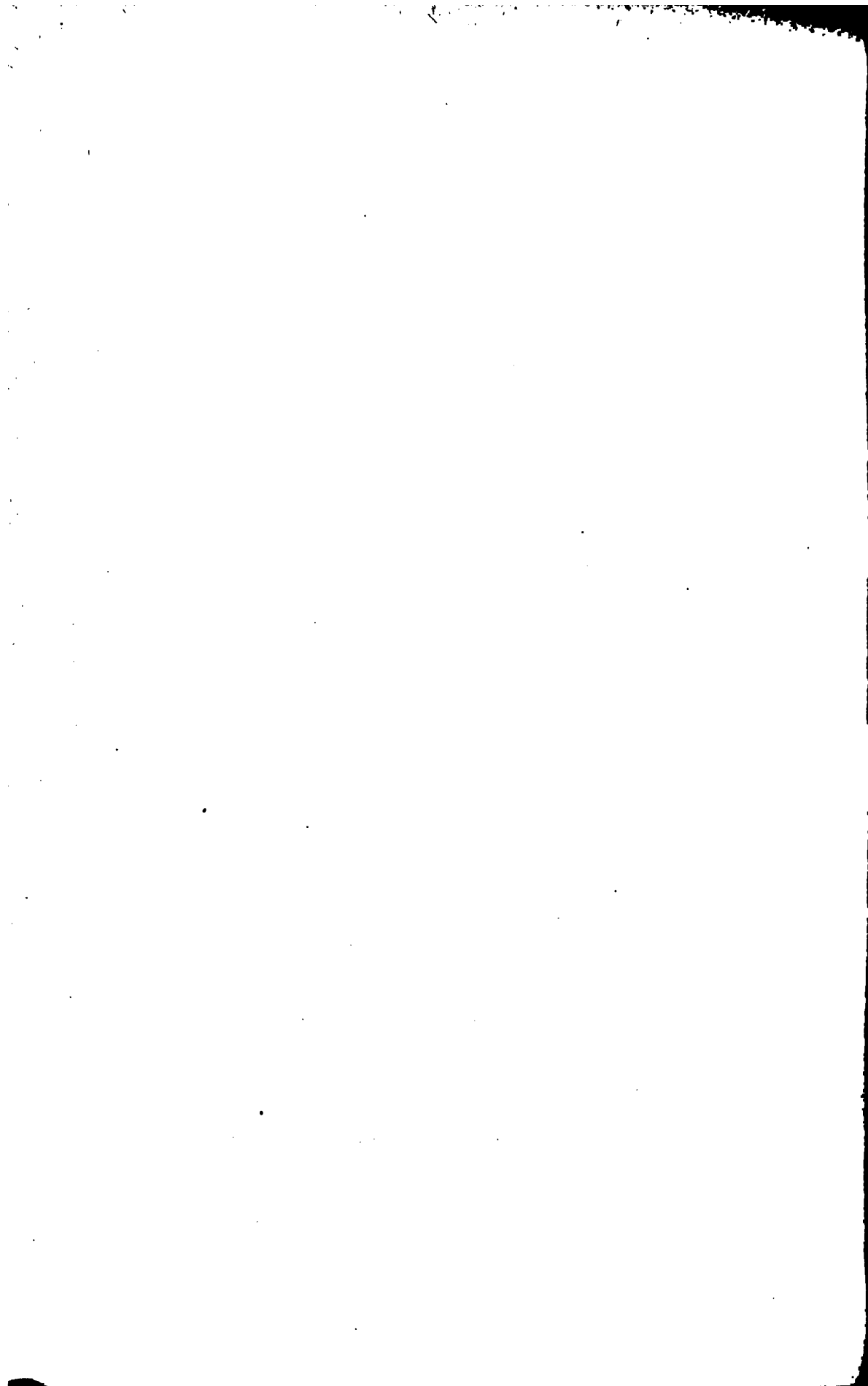
Αἱ κε τὸδ' ἐξαφθῇ (s. εἰ τοῦτ' ἐξάψαιας)... ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς ἂν πολὺπλαγχτον ἐωρῆσαι ἀπὸ κόρης, [ρῆς;

i. e. lana, si nectatur, morbum, qui totum corpus permeat, a capite dimoveat; in temporibus videlicet medicus morbi illius causam posuit. Qui si forte ægroto medebatur, lana hoc fecit circa collum posita, non vermis. »

CL. Legitur ap. Plutarch. Thes. c. 3 et plurimos alios, quorum varietatem habes ap. Jac. p. 814. — 1 ποδαῖον Cod., cum his scholiis : Ἀσκαοῦ, τῆς γαστροῦ. Ποδαῖον καὶ τὸ μῦριον παρ' ὅσον ὡς ποδαῖον τοῦ ἀσχοῦ πρόχει. Λέγει οὖν ὁ χρησμὸς τῷ Αἰγῇ μὴ συνελθεῖν ἐταίρῳ (sic Boiss.; ἑτερα Cod.) πρὶν ἐπιθῆναι τῆς πατρίδος. Lobeck. Pathol. elem. p. 533, ποδζόνα. Recte in aliis φέρτατε.

ADD. ET CORR. — X. — 9. Fort. σινῶσ' ὅσον δεῖ, καὶ λαλοῦσ' ὅταν δεῖ.

LXI. — 3. Fort. τήρησι, βαθείας (scil. ὠτειλὰς) ἄρμ. quod Chardo coniecit.

CAPUT XV.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΤΙΝΑ.

1. Εἰς τὸ ποιημάτων Ἰωάννου Γραμματικοῦ.

Ζωσιπὸς τόλμησεν ἃ μὴ θέμις εἰκόνι γράψαι,
εὐεπὴ δ' ἐτέλεσσε φύσιν ψευδήμονα κόσμου,
ἐγγὺς ἀληθείης τε· γράφῃ δ' ἐψεύσατο πάντα.

2. Εἰς τὴν πόλιν τῶν Μύρων τῆς Λυκίας.

Καλλιχόρου τόδε τεῖχος ἀνέζησε πόλῃος
Μαρκιανὸς σκηπτουῆχος, ὑπ' ἐννεστίῃσιν ὑπάρχου
Παλλαδίου, θεσμοῖς τε περιφρονος Ἀρτεμεῖωνος·
ἡ δὲ πόλις καλίνορσον ἐν χρόνῳ εὗρατο μέτρον.

3. Εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Νικάνδρου.

Ἐπτά με καὶ δέκα παῖδ' ἐτέων ἀκέραιον, ἄχραντον,
Νικάνδρον πιστὸν μάρτυρα θῆκε θεός.

4. Ἐπιτύμβιον ἐν Νικαίᾳ πλησίον τῆς λίμνης ἐν τῷ ὀβελίσκῳ.

Αὔχσον, Νίκαια, τὸν οὐρανομάχεα τύμβον,
καὶ τὰν ἀελλῶ γείτονα πυραμίδα·
ἃ τὸν ἐνὶ ζωῇς βεδοαμένον ἱεροφάνταν
κρύπτει ἀμετρήτῳ σάματι θαπτόμενον.
Ἔστι Σακέρδωτος τόσον ἥριον, ἔστι Σεούθρας
μνᾶμα τόδ' ᾧ γείτων οὐρανός, οὐκ αἰδᾶς.

5. ἈΛΛΟ.

Οὐράνιον τὸ μνᾶμα καὶ ἃ χρυσήλατος ἄκτις
ἀνδρός, ἴσον βίῳ καὶ τάφῳ εὐραμῖνου,
ἄστροις γειτονέοντα· φέροι δ' ὅσον οὔτινα τύμβος
ἀνέρα, τὸν τελετᾶς οὐρανίδος ῥάχορον,
τὸν πάτραν ἐριποῦσαν ἀπὸ χρόνους ὑψώσαντα,
τὸν φρενὸς ἢ γλώσσας ἄκρα λαχόντα γέρα·
ᾧ περὶ δηρίσαντο καὶ ἃ νέκυν ἐν πυρὶ θείσα
Ἀθίς, ἥ καὶ κόλποις δστέα δεξαμένα.

6. ἈΛΛΟ.

Τοῦτο Σακέρδωτος μεγάλου μέγα σῆμα τέτυκται
παμφαῖς, Ἀσκανίης ἄστρον ἐπιχθόνιον,
ἄκτινων ἀντωπὸν· ὃ δ' ἥσυχος ἐνδοθὶ δαίμων
καῖται, ὃ καὶ πάτρῃ δεξιτερὴν ταυύσας
κεκλιμένη, καὶ στέμμμα περὶ χροτάφοισιν ἀνάψας
ἱερὸν ἐκ πατρὸς παιδὶ νεαζόμενον·
ὃν πάτρῃ μὲν ἔδεκτο φίλον νέκυν, ἤγειρε δ' Ἀθίς
· πυρκαϊῇ, σέβεται δ' Ἑλλάς ἅπασα πόλις.

7. ἈΛΛΟ.

Ἄ πάτρα Νίκαια, πατὴρ δέ μοι ὀργιοφάντας

MISCELLANEA QUÆDAM.

1. In poema Joannis Grammatici.

Sculptor ausus-est quæ non licet imagine pingere,
et disertum-eloquium absolvit naturam fictam mundi.
veritatisque proxime; scriptura autem ementita-est omnia.

2. In urbem Myrorum Lyciæ.

Pulcris-choreis-aptæ hunc murum denuo-extulit urbis
Marcianus rex (sub) consiliis præfecti
Palladii, præscriptoque sapientissimi Artemeonis;
urbis autem resurgentem suam tempore reperit mensuram.

3. In sepulcrum sancti Nicandri.

Septem me et decem puerum annorum purum, inconta-
Nicandrum fidum martyrem fecit deus. [minatum,

4. Sepulcrale epigramma Nicææ juxta lacum in obelisco.

Jacta, o Nicæa, hunc æquatam-cælo tumulum
et soli vicinam pyramidem,
quæ in vivis celebratum hierophantam
condit immenso monumento sepultum.
Est Sacerdotis tantum hoc sepulcrum, est Severæ
monumentum hoc, cui vicinum cælum, non orcus.

5. ALIUD.

Cœleste hoc monumentum, et hic auro-confatus apex
viri, parem vitæ etiam tumulum nacti,
astris vicinum; fert autem tumulus tantum-quantus
virum, sacrorum cœlestium æditum, [nullus est
qui patriam lapsam a tellure erexit,
mentis aut linguae summos sortitum honores:
de quo certarunt et quæ mortuum in igne posuit
Attica, et quæ sinu ossa excepit.

6. ALIUD.

Hoc Sacerdotis magni magnum monumentum confectum-est
omnino-splendidum, Ascaniæ sidus terrestre,
radiatorum-solis aspectu-æmulum; quietus autem intus ge-
jacet, qui et patriæ dextram porrexit [uius
inclinatæ, et coronam circum tempora cinxit
sacram post patrem puero revirescentem:
quem patria excepit carum mortuum, purificavit Attica
busto, veneratur Græca omnis civitas.

7. ALIUD.

Patria est Nicæa, pater autem mihi hierophanta

οὐρανοῦ, αὐτὰρ ἐγὼ κλαρονόμος τελετᾶς·
 οὗτος δ' καὶ σεισθεῖσαν ἑμὴν πόλιν ἐξ αἶδαο
 ρυσάμενος δώροισι Αὐσονίοιο Διός·
 5 θανάσκω δ' Ἀσκανίας μὲν ἀπόπροθεν, ἡδ' ἐπὶ γαίᾳ
 Ἀτθίδος ἀρχεγόνου πυρκαϊᾶς ἐπέθαν·
 Μνᾶμα δέ μοι περίσamon ὁμώνυμος εὖρατο πάππου
 παῖς ἐμός· ἃ δ' ἀρετὰ λεύσει ἐς ἀμφοτέρους.

8. ΑΛΛΟ.

Εἷς γάμος ἀμφοτέρων, ξυνὸς βίος, οὐδὲ θανόντων
 μνήμονες ἀλλήλων ἔσχον ἀποικεσίην·
 καὶ σ' αἶ μὲν τελεταί τε καὶ ἄβρηνος ἔργα, Σακέρδως.
 κηρύξει βίτου πάντας ἐς ἡλείους·
 αὐτὰρ ἐμὲ Σευσοῦραν ἀνὴρ, τέκος, ἦθεα, κάλλος,
 τῆς πρὶν Πηνελόπης θῆσει ἀοιδότηρην.

9. ΚΥΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἐγκώμιον εἰς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα.

Πάντα μὲν Αἰακίδαο σφείρις ἀριδείκτα ἔργα,
 νόσφι λοχαίου ἔρωτος· οἷστεύεις δ' ἄτε Τεῦκρος,
 ἀλλ' οὐ τοι νόθον ἦμαρ· ἔχεις δ' ἔρικυδέα μορφήν,
 τὴν Ἀγαμμεμονέην, ἀλλ' οὐ φρένας οἶνος ὀρίνει·
 ἐς πινυτὴν δ' Ὀδυσσῆϊ δαίτῳ πᾶν σε εἴσκω,
 ἀλλὰ κακῶν ἀπάνευθε δόλων· Πυλίου δὲ γέροντος
 ἴσον ἀποστᾶσεις, βασιλεῦ, μελιθεῖα φωνῇν,
 πρὶν χρόνον ἀθρήσεις τριτάτην ψαύοντα γενέθλην.

10. ΑΛΛΟ.

Μάρτυρας ἐν πελάγει πόθεν εὖρομεν; εἶπατε πέτραι,
 εἶπατε κύματα μακρὰ, πόσαις ἐμάχοντο θυέλλαις.
 Ναῦς ἐάγη, πέσεν ἱστός, ἔδω τρόπις, ὤλετο φόρτος.

11. Ἐν τῷ Κάστρῳ τῆς Λίνδου.

Ἐσσι μὲν ἀρχαίης Λίνδου κλέος, Ἀτρυτώνη,
 δεξαμένης ὄχθοις οὐρανόισιν ἄκρας·
 μέζων δ' αὖ κατὰ γαίαν ἐπήρατος ἐπλετο φήμη
 παρθενικῆς, γλαυκῶν πλησαμένης χαρίτων·
 5 νῦν γὰρ Ἀθηναίης βοᾶά θαλερῆς ἔμεν οἶκος
 χῶρος καρπογόνους δερκόμενος σκοπέλους·
 ἀνθεμα γὰρ τότε λαρὸν Ἀθηναίῃ πόρε Νιρεὺς
 ἀγλαόχαρτος, εἶων νειμάμενος κτεάνων,
 κρέσσον καὶ Κελαιοῖο καὶ Ἰκαρίοιο κατ' αἶαν
 10 πάμπαν ἀεζῆσαι τὴν πιαρὴν ἐλάην.

12. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Εὖγε Τύχη με ποεῖς, ἀπραγμοσύνη μ' Ἐπικούρου
 ἡδίστη κομέουσα, καὶ ἡσυχὴ τέρπουσα·
 τίπιτε δέ μοι χρέος ἀσχολίης πολυκηδέος ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἐθέλω πλοῦτον, τυφλὸν φίλον, ἀλλοπρόσαλλον,
 οὐ τιμὰς· τιμαὶ δὲ βροτῶν ἀμενηνὸς ὄνειρος.
 Ἐρῶ μοι, ὦ Κίρκης ὀνοφερὸν σπέος· αἰδέομαι γὰρ
 οὐράνιος γεγαῖος βαλάνους ἅτε θηρίον ἔσθειν·

cæli, sed ego hæres sacrorum;
 hic ille est qui et submotam meam urbem ab orco
 eripuit donis Ausonii Jovis.
 Morior autem ab-Ascania quidem procul, et in terra
 Attica generis-principe rogum conscendi. [nomina
 Monumentum mihi perinsigne excogitavit avo ejusdem
 filius meus; virtus vero oculos-conjiciet in utrumque.

8. ALIUD.

Unus hymen utrorumque, communis vita: nec post-mortem
 memores alter-alterius habent sejunctam-habitationem:
 et te quidem sacraque et virilis opera, o Sacerdos,
 vitæ laudabunt omnes in soles (dies);
 sed me Severam vir, filius, mores, forma,
 antiquâ Penelopâ præstabunt celebratiorem.

9. CYRI POETÆ.

Laus in Theodosium imperatorem.

Omnia quidem Æacidæ habes valde conspicua opera,
 citra furtivum an orem; jacularisque tanquam Teucer.
 sed non tibi spuria dies (ortus); habes vero illustrem tor-
 Agamemnoniam, sed non mentem vinum excitat; [nam
 prudentiâ autem Ulyssi sagaci te per-omnia esse similem
 verum pravis procul dolis; Pyliique senis [dico,
 instar destillas, o rex, mellifluam vocem, [etati
 priusquam tempus videas tertiæ propinquam hominum.

10. ALIUD.

Martyras in pelago qui invenerimus? Dicite scopali;
 dicite fluctus longi, quot obluctati-sint procellis; [cina
 Navis fracta-est, ceridit malus, subsidit carina, perit sar-

11. In Castro Lindi.

Es quidem antiquæ Lindi decus, Atrytone (Minerva).
 postquam-acceptit te culmine cælesti arx urbis;
 major autem per terram amabilis erat fama
 virginis, cæsiis refertæ gratiis;
 nunc enim Minervæ clamat splendidæ se-esse domum
 locus frugiferos cernens scopulos;
 donarium enim hoc dulce Minervæ præbuit Nireus
 splendore-gaudens, e-suis impertiens bonis,
 potentius etiam Celei et Icarî per terram
 omnino augere pinguem oleam.

12. LEONIS PHILOSOPHI.

Bene, o Fortuna, mecum agis, otio me Epicuri
 dulcissimo ornans, et tranquillitate recreans:
 quid tandem mihi opus negotiis anxii virorum?
 Nolo aurum, cæcum amicum, ab-alio-ad-alium transiens;
 non honores; honores autem mortalium inane somnium.
 Apage procul a me, o Circes tenebrosus specus: podel
 æthereum natum glandes tanquam fera edere; [enim me

μισῶ Λωτοφάγων γλυκερὴν λιπόπατριν ἐδωδὴν·
Σειρήνων τε μέλος καταγωγὸν ἀναίνομαι ἐχθρόν·
ἀλλὰ λαθεῖν θεοδὲν ψυχροσσόν εὐχομαι ἄνθος,
μῶλυ, κακῶν δοξῶν ἀλκτῆριον· ὥτα δὲ κηρῶ
ἀσφαλέως κλείσας προφυγεῖν γενετήσιον ὁρμήν.
Ταῦτα λέγων τε γράφων τε πέρας βίोटιοι κιχείην.

13. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΟΥ.

Εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Εἰ μὲν τις σοφὸς ἐσσί, ἐφέξο· εἰ δὲ γε Μούσης
δακτύλῳ ἀκροτάτῳ ἀπεγεύσασο, * * *
πὸρβῳ στῆθ' ἀπ' ἐμεῖο, καὶ ἄλλοθι δίξω ἐδρην·
κλισμὸς ἐγὼ φορέων σοφίης ἐπίστωρας ἄνδρας.

14. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Ἀντίγραφον πρὸς ταῦτα.

Καὶ τί γε σῆμα φέρεις ἐξίρειτον, ὦ κενεαυχές,
ὅτι σοφοὺς φιλέεις μὲν, ἀμούσους δ' ἀνταπερύκεις;
Οὐ χρυσὸν φορέεις, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἐλέφαντα,
ἀλλὰ σε τεκτονίης ἡγήτορες ἄνδρες ἔτευξαν,
Καλλιόπης αἰδρεῖς καὶ ἀπεισθέας Ἡφαίστιοι,
πᾶσι σοφοῖς τ' ἀσόφοις τε δορήϊον ἐμμεναι ἐδρην.

15. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Εἰς τὸν σταυρὸν ὃν ἀνέθετο ἐν τῇ Λίνδῳ.

Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἡδ' Εὐδοκίης με
τέκνον ἔτευξεν ἀγακλυτὸν, ὃν Λίνδος μέγ' αὐχλος
ἤνεγκε προτέρης γενεῆς προφερέστερον ἄνδρα,
καὶ πιστὸν θεράποντα σκηπτούχοιο Λέοντος·
ὦ Ἀλέξανδρος ἀδελφὸς ἰδ' υἱὸς Κωνσταντῖνος
σκηπτρα θεοστήρικτα συνεξαγέτην βασιλείης.

16. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν σταυρὸν.

Ἄπαν μὲν ἔργον οὐ πρὸς ἀξίαν πέλει
τὴν σὴν, ὑπερβαύμαστε κόσμου δεσπότι·
ἔργων γὰρ ἔξω καὶ φθορᾶς τὸ σὸν κλέος·
τὸ δ' ἔργον, ὃ προσῆξέ σοι Κωνσταντῖνος,
ἐπάξιον πέφυκεν, εἰ δὴ, Παρθένε,
τοῦ σοῦ τόκου τὸ σκηπτρον εὖ διαγράφει,
καὶ σαρκὸς αὐτοῦ τὸ τρισόλειον πάθος.

17. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Εἰ ζωγραφεῖν τις ἠθέλεν σε, Παρθένε,
ἀστρων ἑδεῖτο μάλλον ἀντὶ χρωμάτων,
ἢν' ἐγράφης φωστῆρσιν, ὡς φωτὸς πύλη·
ἀλλ' οὐχ ὑπέικει ταῦτα τοῖς βροτῶν λόγοις·
ἀ δ' οὖν φύσις παρέσχε καὶ γραφῆς νόμος,
τούτοις παρ' ἡμῶν ἱστορῇ τε καὶ γραφῇ.

odi Lotophagorum dulcem, patriæ-oblivium-afferentem,
Sirenūque melos seducens repudio inimicum; [escam,
sed accipere divinitus animi-salvatorem gloriōr florem,
moly, malarum cogitationum propugnaculum; auresque
exacte occcludens declinare genialem pruriginem. [cera
Hæc dicensque scribensque terminum vitæ attingam!

13. CONSTANTINI SICULI.

In cathedram ipsius.

Si quidem aliquis es doctus, insideas; si vero Musam
digito *tantum* extremo degustasti, ...
procul stes a me et alibi quære sedem:
sella ego sum ferens sapientiæ consultos viros.

14. THEOPHANIS.

Rescriptum ad illa.

Et quodnam signum geris eximium, o inaniter-tumens,
cur doctos ames quidem, illitteratos vero amoveas?
Non aurum geris, non argentum, non ebur;
sed te fabrilis-artis doctores viri finxerunt,
Calliopes inscii et rudes Vulcani,
omnibus doctisque indoctisque ligneum ut-sis sedile.

15. CONSTANTINI RHODII.

In crucem quam erexit Lindi.

Constantinus Joannis et Eudociæ me
filius fecit inclytum, quem Lindus superba
tulit priori ætate præstantiorem virum,
et fidum ministrum regis Leonis,
cui Alexander frater et filius Constantinus
sceptrā deo-fulta consociarunt imperii.

16. EJUSDEM.

In eandem crucem.

Omne quidem opus non pro dignitate est
tua, supra-modum-miranda mundi domina:
opera enim ultra et *ultra* corruptionem est tua gloria.
Opus autem quod obtulit tibi Constantinus,
dignum per-suam-naturam-est, si quidem, o Virgo,
tui filii sceptrum bene repræsentat,
et carnis ejus felicissimam passionem.

17. EJUSDEM.

In imaginem Deiparæ.

Si pingere quis vellet te, Virgo,
siderum opus-erat potius loco colorum,
quo describereris astrorum-luminibus, utpote lucis porta;
sed non parent illa mortalium verbis;
quæ igitur natura suppeditavit et picturæ lex,
per-hæc a nobis repræsentaris et pingeris.

18. Εἰς τὴν τάβλαν.

Ὅστέα σου, Παλάμηδες, ἔδει πρισθέντα γενέσθαι
 ὄργανα τῆς τέχνης τῆς ἀπὸ τοῦ πολέμου·
 ἐν πολέμοις γὰρ ἔῶν ἕτερον πόλεμον κατέδειξας,
 ἐν ξυλίνῳ σταδίῳ τὸν φιλικὸν πόλεμον.

19. Εἰς τινὰ ἱατρὸν Ἀσκληπιάδην.

Ἀσκληπιάδης ἱατρὸς ἤρπασεν κόρην.
 Μετὰ τὴν φθορὰν δὲ τοῦ γάμου τῆς ἀρπαγῆς
 ἐκάλεσε πλῆθος εἰς τὸν αὐθέντην γάμον
 ἀνδρῶν χορευτῶν καὶ γυναικῶν ἀθλίων·
 τῆς οἰκίας δὲ συμπεσούσης ἐσπέρας,
 πάντες κατηνέχθησαν εἰς ἥδου δόμους,
 νεκροὶ δ' ἐκείντο περὶ νεκροῖς πεπτωκότες·
 νυμφῶν δ' ὁ σεμνὸς, ἐκ ῥόδων πεπλεγμένος,
 ἐκ τῶν φόνων ἵσταξεν αἶμα φοίνιον.

20. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Σιγῶν παρέρχου τὸν ταλαίπωρον βίον,
 αὐτὸν σιωπῇ τὸν χρόνον μιμούμενος·
 λαθὼν δὲ καὶ βίωσον, εἰ δὲ μὴ, θανών.

18. In tabulam lusoriam.

Ossa tua, o Palamedes, oportebat fieri serrâ-secta
 arma artis a bello ductæ:
 in bellis enim quum-eras, alterum bellum ostendisti,
 in ligneo stadio inter-amicos bellum.

19. In quendam medicum Asclepiaden.

Asclepiades medicus rapuit puellam;
 post stuprum autem conjugis ex-raptu
 vocavit in legitimas nuptias multitudinem
 virorum choreutarum et mulierum miserarum;
 domo autem collapsa vesperi
 omnes deturhati-sunt in Orci sedes,
 mortuique jacebant super mortuos lapsi;
 thalamus vero superbus, ex rosis plexus,
 a cædibus stillabat cruorem rubrum.

20. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Tacens præteri infaustam vitam,
 ipsum silentio tempus imitatus,
 et latens vive, si autem ininus, mortuus latebis.

21. ΣΥΡΙΓΞ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Οὐδενὸς εὐνάτειρα, μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ,
 μαίας ἀντιπέτροιο θοὸν τέκεν ἰθυντῆρα,
 οὐχὶ κεράσταν, ὃν ποτ' ἐθρέψατο ταυροπάτωρ,
 ἀλλ' οὐ πιλιπὲς αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκου
 οὔνομ' Ὀλον· δῖζων, ὃ τᾶς Μέρποος πόθον
 κούρας γηγυγόνας ἔχε τᾶς ἀνεμώκεος·
 ἦς Μούσα λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
 ἔλκος, ἀγαλμα πόθοιο πυρισμαράγῳ·
 ὃς σβέσεν ἀνορέαν Ἰσαυδέα
 παπποφόνου Τυρίας τ' [ἀφειλετο],
 ᾧ τόδε τυφλοφόρων ἔρατὸν
 πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιγίδας.
 Ψυχὰν, ᾧ βροτοδάμνων,
 στήτας ὀστρε σάεττας,
 κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
 λαρνακόγυι, χάροις.
 Ἄδὺ μελίσδοις
 ἔλλοπι κούρα,
 καλλιόπα,
 νηλεύστω.

21. SYRINX THEOCRITI.

Conjux Nemini [Ulyssis, qui Cyclopi se Οὐτὶν esse dixerat, Penelope] et mater Longe-bellantis [Tele-machi],
 nutricis dei pro-quo-saxum-erat [Jovis, cujus loco saxum datum est Saturno; ejus nutrix Amalthea capra] cele-
 rem peperit rectorem [caprarium], non cornutum [κεράσταν, sed raro usu κέρα, cornu, etiam de coma dictum;
 vult Comatam, caprarium apud Theocritum ab apibus nutritum], illum quem aliquando aluit taurum-patrem
 habens [apis e boum cadaveribus nascens], sed illum cujus nomen integrum olim mente deperibat ambitus-
 extremus clypei litera Π carens [scil. Πίτυς, Pinus nymphea, amica Pano, quæ abjecto π sonat ἴνυς, umbo clypei];
 duplex-animal [quippe hominis et hirci in se speciem conjunctam ostendens], quod amorem animo conceptum

habet Meropis virginis e-voce-natæ, celeris-ut-ventus [scil. Echonis, quæ Merops, utpote dividens voces, ultimam modo syllabam repetens]; is Musæ violarum-coronam-gerenti acute-sonans composuit vulnus [scil. syringem, fistulam pastoriliam, sed eadem vox significat quod in corpore hodieque vocamus « une fistule »], imaginem amoris ardentissimi [scil. Syringis virginis, quam Pan amabat cuiusque immatura morte defunctæ in memoriam syringem condidit]; qui exstinxit superbiam eodem-vocabulo-dicti atque-avi-occisor [scil. Persæ vel Persarum in pugna Marathonîa; Perseus autem Acrisium avum interfecit] et arcuit a-Tyria [scil. ab Europa, cognomine Tyriæ virginis ab Jove raptæ]: cui hanc gratam possessionem cæcam-gestantium [scil. peram gestantium rusticorum: nam πήρα significat pera et cæca] Paris [dearum iudex, ex etymo dicitur Theocritus] Simichæ filius dedicavit. Animo tu, o calcans homines [scil. lapides, unde homines orti post diluvium Deucalionem], mulieris furor Saettæ [scil. Lydiæ, Omphalæ, quæ Panem impense amabat], furtivi-patris-filius [Mercurii, qui a nonnullis clam cum Penelope congressus esse ferebatur], nullius-patris-filius [scil. prorsus ignoti, ex Penelope cum procis omnibus congressa], pedibus-cisteis [scil. ungulam sive ungues bifurcos digitorum loco habentibus: nam χηλός est cista, χηλή autem ungula, quæ auctor inepte confundit], gaudeas. Suaviter moduleris puellæ mutæ cum-pulchra-voce [Echoni], invisibili.

22. ΣΙΜΜΙΟΥ Ο ΠΕΛΕΚΥΣ.

Ἀνδροθέα δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδούνας ἦρα τίνων Ἀθάνᾳ	1
τᾶμος, ἐπεὶ τὰν ἱερὰν κηρὶ πυρίπνῃ πόλιν ἠθάλωσεν	2
οὐκ ἐνάρθμος γεγαῶς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν,	3
νῦν δ' ἐς Ὀμήρειον ἔβα κέλευθον,	4
τρίς μάκαρ, ὅν σὺ θυμῷ	5
δδ' ὄλβον	6
ἀεὶ πνεῖ.	7
Ἰλαος ἀμφιδερχθῆς	8
σὰν χάριν, ἀγὰ πολύβουλε Παλλάς·	9
ἄλλ' ἀπὸ κρανῶν ἰθαρχὴν νᾶμα κόμιζε δυσκλῆς·	10
Δαρδανιδᾶν, χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας·	11
ὥπας Ἐπειὸς πέλακυν, τῷ ποκὰ πύργων θεοτεύκτων κατέρειπεν αἴπος	12

[Ita legendum :

Ἀνδροθέα δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδούνας ἦρα τίνων Ἀθάνᾳ	
ὥπας Ἐπειὸς πέλακυν, τῷ ποκὰ πύργων θεοτεύκτων κατέρειπεν αἴπος,	
τᾶμος, ἐπεὶ τὰν ἱερὰν κηρὶ πυρίπνῃ πόλιν ἠθάλωσεν	
Δαρδανιδᾶν, χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας·	
οὐκ ἐνάρθμος γεγαῶς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν,	5
ἄλλ' ἀπὸ κρανῶν ἰθαρχὴν νᾶμα κόμιζε δυσκλῆς·	
νῦν δ' ἐς Ὀμήρειον ἔβα κέλευθον,	
σὰν χάριν, ἀγὰ πολύβουλε Παλλάς·	
τρίς μάκαρ· ὅν σὺ θυμῷ	
Ἰλαος ἀμφιδερχθῆς,	10
δδ' ὄλβον	
ἀεὶ πνεῖ.]	

22. SIMMIE SECURIS.

Virili-dæe munus Minervæ gratiam referens pro-forti-et-sapienti-commento Phocensis Epeus obtulit securum, quæ olim turrim a-diis-factarum destruxit celsitudinem, illo-tempore quo sacram fato ignem-spirante in-cineres vertit urbem Dardanidarum et auro-splendentes deturbavit ex sedibus reges, minime numeratus qui-fuit inter propugnatores Achæorum, sed ex fontibus puris laticem his afferebat ignobilis; nunc vero in Homericam intravit viam (poesin), tuo beneficio, o sancta multi-consilii Pallas, ter felix. Quem tu animo propitia adspicis, hic felicitatem semper spirat.

23. Εἰς τὴν βίβλον Μάρκου.

Εἰ λύπης κρατέειν ἐθέλεις,
τὴνδε μάκαιραν ἀναπτύσσων
βίβλον ἐπέρχαιο ἐνδοκέως,
ἥς ὕπο γνύμην δλδίστην
ρεῖά κεν ὄψαι ἐσσομένων,
ὄντων ἡδὲ παροιχομένων,
τερπωλὴν τ' ἀνίην τε
καπνοῦ μηδὲν ἀρειοτέρην.

23. IN LIBRUM MARCI.

Si inarorem vincere vis,
huncce felicem evolvens
librum perlege sedulo,
per quem notionem opulentissimam
facile perspicies futurorum,
præsentium atque præteritorum.
gaudiumque et dolorem
fumo nihilo esse solidiorem.

24. ΣΙΜΜΙΟΥ Αἱ ΠΤΕΡΥΓΕΣ ΕΡΩΤΟΣ.

Λεῦσέ με τὸν Γᾶς τε βαθυστέρνου ἀνακτ', Ἀκμονίδαν τ' ἀλλουδὶς ἐδράσαντα,
μηδὲ τρέσης, εἰ τόσος ὢν δάσκια βέβριθα λάχνα γένεια.
Τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμεαν, ἀνίκ' ἔκρην' Ἀνάγχα,
πάντα δὲ Γᾶς εἶκε γραδαῖσι λυγραῖς
ἐρπετά, πᾶνθ' ὅσ' ἔρπει
δι' αἰθέρας
χάους τε.
Οὔτι γε Κύπριδος παῖς,
ὠκυπέτας δ' αἰέριος καλεῖμαι.
οὔτι γὰρ ἔκρηνα βία, πᾶν δ' ἐπράϋνα πειθοῖ.
εἶκε δέ μοι Γαῖα, Θαλάσσας τε μυχὲς, γάλκeos Οὐρανός τε.
τῶν δ' ἐγὼ ἐκνοσφισάμαν ὠγύγιον σκᾶπτρον, ἔκρινον δὲ θεοῖς θέμιστας.

24. SIMMIÆ ALÆ AMORIS.

Adspice me Telluris profunda-amplitudine-pectus-habentis regnatorem et Acmonidam (*cælum*) alio stabilientem, neu tremas, si, tantus quum-sim, umbrosas graves-habeo lanugine malas. Tum enim natus-sum, quando moderatrix-summa-erat Necessitas et omnia Terræ obediebant sententiis diris animalia, omnia quæ repunt per æthram et infinitum-spatium. Minime vero *sum* Cypridis filius, sed celeriter-volans vocor ætherius: minime enim regnavi per vim, sed omnia delinivi persuasione; cedebatque mihi Tellus, Marisque abyssus, æneumque Cælum: horum autem ego evitavi ogygium (*ant' quum*) sceptrum, et ipse iudicans-dabam diis jura.

25. ΒΩΜΟΣ (Α).

Ὅλος οὐ με λιθρὸς ἱρῶν
 Λιθάδεσσιν, οἷα κάλῃην,
 Ὑπὸ φοινίῃσι τέγγει·
 Μαύλιες δ' ὑπερθε πέτρης Ναξίας θοούμεναι
 5 Παμάτων φείδοντο Πανός· οὐ στροβίλων λιγνύϊ
 Ἰξὸς εὐώδης μελαίνει τρεχνέων με Νυσίων.
 Ἐς γὰρ βωμὸν ὄρης με μήτε χρυσοῦ
 Πλίνθοις, μήτ' Ἀλύθης πυχέντα βώλοισι·
 Οὐδ' ὃν Κυνογενὴς ἔτευξε φύτλῃ
 10 Λαβὼν τὰ μηκάδων κέρα,
 Λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν
 Ὅσσαι νέμονται Κυνθίαις,
 Ἴσόρροπος πέλοιτό μοι.
 Σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἐχγόνοις
 15 Εἰνάς μ' ἔτευξε γηγενής·
 Τάων δ' ἀείζων τέχνην
 Ἐνευσε πάλλυος ἀφθίτων.
 Σὺ δ' ὦ πίων κρήνηθεν, ἦν
 Ἴνις κόλαψε Γοργόνας,
 20 Θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι
 Ὑμηττία δ' ἄν πολὺ λαροτέρην
 Σπονδῆν· ἄδην ἴθι δὴ θαρσέων
 Ἐς ἐμὴν τεύξιν· καθαρὸς γὰρ ἐγὼ
 Ἴδον ἱέντων τεράων, οἷα κέκευθ' ἐκείνος
 25 Ἀμφὶ Νέαις Θρηϊχίαις, ὃν σχεδόθεν Μυρίνης
 Σοί, Τριπάτωρ, πορφυρέου φῶρ ἀνέθηκε κριοῦ.

25. ARA I.

Cruor non me ater victimarum, ut ostream, tingit sub laticibus rubris; sed cultri-sacri, super lapide Naxio (*cole*) molis qui-acuuntur, pecudibus parcebant Panos; non vortiginoso fumo viscus odoratus (*thus*) nigrum me reddit fruticum Nysiorum. Namque aram me aspicias neque auri lateribus neque Alybes glebis (*argento*) solidam; neque illa ara quam Cynthi-genita soboles (*Apollo*) struxit sumptis caprarum cornibus, quæ circa læves colles pascuntur Cynthios, dignitate-æqualis sit mihi. Nam Cœff cum filiabus (*Gratiis*) proles me struxit Tellure-edita (*Musæ*); harum autem semper-victurum artis-opus annuit rex immortalium (*Juppiter*). Tu vero o qui-bibis ex-fonte quem pede-elicit Gorgonis filius (*Medusæ filius Pegasus* : est poeta ex Hippocrene bibens), sacrificesque et libes in-me Hymetti-incolis multo dulcius libamen (*Hymettio melle dulcius*). Affatim igitur veni fidenti-animo ad meum sisum : pura enim ego venenum emittentium monstrorum, qualia celavit ara illa circa Neas Thracias, quam prope Myrinam (*Lemnum*) tibi, *virgo* Tripator (*i. g. Tritogenia*), purpurei fur arietis (*Iason*) dedicavit.

26 ΔΩΣΙΑΔΑ ΒΩΜΟΣ (B).

- Εἰμάρσενός με στήτας
 πόσις, μέροψ δίσσας,
 τεῦξ', οὐ σποδεύνας, ἴνις ἐμπούσας, μέρος
 Τεύχροιο βούτα καὶ κυνὸς τεχνώματος,
 5 Χρύσας δ' αἶτας· ἄμος ἐψάνδρα
 τὸν γυιόχαλκον οὖρον ἐρῶσαισεν,
 δν ὡπάτωρ δίσσευος
 μόρησε ματρόρριπτος.
 Ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθήσας
 10 Θεοκρίτιοιο κτάντας,
 Τριεσπέροιο καύτας,
 θῶϋξεν αἴν' ἰόξας·
 χάλεψε γάρ νιν ἰῶ
 σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας.
 15 Τὸν δ' ἐλλινεύντ' ἐν ἀμφικλύστῳ
 Πανὸς τε ματρὸς εὐνέτας, φῶρ
 οἷζως, ἴνις τ' ἀνδροβρῶτος Ἰλιοραίστας
 ἦρ' ἀρδίων ἐς Τευκρίδ' ἀγαγον τρίπορθον

26. DOSIADÆ ARA (II).

Virili-veste-indutæ mo mulieris (*Medæ*) maritus, Merops (*Thessalus*, *Iason*) juventute-bis-fruitus (*quippe a re-
 neficæ recoctus*), struxit, non ille qui-in-cinere-cubuit (*Achilles*, *in igne positus a Thetide matre*, *ipse quoque
 Medæ maritus in insulis beatorum, et Thessalus*), filius Empusæ (*Thetidis*, *quæ in plurimas formas se mu-
 taverat ut Peleum effugeret*), mors (occisor) Teucridi bubulci (*Paridis*) et canis (*Hecubæ sub mortem in canem
 versæ*) partûs (*Hectoris*), Chrysæ vero amator; *struxit* autem quando virorum-coctrix mulier (*Medea*) custodem Crez
 æneis-membris-instructum (*Talum*) contudit, quem patris-expers (*Vulcanus ex Junone sine patre ortus*), duas-conju-
 ges-habens, a-matre-præceps-projectus arte-fabricatus-erat. Meam autem structuram ut-aspectit Theocriti (*dearum ju-
 dicis*, *Paridis*) interfector (*Philoctetes*), Trinocialis (*Herculis*) combustor, exclamavit vehementer ejulans: vulne-
 ravit enim eum veneno in-ventre-repens (*serpens*) exuta senecta. Hunc commemorantem in terra undique-pulsa-undis
 (*insula Lemno*) conjux matris Panos (*Penelopæ*), fur *Palladii Trojani* (*Ulysses*), bis-qui-vixit (*utpote bis qui Or-
 cum intravit*) et filius virum-devorantis (*Tydei*, *qui Menalippi caput edit*) Trojæ destructor (*Diomedes*), ob
 sagittas (*Herculis*) in Teucridem terram duxerunt ter-expugnatam (*ab Hercule, Amazonibus et Grecis*).

	Κωτίλας	1
	ματέρος	3
	τῇ τοῦτ' ὦδὸν νέον	5
	πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο· δὴ γὰρ ἄγνᾶ	7
6	τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κάρυξ	9
	ἄνωγε δ' ἐκ μέτρου μονοθάμονος μέγαν πάροιθ' ἀέξειν	11
	θοῶς δ' ὑπερθ' ὦκ' ἰχθυον νεῦμα ποδῶν σποράδων πίφασκε	13
	θαῖσι τ' αἰόλαις νεβροῖς κῶλ' ἀλλάσσων ὀρσιπόδων ἐλάφων τέκεσι	15
	παλικραίπνοις ὑπὲρ ἄκρων ἰέμεναι ποσὶ λόφον κατ' ἀρθμίας ἔχνος τιθήνας	17
10	καὶ τις ὠμόθυμος ἀμφίπαλτον αἶψ' αὐδὰν θῆρ' ἐν κόλπῳ δεξάμενος θαλάμων πουκωτάτων	19
	καὶ τόδ' ὦκα βοᾷς ἀκοᾷ μεθέπων, ἄφαρ ὄγε λάσιον νιφοδόλων ἀν' ὀρέων ἔσσυται ἄγκος	21
	ταῖσι δὴ δαίμων κλυτὰς ἴσα θεοῖς ποσὶ δονέων πολύπλοκα μετῖε μέτρα μολπᾶς	22
	ρίμφα πετρόκοιτον ἐκλιπὼν ὄρους εὐνάν, ματρός πλαγκτὸν μαιόμενος βαλίας ἐλεῖν τέκος	20
	βλαχχαῖ δ' οἶων πολυδότων ἀν' ὀρέων νομὸν ἔβαν τανυσφύρων τ' ἀν' ἀντρα Νυμφῶν	18
15	ταῖ δ' ἀμβρότιω πόθῳ φίλας ματρός ῥῶοντ' αἶψα μεθ' ἱμερόεντα μαζὼν	16
	ἔγχει θένων τὰν παναίολον Πιερίδων μονόδουπον αὐδὰν	14
	ἀριθμὸν εἰς ἄκραν δεκάδ' ἰχθύων κομούμενόν τε ρυθμῷ	12
	φῦλ' ἐς βροτῶν, ὑπὸ φίλας ἐλὼν πετροῖσι ματρός	10
	λίγειά μιν κάμ' ἀμφὶ ματρός ὠδὶς	8
20	ἄ γ ν ᾷς ἄ η δ ὀ ν ος	6
	Δωρίας	4
	ἄ τ ρ ι ο ν .	2

[Ita legendum :

	Κωτίλας ἄ τ ρ ι ο ν ματέρος Δωρίας τῇ τοῦτ' ὦδὸν νέον ἄ γ ν ᾷς ἄ η δ ὀ ν ος ,	
	πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο· δὴ γὰρ ἄγνᾶ	
	λίγειά μιν κάμ' ἀμφὶ ματρός ὠδὶς·	
11	τὸ μὲν θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κάρυξ	
	φῦλ' ἐς βροτῶν, ὑπὸ φίλας ἐλὼν πετροῖσι ματρός·	
	ἄνωγε δ' ἐκ μέτρου μονοθάμονος μέγαν πάροιθ' ἀέξειν	
	ἀριθμὸν εἰς ἄκραν δεκάδ' ἰχθύων κομούμενόν τε ρυθμῷ.	
	Θοῶς δ' ὑπερθ' ὦκ' ἰχθυον νεῦμα ποδῶν σποράδων πίφασκε	
15	ἔγχει θένων τὰν παναίολον Πιερίδων μονόδουπον αὐδὰν ,	
	θαῖσι τ' αἰόλαις νεβροῖς κῶλ' ἀλλάσσων ὀρσιπόδων ἐλάφων τέκεσι·	
	ταῖ δ' ἀμβρότιω πόθῳ φίλας ματρός ῥῶοντ' αἶψα μεθ' ἱμερόεντα μαζὼν ,	
	παλικραίπνοις ὑπὲρ ἄκρων ἰέμεναι ποσὶ λόφον κατ' ἀρθμίας ἔχνος τιθήνας·	
	βλαχχαῖ δ' οἶων πολυδότων ἀν' ὀρέων νομὸν ἔβαν τανυσφύρων τ' ἀν' ἀντρα Νυμφῶν·	
20	ρίμφα πετρόκοιτον ἐκλιπὼν ὄρους εὐνάν, ματρός πλαγκτὸν μαιόμενος βαλίας ἐλεῖν τέκος ,	
	καὶ τόδ' ὦκα βοᾷς ἀκοᾷ μεθέπων, ἄφαρ ὄγε λάσιον νιφοδόλων ἀν' ὀρέων ἔσσυται ἄγκος·	
	ταῖσι δὴ δαίμων κλυτὰς ἴσα θεοῖς ποσὶ δονέων πολύπλοκα μετῖε μέτρα μολπᾶς.]	

27. BESANTINI BYZANTII OVUM HIRUNDINIS.

Garrulæ viscera matris Doricæ, en cape hoc ovum recens sanctæ cantatricis, et propitia animo accipe : etenim sanctæ arguta matris parturitio id effecit. Quod deorum vocalissimus præco Mercurius extulit inter gentes hominum, sub caræ sumptum alis matris, et jussit ex mensura unius-pedis magnum procedendo augere numerum in ultimam decadem gressuum, dum-enutritur rhythmo. Celeriter autem a-summo citum obliquum flexum discurrentium pedum ostendit, vestigio percultens variam Pieridum uno-metro-sonantem vocem, velocibusque variegatis hinnulis crura invicem-jactans (eos saltare faciens), celoripedum cervorum catulis, atque illi immortalī amore caræ matris statim ruebant ad amabilem mammam, citissimis super summos pedibus colles se proripientes in amicæ vestigium nutricis ; ovium autem balatus per pascua in herbosis montibus ibant et per Nympharum antra gracilibus-malleolis-insignium ; et aliqua crudeli-animo-ferox circumsonantem subito vocem bellua accipiens in sinu thalamorum densissimorum illico lapidibus-stratum linquens montis cubile, matris vagantem gestiens maculosæ rapere prolem, et hoc confestim vocis auditu sectans, deinde hæc densas nive-sparsorum montium prorumpit per convalles : his sane deus similiter rapidis pedibus exsultans illustris multiplicia obit metra cantus.

28. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΑΥΛΟΥ.

Εἰς τὴν σταύρωσιν.

Χριστὸς ἐπὶ σταυροῖο πεπαρμένος ἦν ποτε γυμνός,
 μεσσόθι, ληϊστῆρας ἔχων ἐκάτερθε παγέντας·
 καὶ μιν ἀκηχεμένη λιγέως δλοφύρετο μήτηρ
 λύγδην ἰσταμένη, καὶ παρθένος ἄλλος ἑταῖρος·
 καὶ μιν καρχαλῶντες ἐνεῖκεον ἄνδρες ὁδοῖται
 κάμμορον, οἰτιδανὸν καὶ ἀνάλκιδα φῶτα καλεῦντες·
 καὶ οἱ διψαλέψι στυγερὴν ὥρεξε ποτῆτα
 λαὸς Ἰουδαίων ἀθεμίστιος, αἱματοχάρμης,
 ὅξει κερνάμενος πικρὸν δέπας, εἶδαρ δλέθρου.
 Ἄλλ' ἀκίων τετάνυστο καὶ οὐκ ἀπαμύνετο Χριστὸς,
 Χριστὸς, ὁ καὶ Μαρίας καὶ ἀθανάτου πατρὸς υἱός.
 Ταῦτα τίς ἀνθρώπων ἀγέρωχος νήπιος ἔσται
 κῆρι λογιζόμενος καὶ δρώμενος ἐν πινάκεσσιν;
 ἄνδρὸς γὰρ θεὸς ἐστίν, ὁ δὲ βροτὸς οὐδὲν ἀρείων.

29. ΙΓΝΑΤΙΟΥ.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἰγνάτιος πολλῇσιν ἐν ἀμπλακίῃσι βιώσας,
 ἔλλιπον ἡδυφαοῦς ἡελίοιο σέλας·
 καὶ νῦν ἐξ ὀνοφερὸν κατακεύθουμαι ἐνθάδε τύμβον,
 οἶμοι! ψυχῇ μου μακρὰ κολαζόμενος.
 Ἀλλὰ, κριτὰ (βροτὸς εἰμι, σὺ δ' ἀφθίτος ἢ δ' ἐλεήμων),
 Ἰλαθί, Ἰλαθί μοι ὁμῶς εὐμενέϊ.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Παῦλον μοναχόν.

Σῶμα μὲν, οὐκ ἀρετὴν ὅδε τύμβος νέρθε κέκευθε
 κεδοῦ Παύλοιο· ὥστε γὰρ ἡελίου
 τοῦδ' ἔ' ἀπαστραπτουσιν ἀριπρεπέες λόγοι αἴγλη,
 ἢ δ' ἀρετῆς κάματοι εὐχος ἔχουσι μέγα.
 Εἴκοσιν ἐς λυκάθαντας ἰδὲ τρισὶν ἤρκεσε γαίῃ,
 ζήσας δ' αὖ λογικῶς ἐσθλὸν ἔδεκτο τέλος.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Σαμουὴλ διάκονον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας.

Ἰερὸς ἐν λαγόνεσσι Σαμουὴλ κεύθεται γαίης,
 πάντα λιπὼν βίῳ, ὅσσα περ εἶχε, θεῷ·
 καὶ νῦν εὐσεβέων εἰσέδραμε φαίδιμον αὐλήν,
 δόξαν ὑπὲρ μεγάλων ληψόμενος καμάτων.

32. ΑΡΕΘΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ.

Ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ἀδείφῃ.

Εἰ καὶ μοι λύχνον αἰῶνος ταχὺς ἐσθιεν οἶτος,
 λαμπάδος ἡμετέρης φέγγος ἀμερσάμενος,
 ἰλλὰ γ' ἄρ' ἤρκεσε λύσση ἔης κακότητος ὁ δαίμων
 πᾶσαν ἐμὴν τελέσαι στυγναλήν βιοτήν·
 ὅτ' ἔμ' με χήρην ἐγγὺς ἀειρομένου μοι μαζοῦ,
 οὐδ' ἐπὶ τέκνον ἶδον καλὸν ἀθυρόμενον,

28. ANASTASII TRAULI.

In Christum crucifixum.

Christus super cruce transfixus erat olim nudus,
 medius, latrones habens utrimque fixos;
 et eum confossa-dolore alta-voce lamentabatur mater
 singultim adstans, et alius amicus virgo:
 et eum cachinnati objurgabant viri viatores
 miserabilem, vappam et ignavum hominem nuncupantes;
 atque ei sitiendi invisam porrexit potionem
 populus Judæorum nefarius, sanguine-gaudens,
 aceto miscens amarum poculum, escam mortis.
 Sed obmutescens extensus-erat neque sese-defendebat
 Christus, et Mariæ et immortalis patris filius. [Christus.
 Hæc quis hominum superbus infans erit
 animo reputans et intuens in tabulis pictis? [melior.
 viro nempe deus est melior, mortalis vero minime deo

29. IGNATII.

In semet ipsum.

Ignatius, plurimis qui-vixi in peccatis,
 reliqui dulce-fulgentis solis jubar;
 et nunc in umbroso abscondor hic tumulo,
 hei mihi! anima mea in-longum castigatus.
 Sed, o judex (mortalis sum, tu vero æternus atque misc-
 propitius-esto, propitius mihi vultu benevolens. [ricors,;

30. EJUSDEM.

In Paulum monachum.

Corpus quidem, non virtutem hic tumulus in-imo celat
 venerandi Pauli: namque sicut solis
 splendore hujus utique fulgurant insignes sermones,
 atque virtutis labores gloriam habent magnam.
 Viginti adusque annos et tres suffecit terræ, [cepit finem.
 deinde, quum-vixerit convenienter-rationi, bonum ac-

31. EJUSDEM.

In Samuel diaconum magnæ ecclesiæ

Sacer in illis Samuel celatur terræ,
 cuncta qui-reliquit vitæ, quæcumque habebat, deo.
 et nunc piorum cucurrit-in splendidam aulam,
 gloriam pro magnis accepturus laboribus.

32. ARETHÆ DIACONI.

De propria sorore.

Etiam si mihi facem vitæ citata exstinxit mors,
 lampadis nostræ lucem auferens,
 attamen satisfacit furori malignitatis suæ dæmon
 ita-ut totam meam præstaret ærumnosam vitam:
 effecit me viduam prope oblatam a-me mammam,
 nec in natum pulchrum ludentem oculos conjeci,

ἤδ' τοκεῦσιν ἄγαλμα παραχρᾶς· τῷ γέ με πένθος
ἀτλητον μαλερῶ τηκεδόνος ὀάμασε
πυρσῶ. Τρεῖς πρὸς εἰκόσ' ἐποιχομένην ἐνιαυτοῦς
ἔσγεν τύμβος ὅδε ξεινοδόκος γενέθλης
ἡμετέρης· ἐνθ' ὕφηνον γενετῆρες ἅπασι
γηραλέοι θρήνον τιλλόμενοι πολίην,
καὶ χορὸς εὐγενέων στενάχοντες ἀδελφῶν Ἀννης
μνημένοι ἀσπασίως εἶδος ἀγλαΐης.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Τὸ σεμνὸν ἦθος, τὴν φιλάνθρωπον χάριν,
τὸ πρὸς τεκόντας τοῦ τρόπου πειθήνιον
(αἰδῶς γὰρ ἦγεν ὡς διδάσκαλος μέγας
παρῶν), τὰ λαμπρὰ τοῦ γένους γνωρίσματα.
καὶ τὰς φιλάνδρους ἐνστάσεις πρὸς τὴν φύσιν
κλονοῦσαν ἀστήρικτα χηρείας βία,
ἀντεμπλοκῇ δὲ κριττόνων ἡττωμένης
(ἀρ' ὦν τὰ φαίδρα στέμματα πρὸς ἀξίαν
μόναδ' ὀδον ἐκλάμποντα) τὴν παρῆρσίαν
Ἀννης ἀμαυροῦν οὐ δυνήσεται τάφος.
Πάντων γὰρ αὐτῆς οὐδαμῶς λάθοι στόμα
καλὸν φερούσης νοθέτημα τῷ βίῳ·
εἰ δ' οὖν, λαλήσει καὶ γραφὴ πάντων πλέον
αὕτη παρ' αὐτὸν τὸν τάφον τεθειμένη.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Φεβρωνίαν μοναχήν.

Ἀρξέ τί που καὶ νερτερίους μετὰ πνεύμασιν ἀνδρῶν
Φεβρωνία ἐῆς σύμβολα συμπαθείης,
εἰ τις κἀνθάδε χρεῖῳ ἀφνειῶν ἦε πένησιν·
οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ τῆς σφετέρης ἐς ἅπαν
ψυχὰι λήθονται μεγαθύμων εὐεργείης·
ἔμπα γε μὴν αἰὼν ἡμετέρου βίотου
ἄρκιος εἴη θεῖον ἐπὶ προέμειν θάλαμόν μιν
Χριστοῦ, τὸν ἅ νυν σεμνὸν ἐλ' ἀφθορίης,
λαμπρὰδ' ἐλαίῳ φαιδρύνουσα φιλοπρωχέλης·
ἦς τόδε σῆμα ὕπνου γινώθι πολυχρονίου.

35. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Εἴθε κρίνον γενόμην ἀργένναον, ὅρα με χερσίν
ἀρσαμένη μᾶλλον σῆς χροτιῆς κορέσης.

36. ΚΟΜΗΤΑ.

Ἀμφοτέρας, πολύμυθε, Κομητὰς σείο ἀθρήσας
κῦρβεις γηραλέας, θῆκεν ἀειθαλέας.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διορθωμένην Ὁμήρου ποίησιν.

Σείο βίβλους, μεγάλυθε, Κομητὰς, Ὁμηρε, δὺ ἄρ-
εῦρων γηραλέας, τεύξατο ὀπλοτέρας [δὴν

dulce parentibus ornamentum inter ulnas; ideo me luctus
intolerandus crudeli mororis domuit
face. Tres et viginti obeuntem me annos
habuit tumulus hicce hospitalis gentis
nostræ: ibi orsi-sunt parentes omniibus
grandævi lamentationem vellentes canos,
et chorus nobilium gemens fratrum Annæ,
memores libentibus-animis formæ decoris.

33. EJUSDEM.

In eandem.

Gravitationem morum, humanitatis gratiam,
erga parentes indolem docilem
(pudicitia enim ducebat eam tanquam magistra magna
assidua), splendida genus quibus-cognoscitur-signa,
et ob-amorem-mariti certamina adversus naturam
conculcientem-vi fulcro-privatam viduitatem,
quæ interventu potentiorum vincitur
(unde splendentes vittæ ad ostendendam dignitatem
uno-marito-contentæ effulgentes), denique liberum-ani-
Annæ deterere non poterit tumulus. [mum
Omnium enim os nullo-modo eam possit-oblivisci
pulchrum offerentis documentum viventibus;
sin vero, eloquetur vel inscriptio omnibus impensius
hæc ipsum juxta tumulum collocata.

34. EJUSDEM.

In Febroniam monacham.

Fecisset opi-or etiam inferis cum animabus hominum
Febronia suæ quæ essent symbola mutæ-voluntatis,
si qua et illic utilitas divitiarum esset pauperibus;
neque enim ne ibi quidem suæ in omne
animæ generosorum obliviscuntur munificentia;
attamen spatium nostræ vitæ
satis esset ut divinum emitteret eam in thalamum
Christi, quem sponsus venerandum cepit castitatis,
lampadem oleo ex hilarans charitatis-erga-egenos,
cujus hoc signum somni nosce longissimi.

35. THEOPHANIS.

Utinam liliū fierem candidum, quo me manibus
tollens magis tuo colore satiares.

36. COMETÆ.

Utrasque, o multas-fabulas-serens, Cometæ tuas quum-
tabellas vetustas, effecit usque-florentes. [vidisset

37. EJUSDEM.

In Homeri ab ipso correctæ poemata.

Tuos libros, o magnanime Homere, Cometæ duos fundi-
nactus vetustos, præstitit juniores; [tus

νῆρας ἀποζύσας γὰρ ἀριπρεπέας τε βροτοῖσι
πάμπαν ἔδειξε σοφοῖς, οἷσιν ἔνεστι νόος.

38. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Εὐρὼν Κομητᾶς τὰς Ὀμηρεῖους βίβλους
ἐφθαρμένας τε κοῦδαμῶς ἐστιγμένας,
στίξας διεσμίλευσα ταύτας ἐντέχνως,
τὴν σαπρίαν ῥύψας μὲν ὡς ἀχρηστίαν,
γράφας δ' ἐκαινούργησα τὴν εὐχρηστίαν.
Ἐντεῦθεν οἱ γράφοντες οὐκ ἐσφαλμένως
μαθητιῶσιν, ὡς εἴκοιε μανθάνειν.

39. ΙΓΝΑΤΙΟΥ.

Ἰγνάτιος τάδε τεῦξε σοφῆς πολυτῶρις ἀοιδῆς·
Ἰγνάτιος τάδε τεῦξεν, ὃς ἐς φάος ἤγαγε τέχνην
γραμματικὴν, λήθης κευθομένην πελάγει.

39*.

Τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐξερευνήσας βάθῃ
τὰ τῶν λογισμῶν ἐξερίζωσας πάθῃ.

40. ΚΟΜΗΤΑ.

- Ὅπποτε Παμμεδέοντος εἰς παῖς, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
ἀσπαλιεῦσιν ἔειπε μαθητῆσιν πινυτοῖσι·
15 « Λάζαρος ἄμμι φίλος φάος ἔλλιπεν ἡελίοιο
« οὐποτε, τόφρα κέκευθε τεθρήμερον ἄπλετος αἴψα. »
Ἀλλὰ νέος μὲν ἔκειτο, μεμυκὼς χεῖλεα σιγῇ,
σῶμά τε πυθόμενος καὶ ὁστέα καὶ χροά καλὸν,
ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων παταμένη αἰδῶδες κατῆλθεν,
ἄρρητον δὲ φίλοισι γόνι καὶ πένθος ἔθηκεν,
11 « ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Μάρθῃ Μαρτίῃ τε διαίμοις
αὐτοκασιγνήταις·
ψυχῆς γὰρ φιλέσσκον ἀδελφεόν, ὅστις ἔκειτο
μεσσόθι ἐν νεκάδεσσιν ἀκήριος, ἄψυχος αὐτως.
Τοῦ πότμον γούσσαι ὁδυρόμεναί τε ἐθρήνεον,
15 τήματος ἔκτοθι οὔσαι καὶ ἐξόμεναι περὶ τύμβῳ.
Ὅφρα μὲν ἡέλιος τρίτον ἤνυσεν ἡμαρ ἐς αἶαν,
τόφρα ὡς καὶ νεκάδεσσιν ἐτήκετο Λάζαρος ἄπνους·
ἀλλ' ὅτε δὴ τετράτῃ ροδοειδὴς ἤλυθεν ἡώς,
καὶ τότε δὴ προσέειπε θεοῖο παῖς μέγαλοιο
20 « εὐπατρίδῃσι φίλοις, οἱ πᾶρ θεοῦ ἐκγεγάαντο,
οἱ πέρι μὲν βουλήν μερόπων, πέρι δ' ἦν ἀπάντων,
οὐδ' ἐκπαγλ' ἐρίλησ', ὥσει θεοῦ υἱας ἐόντας,
ἦν καὶ ἀπὸ γλώσσης γλυκίων μέλιτος ῥέεν αὐδὴ,
καὶ ἔπεια νεκάδεσσιν εἰκότα χεῖμερῆσιν·
25 « ὦ φίλοι ἀγλαόθυμοι, ἐπεὶ θεὸς ἐστὶ σὺν ἡμῖν,
« κέλκυτέ μευ πάντες τε ὅσοι θεὸν ἐνδον ἔχετε,
« ὄφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
« δεῦτ' ἐς Βηθανίην, ὅθι Λάζαρον ἔλλιπε θυμὸς,
« σπεύσομεν ὅττι τάχιστ', ὄφρα κλέος ἀφθιτον ἴσχω·

senectam enim postquam deterisit, mortalibus decentiss.
omnino ostendit doctis, quibus inest mens. [nos

38. EJUSDEM.

In idem argumentum

Quum-invenissem Cometas Homericos libros
corruptos nec ullo-modo punctis-distinctos,
distinxi-et scalpello-perpolivi eos secundum-artem,
putredinem eluens quippe usus-obstaculum,
scripsi vero et-innovavi bonum-usum.
Inde scribentes non mendose
discere cupiant, ut par-est discere.

39. IGNATHI.

Ignatius hæc fecit docti valde-sciens cantus;
Ignatius hæc fecit, qui in lucem adduxit artem
grammaticam, oblivii absconditam ponto.

39*.

Qui Platonis perscrutatus-es profunditatem,
cogitationum eradicavisti passionēs.

40. COMETÆ.

Quando omnium-Rectoris bonus filius, princeps virorum,
qui cunctis mortalibus et immortalibus dominatur,
pisciculos-hamo-venantibus dixit discipulis cordatis :
« Lazarus nobis amicus lucem reliquit solis
nondum, quum celavit jam quartum-diem immensa terra.
Sed juvenis quidem jacebat, clausis labiis silentio,
corporeque putens et ossibus et pelle pulchra,
anima vero e membris avolans in-orcum descendit,
infandumque amicis ploratum et luctum fecit,
inter omnes vero maxime Marthæ Mariæque consanguini-
germanis-sororibus; [nis
ex-animo enim diligebant fratrem, qui jacebat
in-medio inter mortuos integer, sic exanimis.
Hujus fatum gementes lamentantesque ejulabant,
extra sepulcrum quum-essent et sedentes circa tumulum
Quum sol tertium perfecit diem in terra,
tum utique in mortuis putrescebat Lazarus inaninis;
sed quando quarta roseo-fulgens-vultu venit aurora,
tunc vero dixit dei filius magni
generosis amicis, qui dei nutu nati-erant, [cunctos.
qui consilio quidem mortales superabant, et superabant
quos mirum-in-modum amavit, ut-qui dei essent filii.
quorum et a lingua dulcior melle manabat vox.
et verba nivium-flocis similia hibernarum :
« O amici nobiles-animo, quoniam deus est nobiscum,
audite me omnes, quotquot deum intus habetis,
ut aperiam quæ me animus in pectore jubet.
Agite in Bethaniam, ubi Lazarum reliquit animus.
festinemus quam celerrime, ut decus indelebile habeam:

« ἀνστήσαι γὰρ ἔπειμι καὶ ἐξ Ἑρέβους φίλον ἄμόν. »
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπον εὐήνορες ἀγλαόθυμοι·
 « Ἴομεν, ὡς ἐκέλευσας, ἀλίγκιε πατὴρ ἑοῖο. »
 εἶπον· ὁ δ' αὐτὸς ἔδαινε, καὶ ἡγεμόνευε μαθηταῖς.
 Σπερχόμενοι δ' εἶποντο μετ' ἱγνία Παμμεδέοντος,
 ἥντε ἔδνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων
 ὡς εἶποντο ὅπισθε θεοῦ μεγάλοιο μαθηταί.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκάνοντο πολυκλαύστῳ ἐνὶ τύμβῳ,
 καὶ τότε δὴ λίσσοντο κυλινδόμεναι παρὰ ποσσὶν
 Χριστὸν παμμεδέοντα κασίγνηταί τε ἔται·
 « Γουνοῦμεσθὰ σ', ἀναξ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις·
 « Ἀζαρον ὃν φιλέεσκες, ἐν ἔγκασιν ἡλυθεν ἄδου·
 « εἰ γὰρ τῇδε ἔησθα, ἀναξ νεκάδων αἰδωνεύς
 « οὐποτ' ἔτλη μείναι, ἔπειθ' ἐπὶ πολλὸν φέρτατος ἦσθα·
 « ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλων δύνασαι πάλιν αὐτὸν ἐγείρει. »
 Καὶ τότε δὴ ὑψιστος ἀμείβετο· « Ποῦ ποτε κεῖται ; »
 Αἶ δ' ἄρα ὁτραλέως ἀνὰ ἥριον ἡλυθον ἄρδον·
 ὅτ' ἐπὶ δειῖξαν θεῷ αὐτὸν σῆμα τε λυγρὸν,
 εἶπεν ἄρ'· « Ὅρμηθέντες ἀεράτε πῶμα τάφοιο. »
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἀνέφικτο τάφος λυγρὸς φθιμένοιο,
 καὶ τότε δὴ μέγ' αὔσε θεὸς μέγας ἠδὲ καὶ ἀνὴρ·
 « Λάλαρε, δεῦρ' ἴθι, κλυθὶ ἐμεῖο, καὶ ἔρχεο ἔξω. »
 Ὡς οὖν νεκρὸς ἀκουσε θεοῖο λόγου φήσαντος,
 λυσιμελὴς ἀνέδου, πεπεδημένος, ἔμπνους, ὁδωδώς.
 Τὸν καὶ ἰδόντες θμυλοὶ ἐθάμβεον ἐν κραδίῃσιν·
 αὐτίκα δ' ὑψιμέδοντα ἐκύδαινον θεὸν ἐσθλὸν,
 καὶ κλέος ἀφθιτον ἔσχε πατὴρ μέγας υἱὸς ἔῃς.

suscitatum enim vado vel ex Erebo amicum meum. »
 Hunc autem contra allocuti sunt egregii-viri animo-nobiles :
 « Eamus, ut jussisti, o similis tui patris. »
 Dixerunt ; hic vero ipse incescit, et dux-anteiit discipulos.
 Properantes autem sequebantur pone vestigia Rectoris-
 quemadmodum gentes eunt apud densarum, [omnium,
 petra e cavata usque recens egredientium :
 ita sequebantur a-tergo dei magni discipuli.
 Sed enim quando advenerunt multum-lacrimabilem in
 tunc sane orabant provolutæ ad pedes [tumulum,
 Christum cuncta-regentem sororesque sodalesque : [nes :
 « Genua tua amplectimur, o rex, qui summas domos te-
 Lazarum quem amabas, is in viscera descendit Orci ;
 si enim hic adfuisses, regnator mortuorum Aidoneus
 nunquam sustinuisset contrastare, quia multo superior es ;
 sed vel ita, dummodo-velis, potes rursus eum suscitare. »
 Et tunc altissimus excepit : « Ubinam jacet ? »
 Illæ vero impigre ad tumulum ierunt, propere :
 et tunc, ubi ostenderunt deo ipsum sepulcrumque triste,
 dixit : « Sine-mora-accedentes tollite operculum tumuli. »
 Sed postquam apertus-est tumulus tristis mortui,
 tum vero magnum inclamavit deus magnus et simul homo :
 « Lazare, huc veni, audi me, et exi foras. »
 Ut igitur mortuus audiit deum Verbum loquentem,
 solutis-membris emersit, fasciis vinctus, spirans, olens.
 Hunc et conspicatæ turbæ obstupuerunt in pectoribus,
 illicoque superne-gubernantem celebrabant deum bonum,
 et decus incorruptum habuit pater magnus filii boni.

Ἐπιγράμματα ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ Κωνσταν- τινουπόλεως.

41. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὴν εἰκόνα Κωνσταντίνου ἡνιόχου.

Χάλκεος οὐκ ἔστις βιόων ἔτι, Κωνσταντίνε·
 ἀντὶ γὰρ εὐκλείης ἤρκεσε βασκανίη.
 Ὡς δὲ θάνες, τότε δὴ σε πόλις ξύμπασα γεραίρει
 ὡς δύναται· τί δὲ σῆς ἄξιον ἱπποσύνης ;

42. ΑΛΛΟ.

Ἐξότῃ Κωνσταντίνος ἔδου δόμον Ἄϊδος εἴσω,
 ὅγχετο σὺν κείνῳ πᾶν κλέος ἡνιόχων.

Epigrammata in Hippodromo Constanti- nopolis.

41. INCERTI.

In statuam Constantini aurigæ.

Æneus non stetisti vivens adhuc, o Constantine :
 pro bona enim fama sat-fuit invidia.
 Ubi autem obiisti, tunc sane te civitas universa colit
 quibus potest : quid autem tua dignum arte-equitandi ?

42. ALIUD.

Ex quo Constantinus intravit in domum Orci,
 periit cum illo omnis gloria aurigarum.

HUGONIS GROTHII VERSIO.

41. De Constantino auriga.

Impediit livor vultus ne staret in ære,
 Constantine, tuus, dum tibi vita fuit.
 Extinctum, quo Roma potest, te donat honore ;

Nam quid par poterat cursibus esse tuis ?

42. De eodem.

Cum Constantinus Plutonia regna petivit,
 Tota anrigarum gloria tunc periit.

43. ΑΑΔΟ.

Χρύσειον ἀντ' ἀρετῆς γέρας ἔπρεπε Κωνσταντίνῳ,
οὐδένα τῆς τέχνης τοῖον ἐνεγκαμένης.
Κουρίκων νίκησεν αἰδομένους ἑλατῆρας·
γηραλέος δὲ νέους δείξεν ἀφαιροτέρους.
Ὅντινα καὶ μετὰ πότμον αἰμυνήσῃ τινὶ θεσμῷ
δῆμος καὶ βασιλεὺς ἰδρυσαν ἀζόμενοι.

44. ΑΑΔΟ.

Εἰς Πορφύριον τὸν ἡνίοχον.

Πορφύριον λήξαντα πόνων, λύσαντά τε μίτρην,
καὶ πάρος ἀντ' ἀρετῆς χάλκεον ἑσταότα,
τῇδε πάλιν χαλκοῦ τε καὶ ἀργύρου ἰδρύσαντο.
Πρέσβυ, σὺ δὲ ξείνων ἀντίσας γεράων,
δῆμου μὲν βοῶντος ἔλας παλίνορσον ἱμάσθλην,
ὥς δὲ δις ἡθῆσας μαίνειαι ἐν σταδίοις.

45. ΑΑΔΟ.

Εἰς Ἰουλιανὸν τὸν ἡνίοχον.

Τοῦτον Ἰουλιανὸν, Τυρίης βλάστημα τιθῆνης,
ἡνίοχον πολλοὺς δεξάμενον στεφάνους,
αὐτὸς ἀναξ καὶ δῆμος ἅπας καὶ πότνια βουλή
ἔστυον, κοινὴν ψῆφον ἐνεγκάμενοι.
Ἰῆραι γὰρ σταδίων ἀπεπαύσατο· πᾶσι δὲ φίλτρον
κάλλιπεν, οἷσιν ἔρωσ ἦνθεν ἀντιπάλων.

46. ΑΑΔΟ.

Εἰς Πορφύριον τὸν ἡνίοχον.

Πορφύριος Λίβυς οὗτος· ἀεθλοφόρων δ' ἐπὶ δίφρων
μοῦνος παντοδαποὺς ἀμφέθετο στεφάνους.
Νίκη γὰρ βασιλεία μεριζομένη κατὰ δῆμον,
χρῶμασι καὶ πέπλοις συμμετάβαλλε τύχας·
ἥρμοσε δ' αὐτὸν ἔχειν Βενέτοις πλέον, ἔνθεν ἀνέστη
χρύσειος ἀντ' ἀρετῆς, χάλκεος ἀντὶ πόνων.

43. De eodem.

Constantine, tibi virtus splenderet in auro,
Par fuit : ars nullum nam tibi nacta parem.
Jam puer aurigas vicisti nomine claros;
Liquisti juvenes post tua terga senex.
Hinc post fata tuæ possint ut vivere laudes,
Cæsar et urbs isto te posuere loco.

44. De Porphyrio auriga.

Porphyrius posito jam versus ad otia balteo
Virtutis merito stabat in ære suæ.
Aureus en idem stat nunc, argenteus idem :
Est laus ista, venit quæ tibi, mira, senex.
Emeritus, flagris, populo poscente, resumtis
Tamquam his juvenis nunc furis in stadio.

43. ALIUD.

Aurea ob virtutem merces decebat Constantinum,
neminem in arte *equitandi* talem enixam
Nondum-ex-ephebis-egressus vicit celebratos aurigas;
ætate autem proventus juniores ostendit se inferiores.
Quem etiam post fatum usque-memorabili quadam *leg*
populus et imperator *æneum* statuerunt reveriti.

44. ALIUD.

In Porphyrium aurigam.

Porphyrium qui-desiit laborum, solvitque cingulum,
et prius ob virtutem æneus stetit,
hic rursus ex æreque et argento erexerunt.
O senex, tu vero, exteræ cui-obtigerunt palmæ,
populo quidem acclamante sumasti denuo scuticam,
utque bis juventam-nactus furis per stadia.

45. ALIUD.

In Julianum aurigam.

Hunc Julianum, Tyriæ alumnum nutricis,
aurigam multas adeptum coronas,
ipse rex, et populus totus, et venerandus senatus
erexerunt, commune suffragium qui-tulere.
Per-senectam enim a-stadiis cessavit; omnibus autem de-
reliquit, apud quos amor vigeat rivalium. [*siderium*]

46. ALIUD.

In Porphyrium aurigam.

Porphyrius Libycus en hic : victoribus autem super cur-
solus omnifarias circumdedit-sibi coronas. [*ribus*]
Victoria enim regina divisa per populum (*factiones*)
una-cum coloribus et peplis mutabat vices.
Placuit autem illum habere Venetis potius, a-quibus ere-
aureus ob virtutem, æneus ob labores. [*ctus*]

45. De Juliano auriga.

Aurigam nitidis decoratum sæpe coronis
Julianum, cujus patria prisca Tyros,
Decreto concorde simul posuere Senatus,
Romuleæque tribus, imperiique parens.
Deserit ut Circum senio, manet ejus in ipsis,
Quos adversa tenet factio, dulcis amor.

46. De Porphyrio.

Porphyrius Libys hic : vario certamine sertis
Haud aliud toties implicuere caput.
Namque inter geminos nutans Victoria pannos,
Qui color illius talis et ipsa fuit :
Sed Venetos magis ille decet; propterque labores
Æreus, ob mores aureus ecce datur.

47. ΑΛΛΟ.

Τούτων Πορφύριον Λιβύης τέκε, θρέψε δὲ Ῥώμη,
Νίκη δ' ἐστεφάνωσεν ἀμοιβασθόν, ἄλλοτ' ἀπ' ἄλλου
χρῶματος, ἄκρα φέροντα καρήατι σύμβολα νίκης.
Πολλάκι γὰρ δῆμους ἠλλάξατο, πολλάκι πώλους·
νῦν μὲν ἐὼν πρῶτος, τότε δ' ἐσχάτος, ἄλλοτε μέσσος,
πάντας ὁμοῦ νίκησε καὶ ἀντιπάλους καὶ ἐταίρους.

48. ΑΛΛΟ.

Εἰς Οὐράνιον τὸν ἡνίοχον.

Ἴσον κυδαλίμοις, Φαυστινιάδῃ τε καὶ αὐτῇ
Φαυστίνῳ, βασιλεὺς στήσε παρ' ἀμφοτέροις
Οὐράνιον, τῇ δῆμος ἀμετρήτους διὰ νίκας
ἡγαθέου Πέλοπος θῆκεν ἐπωνυμίην.
« Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον! »
τούσδε τις εἰσορῶν φθίγγεται ἀτρεκέως.

49. ΑΛΛΟ.

Σοὶ καὶ ἀεθλεύοντι μόνῳ, λήξαντί τ' ἀέθλων
τούτῳ γέρας Νίκη δις πόρεν, Οὐράνιε,
ᾧ μιν ἀπ' ἀμφοτέροιο· σὺ γὰρ πάρος ἐν Βενέτοις μὲν
εἴκοσι κυδίστων στέμμα φέρεις ἐτέων.
Πάυσας δ' ἵπποσύνης· Πρασίνων δέ σε δίξετο δῆμος·
τοῖσδε σὺ μὲν νίκην, οἱ δ' ἄρα σοὶ τὸ γέρας.

50. ΑΛΛΟ.

Ἦρεες δπλα φέρειν, οὐ φάρεα ταῦτα κομίζειν,
ὡς ἐλατῆρ τελέθων, καὶ πολέμῳ πρόμαχος
Εὖτε γὰρ ἦλθεν ἀνακτος ὀλεσσιτύραννος ἀκωκῆ,
καὶ σὺ συναιχμάζων ἤψας ναυμαχίης·
καὶ διπλῆς, πολύμητι, σοφῶς ἐδράξατο νίκης,
τῆς μὲν πωλομάχου, τῆς δὲ τυραννοφόνου.

47. ALIUD.

Hunc Porphyrium Libye genuit, nutrit autem Roma,
Victoria vero coronavit vicissim, alias ex alio
colore, summa gestantem capite signa victoriae. [equos;
Sæpenumero enim populos commutavit, sæpenumero
nunc quidem primas-tenens, nunc extremas, alia-die me-
cunctos una vicit et adversarios et sodales. [dias,

48. ALIUD.

In Uranium aurigam.

Parem illustribus, Faustiniadæque et ipsi
Faustino, rex erexit juxta utrosque
Uranium, cui populus carentes-numero ob victorias
valde-divini Pelopis indidit cognomentum.
« Ut semper parem ducit deus ad parem! »
hosce quispiam adspiciens eloquetur vere.

49. ALIUD.

Tibi et certanti soli, functoque certaminibus
hanc mercedem Victoria bis peperit, o Uranie,
populo ab utroque. Tu enim prius apud Venetos quidem
viginti illustrium coronam geris annorum. [populus;
Cessasti vero equitationem; sed Prasinorum te quærebat
hisce tu victoriam, hi inde tibi mercedem dederunt.

50. ALIUD.

Debuiasses arma ferre, non hæc pallia gerere
ut equorum-agitator simul et certaminum antesignanus.
Quando enim venit principis tyrannicida mucro, [pugnam :
et tu opem-armis-ferens regi aggressus-es navalem-
sic duplicem, o valde-prudens, scite arripuisti victoriam,
unam quidem aurigarii, alteram vero tyrannicidæ.

47. De eodem.

Porphyrio Libye patria est, urbs Romula nutrix,
Qui toties varias alterni signa coloris
Victricem meruit quavis sub veste coronam :
Sæpe etenim mutavit equos, populumque faventem.
Nunc primus mediusque alias, mox ultimus idem
Adversos pariter vicit, pariterque sodales.

48. De Uranio auriga.

Par Faustiniades decus et Faustinus habebant :
Uranium princeps his jubet esse parem.
Cui populus propter numerosæ præmia palmæ
Divinum Pelopis nomen habere dedit.
Ut similem simili semper Deus addere gaudet !
Re super hac vera dicere voce licet.

49. De eodem.

Uranie, en duo tanta tibi Victoria soli
Præmia, dum certas, emeritoque dedit,
Partibus in geminis : Venetum nam castra secuto
Grande decus menses bis peperere decem :
Desieras : Prasinum votis deposceris : illi
Vicerunt, et honos obtigit ipse tibi.

50. De eodem.

Non hos debueras tu panuos ferre, sed arma ;
Namque auriga, sed et belligerator eras :
Nam vindex quocumque tulit se Cæsaris ensis,
Gloria navalis participata tibi est.
Parta tuis curis victoria bina, tyrannos
Dum premis, et celeres dum moderaris equos.

51. APXIOY.

Εἰς τὸν Καλυδώνιον σὺν.

Χάλκεος, ἀλλ' ἄθρησον ὅσον θράσος ἄνυσε κάπρου
 δ' πλάστας, ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος,
 χαίτας αὐχενίους πεφρικτότα, θηκτὸν ὀδόντα
 βρύγοντα, γλήναις φρικτὸν ἰέντα σέλας,
 ἀφρῶν χεῖλεα πάντα δεδευμένον· οὐκέτι θάμβος,
 εἰ λογάδα στρατιὴν ὤλεσεν ἡμιθέων.

51. *De apro Calydonio.*

Æneus est, noris; sed quæ truculentia, cerne,
 Adsit apro, quantum spiret ab arte fera :

51. ARCHIÆ.

In Calydonium aprum.

Æneus stat, sed cerne quantam audaciam prompserit apri
 fector, spirantem belluam qui-expressit,
 crinibus colli horrentem, acuto dente
 frendentem, pupillis fulmineum emittentem fulgur.
 spumâ labris totis suffusum : nil jam stupendum est
 si lectum agmen interemit semideorum.

Sic horrent per colla pili : sic fulmineus dens
 Infremit, inque oculis flamma tremenda micat ;
 Labra fluunt spumæ ravis : nil denique miror
 Heroum a tali si sue cæsa manus.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT XV.

Post caput XIV in Codice scripta est Ἰωάννου γραμματικοῦ Γάζης ἔκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος τοῦ ὄντος ἐν τῷ χειμερίῳ λουτρῷ, in marg. ἔκφρ. τῆς εἰκόνης τῆς κοσμογραφίας; τῆς ἐν τῷ χειμερίῳ λουτρῷ τῷ δημοσίῳ ἐν Γάζῃ, quæ repelita in line poematis, addito ἢ ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ecphrasin ediderunt Jan. Rutgersius et Græsius. Initio margini adscriptum epigr. 1, cum lemmate : ἐπίγραμμα εἰς τὸ ποίημα ἡγουν εἰς ἔκφρασιν, in line repetitum cum edito lemmate. Priore loco glossator addidit : Ταύτης τῆς γραφῆς μένεται καὶ Προκόπιος ὁ Γαζαῖος. Καὶ ὅτι ἡ πόλις αὕτη φιλόμοσος ἦν καὶ περὶ τοὺς λόγους εἰς ἄκρον ἐηλακυῖα. Ἐλλόγηται ταύτης τῆς πόλεως : Ἰωάννης, Προκόπιος, Τιμόθεος ὁ γραφεὺς περὶ ζώων Ἰνδικῶν, καὶ οἱ τῶν Ἀνακρεοντείων ποιητὰ διάφοροι. Deinde nonnulla ad ipsam Ἐκφρασιν pertinentia.

I. — Respicitur proœmium iambicum Ecphraseos. — 2. Φύσιν ψευδήμονα, quippe pictam. — 3. ἀληθείης δὲ Reiskius, γε inait Jac.

II. — « Pulchritudinem urbis hujus, respectu ad nomen habito, laudat Constantinus De them. I, 14 : εἰτα τῇ Λυκίῳ πόλιν, τὴν μυρίπουν καὶ τρισόδιον, ἐν ᾧ ὁ μέγας Νικόλαος ... ἀναβλύζει τὰ μύρα κατὰ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα. — 3. Palledius, prefectus orientis sub Marciano. Artemonem architectum fuisse probabile sit ex epitheto παρρησός. » Jac.

III. — « Nicander martyr et alii triginta in persecutione Diocletiani Melitene coronati sunt. Vide Morcelli Kalend. t. I. p. 218. » Boiss.

IV. — In monumentum Sacerdotis et Severæ, quod Nicææ exstructum erat prope lacum Ascanium. — 2. πυραμίδα Cod. — 5. « Est Sacerdos nomen proprium viri qui fuit et munere sacerdotis functus (conf. ep. sequens, v. 4), non Christiani, quod putabat Jacobsius ad ep. 5, 4. Nam obstat paulum mentio Severæ conjugis, de qua iterum meminit ep. 8, et præsertim verba Αὐσονίοιο Διός, ep. 7, 4, quibus Imperatorem non significaret auctor christianus. » Boiss. Quæ pluribus dixit ad Pachymær. Decl. p. 116. — 6 τὸ δὲ ὦι Cod., corr. Leichius.

V. — In idem monumentum et eosdem conjuges hoc epigr. et tria sequentia. — 1. « Ἄκτις est ipsa obelisci cuspidis deaurata, ut videtur. [Plinius, a Jac. cit., XXXVI, 14 : obeliscos ... Solis numini sacralos. Radiorum ejus argumentum in effigie est, et ita significatur nomine Egyptio. — 5. Nicæam terræ motu concussam; conf. ep. 7.] — 6. Eadem antithesis initio Epistolæ XIV Joannis Chrysostomi : γλώσση μὲν ὀλιγάκις, γνώμη δὲ πολλὰκις ἐπισπώλαμεν. Eam pluribus illustravi ad Theoph. Simoc. p. 277. — 7 δηρήσαντο Cod. Crematus rogo fuerat Athenis; ossa autem reportata Nicæam ibique humata; v. ep. 6, 7; ep. 7, 5. » Boiss.

VI. — 2. « Lacus Ascanii, quem propter erectus erat obeliscus. Conf. lemma ep. 4, et ep. 7, 5. — 4. Nicæam erexerat terræ motu collapsam; conf. ep. 7. — 5. Succesor fuerat patri in sacerdotio; conf. ep. 7, 2. » Boiss.

VII. — 2. « Conf. ep. 6, 5. — 3. Conf. ad ep. 6, 4. Ἐξ ἀτδαιο, quasi sepultam. — 5 εἰδ' Codex, superposito ἦ. Conf. ad ep. 6, 2. — 6. Conf. ad ep. 5, 7. » B. — 8 λεύσσαι Reiskius.

VIII. — 1 εἰ γάμος Cod., εἰς Eldikius et Reisk. « Disjuncti vocem οὐδὲ in duas, ut sit ordo faciliior : μνήμονες δὲ οὐκ ἔσχον ἀποκρίσιν ἀλλήλων θανόντων. Erat tamen utilis emphasis in οὐδὲ θανόντων. » B. — 2 λήσμονες ἄλλ. non improbabilius corrigebat Jacobs. — 3 καὶ σεῦ μὲν τελ. Codex; καὶ σε μὲν αἰ τελ. edidit Jacobs. Malui καὶ σ' αἰ μὲν τελεταί, nam inter brevissimas voculas particulæ μὲν et δὲ non semper loco prorsus suo positæ reperiuntur. Cod. σακέρδων. — 4 βίοντον (cum σεῦ) Boissonadius post Reiskium; sed ἄρρητος ἔργα jam nullo modo probandum : junge autem ἄρρ'. εἰ βίοντον. — 5. « In mulieris nomine diphthongus ου pronuntianda ut consonans. » Jac.

IX. — Theodosium imperatorem heroibus homericis maximis præstare. — 1 ἀριδιετα Cod. — 2 λοχαῖον καὶ ἐο. Cod., corr. Brunck. *Clandestinus amor*, in Lycomedis domo. — 3. « Teucer enim nothus fuit Telamoni ex Hesione captiva natus. Ipse de se in Ajace Soph. 1032 : Τὸν ἐκ δορός γεγῶτα πολέμιον νόθον. » Boiss. — 4. Οἶνος, propter convicium οἶνοδαρές ab Achille in Agamemnonem conjectum, Il. A, 225. — 5 ὀδυσοῦσι Cod. « Corrigitur πάντα σ' εἶσω. Qui favet correctioni Homericus versus, Il. E, 181 : Τυδείδῃ μιν πάντα εἶσω, tuelur etiam Codicis quam exhibui scripturam. » Boiss. — 8 τριτάτην ... γενέθλην Boiss. ex Codice; vulgo τριτάτης ... γενέθλης.

X. Conjunctos cum præcedente carmine Codex exhibet hos versus, jam a Salmasio, ut videtur, retractos. « Est fragmentum de naufragis poetæ ejusdem. » B. — 1 εὐρομέν εἶπατε Jac. in Pal., alterum in Paralip. et Boiss. — 2 πόσσης ... θυέλλης Cod., sed extremæ syllabæ superscripto αι.

XI. Δίνδου ἐν τῷ ἀκρίν, apographa ἄκρον, quod nemo dum est interpretatus, delevit Boiss.; suum ἐν τῇ ἀκροπόλει ipse Reiskius leve dicit. Cogites de Ἀκρολίνδῳ, ut est Ἀκροκόρινθος. « Celebre fuit Lindi templum Minervæ, Ἀθηνᾶ; Δινδία; [ait Strab. XIV, 2, 11] : de quo vide Meurs. Rhodo I, c. 6; Larcher. ad Herodot. II, 182, n. 596. » B. Conf. Rossii *Inselreise* t. III, p. 72 seqq. et Lud. Lacroix, *Iles de la Grèce*, p. 97. — 1. Probabiliter Jacobsius Ἔστι μὲν ἀρχ., quoniam in sequentibus deam non alloquatur poeta. — 2 λεξαμένης Cod., corr. Jac.; in line ἀκροῖς Cod., ἀκρας Jac., scil. δεξαμένης αὐτῇ. « Forsan scribendum ἀκραν, quæ te recepit summam vel in summitate jugorum aeriorum. » B. — 3 μέσον an μέζων ambiguum in Codice; deinde ἐπῆρατο: ἐπῆλο φήμης, corr. Reiskius, qui ἐπῆρατον, Jac. ἐπῆράτον. Ego tenui ἐπῆρατος; cum Tafelio Dilucc. Pindar. p. 263, a Boiss. cit. — 4 πλησαμένη Cod., corr. Reisk. « Γλαυκῶν χαρίτων est olivarum periphrasis. Illustrationem vide ap. Tafel. l. c. p. 143. » B.

Πηρομένης, postquam implevit. — 5 θαλερός Cod., corr. Jac. Strue, χωρὸς βοῆ εἶναι οἶκο: Ἀθηναῖς, quippe oleis consitus. — 7 Νηρέυς Cod., literæ η superposito α. « Nireus erat rex Symes, Charopis et Aglaïæ filius (Hom. II. B, 671-675). Hanc lectionem tuetur O. Müller. in Ephemeridibus Gotting. (G. Anzeigen) a. 1837, n. 26, p. 263. » Jac. notf. mss., qui olim Νηρέυς, ut Boiss.: « Νηρεὺς scripsi cum Reiskio et Tafelio, allatis scilicet per mare olivis. » Quod non convenit subjecto epitheto; aptissimum autem hoc est filio Aglaïæ. — 8 ἑὼν Cod. — 10. Junge χρέσσον ἀεζήσαι. « Celeus est inter repertoires cerealia herbarum celebres; Icarius vitem a Baccho acceptit [de Celeo vid. Rulinken. ad H. in Cer. v. 96, 105, 450; de Icario interpp. ad Tibull. IV, 1, 9]. Sed talibus notandis non fit clarior præcedentium sententia. » Boiss. Quæ nunc satis videtur expedita. — 10 περὲν ἑλπίης Cod., corr. Jacobs.

XII. « Lemma : Λέοντο; φιλοσόφου εἰς ἑαυτὸν τοῦ ἐπνομαζομένου Ἑλλήνος. Vide mea Anecd. t. II, p. 469. » B. Cui addendus Schneidew. Progyrn. p. 6 seq. — 6 πέρη; Cod. Voluptates corporis impuras intelligit. — 8. Λωτοράγων λιπότακτον (« transitive dictum ». Jac.) εἰδ. aludit ad Hom. Od. I, 94-97, et mox v. 10. ἄνθο; μῶλυ, ad Od. K, 304-306; quæ in venustissimis versibus junxit quoque Andr. Chenier., *L'Aveugle*, v. 209 :

Il cueillait le moly, fleur qui rend l'homme sage;
Du paisible lotos il mêlait le breuvage :
Les mortels oubliaient, à ce philtre charmés,
Et la douce patrie et les parents aimés.

— 11. Conf. X, ep. 50, 8 seqq. Respicit ad Hom. Od. M, 173 seqq. Sic Basil. M. De leg. libr. Gent. c. 4 : ταῦτα δεῖ φεῦγειν, ἐπιφρασασμένους τὰ ὅσα, οὐχ ἦττον ἢ τὸν Ὀδυσσεά φασιν ἐκείνοι τὰ τῶν Σειρήνων μέλη. Adde Theophyl. Simoc. Epist. 82. — 12. « Γενετήσιον ὀρμήν si verteris *procreantem impetum*, quo ducit Lexicon recens, locum non intellexeris. Est γενετήσιος qui ad materiam labem a terrena nativitate, ab γενέσει vel γενέθλῃ, acceptam pertinet. Proclus Hymno I, 21 : Εὐνάζει μέγα κύμα βαρυπλοισθοιο γενέθλης. Iterum VI, 10 : Κυανέη; ὅθεν ἐστὶ φυγεῖν κακότητα γενέθλης. Vide not. ad Marin. p. 104. » Boiss.

XIII. Lemma : τοῦ μακαρίου Κωνστ. etc. « Satis superciliosum ludimagistrum auctorem prodit. » Reisk. Eo ducit ῥόνος, *cathedra*. — 2. « Proverbium ἄκρω τῷ δακτύλῳ γεύσασθαι illustravi in Notitt. Mss. t. XII, part. 2, p. 11, et Himerii locum tractans ad Pachymer. Declam. p. 115 seq. et 326. Anonymus ap. Bandin. catalogo cod. 8 plutei VIII, de Barlaamo monacho: τῶν δὲ λοιπῶν μαθημάτων οὐδ' ἄκροις δακτύλοις, ὅ φασι, γεγευμένοις. Theodorus Hyrtac. Epist. 18 : τότε δ' ἂν τὸ μέλι γλυκίστον κρίνοιτο, ὅταν οὐκ ἄκρω δακτύλῳ τις γεύσαιοτο, ἀλλ' ἱκανῶς ἐμπορεῖται. Rursus Epist. 19 : οὐτε παρὰ τὸ μουσεῖον πεφοίτηκεν, οὐθ', ὅ φασιν, ἄκρω δακτύλῳ λόγων ἐγεύσαιοτο. Planudes Laudatione S. Diomedis : μετρίως καὶ αὐτοὶ καὶ, ὅ φασιν, ἄκρω δακτύλῳ τοῦ πράγματος ἐραψώμεθα. Adde Heyler. ad Julian. p. 419; Walz. ad Arsen. p. 37; Hermann. ad Lucian. De conscr. hist. p. 30. In Codice versum hunc claudii πόρρω, quod tertio assignavit Jacobsius. Ad Pachymerem loc. cit. dixi lacunam impleri posse hocce modo : ἀπεγεύσαιο, ὧ ἔνεε, πόρρω Πόρρω στῆθ'. Oculo et calamo properantibus facilis fuit adverbii repetitio alterum omitendi causa. » Boiss. Jacobsius hoc tentabat :

εἰ δὲ γε Μούσης
νῆϊς, δακτύλῳ ἀκροτάτῳ ἀπεγεύσαιο μοῦνον,

coll. IX, ep. 191 et 583. — 4 κλεισμός Cod. Tum Boiss. ad Pachym. I. c. : « Ait Jacobsius reperisse se, κλεισμός ἐγὼ φορέων σοφίας ἐ. δ., et edidit κλεισμός ἐ. φορέων. Melius dederat Reiskius φορέων, quod nitide ferre codicum testor. »

XIV. Lemma : τοῦ μακαρίου Θεορ. etc. — 5. Ἀπελίστατοιο, ut omni ex metallo ornata destituta. — 6. ῥήιον Cod., superposito ο. Id. q. δούρειον, ligneum.

XV. Lemma : τοῦ ταπεινοῦ Κωνστ. etc. Pessimi versus — 4. « Leo Imperator cognomine Sapiens. — 5 [ἀδελφὸς ἦδ' Cod. Recepi correctionem Jacobsii hæsitantis] Initio forsitan οὐ pro φ. [Quocumque rectius contrahitur.] Post hunc versum est in Codice versus innumeris, Σαπτα Βυζαντιάδος; συμμαθέκουσι ῥώμης, quem delevi, quum esse videatur tentamen tantum exprimentæ sententiæ, quam versu ultimo reddidit poetaster » Boiss.

XVI. Lemma pergit : ἐκμειδὼν εἰς τὴν Θεοτόκον. — 3. « Ἔργων accipio de operibus humanis inortali corruptioni obnoxiiis. » Jac. — 4 κωνσταντίνος; corr. Jac.

XVII. — 3. Conf. I, ep. 106, 8.

Sequuntur in Codice epigr. in Hypatiam IX, n. 401, aliud in S. Mariam Virginem I, n. 121, aliud Palladæ IX, n. 180 exhibitæ.

XVIII. — Poeta invehitur in Palamedem. — 3. « Qui obsidionis Trojanæ tædia ut falleret, ludum invenit *τεβυλῆς*, τάβλης, ludum τῶν πεσῶν, imaginem belli. » B. — 4. Σταδίων etiam de loco certaminis dici H. Steph in Thes. annotavit.

XIX. — Medicus raptæ puellæ nuptias celebrans cum convivis omnibus domus ruina sepultus. — 2 μετὰ δὲ τὴν φθ. Cod., correxit Reiskius; μετὰ δὲ φθόραν τὴν τοῦ γ. ponere maluit Boiss. « Τῇ; ἀπαρχῇ, si sensum habet, pro τῇ; ἀπαρχῇσι; accipiendum, res pro persona. » Jac. — 3 ἐκάλασε est in Cod., teste Boiss. ad Pachym. p. 266. « Αὐθέντης γάμος per prolepsin de nuptiis, in quibus multi perierunt. » Jac. — 8 δὲ σεμνός Cod., corr. Reiskius. — 9. Verba ἐσταξεν αἶμα φοίνιον ex Soph. Philoct. 783 direpta.

Sequitur in Codice epigr. Palladæ exhibitum X, n. 87.

XX. Lemma : ἄλλο ὁμοίως. Ut Palladæ sit tribuendum. « Innuitur præceptum λάβε βιώσας, quod tractavit Platarchus libello peculiari, Theodorus Metochita Miscel. capite 72. » B.

Sequitur in Codice Palladæ γνῶμη exhibitæ IX, n. 93.

XXI. Lemma : σύριγξ Θεοκρίτου, Συρρακισίου (τ. super α.) Δωριέως. « Hoc poematiolum in plerasque Theocriti editiones receptum fuit; in Heinsianam etiam cum Pediasimi Scholiis. [In Gailiana (Paris. 1828) habes t. II, p. 430-444 cum commentariis Pediasimi, Holoboli et glossis recentioribus codicis Par. 1832, quæ sunt Stanuelli Moschopuli et Demetrii Triclinii, eadem præter Pediasimum in nostra ed. scholiorum Theocr. p. 109-113.] Quæ Jacobsius ex Palatino codice protulit ipse repetam, quippe sine quibus vix hoc ænigma solvi queat. » Boiss.

Ipsam hoc genus loquendi, quo homines otio et mente abutentes aperta et vulgaria reddebant abstrusa et tenebrosa, notavit Sextus Empiricus Adv. grammaticos I, 13, §314, loco a Jac. prolato et diligenter expendendo. — Glossator: Ἡ Θεοκρίτου Σύριγξ τὴν ἐπιγραφὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἔχει. Συνέστηκε δὲ ἀπὸ δακτυλικῷ μέτρῳ, καὶ εἰσὶν οἱ μὲν δύο πρῶτοι στίχοι ἐξαμέτροι, οἱ δὲ ἔξης δύο πεντάμετροι· εἴτα ἀπὸ πέντε ποδῶν μέχρις ἑνός. Ἐπεὶ οὖν καὶ ἕκαστον ἀφαιρουμένου ποδὸς συμβέβηκε τὸν δευτέρον [εἶναι add. Boiss.] μικρότερον τοῦ πρώτου καὶ λήγειν κατ' ὀλίγον εἰς βοαχὺ, τοῦτο δὴ κέκληται σύριγξ, οὐ μόνον διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι καὶ περὶ σύριγγος διαλέγεται καὶ τοῦ πρώτου εὐρόντος αὐτὴν. Λέγει οὖν εὐρέτην γεγονέναι Πάνα, καὶ περὶ αὐτοῦ πρώτον λέγει τὴν ὀλην ὕψησιν. — Ἡ μετάληψις τῆς Σύριγγος οὕτως ἔχει. Τὸ ἐπιγραμμάτιον εἰς Πάνα. Ἐπιγράφεται δὲ Σύριγξ διὰ τὸ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς· καὶ οἱ δὲ Θεοκρίτος σύριγγα ἀντιθεῖς (Cod. ἀνατίθεισι) τῷ Πανὶ ταύτην ἔγραψεν. Ἡ δὲ ἐννοία ἐστὶ τῶν δύο πρώτων στίχων αὕτη (1, 2) ἡ Πηνελόπη ἐγέννησε Πάνα τὸν αἰπόλον· εἶπε δὲ τὴν Πηνελόπην οὐδεὶς εὐνάτειραν, ἐπεὶ γυνὴ ἦ. Ὀδυσσεύς, δὲ Οὐτὶν ἑαυτὸν ἐκάλεσε Μακροπτόλεμον δὲ μητέρα τὸν Τηλεμάχου· τὸ γὰρ τίλε τὸ μακρὸν ἐστὶ, πόλεμος δὲ ἡ μάχη. — 2. Μαῖαν δὲ ἀντικέτρου φησὶ τὴν αἶψα ἀντιπεθεῖ· μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἀντ' αὐτοῦ πέτρος ἔδωκε τῷ Κρόνῳ· ἐτράφη δὲ ὑπὸ αἰγῆς τῆς Ἀμαλθείας. Ἰθύντῃ ἤρα οὖν τῆς τροφῇ τοῦ Διὸς, τοῦτέστι τῆς αἰγῆς, εἶπεν τὸν αἰπόλον. — 3. Οὐχὶ κεράσταν· κέρα ἐστὶν ἡ θρίξ. Ἐπεὶ οὖν ὑπὸ τῆς Πηνελόπης γεγενησά αἰπόλον ἔφη, ἐστὶ δὲ αἰπόλος· καὶ ὁ Κομάτας, οὐ μνησθεὶς αὐτὸς ποιητὴς ἐν τοῖς Βουκολικοῖς· ὅτι κατακλεισθέντα αὐτὸν εἰς λάρνακα ἔθρεψε μάλιστα (Theocr. Id. VII, 78 et schol.), διὰ τοῦτο εἶπε τὸ, οὐχὶ τὸν Κομάταν λέγω. Ταυροπάτορα δὲ εἶπε τὴν μελίσσαν, ἐπειδὴ σηπομέναν τῶν ταύρων μελίσσας φασὶ γίνεσθαι. — 4. Ἀλλ' οὐ πιλίπεις· ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, δὲ τῆς Πίτινος ἡράσθη. Πιλίπεις δὲ τέρμα σάχους· εἶπε τὴν πίτιν, ἐπειδὴ ἡ ἐξωτάτη περιφέρεια τῆς σάχιδος ἴσως καλεῖται· ἔλλειπει οὖν αὕτη τὸ πρὸς τὸ εἶναι πίτιν. — 5. Οὐνομ' ὅλον δίζων· δίζων οὖν αὐτὸν εἶπεν, ἐπειδὴ δύο ζῶων εἶδος ἔχει, ἀνθρώπου καὶ τράγου. — Ὁς τὰς Μερόπας πόθον· ὅς τῆς Ἥχους ἡράσθη· εἶπε δὲ αὐτὴν Μέροπα, ἀπὸ τοῦ μὴ ὀλην ἀντιθέγεσθαι τὴν ὤλην, ἀλλὰ μέρος τὸ τελευταῖον. [Cod. δὲ, ob metrum ὁ Salmasius. — 6 γηρυγόνος Cod., aliter schol. « Lexicon novum redditit γηρυγόνον voce nolā : errore non minimo. Melius scholiastes. » B. Pro ἀνεμώκεος schol. ἀνεμώκεος· legisse videri annotat Jac.] Γηρυγόνον δὲ, ἐπειδὴ τῆς γῆρυς, τοῦτέστι τῆς φωνῆς, τὴν γένεσιν λαμβάνει· διὸ καὶ ἀνεμώδης (compendio), τοῦτέστι πνευματικῆ. — 7. Ὁς Μοῦσα λιγυῖ παῖξεν ἰοστεφάνῳ [pro quo ἔλκεο· Boiss.]· ὁς μουσικῶς ἐπηξέ τὴν σύριγγα· εἶπε δὲ αὐτὴν ἔλκεος, ἐπεὶ εἶδος τι ἐστὶν ἔλκεος οὕτως καλούμενον. — 8. Ἀγαλμα δὲ Πόθου [sic Boiss.]· σύριγγα δὲ πόθον Cod.]· ἐπεὶ Σύριγγος· τινος ἡράσθη ὁ Πάν, καὶ εἰς μνήμην τοῦ ἔρωτος, ἐπειδὴ πρὸ ὥρας μετέλλαξε τὸν βίον, τὸ μουσικὸν ὄργανον ἰποίησε καὶ οὕτως ἐκάλει. [Cod. πυρσιμαργίου, superpositum in fine.] — 9. Ὁς σθεναρόρεα· ὅς τὴν ὑπερφάναν ἔκλυσε τὴν Περσικὴν καὶ τῆς ἀπωλείας τὴν Εὐρώπην ἐβρύσατο· φασὶ γὰρ ὅτι ἐναργῶς ὁ Πάν τοῖς Ἕλλησι συνεμάχησε κατὰ τὸν βαρβάρων· ἀνορέα δὲ, τὴν Περσικὴν αὐχρῖν. i. De auxilio quod Pan praestitit Atheniensibus, vide mea ad Syring. Theocr. ed. sec. p. 274. » B.] — 9, 10. Ἰσαυδέα παπποφόνου, ἀντὶ τοῦ ὁμῶνυμον τοῦ Περσέως, ὅς τὸν πάππον αὐτοῦ τὸν Ἀκρίσιον ἀπέκτεινε. Τὴν δὲ Εὐρώπην Τυρίαν εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ Εὐρώπη ὑπὸ Διὸς ἀρπασθεῖσα ἐκείθεν (Cod. ἐκείνη) ἦν. [Cod. Τυρίας τε, mutilo versu. Salmasius supplevit Τυρίαν τ' ἐβρύσατο, Boisson. Τυρίας τ' ἀρείλετο.] — 11. Ὡς τόδε, ἀντὶ τοῦ τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα, τῶν ἀγροίκων ἐπέρχοντο κτήμα, Θεοκρίτος· ἀνέθηκεν ὁ Σιμίχου (σιμήχου Cod.) καῖς. Τυφλοφύδρους δὲ εἶπε τοὺς

ἀγροίκους, ἐπειδὴ πῆρας ποροῦσι· πῆρα δὲ καὶ τυφλὴ συνώνυμα. — 12. Πάμα [Cod. a pr. πήμα] δὲ κτήμα. Ὀμηρος (Il. Δ, 433)· « πολυπάμμονος (sic) ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ ». Θεόκριτος δὲ Πάριν ἑαυτὸν εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Πάρις τὰς θεὰς κρίνων ὑπὸ τινων Θεοκρίτος ὠνομάσθη. [Cod. συμμάχιδας, cum η super priore α.] — 13. Τῇ σύριγγι, ὃ Πάν, τὴν ψυχὴν χαίρει. [Cod. ψυχὰν αἰσι βροτ. Jacobssii correctionem recepit Boiss.] Βροτοβάμονα δὲ εἶρηκε τὸν Πάνα, ὡς πετροβάτην, ἀπὸ τῶν λαῶν καὶ τοῦ κατα Δευκαλίωνα μύθου, ὅτι, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν σπανίζοντων ἀνθρώπων, λίθους λαμβάνων ὁ Δευκαλίων ἀνθρώπους ἐποίησε· ὅθεν αὐτοῦ καὶ λαοὺς κεκλησθαι (κεκλεισθ. Cod.) λόγος. — 14. Στήτας οἱ στρεσαέτας· τοῦτέστιν ὁ οἰστρον ἐμβολῶν τῇ Αὐδῇ γυναικί· φασὶ γὰρ ὅτι ἡ Ὀμράλη ἡ Αὐδὴ οἰστρον εἶχεν ἐπὶ (sic Boiss., Cod. περὶ) τὸν Πάνα πολύν· ὅτι δὲ στήτη ἡ γυνή, σαέτι τῇ δὲ ἡ Αὐδῇ [sic Boiss., τῇ λυδῇ Cod.] — 15. Κλωποπάτωρ [κλωπ. Cod. hic et in textu]· τοῦτέστι κλεψίγαμος, κλεπτοτόκῳ πατρὸς τοῦ Ἑρμοῦ. Ἡ Πηνελόπη τὸν Πάνα ἐγέννησε κατὰ μὲν τινὰς ἀπὸ Ἑρμοῦ, κατὰ δὲ ἄλλους ἐκ τῶν μνηστήρων. — 16. Τὸ ἐλαρνακόγυιε χαίροις [in textu a pr. χαίρεις]· πρὸς τὸ ψυχὰν (ἄψυχον Cod.) ἀποδοτέον. Ἀρνακόγιον δὲ τὸν Πάνα [εἶπε], ἐπεὶ χηλόπους ἐστὶ· λάρναξ δὲ ἡ χηλὸς καὶ ἡ κιβωτός· ταῦτόν ἐστι· διὰ δὲ τὸ ἔξης· δηλοῖ. — 17. Ἀδὺ μελίσδοις· ἡδὺ προσάδοις [bis—δεῖς Cod.]· τῇ Ἥχοι. — 18. Εἶπε δὲ αὐτὴν ἔλλοπα, ὡς καὶ μέροπα (v. 5), ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τῇ φωνῇ. — 19. Καλλιόπαν δ' ἀπὸ τοῦ καλὴν ὅσα προφέρεσθαι [sic Jac., Cod. καλ. quod sequitur γ περιεπιγμένον et vox πατροφέρεσθαι]. — 20. Νήλευστον δὲ τὴν Ἀράτον· τὸ γὰρ νή στερητικόν, τὸ δὲ λεύσσειν ἐστὶ τὸ ὀρεῖν. — De metro iterum haec annotantur: Τὸ δὲ ποιημάτιον συνέστηκεν ἐκ μέτρων ὧν μὲν δακτυλικῶν, ποσότητι δὲ διαφέροντων· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον διστίχον, ἑξάμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δευτέρον δὲ, ἑξάμετρον καταληκτικόν· τὸ δὲ τρίτον, πεντάμετρον ἀκατάληκτον· τὸ τέταρτον, πεντάμετρον ἀκατάληκτον (καταληκτικὸν Cod.)· τὸ πέμπτον, τετράμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ἕκτον, τετράμετρον καταληκτικόν· τὸ ἕβδομον, τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ὄγδον, τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ δέκατον, δίμετρον καταληκτικόν, τὰς καταλήξεις ἔχον χωρίαμβον [ἔχων χωρ. Cod.] καὶ μολοσσόν. — Ὁ γόν Θεοκρίτος· τὸ γένος Συρηκόσιος· ἤκμασεν ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — De hisce figuratis, quae vocant, poematiis exstat Boissonadii dissertatiuncula, docte eadem et ingeniose scripta, in ejus Miscell. a. 1863 editis t. I p. 367-374.

XXII. « In lemmate addidi nomen Σιμίου et sic carmine 24, ex auctoritate Hephæstionis Ench. c. 9, p. 54, ad quem schol. σύγγραμμα ὁ Πάλεκος, ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πέλκεως συντίθεται· μακρὰν γὰρ ἐκατέρωθεν θέτειν· ἐστὶ δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος· σύγγραμμα καλούμενον. Versus eo ordine legendi sunt, ut intelligantur, quem indicant numeri a me in latere appositi. » B. Hunc quodque ordinem expressimus exemplo Jacobssii, qui: « Illustrare conati sunt Claud. Auberius ad calcem Theocriti p. 243, Brodæus Miscell. VII, 24, Salmas. in Inscr. Herod. p. 199 seqq. Plurimum lucis huic carmini accendunt scholia Codicis. » — Schol.: Δεῖ τὸν ἀναγινώσκοντα καὶ ἐξηγούμενον μετὰ τὸ πρῶτον κῶλον τὸ τελευταῖον λέγειν, εἴτα τὸ δεύτερον ἀπ' ἀρχῆς· καὶ μετ' αὐτὸ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους, καὶ οὕτως καθέξῃ· ὥς τοῦ μέσου, ὥστε τὸ μέσον τέλος εἶναι τὸν Πάλεκον τοῦτον· Ἐπειδὴ ἀνατίθῃσι τῇ Ἀθηνᾷ, ὃ κατεσκεύασεν τὸν δούρειον ἵππον. Τὸ μετρον δὲ χορίαμβικὸν ἀρξάμενον ἀπὸ καταληκτικοῦ ἑξαμέτρου, καταλήγον δὲ εἰς μονομέτρον ἰαμβικόν. Quibus hæc ex parte falsa adduntur: Τὸ αὐτὸ μέτρον τῷ Πτερύγι, ἀλλὰ διαφέρει καθὼδ ὁ μὲν Πάλεκος ἔχει τὸ πρῶτον κῶλον πρὸς τῷ τελευταίῳ συναπτόμενον κατὰ διάνοιαν· τὸ δὲ Πτερύγιον κατὰ τὸ ἔξῃ· τῶν στίχων.

Τοῦ Πέλκεω; ἡ ἀνάγνωσις δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ μέτρου τοῦ βραχυκαταλήκτου τις ἀρχεσθαι, εἰτ' αὐτῷ ἀνταποδίδους τὸ ἴσον, καὶ ἀκολουθούς τοῖς μετ' αὐτὰ (αὐτοῦ Cod.) τὰ ἴσα ἐπιφέρων διασώσασθαι τὸν νοῦν· ἀπὸ μὲν τοῦ δωδεκάτου ἀναβαίνων, ἀπὸ βατίου εἰς ἑνδεκά καταχωρῶν. (Hæc falsa.) Ἐχει δὲ λόγον καὶ ἀντιθετικῶς ἀναγινώσκεται μὲν τὸ πρῶτον μέγιστον, ἀνταποδιδόμενον τοῦ ἰσχύτου, καὶ πάλιν ἀνά λόγον τῶν δευτέρων, τοῦ δὲ τέλους δευτέρου, ἕως ἐπὶ τὰ μέσα ἀρίχη. — 1 κρατίστας Cod., superpositis ep, Heph. κρατερά. Deinde Cod. τιν superposito ω, Jac. τίνων. « Potuit ex Euripide proficere, qui dixit Troad. 9 : ὁ γὰρ Παρναύσιος; Φωκεὺς Ἐπειός. » B. — 2 τήμος Cod. et schol.; deinde ἱερὰν κερὶ, literæ e superposito velut u, schol. κηρί. Sequitur πυρίνω, schol. πυρίπνρ. In fine ἠθαλωσεν, ultimis literis superposito α. — 6 ὁδολός Cod., vulgo τὸν ὁδον, Boiss. ὁδ' ὁδον. — 8 ἀμυδιέρχης Cod. superposito ei. — 10 κρηανιβάρην Cod., super id positis literis ka. Hesych.: ἰθαράεις, καθαράεις, κούραις, λευκαῖς. In fine Cod. δύσκλης. — 11 δαρδανίδαν Cod. — 12 ὤπασεν ἐπ., et τῷ ποτε Cod.; κατέειπε Brunck. — Schol.: Ἐξήγησις τοῦ Πέλκεω. Ἄλλως. Οὕτως γέγραπται εἰς τὸν Ἐπειοῦ Πέλκεον λέγει δὲ οἱ δῶρον τῇ Ἀθηνᾷ ὁ Φωκεὺς Ἐπειός τῆς τέχνης καὶ ἱπποίας χάριν ἀποτινὼν ἀνέθηκεν, ὅ ποτε τῶν ποιητῶν (imo θεοποιητῶν. Boiss.) πύργων καθήριπε τὸ τεῖχος; ἦν καὶ τῇ ἱπποκότητι κηρί καὶ πυρίπνρ τὴν πόλιν ἔκασαν· διὰ γὰρ τοῦ ἱππου εἶλον Ἴλιον Ἕλληνας, καὶ τοὺς βαθυπλοῦτους ἀνακτας ἐκ βάρων ἴδισαν Ἐπειός, ὅς οὐκ ἦν προμάχους ἐναριθμούς, ἀλλ' ἀπὸ κρηῶν καθαρὸν πόμα ἔφερε τοῖς Ἀχαιοῖς, νῦν δὲ ἔχωρσεν εἰς τὴν Ὀμήρου ποιήσιν διὰ τὴν Ἀθηνᾶς χάριν. Μακάριος οὖν ὃν σὺ ἀπὸ ψυχῆς εἶδες ἵλεως; τῷ γὰρ τοιοῦτῳ καὶ εὐδαιμονία ἀεὶ παρακολουθεῖ. — 1. Ἄνδροθέα δὲ ἡ ἱπανδρος θεᾷ οἶμαι δὲ οἱ διὰ τοῦτο τοῦ ὀνόματος τὴν παρβένον καὶ ἀνδρείαν ἐσήμανεν. Et in marg. ipsius versus : τὸ ἐξῆς· ἀνδροθέα τῇ Ἀθηνᾷ δῶρον ὁ Φωκεὺς ὤπασεν Ἐπειός· πέλεκον, τήμος δαρδανίδαν (sic) ἐστραφείλεν ἐκ θεμέλιων ἀνακτας. — Carmen hoc et ep. 24 et 25 ex Meleagrica Anthologia ducta esse exponit Heckerus I, p. 127, ac vere inscripta fuisse securi Epel Athenis asservatæ, et status Amoris alatæ, et denique aræ (de quo Bættigerus quoque admonuerat apud Jac. t. XII, p. 420); in iisque agnoscit a felicem et audacem et sanam dictionem.

XXIII. Lemmati additum : δακτυλικὰ τετράμეტρα βραχυκατάληκτα. Nescio quis Marcus et qui liber sit intelligendus, neque tanti est in versibus miseris. — 2 ἀναπτύσων Cod. — 7 τε ἄν. Cod. — 8 Καπνός; de rebus vanis et inanibus.

XXIV. Σημείω addidit Boiss.; v. ad ep. 22, 1, et ibidem in fine dicta. Bis in eadem pagina scriptum carmen in Codice, uberrimo commentario illustratum ab Salmasio in Inscr. Herod. p. 183-198. Nos vetera scholia integra subjicimus, post varietatem, ea ne disjiciatur. — 1 λευσέ με Cod., λεύσσετε Hephæst. Ench. c. 9; βαθύστερον Cod., ου extremis superposito; τ' om. Cod., præbuit Heph., qui ἐδράσασα. — 2 βεβριθάτα λαγνά Cod., corr. Salm. — 3 τήμος; semel Cod.; ἐκριν' idem; ἐκραιν' Salm., ἐκρην' Jac. — 4 πάντα δεκτάσει καὶ φραδέσι Cod., corr. Salm. e schol. — 5 πάντα ὅσα Cod. semel. — 8 παῖς, in marg. υἱός Cod. — 9 καλέωμαι Cod. superposito ο. — 10 ἐκρίνα βίας πρᾶνόν δὲ πειθοῖ Cod., corr. Salmas. jubente metro et favente expositione scholiorum; πᾶν δ' ἐπέρηνα πειθοῖ proponit Jac. — 11 bis legitur, primum ut editum, sed omisso χάλκεο; iterum εἶπε δὲ (inter versus τε μοι γὰς τε μυχοῖ; χάλκεο; οὐρανός τε, conjunctis corr. Salm. — 12 ἔγνων et ἐκραινὸν δὲ Cod., corr. Salm. — Scholia Codicis (aliqua parte diversa edidit

Zach. Calliergus in Theocrito a. 1516) : Αὐτός ἐστιν ὁ Ἐρως ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγων, ὅτι πάντα αὐτῷ εἶκαι καὶ τὰ εἰρήνη; καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ θαλάττῃ· τὸ δὲ σχῆμα τοῦ Πταρυγίου οὐκ ἔχει ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἰσχυάτον τὴν ἀνάγνωσιν ὡς ἐπὶ τοῦ Πέλκεως καὶ τοῦ Ὀυῦ· τὸ δὲ μέτρον τοῦ Πταρυγίου καὶ τοῦ Πέλκεω; χωριζομένων, κατὰ στίχον ἀραιουμένη; συζυγίας. Ὑμνεῖ δὲ οὐ τὸν πάνδημον ἔρωτα τὸν Ἀπροδίτη; ἀλλὰ τὸν οὐράνιον, τὸν γενεσιουργόν, οὐ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν τοῖς Σωκρατικαῖς διαλογίαις, ὅτε πρὸς Θρασύμαχον περὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρωπίνου διελεγέσθην ἔρωτος. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. — Τούτων ἡ ἀνάγνωσις ὡς γέγραπται δύναται νοεῖσθαι, ἐνεκά γε τοῦ νοῦ, ἀλλὰ διὰ τὰ μέτρα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸν ἰσχυάτον ἔρχη, ἵνα τὰ ἀλλήλοισ; ἀντίστροφα ᾖ μετ' ἀλλήλων· ταύτῃ γὰρ καλεῖται τὸ πρῶτον ἀνεγινώσκοντα; (sic) εἴτα τὸ πανώτατον προφέρεισθαι καὶ ἀνάλογον ἀνέσθαι τὸ δεύτερον, καὶ οὕτως ὁ τρόπος; ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βραχυτάτω; ἀρίχη. — Ὁ δὲ λόγος; λέγει μὲν ὁ Ἐρως. Ὁ δὲ νοῦς; ἔπειτα οὕτως ἔχει· ὁρᾷς με τὸν γῆς τε ἀνακτα καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἄλλῃ; ἐδράσαντα; μηδὲν φροντίσῃ; εἰ τηλικόσδε ὢν τελείων ἔργα ποιῶ ἢ εἰ τελειοτάτος εἰμι; τότε γὰρ ἐγενόμην ὅτε ἡ ἀνέγκη, ἦρχε καὶ πάντα ὑπέκειν ταῖς τῆς Γῆς γνώμαις, ὅσα ἔρκα ἔ' ἀέρος καὶ αἰθέρας. Οὐκ εἰμὶ δὲ ὁ Ἀπροδίτης υἱός, καλούμαι δὲ Ἐρως, καὶ οὐδὲν δὲ (βία corr. Jac.) ἐπράξα, τὰ πάντα δὲ μοι· πείθομαι. Ἐπειὶν δὲ μοι οἱ γῆς τε καὶ θαλάσσης; μυχα, καὶ ὁ οὐρανός, ὃν ἐγὼ τὸ ἀρχαῖον ἀπειλόμην στήπτερον καὶ ἰδίαζον θεοῖς. — Ἐχει δὲ νοῦν, καὶ (forsan ἂν. Boiss.) ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ ἰσχυάτον ἔρχη, ὡς προείρηται. Falso. seil aliud scholium recte : τὸ αὐτὸ μέτρον τῷ Πταρυγίῳ (et Securi)· ἀλλὰ διαφέρει καθ' ὃ μὲν Πέλκευ; ἔχει τὸ πρῶτον κῶλον πρὸς τῷ τελευταίῳ συναπτόμενον κατὰ διάσπασι; τὸ δὲ Πταρυγίον κατὰ τὸ ἐξῆς τῶν στίχων. — 1. Ἄκμον υἱὸς δὲ τὸν οὐρανόν. Ἡσιόδο; : « Γαῖα μὲν Ἀχμὼν ἔπικεν, ἀπὸ δ' Ἀχμῶνος Οὐρανός. » Alcmanis fragm. 119 (108 in Lyr. Gr. Bergk. p. 654 ed. alt.) hic citat Boiss.

XXV. Lemma simpliciter : βωμός. Sed quum secundæ Aræ subscriptum sit : Δωσιτάδα βωμός Δωριέως, ὃν ἔσπεσε Μούσαις ἐν γῇ, nihil autem in ea Ara ad Musas pertineat, Salmasius in commentario de figuratis carminibus (libro de Inscr. Herod. Att. jam sæpius memorato huic etiam Aræ Dosiadæ Rhodium auctorem vindicat. Quem, nescio qua causa, Heckerus I, p. 127, habet « non diversum ab historico qui res Cretensium perscripsit » (C. Müller. Fragm. Hist. t. IV, p. 399); recte autem choriambicum versum agnovit in restitutione illa, pentametrum scilicet, qui hoc modo restituendus videatur :

Δωσιτάδα Δωριέως βωμός; ὅδ', ἔστασεν ὃν εὐ γε Μούσαις.

Lucianus unam modo Aram Dosiadæ novisse videatur, nam Lexiph. c. 25 ita loquitur : τὰ δὲ σά, ὡς περὶ μέτρος; παραβλέπειν, καθάπερ Δωσιτάδα βωμός; ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἰ τις ἐπὶ τούτων τὴν φωνὴν κακοδαίμονέστερος. Carmen esse ἀπρόστιχον primus vidit LaCrozius, cujus epistolam habes in Thesaur. LaCroz. t. III, p. 256 seq. Versuum initiales literæ efficiunt : Ὀλύμπιε, πολλοῖς ἔτεσι θύσσιας, « unde Olympio cuidam dicatum poema fuisse videtur. » Boiss., scilicet aræ inscribendum; quod multo probabilius est LaCrozi coniectura, « hanc Aram domo missam fuisse Olympio sive in die suo natali, sive Saturnalibus, pro more Cræcorum qui Romanos mores induerant. » — 1 ὁλός; spiritu ambiguo Cod. — 2 κάχλην Cod. et schol. « Maluit critici scribere κάχλη, temere, ut videtur. » B. — 4 νάλις; Cod., corr. Salm. sec. scholia. — 5 παμμάτων (ultimis super-

scripto ου) φείδοντο (superscripto ται) Cod., παμάτων φέζοντο Salm. Deinde στροβίλων Cod., corr. Salm.; Boiss.: « Non satis fuit causae cur scriptum φείδοντο mutaretur ab editoribus. Servo etiam στροβίλων ἱζός. Sunt στροβίλοι thuris globuli, vel resinae. » In hoc non sum obsecutus. — 7 μήτε ταχούρου Cod., quod persice esse aurum ait schol. « Sed metrum, quod est phalæcium, id vocabulum respuit. Latet aliquod nomen ænigmaticum anti: τοῦ χρυσοῦ. Quod donec ex bono codice vel certa divinatione exhibeatur, scripsi ipsum χρυσοῦ, quo si non auctori, saltem legentibus sit satis. » Boiss. Jac. conjecerat μήτε Δουρίου (bisyllabe pronuntiandum liquescente), qui auriferos inter fluvios recensetur a Silio I, 234 :

Hic certant, Pactole, tibi Duriusque Tagusque.

— 10 λαδὼν Cod., corr. Salm. « Aræ corneæ non rara apud veteres mentio, verbi causa in Hesiodi Certamine p. 156 mæd ed. Explicans Martialis versiculum De spect. I, 1,

Dissimuletque deum cornibus ara frequens,

plurimos excitavit locos Politianus Misc. c. 52. Λαδῶν, scilicet Apollo, quem significat periphrasis Κυνογενής; φέζων. Bene intellexit Spanhem. ad Callim. H. in Ap. 60, ubi cornua fuisse αἰγῶν Κυνοιδῶν diserte narratur. — 11. Δαιράσιν nomen illustrat exemplis Tafel. Dilucc. Pind. p. 306. — 15. De Musis Terræ ac Cœli filiiabz vide Welcker. ad Alcmanem fr. 9. — 17. Nomen πάλμυς pro rege bis reperitur in Hipponacte fragm. p. 26 Welck. Glossatores Lycophronis Bachmanniani verba poetæ v. 691, πάλμυς ἀφθιτων, quæ sibi sumisit Dosiadas, sic explicant : ὁ Ζεύς· παρ' Ἰωσὶν ὁ βασιλεύς· πατὴρ ἡ βασιλεὺς τῶν ἀφθάρτων. — 19. Est hic filius. In Ara secunda 3 : ἱνις Ἐμπούσας. Lycophron 570 : ὁ Ποιεύς ἱνις. Ibi glossator : ὁ υἱός τῆς Ἰ. Pegasus, quem Dosiadas hic innuit, « sanguine Gorgonæ nascitur », Fulgentius ait Myth. III, 1. — 22 ἄδην Cod., ἄδην Jacobs. Scripsi ἄδην, idem ac ἄδην, ἡδῆω. Sic fit syllaba longa, pro metri indigentia. — 23 εἰς ἐμ. Cod. Conf. alterius Aræ v. 9 : ἐμόν δὲ τεύγμ' ἀβρήσας. — 24. Ἐκεῖνος· videlicet βοῠός in Neas Thraciæ, ara est sub qua latebat serpens qui Philocteten momordit. Neas est insula nomen prope Lemnum. Locos dabit Buttmann. ad Philoct. p. 59. qui et Aræ versiculos adhibet. Lemnum designat poeta nomine Myrines, quæ fuit in Lemno; v. schol. Apoll. Rhod. I, 601. — 26. Iasonem, qui est φῶρ κριού πορφυρέου, aram exstruxisse quum in Colchidem navigaret, auctor est Philostr. Jun. Icon. 7. Illam Iasonis aram in proxima poematio loquentem fecit Dosiadas, « Boiss. — Scholia partim bis scripta : Ὁ νοὺς ὅλου τοῦ ποιήματος. — 1. Ὁ λόγος, ὁ σκοτεινός· φησὶ δὲ τὸ αἶμα. Ὁλό; τὸ τῆς σηπίας (μελάν addit alterum sch.). ὄν καὶ θόλον καλοῦσι (πορφυρεῖται add. alt.). Μελὶ θρόος δὲ ὁ τὰ μέλη βιδρώσκων. (« Id omnino male. Nam divisim scribendum με λιθρός, et est λιθρός· ἀντὶ τοῦ μέλας, notante Salmasio, quem vide. » B.) Σκοτούσι δὲ αἱ σηπίαὶ τὴν περίε θάλασσαν διὰ τοῦ μελανός, ἵνα λάθωσι τοὺς θηρευτάς. Ψάλλονται δὲ καὶ δύνονται ὀλό; τὸ γὰρ περικτικόν τῶν θρεμμάτων (hoc dele cum altero sch.), δασύνεται καὶ βαρύνεται. Ὁ λόγος δὲ ἀπὸ τοῦ βομοῦ, οἷοι Οὐ τέρπομαι τῷ τῶν ἱερῶν αἵματι· ὁποῖα ἡ κάχλη, ὃ ἐστὶν ἱερῶν (fort. ἱριον, δ. Jac.) τοῖς δευσοποιοῖς φαρμάκοις ξανθίζετα· μεταφορικῶς δὲ τὸ τῶν ἱερῶν αἶμα σηπίας ὀλόν εἶπε διὰ τὴν ομοιότητά. — 2. Κάχλην δὲ, τὴν πορφυραν, ἡγουν τὸν κόχλον. — 4. Μαύλεις δὲ, αἱ μάχαιραι. Πέτρης Ναξίας βοοῦμεναί· Νάξος Θράκης νῆσος· φέρουσα ἀκόνας. — 5. Παμάτων, τῶν θρεμμάτων. Οὐ στροβίλων λιγνύει. Ὁ νοὺς, οὐ λιθωντοῦ καπνῷ μελαινόμεναι. — 6. Ἰζός δὲ ἐστὶν εὐώδης φυτὸν τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν. Οὐχ ὁ ἱζός

ἐστὶ φυτὸν, ὡ λῆστε, ἀλλὰ τὸ μὲν φυτὸν ἄλλως πως ὀνομάζεται, ὃ δὲ ἱζός ὁ λιθωντός, ὃ θυμιάσει πρὸς τοὺς βομῶς Ἑλληνῶν παῖδες καὶ δαίμονες. Καὶ ἄλλος δὲ ἱζός λέγεται τὸ κατάρβενον ἀπὸ τῶν δένδρων τῶν Ἀραβικῶν μεταφορικῶς· δὲ τὸν λιθωντόν λέγει. Νῦσαι δὲ πολλαὶ εἰσι, νῦν δὲ τὴν Ἀραβικὴν λέγει. — 7. Ὁ νοὺς· οὐ γὰρ ὄρες με οὔτε χρυσοῦν οὔτε ἀργυροῦν· τάχουρος γὰρ ὁ χρυσός· ἡ λέξις Περσικῇ. — 8. Οὐτ' ἐξ Ἀλύθης παγέντα βώλοισι· τούτεστιν ἐξ ἀργύρου· ὃ γὰρ Ὀμηρος (Il. B, 857) τὴν Ἀλύθην γεμῆλιν τοῦ ἀργύρου ὠνόμασεν. — 9. Οὐδ' ὅν Κυνογενής· Κύνοθς δὲ θρὸς Δήλου· ὅπου κεράτινος βομός· λέγεται δὲ ἐκ δεξιῶν κεράτων πεπλέχθαι τὸν βομόν, ἐκ δὲ τῶν ἀριστερῶν οὐδαμῶς. — 13. Ἰσόβροπος· πέλοιτό μοι· οὐδὲν ἐκεῖνος ἴσος ἐμοὶ γένοιτο, ὅν τῷ Ἀπόλλωνι ἡ Ἀρτεμὶς ἐκ κεράτων ἐποίησεν. — 14. Σὺν οὐρανοῦ γὰρ ἐκγόνοισι· ταῖς Χάρισιν. — 15. Εἰνὰς δὲ γηγενής, αἱ Μοῦσαι· θυγατέρες γὰρ αὐταὶ τῆς Γῆς. — 16. Τάων δ' αἰεζῶν· τούτων, [τῶν] Μουσῶν φησὶ καὶ τῶν Χαρίτων, (τέχνην) ἐνευσεν ὁ Ζεὺς ἀρταρον εἶναι. — 18. Σὺ δ' ὡ πῶν κρήνηθεν· σὺ δὲ ὃ ἐκ τῆς κρήνης τοῦ Ἑλικῶνος ἐκπῶν, τούτεστι τῶν μουσικῶν πομάτων, θύοις τοῖς θεοῖς σπονδὴν μέλιτος γλυκεροτέρην. — 24. Ἰονιέντων (sic) τεράων· ἀντὶ [τοῦ] οὐκ ἐγὼ δράκοντας ἰοδόλων· ἰὸν ἀντὶ ἰοδόλον. — 26. Σοί, τριπάτωρ· σοί, ὦ Ἀθηνᾶ· φησὶ δὲ Ἀθηνᾶν ἐκ τριῶν φύσει πατέρων· ἔθεν Τριτογένειαν καλεῖσθαι. Τὸ δὲ πορφυρέου κριού, τοῦ χρυσομάλλου κριού. Φῶρ ἀνέθηκε· τὸ ἀπιδανον τοῦ μύθου λύοντες οὐ κριὸν φασὶ τὸ ζῶον, πλοῖον δὲ κριὸν ἐμβολόν· ἔχον· ἀπὸ δὲ βομοῦ ἀράξμενος εἰς βομόν κατέβηξεν.

XXVI. — Hic quoque loquitur ipsa Ara ab Iasone structa. Carinen modo *simulæ*, modo *Theocriti* ferchatur, sed Codicis auctoritate, præter alia argumenta, *Dosiada* vindicatum est. Nulla in Codice scholia, sed Manuelis Holoboli *ἐμμελῆς* a Valckenario edita in Diatrib. ad Eur. p. 130 seqq., repelita a Jac. in Analact. I. VII, p. 219 seqq. Obscurum carmen explicare coram sunt Gult. Canterus Nov. Lectt. I, 65, Gronius in Arateis p. 67, Salmasius Inscr. Her. p. 141. Vossius ad Porph. Melan. p. 214. « Jac. — 1 *εὐμάρσενος* Cod., corr. Vossius. et *εὐμάρσενος* habet Tzetzes Exeg. in Il. p. 68 Herin. « Est *εὐμάρσενος* genitivus ab *εὐμάρσῃ*. Quod monco, et ob raritatem nominis, et quia in indice Thesauri Londinensis *εὐμάρσενος* ut nominativus propositum fuit. Intelligitur Medea, quæ *virili veste induta* in Mediam confugerat. *Ἐτήτας* est ἀντὶ τοῦ γυναικός. Vide supra ad Syring. v. 14. — 2. *Μέροφ* est Holobolo *Θεσσαλός*. Et fuit quidem Thesalus Iason, sponsus mulieris mascula vestimenta indutæ vel Medææ. Sed quum sit incertum *μέροφ* posse dici pro Thessalo, jungere malui, quod Salmasio et Valckenario placebat, *μέροφ* *ἰσάβος*, *homo bis juvenis*. Holobolus : *ἰσάβος*· ὁ δις ἡδύσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἐψήσει καὶ τῇ ἐντεύθεν ἀναινώσει. Quod quidem de *Æsone* vulgo narratur; sed de Iasone rarius id miraculum testatur Pherecydes fragm. 45; ubi Sturz. Conf. XIV, ep. 59, 3. — 3. Οὐ σποδεύνας. Holobolus : οὐχὶ ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρὶ εὐναζόμενος παρὰ τῆς οἰκείας μητρὸς Θέτιδος, ὡς δηλοῖ Λυκόφρων. Scilicet Lycophron v. 177 de Achille : Πηλεαστικὸν τυρῶνα γεννᾶται πατὴρ, Ἄφ' ἐπὶ παῖδων φεψάλη σποδομένην Μοῖνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν : ubi Meursius. — Ἰνις Ἐμπούσας. Holob. : πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεύς ὁ ἱνις καὶ ὁ υἱός (cf. ad Aram I, 19) Ἐμπούσας ἤτο. Θέτιδος· γάσμα γάρ τι ἡ ἔμπουσα νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφάς ἀλλοιοῦμενον, ὡς φησὶ καὶ Φιλόστράτος (V. Ap. II, 4) μεταβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφάς ὅτε μιγνῆται αὐτῇ ὁ Πηλεὺς ἐσπεύδων [cf. Schol. Pind. in Nem. III, 60, IV, 101], ἥ καὶ ἐμῇ σηπίας εἶσει. — Μόρος. Holobolus : μόρος καὶ ὁ θάνατος τοῦ βοῦτα καὶ

βουκόλου ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Paridis), τοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ Τρωῆος, τοῦ τεχνώματος τῆς κυνὸς ἢ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἑκάτης. — 4 βούτα Cod. — 5 δ' om. Cod., addidit Valck. Est ἀττης vel ex Theocrito notum nomen. *Chrysa Mineræ carius*, Iason, deæ extruxerat hanc aram in Neais : vide ad Aram I, 25. Deinde vulgo ἐψάνδρα. *Medea est ἐψάνδρα, coquens viros*. Vide Thes. Stephani Did. in voce. — 6 οὖνον Cod. Οὖρον male reddit τὸν δρημικὸν Holobolus. Est οὖρος custos, notione consueta. Talus, æneus homo, γυιόχαλκος [Τάλλω; γάλλειος; Apoll. Rhod. IV, 1638], quem Orpheus Argon. 1348 γάλλειον τριγύαντα vocat, erat Cretæ custos, οὖρος. Fuit a *Medea prostratus*. — 7 ὄν ἀπάτ. Cod., articulum metri causa addidit Salm. Sunt periphrases Vulcani, qui patrem non habuit, matrem tantum (Heyn. ad Apollod. Observ. p. 15; Munk. ad Albric. c. 15); qui fuit digamnus, Veneris scilicet, quod vulgare est, et Aglaïæ (Hesiod. Theog. 945) maritus; qui fuit a matre Junone præcipitatus de cælo (Hom. II. Σ, 395; Clavier. ad Apollod. t. II, p. 39). — 8 ματρώριπνος Cod. Μόρησε est Holobolo μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας ἐτεκτῆναιτο. — 9. Est ἐμὸν τεῦμα periphrasis pro ἐμῇ. Conf. ad Aram I, 23. — 10. Θεόκρητος, *dearum judez*, est Paris. Ejus χτάντης; et intersector est Philoctetes. Idem in rogo ussit Herculem, quem τριέσπερον vocat poeta ex imitatione Lycophronis, cui heros τριέσπερος λέων dictus fuit v. 33, ob Jovis cum Alcmæna trinoctem concubitum; vide Basilii scholia in Greg. Naz. a me edita in Notitt. Mss. t. XI, part. 2, p. 87; Walz. ad Rhett. t. I, p. 566; Hemsterh. ad Lucian. Somn. c. 17. — 11 τριεσπερίος καύστας Cod., καύτης; schol. — 12 θώρεξ ἀνιύξας Cod., αἰν' αἰξας Jac. [et Boiss; prætulit αἰν' ἰύξας Salmasii et Vossii.] — 14 σύγχαστρος Cod. Philocteten momordit serpens (conf. ad Aram I, 23) σύρχαστρος, *super pectus suum gradiens*, ἐπὶ τῷ στῆθει καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύομενος, ut est in Genesi III, 14. — 15 τὸν δ' αἰεὶ λινεύντ' Cod., vulgo τόνδ' ἐλινεύντ', Brunck. ἐλινεύντ' e cod. Regio. [Quod nunc legitur; Jac. conj. τὸν δ' εἰλύοντ', subaudito ἐαυτὸν, coll. Soph. Phil. 697. « Ἐλινεύντ' adeo omni græcitati adversatur, ut Holoboli verba τὸν δ' ἐλινεύοντα καὶ βραδύνοντα ἐν πτλ. ad eam defendendam nihil plane faciant. Corrigo : τὸν δ' αἰεὶ λινεύντ', quod verbum nusquam quidem obvium, sed analogiæ non repugnans, optime exprimit Philoctetæ ejulatus. Lenitate mutationis satis commendari videtur conjectura, qua verbum infertur doctis poetis admatum. » Hecker. p. 379.] Ἐν ἀμφικλύσω. scilicet subaudito γῇ vel νήφω, id est Lemno. — 16. Sponsus matris Panos est Ulysses (vide ad Syringem v. 2), qui et fur, nam Palladium est furatus, et bivivus, nam. vivus ante quam ad inferos descenderet, vivus etiam ex illa mortuorum regione rediit. — 17 ἀνδρόδροτος Cod., sed recte liber Vossii et schol. Filius virivori est Diomedes filius Tydei, qui Melanippi caput voravit : vide Clavier. ad Apollod. t. II, p. 403; Sturz. ad Pherec. p. 169. Cod. ἰνὸρραισταν, liber Vossii et schol. Ἰνὸρραίστας. — 18. Est ἀρδίων ab ἀρδῖς. Holobolus : ἢ ἀρδίων ἕνεκα τῶν βελῶν τοῦ Ἡρακλέους. Lycophron 63 : γιγαντοράιστοις ἀρδῖσι. Ibi glossæ : ταῖς γιγαντοφόροις (et Ἰνὸρραίσταις erit Ἰνὸρφόροις), ταῖς τοῦ γιγάντας ἀνελοῦσαις ἀκίστι τῶν βελῶν, ταῖς βέλειν. — Τριπόρθων. Holobolus : καὶ τρι; πορθηθείσαν, παρὰ Ἡρακλέους, τῶν Ἀμαζόνων (conf. Tzetz. ad Lyc. 69) καὶ τῶν Ἑλλήνων. » Boiss.

Sequitur subscriptus versus supra memoratus ad ep. 25 initio; deinde duo epigr. Marini, exhibita IX, n. 200 et 199, denique hic versus singularis :

[τοῖς] τεχνικοῖς κανόνεσσιν ἐρεσπόμενος τὰδ' ἔγραφα.

XXVII. Hoc lemma, subscriptio autem : 'Ρόδου (del.) θρησάντῳ 'Ροδίου Ὠνὸν ἢ Δοσιτάα ἢ Συμμίον· ἀμύρονα. 'Ρόδιοι. *Simmitæ Rhodio* tribuit Hephæstio Ench. p. 111 et 124 Gaisf. Obscura explieuit scholiastes, qui hæc de argumento : Παρανεῖ δὲ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν λαβεῖν τῆς Δωριδοῦ ἀηδόνος τὸ φῶν μετὰ πολλῆς προθυμίας· ἴδεια γὰρ ἐστὶν ἡ φωνὴ τῆς Δωριδοῦ ἀηδόνος· τοῦτο δὲ φῶν ὁ μεγαφωνώτατος τῶν θῶν Ἑρμῆς, ἔγουν ὁ λόγος, κατέσχε· κείσε δὲ ἀπὸ μονοθάμνος μέτρου ἐπὶ μέγα αὖτειν. Et infra : ἀπὸ τοῦ πρώτου ἤξει ἐπὶ τὸ τελευταῖον κατιῶν καὶ πάλιν ἐπανίσταται ἀναλόγως. « Quod indicavi appositis unicuique versui numeris legendorum ordinem monstrantibus. » Boiss. Pergit schol. : Φησὶ δὲ ὁ νοῦς· τοῦτο τὸ φῶν ὁ ποιητὴς φησὶ ἐξ ἀηδόνος γενέσθαι καὶ τῆς ἐαυτοῦ φροντίδας. Παρακαλεῖ οὖν δέξασθαι μετ' ἡδονῆς τὸ φῶν. Δέξασθαι (v. 4) ὅς φησι πᾶσι τοῦτο παρανεῖ (?) ὅς Ἑρμῆς τάχει χρησαμένου, καὶ τὰ μετὰ καὶ τοῦς ῥυθμούς ἀνομοίους ὄντας ἀποδείκνυς ὁμοίους. Ὑπολογορεῖ δὲ παρεκκλῶν τὴν τῶν ποδῶν ὁρμήν [ταῖς] τοῦ θῶν νεβρόσι, αἱ σκιρτῶσι τῆς ἡδονῆς τοῦ γάλακτος· ἐπὶ τῶν ὁμοίων οὕτω φησὶ σκιρτήσαντα τὸν Ἑρμῆν εὐρύθμους σκιρτήμασι μέτρα ἀναφθεγγόμενον περαδούνα τῆς Δωριδοῦ ἀηδόνος. Τοῦτο δὲ φησιν ὅτι 'Ρόδιο; αὐτός· ἢ δὲ 'Ρόδος μία τῶν νήσων τῶν Δωριέων. — 3 τῇ τὸδ' φῶν Cod., τοῦτ' Salm. ob metrum; ὦν, prima correpta, ob sequentem vocalem. « Τῇ, ut IX, ep. 316, 11. » B. — 4 δεῖ γὰρ Cod., ἀγνᾶς Salmasius, quod verti. — 5. Ἐκίε, i. e. εὔρεν. — 6 μονοθάμνος Cod. Sed schol. : μονοθάμνος δὲ μέτρου, ὅτι ἀπὸ ἐλαγίστου εἰς δεκάμετρον προσῆλθεν. — 7 λέχριν φέρω νεῦμα πολλῶν περαδύσας Cod.; ποδῶν πίασκα vulgo; νεῦμα ποδῶν schol.; φέρων metrum corrumpit; σκορᾶζων in suo exemplo habuit schol. : τὸ δὲ λέχριν (sic hoc loco; λέχριν, ubi iterum positum in hac voce subsistens) φέρων νεῦμα ποδῶν σκορᾶζων, ὅτι πλάγιον καὶ ἀναρὰς τὸ ποιῆμα· ἐπειδὴ τὸ μέτρον πύγματον οὐκ ὀρθόν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν αὐθόμενον. — 8 κῶλα Cod. — 9 παλαικραιπνοῖς Cod., corr. Schæfer. Deinde ἱερῶνα προσιλῶζων καταριθμίας ἰχθους τιθένας Cod., corr. Salmas. — 10 καὶ τισομόδμος (cum ω super primo o) et πονυκότατον Cod., corr. Salmas. « Est πονυκότατον pro πονυκότατον » (ut schol. annotat, qui πονυκότατον), syllaba seu correpta, quæ fuit Æolica pronuntiatio. Vide quæ notavi ad Corinthiam [Lyr. Gr. p. 189], quæ λιγυράν et φύσα pro λιγυράν scripsit et φύσα. » B. Schol. : ἀμφικαλτον δὲ αὐτῇ, τὴν καὶ ἐαυτὴν παλλομένην καὶ ἡχοῦσαν. — 11 ἔσσοντ' ἀνέγκας Cod., ἔσσοντες ἀγκος Salmasius, qui in ceteris καὶ τοδ' ὠκυβάας μεθέριπων, ἀπαρ ὅς γε τὸ λάστιον νηρ. Initio legebat τὰδ' ὠκα βοᾶς ἀκοᾶν μεθέριπων, de quibus Boiss. : « Leviter immutavi : τὸδ' ὠκα βοᾶς ἀκοᾶ μεθέριπων, ut inesset sensus verbis. Sed hujus et sequentis versus metrum valde laborat. » — 12 ταῖς δὲ et κλυταῖς ἴσα θεοῖς et μεθεῖ μέρα μολπαῖς Cod.; corr. Salmas., δοῖ; Jacobsius. — 13 περὶόκειτον Cod., corr. Salm.; ἐκλειπτον (superscripto i) et βαλίας Cod. — 14 οἶον τισανθῶτων ἀνορέων Cod., πολυθῶτων vulgo, quod verum esse Jac. et Hecker. p. 82 consentiunt, TICA ex ΠΟΛ orto. Deinde νομὸν ἐβτανίω φέρων Cod.; ἀν' ante ἀντρα omissem inseruit Salm. — 15 ἀμερότω Cod. pro ἀμερότω. Deinde βῶωντ', sed schol. : τὸ δὲ βῶ οὐ τοῦ ἀντι τοῦ ἐβᾶν. — 16 ἱγνη (alteri η superpositum ei) θενωτων Cod., recte in vulg. — 17 κορμῖς (vel κορμῖων) νέμοντο ρυθμῶι (cum o super ω) Cod., δέκα δ' ἱγνῶν νέμοντα ρυθμῶν vulg., corr. Salmas., vel κόρμον νέμοντα ρυθμῶι. — 18 πετροσα ματρὰς Cod., corr. Salm. — 19 μιν κάμφματρος Cod., corr. Salm. « Construendum κάμ' ἀμφί μιν. » B. — 20. In Cod. post ἀηδόνος scriptum πανδιωνίδας, post Δωριδοῦ; νασιδῶτος, et post ἀτρίων : ῥόδον. Schol. : τὰ λοιπὰ ζήτη ἐκείτης λέξεως; τὸ σημαίνόμενον· Δωρικὰ γὰρ.

Sequuntur in Codice Ἀνακρέοντος Τῆτου συμποσιακά

ἡμίμετρα καὶ Ἀνακρέοντια (sic) καὶ τρίμετρα, ab Jos. Spalletti ea fere quam Codex præbet specie bis edita (conf. Firminum Didot in prolegomenis Anacreontis gallice versi et picturis ornati p. XXVIII seqq.). Deinde τοῦ Θεολόγου (Gregorii Nazianzeni) epigrammata, quæ caput VIII complectitur, partim hic posita, partim post ep. 39, item γῶμαι ejusdem, de quibus singula enotata habes ap. Jacobsium p. 831, 833, 834, unde petenda. Præmissum γῶμαι; epigramma :

Γῶμαι Γρηγορίου, διστιχος εὐεπής,
ἐσθλὸν ἄθλημα νέοις καὶ χάρις ἐξοδῶν.

In fine γῶμαων editarum hoc distichon :

Ὁ γρήγορος νοῦς, ἡ θεόφθογγος λύρα,
ἄδει τὰ ταρπνὰ τῆς ἀληθείας μέλη.

XXVIII. Iterum legitur post ep. 40, ubi quinque versus ultimi desunt et ἔχων versu 2. — 4. « Παρθένος; ἑταῖρος; est Joannes; v. ad I, ep. 55. — 11. Alterum καὶ male producitur; quod vitium in tali poeta facile ferendum est. Propositum remedium, ὁ καὶ Μαρίας τε καὶ, non satisfacit, quum sic τε male abundet. Posset corrigi, ὁ τῆς Μαρίας τε καὶ. Sed melius talia non tentare in carmine in genus. » Boiss. — 14. Gallicus recens interpres legit : θεός ἐστιν ὁδὲ βοροτοῦ.

XXIX. Epitaphium, ut duo sequentia. — 2 ἡλ. Cod. — 4 ψυχῇ Cod., ψυχὴν Jac., ψυχῇ scripsit Boiss.

XXX. — 1 νέρθε καύθει Cod., inter duas voces δὲ supra posito; νέρθε καύθει Jac. — 2 ἡλ. Cod., ut alibi. Etiam v. 4 pentameter cum hiatus, ut ep. 29, 6 et 31, 2. — 3 τοῦ γ' ἀσαστράπτουσιν Cod. « Non potuit Ignatius tam enormiter peccare. Productio in ultima syllaba nominis Παύλοιο mala quidem est, sed ita ut defendi facile queat. Correxerit ex Jacobsii mente. Forsan etiam τοῦδ' ἑξαστράπτουσιν. » B. — 5 ἐπὶ τρισὶν positum malit Jac. Idem : « Λογικῶς, v. 6, id est : secundum præcepta τοῦ Λόγου. »

XXXI. — 1. « Corripuit ultimam syllabam verbi καύθεται, etsi sequatur consonans, quod pronuntiatio diphthongi ai, quæ sonum brevis vocalis « auribus exhibet, ipsum fefellerit. Sic et alibi fuisse peccatum a recentioribus ostendi ad Theoph. Simoc. p. 303. Conf. I, ep. 104; III, ep. 3, 2; V, ep. 132, 6; XI, ep. 109, 2; XIV, ep. 115, 4; Chardon Roch. Misc. t. II, p. 282. Sibyllina carmina XIV, 156 [161 in ed. Alexandri, quem vide t. II, p. 614] : Καὶ τότε δὴ βασιλεὺς στρατιῆς οὐ φεύεται χεῖρας. Ang. Maius legi jubet ἔχρας; ob metrum. Sed potuit poetaster, qui φεύεται per φεύετε efferebat, credere φεύεται esse dactylum. Ceterum facilis fiet correctio, si correctio facienda, reposito καύθεται αἰης, quod Jacobsius proposuit. » Boiss. Potest et sic emendari versus : γαίης ἐν λαγ. Σ. καύθεται ἱρός.

XXXII. Lemmati in marg. additum : γεγονότος δὲ καὶ ἀρμηπισκόπου Καισαρείας Καπαδοκίας. Ipsa mortua, nomine Anna, loquitur. — 3 ἀλλὰ γὰρ ἦρα. Cod., ἀλλὰ διήρασε conj. Jacobs; γ' ἄρ' scripsit Boiss. Cod. λύσση et ὁ omittit ante δαίμων, corr. Jac. — 5. Versus videtur corruptus, ut infra 13; hic quidem conjiçiam : θῆκε με χεῖρην ἐν γῇ, ἀειρομένου δ' ἐπὶ (vel τ' ἐπὶ, et cum dativo, ut Od. A, 448, T, 483; II, Z, 400, etc.) μαζοῦ Οὐδ' ἐπὶ τ. I, i. e. effecit me viduam in terra, et exsertam ad mammam me infantem quidem vidi pulchrum ludentem. Est et qui legat : θῆκε με χ. εὐθὺς, ἀ. δ' ἐ. μ. — 6 οὐδὲ τι editur, sed Boiss.

ad Pachymer. Decl. p. 133 nitide scriptum esse testatur in Codice οὐδ' ἐπὶ, ut sit facta tmesis verbi ἐπιδόν, coll. Hom. Od. II, 144. — 7 παρ' ἀγκάς; sive potius παρ' ἀγκάσι Jacobsius, ut ἐν ἀγκάσι XII, 200, 3. Deinde Codex τῷ κέ με, « quod quum κε esset valde absonum, correxi γε, possis et τῷ δέ. » B. — 8 δάμασσα Cod. — 10 ἰσχε Cod. — 11. De ὤφηνον v. ad XI, ep. 14, 3. — 12 τειρόμενοι Cod.; τὸλλόμενοι Boiss. ad Pachym. l. c. — 13. Forl. εὐμενέων Ἄνναν στενάχοντες ἀδελφῶν, vel καὶ χορῶ εὐγενέος στεν. ἀδελφοὶ Ἄννης; sed malim καὶ κόροι (κοῦροι) εὐγενέα στεν. ἀδελφοὶ Ἄνναν.

XXXIII. — 2 τρόπου θῆνιον Cod., et inter versus π. Omnes hi et qui sequuntur accusativi pendunt ab ἀμαυροῦν v. 10. — 6 βίᾳ ἀν βίῳ in Codice sit ambiguum. « Pro βίᾳ forsan βίον legendum : φύσιν κλονοῦσαν βίον χηρείας (sic scribo, Cod. χηρίας), naturalem sanguinis et juvenilitum annorum impetum quo vidua vita labefactatur Vel κλονοῦσαν χηρεῖαν βίᾳ, et ἡττωμένην. Κρειττόνων dictum more modoque ethnicorum intelligendum de Angelis et Virgine. — 8 ἀρῶν Cod. — 13. In Anecdosis t. IV, p. 432, pro εἰ δ' οὖν, proposui ἡ δ' οὖν, scilicet γραφή, deinde αὐτῇ pro αὐτῇ. Quod non omnino displicet. Sed ostendit Jacobsius (A. I. p. XC), qui olim εἰ δ' οὖ coniecerat, formulam per se εἰ δ' οὖν sæpe esse negativam. » B.

XXXIV. « In lemmate edebatur μοναχόν, compendio male lecto. — 2 συμπαθείς Cod. — 3 ἡτὲ πένθησιν Cod., ἡε Jac., pro ἡν. — 7 ἐπιπροίεμν Cod., corr. Jac., scil. ἐπὶ θάλαμον. — 8 ἀφορεῖς Cod. a pr. m. Νυός hic non sponsa, sed sponsus. — 9 φιλοπρωγίης Cod. Innuitur parabola virginum fatuarum ac prudentium apud Matth. XXV, 4 : αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. » Boiss. — 10 σῆμα Cod.

XXXV. Junxit Plan. cum epigrammate anonymo V, n. 84, ubi habes Grotii versionem. — 1. « Formam ἀργενάος [sic Cod., ἀργένων Boiss.] Theophanes versus explendi causa invenisse videtur. Ap. Plan. λευκόχρουν. — 2 ἀραμένη Plan., qui χροτῆς, ut Cod. Fortasse σῆ χροτῆ κομίσης vel χροτῆς. In quibus χροτῆ probare videtur Lobeck. Paralip. p. 318, not. 16. » Jac. Sed Boiss. : « Frustra nomen χροτῆς sollicitat vir d. Alterum exemplum vocabuli vide in meis Anecd. t. V, p. 375. »

XXXVI. — 1. « Πολύμυθε, Homere scilicet, quem alloquitur Cometas. Conf. epigr. sequens, et de Cometa lemma ep. 40, Fabric. Bibl. Gr. t. I, p. 369 et 509. » B. Carmina illa Cometae, vel adversus Cometam, græce eademque versibus latinis expressa, non optime, profert Allatius De patria Homeri, p. 106 seq. Cod. ἀμφοτέραις, corr. Brunckius; « ἀδρόσας Cod. [et Allat.], quod bene haberet, si de Pisistrato ageretur; nunc recte Brunckius ἀδρόσας. — 2. Κύρβεις cum dilectu dixit Cometas, indicaturus Homeri carmina eadem auctoritate esse quæ Solonis leges, et ipsa quodammodo pro legibus habenda esse. » Jac.

XXXVII. Codex in margine :

Κομητὰ (compendio), ταῦτα δυσκόμιστα πάντ' ἔπη.

Adde lemmata ep. 40. — 1. Post σπτο due litt. erasæ. « Κομητᾶς vulgo. Sed propter correptionis licentiam accentu gravi uti placuit. » B. Conf. notam Jacobsii p. 833. — 2. Antiquas et obsoletas Homerice orationis formas Cometam ad sui sæculi consuetudinem accommodasse putat Villosion. Proleg. Hom. p. VI. — 3 τὰ βρ. Cod. (non γε); γε βοροτοῖσιν Allat. l. c.

XXXVIII. — 1 Ὀμπρίκους (sic) Allat. — 4 βίβας Cod., corr. Jacobs.; ῥήξας Allat. et Brunck. — 5 γράφας ex Cod., δ' addidit Jacobs.

XXXIX. « Lemma : Ἴγν. εἰς τὰ αὐτοῦ. Ita enim lego voces compendiatas, quæ possent etiam legi εἰς τὸν αὐτόν. Adscripserat hos versiculos Ignatius grammatico cuidam operi suo. » Boiss. — 1 σοφίης Cod., corr. Jac.

XXXIX *. Hoc distichon sequitur in Cod., a Jac. in notis suppletum. — 1 ἐξερεύνησας Jacobsius, quod alteri non præstat. — Excipiunt hoc Gregorii Nazianzeni epigrammata, capite VIII exhibita, iterum scripta cum lemma male : τοῦ Θεολόγου εἰς αὐτὸν ἐκ τῶν ἐπιτυμβίων αὐτοῦ ἐπιγραμμάτων.

XL. « Glossator, vel lector quidam fastidiosus, adscripsit initio :

Ἀκοσµα ταῦτα τοῦ Κομητᾶ πάντ' ἐπη [leg. Κομητᾶ].

Et in margine :

Κομητᾶ, Θεορίτης μὲν ἦσθα· πῶς δὲ γε Ἀχιλλέως πρόσωπον εἰσέδω, τάλαν· Ἀπαγε ταῦτα τῆς ἀμούσου καρδίας [f. Ἀπ. σὺ τ.] καὶ βάλλε γ' ἐς κόρακας ἢ κύων ὑπερ [f. γοῦν ἐς κ.] τὰ κοπρίας γέμοντα σαπρίαν ἐπη.

Scripti σαπρίαν pro edito σαθρίαν : conf. ep. 38. 4. [Fort. legendum σαπρίας· τ' ἐπη. Superiora Allatius l. ad ep. 36 cit. sic : Ἀχ. πρ. εἰς δὺς ὦ τάλαν. Ἀπαντα ταῦτα τῆς ἀμ. κ. Καὶ βάλλ' ἐς κόρακας, κτλ.] Quid sit κύων ὑπερ, non intelligo. An κυρῶν ὑπερ? Mitte ad corvos vel retro super gibbositates humerorum. Fuit gibbus tristis ille Cometas, quod ei inhumanissime exprobat inimicus. Vernacule, *jeter par-dessus l'épaule*, est, puto, inter plebeias contemptus formulas. — Narrat Cometas miraculum resurrectionis Lazari. — 1 παῖς Cod., non παῖς. — 4. Joannes Ev. XI, 11 : λέγει αὐτοῖς (τοῖς μαθηταῖς)· Ἀδάρεος δ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται. — 5 ἐκνευθε Cod. Scripsi κένευθε, et distincti post οὐποτα. [Cum τεθνήκερον Schæfer comparat τεθρίσκος.] — 6. Scripsi νέος pro νέον. [Interpres gallicus, ex Jacobsii conj. : ἀλλ' ἀκίων, sans voix.] — 10. Pro μάλιστα forsitan scripserat Cometas πλέον. — [12. « Pro ἐκ ψυχῆς. » Jac. — 17 καὶ νεκ. Cod., corr. Schæfer.] — 20 φίλοισιν Cod. — 21. Pro ἦον, quod est pro ἦσαν et factum ex analogia tertiæ singularis ἦς (conf. ep. 34, 3), conjecit Jacobsius ἦθος [Piccolos p. 77 maluit ἦτορ], sed tunc etiam βουλήν scribendum [coll. Il. A. 258], et, quod gravius [non adeo], verbum deerit. — 22 ἐπίλησαν et θεοὺς Cod., corr. Jac. — 23. Ex Iliad. A. 249. — 24. Ex Il. Γ, 222. — 27. Ex Il. H. 349. — 28 βίθαν. Cod. — 29 τὰχιστα Cod. — 31 προσείπεν Cod. — 35, 36. Ex Il. B. 87, 88; ἄδιν. Cod. — 41 γουνοῦμεθα Cod. [— 42. Sic Boiss., secutus priorem edit. Jacobsii, qui in altera δν φιλέσκας ἐν ἔγκασιν, ἤλυθεν ἄδου, commendans Schæferi correctionem ἤλυθ' ἐς ἄδου.] — 44 ἐπεὶ πολὺ Cod., corr. Jac. — 48 θεὸν αὐτόν Cod., corr. Jac. — 52. Joann. XI, 43 : φωνῇ μεγάλῃ ἐκράυασε· Ἀδάρε, δεῦρο ἔξω. — 54. Vitium metricum in ἔμπνους non facile sanabitur. Jacobsius putat non sine probabilitate esse lacunam. » Boiss. Piccolos εὐπνο' ὀδωδῶς, cum oxymoro. Malim ἐμπνο' ὀδωδῶς, *vitam olens* vel *vitalitate halans*, quod respondeat verbis Marthæ, ψ. 39 : Κύριε, ἡδὴ ὄζει. Et tum tollendum comma post ἀνέδω. — 57 ἐπὶ Codex, non ἐ.

Sequitur in Codice Anastasii epigr. supra exhibitum n. 29. Deinde « folium impletum undecim epigrammatibus ab eadem manu, quæ prima Codicis folia excerptis ex Planudea implevit. Jac. Lemma autem, Ἐπιγράμματα ἐκ, paullo recentiore manu scriptum.

XLI. « Lemma male lectum erat : εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἡνίοχων. Pertinet hoc lemma ad tria epigrammata prima. B. — 3 δὲ θάνες Cod., non δ' ἔθανες : v. Boiss. ad P. chym. p. 310.

XLIII. — Ultimum distichon ex Plan. accessit.

XLIV. — 1. Μίτρη, quæ alibi ζώνη, ἱππότις. — 3 ἱπποσιτο Cod., male accepto compendio an. Grotius *ἱπποσιτο* legebat pro χαλκού.

XLV. — 6. « Sensus : qui animo sunt præditi tam nobili, ut etiam rivales ament. » Boiss.

XLVI. — 1 ἀεθλοφόρος δ' ἐπὶ νίκαις Plan., ex Plan. ep. 343, 3, quod ibi præcedit. — 4. « Videtur ille Porphyrus diversis factionibus operam suam præstitisse, tandem Venetæ se dedisse totum : quare eum statuis duabus, aurea et ænea, decoravit. Conf. ep. 47. 2. Eadem inconstantia Uranii aurigæ ep. 49. » Boiss.

XLVII. — 1. Πῶμην, Constantinopolis. — 2, 3. Conf. ad ep. 46, 4. — 5 δ' ὕστατος Plan.

XLVIII. — 1. « Faustiniades est Constantinus auriga, filius Faustini. — 5. Ὡς τὸν ὁμοῖον. Schol. Wech. : ἐκ τὸν ὁμοῖον· παρὰ τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἀπὸ Μελανθίου εἰς τὴν Εὐμαιον καὶ Ὀδυσσεὰ ῥηθέν (Od. P, 217, 218)· « Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακῶ κακὸς ἐγγυαλίζει » καὶ, « Αἰεὶ γὰρ τὸν ὁμοῖον ἀγὶς θεός· εἰς τὸν ὁμοῖον ». De hoc proverbio dixi nota 412 ad Zachariam. » Boiss. — 6 τοῖς; δὲ Cod. et Plan.

XLIX. — Conf. ad ep. 46, 4.

L. « Lemma εἰς τὸν αὐτόν. Sed in Planudea p. 538 est inter epigrammata in Porphyrum aurigam. — 3. Quæ sit illa quam innuit pugna navalis, quis ille *tyrannus*, ignorat ipse Jacobsius. » Boiss.

LI. Bis positum in Plan., utroque loco sine nomine auctoris. Etiam cod. RS sine nomine, sed lemma eodem Gallicis versibus vertit J. V. Le Clerc in Introd. ad Cicer. Orat. pro Archia. — « Marmorea aprorum signi commemorantur in Winkelmanni Opp. t. IV, p. 430. Cum Archiæ descriptione conf. Hesiodi Scut. 388 seqq., Philostr. Imag. I, 28, cui distichon alterum observatum esse dixeris. » Jac. Adde Hom. Il. A. 416, N. 472 seqq. « Cum hac descriptione conferam verba Notaræ ex meis Anecd. t. V, p. 121 : ὅγγει μὲν τοὺς ὀδόντας, ... φρίττει δὲ τὴν λεφιδάν, ... καὶ πυρῶδες ὑποβλέπει, καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ἀντικαταγεί, καὶ ὡς πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀρίησι, καὶ ὡς ἀπὸς αὐτῶ περιζεί. » Boiss. — 1 ἦνυσε Plan. — 2 πλάσας RS et alius Paris. illi ubique fere consentiens. — 5 δεδουμένα Plan. : alterum indicat compendium in Codice, habet RS. — 6. Ad λογάδα στρατιῇν Jacobs. confert Il. I, 544, ubi Meleager narratur πολλῶν ἐκ πολλῶν θερήτορας ἀνδρας ἀντίποι, et quæ sequuntur.

ADD. — P. 525, in disticho altero Jacobsius scribi γρηγορῶς volebat : frustra; sæpius enim Nazianzenus sic ὁ γρηγορὸς νοῦς verborum ambitu dictus : quod aliis exemplis docet Boisson. Notitt. Mss. t. XI, p. 61.

CAPUT XVI. APPENDIX.

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIÆ PLANUDEÆ

QUÆ IN CODICE PALATINO DESIDERANTUR.

EX LIBRO PRIMO.

1. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Οὐτ' ἀπὸ Μεσσήνας, οὐτ' Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστάς·
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνευρα πατρίς.
Κείνοι τεχνάεντες· ἐγὼ γε μὲν, ὥς ἐπέουκε
τοῖς Λακεδαιμονίων παισὶ, βίᾳ κρατέω.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἰνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν, τὸν Ὀλυμπιονίκαν
παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον,
κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χεῖρονα μορφῆς,
ὅς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰσθμία καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκᾳ,
ἄλμα, ποδοκρίην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

4. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους· Ἐκτωρ τιτρωσκόμενος ὑπὸ Ἑλλήνων.
Βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας, ὅττι καὶ αὐτοὶ
νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγυοί.

5. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ἄγαγε καὶ Ξέρξης Πέρσιν στρατὸν Ἑλλάδος ἐς γᾶν,

1. DAMAGETI.

Neque ex Messene, neque ex-Argis sum luctator;
Sparta mihi, Sparta viris-inclyta, patria est.
Isti quidem artificii-utuntur; ego vero, quemadmodum
Lacedæmoniorum pueros, vi supero. [deceat]

2. SIMONIDIS.

Nosce Theognetum intuitus, qui Olympia-vicit
puer, luctæ habilem aurigam, [quam-est-forma,
pulcherrimum quidem visu, certare vero non pejorem
qui patrum bonorum coronavit urbem.

3. EJUDEM.

Isthmia et in-Pythiis Diophon Philonis filius vicit,
saltu, celeritate-pedum, disco, jaculo, lucta.

4. INCERTI.

Quæ dixerit verba Hector vulneratus a Grævis.

Ferite nunc post mortem meum corpus, quandoque et ipsi
mortui corpus leonis insultant lepores.

5. ALCÆI.

Duxit etiam Xerxes Persicum exercitum Græciæ in terram,

HUGONIS GROTHII VERSIO.

1. DAMAGETI.

Ad luctas genuit neque me Messena nec Argos :
Sparta mihi patria est, Sparta beata viris.
Artifices illi : non sic ego : sed (quod alumnus
Taygeti monstret), vi superare meum est.

2. SIMONIDÆ.

Ecce Theognetus : puer est, sed Olympia vicit :
Vernantes tanta temperat arte manus.
Sic facie primus, certamine primus, honestis

Natus avis, patriæ splendida sarta refert.

3. EJUDEM.

Victorem Delphis Diophonta Philonis et Isthmo
Discus habet, saltus, lucta, pedes, jaculum.

4. INCERTI.

Quid Hector ipse dixerit, cum cadaver ejus a Græcis
vulneraretur.

Nunc cum sensus abest telis me figite, nam sic
Exanimo lepores insultant sæpe leoni.

5. ALCÆI.

In Danaûm terras Xerxes e Perside duxit,

καὶ Τίτος εὐρείας ἀγαγ' ἀπ' Ἰταλίας·
ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρώπῃ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων
ἦλθεν, ὁ δ' ἀμπαύσων Ἑλλάδα δουλοσύνας.

6. ADHAON.

Κοίρανος Εὐρώπας, ὁ καὶ εἰν ἄλι καὶ κατὰ χέρσον
τόσσον ἀναξ θνατῶν, Ζεὺς ὅσον ἀθανάτων,
Εἰνοδίᾳ τὰ λάφυρ' Ἑκάτα θρασέος Κιρόαδα,
καὶ τέκνων, καὶ θαλασ γᾶς ἔθετ' Ὀδρυσίδος,
υἱὸς εὐμμελία Δαματρίου· ἃ δὲ Φιλίππου
δοῖα πάλιν θείων ἀγχι βέβακε θρόνων.

7. ALKAIOS.

Σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος θρόον αὐλοῖς
Δωρόθεος γοερούς ἔπνεε Δαρδανίδας,
καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεραύνιον, ἔπνεε δ' ἱππου
ἔργματ', ἀειζῶων ἀψάμενος Χαρίτων·
μοῦνος δ' εἰν ἱεροῖσι Διωνύσοιο προφήταις
Μώμου λαιψηρὰς ἐξέφυγε πτέρυγας,
Θηβαῖος γενετὴν, Σωσικλέος· ἐν δὲ Λυαίου
νηῶ φορβεῖαν θήκατο καὶ καλάμους.

8. TOY AYTOY.

Οὐκέτ' ἀνὰ Φρυγίην πιτυοτρόφον, ὥς ποτε, μέλψεις,
κροῦμα δι' εὐτρήτων φθειγγόμενος δονάκων,
οὐδ' ἔτι σαῖς παλάμαις Τριτωνίδος ἔργον Ἀθάνας,
ὥς πρὶν, ἐπαυθήσῃ, νυμφογενὲς Σάτυρε.
Δὴ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγῃ χέρας, οὐνεκα Φοῖβω,
θνατὸς ἐὼν, θείαν εἰς ἔριν ἠντίσας.
Λωτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρὸν
ᾠπασαν ἐξ ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' αἶδαν.

9. ADHAON.

ὦ γαστήρ κυνόμευια, δι' ἣν κόλακας παράσιτοι
ζωμοῦ πωλοῦσιν θεσμὸν ἐλευθερίας.

Et Titus ingenti duxit ab Italia :
Ille jugo cupiens Europæ subdere colla,
Hic Graiûm cupiens colla levare jugo.

6. INCERTI.

Europæ dominus, qui quantum est Juppiter in Dis,
Tantum est per terras et freta vasta maris,
Has Triviæ exuvias dat de Ciroade feroci
Et natis et de finibus Odrysiis.
Huic genitor fortis Demetrius; ipsa Philippi
Ætherias pridem laus iit usque domos.

7. ALCÆI.

Multiforem socians vocis modulamine lotum,
Dorotheus laudes concelebravit equi,
Fataque dura Phrygum, Semelesque in fulmine partum :
Quanta virum illecebra est, quanta secuta venus!
Unus hic ex numero, tot habet quot scena ministros,
Effugit pennas, improbe Mome, tuas.

et Titus exercitum vasta duxit ex Italia :
sed ille Europæ servile jugum cervici impositurus
venit, hic vero soluturus Græciam a servitio.

6. INCERTI.

Dominator Europæ, qui et in ponto et in arida
tam gubernat mortales, quam Jupiter immortales.
Viarum-dominæ exuvias Hecatæ de-audaci Ciroada
et liberis, et de-tota terra posuit Odrysia,
filius bellicosi Demetrii; Philippi vero
gloria rursus divinos prope assurgit ad thronos.

7. ALCÆI.

Concinentem inollibus miscens sonum tibiis
Dorotheus luctuosos spirabat Dardanidas,
et Semeles puerperium fulmineum, spirabat vero equi
facta, æternas attingens Gratias : [Trojani
solus autem inter sacros Dionysi prophetas
Momi leves effugit pennas,
Thebanus genere, Sosiclis filius : atque in Lyæi
templo capistrum posuit et calamos.

8. EJUSDEM.

Non-jam per Phrygiam piniferam, ut olim, cantabis,
strepitum per bene-foratas sonans arundines,
neque amplius in tuis palmis Tritonidis opus Minervæ,
ut prius, efflorescet, o Nympha-genite Satyre. [Phorbo,
Jam enim insolubilibus-vinculis stringeris manus, quod
mortalis quum-sis, divinam in litem es-congressus.
Fistulæ vero strepentes citharæ instar mellitum-sonum
attulerunt ex certamine non coronam, sed orcum.

9. INCERTI.

O venter impudens-ut-canis-et-musca, propter quem adu-
jusculo vendunt legem libertatis. [latores parasi

Sosicles pater est, Thebæ domus : æde Lycæi
Nunc fessus calamos consecrat atque fides.

8. EJUSDEM,

in simulacrum Marsyæ Satyri.

Non Phrygiæ posthac tu per pineta sonabis,
Multiforis fingens carmen arundinibus;
Nec tua Palladium faciet manus apta repertum
Vivere, Musarum, Marsyæ, progenies.
Heu quam dura manus stringunt tibi vincla, quod ausus
Te mortalis eras æquiparare Deo.
At tennes citharis certantes carmine loti
Pro tibi sperata fronde tulere necem.

9. INCERTI.

Vah venter, nam tu parasitos, sordide, cogis
Jus libertatis vendere jure coqui.

11. ΕΡΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἴζεο ὑπὸ σκιερὰν πλατάνον, ξένη, τάνδε παρέρπων,
 ἔξ ἀπαλῶ Ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ,
 ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἶσατο Μαιάδος Ἑρμᾶν,
 ἀγροῦ καρποτόκου ρύτορα καὶ κτεάνων.

12. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐρχεο, καὶ κατ' ἐμὴν ἴζεο πίτυν, ἃ τὸ μελιχρὸν
 πρὸς μαλακοὺς ἤχεϊ κεκλιμένα Ζεφύρους.
 Ἦνίδε καὶ κρούνισμα μελισταγές, ἔνθα μελίσδων
 ἡδὺν ἐρημαίοις ὕπνον ἄγω καλάμοις.

13. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίξεο φωνήεσσαν
 ὀρίσσουσιν πυκνίνοις κῶνον ὑπὸ Ζεφύροις,
 καὶ σοὶ καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
 θελγομένων ἀζει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

14. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.

Τίς γλύφας τὸν Ἑρωτα παρὰ κρήνησιν ἔθηκεν,
 οἴομενος παύσειν τοῦτο τὸ πῦρ ὕδατι;

15. ΑΔΗΑΟΝ.

Ὅ πρὶν αἰὲ Βρομίου μεμεθυμένος οἰνάδι πηγῇ,
 σύντροφος εὐασταῖς, αἰγοπόδης Σάτυρος
 ἐκχθάδιον κατὰ κῶλον ἀλυκτοπέδῃσι λυγῶθεῖς
 ἔντεα παιδὶ θεᾷ χαλκοτορεῖ Θέτιδος,
 οὐ σοφὸν ἐκ τέχνας ἀσκήν πόνον, ἀλλὰ πενιχρὰν
 ἐργάτιν ἐκ μόχθων ρυόμενος βιστάν.

15*. ΑΔΗΑΟΝ.

α. Ποῦ σοὶ καῖνα κύπελλα, λαφύστις; ποῦ καλὰ θύρ-
 * πῆγματα, καὶ κῶμοι, σκιρτοπόδη Σάτυρε; [σων
 τίς σε παρὰ σμύλαισι, ποδίσκοτον ἄμμα καθάψας,
 θήκατο, τὸν Βρομῖω σπάργαν; ἐλιζάμενον;

11. HERMOCREONTIS.

Quisquis iter carpis, platani requiesce sub umbra,
 Quæ Zephyro frondes exagitata tremit,
 Sic ubi me rerum custodem et fertilis agri
 Nicagoræ posuit dextera Mercurium.

12. INCERTI,

ex Panos persona.

Hæc mea te pinus monet hic residere, viator,
 Quæ blandum Zephyro leniter acta sonat;
 Et qui tam gratum fons murmurat, et mea somnum
 Quæ dabit in solis fistula docta locis.

13. PLATONIS.

Hæc evecta comis arbor, quæ concita crebros
 Murmurat ad Zephyros, te rogat ut sed eas:
 Et simul hæc tam lene sonans aqua, nostraque cantans

ANTHOLOGIA. II.

11. HERMOCREONTIS.

Conside sub umbrosa platano, hospes, hac præterreptans,
 cujus leni Zephyrus spiritu folia agit,
 ubi me Nicagoras inclytum erexit Maia-genitum Mercu-
 agri frugiferi tutorem et bonorum. [rium,

12. INCERTI.

Veni, et sub mea conside pinu, quæ mellitum
 ad molles sonat inclinata Zephyros.
 En etiam scatebra melliflua, ubi modulans-melos
 dulcem in-deserto-sonantibus somnum adduco calamis.

13. PLATONIS.

Alticomam juxta hanc conside vocalem,
 frementem crebris pinum sub Zephyris,
 et tibi, strepentes prope meas undas, syrinx
 demulsas adducet somnum in palpebras.

14. ZENODOTI.

Quis sculptum Amorem juxta fontes posuit,
 opinans-sese extincturum hunc ignem aqua?

15. INCERTI.

Olim semper Bromii inebriatus vinaceo fonte,
 conviva bacchantibus, capripes Satyrus
 duplex per crus insolubilibus-pedicis constrictus
 arma puero deæ ex-ære-tornat Thetidis,
 non doctum ex arte exercens laborem, sed paupercalem
 laboriosam e sudoribus sustinens vitam.

15*. INCERTI.

a. Ubinam tibi illa pocula, helluo? ubi pulchra thyrsorum
 texta, et saltationes, pedibus-exsultans Satyre?
 Quis te ad cæla, sonante-in-pedibus nexu vinciens,
 posuit, te qui Bromium fasciis involvisti?

Fistula mox somno lumina victa dabunt.

14. ZENODOTI.

Ad fontes puerum posuit quis sculptor Amorem?
 Extingui sperans flumine posse facies.

15. INCERTI.

Qui prius immodico capripes turgebat Iaccho,
 Evantes Satyrus creber adire choros,
 Nunc Thetidis puero Mavortia fabricat arma,
 Compede servili vinctus utrumque pedem.
 Nec specimen labor artis habet, sed pauper et exspes
 Vile facit, vitam quo tueatur, opus.

15*. INCERTI.

Nunc ubi plena mero tot pocula, nunc ubi thyrsus,
 Saltatusque leves, o Satyrisce, tibi?
 Quis Bromii cunas solitum velare corymbis
 In fabrica vinctos jussit habere pedes?

- β. Ἀσχήμων ἔνδεια, καὶ ἅ πάντολμος ἀνάγκη,
ἃ με παρ' Ἡφαίστῳ θῆκε μαριλοπότην.

16. ΑΔΗΛΟΝ.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὧς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλεόν ἐστὶ χολή.

17. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὡ Πάν, φερβομέναις ἱερὰν φάτιν ἅπτε ποιμένας,
κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χειλὸς εἰς δονάκων,
ὄφρ' αἱ μὲν λευκοῖο βεβριθότα δῶρα γάλακτος
οὐθασιν ἐς Κλυμένου πυκνὰ φέρωσι δόμον,
σοὶ δὲ καλῶς βωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν
φοίνιον ἐκ λασίου στήθεος αἶμα' ἐρύγη.

18. ΑΔΗΛΟΝ.

Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα· τοῖς δὲ δανισταῖς
κάλλιπε τὴν ψήφων δακτυλοκαμφοδύνην.

- δ. Deformis indigentia, et illa nihil-non-audens necessari-
quæ me juxta Vulcanum posuit fuliginis-potorem. [tas,

16. INCERTI.

Omne superfluum est intempestivum : nam dictum est
quod etiam mellis nimium est fel. [vetas,

17. ANONYMI.

O Pan, pascentibus sacram vocem sona gregibus,
curvum super aureas labium mittens arundines,
ut capellæ quidem nivei gravata munera lactis
uberibus in Clymeni domum copiosa ferant,
tibi vero pulchre aris adstans maritus caprarum
rubrum e villosa pectore sanguinem eructet.

18. INCERTI.

[neratoribus

Oblecta tuum animum mutuo-accipienda-pecunia ; at fir-
relinque ex calculis digitorum-curvatorum-dolorem.

EX LIBRO SECUNDO.

19. ΑΔΗΛΟΝ.

« Εἰρήνη πάντεσσιν », ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών.
Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει ;

20. AMMIANOY.

Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἀπεθαύμασα, τὸν βαρύχειλον,
τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον.

19. INCERTI.

« Pax (Irene) omnibus, » episcopus de more dicit acce-
qui potest omnibus esse, quam solus intus habet? [dens:

20. AMMIANI.

Rhetorem Maurum ut-vidi miratus-sum, grandibus labiis,
artis rhetoricæ dæmonem (atrum alba-indutum-veste

EX LIBRO TERTIO.

21. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Νικόλαον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας.

Ὅς βασιλεῖς ἐδάμασσε, καὶ ἡγορέην κατέπαυσεν

Audax pauperies et nuda pudoris egestas
Mulcibero me dant ecce favillibibum.

16. INCERTI.

Omne nocet nimium, vetus est sententia : nam quod
Mel fuerat, fiet fel tibi, si nimium est.

17. INCERTI.

Imprime disparibus turgentia labra cicutis,
Pan, et pascenti carmina funde gregi,
Ut lætæ pecudes multo turgentia lacte
Ad Clymeni referant ubera tenta domum.
At tibi caprarum vir olens adstabit ad aras,
Cui rüber ex hirtio pectore sanguis eat.

18. INCERTI.

Vive, licet sumas res fenore. Creditor annos

21. INCERTI.

In Nicolaum Patriarcham Alexandriæ.

Qui reges domuit, et superbix linem-fecit

Et menses digitis computet, et doleat.

19. INCERTI.

Irenen populo donabat Episcopus omni.
Qui pote, quam solet solus habere domi?

20. AMMIANI.

Obstupui spectans labeonem rhetora Maurum :
Rhetorica albatum dæmona, miror, habet.

21. INCERTI.

de Nicolao Patriarcha Alexandrino.

Qui domuit reges adversaque robora fregit,
Ut suus antiquis legibus esset honos,

ἀντιπάλων, πατέρων εἵνεκεν εὐνομίης,
 ὅτος ὑπὸ σμικρῷ κατὰκειται σήματι τῷδε,
 ἀρχιεὺς Χριστοῦ Νικολῶς γεγαῖος.
 Ἄλλ' ἀρετὴ πολύολδος ἐπέπτατο πείρατα κόσμου,
 καὶ ψυχὴ μακάρων ἀμφιπολεῖ θαλάμους.
 Τοίην γὰρ βιοτὴν ποθέσκειν ἔων ἐπὶ γαίης,
 σῶμα καλὸν πείσας κυδαλίμοις καμάτοις.

22. ΑΔΗΑΟΝ.

Στήλην εὐνομίης καὶ σωφροσύνης ἀνάθημα,
 εἰκόνα Νικολῶ στήσατο Γρηγόριος.

23. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εἰπὼν, τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῆς;
 Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

24. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Μίλωνος τόδ' ἀγαλμα καλοῦ καλὸν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
 ἐπτάκι νικήσας, ἐς γόναν οὐκ ἔπεσεν

25. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τὸν ἐκ Σινώπης εἰ κλύεις Δαμόστρατον,
 πίτυν λαβόντα τὴν κατ' Ἰσθμὸν ἐξάκις,
 τοῦτον δέδορκας· οὐ κατ' εὐγυρον πάλην
 ψάμμον πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν.
 Ἴδ' ἐς πρόσωπον θηρόθυμον, ὥς ἐτι
 τῷζει παλαιὰν τὰν ὑπὲρ νίκας ἔριν.
 Λέγει δ' ὁ χαλκός· « Ἀ βάσις με λυσάτω
 ἥως ἔμπνοος νῦν ἔβδομον κονίσομαι. »

26. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί· σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
 ἔγγυθεν Εὐρύπου δημοσίᾳ κέχυται,
 οὐκ ἀδίκως· ἔρατῃν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα,
 τρηγεῖαν πολέμου δεζόμενοι νεφέλην.

Nicoleos, Christi vice primus in urbe sacerdos,
 Sub parvo positum marmore corpus habet.
 Aurea terrarum sed contigit extima virtus,
 Et mens æternæ limina lucis adit.
 In terris celeste sibi nam legerat ævum,
 Dum formosa pio membra labore premit.

22. INCERTI,
de eodem.

Gregorius casti monumentum moris et æqui
 Hac in Nicolai dedicati effigie.

23. SIMONIDÆ.

Dic quis es, unde satus, cujus, victoria qualis :
 Casmylus, Euagoræ, Pythia pugna, Rhodo.

24. EJUSDEM.

Pulchra hæc Milonis statua est, cui præmia septem

adversorum, patrum gratia orthodoxiæ,
 ille sub parvo jacet sepulcro hocce,
 antistes Christi Nicolaus qui-fuit :
 sed virtus ditissima volavit-usque-ad fines mundi,
 et animus beatorum versatur-circa thalamos.
 Talem enim vitam amplectebatur dum-erat super terra,
 corpus formosum qui-atrivit honestis laboribus,

22. INCERTI.

Columnnam orthodoxiæ et sapientiæ donarium,
 imaginem Nicolai erexit Gregorius.

23. SIMONIDIS.

Dic, quis, cujus patriæ, cujus patriæ, et in-quo viceris.
 Casmylus, Evagoræ filius, Pythicis pugilat, Rhodius.

24. EJUSDEM.

Milonis hæc est statua pulchri puchra, qui ad Pisen
 septies victor, in genua non est-lapsus. [(Olympiæ)]

25. PHILIPPI.

Sinopensem si audis esse Demonstratum,
 pinum qui-cepit in Isthmo sexies,
 eum-hic vides : cujus in versatili lucta
 arenam prolapsi dorsum non signavit.
 Adspice in vultum feroci-animo-insignem, ut adhuc
 servet pristinam super victoria contentionem.
 Effatur autem æs : « Basis me solvat,
 et tanquam vivus nunc septima-vice pulverem-movebo.

26. SIMONIDIS.

Dirphys montis domiti-sumus in faucibus; tumulusque
 juxta Euripum publice aggestus-est, [super nos
 non immerito : amabilem enim perdidimus juventam,
 asperam belli postquam-excepimus nubem.

Pisa dedit, lapso nec semel in genua.

25. PHILIPPI.

Notus Sinopes si tibi Demonstratus,
 Cui pinus Isthmi sexies vinxit caput :
 Hunc cernis ipsum, cujus in luctamine
 Lapsus arenæ nulla signavit nota.
 Vides ut ori torvitas constet vetus,
 Et ille quondam nisus ad victoriam.
 Æs dicit ipsum : Liberer tantum basi,
 Ceu vivus ecce septimæ luctæ paror.

26. SIMONIDÆ.

Dirphys occidimus subter juga, bustaque nobis
 Non procul Euripo publica cura dedit.
 Et merito : periit nobis nam nostra juvenus.
 Horrida dum belli nubila sponte subit.

27. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, τὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος θαλίῃσι θανόντι σοι οὔτις ὄνησις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
Τόσσ' ἔχω δ' ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
τέρπν' ἔδάνην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κείνα λείπεται.
Ἦδε σοφὴ βίότιο παραίνεσις ἀνθρώποισιν.

28. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἑλλὰς μὲν Θήβας πρῶτα πρὸν κρινεν ἐν αὐλοῖς·
Θῆβαι δὲ πρόνομον, παῖδα τὸν Οἰνιάδου.

29. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴ τινα πῶποτ' ἄκουσας Ἐνυαλίου φίλον υἱὸν,
καὶ κρατερὸν δυνάμει καὶ θαρσαλέον πολεμίζειν,
Ἐκτορα τὸν Πριάμοιο νόει μῶνον γεγενῆσθαι,
ὃν ποτε μαρνάμενον Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ,
αἶας πρὸ Τρώων Δαναοῖσι μάχην προφέροντα·
ὃν καὶ τῇδε θανόντα τάφος ὁδε ἀμφικαλύπτει.

30. FEMINOY.

Χεῖρ με Πολυγνώτου Θασίου κάμεν· εἰμὶ δ' ἐκεῖνος
Σαλμωνεύς, βρονταῖς δὲ Διὸς ἀντεμάνην,
ὃς με καὶ εἰν Ἀΐδῃ πορθεῖ πάλι, καὶ με κεραυνοῖς
βάλλει, μισῶν μου κοῦ λαλέοντα τύπον.
Ἴσχε, Ζεῦ, πρηστῆρα, μέθεος χόλον· εἰμὶ γὰρ ἄπνους
ὁ σκοπός· ἀψύχους εἰκόσι μὴ πολέμει.

31. ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΥ.

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος·
ψυχὴ δ' ἰσόθεον τάξιν ἔχει μακράων

27. ANONYMI.

Bene sciens te esse natura mortalem, animum ange,
delectans-te festivitatis : mortuo tibi nullius usus.
Namque et ego cinis sum, Ninives magnæ qui-regnavi.
Tantum habeo, quantum comedi et superbii, et cum-amore
jucunda didici : multa vero et beata illa relicta-sunt.
Hæc est sapiens de-vita admonitio hominibus.

28. INCERTI.

Hellas quidem Thebas primas omnibus-præfert in tibus;
Thebæ vero præferunt Pronomum filium Œniadæ.

29. ANONYMI.

Si quem unquam audisti Martis dilectum filium,
et validum viribus, et audacem pugnandi,
Hectorem Priami cogita solum fuisse,
quem quondam pugnans Diomedes interfecit vir,
terra pro Trojanorum Danaïs pugnam inferentem :
quem et hic mortuum tumulus hicce abscondit.

30. GEMINI.

Manus me Polygnoti Thasii elaboravit; sum autem ille
Salmoneus, tonitrubus qui Jovis contra-furii;
is me etiam in Orco destruit rursus, et me fulminibus
jaculatur, exosus meam etiam mutam speciem. [nimi-
Cohibe, o Jupiter, fulmen, remitte iram : sum enim ima-
scopus : anima-destitutis imaginibus ne bellum-infer.

31. SPEUSIPPI.

Corpus quidem in gremio tenet hocce terra Platonis :
animus autem diis parem ordinem habet beatorum.

27. INCERTI,
de Sardanapalo.

Mortalis memor esse, tuo da gaudia cordi,
Et genium placæ. Nil utile luce carenti.
Ipse ego sum cinis ecce, Nini qui sceptrâ tenebam.
Quæ lusi, quæ pastus ego, quæque inter amores
Lætæ tuli, mea sunt : illa inclyta cetera, fumi.
Hæc adeo est sapiens humanæ regula vitæ.

28. INCERTI.

Multiforis cantus Thebis dat Græcia laudem;
At Thebæ Pronomo, cui pater Œniades.

29. INCERTI.

Si quis Gradivi pullus tibi contigit aures,
Viribus excellens, animoque ad prælia forti,

Hectora Priamiden hunc esse intellige solum :
Quem decertantem confecit vir Diomedes,
Troja pro patria dum Graiûm bella lacessit.
Hic vita caruit, jacet hac sub mole sepultus.

30. GEMINI.

Ecce Polygnoti Thasii manus : ausus ego ille
Salmoneus contra falsa tonare Jovem.
Qui me vexat apud manes, et fulmina mutam
Vibrat in hanc (odium quo ruit!) effigiem.
Parce, Tonans, flammis, iram preme : nam sine vita
Sum scopulus : bellum ne fac imaginibus.

31. SPEUSIPPI.

Terra sinu magni complectitur ossa Platonis;
Par superis animus regna beata tenet.

EX LIBRO QUARTO.

32. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Γαβριηλίου ὑπάρχου ἐν Βυζαντίῳ.

Καὶ Φαέθων γραφίδεσσιν ἔχει τύπον· ἀλλὰ χαράσσει
ἡέλιον τέχνη, κρυπτομένων φαέων.

Καὶ σὲ, σοφὲ πτολίταρχε, γράφει, Γαβριήλεις, τέχνη
ἐκτὸς σῶν ἀρετῶν, ἐκτὸς ὧν καμάτων.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Καλλινίκου κουβικουλαρίου.

Κάλλει μὲν νικᾷς κραδὶς τόσον, ὅσσον ὀνωπῆς·
τῆς γὰρ ἐπωνυμίας ἀξία πάντα φέρεις.

Αἰεὶ δ' ἐν θαλάμοισι κατευαζών βασιλῆα
πᾶσαν ὑποσπεῖρεις οὔσαι μελιχλῆν.

34. ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὴν εἰκόνα Φιλίππου ἀρχόντος ἐν Σμύρνῃ.

Ἐκ Φιλαδελφείης ξεινήϊα ταῦτα Φιλίππῳ.
Φράζω πῶς μνήμων ἡ πόλις εὐνομήης.

35. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μνήμονες οἱ Κᾶρες πολέων εὐεργεσιῶν
Παλμῶν ἰθυόεικον τόσσον ἀγασσάμενοι.

36. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Τὰς μὲν ὑπὲρ μύθων τε καὶ εὐτροχάλοιο μελίσσης
εἰκόνας ἰλήκοις θηρὸν ὀφειλόμενος·
νῦν δ' ὑπὲρ ἰδρώτων τε καὶ ἀστυόχοιο μερίμνης
τῇδ' ἐσὶ τῇ γραφίδι στήσαμεν, Ἡρακλάμω.
Εἰ δ' ὀλίγον τὸ γέρας, μὴ μέμφο· τοιοῦτο γὰρ ἡμεῖς
αἰεὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἀμειδόμεθα.

32. LEONTII SCHOLASTICI.

In imaginem Gabriellii præfecti Byzantii.

Phaethon (Sol) in picturis habet formam; sed delineat
solem ars, absconditis luminibus.

Et te, docte civitatis-præfecte Gabrieli, pingit ars
citra tuas virtutes, citra labores cunctos.

33. EJUSDEM.

In imaginem Callinici cubicularii.

Pulchritudine quidem vincis animi tantum, quantum
cognomine enim digna cuncta geris. [vultus;

Usque vero in cubiculis sopiens regem
omnem instillas auribus mansuetudinem.

34. THEODORETI GRAMMATICI.

In imaginem Philippi præfecti Smyrnæ.

Philadelphæ hæc sunt hospitalia-dona Philippo.
Cogita quam sit memor civitas bonarum-legum.

35. ANONYMI.

Memores Cares multorum in se beneficiorum
Palmam integre-judicantem adeo admirati posuere.

36. AGATHIÆ.

Ponendas ob sermonesque et facilem mellisfluam-facun-
statuas ne-irascaris quod dudum tibi-debemus : [diam
nunc vero ob sudoresque et civilem curam
hacce te imagine posuimus, Heraclamo.
Sed si exiguum munus, ne vitio-vertas : his enim nos
usque honos viros rependimus.

Nec magis urbs æqui præsidis ulla memor.

35. INCERTI.

Palmatum juris sic percoluere tenacem
Cares, et in cives plurima facta bene.

36. AGATHIÆ,

de imagine Declamatoris in Pergamo, ob
legationem pro civitate obitam.

Da veniam pridem doctæ pro munere vocis
Nostra quod urbs debet tot simulacra tibi :
At nunc ob vigiles, queis res stat publica, curas
Hanc tibi picturam reddimus, Heraclamon.
Quamvis parva, tamen ne spernas munera : nobis
Namque bonos mos est sic coluisse viros.

32. LEONTII ORATORIS,

de imagine Gabriellii, præfecti urbis Byzantii.

Ipsam etiam solem simulatrix sæpe videndum
Exhibet ars, radiis sed tamen absque suis.
Te quoque nunc, custos urbis Gabrielie, pinxit
Absque tuis factis, laudibus absque tuis.

33. LEONTII ORATORIS,

de imagine Callinici cubicularii.

Quam facie superas alios tam pectore pulchro :
Omnia sunt in te nomine digna tuo.
Et cum deducis somni ad penetralia regem,
Auribus in dominis nil nisi mite sonas.

34. THEODORETI GRAMMATICI,

de imagine præsidis Smyrnæ.

Ex Philadelphia sunt hæc monumenta Philippo

37. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΙ-
ΝΟΤΑΥΡΟΥ.

Πέτρον ὄρας χρυσείοισιν ἐν εἵμασιν· αἱ δὲ παρ' αὐτὸν
ἀρχαὶ ἀμοιβαίων μάρτυρές εἰσι πόνων·
ἀντολῆς πρώτῃ, καὶ διχθαδῇ μετὰ τήνδε
κόχλου πορφυρέης, καὶ πάλιν ἀντολῆς.

38. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑΛΛΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Συνεσίου Σχολαστικοῦ ἐπὶ νίκῃ μάχῃ· ἀνατεθεῖ-
σαν ἐν Βηρυτῷ.

Οὐχὶ παρ' Εὐρώτῃ μόνον ἀνέρες εἰσὶ μαχηταί,
οὐδὲ παρ' Ἰλισσῷ μνάμονές εἰσι δίκας·
ὥς ἀπὸ τῆς Σπάρτας, ὥς αὐτὰς ἀστὸν Ἀθήνας
Συνέσιον Νίκα καὶ Θέμις ἡγάσατο.

39. ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Λογγίνου ὑπάρχου ἐν Βυζαντίῳ.

Νεῖλος, Περσίς, Ἰβήρ, Σόλυμοι, Δύσις, Ἀρμενίς,
καὶ Κόλχοι σκοπέλων ἐγγύθι Καυκασίων, [Ἰνδοί,
καὶ πεδία ζείοντα πολυσπερέων Ἀγαρηνῶν
Λογγίνου ταχυνῶν μάρτυρές εἰσι πόνων,
ὥς δὲ ταχὺς βασιλεὺς διάκτορος ἦεν ὀδεύων,
καὶ ταχὺς εἰρήνην ὥπασε κευθομένην.

40. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ῥεῖτονες οὐ τρισαὶ μούνον Τύχαι ἐπρεπον εἶναι,
Κρίσπε, βαθυπλούτου σῆς ἔνεκεν κραδίης,
ἀλλὰ καὶ αἱ πάντων πᾶσαι· τί γὰρ ἀνδρὶ τοσῶδε
ἀρχέσει εἰς ἐτάρων μυρίων εὐφροσύνην;
Νῦν δέ σε καὶ τούτων χρέσσω ἐπὶ μέζον' αἰετοῖ
Καῖσαρ. Τίς κείνου χωρὶς ἀρηρε τύχη;

37. LEONTII ORATORIS, MINOTAURI dicti.

Petrus in auratis stat vestibus : ad latus adstant
Partes, quas ejus rexit in urbe labor :
Primum Oriens : geminata dehinc provincia, Colchi :
Et post Colchorum nubila rursum Oriens.

38. JOANNIS BARBUCALLI,

de imagine Synesio Oratori, ob victoriam in
prælio, Beryti posita.

Non parit Eurotas fortes ad prælia solus ;
Nec qui jura colant solus Ilissus habet.
Synesium pariter Themis et Victoria laudant,
Sic quasi Cecropiden et Lacedæmonium.

39. ARABII ORATORIS,

de imagine Longini, Præfecti urbis Byzantiæ.

Vesper, Iber, Persæ, Solymi, Pharus, Armenis, Indi,
Et sub Caucasiis Colchica terra jugis ;

37. LEONTII SCHOLASTICI MINOTAURI.

Petrus vides aureis cum indumentis : prope eum
præfecturæ sese-invicem-excipientium testes sunt la-
orientis prima, et altera post hanc [borum
muricis purpurei (consulatus), et iterum orientis.

38. JOANNIS BARBUCALLI.

In statuam Synesii Scholastici, ob victoriam in prælio, ere-
ctam Beryti.

Non juxta Eurotam modo viri sunt bellatores,
neque juxta Ilissum modo memores sunt justitiæ :
tanquam Spartæ, tanquam ipsarum civem Athenarum
Synesium Victoria et Themis admirata est.

39. ARABII SCHOLASTICI.

In statuam Longini præfecti Byzantiæ.

Nilus, Persis, Iber, Solymi, occidens sol, Armenia, Indi,
et Colchi scopulos juxta Caucasios,
et campi flagrant late-sparsorum Agarenorum
Longini citorum testes sunt laborum,
et ut velox regi minister fuerit iter-faciens,
et velox pacem attulerit ante latentem.

40. CRINAGORÆ.

Vicinas non ternas modo Fortunas decebat esse,
o Crispe, alte-divitis tui causa animi,
sed et cunctorum cunctas : quid enim viro tanto
sat-erit pro infinita in sodales benevolentia?
Nunc autem te etiam his ad altiora evehat
Cæsar. Quænam absque illo congrua est fortuna ?

Atque Agarenorum flagrantia solibus arva,
Longini quæ sit cura laborque, docent.
Quam cito transcurrrens Domini mandata ferebat,
Tam cito pax tenebris extulit alma caput.

40. CRINAGORÆ,

de imagine Crispi.

Fortunæ comites non tres modo, Crispe, decebat
Stare tibi, qui tam nobile pectus habes ;
Sed quascumque tenent alii. Satis hauriat undè
Illa ad amicorum gaudia larga manus ?
Omnibus at major tibi det quæ maxima Cæsar,
Fortuna in terris quo sine nulla manet.

41. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Θωμᾶν, παμβασιλῆος ἀμεμφέα κηδεμονῆα,
ἀνθεσαν οἱ τὸ νέον τάγμα μετερχόμενοι,
θεσπεσίης ἀγχίστα συνωρίδος, ὄφρα καὶ αὐτῇ
εἰκόνι χώρον ἔχη γαίτονα κοιρανῆς.
Αὐτὸς γὰρ ζαθέοιο θρόνου ἐβίωσε μελάθρου,
πλοῦτον ἀεξήσας, ἀλλὰ μετ' εὐσεβείης.
Εὐγνώμων τὸ πόνημα· τί γὰρ γραφὴς οἶδεν ὀπάσσαι,
εἰ μὴ τοῖς ἀγαθοῖς μνηστὶν ὀφειλομένην;

42. ΑΛΛΟ.

Τὸν μέγαν ἐν βουλαῖς Θεοδοσίον, Ἀσίδος ἀρχόν,
εἰκόνι μαρμαρέῃ στήσασμεν ἀνθύπατον,
οὐνεκα Σμύρναν ἔγειρε καὶ ἤγαγεν ἐς φάος αὐθις,
ἐργοῖς θαυμαστοῖς πολλὸν ἀειδομένην.

43. ΑΛΛΟ.

Δαμόχαρι κλυτόμητι, δικασπόλε, σοὶ τότε κῦδος,
ὅτι γε τὴν Σμύρναν μετὰ λοῖγια πῆματα σεισμοῦ,
ἰσχυμένως πονέων, αὐθις πόλιν ἐξετέλεσας.

44. ΑΔΗΛΟΝ.

Πᾶσα φύσις, Βασίλειε, τὸν κράτος αἰὲν ἀεῖδει,
οὐνεκα δυσμενέων στίχας ὤλεσας, οὐνεκα φέγγος
ἀνδράσι σωφρονέουσι κακὴν μετὰ δῆριν ἀνῆψας,
ἱπολύτης δ' ἐκέδασας ἡμόγνια πῆματα χάρμης.

45. ΑΛΛΟ.

Ῥητῆρες Θεόδωρον ἐμέλλομεν εἰς ἐν ἰόντες
χρυσείας γραψίδεσσιν ἀειμνήστοισι γεραίρειν,
εἰ μὴ χρυσὸν ἔφευγε καὶ ἐν γραψίδεσσιν ἔοντα.

46. ΑΔΗΛΟΝ.

Νικήταν δορίτολμον ἀναξ, στρατὸς, ἄστεα, δῆμος
στῆσαν ὑπὲρ μεγάλων Μηδοφόρων καμάτων.

41. AGATHLE ORATORIS,

*de imagine posita in adibus Placii
sub novo scrinio.*

Tutorem Domini sine labe et crimine Thomam
Hic juvenum voluit ponere grata cohors,
Par apud impositum terris, ut imagine et ipsa
Possideat juxta numina summa locum :
Cesaream namque in sublimius extulit aulam,
Regalesque piis artibus auxit opes.
Candida mens posuit. Quid plus manus æmula possit
Quam meritis tali commemorare nota?

42. *De imagine Theodosii Proconsulis
Smyrnæ.*

Curatorem Asiæ prudenti pectore notum
Theodosium posuit marmore nostra fides :
Smyrnam restituens quod in almi luminis oras
Fecit ut hanc operum nomine fama canat.

41. AGATHLE SCHOLASTICI.

Thomam, imperatoris-summi inculpatum curatorem,
erexerunt qui recentem ordinem sequuntur,
sacram proxime bigam, ut et ipsa
imagine locum haberet vicinum dominationi.
Ipse enim divini thronos exaltavit palatii,
divitias adaugens, sed cum pietate.
Grati-animi est opus : quid enim stilus novit præstare,
nisi bonis memoriam debitam?

42. ALIUD.

Magnum in consiliis Theodosium, Asiæ ducem,
imagine marmorea posuimus proconsulem,
quod Smyrnam suscitavit et in lucem edidit iterum,
operibus miris valde decantatam.

43. ALIUD.

O Damochari ingenio-clare, judex, tibi hocce decus,
quod utique Smyrnam post funestas noxas motus-terras,
impense laborans, rursus urbem exædificaveris.

44. INCERTI.

Omnis natura, o Basili, tuam potestatem usque canit,
quod hostium ordines profligasti, quod lucem
viris sapientibus malam post contentionem accendisti,
equosque-solventis dispersisti civilia mala pugnæ.

45. ALIUD.

Oratores Theodorum essemus in unum convenientes
honoraturi aureis imaginibus nunquam-obliviscendis,
ni aurum ille fugeret vel in imaginibus quum-inest.

46. INCERTI.

Nicetam lancea-audacem rex, exercitus, urbes, populus
erexerunt ob magnos Medos-stermentes labores.

43. *De imagine Damocharidis Smyrnæ.*

Hic tibi, Damocharis, sit honos, sanctissime judex,
Quod nimium sævo terræ concussa tremore
Smyrna tuis iterum nunc facta laboribus urbs est.

44. INCERTI.

Natura, o Regina, tuos canit omnis honores :
Quippe tibi cessit vis hostica, cessit et atrox
Seditio, cujus recreasti pacis amantes,
Passos, Hippolytes tulerant vix qualia bello.

45. *De imagine Theodori Præsidis.*

Tota volebamus causis exercita turba
Ex auro fictos Theodori ponere vultus,
Ipse nisi abnueret constans et imaginis aurum.

46. INCERTI.

Nicetam validum populus, rex, oppida, miles
Ob cæsos Persas hoc posuere loco.

47. ἈΛΛΟ.

Τὸν μέγαν ἐν πολέμοισι, τὸν ἄτρομον ἡγεμονῆα,
Νικητὴν ἀρετῶν εἵνεκεν οἱ Πράσινοι.

48. ἈΔΗΑΟΝ.

Πρόκλος ἐγὼ Παύλου, Βυζάντιος, ὃν περὶ δῶμα
τῆλεθάοντα Δίκης βασιλῆϊος ἤρπασεν αὐλή,
ἔφρ' εἶην στόμα πιστὸν ἐρισθενέος βασιλῆος.
Ἀγγέλλει δ' ὅδε χαλκὸς ὅσον γέρας ἐστὶν ἀέθλων.
Καὶ τὰ μὲν εἰκελα πάντα καὶ υἱεὶ καὶ γενετῇρ'
ἐν δ' ὑπάτων ῥάβδοισι καίς νίκησε τοχῆα.

49. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Θαύμασε τὸν Κινύρην ὁ πάλαι χρόνος ἢ Φρύγας ἄμφω·
σὸν δὲ, Λέων, ἡμεῖς κάλλος ἀεισόμεθα,
Κερκαφίδῃ περιβύτε· μακαράτῃ ἐστ' ἄρα νήσων
καὶ Ῥόδος, ἥ τοίω λαμπεταὶ ἡελίω.

50. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τοιοῦδε Λέων λάχεν ἀντίος Ἡρακλῆϊ,
οὐκ ἦν Ἀλκίδεω τοῦτο τὸ δωδέκατον.

51. ΜΑΚΗΑΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τῷ ξοάνῳ τὸν παῖδα Θυώνιχον, οὐχ ἵνα λεύσσης
ὡς καλὸς ἐν τῇδε νύμφατος ἀγλαΐα,
ἀλλ' ἵνα σοὶ τὸν ἀέθλον ὃν ἐξεπόνησε μαθόντι,
ὦ γὰρ θὲ, τῆς αὐτῆς ζῆλος εἶμι μανίας.
Οὗτος δ' μὴ κλίνας καμᾶτ' ὁ πόδα, πάντα δ' ἀγῶνι
δλίκα νικήσας, δπλότερον, πρότερον.

52. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἴσως με λεύσων, ξεῖνε, ταυρογάστορα
καὶ στεβρόγυιον, ὡς Ἀτλанта δεύτερον,
θαμβεῖς, ἀπιστῶν εἰ βρόττιος ἢ φύσις.
Ἄλλ' ἴσθι μ' Ἡρᾶν Λαοδικῆα πάμμαχον,

47. ALIUD.

Magnum in bellis, impavidum ducem,
Nictam virtutum causa Prasini exereunt.

48. INCERTI.

Proclus ego Pauli filius, Byzantius, quem circa aedes
Justitiæ florentem regia rapuit aula,
ut essem os fidum valde-pollentis regis.
Nunciat hoc æs quanta merces sit laborum.
At similia quidem cuncta et filio et patri :
in consulum vero virgis puer vicit genitorem.

49. APOLLONIDÆ.

Admirata-est Cinyram vetus ætas aut Phrygas ambo:
tuam vero, o Leo, nos formam canemus,
o Cercaphide celebratissime; felicissima est igitur insula
et Rhodus, quæ tali splendet sole. [ram

50. EJUSDEM.

Si talis Leo obtigisset adversarius Herculi,
hic non esset Alcidiæ duodecimus labor.

51. MACEDONII CONSULIS.

Statua hic dedicamus puerum Thyonichum, non ut spe-
quam pulcher sit in hoc monimenti splendore, [des
sed ut tibi, laborem quem exantlavit quum-
o bone, ejusdem zelus sit tibi immensi studii.
Hic est qui non flexit lassitudine pedem, omnemque cer-
æqualem vicit, juniorem, priorem. [tamine

52. PHILIPPI.

Forsan me aspiciens, o hospes, taurino-ventre
et solidis-prævalidum-membris, ut Atlanta alterum,
stupes, dubius an humana sit natura. [aptum.
Sed scias me esse Heran Laodicensem omni-certamin-

47. De eodem.

Nictam Prasini virtutis ponimus ergo,
Spectatum bellis absque timore ducem.

48. INCERTI.

Proclus ego Pauli Byzantius, inclyta cujus
Ora foro proprios mox regia traxit in usus
Illius ut verbis oracula Cmsaris irent :
Æs erit hoc index, sint præmia quanta labori.
Cetera par magno genitori filius, uno
Consulis excepto, quo natus vincit, honore.

49. APOLLONIDÆ.

Fama vetus Cinyram celebraverat et Phrygas ambos
At nobis pulcher tu, Leo, carmen eris.
Inclyte Cercaphide, certaverit insula nulla
Jam tibi, tam nitido cum, Rhode, sole mices.

50. De eodem.

Obvius, Alcide, tibi si Leo talis iisset,
Non numeraretur palma duodecima.

51. MACEDONII CONSULIS.

Redditur empte puer ecce Thyonichus ista,
Non ideo quam sit pulcher ut aspicias,
Sed tibi, discenti certamina quanta peregit,
Excitet ut similis corda laboris amor.
Nam numquàm fesso flexus pede vicit hic omnes.
Queis ætas major, par fuit, atque minor.

52. PHILIPPI.

Dum me tumentem ventre taurino vides,
Instarque Atlantis ferreo fultum gradu,
Non credis, hospes, semine humano satum :
Sed crede : Laodiceus Heras ille ego,

- ὃν Σμύρνα καὶ δρῦς Περγᾶμου κατέστεφεν,
Δελφοὶ, Κόρινθος, Ἑλίας, Ἄργος, Ἄκτιον·
λοιπῶν δ' ἀέθλων ἦν ἐρευνήσης κράτος,
καὶ τὴν Λίβυσσαν ἐξαριθμήσεις κόνιν.

53. ΑΔΗΑΟΝ.

Λάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
δαϊμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.

54. ΑΛΛΟ.

Ὅς ἔης φεύγων τὸν ὑπήμενον, ἔμπνοε Λάδα,
Θύμην, ἐπ' ἀκροτάτῳ νεύματι θείης ὄνυχας,
τοῖον ἐχάλευσέν σε Μύρων, ἐπὶ παντὶ χαράζας
σώματι Πισαίου προσδοκίην στεφάνου.

54 *.

- Πλήρης ἐλπίδος ἐστίν, ἄκροις δ' ἐπὶ χεῖλεσιν ἄσθμα
ἐμφαίνει κοίλων ἐνδοθεν ἐκ λαγόνων.
Πηδήσει τάχα χαλκὸς ἐπὶ στέφος, οὐδὲ καθέξει
ἡ βάσις. Ὡ τέγνη πνεύματος ὠκυτέρα!

55. ΤΡΩΙΑΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

- α. Εἰκὼν, τίς σ' ἀνέθηκε, τίνας χάριν, ἢ τίνη, λέξον.
β. Ἀντὶ παλαισμοσύνης θῆκε Λύρωνι πόλις.

56. ΑΔΗΑΟΝ.

Ταύτην Εὐσεβίῳ Βυζαντιάς εἰκόνα ῥώμῃ
πρὸς δισσαῖς ἐτέραις, εἵνεκεν ἵπποσύνης.
Οὐ γὰρ δ' γ' ἀμφήριστον ἔλῳν ἐστέψατο νίκην,
ἀλλὰ πολὺ κρατέων ποσσὶ καὶ ἡνωρήη.
Τοῦνεκεν ἀντιθίων ἔριν ἐσβασαν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
δήμου τὴν προτέρην παῦσε διχοστασίην.

Quem Smyrna, quercus quem coronat Pergami,
Delphi, Corinthus, Elis, Argos, Actium.
Si deinde palmas scire, quæ restant, cupis,
Numerare arenas Africæ desideras.

53. INCERTI,

de cursore.

Ladas per stadium saltaverit, an volitarit
(Tam cito confecit), dicere nemo potest.

54. De eodem.

Qualis eras, Lada, fugiens vestigia Thymi
Alipedis, premeres cum pede flabra tuo,
Nobilis ad Pisæ contendens præmia, talem
Corpore te toto fecit in ære Myron.

Implet eum spes quanta vides, et anhelitus ore

quem Smyrna et quercus Pergami coronavit,
Delphi, Corinthus, Elis, Argos, Actium;
reliquorum vero certaminum si exquisiveris vim,
etiam Libycum enumerabis pulverem.

53. INCERTI.

Ladas stadium seu cursu-emensus-est, seu volatu,
adeo est portentosa velocitas, non dici potest.

54. ALIUD.

Qualis eras fugiens vento-parem, inspirate Lada,
Thymum, in extremo articulo ponens unguem,
talem ære-effinxit te Myro, in toto exprimens
corpore Pisææ expectationem coronæ.

54 *.

Plenus est spe, summisque in labris halitum
ostendit cavis intus profectum e lateribus.
Exsiliet jamjam æs ad coronam, neque id retinebit
basis. Proh! artem vento celeriore.

55. ΤΡΩΙΛΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΙ.

- a. O statua, quis te erexerit, quam ob rem, aut cui viro,
b. Ob peritiam-luctandi posuit Lyroni civitas. [dic.]

56. INCERTI.

Hanc Eusebio Byzantia statuam Roma posuit
præter binas alteras, ob equitandi-peritiam.
Neque enim ille dubia est-coronatus reportata victoria,
sed valde pollens pedibus et virtute.
Quare adversorum litem exstinxit: sed et ipsi
populi priori finem-attulit dissidio.

Cernitur ex imis ilibus exoriens.
Prosiliet mox æs ad sarta, nec ipsa tenebit,
Credo, basis; citus est spiritus, ars citior.

55. ΤΡΩΙΛΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΙ.

Dic mihi quis posuit, cui te, quapropter, imago?
Hoc luctator habet munus ab urbe Lyron.

56. INCERTI.

Addit hanc aliis Byzantia Roma dualus,
Ut partum Eusebio constet equestre decus.
Non ille abstulerat dubiam sub lite coronam,
Tam manibus potior, quam properante pede.
Æmula nec tantum cessant certamina, sed plebs
Ipsa etiam, discors quæ fuit ante, silet.

57. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς βάκχην ἐν Βυζαντίῳ.

Ἐκφρονα τὴν Βάκχην οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ τέχνη
θήκατο, καὶ μανίην ἐγκατέμειξε λίθῳ.

58. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἴσχετε τὴν Βάκχην, μὴ, λαϊνὴν περ εἴωσα,
κυδὸν ὑπερβειμένην, νηὸν ὑπεκπροφύγη.

59. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οὐπω ἐπισταμένην τάχα κύμβαλα χειρὶ τινάζαι
Βάκχην αἰδομένην στήσατο λαοτύπος.
Οὕτω γὰρ προνέυκεν· εἴκοι δὲ τοῦτο βοώση·
« Ἐξίτε· καὶ παταγῶ, μηδενὸς ἱσταμένου. »

60. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

α. Τίς ἄδε; β. Βάκχα. α. Τίς δέ μιν ξέσε; β. Σκόπας.
α. Τίς δ' ἐξέμηνε, Βάκχος, ἢ Σκόπας; β. Σκόπας.

61. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἄντολῆαι, δύσιες, κόσμου μέτρα· καὶ τὰ Νέρωνος
ἔργα δι' ἀμφοτέρων ἵκετο γῆς περάτων.
Ἥλιος Ἀρμενίην ἀνίων ὑπὸ χειρὶ δαμνίσαν
καίνοι, Γερμανίην δ' εἶδε καταρχόμενος.
Δισσὸν αἰεδῶσθω πολέμου κράτος· οἶδεν Ἀράξης
καὶ Ῥῆνος, δούλοις ἔθνεσι πινόμενοι.

62. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς στήλην Ἰουστινιανῷ βασιλέως ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ.

Ταῦτά σοι, ὦ βασιλεῦ Μηδοκτόνε, δῶρα κομίζει
σῆς Ῥώμης γενέτης καὶ πάτρός Εὐστάθιος,

57. PAULI SILENTIARII.

In baccham Byzantii.

Lymphatam Baccham non natura, sed ars
effecit, et furorem immiscuit lapidi.

58. INCERTI.

In eandem.

Cohibete Baccham, ne, lapidea quamvis sit,
limen supersiliens, templo clam-effugiat.

59. AGATHIÆ SCHOLASTICI

In eandem.

Nondum edoctam fortasse cymbala manibus agitare
Baccham pudore-suffusam posuit statuarius.
Sic enim pronutat; similis est autem hoc clamanti:
« Exite, et strepitum-edo, nemine adstante. »

60. SIMONIDIS.

a. Quæ hæc? b. Baccha. a. Quis eam sculpsit? b. Scopas.
a. Quis furore-instinxit, Bacchus an Scopas? b. Scopas.

61. CRINAGORÆ.

Oriens, occidens, mundi sunt fines : et Neronis
res-gestæ per utrosque exierunt terræ terminos.
Sol ascendens Armeniam sub manibus domitam
illius, Germaniamque vidit descendens.
Duplex canatur belli victoria : novit Araxes
et Rhenus, servis qui-potantur populis.

62. INCERTI.

In statuam Justiniani imperatoris in Hippodromo.

Hæc tibi, o imperator Medorum-interfector, dona fert
tuæ Romæ pater et puer Eustathius,

57. PAULI SILENTIARII,

de Baccha in Byzantio.

Baccha quod insanit, non hoc natura, sed ars est;
Vivit enim lapidi mixtus ab arte furor.

58. INCERTI,

de eadem.

Heus Baccham retinete, viri, ne, saxea quamquam est,
Concita se templi limine proripiat.

59. AGATHIÆ ORATORIS,

de eadem.

Nondum docta satis pulsanda ad cymbala Mænas
In lapide artificii stat pudibunda manu.
Sic oculos dejecta suos, ut dicere credas :
Ite hinc : nullus erit cum prope, tuoc feriam.

60. SIMONIDÆ.

Quis adstat ista? Baccha. Quis sculpsit? Scopas.
Quis entheavit, Bacchus an Scopas? Scopas.

61. CRINAGORÆ,

de imagine Neronis, id est, Tiberii Imperatoris.

Extrema terrarum tangunt occasus et ortus
Et mundi mensus, et tua facta, Nero :
Armenios a te domitos videt æquore surgens,
Germanosque videt sol subiturus aquas.
Novit enim Rhenus, quæ vis tua, novit Araxes,
Quos populi, missi sub tua jura, bibunt.

62. INCERTI,

de columna Justiniani Imperatoris,
quæ in Circo.

Hæc tibi ab Eustathio, domitis rex inclyte Medis,
Dona, tuæ Romæ patre, sed et sobole.

πῶλον ὑπὲρ νίκης, Νίκην στεφανηφόρον ἄλλην,
καὶ σὲ μετηνεμίψω πῶλον ἐφεζόμενον.

6. Ὑψός, Ἰουστινιανὸν, τὸν κράτος· ἐν χθονὶ δ' αἰεὶ
δεσμὸς ἔχοι Μηδῶν καὶ Σκυθῶν προμάχους.

63. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πῶλον ὁμοῦ καὶ ἀνακτα καὶ ὀλλυμένην Βαβυλῶνα
χαλκὸς ἀπὸ σκύλων ἔπλασεν Ἀσσυρίων.

Ἔστι δ' Ἰουστινιανὸς, ὃν ἀντολῆς ζυγὸν ἔλκων
στήσεν Ἰουλιανὸς, μάρτυρα Μηδοφόνον.

64. ΑΛΛΟ.

Εἰς στήλην Ἰουστίνου βασιλέως· ἐν τῇ λιμένι.

Τοῦτο παρ' αἰγιαλοῖσιν ἐγὼ Θεόδωρος ὑπαρχὸς
στήσα φαινὸν ἀγαλμα Ἰουστίνῳ βασιλεῖ,
ὄφρα καὶ ἐν λιμένεσσιν ἔην πετάσεις γαλήνην.

65. ΑΛΛΟ.

Εἰς στήλην Θεοδοσίου βασιλέως.

Ἐκθορὸς ἀντολήθης, φασφόρος ἥλιος ἄλλος,
Θεοδόσις, θνητοῖσι, πόλου μέσον, ἡπιόθυμε,
Ἄκσιανὸν παρὰ ποσσὶν ἔχων μετ' ἀπείρονα γαῖαν,
πάντοθεν αἰγλήεις, κεκορυθμένος, ἀγλαὸν ἵππον
ῥητῖδώς, μεγάλθυμε, καὶ ἱερόθυμον κατερύκων.

66. ΑΛΛΟ.

Τὸν κρατερόν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν Φιδάλειαν
εἶν ἐν κοσμήσας ἀνθετο Καλλιᾶδης.

67. ΑΛΛΟ.

Ἰμερτὴ Φιδάλεια δάμαρ Βύζαντος ἐτύχθη·
εἰμὶ δὲ βουπαλέος δῶρον ἀεθλοσύνης.

En equus, en portaus Victoria læta coronas,
Tuque super ventos alite vectus equo.

Vis de sublimi tua, Justiniane; jaceto
Cum Scythico Medus milite victus humi.

63. De eodem.

Rex, equus, et periens Babylon spectantur in isto
Ære, quod ex spoliis venerat Assyriis.
Justinianus hic est, domitæ qui gentis Eosæ
Juliano nunc est testis et auctor erat.

64. De ejusdem columna in portu.

Hoc ego magnificum Theodorus præses in urbe
Justino statui simulacrum in littore regi,
Ut portus etiam donet constante sereno.

equum ob victoriam, Victoriam laurigeram aliam,
et te velocissimo pullo insidentem. [vero semper
In-altum, o Justiniane, tua virtus tendat; in tellure
nodus teneat Medorum et Scytharum propugnatores.

63. ALIUD.

In eandem.

Equum simul et imperatorem et pereuntem Babylonem
ære e manubiis effinxit Assyriis.

Est autem Justinianus, quem orientis jugum trahens
posuit Julianus, testem Medorum-interfectorem.

64. ALIUD.

In statuam Justinii Imperatoris in portu.

Hoc prope littora ego Theodorus præfectus
statui splendidum simulacrum Justino imperatori,
ut et in portibus suam ille extenderet serenitatem.

65. ALIUD.

In columnam Theodosii Imperatoris.

Procurristi ex oriente, Lucifer sol alter,
Theodosi, mortalibus, poli in-medium, benevole,
Oceanum sub pedibus habens post infinitam tellurem.
undique splendidus, galeatus, splendidum equum [mens.
facile, o magnanimo, quanquam inpetu-abreptum conti-

66. ALIUD.

Validum Byzantem et amabilem Phidaliaem
una ornatos posuit Calliades.

67. ALIUD.

Amabilis Phidalia conjux Byzantis fui:
sum autem cum-bove-luctantis donum certaminis.

65. De columna Theodosii Imperatoris.

Venisti roseo veluti sol alter ab ortu,
Theodosie, et medio fulges nunc optimus axe.
Terra parum est: jacet Oceanus pede pressus herili.
Armorum qua luce nites! citus ille feroxque
Quam facile angustis sonipes frenatur habenis!

66. Calliades Byzantii Prætor celebre Byzantis simu-
lacrum apud locum, qui Basilica vocatur,
posuit cum hac inscriptione.

Byzantem validum simul et dulcem Phidaleam
Ponit in hoc uno munere Calliades.

67. De eodem.

Byzantis mulier dulcis Phidalea vocabar,
Difficili lucta præda petita viro.

68. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ, οἱ δὲ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Κύπριδος ἅδ' εἰκὼν· φέρ' ἰδῶμεθα μὴ Βερενίκας·
 διστάζω ποτέρᾳ φῇ τις ὁμοιότεραν.

69. ΑΔΗΑΟΝ.

Ζήνωνα πολίταρχος Ἰουλιανὸς βασιλῆα·
 Ζήνωνος παράκοιτιν Ἰουλιανὸς Ἀριάδνην.

70. ΑΔΗΑΟΝ.

Οἶκον Ἀναξ' Ἐλικῶνος ἀνηθήσαντα νοήσας
 κυδαλίμοις καμάτοισιν Ἰουλιανοῦ πολίταρχου,
 Πιερίων προπάρκοιθε δόμων παγχρύσεος ἔστη.

71. ΑΔΗΑΟΝ.

Κῦδος Ἰουλιανοῦ παναιοῖδιμον, δς μετὰ κόσμον
 Πιερίδων χρυσέην στήσεν Ἀναστασίην.

72. ΑΛΛΟ.

Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρφηφόρον ἐνδοθι Σούσων
 δ θρασὺς ἀνστήσει Μῆδος ἀνακτι τύπον·
 ἄλλον ἀχειρεκόμας Ἀδάρων στρατὸς ἐκτοθεν Ἰστρου,
 κείρας ἐκ κεφαλῆς βόστρυχον αὐσταλέης·
 τὸν δ' ὑπὲρ εὐνομίας ἐριθηλέος ἐνθάδε τοῦτον
 ἐξ ὑπάτου μίτρης στήσεν ἀνασσα πόλις.
 Ἐμπεδος ἀλλὰ μένοις, Βυζαντιάς ἔμμορε Ῥώμα,
 θεῖον Ἰουστινιανοῦ κάρτος ἀμειψαμένα.

73. ΑΔΗΑΟΝ.

Οὗτος δ κοσμησας Ὑπάτων θρόνον, δν τρισέπαρχον
 καὶ πατέρα βασιλῆας ἐδὼν καλίσαντο μέγιστοι,
 χρύσεας ἔστηκεν Αὐρηλιανός· τὸ δ' ἔργον
 τῆς βουλῆς, ἧς αὐτὸς ἐκὼν κατέπαυσεν ἀνίας.

74. ΑΔΗΑΟΝ.

Μῖζον μειλιχίῃ βαίον φόβον, ὅττι καὶ αὐτῇ

58. ASCLEPIADÆ, aut ut alii volunt POSIDIPPI,
 de imagine Berenices.

Cypridis hic stat imago. Vide ne sit Berenices:
 Ambigo, sint similes ista vel ista magis.

69. INCERTI.

Zenonem regem Julianus præses in urbe.
 Julianus Zenone Ariadnen conjuge dignam.

70. INCERTI.

Rex instaurari cernens Heliconis honores
 Juliani cura, magnæ dum præsidet urbi,
 Ipse renascentes stetit aureus ante Camænas.

71. INCERTI.

I. aus tibi, qui Musis mundum, Juliane, dedisti
 Et decimam ex auro ponis Anastasiam.

68. ASCLEPIADÆ, vel POSIDIPPI.

Cypridis hæc imago; age videamus annon sit Berenices.
 Dubito utri dicturus-sit quispiam similiorem.

69. INCERTI.

Zenonem civitatis-princeps Julianus imperatorem *dedicat*,
 Zenonis conjugem Julianus Ariadnam.

70. INCERTI.

Domum Heliconis Imperator denuo-juventa-florentem et
 gloriosis laboribus Juliani civitatis-rectoris, [vidit
 Pierias ante ædes summus-ab-imo-aureus stetit.

71. INCERTI.

Gloria Juliani omnibus-decantata, qui post ornatum
 Pieridum auream erexit Anastasiam.

72. ALIUD.

Aliam ob victorias onustam-spoliis intra Susa
 audax eriget Medus imperatori imaginem;
 aliam intonsus-caesariem Avarum exercitus extra Istrum,
 tonsis de capite crinibus squalido :
 at-vero ob bonas-leges valde-florentes hic illam *imaginem*
 post consularem initram erexit regina urbs.
 Firma sed maneat, Byzantia auspicata Roma,
 divinam Justiniani potentiam munere-prosecuta

73. INCERTI.

Hic qui ornavit consularem thronum, quem summum-
 et patrem imperatores suum vocarunt maximi, [præsidentem
 aureus stat Aurelianus; opera vero *est*
 senatus, cujus ipse libens finivit tædia.

74. INCERTI.

Misce comitati exiguum terrorem, quod et ipsa

72. De imagine Justiniani Imperatoris.

Mox aliam effigiem regi spolia ampla ferentem
 Eriget in Susis Medus Achæmeniis;
 Trans Istrumque aliam sparsos per colla capillos
 Tunc primum famulo vertice tonsus Abar.
 Hanc dedit interea sub cultu consulis illi
 Pro bene servatis legibus urbs dominans.
 Semper salva mane, Roma o Byzantia, reddis
 Quod Justiniani pro pietate vicem.

73. INCERTI.

Gloria fastorum, summus cui traditus ensis,
 Quemque suum magni reges dixere parentem,
 Aurelianus hic est : micat aureus ecce, senatus
 Munere, quem magnis solvit mœroribus ultro.

74. INCERTI,
 de Præsidente.

Esto quidem mitis : sed nonnihil adde timoris.

βομβήσσεια μέλισσα κορύσσεται ὀξεί κέντρῳ.
Οὐ γὰρ ἄτερ μᾶστιγος ἰθύνεται ἵππος ἀγῆνωρ·
οὐδὲ συνὼν ἀγέλη ἐπιπεσθεταὶ ἀνδρὶ νομῆϊ,
πρὶν καὶ ἐριγδούποιῳ καλαυρόποσι ἤχον ἀκούσῃ.

75. ANTIPATROΥ.

Ζηνὶ καὶ Ἀπολλωνὶ καὶ Ἄρεϊ τέκνον ἀνάκτων
εἶκελον, εὐκταίῃ μητέρος εὐτοκίῃ,
πάντα τοι ἐκ Μοιρέων βασιλήϊα, πάντα τέλεια
ἦλθεν· ἐποιήθη δ' ἔργον ἀδοιπολῶν.
Ζεὺς σκηπτρον βασιλείων, Ἄρης δόρυ, καλλοσύνην δὲ
Φοῖβος ἔχει· παρὰ σοὶ δ' ἄθροα πάντα, Κότυ.

76. ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Οἱ τρεῖς Τυνδαρίδαι, Κάστωρ, Ἑλένη, Πολυδεύκης.

77. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὅμματα μὲν κούρης μόλις ἡ γραφίς, οὔτε δὲ χαίτην,
οὔτε σέλας χροῆς ἄκρον ἀπεπλάσατο.
Εἴ τις μαρμαρυγὴν δύναται φαεθοντίδα γράφαι,
μαρμαρυγὴν γράφει καὶ Θεοδωριάδος.

78. ἈΛΛΟ.

Βάσκανος ἡ γραφίς ἔσσι, καὶ εἰσορῶσι μεγάριαι
χρῦσα κεκρυφαλοῖς βόστρυχα κρυψαμένη.
Εἰ δ' ὑπάτης κεφαλῆς ὑπάτην χάριν εἰκόνι καύθαις,
οὐδ' ἐπὶ τῷ λοιπῷ κάλλει πίστιν ἔχεις.
Πᾶσα γραφίς μορφήσι χαρίζεται· ἀλλὰ σὺ μούνη
τῆς Θεοδωριάδος κλέψας ἀπ' ἀγλαΐας.

79. ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Τῆς χρυσοῦς εἰκὼν ἢ Κύπριδος, ἢ Στρατονίκης.

80. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μαχλὰς ἐγὼ γενόμεν Βυζαντίδος ἔνδοθι Ῥώμης,

Plenæ mellis apes, sed et hæ sua spicula gestant,
Et generosus equus regitur monitore flagello :
Nec pecus immundum discit parere subulco,
Ante pedi strepitus crassas quam perculit aures.

75. ANTIPATRI.

Editæ felici partu de semine regum,
Par Marti, Phœbo par quoque, parque Jovi,
Nil tibi non plenum Parcæ augustumque dederunt,
Materia ut cunctis vatibus una fores.
Belligeras a Marte manus, ab Apolline formam,
A Jove sceptra tenes, omnia summa, Coty.

76. SYNESII PHILOSOPHI.

Pollux atque Helene cum Castore Tyndaridæ tres.

77. PAULI SILENTIARII,
de imagine Theodoriadis.

Vix coma, vix oculi pingi potuere puellæ,

bombum-edena apis armatur acuto spiculo.
Non enim sine flagello dirigitur equus ferox ;
neque suum grex paret viro pastori,
priusquam valde-strepentis pedi sonum audierit.

75. ANTIPATRI.

Jovi et Apollini et Marti soboles regum
similis, exoptatum matris puerperium :
cuncta tibi ex Parcæ imperatoria, cuncta perfecta
contigerunt : factus-es argumentum poetarum.
Jupiter sceptrum imperatorium, Mars lanceam, formamque
Phœbus habet : penes te vero conjuncta omnia, Coty.

76. SYNESII PHILOSOPHI.

Terni Tyndaridæ, Castor, Helena, Pollux.

77. PAULI SILENTIARII.

Oculos quidem puellæ vix imago, neque vero crines,
neque splendorem cutis summum efflinxit.
Si quis fulgur potest phaethontium (solare) pingere,
fulgur pinget etiam Theodoriadis.

78. ALIUD.

Maligna es, pictura, et adspicientibus invides,
aureos reticulis crines dum abscondis.
Si vero summi capitis summam venustatem in-imagine
neque in reliqua pulchritudine fidem habes. [celas
Nulla-non pictura formis blanditur; sed tu sola
Theodoriadis detraxisti aliquid pulchritudini.

79. SYNESII PHILOSOPHI.

Auræ imago est aut Cypridis, aut Stratonicæ.

80. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Meretrix ego fui Byzantia in urbe Roma,

Summus et in tenero qui sedet ore color.
At radios digne poterit qui pingere solis,
Exprimat et radios hic Theodoriadis.

78. De eadem.

Ah nimium tabula es spectantibus invida : nam cur
Abdita vittarum tegmine crispa coma est?
Si capitis summi summos abscondis honores,
Non es de reliquo corpore digna fide.
Blandiri pictura solet : tu detrahis una
Non modicum formæ de Theodoriade.

79. SYNESII PHILOSOPHI,
de imagine sororis.

Aurea in effigie datur hac Venus aut Stratonice.

80. AGATHIÆ ORATORIS.

Nobilis in Roma meretrix Byzantide vixi,

ὠνητὴν φιλήν πᾶσι χαριζομένη·
εἰμὶ δὲ Καλλιρόη πολυδαίδαλος, ἣν ὑπ' ἔρωτος
οἰστρηθεὶς Θωμᾶς τῇδ' ἔθετο γραφίδι,
δαικνὺς ὅσον ἔχει πόθον ἐν φρεσὶν· ἴσα γὰρ αὐτῷ
κηρῷ τηκομένῳ τήκεται ἡ κραδίη.

81. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς ἀγαλμα.

Ἦ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ, εἰκόνα δεῖξων,
Φειδία· ἢ σὺ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀφόμενος.

82. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Χάρης ἐποίει πήχεων ὁ Λίνδιος.

83. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Αἰάντος εἰκόνα.

Αἴαν Τιμομάχου πλέον ἢ πατὴρ, ἥρπασε τέχνα
τὴν φύσιν· ὁ γράψας εἶδε σε μαινόμενον,
καὶ συνελυσσθήη χεὶρ ἀνέρι, καὶ τὰ κεραστὰ
δάκρυα τοῦς λύπης πάντας ἐμίξε πόνους.

84. ΑΔΗΑΟΝ.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
μῶμος, δν οὐδ' ἥρωας Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

85. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄ τέχνα τὸν ἔλεγχον ἀπώλεσεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὰ
μανῦσαι δύναται τῷ πόρῃ τὰν κεφαλάν.

86. ΑΔΗΑΟΝ.

Τούμπραστιῇ φύλακος μακρὰν ἀποτῆλε φύλαξαι.
Τοῖος, ὅκοιον ὄρεξ, ὃ παρ' ἐμ' ἐρχόμενε,
σύνικος, οὐ βρήν πεπονημένος, οὐδ' ἀπὸ μίλτου,
ἀλλ' ἀπὸ ποιμενικῆς αὐτομαθοῦς ξοίδος...

Et pretio de me gaudia quisque tulit.
Nomen Callirhoë, mens callida; captus amore
Spectandam Thomas præbet in hac tabula,
Ostendens quantis coqueretur ab ignibus: ipse
Quippe liquescebat quam sua cera magis.

81. PHILIPPI,
de Jovis Olympii imagine.

Juppiter ad terras, an ad æthera Phidia venit,
Ut viso fieret talis imago Deo?

82. SIMONIDÆ,
de colosso Rhodi.

Laches colossum Lindius fecit Rhodi,
Qui se per ulnas octies tollit decem.

83. INCERTI.

Ajax Timomachi magis es quam patris. In arte

venalem amicitiam omnibus concedens;
sum autem Callirhoe dives-artificiis, quam ab Amore
stimulatus Thomas hac proposuit pictura,
monstrans quantum mei amorem habeat in animo: æqua
ac-cera liquescens liquescit cor. [enim ei

81. PHILIPPI.

In Jovis statuam Olympiæ positam.

Aut deus venit in terram de cælo, imaginem ostensurus
tibi, Phidia; aut tu certe ascendisti deum inspecturus.

82. SIMONIDIS.

Rhodium colossum octies decem
Chares faciebat cubitorum Lindius.

83. ANONYMI.

In Ajacis imaginem.

Ajax, Timomachi magis quam patris *gnate*, rapuit ars
tuam naturam: pictor vidit te furemtem,
et tecum-simul-insanivit manus viro, et arte-temperatæ
lacrimæ doloris tui omnes miscuerunt ærumnas.

84. INCERTI.

Haud inscius pinxit hæc Cimon; omni autem de opere
reprehensio est, quam ne divus quidem Dædalus effugit.

85. ANONYMI.

Artis-opus criterium suum perdidit; minime enim ipsum
indicare potest cuinam præbuerit suum caput.

86. INCERTI.

Hunc in horto-olitorio custodem a-longo longe cave.
Talis qualem me vides, o præteriens me viator,
sum sculnens, non squatina expolitus, nec ad rubricæ
sed pastoricio ex-se-docto scalpro.... [normam,

Natura est: rabiem viderat ille tuam;
Cumque viro furia simul manus omne doloris
Ingenium trucibus miscuit in lacrimis.

84. INCERTI.

Ista Cimon pinxit, minime rudis, omne sed est qui
Culpet opus: nec tu, Dædale, liber eras.

85. INCERTI.

Hæc pictura, queat quo nosci, perdidit, ipsa
Nec sibi ad indicium sufficit. Adde caput.

86. INCERTI.

Hic ego sum positus servare, sed eminus, hortum.
Nunc talis, qualem, qui prope es, ipse vides,
Ficus eram: nec lima deum, nec fecit amussis,
Sed pastorali ducta dolabra manu:

Ἀχρεῖώς γέλασόν με, τὰ δ' Εὐκλείους πεφύλαξο
σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς.

87. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Τέχνης πυρσὸν ὅπασσα φερέσβιον· ἐκ δ' ἄρα τέχνης
καὶ πυρὸς ἀλλήλκτου πῆματος ὄφιν ἔχω.
Ἦ μερόπων ἀχάριστον αἰεὶ γένος, εἴ γε Προμηθεὺς
ἀντ' εὐεργεσίας ταῦθ' ὑπὸ χαλκοτύπων.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαλκὸν μὲν καλέσκειν ἀπειρέα βίβλος Ὀμήρου·
ἀλλὰ μιν ὁ πλάστης δαΐξεν ἐλεγχομένην.
Δεῦρ' ἴδε γὰρ στενάχοντα Προμηθεά· δεῦρ' ἴδε χαλκοῦ
τειρομένου σπλάγχχνων ἐκ μυχάτων ὀδύνας.
Ἡρακλῆς, νεμέσησον, ἐπεὶ μετὰ σείῳ φαρέτρην
Ἰαπετιονίδης ἄλγος ἀπαυστον ἔχει.

89. ΓΑΛΛΟΥ.

Εἰς Τάνταλον ἐπὶ ποτηρίου γεγλυμμένον.

Οὗτος δ' πρὶν μακάρεσσιν συνέστιος, οὗτος δ' νηδὺν
πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
ἦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
κρῆσις αἰεὶ χειλέως ἐστὶ ταπεινότερη.
« Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς·
οἱ γλώσση προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα. »

90. ΑΔΗΛΑΝ.

Θλίβε δρακοντείους περιμήκεας ὄβριμε δειράς
Ἡρακλῆς, δακέτων ἀγχε βαθεῖς φάρυγας.
Ἐξέτι νηπιάχοιο χόλον ζηλήμονος Ἡρῆς
ἀμπαυσον· μοχθεῖν γνῶθι καὶ ἐκ βρέφους.
Οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατος, οὐδὲ λείδητες,
ἄλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνός, ἐπαθλὸν ἔφυ.

Quantumcumque cupis, ride : sed ab Eucleis horto
Nil cape, ne risus sit tibi Sardonium.

87. JULIANI,

de Prometheo.

Artibus auxilium per me data flamma; sed arte
Spectator ego et flammis, heu! sine fine miser.
O hominum ingratum semper genus! hancne Prometheus
A fabris post tot fert bene facta vicem?

88. EJUSDEM,

de eodem.

Æs vocat indomitum facundi carmen Homeri,
Quem falsi plastes arguit hoc opere.
Cerne Prometheus gemitus, tormentaue tracti
Æris, et ex imo viscere triste malum.
Alcide, succurre, tuæ post tela pharetræ
Iapetionidæ stat sive fine dolor.

Inepte ride me; sed Euclis culta cave
lædere, ne jam sardonium rideas.

87. JULIANI.

Artis facem præbui vivificam : ab arte vero
et igne indesinentis mali speciem habeo. [theus
Sane hominum ingratum semper genus, si quidem Promē-
ob beneficentiam hæc ab æris-sculptoribus habeo

88. EJUSDEM.

Æs quidem vocabat indomitum liber Homeri;
sed eum artifex ostendit erroris convictum.
Hic enim vide gementem Prometheum, hic vide æris
domiti visceribus ex intimis dolores.
O Hercules, succense, quod post tuam pharetram
Iapetionides dolorem irremissum habet

89. GALLI

In Tantalum poculo insculptum.

Hic olim diis commensalis, hic qui ventrem
sæpe nectareo implevit potu,
nunc laticem mortalem appetit : invidus autem
liquor semper labris est inferior.
« Bibe, dicit æs-tornatum, et mysteria discite silentii :
lingua procaces hæc mulctamur. »

90. INCERTI.

Preme dracontina longissima, o strenue, colla,
Hercules; serpentium suffoca profundas fauces.
Jam a-teneris bilem invidiæ Junonis
fac-ut-sedes; laborare discite et a puero.
Non enim tibi crater ære-fabricato, neque lebetes,
sed iter in aulam Jovis, certaminis-præmium fuit.

89. GALLI,

de Tantalō.

Hic ille est, quem fama canit, conviva deorum,
Nectare qui plenus viscera sæpe fuit :
Nunc bibere humanos potus velit : invidus aufert
Se liquor, et subter arida labra fugit.
Dicit opus calicis : Pota; sed discite silere :
Cogimur hæc, quibus est garrula lingua, pati.

90. INCERTI,

de effigie Herculis infantis duos prementis angues.

Stringe feris longis fauces, animose, profundas,
Alcide : valida comprime monstra manu.
Jam nunc intrepidus assuesce laboribus infans,
Junonisque odiis discite satisfacere.
Non crater te namque vocat, nec ab ære lebetes
Dona, sed ad superi limina regis iter.

91. ΑΔΗΛΟΝ.

Δέρκεο μυριόμοχθε τεοὺς Ἡρακλῆς ἀγῶνας,
 οὐς τλὰς ἀθανάτων οἶκον Ὀλυμπον ἔβης·
 Γηρυόνην, κλυτὰ μῆλα, μέγαν πόνον Αὐγείας,
 πῶλους, Ἴππολύτην, πουλυκάρηνον ὄφιν,
 κάπρον, θωύκτῃρα Χάους κύνα, θῆρα Νεμείης,
 οἰωνοὺς, ταῦρον, Μαιναλίην ἔλαφον.
 Νῦν δὲ κατ' ἀκρα πόλῃος ἀπορθήτοιο βεθηκῶς
 Περγαμῆς, μεγάλους ῥύεο Τηλεφίδας.

92. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡρακλέους ἀθλοί.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέῃ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
 Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
 Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
 Χρυσόκερυν ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
 5 Πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἐξεδίωξεν.
 Ἑκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστήρα φαεινόν.
 Ἑβδόμον, Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
 Ὀγδοον, ἐκ Κρήτης πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
 Εἵνατον, ἐκ Θρήκης Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
 10 Γηρυόνην, δέκατον, βόας ἤγαγεν ἐξ Ἐρυθείης.
 Κέρβερον, ἐνδέκατον, κύν' ἀνήγαγεν ἐξ Ἀΐδαο.
 Δωδέκατον, ἐκόμισσεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεια μῆλα.
 Τὸ τρισκαίδέκατον, τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἀέθλον·
 μουνονυχὶ πεντήκοντα ξυνελέετο κούραις.

93. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὦλεσα τὸν Νεμείας θῆρ' ἀπλετον, ὤλεσα δ' ὕδρην
 καὶ ταῦρον, κάπρου δ' ἀμπετίναξα γένυν·
 ζωστήρ' ἐλχύσας, πῶλους Διομήδεος εἶλον·
 χρύσεια μῆλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον·

91. INCERTI,

de duodecim laboribus Herculis.

Alcide, mirare tuos, invicte, labores,
 Unde tibi ad cœli templa reperta via est :
 Augiæ lætamen, Amazona, fulgida mala,
 Geryonen, Hydræ fertile corpus, equos.
 Et Nemees in valle feram, cervumque, bovemque,
 Cerberon, et volucres, fulmineumque suum.
 At tu Pergamæ nunc urbis in arce locatus
 Nobile Telephidum, sancte, tuere genus.

92. INCERTI,

de eodem.

Compressit virtus Nemeæum prima leonem :
 Aliera tot capitum secundam contudit hydram :
 Tertia de silvis Erymanthi sustulit aprum :
 Aurea quarta tulit captivi cornua cervi :

91. INCERTI.

Cerne tua, o labores-infinitos-passe Hercules, certamina,
 quibus exantlatis immortalium domum Olympum iisti:
 Geryonen, celebria mala, magnum laborem Augiæ,
 equos *Diomedis*, Hippolytam, multorum-capitum a-
 aprum, latrantem Erebi canem, belluam Nemeæam, [g]uam,
 aves, taurum, Maenaliæ cervam.
 Nunc autem in summis cacuminibus urbis inexpugnata
 Pergamæ, magnos defende Telephidas. [stan]

92. INCERTI.

Herculis labores.

Primum quidem in Nemea robustum interfecit leonem.
 Secundum, in Lerna multa-colla habentem perdidit hydram.
 Tertium rursus præter-hæc Erymanthium occidit aprum.
 Auratam-cornibus postea cervam venatus-est, quartum.
 Quintum vero, aves Stympthalidas abegit.
 Sextum, Amazonis rapuit zonam nitidam.
 Septimum, Augiæ multum stercus purgavit.
 Octavum, e Creta flammæ-spirantem expulit taurum.
 Nonum, e Thracia Diomedis abduxit equos.
 Geryonis, decimum, boves abduxit Erythea.
 Cerberum, undecimum, canem produxit ab Orco.
 Duodecimum, attulit in Græciam aurea mala.
 Tertium-decimum talem habuit tremendum laborem :
 una-nocte quinquaginta cum-puellis concubuit.

93. PHILIPPI.

In idem.

Interfeci Nemeæ belluam immanem, interfecique hydram
 et taurum, aprique *clava* concussi maxillam ;
 cingulum postquam-vi-traxi. equos Diomedis rapui ;
 aurea mala ubi-decerpsi, Geryonen cepi :

Stymphalidas rapuit de cœlo quinta volucres :
 Sexta securigeram discinxit Amazona balteo :
 Augiæ stabulis detraxit septima sordes :
 De bove flammivomo Cretes octava triumphat :
 In Diomedis exsultat nona quadrigis :
 Geryonæ armentum decima abstulit ex Erythea :
 Undecimæ pretium canis a Styge sidera vidit :
 Duodecima Hesperidum Græcis dedit aurea mala :
 Tertius a decimo gravior labor omnibus illis,
 Nocte una potuit decies quod quinque puellas.

93. PHILIPPI,

eiusdem argumenti.

Vi compressa mea Nemees fera, concidit hydra
 Et taurus, fracta est mala furentis apri :
 Balteus est ereptus, equi Diomedis abacti :
 Stravi Geryonen, pomaque fulva tuli.

Ἀγείας μ' ἐδάη· κεμὰς οὐ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις·
Κέρβερον ἡγαγόμεν· αὐτὸς Ὀλυμπον ἔχω.

94. APXIOY.

Μηκέτι ταυροβόροιο βαρὺ βρύχημα λέοντος
πτήσσετε, ληϊνόμεοι γειαρόται Νεμέης·
ἢ γὰρ ὅφ' Ἡρακλῆος ἀριστάθλοιο δέδουπεν,
αὐχένα θηροφόνους ἀγχόμενος παλάμαις.
Ποίμανας ἐξελάσασθε· πάλιν μυκηθμὸν ἀκούοι
Ἕχῳ, ἐρημαίης ἐνναέτειρα νάπησ.
Καὶ σὺ, λεοντόχλαινε, πάλιν θεωρήσσο βινῶ
Ἥρης πρητύων μισονόθοιο χόλον.

95. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἐκ Νεμέης δ' ἰλέων, ἀτὰρ δ' ἔξενος Ἀργόθεν αἶμα
πολλὸν δ' μὲν θηρῶν λῶστος, δ' δ' ἡμιθέων.
Ἔρχονται δ' ἐς ἀγῶνα καταντίον ὄμμα βαλόντες
λοξὸν ὑπὲρ ζωᾶς ἀμφοτέροιο σφετέρως.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλ' εἴη τὸν ἀτ' Ἀργεὺς ἀνέρα νικῆν,
ἐμδατὸς ὡς αὖ τοι καὶ Νεμέα τελέθωι.

96. ΑΔΗΑΟΝ.

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα φρεσίν, τί δὲ λοίσθιον ὄσσοις
θαυμάσσομαι τέχνης ἀνέρος ἢ δ' ἐλάφου;
ῶν δ' μὲν ἱεῦτι θηρὸς ἐπεμδεδαῶς γόνυ βρίθωι,
εὐπτόρθων παλάμαις δραξάμενος κεράων·
ἢ δ' ὑπὸ χάσματι πολλὰ καὶ ἀσθματι φουσιώσσω
γλώσση σημαίνει θλιβομένην κραδίην.
Ἡρακλῆς, γῆθησον, ὅλη κεμὰς ἀρτι τέθλην
οὐ κέρασιν μούνοις, ἀλλὰ τέχνῃ χρυσέῃ.

97. ΑΛΛΟ.

Χαλκὸν ἀποιμύζοντα τίς ἐπλάσσε; τίς δ' ὑπὸ τέχνας

Augias me novit; cerva non effugit; occidi aves;
Cerberum adduxi; ipse Olympum habeo.

94. ARCHLÆ.

Ne jam tauros-vorantis gravem rugitum leonis
tremite, iustici agricolæ Nemeæ; [nuit
perfecto enim ab Hercule optimo-certatore dejectus-so-
cervicem belluas-interficientibus constrictus palmis.
Armenta educite : rursus mugitum audiat
Echo, desertam quæ-incoluit vallem.
Et tu, leoninam-indute-lænam, rursus armeris pelle,
Junonis ut-lenias nothis-infensæ bilem.

95. DAMAGETI.

Nemeus est leo, sed hospes Argivus est sanguine, [deum.
multo quidem ille ferorum maximus, hic vero semi-
procedunt autem in pugnam in-adversum oculos jacentes
obliquos, de vita contendentes ambo sua.
O Jupiter, at contingat Argivum virum esse-victorem,
pervia ut rursus etiam Nemea fiat.

96. INCERTI.

Quid primum, quid dein mente, quid extremum oculis
mirabor artificii viri et cervæ? [grave-immittit
quorum ille quidem renibus feræ pede-imposito, genu
pulchris-ornata-ramis manibus prehensens cornua;
altera vero sub rictu multum et spiritu anhelans,
lingua significat atteri-sibi cor.
O Hercules, gaude : tota cerva nunc nitet,
non cornibus solis, sed artificio aurea.

97. ΑΛΙΥΔ.

Æs ejulans quis effinxit? quisnam artis ope

Notus et Augias : captus mihi cervus avesque :
Cerberus adductus. Nunc domus astra mihi.

94. ARCHLÆ,

de eodem, cum leonem Nemees occideret.

Rugitum rabidi ne jam trepidate leonis,
Vos Nemees colitis qui sata, quique pecus :
Herculis accessit palmis, faucesque cruentas
Elisit, felix monstra domare, manus.
Rursum agitate boves : mugitus audiat Echo,
Saltibus in solis vivere semper amans
Tuque heros aliam pellem vestire leonis :
Mitescat meritis ipsa noverca tuis.

95. DAMAGETI,

ejusdem argumenti.

Advenit e Nemees leo saltibus, hospes ab Argis :

ΑΠΟΛΟΓΙΑ, II.

Hic est semideis plus quid, et ille feris :
Frontibus adversis inter se obliqua tuentur :
Certandi pretium non leve, vivat uter.
Juppiter, Argivum da vincere, pervia posthac
Fiat ut humanis gressibus et Nemea.

96. INCERTI,

de eodem et Cerva.

Miretur primum quid mens sibi, quidve supremum
Sive vident cervam lumina sive virum?
Namque hic longa feræ premit ilia poplite nixus,
Et capitis ramos prendit utraque manu.
Illi de patulo gravis exit anhelitus ore,
Quoque flagrant æstu pectora, lingua docet.
Alcide domitor, gaude : namque omnis ab arte
Aurea, non solis cornibus, ista fera est.

97. De eodem et Antæo.

Quis fletus ex ære dedit? quis ductibus artis

καὶ πόνον ἐν μορφῇ καὶ θράσος εἰργάσατο ;
 Ἐμφυχον τὸ πλάσμα· καὶ οἰκτεῖρω μογόντα .
 καὶ φρίττω κρατερὸν τὸν θρασὺν Ἡρακλέην .
 Ἄνταϊον γὰρ ἔχει πεπονημένον ἐκ παλαμάων
 ἰδνωθεὶς δὲ δοκεῖ καὶ στοναχὰν ἰέναι .

98. ΑΛΛΟ.

Εἰς Ἡρακλία μεθύοντα.

Οὔτος δ' νῦν ὕπνῳ βεβαρημένος ἤδ' κυτέλλῳ,
 Κενταύρους νήφων οἰνοβαρεῖς ὄλεσεν.

99. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Οὔτος δ' πανδαμάτωρ, δ' παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος
 μελποόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἡγορήης,
 οἰνοβαρὴς μετὰ δαῖτα μεθυσφαλὲς ἔχνος ἐλίσσει,
 νικηθεὶς ἀπαλῶ λυσιμελεῖ Βρομίῳ.

100. ΑΛΛΟ.

Εἰς εἰκόνα Λυσιμάχου βασιλέως.

Χαίτην καὶ ῥόπαλον καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀταρβῇ
 θυμὸν ὄρων, βλοσυρὸν τ' ἀνδρὸς ἐπισκύνιον,
 ζήτει δέρμα λέοντος ἐπ' εἰκόνη· κῆν μὲν ἐφεύρης,
 Ἡρακλῆς, εἰ δ' οὐ, Λυσιμάχοιο πίναξ.

101. ΑΛΛΟ.

Εἰς εἰκόνα Ἡρακλείους.

Οἶω Θειοδάμας πρὶν ὑπὴντεον Ἡρακλῆϊ,
 τοῖον δ' τεχνίτης τὸν Διὸς εἰργάσατο,
 βούν ἄρότην ἔλκοντα, καὶ ἀντανύοντα κορύνην·
 ἀλλ' οὐ τὴν δλοὴν γράψε βοοσφαγίνην.
 Ναὶ τάχα Θειοδάμαντι γοήμονα χεῖλεσι φωνὴν
 ῥήμοσεν, ἥς αἶων φεῖδεται Ἡρακλῆς.

Membrorum expressit robora vinque animi ?
 Vivit opus. Miseror vanos hac parte labores :
 Herculis et sævas horreo corde manus.
 Antæum validis jam comprimit ecce lacertis ;
 Ille miser, flexo corpore, credo, gemit.

98. De eodem ebrio.

En somno vinoque jacet, qui sobrius olim
 Ebria Centaurum corpora fudit humi.

99. De eodem argumento.

Maximus ille hominum domitor, domitorque ferarum,
 Quem de bissono tanta labore canit,
 Lapsabunda trahit potus vestigia : mollis
 Evius ut frangat robora tanta, vides.

et laborem in figura et audaciam effecit ?
 Spirat statua : et me miseret laborantis (Anxi),
 et paveo violentum audacem Herculem.
 Antæum enim tenet afflictum pressu manuum suarum ;
 incurvatus vero videtur etiam gemitum emittere.

98. ALIUD.

In Herculem ebrium.

Hic nunc somno gravatus atque poculo,
 Centauros sobrius mero-graves interfecit.

99. ALIUD.

In idem.

Hic omnium-domitor, hic inter viros duodecim-functus-
 decantatus, robustæ gratia virtutis, [laboribus]
 vino-gravis post cœnam mero-vacillans vestigium volvit,
 devictus a molli membra-solvente Bromio.

100. ALIUD.

In imaginem Lysimachi regis.

Cæsariem et clavam et in oculis imperterritum
 animum intuens, feroxque viri supercilium,
 quære pellem leonis in imagine ; et si quidem inveneris,
 Herculis est, sin autem minus, Lysimachi tabula.

101. ALIUD.

In imaginem Herculis.

Quali Theodamas antea obvius-fuit Herculi,
 talem artifex filium Jovis effinxit,
 bovem aratorem qui-trahit, et extollit clavam ;
 sed non funestam pinxit bovis-cædem.
 Næ forte Theodamanti gementem in-labris vocem
 apposuit, quam exaudiens parcat ei Hercules.

100. De Lysimachi regis imagine.

Cum clavam videas hic horrentesque capillos,
 Intrepidusque oculos, truxque supercilium,
 Quære leonis ad hæc pellem : si iueneris, est hæc
 Herculis, at si non, Lysimachi effigies.

101. De Herculis effigie.

Qualiter Alcides occurrit Thiodamanti,
 Expressit natum sic Jove docta manus.
 Ruricolam trahit ecce bovem, clavaque minatur :
 Sed non hic cædes est quoque picta bovis.
 Ars gemitum posuit, puto, Thiodamantis in ore,
 Qui movet Alciden atque inhibere facit.

102. ΑΛΛΟ.

Εἰς εἰκόνα ἑτέραν τοῦ αὐτοῦ.

Οἷον καὶ Κρονίδης ἐσπειρή σε τῇ τρισελήνῃ
 νυκτὶ, καὶ Εὐρυσθεὺς εἶδεν ἀεθλοφόρον,
 καὶ πυρὸς εἰς Οὐλυμπόν ἐκώμασας, ὧ βαρύμοχθε
 Ἀλκείδῃ, τοῖν ἐικόνα σου βλέπομεν.
 Ἀλκμήνης δ' ὠδίνας ἔχει λίθος· αἱ δὲ μεγαυχεῖς
 θῆβαι νῦν μύθων εἰσὶν ἀπιστότεραι.

103. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Εἰς ἀγαλμα τοῦ αὐτοῦ.

Ἡρακλῆς, ποῦ σοι πτόρθος μέγας, ἥ τε Νέμειος
 χλαῖνα, καὶ ἡ τόξων ἐμπλεὲς ἰοδόκη;
 ποῦ σοβαρὸν βριμῆμα; τί σ' ἐπλάσεν ὧδε κατηφῇ
 Λύσιππος, χαλκῷ τ' ἐγκατέμιξ' ὀδύνην;
 Ἀχθῇ γυμνωθεὶς ὅπλων σέο· τίς δέ σ' ἔπερσεν;
 ὁ πτερόεις, δυνως εἰς βαρὺς ἄθλος, Ἔρως.

104. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἥρῃ τοῦτ' ἄρα λοιπὸν ἐβούλετο πᾶσιν ἐπ' ἄθλοις,
 ὅπλων γυμνὸν ἰδεῖν τὸν θρασὺν Ἡρακλέα.
 Ποῦ χλαῖνωμα λέοντος, δ' τ' εὐροῖζης ἐπ' ὤμοις
 ἴος, καὶ βαρύνους ὄζος δ' θηρολέτης;
 πάντα σ' Ἔρως ἀπέδυσσε· καὶ οὐ ξένον, εἰ Δία κύκνον
 ποιήσας, ὅπλων νοσφίσας Ἡρακλέα.

105. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἀνδριάντα Θησιῶ; καὶ τοῦ Μαραθωνίου ταύρου.

Θαῦμα τέχνης ταύρου τε καὶ ἀνέρος, ὧν δ' μὲν ἀλκᾷ
 θῆρα βίῃ βρίθεται, γυῖα τιτανόμηνος·
 ἴνας δ' αὐχένιους γνάμπτων, παλάμησιν ἐμαρψεν,
 λατῇ μυκτῆρας, δεξιτερῇ δὲ κέρασ,
 ἀστραγάλους δ' ἐλέλιξε· καὶ αὐχένα θῆρ ὑπὸ χερσὶν
 δαμνόμενος κρατεραῖς ὠκλάσεν εἰς ὀπίσω.

102. De alia ejusdem imagine.

Qualis tergemina nocte es satius ab Jove; qualem
 Eurystheus reducem vidit et infremuit;
 Qualis ad metherias saltasti ex ignibus arces,
 Alcide, nobis talis ab arte daris.
 Alcmenes partus sunt hoc in marmore: Thelæ
 Quod jactant, mera nunc fabula cassa fide.

103. GEMINI,

de ejusdem imagine.

Alcide, quo clava tibi, telisque pharetra
 Dives, et e Nemea raptus amictus abit?
 Fastus ubi? quis te tam tristi fronte figurat?
 Lysippus. Paret multus in ære dolor.
 Arma tibi mœres detracta. Quis abstulit illa?
 Unum certamen, sed grave, præpes Amor.

102. ALIUD.

In aliam imaginem Herculis.

Qualem et Saturnius sevit te tres-lunas-habenti
 in-nocte, et Eurystheus vidit victorem-in-certaminibus,
 et ex igne in Olympum exsultavisti, o graves-labores-passe
 Alcide, talem imaginem tuam cernimus.
 Alcmenes vero enixæ-dolores habet lapis; at superbæ
 Thebæ nunc fabulis sunt minus-dignæ-fide.

103. GEMINI.

In statuam Herculis.

O Hercules, ubi est tibi ramus ingens (clava), Nemewalæna, et sagittis plena pharetra?
 [que
 ubi feroces minæ? quid te effinxit ita dejectum-vultu
 Lysippus, ærique immiscuit dolorem?
 Doles nudatus armis tuis: quis autem te perdidit?
 aliger, revera una gravis lucta, Amor.

104. PHILIPPI.

In eandem.

Juno hoc igitur denique volebat cunctos super labores,
 armis nudum cernere audacem Herculem.
 Ubinam læna leonina, et valde-resonans super humeris
 arcus, et pede-gravis ramus ferarum-interfector?
 Omnibus te Amor exuit; et nil mirum, si ille qui Jovem
 reddidit, ab armis sejunxit Herculem. [cycnum

105. INCERTI.

In statuam Thesei et Marathonii tauri.

Miraculum artificii taurique et viri, quorum hic per-robur
 belluam vi opprimit, membra sua contendens;
 nervos autem colli inflectens, palmis arripuit,
 læva nares, dextra vero cornu,
 et spinæ-vertebras emovit; atque cervicem bellua sub
 domita validis deflexit rectro. [manibus

104. PHILIPPI,

de eodem.

Cernere præ cunctis certamen maluit unum
 Alciden armis Juno carere suis.
 Illa sonans humeris pharetra, exuviaeque leonis,
 Clavaque monstrorum sanguine turpis, ubi?
 Despoliavit Amor: qui de Jove fecit olorem,
 Quid mirum, nato si rapit arma Jovis?

105. INCERTI,

de imagine Thesei et tauri Marathonii.

Artis opus miræ vir, et ingens corpore taurus:
 Ille premit, tendens fortia membra, bovem;
 Cervicisque fibras urget dum poplite, nares
 Læva tenet, cornu flexile dextra manus.
 Jam domitus collo luxatis verticulis hoc
 Deficit, et labens in sua crura sedet.

Ἔστι δ' ὄψασθαι τέχνης ὑπο τῷδ' ἐνὶ χαλκῷ
θῆρα μὲν ἐμπνεΐειν, ἄνδρα δ' ἰδρῶτι βέειν.

106. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἀνδριάντα Καπανέως.

Εἰ τοῖος Θήβης Καπανεὺς ἐπεμήνατο πύργοις,
ἄμβασιν ἡερίην κλίμακι μῆσάμενος,
εἶπεν ἂν ἄστυ βίη καὶ ὑπὲρ μόνον. Αἶδετο γάρ ῥα
καὶ σκηπτὸς Κρονίδου τοῖον ελεῖν πρόμαχον.

107. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἴκαρον χαλκοῦν ἐν λουτρῷ ἱστάμενον.

Ἴκαρε, κηρὸς μὲν σε διώλισε· νῦν δέ σε κηρῷ
ἤγαγεν εἰς μορφήν αὔθης ὁ χαλκοτύπος.
Ἀλλὰ γε μὴ περὰ πάλλε κατ' ἡέρα, μὴ τὸ λουτρὸν,
ἡερόθεν πίπτων, Ἰκάριον τελέσῃς.

108. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἴκαρε, χαλκὸς ἐὼν μιμήσκεο· μὴδὲ σε τέχνη,
μὴδ' ἀπάφῃ πτερύγων ζευγὸς ἐπωμάδιον.
Εἰ γὰρ ζωὸς ἐὼν πέσας ἐν πελάγεσσι θαλάσσης,
πῶς ἐθέλεις πτῆναι χάλκεον εἶδος ἔχων;

109. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Εἰς Ἰππόλυτον διαλεγόμενον τῇ τροφῇ τῆς Φαίδρας.

Ἰππόλυτος τῆς γρη῀ς ἐπ' οὐαὶ νηλέα μῦθον
φθέγγεται· ἀλλ' ἡμεῖς οὐ δυνάμεσθα κλύειν.
Ὅσσον δ' ἐκ βλεφάροις μεμνηνότες ἐστὶ νοῆσαι,
ὅττι παραγγυὰς μῆκέτ' ἀθεσμα λέγειν.

110. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Τηλέφου τετρωμένου.

Οὔτος ὁ Τευθρανίας πρόμος ἄσχετος, οὗτος δ' τὸ πρὶν
Τήλεφος αἰμάξας φρικτὸν ἄρη Δαναῶν,
Μυσὸν δτε πλήθοντα φόνῳ ἐκέρασε Κάϊκον·

Quis spectans spirare feram non dicat in ære,
Sudantemque suo rore madere virum?

106. INCERTI,

de Capanei statua.

Si furor in Thebas tantus Capanea tulisset,
Cum de reste gradus necteret aerios,
Capta forent fatis invitis mœnia, tantum
Nec foret ausa ducem tangere flamma Jovis.

107. JULIANI,

de Icaro æneo, stante in balneo.

Icare, cera prius te perdidit : Icare, cera
Restituit formam nunc tibi docta manus.
Sed noli pennas motare per æra, casus
Balnea mox faciat ne tuus Icaria.

Existimare est autem per artem noc in ære
belluam quidem spirare, virum autem fluere sadere.

106. INCERTI.

In statuam Capanei.

Si talis Thebæ Capaneus furore-insultasset turribus,
ascensum aerium scala meditatus,
cepisset urbem vi et præter fatum. Reveritum enim esset
et fulmen Jovis talem dejicere propugnatorem.

107. JULIANI.

In Icarum æneum in balneo stantem.

Icare, cera quidem te perdidit : nunc autem te cerâ
duxit in formam rursus ærarius-faber.
Sed saltem ne alas move per æra, ne hoc balneum,
ex-ære cadens, Icarium facias.

108. EJUSDEM.

In idem.

Icare, æs te esse memento ; neque te ars,
neque fallat alarum par super-humeros.
Si enim dum vivebas incidisti in gurgites ponti,
quomodo vis volare æneam formam habens ?

109. AGATHIÆ.

In Hippolytam confabulantem cum nutrice Phædræ.

Hippolytus anuis ad aures immisericordem sermonem
sonat ; sed nos non possumus audire. [gere est,
Quantum vero e supercilio furorem-significanti intelli-
apparet eum jubere ut ne-jam illicita dicat.

110. PHILOSTRATI.

In imaginem Telephi vulnerati.

Hic Teuthranias princeps qui-sustineri-nequit, hic qui olim
Telephus cruentavit horrendum martem Danaorum,
Mysium quum refertum cæde miscuit Caycum :

108. EJUSDEM,
de eodem.

Icare, sis temet memor esse ex ære, nec ars te
Fallat et apta humeris utraque penna tuis.
Si cum vivus eras delapsus es in mare, nunc cum
Æneus es, tibi cur, quæso, volare libet ?

109. AGATHIÆ ORATORIS,

de Hippolyto loquente cum Phædræ nutrice.

Hippolytus duris (sed nos audire vetamur)
Vocibus affatur nil miseratus anum.
Illius insano sed quantum est discere vultu,
Hanc monet, absteineat verba nefanda loqui.

110. PHILOSTRATI,

de effigie Telephi vulnerati.

Hic est Teuthranias princeps fortissimus, armis
Qui toties Graidum contudit arma suis,
Purpurea Mysum tinxit cum cæde Caycum :

ὄϊτος δ' Πηλιακοῦ δούρατος ἀντίπαλος·
 5 νῦν ἄλλον μηρῷ κεύθων βάρος, ὅα λιπόπνους
 τήκεται, ἐμφύχῳ σαρκὶ συνελκόμενος.
 Οὐδ' καὶ ταιρομένοιο περιπτύσσοντες Ἀχαιοὶ
 φύρδην Τευθρανίας νεῦνται ἀπ' ἡϊόνας.

111. ΓΛΑΥΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Φιλοκτήτου.

Καὶ τὸν ἀπὸ Τρηχίνος ἰδὼν πολυδύδνον ἦρω,
 τόνδε Φιλοκτήτην ἔγραφε Παρρᾶσιος·
 ἐν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληχόσι κωφὸν ὑποικεῖ
 δάκρυ, καὶ ὁ τρύχων ἐντὸς ἐνεσσι πόνος.
 Ζωογράφων ὦ λῶστε, σὺ μὲν σοφός, ἀλλ' ἀναπαῦσα·
 ἀνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἔδει.

112. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοῦς πλάστης ἐμὸς, ἄλλος Ὀδυσσεύς,
 ὅς μ' ἐμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόσου.
 Οὐκ ἔρκει πέτρη, τρυῖχος, λύθρον, ἔλκος, ἀνίη·
 ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο.

113. ΙΟΥΑΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οἶδα Φιλοκτήτην ὁρώων, δτι πᾶσι φαίνει
 ἄλγος ἔδν, καὶ τοῖς τηλόθι δερκομένοις.
 Ἄγρια μὲν κομόωσαν ἔχει τρίχα· δεῦρ' ἴδε κόρης
 χαίτην τρηχάλειος χρώμασιν αὐσταλέην·
 ὀρμα κατεσκληχὸς δὲ φέρει καὶ ρικνὸν ἰδέσθαι,
 καὶ τάχα καρφαλέον χερσὶν ἐφαπτομέναις.
 δάκρυα δὲ ζηροῖσιν ὑπὸ βλεφάροισι παγέντ'·
 ἴσταται, ἀγρύπνου σῆμα δυηπαθίης.

114. ΚΟΣΜΑ.

Εἰς Πύρρον μέλλοντα σφάζει τὴν Πολυξένην.

Πύρρος ἐγὼ· σπευδὼ δὲ πατρός χάριν· ἥ δὲ κυνῶπις

hic est Pelias hæstæ adversarius : [deficiente-anima
 nunc funestum in femore occultans vulnus-grave, velut
 tabescit, una-cum animata carne contractus.
 Quo etiam vulnerato trepidantes Achæi
 tumultuatim Teuthranio discedunt a littore.

111. GLAUCI.

In imaginem Philoctetæ.

Etiam Trachinium postquam-vidit multos-dolores-passum
 hunc Philocteten pinxit Parrhasius. [heron,
 In oculis enim aridis muta subhabitabat
 lacrima, et torquens intus inest dolor.
 O pictorum optime, tu quidem doctus; sed finem-afferre
 viri laboribus valde-ærumnosi jam oportebat.

112. INCERTI.

In eandem.

Infestus super Danaos mihi fictor meus, alius Ulysses,
 qui me meminisse-fecit mali funestique morbi.
 Non sat-erat petra, panni, tabes, ulcus, dolor :
 sed etiam in ære laborem meum eslinxit.

113. JULIANI.

In eundem.

Novi Philocteten intuens, propterea-quod omnibus declarat
 dolorem suum, etiam e longinquo cernentibus.
 Femæ-modo comantem habet crinem; hic vide capitis
 capillos asperis coloribus horridos;
 cutem vero rigidam fert et callosam ad aspectu,
 et forte siccam manibus tractantibus;
 lacrimæ-quæ aridis sub palpebris fixæ
 stant, insomnis signum ærumnæ.

114. COSMÆ.

In Pyrrhum qui in eo est ut mactet Polyxenam.

Pyrrhus ego; ac festino patris gratia; at hæc impudens

Hic est quem sensit Pelias hasta parem.
 Nunc femore occultans sævi tormenta doloris
 Mæret, et attrahitur vulnere tota caro.
 Saucius ille tamen tantum perterret Achivos,
 Ut cito Teuthranio littore defugiant.

III. GLAUCI,

de effigie Philoctetæ.

Vidit et hunc credo miserum Pæante creatum
 Parrhasius : forma est tam bene picta viri.
 Quippe subest oculis arentibus quedam
 Lacrima, sequæ dolor tam ferus intus agit.
 Eximium nemo te, pictor, in arte negabit :
 Desiuere illius sed mala tempus erat.

III. INCERTI,

de eodem.

Trux supra Danaos fictor meus : alter Ulysses,

Me veterem cogit qui meminisse luem.
 Splenia non sat erant, sanies, dolor, ulcus et antrum :
 Jussit in æs etiam nostra venire mala.

III. JULIANI ÆGYPTII,
de eodem.

Cum specto Pæante satum, monstrabit, opinor,
 Tormentum, quamvis eminus, ille suum.
 Heu ! quam mæsta viro coma : namque a vertice pendet
 Horrida squallentis silva capillitii.
 Arida tum vero cutis est, atque obsita rugis,
 Quam tangens posset, credo, friare manus.
 At lacrimæ siccis concretæ luminibus stant.
 Indicium quam sit pervigil ille dolor.

III. COSMÆ,

de Pyrrho, interfecturo Polyxenam.

Pyrrhus ego. Hanc patri fero munus : at invocat audax

Παλλάδα κιχλήσκει, γνωτὸν ἔχουσα Πάριν.

115. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Χείρωνα τὸν ἱπποκένταυρον.

Ἄνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος· ἀνέδραμε δ' ἱππόθεν ἀνὴρ,
ἀνὴρ νόσφι ποδῶν, κεφαλῆς δ' ἄτερ αἰδὸς ἵππος·
ἵππος ἐρεύγεται ἀνδρα, ἀνὴρ δ' ἀποπέρδεται ἵππον.

116. ΕΥΘΑΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἴππος ἔην ἀκάρηνος, ἀνὴρ δ' ἀτέλειστος ἔκειτο,
ὃν γε Φύσις παίζουσα θεῷ ἐνεκέντρισεν ἵππῳ.

117. ΚΟΡΝΗΑΙΟΥ.

Εἰς Κυναιγείρον.

Οὐ σε, μάκαρ Κυνέγειρε, τοι ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἀνθετο σὺν παλάμαις·
ἀλλὰ σοφός τις ἔην ὁ ζωγράφος, οὐδὲ σε χειρῶν
νόσφισε, τὸν χειρῶν οὐνεκεν ἀθάνατον.

118. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Μηδοφόνους μὲν χεῖρας ὑπὲρ γαμψοῦ κορύμβου
ναὸς ἀπορρυμένης ἐξέταμον κοπίδας,
ἀνίκα που, Κυνέγειρε, φυγὰς ποτε φορτὶς ἐκείνα
ὥσπερ ἀπ' εὐναίας εἴχετο σὰς παλάμας.
Ἄλλα καὶ ὡς ἀπρὶξ δόρυ νῆϊον ἀμφιδακῦσαι,
ἄπνοον ὠμάρτευν τάρβος Ἀχαιμενίοις·
καὶ τὰς μὲν τις ἀνὴρ ἔλε βάρβαρος· ἃ δὲ γε χειρῶν
νίκα Μοψοπίοις μίμνε παρ' ἐνναέταις.

119. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Εἰς στήλην Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνο·.

Λύσιππε, πλάστα Σικυῶνι, θαρσαλέτη χειρ.

Pallada : nec Paridis cogitat esse soror.

115. [JULIANI IMPERATORIS,]

de Chirone centauro.

Fundit equum vir, equusque viri de corpore surgit;
Est capite hic exsors equus, exsors est pedibus vir.
Ecce virum qui ructat equus, qui pedit equum vir.

116. EYODI,

de eodem.

Imperfectus equus pedibus, vir finis egebat;
Hunc sed equo inseruit cupiens Natura joculari.

117. CORNELII,

de Cynægiri.

Te Phasis, Cynegire, tamen non ut Cynegirum,
Instructum siquidem fecit utraque manu.

Palladem invocat, fratrem habens Paria.

115. INCERTI.

In Chironem hippocentaurum.

Ex-viro effusus-est equus, surrexitque ex-equo vir,
vir absque pedibus, et sine capite celer equus;
equus eructat virum, virque pedit equum.

116. EVODI.

In eundem.

Equus erat sine-capite, virque haud-absolute jacebat.
quem nempe Natura ludens rapido inseruit equo.

117. CORNELII.

In Cynægirum.

Non te, felix Cynægire, sane ut Cynægirum pinxit
Phasis, quippe qui te cum validis dedicavit manibus;
sed doctus aliquis erat pictor, neque te manibus
privavit, te manuum causa immortalē.

118. PAULI SILENTIARII.

In eundem.

Medorum-interfectrices manus super curvo puppis-corymbo
navis avolantis reseuerunt securēs,
quando fere, Cynægire, fugitiva olim navis illa
tanquam ab ancora tenebatur palma tua.
Sed vel ita mordicus ligno navali inherentes,
exanimis terror, comitatus sunt Achæmenios;
et eas quidem vir quispiam cepit barbarus; manuum vero
victoria penes Mopsopios mansit incolas.

119. POSIDIPPI.

In statuam Alexandri Macedonis.

Lysippe, fictor Sicyonie, audax manus.

Sed sapuit pictor, manibus qui noluit orbem
Pingere, qui manuum nomine morte caret.

118. PAULI SILENTIARII,
de eodem.

Abscidit a summa pendentes puppe securis
Sanguine Medorum quæ maduere manus:
Cum trepidam, Cynegire, ratem velut ancora curvo
Dente tenax digiti detinuere tui.
Jam quoque desectæ de corpore tigna carinæ
Mordebant, magnus terror Achæmenidis.
Nunc ipsas Medus quis habet. Victoria mansit
Mopsopiis, manibus debita nempe tuis.

119. POSIDIPPI,
de statua Alexandri.

Lysippe, o fctor Sicyonie, nobilis arte,

δαίτε τεχνίτα, πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὀρή,
δν κατ' Ἀλεξάνδρου μορφᾶς χέεις. Οὐκέτι μεμπτοὶ
Πέρσαι· συγγνώμη βουοὶ λέοντα φυγεῖν.

120. ΑΡΧΕΛΑΟΥ, οἱ δὲ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ δταν ἀπεμάξατο μορφᾶν
Λύσιππος· τίν' ὁδὸν χαλκὸς ἔχει δύναμιν;
Λύδασσονται δ' εἰκοιεν ὁ χάλκεος ἐς Δία λεύσσων·
« Γὰν ὑπ' ἐμοὶ τίθεται· Ζεῦ, σὺ δ' Ὀλυμπον ἔχε.»

121. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὦδε τὰ κείνου
ὄμματα, καὶ ζῶν θάρος ὁ χαλκὸς ἔχει·
ὅς μόνος, ἦν ἐφορῶσιν ἀπ' αἰθέρος αἱ Διὸς αὐγαί,
πᾶσαν Πελλὰν γῆν ὑπέταξε θρόνῳ.

122. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τοῦτον Ἀλέξανδρον, μεγαλήτορος υἱά Φιλίππου,
δέρκεαι ἀρτιλόγευτον, Ὀλυμπιάς δν ποτε μήτηρ
καρτερόθυμον ἔτικτεν· ἀπ' ὠδίνων δέ μιν Ἄρης
ἔργα μῶθον εἰδίδασκε, Τύχη δ' ἐκείλευσεν ἀνάσσειν.

123. ΑΔΗΛΟΝ.

Ὁς τὸν βουδοῖαν Ἡρακλέα, παῖδες ἀγρῶται,
οὐκέτι κερδαλέοις ἐμβατὰ ταῦτα λύκοις,
φῶρές τε στεῖχειν κλοπὴν ὁδὸν ἀρνήσονται,
εἰ καὶ κωμῆτας ἀκριτος ὕπνος ἔχοι.
Ἦ γάρ μ' ἴδρυται Διονύσιος οὐκ ἄτερ εὐχῆς
χώρῳ τῷδ' ἀγαθὸν σύμμαχον Ἡρακλέα.

124. ΑΔΗΛΟΝ.

Μή τρέσσης, ὅτι τόξον, ὀδοπόρε, καὶ νεοθηγεῖς

Iugenioque audax, ignis in ore micat,
Fusus Alexander de quo tibi. Nil ego Persae
Culpo: boum viso justa leone fuga est.

120. ARCHELAI, aut ut alii volunt ASCLEPIADÆ,
de eodem.

Æquat Alexandri vultumque animumque ferocem
Lysippus: tantum posse quis æra putet?
Æreus iste Jovem spectans clamare videtur:
Subdo mihi terras; tu, pater, astra tene.

121. INCERTI,
de eodem.

Cernis Alexandrum, non dicam ex ære, sed ipsam:
Sic oculi, sic vis acris in ore viget.
Unus hic, ætherio quot sunt sub lumine, terras
Pellæo potuit ponere sub solio.

ingeniose artifex, ignem sans spectat æs,
quod in Alexandri speciem fudisti. Non jam culpandi
Persæ: venia est bubus leonem fugere.

120. ARCHELAI, vel ASCLEPIADÆ.

In eundem.

Audaciam Alexandri et totam expressit formam
Lysippus: quam hocce æs habet potentiam!
Elocuturo autem similis est ille æneus in Jovem intuens:
« Terram mihi submitto: Jupiter, tu Olympum habe.»

121. INCERTI.

In eundem.

Ipsum Alexandrum tibi-finge: adeo illius
oculos et vivam audaciam hoc æs habet:
qui solus, quam inspicunt ab æthere Jovis lumina,
omnem Pellæo terram subegit throno.

122. INCERTI.

In eundem.

Hunc Alexandrum, magnanimi filium Philippi,
cernis recens-natum, Olympias quam olim mater
animo-fortem genuit; post partum autem cum Mars
labores bellorum edocebat, Fortunaque jussit regnare.

123. INCERTI.

Juro per boum-cænatorem Herculem, pueri agresles,
non jam avidis pervia hæc-loca lupis,
furesque ingredi furtivam viam negabunt,
etiamsi rusticos intempestivus somnus teneat.
Etenim me posuit Dionysius non sine voto
loco in hocce bonum defensorem Herculem.

124. INCERTI.

Ne timeas, quod arcum, o viator, et recens-acuminatas

122. INCERTI.

de eodem.

Aspice Alexandrum magno genitore Philippo,
Qualis Olympiadis primum puer exiit alvo,
Jam tum magnanimus; jam tum Mars fortia facta,
Imperiumque ingens illi Fortuna parabat.

123. INCERTI.

Sic vos Alcides juvet helluo, rustica pubes,
Non ultra current ista per arva lupi:
Ipsi clam fures metuent accedere, somno
Sint licet agricolûm corpora pressa gravi;
Alciden quoniam fûndo Dionysius isti
Custodem saucta cum prece me posuit.

λοὺς γυμνάσας, πρόσθε ποδῶν ἐθέμην,
μηδ' ὅτι βαστάζω ῥοπαλὸν χερὶ, μηδ' ὅτι δέρμα
ἀμφ' ὧμοις χαροποῦ τοῦτο λέοντος ἔχου·
οὐ πημαίνειν οὐ πάντας ἐπίσταμαι, ἀλλὰ κακούργους·
καὶ σῶζειν ἀγαθοὺς ἐξ ἀχέων δύναμαι.

125. ΑΔΗΑΟΝ.

Αἰεὶ Λαρτιάδῃ πόντος βαρὺς· εἰκόνα γεῦμα
ἐκλυσε, καὶ δέλτων τὸν τύπον ἠφάνισεν.
Τί πλέον; εἰν ἐπέεσσιν Ὀμηρείοις γὰρ ἐκείνου
εἰκὼν ἀφθάρτοις ἐγγράφεται σελίσιν.

126. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὸν Μινώταυρον.

Ὁ παῖς ὁ ταῦρος, ὃ κατὰ μηδὲν ἐντελής,
ὃ τῆς τεκούσης τοῦ πάθους κατήγορος,
ὃ μιζήθηρ ἄνθρωπος, ἡ διπλῇ φύσις,
ὃ ταυρόκρανος, ἡ πλάνη τῶν σωμάτων,
ὃς οὔτε βοῦς πέφυκεν, οὔτ' ἀνὴρ ὅλως.

127. ΑΔΗΑΟΝ.

Τίς τὸν Θρήϊκα τόνδε μονοκρήπιδα Λυκοῦργον
χάλεον, Ἥδωνων ταγὸν, ἀνεπλάσατο;
Βακχιακὸν παρὰ πρέμονον ἴδ' ὥς ἀγέρωχα μεμηνώς
βριθὺν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνέτακεν χάλυδα.
Μανύει μορφὰ τὸ πάλαι θράσος· ἃ δ' ἀγέρωχος
λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ κείνο τὸ πικρὸν ἔχει.

128. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Ἰφιγένειαν.

Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέστου
ἐς γλυκερὴν ἀνάγει μνήστιν ὁμαιμοσύνης·
τῆς δὲ χολωομένης καὶ ἀδελφεὺν εἰσορωώσης
ὀδύῃ καὶ μανίῃ βλέμμα συνεξάγεται.

sagittas detexi-et ante pedes posui,
neque manu quod gero clavam, nec quod pellem
circa humeros fulvi hanc leonis habeo;
lædere non cunctos didici, sed malefactores;
et servare bonos a doloribus valeo.

125. INCERTI.

Usque Laertiadæ pontus gravis; imaginem fluctus
lavit, et e tabulis formam delevit.
Quid profecit? in epicis Homeri enim operibus illius
imago incorruptis inscribitur paginis.

126. INCERTI.

In Minotaurum.

Puer taurus, in nulla forma absolutus,
genitricis suæ monstruosum affectum arguens,
mixtus-bellua homo, duplex natura,
taurino-præditus-capite, error corporum,
qui neque bos natus-est neque vir omnibus-numeria.

127. INCERTI.

Quis Thracem hunc uno-sultum-calceo Lycurgum
æneum, Edonorum regem, effinxit?
Baccho-sacrum juxta truncum vide ut insolenter furcas
gravem supra caput elevavit securim-ferream.
Indicat forma veterem audaciam; superbus autem
furor etiam in ære istam acerbitatem servat.

128. INCERTI.

In Iphigeniam.

Furit Iphigenia; rursus autem eam vultus Orestis
in dulcem reducit memoriam consanguinitatis;
hujus autem ira-percit et fratrem aspicientis
misericordia et furore oculus effertur-simul.

124. INCERTI.

Cornua ne quoniam cernis sinuata, viator,
Spiculaque ante pedes nuda jacere, time;
Nec quia nodosam gestat mea dextera clavam,
Terga Cleonæa nec quia pelle tegor:
Lædere non cunctos, sed solos ista nocentes
Arma, bonis eadem vim prohibere solent.

125. INCERTI,

de Ulysse.

Dulichio pontus semper gravis: unda colores
Diluit, et formam sustulit e tabula.
Quid tamen hoc refert, illius quando figuram
Mæonidæ semper viva papyrus habet?

126. INCERTI,

de Minotauro.

Puer ecce taurus, integre neutrum tamen,
Certo patet quo teste maternus furor,

Natura duplex, quadrupes mixtus viro,
Taurina forma capitis, error corporum:
Nec totus est bos iste, nec totus vir est.

127. INCERTI,

de Lycurgo.

Quis validum, lævo nudum pede, Thraca Lycurgum
Edonæ gentis finxit in ære ducem?
Aspicias ut tumidus supra caput ille securim
In Bromii vibret dona furente manu?
Durat in irato vetus illa ferocia vultu,
Atque æri rabies multaque bilis inest.

128. INCERTI,

de Iphigenia.

Iphigenia furit, sed eam conspectus Orestis
Mitigat, et memorem sanguinis esse jubet.
Illius iratæ patrem fratremque videntes
Exagitant oculos hinc furor, hinc pietas.

129. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
ζωὴν Πραξιτέλης ἐμπαλιν εἰργάστω.

130. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Δυστήνου Νιόβης δράξας παναληθέα μορφήν,
ὡς ἔτι μυρομένης πότμον ἔδωκεν τακέων.
Εἰ δ' ἄρα καὶ ψυχὴν οὐκ ἔλλαχε, μὴ τότε τέχνη
μέμφοο· θηλυτέρην εἰκασε λαϊνέην.

131. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τανταλὶς ἄδε ποχ' ἃ δίσσ' ἐπτάκι τέκνα τεκοῦσα
γαστρὶ μιῇ, Φοῖβῳ ὄνμα καὶ Ἀρτέμιδι·
κούρα γὰρ προὔπειψε κόραις φόνον, ἄρρεσι δ' ἄρσιν·
δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἐβδομάδας.
Ἄ δὲ τόσας ἀγέλας μάτηρ πάρος, ἃ πάρος εὐπαις,
οὐδ' ἐφ' ἐνὶ τλάμῳ λείπετο γηροκόμῳ·
μάτηρ δ' οὐχ ὑπὸ παισὶν, ὅπερ θέμις, ἀλλ' ὑπὸ ματρὸς
παῖδες ἐς ἀλγεινούς πάντες ἄγοντο τάφους.
Τάνταλε, καὶ δὲ σὲ γλῶσσαι διώλεσε, καὶ σέο κούραν·
ἡ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἐπὶ δεῖμα λίθος.

132. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Στάθι πέλας, δάκρυσον ἰδὼν, ξένε, μυρία πένθη
τῆς ἀθυρογλώσσου Τανταλίδος Νιόβας,
ἧς ἐπὶ γῆς ἔστρωσε δωδεκάπαιδα λοχίστην
ἄρτι, τὰ μὲν, Φοῖβου τόξα, τὰ δ', Ἀρτέμιδος.
Ἄ δὲ λίθῳ καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα,
πετροῦται· στενάχει δ' ὑψηπαγῆς Σίπυλος.
Θνατοῖς ἐν γλώσσῃ δολία νόσος, ἧς ἀχάλινος
ἄφροσύνα τίχτει πολλὰκι δυστυχίαν.

129. De statua Niobes.

Ex viva lapidem me Di fecere. Sed ecce
Praxiteles vivam me facit ex lapide.

130. JULIANI AEGYPTII,
de eadem.

Ecce tibi Niobe, vera spectanda figura,
Tristia natorum funera plangit adhuc.
Nec quod abest huic vita, manum reprehendite : quippe
Effingenda fuit femina facta lapis.

131. ANTIPATRI,
de eadem.

Tantalus hæc illa est : peperit bis pignora septem,
Quæ morti Phæbus quæque Diana dedit.
Femina feminei nam sexus, masque virilis,
Illa neci septem tradidit, hic totidem.

129. INCERTI.

In statuam Niobes.

E viva me dii fecerunt lapidem; e lapide autem
vivam Praxiteles rursus præstitit.

130. JULIANI AEGYPTII.

In eandem.

Infelicias Niobes vides verissimam formam,
tanquam desentis adhuc fatum suorum liberorum.
Si vero animam quoque non est-sortita, ne id arti
vitio-verte : feminam simulavit lapideam.

131. ANTIPATRI.

In eandem.

Tantalus hæc illa olim duo septies enixa liberos
ventre uno, Phœbo hostias et Artemidi. [que mas;
Puella enim ante-tempus-misit puellis letum, maribus-
bini namque binos interfecerunt numeros-septenarios.
Et tanti gregis mater prius, prius clara-felici-secunditate,
ne uno quidem relicto misera restabat senii-curatore;
materque non a liberis, quod fas est, sed a matre
liberi in tristes cuncti ducebantur tumulos.
O Tantale, et te utique lingua perdidit et tuam filiam;
et hæc quidem in-lapideam versa-est, tibi vero impendit
[terror lapis.

132. THEODORIDÆ.

In eandem.

Sta prope, desse intuens, o hospes, infinitos luctus
incontinentis-linguæ Tantalidis Niobes,
cujus super terram straverunt duodecim-puerorum partus
nuper hinc Phœbi sagittæ, illinc Artemidis.
Hæc autem lapide et carne mixtam formam habens,
fit-petra : gemit autem alte stans Sipylus.
Mortalibus in lingua insidiosus morbus, cujus effrena
insania gignit sæpe infortunium.

De grege, quo tanto fuerat circumdata mater,
Nil ejus senium quo relevetur habet.
Nec sepeliverunt, ut fas, sua pignora matrem,
Sed dedit infelix pignora mater humo.
Exitio natæ fuit et tibi, Tantale, lingua :
Tu lapidem metuis, fit tua nata lapis.

132. THEODORIDÆ,
de eadem.

Hospes, siste gradum, nimisque superba locutæ
Tantalidos Niobes illacrimare malis.
Bis sex ediderat partus, quos tempore eodem
Hinc arcu Phœbus stravit, et inde soror.
Sic misera in mediam silicis carnisque figuram
Concrevit : Sipylus tristitia fata gemit.
Dira lues hominum linguis est insita : multa
Pestis ab effreni garrulitate venit.

133. ANTIPATPOY.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὀλυμπον ἀναιδέα χεῖρ' ἀνένεικας,
 ἔνθεον ἐξ ἀθέου κρατὸς ἀφεῖσα κόμαν;
 Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὧ πολύτεχνε,
 νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ φιλάδουλον ἔριν.
 Ἄ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πύλας· ἃ δὲ λιπόπνους
 κέκλιται· ἃ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
 Καὶ μόχθων οὕτω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
 ἱστρῶται τέκνων ἐσμός ἀποφθιμένων.
 Ὡ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
 10 πέτρος ἔσῃ, Νιόβα, κάδει τειρομένα.

134. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἰνταλλί καί, Νιόβα, κλύ' ἑμὴν φάτιν, ἄγγελον ἄτας
 δέξαι σὼν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν.
 Ἄς κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ! βαρυπενθέσι Φοίβου
 γειναμένα τόξοις ἀρσανόπαιδα γόνον·
 οὐ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν. Ἄτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσω;
 αἴ! αἴ! πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
 Ἄ μὲν γὰρ ματὴρ περὶ γούνασιν, ἃ δ' ἐνὶ κόλποις
 κέκλιται, ἃ δ' ἐπὶ γᾶς, ἃ δ' ἐπιμαστίδιος·
 ἄλλα δ' ἄντωνδὸν θαμβεῖ βέλος· ἃ δ' ἐπ' οἰστοῖς
 10 πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὁράα.
 Ἄ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβευσιν
 μάτηρ σαρκοπαγῆς οἷα πέπηγε λίθος.

135. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Μηδείας τὴν ἐν Ῥώμῃ.

Τέχνη Τιμομάχου στοργὴν καὶ ζῆλον ἔμιξε
 Μηδείης, τέκνων εἰς μόρον ἔλκομένων.
 Τῇ μὲν γὰρ συνένευσεν ἐπὶ ξίφος, ἥ δ' ἀνανεύει,
 σώζειν καὶ κτείνειν βουλομένη τέκεα.

133. ANTIPATRI,

de eadem.

Non pudet ad cœlum quod palmas femina tollis,
 Impia lymphatas sparsa per ora comas?
 Latonæ, secunda parens, jam conspicis iras,
 Jurgiaque insanæ mentis acerba gemis.
 Est quæ natarum nece palpitat: altera sensu
 Linquitur: huic nimium certa sagitta venit.
 Necdum crede tibi luctus finire; sororum
 Tristia nam sequitur fata virile genus.
 Infausta prognata die; nec meta laborum
 Mors tibi: nam fies, Tantal, morte silex.

134. MELEAGRI,

de eadem.

Tantali, sermonem tristem tamen accipe. Sævos
 Nuntius tuæ luctus et tua damna fero.

133. ANTIPATRI.

In eandem.

[talisi,

Quid, o mulier, ad Olympum impudentem manum sas-
 lymphatam ex ignorante-deos capite dimittens comam?
 Latonæ spectans magnam iram, o multos-enixa-liberos.
 nunc ingemisce amaræ et inconsultæ rixæ. [anima
 Una enim puellarum palpitat prope, altera deficient-
 incubuit-silv· huic autem gravis mors impendet.
 Et laborum noncum hic tibi finis, sed et masculum
 stratum-est puerorum examen exstinctorum.
 O gravem illacrimata sortem! inanims ipsa
 lapis eris, o Niobe, luctu consumpta.

134. MELEAGRI.

In eandem.

[tuai;

O Tantal's filia Niobe, audi meam vocem, nunciam infor-
 accipe tuorum dolorum valde-miserandum sermonem
 Solve comæ vinculum, heu! luctuosissimis Phœbi
 quæ-peperisti arcubus masculorum-puerorum prolem:
 non jam tibi sunt pueri. At quid hoc aliud? quid video?
 heu, heu! exundat in puellas cædes.
 Una enim matris in genibus, altera vero in ulnis
 revoluta-est, hæc super terra, illa super-ubere;
 aliaque adversum horret telum; illa vero ad sagittas
 expavescit; hujus animatus adhuc oculus lucem videt.
 Ipsa vero garrulum diligens olim os, nunc præ stupore
 mater carne-compacta in modum obduruit petræ.

135. INCERTI.

In imaginem Medæ quæ est Romæ.

Ars Timomachi maternum-affectum et zelotypiam miscuit
 Medæ, pueri in mortem dum-rapiuntur.
 Hæc enim nutat in gladium, illac renuit,
 servare simul et interficere volens pueros.

Solve comas: Phœbi telis secunda fuisti;
 Tot de te genitos abstulit ille mares.
 Jam tibi non vivunt. Quid adhuc miserabile cerno?
 Virgineo cædes imminet ecce choro.
 Hæc infusa sinu matris jacet; illa papillis
 Pendet; at hæc genibus funditur, illa solo.
 Hæc jam conspecta, tremit hæc stridente sagitta:
 Nondum totum oculis expulit illa diem.
 Illa loquax quondam, penitus tua filia, mater,
 Sic pavet, ut dubites, sit caro, sitne silex.

135. INCERTI,

de effigie Medæ, Romæ

Dum trahit infantes, mixta pietate furentem
 Zelotypam pinxit Colchida Timomachus.
 Partim quippe favet, partimque renititur ensi,
 Et pueros jam vult vivere, jamque mori.

136. ΑΝΤΙΦΙΛΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὴν ὅλαν Μήδειαν δ' ἔγραφε Τιμομάχου χεῖρ,
ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελομέναν,
μυρίον ἄρατο μόχθον, ἵν' ἦθεα δισὰ χαράτῃ,
ὧν τὸ μὲν εἰς ὄργαν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
Ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν δρα τύπον· ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
δάκρυον, ἐν δ' ἑλέῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.
Ἀρκεῖ δ' ἡ μέλλουσις, ἔφα σοφός· αἶμα δὲ τέκνων
ἔπρεπε Μηδείῃ, κοῦ χερὶ Τιμομάχου.

137. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίς σου, Κολχίς ἄσμε, συνέγραψεν εἰκόνι θυμόν;
τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βάρβαρον εἰργάσατο;
Ἄρ' αἰεὶ διψᾷς βροφῶν φόνον; ἢ τις Ἰήσων
δεύτερος, ἢ Ἰλαύκη τις πάλι σοι πρόφασις;
Ἔρρε, καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. Σῶν γὰρ ἀμέτρων
ζήλων * εἰς ἡ θέλεις καὶ γραφίς αἰσθάνεται.

138. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Δεῦρ' ἴδε παιδολέτειραν ἐν εἰκόνι, δεῦρ' ἴδ' ἄγαλμα,
Κολχίδα, Τιμομάχου χερὶ τυπωσαμένου-
φάσανον ἐν παλάμῃ, θυμὸς μέγας, ἀγριὸν ὄμμα,
παισὶν ἐπ' οἰκτίστοις δάκρυ κατερχόμενον·
πάντα δ' ὁμοῦ συνέχουεν, ἀμικτότατ' εἰς ἐν ἀγείρας,
αἶματι μὴ χρῶσαι φεισάμενος παλάμην.

139. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τιμομάχος Μήδειαν δ' ἔγραψεν, εἰκόνι μορφᾷς
ἀψόγου ψυχᾷς θήκατο διχθαδίας·
ζᾶλον γὰρ λεγέων, τεκνέων θ' ἄμα φίλτρα συνάψας,
δείξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀντιμεθελομέναν.

136. ANTIPHILI BYZANTII,
de eodem argumento.

Distractam pueros inter thalamiq̃ue dolorem
Colchida cum pinxit Timomachea manus,
Miscuit affectus geminos sollerte labore,
Hic quorum clemens, ille cruentus erat.
Adspice quam partes geminas implerit : in ira
Se lacrimæ versant, in pietate furor.
Sat voluisse fuit, dicunt. Occidere parvos
Colchidi convenit, non tibi, Timomache.

137. PHILIPPI,
de eadem.

Colchi, tuam quis, dic, in imagine miscuit iram?
Cujus es hic etiam barbara facta manu?
Sicne paras pueros occidere semper? Iason
Alter, an est Glauce jam nova causa tibi?

136. ANTIPHILI.

In eandem.

Exitiosam Medeam quum pingebat Timomachi manus,
zelotypia et liberis in-diversas-partes-tractam, [meret
infinitum suscepit laborem, ut animum duplicem expri-
cujus hoc in iram inclinabat, illud in misericordiam.
Utrumque vero explevit; vide tabulam : in minis enim
lacrima, et in misericordia ira vertitur. [rorum
Sufficit autem cunctatio, dixit sapiens; sanguis vero libe-
decuit Medeam, non autem manum Timomachi.

137. PHILIPPI.

In eandem.

Quis tua, o Colchis improba, pinxit-cum imagine iram?
quis et in simulacro te barbam fecit?
Anne semper sitis liberorum cædem? Num quis Iason
alter, aut Glauce aliqua rursus tibi est obtentui?
Facesse, vel in cera liberorum-interfetrrix. Tuam enim in-
zelotypiam in ea-quæ vis etiam pictura sentit. [mensam

138. ANONYMI.

In eandem.

Hic vide liberorum-interfetrtricem in imagine, hic vide
Colchida, quam Timomachi manus finxit; [simulacrum
ensis in palma, ira ingens, ferus oculus,
liberos ob miseros lacrima cadens;
cuncta autem una-miscuit, maxime-insociabilia in unum
sanguine ne fædetur manus parcens. [colligens,

139. JULIANI ÆGYPTII.

In eandem.

Timomachus Medeam quando pinxit, imagini formæ
inanimis animam indidit duplicem. [jungens,
Zelotypiam enim tori, liberorumque simul amorem con-
ostendit in oculis in-centraria-huc-et-illuc-tractam.

I procul, in ceris etiam nunc impia : sentit
Effigies, tendat quo tuus ille furor.

138. INCERTI,
de eadem.

Adspice crudelem pueris in imagine matrem
Colchida, Timomachi quæ datur arte tibi.
Ferro armata manus, luvor ingens, lumina sæva,
Queis tamen ob parvos lacrima parva subit.
Omnia tam valde discordia miscuit una,
Cæde tamen parcens conscelerare manum.

139. JULIANI ÆGYPTII,
de eadem.

Timomachus pueris immitem Colchida pinxit,
Exanimisque animas cepit imago duas.
Nam socians iras de pellice proles amori,
In partes oculos fecit utrasque trahi.

140. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Δεῦρ' ἴδε, καὶ θάμβησον ὑπ' ὀφρύσι κείμενον οἶκτον
καὶ θυμὸν, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἴτυν,
καὶ μητρὸς παλάμην ἀλόχοιο τε· πικρὰ παθούσης
δρμῇ φειδομένη πρὸς φόνον ἐλκομένην.
Ζωγράφος εὖ δ' ἔκρυψε φόνου τέλος, οὐκ ἐβελήσας
θάμβος ἀπαμβλῦναι πένθει δερκομένων.

141. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κολχίδα, τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα, τραυλὲ χελιδῶν,
πῶς ἔτλης τεκῶν ματῶν ἔχειν ἰδίων;
ἥς ἔτι κανθὸς ὑφαιμος ἀπαστράπτει φόνιον πῦρ,
καὶ πολὺς γενύων ἀφρός ἀπο σταλάει·
ἀρτιβρεχῆς δὲ σίδηρος ἐφ' αἵματι. Φεῦγε πανώλη
μητέρα, κἂν κηρῶ τεκνοφονοῦσαν ἔτι.

142. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα τῆς αὐτῆς.

Μαῖνῃ καὶ λίθος οὔσα, καὶ ἐκ κραδίης σέο θυμὸς
δμματα κοιλῆνας ἐς χόλον ἡτρέπισεν.
Ἐμπης οὐδὲ βράσις σε καθέζεται, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
πηδῆσεις, τεκῶν εἰνεκα μαινομένην.
ὦ, τίς δ' τεχνίτης τόδε γ' ἐπλάσεν, ἢ τίς δ' γλύπτης,
δς λίθον εἰς μανίην ἤγαγεν εὐτεχνίης;

143. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Μηδείης τύπος οὗτος ἴδ' ὥς τὸ μὲν εἰς χόλον αἵρει
δμμα, τὸ δ' εἰς παίδων ἔκλασε συμπαθίην.

144. ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς Ἀταλάντην καὶ Ἱππομένην.

Ἐδνα γάμων ἔρριπτες, ἢ ἀμβολίην ταχυτήτος,

140. INCERTI.

In eandem.

Hic vide et mirare sub superciliis sitam misericordiam
et iram, palpebrarum et igneum orbem,
et matris palmam uxorisque amara passæ
impetu parcente ad cædem raptam.
Pictor autem bene abscondit cædis finem, nolens
admirationem hebetare lucta spectantium.

141. PHILIPPI.

In eandem.

Colchidem, illam in liberis furiam, balba hirundo,
quomodo sustinuisti sobolis nutricem habere propriæ?
cujus adhuc oculus sanguineus fulgurat funestum ignem,
et alba ex genis spuma destillat;
recensque tinctum ferrum de sanguine. Fuge exitiosam
matrem, vel in cera liberos trucidantem adhuc.

142. INCERTI.

In imaginem ejusdem.

Furis etsi lapis es, et e corde tuo furor
oculos cavando eos in iram prodendam informavit.
Attamen neque basis te retinebit, verum impetu
prosilies, liberorum gratia insaniciens.
Proh! quis artifex hoc effinxit, aut quis sculptor,
qui lapidem in insaniam adduxit scito-artificio?

143. ANTIPATRI MACEDONIS.

In eandem.

Medæ forma hæc est: adspice ut unum in iram attollit
oculum, alterum in liberorum fregit caritatem.

144. ARABII SCHOLASTICI.

In Atalantam et Hippomenem.

Dotem nuptiarum projecisti, an remoram velocitatis.

140. INCERTI,
de eadem.

Ecce supercilio pietas cohibetur et ira:
Adspice quam flagrent igne minace genæ;
Matris et uxoris læsæ simul adspice dextram,
Ad cædem studio quæ trepidante venit.
Ars sapiens, cædem quod noluit addere, viso
Tam tristi fieret ne minor artis honos.

141. PHILIPPI,
de eadem.

Cur, rogo, Medeam, sævam in sua pignora matrem,
Partubus altricem sumis, hirundo, tuis?
Dirus adhuc oculus truculento fulminat igne.
Spumæque de malis nunc quoque cana fluit;
Esis et ipse recens de sanguine. Tu fuge matrem,
Cujus et in ceris mens scelerata manet.

142. INCERTI,
de ejusdem effigie.

Insanis et nunc cum sis lapis, iraque cordis
In cava defusum lumina virus agit.
Non poterit jam te ipsa basis retinere, sed ardens
Exsilies partus, credo, perosa tuos.
Quis tantum potuit cæli scalpripe labore,
Intrârit lapidem missus ut arte furor?

143. ANTIPATRI MACEDONIS,
de eadem.

Adspice Medæ faciem. Durescit in iram
Hic oculus, pueros frangitur ille videns.

144. ARABII ORATORIS,
de Atalanta et Hippomene.

Hippomenes, istud dominæ quod projecis aurum,

τοῦτο γέρας κούρη χρύσειον, Ἰππόμενες;
Ἄμφω μῆλον ἄνυσεν, ἐπεὶ καὶ παρθένον ὀρυγῆς
εἶργεν, καὶ ζυγίης σύμβολον ἦν Παφίης.

145. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Ἀριάδνης.

Οὐ βροτὸς δ' γλύπτας· οἶαν δέ σε Βάκχος ἐραστὰς
εἶδεν ὑπὲρ πέτρας ἔξεσε κεκλιμέναν.

146. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ξεῖνοι, λαϊνέας μὴ ψαύετε τῆς Ἀριάδνης,
μὴ καὶ ἀναθρώσκῃ Θησεία διζομένη.

147. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Εἰς Ἀνδρομέδαν.

Αἰθιοῦ πῶλος· ὁ δὲ πτερόεις τὰ πέδιλα,
Περσεύς· ἃ δὲ λίθῳ πρόσδετος, Ἀνδρομέδα·
ἃ προτομὰ Γοργοῦς λιθοδερκίος· ἄθλον ἔρωτος,
κῆτος· Κασσιόπας ἃ λάλος εὐτεκνία!
Χὰ μὲν ἀπὸ σκοπέλοιο χαλὰ * πόδας ἡθάδι νάρκα
νωθρόν· ὁ δὲ μναστὴρ νυμφοκομῇ τὸ γέρας.

148. ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Κηφεὺς Ἀνδρομέδην, ἣ ζωγράφος ἄνθετο πέτραις;
καὶ γὰρ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἣ κρίσις ἀμφίβολος.
Κῆτος δὲ σπιλάδεσσιν ἐπὶ γναμπτῆσι χαράχθη,
ἣ ἀπὸ Νηρῆος γείτονος ἐξανέδου;
Ἔγνω ταῦτα· σοφὸς τις ἀνὴρ κάμει· δεινὸς ἀληθῶς
τεύξατο καὶ βλεφάρων καὶ πραπίδων ἀπάτην.

149. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Ἑλένης.

Ἀργεῖης Ἑλένης ἐρώεις τύπος, ἣν ποτε βούτης

Conjugii pretium est, an mora, queso, pedum?
Profuit hoc tibi bis, tardata virgine, malum,
Et quia legitimi pignus amoris erat.

145. INCERTI,
de Ariadnes imagine.

Non te sculpsit homo : sed qualem rupe jacentem
Viderat, expressit marmore Bacchus amans.

146. De eadem.

Saxea sit quamvis, Ariadnen tangere noli,
Thesea ne properans querere prosiliat.

147. ANTIPHILI,
de Andromeda.

Æthiopum regio est; qui fert talaria, Perseus:
Hæc advincta feris cantibus, Andromede.
Gorgonis hoc sectum caput est; certamen amoris

hoc pretium puellæ aureum, Hippomene?
Utramque-rem malum effecit; nam et virginem ab impetu,
prohibuit, et nuptialis symbolum fuit Paphiæ.

145. INCERTI.

In imaginem Ariadnæ.

Non mortalis est sculptor : at qualem te Bacchus amator
vidit super saxum sculpsit reclinatam.

146. ALIUD.

In eandem.

Hospites, lapideam ne tangite Ariadnam,
ne et exsiliat Theseum quærens.

147. ANTIPHILI.

In Andromedam.

Æthiopum est ager; alatus vero calceamentis,
Perseus; saxo autem alligata, Andromeda;
facies in scuto Gorgonis in-saxum-vertentis-adspectu;
[præmium amoris,
balæna victa : Cassiopæ ah garrula fecunditas!
[usu-contracta torpedine
Et hæc (Andromeda) quidem a scopulo remittit pedem
inertem; procus vero sponsam-ducit suam mercedem.

148. ARABII SCHOLASTICI.

In eandem.

Cepheusne Andromedam, an pictor imposuit saxis?
etenim ab oculis judicium anceps.
Et balæna utrum scopulis in curvis sculpta-est,
an ex Nereo (mari) vicino emeruit?
Novi hoc : prudens aliquis vir elaboravit : peritus revera
struxit et oculorum et animi fraudem.

149. EJUSDEM.

In imaginem Helenæ.

Argivæ Helenæ hic amabilis forma, quam olim bubulcus

Bellus; Cassiopes garrula fertilitas.
Liberat illa pedes longa torpedine segnes
A scopulo : potitur virgine victor amans.

148. ARABII ORATORIS,
de eadem.

Cepheus Andromeden an pictor rupe ligavit?
Namque oculus non quit cernere, credat utrum.
Picta super scopulos ostenditur horrida pistrinx,
An de vicino tollitur illa mari?
Agnosco vix signa mantis. O magnus in arte,
Lumina qui potuit fallere, quique animos!

149. EJUSDEM,
de Helenæ imagine.

Hæc Helenæ pulchra est facies, quam pastor ab Ida,

ἤρπασε, τὸν Ξένιον Ζῆνα παρσάμενος.

150. ΠΟΛΛΙΑΝΟΥ.

Ἄδε Πολυκλείτοιο Πολυξένα, οὐδέ τις ἄλλα
χειρ ἔθιγεν τούτου δαιμονίου πίνακος.
Ἦρας ἔργον ἀδελφόν. Ἴδ' ὥς, πέπλοις βαγέντος,
τὰν αἰδῶ γυμνὰν σῶφρονι κρύπτε πέπλω.
Αἰσsetai ἂ τλάμων ψυχᾶς ὕπερ· ἐν βλεφάροις δὲ
παρθενικᾶς ὁ Φρυγῶν κείται δλος πόλεμος.

151. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Διδούς.

Ἀρχέτυπον Διδούς ἐρικυδέος, ὧ ξένη, λεύσσεις,
εἰκόνα θεσπέσιον κάλλει λαμπομένην.
Τοίη καὶ γενόμην, ἀλλ' οὐ νόον, οἷον ἀκούεις,
ἔσχον, ἐπ' εὐφήμεσι δόξαν ἐνεγκαμένη.
Οὐδὲ γὰρ Αἰνεῖαν ποτ' ἐσέδρακον, οὐδὲ χρόνοιαι
Τροίης περθόμενης ἤλυθον ἐς Λιδύην·
ἀλλὰ βίας φεύγουσα Ἰαρθαίων ὑμεναίων
πῆξαι κατὰ κραδίης φάσγανον ἀμφίτομον.
Πιερίδες, τί μοι ἄγνων ἐφωπλίσσασθε Μάρωνα;
οἷα καθ' ἡμετέρης ψεύσατο παρθενίης!

152. ΓΑΥΡΑΔΑ.

Ἀχὼ φίλα, μοι συγκαταίνεσόν τι. — Τί;
Ἐρῶ κορίσκα· ἂ δέ μ' οὐ φιλεῖ. — Φιλεῖ.
Πρᾶξαι δ' ὁ καιρὸς καιρὸν οὐ φέρει. — Φέρει.
Τὸ τοίνυν αὐτᾶ λέξον ὥς ἐρῶ. — Ἐρῶ.
Καὶ πίστιν αὐτᾶ κερμάτων τὸ δός. — Τὸ δός.
Ἀχὼ, τί λοιπὸν, ἡ πόθου τυχεῖν; — Τυχεῖν.

153. ΣΑΤΥΡΟΥ.

Εἰς ἀγαλμα Ἠχοῦς.

Ποιμενίαν ἀγλῶστος ἀν' ὄργαδα μέλπεται Ἀχὼ
ἀντίθρουον πτανοῖς ὑστερόφωνον ὄπα.

Hospitii violans jura Jovemque, rapit.

150. POLLIANI,

de statua Polyxenæ.

Iste tuus labor est, Polyclete, Polyxena : sensit
Non aliam felix ista tabella manum.
Germanum Junonis opus. Cerne ut sibi prudens
Obducaturupta tegmina veste pudor.
Pro vita facit illa preces. In virginis udis
Est oculis, quantum est de Phryge Marte super.

151. INCERTI,

de Didus imagine.

Non hæc effigies Didus, magis ipsa putanda est;
Tam nitet eximio mirus in ore decor.
Talis eram vultu : non talis pectore, qualem
Fama loquax meritis finxit iniqua meis.
Ænean vidi numquam : nec ad Africa veni
Littora, quo facta est tempore Troja cinis.

rapuit, hospitem Jovem repellens.

150. POLLIANI.

Hæc est Polycleti Polyxena, nec ulla alia
manus tetigit divinam hanc tabulam.
Junonis fictæ opus est geminum. Vide ut, peplo scisso,
pudenda nuda casto occultabat velamine.
Precatur infelix pro vita : in oculis autem
virginis Phrygum insidet totum bellum.

151. ANONYMI.

In imaginem Didonis.

Archetypam-formam Didus illustris, o hospes, cernis,
imaginem divina pulchritudine fulgentem.
Talis etiam fui, sed non cum animum, jualem audis.
habui, ego ob honesta famam adepta.
Nec enim Æneam unquam conspexi, nec temporibus
Trojæ vastatæ veni in Libyam;
sed vim fugiens Iarbaeorum hymenæorum
fixi in pectus ensem utrimque-cædentem.
Pierides, quid in-me castum armavistis Maronem?
qualia ille adversus nostram mentitus est virginitatem!

2. GAURADÆ.

Echo amica, mihi annue quid. — Quid?
Depereo puellulam; hæc autem me non amat. — Amat.
Sed rem-ut-habeam tempus opportunitatem non fert. —
Tu igitur ei dic quod ἐρῶ (amo). — Ἐρῶ (dicam). [Fert
Et pignus illi numorum tu des. — Tu des.
Echo, quid restat, quam votum assequi? — Assequi.

153. SATYRI.

In imaginem Echæ.

Pastoralla elinguis per pascua cantat Echo
respondentem volucris post-sonantem vocem.

Conjuge sed ne me per vim poteretur Iarbas,
Inveni ferro pectus adacta necem.
Invida, cur casto dictabas, Musa, Maroni
Falsa adeo in nostram probra pudicitiam?

152. GAURADÆ.

Pan loquitur.

Echo, docebis mene quæ volo? — Volo.
Amare me, sed non amari, fama. — Ama.
Fruine tempus ut queam dabit? — Dabit.
Fer verba amoris signa quem feram. — Feram.
Fidem sed auri te rogo duis. — Duis.
Echo, quid ultra restat? an frui? — Frui.

153. SATYRI,

de Echo.

Pascua læta colens imitatrix carminis Echo
Ultima post querulas verba recantat aves.

154. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἦχὼ πατρήεσσαν ὀρεῖς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ἀδομένην,
παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμαῖσιν ἡδὺ
παίγνιον. Ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων ἀπιθι.

155. ΕΥΟΔΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἦχῳ μιμολόγον, φωνῆς τρύγα, ῥήματος οὐρήν.

156. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀρκαδικὰ θεὸς εἰμι, παρὰ προθύροις δὲ Λυαίου
ναίω, φθεγγόμενον μῦθον ἀμειδομένα·
οὐκέτι γὰρ στυγίω, Βακχεῦ φίλε, τὸν θιασώταν
τὸν τεόν. Ἐρχεο, Πάν· ξυνὰ λέγωμεν ἔπη.

157. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ.

Εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐνοπλον Ἀθηνᾶν.

Τίπτε, Τριτογένεια, κορύσσειαι ἄστει μέσσω;
Ἐξε Ποσειδάων· φείδεο Κεκροπίης.

158. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Ὡς πρέπει, Ἀρτεμῖς εἰμ· εὖ δ' Ἀρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλ-
μανύει Ζηνὸς, κοῦχ ἑτέρου θύγατρα. [κός
Τεκμαίρου τὸ θράσος τῆς παρθένου. Ἡ δ' ἄ κεν εἴποις·
Πᾶσα χθὼν ὀλίγον τῆδε κυναγέσιον.

159. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἄγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Τίς λίθον ἐψύχωσε; τίς ἐν χθονὶ Κύπριν ἐσεῖδεν;
Ἰμερον ἐν πέτρῃ τίς τόσον εἰργάσατο;

154. LUCIANI, aut ut alii volunt ARCHÆ,
de eadem.

Saxa colens Echo datur hic tibi, Panos amica,
Extremos tantum docta referre sonos,
Gaudia pastorum, cujuslibet oris imago.
Audito quantum voce sonabis, abi.

155. EVODI,
de eadem.

Verba imitans Echo, sæx vocis, cauda loquelæ.

156. INCERTI,
de eadem.

Arcadiæ sum Nympha. Foras hic ante Lyæi
Adsto, repercussos reddere fida sonos.
Non ultra tuus est odio mihi, Bacche, sodalis:
Huc, Pan, ut pariter verba seramus, ades.

154. LUCIANI, vel ARCHÆ.

In eandem.

Echo lapideam vides, amice, Panos amicam,
reciprocum sonum rursus canentem,
omnigenarum vocum garrulam imaginem, pastoribus
ludicrum. Quidquid dicis, id audiens abi. [dulce

155. EVODI.

In eandem.

Echo mimoloquam, vocis sæcem, verbi caudam.

156. INCERTI.

In eandem.

Arcadica sum dea, juxta vestibula autem Lyæi
habito, sonantem sermonem referens:
non enim jam odi, Bacche amice, collusorem
tuum. Veni, o Pan, communia dicamus verba.

157. JULIANI E PRÆFECTIS ÆGYPTI.

In armatam Minervam, quæ Athenis.

Quid, o Tritogenia, armata-stas media in urbe?
Cessit Neptunus: parce Cecropiæ-civitati.

158. DIOTIMI.

Ut decet efficta sum Diana: et vere Dianam ipsum æs
arguit Jovis et non alterius filiam.
Specta audaciam virginis. Sane dixeris:
Tota tellus parvus huic est venationis-locus.

159. INCERTI.

In statuam Veneris Cnidi.

Quis lapidem animavit? quis in terra Cyprin vidit?
cupidinem in petra quis tantopere effinxit?

157. JULIANI ÆGYPTII,
ex genere Præfectorum Augustalium,
de Minerva Athenis armata.

Cur media, Pallas, capis arma in Cecropis urbe?
Neptunus cessit jam tibi, parce tuis.

158. DIOTIMI,
de imagine Dianæ.

Dianam cernis, qualem decet. Hanc Jove patre,
Non alio genitam, sat decet ipse faber.
Adspice, virgo ferox quam sit, quamque aspera. Dices:
Venanti tellus huic erit ipsa parum.

159. INCERTI,
de effigie Veneris in Cnido.

Quis lapidi spirare dedit? quis Cyprida vidit?
In terris? quantum marmor amoris habet?

Πραξιτέλους χειρῶν ὅδε που πόνος, ἢ τάχ' Ὀλυμπος
χρηρεῖται, Παφίης ἐς Κνίδον ἐρχομένης.

160. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Eis τὸ αὐτό.

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἰδματος ἐς Κνίδον ἦλθε,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην·
πάντη δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
φθέγγετο· « Πού γυμνὴν εἶδε με Πραξιτέλης; »

Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἂ μὴ θέμις· ἀλλ' ὁ σίδηρος
ἔξεσεν οἷ' ἂν Ἀρης ἤθελε τὴν Παφίην.

161. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος·
ἀλλ' οὕτως ἔστης, ὥς ποτε κρινομένη.

162. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἄ Κύπρις τὰν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
« Φεῦ! φεῦ! ποῦ γυμνὴν εἶδε με Πραξιτέλης; »

163. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὴν Παφίην γυμνὴν οὐδεὶς ἶδεν· εἰ δέ τις εἶδεν,
οὗτος ὁ τὴν γυμνὴν στησάμενος Παφίην.

164. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλέας ἀγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

165. ΕΥΘΝΟΥ.

Παλλὰς καὶ Κρονίδαο συνευνέτις εἶπον, ἰδοῦσαι
τὴν Κνιδίην· « Ἀδίκως τὸν Φρύγα μεμφόμεθα. »

Praxitelis manus est : Venere, ut puto, regia cœli
Jam caret, ad Cnidios venit ut ipsa Venus.

160. PLATONIS,

ejusdem argumenti.

Diva Paphi Cnidiam trans æquora venit ad urbem,
Effigiem cupiens pulchra videre suam.
Venit ut in templum lustravitque omnia, Quando est
Praxiteles nudam me speculatus? ait.

Non vidit, Venus, ille, nefas quæ cernere; sed Mars
Ferreus expressit qualem amat ipse Deam.

161. EJUSDEM,

de eadem.

Non te Praxiteles fecit, non ferrea cœla;
Sed stas, sub Phrygio iudice qualis eras.

162. INCERTI,

de eadem.

Ut Cnidiam vidit Venerem Venus ipsa, locuta est :

Praxitelis manuum hic labor, aut forte Olympus
orbitatem-sentit, Paphia Cnidum profecta.

160. PLATONIS.

In eandem.

Paphia Cytherea per mare in Cnidum ivit,
volens cernere imaginem propriam.
Ubique vero contemplata conspicuo in loco,
effata est : « Ubinam nudam vidit me Praxiteles? »

Praxiteles non vidit quæ non fas est, sed ferrum (*cælum*),
perpolivit quemadmodum Mars vellet Paphiam.

161. EJUSDEM.

Neque te Praxiteles effinxit, neque ferrum :
sed sic stas, ut olim quum-judicabaris.

162. INCERTI.

Cypris cum Cyprin Cnidi vidit elocuta est :
« Heu, heu, ubinam nudam vidit me Praxiteles? »

163. LUCIANI.

Paphiam nudam nemo vidit; si vero quis vidit,
huc est qui nudam posuit Paphiam.

164. EJUSDEM.

Tibi formæ consecravi tuæ pulcherrimum honorem,
o Cypri, tua forma præstantius nil habens.

165. EVENI.

Pallas et Saturnii conjux dixerunt, conspecta
Cnidia : « Immerito Phrygem accusamus. »

Praxiteles nudam me, rogo, vidit ubi?

163. LUCIANI,

de eadem.

Nulli nuda Venus visa est, puto : si tamen ulli,
Visa viro, nudam qui dedit hanc Venerem.

164. EJUSDEM,

de eadem.

Alma Venus, tibi sacro tuam sub imagine formam :
Pulchrius hac potuit nil tibi, diva, dari.

165. EVENI,

de eadem.

Ut Cnidiam videre Jovis soror atque Minerva,
Dixerunt : Querimur non bene de Paride.

166. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρόσθε μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὐρεσιν αὐτὸς ὁ βούτας
 ζέρξατο τὰν κάλλεος πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν·
 Πραξιτέλης Κνιδίοις δὲ πανωπήθεσαν ἔθηκεν,
 μάρτυρα τῆς τέχνης ψῆφον ἔχων Πάριδος.

167. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Φιάσεις, τὰν μὲν Κύπριν ἀνὰ κραναὰν Κνίδον ἀθρῶν,
 ἄδε πευ ὡς φλέξει καὶ θεὸς εὖσα λίθον·
 τὸν δ' ἐνὶ Θεσπιάδαϊς γλυκὺν Ἰμερον, οὐχ ὅτι πέτρον,
 ἀλλ' ὅτι κῆν ψυχρῷ πῦρ ἀδάμαντι βαλεῖ.
 Τοίους Πραξιτέλης κάμε δαίμονας, ἄλλον ἐπ' ἄλλας
 γὰρ, ἵνα μὴ δισσῶ πάντα θέροίτο πυρί.

168. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Ἀγχίστης, καὶ Ἀδωνίς·
 τοὺς τρεῖς εἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

169. ΑΔΔΟ.

Εἰς τὸ αὐτό, καὶ τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀθηνᾶν.

Ἀφρογενοῦς Παφίης ζάθεον περιδέρκεο κάλλος,
 καὶ λῆεις· Αἰνῶ τὸν Φρύγα τῆς κρίσεως.
 Ἀτθίδα δερκόμενος πάλι Παλλάδα, τοῦτο βοήσεις,
 ὡς βούτης ὁ Πάρις τήνδε παρετρόχασεν.

170. ΕΡΜΟΔΩΡΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὰν Κνιδίαν Κυθήρειαν ἰδὼν, ξένη, τοῦτό κεν εἴποις·
 Αὐτὰ καὶ θνατῶν ἄρχε καὶ ἀθανάτων.
 Τὰν δ' ἐνὶ Κεκροπίδαϊς δορυθαρεῖα Παλλάδα λεύσσω,
 αὐδάσεις· Ὄντως βουκόλος ἦν ὁ Πάρις.

166. EJUSDEM.

Antea quidem Idæis in montibus solus bubulcus
 adspexit eam-quæ pulchritudinis primas obtinuit;
 Praxiteles vero Cnidiis omnibus-conspiciam fecit,
 testem artificii sententiam habens Paridis.

167. ANTIPATRI SIDONII.

Dices, Cyprin in ardua Cnido videns,
 quod hæc sane inflammabit, dea quum sit, vel lapidem;
 et in Thespiadis blandum Cupidinem, non-modo petram
 [inflammaturum,
 sed vel rigido ferro ignem injecturum esse.
 Tales Praxiteles elaboravit deos, alium in alia
 terra, ut non duplici omnia arderent igne.

168. INCERTI.

In idem.

Nudam vidit Paris me, et Anchises, et Adonis :
 tres hosce novi solos; Praxiteles autem unde me novit?

169. ALIUD.

In idem, et in erectam Athenis Minervam.

Spumigenæ Paphiæ divinam-valde circumspice formam,
 et dices : Laudo Phrygem judicii ergo.
 Atticam videns rursus Pallada, hoc inclamabis,
 quod bubulcus Paris hancce prætergressus-est.

170. HERMODORI.

In eandem.

Cnidiam Cytheream cernens, o hospes, hoc dixeris :
 Ipsa et in mortales regna et in immortales.
 Apud Cecropidas vero hasta audacem Pallada videns,
 ita loqueris : Revera bubulcus erat Paris.

166. EJUSDEM,

de eadem.

Primus in Idæo conspexit vertice pastor
 Illam, quæ formæ præmia summa tulit :
 Praxiteles Cnidiis cerni dedit omnibus illam,
 Seque operis testem dixit habere Parin.

167. ANTIPATRI SIDONII,

de eadem.

Si Venerem videas hanc, quam Cnidos aspera monstrat,
 Hæc lapidem, dices, urere diva potest.
 Thespiadum spectetur Amor tibi, Non modo, dices.
 Hinc ignem capient saxa, sed ipse adamas.
 Tales Praxiteles fecit, sed separe sede,
 Flagrarent gemina ne face cuncta, deos.

168. INCERTI,

de eadem.

Me Paris, Anchises, me nudam vidit Adonis,

Tres modo. Praxiteles ille quis? unde venit?

169. De eadem, et de Minerva quæ

est Athenis.

Ætherium Paphiæ decus adspice, jam, puto, dices :
 Subscribo Phrygii judicis arbitrio.
 Atthida sed videas idem si Pallada, dices :
 Hanc qui præteriit, rusticus ille fuit.

170. HERMODORI,

de eadem.

Clamabis, Cnidiam Venerem si videris, hospes :
 Tu rege mortales, tu rege sola deos.
 Pallada sed videas, hastam quæ vibrat Athenis,
 Dices, credo : Paris nil nisi pastor erat.

171. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς Ἀρροδίτην ὠπλισμένην

Ἄρεος ἔντα ταῦτα τίνος χάριν, ὦ Κυθήρεια,
ἐνδεδύσαι, κενὸν τοῦτο φέρουσα βάρος;
αὐτὸν Ἄρη γυμνὴ γὰρ ἀφώπλισας· εἰ δὲ λέλειπται
καὶ θεὸς, ἀνθρώποις ὅπλα μάτην ἐπάγεις.

172. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ.

Αὐτά που τὰν Κύπριν ἀπηκριδῶσατο Παλλὰς,
τᾶς ἐπ' Ἀλεξάνδρου λαθομένα χρίσιος.

173. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑνοπλον Ἀρροδίτην.

Αἰεὶ μὲν Κυθήρεια φέρειν δεδάχκε φαρέτρην,
τόξας τε καὶ δολιχῆς ἔργον ἐκβολῆς·
αἰδομένη δ' ἄρα θασιὰ μενεπολέμοιο Λυκούργου
φίλτρα φέρει Σπάρτῃ τεύχεσιν ἀγχεμάχοις.
Ὑμεῖς δ' ἐν θαλάμοισι, Λακωνίδες, ὅπλα Κυθήρης
ἰζόμεναι, παῖδας τίκετε θαρσαλέους.

174. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Παλλὰς τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα·
« Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα; »
Ἥ δ' ἀπαλὸν γελάσασα· « Τί μοι σάκος ἀντίον αἶρῃν;
εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω; »

175. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἥ λίθος ὡς Παφίῃ θωρήξατο, ἥ τάχα μάλλον
εἶδε λίθον Παφίῃ, καὶ ὤμοσεν· « Ἥθελον εἶναι. »

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ Κύπρις Σπάρτας οὐκ ἄσπεσιν οἶά τ' ἐν ἄλλοις

171. LEONIDÆ.

In Venerem armatam.

Martis arma hæc quamobrem, o Cytherea,
induisti, inane hoc ferens onus?
ipsam Martem nuda enim exarmasti: si vero victus es
vel deus, hominibus arma incassum infers.

172. ALEXANDRI ÆTOLI.

Ipsa, opinor, Cyprin ad-amussin-perfecit Pallas,
Alexandri (Paridis) oblita iudicii.

173. JULIANI ÆGYPTII.

In armatam Venerem, quæ Spartæ.

Semper quidem Cytherea ferre novit pharetram,
arcumque, et longæ opus projectionis;
reverita vero leges hostes-sustinentis Lycurgi,
philtrea sua fert Spartæ armis cominus-pugnantium.
Vos autem in thalamis, Laconides, arma Cytheræ
venerantes, pueros gignite audaces.

174. ANONYMI.

In eandem.

Pallas Cytheream armatam ut-conspexerat dixit:
« Cypri, vis ita in iudicium descendamus? »
[adversum tollere?
Hæc autem suave ridens: « Quid mihi prodest clypeum
si nuda vinco, quid erit quando arma sumpeero? »

175. ANTIPATRI.

In eandem.

Aut lapis ut Paphia armatus-est, aut fortasse potius
vidit lapidem Paphia, et juravit: Volebam esse.

176. EJUDEM,

Etiam Cypris Spartæ est: non tanquam urbibus in aliis

171. LEONIDÆ,

de Venere armata.

Martis hic ornatus; cur hunc, Venus aurea, sumis
Cur corpus tenerum tam grave portat onus?
Armis exueris Martem cum nuda, Deorum
Major in humanum cur capis arma genus?

172. ALEXANDRI ÆTOLI,

ejusdem argumenti.

Ipsa, puto, Venerem finxit doctissima Pallas,
Oblita Idæi iudicis arbitrium.

173. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium
de Venere armata, quæ Spartæ.

Illa Venus, pharetram quæ semper amavit et arcum,
Et cita læcivis illita tela dolis,
Horrida belligeri venerans nunc scita Lycurgi,

Talia, quæ Spartæ se probet, arma capit.

At colite in thalamis vos Cypridis arma, Lacedæmæ,
Surgat ut e vestro corpore forte genus.

174. INCERTI,

ejusdem argumenti.

Nuper ut armigeram Venerem Tritonia vidit,
Visue ad iudicium rursus eamus? ait:
Molle Venus ridens: Quid me scutata laceasis?
Vincere si potui nuda, quid arma tenens?

175. ANTIPATRI,

ejusdem argumenti.

Ut Venus armatur, sic et lapis: aut Venus illum
Conspiciens jurat talem se velle videri.

176. EJUDEM,

de eadem.

Non Lacedæmonis alias quo more per urbes

ἵστανται, μαλακὰς ἐσσαμένα στολίδας·
ἀλλὰ κατὰ κρατὺς μὲν ἔχει κόρυν ἀντὶ καλύπτρας,
ἀντὶ δὲ χρυσεῖων ἀκρεμόνων κάμακα.
Οὐ γὰρ χρητεύων εἶναι δίχα τὰν παράκοιτιν
Θρακὸς Ἐνυαλίου καὶ Λακεδαιμονίαν.

177. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κύπρι φιλομειδῆς, θαλαμηπόλε, τίς σε μελιχρὴν
δαίμονα τοῖς πολέμων ἐστεφάνωσεν δπλοῖς;
σοὶ παῖαν φίλος ἦν καὶ ὁ χρυσοκόμης Ὑμέναιος,
καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες.
Ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδους ἀνδροκτόνα; μὴ θρασὺν Ἄρη
συλήσας' αὐχεῖς, Κύπρις δαον δύναται;

178. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἀνερχομένην ἀπὸ θαλάττης.

Τὰν ἀναδυσομένην ἀπὸ ματέρος ἄρτι θαλάσσης
Κύπριν, Ἀπελλεῖο μύχθον δρα γραφίδος,
ὥς χειρὶ συμμάρψασα διάδροχον ὕδατι χαίταν
ἐκθλίβει νοτερῶν ἄφρον ἀπὸ πλοκάμων.
Αὐταὶ νῦν ἐρέουσιν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
Ὅκέτι σοὶ μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

179. ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Αὐτὰν ἐκ πόντοιο τίθηνητῆρος Ἀελλῆς
τὴν Κύπριν γυμνὰν εἶδε λοχευομένην,
καὶ τοίαν ἐτύπωσε, διάδροχον ὕδατος ἀφρῶ
θλίβουσιν θαλαρπᾶς χερσὶν ἐτι πλόκαμον.

180. ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κύπρις δτε σταλάουσα κόμας ἀλιμυρῆος ἀφροῦ

Conspicitur molli tegmine culta Venus.
Pro vitta retinente comam stat vertice cassis,
Pro rutila vallum dextera tractat acu.
Debuit haud aliter spectari ornata Gradiui
Threicii conjux et Lacedæmonia.

177. PHILIPPI,

de eadem.

Risibus et thalamis gaudens Venus, o dea melle
Dulcior, hæc belli quis dedit arma tibi?
At tibi cantus erat cordi variatæque flatu
Lotus, et aurato crine superbus Hymen:
Hæc tu sanguinolenta quid induis? exuviisne
Martis ovas? quid non tu Cytherea potes?

178. ANTIPATRI SIDONII,

de Venere e mari emergente

Maternis primum de fluctibus emergentem

stat, molles induta vestes;
sed in capite quidem habet galeam pro mitra,
et pro aureis virgulis jaculum.
Non enim oportet sine armis esse tori-consortem
Thracis Enyaliæ et Lacedæmoniam.

177. PHILIPPI.

O Cypri risus-amans, circa-thalamum-versans, quis te
deam bellorum cinxit armis? [inellitam
tibi pæan carus erat et auricomus Hymenæus,
et argutarum tiliarum dulces gratiæ. [daccem Martem
Quid autem hæc induisti homines-occidentia? nonne au-
postquam-spoliavisti jactitas, Cypris quantum possit?

178. ANTIPATRI SIDONII.

In eandem e mari emergentem.

Emergentem e matre nuper unda-maris
Cyprin, Apellei opus adspice penicilli,
ut manu constringens humidam liquore comam
exprimat roscidis spumam e cincinnis.
Ipsæ nunc dicent Minervaque et Juno:
Non jam tecum formæ certamen ininus.

179. ARCHIÆ.

In eandem.

Ipsam e ponto nutricao Apelles
Cyprin nudam vidit genitam,
et talem representavit, humidum aquæ spuma
prementem validis manibus adhuc cincinnum.

180. DEMOCRITI.

In eandem.

Cypris cum stillans crinibus salsa spuma

Cyprin Apellei cerne laboris opus:
Ut, manibus mulcens respersos æquore crines,
De madidis spumam cogit abire comis?
Non tibi de forma posthac certabimus, ipsæ
Dicant, si videant, nata sororque Jovis.

179. ARCHIÆ,

de eadem.

Fallimur? an Venerem nudam spectavit Apelles,
Cum de cæruleo surgeret orta mari?
Sic illam pelagi pinxit de rore madentem:
Ecce comam tenera tergit utraque manu.

180. DEMOCRITI,

de eadem.

Nuda Venus pelagi primum cum surgeret undis,

γυνή πορφυρέου κύματος ἔξανέδου,
οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήϊα χερσὶν ἑλοῦσα
βόστρυχον, Αἰγαίην ἐξεπέριεν ἔλα,
στέρνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις· εἰ δὲ τοιγάρ
κείνη, συγγείσθω θυμὸς Ἐνυαλίου.

181. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἄρτι θαλασσαιῆς Παφίη προῦκυψε λοχείης,
μαῖαν Ἀπελλεῖν εὐραμένη παλάμην·
ἀλλὰ τάχος γραφίδων ἀποχάζεο, μὴ σε διήνη
ἄφρος ἀποστάζων θλιδομένων πλοκάμων.
Εἰ τοίη ποτὲ Κύπρις ἐγυμνώθη διὰ μῆλον,
τὴν Τροίην ἀδίκως Παλλὰς ἐλήισατο.

182. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὴν ἐκφυγοῦσαν ματὴρ ἐκ κόλπων, ἔτι
ἄφρῳ τε μορμύρουσαν, εὐλεχῇ Κύπριν
ἴδ' ὥς Ἀπελλῆς, κάλλος ἱμερώτατον,
οὐ γραπτὸν, ἀλλ' ἐμψυχον ἐξεμάξατο.
Εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμαν,
εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος,
καὶ μαζὸς, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ·
αὐτὰ δ' Ἀθάνα καὶ Διὸς συνευνέτις
φάσουσιν· Ὡ Ζεῦ, λειπόμεσθα τῇ χρίσει.

183. ΛΑΘΑΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Διονύσου πλησίον Ἀθηνᾶς ἑστῶς.

- α. Εἰπά, τί σοι ξυνὸν καὶ Παλλάδι; τῇ γὰρ ἄκοντες
καὶ πόλεμοι, περὶ σοὶ δ' εὐαδὸν εἰλαπίναι.
β. Μὴ προπετῶς, ὦ ξεῖνε, θεῶν περὶ τοῖα μετᾶλλα·
ἴσθι δ' ὅσοις ἱκελὸς δαίμονι τῇδε πέλω.
γ. Καὶ γὰρ ἐμοὶ πολέμων φίλιον κλέος· οἶδεν ἅπας μοι
ῥήου δημητρεὶς Ἰνδὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ.

Auratas spuma de maris uda comas,
Taliter Ægeο siccavit ab æquore tractam
Cæsariem tenera pulchra per ora manu,
Exstans uberibus qua fas tenus. Hanc ita vel Mars
Si videat, subitus pectora turbet amor.

181. JULIANI,
ex genere præfectorum Augustalium,
de eadem.

En Cytherea recens maris e genitalibus undis:
Lucinæ ingenium fecit Apellis opus.
Sed cito te tabula remove, ne te irriget imbre
Quæ pluuit abstersis spuma marina comis.
Si sic nuda Venus stetit in certamine mali,
Troja quod interiit Pallas iniqua fuit.

182. LEONIDÆ TARENTINI,
de eadem.

Adbuc ab ipso matris orientem sinu,

nuda purpureo e-fluctu emersit,
sic fere per candidas genas manibus prehensio
cincinno, Ægeum expressit mare,
pectus modo ostendens, quod utique fas est; si vero talis
illa, conturbetur spiritus Enyalii.

181. JULIANI E PRÆFECTIS ÆGYPTI.

In eandem.

Nuper marino Paphia emersit puerperio,
obstetricem Apelleam nacta manum;
sed confestim a-pictura procul recede, ne te madefaciat
spuma manans guttatim pressis e-cincinnis.
Si talis olim Cypriis nudata-est propter pomum,
Trojam injuste Pallas vastavit.

182. LEONIDÆ TARENTINI.

In eandem.

Elapsam matris ex sinu, adhuc [prim
spumaque murmurante-tectam, nuptiis-faventem Cy-
vide quomodo Apelles, formam valde-amabilem,
non pictam, sed animatam finxit.
Bene enim summis manibus exprimit comam,
et bene ex oculis placida effulget cupido,
et mamma, pubis nuncia, eminet-in-modum-mali-cy-
ipsaque Minerva et Jovis consora-tori [doni
dicent: O Jupiter, vincimur in-judicio.

183. INCERTI.

In signum Bacchi juxta Minervam erectum.

- a. Dic, quid tibi commune et Palladi? huic enim jacula
et certamina; tibi vero valde placent convivia.
b. Ne temere, o hospes, de diis talia inquire:
tene autem quot rebus similis deus hujusce sim.
Etenim mihi quoque bellorum amica gloria; novit omni-
Eoo domitus Indus ab Oceano. [mali

Adhuc strepentem spumeo Cyprin salo,
Videns Apelles, inditum formæ decus
Non æmulatus arte, sed vivum dedit.
Videsne summis manibus ut stringat comam,
Micetque puris fulgurans oculis amor?
Matura tangi turgeant ut ubera?
Nunc ipsa dicat Pallas, et conjux Jovis:
Actum est, nec ultra, Jupiter, contendimus.

183. INCERTI,

de Bacchi imagine, juxta Minervam stante.

Quid tibi, Bacche, gravi cum Pallade? sanguis et arma
Illi sæva placent: at tibi cura dapes.
De Dis ne nimium propera cum disseris, hospes:
Huic ego sum similis plurima namque deæ.
Est mihi bellatrix etiam manus: India novit
Edomita Eoi litus ad Oceani.

Καὶ μερόπων δὲ φυὴν ἐγερερχαμεν, ἥ μὲν ἐλαίῃ,
αὐτὰρ ἐγὼ γλυκεροῖς βότρυσιν ἡμερίδος.
Καὶ μὴν οὐδ' ἐπ' ἐμοὶ μήτηρ ὠδίνας ὑπέτλη·
λῦσα δ' ἐγὼ μῆρόν πατρίον, ἥ δὲ κάρη.

184. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς ἕτερον ἀγαλμα τοῦ αὐτοῦ.

Ἀυσονίῳ Παισωνί συνασπιστῆς Διόνυσος
ἱδρυμαὶ μεγάρων φρουρὸς ἐπ' εὐτυχίῃ.
Ἄξιον, ὦ Διόνυσε', ἐσέθης δόμον. Ἐπρεπεὺς ἄμψω,
καὶ μέγαρον Βαχίῳ, καὶ Βρόμιος μεγάρῳ.

185. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Διονύσου καὶ Ἡρακλείους.

Ἀμφοτέροι Θήβηθε, καὶ ἀμφοτέροι πολεμισταί,
κῆκ Ζηνός· θύρῳ δεινός, ὃ δὲ βροτάλῳ.
Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἰκελα δ' ὄπλα,
νεβρίς λειοντῇ, κύμβαλα δὲ πλαταγῇ.
Ἥρῃ δ' ἀμφοτέροις χαλεπὴ θεός. Οἱ δ' ἀπὸ γαίης
ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρός ἀμφοτέροι.

186. ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἰς ἀγαλμα Ἑρμοῦ.

Ἑρμῆς ὡκὺς ἐγὼ κυκλήσκομαι· ἀλλὰ παλαίστρῃ
μὴ κολοδὸν χειρῶν ἴστατε, μὴ δ' ἀποδα·
ῥί πῶς ὡκὺς ἐγὼ; πῶς δ' ὄρθια χειρονομήσω,
ἐς βάσιν ἀμφοτέρων ὄφρα νὸς ἰστάμενος;

187. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἴτ' αὖ μιν αἰείρας χαμάδις βάλε· τοῦ δ' ἀπο χρυσὸς
ἔρβρευσεν καταγνέτος. Ὑβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

188. ΝΙΚΙΟΥ.

Εἰνὸς ἱφύλλον ὄρος Κυλλήνιον αἰπὺ λελογγὺς,

Munera mortali generi donavimus ambo,
Illa oleam, placidae gaudia vitis ego.
Iraeterea neque me matris peperere dolores;
Ipse Jovis solvi sed femur, illa caput.

184. ANTIPATRI SIDONII,
de altera Bacchi effigie.

Pisonem Latium Bacchus comitatus ad arma
Atria nunc ejus prosperitate ben.
Evie, conspiceris digna te sede. Decebat
Ista domus Bacchum, Bacchus et ipse domum.

185. INCERTI,

de imagine Bacchi et Herculis.

Ambo belligeri, Thebarumque ambo propago
Et Jovis; hic clavam, thyrsos at ille gerit.
Vicini effigie; cultus paris: hunc leo vestit,
Hunc nebris: hic crotalo ludit, hic æra crepat.

Et mortalium utique genus remuneravimus, hæc quidem
sed ego dulcibus uvis vineæ-excultas. [olea,
Verum etiam neque ob me mater labores tulit;
solvi autem ego femur patrum, hæc vero caput.

184. ANTIPATRI [THESSALONICENSIS].

In alterum signum ejusdem.

Ausonio Pisoni commilito Bacchus
sto domus custos in bonam-fortunam.
Dignam, o Bacche, ingressus-es domum. Congruunt ambo,
et domus Baccho, et Bromius domui.

185. INCERTI.

In statuas Bacchi et Herculis.

Utrique Thebani, et utrique pugnatores,
et Jove prognati: hic thyrsos metuendus, ille vero clava.
Ambobus autem stela conterminas: et similia arma,
pellis-cervina leonina-pelli, cymbala vero crepitaculo.
Juno vero utrisque gravis dea. At illi e terra
abierunt ad immortales per ignem utriusque.

186. XENOCRATIS.

In statuam Mercurii.

Mercurius velox ego vocor; sed in palæstra
ne mancum-manibus ponite, neque pedibus-carentem:
aut quomodo ego velox? quomodo recte manus-movebo,
in basi utrisque orbatus stans?

187. INCERTI.

In eandem.

Mercurio ligneo quis precabatur, et lignum erat.
Dein eum tollens ad humum dejecit; ex eo autem aurum
fluxit effracto. Injuria gignit sæpe lucrum.

188. ΝΙΚΛΕ.

Folia-multa-agitantem montem Cyllenium altum sortitus,

Juno potens utrique gravis dea; venit uterque
Ad superos, ignis fecit utrique viam.

186. XENOCRATIS,
de Mercurii imagine.

Mercurius velox nomen mihi. Quæso, palæstra
Ne me orbem manuum ponite, neve pedum.
Nam mihi si partes illinc tollatis et istinc,
Quomodo ero velox, quomodo chironomon?

187. INCERTI,
de eodem.

Mercurium ex ligno vir adit prece; nil nisi lignum.
Ille erat: in terram vi magna dejecit: aurum
Profluit e fracto. Dat sæpe injuria lucrum.

188. ΝΙΚΛΕ,

de altera ejusdem imagine.

Qui juga frondiferæ Cyllenes possidet, hujus

τῇδ' ἔστηκ' ἐρατοῦ γυμνασίου μεδέων,
Ἑρμῆς· ὃ ἐπὶ παῖδες ἀμάρακον ἢ δ' ὑάκινθον
πολλάκι, καὶ θαλεροὺς θῆκαν ἱὼν στεφάνους.

189. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φρουρὸς ἐπὶ σμῆνεσσι, Περιστράτου εἵνεκα, μέμνω
ἐνθάδε, Μαιναλίαν κλιτὸν ἀποπρολιπὼν,
κλῶπα μελισσάων δεδοκημένος. Ἄλλ' ἀλέασθε
χεῖρα, καὶ ἀγροτέρου κοῦφον ὄρεγμα ποδός.

190. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τῶν αἰγῶν ὁ νομεὺς Μόριχος τὸν ἐπίσκοπον Ἑρμῆν
ἔτασ' αἰπολίων εὐδόκιμον φύλακα.
Ἄλλὰ μοι αἶ τ' ἀν' ὄρη χλωρᾶς κακορεσμέναι ὕλας,
τοῦ γ' ἀρπακτῆρος μή τι μέλεσθε λύκου.

191. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Λυτόθεν ὀστράκινόν με καὶ ἐν ποσὶ γῆνιν Ἑρμῆν
ἐπλάσεν ἀψίδος κύκλος ἐλίσσόμενος.
Πηλὸς ἐφουράθην· οὐ ψεύσομαι. Ἄλλ' ἐφίλησα,
ὧ ζεῖν', ὀστρακίαν δύσμορον ἐργασίην.

192. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὡ λῶστε, μὴ νόμιζε τῶν πολλῶν ἓνα
Ἑρμῆν θεωρεῖν· εἰμὶ γὰρ τέχνα Σκόπα.

193. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

α. Κράμβης ἀψομαι, Κυλλήνις; β. Μὴ, παροῦτα.
α. Τίς φθόνος ἐκ λαχάνων; β. Οὐ φθόνος, ἀλλὰ νόμος,
ἀλλοτρῶν ἀπέχειν κλοπίμους χέρας. α. Ὡ παραδόξου!
μὴ κλέπτειν Ἑρμῆς καινὸν ἔθηκε νόμον.

194. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἄγαλμα Ἑρωτος.

Χαλκεὶόν τις Ἑρωτα μετήγαγεν ἐκ πυρὸς εἰς πῦρ,
τήγανον ἀρμόζων τῇ κολάσει κολασίν.

Gymnasii custos nunc amat esse deus.
Sæpe illi a pueris vaccinia, sæpe amarantus
Nexaque de violis sæpe corona venit.

189. EJUSDEM,

de Panos imagine.

Mænala cur linquam, mihi causa Peristratus : ejus
Hic mea tutatur cura fidelis opes :
Observo fures examinis : ite, manusque
Hinc avidas, tacitos et removete pedes.

190. LEONIDÆ,

de Mercurii imagine.

Aras ego appositus custos uxoris hirci,
Sto Morichi vigilans ante caprile deus.
Ite per hos montes et vos satiate, capellæ,
Nec rabidos ulla parte timete lupos.

191. NICÆNETI,

de ejusdem altera effigie.

Me revoluta suum figuli rota fluxit in orbem,

hic sto amabilis gymnasii præses
Mercurius : quo super pueri amaracum atque hyacin-
sæpe, et floridas posuerunt violarum coronas. [thm

189. EJUSDEM.

Custos prope examina, Peristrati gratia, maneo
hic, Mænalium clivum postquam deserui,
furem apum observans. Sed evitate
manum meam, et rustici levem extensionem pedis.

190. LEONIDÆ.

Caprarum pastor Morichus inspectorem Mercurium
posuit pascuorum probatissimum custodem.
At mihi vos per montes viridantibus saturatæ silvæ-plin-
raptoris quidem ne quam curam-agite lupi. [tis

191. NICÆNETI.

Ex-hoc-loco testaceum me et pedibus terrenum Mercuri-
flinxit rotæ orbis circumactus. [rium
Lutum ego mixtum-sum : non mentiar. Sed amavi,
o hospes, figulorum-in-testa miserum laborem.

192. ANONYMI.

O optime, ne puta ex multis unum
Mercurium te cernere : sum enim ars Scopæ.

193. PHILIPPI.

α. Cramben an tangam, Cyllenie? β. Noli, viator.
α. Quæ invidia ex oleribus? β. Non est invidia sed lex,
alienis abstinere furtivas manus. α. O rem incredibilem!
non furari Mercurius novam tulit legem.

194. INCERTI.

In statuum Amoris.

Æneum quispiam Anforem traduxit ex igne in ignem,
sartaginei componens pœnæ parem pœnam.

Cetera de testa membra, lutoque pedes.
Terra subacta manu sumi : non nego : sed mihi gratus
Ante alios turbæ pauperis iste labor.

192. INCERTI,

de altera ejusdem.

Ne me intuens, amice, Mercurium puta
De plebe : docta me Scopæ fecit manus.

193. PHILIPPI,

de altera ejusdem effigie in horto.

Arripio cramben, Cyllenie. — Parce, viator. —
Quæ, precor, invidia est? — Non vejat invidia,
Sed lex, alterius rem tangere. — Lex nova, quam fer?
Mercurius, furto vivere ne liceat!

194. INCERTI,

de Amoris effigie.

Factus sartago est Amor æneus, ignis ut ignem
Nunc ferat : hæc pœnæ pœna reperta placet.

195. ΣΑΤΥΡΟΙ.

Εἰς ἄγαλμα τοῦ αὐτοῦ δεδεμένου.

Τὸν περὶόντα τίς ἴδδε, τίς ἐν δεσμοῖσι θοὸν πῦρ
 ὤχμασεν; αἰθομένης ἦφατο τίς φαρέτρης,
 καὶ τὰς ὠκυβόλους περιηγίας ἐσφῆκωσε
 χεῖρας, ὑπὸ στιβαρῶ κίονι δεσάμενος;
 Ψυχρὰ τὰδ' ἀνθρώποις παραμύθια. Μὴ ποτ' ἐκείνου
 οὗτος ὁ δεσμώτης αὐτὸς ἔδῃσε φρένα;

196. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίς σε τὸν οὐχ δσίως ἡγρευμένον ἴδδε πεδήσας
 θήκατο; τίς πλέγδην σὰς ἐνέδῃσε χέρας,
 καὶ πιναρὰν ὄψιν τεκτῆνατο; ποῦ θοὰ τόξα,
 νήπιε; ποῦ πικρὴ πυρφόρος ἰοδόκη;
 Ἦ ῥα μάτην ἐπόνῃσε λιθοξόος, ὅς σε, τὸν οἰστρεῖ
 κυμῆναντα θεοὺς, τῇδ' ἐνέδῃσε πάγῃ.

197. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Τίς δὴ σὰς παλάμας πρὸς κίονα δῆσεν ἀφύκτοις
 ἄμμασι; τίς πυρὶ πῦρ, καὶ δόλον εἴλε δόλω;
 νήπιε, μὴ δὴ δάκρυ κατὰ γλυκεροῖο προσώπου
 βάλλε· σὺ γὰρ τέρπῃ δάκρυσιν ἡϊθέων.

198. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Κλαῖε δυσεκφύκτως σφιγχνεὶς χέρας, ἄκριτε δαῖμον,
 κλαῖε μάλα, σάζων ψυχροταχὴ δάκρυα,
 σωπροσύνας ὕδριστὰ, φρενοκλόπε, ληστὰ λογισμοῦ,
 πτανὸν πῦρ, ψυχᾶς τραῦμ' ἀόρατον, Ἔρωσ.
 Θνατοῖς μὲν λύσις ἔστι γόνων δ' οὐδὲς, ἄκριτε, δεσμός·
 ὃ σφιγχνεὶς κωφοὺς πέμπτε λιτὰς ἀνέμοις.
 Ὅν δὲ βροτοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσὸν,
 ἄθρει νῦν ὑπὸ σῶν σθεννύμενον δακρύων.

195. SATYRI,

de ejusdem vincti effigie.

Ede, quis aligerum vinculis compescuit ignem
 Cujus præda flagrans illa pharetra fuit?
 Stringere quis potuit duræque annectere pilæ
 Vulnere felices tam dare certa manus?
 O miseros hominum lusus! Ipsius ab isto
 Captivo artificis mens, puto, capta fuit.

196. ALCÆI,

de eodem.

Quis male te captum tam dura compede pressit,
 Traxit et implicitas in sua vincla manus?
 Ora tibi fecit quis sordida? nunc ubi velox
 Arcus, et ex igni tela pharetra ferens?
 An potius stultus faber est, qui corda Deorum
 Frenanti puero talia frena dedit?

195. SATYRI.

In statuum ejusdem alligati.

Aligerum quis hic, quis in vinculis rapidum ignem
 cohibuit? ardentem quis tetigit pharetram,
 et rapide-jaculantes in-terga-reductas constrinxit
 manus, sub forti columna postquam-alligavit?
 Frigida hæc hominibus solatia. Anne forte illius qui fecit
 hic alligatus ipse ligavit mentem?

196. ALCÆI.

In eandem.

Quis te non pie venatus hic compede-vinctum
 posuit? quis implexe tuas ligavit manus,
 et squalidum vultum fabrefecit? ubi cita jacula,
 o puerule, ubi amara ignifera pharetra?
 Profecto frustra laboravit sculptor, qui te, insana-cupidino
 qui-jactas deos, hoc impedivit laqueo.

197. ANTIPATRI.

In eandem.

Quis tuas palmas ad columnam vinxit inevitabilibus
 nexibus? quis igne ignem et dolum cepit dolo?
 infans, ne sane lacrimam de dulci vultu
 mitte : tu enim gaudes lacrimis juvenum.

198. MÆCII.

In eandem.

Plora inevitabiliter strictus manus, inconsulte dæmon,
 plora oppido, stillans lacrimas quibus-anima-tabescit,
 modestiæ violator, animorum-fur, prædator-rationis,
 volucer ignis, animæ vulnus invisibile, Amor.
 Mortalibus quidem solutio est gemituum tuum, o incon-
 quo strictus surdis mitte preces ventis. [sulte, vinculum;
 Quam vero hominibus latens accendehas in mentibus
 eam vide nunc tuis extinctam flentibus. [facem,

197. ANTIPATRI,

de eodem.

Quis rigidis vinxit palmas ad marmora nodis,
 Ignem ipsum capiens igne, dolumque dolo?
 Parve, genas lacrimis pulchras perfundere noli,
 Cui juvenum lacrimæ gaudia semper erant.

198. MÆCII,

de eodem.

Fle, malesane deus, stringunt quia vincula palmas,
 Fle, puer, atque animum plurima gutta liquet:
 Pernicies morum, mentis latro, consilii fur,
 Vulnus inadspicuum, penniger ignis, Amor.
 Non captus genus omne malis mortale levabis;
 Surdis ergo notis stans ibi funde preces.
 Quam, cum liber eras, flammasti in pectore nostro,
 Exstingui lacrimis, improbe, cerne facem.

199. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καὶ κλαῖε καὶ στέναζε, συσφιγγθεὶς χεροῖν
τένοντας, ὧ 'πίβουλε· τοιά τοι πρέπει.
Οὐκ ἔσθ' ὁ λύσων· μὴ 'λεεῖν' ὑπόβλεπε.
Αὐτὸς γὰρ ἄλλων ἐκ μὲν ὀμμάτων δάκρυ
ἔθλιψας, ἐν δὲ πικρὰ καρδίᾳ βέλη
πῆξας ἀφύκτων ἰὼν ἔσταζας πόθων,
'Ερωσ· τὰ θνητῶν δ' ἐστὶ σοὶ γέλως ἄχρη
πέπονθας οἷ' ἔρεξας. Ἐσθλὸν ἡ δίκη.

200. ΜΟΣΧΟΥ.

Εἰς Ἐρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὸς καὶ τόξῃ, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
οὐλός· Ἐρωσ, πῆρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων
ἔσπειρεν Διὸς αὐλαχα πυροφόρον.
Ἰῆπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διὶ· « Πλῆσον ἀρούρας,
μὴ σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἀροτρα βάλοι. »

201. ΜΑΡΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς Ἐρωτα ἐστεφανωμένον.

Ποῦ σοὶ τόξον ἐκεῖνο παλίντονον, οἷ' τ' ἀπὸ σείο
πηγνύμενοι μεσάτην ἐς κραδίην δόνακας;
ποῦ πτερά; ποῦ λαμπὰς πολυώδυνος; ἐς τί δὲ τρισσὰ
στέμματα χερσὶν ἔχεις, κρατὶ δ' ἐπ' ἄλλο φέρεις; —
{ Οὐκ ἀπὸ πανδήμου, ξένε, Κύπριδος, οὐδ' ἀπὸ γαίης
εἰμὶ, καὶ ὀλαίης ἐκγονος εὐφροσύνης·
ἀλλ' ἐγὼ ἐς καθαρὴν μερόπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω
εὐμαθίης, ψυχὴν δ' οὐρανὸν εἰσανάγω.
'Εκ δ' ἀρετῶν στεφάνους πισύρων πλέκω· ὧν ἀφ' ἐκεί-
10 τούσδε φέρων, πρώτῳ τῷ σοφίης στέφομαι. {στης

199. CRINAGORÆ.

In eandem.

Et plora, et geme, constrictus manuum
nervos, o insidiator : talia te decent.
Non est quispiam soluturus : ne miserabiliter limis-ocellis-
Ipse enim aliis quidem ex oculis lacrimam [sus]pice.
expressisti, amara vero in-pectus jacula
infigens inevitabilium venenum stillasti cupidinum.
Amor : mortalium autem sunt tibi risus dolores ;
passus es qualia fecisti. Bonum est justitia.

200. MOSCHI

In Amorem arantem.

Tæda posita et arcu, qua-aguntur-boves cepit virgam
tener Amor, peramque habebat ex-humeris-pendentem ;
et quum subegisset laboris-patientem sub jugum cervicem
seminavit Cereris sulcum frugiferum. [taurorum,
Dixitque suspiciens ipsi Jovi : « Imple rura,
ne te Europæ bovem aratris subjiciam. »

201. MARIANI SCHOLASTICI.

In Amorem coronatum.

Ubinam tibi arcus ille reflexus, et a te
delixæ medium in pectus arundines ?
ubi alæ ? ubi fax multum-dolorem-ferens ? cur autem tres
coronas manibus tenes, et super capite aliam fers ? —
Non e vulgivaga, o hospes, Cypride, nec e terra
sum, et materiali prognatus gaudio :
sed ego in pura hominum mente facem accendo
bonæ-doctrinæ, animumque in cælum reduco.
E virtutibus autem coronas quaternis neclo ; quarum et
hasce ferens, prima sapientiæ coronor. [unaquaque

199. CRINAGORÆ,
arguenti ejusdem.

Emitte fletus et geme et torque manus :
Sunt digna factis ista, fraudator, tuis.
Tuêre quamvis triste, te nemo eruet.
Tu namque multis excitasti lacrimas
Ex ore, multis tela fixisti fera
In corde, miscens virus insanabile,
Cupido, ridens in malis mortalium ;
Quæ perpetrasti patere. Jus, res optima est.

200. MOSCHI,

de Cupidine arante.

Rus petiit positis arcu facibusque Cupido :
Virga manu, tergo pendula pera fuit.
Hoc habitu sulcos glebæ Cerealis arabat,
Gnavus, agens domitos sub juga curva boves ;

Respiciensque Jovem : Terras, ait, ignibus ure,
Ne bos Europæ tu quoque factus ares.

201. MARIANI ORATORIS,
de Cupidine coronato.

Arcus ubi flexis retro tibi cornibus, et quæ
Corde virûm medio figere tela soles ?
Et pennæ celeres et flammea tæda ? quid est ? quid
Terna corona manus ambit et una caput ? —
Non sum vulgari de Cypride : non humus ortus
Causa mei est, et quæ gaudia corpus amat.
Mentibus in puris flammas ego recta docentes
Insero, quæ animus fatus ad astra volet.
Serta dedere mihi virtutes quattuor : ex his
Quod Sophiæ est gesto vertice, terna manu.

202. ΔΑΔΑΟΝ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Μὴ με τὸν ἐκ Λιβάνοιο λέγε, ξένε, τὸν φιλοκώμων
 τερπόμενον νυχίοις ἡϊθέων δάροις·
 βαῖς ἐγὼ νύμφης ἀπο γείτονος ἀγροιώτης,
 μούνον ἐποτρύνων ἔργα φυτοσχαφίης.
 Ἐνθεν ἀπ' εὐκάρπου με φίλης ἔσπεψαν ἀλωῆς
 τέσσαρες Ὠράων ἐκ πισύρων στέφανοι.

203. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Εἰς τὸν Πραξιτέλου; Ἐρωτα.

Κλίνας αὐχένα γαῦρον ὅψ' ἡμετέροισι πεδίλοις,
 χερσὶ με ληϊδίαις ἐπλάσας Πραξιτέλης.
 Αὐτὸν γὰρ τὸν Ἐρωτα τὸν ἐνδοθὶ κευθόμενον με
 χαλκεύσας, Φρύνη δῶκε γέρας φίλης·
 ἢ δέ μιν αὖθις Ἐρωτι προσήγαγε· καὶ γὰρ ἐρῶντας
 δῶρον Ἐρωτι φέρειν αὐτὸν Ἐρωτα θέμις.

204. ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκριβώσεν Ἐρωτα
 ἐξ ἰδίης ἑλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρύνη μισθὸν ἑμῷ διδοῦς ἐμέ. Φίλτρα δὲ τίκτω
 οὐκέτι τοξέων, ἀλλ' ἀτενίζομενος.

205. ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀντί μ' ἔρωτος Ἐρωτα βροτῶ θεὸν ὥπασε Φρύνη
 Πραξιτέλης, μισθὸν καὶ θεὸν εὐρόμενος.
 Ἡ δ' οὐκ ἡρνήθη τὸν τέκτονα· δέισε γὰρ οἱ φρήν,
 μὴ θεὸς ἀντὶ τέχνης σύμμαχα τόξα λάβη.
 Ταρβέει δ' οὐκέτι πού τὸν Κύπριδος, ἀλλὰ τὸν ἐκ σοῦ,
 Πραξιτέλες, τέχνην μητέρ' ἐπισταμένην.

202. INCERTI.

Nou ego de Libano tibi sum, cui fabula cordi
 Tracta sit in noctes, cum dapibusque chori:
 Rure sed hoc modico Nympha de paupere natus,
 Nil aliud curans quam fodere et serere.
 Et quia proventus bonus est, de quattuor ecce
 Fructibus hæc totidem sunt data certa milii.

203. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium,
 ac Praxitelis Cupidine.

Praxiteles famulante manu me fecit Amorem,
 Sub pedibus pressus colla superba meis.
 Fecit ut, in venis quem sensit, aheneus essem,
 Ut Phrynæ donum me daret ipse suæ.
 Illa datum tibi rursus, Amor, sacravit: Amori
 Namque dari dignum munus amanti Amor.

202. INCERTI.

In eundem.

Ne me ex Libano esse dicas, hospes, illum genio-indul-
 gaudentem nocturnis juvenum colloquiis; [gentium
 parvus ego nympha ex vicina rusticus,
 tantummodo stimulans opera seminandi-et-fodiendi.
 Unde ex fertili me cara cinxerunt vinea
 quatuor Horis a quaternis coronæ.

203. JULIANI ÆGYPTII.

In Praxitelis Amorem.

Inclinans cervicem superbam sub nostris crepidis,
 manibus me captivis finxit Praxiteles.
 Ipsum enim Amorem intus abditum me
 ære-fabrefaciens Phrynæ dedit munus amicitie:
 eaque illum rursus Amori adduxit; etenim amantes
 donum Amori ferre ipsum Amorem est fas.

204. PRAXITELIS.

In eundem.

Praxiteles quem sentiebat exacte-repræsentavit Amorem
 e proprio ducens archetypum corde,
 Phrynæ mercedem mei donans me. Philtra autem gigno
 non jam sagittas-mittens, sed acriter-intuens.

205. TULLII GEMINI.

In eundem.

Pro amore me Amorem, mortali deum, dedit Phrynæ;
 Praxiteles, mercedem et deum una inveniens.
 Illa vero non respuit artificem: timuit enim ei mens,
 ne deus pro artificio socias sagittas caperet. [tum ex te,
 Timet autem non-jam, opinor, e Cypride natum, sed na-
 o Praxiteles, utpote quæ artem genitricem noverit.

204. [SIMONIDÆ,]

ejusdem argumenti.

Quam bene Praxiteles finxit, quem sensit, Amorem!
 De corde exemplar sumserat ipse suo.
 Meque mei pretium Phrynæ dedit; inde sagittis
 Nil opus est: videar si modo, sat ferio.

205. TULLII GEMINI,

ejusdem argumenti.

Mortali Phrynæ dat Amorem morte carentem
 Praxiteles: pretium sic deus ille sui est.
 Nec negat illa fabro sua gaudia: nam metus illi est,
 Artis in auxilium ne ferat arma deus.
 Praxitelis plus ferret Amor quam Cypridis: istum,
 Cui fuit ars mater, plus quia posse putat.

206. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Θεσπιάες τὸν Ἑρωτα μόνον θεὸν ἐκ Κυthereείης
ἄζοντ', οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου,
ἀλλ' ὃν Πραξιτέλης ἐγὼ θεὸν· ὃν περὶ Φρύνη
δερχόμενος, σφετέρων λύτρον ἔδωκε πόθων.

207. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γυμνὸς Ἑρως διὰ τοῦτο γελᾷ καὶ μελιχρὸς ἐστίν·
οὐ γὰρ ἔχει τόξον καὶ πυρόεντα βέλη·
οὐδὲ μάτην παλάμαις κατέχει δελφίνα καὶ ἄνθος·
τῇ μὲν γὰρ γαίαν, τῇ δὲ θάλασσαν ἔχει.

208. ΓΑΒΡΙΗΛΙΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ἑρωτα καθεύδοντα ἐν πιπεροπάστῃ.

Οὐδὲ κατακνώσσω, οὐδ' ἄπνοος, οὐδ' ἐνὶ δαιτὶ
νόσφι πυρισπάρτου δήγματός ἐστιν Ἑρως.

209. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὗτος δ' τὸν δαλον φυσῶν, ἵνα λύχνον ἀνάψῃς,
δεῦρ' ἀπ' ἐμᾶς ψυχᾶς ἄσπον· ὁλος φλέγομαι.

210. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἄλλος δ' ὥς ἰκόμεσθα βαθύσκιον, εὐρομέν ἐνδὸν
πορφυρέος μήλοισιν εὐκίοντα παῖδα Κυθήρης.
Οὐδ' ἔχεν ἰοβόλον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο,
αὐτὸς δ' ἐν καλύκῃσι ῥόδων πεπεδημένος ὑπνῷ
εὐδεν μειδιῶν· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κηροχύτου μέλιτος λαοῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαΐνον
[ἐργάτιδες].

211. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Εἰς Ἑρωτα κοιμώμενον.

Εὐδεις, ἀγρύπνους ἐπάγων ὄνητοῖσι μερίμνας·

206. LEONIDÆ,
ejusdem argumenti.

Thespiades verum Veneris venerantur Amorem,
Et qui non alio fluxit ab archetypo,
Sed quem Praxiteles in Phrynes vidit ocellis,
Utque frui Phrynes posset amore, dedit.

207. PALLADÆ,
de nudo Cupidine.

Nudus ob hoc ipsum gaudet ridetque Cupido;
Nam neque nunc arcum, nec cita tela gerit.
Quod delphina manus fert et manus altera flores,
Non frustra est: terras hæc tenet, illa mare.

208. GABRIELII PRÆFECTI,
de Cupidine dormiente in libo piperato.

Dormiat absque omni sensu licet et sit edulis,
Non alius tamen est quam piperatus Amor.

206. LEONIDÆ.

In eandem.

Thespienses Amorem solum deum ex Cytherea natum
venerantur, non alio delineatum ex archetypo,
sed quem Praxiteles novit deum, quem in Phryne
cernens, suarum pretium dedit cupidinum.

207. PALLADÆ.

Nudus Amor: ob hoc ridet et lenis est;
non enim habet arcum et ignea tela.
Nec frustra palmis tenet delphinum et florem:
hinc enim terram, illinc mare possidet.

208. GABRIELII PRÆFECTI.

In Amorem dormientem in piperis aspercula.

Nec dormiens, nec sine halitu, nec in convivio
absque ignem-spargente morsu est Amor.

209. INCERTI.

Tu qui hæc torrem sufflas, ut lychnum accendas,
huc veni et meo animo accende: totus uror.

210. PLATONIS.

Nemus autem ut devenimus umbrosum, reperimus intus
purpureis malis similem puerum Cythereæ. [arcum;
Non habebat emittentem sagittas pharetram, non curvum
sed ea quidem arboribus sub frondosis pendebant;
ipse vero in calycibus rosarum vinctus somno
dormiebat ridens; fulvæ autem superne apes
ceræ-infusi mellis jucunda super labia incedebant
[operariæ].

211. STATYLLII FLACCI.

In Amorem dormientem.

Dormis, vigiles qui-inducis mortalibus curas,

209. INCERTI,
de Cupidine.

Heus anima qui flante paras accendere tædam,
Hinc accende: ignis nam mea tota anima est.

210. PLATONIS,
*de Cupidine in nemore dormiente, ab
Idæis invento.*

Ut ventum ad nemus est, puerum conspeximus illic
Purpureis similem malis, de Cypride natum;
Non illi arcus erat, non apta pharetra sagittis:
Namque hæc frondiferis pendebant omnia ramis;
Ipse rosas inter devinctus membra sopore
Tunc etiam ridebat. Apes super ore sedentes
Dulcibus e labris fragrantia mella legebant.

211. STATYLLII FLACCI,
de Cupidine dormiente.

Dormis, pervigilis curæ mortalibus auctor,

εὐδεις, ἀτηρῆς αἱ τέκος Ἀφρογενούς,
οὐ πύκην πυρόεσσαν ἐπηρμένους, οὐδ' ἀφύλακτον
ἐκ κέραος ψάλλων ἀντιτόνοιο βέλος.
5 Ἄλλοι θαρσείτωσαν· ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δέδοικα,
μή μοι καὶ κνώσων πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

212. ΑΛΦΕΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἀρπάσομαι πυρόεσσαν, Ἔρωκ, χερὸς ἐκ σέο πύκην,
συλήσω δ' ὤμων ἀμφικρεμῇ φαρέτρην,
εἴ γ' ἐτύμως εὐδεις, πυρὸς ἔγγωνε, καὶ σέο φῶτες
πρὸς βαίων τόξων εὐνομήν ἄγομεν.
Ἄλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα, δολοπλόκε, μή τινα κεύθῃς
εἰς ἐμὲ, κῆν ὑπὸ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

213. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ, οἱ δὲ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εἰ καὶ σοὶ πτέρυγες ταχίναί περὶ νῶτα τέτανται,
καὶ σκυθικαὶ τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδες,
φεύξομαι, Ἔρωκ, ὑπὸ γᾶν σε. Τί δὲ πλέον; οὐδὲ γὰρ αὐ-
τὸν ἔφυγε βῶμαν πανδαμάτωρ Αἴδας. [τὸς

214. ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ.

Εἰς ἀγάλματα Ἑρώτων.

Σκυλοχαρεῖς ἴδ' Ἑρωτας, ἴδ' ὡς βριαροῖσιν ἐπ' ὤμοις
δπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι,
τύμπανα καὶ θύρσον Βρομίου, Ζητὸς δὲ κεραυνὸν,
ἀσπίδ' Ἐνυαλίου καὶ λόρυν ἡδύκομον,
Φοῖβου δ' εὐτοξὸν φαρέτρην, Ἄλλου δὲ τρίαῖναν,
καὶ σθεναρῶν χειρῶν Ἡρακλέους βόταλον.
Τί πλέον ἀνθρώποισιν, Ἔρωκ, ὅτε καὶ πόλον εἶλε,
τεύχεα δ' ἀθανάτων Κύπρις ἐληΐσατο;

215. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Συλήσαντες Ὀλυμπον ἴδ' ὡς δπλοισιν Ἑρωτας

Dormis, irrequies Cypride nate puer.
Non quatis ardentem tædam, neque mittitur arcu
Heu nimis ad vulnus certa sagitta tuo.
Confidant alii : metus est mihi nunc quoque, ne quid
In somnis videas exitiale mihi.

212. ALPHEI,

ejusdem argumenti.

Extorquebo facem manibus tibi, parve Cupido,
Ex humeris pharetram deripiamque tuis :
Si vere dormis, igni sate, deque sagittis
Jam nobis tandem pax datur ulla tuis.
Verum sic etiam metuo te, perfide, ne qua
Somnia clam videas insidiosa mihi.

213. MELEAGRI, aut ut alii volunt STRATONIS,

de Cupidine.

In tergo celeres quanquam fers, improbe, pennas,

dormis, funestæ o proles Spumigenæ,
non picea ignita armatus, neque inevitabile
ex arcu vibrans reflexo telum.
Alii sint-impavidi, ego vero, o superhe, timeo,
ne mihi etiam dormiens amarum somnium videas.

212. ALPHEI.

In eundem.

Rapiam ignitam, o Amor, manu ex tua piceam, [tram,
prædaborque ex humeris utrinque-pendentem phare-
si quidem vere dormis, igne-prognate, et nos viri tuis
paululum ab jaculis quietem agimus.
Sed vel ita te timeo, o doli-textor, ne quid abscondas :
in me, et in somno amarum somnium videas.

213. MELEAGRI, vel STRATONIS.

Etsi tibi alas citæ circa terga extensæ-sint,
et scythica telorum eximie-serientium acumina,
fugiam, Amor, sub terram te. At quid mihi proderit? ne-
tuam effugit vim omnia-domans Dis. [que enim ipse

214. SECUNDI.

In signa Amorum.

Præda-gaudentes vide Amores, vide ut validis super hu-
arma ferunt deorum pueriliter exsultantes, [meris
tympana et thyrsus Bromii, Jovisque fulgur,
clypeum Enyalii et galeam bene-comatam,
Phæbique jaculis-refertam pharetram, Neptunique tri-
et robustarum manuum Herculis clavam. [dentem,
Quid prodest hominibus, Amor quando et polum occu-
armaque immortalium Cypris prædata est? [pavit,

215. PHILIPPI.

Spoliato Olympo vide ut armis Amores

Et scythicus telis insonat arcus, Amor,
Te vel sub terras fugiam; sed quid juvat, ipse
Si tua non fugit vulnera rex Erebi?

214. SECUNDI,

de Cupidinum imaginibus.

En spoliis aulæ lætos cœlestis Amores :
Grege humeris parvus sustinet arma Deum;
Tympana cum thyrsu Bromii, scutumque Gradii
Cum galea, et magni tela trisulca Jovis,
Et Phœbi pharetram, Neptuniaque arma tridentem,
Clavamque Herculeæ quam tenuere manus.
Quid sperent homines, quando exiit astra Cupido,
Et superos omnes est populata Venus?

215. PHILIPPI,

argumenti ejusdem.

Cernis ut exuviis magni lætetur Olympi,

κοσμοῦντ' ἀθανάτων, σκῦλα φρουρασόμενοι,
Φοίβου τόξα φέρουσι, Διὸς δὲ κεραυνὸν, Ἄρης
δπλον καὶ κυνέην, Ἡρακλέους ῥόπαλον,
5 εἰναλλοῦ τε θεοῦ τριβελὲς δόρυ, θύρσα τε Βάκχου,
πτηγὰ πέδιλ' Ἑρμοῦ, λαμπάδας Ἀρτέμιδος.
Οὐκ ἄχθος θνητοῖς εἴκειν βελέεσσιν Ἑρώτων,
δαίμονες οἷς δπλων κόσμον ἔδωκ' ἔχειν.

216. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Εἰς ἀγαλμα Ἥρας.

Ἄργεῖος Πολύκλειτος, ὃ καὶ μόνος ὀμμασιν Ἥρην
ἀθρήσας καὶ δσὴν εἶδε τυπωσάμενος,
θνητοῖς κάλλος ἔδειξεν, ὅσον θέμις· αἱ δ' ὑπὸ κόλποις
ἀγνωστοὶ μορφαὶ Ζηνὴ φυλασσόμεθα.

217. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀγαλμα Καλλιόπης.

Καλλιόπη μὲν ἑγὼ· Κύρῳ δ' ἐμὸν ὄπασα μαζόν,
ὃς τρέφε θεῖον Ὀμηρον, ὅθεν πῖε νήδυμος Ὀρφεύς.

218. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑΛΛΟΥ.

Ἦθελε Μελπομένην ὃ ζωγράφος εἰκόνι γράψαι,
ἀλλ' ἀπολειπομένης, ἔγραφε Καλλιόπην.

219. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σεῖο μὲν εἰκὼν ἦδε Πολύμνια, καὶ σὺ δὲ, Μούσης.
Ἐν γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρας οὖνομα καὶ τύπος εἷς.

220. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς εἰκόνας Μουσῶν.

Τρίζυγες αἱ Μοῦσαι τᾷδ' ἔσταμεν· ἃ μία λωτοῦς,
ἃ δὲ φέρει παλάμαις βάρβιτον, ἃ δὲ χέλυον.
Ἄ μὲν Ἀριστοκλῆος ἔχει χέλυον, ἃ δ' Ἀγελάδα
βάρβιτον, ἃ Καναχᾶ δ' ὕμνοπόλους δόνακας.

Aliger ut populus Cypride natus ovet :
Tela gerunt Phœbi, clypeum cum casside Martis,
Alcidæ clavam, fulmina sæva Jovis.
Neptunus sceptro trifido, talaribus Arcas,
Tu viduus thyrsο, Bacche, Diana face.
Cedere ne telis homines doleamus Amorūm,
Quos cœli spoliis instruit aula suis.

216. PARMENIONIS,

de Junonis imagine.

Unus Junonem vidit Polycletus ab Argis,
Et nobis, quantam viderat, arte dedit ;
Et decora ostendit, qua fas modo : cetera nam quæ
Veste latent, soli sunt ea nota Jovi.

217. INCERTI,

de imagine Calliopes.

Illa ego Calliopea, Cyrum quæ lacte rigavi,

orñentur immortalium, de-exuviis superbientes.
Phœbi sagittas ferunt, Jovisque fulgur, Martis
clypeum et galeam, Herculis clavam,
marinique dei tricuspidem lanceam, thyrsosque Bacchi,
volucres calceos Mercurii, lampadas Dianæ.
Jam non grave est mortalibus cedant telis Amorūm,
dii quibus armorum decoramen dederunt habere.

216. PARMENIONIS.

In statuum Junonis.

Argivus Polycletus, qui et solus oculis Junonem
postquam-conspexit et quantam vidit representavit,
mortalibus pulchritudinem ejus ostendit, quantum fas : al
ignotæ formæ Jovi reservamur. [infra sinum

217. INCERTI.

In statuum Calliopes.

Calliope quidem ego ; Cyro autem meam præbui mammam,
quæ nutriit divinum Homerum, unde bibit suavis Orpheus.

218. JOANNIS BARBUCALLI.

Volebat Melpomenen pictor imagine pingere,
sed ea deficiente, pinxit Calliopen.

219. EJUSDEM.

Tua quidem imago hæc est Polymnia, tu vero, Musa
Unum enim utrisque nomen et forma una. [imago.

220. ANTIPATRI.

In imagines Musarum.

Ternæ Musæ hic stamus : quarum una lotos.
alia autem fert palmis barbiton, alia vero testudinem.
Hæc quidem opus Aristoclis habet testudinem : illa vero
barbiton ; illa autem Canachæ hymnorum-ministras
[Ageladæ
[tibia.

Unde prius biberant divinus Homerus et Orpheus.

218. JOANNIS BARBUCALLI,

in ejusdem imaginem.

Melpomenen pictor cupiebat pingere : sed cum
Non posset, Sat, ait, si dabo Calliopen.

219. EJUSDEM,

de imagine Polymniæ.

Ista tua effigies, Polyhymnia, tuque Camenæ :
Nomen enim, sicut forma, duabus idem.

220. ANTIPATRI,

de Musarum imaginibus.

Tres Musæ positæ sumus hic ; huic tibia flatur :
Ista manu gestat barbiton : illa chelyn.
Cernis Aristocleōs opus chelyn : est Ageladæ
Barbitos : et lotum quæ tenet est Canachæ.

- 5 ΑΛΛ' ἂ μὲν κράντειρα τόνου πέλει, ἂ δὲ μελωδὸς
χρώματος, ἂ δὲ σοφᾶς εὐρέτις ἁρμονίας.

221. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὴν Ἀθηναίων Νέμεσιν.

- Χιονέην με λίθον παλιναιζέος ἐκ περιωπῆς
λαστύπος τμήξας πετροτόμοις ἀκίσι
Μῆδος ἐποντοπόρευσεν, ὅπως ἀνδρείκελα τεύξη,
τῆς κατ' Ἀθηναίων σύμβολα καμμονίης.
6 Ὡς δὲ δαΐζομενοι Μαραθὼν ἀντέκτυπε Πέρσαις
καὶ νέες ὑγροπόρουν χεύμασιν αἰμαλέοις,
ἔξεσαν Ἀδρήστειαν ἀριστώδινες Ἀθῆναι,
δαίμον' ὑπερφιάλοισ ἀντίπαλον μερόπων.
Ἀντιταλαντεύω τὰς ἐλπίδας· εἰμὶ δὲ καὶ νῦν
10 Νίκη Ἐρεχθίδαις, Ἀσσυρίοις Νέμεσις.

222. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ

Εἰς τὸ αὐτό.

Μήδοις ἐπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι,
ἡλλάχθην μορφὴν καίριον εἰς Νέμεσιν,
ἔνδοκος ἰδρυνθεῖσα θεὰ Ῥαμνουῦντος ἐπ' ὄχθαις
νίκης καὶ σοφίης Ἀτθίδι μαρτύριον.

223. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ,
μήτ' ἀμετρὸν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

224. ΑΔΔΑΟ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω· Τίνος οὐνεκα; λέξεις.
Πᾶσι παραγγέλλω· μὴ δὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

225. ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς ἀγαλμα Πανός.

Ἦν τάχα συρίζοντος ἑναργεῖα Πανὸς ἀκούειν·

Perficit ista tonos : melicis sonat illa Camenis :

Tertia magnificam temperat harmoniam.

221. THEÆTETI ORATORIS,
de Atheniensium Nemesi.

Me niveum viva lapidem de rupe cecidit,
Marmoream rumpens cuspidē duritiem,
Persa daret cum vela notis, ut fingeret ex me
De Cecropis victrix gente tropæa manus.
Cladibus at Marathon postquam resonavit Eois,
Perque cruore rubens æquor iere rates,
Fecit Adrasteam de me gens fortis Athenæ,
Ulcisci solitam facta superba deam.
Spes ego libratas teneo. Victoria nam sum
Cecropidis, Nemesi nec minus Assyriis.

222. PARMENIONIS,
de eadem.

Figure quem tumidus sperabat Persa tropæum,

Sed hæc quidem moderatrix toni est, illa vero modulatrix
chromatici-modi, illa autem doctæ inventrix harmoniæ.

221. THEÆTETI.

In Atheniensium Nemesin.

Niveum me lapidem renascenti e specula (monte)
sculptor postquam-ecidit marmor-secantibus acubus
Medus trajecit mare, ut viro-similia fingeret,
adversus Athenienses signa pervicacis-certaminis.
Quum autem cæsis Marathon contra-tonuit Persis,
et naves humidum-iter-faciebant per-fluctus cruentos,
perpoliverunt Adrasteam maximorum-virorum-genitricem,
deam arrogantibus adversam inter-homines. [Athenæ,
Meo-pondere-premo spes leves : et sum etiam nunc
victoria Erechthidis, Assyrii Nemesi.

222. PARMENIONIS.

In eandem.

Quam sperabant Medi fore tropæa-ferentem lapidem
transmutata-sum forma fatalem in Nemesin,
jure-merito posita dea Rhamnuntis juxta oras,
victoriæ et sollertiæ Athhidi testimonium.

223. INCERTUM.

In columnam Nemesi.

Nemesi prædicit cubito, atque freno, [cere.
neque sine mensura quidquam facere, neque effrena di-

224. ALIUD.

In eandem.

Nemesi cubitum contineo : Quam ob rem ? dices
Omnibus edico : nihil supra modum.

225. ΑΡΑΒΙΙ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΙ.

In statuam Panos.

Erat forte tibia-canentis claros-sonos Panos audire :

Quam bene nunc versus sum lapis in Nemesin !

Sto dea justa super ripa Rhamnuside, testis

Tam bene Erechthidas vincere, quam sapere.

223. INCERTI,
de statua Nemesi.

Hæc Nemesi frenum gestans normamque monebit,
Nil effrene loqui, nil facere absque modo.

224. De eadem.

Normam gesto manu Nemesi : Cur, quæris, opinor.
Absque modo cunctis suadeo ne quid agant.

225. ΑΡΑΒΙΙ ΟΡΑΤΟΡΙΣ,
in Panos effigiem.

Jam dabitur Faunum nobis audire canentem :

πνεῦμα γὰρ ὁ πλάστης ἐγκατέμιξε τύπῳ·
ἀλλ' ὁρώων φεύγουσαν ἀμήχανος ἄστατον Ἥχῳ,
πηκτίδος ἡρνήθη φθόγγον ἀνωφελέα.

226. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἔμπνει Πᾶν λαροῖσιν ὀρειβάτα χεῖλεσι μούσαν,
ἔμπνει, ποιμενίῳ τερπόμενος δόνακι,
εὐκελάδῳ σύριγγι χέων μέλος, ἐκ δὲ συνωδοῦ
κλάζει κατιθύνων ῥήματος ἁρμονίην·
ἀμφὶ δὲ σοὶ ῥυθμοῖο κατὰ κρότον ἔνθεον ἔχνος
ῥησέσθω Νύμφαις ταῖσδε μεθυδριάσιν.

227. ΑΔΗΑΟΝ.

Τῷδε κατὰ χλοεροῖο ῥιφεῖς λειμῶνος, δόττα,
ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα κόπου,
ἔχι σε καὶ Ζεφύροιο τινασσομένην πίτυς αὖραις
θάλλει, τεττίγων εἰσαίοντα μέλος,
χῶ ποιμὴν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινὸν ἀγρόθι παγᾶς
συρλίσδων, λασίας θάμνῳ ὑπο πλατάνου·
καῦμα δ' ὀπωρινοῖο φυγῶν κυνὸς ἄλσος ἀμείψεις
αὔριον· Ἑρμείῃ τοῦτ' ἐνέποντι πιθοῦ.

228. ΑΝΥΤΗΣ.

Ξεῖν', ὑπὸ πᾶν πετελίαν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον·
ἔδῳ τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις·
πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πῖς· δὴ γὰρ δότταις
ἄμπαυμ' ἐν θερμῷ καύματι τοῦτο φίλον.

229. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς ἀγάλμα Πανός.

Ἐξ αὐτοῦ Διὸς ἐστὶν ὁ φίλτατος ἐκχυτος οὗτος·
μαρτυρίην δὲ φέρει τὴν ἐπάνω νεφέλην.
Ἑρμείαν γὰρ ἄνακτα τέκεν νεφεληγερέτα Ζεὺς·
αὐτὰρ δγ' Ἑρμείας Πᾶνα τὸν αἰγαλάττην.

Spirat enim docta jussus ab arte labor.
Sed quia conspexit fugituram protinus Echo,
Nil profecturos sustinet ecce sonos.

226. ΑΛΚΑΙ,

de eodem.

Pan deus in solis habitas qui montibus, infla
Pastorale tuis carmen arundinibus.
Fistula nunc ludat quid amabile, quale canendo
Verba sonant, tales frangat et illa modos.
Dent plausus et crura suos, quos Naidēs aequent
Turba celer certa lege movere pedes.

227. INCERTI,

de eodem.

Hic tibi projecto per florida prata, viator,
A longo subeat membra labore quies,
Dulcis ubi somnos tibi suadet inire cicada,

spiritum enim sculptor immiscuit formæ;
sed videns fugientem impotens-animi inconstantem Echo,
fistulæ repudiavit vocem inutilem.

226. ΑΛΚΑΕΙ.

In eandem.

Spira, o Pan montivage, jucundis labris musam,
spira, pastorali delectatus arundine,
bene-sonanti fistula fundens melos, et e concinentibus
verbis sona dirigens harmoniam;
juxta vero te rhythmī ad strepitum lymphatum vesti-
flectatur Nymphis hisce aquarum-incolis. [gium

227. INCERTI.

Hic per viride projectus pratum, o viator,
refice a duro mollia membra labore,
qua te et Zephyri agitata quercus auris
mulcebit cicadarum audientem cantum
et pastor in montibus medio-die juxta fontem
fistula-canens, hirsutæ sub fruteto platani.
æstum vero autumnalis Canis quum-fugeris, lucum excedes
cras : Mercurio hoc dicenti crede.

228. ΑΝΥΤΕ.

O hospes, sub ulmo lassata membra refice;
dulcis sane in viridibus ventulus murmurat frondibus;
laticemque e fonte frigidum bibe. Profecto enim viatoribus
requies in ardenti æstu hæc placet.

229. INCERTI.

In imaginem Panos.

Ex ipso Jove est carissimus prognatus hicce :
testimoniumque fert meam-quæ super-ipso est nuben.
Mercurium enim deum genuit nubes-congregans Jupiter;
sed ipse Mercurius Pana caprarium.

Et pinus Zephyri flatibus acta levis,
Quæque die medio gelidas auditur ad undas
Pastorum densa fistula sub platano.
Autumnale canis sidus fuge : cras bona ducet
Te via ; ne spernas quod bene Pan moneo.

228. ΑΝΥΤΕ.

Fessa sub hanc rupem declina membra, viator :
Dulce sub hac Zephyri fronde virente sonant ;
Et laticem bibe fontis. Iter facientibus hæc est
Æstatis calido tempore grata quies.

229. INCERTI,

in Panos effigiem.

Iste deus facilis magno venit ab Jove fusus :
Hoc probat ipsa, super quæ caput est, nebula.
Ex Jove Mercurius frenanti nubila patre :
Caprigeni custos Pan gregis inde satus.

230. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μὴ σὺ γε ποιονόμοιο περίπλεον ἱλὺς ὤδῃς
τοῦτο χαρδραΐης θερμὸν, ὀδίτῃ, πίης·
ἀλλὰ μελῶν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήθοτον ἄκραν
ταύταν, πᾶρ κείνῃ ποιμενίᾳ πίτυϊ,
εὐρήσεις κελαρύζον ἐυχρήνου διὰ πέτρης
νᾶμα, Βορειαΐης ψυχρότερον νιφάδος.

231. ANYTHΣ.

α. Τίπτε κατ' οἰόδατον, Πᾶν ἀγρότα, δάσκιον ὕλαν
ἤμενος, ἀδυδοᾷ τῷδε κρέεις δόνωκι;
β. Ὅφρα μοι ἐρσήεντα κατ' οὔρεα ταῦτα νέμοιντο
πόρτιες ἡῦκόμων δρεπτόμεναι σταχύων.

232. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ
τὸν μετ' Ἀθηναίων, στήσατο Μιλτιάδης. [Μήδων,

233. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἵλοδάτας, φιλόδενδρος, ὄρεσσαύλου πόσις Ἀχούς,
Πᾶν, σκοπὸς, εὐκεράου μαλοφύλαξ ἀγέλας,
Πᾶν δ' αὖ δασυκνέμων, ὁ πολὺσπορος, ὃς μετανάστας
ἐδραμον αἰχματῶν ἐς δαῖν Ἀσσυρίων,
Μιλτιάδου στήσαντος δμάσπιδα περσοδιώκτην,
ἴσταμαι, ἀκλήτου ξείνια συμμαχίης.
Ἄλλοις ἀκροπόλῃς· ὁ μηδοφόρος δὲ δέδασται
ξυνὸς ἐμὶν Μαραθῶν καὶ μαραθωνομάχοις.

234. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος· ἀ κεφαλὰ γὰρ
μανύει τρανῶς Πᾶνα τὸν αἰγόκερων,
στέρνα δὲ καὶ νηδὺς Ἡρακλέα, λοιπὰ δὲ μηρῶν
καὶ κνήμης Ἐρμῆς ὁ πετρόπους ἔλαχεν.

230. LEONIDÆ.

Hic tu cernis oves ubi pascere, turbida cæno
Et calida est : hanc ne sume, viator, aquam
Sed modicum procede, boves ubi collibus errant,
Et loca pastori commoda pinus habet :
Invenies illic puro descendere saxo
Pocula, Sithonia candidiora nive.

231. ANYTÆ,

de Panos effigie.

Hic, rogo, cur, ovibus præbent ubi pascua silvæ,
Pan, levibus calamis carmen agreste canis? —
Longius ut nostræ, juga sunt ubi roscida, currant
Et Cereris carpant mitia dona boves.

232. SIMONIDÆ,

de Pane alio.

Arcada capripedem Pana hunc, qui juvit Athenas

230. LEONIDÆ.

Ne tu quidem hic *ex aqua* ulvosi plena cœni
hunc de lacuna tepidum, o viator, *potum* bibas;
sed progressus paucillum super cacumen damas-alens
hocce, prope illam pastoralem pinum,
invenies murmurantem in fontium abundante petra
liquorem, Boreali frigidiorum nive.

231. ANYTÆ.

α. Ecquid tandem in solitaria, o Pan agrestis, umbrosa
sedens, dulcisona hacce obstrepis arundine? [silva
β. Ut mihi roscidos per montes illos pascant
juvencæ bene-comatas carpentes spicas.

232. SIMONIDIS.

Hircinos-pedes-habentem me Pana, Arcadem, infensum
socium Atheniensium, posuit Miltiades. [Medis,

233. THEÆTETI.

In eundem.

Per silvam-gradiens, arborum-amans, montanæ vir Echus,
Pan, speculator, bene-cornuti ovium-custos gregis,
Pan villosis-pedibus, perquam-secundus, qui inquilinus
cucurri bellacium in pugnam Assyriorum (*Persarum*),
postquam Miltiades posuit *me* commilitonem Persarum-
sto, non-invocatæ munus belli-societatis. [insectatorem,
Aliis *sunt* urbium-arces, sed Medos-occidens attributus
communis mihi et Marathonis-pugnatoribus Marathon.

234. PHILODEMI.

Ternos immortales capit lapis : caput enim
prodit aperte Pana caprinis-cum-cornibus;
pectus autem et venter, Herculem; reliqua vero crurum
et tibie Mercurius volucripes sortitus-est.

In Medos, posuit mens pia Miltiadæ.

233. THEÆTETI,

de eodem.

Silviteneus, Echus montes habitantis amator,
Cornigeri custos pervigil ille gregis;
Hircus crura salax, pede quem veloce vagantem
Impetus in medios egit Achæmenios:
Hic sto Miltiade positus, qui talia donat
In Persas sociæ præmia militiæ:
Arcibus exsultent alii : sed totus eorum
Qui depugnarunt et meus est Marathon.

234. PHILODEMI,

de alia Panos effigie.

Ne sperne hunc lapidem : tria numina continet unus :
Nam Pan cornigero noscitur ex capite;
Herculis est pectus validi cum ventre; quod infra est
In femore et suris penniger Arcas habet.

- 6 Θύειν ἀρνῆσιν, ξένοι, μηκέτι· τοῦ γὰρ ἑνός σοι
θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἀντόμεθα.

235. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἀγροτέρων θεός εἰμι· τί μοι χρυσέοις δεπάεσσι
σπένδετε, τοῦ δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίου,
καὶ γυροὺς ταύρων πέτρῃ προσδεῖτε τένοντας;
φαῖσασθ'· οὐ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
Πάν δ' παρωρέτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοδοίνης
εἰμι, καὶ ἐγχθονίου γλευκοπότης κύλικος

236. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὐτοῦ ἐφ' αἵμασιαισιν τὸν ἀγρυπνοῦντα Πρίηπον
ἔστησεν λαχάνων Δεινομένης φύλακα.
Ἄλλ' ὥς ἐντέταμαι, φόρ, ἐμβλέπε. Τοῦτο δ', ἐρωτᾷς,
τῶν ὀλίγων λαχάνων εἴνεκα; Τῶν ὀλίγων.

237. ΤΥΜΝΕΩ.

Εἰς ἀγαλμα Πρίηπου.

Πάντα πριηπίζω, κἂν ἦ Κρόνος· οὐ διακρίνω
οὐδένα φῶρ' οὕτω ταῖσδε παρὰ πρᾶσιαις.
Ἐπρεπε μὴ λαχάνων ἕνεκεν τάδε καὶ κολοκυνθῶν,
φῆσει τις, με λέγειν. Ἐπρεπεν· ἀλλὰ λέγω.

238. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸ κενόν με τέθεικε, νόμου χάριν, ὧδε Πρίηπον
Εὐτυχίδης, ξηρῶν κληματίδων φύλακα·
καὶ περιβέβλημαι κρημνὸν βαθύν. Ὅς δ' ἂν ἐπέλθῃ,
οὐδὲν ἔχει κλέψαι πλὴν ἐμέ τὸν φύλακα.

239. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθετ' Ἀναξαγόρης με, τὸν οὐκ ἐπὶ ποσσὶ Πρίηπον,
ἐν χθονὶ δ' ἀμφοτέρῃ γούνατι κεκλιμένον·
τεῦξε δὲ Φυλόμαχος. Χαρίτω δέ μοι ἀγχοῖ καλὴν
ἀθρήσας, δίδου μηκέτι πῶς ἔπeson.

Hic igitur nunquam parcas adolere, viator :
Victima nam ternos obligat una deos.

235. APOLLONIDÆ SMYRNÆI,
de alia Panos effigie.

Sum deus agricolæ populi. Quid pocula fertis
Aurea, vel quid in his Massica vina mihi?
Curvaque ad hunc lapidem taurorum colla ligatis?
Non hæc conveniunt munera, crede, mihi.
Montibus hic adsto lignum rude Pan ego : potus,
Musta mihi fundit quæ lacus ; agna cibus.

236. LEONIDÆ, aut ut alii volunt PRIATI,
de Priapi simulacro.

Hortus hic absque ullo ne sit custode, Priapum
Dinomenes posuit me sua septa super.
Aspice, fur, quanta tentigine rampar; Et istud
Ob tam pauca olera hæc ? dicis. Ob hæc olera.

Sacrificium renuere, hospes, non : unicum enim tibi
sacrificium terni nos dii acceptum-rependimus.

235. APOLLONIDÆ SMYRNÆI.

Rusticorum deus sum. Quid mihi aureis poculis
libatis, et quare Itali funditis merum Bacchi,
curvasque taurorum petræ alligatis cervices?
Parcite. Non his sacrificiis delectamur.
Pan monticola, ex rudi-ligno-dolatus, agnorum-vorator
sum, et in testaceo musti-bibulus calice.

236. LEONIDÆ.

Hic in spinetis vigilantem Priapum
posuit olerum Dinomenes custodem.
Sed quam intentus sim, fur, cerne. Hoc vero, interrogas,
paucorum olerum causa? Paucorum.

237. TYMNEΩ.

In statuam Priapi.

Cuncta erectus-insequor, etiam si Saturnus sit : non dis-
illum furem adeo his in hortis. [ceruo
Decebat non olerum causa hæc et cucurbitarum,
dicet quispiam, me effari. Decebat : sed dico.

238. LUCIANI.

Incassum me posuit, consuetudinis gratia, hic Priapum
Eutychides, siccaram pervincarum custodem ;
et circuitus sum præcipitio profundo. Qui autem super-
nil potest furari præter me custodem. [venerit,

239. APOLLONIDÆ.

Erexit Anaxagoras me, non pedibus stantem Priapum,
sed in terra utroque genu innixum;
fecit vero Phylomachus. Charito autem juxta me pal-
videns, ne quæras amplius quare ceciderim. [chram

237. ΤΥΜΝΕΩ,
de eodem.

Arrigo pol cunctis, nec, copia sit licet, ullum
Istas discerno furem apud areolas.
Non decuit, dices, hæc caules propter et herbas
Dicere te ; decuit sic, puto, dico tamen.

238. LUCIANI,
de Priapo alio.

Arida me posuit propter sarmenta Priapum,
Ut mori morem sic gerat, Eutychides.
Ambior et fossa. Si quis tamen adveniat fur,
Nil sit, custodem me nisi, quod rapiat.

239. APOLLONIDÆ,
de alio.

Non pedibus fultum, nixum sed utroque Priapum
Poplite me poni jussit Anaxagoras.
Phylomachus fecit. Cum stet mihi proxima florens
Gratia, sit stultum quærare qui cecidi.

240. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

α. Ωρτίας γ' ἐσορῶ τὰς ἰσχάδας· εἰ γε λαβεῖν μοι
συγχωρεῖς ὀλίγας. β. Θίγγανε μηδεμιᾶς.
Ὅργιλος ὡς ὁ Πρίηπος εἰρεῖς· ἔτι καὶ κενὸς ἤξεις.
α. Ναὶ λίτομαι, δός μοι. β. Καὶ γὰρ ἐγὼ δέομαι.
α. Χρήσεις γάρ, λέγε μοι, παρ' ἐμοῦ τινός; β. Ἔστι
[νόμος που·
« δὸς λάβε ». α. Καὶ θεὸς ὦν ἀργυρίου σὺ γλίχῃ;
β. Ἄλλο τι χρῆμα φιλῶ. α. Ποῖον τόδε; β. Τὰ μὰ κατέ-
σκα, δὸς εὐθύμως ἰσχάδα τὴν ὀπίσω. [σθων

241. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

« Μῆριμος. » Οἶδα καὶ αὐτὸς, ὁδοιπόρε. Μηκέτ' ἐπαίνει
ἰσχάδα, μηδ' ἐσώρα τὸν πῆλας ἀκρέμονα·
καὶ λίην ὁ Πρίηπος ἐφίσταται δὲ δειδορκῶς,
καὶ φυλακὴν σύκων ἦν ἐπέοικεν ἔχων.
Ἦν δὲ μόνον σὺ θίγῃς τῆς ἰσχάδος, ἰσχάδα δώσεις·
ὡς ἰσότης πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη.

242. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὡς βαρὺ τοῦτο, Πρίηπε, καὶ εὖ τετυλωμένον ὄπλον
πᾶν ἀπὸ βουβώνων ἀθρόον ἐκκέχυκας
εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον· ἔχει δέ σε δίψα γυναικῶν,
ὦ γὰθί, καὶ σπαργῆς θυμὸν ἅπαντα πόθοις.
Ἄλλα καταπρήνῃς τὸν ἐξωδηγῶτα φαλλὸν
τόνδε, καὶ ἀνθηρῇ κρύψον ὑπὸ χλαμύδι·
οὐ γὰρ ἐρημαῖον ναεῖς ὅρος, ἀλλὰ παρ' Ἑλλῆς
ἡὸνα τὴν ἱερὴν Λάμψακον ἀμφιπολεῖς.

243. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Ἀγροφύλαξ ἔστηκα πολυκτεάνους ἐν ἀρούραις,
Φρίκωνος καλύδην καὶ φυτὰ ρυόμενος,
τοῦτο λέγων πρὸς ἕκαστον· Ἐπὶ γαλάσῃς ἰσιδῶν με
τοῦ σκαίου, χῶρει τὴν κατὰ σαυτὸν ὁδόν.

240. PHILIPPI.

α. Pulchras quidem video ficus; si certe capere mihi
concedis paucas. β. Nullam tange.
Iracundum esse Priapum dicēs; ad hoc et inanis venies.
α. Næ precor, da mihi β. Etenim ego quoque egeo.
α. Egesne tu, dic mihi, a me aliqua re? β. Est lex, puto,
« da, accipe ». α. Et deus quum sis, argentum tu cupis?
β. Aliam quamdam rem amo. α. Qualem eam? β. Meas cedeus
ficus, da lubens ficum posticam.

241. ARGENTARII.

« Matura est ficus. » Novi et ipse, o viator. Ne jam lauda
ficum, neque inspicie vicinum ramum;
nam valde Priapus præsideo acuta tuens,
et-custodiam ficuum quam decet exercens.
Si autem tantummodo tetigeris ficum, ficum dabis:
æquitas enim in omnibus rebus est justissima.

242. ERYCHII.

In eundem.

Quam onerosum hunc, o Priape, et bene duratum colem
totum a bubonibus densum effudisti,
in nuptias non imparatum! habet autem te sis (tu mulierum,
o bone, et tumes animo toto cupidinibus.
Sed leni qui extumuit phallum
istum, et florida absconde sub chlamyde;
non enim solitarium habitas montem, sed juxta Helles
littus in sacra Lampsaco versaris.

243. ANTISTII.

Agrorum-custos sto opulentis in arvis,
Phriconis tugurium et plantas defendens,
hoc dicens cuique: Si riseris modo, me conspecto,
propter mentulam, vade viam tuam.

240. PHILIPPI,
de alio.

Maturas video ficus: an carpere paucas
Das mihi? — De cunctis non datur una tibi. —
Dura, Priape, nimis loqueris. — Sed inanis abibis. —
Jam rogo te, sodes, da quid. — Et ipse rogo. —
Estne in quo tibi me sit opus? — Jus illud ubique est:
Da, cape. — Quid de me poscis, an æra deus? —
Quam peto res alia est. — Ecquæ? precor. — Accipe nostro
Ex horto: sed da quod tuus hortus habet.

241. ARGENTARII,
de eodem.

Matura est. — Id et ipse satis scio. Quid mihi ficum
Laudas? quod ramum respicis, id nihil est.
Circumvol o oculos tueorque Priapus acutum,
Servet et ut ficus anxia cura mea est.
Cogato, si ficum tangas modo, te dare ficum.

ANTHOLOGIA II.

Par etenim res est justa referre pari.

242. ERYCHII,
de eodem.

Quam grave, quam rigidum defundis ab inguine telum!
Pars ad opus certe est ista parata suum.
Feminei sexus sitis est tibi magna, Priape,
Atque aliquod quærit turgida vena cavum.
Quin potius nimium crescens hoc contrahe membrum.
Et rosea tectum veste latere sine.
Non vasti te montis habent juga, sed sacra sedes
Lampsacos est, Helles adsita littoribus.

243. ANTISTII,
de eodem.

Divite sum custos positus Phriconis in agro,
Ut tuguri servem culmen et ista sala.
Quisquis es, edico: mea cum bene riseris arma,
Continuo, via te quo tua ducit, abi.

- Ἦν δὲ παρεκδήης ἐς ἃ μὴ θέμις, οὔτι σ' ὀνήσει
ἢ λάχνη· τρυπῆν πάντας ἐπιστάμεθα.

244. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Σατύρου πρὸς τῇ ἀκοῇ τὸν αὐτὸν ἔχοντος· καὶ
ὥσπερ ἀκρωμένου.

Αὐτομάτως, Σατυρίσκει, δόναξ τεὸς ἦχον ἰάλλει;
ἢ τί παρακλίνας οὔας ἀγείς καλάμω;
• Οὐ δὲ γελῶν σίγησεν· ἴσως δ' ἂν φθέγγετο μῦθον,
ἀλλ' ὑπὸ τερπωλῆς εἶχετο ληθεδόνι.
Οὐ γὰρ κηρὸς ἔρυκεν· ἐκὼν δ' ἡσπάζετο σιγὴν,
θυμὸν δλον τρέψας πηκτίδος ἀσχολίῃ.
[Καὶ φύσιν ἀφθόγγοις τύποις μιμήσατο τέχνη,
ἕλης ἀντιλέγειν μηδὲν ἀνασχομένης.]

245. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸν Σάτυρον Διόνυσος ἰδὼν τόσον ἄλγος ἔχοντα,
καί μιν ἐποικτείρας, θήκατο λαΐνεον.
Ἄλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληξε βαρυτλήτων ὀδυνάων·
εἰσέτι γὰρ μογέει, καὶ λίθος ὦν, ὁ τάλας.

246. ΑΔΗΑΟΝ.

• Ἦ Σάτυρος τὸν χαλκὸν ὑπέδραμεν, ἢ διὰ τέχνης
χαλκὸς ἀναγκασθεὶς ἀμφοχύθη Σατύρῳ.

247. ΝΕΙΛΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Σατύρου ἀπὸ ψηφίδος ἐν Ἀντιοχείᾳ.

α. Πάντας μὲν Σάτυροι φιλοκέρτομοι· εἰπέ δὲ καὶ σὺ,
τί πρὸς ἕκαστον ὁρῶν τόνδε γέλῳτα χέεις;
β. Θάμβος ἔχων γελῶν, πῶς, ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης
συμπερτοῦς, γενόμενῃ ἐξαπίνης Σάτυρος.

248. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρσεν.
• Ἦν νύξης, ἐγερεῖς ὄργιλον· ὕπνος ἔχει.

Sin qua non licitum transis, nihil ista juvabit
Te tua barba : via est in via nulla mihi.

244. AGATHI ORATORIS,

de effigie Satyri tibi auri admoventis
velut auscultandi.

Sola tua an per se lotos, Satyrisce, sonabit?
Nam cur apposita est auribus illa tuis?
• Ecce silet ridens; loqueretur, credo : voluptas
Verum est tanta, sui non sit ut ipse memor.
Eloquium nec cera negat, sed non vacat illi,
Tibia dum sensus distinet osque, loqui.

245. LEONTII ORATORIS,

de Satyro alio.

• Cum Satyri Bromius miseranti corde dolores
Conspiceret, fieret fecit ut ille lapis :
Sed neque sic finem labor accipit : en miser, ille

Verum si transis ad ea quæ non licet *facere*, non quid-
pilius; terebrare omnes didicimus. [quam te juvabit

244. AGATHI SCHOLASTICI.

In imaginem Satyri ad aurem fistulam habentis et tanquam
auscultantis.

Sponte sua, parve Satyre, arundo tua *num* sonum mittit?
aut quare inclinans aurem adigis calamo?
Hic autem ridens tacuit; sed forsitan elocutus esset ser-
at præ voluptate captus est oblivio. [monem,
Non enim cera eum impediēbat; sed lubens amplexus est
animum totum convertens ad fistulæ opus. [silentium,
[Atque naturam mutis formis imitata est ars
materia ei resistere nullo modo audente.]

245. LEONTII SCHOLASTICI.

Satyrum Bacchus conspicatus tantum dolorem habentem,
et eum misertus, fecit lapidem.
Sed ne ita quidem desit ægre-tolerandorum dolorum :
adhuc enim dolet, et si lapideus sit, miser.

246. INCERTI.

Aut Satyrus æs subiit, aut ab arte
æ s coactum circumfusus est Satyro.

247. NILI SCHOLASTICI.

In imaginem Satyri ex opere musævo Antiochiæ.

α. Omnes quidem Satyri amant dicacitatem : al dic et tu,
quidnam unumquemque intuens hunc risum fundis?
β. Rideo stupens, quomodo, e lapide alio aliunde sumpto
collatitius, evaserim subito Satyrus.

248. PLATONIS.

Hunc Satyrum Diodorus sopivit, non tornavit. [eum.
Si percusseris, excitabis iracundum : nunc somnus tenet

Ærumnis premitur nunc quoque, cum lapis est.

246. INCERTI,

de alio Satyro.

Ambiguum est, an in æs Satyrus penetrarit, an artis
Munere se circum fuderit æs Satyro.

247. NILI ORATORIS,

de imagine Satyri ex lapillis.

Semper amat risum Satyrorum turba : sed ejus
Materia est, ut quem conspicias, ecqua tibi ? —
Miror, tesserulis qui de tot et undique lectis
Compositus, factus tam cito sim Satyrus.

248. PLATONIS,

de alio Satyro.

Sopierat Satyrum, non sculperat hunc Diodorus.
Argentum dormit : punge, vigil facies.

249. ΑΔΗΑΟΝ.

Δερκόμενος ξόανον καλὸν τόδε, τὰν Ἀφροδίταν,
ὠνθρῶφ', ἱλάσκευ', πλατίον ἐξόμενος·
αἶνει δὲ Γλυκέραν Διονυσίου, ἃ μ' ἀνέθηκε
πορφυρέας ἀπαλὸν κῦμα παρ' ἡϊόνος.

250. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Ἑρωτα.

Ὁ πτανὸς τὸν πτανὸν ἴδ' ὡς ἄγνουσι κεραυνὸν,
δεικνύς ὡς χρεισσαν πῦρ πυρός ἐστιν, Ἑρωτος.

251. ΑΔΑΟ.

Ἢτανῶ πτανὸν Ἑρωτα τίς ἀντίον ἔπλας Ἑρωτι;
Ἄ Νέμεσις, τόξῳ τόξον ἀμυνομένα,
ὡς κε πάθῃ τά γ' ἔρεξεν· ὁ δὲ θρασὺς, ὁ πρὶν ἀταρβής,
δακρύει, πικρὸν γευσάμενος βελών,
ἐς δὲ βαθὺν τρίς κόλπῳ ἀπέπτυσεν. Ἄ μέγα θαῦμα!
φλέξει τις πυρὶ πῦρ· ἤψατ' Ἑρωτος Ἑρωτος.

252. ΑΔΑΟ.

Κἀγὼ Κύπριδος αἶμα· κασιγνήτῳ δέ με μήτηρ
ἤνεσε τόξα φέρειν ἀντία καὶ πτέρυγας.

253. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Ἄρτεμιν.

α. Ἄρτεμι, κοῦ σοι τόξα, παραυχενίη τε φαρέτρη;
κοῦ δὲ Λυκαστείων ἐνδρομὶς ἀρβυλίδων,
πόρπη τε χρυσοῖο τετυγμένη, ἥ δὲ πρὸς ἄκρην
ἰγνύην φοινίξ πέπλος ἐλισσόμενος;
β. Καίνα μὲν εἰς ἄγρην ὀπλίζομαι· ἐς δὲ θυγαῖ
εἴμ' αὖτως, ἱρῶν ἀντομένη θούεω.

254. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Ἑρμῆν.

Ἱερὸν Ἑρμαίη με παραστείχοντες ἔχευαν
ἀνθρῶποι λίθινον σωρόν· ὁ δ' ἀντ' ὀλίγης

249. INCERTI.

Cernens signum pulchrum hoc, Venerem,
o homo, propitia, assidens prope;
lauda autem Glyceram Dionysii, quæ me erexit
purpurei mollem fluctum juxta littoris.

250. INCERTI.

In Amorem.

Volucer volucre vide ut frangit fulmen,
ostendens quanto potentior ignis igne sit, Amor.

251. ALIUD.

Volucris volucrem Amorem quis adversum finxit Amori?
Nemesis, arcum arcu ulciscens, [perterritus,
ut pateretur quæ ipse fecit; ille audax vero, ille olim im-
lacrimatur, amara postquam gustavit tela,
et in profundum sinum ter despuuit. Proh ingens miraculum!
uret quis igne ignem: corripuit Amorem Amor.

252. ALIUD.

Et ego Cypridis sanguis; fratri autem me mater
hortata est arcum ferre adversum et sagittas-alatas.

253. INCERTI.

In Dianam.

a. Diana, ubi tibi arcus, pendensque e collo pharetra?
ubi vero Lycasteorum caliga peronum,
fibulaque ex auro fabrefacta, et ad summum
genu ruber peplus revolutus? [autem
b. Illa quidem ad venationem induor-arma; ad sacrificia
vado sic, ob sacras occurrens hostias.

254. INCERTI.

In Mercurium.

Sacrum Mercurio memet prætereuntes fuderunt
homines lapideum acervum; ego autem pro tenui dono

249. INCERTI.

Adspice formosæ simulacrum Cypridis, hospes:
Propter rite sedens advenire deam.
Et Glyceren laudabis (amat Dionysius illam),
Quæ maris in molli littore me posuit.

250. INCERTI,
de Cupidina.

Viderat aligerum fulmen puer ales et ipse,
Et scidit, igne poli fortior ignis, Amor.

251. De eodem.

En Amor a Nemese contrarius exit Amori,
Ales et hic: arcus arcubus ultia dea est.
Quod fecit, fert ipse; ferox puer atque superbus
Ille diu, telum sensit et illacrimat:
Inque sinum sibimet ter despuuit. O nova monstra,
Urit quod flammam flamma, Cupido cupit!

252. De eodem.

Me quoque progenit Cypris pulcherrima, fratrem
Ut contra pennas frater et arma feram.

253. INCERTI,
de Diana.

Arcus ubi tuus est, Diana, pharetraque collo
Apta? Lycastæ nunc ubi sunt soles?
Et quæ purpuream premit aurea fibula vestem,
Vestem, quæ summum vix venit usque genu? —
Cum venor, tunc ista fero: sed turis ad auras
Et pecudes cæsas vota que talis eo.

254. INCERTI,
de Mercurio.

Hunc me Mercurio lapidum sacravit acervum
Turba, tulit præter quem via: parvus honos.

οὐ μεγάλην αὐτοῖς ἔγνω χάριν, ἀλλ' ὅτι λοιπὰ
Αἰλὸς ἐπὶ κρήνην ἑπτὰ λέγω στάδια.

255. ΑΔΗΑΟΝ.

Ὅδῖτα, μὴ πρόσερπε πρὸς τὰ κλήματα,
μηδ' αὖ τὰ μῆλα, μηδ' ὅπη τὰ μίσπιλα·
τηνὴ δὲ πρὸς τὴν σχοῖνον ἐξαμείβεο,
ὥς μὴ τι θράξῃς τῶνδε, μηδ' ἀποθρίσῃς,
ἃ σὺν πόνῳ φυτουργὸς ἔκτεται Μίδων,
ὃς καμὲ θῆκεν· ἦν δὲ μευ παρακλύης,
γνώσῃ τὸν Ἑρμῆν, ὥς κακὸς ἀμείβομαι.

256. ΑΔΗΑΟΝ.

Ὅχθηρὸν τὸν χῶρον ἔχω καὶ ἔρημον, ὁδῖτα·
οὐκ ἔγω, δὲ στάσας δ' αἷτιος Ἀρχέλοχος.
Οὐ γὰρ ὄρειοχαρὲς ὠρμαῖς, οὐδ' ἀκρολοφίταις,
τὸ πλεῦν δ' ἀτραπιτοῖς, ὄνερ, ἀρεσκόμενος.
Ἀρχέλοχος δ', ὥς αὐτὸς ἐρημοφίλιας καὶ ἀγείτων,
ὦ παριῶν, τοῖον καμὲ παρωκίσατο.

257. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Διόνυσον.

Ἐκ πυρὸς, ὦ Διόνυσε, τὸ δεύτερον τῆνιδε χαλκοῦς
ἐξεφάνης· γενεὴν εὔρε Μύρων ἐτέρην.

258. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Πάνα.

Δικτύνης τοῖόν με καθ' ἱερὸν ἔμπυρον δὲ Κρής
χάλκειον ἔστησεν Πάνα τὸν αἰγόνυχον.
Δέρμα δ' ἔχω, διπλοῦν τε λαγωδολόν· ἐκ δὲ πετραίας
σπήλυγγος ταῖνω βλέμμα διπλοῦν πρὸς ὄρος.

259. ΑΔΗΑΟΝ.

Πέτρης ἐκ Παρίης με πόλιν κατὰ Παλλάδος ἄκρην
στήσαν Ἀθηναῖοι Πάνα τροπαιοφόρον.

260. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦν λαχάνων σ' δὲ Πρίηπος ἴδω σχεδὸν ἔχνια θέντα,

Gratia nec magna est quæ redditur : indico Capræ
Fontem, qui septem dissidet hinc stadiis.

255. De eodem.

Ad hos, viator, ne propinqua palmites,
Nec ito qua sunt mala, nec qua mespila :
Sed recta perge norma quam monstrat viam,
Sic nil ut horum demetas, nil vellices,
Quæ rustico labore quæsit Mido,
Meque hic locavit. Si nec audis, senties
Quam sit scelestis Mercuri numen grave.

256. De eodem.

Solus in excelsa moror hac ego sede, viator,
Inque hoc nulla mea est culpa, sed Archelochi.
Non etenim juga montis amat Cyllenius, altos
Aut scopulos, stratz sed loca trita viæ.
Ille sed Archelochus segrex turbasque perosus,

non magnam cis gratiam habeo : sed reliqua esse
Capræ ad fontem septem dico stadia.

255. INCERTI.

Viator, ne prorsepe ad vites,
neque rursus ad mala, neque ubi mespila,
illa vero juxta junceum-funem transi,
ne quid conturbes borum, nec defingas
quæ cum labore plantator quæsit Midon,
qui et me posuit. Si vere me non-audire-te-simulari,
nosces Mercurium, ut malis par-pari-referam.

256. INCERTI.

Asperum locum habeo et solitarium, o viator;
non ego, sed qui posuit causa est Archelochus.
Non enim montibus-gaudet Mercurius, neque summis-
sed magis viis, o vir, oblectatur. [cacuminibus,
Archelochus vero, quippe qui ipse solitudinis-amans et
o viator, talem et me prope-se-posuit. [vicinis-carens.

257. INCERTI.

In Bacchum.

Ex igne, o Bacche, secundo ecce æneus
apparuit : generationem tibi reperit Myron alteram.

258. INCERTI.

In Pana.

Dictynnæ talem me in sacratio victimas-adolenti Cres
æneum posuit Pana capripedem.
Pellem autem habeo, duplexque pedum : e saxatili autem
spelunca tendo oculos geminum ad montem.

259. INCERTI.

Lapide e Pario me urbe in summa Palladis
posuerunt Athenienses Pana tropea-gerentem.

260. INCERTI.

Si ad-olera te Priapus videro prope vestigia ponentem,

Qualis erat, talis fecit et ipse forem.

257. De Baccho.

Ex igni, Lenæ, novos tibi præbuit ortus,
Edomito cum te fecit in ære, Myron.

258. De Pane.

Capripedem me Pana, calent ubi templa ferocis
Dictynnæ, posuit Cretis in ære manus.
Pellitus peda bina manu fero, deque caverna,
Qua tegor, in montes lumina mitto duos.

259. De eodem.

Arce in Palladia me Pana tropea ferentem
Attica gens posuit marmore de Pario.

260. De Priapo.

Si te propter olus vestigia ferre Priapus

αὐτῇ γυμνώσω, φῶρ, σὲ ποτὶ πράσιῃ.
Αἰσχρὸν ἔχειν τοῦτ' ἔργον ἑρεῖς θεόν· οἶδα καὶ αὐτὸς,
αἰσχρὸν· ἀφιδρύνθην δ', ἴσθ' ὅτι, τοῦδε χάριν.

261. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄμφοτεραις παρ' ὁδοῖσι φύλαξ ἔστηκα Πρίηπος,
ἰθυσνὲς μηρῶν ὀρθιάσας βόπαλον.
Ἔστατο γὰρ πιστόν με Θεόκριτος· ἀλλ' ἀποτηλοῦ
φῶρ ἴθι, μὴ κλαύσης τὴν φλέβα δεξιέμενος.

262. ΑΔΗΑΟΝ.

Ὅ τραγόπους, ὁ τὸν ἄσκον ἐπηρμένος, αἶ τε γελῶσαι
Νύμφαι, Πραξιτέλους, ἥ τε καλὴ Δανάη.
Λύδωνα πάντα, καὶ ἄκχα σοφαὶ χέρες. Αὐτὸς δ' Μῶμος
φθέγγεται Ἄκρητος, Ζεῦ πάτερ, ἥ σοφίῃ.

263. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Νέμειν.

Πρὶν με λίθον Πέρσαι διῦρ' ἤγαγον, ὅφρα τρόπαιον
στήσονται νίκας· εἰμὶ δὲ νῦν Νέμεις.
Ἀμφοτέροις δ' ἔστηκα, καὶ Ἑλλήνεσσι τρόπαιον
νίκας, καὶ Πέρσαις τοῦ πολέμου νέμεις.

264. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἴσιδι καρποτόκῳ, σταχυμήτορι, μυριομόρφῳ,
λαϊνέῳ ταλάρῳ, μογερῶν ἀπάνευθεν ἀρότρων,
αὐτόματοι στείχουσιν ἐὼν πρὸς μητέρα καρποί.

264 *. ΑΔΗΑΟΝ.

Ταῖς Νύμφαις τόδ' ἀγαλμα· μέλει δ' αὐταῖσιν ὁ γῶρος.
Ναὶ μέλοι, ὡς κρήναις ἀφθιτα βρεῖθρα βέοι.

265. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὸν Μῶμον.

Τίς τὸν ἐπ' ἐσθλοῖσιν παμπενθέα καὶ τρισάλαστον

Videro, jam stabis nudus ad areolas.
Turpe deo, dices, percidere. Turpe, fatebor,
Hoc opus est, sed ob hoc hic ego sum positus.

261. LEONIDÆ,
de eodem.

Pervigil adsto viæ custos utrique Priapus:
Cernis ut attollat grandia tenta femur.
Me sibi nam fidum sciit esse Theocritus. I tu,
Fur, procul hinc, tactus ne mihi pene fleas.

262. INCERTI,

de Praxitelis operibus.

Gestator capripes utris et ridendia Nymphæ
Praxitelis pulchra numina cum Danae;
Tum bene facta nitent de marmore, Momus ut ipse
Dixerit: En artem, Jupiter, eximiam.

263. INCERTI,
de Nemese.

Sperabat lapidem sibi quem fore Persa tropæum

ipsa nudabo, fur, te in areola-horti.
Turpe habere hoc opus dices deum. Novi et ipse,
turpe: sed positum me esse scias ea gratia.

261. LEONIDÆ.

Utramque ob viam custos sto Priapus,
recta-tensam femorum attollens clavam.
Posuit enim fidum me Theocritus. Sed procul,
fur, abeas, ne plores de-vena quando-acceperis.

262. INCERTI.

Hircinos-pedes-habens, Pan, utrem suspensum-gerens, et
Nymphæ, Praxitelis opus, formosaque Danae. [ridentes
Marmorea cuncta, et apprime scitæ manus. Ipse Momus
dicet: Purissima, o Jupiter, sollertia.

263. INCERTI.

In Nemesin.

Olim me lapidem Persæ huc adduxerunt, ut tropæum
erigerent victoriæ: sum vero nunc Nemesis.
Utrisque autem sto, et Græcis tropæum
victoriæ, et Persis belli vindictio.

264. INCERTI.

Per Isidem fructus-gignentem, spicarum-matrem, mille ha-
in-lapideo calathō, operosis sine aratris, [bentem-formas,
sponte sua veniunt suam ad matrem fructus.

264 *. INCERTI.

Nymphis dicamus hanc statuam; curæ-est vero eis hic
Næ curæ-sit, ut fontibus perennia fluenta fuant. [locus.

265. INCERTI.

In Momi imaginem.

Quis bonis summe-lugentem et perniciosissimum

Victori Danaum, nunc ego sum Nemesis.
Usus namque duplex: victoribus ecce tropæum
Sum Danais; Nemesis, Persa superbe, tibi.

264. INCERTI.

Isidi vortumnæ, cito matri, frugiparenti,
Marmoreum ad calathum, quamvis procul absit aratrum
Sponte sua veniunt fruges, matremque coronant.

264 *. INCERTI,

de Nympharum imagine.

Nympharum effigies, quibus hæc sunt prædia cordi.
Sint rogo, ne jugis fontibus absit aqua.

265. INCERTI,

de Momo.

Quis bona lugentem carpentemque omnia Momum

Μῶμον ἀνωμήτοις χερσὶν ἀνεπλάσατο;
ὥς δ' γέρον ἐπὶ γῆς βεβλημένος, οἷά τις ἔμπνους
ἀμπαύει λύπας, γυῖα βαρυνόμενος.

- 6 Μανύει δίστοιχος δλέθριος ὄγκος δδόντων,
πριομένων ἐπὶ τὰς τῶν πέλας εὐτυχίας,
καὶ τὸ κατεσκληρὸς κείνον βάρος· ἃ μὲν ἐρεῖδει
ψιλὸν γηραιᾷ χειρὶ βαλὼν κρόταφον,
ἃ δὲ σεσηρῶς βάκτρον ἀποστηρίζεται ἐς γῆν,
10 κωφὰ πρὸς ἄψυχον πέτρον ἀπεχθόμενος.

266. ALLO.

Eis τὸν αὐτόν.

Τάξο δυστάνων ὀνύγων ἀπο παμφάγε Μῶμε,
τάξο σὺ πρίων ἰοδόλους γέννας.
Νεῦρά σε μανύει τεταυσιμένα, καὶ φλέβες ἄρθρων,
καὶ κενὰ σαρκῶν ψυχολιπὴς δύναμις,
καὶ ρικνοὶς φρίσσουσα περὶ κροτάφοισιν ἔθειρα.

᾿Ωστε τίς ἐμψυχόν σ' ἀνδρόσινιν ἄνυσε τέχνη,
οὐδὲ τόπον δήκτα σείο λιπῶν στόματι;

267. ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Eis εἰκόνα Ἱπποκράτους.

- α. ᾿Οππόθεν ὁ στήσας; β. Βυζάντιος. α. Οὔνομα δὲ τίς;
β. Εὐσέβιος. α. Σὺ δὲ τίς; β. Κώϊος Ἱπποκράτης.
α. Τοῦ δ' ἔνεκεν γέγραπέν σε; β. Λόγων χάριν ἡ πόλις
τῶν ἐς ἐμὲ γραφίδων ἀντιδίδωκε γέρας. [αὐτοῦ]
α. Καὶ τί μὴ αὐτὸς ἐὼν τύπον ἔγραψεν; β. ᾿Οτι, γε-
ημέας ἀνθ' αὐτοῦ, κρέσσονα δόξαν ἔχει. [ραίων]

268. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦε τῆν φωνήν, Ἱππόκρατες, ἔγραφε Παιάν,
ἢ σὺ τῆς κείνου μάρτυς ἀκεστορίης.

269. ALLO.

Οὗτος ἀκεστορίης κρυφίας ὥϊζε κελεύθους,
Παιτῶν μερόπων, Κώϊος Ἱπποκράτης.

Effinxit, Momum nil metuente manu?
Lumina fixus humo, spirans velut obsitus annis,
Fessus mœstitiæ est et gravis ipse sibi.
Certa nota est, gemino qui strident ordine dentes,
Dentes prosperitas quos aliena secat.
Et corpus fera quod tabes edit: altera languens
Sustinet annosi tempora macra manus.
Altera ringentis baculo vestigia firmat,
Dum nil sensurum murmurat in lapidem.

266. De eodem.

Ipsos, Mome vorax, tabesce voratus ad ungues,
Nec sævis parcat dentibus atra lues.
Nosceris extentis in adeso corpore nervis,
Te caro vix spirans venaque sicca notat,
Et vetulas inter rugas coma frontis inhorrrens.

Improbe, tam viva est species, qua fingeris, in te

Momum inculpatis manibus finxit?

adeo senex in terram projectus, tanquam animatus aliquis,
reponit luctus suos, membra gravatus.

Indicat illum duplici-serie funestus ordo dentium,
quos exacuit in secundas-res proximorum,
et tabefactum corporis onus. Hinc quidem reclinat
depile in senili manu positum tempus,
illinc vero sardonio-risu baculum infigit in terram,
inaniter adversus inanimum lapidem aegrescens.

266. ALIUD.

In eundem.

Tabesce inde miseris ab unguibus omnia-vorans Mome,
tabesce tu frendens venenum-mittentibus maxillis.
Nervi te indicant extenti, et venas articularum,
et nudata carnibus deficiens-anima vis,
et rugosa horrens circa tempora coma.

Ergo quis spirantem te hominum-perditorem absolvit ar-
ne locum quidem mordaci tuo linquens ori? [tíficio.]

267. SYNESII SCHOLASTICI.

In imaginem Hippocratis.

- α. Unde est qui posuit? β. Byzantius. α. Nomine quisnam?
β. Eusebius. α. Tu vero quis? β. Cōus Hippocrates.
α. Quamobrem vero pinxit te? β. Sermonum ergo civitas illi
factorum in me picturæ dedit reciprocā mercedem.
α. Et cur non ipse suam formam pinxit? β. Quod rema-
nos pro semet-ipso, meliorem gloriā habet. [neras]

268. INCERTI.

Aut tua dicta, o Hippocrates, scribebat Pæan,
aut tu illius testis curandi-rationis.

269. ALIUD.

Hic medendi secretas aperuit vias,
Pæon hominum, Cōus Hippocrates.

Ut pars non pateat morsibus ulla tuis.

267. SYNESII ORATORIS,
de imagine Hippocratis.

Cujas qui posuit? — Byzantius. — Adjice nomen. —
Eusebius. — Tu quis? — Cōus Hippocrates. —
Cur autem posuit? — Facundæ vocis honori
Hoc dedit urbs, hanc ut poneret effigiem. —
Cur non ipse suam? — Quia, dum mea carior illi
Quam sua laus, plus hoc nomine laudis habet.

268. INCERTI,
de eodem.

Aut tibi, Coe senex, vocem formavit Apollo,
Aut tua vox artem narrat Apollineam.

269. De eodem.

Hic est qui referat populis arcana medendi
Vere hominum Pæon, Cōus Hippocrates.

270. ΜΑΓΝΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Γαληνοῦ.

Ἦν χρόνος, ἥνικα γαῖα βροτοὺς διὰ σείο, Γαληνέ,
δέχνυτο μὲν θνητοὺς, ἔτρεφε δ' ἀθανάτους,
χέρσεν δὲ μέλαθρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος
σῇ παιτηνῇ χειρὶ βιαζόμενα.

271. ΔΑΣΕΠΟΤΟΝ.

Εἰς Σώσανδρον ἱππίατρον.

Ἰητὴρ μερόπων, Ἱππόκρατες, ἀλλὰ καὶ ἱππων,
Σώσανδρε, κρυφίης ἱστορ' ἀκαστορίης,
ἢ τέχνην μεταμαίψατ', ἢ οὖνομα· μηδὲ καλείσθω
ἄτερος ἐκ τέχνης, ἥς ἔτερος κρατέει.

272. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Ἰαμβλίχου ἱατροῦ.

Ὁ γλυκὺς ἐν πάντεσσι Ἰάμβλιχος, ὃς ποτὶ γῆρας
ἤλυθεν ἄγνός ἐὼν Κυπριδίων ὄρων·
ἔργα δ' ἀκαστορίης ἐφέπων, σοφίην τε διδάσκων,
κέρδεσιν οὐδ' ὀσίοις χεῖρας ὑπεστόρεσεν.

273. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Πραξαγόρου ἱατροῦ.

Αὐτός σοι Φοῖβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης
ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος,
Πρηξαγόρῃ, στέρνοις ἐνεμάξατο. Τοιγὰρ ἀνῖαι
δρυνται δολιχῶν ὑπόδοι ἐκ πυρετῶν,
καὶ ὅποσα τμηθέντος ἐπὶ χροδὸς ἄρκια θείναι
φάρμακα, πρηεῖης οἶσθα παρ' Ἡπιόνης.
Θνητοῖσιν δ' εἰ τοιοῖ ἐπήρκειον ἱητῆρες,
οὐκ ἂν ἐπορθευέθη νεκροβαρὴς ἄκατος.

274. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ὀρειβάσιον ἱατρὸν.

Ἰητὴρ μέγας οὗτος Ἰουλιανοῦ βασιλῆος,
ἄξιος εὐσεβείης διος Ὀρειβάσιος.

270. MAGNI MEDICI.

In imaginem Galeni.

Fuit tempus, quum terra homines per te, Galene,
accipiebat quidem mortales, alobat vero immortales,
vidua autem erant atria lacrimarum-divitis Acherontis,
tua medica manu violata.

271. ANONYMI.

In Sosandrum veterinarium.

Medicus hominum, o Hippocrates, sed et equorum,
tu Sosandre, secretæ docti mœdendi-artis,
aut artem permutate aut nomen; neu appelletur
uterque ex arte cujus alter potens-est.

272. LEONTII SCHOLASTICI.

In imaginem Iamblichi medici.

Dulcis in omnibus Iamblichus, qui ad senectam
venit purus manens venerearum confabulationum:
opera autem mœdendi-artis exsequens, scientiamque do-
lucris ne legitimis quidem manus substravit. [cens,

273. CRINAGORÆ.

In imaginem Praxagoræ medici.

Ipse tibi Phœbi puer dolorum-oblivia-inducentem artis
scientiam, panace manum suam ungens,
o Praxagora, in pectore tuo abstersit. Etenim angores
oriuntur longis quotquot e febris,
et quotquot secta super cute expedit ponere
remedia, dulci accepisti ab Epione.
Mortalibus autem si tales suppeterent medici,
non transveheretur mortuis-gravis scapha.

274. INCERTI.

In imaginem Oribasii.

Medicus magnus hic Juliani imperatoris,
dignus hac pietate divinus Oribasius.

270. MAGNI MEDICI,
de Galeni effigie.

Mortales genitos tellus sine morte ferebat,
Hos, data queis ævo vita, Galene, tuo.
Isdem temporibus domus atra Acherontis inanis
Tota fuit, medica vi faciente tua.

271. INCERTI,
de Sosandro veterinario.

Hippocrates tutela virum, Sosander equorum,
Arcanos aperit queis medicina sinus,
Alter in alterius nomen migrate vel artem,
Iste nec usurpet voce quod ille facit.

272. LEONTII ORATORIS,
de imagine Iamblichi medici.

Suavis hic ante alios, et serus Iamblichus ævi,
Cui nulla in tanto tempore nota Venus.

Cum morbis adferret opem, Sophiamque doceret,
Legitimis etiam quæstibus abstinuit.

273. CRINAGORÆ,
de imagine Praxagoræ medici.

Ipse manus panaces succo tibi maximus unxit
Phœbigena, atque artes tradidit ipse suas,
Praxagora, fixitque animo: quos namque dolores
Corporibus febris gignere longa solet,
Et bene quæ sectis ponantur in artibus herbarum.
Quis liquor, a miti doctus es Epione.
Si medici tales multi mortalibus essent,
Non, ut nunc, umbris iret onusta ratis.

274. De Oribasio medico.

Hic, tua quem pietas, princeps Juliane, meretur,
Est medicæ princeps artis Oribasius.

Ἐἴχε γὰρ οἷα μέλισσα σοφὸν νόον, ἄλλοθεν ἄλλα
 ἱητρῶν προτέρων ἄνθεα δρεψάμενος.

275. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Εἰς ἀγαλμα τοῦ Καιροῦ.

- α. Τίς πόθεν ὁ πλάστης; β. Σικυώνιος. β. Οὐνομα δὲ τίς;
 β. Λύσιππος. α. Σὺ δὲ τίς; β. Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
 α. Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; β. Ἀεὶ τροχάω. α. Τί δὲ
 ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; β. Ἰπταμ' ἐπηνέμειος. [ταρσοῦς;
 α. Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις θυρόν; β. Ἀνδράσι δαίγμα,
 ὡς ἀκμῆς πάσης οὐκ ἔτερος τελέθω.
 α. Ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; β. Ὑπαντιάζαντι λαβέσθαι.
 α. Νῆ Δία, τὰξόπιθεν δ' εἰς τί φαλακρὰ πέλει;
 β. Τὸν γὰρ ἄπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν
 οὔτις ἔθ' ἱμερίων δράζεται ἐξόπιθεν.
 α. Τοῦνεχ' ἐ ταχύντης σε διέπλεαν; β. Ἐίνεκεν ὑμέων,
 ζεῖνε· καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

276. BIANOPOS.

Ἔστησεν Περιάνδρος Ἀρίονος εἰκόνα ταύτην,
 καὶ τὸν ἀπολλυμένῳ σύνδρομα νηζάμενον
 εἰνάλιον δελφίνα. Λέγει δ' ἐπ' Ἀρίονι μῦθος·
 Κτεινόμεθ' ἀνθρώποις, ἰχθύσι σωζόμεθα.

277. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς εἰκόνα κιθαρίστριδος ἐν Βυζαντίῳ.

Σὺν μὲν κάλλος ἔδειξε μόλις γραφίς· αἶθε δὲ τεύχειν
 ἔσθηναι καὶ λιγυρῶν ἡδὺ μέλος στομάτων,
 ὧς κεν ἐπ' ὀφθαλμοῖσι καὶ οὖσιν, ἔκ τε προσώπου,
 ἔκ τε λυροκτυπίης, ἴσον ἐθελγήμεθα.

278. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Μαρίας τῆς κιθαρωδοῦ.

Πλῆκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλῆκτρον ἔρωτος·
 κρούει δ' ἀμοφοτέρους καὶ φρένα καὶ κιθάρην.
 Τλήμονες, οἷς ἄγναμπτον ἔχει νόον· ὧ δ' ἐπινεύσει,

Omnia qui veterum perlustrans florida scripta
 Hæc atque illa velut sedula carpsit apis.

275. POSIDIPPI.

de imagine Occasionis.

Tu quis es hic qui stas? — Occasio. — Quis tibi fictor? —
 Lysippus. — Cuias? — De Sicyone satus. —
 Nitere cur pedibus summis? — Amo currere. — Pennæ
 Cur pedibus? — Venti turbine rapta volo. —
 In dextra cur ista novacula? — Monstrat acutam
 Hæc esse et ferro me magis et chalybe. —
 Cur in fronte coma est? — Appendar ut obvia. — Sed cur
 Omnis abest glabro erinis ab occipite? —
 Nempe quod, eripui cum me semel alite cursu,
 Nemo erit elapsam qui revocare queat.
 Hanc operam fictor propter vos sumserat, hospes,
 Pro monito starem semper ut ante fores.

Habebat enim modo apis doctam mentem, aliunde ætas
 medicorum priorum flores qui-decerpsit.

275. POSIDIPPI.

In imaginem Occasionis.

b. Quis unde sculptor? b. Sicyonius. a. Nomine quisnam?
 b. Lysippus. a. Tu vero quæ? b. Occasio omnia-domans.
 a. Cur autem in summis digitis stas? b. Semper curro.
 [a. Quid vero talaria
 habes pedibus gemina? b. Volo ventosa.
 a. Manu autem dextra quare fers novaculam? b. Homini-
 bus me acie omni acutiorem esse. [documentum.
 a. Coma vero, cur in facie? b. Ah occurrente ut-arripiatur.
 a. Sane per Jovem: postica vero quare calva sunt?
 b. Semel enim volucris ubi-prætervolavi pedibus, nec
 non quisquam amplius cupiens capiet a-tergo.
 a. Qua causa artifex te informavit? b. In vestram gratiam,
 o hospes; et in vestibulo posuit institutionem.

276. BIANORIS.

Posuit Periander Arionis imaginem hanc,
 et qui pereuntî comes natavit
 marinum delphinum. Dicit autem de Arione fabula:
 Interficimur ab hominibus, a piscibus salvamur.

277. PAULI SILENTIARII.

In imaginem citharistrix Byzantii.

Tuam quidem pulchritudinem expressit ægre pictura:
 [sed utinam efficere
 valuisset et deserti dulce melos oris,
 ut oculis et auribus, et tam a vultu
 quam a lyræ-pectine, æque mulceremur.

278. EJUSDEM.

In imaginem Mariæ citharædx.

Plectrum habet lyræ, habet et plectrum amoris;
 pulsat autem utrisque et mentem et citharam. [annuet.
 Infelices, adversus-quos inflexum habet animum; cui vero

276. BIANORIS,

de effigie Arionis fidicinis.

Effigiem statuit Periander Arionis istam,
 Et, vector prope jam qui pereuntis erat,
 Delphina æquoreum. Quæ fabula dictitat: Est cum
 Exitium nobis fert homo, piscis opem.

277. PAULI SILENTIARII,

de effigie fidicinæ Byzantii.

Dat formæ pictura decus, sed vix tamen; o si
 Et dulces oris fingeret illa modos!
 Ut simul hinc oculos atque illinc pasceret aures
 Dulce micans facies, dulce canora chelys.

278. EJUSDEM,

de effigie Mariæ fidicinæ.

Plectra manu fert hæc, oculis fert altera plectra,
 Atque illis citharam percutit, his animos.
 Ah miseri, quibus est immobilis! annuit at cui,

ἄλλος δὲ Ἀγχίστης, ἄλλος Ἀδωνίς δδε.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ὦ ξεῖνε, καὶ ἀμφιβόητον ἀκοῦσαι·
οὐνομα καὶ πάτριν· ἐκ Φαρίης Μαρίην.

279. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν ἐν Μεγάροις κιθαριστὴν λίθον.

Τόν με λίθον μέμνησο τὸν ἡχίηντα, παρέρπων
Νισαίην· ὅτε γὰρ τύρσιν ἐτειχοδόμει
Ἀλκάθοος, τότε Φοῖβος ἐπωμαδὸν ἤρε δομαῖον
λαῖα, Λυκωρεῖην ἐνθέμενος κιθάρην.
Ἐνθεν ἐγὼ λυραοιδός· ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ
χερμάδι, τοῦ κόμπου μαρτυρίην κόμισαι.

280. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς λουτρόν.

Χρήμασι τοῖς Ἀγάθωνος ἐδείματο τῇδε λουτρὸν
ὄημος ὁ τῆς Τηγέης, θαῦμα καὶ ἐσσομένοις.

281. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς λουτρόν ἐν Πραινέτῳ.

Οὐ βαλανεῖον ἔην προπάροιθε τὸ νῦν βαλανεῖον,
ἀλλὰ τόπος σκυβάλων, χῶρος ἀποκρίσιος·
νῦν δὲ τὰ τερπνὰ τὰ πᾶσι βοῶμένα καὶ χαρίεντα
ἀγλαΐη προφέρει.* Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος
Νικαέων ἱερεὺς, σοφίης ἐρικυδέος ἀστήρ,
τεῦξέ μιν οἰκείοις γρήμασι καὶ δαπάναις.

282. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νίκαι πάρεσμεν, αἱ γελῶσαι παρθένοι,
νίκας φέρουσιν τῇ φιλοχρήστῳ πόλει.
Ἐγραψάν ἡμᾶς οἱ φιλοῦντες τὴν πόλιν,
πρέποντα Νίκαις ἐντυποῦντες σχήματα.

283. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα ὀρηγιστρίδος.

Μουσᾶν δεκάτη, Χαρίτων Ῥοδόκλεια τετάρτη,
τερπωλὴ μερόπων, ἄσπερος ἀγλαΐη.
Ὅμμα δέ οἱ καὶ ταρσὰ ποδῆνεμα, καὶ σοφὰ χερῶν

Alter hic Anchises, alter Adonis erit.
Nobile si cupias, hospes, cognoscere nomen
Et patriam, Maria est de regione Phari.

279. INCERTI,

de lapide fidicine in Megaris.

Nisæam veniens lapidem ne sperne canorum :
Alcathous nam cum poveret arcis opus,
Ipse Lycoream chelyn hac in parte reliquit,
Ut lapides humeris ferret Apollo suis.
Inde ego sum fidicen. Leviter me tange lapillo,
Et nil me falsum dicere certus eris.

280. INCERTI.

Hæc populus Tegæes Agathonis condidit ære
Qualia miretur balnea posteritas.

281. De balneo Prænati.

Balnea quæ nunc sunt, non illud et ante fuerunt,

alius hic Anchises, alius Adonis hic erit.

Si vero vis, o hospes, et ubique-celebratum audire
nomen et patriam : est e Pharia urbe Maria.

279. ANONYMI.

In citharistam lapidem Megaris.

Me lapidem memento sonorum, præteriens
Nisæam : quum enim murum adstrueret
Alcathous, tunc Phœbus super-humeros sustulit stru-
lapidem, Lycoream inserens citharam. [cturæ-aptum
Inde ego citharædus : pulsato me tenui
lapide, jactantiæ testimonium meæ reportato.

280. INCERTI.

In lavacrum.

De-pecunia Agathonis struxit hic lavacrum
populus Tegææ, miraculum etiam posteris.

281. INCERTI.

In lavacrum Prænati.

Non balneum erat prius quod nunc est balneum,
sed locus sordibus-patens, regio excretionum :
nunc autem amœna illa omnibus celebrata et venusta
splendore superat. Etenim Alexander
Nicæensium sacerdos, doctrinæ illustris sidus,
id fecit propriis pecuniis ac sumptibus.

282. PALLADÆ.

Victoriæ adsumus, ridentes virgines,
victorias afferentes bonorum-amanti civitati.
Pinxerunt nos qui diligunt civitatem,
dignos Victoris informantes habitus.

283. LEONTII SCHOLASTICI.

In imaginem saltatricis.

Musarum decima, Gratiarum Rhodoclea quar'a,
oblectamen hominum, urbis splendor.
Oculus autem ei et tali celerrimi, atque docti manuum

Sed capiens forias quisquiliasque locus.
At nunc eximio florent decorata nitore
Ex quo Nicææ flamen Alexanorus,
Inclyta quem cunctis tradet sapientia seclis,
Hoc opus et cura fecit et ære suo.

282. PALLADÆ.

Venimus hilares virgines Victoriæ,
Urbi ferentes optime victorias :
Pinxere, queis est publicus cordi status,
Tali figura quæ decet Victorias.

283. LEONTII ORATORIS,

de imagine saltatricis.

O decima Aonidum, Rhodoclea, et Gratia quarta,
Mortalis generis gaudia, plebis amor :
Sic digitos, celeresque pedes, oculosque gubernas,

δάκτυλα καὶ Μουσῶν κρέσσονα καὶ Χαρίτων.

284. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα ἑτέρα· ὀρχηστρίδος ἐν τῷ Σωσθενίῳ.

Εἰμὶ μὲν Ἑλλαδίη Βυζαντιάς, ἐνθάδε δ' ἔστην
ἥχι χοροστασίην εἶαρι δῆμος ἄγει,
ὀππόθι πορθμῶ γαῖα μερίζεται· ἀμφοτέραι γὰρ
ἄντυγες ὀρχηθμοὺς ἤνεσαν ἡμετέρους.

285. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα κιθαριστρίας διάκρυσον.

Οὐ τις ἐπ' Ἀνθούσῃ χρυσὸν βάλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ
ἀμφεχύθη Κρονίδης, ὥς τὸ πάρος Δανάη·
σώματι δ' οὐκ ἐπέλασεν, ἐπεὶ νόον ἔλλαθεν αἰδῶς,
μή τιτι Μουσῶν μίσηται οὐκ ἐθέλων.

286. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θῆλυς ἐν ὀρχηθμοῖς κρατεῖ φύσις· εἴξατε κοῦροι·
Μοῦσα καὶ Ἑλλαδίη τοῦτον ἔθεντο νόμον·
ἡ μὲν, ὅτι πρώτη κινήσιος εὔρετο ρυθμοῦς,
ἡ δ', ὅτι τῆς τέχνης ἦλθεν ἐς ἀκρότατον.

287. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκτορα μὲν τις αἶσις, νέον μέλος· Ἑλλαδίη δὲ,
ἑσσαμένη γλαῖνιν, πρὸς μέλος ἠντίασεν.
Ἦν δὲ πόθος καὶ δαῖμα παρ' ὀρχηθμοῖσιν Ἐνυοῦς·
ἄρσενι γὰρ ῥώμῃ θῆλυν ἔμιξε χάριν.

288. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Λιβανίας ὀρχηστρίδος.

Οὐνομ' ἔχεις Λιβάνου, Χαρίτων δέμας, ἥθεα Πειθοῦς,
παρθένε, καὶ Παφίης κεστόν ὑπὲρ λαγόνων.
Αὐτὰρ ἐν ὀρχηθμοῖσιν, Ἔρωσ ἄτε κοῦφος, ἀθύρεις,
κάλλει καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη.

Sit nihil ut prae te Gratia, Musa nihil.

284. EJUSDEM,

de altera saltatricis imagine, stante in Sosthenio.

Helladie dicor Byzantia : visor ibidem,
Suevit ubi populus ducere vere choros,
Terrarum facit æquor ubi divortia : quippe
Laudabat numeros orbis uterque meos.

285. EJUSDEM,

de imagine saltatricis inaurata Byzantiæ.

Aurum, Anthusa, tibi nemo circumdedit : ipse
Sed tibi se affudit Jupiter, ut Danaæ.
At propius pudicitum est accedere : quippe timebat,
Pollueret ne quam nescius Aonidum.

286. EJUSDEM,

de eadem.

Parcite saltando, pueri, certare p. ellis :

digiti et Musis præstant et Gratiis.

284. EJUSDEM.

In imaginem saltatricis in Sosthenio.

Sum quidem Helladie Byzantia, hic autem sto
quo-loco choreas vere populus ducit,
ubi freto terra dividitur : utrique enim
orbes tripudia laudarunt nostra.

285. EJUSDEM.

In citharistris imaginem inauratam.

Nullus homo super Anthusam aurum jecit : sed in ipsam
effusus est Saturnius, ut prius circa Danaen ; [quoque
corpus vero non tetigit, quoniam mentem cepit pudor,
ne cum aliqua Musarum rem haberet invitus.

286. EJUSDEM.

Feminea in tripudiis superior est natura : cedite, mares ;
Musa et Helladie hanc posuerunt legem :
una quidem, quod prima motuum invenit rhythmos,
altera vero, quod artis attigit summum cacumen.

287. EJUSDEM.

Hectora quidem aliquis cecinit, novum melos ; Helladie vero
induta sagum, ad cantum concertavit.
Erat autem cupido et timor in tripudiis hujus Bellonæ :
masculo enim robori femineam miscuit venerem.

288. EJUSDEM.

In imaginem Libaniæ saltatricis.

Nomen habes Libani, Gratiarum corpus, animum Suadæ,
o virgo, et Paphiæ zonam e læteribus.
Sed in tripudiis, Amor sicut levis, nugaris,
forma et arte cunctos attrahens.

Musa choris jus hoc scripsit, et Helladie.
Hæc, prima ad numeros docuit quod membra moveri,
Illa, quod ad summum venit in arte decus.

287. EJUSDEM,

de eadem.

Hectora forte novo cecinit quis carmine : sumto
Helladie numeros est imitata sago.
Belligerum saltans terrorem junxit amoris :
Nam muliebris erat gratia, visque viri.

288. EJUSDEM,

de Libania saltatrice.

Nomen habes Libani : corpus tibi Gratia, mores
Suada potens, cestum dat tibi, virgo, Venus.
At quoties saltas, levis es velut ipse Cupido :
Atque viros forma, nec minus arte, trahis.

289. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Ξενοφῶντος Σμυρναίου εἰκόνα.

Αὐτὸν ὄρῃν Ἰόβακχον ἰδοῦσάμεν, ἥνικα Ληναῖς
δ' πρέσβυς νεαρῆς ἦρχε χορομανίης,
καὶ Κάδμου τὰ πάρηθα χορεύματα, καὶ τὸν ἀφ' ὕλης
ἀγγεῖλον εὐτακῶν ἰχνηλάτην θιάσων,
καὶ τὴν εὐάζουσιν ἐν αἵματι παιδὸς Ἀγαύης
λυσσάδα. Φεῦ θεῆς ἀνδρὸς ὑποκριστῆς!

290. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς στήλην Πυλάδου ὀρχηστῶ.

Αὐτὸν βακχευτὴν ἐνέδου θεόν, ἥνικα Βάκχας
ἐκ Θηβῶν Ἰταλὴν ἤγαγε πρὸς θυμέλην,
ἀνθρώποις Πυλάδης τερπνὸν δέος, οἷα χορεύων
δαίμονος ἀκρήτου πᾶσαν ἐπλησε πόλιν.
Θῆβαι γινώσκουσι τὸν ἐκ πυρός· οὐράνιος δὲ
οὗτος, δ' παμφώνιος χερσὶ λοχευόμενος.

291. ΑΝΥΤΗΣ.

Φριξοκόμα τόδε Πανὶ καὶ αὐλιάσιν θέτο Νύμφαις
δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θεόδωτος οἰονόμος·
οὐνεχ' ὑπ' ἀζαλέου θέρεος μέγα κεκμηῶτα
παῦσαν, ὀρέξασαι χερσὶ μελιχρὸν ὕδωρ.

292. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς τὰς Ὀμηρικὰς δύο βίβλους.

Υἱὲ Μέλητος Ὀμῆρε, σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάσῃ
καὶ Κολοφῶνι πάτρῃ θῆκας ἐς αἶδιον,
καὶ τάσδ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεννήσας κούρας,
δισσὰς ἐκ στήθεων γραψάμενος πελιδας·
ὕμνεϊ δ' ἡ μὲν νόστον Ὀδυσσεὺς πολὺπλαγκτον,
ἡ δὲ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανιδῶν πόλεμον.

289. INCERTI,

de Xenophontis Smyrnaei imagine.

Ipsum te credas Bromium spectare, repente
Cum fureret saltans ad nova musta senex,
Et Cadmum tremulis comitantem motibus, et qui
Fert mala montivagis nuntius a thiasis,
Inque cruore suæ bacchantem prolis Agaven.
Proh superi, quid non ars simulare potest?

290. ANTIPATRI,

de columna Pyladæ saltatoris.

Ad Romana tulit Thebis cum pulpita Bacchas,
Induerat Pylades corde habituque deum:
Mixta fuit trepida cum religione voluptas,
Urbs cum tota sacro plena furore foret.
Igne satum Thebæ norunt: cœlestis at ille est,
Facundæ pariunt quem sine voce manus.

291. ANYTÆ.

Ruricolis donum Nymphis, Faunoque piloso,

289. INCERTI.

In Xenophontis Smyrnaei imaginem.

Ipsum videre Iobacchum credidimus, quando Bacchabus
senex juvenilem duxit saltationis furem,
et Cadmi senilia tripudia, et e silva
nuntium bacchantium investigatorem chororum,
et exsultantem in sanguine filii Agaven
furentem. Proh divinam viri actionem!

290. ANTIPATRI.

In columnam Pyladæ saltatoria.

Ipsum bacchantem induit deum, quando Bacchas
ex Thebis Italicam duxit ad thymelen,
hominibus Pylades jucundus terror, quod ita saltans
deo integro totam implevit urbem.
Thebæ noverunt illum ex igne natum; cœlestis vero
hic est, omne-loquentibus manibus editus.

291. ANYTÆ.

Horricomi hocce Pani et pastoralibus posuit Nymphis
donum sub edito-loco Theodotus ovium-pastor,
propterea-quod per siccam æstatem valde fessum
recrearunt, porrigentes manibus dulcem aquam.

292. INCERTI.

In Homeri duos libros.

O fili Meletis Homere, tu enim decus Helladi toti
et Colophonii patriæ fecisti in æternum,
etiam hasce diis-æquali mente genuisti filias,
binas e pectore scribens tabulas:
celebrat vero una quidem reditum Ulyssis multivagum,
altera autem Iliaca Dardanidum prælia.

Theudotus upilio rupe sub hac posuit:
Propterea quod, cum torrente fatisceret æstu,
Præbuerint manibus pocula dulcis aquæ.

Aliter.

Pani comas rigido Nymphisque agrestibus adfert
Monte sub hoc donum Theudotus upilio.
Namque illæ rapido fessum sub sole levarunt,
Portantes manibus pocula dulcis aquæ.

292. INCERTI,

de Homeri effigie.

Nate Meletis Homere, decus quo patria daute
Perpetuum Colophon Græciaque omnis habet:
Cœlesti geminas sevisit pectore chartas,
Chartas ingenii pignora sacra tui.
Hæc tardos memorat reditus errantis Ulyssi;
Altera, Troja quibus corrui, arma canit.

293. ΑΛΛΟ.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πολέμον σελίδεσσι χαράξας,
ἢ τίς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
οὐκ ὄνομ' εὐρίσκω σαφές, οὐ πόλιν. Οὐράνιε Ζεῦ,
μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὅμηρος ἔχει;

294. ΑΛΛΟ.

Ποίας ἀστὸν Ὅμηρον ἀναγραφώμεθα πάτρης,
κείνον, ἐφ' ὃν πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις;
ἢ τὸ μὲν ἔστιν ἀγνωστον, ὃ δ' ἀθανάτοις ἴσος ἦρω;
ταῖς Μούσαις ἔλιπεν πατρίδα καὶ γενεήν;

295. ΑΛΛΟ.

Οὐχὶ πέδον Σμύρνης ἐλοχεύσατο θεῖον Ὅμηρον,
οὐ Κολοφῶν τρυφερῆς ἀστὸν Ἰωνίης,
οὐ Χίος, οὐκ Αἴγυπτος εὐσπορος, οὐ Κύπρος ἀγνή,
οὐ νῆσος κραναὴ Λαρτιάδαο πάτρη,
οὐκ Ἄργος Δαναοῖο, κυκλωπεῖη τε Μυκῆνη,
οὐδὲ τὸ Κεκροπιδῶν ἀστὺ παλαιογόνων.
Οὐ γὰρ ἔφω χθονὸς ἔργον· ἀπ' αἰθέρος ἀλλά εἰ Μοῦσαι
πέμψαν, ἴν' ἡμερίοις δῶρα πυθτὰ φέροι.

296. ANTIPATPOY.

Οἱ μὲν σευ Κολοφῶνα τιθνηγήτειραν, Ὅμηρε,
οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι Χίον,
οἱ δ' Ἴον, οἱ δ' ἐδόασαν ἐὺκλαρον Σαλαμίνα,
οἱ δὲ νῦ τῶν Λαπιθίων μάτερν Θεσσαλίην·
ἄλλοι δ' ἄλλην μάτριν ἀνίαχον. Εἰ δέ με Φοῖβου
χρὴ λέξαι πινυτάς ἀμπαδὰ μαντοσύνας,
πάτρα σοι τελέθει μέγας οὐρανός, ἐκ δὲ τεκούσης
οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλειο Καλλιόπας.

297. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἑπτὰ ἐριδμαίνουσι πόλεις διὰ ῥίζαν Ὁμήρου, [θῆναι.
Κύμη, Σμύρνα, Χίος, Κολοφῶν, Πύλος, Ἄργος, Ἀ-

293. De eodem.

Ille quis, Iliacas scripsit qui carmine pugnās,
Aut Ithaci longum qui celebravit iter?
Non nomen certum, non patria certa. Tuumne,
Jupiter, est, famam cujus Homerus habet?

294. De eodem.

Cujus nos patriæ civem dicemus Homerum,
Injiciunt urbes cui tot ubique manum?
An latet hoc, sed par divis celestibus heros
Legavit Musis et genus et patriam?

295. De eodem.

Non genuit Smyrnæ divinum campus Homerum,
Non Colophon molli sidus in Ionia;
Non Cyprus, non pulchra Chios, non arva Canopi,
Non Laertiadæ patria dura feri;
Non Argos Danai, Cyclopeæque Mycenæ,
Incluta nec veterum mœnia Cecropidum.

293. ALIUD.

Ecquis ergo est qui Trojæ bellum in-paginis descripsit,
aut quis est qui longum Laertiadæ errorem? [piter,
non nomen invenio certum, non urbem. O cœlestis Ju-
nonne tuorum versuum gloriam Homerus habet?

294. ALIUD.

Qualis civem Homerum scribamus patriæ,
illum ad quem omnes manum tendunt urbes?
an hoc quidem est ignotum, sed immortalibus par heros
Musis reliquit patriam et genus?

295. ALIUD.

Non campus Smyrnæ genuit divinum Homerum,
non Colophon mollis sidus Ionisæ,
non Chios, non Ægyptus fertilis, non Cyprus sancta,
non insula prærupta Laertiadæ patria,
non Argos Danai, Cyclopeaque Mycene,
neque Cecropidarum urbs antiquorum.
Non enim fuit terræ opus: ex æthere sed eum Musæ
miserunt, ut hominibus-brevi-ævi dona amata ferret.

296. ANTIPATRI.

Alii quidem Colophona tuam nutricem, o Homere,
alii pulchram Smyrnam, alique edicunt Chium,
alii Ium, hi vero clamarunt felicem Salamina,
alii rursus Lapitharum matrem Thessaliam;
alii autem aliam altricem clamitarunt. Si vero me Phœbi
oportet dicere prudentia aperte vaticinia,
patria tibi est magnum cœlum, et ex genitrice
non mortali, sed matre natus-es Calliope.

297. INCERTI.

Septem litigant urbes ob originem Homeri:
Cyme, Smyrna, Chios, Colophon, Pylos, Argos, Athenæ.

Nam non est terrestre genus, sed ab æthere Musæ
Miserunt aptum secla beare virum.

296. ANTIPATRI,

de eodem.

Est patriam Colophona tuam qui dicat, Homere,
Ast alius Smyrnam: pars ait esse Chium;
Alter Ion dixit: sunt qui Salamina putarunt;
Quidam te Lapithum sanguinis esse ferunt;
Atque aliis tellus alia editur. At mihi si fas
Veridico, Phœbus quæ docet, ore loqui,
Ipse potens æther tibi patria; nec tibi mater
E genere humano, sed dea Calliope.

297. De eodem.

Septem urbes certant cujas dicatur Homerus:
Cyme, Smyrna, Chios, Colophon, Pylos, Argos, Athenæ.

298. ΑΛΛΟ.

Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίξαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθήναι.

299. ΑΛΛΟ.

α. Χίος ἔφυς; β. Οὐ φημι. α. Τί δαί, Σμυρναῖος; β. Ἀ-
α. Κύμη δ' ἢ Κολοφών πατρὶς, Ὀμηρε, σέθεν; [παυδῶ.
β. Οὐδετέρη. α. Σαλαμίς δέ τε πόλις; β. Οὐδ' ἀπὸ
ἐξέφυ. α. Ἄλλ' αὐτὸς λέξον ὅπη γέγονας. [ταύτης
β. Οὐκ ἐρέω. α. Τίνος ἦρα; β. Πέπεισμι' ὅτι τὰ τρεχὰς
ἔξω τὰς ἄλλας ἀμμὶν ἀπεχθομένας. [εἰπὼν

300. ΑΛΛΟ.

Εἰς αἰῶνας, Ὀμηρε, καὶ ἐξ αἰῶνος αἰεῖδῃ,
οὐρανὴς Μούσης δόξαν ἀειράμενος.
Μῆνιν μὲν γὰρ αἰεῖσας Ἀχιλλέος, αὐτὰρ Ἀχαιῶν
στρομβηδὸν νηῶν σύγχυσιν ἐν πελάγει,
τειρόμενόν τε πλάνησιν Ὀδυσσεά ποικιλόδουλον,
τοῦ λῆχος ἀσπασίως εἴσιδε Πηνελόπη.

301. ΑΛΛΟ.

Εἰ θεός ἐστιν Ὀμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω·
εἰ δ' αὖ μὴ θεός ἐστι, νομιζέσθω θεός εἶναι.

302. ΑΛΛΟ.

Ἔρρε Φύσις, μόλις εὔρε· τεκοῦσα δ' ἐπαύσατο μόχθων,
εἰς ἓνα μόνον Ὀμηρον δλην τρέψασα μενοινήν.

303. ΑΛΛΟ.

Τίς ποθ' Ὀμηρεῖς μεγάλης ὁπὸς ἐστιν ἀπειθής;
τίς χθὼν, τίς δὲ θάλασσα μάχην οὐκ οἶδεν Ἀχαιῶν;
δῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερέκτος ἀμμορος αἴγλης
Ἥελιου, Τροίης δομὴ ἔκλυεν, ἔκλυεν Ἀτλας

298. ALIUD.

Septem urbes certarunt doctam ob originem Homeri:
Smyrna, Chios, Colophon, Ithace, Pylos, Argos, Athenæ.

299. ALIUD.

a. Chius natus-es? b. Nego. a. Quid autem, Smyrnæus?
[b. Renuo.
a. Cyme vero aut Colophon, Homere, patria tua?
b. Neutra. a. Salamis autem tua urbs? b. Neque ex hac
ortus-sum. a. Sed ipse dic ubi natus sis.
b. Non dicam. a. Qua gratia? b. Mihi persuasum est, si
me-habiturum reliquas nobis infestas. [vera dixerim,

300. ALIUD.

In secula, Homere, et ex seculo caneris,
coelestis Musæ gloriam adeptus.
iram-memorem enim cecinati Achillis, tum Græcorum
turbinis-more navium confusionem in mari,
attritumque erroribus Ulyssem variis-insignem-consiliis,
cujus lectum fido-affectu respexit Penelope.

301. ALIUD.

Si deus est Homerus, inter immortales colitor:
si rursus non est deus, creditor deus esse.

302. ALIUD.

Invenit Natura, ægre invenit: enixa vero requievit a-labori-
in unum solum Homerum totam quæ-converterat vim. [bus,

303. ALIUD.

Quis tandem Homericæ magnæ vocis est nescius?
quæ tellus, quod vero mare pugnam non novit Græcorum?
populus Cimmeriorum, cuncta-cernentis expers radiorum
Solis, Trojæ nomen audit, audit Atlas

298. De eodem.

Oppida rixantur septem, sit ejus Homerus:
Smyrna, Chios, Colophon, Ithace, Pylos, Argos, Athenæ.

299. De eodem.

An tu Chius eras? — Nego. — Num Smyrnæus? — Et il-
Cymane, Homere, tibi patria, vel Colophon? — [Iud. —
Neutra. — Sed an Salamin alitrix tibi terra? — Nec illa
Me dedit. — Unde igitur sis, precor, ipse doce. —
Non doceo. — Quare? — Si verum fabor, habeo
Oppida, quæ restant, semper iniqua mihi.

300. De eodem.

Ibit, Homere, tuum nomen per secula: quippe
Coelestis Musæ gloria prima tua est.
Pelidæ celebrata tibi gravis ira, Notoque
Disjectæ Danaûm per freta sæva rates,

Et vafer immensis erroribus actus Ulysses,
Penelope viduum respiciente torum.

301. De eodem.

Si deus est, quo more Deos, veneremur Homerum:
Et si non deus ille, tamen deus esse putetur.

302. De eodem.

Vix Natura, tamen reperit, finemque laborum
Fecit, et in magno vires consumpsit Homero.

303. De eodem.

Quem non personuit vox immortalis Homeri?
Quod mare, quæ tellus pugnas ignorat Achivûm?
Obsita perpetua caligine Cimmeriûm gens
Nomen, Troja, tuum tamen audit: audiit Atlas,
Ætherium vastis qui fert cervicibus axem.

ο οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐπικείμενον ὤμοις.

304. ΑΛΛΟ.

Αἰεζίων, Ὅμηρε, τὴν κεκαυμένην,
φθορεῖν ἀφῆκας τὰς ἀπορθητοὺς πόλεις.

305. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Πινδάρου.

Νεβρεῖων ὁπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,
τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκραγε σείο χέλυσ·
οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖς περὶ χεῖλαις ἐσμὸς ἐκείνος
ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σείο μέλι.
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κερόεις θεός, ὕμνον αἰείσας
τὸν σείο, καὶ νομίων λησάμενος δονάκων.

306. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εἰς Ἀνακρέοντα.

Πρέσβυν Ἀνακρέοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνω
θάεο δινωτοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθου,
ὥς ὁ γέρον ἰχθυοῖσιν ἐπ' ὀμμάσιν ὕγρα δαδερκῶς
ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόνα·
6 δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
ώλεσεν· ἐν δ' ἑτέρα ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
Μέλπει δ' ἡ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἡ Μεγιστέα,
αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυιν.
Ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
10 ἐκ Βάχχων πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

307. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἴδ' ὥς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας Ἀνακρέων
δυσχελίσταται, καὶ τὸ λῶπος ἔλκεται
ἑσάχρι γυλίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
δμῶς φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν.
Μελίσσεται δὲ τὰν χέλυιν διακρέκων
ἔτοι Βάθυλλον, ἡ καλὸν Μεγιστέα.
Φύλασσε, Βάχχε, τὸν γέροντα, μὴ πείσῃ.

304. De eodem.

Homere, flammas dum canis Trojæ, facis
Non capta captis invidere mœnia.

305. ANTIPATRI,

de imagine Pindari.

Tantum victa tunc quævis chelys altera cedit,
Quantum ex hinnuleo tibia facta tubæ.
Nec frustra in teneris examen dulce labellis
Sedit et affudit, Pindare, mella tibi.
Corniger Arcadiæ testis deus : is tua namque
Carmina depositis cantat arundinibus.

306. LEONIDÆ TARENTINI,

de Anacreonte.

En ut Anacreion mensæ se verset ad orbem,
Jactatus multo turgida membra mero :

cœlum late-patens qui habet impositum humeris.

304. ALIUD.

Narrans, Homere, combustam urbem,
huic invidere sivist non-destructas urbes.

305. ANTIPATRI.

In imaginem Pindari.

Ex-hinnuli-osse tibiæ quantum tuba superat-sono,
tantum cunctas vincit-canta tua lyra;
neque frustra teneris super labiis examen illud
tuis finxit cera-vinctum, o Pindare, mel.
Testis Mœnalius cornutus deus (Pan), hymnum qui-cœcina
tuum, et pastoritarum est-oblitus arundinum.

306. LEONIDÆ TARENTINI.

In Anacreontem.

Grandævum Anacreontem effuse concussum vino
contemplare rotundato qui-vertitur super lapide,
ut senex cupidis oculis humide spectans
ad talos usque trahat-suum pallium;
binorum vero calceorum unum, utpote plane ebrius
perdiderit, in altero rugosum aptarit pedem.
Canit autem sive Bathyllum amabilem, sive Megistea,
tollens palma amore-cruciatam lyram.
Sed, o pater Dionyse, serva eum : non enim decet
per Bacchum cadere Bacchicum famulum.

307. LEONIDÆ.

Vide ut grandævus ex ebrietate Anacreon
titubet, et pallium trahat
adusque pedes; crepidarum vero unam
quidem servat, alteram vero perdidit.
Canit vero, lyram sonantem-pulsans,
aut Bathyllum, aut formosum Megistea.
Serva, o Bacche, senem, ne cadat.

Luminibus madidis ut et huc tueatur et illuc,
Et vestem talos detrahat usque sibi.

De geminis domino periit jam calceus alter,
Altera rugosum claudit aluta pedem.

Ipse gravis capta testudine deflet amores,
Sive Bathylleos, sive Megisteios.

Lapsantem, Lenæe, tene, rogo : nam sit iniquum,
Si Bromii famulus concidat ob Bromium.

307. LEONIDÆ.

Anacreonta cernis, ut victus mero
Senex vacillat, et sibi vestem trahit
Pedes ad imos : alterum de calceis
Adhuc retentat, alterum jam perdidit :
Manuque tractans ebria testudinem
Pulchrum Bathyllum cantat aut Megistea.
At tu, Lyæe, ne cadat, serva senem.

308. EYGENOYΣ.

Τὸν τοῖς μελιχροῖς ἱμέροισι σύντροφον
Λυαῖ, Ἀνακρείοντα Τήϊον κύκνον,
ἔσθληας ὑγρῇ νέκταρος μεληδόνι.
Λοξὸν γὰρ αὐτοῦ βλέμμα, καὶ περὶ σφυροῖς
βιφθεῖσα λώπευς πέζα, καὶ μονοζυγὲς
μέθην ἐλέγχει σάνδαλον· χέλυσ δ' ὅμως
τὸν εἰς Ἑρωτας ὕμνον ἀυροῖζεται.
Ἀπῶτα τήρει τὸν γεραίον, Εὐΐε.

309. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἴσον ἀδόντα κόραις·
ἄμμα δέ μιν Βρομίῳ βεβαρημένον, ἥδ' ἀπὸ κώμων
τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.

310. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ.

Εἰς εἰκόνα Σαπφούς.

Αὐτῇ σοι πλάστειρα Φύσις παρέδωκε τυπῶσαι
τὴν Μυτιληναίαν, ζωγράφε, Πιερίδα.
Πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι· τοῦτο δ' ἄναργῶς
δηλοῖ φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης.
Αὐτομάτως δ' ὁμαλή τε καὶ οὐ περιεργὰ κομῶσα
σὰρξ ὑποδεικνυμένην τὴν ἀφέλειαν ἔχει.
Ἄμμιγα δ' ἐξ ἱλαροῦ καὶ ἐκ νοσηροῦ προσώπου
Μοῦσαν ἀπαγγέλλει Κύπριδι μιγνυμένην.

311. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὰ Ὀππιανοῦ Ἀλιευτικά.

Ὀππιανὸς σελίδεσσιν ἀλίπλοα φύλα συνάψας
θήκατο πᾶσι νέοις ὄψον ἀπειρέσιον.

312. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Γεωργίου.

Καλλιόπη βασίλεια Γεώργιον εἶπεν ἰδοῦσα·

308. EUGENIS.

*Illum dulcium Cupidinum sodalem,
o Lyæe, Anacreonta Teium cycnum,
supplantasti humida nectaris cura.
Obliquus enim ejus obtutus, et circa malleolos
dejecta vestis ima-pars, et unicum
ebrietatem accusat sandalium; lyra vero tamen
in Amores hynnum crepat.
A casu prohibe senem, o Evie.*

309. ANONYMI.

*Teium utrorumque me vides insatiabilem amorum
senem, æque pueris, æque placentem puellis:
oculus vero meus Baccho aggravatus, atque a convivii
jucunda insomnium signa nocturnorum-festorum.*

310. DAMOCHARIDIS.

In imaginem Sapphus.

*Ipsa tibi fingendi-perita Natura tradidit informandam
Mytilenæam, o pictor, Pieridem.
Scaturit splendor in oculis: hoc autem aperte
monstrat imaginationem plenam sollertiae.
Naturâ vero lævisque et non extra-modum efficiens-se
caro subindicatam simplicitatem habet.
Simul autem ex hilari et ex intelligente vultu
Musam prodit Cypridi commixtam.*

311. INCERTI.

In Oppiani Halieutica.

*Oppianus paginis mare-quæ tranant genera complexus
apposuit omnibus juvenibus opsonium infinitum.*

312. INCERTI.

In imaginem Georgii.

Calliope regina Georgium dixit conspicata:

308. EUGENIS.

*Blandum sodalem dulcium Cupidinum
Anacreonta, Bacche, cycnum Teium
Tui subegit nectaris fallax liquor.
Adspectus ille limus, et vestis pedes
Dejecta ad imos unicusque calcens
Satis loquuntur ebrium. Sed sic quoque
Cantare amores docta non cessat chelys.
Tu, ne cadat, Lyæe, custodi senem.*

309. INCERTI,

de eodem.

*Teius acceptus pueris, gratusque puellis
Ille ego sum, nunquam fessus amore senex.
Cerne graves oculos Bacchi de nectare, cerne
Quas dedit in choreis nox vigilata notas.*

310. DAMOCHARIDIS,
de imagine Sapphus.

*Quæ finxit natura tibi dedit ipsa figuram,
Pictor, Pieridis, quam Mytilena tulit.
Nam lux ex oculis quæ manat vivida pulchris
Ingenium gravidum sensibus esse docet.
Quod caro non turget, planis sed partibus æqua est,
Simplicitas hac est significata nota.
Quique hilaris vultus simul est, simul humidus, una
Vivere in hac Musas nuntiat et Venerem.*

311. INCERTI,
de Oppiano.

*Innumera ad juvenum perfert obsonia mensas
Oppianus, cantans corpora nata mari.*

312. INCERTI.

*Spectans Calliope regina Georgion, infit:
De Jove nil credo: nam meus hic pater est.*

• Οὗτος ἐμὸς γενέτης γνήσιος, οὐ Κρονίδης. »

313. ΑΛΕΞΗΠΟΤΟΝ.

Εἰς ἀνδριάντα Πτολεμαίου ῥήτορος ἐν Ἀντιοχείᾳ.

- α. Εἰκὼν, τίς σ' ἀνέθηκε; β. Λόγοι. α. Τίνος εἶ;
[β. Πτολεμαίου.
α. Πόλου; β. Τοῦ Κρητός. α. Τεῦ χάριν; β. Ἄντ'
[ἀρετῆς.
α. Τῆς ποδαπῆς; β. Πάσης. α. Τῆς ἐς τίνας; β. Ἐς
[δικολέκτας.
α. Καὶ ξύλον ἀρκεῖ; β. Ναί· χρυσὸν οὐ δέχεται.

314. ΑΡΑΒΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰκόνα Λογγίνῳ χρυσὴν πόλις εἶχεν ὀπάσσαι,
εἰ μὴ πότνα Δίκη χρυσὸν ἀπεστρέφετο.

315. ΘΩΜΑ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ῥητορικῆς φιλέω τρεῖς ἀστέρας, οὐνεκα μοῦνοι
πάντων ῥητῶν εἰσὶν ἀριότατοι·
εἴτε πόνους φιλέω, Δημοσθενεῖς· εἰμὶ δὲ λίην
καὶ φιλαριστείδος καὶ φιλοθουκυδίδης.

316. ΜΙΧΑΗΛΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ.

Ἡ πόλις Ἀγαθίαν τὸν ῥήτορα, τὸν στιχαιοδόν,
διζυγος εὐεπίης ῥυθμὸν ἀγασσαμένη,
ὥς μήτηρ ἐτέλεσεν ἐφ' υἱεῖ, καὶ πόρε τήνδ'
εἰκόνα, καὶ στοργῆς μάρτυρα καὶ σοφίης·
Μεμνόνιον δὲ τοκῆα, κασίγνητόν τε σὺν αὐτῷ
ἐστησεν, γενεῆς σύμβολα σεμνοτάτης.

317. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Κωφὸν ἀναυδὸν ὄρῳ τὸν Γέσσιον, εἰ λίθος ἐστὶ,
Δήλις, μαντεύου, τίς τίνος ἐστὶ λίθος.

318. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς εἰκόνα ῥήτορος ἀφουός.

Τίς σὲ τὸν οὐ λαλέοντα τύπῳ ῥητῆρος ἔγραψε;
Σιγῆς, οὐ λαλέεις· οὐδὲν ὁμοιότερον.

« Hic meus parens verus, non Saturnius. »

313. ANONYMI.

In statuam Ptolemæi rhetoris Antiochiæ.

- a. Imago, quis te crexit? b. Eloquentia. a. Cujus es?
[b. Ptolemæi
a. Cujatis? b. Cretie. a. Quam ob rem? b. Ob virtutem.
a. Quamnam? b. Omnem. a. In quosnam? b. Causidices.
[Iemæus.
a. Et lignum sat est? b. Næ: aurum non admittit Pto-

314. ARABII SCHOLASTICI.

Imaginem Longino auream urbs potuisset parare,
ni augusta Justitia aurum aversaretur.

315. THOMÆ SCHOLASTICI.

Rhetoricæ diligo tria sidera, quod sola
omnibus oratoribus sunt præstantiora;
tuos labores amo, o Demosthenes: sum vero valde
et Aristidis et Thucydidis-studiosus.

316. MICHAELII GRAMMATICI.

In imaginem Agathiæ Scholastici.

Urbs Agathiam, illum oratorem, illum poetam,
duplicis in-dicendo-elegantis rhythmum admirata,
tanquam mater exegit in-filio *agens*, et præstitit hanc
imaginem, et pietatis testem et in-litteris-sollertis;
Memnonium quoque patrem, fratremque cum illo
posuit, familiæ monumenta gravissimæ.

317. PALLADÆ.

Mutum elinguem videns Gessium, si lapis est,
o Apollo, vaticinare quis et cujus sit lapis (*statua*).

318. INCERTI.

In imaginem rhetoris sine ingenio.

Quis te non loquentem sub figura rhetoris pinxit?
Taces, non loqueris: nihil similis.

313. INCERTI,

de imagine Ptolemæi, Antiochiæ.

Quis dedit effigiem? — Doctrina. — Quis est? — Ptole-
[mus. —
Cujas? — Cres. — At quo nomine? — Pro meritis. —
Quod genus? — Omne genus. — Quos erga? — Jura loquen-
Sat lignum est? — Aurum non cupit ipse sibi. [tes. —

314. ARABII ORATORIS.

Aurea Longino data ab urbe fuisset imago,
Aurum ni juris sperneret alma Dea.

315. THOMÆ ORATORIS.

Eloquii veneror tria sidera, præ quibus omnia
Est oratorum cetera turba nihil.

Magni te facio, Demosthenes: et mihi magni
Tu quoque, Aristide, tu quoque, Thucydide.

316. MICHAELII GRAMMATICI.

Hæc urbs Agathiæ geminam mirata loquelam
(Nam pariter vates atque disertus erat),
Pro nato voti rea mater imagine donat
Ipsius ex meritis et pietate sua;
Memnoniumque patrem juxta fratremque locavit,
Sanguine quam claro sit satus ille, notans.

317. PALLADÆ.

Gessius en hic stat mutus, sine voce; lapisne est?
Vates Phoebe, lapis dic sit utrius uter.

318. INCERTI,

de imagine inepti rhetoris.

Quis, precor, elinguem te tanquam rhetoris pinxit?
Nil ais, ecce, taces? nil tibi tam simile.

319. ΑΛΛΟ.

Εἰς εἰκόνα Μαρίνου ῥήτορος.

Εἰκόνες ἀνθρώποισι φίλον γέρας· ἀλλὰ Μαρίνῳ
ἔβρις, ἐλεγχομένης εἰδεὸς ἀπρεπής.

320. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἀγαλμα Ἀριστείδου ῥήτορος.

Νεῖκος Ἀριστείδης Ἰάδων κατέπαυσε πολήων,
τὸ πρὶν Ὀμηρεῖς εἶχον ὑπὲρ γενεῆς.
Φασὶν γὰρ πᾶσαι Σμύρῃ τέκε θεῖον Ὀμηρον,
ἣ καὶ Ἀριστείδην ῥήτορα γειναμένη.

321. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰκὼν Καλλίστου τοῦ ῥήτορος· οἱ δὲ παρ' αὐτὴν
ἐρχόμενοι, Ἑρμῇ σπένδετε τῷ λογίῳ.

322. ΑΔΗΑΟΝ.

Φύρμος με Φύρμον, πυρφόρος τὸν πυρφόρον,
ὁ παῖς ὁ ῥήτωρ τὸν πατέρα τὸν ῥήτορα.

323. ΜΕΣΟΜΗΔΟΥΣ.

Τὰν ὕελον ἐκόμειζε
κόψας ἐργάτας ἀνὴρ·
ἐς δὲ πῦρ ἔθηκε βῶλον,
ὥς σίδηρον εὐσθενῇ·
ἀ δ' ὕελος, οἷα κηρὸς,
ἐξεχεῖτο, παμφάγοισι
φλοξὶν ἐκπυρουμένα·
θαῦμα δ' ἦν ἰδεῖν βροτοῖς
ὄλκων ἐκ πυρὸς ῥέοντα,
καὶ τὸν ἐργάτην τρέμοντα,
μὴ πασὼν διαβράχῃ.
Ἐς δὲ διπτύχων ἀκμάς
χηλέων ἔθηκε βῶλον.

319. ALIUD.

In imaginem Marini rhetoris.

Imagines hominibus carum decus : sed Marino
contumelia, comperta scilicet faciei indecora-specie.

320. ALIUD.

In statuam Aristidis rhetoris.

Litem Aristides Ioniarum finit urbium,
quam prius Homericæ habebant de origine.
Dicunt enim omnes : Smyrna genuit divinum Homerum,
quæ et Aristidem rhetorem peperit.

321. INCERTI.

Imago est Callisti rhetoris. O vos qui juxta eam
ingredimini, Mercurio libate facundiæ-deo.

322. INCERTI.

Phyrmus me Phyrmum posuit ignifer igniferum,
filius rhetor patrem rhetorem.

323. MESOMEDIS.

Silicem attulit
postquam secuerat operans vir ;
in igne vero posuit massam,
tanquam ferrum valde-validum ;
silex vero, tanquam cera,
effundebatur, nihil-non-vorantibus
flammis inflammatus.
Miraculum autem videre erat mortalibus
tractum ex igne fluentem,
et operarium tremementem,
ne cadens ruptus-dissiliret.
In duplicem autem aciem
brachiorum posuit massam.

319. De eodem.

Id quod honos aliis, infamia magna Marino est :
Nesciri quam sit turpis, imago vetat.

320. De imagine Aristidæ rhetoris.

Ionias urbes commiserat ortus Homeri :
Lis per Aristiden ista diremta fuit.
Smyrna fuit genitrix, jam quæque fatentur, Homeri,
Quippe et Aristidæ rhetoris est genitrix.

321. INCERTI.

Callisti statuam qui rhetoris adspicias istam,
Gratus facundo fac sacra Mercurio.

322. INCERTI.

Me, Firme, Firmum, flamen ipse flaminem,
Natus parentem, rhetorem rhetor dabas.

ANTHOLOGIA. II

323. MESOMEDIS.

Artifex ex amne marmor
Abstulit pellucidum,
Idque sic igni subegit,
Ut solet ferrum faber ;
Illud a flammis peresum
Fluxit ardescentibus,
Cera mollis ut liquescit
Conspici mirabile,
Ut sequax educeretur,
Ut timeret artifex,
Massa ne dirumperetur,
Quam duabus horridis
Iaditam labris prehendit.

324. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἦ γραφίς ἀργυρέη μὲν δὲ ἐκ πυρὸς ἦλθον ἐτύχθην,
 σάισι δὲ καὶ χρυσῇ γίνομαι ἐν παλάμαις.
 Ὡδέ σοι, ὦ χαρίεσσα Λεόντιον, εὖ μὲν Ἀθήνῃ
 τέχνης, εὖ δ' εἶδους ἄκρα δέδωκε Κύπρις.

325. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Εἰς ἀνδριάντα Πυθαγόρου.

Οὐ τὸν ἀναπτύσσοντα φύσιν πολύμητιν ἀριθμῶν
 ἤθελεν ὁ πλάστης Πυθαγόραν τελέσαι,
 ἀλλὰ τὸν ἐν σιγῇ πινυτόφρονι· καὶ τάχα φωνὴν
 ἐνδον ἀποκρύπτει, καὶ τόδ' ἔχων ὁπάσαι.

326. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Πυθαγόρου.

Αὐτὸν Πυθαγόραν ὁ ζωγράφος, δν μετὰ φωνῆς
 εἶδες ἂν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρας.

327. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΥΚΑΛΛΟΥ.

Ὡς σοφὸς ὁ γράψας! ζωὴν οὐκ ἐμβαλε κηρῷ,
 Σωκράτους ψυχῇ τοῦτο χαρίζομενος.

328. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν νοῦν διδάσκων αἰθερεμβατεῖν Πλάτων,
 τοὺς τῶν ὑπὲρ νοῦν ἐξερεύεται λόγους.

329. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Ἀριστοτέλους.

Οὗτος Ἀριστοτέλης μετῶν χθόνα καὶ πόλον ἀστρων.

330. ΑΛΛΟ.

Νοῦς καὶ Ἀριστοτέλους ψυχὴ, τύπος ἀμφοτέρων εἰς.

331. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Πλουτάρχου.

Σεῖο πολυκλήγента τύπον στήσαν, Χαιρωνεῦ
 Πλούταρχε, κρατερῶν υἱέες Αὔσονίων,

324. INCERTI.

Stilus ego argenteus quidem, quum ex igne veni, factus
 tuis autem etiam aureus evado in palmis. [sum
 Ita tibi, o venusta Leontium, bene quidem Minerva
 artis, beneque formæ excellentiam dedit Cypris.

325. JULIANI ÆGYPTII.

In statuum Pythagoræ.

Non explicantem naturam ingeniosam numerorum
 voluit artifex Pythagoram efficere,
 sed qui esset in silentio prudenti; et forsam vocem
 intus abscondit, quum tamen et hoc posset præbere.

326. INCERTI.

In imaginem Pythagoræ.

Ipsam Pythagoram pictor informavit, quem cum voce
 videres, si certe loqui vellet Pythagoras.

327. JOANNIS BARBUCALLI.

Quam doctus, qui pinxit! vitam non immisit ceræ,
 Socratis animo hoc gratificatus.

328. INCERTI.

Mentem qui docebat in æthere-ambulare Plato,
 eorum qui supra mentem sunt ex-se-promit sermones.

329. INCERTI.

In imaginem Aristotelis.

Hic est Aristoteles metiens terram et polum astrorum.

330. ALIUD.

Mens et Aristotelis anima, forma utrorumque una.

331. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In imaginem Plutarchi.

Tuam celebratissimam formam posuerunt, o Chæronensis
 Plutarche, fortium filii Ausoniorum,

324. INCERTI.

Exieram nuper flammis argentea, sed nunc
 Sum graphis in digitis aurea facta tuis.
 Quippe decus supra decus omne, Leontion, uni
 Dat Venus in forma, Pallas in arte tibi.

325. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium,
 de Pythagoræ imagine.

Non qualis numeros docta ratione docebat
 Pythagoram nobis dat manus artificis:
 Sed qualis tacuit sapientius: hinc, puto, posset
 Ars illi vocem cum dare, non voluit.

326. De eodem.

Ipsam Pythagoram dat cernere pictor: et ipsum
 Audires, sed enim non cupit ipse loqui.

327. JOANNIS BARBUCALLI,
 de imagine Socratis.

Quod ceræ vitam pictor non indidit isti,
 Socraticæ sapiens præstitit hoc animæ.

328. INCERTI,

de imagine Platonis.

Mentem locavit qui super cælum Plato,
 Verbis profatur illa quæ mentem supra.

329. De imagine Aristotelis.

En tibi Aristoteles et terram mensus et astra.

330. De eodem.

Mente et Aristoteles animo, par vultus utrique.

331. AGATHIÆ ORATORIS,

de imagine Plutarchi.

Chæronæ, tibi vetitam, Plutarche, perire
 Effigiem Latine constituere tribus.

ἔτι παραλλήλοισι βίοις Ἕλληνας ἀρίστους
 Ῥώμης εὐπολέμοις ἤρμοσας ἐναέταις.
 5 Ἀλλὰ τοῦ βίοτοιο παράλληλον βίον ἄλλον
 οὐδὲ σύ γ' ἂν γράψαις· οὐ γὰρ ὁμοιον ἔχεις.

332. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Αἰσώπου.

Εὔγε ποιῶν, Λύσιππε γέρων, Σικυῶνις πλάστα,
 δείκελον Αἰσώπου στήσας τοῦ Σαμίου
 ἑπτὰ σοφῶν ἐμπροσθεν· ἐπεὶ κείνοι μὲν ἀνάγκην
 ἔμβαλον, οὐ πειθῶ, φθέγμασι τοῖς σφετέροις,
 δὲ δὲ σοφοῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας,
 παίζων ἐν σπουδῇ, πείθει ἐχέφρονέειν.
 Φευκτὸν δ' ἡ τρηχεῖα παραίνεσις· ἡ Σαμίου δὲ
 τὸ γλυκὺ τοῦ μύθου καλὸν ἔχει δέλεαρ.

333. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἡ πῆρῃ καὶ χλαῖνᾳ καὶ ὕδατι πιληθεῖσα
 μάζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἔρειδομένη,
 καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῶ κυνὶ μέτρα βίοιο
 ἄρκια· κῆν τούτοις ἦν τι περισσότερον·
 κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,
 εἶπε· « Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον, ἡχθοφόρουν; »

334. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου· ἀλλὰ σὸν οὔτι
 κύδος ὁ πᾶς αἰὼν, Διόγενες, καθελεῖ·
 μούνος ἐπεὶ βιοτᾶς αὐτάρκεια δόξαν ἔδειξας
 θνητοῖς, καὶ ζωῆς ὅμιον ἐλαφροτάτην.

ideo-quod in parallelis vitis Græcos optimos
 Romæ fortibus comparasti civibus.
 Sed tuæ vitæ parallelam vitam aliam
 ne tu quidem scriberes : parem enim non habes

332. EJUSDEM.

In imaginem Æsopi.

Bonum factum quod, o Lysippe senex, Sicyonie artifex,
 simulacrum Æsopi posuisti Samii
 septem ante sapientes; nam illi quidem necessitatem
 immittebant, non persuasionem, dictis suis;
 hic autem doctis fabulis et fictionibus opportuna effatus,
 miscens ludum seriis, sanam-mentem-habere suadet.
 Vitabile quiddam aspera monito : Samiæ vero
 dulcedo fabulæ pulchram habet escam.

333. ANTIPHILI BYZANTII.

Pera et læna et aqua densatus
 panis-hordeaceus et ante pedes virga fixa, [vitæ
 et poculum fictile, docto cani mensura *necessariorum*
 sufficiens; atque in eis erat aliquid supervacuum :
 cavis enim potum manibus conspicatus haurientem rusti-
 dixit : Quid et te frustra, testa, me-gravabam? [cum,

334. EJUSDEM.

Consenescit et æs ævo : sed tuum neutiquam
 decus omnis ætas, o Diogenes, tollet,
 quandoque solus vitæ sufficientem opinionem ostendisti
 mortalibus, et vitæ viam facillimam.

Quod proceres Graios junxisti compare vita
 His, quos ediderat maxima Roma, viris.
 Sed vitam, cui sit compar tua, scribere nec tu
 Ipse potes, quoniam par tibi nemo fuit.

332. EJUSDEM,
de Æsopi imagine.

Fictorum Lysippe decus Sicyonie, laudo,
 Æsopi Samii quod senis effigiem
 Antelocas septem Græcis sapientibus : horum
 Nam dictis vis est plurima, suada deest.
 Ille docet verum, blanda sub imagine falsi
 Sed docet, et monstrat seria cuncta joco.
 Aspra juvent alios : Samii me fabula mulcet,
 Utile sub dulci quæ clepit illecebra.

333. ANTIPHILI BYZANTII,
de Diogene.

Pera, lacerna duplex, et aquæ permista polenta,

Et baculus gressum qui regit ante pedes,
 Testaque pro cyatho, sapientis tota supellex
 Hæc canis est : et in his quod superabat erat.
 Viderat agricolam, cava cui manus hauserat undam,
 Teque, ait, heus frustra cur ego, testa, fero?

334. EJUSDEM,
de eodem.

Æra dies perdit : sed nomen grande decusque,
 Diogenes, adiment secula nulla tibi.
 Mortales tu namque doces, satis esse putare
 Quod satis, et vitæ non onerare viam.

EX LIBRO QUINTO.

Εἰς τὰς ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ Κωνσταντινουπόλεως
στήλας τῶν ἀθλητῶν ἐπιγράμματα.

335. Εἰς Πορφύριον.

Πορφύριον Κάλχαντος Ἄναξ καὶ δῆμος ἐγείρει,
πολλοῖς εὐκαμάτοις βριθόμενον στεφάνοις,
πᾶσι μεθ' ἡνιόχοις νεώτατον, ὅσσον ἄριστον,
ἀλλὰ τόσον νίκης κάρτος ἐνεγκάμενον.
Ἐπρεπε μὴν χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι, μὴ δ' ἐνὶ χαλκῷ
τοῦτον τοῖς ἄλλοις εἴκελον ἐστάμεναι.

336. ἈΛΛΟ.

Τέτραχα μὲν τὸ πάροιθε διακριδὼν ἔαχε δῆμος,
τὸν Καλχαντιάδην Πορφύριον ποθέων·
αὐτὰρ δ' δεξιτεροῖσιν ἀνακτορέοιο θοώκου
ἡνία καὶ ζώνην ἱπποτίν ἀνθέμενος,
κεῖθεν ἐπισπέρχων ἐλάα· μεσσηγὺ δ' ἀέθλω,
χάλκεος ἰδρύνθη, πρῶτον ἱουλὸν ἔχων.
Εἰ δ' ἐτέρων γέρας ἦλθε θωώτερον, ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
ὄψιμον, ἀλλὰ μόλις, πολλὰ μετὰ στέφεια.

337. ἈΛΛΟ.

Ἀγχίσην Κυθήρεια, καὶ Ἐνδυμίωνα Σελήνη
φίλατο· καὶ Νίκη νῦν τάχα Πορφύριον,
ὃς καὶ ἐοὺς ἱπποὺς καὶ δμῶφρονος ἡνιοχῆος
ἐξ ἐτέρων ἐτέρους αἰὲν ἀμειδόμενος,
πολλάκι κρᾶτα πύκασσε πανημερίοισιν ἀέθλοισι,
οὐ μογέων, ἐτάρου μῶνον ἐφespoμένου.

338. ἈΛΛΟ.

Τοῦτό σοι ἡθέω Νίκη γέρας, δ' χρόνος ἄλλοις
ὄψ' ἐ μόλις πολιῷς ὥπασε, Πορφύριε.
Καὶ γὰρ ἀριθμήσασα πολυστεφείας σέο μόχθους
εὔρετο γηραλέων κρέσσοντας ἡνιόχων.

*Inscripta columnis eorum, qui in Circo
Constantinopoleos certaverant.*

335. *De Porphyrio.*

Porphyrium Calcante satum, cui multa corona,
Tam populus quam Rex hoc posuere loco.
Omnibus hic currus agitantibus ut minor annis,
Sic palma semper major et arte fuit.
Debuit idcirco non stare ex ære, sed auro,
Qui videt hunc, aliis ne putet esse parem.

336. *De eodem.*

Auditus populus fuerat de parte quaterna
Calchantis natum poscere Porphyrium.
Ille ubi cum cinctu teretes suspendit habenas
Regalis solii dexteriore loco,
Inde agitavit equos : et nunc stat aheneus, et si

In statuas athletarum in Hippodromo Constantinopoli
positas epigrammata.

335. In Porphyrium.

Porphyrium Calchantis filium Princeps et populus erigit,
multis ex-facili-labore onustum coronis,
cunctos inter aurigas natu-minimum, quanto optimum,
sed tantum victoriæ robur qui-reportavit.
Decebat quidem aurea in statua, sed non in ære
hunc, ita ceteris parem, adstare.

336. ALIUD.

Quater quidem prius distincte clamavit populus,
Calchantis-filium Porphyrium desiderans;
sed ille a-dextris Cæsareæ sedis
habenæ et zonam equestrem tollens,
inde incitans equos agitabat; in-medio autem certaminum
æneus positus-est, primam lanuginem habens. [curru
Si vero annis præmium venit citius, at præ victoriis
serum, at ægre, multa post sarta.

337. ALIUD.

Anchisen Cytherea et Endymionem Luna
amavit; et Victoria nunc forte amat Porphyrium,
qui et suos equos et amici aurigæ
ex aliis alios usque permutans,
sæpe caput obumbravit totius-dici certaminum-præmiis,
indefessus, sodali tantum sequente.

338. ALIUD.

Hoc tibi juveni Victoria præmium dat, quod tempus aliis
sero vix incanis præbuit, o Porphyri.
Etenim quum-numerasset sæpe-coronatos tuos labores,
invenit senioribus præstantiores aurigas.

Certat adhuc primo flore tegente genas.
Ætati cita sunt data præmia, sera coronis :
Illas qui numerat, jam putat esse senem.

337. *De eodem.*

Hoc tibi Porphyrius, Victoria, quod Cytheræ
Anchises, Lunæ quod fuit Endymion.
Ille suos dum mutat equos notique sodalis,
Inque vices illos hosque per æquor agit,
Absque labore suo meruit felicia sarta :
Namque erat alterius nil nisi pone sequi.

338. *De eodem.*

Quo te jam juvenem Victoria donat honore,
Porphyrie, hunc alii vix meruere senes :
Namque tuas et cana ferunt quas tempora palmas
Dum numerat, plures invenit esse tuas.

- 6 Τί πλέον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπευφήμησεν αὔσας
σὸν κλέος ἀντιπάλων δῆμος ἀγασσάμενος;
Ὀλβίη ἡ Βενέτων πανελεύθερός ἐστι γενέθλη,
ἧ σὺ μέγας Βασιλεὺς ὤωρον ἔνευσεν ἔχειν.

339. ΑΛΛΟ.

Ἄλκιμοι δακύνετα, σοφοὶ σοφὸν, υἷα Νίκης
οἱ Νίκης παῖδες Πορφύριον Βένετοι
ἄλυσαν· ἀμφοτέραις γὰρ ἀμειβομένοις ἐπὶ πώλοι·
κυδιάει νίκαις, οἷς πόρην, οἷς ἔλαβεν.

340. ΑΛΛΟ.

Ἄλλοις παυσάμενοισιν, ἀεθλεύοντι δὲ μόνῳ
Πορφυρίῳ Βασιλεὺς τοῦτο δέδωκε γέρας.
Πολλάκι νικήσας γὰρ εὐδὲς πόρην ὠκέας ἵππους,
λάζετο δ' ἀντιπάλων, καὶ πάλιν ἐστέρετο.
Ἦνθεν ἔην Πρασίνους ἔρις ἀσπετος, ἔνθεν αὐτῇ,
ὅς Βενέτους τέρπει, Κοίρανε, καὶ Πρασίνους.

341. ΑΛΛΟ.

Αἱ πάντων ψῆφοι με καὶ εἰσέτι διπρεύοντα
ἔστησαν Νίκης ἐγγύθι Πορφύριον.
Δῆμος μὲν γὰρ ἐμὸς γέρας ἤτεεν· οἱ δ' ἑτεροὶ με
δίζοντ' αὐτὶς ἔχειν, νεῖκος ἀπειπόμενοι.
Μήτι δ' ἡνιόχων περιγίγνομαι, οἷσι καὶ ἵππους
κρείσσοντας ἀντιπορῶν, δεῖξα χεοιοτέρους.

342. ΑΛΛΟ.

Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπικριβώσατο χαλκῷ
ὁ πλάστης, ἐμπνουν οἷα τυπωσάμενος.
Τίς δὲ χάριν, τίς ἀεθλα, τίς ἐνθεα δῆνεα τέχνης
τεύξει, καὶ νίκην οὐποτ' ἀμειβομένην;

343. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνι χαλκαίῃ τὸν χαλκεὸν ἡνιοχῆα
ἀνθετο νικητὴν κοίρανος Αὐσονίων,
ὥς σοφὸν, ὥς Βενέτοις πεφιλημένον· ἀλλ' ἐπὶ νίκαις
Πορφυρίου πολλὰς εἰκόνας ὀφόμεθα.

Quin pars ipsa tuo contraria favit honori,
Æmulaque est meritis factio victa tuis.
Felicis Veneti, liberrima natio, cui te
Eximium munus Cæsar habere dedit.

339. De eodem.

Porphyrium Veneti victores vincere natum,
Arte, manu, bona gens arte manumque bonum.
Vectus sæpe suis, alienis non minus, idem
Semper equis sumptis vicit, equisque datis.

340. De eodem.

Porphyrium Princeps hoc donat honore, quiescunt
Dum reliqui; partem solus utramque facit:
Victor sæpe suos aliis donavit, et idem
Alterius sumptis sic quoque vicit equis.
Hinc Prasinis livor primum, mox clamor obortus.
Sic Venetos pariter, Rex, Prasinisque beas.

Quid? quod et ipse lætus acclamavit vociferans
tuam gloriam adversariorum populus admiratus.
Felix Venetorum liberrima est propago,
cui te magnus Imperator præmium annuit habere.

339. ALIUD.

Validi validum, docti doctum, filium Victoriae
Victoriae pueri Porphyrium Veneti
erexerunt: utrisque enim mutatos super equos [accepit.
gestit victoriis, in equis quos præbuit, in equis quos

340. ALIUD.

Aliis emeritis, decurrenti vero uni
Porphyrio Imperator hoc dedit præmium.
Sæpe enim, postquam-vicit, suos præbuit citos equos,
cepit autem equos adversariorum, et rursus coronatus.
Inde erat Prasinis lis infinita, inde clamor, de eo [tur.
qui Venetos gaudio afficiet, o Princeps, et Prasinus.

341. ALIUD.

Omnium suffragia me et adhuc decurrentem
posuerunt prope Victoriam Porphyrium.
Populus enim meus præmium poscebat; ceteri autem me
optabant rursus habere, rivalitate deposita.
Ingenio aurigas vinco, quibus et equos
meliores contra-præbens, ostendi peiores.

342. ALIUD.

Ipsam Porphyrium quidem exacte repræsentavit ære
sculptor, spirantem velut informans. [creta artis
Quis autem venustatem, quis certamina, quis divina se-
effinget, et victoriam nunquam variantem?

343. ALIUD.

Imagine senæ senem aurigam
erexit victorem princeps Ansoniorum,
ut doctum, ut Venetis dilectum: sed de victoriis
Porphyrii multas imagines videbimus.

341. De eodem.

Utraque Porphyrium me pars accedere palmæ
Fecit, adhuc celeres cum moderarer equos.
Altera pars donum sibi me cupit: altera reddi
Me sibi vult: odium cessat utrimque vetus.
Quam facile aurigas supero, quibus et meliores
Cum do, peiores ars mea fecit equos!

342. De eodem.

Tam bene Porphyrium manus hoc expressit in ære,
Ipsius ut credas ora videre viri.
Quis lepidos mores, certamina vafra quis artis
Exprimet, et semper vincere posse datum?

343. De eodem.

Aurigam validum velut æs dedit ære videri
Qui manibus victor frena Latina tenet,
Prudentem, carum Venetis; sic sperat honores
Porphyrii populus sæpe videre sui.

344. ΑΛΛΟ.

α. Τίς τελέθεις, φίλε κοῦρε, γενειάδος ἄκρα χαράσσων;
β. Ὡξένε, Πορφύριος. α. Τίς πατρίς; β. Ἡ Λιβύη.
α. Τίς δέ σε νῦν τίμησεν; β. Ἄναξ, χάριν ἵπποσυνάων.
α. Τίς μάρτυς τελέθει; β. Δῆμος ὁ τῶν Βενέτων.
α. Ἐπρεπέ σοι Λύσιππον ἔχειν ἐπιμάρτυρα νίκης
τοσσατίης, πλάστην ἰδμονα, Πορφύριε.

345. ΑΛΛΟ.

Ἐγγύθι τῆς Νίκης καὶ Ἀλεξάνδρου βασιλῆος
ἔστης, ἀμφοτέρων κύδεα δρεψάμενος.

346. ΑΛΛΟ.

Πάντα Τύχης ὀφθαλμὸς ἐπέρχεται· ἀλλ' ἐπὶ μούνοις
Πορφυρίου καμάτοις ἔλκεται ὄμμα Τύχης.

347. ΑΛΛΟ.

Σὴν τροχαλὴν μάλιστα καὶ ἀσπίδα δῆμος ἀγασθεῖ;
ἤθελέ σε στῆσαι διπλόν, ὥσπερ ἴδει,
ἦνίσχον κρατερὸν καὶ ἀριστέα· διχθὰ δὲ χαλκὸς
οὐκ ἐχύθη, ψυχὴν σείο τυπωσάμενος.

348. ΑΛΛΟ.

Πορφύριον σταδίοις τίνος χάριν ἦνιοχῆα
δῆμος ὁ πρῶτα φέρων ἀνέτο τῶν Πρασίνων;
Αὐτὸς Ἄναξ κήρυξε. Τί γὰρ πλέον, ὅττι γεραίρει
ἐννεκεν εὐνοίης, ἐννεκεν ἵπποσύνης;

349. ΑΛΛΟ.

Πορφυρίῳ μετ' ἄεθλα γέρας πόρην ἄξιον ἔργων
Κοίρανος, ὁ Πρασίνους τοῦτο χαριζόμενος.
Πολλάκι γὰρ δῆμος προφερέστερα ἔργα κομίζων
ἦνεσε Καλλιόπαν, καὶ πάλι Πορφύριον.
Διπλὸν οὐνομα τοῦτο, τόπερ λάχε χάλκεος ἥρωις
οὗτος, ὁ τεθρίπποις κύδος ἑλὼν ἀρετῆς.

350. ΑΛΛΟ.

Οὐ μόνον ἐν σταδίοις σε κατέστυφε πόντια Νίκη,

344. ALIUD.

a. Quis es, dilecte puer, menti inna lanugine-signans?
b. O hospes, Porphyrius sum. a. Quæ patria? b. Libya.
a. Quis vero te nunc ornavit? b. Princeps, causa peritiæ.
a. Quis testis est? b. Populus Venetorum. [in-equitando].
a. Decebat te Lysippum habere testem victoriæ
toties repetitæ, sculptorem gnarum, o Porphyri.

345. ALIUD.

Prope Victoriam et Alexandrum regem
stas, utrorumque honores qui-decerpsisti.

346. ALIUD.

Cuncta Fortunæ oculus obit : sed in solos
Porphyrii labores attrahitur lumen Fortunæ.

347. ALIUD.

Tuam citam scuticam et scutum tuum populus admiratus
voluit te ponere duplicem, ut oportebat,
aurigam validum et virum-fortissimum : bis autem æs
non fustum-est, animum tuum informans.

348. ALIUD.

Porphyrium in stadiis qua gratia aurigam
populus bravium ferens erexit Prasinorum?
Ipse Princeps enuntiavit. Quid? quod remunerat
causa benevolentiæ, causa sollertiæ-in-equitando.

349. ALIUD.

Porphyrio post certamina præmium paravit dignum ope
Princeps, qui id Prasinis est-gratificatus. [ribus
Sæpe enim populus præstantiora opera afferens
laudavit Calliopan, et rursus Porphyrium.
Duplex nomen hoc, quod sortitus-est æneus heros
hicce, qui quadrigis gloriam abstulit virtutis.

350. ALIUD.

Non modo in stadiis te coronavit veneranda Victoria,

344. De eodem.

Tu, quis es, insignis prima lanugine malas? —
Sum, bone, Porphyrius. — Patria quæ? — Libya. —
Te quis honoravit? — Propter circensia Princeps
Curricula. — At testis quis tibi? — Gens Veneta. —
Debuit haud alius te quam Lysippus in ære
Fingere, tanta tua est gloria, Porphyrie.

345. De eodem.

Adstat Alexander tibi Rex, Victoria juxta est :
Tu decus illius solus et huius habes.

346. De eodem.

Res alias obiter Fortunæ lumina cernunt,
Uno in Porphyrii fixa labore manent.

347. De eodem.

Plebs clypeum mirata tuum, mirata flagellum,
Te duplicem voluit ponere, par ut erat,

Aurigam clarumque manu. Sed ut in duo scindi
Non animus tibi vult, æs quoque non voluit.

348. De eodem.

In stadio cur ponit equos agitare peritum
Porphyrium factis inclyta gens Prasina?
Ipse sua Princeps (quæ major gloria?) voce
Proclamavit : equis hoc fideique datum.

349. De eodem.

Premia Porphyrio post tot certamina Caesar,
Dum Prasinis comem se probat, æqua dedit.
Sæpe etenim populus celebrans facta inclyta festos
Porphyrio dederat Calliopeque choros.
Possidet hoc duplex nam nomen hic æneus heros,
Quadrijugis virtus quem sua vectat equis.

350. De eodem.

Non fuit in Circo tantum Victoria tecum :

ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμοις δειξεν ἀθλοφόρον,
 εὖτ' ἄρ' Ἀναξ πολέμιζεν ἔχων Πρασίνοὺς ὑποεργοῦς
 ἄγρια μαινομένῳ ἐχθρῷ ἀνακτορέῳ,
 καὶ πᾶσεν αἰνοτύραννος ἐπιφθιμένης τότε Ῥώμης,
 ἥμαρ δ' Αὐσονίης ἦλθεν ἐλευθερίης.
 Τοῦνεκα τοῖς μὲν ἔδωκεν Ἀναξ γέρας, ὡς πάρος εἶχον,
 σὸν δὲ τύπον τέχνη ἔξεσε, Πορφυρίε.

351. ΑΛΛΟ.

Ῥυμέτρων κήρυκες ἀμεμφές εἰσὶν ἀγώνων
 οἱ καὶ ἀπ' ἀντιβίων, Πορφυρίε, στέφανοι.
 Πάντας γὰρ σταδίοισιν ἀμοιβᾶδὸν αἰὲν ἐλέγχεις
 ἀντιτέχνους, τῆς σῆς παίγνιον ἱπποσύνης.
 Τοῦνεκα καὶ ξείνον πρεσβήϊον εὖραο μούνος,
 εἰκόνα χαλκείην δῆμῳ ἐν ἀμφοτέροι.

352. ΑΛΛΟ.

Πλάστης χαλκὸν ἔτευξεν ἑμοῖον ἡνιοχῆ·
 εἴθε δὲ καὶ τέχνης ὄγκον ἀπειργάσατο,
 ὄγκον ἑμοῦ καὶ κάλλος· σπερ φύσις ὅψε τεκοῦσα
 ὤμοσεν Ὡδίνειν δεύτερον οὐ δύναμαι.
 Ὡμοσεν εὐόχοις ὑπὸ χεῖλεσιν Πορφυρίῳ γὰρ
 πρῶτῳ καὶ μούνῳ πᾶσαν ἔδωκε χάριν.

353. ΑΛΛΟ.

Εἰ φθόνος ἡρεμέοι, κρίνειν δ' ἐθέλοιεν ἀέθλου,
 πάντες Πορφυρίου μάρτυρές εἰσι πόνων·
 ναὶ τάχα καὶ φήσαιεν ἀριθμήσαντες ἀγῶνας·
 Βαῖδὸν τοῦτο γέρας τοσσατίων καμαάτων.
 Ὅσσα γὰρ ἡνιοχῆας αἰεὶ μεμερισμένα κοσμεῖ,
 εἰς ἐν ἀλλήλιστας, τηλίκος ἐξεφάνη.

354. ΑΛΛΟ.

Αἰδομένη χαλκῷ σε πόλις, τριπόθητε, γεραίρει·
 ἤθελε γὰρ χρυσῷ· ἀλλ' ἰδὲν ἐς Νέμεσιν.
 Εἰ δὲ τὴν μέλπων οὐ παύεται ἡθάδᾳ νίκην

Ad justa est eadem bella secuta comes,
 Incensum furiis sancti cum culminis hostem
 Oppressit Prasina non sine Caesar ope;
 Cum cecidit Roma jamjam pereunte tyrannus,
 Liberaque Ausonio luxit in orbe dies.
 Jus ideo Princeps vetus illis reddidit : at te,
 Porphyrie, hic posuit docta polire manus.

351. De eodem.

Porphyrie, eximii tibi sunt monumenta laboris,
 Pars adversa etiam quæ tibi sarta dedit.
 Exercent Circi quos namque pericula, nunc hos,
 Nunc illos, ludum tu facis esse tibi.
 Hinc tibi magnus honos, et qui non obtigit ulli,
 Æneus ut teneas parte in utraque locum.

352. De eodem.

Aurigæ similem dat pictor in ære figuram :

sed et in præliis ostendit victorem,
 quando Princeps bellum gerebat Prasinos habens submi-
 contra efferate insanientem hostem imperii, [nistros
 et cecidit ævovs-tyrannus pereuntis tunc Romæ,
 dies autem Ausoniæ venit libertatis. [habebant;
 Quapropter eis quidem dedit Princeps decus, quod prius
 tuam vero formam ars perpolivit, o Porphyri.

351. ALIUD.

Tuorum præcones inculpati sunt certaminum
 etiam ab adversariis datæ, o Porphyri, coronæ.
 Cunctos enim in stadiis permutando usque vincis
 antagonistas, tuæ lusum in-equitando-sollertiæ.
 Quapropter et insolitum venerationis-signum invenisti
 imaginem æneam populo in utroque. [solus,

352. ALIUD.

Sculptor æs fabrefecit simile aurigæ;
 utinam vero et artis amplitudinem effinxisset,
 amplitudinem simul et pulchritudinem! quæ natura sero
 juravit : Parturire secundum non valeo. [enixa
 Juravit veridicis de labiis : Porphyrio enim
 primo et soli omnem dedit gratiam.

353. ALIUD.

Si invidia quiescat, judicare autem velit labores,
 omnes Porphyrii testes sunt conaminum;
 næ forte et dicant numerantes certamina :
 Parvum hoc præmium tot-numero laborum.
 Quæcumque enim aurigas semper divisa ornant,
 iis ab hoc in unum collectis, tantus apparuit.

354. ALIUD.

Reverita ære te urbs, o ter-desiderate, remunerat :
 volebat et auro : sed oculos-conjecit in Nemesin.
 Si vero tuam canens non cessat consuetam victoriam

Artis at o utinam vim simul ille daret.
 Vimque decusque simul stupuit Natura : quod ipsa
 Et jurans, Pariam nil ego majus, ait.
 Juravit liquido : namque illius omnia quæ sunt
 Munera Porphyrius primus et unus habet.

353. De eodem.

Si livore procul res cognoscenda, laborum
 Porphyrii testis quilibet esse potest :
 Et numerare velit quisquis certamina, dicet :
 Pro tantis meritis est honor iste parum.
 Aurigas alios ornant quæ singula, solus
 In se complectens omnia, talis erat.

354. De eodem.

Gratus in ære colit populus te totus : in auro
 Maluerat, ni res invidiosa foret.
 Sed memorare tuas non cessat carmine palmas,

εὐγνώμων δῆμος, Πορφύριε, Πρασίνων,
ἔμπνοά σοι ζύμπαντες ἀγάλματα· πᾶς δὲ περισσὸς
καὶ χρυσὸς τούτοις εἰς ἔριν ἐρχόμενος.

355. ΑΛΛΟ.

Οὐπω σοι μογέοντι Τύχῃ πόρεν ἄξια νίκης·
νίκαι γὰρ τῆς σῆς μείζονες εὐτυχίης.
Ἄλλὰ μέρει πρώτῳ σταθερῷ καὶ ἀρείονι μίμνοις
τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην,
οἱ, σέθεν εἰσορῶντες ἀεὶ νικῶσαν ἱμάσθλην,
μέμφονται σφετέρην αἰὲν ἀτασθαλίην.

356. ΑΛΛΟ.

Ἄλλοις μὲν γεράων πρόφασις χρόνος· οἱ δ' ἐπὶ νίκαις
κρινόμενοι πολιτῆς οὐ χατέουσι κόμης,
ἀλλ' ἀρετῆς, θθεν εὖχος ἀνάπτεται. Εἷς ἀπὸ τοίων
Πορφύριος δώρων δις λάχεν ἀγλαίην,
οὐκ ἐτέων δεκάδας, νίκης δ' ἑκατοντάδας αὐχῶν
πολλὰς, καὶ πάσας συγγενέας Χαρίτων.

357. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἀγχίσην Κυθήρεια, καὶ Ἐνδυμίωνα Σελήνῃ
φιλάτο· μυθεῦνται τοῖα παλαιγενέες.
Νῦν δὲ νέος τις μῦθος ἀείσεται, ὥς τάχα Νίκη
δεύματα καὶ δέπρους φιλάτο Πορφυρίου.

358. Εἰς Καλλιόπαν.

Πρεσβυτέρους κοῦρος μὲν ἔων, πρέσβυς δέ τε κούρους
νικᾷς, τεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων.
Ἐξ δ' ἐτέων ἀνύσας δεκάδας, στήλην ἐπὶ νίκαις
εἶλας, Καλλιόπα, νεύματι κοιρανίης,
ὄφρα μένοι καὶ ἔπειτα τεὸν κλέος. Αἶθε τοι εἴη,
ὥς κλέος ἀθάνατον, καὶ δέμας ἀθάνατον.

359. ΑΛΛΟ.

Σῆς τόδε διφρελάτειρα τὸ γάλλεον ἀνθετο Νίκα

Porphyrice, illa tibi dedita gens Prasina.
Effugies tot sunt vivæ tibi : cum quibus aurum
Si certet, pretii nullius illud erit.

255. De eodem.

Non Fortuna tibi quantum Victoria confert ;
Magna licet, meritis vincitur illa tuis.
Hac in parte mane populi : constantior hæc est ;
Altera turba tuis tabeat icta bonis.
Quæ tua conspiciet quoties victricia flagra,
Se toties peraget criminis ipsa ream.

356. De eodem.

Sunt quibus amplius honos, ætas est longa ; sed illi
Qui certant canæ non eguere comæ,
Sed virtutis, adest cui gloria : de grege quorum
Porphyrus jam bis munera læta tulit ;
Qui decuplo plures palmas quam computat annos,
Vincentique comes gratia semper erat.

gratus populus, o Porphyri, Prasinorum.
spirantia tibi omnes sunt signa : omne autem supervia-
vel aurum cum his litem aggrediens. [cum

355. ALIUD.

Nondum tibi laboranti Fortuna paravit digna tuâ victoria :
victoriæ enim tuæ majores præmio quod-tibi-contigit.
Sed in ordine primo, constanti et excellentiore, mancas
invidum tabefaciens malevolorum (adversariorum)
qui, tuam videntes usque vincentem scuticam, [cor,
accusant suum usque injuriosum-animum.

356. ALIUD.

Aliis quidem præmiorum causa est tempus ; qui vero ex
judicati, cana non egent coma, [victoriis
sed virtute egent, unde gloria adjungitur. Unus talium
Porphyrus donorum bis sortitus est splendorem,
non annorum decadas, victoriæ autem centurias jactans
multas, et cunctas cognatas Gratiis.

357. LEONTII SCHOLASTICI.

Anchisen Cytherea, et Endymionem Luna
amavit : fabulantur talia antiqui.
Nunc autem nova quædam fabula canetur, ut scilicet
oculos et currus amaverit Porphyrii. [Victoria

358. In Calliopan (eundem Porphyrium senem).

Seniores puer quidem quum eras, senex rursus pueros
vincis, quadrigarum stimulatōres decertantium.
Sex autem annorum emensus decadas, statuum ob victo-
tulisti, o Calliopa, nutu principatus (Principis). [rias
ut maneat etiam postea tua gloria. Utinam tibi esset,
ut decus immortale, etiam corpus immortale !

359. ALIUD.

Tuæ hoc currus-agens æneum erexit Victoria

357. LEONTII ORATORIS,
de eodem.

Endymiona soror Solis, dea Cypris amavit
Anchisen, sicut fabula prisca refert.
Fabula nata recens alia est : Victoria nempe
Porphyrus currus nunc amat atque oculos.

358. De Calliopa, qui idem Porphyrio.

Quadrjugis invectus equis ætate senili
Nunc pueros vincis, qui puer ante senes.
Cum tibi messis eat jam sexagesima, pilam,
Calliopa, Augusti munere victor habes,
Ut semper maneat tua laus : utinamque careret
Morte tuum corpus, qua tua fama caret.

359. De eodem.

Hac dat in effigie Victoria parta quadragis.

εἰκῆλον μορφᾶς, Καλλιόπα, ζαθέας,
πρέσβυς ὅτι σφριγώντας ἐν ἵπποδάμῳ πλέον ἄλλῃ
νίκησας, γεραροῦς δ' ὦν νέος ἐν σοφίῃ.

5 Ἐνθεν ἐλευθερόπαις Βενέτων σέο πῆξατο δῆμος
δοῖά, τὰ μὲν τέχνας ἄθλα, τὰ δὲ σθένος.

360. ΑΛΛΟ.

Σὺν γῆρας νεότητα τετὴν ὑπερέδραμε νίκαις,
καὶ πάντων κρατέεις πάντοτε, Καλλιόπα.
Ἐνθεν Ἄναξ καὶ δῆμος ἐλευθερός αὐθις ἐγείρει
τοῦτο γέρας, σοφίης μῆνιμα καὶ ἡνορέης.

361. ΑΛΛΟ.

Οὗτος, ἐγερσιθέατρε, τὸς τύπος, ὃν τοι ἐγείρει
ἑσμός ἀριζήλων, Καλλιόπα, στεφάνων.
Οὔτε γὰρ ἡνίοχος σε παρήπαφεν, οὔτε χαλινοῖς
δύστομος ἱππεΐῃ σοῖς ἀπίθησε γένους.
Μοῦνος δὴ νίκης γέρας ἄρτυσαι. Ἡ παρὰ πᾶσι
δοῖαν ἔχεις * ἀέθλων ἄθλα λιπεῖν ἐτέροις.

362. ΑΛΛΟ.

Καλλιόπα κλυτόμοχθε, τί σοι πλέον, ὅττι γεραίρει
εἰκόνη χαλκοτύπῳ σοῦς Βασιλεὺς καμάτους,
δῆμος δ' μυριόφωνος, δλη πτόλις; εὔτε καὶ αὐτὴ
δυσμενέων παλάμῃ σοῖς ἐπένευσε πόνοις.

363. Εἰς Φαυστίνον.

Μητέρες εὐάθλων γεράων φρένες, οὐ κράτος ἤβης,
οὐ τάχος ἵπποσύνης, οὐ χρόνος εὐτυχίης.
Ἰλῆχοι, Φαυστίνε, τὸς νόος, ὃ τὰδε πάντα
ἔσπεται, ὃ Νίκη σύντροπος ἀθάνατος.

364. ΑΛΛΟ.

Πρὶν σε νέον, Φαυστίνε, νόος πεφόβητο γερόντων·
νῦν δὲ σε πρεσβυγενὴ κάρτος ἐφριξε νέον.

simulacrum formæ, o Calliopa, valde-divinæ,
grandævus quod juvena-servidos majore in-domandis-
viciſti, senesque puer quum eras *superasti* peritia. [equus robore
Inde libertatis-filius Venetorum tibi fixit populus
gemina, hinc artis præmia, inde roboris.

360. ALIUD.

Tua senecta juventam tuam præcucurrit victoriis,
et omnes superas semper, o Calliopa.
Inde Princeps et populus liber rursus erigit
hoc præmium, peritiæ monumentum et virtutis.

361. ALIUD.

Hæc, o qui-spectantes-excitas, tua forma, quam tibi ori-
turba valde-optandarum, o Calliopa, coronarum. [git
Neque enim auriga te decepit, neque frenis
indocilis equina tuis restitit maxilla. [cunctos
Solut sane victoriæ præmium adeptus-es. Profecto apud
opinio de te est laborum præmia a te relictæ esse ceteris.

362. ALIUD.

O Calliopa laboribus-inclyte, quid tui prodest, quod re-
imagine ænea tuos Princeps conatus, [munera
populus sexcentis-cum-vocibus, tota urbs? quum et ipsa
malevolorum manus tuis applausit operibus.

363. In Faustinum.

Mater feliciū-in-certamine præmiorum est prudentia,
[non robor juvenæ,
non velocitas in-equitando, non tempus felicitatis.
Sit-propitia, o Faustine, tua mens, quam hæc cuncta
sequuntur, cui Victoria sodalis est immortalis.

364. ALIUD.

Antea te juvenem, o Faustine, mens reformidabat senum;
nunc autem te grandævum robor expalluit juvenum.

Calliopa, illa instar sideris ora tua.
Canus enim Circi juvenes nunc robore vincis,
Qui poteras juvenis vincere mente senes.
Præmia propterea Venetum liberrima turba
Hinc dat hæc arti, viribus illa tuis.

360. De eodem.

Omnes et semper superas; juvenilibus annis,
Calliopa, est palmis clara senecta magis.
Propter id a Venetis ipsoque a Cæsare rursus
Præmia tam validi quam sapientis habes.

361. De eodem.

Hæc tua, Calliopa, est species bene nota theatris:
Dat decus hoc toties parta corona tibi.
Non ullus te namque dolis auriga fefellit,
Frena genis spumans nec tua tempsit equus.
Præmia victor habes, nulli speranda, manetque

Certamen reliquis, quis tibi sit propior.

362. De eodem.

Non satis est tua quod certamina Cæsar honorat,
Calliopa, et vultus ponit in ære tuos;
Quod Veneti, quod Roma: tuos sed et ipsa labores
Ecce sua decorat pars inimica manu.

363. De Faustino.

Præmia dat prudens animus, non cursus equorum,
Membra nec in viridi flore, nec hora favens.
Mens adsit, Faustine, mihi tua, cui simul ista
Omnia, cui semper vincere posse datur.

364. De eodem.

Te juvenem mens ante senum, Faustine, timebat:
Nunc juvenum dextre te metuere senem.

Δεύτερα δ' εὔρετο παντα τὰς πόνους, ὃς σε γεραίρει
πρέσβυν ἐν ἡθίοις, ἐν δὲ γέρουσι νέον.

365. Εἰς Κωνσταντῖνον.

*Εξότε Κωνσταντῖνος ἔδω δόμον Ἀΐδος εἶσω,
πλήτος κατηφείης ἵπποσύνης στάδιον,
τερπωλὴ δ' ἀπέλειπε θεήμονας οὐδ' ἐν ἀγυαῖς
κείνας τὰς φιλίας ἐστὶν ἰδεῖν ἔριδας.

366. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα, Κωνσταντῖνε, τέην ἀνέθεντο πολῖται,
μυρόμενοι, ψυχῆς τέρψιν ἀποχομένης.
Σοὶ κλέος ὅπποτε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι,
μνήσατο σῶν καμάτων καὶ μετὰ πότμον Ἀναξ-
οὔνεκεν ἵπποσύνης φιλοκέρτομος ὦλετο τέχνη,
ἐν σοὶ παυσαμένη πᾶσα καὶ ἀρξαμένη.

367. ΑΛΛΟ.

Εἰσέτι μὲν ζῶντι πολὺς ποτὲ Κωνσταντῖνω
εἰκόνα χαλκείην βαιὸν ἔκρινε γέρας·
ἦδε γὰρ πᾶς δῆμος ὅσους ἐπὶ χυδαὶ νίκης
αἰὲν ἀεθλεύων ἀμφέθετο στεφάνους.
Ὡς δ' ἔθανεν, ποθέουσα, φίλον τύπον ἀνθετο τοῦδε,
ῥῥα καὶ ἐσσομένους μνήστιν ἔχοι καμάτων.

368. ΑΛΛΟ.

Οἱ Βένετοι Πρασίνουσιν ἐναντίοι αἰὲν ἔοντες
εἰς ἐν' ὁμοφροσύνης ἐξεδόησαν ὄρον,
ὥστε σε, Κωνσταντῖνε, λαβεῖν ἐπιτύμβιον εὖχος,
πᾶσιν ἀειδόμενον, πᾶσιν ἀρεσκόμενον.

369. ΑΛΛΟ.

*Ἀντολῆς, δύσιός τε, μεσημβρίας τε, καὶ ἄρκτου
ὁδὸς δρόμος ὑψιπαθὴς ἀμφιβέβηκεν ὄρους,
ἄρβιτε Κωνσταντῖνε. Θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσπη·
τῶν γὰρ ἀνικῆτων ἀπτεταὶ οὐδ' Ἀΐδης.

Inferiora vero invenit omnia tuus labor, qui te remunerat
senem in juvenibus, atque in senibus juvenem.

365. In Constantinum.

Ex quo Constantinus domum Platonis intravit,
plenum erat maestitia equestre stadium,
oblectamentumque deseruit spectatores; neque in viis
illas amicas videre est simultates.

366. ALIUD.

Imaginem, o Constantine, tuam erexerunt cives,
lugentes, tuæ animæ oblectamentum (*ipsis*) digressæ
Tibi gloriam quum populus confirmaret mortuo,
meminit tuorum laborum etiam post fatum Princeps:
quoniam equitationis cavillatum-amans interiit ars,
tecum quæ desit tota et orsa-est.

367. ALIUD.

Adhuc quidem viventi urbs olim Constantino
imaginem æneam exiguum censebat præmium:
norat enim totus populus quot-numero ob decus victo-
usque decertans cinxisset coronas. [*rix*
Ubi vero interiit, desiderio-mota, caram formam erexit
ut et in posteris fama ei esset laborum. [*bujas*,

368. ALIUD.

Veneti Prasinis qui semper adversantur,
in unum concordia *se venire* exclamarunt finem,
ut tu, Constantine, caperes sepulcrale decus,
omnibus decantatus, omnibus acceptus.

369. ALIUD.

Ortus, occasusque, meridieique, et septentrionis
tuus cursus sublimis attingit terminos,
immortalis Constantine. Interiisse vero te ne quis dicat;
invictos enim tangit ne Pluto quidem.

Nulli gloria tanta: senes extolleris inter
Tu juvenis, juvenes inter et ipse senex.

366. De Constantino.

Effigiem cives tibi, Constantine, dederunt,
Gaudia deflentes quæ tua vita dabat.
Morte ereptus apud populi suffragia vivis,
Rex meministi cursus post tua fata tuos;
Nam tecum pariter Circi est extincta voluptas,
Tu cui principium, tu cui finis eras.

367. De eodem.

Dum Constantinus vixit, si staret in ære,
Pro meritis populus credidit esse parum.
Norat enim circum capiti quot sarta dedisset,

Palmiferis semper cum remearet equis.
Nunc post fata viri vultus effinxit amatos,
Ne lateat felix postera secula labor.

368. De eodem.

Qui Prasinis Veneti semper certare solebant,
Concordes parili voce dedere sonos,
Constantine, tibi dandos post funus honores,
Omnibus ut gratum te genus omne canat.

369. De eodem.

Occasus, ortus, mediæ loca lucis, et arcti,
Ambisti spatium curribus omne tuis.
Nemo igitur dicat te, Constantine, perisse:
Invictis nec mors ipsa nocere potest.

370. ΑΛΛΟ.

Ἐγγυθὶ τῆς σφετέρης γενεῆς λάχεν εἰκόνα τήνδε
ἔπρεπε γὰρ τριστοῖς εἶν' ἐνὶ χώρον ἔχειν,
οἳ καὶ ἐνὶ σταδίοις ἀρετῆς κλέος εἰκελὸν εὔρον,
νῆρ' ὁ μὲν στεφάνων ἱσμὸν ἐλόντες ἴσον.

371. ΑΛΛΟ.

Τὸν Φαυστινιάδην πόλις ἄνθετο Κωνσταντῖνον,
γείτονα μὲν γενεῆς, κρέσσονα δ' ἡνιόχων.
Δὴν γὰρ ἀεθλεύσας οὐκ ἡμιβροτεν, ἀλλ' ἐπὶ νίκῃ
παύσατο, σὺν νίκῃ καὶ πάρος ἀρξάμενος,
ἐν καὶ κοῦρον ἐόντα παλαιότεροι ἡνιοχῆς,
σταψάμενοι σταδίοις, εἶσαν ἀγωνοθέτην.

372. ΑΛΛΟ.

Σοὶ τόδε, Κωνσταντῖνε, τετὴ τροφὸς ὥπασε Νίκη
παιδὸθεν ἐσπομένη πᾶσαν ἐρ' ἡλικίην.
Πέντε γὰρ ἐν σταδίοις δεκάδας τελέσας ἐνιαυτῶν,
οὐδ' ἴσον, οὐδ' ὀλίγον εὔρεο λειπόμενον.
Ἄλλ' ἔτι κουρίζων τε καὶ ἀχνοὺς ἀνδρας ἐνίκας,
ἡλικας ἡγήσας, γηραιὸς δὲ νέους.

373. ΑΛΛΟ.

Ἦθελε Κωνσταντῖνον αἰεὶ πτόλις ἡνιοχεύειν·
ἤθελεν, ἀλλὰ πόθω οὐκ ἐπένευσε Φύσις.
Ἐνθεν ἔδωκεν τόδ' ἀγαλμα παραίφασιν εὔρεν ἐρώτων,
ὄφρα εἰ μὴ λήθῃ καὶ χρόνος ἀμφιβάλοι,
ἀλλὰ μένοι ποθέουσιν ἔρωτος, ζῆλος δ' ἐλατῆρσι,
κόσμος δὲ σταδίοις, ἐσσομένοις δὲ φάτις.
Καὶ τις ἰδὼν μετόπισθε χερσίονας ἡνιοχῆς
ὀλβίῃσσι προτέρην, ἢ μιν ἰδὲν, γενεήν.

374. ΑΛΛΟ.

Πέντε καὶ εἴκοσι μῶνος ἀέθλις Κωνσταντῖνος
εἰς μίαν ἡριγένειαν ἐλὼν, ἤμειψε μὲν ἵππους
ἀντιπάλους· κείνους δὲ λαβὼν, οὓς πρόσθεν ἐνίκας,
τοῖς αὐτοῖς πάλιν εἶλε μίαν τε καὶ εἴκοσι νίκας.

370. De eodem.

Hanc habet effigiem juxta sibi sanguine junctos;
Unum namque locum par erat esse tribus:
In Circo sua quos virtus æquavit honore,
Sertaque, nemo queat quot numerare, dedit

371. De eodem.

Faustini sobolem gens Romula Constantinum
Aurigas supra ponit apudque suos,
Certavit felix quia longo tempore: victor
Cœperat, et victor desiit artis opus.
Aurigæ puerum quondam cinxere coronis,
Censoremque sibi constituere senes.

372. De eodem.

Constantine, tibi dedit hoc Victoria nutrix,
Quæ fuit a puero tempus in omne comes:
Florenti decies in Circo quinque per annos
Nullius evenit terga videre tibi.

370. ALIUD.

Prope suam gentem sortitus-est imaginem hancce:
decebat enim ternos in uno simul locum habere,
qui et in stadiis virtutis decus par invenerunt,
innumerabilium coronarum examen adepti par.

371. ALIUD.

Faustiniaden urbs erexit Constantinum,
vicinum quidem gentis suæ, præstantissimum vero auri-
Diu enim luctatus non excidit, sed in victoria [garum.
desiit, cum victoria et prius exorsus,
quem et quum puer erat seniores aurigæ, [presidem.
ipsi-coronas-adepti in stadiis, posuerunt certaminum-

372. ALIUD.

Tibi hoc, Constantine, tua nutrix paravit Victoria,
a-puero secuta omnem per ætatem.
Quinque enim decadas in stadiis emensus annorum,
neque parem, et ne paulo quidem inferiorem invenisti:
sed adhuc puerque et impuber viros vincebas,
æquales adultus, grandævus autem juvenes.

373. ALIUD.

Volebat Constantinum urbs semper aurigari;
volebat, sed voto non annuit Natura.
Inde suorum hoc signum lenimen-invenit amorum,
ut eum nec oblivium nec ævum involveret,
sed maneret desiderantibus amor, studiumque equos agi-
ornamentumque stadiis, posterisque sermo. [tantibus,
Et quispiam videns deinceps pejores aurigas
beatam-dicet priorem, quæ eum vidit, ætatem.

374. ALIUD.

Quinque et viginti solus bravia Constantinus
in una aurora adeptus, permutavit quidem equos
cum-adversariis; illis autem acceptis, quos prius vince-
iisdem rursus retulit unamque et viginti victorias. [bat,

Imberbis laus namque viros tua, puberis olim
Æquales, juvenes exsuperasse senis.

373. De eodem.

Non sivit Natura potens, quod Roma volebat,
Constantine, tuos cernere semper equos.
Quare hanc effigiem solatia fecit amori,
Facta tegat nebulis ne tua longa dies.
Aurigis maneat studia æmula, gloria Circo,
Fidus amor populo, fama postgenitis;
Ut nihil in Circo visuri tale nepotes
Exclament: Ætas illa beata fuit.

374. De eodem.

Cum Constantino viginti et quinque dedisset
Palmas una dies, dat equos certantibus uti
Ipse suos, sumitque sibi quos vicerat ante,
Bisque decem palmas iterum tulit et super unam.

- ο Πολλάκι δ' ἀμφοτέρων μερέων ἔρις ἐμπεσε δήμῳ,
τίς μιν ἔχοι· κείνῳ δὲ δόσαν κρίσιν ἐκ δύο πέπλων.

375. ΑΛΛΟ.

Ἐγρεο, Κωνσταντίνε· τί χάλκεον ὕπνον λαύεις;
σείο δίφρους ποθέει δῆμος ἐνὶ σταδίοις,
ὅς τε διδασκαλὴς ἐπιδευέας ἡνιοχῆς
εἴεται ὀφρανοῖς παισὶν ὁμοιότατοι.

376. Εἰς Οὐράνιον.

Ἀμφοτέροις εἰς μῶνος ἀριστεύσας παρὰ δήμοις
κῦδος ἀπ' ἀμφοτέρων ἔλλαχεν Οὐράνιος,
εἰσέτι διφρεῶν. Τὸ δὲ οἱ γέρας ἤλυθε πρῶτον
ἐκ Πρασίνων, οἷς δὴ γείτονα ᾤων ἔχει.
Αὐτοὶ καὶ σταδίοιο παύαυμένον ἤγαγον αὖθις
ἐς δίφρους, νίκης μνωόμενοι προτέρης.

377. ΑΛΛΟ.

Παυσάμενον σταδίων Βασιλεὺς ἐπ' ἀγακλεί νίκη
πῦθις ὑπὲρ δίφρων βῆσεν ἀθλοφόρων
Οὐράνιον, δῆμοις φύρων χάριν· οὐ ποθέει γὰρ
ἡ πόλις Οὐρανίου νόσφιν ἀθλοσύνας.
Τοῦνεκα διφρεῶντα τὸ δεύτερον, δστατὶς τε
νίκης καὶ προτέρης στῆσεν ἀγασσαμένη.

378. ΑΛΛΟ.

Οὐράνιος Νίκαιαν ἔχει πέλας ὀπλοτέρην τε
Ῥώμην, τῆς μὲν ἑὼν, τῇ δ' ἐνὶ κῦδος ἑλὼν.
Νικᾷ δ' ἀμφοτέρωθεν, ἐπεὶ περιδεδίξεν
τῇ καὶ τῇ προθέειν ἢ παρεξέλααν.
Τοῦνεκα καὶ χρυσέῳ μιν ἀνεγράψαντο μετάλλῳ,
κυδίστῳ κτεάνων κῦδιμον ἡνιοχον.

379. ΘΩΜΑ.

Εἰς Ἀναστάσιον.

Τὸν θρασὺν ἡνιοχῆα λελασμένον ἄρματος ἀθλων

Partibus adversis gravis, utri cederet ille,
Lis fuit, et gemino laudatur iudice panno.

375. De eodem.

Perpetuum dormis cur, Constantine, soporem?
Surge: cupit currus Roma videre tuos.
Gens agitatorum monitis ducis indiga tanti
Flui, velut orba suo facta parente domus.

376. De Uranio.

Victor in hac secta populi, mox victor in illa,
A parte Uranius munus utraque refert,
Dum spectatur adhuc: cepit sed præmia prima
A Prasinis, quibus hic stare propinquus amat.
Idem palmarum memores, quas ferre solebat,
Emeritum Circo restituere senem.

377. De eodem.

Clauserat Uranius curru victore labores:

At sæpe utrarumque partium æmulatio invasit populum,
quis eum haberet; illi vero dederunt iudicium ex duobus
[sagis.

375. ALIUD.

Evigilare, Constantine! quid æneum somnum dormis?
tuos currus desiderat populus in stadiis,
tuoque magisterio egentes aurigæ
sedent orbis pueris simillimi.

376. In Uranium.

Utrosque unus solus excellens apud populos
decus ab utrisque sortitus est Uranius,
adhuc currum-regens. Illi vero merces venit primum
a Prasinis, quibus vicinum locum obtinet.
Ipsi et stadio functum duxerunt rursus
in currus, victoriæ memores prioris.

377. ALIUD.

Defunctum stadiis Princeps post valde-illustrem victoriæ
rursus curribus imposuit decertantibus
Uranium, populis morem gerens; non curat enim
urbs Uranio absente certamina (circensia).
Ideo regentem-currus iterum, novissimæque
victoriæ causa et prioris, erexit admirata.

378. ALIUD.

Uranius Nicæam habet prope se et juniorem
Romam, in illa quidem natus, in hac vero gloriam ade-
Vincit autem utrumque, quod peritissimus erat [ptus.
hac et illa procurrare aut prætervehi.
Idcirco et aureo illum effinxerunt metallo,
insignissimo honorum insignem aurigam.

379. THOMÆ PATRICII.

In Anastasium.

Audacem aurigam immemorem currus laborum

Rex iterum celeres flectere iussit equos.
Præstitit hoc populo: siquidem certamina nulla,
Uranio fiunt quæ sine, Roma probat;
Quæ reduci statum dedit hanc, victoria nempe
Quam meruit juncta posteriore prior.

378. De eodem.

Uranius Nicæan habet Romamque secundam
Se propter: patria est illa, dat ista decus.
Parte in utraque fuit victor, seu currere primo
Sors data, sive alius prætereundus erat.
Auro propterea datus est spectandus, ut ipse
Aurigas, aurum sic quia vincit opes.

379. THOMÆ PATRICII,

de Anastasio.

Auriga egregius, sed nunc oblitus equorum,

ἐνθάδ' Ἀναστάσιον καίμενον οὐδας ἔχει,
ὅς τόσσους ἀνεδήσατο πρὶν στεφάνους, ὅσα ἄλλοι
ἔδραχον ἡνιόχων ἡματα ἱππασίης.

380. Εἰς Πορφύριον, μέρους Βενέτων.

Ἐν γῇ κρατήσας παντός ἀρματηλάτοι
καλῶς ἐπῆρθη καὶ πρὸς αἰθέρα τρέχειν
Πορφύριος, τὸ θαῦμα δῆμου Βενέτων.
Νικῶν γὰρ οὗτος πάντα γῆς διφρηλάτην,
ἀνέισιν, ὡς ἂν καὶ σὺν ἡλίῳ δράμῃ.

381. ἈΛΛΟ.

Ἴουλον ἀνθῶν πρῶτον οὗτος ἡνίας
Πορφύριος Κάλχαντος εἶλε Βενέτου.
Ἐκπλήττομαι δὲ πῶς γράφει χεῖρ ἐμπνούς
τούτου δις ἱππους. Καὶ γὰρ ἂν πλήξῃ πάλιν,
οἶμαι, δραμεῖται νίκος εὐρεῖν καὶ πάλιν.

382. Εἰς Φαυστῖνον, μέρους Πρασίνων.

Σκοπεῖ τὸ δρᾶμα μηχανουργοῦ τοῦ δόμου·
εἰ μὴ γὰρ ἐστέγαστο καρτερᾷ σκέπῃ,
πρὸς οὐρανούς ἂν ὤρτο Φαυστῖνος τρέχων
ὡς ζῶν σὺν ἱπποῖς, τὸ κλέος πρὶν Πρασίνων.
Ἄρον στέγος γὰρ, καὶ φθάνει πρὸς αἰθέρα.

383. ἈΛΛΟ.

Φαυστῖνος οὗτος, ὃ πρὶν ἀρματηλάτης,
ὅν δῆμος εὐρών τοῦ μέρους τῶν Πρασίνων
τὴν ἤτταν ἡγνόησε παντελῶς δρόμῳ.
Γέρων μὲν ἦν γὰρ, ὡς βλέπεις· τὸ δὲ σθένος
ἦν τις νεάων, οὐδ' ὅλως ἡττημένος.

384. Εἰς Κωνσταντῖνον ἡνιόχον Λευκῶν.

Λευκοῦ μεθέλκων ἡνίας Κωνσταντῖνος,
ἂν μὴ καθείρχτο στεβρότῃ τοῦ δόμου,
τοὺς τρεῖς ἐνέκα, πρῶτος αἰθέρα φθάνων.

Æternum sub humo dormit Anastasius.

Qui tot habet sibi sarta, quot in certamine Circi
Aurigis aliis præteriere dies.

380. De Porphyrio, partis Venetæ.

In orbe terræ vicit aurigas prius.
In orbe cæli nunc it idem currere
Porphyrius, ingens agminis Veneti decus.
Hic quippe, nullum cum sibi inveniatur parem,
Agitare pergit proxime solis rotas.

381. De eodem.

Calchante Veneto patre Porphyrius satus
En frena rexit, flore vix umbrans genas.
Spirare miror ars equos ut fecerit,
Quos ipse flagro si semel percusserit,
Ut ante, credo, curret ad victoriam.

hic Anastasium jacentem tellus habet,
qui tot cinxit prius coronas, quot alii
viderunt aurigarum dies equitationis.

380. In Porphyrium, e partibus Venetorum.

In tellure postquam superavit omnem currus-rectorem
pulchre evectus est etiam ad æthera ut currat
Porphyrius, miraculum populi Venetorum.
Vincens enim hic omnem terræ currus-rectorem
sursum it, ut et cum sole currat.

381. ALIUD.

Lanugine florens primum hic habenas
Porphyrius Calchantis filius tractavit Veneti populi.
Stupor vero tenet me, quomodo scribat manus spirantes
hujus equos aliqua. Etenim si verberaverit rursus,
opinor, curret, victoriam ut inveniat etiam rursus.

382. In Faustinum, e partibus Prasinorum.

Adspice opus architecti hujus domus:
nisi enim tecta esset solido operculo,
ad cælos sublatus esset Faustinus currens,
tanquam vivens cum equis, decus olim Prasinorum.
Tolle enim tectum, et ille statim currit ad æthera.

383. ALIUD.

Faustinus hic est, olim prius currus-rector,
quem populus nactus partium Prasinorum.
cladem dedidit omnino cursu.
Senex enim erat quidem, ut vides; robore vero [nutus.
erat unus florens-juventa, nec quidquam-omnino immi-

384. In Constantinum aurigam Candidorum.

Candidæ factionis in-varias-partes-trahens frena Constan-
si non cohiberetur soliditate tecti hujus, [tinus,
tres illos vinceret, primus in-ætherem evolans.

382. De Faustino, partis Prasinæ.

Mirandus artis hanc domum struxit faber;
Nisi illa firma tecta fecisset super,
Faustinus arces usque veheretur poli:
Sic ipse, Prasinum fama, sic vivunt equi.
Auferte culmen, jam teret cæli vias.

383. De eodem.

Faustinus iste summus agitator fuit,
Quem nacta res gens Prasinæ sectantem suas
Nunquam reperta est æmulo in cursu minor.
Ætate senior, ut vides, sed viribus
Juvenile florens, nescius vinci fuit.

384. De Constantino, auriga Albatorum.

Hic frena Constantinus albatu gregis
Tractans, nisi ista contineretur domo,
Ad alta cæli provolans tres vinceret,

6 Πνοῆς ἀνευθεν εἶδες αἰθεροδόρμον·
τέχνη με πείθει τοῦτον ἔμπνοον βλέπειν.

385. ΑΛΛΟ.

Κωνσταντίνος γ' ἦν, ἀλλὰ τοῖς πάλαι χρόνοις
λευκῆς χροῶς τέθριππον ἔλκων εὐστρόφως.
Ἄφ' οὗ δὲ τοῦτον ἤρπασεν Χάρων, ἔδω
τὸ φῶς ἀμύλλης ἱππικῶν δρομημάτων,
καὶ πᾶσα τέρψις τοῦ θεάτρου, καὶ τέχνη.

386. Εἰς Ἰουλιανὸν ἡγίοχον Ῥουσιῶν.

Χεῖρ οἶδε γεννᾶν τοὺς πάλαι τεθνηκότας.
Ἰουλιανὸς καὶ γὰρ ὡς πάλαι σθένει,
ἔλκων, μεθέλκων Ῥουσίῳ τὰς ἡνίας·
καὶ νῦν γραφεὶς ἔστηκεν ὑפוῦ σὺν δίφρῳ·
τὸ νεῦμα χεῖρ μένει δέ· τὴν νύσσαν δότε.

387. ΑΛΛΟ.

Ἰουλιανὸς οὗτος ἄρμα Ῥουσίῳ
ἔχων, ἐνίκα τοὺς ἐναντίους δρόμῳ.
Ἄλλ' εἰ γραφεὺς παρεῖχε καὶ πνοῆς χάριν,
ἔτοιμός ἐστι καὶ πάλιν διφρηλάτης
καὶ πρόσθεν ἔλθειν, καὶ λαβεῖν καὶ τὸ στέφος.

Sine respiratione (*pictum*) videres in æthere-currentem :
ars mihi persuadet me hunc vivum cernere.

385. ALIUD.

Constantinus certe erat, sed temporibus præteritis,
albo colore quadrigas regens sollerter.
Ex quo autem hunc rapuit Charon, una descendit
lux certaminis equestrium cursuum,
et omne oblectamentum theatri, atque ars.

386. In Julianum aurigam Russeorum.

Manus novit *denuo* gignere jampridem mortuos.
Julianus enim ut olim viget,
trahens, retrahens Russei *populi* habenas ;
et nunc pictus stat sublimis cum curru ;
sed nutum manus expectat : metam date.

387. ALIUD.

Julianus hic currum Russei
habens, vincebat adversarios cursu.
At si pictor præberet et spiritûs gratiam,
paratus est et rursus currûs-rector
et anteire, et capere etiam coronam.

EX LIBRO SEPTIMO.

388. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ', εὔρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
καὶ τῶν πτερῶν κατασχών,
ἐδάπτισ' εἰς τὸν οἶνον.
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν·
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

388. JULIANI ÆGYPTII.

Coronam nectens olim, inveni
in rosis Amorem ;
et alis *prehensum* cohibens.
demersi in vinum.
Captum autem bibi ipsum :
et nunc intra membra mea
alis *me* gargarizat.

Essetque cursor ætheris sine spiritu.
An spirat etiam ? cogit ars hoc credere :

385. *De eodem.*

Priore Constantinus hic ævo fuit
Albi coloris optime flectens equos.
At morte postquam raptus est, lux curruum
Et fax equestris occidit certaminis,
Et ars theatri, cunctaque oblectamina.

386. *De Juliano, auriga Russatorum.*

Regnit olim mortuos sollers manus :
Nam Julianus nunc quoque, ut quondam viget,
Tractans, retractans frena Russati gregis.
En pictus adstat rectus in curru suo ;
Manus opperitur signa : quam metam datis ?

387. *De eodem.*

Mic Julianus, factionis luteæ,
Nobilibus omnes vicit adversos equis.
At pictor ari si dedisset spiritum,
Auriga noster persequi currus citos
Paratus adstat, et coronam sumere.

388. JULIANI ÆGYPTII.

Cum necterem coronam,
Inter rosas repertum
Pennis tenens Amorem
In Liberi liquore
Mersi, bibique totum.
Nunc me receptus intro
Titillat ille pennis.

OMISSA.

Ex libro I.

6*. ΠΑΝΤΕΛΕΙΟΥ.

Εἰς Καλλίμαχον καὶ Κυναίγειρον.

Ὡ κενεὸν καμάτοιο καὶ ἀπρήκτου πολέμοιο!
 ἡμετέρῳ βασιλῇ τί λέξομεν ἀντιάσαντες;
 Ὡ βασιλεῦ, τί μ' ἐπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;
 βάλλομεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν, οὐ φοβέονται.
 Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 αἱματόεις ἔστηκεν, ἀτειρέος Ἄρεος εἰκὼν,
 δένδρον δ' ὡς ἔστηκε σιδηραῖαις ὑπὸ ῥίζαις,
 κοῦκ ἐθέλει πεσεῖν· τάχα δ' ἔρχεται ἐνδοθὶ νηῶν.
 Αὔε, κυβερνήτα, νέκυος προφύγωμεν ἀπειλᾶς.

Ex libro II.

19*. ΗΡΟΔΙΚΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΥ.

Φεύγετ', Ἀριστάρχειοι, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος,
 γωνιοδόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμληε
 τὸ σφιν καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μὴν ἦδὲ τὸ νῖν.
 Τοῦθ' ὑμῖν εἴη, δυσπήμεφοι· Ἡροδικῷ δὲ
 Ἑλλάς ἀεὶ μίμνοι καὶ θεόπαις Βαβυλῶν.

Ex libro III.

26*. ΑΔΗΑΟΝ.

Τοῦθ' ἀρετὰ καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλκαῖς,
 πολλὰ δὲ καὶ βουλαῖς ἔργα πονησαμένου,

6*. ΠΑΝΤΕΛΕΙ,

de Callimacho et Cynægiro.

O vanus labor et tanti vis irrita belli!
 Turba quid Eoo narrabimus obvia regi?
 Quid me immortales misisti, rector, in hostes?
 Non telis gens ista cadit, non vulnera curat.
 Unus homo totas acies fugat: inde cruentus
 Constat adhuc campi medio, velut indomitus Mars,
 Aut ut ferratis hæret radicibus arbos,
 Et labi negat, et classi jam forte minatur.
 Solve, gubernator: quid enim pugnamus in umbras?

Aliter.

Tentata o vano belli fortuna labore!
 Heu! regi nostro quæ fari verba queamus?
 Cur immortales, o rex, nos mittis in hostes?
 Quos non prosternunt ictus, non vulnera terrent.
 Unus totum agmen spoliavit, ibique cruentus
 Permanet, indomiti veluti Mavortis imago,

6* PANTELEI.

In Callimachum et Cynægirum.

«O inanem laborem et sine effectu bellum!
 nostro regi quid dicemus occursantes?
 O rex, quid me mittebas adversus immortales pugnatores?
 ferimus eos, non cadunt; vulneramus, non terrentur.
 Unus vir spoliavit totum exercitum; et quidem in medio
 cruentus restat, indomiti Martis imago,
 arbor et ut restat ferreis ab radicibus;
 neque vult cadere: at jam fortasse venit intra naves.
 Solve, gubernator, mortui-hominis effugiamus minas.

19*. HERODICI BABYLONII.

Fugite, Aristarchei, super lata dorsa maris
 Græciam, fulva timidiore cerva,
 in-angulis-abditi-bombyces, toti-in-syllabis, quibus curæ
 σφιν et σφῶϊν *voculæ*, et μιν atque νῖν.
 Hoc vestrum sit, o male-tractabiles; Herodico vero
 Græcia semper maneat et divina Babylon.

26*. INCERTI.

Hujusce virtus et gloria per Græciam *didita*, multa qui-
 multa vero et consiliis opera exsecuti, [dem viribus,

Statque velut quercus radix quam ferrea firmet,
 Ac renuit labi: fors classem irrumpet in ipsam.
 Solve age, solve, minax fugiamus, nauta, cadaver.

H. STEPHANI.

19*. HERODICI BABYLONII.

Vulgus Aristarchi pavidum velut hinnulus, ite
 Finibus e græcis ad vada salsa maris:
 Angulibombyces, queis sunt monosyllaba cordi
 Gau, cœl, quæ Rudii gutture dura crepant.
 Sint satis hæc vobis, morosi, dicta; sed Hyes
 Et virgo Babylon floreat Herodici.

26*. INCERTI,

de Philopæmene Arcade.

Hic est cujus amat virtutem Græcia, multa
 Cujus consilio, multa peracta manu:

Ἀρκάδος αἰχμητὰ Φιλοποίμενος, ὃ μέγα κῦδος
 ἔσπετ' ἐνὶ πτολέμῳ, δούρατος ἀγεμόνι·
 6 μανύσει δὲ τρόπαια τετυγμένα δισὰ τυράννων
 Σπάρτας· αὐξαμέναν δ' ἄρατο δουλосύναν.
 Ὃν ἔνεκεν Τεγέα μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἱὸν
 στᾶσεν, ἀμωμήτου κράντορ' ἐλευθερίας.

26**. ΦΙΛΙΠΠΟΥ

τοῦ Μακεδόνων βασιλέως.

Ἄφλοιος καὶ ἀφυλλος, ὁδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ νώτῳ
 Ἀλκαίῳ σταυρὸς πηγύνται ἡλίεατος.

Ex libro IV (cap. 1).

32*. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τούτων Ἰουλιανὸν, νομικῆς φάρος, εἶπον ἰδοῦσαι
 Ῥώμῃ καὶ Βερόῃ· « Πάντα Φύσις δύναται. »

Ex libro VI (cap. 13).

387*, 387**.

Καρκίνοι στίχοι ἑμμετροὶ κατὰ ἀναποδισμόν.

Ἀθλήσας ἤδη πῶλῳ πηδήσας ἤλθα.
 Ἀμήσας ἄρδην, ὁροηφόρον ἤδρασα σῆμα.
 Ἀλύξας ὥρην ἡνεμωμένην, ἤρῳσα ξύλα.

Ἦδη μοι Διὸς ἄρα πηγὴ παρὰ σοὶ, Διομήδη.
 Νοσῶ· σὺ, δς εἰ ἱάμα, Ἰησοῦ, σῶσον.
 Νῶ ἱλατὰ, μὴ ὀνητὰ, σοφὸς ἄτη, νοήματα, Λέων.
 Ἱερὰ σὰ παρὰ χεῖλῃ, Ἥλιε, χαρὰ πᾶσα ρεῖ.
 Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν.
 Νόμον, ὃ κοινὸς, ἔχε σὸν οἰκονόμον.

Σοφὸς ἔγωγε ἤδη ὦν ἄνω, χαρὰ τῶν ἄνω, γελῶ τὰ
 κάτω, λέγων· Ἄνω παραχῶν ἂν ὦ, ἤδη ἔγωγε σοφός.

Arcadis bellatoris Philopœmenis, quem magnum decus
 secutum est in bello, militiæ ducem :
 monstrant autem hoc tropæa facta gemina ex tyrannis
 Spartæ; crescentem vero sustulit servitutem.
 Quarum rerum causa Tegea magnanimum Craugidis filium
 erexit, inculpatæ statorem libertatis.

26**. PHILIPPI

Macedonum regis.

Sine cortice et foliis, o viator, hocce super dorso
 in Alcæum crucis-arbor defixa est præalta.

32*. THEÆTETI SCHOLASTICI

Hunc Julianum, scientiæ-legum lucem, videntes dixerunt
 Roma et Beroë : « Nihil non potest Natura. »

387*, 387**.

Cancris versus retrogrado litterarum ordine.

Luctatus ante pullo exsultans veni.
 Messe facta funditus, tectum-ferens exstruxi acervum.
 Elapsus tempestatem ventilatam, insevi ligna (arboris)

Jam mihi Jovis sane fons apud te, Diomede.
 Morbo laboro : tu, qui es medela, Jesu, salva me.
 Mente ductiles, nec utiles, docta pestis, cogitationes,
 Sacra tua per labia, Helie, gaudium omne fuit. [Lea.
 Munda tibi peccata, non vultum modo.
 Legem, quæ communis est, tuum rectorem habe.

Sapiens equidem jam quum superne sim, gaudio super-
 norum, rideo quæ sunt deorsum, dicens : Supra turba-
 tiones modo sim, jam equidem sapiens sum.

Arcadis ille soli Philopœmen gloria, bello
 Maxima quem semper fama secuta ducem.
 Bina docent Spartes spolia hoc detracta tyrannis,
 Dum studet exoriens pellere servitium.
 Jussit ob id Tegeæ, soboles ut Craugidos audax
 Hic libertatis staret in ære dator.

26**. PHILIPPI MACEDONUM REGIS,
 de Alcæo.

Cernis in noc tumulto sine fronte èt cortice lignum ?

Crux hæc Alcæo structa, viator, erit.

32*. THEÆTETI ORATORIS.

Julianum legum jubar ut videre, Negatum
 Nil hominum ingenio, Roma ait et Beroë.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT XVI

(APPENDICEM PLANUDEAM).

I. — In luctatorem Spartanum, non arte, sed robore vincentem. — 1. « Ἀργόθεν. Conf. Theocr. XXIV, 109 seq., ubi Argivi ob peritiam luctæ celebrantur, et Diotimum IX, ep. 391. — 3 ἔγωγε μὲν Cod., sed requiritur *ego vero*, quare ἔγω γε μὲν scripsi, auctore Schæfero. » Jac. Idem in Delectu p. 76 : « Lacedæmonios luctantibus magistros adhibuisse negat Plutarch. Apophth. Lac. var. 25, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς, ἡ φιλοτιμία γένηται. » Cf. Aristot. Polit. VIII, 4.

II. — « Latinis reddidit versibus Ferrand. Explic. II, p. 193. » Boiss. In statuam Theogneti, qui Olympiæ inter ephēbos vicerat. — 1 Γνωθὶ Θεόκριτον edebatur; metro succurrere conatus Friedemannus Θεόκριτον ὡδ' ἐσιδὼν. « Vir doctus in Museo crit. Cantabrig. n. VI, p. 313, correxit Θεόγρηστον, remittens ad Pausan. VI, 12, 7. At hic Theochrestus victoriam curulem reportaverat; ille, quem Simonides celebrat, καλαίστης fuit. Aliud igitur nomen quaerendum. Θεόγνητον posuit Schneidewinus in Delectu p. 421, sive Simon. p. 199, coll. Pausan. VI, 9, 1. » Jac. notf. mss. Pausaniæ verba certam esse hanc correctionem evincunt : Θεογνήτω δὲ Αἰγινήτῃ πάλλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπῆρξεν ἐν παίσί· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Ἡρόδοτος ἐποίησεν Αἰγινήτης. Quibus addit Schneidew. : « De eodem Pindarus Pyth. VIII, 35, carmine Aristomeni Ἀγινετὰς luctatori conscripto :

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἱγνέων ματραδελφεούς
Ὀλυμπίῃ τε Θεόγνητον οὐ καταλέγχεις.

Erat autem ex gente Midylidarum, quos Simonides v. 4 πατέρας ἀγαθούς appellat. Congruit etiam Ptolichi artificis ætas, de qua O. Müller. Ἔγινετ. p. 104. » In Grotianis quoque posui. — 2 ἀνίοχον Schneidew. qui confert Pindari Nem. VI, 69, de Melesia pædotriba, χειρῶν τε καὶ ἰσχυρός ἀνίοχον : *aurigam*, i. e. *rectorem*. Sic κιθάρας ἡνίοχον de Timotheo in Append. Epigr. n. 295. — 3 μορῆς Bruck. et Schneidew. — 4. Conf. XIII, ep. 14, 2.

III. — 2. « Id est, quinquertio vicerat. Non alius autem videtur ordo certaminum fuisse quam quo a Simonide enumerantur; v. interpretes in Pind. Nem. VII. » Schneidewin.

IV. — Conferendus Hom. II. X, 369 seqq.

V. — « Elegans epigramma, in quo T. Quinctius Flaminus, Græciæ liberator, cum Xerxe comparatur. Scriptum videtur circa Olymp. 146, 1, a. U. c. 558, postquam imperator Romanus in ludis Isthmiis Græcos liberos immunesque esse jusserat. » Jac. Conf. T. Liv. XXXIII, 32-33; Plutarch. Flam. c. 10. Schol. Wech. citat Pausan. Phoc. c. 34, 2. Vide Hecker. I, p. 72-73.

VI. — « Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniæ, Ciroada, Odrysarum rege, superato, Dianæ manubiarum partem dedicat. Alcæi Messenti epigramma esse suspicatur Schneiderus [et ei quoque tribuit Bergk. Lyr.

p. 735], equidem ad *Antipatrum Sidonium* referre malim. [Fortasse esse *Sami* putat Hecker. I, p. 76.] Ciroadas rex inter eos regulos latere videtur, quos Philippus, Amadoco devicto, timore compescuisse dicitur ap. Livium XXXIX, 36. » Jac. Confer de eo bello Polyb. XXIV, 6 seq. — 3 λάφυρα κατὰ θρ. edebatur. « Græce quidem dicitur τροπαῖον ἱσάναν κατὰ τινος, quo significatur spolia hostibus detracta in dedecus et contumeliam victorum in tropæi formam composita esse. Sed non puto hoc loco poetæ fuisse mentem, hanc prædam Hecataë dedicatam esse, ut hostes ludibrio haberentur aut contemptui. Quamobrem emendavi λάφυρ' Ἑκάτα, ubi τὰ λάφυρα maxime jungendum cum postremis ὁίας γὰς Ὀδρυσίδος, ut XI, ep. 336, 1, τῆς Ἀσίης; τὰ λάφυρα. » Hecker. Quod recepi. — 4 Ὀδρυσίδος; vulgo, Ὀδρυσίδος schol. ad Planud. Metam. Ovid. p. 251, καὶ πάσης γῆς Ὀδρ. hinc citans; corr. Bruck. — 6 πάλαι edebatur, πάλιν optime restituit Hecker., qui minus recte ἄχρι pro ἄγχι.

VII. — Dorotheus Thebanus, Sosiclis filius, egregius tibicen, instrumenta artis in Bacchi templo dedicat. — 1. Duas tibias inflabat Dorotheus. — 2. « Γοερούς Δ., miseram Trojanorum sortem, idque, ut videtur, ad αὐλοῦς Φρυγίου, qui γοεροὶ καὶ θρηνώδεις, ut est ap. Aristid. de Music. p. 101, aut, ut in hoc epigr., μαλακοί. » Jac. Del. p. 116. — 5 Διων. in primis editit., deinde Διον. negliger. Προρῆται et ὑποφῆται etiam alibi de poetis. — 6. Vide ad ep. 84, 2 et 252, 2. — 8. « Pro scripto φόρμιγγα, quod non metri potissimum causa culpandum est, sed sententiæ, reposui φορβεῖαν, Græcio duce [qui incogitanter φορβεῖας]. De φορβεῖα vide Baudelot. Hist. Ptolemæi Auletæ p. 279 sqq.; Burmann. Sap. Hyperb. p. 43, ubi vultus est antiquus Marsyæ cum φορβεῖα seu capistro. » Boiss. Legendus imprimis Ungerus Stud. XIV, qui hunc versum et totum epigr. eximia diligentia tractavit.

VIII. Lemma : εἰς στήλην Σατύρου. — « Ad Marsyam a Phæbo certamine superatum. Fabulam interpretatur Bæstigerus in Museo Att. I, p. 279 seqq. » Jac. Del. p. 30. De artis operibus O. Müller. Archæol. p. 549 seqq. — 2 δι' ἐντρήτων ed. princ. Flor., διὰ τρητῶν Aldus in Lectt. et sequentes edd.; εὐτρήτων Bruckius. « Nihil interest hoc an alterum præferas. Theocrit. Epigr. II, 3 : τοῦς τρητοῦς δόνακας. » Meinek. p. 158. Κρούμα etiam de tibia rum sono dicitur. « Schol. Wech. : Πολυδεύκης ἐν τετάρτῳ (§ 80) μέμνηται περὶ πολυτρήτων αὐλῶν οὕτω πεποιημένων ἀπὸ (ἰμοῦ ὑπὸ) Διοδώρου τοῦ Θηβαίου. Verbum φβεγγόμενος bonum est. Nam dicebatur tibia quædam πολυτρήτο; et tibia quæ mala erat, ἀρβογγο;. Vide Polluc. IX, 73, 17. » Boiss. — 3 οὐδ' ἐτι Meinek., præeunte Sonntagio. Legebatur οὐδ' ἐνι σ. « Ἔργον, Minervæ ad Tritonidem paludem inventum. Pindar. Pyth. XII, 34 seqq. Pausan. II, 21, 6. Tritoniace arundinem tibia vocat Ovid. Met. VI, 384. » Jac. ibid. — 4 ἐπανθήσει Aldus ex Codice, veteriores ἀπανθ. « Ad Ἀθᾶνα; Schol. Wech. : Πανσάνια; Ἀττικαί; πλεῖστον Φορμίωνος (i. e. non longe a loco quo de Phormione agitur, c. 24) » κατεστῆται Ἀθῆναι.

τὸν Σιληρόν Μαρσύαν παίουσα, ὅτι τοὺς αὐλοὺς ἀνέλειτο, ἔρριπθαι σφᾶς τῆς θεοῦ βουλομένης. » De Marsya νυμφογενεὶ vide Larcher. ad Xenoph. Exped. t. I, p. 14. » Boiss. — 6. Variat vulgare θητὸς ὧν ἀθανάτωρ εἰς ἔριν ἦλθε. — 8. Στέφος, ut στέφανος, de victoria.

IX. — In ventrem. — 1. Κυνόμια, gravissimum convicium ex duobus impudentissimorum animalium nominibus conflatum. « Vide grammaticum in meis ad Planud. Metamorph. notis p. 652, Eustathium ap. Brunck. ad Aristoph. Eq. 41. — Non servavi vulgatum epigramma X, quum idem sit epigrammati superius edito IX, 118, ubi v. not. Servavi tamen numeros, ne, quam nunc omnes critici in citanda Anthologia sequuntur, Jacobsiana series interromperetur. » Boiss.

XI. Legitur etiam in primis foliis Codicis recentioribus, cum eodem lemmate Ἑρμοκρέοντος, pro quo ed. princ. Flor., Ald. 1, Junt. et cod. Lascaris, Ἑρμοκρέοντος. Sine nomine auctoris legitur in RS cum hoc lemmate : ἀπὸ ἀγάματος Ἑρμοῦ ἱερωτοῦ ἐν νῆπι Πλάτωνος. Supra ad IX, ep. 327 Salmasii testimonium attulimus de Ἑρμοκρέοντος nomine non antiqua manu scripto in Codice, sed recentiore, quo Schneidewini observatio, τοῦ ἀναθέντος esse nomen, non poetæ, egregie confirmatur. Jam restat unum in quo versamur poemation Hermocreonis, etiam a primis editoribus addubitati poetæ. Elegans epigramma Platonis esse statuit Schneidewinus (conf. duo sequentia ep. et lemmata), Ἑρμοκρέοντος autem a Planude fictum ex verbis Ἑρμοῦ ἱερωτοῦ obscurius exaratis. — 3 εἰσατο RS et vulgo. — 4. « Ὑπόστα, ut deum agrestem et νόμον. Vid. ad cap. I, ep. 60 [IX, 72]. » Jac. Del. p. 357.

XII. Etiam hoc in primis foliis Codicis, ut videtur cum lemmate Plan. : ὧς ἀπὸ Πανός. Delevit Boiss. quod nescio unde ap. Jacobs. legebatur : εἰς ἀγάλμα Πανός ἐπὶ πηγῇ ἱερίαν. RS : Ἀπὸ Πανός εἰς ὁδοπόρους. In codice 1773 præpositum Πλάτων (sic), unde Jacobs. in notis mss. putat scribendum : Πλάτ. ὧς ἀπὸ Π. Ac tria epigrammata ejusdem auctoris esse videntur, Πλάτωνος νεωτέρου. Conf. Bergk. Lyr. p. 489 seq., Benndorf. p. 22 seqq. Salmasius varietatem enotavit ex Palatini foliis primis; notabo P. — 1 ἔρχου P, Boiss.; ἔρχου RS, edd.; ἔμην P; ἡ τὸ RS, P. — 2 καλλιμένη RS, P. — 3 ἐνὶ δὲ χρ. RS, ἦνιδε P; μελίζων RS, quocum per omnia præter titulum consentit cod. 1773.

XIII. Lemma in RS : Πλάτωνος εἰς αὐτό. Sine lemmate cod. Supplementi 352 ap. Cramer. (S). — 2 πυκνοὶ RS, S, edd., Boiss., Bergk.; πυκνιοὶ Bruck. Deinde κῶμον codd.; κῶνον Scaliger, de ipsa pinu dictum, ut ap. Paul. Silent. Ecphras. 458, ab Jacobs. citatum. Addenda Thesaurο significatio. Κλῶνας conjiciebat Wakefieldus. « Schol. Wech. : οἰονεὶ κομᾶζουσιν· φρίσσουσιν δὲ εἶπε διὰ τὰ φύλλα· καὶ ἐφρίττειν γὰρ λέγομεν τοὺς ἀγροίκους τὴν κεφαλὴν δι' ἀτημέλειαν καὶ ἀγριότητα. Est tamen vel post explicationem difficultas. Forsan ἐν ζεφύροις κόμης. » Boiss. — 3 καχλ. RS, S; vulgo olim καχλ. — 4 θελομένω ξεῖ Flor. et RS (hic fort. ἔξει), θελομένω ἀξει S, θελομένω ἀξει add. vulg.; θελομένω στᾶζει conj. Emperius et Bergk. sed ἀξει præplacet ob simplicitatem.

XIV. — « In Amoris statuam prope fontem collocatam. » Jac. — 1, 2. Vulgo interpungitur, ἔθηκεν; — ὕδατι. — 2. Παύσειν. Jacobs. Del. p. 23 confert IX, ep. 420, 2.

XV. — « In Satyrum compedibus vinctum et arma fabrilis arte tractantem; quod poeta ita interpretatur, ut eum, paupertate coactum, vitæ sustentandæ causa τέχνην

βάνυσσον amplexum esse dicat. Gemmam aliudve artis opus describi puto, quod talem artificis lusum repræsentabat. Versu 4 autem quum Achilli arma cudere dicitur, nullus dubito quin illud artis opus ad eorum numerum referendum sit, quæ dramatum satyricorum scenas repræsentant. Fabula erat ex cyclo Trojanarum rerum; repræsentabatur Vulcani officina, inque ea, Cycloppum loco, Satyri in servitutem redacti, fere ut in Euripidis Polyphemo. » Jac. Ex his unum expressit artifex, poeta aliter interpretatur. Idem argumentum sequentis ep. — 2. In εὐστάσις accentum correxi. Ed. Gerhard corrigit εὐσταῖς αἰγυπόδας, in libro del Dio Fauno p. 35, not. 60: quod non probandum. — 3 κῶλον ed. pr. Flor., multa deinde κῶμον, de quo errore jam Aldus monuit.

XV*. — Conf. ad ep. præcedens. — 1. Λαίμαργε. — 2. Πήγματα vix possis explicare, sed servavit Boiss.; παίγματα conj. Jacobs.; probabiliter κλέγματα Ruhnkenius, ut apud alios poetæ leguntur κλέκτοι θῆραι, θύρσους κλέκιν. — 3 ποδίσκρον Ascens. et Steph., αἰε ποδίσκρον. — 4. Silenus Bacchum puerum nutritivæ narratur. — 5 αἰσχρήμων ed. princ. et alie, αἰσχρῶν Ascens., Steph.; ἀρχήμων Scaliger; ἀσχήμων Porsonus vere, quanquam Boiss. : « αἰσχρήμων servari posse videbatur »; cujus vocis non ulla usquam auctoritas.

XVI. — Epigramma antiqua simplicitate insignē, et Eveno non indignum, judicat Bergk. Lyr. p. 1075. — 1. Proverbium vulgare : vitium est omne quod est nimium, vel, ut Seneca De tranq. an. 9, 4 : vitiosum est ubique, quod nimium est. — 2. « Mellis satiētas fuit proverbialis; κλησιμονή γὰρ ἡδὲων ἀπάντων, Procopius ait Goth. I, 6, p. 31, 21. Joannes Chrys. t. III, p. 193, A : πρὸς τὰς τοῦ μέλιτος πηγὰς καὶ τῆμαρον ἡμᾶς χειραγωγῆσαι βούλομαι, μέλιτος οὐδέποτε κῶρον ἔχοντες. Idem Epist. LX : πολλοῦ τοῦ μέλιτος τὴν ἐπιστολὴν ἀνέχρωσας, μᾶλλον δὲ πᾶς μέλιτος αὐτὴν ἡδὴν πεποιήσας· τὸ μὲν γὰρ εἶναι συνεχίστατον ὁμιλήσῃ τοῖς ἀπολαύουσιν αὐτοῦ τῆς γλυκύτητος, οὗκα ἐν ὁμοίᾳ ἡδὴ φαίνεται, τοῦ κῶρου τὴν τυραννίδα τῆς ἡδονῆς καταλύοντος· τὰ δὲ γράμματα τὰ σά κτλ. » Boiss. Et Jacobs. : « Veteres mel bilem augere existimabant. Julian. Epist. XXIV, p. 391 : χολεῖς γὰρ αὐτὸ ποιητικὸν εἶναι σύμπεπαι· ὁμολογοῦσι. »

XVII. « Ibyco nonnulli tribuunt sine idonea auctoritate. Cf. Schneidewin. ad Ibyci Reliqq. p. 220. » Jac. not. mss. — Preces ad Pana pro agricola. — 1. « Φετιν, μέλος et quidem νόμιον, quo armenta gaudent. — 3. Βεβριθότα [βεβριθόσι Bruck.], epitheton ab uberibus translaturum ad munera lactis, quibus ubera turgent. — 5. πόσις. Ep. IX, n. 99 : εὐκώων αἰγὸς πόσις. Theocr. VIII, 49 : ὦ τράγε, τὸν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ. Vir gregis caper. Virgil. Ecl. VII, 7; olentis uxores mariti, Hor. Od. I, 17, 7. » Jac. Del. p. 25.

XVIII. — Divitum opibus utendum, computandi curas relinquendum ipsis. — 2 τὴν ψῆρον δάκτυλε καμφοδύνη vulgo; δακτυλοκαμφοδύνη Bruck. vel potius Gesnerus: quod non recte formatum; τὴν ψῆρον δακτυλοκαμφοδύνη optime Meinekius ad Theocr. p. 391. « Schol. Wech. : ἐπεὶ λογιζόμενοι οἱ θανεισθῆναι δακτύλους ἀναμετροῦντες τὰ ὀφειλόμενα, εἰ τι ἀπόλοι, τοῦτ' ὀδυνῶνται τὰ μέγιστα. Vel si nil perierit, dolent digiti lassati ac rigentes. » Boiss.

XIX. — « In episcopum (Dioscurum, Alexandrinorum præsulem) cui concubina erat nomine Εἰρήνη. » Jac. — 1. « Schol. Wech. : Εἰρήνη δύο σημαίνει· πρῶτον μὲν ἣν εἰώθησαν ἐπίσκοποι λέγειν μισούμενοι τὸν Σωτῆρα (ap.

Joann. XIV, 27), δεύτερον, ἦν μόνος ἔνδον ἔχει· ὄνομα δὲ ἔστι κύριον τῆς γυναικὸς· διαβάλλει γοῦν τὸν ἐπίσκοπον ὡς ἀνίσχυντον. De formula salutationis εἰρήνην δοῦναι vide quæ notavi ad Anecd. t. IV, p. 38 et 475; Tollium ibi allegavi, qui Insign. Ilin. p. 169 id ipsum epigramma illustrat. » Boiss. Cf. Jacobs. Add. p. XCI. — 2 πάντες Bothius cum Passovio.

XX. — Fortasse in eundem est epigr. Palladæ, IX, n. 204. — 1. « Βαρύγειλον. Sic Cybale, *Afra genus*, quam descripsit auctor Moreti v. 32, fuit *torta comam, labroque tumens et fusca colore*. [Sic *labiosa* in Lucr. IV, 1165. Adde Jacobs. Anal. t. X, p. 137. Scite Grotius *labonem*.] — 2. Δαίμονα λευκοφόρον. Schol. Wech. : οἱ γὰρ ῥαίμονες μέλανες εἶναι παραδίδονται. [Nimirum larvæ ex inferis emissæ.] Ille autem sophista albam erat indutus vestem. » Boiss.

XXI. — 1. Ἦνορέην, ὑπερῆφανίαν hic, ut XV, 21, 9, ubi v. gloss. — 2. Orthodoxam fidem dicit, in concilio aliquo, ut videtur, defensam.

XXII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — In vet. edit. cohæret cum ep. VII, n. 690.

XXIII. — Casmylus Rhodius Pythionica. — 1. In Εἰπόν arcetum, a plurimis rejectum, tuebatur Ælius Dionysius; at v. Boiss. in XII, ep. 168, 5; mox νικᾷ; Ursinus; νίκη; vel δ' ἐνίκης Bergkii, quorum hoc esse verum videtur. — 2 Κάσμιλος vulgo, corr. Jacobs.

XXIV. — Milo Crotoniata, septies Olympionica : ex Simonidis æqualibus fuit. De quo Pausan. VI, 14. — 1 ὅς ποτε legebatur, ὅς ποτὶ Schneidewinus; nam non una olympiade vicit septies. « Πίσσης est rivulus Olympiæ, de quo v. Xenophanis Eleg. fr. 2, 3, 21. » Schneidew. Del. p. 423. Cf. Strab. VIII, 3, 31. — 2 ἐπὶ νικ. Ald. 1, Ascens.; ἐξάκι Bergkii, ex Pausaniæ testimonio. De sequentibus Boiss. : « Æschylus Ag. 62 : πολλὰ παλίσματα καὶ γυιοβαρῆ, Γόνατος κόνιαισιν ἔρειδομένου. Ibi vide Stant. et Blomf., hunc hoc epigrammate etiam utentem. » Conf. seq. epigr. v. 4.

XXV. Legitur in primis foliis Cod. Palat. — In Demonstrati Sinopensis statuum, sexies Isthmionica. — 1. « Εἰ τινα κλύεις. Similia conf. in nota ad VIII, ep. 111. Dixit κλύεις pro ἔκλυες, ut sæpe vel in prosa occurrit ἀκούεις pro ἀκίχους. Conf. VII, ep. 390 et not. ad Æneam Gaz. p. 297. — 4 φάμμος vulgo, sed φάμμον est in apogr. Par. superposita, ut videtur, varietate φάμμο;). Inde sumsi φάμμον, quod conjecit Schæferus et commendavit Jacobs. [qui ex apogr. Gothano enotavit v. 3 καθ' ὄγυρον, v. 4 φάμμονος, v. 5 ἰδ' ἐς πρ., quod recepit Boiss.; ἰδ' αὖ πρ. vulgo; ἰδοῦ πρ. Jacobs. Del. p. 77.] » Boiss. — 8 Κονίσσμαι, nam ante pugnam inclatores pulvere se inspergebant.

XXVI. — « Hæc inscripta fuisse censemus tumulo Atheniensium qui occubuerant in expeditione contra Chalcidenses Eubœæ suscepta, qui cum Bæotis Cleomeni Spartanorum regi in Atticam irrumpenti auxiliati erant; v. Herodot. V, 77. Dirphyn montem Eubœæ memorat Eurip. Herc. fur. 185 et Euphorio fr. 83. » Schneidewin. — 4 τρηχέην legebatur vitiose; πολ. δεξάμενοι νεφέλην, ut a Virgilio (X, 806) Æneas nubem belli sustinere dicitur.

XXVII. « Lemma : εἰς Σαρδαπάλλον. Est Sardanapali

epitaphium; quod quum fuerit Chæriilo tributum, tractatum est eruditissime a Nækio inter Chæriili fragmenta p. 196 seqq. Etiam illustravit id Buherius Dissert. de Sardanap. § 7. Videndus et Koopmanns Disp. de Sardan. p. 169. » Boiss. Conf. dicta ad VII, ep. 325; plura ap. Jacobs. in Anal. t. VI, p. 375 seqq. Hi versus juncti leguntur ap. Diodor. II, 23, excepto ultimo. — 1 ἄεξε edebatur ante Lectiones Aldi. — 2 οὔτι ed. princ. Flor. et pauca aliae. — 3. « Nomen Νίvos sæpius producit. Vide Schweigh. ad Athen. t. VIII, p. 508; sed et corripitur nonnusquam; vide Næk. p. 228. » Boiss. — 4, 5. Distichon legitur VII, ep. 325; ταῦτ' ἔχω Diodor. et τίπην ἔπαθον.

XXVIII. — De illustri inter veteres musicos Pronomo Thebano, qui primus tibias invenit triplici modorum generi accommodatas, v. Pausan. IX, 12, et Athen. IX, p. 631, E, ubi Casaub. « De Thebis tibiaram usu claris v. Bartholin. De tibiis p. 74. [Jacobs. laudat Dion. Chrysost. Or. VII, p. 263 Reisk. et Boettiger. De tibiaram inventionem in Mus. Att. I, 2, p. 302 seq.] De Pronomo Sallier. in Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 379. » Boiss.

XXIX. — Epitaphium Hectoris secundum ænigma supra lectum, XIV, ep. 18, ubi vide de versibus 4 et 5. — 5 μάχης edebatur, corr. Scaliger. — 6 τάφος νέκυν ἀμρ. conj. Jacobs.

XXX. — Salmoneus, ab Jove fulmine percussus, a Polygnoto pictus queritur se ne in Orco quidem Jovis iram evasisse et usque fulmine feriri. Similia acumina contulit Benndorfius p. 60. — 1 Πολυκλείτου Θασίου in omnibus legitur, Πολυκλ. Θασίη in Plan. IV, 8, ubi hoc epigr. iterum exstat. Sed ille statuarius erat Sicyonius, Thasius Polygnotus pictor : quare jam Grotius Πολυγνώτου scripsit, quem seculus Brunck. Heynio quidem in Commentt. Soc. Gott. t. X, p. 94, verba χεῖρ κάμε anaglyphum potius quam poetam prodere videbantur, potius errasse poetam in Polycleti patria suspicanti : in qua re assentientem habet Silligium Catal. artif. p. 370, non Benndorfium nec Brunnium. Heckerus p. 380 improbabili-ter tentavit χεῖρ Πολυκλείτου μ' Ἰασίου κάμεν, coll. Steph. Byz. Ἰασον τὸ Ἄργος καὶ Ἰάσιοι οἱ κατοικοῦντες, quod gentile, ut alia, a Stephano fictum videri observat G. Dindorf. — 2. « De Salmoneo Basilius a me editus Notitt. Mss. t. XI, part. 2, p. 105; Hemsterh. ad Lucian. Tim. c. 2. » Boiss. Adde Heynii Excurs. ad Æn. VI, 585-594. — 4. Κού λαλιόντα, nam *diixerat* olim se βροντῆν καὶ ἀστράπτειν ut Jovem. — 5. « Verba εἰμὶ γὰρ ἄπνους eadem in sede hexametri posuit in epigr. ap. Athen. p. 318, B, Callimachus, qui quantopere lectitatus sit vel ex talibus minutis planum fit; conf. Dioscoridis verba in epigr. IX, 734, ἔστι γὰρ ἄπνους. » Benndorf.

XXXI. — Simile epigr. incerti plenius legitur VII, n. 61, ubi habes var. codicis 1773. — 2 ἰσοθίων legebatur.

XXXII. — Eundem esse Gabrielum ὑπαρχον putant, quem Suidas memorat v. Ἰωάννης Φιλαδέλφους. — 1. Φαέθων, Sol. Martialis Epigr. X, 32, de picta effigie M. Antonii Primi :

Ars utinam mores animumque effingere posset !

XXXIII. — 3. Κατευνάζων, proprie : nam *cubicularius* græce κατευναστής vel κατευναστήρ est; κουδικουλάριος vox barbara, et a Steph. Thes. abest. — 4. Ὑποσπείρειν οὔσαι μελιχίην pro simplici τὸν δεσπότην παρακινεῖν πρὸς εὐμένειαν, ut vulpes ait in Æsop. fab. 233. Schol. Wech. :

τῷ βασιλεῖ διαλεγόμενος οὐδέπω τινὰ τῶν ὑπάρχον δια-
σφύρις, πάντας δὲ συνίστης.

XXXIV. — 1. « Schol. Wech. : Φιλαδέλφεια πόλις Ἀν-
δρίας ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου κτισθεῖσα· ἔστι δὲ καὶ ἡ
κακαυμένη ὑπὸ Μουσῶν καὶ Αἰγύπτου δὲ καὶ Συρίας, ἀπὸ Πτο-
λεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Abest a Stephano Byzant. Conf.
mea Anecd. t. II, p. XI. » Boiss. Qui nihil de lemmate,
quod non facile est conciliare cum carmine, nisi cum Ja-
cobso intelligas Philippum, quum ei hæc munera mitte-
rentur, Smyrnæ prætorem fuisse.

XXXV. — « In Palmam quemdam, qui Carisæ magistratus
fuisse videtur. Nomen Παλμάς ductum a Παλμάτος. Pal-
maus quidam commemoratur sub Honorio. » Jac. —
2 Παλμάτον legebatur, sed sic schol. Wech. : γράφεται καὶ
Παλμᾶν, ἵνα ἡ ὄνομα κύριον αἰτιατικῇ πτώσει τὸ Παλ-
μᾶν· ἄλλως γὰρ δύσκολον. Deinde editum τόσσον ἀγασ-
σάμενοι, scil. ὥστε τότε τὸ ἀγαλμα αὐτῷ ἰστάναι, durum
et infelicum visum Jacobso : quare cum Bruncchio dedit
στησαν ἀγ. At Boiss. : « Non necesse erat τόσσον muta-
re. Sæpe in statuarum inscriptionibus verbum reticetur;
conf. ep. 43, 44, 69. »

XXXVI. Lemma : εἰς εἰκόνα τινὸς σοφιστοῦ ἐν Περγᾶμῳ
δοθεῖσαν ἐπὶ πρεσβείᾳ πολιτικῇ. — « Ab Heraclamone Per-
gami civis, imagine dicata, veniam petunt, quod gratiam,
expectatione fortasse minorem, tam sero persolvant. —
1 seqq. Totum hunc locum bene interpretatur schol.
Wech. : σύγγνωθι, φησὶν, εἰ σοὶ μὴ τὴν προσήκουσαν ἀπενεί-
μαμεν χάριν ἐν τῷ παρελθόντι καιρῷ, ἀντὶ τῶν πολιτευ-
θέντων σοι καλῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς παιδείας τῆς
σῆς. Nūn γὰρ ἀντὶ τῶν ὧν ἐπολιτεύσω, καὶ τῆς πρὸς τὴν σω-
τηρίαν συμβαλλούσης τῆς πόλεως φροντίδος, τήνδε σοὶ τὴν
εἰκόνα ἀνεστήσαμεν. Ut εὐτρόχαλον μέλισσαν, sic Christo-
dorus de Demosthene τροχάλῃν φωνήν, Ecphr. v. 29, et εὐ-
τρόχαλον αἰοῖτήν, de Orpheo, Apoll. Rhod. IV, 907. [Vid.
Ernesti, Lex. technol. gr. v. εὐτροχος.] » Jac. Id. in Anal.
t. X, p. 416 (ad A. P. IX, ep. 505, 6) : « de vocis suavitate
vocabulum μέλισσα passim occurrit », coll. Christodor.
Ecphr. v. 110 et hoc Agathias epigr. — 4. « Scripsi Ἡρα-
κλάμῳ pro vulgari Ἡρακλάμῳ. Jacobs. cum ed. princ.
Flor. dedit Ἡρακλαμῳ, accus. ab Ἡρακλαμῳ. Male; conf.
Lefronn. Sur les noms propres grecs, p. 29. » Boiss.

XXXVII. Hoc cognomen Leontii etiam in cod. Palat.
IX, ep. 681. — « Scriptum videtur in Petrum Syrum, cui
cognomen Barsames, de cuius apud Justinianum aucto-
ritate turpiter avaritia multa sunt ap. Procop. Hist. arc.
c. 22. — 2. Ἀρχαί. Regiones, quibus præfuerat Petrus,
in illa imagine expressæ fuisse videntur. » Jac. — 3. « Est
διχθαδίη, puto, secunda. Fuerat bis præfectus Orientis,
et inter utramque præfecturam semel consul. » Boiss. —
4 κόχλον codd. Bruncii et ed. princ. Flor., sequentes
κόχλου, quod Grotium in gravem errorem rapuit. Cod.
Lasc. πορφύρεον, sed κόχλος non raro femininum. Consul-
atus fuit purpuræ dabat.

XXXVIII. (Ad lemma :) « Suspiciari licet pugnatum esse
illud prælium cum Chosroe Persarum rege, qui anno p.
Chr. 540 Syriam invadens usque ad Antiochiam penetra-
vit. — Dicitur Synesius fortitudine Spartanos, justitia
Athenienses exequare. — 1. Spartani se solos esse viros
gloriabantur; qua de re conf. Plutarch. Lyc. c. 14, Pelop.
c. 17. » Jac.

XXXIX. — « Longinus is esse videtur qui post Narsem

a Justino juniore Ravennam missus est. Eum pluribus
legationibus functum esse, ex hoc carmine apparet. » Jac.
1. Ἴδῃ accipiendum de Iberia inter Pontum Euxinum et
Caspium mare sita. — 3 ζείοντα Ascens., Steph.; Aldina
male ζώντα. Agarent pro Arabibus positi videntur. —
4. « Distinxi minorem in modum post πόντον, ut ær-
deret ab ἁρπυρις. » Boiss. — 6. Κευθόμενῃ, latentem
inter belli tumultus.

XL. « Lemma editum : εἰς εἰκόνα Κρίστου, non conve-
nire satis videtur. » Boiss. Bruncchius : « Verisimilius est
factum carmen occasione trium Fortunæ statuarum, aut
pictarum imaginum, quibus ornata Crispi illius domus. »
Sic Geistius, qui Sallustium Crispum, nepotem scriptoris,
intelligi docuit. Eundem Horatius laudat Carm. II, 2, de
sapienti usu bonorum, et Tacitus Annal. III, 30, dicit
diversum a veterum instituto per cultum et mundi-
tias, copiamque et affluentiam luxu propiorem. — 1. Lasi
quodam in voce τύχαι fortasse simul indicari notionem
latinæ vocis fortunarum conjicit Geistius. — 4 μύριον ed.
Steph., veteriores μυρία. — 5 μύριον Bruncch. perperam.
— 6. « Καῖσαρ, vel Augustus vel Tiberius, sed ille potius,
nam sub initium vel paulo post imperium regni Tiberii mor-
tuus est Crinagoras vel in Græciam rediit. » Geist.

XLI. « Lemma : εἰς εἰκόνα ἀνατεθείσαν ἐν τοῖς Πλακί-
οις ὑπὸ τῶν τοῦ νέου σκρινίου. Pro Πλακίδου Ducangius scri-
psit Πλακιδίας : quem vide in Cpoli Chr. I, II, p. 142,
ubi epigramma exhibet cum metrica versione et illustrat.
In Glossario videndus est etiam sub nomine Σκρινίου, quo
loco Πλακίδου servavit, sed imprudens, puto, ac præ-
soluta indiligentia. — In imaginem Thomæ Curatoris, just
Imperatoris et Augustæ statuas collocatam in ædibus Ph-
cidianis, ubi thesauri erant imperatorii, quibus præerant
Curatores. — 1. Ad παμβασιλῆος schol. Wech. : κείνου
τοῦ βασιλέως. Nescio quid κείνου sibi velit. — [2. « Τὸ νέ-
ον τᾶγμα, Scriuiarii vel Notarii recentioris institutionis. Nam
plures horum hominum classes fuisse videntur. — 3. Θε-
σπεσίης συνωρίδος de Imperatore et Augusta acceperim :
synωρίδα τοῖν βασιλείων in Monodia in Constantinum illu-
stravit Vesseling. Obs. p. 115 seq. » Jac.] — 7. Πόντος.
Schol. W. : ἀντὶ τοῦ ἀνάθημα· καὶ ἡ εἰκὼν εὐγνωσκῶν ἐν-
δρῶν ἔστι καὶ οὐκ ἀχαρίστην. » Boiss.

XLII. « Lemma : εἰς εἰκόνα Θεοδοσίου ἀργοντος ἐν Σμύρῃ.
— 1. Nolui cum Bruncchio scribere Θεοδοσίον. Potius
fuerit scribendum Θεοδοσίον. Vel nil omnino tentandum.
Accentu tantum magna vis in pronunciando erit danda. »
Boiss. — 4. Magnifica et splendida ædificia Smyrnæ urbs;
sed eversa terræ motu erat a. p. Chr. 178, M. Aur. Anto-
nino imperante : de quo vid. Philostr. in Vita Aristidis
(Soph. II, 9).

XLIII. Lemma : εἰς εἰκόνα Δαμοχαρίδος ἐν Σμύρῃ.
« Fortasse ille Damocharis, cuius epigrammata in Antho-
logia leguntur, Agathias discipulus, sub Justiniano, quo
regnante plures Asiæ urbes terræ motibus dirutas esse
constat. » Jac.

XLIV. « Hoc epigr. in codd. et veteribus edd. cum
præcedente epigr. continuatur; at revera sunt duo car-
mina, quorum hoc in Imperatoris, nescio cujus, statum
factum. » Bruncch. Jacobso scriptum videtur in Theo-
doram, Justiniani conjugem, quæ fortitudine sua factionum
seditionem oppresserat; v. Procop. Pers. I, 26; Zonar.
Ann. XIV, p. 61 seqq. Idem in nott. mss. : « De hoc epigr.
egit Lobeckius in Proœmio lectionum hiemalium Regiom.
1833-34. » Quod videre non contigit. Sequimur Benndor-

flum, qui p. 78: « Epigr. Plan. 44, in libri quarti capite, quo viri præclari celebrantur (εις εἰκόνας ἀγαθῶν ἀνδρῶν), non de regina agit, sed de Basilio. » Primo ideo versu Βασίλειε pro βασίλεια scribendum putat. Velim addidisset quem Basilium intelligat; non enim Macedonem Imperatorem, ob tempora horum epigrammatum. — 1 βασίλεια in libris. — 4 τ' ἐκ. Brunck. Schol. Wech.: ἦτοι τῆς χάριτος τῆς λουούσης τοῦ ἱπποῦς· ἢ, κατεπολέμησας τοὺς πολεμίους περὶ τὴν δυνάμει ἐπιστρατεύσας. Quibus non explicantur δυνάμει πύματα, quæ nisi de bello intestino dici non possunt. Quare Jacobs. ἱππολύτης ad aurigas referebat, « qui, aurigandi studio omisso, armis et bello totam urbem implebant in illa seditione Nicæ nomine celebrata [vid. Gibbon. Hist. c. XL, § 2]. » Cujus Basilii et quæ res respiciantur, ignoro. Brodæum secutus Grotius Hippolyten Amazonem in latius posuit.

XLV. Lemma : εις εἰκόνα Θεοδώρου ἀρχοντος. « Spectare videtur hoc ep. ad Theodorum Curopalatum, Heraclii Imp. fratrem, qui a fratre Augusto dux exercitus contra Saracenos missus, bellum cum iis per decem annos vario eventu gessit, tandem a. p. Chr. 618 occisus est. Heynius in Commentt. Gott. t. XI, p. 54 de Theodoro cogitabat eo, qui Præfectus Prætorio sub Theodosio juniore a. 409, Pylen Basilicæ instauravit. — 1. Πρωτῆρες, ῥήτορες, causarum patroni. — 2. Γραφίς statua esse videtur. » Jac.

XLVI. Hoc ep. in primis foliis codicis Palat., etiam sequens, si Jacobs. recte scripsit t. XI, p. 268. Salinasius enotavit lemma : εις τὸ αὐτό, addens : « Vide epigramma Μορφέα· ὁ γριψας [IX, 687], quod continenter sequatur in optimo libro. » Diversa prorsus testatur Hasius p. XV volum. pr. « Est Nicetas Patricius, Gregoræ Patricii filius, qui erat patruus Heraclii Imp. Hunc pater Gregoras cum magnis equitum turmis terrestri itinere contra Phocam misit, dum Heraclius, Heraclii filius, maritimo itinere in eundem tenderet, pacto inter eos inito, ut, qui prior eo venisset, imperium, si posset, occuparet. Heraclius igitur, quum prior venisset, Imperator est appellatus; Nicetam vero ille semper coluit ut imperii participem, quin et statuam ejus equestrem auratam supra columnam in foro erexit. Ad hujus statuam videntur spectare duo hæc epigr., fortasse basi ejus inscripta. » Jac.

XLVII. Lemma : εις τὸν αὐτόν. Vide præcedens ep.

XLVIII. — « Scriptum in Proclum, Ictum illustrem, qui, a Justino Thrace Quæstor factus, eximiam justitiæ et integritatis laudem tulit. — 2. Causarum patronum sive scholasticum Imperator aulæ vindicavit. Quantum Proclus valuerit apud Justinum, hominem ἀνελφάθητον, narrat Procopius Hist. arc. c. 6. — 3. Quæstores Imperatorum epistolas, decreta constitutionesque Principis in senatu recitabant. — 6. Procli nomen quum non compareat in Fastis, intelligendus est Consulatus honorarius sive codicillaris. » Jac.

XLIX. — Hoc et sequens epigr. in Leonem Rhodiensem, puerum formosum. Pleniorem igitur, quam est in Palatino, Musam puerilem habebat Planud. — 1. Cinyras, formosissimus rex Cypri, Apollini in deliciis, Adonidis pater (v. Hom. Il. A, 20; Pind. Pyth. II, ant. 1, Nem. VIII, str. 2). Φρύγες, Ganymedes et Paris. — 3 ἔσσι' ἀρα edd. ante Steph. « Κερκασίδη. Schol. W. : 'Ρόδιε' ἐκ γὰρ τοῦ 'Ηλίου καὶ τῆς 'Ρόδου ἐγεννήθη Κέρκαρος, δὲ ἐν τῇ 'Ρόδῳ κατέκχησε καὶ ἐγέννησε παῖδας Αἰνδόν, Ἰδύσσον καὶ Κάμειρον. Videtur sequi Eustathium, cujus verba et alia aliorum quære in Meursii Rhodo I, c. 4. » Boiss. — 4 λάμπεια una ed.

princ. « Malim sane μακαρτάτη ἔσσι' ἀρα νήσων, Ὡ 'Ρόδοι, ἢ τοίφ λάμπεια ἡλίου. » Jac. Τρίφ ἡλίου, respectu et ad Solem insulæ deum, et ad illum Solis colossus Rhodi, qui ante omnes in admiratione fuit (Plin. XXXIV, 18). Sæpius vero formosi pueri cum Sole comparantur : v. XII, ep. 59 et 178.

L. — In eundem. — 1. Nimirum λέων, Nemeæ loco. — 2. « Οὐκ ἦν sincerum est; v. Hermann. Opusc. t. IV, p. 370. » Jac. nott. mss.

LI. — In statuam Thyonichi athletæ, qui puer etiam juvenes et viros vicit. — 1. Θυώνυχον, scil. ἐτίμησαν. — 4. Μανίας, bono sensu, de ardenti studio.

LII. « Legitur integrum in primis foliis cod. Palatini et apogr. Par. » Boiss. — In Heran Laodicensem athletam. Conf. VI, ep. 256. — 1 λέύσων Pal. — 2. « Ἀτλαντα δαυτ. Καυὸς Ἀτλας alius appellatur VII, 692, 3. » Jac. Del. p. 78. — 6 Ἀργον apogr. Par. « Ludos Smyrnæ celebratos memorat Pausan. VI, 14, Pergamena certamina Dio Cass. l. LI, c. 20. Argis quinquennales ludi celebrari solebant de clypeo, qui agon appellabatur ἀσπὶς ἐξ Ἀργους. [Notum Actiacum certamen in honorem Apollinis, ab Augusto post Actiacam victoriam restitutum : de quo Virg. Æn. III, 280, ubi Heyn.; Suet. Aug. 18; Tac. Ann. XV, 23, etc.] » Jac. Fuit Heras περιδοκίης. — 8. « Conf. XII, ep. 145. Schraderus Emend. p. 7 κόριν illustravit. » Boiss. Similiter Pindar. Ol. XIII, ep. 2 : ὡς μὲν σαφὲς Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντίαν ψάφων ἀριθμόν. Conf. XIII, ep. 14, 5.

LIII. Lemma : εις ἑορμα. « Gallice vertit Claver. ad Pausan. t. VI, p. 229. De Lada cursore vide ep. seq.; Clav. ib. p. 330, et Burret. Memor. Acad. Inscr. t. III, p. 316. Ad sententiam conf. XI, ep. 86 [ubi v. not.]. » Boiss. Duo Ladæ fuere, alter Lacedæmonius, Ægiensis alter; v. Jacobs. Animadv. in h. ep. t. XII, p. 58 seq. — Λάδα; vulgo, corr. Meinek. et alii. Præposterum ordinem vocabulorum reliqui, non tam metricis rationibus quam Palatini in similibus auctoritate et ipsa orationis convenientia sic redintegrandum :

Τὸ στάδιον Λάδα εἶθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη,
οὐδὲ φράσαι δυνατόν· δαίμονιον τὸ τάχος.

Quod Benndorf. p. 14, præeunte Jacobs. t. XII, p. 59, cum XI, ep. 86 conjunxit, v. 2 ἄλλας vertens in Λάδα. Ibi habes perfectam, ut videtur, correctionem ab Henrico Jacobi, quanquam etiam tetrastichon Beundorfii recto stat talo.

LIV. Lemma : εις τὸν αὐτόν. « Gallice vertit Burret. Memor. Acad. Inscr. t. I, p. 286 et partim Claver. ad Pausan. t. VI, p. 330. » Boiss. — In imaginem Ladæ a Myrone ex ære fusam (de qua Benndorf. p. 15, not. 1). — 1. « Φεύγων. Recte schol. W. : λέγων τὸν ἀνταγωνιστήν, ἐν Λάδα προδραμιὼν καὶ πρότερος ἔδοξαι φεύγειν. Forsan εὐπνος Λάδα. — 2 θυμὸν libri. Non scribam θυμόν. Nam in nominibus propriis accentus appellativorum non semper retrahitur. » Boiss. Nomen proprium esse adversarii Ladæ primus vidit Grotius. Sequentia sic scripta : ἐπ' ἀκροτάτῳ πνεύματι θεῖς ὄνυχ, sine varietate, sensu nullo. Boiss. cum Heynio πνεῦμ. in νεύματι mutans, sic vertit : ponens unguem in digitorum extrema articulatione. Est νεῦμα ποδῶν in Simmii Ono (XV, n. 27), v. 7. Scaliger conjecit ὄνυχι, quo usus Jacobs. ἐπ' ἀκροτάτῳ ῥίμφα συθεῖ; vel lenius νεῦμα τιθεῖς ὄνυχι, alterum hoc sensu : pendens in extremitis pedum digitis. Hecker. I, p. 68 versum ita refingit :

ἐπ' ἄρκ. νεῦρα ταθεῖς δυνυι, et jungendum ait φεύγων ἐπ' ἀκροτάτῳ δυνυι : ταθεῖς νεῦρα autem, quod in summa celeritatis contentione nervi rigent; coll. ep. 266, 2 : νεῦρά σε μανύει τετανυσμένα, et Theocrit. I, 43, inprimis XXV, 148. Quod Benndorf. p. 14 recepit. Nobis, si quid mutandum, βήματι pro νεῦματι placuerit : sive βήμα intelligatur βάσις; aut de solo stadio aut de ipsa basi statuæ, sive potius βήματι pro βαλιδίᾳ accipiendum, quo sensu βαλιδίς non tam de loco unde cursores emittuntur, quam de cursus termino et de quolibet fine extremo dicitur : exempla habet Jacobs. Anth. Pal. t. III, p. 48 (ad IV, ep. 3, 85). — 3 ἐχάλευσε Μῦρων libri, corr. Huetius et Scaliger. — 4 πισταίου προσδοκίῃ libri, corr. Brunck. *Pisaxe ramus oliveæ*, Juven. XIII, 99. Finiri in hoc versu epigramma statuit Benndorfius : « nam qui sequuntur si cum prioribus unum epigr. efficerent, misere non solum allocutio sisteretur præter usum horum poetarum, sed etiam eadem sententiæ iterarentur. Aperte hic versus ad aliud epigr. de eadem Ladæ imagine pertinuerunt. » Ideo divisimus, ut sit in eadem basi altera inscriptio. — 5. « Schol. Wech. : ἀντί τοῦ ἦν γὰρ ὡς τρέχων πνευστιῶν τῷ τοῦ δρόμου καμάτῳ. — 7. Πηδῆσαι. Similia conf. ep. 58, 142, 146. » Boiss. — 8 ὦ libri. Πνεῦμ. ὠκυτέρα, quippe hominem vento celeritorem repræsentans.

LV. — In Lyronis athletæ statuam, aliunde non cogniti.

LVI. — In statuam tertiam Eusebio positam Constanti-nopoli. — 1. « Βυζαντίας Ῥώμη. Sic ep. 72. Est et Βυζαντίς Ῥώμη ep. 80. Vide Ducang. ad Paulum Sil. Descr. S. Soph. 145; cui Paulo ibid. 164 Roma dicta est Λατινίας Ῥώμη ubi et Ducang. [Idem multa de variis novæ Romæ nomi-nibus in Cpol. Chr. I. I, c. VI, p. 33 seqq.] — 6. Schol. W. : ἰσως στασιαζούσης τῆς πόλεως τῶν Βυζαντιῶν τῇ τούτων μεσιτείᾳ [?] οἱ πολῖται δὲ ἠλλάγησαν, τούτου διαλλακτοῦ δντος. » Boiss.

LVII. — 1. Ἄλλ' ἡ τέχνη etiam cod. S Cramerii, sed ali-quid offensionis habet hic exitus spondaicus; ἀλλά με τέχνην vel ἀλλ' ὃ τέχνητος conj. Gerhærdus. — 2. « Color ductus ex ep. 60, Simonidis, ubi Scopas Baccham ἐκμῆναι dici-tur. » Jac.

LVIII. — In Bacchæ saltantis statuam.

LIX. — 1 ἐπισταμέναις corrigebat Heynius. « Monui ad Anecd. t. IV, p. 346, non esse quod valde debeat offen-dere in junctis epithetis ἐπισταμένην αἰδομένην. » Boiss. — 4. « Arguta statuæ interpretatio. Quæ quum corpore nonnihil prominente ita ficta esset, quasi jam cymbala pulsatura, nec tamen sonus efficeretur, poeta eam pudore impediri ait, quominus artis fortasse nondum satis per-fectæ det specimen; remotis arbitris, fore ut sonum edat. » Jac.

LX. Legitur in primis paginis Palat. Non est veteris Si-monidis. — Baccham Scopæ descripsit Callistratus in Statuis II, p. 891. — 1. « Apogr. Par. ἔξεσε. Quod si bo-num est ob parile augmentum verbi ἔξεμνε, erit δὲ de-lendum. » Boiss.

LXI. Lemma : αἱ εἰκόνα Νέρωνος. « Id est Tiberii. Sed nihil inest carmini quod imaginem vel statuam ostendat. Gesta Tiberii celebrantur. » Geisl. De Armenia a Tib. Claudio Nerone in potestatem P. R. redacta vide Vellei. II, 94 (coll. Horat. Epist. I, 12, 26 ubi Orell.), de bello Pannonico et Germanico prospere gesto eund. II, 96-122 et Dion. Cass. l. LIV, c. 31, 34, 36; l. LV, c. 28 seqq. Docte igitur J. B. Russeavius in Epigr. III, n. 1 :

Est-on héros pour avoir mis aux chaînes
Un peuple ou deux? Tibère eut cet honneur...

et in Carm. ad Fortunam *Tiberii triumphos memorat*. — 3. « Κράτος, i. e. νίκη, ut passim ap. poetas. » Jac. — 4 *elys libri; eide Scaliger et Huet.*

LXII. Legitur etiam in cod. S Cram. (v. ad. ep. 13, et B (cod. 1630). « In lemmate extremo Brunnkius ἐν τῷ Αὐγουστιῶνι scripsit ex mente Bandurii Antiq. Cpol. t. II, p. 841. Omnes enim auctores Justiniani statuam equestrem in *Augustæo*, nemo in Hippodromo, positam fuisse tradunt. Graphice eam descripsit Procopius De ædif. I, 2, p. 10. » Jac. — 2. « Schol. Wech. : γενέτης, ὡς σύμβουλος. Πάσις, ὡς πολίτης. Quam explicationem probat et illustrat Reiskius ad Constant. p. 611. [« De Eusta-thio Senatore nihil aliunde constare videtur. » Jac.] — 3. Schol. W. : νικᾷς γὰρ καὶ ἐνταῦθα τὰς ἄλλας αἰῶνας εἰκόνας. — 4 μετρημένον ἱππων ἐρ. S; μετρημένον ἱππῶν B. — 5 ὄψος vulgo; ὄψος editur ex S [et Scalig. in mss.]; in B est, si bene notavi, ὄψος. [Quare servavi quam Jacobs. posuit Scaligeri emendationem; Boiss. nil mutavit et vulgatum ὄψος; referebat ad ἔργοι. « Respi-citur altitudo columnæ in qua Imperatoris statuæ erat posita. » Jac.] Schol. W. : τὰ μετώρα, φησί, τὸ σὺν κράτος. — 6 ἔγχε B; idem om. καὶ et ad marg. ponit τὸν. Schol. W. : μὴ μέντοι καὶ οἱ καταπολεμηθέντες σοὶ ἀπο-στῆναι δυνήθειεν καὶ ἐπὶ τὴν χώραν ἐπιστρατεύσαι τὴν Βυ-ζαντιῶν. » Boiss. Vid. Heynius in Comm. Gott. t. XI, p. 50; XII, p. 276.

LXIII. — 1. « Babylonis imago in basi statuæ expressa fuisse videtur. » Jac. — 4. Schol. W. : ἦν γὰρ ὁπαρχοῦ τοῦ βασιλέως Ἰουλιανός, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλοῦται, scil. ep. 69, 70, 71. Plura de Juliano Bandurii loco supra citato.

LXIV. Lemma : εἰς στήλην τοῦ αὐτοῦ, vitiose. Portum Juliani, qui postmodum Sophiæ, a Justino purgatum esse tradit Cedrenus. « Ducangius illustravit et versibus latinis reddidit hoc ep. Cpoli Chr. I. I, p. 59. — 1 ἐπαρχος Brunck., ut alibi temere. — 4. Πετᾶσαι. Schol. W. : ἐκτείνευσεν ἐμπλήσειεν γαλήνης τὴν θάλασσαν· τοὺς γὰρ βασιλεῖς γα-λήνην [rectius γαληνότητα vel γαληνοῦς] ἐκάλουν. » Boiss.

LXV. — « Versibus latinis redditum et illustratum in Ducang. Cpoli Chr. I. I, p. 77 [qui ad argenteam statuam in Foro Tauri positam referebat, sed per errorem expo-situm a Jacobso ex Bandur. Ant. t. II, p. 802 et 842]. » Boiss. — 3. Παρὰ ποσσίν, in basi statuæ, ut videtur, expressa. — 4. Κεκορυβμένος, qualem effingit Claudian. De III. Consul. Honorii v. 29 sqq. ad simulationem Ho-merici Hectoris κορυβαίλου. — 5. ῥηδίως, avec ai-sance.

LXVI. « Lemma ex Hesychio illustrio Orig. Cpoleos p. 52 desumtum, qui et ipsum epigr. exhibet : Καλλιᾶς; στρατηγὸς Βυζαντίου τοῦ περιβόητον τοῦ Βυζαντος ἀγαλμα κατὰ τὴν καλούμενην Βασιλικὴν ἀνέθηκεν, ἐπιγράφας οὕτως. Vid. qui bis il epigr. tractat Ducang. Cpoli Christ. I. I, p. 17 et 45; de loco Basilica dicto vid. Meurs. ad Hesych. p. 236. » Boiss. — 1. De Byzante vel Byza, Neptuni et Ceroesse filio, Byzantii conditore, v. Ducang. l. c. p. 16.

LXVII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 2 βουκάλεως libri. « De δῶρον schol. Wech. : ἰσως γὰρ ἄλλον τοῦ ἀγῶνος τὴν Φιδά-λειαν ἔσχεν. Sed jam Byzas Phidalia maritus erat, quum Scythas qui Byzantium oppugnabant Phidalia vicat. He-

syehius rem ipsam narrans Orig. Cpol. p. 47 : ἡ τοῦ Βύζαντος γυνὴ ἡ θαυμαστὴ Φιδάλεια... Tzetzes Chil. II, 934 : "Ἢ τοῦ κρατοῦντος δὲ γυνή.... Significat poeta hanc statuum victoriae deberi, esse fere donum a victoria datum. Bona est versio eaque metrica cum illustratione in Ducangii Cpoli Chr. I. I, p. 17. Vide et Burign. Hist. Cpoleos t. I, p. 4. Mirum est Olearium ad Tzetz. plane caecutivisse nec fuisse a nupero editore correctum. De βουπάλειος schol. W. : παρὰ τὸ βοῦ, ὃ ἐστὶ τὸ πολὺ ἐπιτακτὸν γὰρ ἐστὶ μάριον ὥς καὶ τὸ βοῦπαις, οὕτω καὶ τὸ βοῦπαλις ἀελοσύνη. » Boiss. Ad quæ Lobeckius Patholog. proleg. p. 463 et elem. 205 : « Non est a βούπαλις (sicut etiam Thes. Did.), sed a βουπαλῆς, scribendumque βουπαλέος, nec certamen magnam tuclam habens (strategema Phidalie urbem ab obsidione Scytharum liberantis) significari videtur, sed vel Phidalie quædam cum tauro silvestri colluctatio, p. 62 Byzantius ipsius, quem Hesych. Miles. Orig. CP. c. 11, p. 62 Orell. narrat tum alias feras tum etiam taurum perdomuisse. »

LXVIII. Lemma : εἰς εἰκόνα Βερνίκης. — 1. Conf. ep. 79. — 2. ποτίραν libri, corr. Brunck.

LXIX. — « Petas metricam versionem et illustrationem ex Ducangii Cpoli Chr. I. II, p. 151. » Boiss. In Chalce (de qua ad IX, ep. 656) positæ erant eæ statuæ : v. Bandur. t. I, p. 7.

LXX. — « Bibliotheca a Juliano Imp. exstructa quum igne consumpta esset Basilisco imperante, a. 477, restaurata est sub Zenone vel Anastasio, curante Juliano Præfecto Urbi : hic, opere ad finem perducto, Imperatoris statuum auream ante bibliothecam posuit. » Jac. — 1. « Οἶκον Ἑλικῶνος. Schol. W. : ὡς ἀνοικθέντος μουσείου, ὁ βασιλεὺς χρυσῇν αὐτοῦ εἰκόνα ἐν τοῖς τοῦ ἐργαστηρίου προδύροις στήσαι προσετέλλε. Nescio quid agens Brodæus participium ἀνηθήσαντα quasi esset ab ἀναθαίνω intellexit. Bonam versionem cum commentario dabit Ducangius Cpol. Chr. I. II, p. 150. » Boiss.

LXXI. — 2. Quum viris rerum Byzantarum peritisimis, et Ducangio Cpoli Chr. I. II, p. 151, et Bandurio Ant. t. II, p. 843, prorsus ignoretur hæc Anastasia, Brunckius correxit χρύσειον στήσιν Ἀναστάσιον. Κόσμος Πιερίδων idem qui modo οἶκος Ἑλικῶνος. Dicit, post exstructam bibliothecam, sive, ut schol. W., μετὰ τὸ μουσείον ἀνοικθῆναι.

LXXII. — Lemma : εἰς εἰκόνα Ἰουστινιανοῦ βασιλέως. Brunckius, ut depravata versus 8 mensura, posuit utrobique Ἰουστίνου. Et paucis quidem ante Justinum Imp. obitum mensibus Persæ antea victores debellati sunt. — 3. Avaræ longam gerebant comam, τὰς κόμας ὀπισθεν μακρὰς πάνυ καὶ πεπλεγμένας, ut dicit Theophanes eorum legationem ad Justinianum describens. — 5 Pro τούτων, quod omnino corruptum videbatur, scribebat Boiss. ταγόν, melius quid expectans. Brunck. vero τῷ δ' ὕπερ, servato τούτων. Malim τοὶ δ' ὅ. vel σοὶ δ' ὅ. Sed nihil mutandum : τὸν δὲ τούτων cum emphasi dictum. — 6 ῥήτης conj. Scaliger. Ἐξ ὑπάτου μίτρης significat post exactum consulatum. Cum Brunckio Justinum intelligens Jacobs. exposuit propter consulatum, « quem primus post longum intervallum Justinus restituit, populo gaudente et acclamante. Et ob hanc magistratum restitutum fortasse Imperatoris εὐνομία celebratur. » — 7. Βυζαντιάς : P. Vid. ad ep. 56, 1 ; ἄμμορε libri, ἔμμορε Brunck., quod fortunata vertit liberius, quum de fati magis vel auspicii novæ Romæ dictum videatur (ἔμμορον Hesychio εἰμαρ-

μένον : de natalitio autem urbis themate per Valentem mathematicum, ex jussu Constantini, facto v. Ducang. Cpol. Chr. I. I, c. 6 fin.) ; ἀπὸ τοῦ Scaliger. — 8. « Ἰουστινιανοῦ schol. Wech. : τοῦ βασιλέως. Quum sit proprium nomen mensuræ vix aptum, forsitan scholium et textus sedes permutaverunt, ut scribendum sit θεῖον τοῦ βασιλέως cum scholio Ἰουστινιανοῦ. » Boiss. Quod maluisse negligere. Quamquam autem in hoc nomine et in Ἰουλιανός apud hujus ævi versificatores nonnunquam pro una brevi sunt (v. Jacobs. in Anth. Pal. IX, ep. 524, 9), valde probabilis Brunckii emendatio.

LXXIII. — « Flavius Aurelianus consul fuit anno 400 cum Stilichone. Vid. Claver. ad Claudian. In prim. cons. Stilich. » Boiss. Plura Ducang. Cpoli Chr. I. II, p. 147. Bandur. Ant. II, p. 844. — 2. « Πατέρας βασιλέως. Qui præfecti erant, iidem πατέρες πόλεως appellabantur. Patricii autem Constantini et Theodosiorum ævo patres Imperatoris, βασιλέως πατέρες, vocabantur, sive etiam uno vocabulo βασιλεωπάτορες. V. Reisk. ad Constant. p. 12 et 20. » Jac. — 4 κατίσπασεν edd. ante Steph. et Scaligerum.

LXXIV. Lemma : εἰς ἀργοντα. Boiss. πρὸς ἀργοντα, fort. ex cod. B. — Clementiam et comitatem severitate temperandam esse. — 1 Μίζον, non μίζον, cod. B et S. — 5 ἀκούει B et S.

LXXV. — Cotyn quemdam ex pluribus Thraciæ eo nomine regibus insigni laude poeta celebrat. Cotys, Odrissarum rex, qui in bello Persei Macedonum partis fuit (Liv. XLII, 29), laudatur a Polybio XXVII, 10, ἀνὴρ καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιόλογος καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν πάντα μᾶλλον ἢ Θρᾷξ ὢν. Reiskius eum malit intelligi, quem Caligula Armeniæ præfessisse dicitur ap. Dion. Cass. I. LIX, c. 12, filium fortasse ejus, ad quem scripta Ovidii e Ponto epist. IX, et de quo Tacit. Ann. II, 64-67. Proinde quis Antipater auctor sit epigrammatis, ambigitur. — 1. « Observabatur poetæ locus celeberrimus de Agamemnone, Hom. II. B, 478. » Jac. — 2 εὐτοκίη... εὐτοκίη vulgo ; nominativum a Græcio propositum recepit Boiss. ; εὐτοκία de ipsis liberis IX, ep. 349, 4. — 4. « Schol. Wech. : ὑπόθεσιν αὐτὸν προὔβαις τῷ βουλομένῳ ἐγκωμιάζειν σε, ἅτε πάντα σχεδὸν τάγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν ἔχων, καὶ βασιλείαν μὲν παρὰ τοῦ Διὸς κτλ. Gallice vertit Boivin. Memor. Acad. Inscr. t. II, p. 291. » Boiss. — 5 seq. Non recte Grotius.

LXXVI. — Tabulæ subscriptum, ut ep. 79, ejusdem.

LXXVII. Lemma : εἰς εἰκόνα Θεοδοριάδος. — In Theodoram Justiniani, ut videtur Isamberto, Histoire de Justinien, p. 322. Valde mancam imaginem præ ipsa. — 1. Οὐτὴ χαίτην, quippe velamento tectam : v. seq. ep. — 4 γράψαι ed. Wech.

LXXVIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. Ed. princ. Flor. εἰς τὸ αὐτό. Ejusdem haud dubie Pauli Silent. — 3 κεύθοις Steph. et nonnullæ vett. — 5. « Schol. W. : πᾶσα γραφὴ (an γραφίς ?) τῷ ἀρχετύπῳ χαρίζεται αὐτῇ δὲ τούναντιον τὴν εἰκόνα ποιεῖ τῆς γραφομένης ἀδοκίματον. » Boiss. — 6 ἀπ' vulgo ; corr. Jacobs. in nostro exemplo.

LXXIX. Lemma : εἰς εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς. « Synsius Epist. LXXV : τοῦπίγγραμμά σου τὸ κλεινὸν (πῶς γὰρ οὐ κλεινὸν ὅπερ ὁ μέγας [cod. 1039 ὁ κλεινός] ἐπήνεσε Νίκανδρος ;)

Τῇ ; χρυσῇ ; εἰκὼν ἡ Κύπριδος ἡ Στρατονίκης,

εἰπίστασαι πάντως ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφὴν ἐποιήθη παρ' ἐμοῦ τότε παρὰ τοῦ στίχου μαθὼν. » Boiss. Conf. ep. 63.

LXXX. — In meretricis imaginem encausto pictam et expositam ab amatore ejus. — 5 αὐτοῦ conj. Jac. — 6 τῆς αἰσῆς οἱ legebatur; ἡ Jacobsii conjecturam recepit Boiss.

LXXXI. Lemma Brodæi esse videtur; vett. edd. modo: ἰς ἄγλαμα. — 1. Θεός, Jupiter; δέξων, scil. σοί. Εἰκόνα, τὴν αὐτοῦ μορφήν Ad sententiam distichi Jacobs. in Del. p. 2 confert Senec. Controv. V, 34: « Non vidit Phidias Jovem, fecit tamen velut tonantem; nec stetit ante oculos ejus Minerva: dignus tamen illa arte animus et concepit Deos et exhibuit. »

LXXXII. — Veteris esse Simonidis temporum ratio non patitur; neque Colosso inscriptum esse potuit, quod tradit Constantinus. Porph. De adm. Imp. p. 172, quia basin non habebat Colossus; neque ἐν Ῥόδῳ scriptum esset. « De Colosso Rhodio Caylus Mem. Acad. Inscr. t. XXV, p. 360; Allatius ad Philon. Byzant. c. 4, ubi et hoc epigramma tractat. Inter multos multorum locos his usus est Synceilli verbis corruptis p. 354: τὸν ἐν Ῥόδῳ ἡλιακὸν κολλοσσὸν τὴν κεφαλὴν ἀρελῶν Κόμμοδος τὴν αὐτοῦ ἔστησεν. Scripsit τοῦ ἐν Ῥόδῳ ἡλιακῷ κολλοσσῷ tacite ac citra necessitatem. Non vidit quod maximum est mendum, a Chevræo bene correctum, qui Opp. Misc. p. 422, pro ἐν Ῥόδῳ legit ἐν ἱερᾷ ὁρᾷ. [Ibi enim de Neronis colosso Romæ, non de Rhodio, agitur; vid. Casaub. in Spartian. p. 78.] » Boiss. Ἐπάκις δέκα legit Strabo, XIV, 2, 5, et convenienter Plinius XXXIV, 18, 3, septuaginta cubitos. Conf. O. Müller. Archæol. § 155. — 2 Ἀχχὺς Plan., sed Χάρης ex meliore fonte Draco De metris p. 99, hoc ep. citans. Idem nomen ap. Strab., Plin. et ceteros. Laches a nemine memoratus. Nota formula ἐποίει in operibus inscribendis: de qua Plin. H. N. Præf. § 20.

LXXXIII. — « Ex illustrioribus antiquitatis tabulis erat Timomachi Ajax furens, quam tabulam una cum ejusdem artificis Medea Cæsar dictator octoginta talentis emptam in Veneris Genetricis æde dicavit, secundum Plinium VII, 39, 1, coll. XXXV, 9, 1 et 40, 11. » Jac. Boiss.: « Schol. Wech.: μέμνηται Φιλόστρατος ἐν τοῖς εἰς τὸν Τυανῆα (V. Ap. II, 22, p. 76, ubi Olear.), καὶ φησιν οὗτοι (Τιμόμαχος) ζωγραφῆσαι Ἀλάντα μαινόμενον καὶ Μήδειαν πολλὴν δόξαν ἀπηνέγκαστο (de Medea tacet Philostratus). Ἐνταῦθα οὖν δοκεῖ περὶ τοῦ Ἀλάντος εἶναι ὁ λόγος, καὶ φησιν οὗτοι τὴν τῆς τοῦ Τιμόμαχου μάλλον ἔδειξε καὶ ἐποίησε φανερόν τὸν Ἀλάντα μαινόμενον, ἢ ὁ Τελαμών ἀνθρώπον φαίνεσθαι. De Timomachi pictoris ætate Lanauz. Mem. Acad. Inscr. t. XXV, p. 293. Conf. infra ad ep. 135. » — 1 Αἰσαν vulgo. — 3, 4. Brunck interpretatur τὰ κερ. δάκρυα, mixtas lacrymas ex iniqui iudicii dolore et e furoris pudore. Nec absimilia chori verba in Sophocl. Aj. 930: ἀνεστέναζες ὁμόφρων ἐχθοδόν Ἀτρεΐδαι; οὐλίφ σὺν πάθει. Sensum ita παραφράζει Jacobs.: τὰ κεραιστά τῆς γραφῆς δάκρυα πᾶσαν πόνων καὶ λύπης ποικιλίαν δείκνυσσι.

LXXXIV. In ed. princ. Flor. post Simonidis epigramma positum sine lemmate; cui Brunckius tribuit propter ep. IX, n. 758, ubi vide. Nescitur de qua pictura sit sermo, et num sit ille Cimón Cleonæus, inter priscos artis pictoriæ magistros, qui Eumari inventa excoluisse dicitur a Plinio, XXXV, 34, 4; coll. Elian. V. H. VIII, 8. — 2. « Μῶμος. Sunt quæ id illustrent plurima in meis ad Nicetam notis pagg. 122, 365, 443; ad Aristænet. I, 1, p. 239. » Boiss. Conf. ep. 7, 5-6, ubi πτέρυγας dictum videtur pro βέλῃ, ut ep. 252, 2, sed tropice.

LXXXV. — Obscuro epigrammati Brunckius, versu 2

τῷ (τίνο;) scribens, lemma præfixit: εἰς ἀγνώριστον κεφαλὴν, quod est subabsurdum. Huetius de mutilata statua interpretabatur, cuius truncus modo superesset, de Scalligeri conjectura ita scriptum:

Ἄ τέχνα τὸν εἰσέχον ἀπόλασεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὰ
μανῦσαι δύναται τῷ πῶδε, τὰν κεφαλάν.

Sed incorrupta haud dubie scriptura est: capite truncata statua non potuit definiri cuiusnam esset, et an responderet ori ceterarum partium habitus; nec indicare valebat cuiusnam suum caput dederit, i. e. ablatum sibi caput cuiusnam status fuerit impositum, aut re ipsa, aut per dicendi formam jocularum, qua nos ex calvo non inepte quæramus: à qui avez-vous donné vos cheveux?

LXXXVI. — Priapus prætereuntem alloquitur et ridenti minatur. — 1. Τοῦμπρ., i. e. τοῦ ἐν πρᾶσι, pro quo Heckerus I, p. 69 τοῦ πρᾶσι; εὐλ. scribi jubet. « Schol. Wech.: λέγεται καὶ πληθυντικῶς πρᾶσι· εἰσι δὲ αὐτοῦ (ἴμο αὐτοῦ) κήπου λαχαναί· καὶ πρᾶσιον δὲ τὸ λάχανον λέγεται κτλ. » Boiss. Erravit Grotius. — 2 τοῖος ὁ κύων ὃν ὁρᾷ libri, i. e. τοῖος ὁκύων ὁρᾷ, quod restituit Meinekius ad Theocr. p. 348; ὁποῖον jam Jacobs. Heckerus τοῖον, præcedentibus jungens. — 3. Nota Horatiana initio Satiræ VIII. Alia in Lusibus Priapeis. « Ἀπὸ μύτου non ad rubrum colorem referri debet, quo Priapi simulacra tingi solebant, sed ad canones rubrica coloratos. Statuarii in marmoris trunco lineas ducebant rubro, quibus illa in justas partes dividerent. » Jac. q. v. ad VI, ep. 205, 3, in Anal. t. VII, p. 61. — 4. Σοῖς Hesychio μεταλλικὸν σκεῦος ἢ λιθοργικόν. Hic etiam ligno scalpendo inserviens; prope-ranti falce dolatus in Propertio, IV, 2, 59. « Indicavi punctis sermonem interruptum, idque ab ipso deastro, qui viatorem non patienter videt se ridentem. » Boiss. — 5. Ἀγρεῖος γέλασον edebatur, cui adscripsit Salmas.: « lege ἀγρεῖως γέλασον »; et Boiss.: « Pro ἀγρεῖος; recepi Brunckianum ἀγρεῖως, firmante conjecturam schol. Wech., in quo: γράφεται καὶ ἀγρεῖος, ac probante Schæfero in HSteph. Thes. Didotiano. » Ἀγρεῖος γέλας Homericum: v. Od. Σ, 163. Sequebatur μετὰ δ' εὐκλείους περ., cum scholio W.: γράφεται καὶ φυτά. Unde Εὐκλείους; v. d. ad marg. cod. Leid., quod dedit Grotius; Brunckius γέλασον φυτά δ' εὐκλῆος, Jacobsius γέλασόν με, τὰ δ' εὐκλῆος. Qui in nostro exemplo ad scripta verba et explosam olim Grotii sententiam rediit, τὰ δ' Εὐκλείους: quod nomen est possessoris agelli, qui erat Εὐκλῆς; (nisi quis malit femininum fingere Εὐκλείους vel Εὐκλείας). Ita totum poemation fit nitidius. — 6 σαρκῶνον ed. princ. Flor., ceteræ σαρκῶνον. « De risu Sardonio vide not. ad Zachar. Mityl. p. 438. Conf. VII, ep. 621. » Boiss. Adde Alexandr. ad Orac. Sibyll. I, 182; Bergk. Lyr. p. 932; Miller. Mel. de Littér. gr. p. 356.

LXXXVII. Lemma: εἰς Προμηθεῖα. — In statuam Prometheus vincti et doloribus excruciat. Ipse loquitur, artifices ingrati animi accusans, primum artium monstratorem perpetuo torquentes. — 3 εἶχε Προμ. conjecit Heynius; malim Προμηθεῖ, si quid mutandum. Item Boiss. ad v. 4: « Ταῦδ'. Schol. W.: πέπονθε δηλονότι ταῦτα, τὸ ἔχειν ἀληκτον πῆμα ἀπὸ γαλκωτύπων οἷς ἔδωκα τὸ πῦρ. Quum possit displicere ellipsis verbi πέπονθε, forsitan legendum Προμηθεῖ. » Sed supplendum ἔχω.

LXXXVIII. Lemma: εἰς τὸν αὐτόν. — Prometheus suos etiam in ære cruciatus deslet. — 1. Iliad. E, 292 et alibi. — 5. « Μετὰ φερέτρην, id est, postquam es in vulturem jecur meum vorantem pharetra et sagittis usus. Quam in usa

praepositionis brevitatem saepius illustravi cum criticis, quorum locos congesi ad Babrii Fab. XII, p. 29. Adde Kayser. ad Philostr. V. Ap. VII, 22; Anthol. I, ep. 115; IX, ep. 641; XI, ep. 306. » Boiss. Initio in cod. Par. T νεμείσιον. De Hercule Promethei liberatore Jacobs. in Del. p. 35 laudat Hes. Theog. 526 et Apollod. II, 5, 11. Adde Aesch. Prom. 872.

LXXXIX. — « De Tantalo scypho insculpto fortasse pro manubrio, ita ut capite super labra scyphi promineret, sic quoque ad perpetuam sitim damnatus. — 1. Συνέστιος, Eurip. Or. 8 : θεοῖς ἀνθρώποις ὧν Κοινῆς τραπέζῃ; ἄξιον ἔχων ἴσον, Ἀπόλλαστον ἔσχε γλυῖσσαν. [Cf. Pind. Ol. I, str. 2 et ep. 2; Ovid. Am. II, 2, 43.] — 5. Ὁργία σιγῆς, quippe res sancta silentium, ad quod initiati, quasi ad deorum arcana admissi, erant adstricti. » Jac. Del. p. 49, coll. Horat. Od. III, 2, 25 : ubi v. Orelli. « Ad Aeneas Gaz. (p. 11) de metaphora nominis ὄργια remitto lectorem. » Boiss. Legitur epigr. in cod. S, qui v. 2 στόματος; (si recte lectus), v. 3 θνατῆς et φθονερώς, v. 4 χεῖλους.

XC. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἡρακλέους νηπίου δντος ἔτι καὶ ταῖς χερσὶ θιέδοντος δράκοντας δύο. « Bonae notae epigramma; conf. inprimis Theocr. Id. XXIV, v. 26 seqq. » Jac. At multo etiam magis confer praestantissimam illam Pindari in Nem. I narrationem. — 1. « Olim legebatur ὄδριμε, χείρας. Schol. Wech. : γράζεται καὶ ὁ ἦρας. Θεόκριτος : Ἡρακλίσκω (XXIV, 53) »

Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθειον Ἡρακλῆα
ὄφρι δύο χεῖρσιν ἀπριεῖ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα.

Quod recepi. » Boiss. Et jam expressit Grotius. Ab Jacobsio scriptum ξειρά, quod Hermannus quoque et Seidlerus coniecerant, servavi; id proprietatis manifesto commendat prae veteri conjectura. Jacobs. nott. mss. : « Vulgo σπειράς, corrigente Muncker. ad Hygin. Fab. 30, p. 40; ξειρά; plures nobiscum. Vid. Graef. Epist. in Bucol. gr. p. 106. » Pindarus l. e. : δισσαῖσι δοιοῦς αὐχένων Μάρψαις ἀρόντοις χερσὶν ἐαῖ; δριας· ἀγχομένοις δὲ χρόνος ψυχᾶς ἀνέπνευσαν μελέων ἀράτων. — 2 ἀγχιβαθεῖς libri, corr. Brunck. — 4. « Ἀμπαυσον conatum significat : *sedare stude*. — 5. Κρητήρ, λέβητες, praemia victoribus in ludis gymniciis proposita. » Jac. Del. p. 31. — 6. Εἰς αὐλὴν Ζηνός. Sic Pind. in fine : καμάτων μεγάλων ... ποινὰν λαχόντ' ἐκείρετον ὀλέθιος ἐν δώμασι, .. καὶ γάμον (Ἥρας) δαίσαντα παρ Δι Κρονίδᾳ σμινὸν αἰνήσειν δόμον. Horat. Carm. III, 3, 9 :

Hac arte Pollux et vagus Hercules
enisus arces attigit igneas.

XCI. Lemma : εἰς τοὺς δώδεκα ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους. « Potius in tabulam Pergami in arce collocatam quae Herculis labores exhibebat. » Boiss. — Ipse Hercules invitatur ut de Olympo spectet sua grandia facta; conf. seq. epigr. — 2. Ὁλ. ἔχει; ed. princ. Flor., ceterae ἔθης. — 5. Χάος inter nomina inferorum; et sic latine : v. Virg. Aen. IV, 510, VI, 265; Ovid. Met. X, 30. — 8. Τηλερίδαι, Pergameni. « Pergamus Τηλέρον πόλιν dicitur in oraculo ap. Aristidem l. 1, p. 312, ibique Herculis filium ut indigenam heroem cultum esse apparet ex Pausan. V, 13, 2. Scriptum esse debuit epigramma quum Pergamenum regnum opibus et potentia floreret. » Jac.

XCII. « Vulgo ἀδῶν. Nomen poetae et aliis aliunde notum addidi ex codice 396 : Κοτίντου τοῦ Συμυρναίου. » Boiss. Etiam cod. Monac. n. 237 : K. Σμ. περί τῶν δώδεκα Ἡρα-

κλέους ἀδῶν. In uno Brunnckii nomen, addito ὧς ἐμοὶ δοκεῖ. Idem citavit Tzetzes Chil. II, 490. Tanquam Eurypyli lato scuto insculptos Herculis labores recenset Quintus Posth. VI, 200-294. Unde mihi, sicut Jacobus, factum esse videtur ut nonnulli hos memoriales versus Quinto tribuerent, temere quidem, et Brunnckio Boissonadioque minime audiendi. Quod demonstratum esse videtur in *Philologische Blätter* I, p. 99 seq., citatis a Jacobs. in exemplo nostro. — 2 ἔκτανεν cod. Laurent. ap. Bandin. et Dindorf. Schol. Soph. p. 24. « Schol. Wech. excerptis Pausan. II, c. 36, 6; c. 37, 4. » Boiss. — 4 ὀψίκερον δ' ἔλ. Laur., Par. 396, etiam T. — 5 στυμφηλ. nonnullae edd. vett., στυμφελίδας Laur. — 8 et 9 cod. Laur. ap. Band. permutat, ul ἔκ ὀρήκ. sit ὀγδοον, ἔκ Κρήτ. autem ἐναντον : sed vulgaris ordo ap. Dindorf., ut erratum fuerit. « Vulgo ἔκ Κρήτῃς δὲ κυρ., sed cod. 396 et Laur. sine δὲ. Sublata sic importuna particula, recepi conjecturam Jacobsii [in Add. p. XCI] Κρήτῃς. — 9 ἐναντον meus. [Ἐκ ὀρήκῃς ἐναντον T et ἤλασεν Laur. et T, idemque verbum versu seq.] — 11 ἐνδέκατον κύνα Κέρθερον ἤγαγεν Tzetz. [ἐνδέκατον δ' ἀνάγει κύνα K. ἔξ Laur. et T.] — 12. ἐπ' Ἐλλ. meus. [Laur., T et Tzetzes non interpolati :

Δωδέκατον δ' ἤνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεια μῆλα,
Θεοτίσω θυγατρῶν τρισκαίδεκατος πῦλιν δόλος.

T, τρισκαίδεκατον π. ἀδῶν. Quae edenda erant.] — 13 et 14 absunt a meo cod. Epithetum λυγρὸν (*le plus rude de ses travaux*) apte positum ait Claver. ad Apollod. t. II, p. 253. — 14. Schol. W. : καὶ διὰ πασῶν διετῆλθε τῶν παρθένων, καὶ ἀρσενας παιδας αὐτῷ ἔτεκον· διδόμενος δὲ ἡ τε νωτᾶτη καὶ ἡ πρεσβυτάτη. Sequutus est Pausaniam IX, c. 27, 5. » Boiss.

XCIII. — Hercules loquitur. — 2. Ἀμπετιναῖα, scil. τῷ ῥοπάλῳ. Vulgo aper ille retibus dicitur captus : v. Apollod. II, 4, 5. » Jac. Del. p. 31. — 5 Αὐγείαν ἐδάην libri, quod Grotius recte intellexit. Jacobs. latinum *experiri* confert, laudato Virg. Aen. I, 201. « Sed hoc (inquit Meinekius p. 221) tum recto diceret Hercules, si is Augiam victorem expertus esset; nunc Augias potius Herculem expertus esse dicendus erat. Itaque scribendum Αὐγείας μ' ἐδάην. » Quam emendationem jam Peerlkampius fecerat Nov. Bibl. Crit. t. IV, p. 46. Brunnckius Αὐγείας ἐδάην.

XCIV. Lemma : εἰς Ἡρακλῆα φονεύσαντα τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα. — Leonem ab Hercule necatum Nemeae incolis poeta gratulatur, nunc securis. Gallicis versibus convertit J. V. Le Clerc ad Cicer. t. XII, p. 20 (edit. min.). — 4. Schol. Wech. comparat Theocr. XXV, 266 seq. — 5 ἀκούσι Asc., Steph.; ἀκούει vett. edd. « Jam licet greges iterum in pascua educi. Comparanda similis imago regionis ab hostium incursionibus liberatae ap. Theocr. XVI, 88-93. » Jac. Cf. Virg. Ecl. I, 46. — 7. « Πινῶ. Hercules diu ante servitium Eurystheo praestitum spolia leonis in Citharone interfecti gestavit; v. Apollod. II, 4, 10. Hoc Archias sequitur, qui Herculem pellem, βινόν, in pugna depositam iterum sumere, aliisque fortiter factis Junonis iram placare jubet. Alii eum Nemeae leonis exuvias gestasse dicebant; unde ἡ Νεμέαις χλαῖνα ep. 103, 1. » Jac. Del. p. 82.

XCV. Lemma Plan. : εἰς τὸ αὐτό. Apud Brunnckium : εἰς Ἡρακλῆα προσμαχόμενον τῷ ἐν Νεμέᾳ λέοντι. Qui immerito epigramma « recentioris pessimique poetae » esse iudicat. « Spectare videtur ad magnam illam quae Romae erat statuam Herculis cum leone pugnantis (cf. Ovid. Art. am. I, 68), eandem, ni fallimur, quam postea Byzantii admirabantur (Nicet. Chon. De sign. Const. p. 861

ed. Boun.). » Benndorf. p. 70. — 2 *θηρῶν μεζῶν libri*, μεζῶν Stephanus, « quod tuetur Passovius in Jahni An-
nal. vol. VI, fasc. I, p. 46. » Jac. nott. mss.; ipse superlati-
vum lectum fuisse non dubitat : *quoniam comparativum*
pro superlativo nonnunquam adhibetur. Brunn. audacius :
μεζῶν δὴ (δὲ vitiose impressum) *θηρῶν* δ; μὲν, ὁ δ' ἦμ.;
quo quidem maluerim Θ. μὲν μεζῶν κείνος, ὁ δ' ἦ. Pic-
colos p. 78 : π. ὁ μ. *θηρ. ἔξω*, ὁ δ' ἦμ. « Μεζῶν ne ab ne-
gligentissimo quidem versificatore scribi potuit. Edidi
λφωτος, in quo mihi non valde satisfeci. Apud Simonidem
VII, ep. 344, leo loquitur :

Θηρῶν μὲν χάριςτος; ἐγὼ, θητηῶν δ' ὅν ἐγὼ νῦν
φρονῶ.

[Præpaelat πρώτος, Benndorfii correctio.] — 3. Vulgo κα-
ταντίον ὅμα distinguitur. Ego junxi ἀγῶνα καταντίον. [Mihi
καταντίον pro adverbio est, i. e. ἐπ' ἀλλήλοις.] — 4. Vulgo
ὕπὲρ ζωᾶς καὶ βιοτᾶς; σφετέρως, tautologia quæ non potest
omnino poetæ ipsi tribui. Quod reposui ἀμφοτέρω non
bonum est, etsi malum minus. » Boiss. Brunn. conjicie-
bat ὑπὲρ ψυχᾶς κ. β. σφ. Jacobs. in Add. p. XCI : « Vide
an Damagetus scripserit : ὑπὲρ βίωμας καὶ βιοτᾶς : certam-
enerat, roboris, in quo de vita agebatur. » Idem in nostro
exemplo : « ζωᾶς καὶ βιοτᾶς; tueri conatur Schwenkianus ad
Aesch. Eum. 363, p. 238. » Tacite servant Benndorf. et
Piccolos. Ac profecto nihil mutandum, si intelligas *de*
salute et vita, quum præsertim ζωᾶς; ad bellum, spec-
tare potissimum videatur, βιοτᾶς; ad virum. — 6 ὥς ἂν
τοὶ legebatur; αὐ τοὶ Benndorfius, ex sententia in epigr.
94 verbis μηκέτι et πάλιν indicata. Mox τολέθη Brunn.
De regione circa Nemeam deserta præ terrore illius leon-
is conf. Theocr. XXV, 218 seqq.

XCVI. Lemma Plan. : εἰς τὸν αὐτὸν καὶ τὴν ἑλαφον. Ap.
Brunck. : εἰς Ἡρακλῆα ἀγαρούοντα τὴν ἑλαφον. Legitur ep. in
S Cramerii. — 1. Ex Hom. Od. I, 14. — 2 θαυμάσω libri,
θαυμάσω Steph. « Correxī et metrum et dictionem. Ad
sequentia conf. ep. 105, 1. » Boiss. — 3. Γόνυ βριθεῖ i. q.
τὸ βριθῶ, τὸ βάρος γονάτων ἐρείδει. Hercules cervam ca-
piens quum in omnibus monumentis eo qui hic describitur
modo representetur, Viscontius in Mus. Pio-Clement.
t. IV, p. 82, not. eum habitum ab Alcmenæ aliove illus-
tri artifice repertum esse suspicatur. — 5 πολλῶς S; φου-
σιώσωσα multas edd. vet. — 7 ἦδε τέθηλεν libri; ex S
recepti ἔπει τέθ. — 8. Aurea fuisse ejus cervæ cornua
notum. In fine omnes τέχνη χρυσή, præter unam edit.
stereotypam Tauchnitzii, quæ χρυσήν, sphalmate, ut vi-
detur, felici. Junge τέθηλε χρυσή, quod proprie simul et
figurata a poeta dictum; nam ex auro figmentum fuisse
nihil cogit ut statuatur.

XCVII. Lemma Plan. : εἰς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν Ἀνταῖον.
Ap. Brunck. : εἰς Ἡρακλῆα καταπαλαίοντα τὸν Ἀνταῖον.
Cum marmoreo signo quod Florentiæ servatur simili
comparat Heynius Commentt. Gott. t. X, p. 85 seq. Sub-
scriptum autem fuisse, quo respondebatur interrogationi
primorum versuum, nomen, genus, patria artificis, obser-
vat Heckerus I, p. 172. Qualia, prosa oratione concepta,
non raro vidimus a poetarum inscriptionum collecto-
ribus resecta. — 1. Sic sapissime vis artis et virtus ar-
tificis laudatur (v. Benndorf. p. 71 seqq.). Similiter
Andr. Chenier. in Epigr. de Jove Europes raptore v. 11 :
L'art a rendu l'airain fluide et frémissant. On croit
le voir flotter. — 2 *ἐκ μορφᾶς* libri, quod revocavit Boiss.,
non explicans; ἐν μορφᾷ cum Brunnio legitur. — 4 *ἐρλώσω*
Brunck., recte. — 5. « Conf. descriptionem illius certami-
nis ap. Lucan. IV, 612 seqq. » Jac. — 6. Ἰδνωθεῖς, An-
taeus scil. Conf. Hom. II, B, 266.

XCVIII. « Hercules multibibum fuisse multi
runt. Macrobius appositisime Sat. V, 21, p. 217 :
Herculem fictores veteres non sine causa cum poculo se-
cerunt et nonnunquam casabundum et ebrium, non
solum quod is heros bibax fuisse perhibetur, sed...
Conf. ep. seq.; Jodrell. ad Eur. Alcest. p. 246; Willm. Non-
ined. t. I, p. 245. » Boiss. — 2. De pugnis Herculis cum
Centauris v. Virg. En. VIII, 293 (ubi Heyn.), coll. Oril.
Met. XII, 540.

XCIX. — Hercules a Baccho, imbelli deo, superatus.
« Referendum epigr. ad talem Herculis ebrii statum
qualis representatur in Specimens of Ancient Sculpture
vol. II, pl. 31, 32 (vide Welckerum *Alle Denkmäler* II,
p. 415). » Benndorf. p. 71. — 1 ὁ (ante παρ') om. S. —
2. εἰσπορεύς; S.

C. Lemma : εἰς ἑτερον ἀγῶνα τοῦ αὐτοῦ. Quod falsum
alterum substituit Brunn. — 2. « De nomine ἐπισπίνου,
vide ad Anecd. t. II, p. 44, ad Theocr. XXIV, 117 edd.
alterius. — 4. De Lysimacho Macedonum rege ejusque
imaginibus multa Viscontius Iconogr. Gr. « Boiss.

CI. Lemma : εἰς ἑτερον ἀγῶνα τοῦ αὐτοῦ. Fuisse εἰκόνα
apparet ex v. 4, ubi pro arbitrio Heynius (Commentt. Gott.
t. X, p. 86) γλύψε. — 1. Theodamas Dryope, Hylæ pater;
Apoll. Rh. I, 1355. « De Theodamantis et Herculis cer-
tamine v. ep. 123; Schol. Apoll. Rhod. I, 1213; Philo-
stratum Icon. II, 24; mea in Notitt. Mss. t. X, part. 2,
p. 249 et 251. » Boiss. Notabilis attractio regiminis verbi
ὑπὲρ τετεν in secundo membro positi. — 3. In prosa
ἀνατείνοντα — 5. Incertum utrum voluerit pictor bovem
nonnum ab Hercule mactatum representare, an revera
precibus Theodamantis donatum, ut fas erat in bove ἐρ-
γᾶτη. Fatetur poeta se hariolari nescientem.

CII. — In statuam marmoream (v. 5) Jovis filio plane
dignam. — 1. « Tres continuatæ noctes in concipiend.
Hercule insuntæ sunt. Vide interpp. ad Luciani Somn.
c. 17; Basilium a me editum Notitt. Mss. t. XI, part. 2,
p. 87, Walz. ad Rhett. t. I, p. 166. » Boiss. Conf. not. ad
XV, ep. 26, 10. — 3. Ἐχώμασας, ut certaminum victor.
« Κωμάζειν et κῶμος de pompa victoris passim obvium ap.
Pindarum et alios. » Jac. — 5, 6 Jacobsius ita explicat :
« Hoc marmor Herculem, Alcmenæ vulgo filium dictum,
peperit (simile est acumen ep. 257); unde nunc quidem
fabulæ Thebanorum, Herculem apud se ex Alcmenæ natum
dicentium, minus videbuntur veræ. Perperam hæc accepit
schol. Wech. : ὥς τὸν Θηδῶν καταστραφεισῶν ἡττόνων [i. ἡ-
τῶνας;] πιστευομένων εἶναι πατρίδος Ἡρακλείους. » In quibus
partem tamen veri esse puto; nam poeta dicere videtur :
Herculem immortalem lapis habet; Thebas autem illas tam
superbas (jam solo æquatas) exstitisse aliquando nunc
ipsis fabulis est incredibilis. Propert. II, 8, 10 : *Et Thebae*
steterunt, atque Troja fuit. Aliud sonare non posse vi-
dentur græca verba. Boiss. frustra : « Vulgo μύθων, quod
non intelligebam. Sententia poscebat λίθων, πέτρων : hoc
reposui. »

CIII. « Hoc epigramma olim statuæ Herculis inscriptum
exstat nunc Venetiis in Erizzorum palatio. Vide Jac. Sponii
Miscell. p. 50. » Buher. Unde Gorius Inserr. t. II, p. 136.
cum versione metrica Salvinii. — Invictus Hercules ab
amore victus et armis spoliatus. — 1. Ἠρόρως; clava, ut
δῶς in seq. ep. v. 4. — 2. De Hercule sagittario conf.
Hom. Od. A, 606; Eurip. Herc. fur. 159. — 3 *σοβαρὸν*
μίμημα libri, corr. Ruhnkensius in Epist. crit. p. 77. He-
sych. : Βρίμημα, ἐπιπλήξις. « De vultu torvo ac minaci

accipe. *Ælian. H. An. XI, 32*: εἰδωλον ἔλαγεν ὄρεν, βριμούμενον τε καὶ ἀπειλούν. » *Jac.* — τίς πλ. libri, cum signo interrogandi in fine versus; corr. Brunck. » *Conf. Jahn. Symbol. p. 52.* » *Boiss.* — 4 δ' libri, τ' Brunck. — 5. « Ἐπερσεν, ἐνίκησε. *Pind. Nem. III, 36*: ἔπερσε Λαομέδοντα Τελαμών. » *Jac. Schol. p. 32.* — 6. *Schol. W.*: διὰ τὸν Ὀμράλης ἔρωτα, ὃ ἐδούλευσε, τῷ ἐμψυλίῳ τοῦ Εὐρύτου παιδὸς; φόνῳ τοῦ Διὸς ὀργισθέντος ὥς Σοφοκλῆς Τραχινίαις (240).

CIV. — 1 ἤθελε pro ἐδούλετο ed. princ. Flor. — 4. « Βαρόπους ὄξος, clava in inferiore sui parte crassior et ponderosior. » *Jac. Del. p. 32.* — 5. *Ξένον, étrange.*

CV. — *Historia ap. Plutarch. Thes. c. 30, Pausan. I, 27.* — 1 ὁ μὲν ἀπὸν libri, ὁ μαγαλῆ olim Meinekius, ὁ κεραλῆ Lobbeckius ad *Ajac. 397 ed. pr.*, in altera p. 251, ὁ μὲν ἀπὸν, exempla ex poetis compositionis ἀπὸν βίη similia comparans, *Hesiod. Opp. 319, Theog. 889; Eurip. Herc. 11; Apollon. Rh. III, 462.* Hoc recepit Jacobs. in nostro exemplo, qui in *Del. p. 54* ἀπὸν; ediderat. Nimirum βίη cum βρίθει jungendum, tanquam βριαίως. — 2. Conferenda, quam Jacobs. indicat, *Heliodori X, 30*, descriptio certaminis cum tauro, et *Theocr. XXV, 145 seqq.* Γοῖα, τὰ ἱαυτοῦ, et sic ἱναὶ αὐχενίους, quod non recte Grotius de cervice feri cepit. — 5. *Ἀσπράγγου.* Cf. *Hom. Od. K, 560.* — 7 ὅσασθαι libri, ut *IX, 755, 3*: nec male, quum i in ὅσμαι semper producat; v. *Hom. Od. A, 323, I, 339, T, 390, etc.*

CVI. — « Romæ erat Polygnotti tabula, in qua dubitabatur, num ascendente cum clipeo pinxerit an descendente (Plin. H. N. XXXV, 35). Hic, Capaneus scilicet (nam de alio argumento sermo esse nequit), necesse est pictus fuerit intactus Jovis fulmine. Quocum egregie convenit hoc epigr., etsi lemmate statua indicatur. » *Benndorf. p. 49. Conf. Eurip. Phœn. 1183 seqq.* ubi Valcken. in hoc ep. v. 2 ἀμβασιν restituit pro, quod legebatur, ἀμψασιν; et jam sic emendaverat Scaliger in not. mss., qui etiam κλίμακι, quod cum Benndorfio recepi. Librorum κλίμακα pro appositione habendum tenebat Jacobs., comparans *Statii Theb. X, 840*:

torvo metitur culmina visu,
Innumerosque gradus, gemina latus arbore clusus,
Aerium sibi portat iter.

(Ibi Lactantius schol. laudat e Pacuvio *ascendibilem semitam* de scala.) Sed, corrupta voce ἀμβασιν, librarius omnis κλίμακι pro lapsu habere debebat post ἡερίην. — 3. Αἰθετο γὰρ βα ex *Hom. Od. Z, 329.*

CVII. *Schol. Wech.*: εἰς Ἰκάρου εἰκόνα ἐκ κηροῦ ἐπιλοτρῶ, male. « Balneum prope Tripolin, propter Icarum signum in eo positum Ἰκάρου appellatum, commemorat *Jo. Malalas t. II, p. 73.* » *Jac.* — 1 σε χαλκῷ Brunckius, sed ipsa oratio poscit κηρῷ. Ἦγαγεν εἰς μορφήν κηρῷ intelligam de prototypo (modèle) quod primum cera sibi sinxerit artifex. Aut hoc est aut quod Jacobs. exponit: « Qui statuas ære fundunt, hodie quidem formas tera implere solent. Quod si constaret veteres idem fecisse, nihil fortasse in vulgata lectione mutandum esset. » — 3 Ἄλλ' ἄγε libri, corr. Brunck. Hoc voluisse poetam Jacobs. putabat: « Sol æneas tuas alas non minus liquefecerit quam cereas; quare cave ne ad eum evoles. » Aliam esse sententiam ostendit sequens epigr. Monet Icarum ne novis alis se excitari patiatur ad tentandum volatum novum; fore enim ut *ænearum* pondere deorsum trahatur, balneo nomina daturus, ut olim *ponto*.

CVIII. — 1. Ne te ars decipiat, quæ tantum non vivum et animatum expressit. — 3. « Ἐν πελάγ. pro εἰς πελάγος. *Apoll. Rh. I, 506*: ἔπασον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὀκτανοῖο. » *Jac. Del. p. 55. Hom. II. A, 593*: κάππεσον ἐν Ἀγμῶν.

CIX. — « Similis pictura occurrit in Herculansenī pæriete et in sarcophago Agrigentino ap. *Dorvill. Sic. p. 90.* » *Heynius.* — 1 γραῶς cod. S. — 4. « Ὅτι in talibus abundat, quasi esset τοῦτο ἐστὶν vel δοκεῖ, ὅτι ... *Boiss.* distinguēbat μεμνηνός; ἰστί νοῆσαι ὅτι ..., quod probari vix potest.

CX. — Pictam tabulam potius quam statuum intelligendum esse observat Heynius (*Comm. Gott. t. X, p. 95*) ob ultimum distichon. — 1. Τεῦθρανία, urbs et regio Mysiæ, quam Græci pro Troja primum invadentes a Telephoe sunt repulsi. *Vid. Cyprior. fragm. p. 582 a, coll. Pind. Ol. IX, antistr. 3.* — 2. « Αἰμάξας, qui timendum Græcorum exercitum cruentavit. Fortasse ex *Pindaro Isthm. VII, str. 5*: δ (Ἀχιλεὺς) καὶ Μύσιον ἀμπελῶον Αἰμάξε Τηλέφου μέλανι βράντων φόνῳ παίδων. » *Jac.* — 3 ἱκέρασε edd. ante *Steph.* — 4. De Achillis hasta *Pellade v. Hom. II. II, 140 sqq., T, 387 sqq.; Ovid. Met. XII, 74, XIII, 109.* — 5. Βάρρος, vulnus quo premitur, βαρύνεται (cf. *Il. Y, 480; Virg. Æn. II, 436: Pelias et vulnere tardus Ulkci.* — 6. « Pro ἐμψύχῳ scripsi ἀψύχῳ, cum carne, id est membro, jam emortua. » *Boiss.* Quod admitti non potest post οἱ λιπόπνοους. De loco impedito hæc Jacobs. in *Del. p. 59*: « Dubitari non potest sensum esse: in parte vulnerata carnem, quod in gravi dolore fieri solet, contrahi. Sed in verbis hærenus. Quid est ἐμψύχῳ σαρκί? num ad artem refertur epitheton, quæ carnem vulnerati Telephi summa cum veritate repræsentavit? in qua re ἐμψυχον satis frequens (cf. ep. 97, 3). Ad artem quoque referuntur verba οἱ λιπόπνοους. Sed tum saltem mutanda distinctio: οἱ λιπ. τήκεται ἐμψύχῳ σαρκί, συνελκόμενος (scil. ἀλγισιν), ut ait: viro reliqua exanimato, caro tantum statuarii artificis vitæ sensusque significationem habet. » — 7. Cum hac descriptione Græcorum formidinis trepidantium confer *Virg. Æn. II, 399: Diffugiunt alii ad naves, etc. Racin. Mithr. a. V, sc. 4*:

J'ai vu, qui l'auroit cru? j'ai vu de toutes parts.
Vaincus et renversés, les Romains et Pharnace
Fuyant vers leurs vaisseaux abandonner la place.

CXI. — De Parrhasii Philocteta. — 1. Vocem καὶ « referri fortasse ad alia Glauci epigrammata in artis opera » observat Jacobs. in *Add. p. XCII.* Sed totum versum male tentatum illuminari epigrammate antiquitus multum noto (*App. Epigr. n. 60*):

οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν
Παρθρασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος δὲ ἐστὶν ὄρεν,

egregie monuit Benndorfius p. 33. *Etiā Philocteten* (ut alios heroes) *a se visum, etc.* Jacobsius in *Add. et Del. p. 60* 18' ὥς (pro ἰδῶν), quod recepit Boiss., his collectis: « *Conf. ep. 127, 143, 150, 214, 215, 250, 307; IX, ep. 220, 253, 279, 339, 740, 745. Ib. ep. 505, 3; 569, 5. VII, ep. 172, 290, 472, 498, 743. VI, ep. 219, 23. Anacr. Odar. XXXVII, 1.* » *Conf. not. ad ep. 182, 3.* — 3. Ἐσκληροῖσι. *Conf. ep. 113, 7.* — 6 πολὺδακρον Jacobs., πολύμοχθον Brunck. « *Wecheliana lectio πολύμοχθον abierat in πολὺδακρον, casu, puto, non editorum consilio.* » *Boiss.*

CXII. — Statua Philoctetæ loquitur. — 1. « Ἐγὼ φέρος.

Græcos, et imprimis Ulyssem, infestos sibi putabat Philoctetes, quod ipsum in Lemno exposuerant. Comparandus prologus Philoct. Sophoclis. » *Jac. Del. p. 60.* — 3. Τρύχος, scil. τὰ ῥάκη.

CXIII. — « Philocteten vulnere tabescentem Antipho pinxit, tradente Plutarcho Mor. p. 674, A. » *Jac.* — 4 αὐαλέην ed. princ. Flor., Ald. 1. — 5. Κατεσκλητός. De Phineo Apoll. Rh. II, 200 : πίνω δὲ οἱ αὐσταλὸς χρώς Ἑσκληταί. Conf. ep. 111, 3.

CXIV. « Lemma vulgo Κοσμά μηχανικοῦ, quod epithetum mutavit Brunnck. in μοναχοῦ, idque rectissime. Schol. Wech. profecit ex Pausania, X, 26. » *Boiss.* — 2. Frater Polyxenæ scilicet Minervam in iudicio læserat. Fieri posse observat Jacobs. ut Pyrrhi et Polyxenæ statuæ fuerint quales a Christodoro describuntur Ecphr. 192 seqq., in vicinia autem positum Minervæ simulacrum, ad quod spectarit Polyxena : hunc positum tanquam precantis interpretatum esse Cosmam.

CXV. Tres versus junctim exhibitos in primis paginis cod. Palat. (etiam Salmasio teste), et in ed. princ. Flor., ceteri separatos præbent his lemmatis, ἀδελον εἰς τὸν αὐτόν, et εἰς τὸν αὐτόν. « In lemmate nuperi editores non servant nomen Chironis, quod revocavi, idque viderat Tzetzes qui, de Chirone loquutus Chil. VI, 959 seqq., finem adfert tertiis versus, Juliano auctore nominato : Καὶ δὴ καὶ Ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ γράφει ἡρώφ μετρω' ἂν ἀνθρώπου ἀποκέρδετα ἵππος ». Vitium in accentu prioris cæsurae excusari potest ex necessitate ipsa verba Juliani recitandi. Eustathius, qui tertiis versus ineptum acumen ut ἀστεῖον laudavit, non se probavit Chevreau Oyp. Misc. t. I, p. 363. » *Boiss.*

CXVI. — Item ut præcedens, descriptio ad ænigmatis instar adornata. — 2. « Ἐγκεντρίζειν proprium de insitione vocabulum. » *Jac.*

CXVII. « In lemmate scripsi ut Plan. Κυνάγειρον, non, ut recentiores editores, Κυνέγειρον. Sic quidem ipsi poetæ scribere licebit [et Herodot. VI, 114, Κυνέγειρος], et Paulo ep. seq., sed lemma est prosaica oratione concipiendum. Gallice reddidit Larcher. ad Herodot. VI, n. 193. » *Boiss.* — 1 Κυνέγειρε τὸν ὦ; libri : facile correctionem feci (strue vero οὐ τοῖ σε, μ. K.); καθὼς Brunnck., ἐτύμως Jacobsius, τορῶς Heckerus p. 381; possis et Κυνέγειρ', ὄντως. — 2. Phasis pictor alibi non memoratur. Solebat Cynægirus sine manibus pingi, ut ex hoc loco apparet et ex Luciani Demonacte c. 53. Malit Jacobs. βρ. σ' ἀνθετο. — 3. « Sapientiam in eo monstravit, quod te non privavit manibus. » *Jac. Del. p. 65.* — 4 τῶν χειρ. libri, corr. Stephanus.

CXVIII. — 1. Κορύμβου i. q. Herod. VI, 114, de Cynægiri dicit, ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφ' ἁστων νηός. *Corymbi* eodem sensu ap. Valer. Fl. I, 273; IV, 691; VIII, 194. Cf. X, ep. 16, 9. — 2. « Forsan ἐπονομαζέμενος, scilicet χεῖρας. » *Boiss.* Scaliger conj. μαρναμένας. Sed nihil offensivum in vulgata, quum augeatur sententia in sequente disticho. — 4 σαῖς καλῶμαις Brunnckius, sed præstat tradita scriptura. — 5. « Ἀμφιδακνύσαι, haud aliter ac ferreæ illæ manus (*harpagones*), quas in pugnis navalibus injiciebant navibus. » *Jac. Del. p. 65.* Similibus acuminibus hanc historiam ornat Himerius Orat. II, 21. — 6. « Μοφονίαις. Schol. W. : ἀντί τοῦ Ἀθηναίου· Μοφονία γὰρ ἡ Ἀττικὴ· ὁ πολίτης Μοφονίος... Ἐνταῦθα δὲ Μοφονίταις εἶπεν ἀντί τοῦ Μοφονιώταις, ὡς Ἰταλιώταις καὶ Σικελιώταις. Invenitne scripturam Μοφονίταις, quam nemini memoratam video? » *Boiss.* Jacobs. malit Μοφονίας.

CXIX. — Notum Lysippo soli fuisse concessum *ut duceret æra Fortis Alexandri vultum simulantia*, Horat. II. Epist. I, 240. — 1. Θαρσαλέη γ. Propert. IV, 8, 9 : « Gloria Lysippo est animosa effingere signa. » De varietate θαρσαλέη v. Boisson. in Philostr. Epist. p. 170. — 2 τεχνίτα libri, mutatum ob productionem sequentis α. Boiss. : « Non scripsi τεχνίτα, quum sæpe in ea sede versus syllaba brevi abutantur poetæ. » — 3. Schol. Wech. confert Plutarch. De fortuna Alex. II, 2.

CXX. Est in primis foliis cod. Palatini; οἱ δὲ Ἀσκλητ. om. ed. princ. Flor.; ἡ Ἀσκλητ. apogr. Par. — 1 ἀπεμάζετο apogr. Plutarchus De fort. Alex. II, 2 : Μόνον Ἀλεξάνδρου ἐκέλευε Λυσίππον εἰκόνας αὐτοῦ δημιουργεῖν. Μόνος γὰρ οὗτος, ὡς εἶπαι, κατεμήνυε τῷ χαλκῷ τὸ ἦθος αὐτοῦ. καὶ συνεξέφερε τῇ μορῇ τὴν ἀρετὴν. — 2 τίν' ὅδ'ι apogr., sicut Plan., et cod. T; quare in Palat. « has literas extritas » esse, quod testatur Jacobs., de apogr. Gothano intelligendum potius quam de Spalletti aliquo testimonio. « Atticum ὅδ'ι ab epigrammatariorum sermone abhorrebat judicans Hermann. corrigit : τίνα δὲ χαλκός. » *Jac. Del. p. 71.* Etiam scribi potest τ' οἴην. — 3 αὐλάσσοντι Plan., T et apogr.; αὐλάσσοντι ex Plutarcho De fort. Alex. I, 9, II, 2, qui bis hoc distichon citat sine var. alia. Boiss. αὐλάσσοντι revocabat, bis verbis : « Nescio an ille dorisismus, qui in indicativo futuri recte adhibetur, et in participio locum habeat. Nec omittendum fuisse illustratum id epigramma a Viscontio Icon. gr. t. II, p. 52, et gallicis versibus redditum a Chaussard t. IV, p. 142. » Ἐξ Δις λεύσσω. Plutarch. l. c. : Λυσίππου δὲ Ἀλεξάνδρου πλάσαντος ἄνω βλέποντα τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν οὐρανὸν (ὥσπερ αὐτὸς εἰώθει βλέπειν Ἀλέξανδρος, ἡσυχῇ παρεχάλλων τὸν τράχηλον), ἐπέγραφε τις οὐκ ἀπιθάνως· Αὐτάσσοντι δ'.... — 4. Conf. Ovid. Met. XV, 858-860.

CXXI. — 1. Τεκμαίρεο, ipsum Alex. hoc vultu fuisse tibi finge. Non male scripseris τεκμαίρεαι, ut ep. 122, 2, δέχεται.

CXXII. — « Fecit Lysippus (Plinio teste, XXXIV, 19, 68) Alexandrum M. multis operibus, a pueritia ejus orsus; quam statuum (pueri nempe Alexandri) inaugurari jussit Nero princeps, delectatus admodum illa. Hac excitatum esse videtur hoc epigr. incerti auctoris. » *Benndorf. p. 70.* — 4 εἰδίδεξε Brunnck.

CXXIII. — « In Herculis Ἀλεξικάου statuum. in pasuis fortasse positam, ad feras et fures arcendos. Facete poeta Herculem per se jurantem fecit v. 1, quemadmodum Neptunum Aristophanes Av. 1613. » *Jac.* — 1 Μὰ τὸν libri, sed particula μὰ corripit : οὐ τὸν Hermannus, quod pro οὐ μὰ τὸν dici constat. « Βουδοῖναν. Schol. W. : τούτῳστι βουράγον Ἡρακλῆα· ἦν δὲ αἰτία οὕτω καλεῖσθαι· Θεῖν δάμας οἶδεν· εἰδέναι δὲ ἄξιον εἶναι καὶ βουράγον (imo αἰγοράγον, ut fertur ap. Pausaniam III, 15, 7, quem sequitur scholiastes) Ἥραν ἐπονομαζέμενον καθέστηκεν Λακεδαιμονίους καὶ αἰγας τῇ θεῷ θύειν. Ἡρακλῆα δὲ κτλ. Nimirum Βουδοῖνας dictus fuit, quum Theodamantis bovem integrum comedisset (vide ad ep. 107), et βουράγος IX, ep. 59, δαμαληράγος IX, ep. 137. » *Boiss.* — In fine versus ἀγρόται libri, corr. Brunnck. — 4. « Ἀκριτος, intempestivus, gregum custodibus inconsulto dormitantibus. » *Jac. Del. p. 33.* — 6 χαίρω τῷδ' libri, γάρω Brodæus.

CXXIV. — Item in signum Herculis ἀλεξικάου sive averrunci, qui loquitur. — 5, 6. Jacobs. in Del. p. 34 confert Callim. H. in Dian. v. 153.

CXXV. — De tabula, in qua Ulysses pictus, cujus

Imaginem undæ maris deleverant. — 1 *Λαστιάδῃ* edd. ante Ascens. et Steph. In fine χειμα libri (sc. πόντου), κόμα tacite correxit Brunck.

CXXVI. — 1. Sic distinxit Jacobs., qui citat Ovid. Metam. VIII, 169 : *tauri geminam juvenisque figuram*. Boiss. : δ παῖς, δ τ. — 2. Pasiphaes nefandi in taurum amoris. — 5. Notum Ovidii de eodem, Art. am. II, 24 : *Semibovemque virum semivirumque bovem*.

CXXVII. Lemma : εἰς Λυκούργον. In ed. princ. Flor. : εἰς Ὀπίστην. — In statum Lycurgii, regis Thraciæ, securim tenentem. De eo v. Hom. II. Z, 130 seqq.; Apollod. III, 5, 1; Hygin. F. 132 et 242; Schol. in Lucan. I, 575. — 1. « Μονοκρήνιδῃς et totam fabulam explicat Meziriacus ad Epist. Ovidii t. I, p. 184. » Boiss. Heynius in Excursu ad Æn. VII v. 689 seq. μονοκρ. intelligit, « uno tantum crure ocreato : ut adeo falcem alteri facile infligere posset. » Verbum illustrat Jacobs. in Anal. t. XII p. 47; adde Tafel. Dilucc. Pindar. p. 653 (in Pyth. IV, 133). Ut epigrammati 97, ita huic subscriptum fuisse artificis nomen et genus indicio est τίς (v. Hecker. I, p. 172). — 3. Βαχχ. παρὰ πρ. Stans ad vitem. — 4. Βριθὺν χάλυδα, *validam bipennem*, ut Virgilius ait Georg. IV, 331, hujus, ut videtur, fabulæ memor. Lycurgus inde *bipennifer* (Ovid. Met. IV, 22) et *securiger* (Sen. Clid. 471) vocatur. Vid. Jacobs. in Del. p. 51. Ὑπὲρ κεφαλῆς, ut majore vi eam impingeret viti.

CXXVIII. — Iphigenia furens, sed agnito fratre in miserationem adducta. Non ex Euripidea fabula ductum opus. — 1. « Etsi sciam quam sæpe tautologica sit scriptorum Græcorum abundantia, offendo tamen ad debile adverbium πάλιν. Epithetum expectabam. An καλόν? » Boiss. At πάλιν sonat : a furore recedentem. — 3 ἀδελφόν edd. ante Ascens. et Steph. Non intelligam cum Grotio iram in patrem occisorem suum, sed de sacerdote accipio, quæ deæ suæ in extraneos odium animo concepit.

CXXIX. — In Praxitelis *Nioben cum liberis morientem*, quam memorat Plinius XXXVI, 4, 5. « Id epigramma nimium extollit Menagius Antibajul. § 84; sed parcius ac verius in Menagianis t. II, p. 59. Ibi fuit illustratum ac gallicis versibus redditum a Moneta, quem vide et in Opp. sel. t. II, p. 376 [vel Carminum editorum a. 1716 p. 220]. Voltarius etiam id convertit. Adi Notitt. manuscr. t. X, part. 2, p. 251. In Theresam quam vivam mortuo de marmore duxit Berninus simili acumine lusit Faydit. Animadv. in Virg. et Hom. p. 489. » Boiss. Sic et latino vertit aliquis :

Di me vivent! marmor de corpore : vivam
De rigido effecit marmore Praxiteles.

Ex hoc vel simili ep. Ausonius Epitaph. XXVIII :

Vivebam ; sum facta silex, quæ deinde polita
Praxitelis manibus, vivo iterum Niobe.
Redditit artificis manus omnia, sed sine sensu.
Hunc ego, quum læsi numina, non habui.

CXXX. — 2 ἐπιμυρομένης ed. princ. Flor. — 3 ἔλαχε edd. ante Steph.

CXXXI. — « De illustri statuarum complexu ad hanc fabulam pertinentium v. *Propylæen* II, fasc. 1, p. 48-91, *Amaltheam* I, p. 273 seqq., *Welckeri Zeitschr.* I, p. 589 seqq. et *Niobes Histor. græcæ sculpturæ miraculum* sc.

Th. Pirol. » *Jac. Del.* p. 49. Adde Patin. *Études sur les Trag. grecs*, t. I, p. 147 edit. sec. — 1 δὲ ποχ' ἄδῃ δι: ἐπὶ τὰ τέκνα libri, δις ἐπὶ τὰς Scaliger, δις ἐπὶ τὰ τ. Passovius; illud recepit Jacobs., τέκνα τεκούσα dictum existimans velut uno verbo παιδοτοκούσα vel τεκνογονούσα. Sed nimis patienter tulerunt ἄδῃ ποχ' ἄδῃ. Recepi Benndorfii correctionem p. 51 : ἄδῃ ποχ' ἄδῃ δις ἐπὶ τὰ τ. Hunc liberorum numerum Euripides tradidit (fr. 456), alii alium. — 3 κόραι; libri, corr. Scaliger. — 6 λείπεται libri, corr. idem. Notus usus præpositionis ἐπὶ in tali re, exprimens quod latine est *relicto* vel *relictis*. — 9 καὶ δὲ σε edd. ante Jacobs., reductum a Boiss. — 10. Ἐπὶ, ἐπεστι, imminet capiti tuo. « Schol. W. : πρῶτος Ἀρχιλόγος τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρητημένου λίθου τοῦ Ταντάλου δαίμα εἰς τὴν ποιήσιν εἰσήνεγκεν [v. Bergk. Lyr. p. 547] : εἴτα τοῦτ' ἀκολουθεῖσαντες Πολύγνωτος καὶ Εὐριπίδης, ὁ μὲν ἔγραψεν ὑπὸ τινι πίθῳ ἐν Δελφοῖς Τάνταλον λίθου δαίμα πάσχοντα ὁ δὲ ἐν Ὀρέστῃ (v. 6) πεποιήκεν οὕτως : « ὑπερέτλοντα δαιμαίνων λίθον ». Illa scribenti observatur Pausanias X, 31, 4. De Tantalii lapide adde not. ad VIII, ep. 104. » Boiss.

CXXXII. — 2 τῆς... Νιόβης S. — 3 ἔτρωσε libri, corr. Scaliger; ἤ; S, sed γὰρ et λογείαν. — 7 γλώσση S; ὧσσα θνατοῖσιν δολία νόσος corrigit Benndorfius p. 42. Ductum ex Eurip. Or. 10, de Tantalō :

Ἀκόλαστον εἶχε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον.

Deinde Plan. ἁ ἀχάλινος; S ἁδ. ἀχ., Brunckius ἁ; ἀχ. Ἀ., linguae scil. Eurip. Bacch. 385 : Ἀχαλίνων στομάτων Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας Τὸ τέλος δυστυχία.

CXXXIII. — 1 χειρὰ νένευκας libri, corr. Huschkus, qui sequente versu ἐνθεον κόμαν comparat cum *cæsarie insana* ap. Statium Theb. X, 598, et *μαυνομένη* τραχὺ Dioscoridis VI, ep. 220, 2. Conf. dicenda ad ep. 134 initium. — 9 ἐμπνοος corrigit Heckerus I, p. 337, quod non necessarium puto, neque fulciunt collata XI, ep. 253, 3 et Append. ep. 102, 8. Ineunte versu, γένεθλον non γέννημα, *partum*, significat, sed γένεσιν, *natalem diem*. Confer Helenæ verba ap. Homer. II. Z, 345 seqq. — 10 καὶ δι: τετρ. libri, κάδει vel κῆδει Huschkus et Hecker.; Boiss. : « Κάδι: pro καὶ αἶδι, καὶ ἐν ἄδου. Placet tamen magis Jacobsii conjectura κάδει. » Addit Jacobs. : « Observabatur Antipatro Homeri locus de Niobe II. Ω, 617 :

Ἴνθα λίθος περ ἑοῦσα θεῶν ἐκ κῆδεα πείσσει. »

Spitznerus ad eum locum malebat *τηκομένη*, sed alterum Heck. tuetur collato VII, ep. 328, 6 : στυγερὸ πάθει τε:ρομένους.

CXXXIV. — « Nuntius ad Nioben properans venit e Cithærone monte, ut filiorum cædem nuntiet. Jam aut e longinquo matrem alloquens, aut verba quæ dicturus est secum meditans, appropinquat, et filias quoque domi circa matrem perire, aut jam periisse, videt. Nam (inquit Apollodorus III, 5, 6) τὰς μὲν θηλείας ἐπὶ τῆς οἰκίας κατετόξευσεν Ἀρτεμις, τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρώνι Ἀπόλλων κνηγετοῦντας ἀπέκτεινε. Propterea etiam uterque sexus diversis locis videtur sepultus esse, ut Euripides quidem filiarum tantum sepulcrum commemorat, Phœn. 162. » *Græfius*. In præcedente epigr. Antipatri, quocum haud dubie æmulatus est Meleager, Niobe jam acceperat nuntium de occisis filiis, dicens vel dictura : *Post tot quoque funera vinco*. — 2 Λαλιὰν non ferens Heckerus p. 381 conj. ἀγγελον ἄτα; Δέξαι, σὺν ἀγέων οἰκτροτάτα λαλία, coll. v. 11; sed quod in fine apte et semel dixit, in initio et bis dicturus erat puella. — 4 γονάν,

prolem, mavult Hecker. — 5 ἄλλο τι λούσω libri, δὲ ἔτι Grotius; ἄλλο; τι Brunkius et Jacobs., quod παθητικώτατον quam Meinekii (ad Theocrit. p. 216) correctio: τί τὸ δ' ἄλλ' ὁ τι λούσω; — 9 τὰρδεῖ corrigit Heckerus I, p. 215, et versu 11 ὑπὸ τάρδεως, pluribus locis, etiam Homeri, eam correctionem adhibens. — 12. « Junge & μάτηρ ὑπὸ θαμβους σαρκοπαγῆς. Philostratus Imag. I, 24, de Apolline Hyacinthi morte percusso: πεπηγέναι φήσεις αὐτὸν τοσοῦτον αὐτῷ τῇ; ἐκπλήξωας ἐμπέπωναν. » Jac. Del. p. 50. Conf. Theocr. II, 110, et ad σαρκοπαγῆς supra ep. 132, 5: ἃ δὲ λίθω καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα. Erravit Grotius μάτηρ pro vocativo habens.

CXXXV. In lemmate τὴν accessit ex RS. — In celebratissimam Medeam Timomachi. « Schol. W.: Τιμόμαχος ζωγράφος ἄριστος, περὶ οὗ μέμνηται Πλούταρχος ἐν τῷ Πῶς ζεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν (§ 3; p. 18, A, cum nota Wyttenb.). Conf. ep. 83 et octo quæ statim sequuntur epigrammata. Cuncta fuerunt inter se collata et illustrata in Nic. Loensis Epiphyl. IV, 16. » Boiss. — 1 ἔδειξε libri Plan., ἔμπε RS et cod. 1773, « quod quis non exosculabitur? » Schneidewin. — 3 ἢ δ' ed. princ. Flor. et aliæ ante Ascens. et Steph., ἢ δ' RS. — 4 βουλομένην RS.

CXXXVI. — 2 Τέχνους, breviter pro τῇ τῶν τέχνων κατοργῇ. — 7 Μέλῃσι, parati ad rem agendam animi et voluntatis significatio. Παροιμιακά esse hæc verba ostendit ἔρα σοφός, ut ap. Theocr. XIV, 22: Ἀύκον εἶδε; ἐπαῖε τις, ὡς σοφός εἶπεν. — 8. « Μηδεία, barbaræ mulieris. Τιμομάχου, artificis et σοφοῦ. » Jac. Del. p. 52. Vertit Ausonius Epigr. CXXIX:

Medeam vellet quum pingere Timomachi mens,
Volentem in natos crudum animo facinus,
Immamem exhausit rerum in diversa laborein,
Fingeret affectum matris ut ambiguum.
Ira subest lacrimis, miseratio non caret ira;
Alterutrum videas ut sit in alterutro.
Cancrantem satis est. Nam digna est sanguine mater
Natorum; tuxa non dextera, Timomache.

CXXXVII. — 1. Hic quidem non probanda Heckeri sententia, τὴν ob subscriptum nomen esse positum statuentis (I, p. 173; cf. ad 127, 1). Poeta dicit: Quis animum inducere potuit te iratam et παροξύνον in omne tempus fingere? — 3 αἰεὶ γὰρ διψ. sine interrogatione legebatur pro quo egregie ἀρ' αἰεὶ Benndorf. p. 64, correctione certissima. — 4 δεύτερος, ἢ Γλαύκη; τίς πάλι vulg., corr. Jacobs. — 5. « Ἐν κρηφ. Conf. ep. 141, 6; IX, ep. 591, 5. Adde Rad. Rochett. in Diario Eruditt. a. 1835, p. 726; Pictur. antiq. p. 261. » Boiss. — 6 ζῆλον εἰς; ἃ θέλεις libri depravate; οὐς θέλεις conj. Jacobs. in Add. p. XCII; οὐ; ἀσεβεῖς anonympus a. 1794; (εἰσαθερεῖς) Schneidewinus, quod nobis non tam probabile videtur quam Heckeri. Grotius in mente habuisse videtur eis; ἃ τελεῖς vel οἱ τελεῖς. Denique Jacobs. in nostro exemplo: « Leg. εἰς ἃ θέμις. Medæ furor modum excedebat; pictor ejusdem furoris particeps substituit tamen intra justos terminos. » Per se bona sententia, sed vix conveniens præcedentibus. Malim equidem ἰσ' ἀτενῆς, æque tenax, quod Ausonii versui 8 respondeat. — Sic vertit Ausonius Epigr. CXXX:

Quis te pictorum simulavit, pessima Colchis,
In natos crudum volvere mente nefas?
Usque adeone sitis puerorum haurire cruorem,
Ut ne picta quidem parcere cæde vellis?
Numquam te pellex stimulat? Numne alter Iason,
Altera vel Glaucæ sunt tibi causa necis?
Quin ne picta quidem sis barbara. Namque tui vim
Cera tenax zeli concipit immodicam.

CXXXVIII. — 3 θυμὸν μέγαν Brunk. frustra. — 5 ἀμικτά τὰ εἰς ἐν libri, corr. Jacobseus, recte quoque conciciens ἀμικτά περ. — 6. « Laudat poeta pictorem, quod matrem de liberorum cæde consilia agentem, non ipsum facinus perpetrantem, repræsentaverit. » Jac. Conf. ep. 136, 8.

CXXXIX. — Ex Antiphilo ep. 136 expressum videtur.

CXL. — 2 ἴτην ed. princ. ἴτην, κύκλον πυρόεσσαν, scil. in ipso ære, ut (notante Jacobs. in Del. p. 51) Lyssippi χαλκὸς πῦρ ὄρη, ep. 119, 2. — 3, 4. Confer Ovid. Met. VIII, 463 seqq. de Althæa fratrum cædem in filio ultura.

CXLI. — In hirundinem quæ in Medæ imagine nidua fecerat. « Ad Timomachi Medeam sine ulla hæsitazione referimus etiam hoc epigr. in quo, quum expressum sit ex Leonidæ epigrammate IX, 346, argumenti exaggeratio nullius offensionis est. » Benndorf. p. 64. — 3 ἐπιστράπτει libri, ἀπαστρ. cum Schæfero Jacobs. et Boiss. Κανὸς; ὕψαιμος, sanguinea acies, Virg. Æn. IV, 643. Vid. Dorv. ad Charit. p. 223 ed. Lips. « Isdem coloribus aper Calydonius depictus est ap. Hesiod. Scut. 388, et Philostr. jun. Imag. XV. » Jac. Del. p. 52. — 4 ἀπὸς ἐπιστάλας cod. T. ἀποσταλάει Brunk. — 5. « Σίδηρος. Semper gladium gestans repræsentatur Medea. Vid. not. ad Callistr. Stat. XIII, p. 161, 18 (725). — 6. Κὰν κρηφ, i. e. καὶ γεγραμμένην. » Jac. ibid.

CXLII. — 1, 2. « Ordo esse videtur: καὶ θυμὸς ἐκ κραδῆς κοιλίαν; (τὰ σὰ) θυμὰτα ἠντρίπισεν ἐς γόλον. » Boiss. Sic etiam Jacobs., qui ante proposuerat ἐς ῥόνον. — 3. Οὐδὲ βάσι; σε καθ. Conf. ep. 54, 7. — 4 λεχέων εἰνεα corrigeat Jacobs., coll. Eur. Med. 998, « quia non *lethorum causa*, sed *in liberis* furebat. » Sed ita in toto epigr. nulla foret τῆς παροξύνουσι mentio. — 5 τὸ δ' ἀνέπλασεν Brunk., et Hecker. I, p. 173. — 6 εὐνυγίη ed. princ.

CXLIII. — Non integrum epigramma esse videtur.

CXLIV. — Non apparet ex carmine utrum picta tabula an statua describatur, neque utrum Hippomenes solus an cum Atalanta effictus fuerit. — 4. « Σύμβολον Παφίης. Vide not. ad V, ep. 79, 1. » Boiss. Schol. in Theocrit. II, 120: τὰ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰππομένει μῆλα ἐκ τοῦ Διονύσου ἦν σιεράνον, καὶ ταῦτα ὥς εἰς ἑρῶτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιλητῆς. » τὰ οἱ ποιεῖ Κύπρις εἰλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. » Conf. Theocr. III, 41.

CXLV. — In Ariadnen dormientem et saxo acclinet, qualem descripsit Philostratus Imag. I, 15. « Frequentatum fuisse debet hoc argumentum, quippe ad quod poetæ passim respiciunt. » Jac.

CXLVI. — Color similis epigrammati ad Platonem relato, IX, 826, 5 seq. — 2. « Μὴ ἀναθρώσκῃ. Supple cogitando: καὶ ἀποφύγῃ. » Jac. Del. p. 54.

CXLVII. — « Antiphili epigr. corruptissimum agit de Andromeda in Æthiopum terra post pugnam cum ceto una cum Perseo picta. Hanc Nicia Andromedam fuisse putamus, quæ fuit grandis tabula (Plin. XXXV, 40, 132). Contra sequens Arabii Scholastici epigr. ad talem Andromedam spectat, quæ fuit illa ab Achille Tatio III, 7 descripta. » Benndorf. p. 71. — 1. « Πτερόεις τὰ πῆδ. Sch. W.: ὕψι-

θήματα περρόντα ἐδωρήσαντο Νύμφαι τῷ Περσῇ ἐπὶ Μένδουσιν ὀρμημένῳ. Περὶ δὲ τοῦ δώρου τούτου τῶν Νυμφῶν μέμνηται Πανσανίας ἐν Λακωνικοῖς (c. 17, 3). — [3. Fors. legend. ἀθλος ἔρωτος, certamen ab Amore propositum.] — 4 ἂν ἄλλος εὐτεκνίη libri. Sensus esse videtur præmium fore certaminis bellum et pulchram Cassiopes filiam. Sed non fuit Cassiopes filia ἄλλος. Forsan, Κασσιόπας ἂν! ἄλλου εὐτεκνία. » Boiss. Recte Hecker. p. 382, ἂν ἄλλος, « ut poeta deploret Cassiopes εὐτεκνίαν, qua mater elata filiam summis infortunis exposuit. » Ovid. Metam. IV, 669 :

Illic immeritam maternæ pendere linguæ
Andromedam pœnas immittis jussu erat Ammon.

Conf. Apollod. II, 4, 3. — 5 χαλᾷ πόδας ἡγάδι v. Plan., cui Salmas. adscripsit πόδα σηγάδι, quod e cod. Palat. ductum putabat Brunck.; πόδα sequente νωθρόν confirmatur, sed σηγάδι et inusitatum et ineptum. Jacobs. conj. χαλᾷ πῶδες ἰθὺματα νάρκα νωθροῦ, nam ἰθὺματα ap. poetas pro ipsis pedibus. Cogitabam de χ. πόδα πηγάδι v. Sed melius Boiss. : « Vulgo, χαλᾷ πόδας. Adjectum νωθρόν poscebat πόδα : quod nomen restitui, et hiatum vitavi transmutatis vocabulis : σκοπέλοιο πόδα χαλᾷ ἡθ. » Heckerus σκοπέλοιο πόδ' ἀγγαλᾷ ἡθ. Intellige Andromedam jam liberatam et de scopulo descendente. — 6. Τὸ γέρας, homerice dictum : *sa conquête*. Ovid. Met. IV, 737 :

resoluta catenis
Incedit virgo, pretiumque et causa laboris;

et v. 756 :

Protinus Andromedan et tanti præmia facti
Indotata rapit.

CXLVIII. — Conf. dicta ad ep. præcedens. — 3 γναμπτήξ ἱχαρίχθη Brunckius. — 5, 6. « Exciderant a nupera editione [Jacobsii], casu, opinor, quum de omissione nihil fuerit in commentario monitum. » Boiss.

CL. Πωλλιανοῦ ed. Ald. 3, ceteræ πωριανοῦ, vel πορ. Lemma : εἰς στήλην Πολυτέλης. — Picta Polycleti Polyxena celebratur, qui *sculptor* fuit; neque hoc per errorem scriptum esse pro Πολυγνώτω (ut ep. 30), ostendit Junonis comparatio v. 3, celeberrimi operis Polycleti Heræum ornantis. Ignari igitur poetæ epigramma, « mere ἐπιδεικτικόν, ut plurima hujus generis, et tabulam ab eo non visam, sed fictam, celebrans. » Jac. — 4. De re comparandus Eurip. Hec. 558 seqq. « Addit schol. Wech. : ἐγγράπτο Πολυτέλην καὶ ἐν λέσχῃ τῇ ἐν Δελφοῖς κατὰ τὰ εἰδισμένα παρθένους τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχας ἀναπλεομένην ἐγγράπτο δὲ ὑπὸ Πολυγνώτου τοῦ ἐν εἰκόνι τῷ οἰκήματι τὴν τε Ἰδίων ἐαλωκυῖαν καὶ τὸν Ἑλλήνων ἀπόπλουον ζωγραφῆσαντος ὡς Σιμωνίδης ἐποίησε : Γράψε Πολύγνωτος .... (IX, ep. 700). Ex Pausania X, 26, 4; 27, 2. Vulgatum κρύπτε πέπλω vix poterit servari post πέπλοιο βαγέντος. An ῥάκαι, vel λίνω, vel χερὶ? [Hoc Toupius et Brunck. Præferam νόφ, coll. Eurip. Hec. 569 : πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν. Jacobs. ex eod. v. in nott. mss. conjiciebat πᾶσις, i. e. πτώματι. Jam in Add. p. XCII, etiam imperfectum κρύπτε molestum esse monens, felicissime conjecerat κρύπτει δὲ τλω, quod pro πόνω habet Æsch. Sept. 16 (conf. Soph. Trach. 7). Alloqui αἰσχροῖν πέπλω arguebat dictum sit pro σωφροσύνῃ ὡς πέπλω, vel ἀντὶ πέπλω (d'un voile de pudeur), quemadmodum Basil. M. De leg. libr. Gent. c. 5 : τοσούτου αἰσχύνῃν ὀφλῆσαι (Ὀδυσσεῖα) γυμνὸν ἐφθένα, ἐπαθήρη αὐτὸν ἀρετῇ ἀντὶ ἱματίων κεκοσμημένον (Ὀμηρος) ἐποίησεν.] Ipsam imaginem virginis cum decore ac servato pudore cadentis illustrant quæ collegi plurima ad Planudis Metamorph. p. 574. » Boiss. Αἰδῶ honeste

dictum pro αἰδοῖον, ut Hom. II. B, 262, X, 75. Conf. Eurip. Hec. 570. — 5, 6. Distichon satis ineptum.

CLII. — Virgilium incusat Dido, quod falsa de se tradiderit, et famam suam a criminibus ejus tuetur. — 4 αἰσχρόν a correctore primum in αἰσχρά, deinde in ἔσχον mutatum in T, quod recepi : et sic legisse videtur Ausonius. In fine glossa : ἀειραμένη. Vulgatum αἰσχρόν male jungunt cum δόξαν, « pro rebus cum laude gestis turpem famam retuli », vertente Jacobs. Del. p. 60. Immo ait illa gloriam præclare factis consecuta esse : quod ipse significat Virgilius Æn. IV, 653-656. Εὐφημία de laudandis seriorum scriptorum est. — 5. Vide Heyn. Excurs. I ad Æn. IV. — 6 ἡλύθεν legebat Ausonius. — 7 Ἰαρθάων libri; Jacobs. (in Add. p. XCII) ob hiatum φεύγουσ' ἀπ' Ἰαρθ. — 9. « Queritur Dido de Musarum malitia, quod castissimum poetam excitaverint, qui impudicitiae probro eam adspiceret. » Jac. — 10 τοῖα edebatur. « Pro quo scripsi οἷα cum Græfio, sed cum admiratione. Græfio [et Jacobsio] erat pro οἷα τοιαῦτα. » Boiss. Et οἷα in marg. scriptum habet cod. T, qui φεύσατο παρθενίης, divinatione a Græfio repertum, pro vulgari φεύσατο σωφροσύνης, quod in marg. scriptum. — Vertit Ausonius, de suo disticha duo addens, Epigr. CXVIII :

Illo ego sum Dido vultu, quem conspicis, hospes,
Assimilata modis pulchraque mirificis.
Talis eram; sed non, Maro quam mihi finxit, erat meus,
Vita nec incestis læta cupidinibus.
Namque nec Æneis vidit me Troius unquam,
Nec Libyam advenit classibus Iliacis.
Sed furias fugiens atque arma procacis Iarbæ,
servavi, fateor, morte pudicitiam,
Pectore translixo : castus quod percudit ensis,
Non furor, aut læso crudus amore dolor.
Sic cecidisse juvat : vixi sine vulnere famæ.
Ultā virum, positis mœnibus, oppeti.
Invida cur in me stimulasti, Musa, Maronem,
Fingeret ut nostræ damna pudicitiae?
Vos magis historicis, lectores, credite de me,
Quam qui furta dēum concubitusque canunt,
Falsidici vates, temerant qui carmine verum
Humanisque deos assimulant vitia.

CLII. Lemma : ὡς παρὰ τοῦ Πανός. « Quod falsum. In ejusmodi lusibus componendis plures veterum elaborasse apparet ex Martiali II, 86, ubi inter *difficiles nugæ*, quibus bonum poetam operam dare negat, etiam illa carmina recenset, quæ *græca nusquam recantet Echo*. Legitur in primis cod. Palat. paginis. » Jac. — 2 μ' οὐ apogr. Par., non μοῦ. Ultimæ voci Salmas. adscripsit φῖλει, ambiguum ex cod. an conjecturam. — 3. An in fine φέρ', εἰ (19).? — 4. « Recte docet Moneta in Menagianis t. II, p. 158, ubi de illis per echo lusibus erudite agit, alterum ἐρῶ nou esse cum Politiano vertendum *amo*, sed *dicam*. » Boiss. — 5. Forsan legendum κερμάτων τι δός, — Τὸ δός.

CLIII. — 1 ἀγλωσσον libri, corr. Salmasius et alii. — 2 ἀντίθρονον Πανός Lennepius (Anim. ad Coluth. p. 77), quo non esset opus, etiamsi metrum commendaret. Si quid mutandum, malim πλάσσουσ', i. e. μιμουμένην.

CLIV. — 1. « De amore Panos in Echo vide not. ad Theoph. Simoc. Epist. p. 272, et ep. 225, 233; VI, ep. 78, 87; IX, ep. 586, 825. » Boiss. — 2 ἄσομένη plures edd. vett. — 3 Παντοίων στομάτων εἰκόνα, i. e. πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνήν, ut Longus III, 21. Sic Latinis Echo sæpe *vocis imago* vel simpliciter *imago* dicitur : v. Orell. ad Hor. Od. I, 12, 4.

CLV. — Τρύγξ, quod ex voce redundat, ut fœx e vino.

CLVI. — « In Echūs statuam, quam ad templum Bacchi collocatam poeta ita interpretatur, ut eam a Pane, Bacchi comite, non, sicut olim, alieno animo esse dicat. » Jac. — 3 Βάχχου εἰδὸς ἔστιν ἡ ἀνδρὶς ἡ δὲ Βάχχος; ap. Soph. Ant. v. 1122, Eurip. Bacch. v. 150. Οὐκ ἴσμεν. Panes scilicet nonnunquam cum Satyris Sile-nisque confunduntur (Schol. in Theocr. IV, 62), qui in Bacchi comitatu vulgo sunt: vid. Catull. LXIV, 252. Conf. Hom. II. in Pan. v. 46.

CLVII. — Nullam causam esse, cur dea in media urbe arma gerat. — 1. « Κορύσσειαι. Schol. W.: Πλάτων Κριτίας (p. 110). » Καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς θεοῦ σχῆμα καὶ ἀγαλμα, ὡς κοινὰ τότε ἦν ἐπιτηδεύματα ταῖς γυναῖκι καὶ τοῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὸν πόλεμον, ὥστε κατ' ἐκείνον τὸν νόμον ὡπλι-σμένην τὴν θεὸν ἀνάθημα θεῖναι τοῖς τότε, ἐνδείγμα ὅτι πάντα ὅσα ξύννομα ζῶα θήλα καὶ ὅσα ἀρρένα τὴν προσ-ήκουσαν ἀρετὴν ἐκαστῇ γένει παγκοινῇ δυνατόν ἐπιτη-δεύειν πέφυκεν. » De Venere armata conf. Antimachum, IX, ep. 321, et infra ep. 170-177. Damascius Photii Bibl. p. 1045 statuam se ait contemplatum esse Minervæ cum stupore summo: τοσούτων αὐτῷ κάλλος ἐνεκέρασεν ὁ τεχνί-της, οὐ γινώκει τι καὶ ἀρροδίσιον, ἀλλὰ βλοσυρὸν τε καὶ ἀν-δρικόον, ἐνοπλὸν μὲν, ὅσον δὲ ἀπὸ νίκης ἐπανερχομένης καὶ τὸ γεγῆθός ἐπιφαινούσης. » Boiss.

CLVIII. — In statuam Dianæ dignam dea. — 1. Ἀρτε-μὶς εἰμ'· εἰ δ' Ἀρτ. et ὁ χαλκός libri; εἰμ'· εἰ δ' Ἀρτ. et ὁ χαλκός Meinek. p. 144, et Boiss., qui hæc: « Grotio eū debeo pro ei, Jacobsio χαλκός; pro χαλκός. Ad Zachariam p. 415 malebam ἡδ' pro ei δ', ad Tiber. p. 17 ἡ δ'. [Ἀρτε-μὶς εἰμ' ἡδ' Ἀρτ. Ungerus Beitr. p. 37.] Offendo ad com-positionem. Prius distichum est Dianæ loquentis; poste-rius spectatoris esse videtur [immo, statuæ ipsius de se, ut sæpiissime]. » Idem offendit Benndorfum p. 45, qui Ἀρτεμὶς ἐστὶν ἡδ' Ἀρτ. Passovius Script. misc. p. 202, αὐτοῦ ὁ χαλκός, sed reponendo χαλκός; non erat dubitan-dum. — 3. Τεκμαίρου. Conf. ep. 121, 1. — 4. « Κυνάγε-σιον, h. l. locus venationi destinatus. » Jac. Del. p. 12.

CLIX. Lemma in S: εἰς Ἀρροδίτην. Legitur et in primis foliis cod. Palat. — 1 ἐμφύχωναι Lennepius (ad Phalar. p. 22, 2). — 3 ὅδε πω S. — 4 εἰς Steph.

CLX. Etiam hoc in primis foliis cod. Palat. — 3. « Περι-σπέντω ἐνὶ χώρῳ, verba ex Homero petita (cf. Odys. A, 426; K, 211) fortasse indicant singularem illum appa-ratum, quem significat Plinius XXXVI, 4, 21 verbis hisce: «*culicula ejus (Veneris Cnidias) tota aperitur, ut conspici possit undique effigies.*» Conf. Lucian. Amor. c. 13. » Benndorf. p. 23. « De Venere Cnidia Praxitelis vide notas ad Winckelm. Opp. VI, 2, p. 143 seqq. » Jac. Del. p. 17. — 4. Hoc versu terminari epigr. antiquum, sequens autem distichon recentioris esse poetæ, Platonis ἐννοίαν amplificare conantis, optime demonstravit Jacobs. t. VI, p. 346; item simili ludendi pruritu impulsu grammaticum aliquem ep. 161 procudisse, quo negaret quod alterius distichi auctor affirmaverat. Conf. ad ep. 162. — 5. Grotius legisse videtur αἰδορούς. — 6 ἔξεσεν οἷαν Ἀρης cod. Pal. (etiam Salmasio teste); ἔξεσ' οἷαν Ἀρ. ed. princ. Flor. et aliae ante Steph., qui ἔξεσ' Ἀρης οἷαν, receptum a Boiss., Bergk. Lyr. p. 495 et aliis; ἔξεσεν οἷ' ἂν Ἀρης Meinek. quod a me in cod. 1773 repertum Jacobs. nostro exemplo apposuit. Ipse conjecerat οἷά γ' Ἀρ.

CLXI. Vide ad ep. præcedens. — Non statuam, sed deam ipsam esse affirmat. — 2 ἔστις ὡς πάλαι κρ. S.

CLXII. — « Gallicam et metricam Cocquardii versio-nem et alia vide in Chardonis Roch. Misc. t. I, p. 276. » Boiss. In cod. Iriart. præpositum epigrammati 161 schedis Krobnianis huic disticho postpositum et ad-ctum est extremum epigrammatis 160: ac tale teras-chon legisse Ausonium testatur ejus Epigr. LVII:

Vera Venus Cnidiam quum vidit Cyprida, dixit:
Vidisti nudam me, puto, Praxiteles. —
Non vidi, nec fas: sed ferro opus omne polimus:
Ferro Gradii Martis in arbitrio.
Qualem igitur domino scierant placuisse Cytheren,
Talem fecerunt ferrea castra deam.

Sed nihil horum antiquum esse, post Jacobsium, aliis er-rantibus, perspexit Benndorfius p. 23, qui censet « hoc epigr. 162 nihil esse nisi imitationem epigrammatis 160, inserta φῶι voce, adeo iterata misere languentem. »

CLXIII. — Conf. ep. 160.

CLXIV. Nihil hic de Cnidia Venere. — 1. Versus ductus ex antiqua inscriptione (ap. Herodot. V, 60) in Scæum po-gilem, VI, ep. 7, 2.

CLXV. — 2. « Eveno obversatus esse videtur nobilis-simus locus ap. Homer. II. Γ, 156. » Jac.

CLXVI. — Acumen hujus epigr., quod Jacobo videtur esse in verbis αὐτό; et πανωπύεσσα (Praxitelem scilicet Venerem, quam Paris olim solus in Ida viderat jam omnibus conspiciendam dedisse), « haud planius ac vit-plenum esse » ait Benndorf. p. 19.

CLXVII. — Cum Venere Cnidia celebratur ejusdem artificis Amor Thespiensis (conf. ep. 203 seqq.). — 2. « Καὶ θεὸς εἶσα. Id est, quum sit revera dea, vel vel lapidem. Probavit suam conjecturam καὶ λίθος εἶσα ἴθον Jacobsius censori docto in Bibl. Crit. Nova; mea in-terpretatio videtur posse facere satis: » Boiss. « Ὡς ἀγί-σται; pendet; sed possit scribi ὧς; sic, cum Bruncio. Φλέττω λίθ. Jacobs. in Del. p. 17 laudat Plaut. Poen. I, 2, 71: *Ille mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, potest.* — 4. Proverbialis locutio, *adamanta movere* (v. Ja-cobs. Anal. t. IX, p. 441; t. X, p. 65). Strue vero: ὡς ὅτι κ. φ. ἂδ. πῦρ ἐκβαλεῖ. — 6. « Non valde dispari æa-mine Pompeiorum sepulcra divisa esse dicuntur ap. Martial. V, 75: *jacere Uno non potuit tanta ruina loco,* et Petron. c. 120: *Et quasi non posset tot tellus ferre sepulcra, Divisit cineres.* » Jac.

CLXVIII. In S sine var. — « Gallicis versibus reddi-derunt Voltarius Diction. philos. in Epigramme, et At-naldus abbas Opp. t. III, p. 280, hic pessime, mixtis epigr. 162 et 168. » Boiss.

CLXIX. — Comparantur in hoc et seq. ep. Veneris et Minervæ statuæ. — 2 τὸν Φρύγα cod. Aldi, τὸν Πίρι ed. princ. et Ald. 1.

CLXX. — 4. Βουκόλος, ingenio rustico. « Apud Lucia num Deor. Dial. XX, 4, Minerva Paridis judicium subi-tura Mercurium rogat: Τί θαί; τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῇ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός ἐστί τις ἡ τὸ πᾶν βουκόλος; » Jac.

CLXXI. — 2. Conf. ep. 177, 5, 6.

CLXXII. Lemma: εἰς τὸ αὐτό. Sed in epigr. armatai

Venerem nihil indicat. Quod Palladis manibus factam ait statuum, operis praestantiam indicat. — 1 Αὐτὰ που codex Aldi in Lectt. indeque Ald. 2; αὐτὰν π. vulgo.

CLXXIII. — « Poetarum lusus de hoc signo recensuit et exposuit Heynius Commentt. Gott. t. IX, p. 108. — 4. Ἀγγεμάχοις. Nam τηλεμάχοις uti, ut arcu et sagittis, turpe putabant Spartani. » Jac. — 5 Κυθείρης; ed. princ. et aliae ante Steph.

CLXXIV. — « Palladis cum Venere armata diverbium. » Jac. Del. p. 19. — 1. « Pessimam caesuram » ἐνοπλον εἶπεν ut amoveret Jacobs. corrigebat ἐνόπλιον, vel ἐν ὀπλοῖς, εἶπεν. « De Venere armata schol. Wech. excerptit Pausan. III, c. 15, 8 et c. 23, 1. — 2. Pro ἐρχόμεθα. — 3. Τί μοι, elliptice, ut Latinis *Quid mihi...*? — 4. Vide not. ad IX, ep. 320, 4. Comparantur in Menagianis t. IV, p. 104 græca cum Ausonii latinis. Protulit et Ausoniana Larcher. Diss. de Venere p. 223. » Boiss. Bis hoc epigr. vertit Ausonius Epigr. XLIII :

Armata vidit Venerem Lacedæmone Pallas.
Nunc certemus, ait, iudice vel Paride.
Cui Venus: Armata tu me, temeraria, tenuis,
Quæ, quo te vici tempore, nuda fui?

et Epigr. XLIII:

Armata Pallas Venerem Lacedæmone visens,
Vine, ut iudicium sic incamus? ait.
Cui Venus ardens: Quid me galeata accessis
Vincere si possum nuda, quid arma gerens?

CLXXV. — 1 Καὶ λίθος libri; correctionem Jacobsii recepit Boiss. Qui velis sententiam explicuisset, obscurissimam in verbis simplicissimis. — 2 καὶ ἐπώμοσεν vel κάπώμοσεν Hermannus. « Brodæus ad εἶνα subaudit θωρηγθεῖσα. Fortasse recte: sed sensus carminis mihi non satis expeditus esse videtur. » Jac.

CLXXVI. — « Gallice vertit Larcher. Diss. De Venere p. 219. » Boiss. — 1. Post Σπάρτας distinxit Brunnck. Sensus: Etiam Venerem habet Sparta, sed non mollem et delicatam, ut alii populi. Jacobs. in Add. p. XCII proponebat οὐ δ' ἄστ., vel οὐκ ἄσται δ', sed neque in Dialectu (p. 20) neque in nostro exemplo annotavit. — 4. Ἀκρέμονες Jacobs. in Del. accipit de ramo cum aureis malis, quæ Venus manu gestare solet; malim ramulos et frondem myrti intelligere, de quibus in Analectis cogitabat; χρυσεῖων autem non, ut ille, « pulchris », sed aureis in manu statuae. — 6. Θρακός. Thracia Martis patria. Λακεδαιμονίαν. Plutarch. De fort. Romanor. c. 4: οἱ Σπαρτιάται τὴν Ἀφροδίτην λέγουσι, διαβαίνουσιν τὸν Εὐρώταν, τὰ μὲν ἑσπετρα καὶ τοὺς χιλιῶνας καὶ τὸν κιστὸν ἀποδέσθαι, ὁρῶν δὲ καὶ ἀσπίδα λαβεῖν κοσμονυμένην τῷ Λυκούργῳ.

CLXXVII. — 1. « Epithetum θαλαμηπόλος hinc memorat Larcher. Diss. de Venere p. 135, ac totum epigr. gallice vertit p. 221. » Boiss. — 3 σοὶ παστὸς p. conjecit Jacobsius, qui παστὸς in nuptiarum apparatu memorati exempla affert: nihil mutandum. — 4. « Αὐλῶν, in nuptiarum solemnibus. Il. Σ, 494. » Jac. Del. p. 19. — 6. Ὅσον pro ὅτι τόσον.

CLXXVIII. — « Hoc et sequentia usque ad 182 epigr. gallice vertit Caylus Memor. Acad. Inscr. t. XXX, p. 446 seq. Vertit etiam ep. 182 Millin. Mon. ined. t. II, p. 232. » Boiss. In Apellæ illustrissimum opus, Venerem Anadyomenen, quam artificis gloriam Cōi vocat Ovid. Pont. IV, 1,

29, et in cujus tabula summam sibi posuisse Apellem dicit Propert. III, 9, 11: eam a Cois pro tributo acceptam Augustus dicavit in delubro patris Cæsaris, ut narrat Strab. XIV, 2, 19 et Plin. XXXV, 36, 28. — 1 θαλάσση; ed. princ. Flor. — Ausonius vertit Epigr. CVI:

Emersam pelagi nuper genitalibus undis
Cyprin Apellei cerne laboris opus:
Ut complexa manu madidos salis æquore crines
Humidulis spumas stringit utraque comis.
Jam tibi nos, Cypri, Juno inquit et innuba Pallas,
Cedimus, et formæ præmia deferimus.

CLXXIX. — 4. Ovidius, a Jacobsio citatus, Amor. I, 14, 33, de puellæ capillis:

Illia contulerim, quos quondam nuda Dione
Pingitur humenti sustinuisse manu.

CLXXX. — 5. « Τὰ καὶ θέμις. Hæc enim (στέρνα) sola videre mortalibus fas est. » Jac. Conf. ep. 216, 3.

CLXXXI. — 2 Ἀπελλῶν libri, quod servabat Boiss. Vide ep. 178, 2.

CLXXXII. Legitur in primis foliis cod. Palat. et in S. — 1. Ante ἐπὶ distinxerunt Ungerus p. 33, Piccolos p. 80, et Geistius, ut ap. Himerium ab Jacobsio allatum Or. I, 20: ἐκ μέσου τοῦ πελάγους ἀνείσαν, ἐπὶ τὸν ἄρρον μετὰ τὴν θάλασσαν ἐξ ἄκρων πλοκάμων στάζουσιν. — 2 μοιρμύρ. Pal., μορφωροῦσαν S. « Spuma quum solvitur, lenem stridorem edit, μορμύρει (verbum homerikum: Il. Σ, 403); quod recte translatus in corpus spuma tectum [et ex spuma natum]. » Jac. Del. p. 18. — 3 εἰδὼς libri Plan. et S, ἰδὼν Pal., Brunnck. et Boiss., ut in aliis hujusmodi, ep. 162, 163, 179. « Pro meo tamen sensu vel sic participio ἰδὼν aliquid addendum erat, unde intelligeretur non vere rem factam, sed verisimilem et a poeta pro vera habitam, narrari. » Jac. Mutat igitur εἰδὼς in ἰδ' ὥς, coll. ep. 127, 3; 150, 3; 214, 1; 215, 1; 250, 1; VI, 353, 1; IX, 339, 5 et 777, 1. Quod cum Meinekio et aliis dedimus; conf. not. ad ep. 111, 1. — 4. Confert Jacobsius Theocr. XV, 81-83. — 5 γὰρ om. S. — 7 κυδωνία; S. « De malis cydoniis ductam imaginem plures illustrarunt. Aristoph. Ach. 1198: Ἀτταταὶ τῶν τιτθίων, ὥς σκληρὰ καὶ κυδωνία. [Cantharus comicus ap. Athen. III, p. 81: κυδωνίους μήλοισιν ἴσα τιτθία.] Aristen. Epist. I, 3: τὸν κυδωνιώντα τῆς ποθομένης μασθῶν [ubi v. Boisson. p. 231]. » Jac. — 8 Ἀθήνα Pal. — 9 φάγουσιν vel φεύγουσιν S.

CLXXXIII. — « Argutum carmen, quod illustravit Arnaldus De diis παρέδροις c. XII, p. 70 seq. » Jac. — 2. Libri καὶ πόλεμοι, παρὰ σοὶ ἔ', quod correxit Meinek. ad Theocr. p. 305, scil. περισσῶς, addens: « Apud Callimachum ceterosque Alexandrinos nihil hoc usu frequentius. Cf. Nækiium Opusc. II, p. 72. » — 4 εἰκελος edd. ante Steph. — 5. « Οἶδεν. Quid bello possim, norunt Indi, ἀπ' ὤκεανου, i. e. παρὰ τὸν ὤκεανόν οἰκοῦντες. » Jac. Del. p. 10. Bacchi expeditio Indica e fabulis nota est. — 6 ἥως libri, corr. Brunnck. Arnaldus conjiciebat ἐπ' Ὀκεανόν. Sed est periphrasis, ut pastor ab Amphryso, et Atlas a Mitore Hiberno, Sil. V, 271, ubi v. Heinsium.

CLXXXIV. Lemma: Ἀντ. Σιδωνίου, quod falsum esse docet Pisonis mentio. « Gallice vertit hoc ep. et ostendit Antipatro Thessalonicensi esse tribuendum Boivin. Memor. Acad. Inscr. t. II, p. 289. » Boiss. — Basi statuae inscriptum in Pisonis ædibus collocatæ. « Causam, cur Piso Bacchum sibi in bellis faventem putaret, ex Dione

Cass. I. LIV, c. 34 [coll. Senec. Epist. 83, 14] suspicari possumus. Is, qui Bessos ad seditionem incenderat, Vollogesius fuit, Bacchi sacerdos, qui se deo opitulante bellum gerere volebat videri. Quum vero Pisonis et Romanorum copiis resistere non posset, verisimile est Græcos finxisse Bacchum, barbari illius partibus relictis, cum Pisone fuisse. » *Jac.* De L. Pisone adde Vellei. II, 98; Tacit. Ann. VI, 10. — 1. Συναπιστής. De Baccho πολέμιστῃ conf. ep. seq. et interpp. ad Hor. Od. II, 19, 25 seqq. — 3. Ἀμῶ pro ἀμφοῖν.

CLXXXV. — « Id epigramma gallice vertit et tentat etiam non feliciter vir doct. Disquis. de cultu Bacchi p. 54. » *B.* — 2. Scil. ὁ μὲν θύσῳ, nota ellipsi. — 4 νεβρός libri, corr. Brunck.; eorundem πλαταγῇ corr. Jacobs. Intelligitur crepitaculum quo Hercules Stymphalidas aves fugavit; v. Apoll. Rhod. II, 1056 seq. et Apollodor. II, 5, 6, qui χάλκεα κρόταλα vocat.

CLXXXVI. — Conqueritur Mercurius se, palæstrarum præsidem, sine manibus et pedibus fingi. Notum Hermas sic fuisse plerumque, forma quadrata, εἰκόνας τετραγώνους καὶ κυβοειδείς (Schol. in Thucyd. VI, 27). Conf. ep. 192, et Boiss. ad Babrii fab. 48, 1 et 5. — 3. Χειρονομεῖν, a saltatione ad luctam translatus; ut Glaucus athleta a Pausania (VI, 10) dicitur ἐπιτηδεύοντος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομῆσαι περὶ κῶς. De *chironomia*, « quæ est, ut nomine ipso declaratur, *lex gestus* », vid. Quintil. I, 11, 7.

CLXXXVII. — Æsopica fabula eleganter narrata a Babrio CXIX; conf. Æsop. CXXVIII. — 1. Εὐλὸν ἦεν, surdus mutusque esse videbatur.

CLXXXVIII. — In Mercurii statuam prope gymnasium. — 1. « Λαγχάνειν dii dicuntur loca, in quibus aras et templa habent, quæque adeo præcipua tutela dignari existimantur. » *Jac.* De Mercurio Cylleio v. Tafel. Dilucc. Pindar. p. 219. — 3. « Ἀμάρακον e mente Schneideri scripsi pro vulgato ἀμάρατον. Schol. W.: πλέκαται εἰς στεφάνους Διοσκορίδης ἐν τῷ περὶ σαμψύχου. Legebat Scholiastes ille ἀμάρακον nam Dioscorides III, 47 de sampsucho : καλεῖται δὲ ὑπὸ Κυζικηνῶν καὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀμάρακον· πᾶσα δὲ ἐστὶ πολὺκλωνος ... πλεκομένη εἰς στεφάνους. » *Boiss.* Inde *mollis amaracus* ap. Virg. Æn. I, 693, ubi v. Heyn.

CLXXXIX. — In Pana, Peristrati cujusdam alvearia custodientem. Male lemma : εἰς ἑταρον τοῦ αὐτοῦ (Mercurii). — 4. Χαῖρα (τὴν ἐμὴν). Grotii errorem in hoc disticho notavit Huschkius Anal. crit. p. 143 seq.

CXC. — In statuam Mercurii Νομίῳ. Jacobs. confert Pausan. II, 3, 4 : (Corinthi) χαλκοῦς καθήμενός ἐστιν Ἑρμῆς, παρέστηκεν δὲ οἱ κριός, οὗ Ἑρμῆς μάλιστα δοκεῖ θεῶν ἱερόαν καὶ αὐξάνει ποίμνας, καθὰ δὴ καὶ Ὀμηρὸς ἐν Ἰλιάδι (Ξ, 491) ἐποίησεν. — 3. Αἰτ' ἀν' ὄρη etc. « compellantis esse » et tanquam vocativum ante Meinek. (p. 118) observaverat Jacobs., cui magis tamen placebat : Ἀλλὰ μόλοιτ' ἀν' ὄρη, quam correctionem recipiebat Boiss.; sed hoc Planudes non depravasset. — 4 τοῦ δ' ἄρα. Jacobsius (post μόλοιτ'). « Particula γέ habet sane aliquid offensionis, quod ita evitari potest, si poetam τοῦ θαρσαλέου scripsisse ponatur. » *Meinek.*

CXCI. — In Mercurium figlinum. Notum est vel ex Ovidio antiquissima deorum signa fuisse opere figlino. — 1. Αὐτόθεν cum Jacobsio accipiebam de opere αὐτοσχέδιον, facta sine ullo apparatu longinquius petito. Rectius

Boiss. : « Αὐτόθεν significare videtur non ex peregrina et longius quæsita ac rara argilla fictam esse statuam, sed ex ipsa hujus loci terra. » — 2. Ἀψίδος κύκλος qui vulgo τροχός, *rola*. — 4 ὃ ἔνε libri, corr. Brunck.

CXCII. Legitur in primis paginis cod. Palat. — In Mercurium Scopæ alibi non memoratum. — 1. Τῶν πολλῶν ἕνα, quasi e multitudine Hermarum, quibus plateæ urbium viæque publicæ exornari solebant, Athenis præsertim, ex instituto Hipparchi, quod testatur laudatus ab Jacobsio eximius Platonis locus Hipparch. p. 228, D. Conf. ep. 186.

CXCIII. — Dialogus vialis et Mercurii agrorum custodis. — 2. Ἐκ λαχάνων, scil. ἀψάσθαι vel λαβεῖν π.

CXCIV. — « Conf. IX, ep. 773, Palladæ, cui fortasse hoc quoque distichon tribuendum. » *Jac.* — 2. « Τῇ κολάσει. Schol. W. : ἤγουν τῷ ἔρωτι, ὅστις ἐστὶ κολάσις τοῖς ἀνθρώποις. Κόλασιν τὸν χαλκὸν ἐκ τοῦ πυρός ὄντα (ποῦ τὸ τήγανον ἐκ τοῦ πυρός ὄν). » *Boiss.*

CXCV. — « Amor arbori alligatus est in gemma ap. Lippert. n. 114. » *Jac.* Del. p. 21. Hoc epigr. et quatuor quæ sequuntur, cum quatuor aliis Meleagri, sine scripturæ varietate, sed imaginibus ex antiquo illustrata, transcripsit Otto Jahn ad calcem nitidissimæ, quam dedit Lipsiæ a. MDCCCLVI, editionis Apuleii de Psyche et Cupidine fabulæ. — 3. Περιγηίας, post tergum revinctas. — 5. Ψυχρά, vi et effectum carentia, ut ψυχρά τέφρα ap. Eurip. Alc. v. 354. Ἐκείνου, scil. τοῦ τεχνίτου. » *Jac.*

CXCVI. — 1 Τίς σὲ et v. 5 ὅς σὲ Jacobs.; vulgata reduxit Boiss. Οὐχ ὁσίως, scil. mortalis deum. — 3. Πενεράν, quippe plorantis, ut est in sequentibus de eodem argumento epigr. — 6. « Κνήμεντα, gravius quam ζυγούντα. Pindar. Fr. 88 : ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. » *Jac.* Del. p. 22.

CXCVII. Legitur in S et in cod. 1630 (B), ejus lemma : εἰς Ἑρώτα δεδεμένον πετρεῖ. — 1 τίς ἑσπῆς libri Plan.; τίς ὀσπῆς S et B; δὴ σῆς; *Meinek.* Anal. Alex. p. 399. — 3 μὴ δὲ δάκρυα et in fine προσώποις S, B.

CXCVIII. — 1. Ἀκρίτε, ἀλόγιστε. Jacobs. confert Hor. Sat. II, 3, 266. — 2 δάκρυα ψυχροταχῇ var. in schol. Weh., quam Brunck. præferbat. — 4 πτανὸν ψυχρά; πῶρ, τρ. edebatur, « quo omnis et sensus et metri elegantia pessum datur », ait Benndorf. p. 63. Ejus emendationem recepi. — 6. Κωφοίς, qui preces non audiunt. — 7. Ἀφώλακτος, qui alibi ἀφυκτος, qui *caveri nequit*. Item ep. 211, 3.

CXCIX. Non esse videri Crinagoræ hoc epigr. exponit Geistius *Krinag.* p. 8. — « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Mosch. p. 118 (sive 414). — 1 συσφίγγω libri, perverse. Scripsi συσφίγγεις. Jacobs. proposuit σφίγγει νῦν σφίγγεις. » *Boiss.* Græfius conj. συσφίγγων χειρῶν. Non male vulgatam Huetius sic interpretatur : quia, dum manus conatur vinculis exsolvere, eo magis adstringit eas. Quo sensu divisim legendum videtur : σὺ (i. e. αὐτὸς) σφίγγων. — 8. Hanc ex J. A. Bâilli Lusibus (*Passetemps*) imitationem affert vir litteratissimus R. Dezeimeris ad gallica Petri de Brach Opera Poetica, t. I, p. 151 :

Felon, tu as beau plorer,
Estraint de ces cordes dures :
Il faut bien que tu endure
Ce que tu fais endurer.

CC. — « Gallicis versibus conversum fuit ab Gacone. Andrea Chenier, multis. » Boiss. Pictura vel anaglyphon describitur. — 1 βολιάτην ed. princ. — 2 δούλος Ἔρω; tentabat Wakefieldus. — 5 πλῆσον ed. princ. Flor. et cod. Aldi, πρῆσον Steph. cum aliis edd. vett., quod vertit Grotius; βρέσον Valckenarius, πῖσον Abrensus; πλῆσον, quod præbet etiam cod. S, tuentur Schæf., Boiss. et Meinek. ad Moschum, uterque comparans VI, ep. 40, 3. — 6 ἐν ἄρ. S.

CCI. Lemma in S sine ὅτι; in codice 1630 (B) : εἰς ἔνθεον ἔρωτα. — In simulacrum Amoris celestis, coronas gerentis pro arcu reliquoque apparatu consueto. — 5. Respondet Amor. Ἔρως præponunt S, B, hic etiam : ὦ; ἀπὸ τοῦ Ἐρωτος. « De πανδήμου multus est schol. Wech., apponens quas leguntur in Pausaniæ Bæot. c. 16, 2. [Commendandum in hac re erat Convivium Platonis.] In fine vulgo οὐκ ἀπὸ γ. Scripsi οὐδ' ex B, S. — 9. Quatuor virtutum scilicet, quæ cardinales dicuntur in scholis : ἀνδρείας, φρονήσεως, σωφροσύνης, δικαιοσύνης. Theodoretus De provid. VI, p. 170 : ἀρετὴν μὲν ὀρίζομεθα, φρόνησιν, σωφροσύνην, ἀνδρείαν, δικαιοσύνην, καὶ τὰ ἀπὸ τούτων γενόμενα ἢ ἐν τούτοις περιεχόμενα τῆς φιλοσοφίας μόρια. Quam sæpius auctores σωφροσύνην vocant, vocavit poeta versu sequenti σοφίαν. De hisce virtutibus vide not. ad Marinum p. 67; Bassum ad Eunathium gallice versum p. 262; Ducang. ad Annam Comn. p. 224; Thomasium Dissertt. in Observ. Halens. t. IX. Conf. Anthol. I, ep. 93; mea Anecd. t. IV, p. 173; t. V, p. 164, 1. Quatuor virtutibus animi opponit corporis quatuor Julianus Orat. I, p. 10 : λογὴν καὶ ῥώμην καὶ εὐξίαν καὶ κάλλος. Sternius, qui voluit esse facetus, quatuor hominis cardinales virtutes esse statuit hasce : « to build a house, to raise a tree, to write a book, and to get a child. » Boiss.

CCII. « Addidi lemma. Videtur in eundem Amorem epigramma scriptum, quem præcedens interpretatio morale fecit et virtutum ministrum. » Boiss. — 1 ἐκ λιθίνου vulgo; Jacobs. scripsit Λιθίνου. Famosa fuere Libanus et præsertim monti adjacens urbs Heliopolis, impudicorum amorum sedes. Cf. ep. 288. « Μέλος ἐκ Λιθίνου de cantu lascivior ap. Themist. Or. XXIII, p. 301, B. » Jac. Del. p. 23. — 3. Unus Amor Veneris filius, reliqui Nympharum. Et δὲ πλῆθος Ἐρωτων (inquit Philostratus Imag. I, 6), μὴ θαυμάσας· Νυμφῶν γὰρ δὴ παῖδες οὗτοι γίνονται. Claudianus Nupt. Honor. et Mar. v. 72 :

Mille pharetrati ludunt in margine fratres,
Ore pares, similes habitu, gens mollis Amorum.
Nos Nymphæ pariant, illum Venus aurea solum
Edidit.

— 4. « An alibi ap. veteres poetas Amor rei olitoris præpositus occurrat, ignoro. Nec tamen hæc imago mirabilis videbitur iis, qui in antiquæ artis monumentis Amores (sive Genios potius, sub Amoris specie repræsentatos) ad omnia fere vitæ ministeria adhibitos meminerint. » Jac.

CCIII. Legitur in codd. S et B. — De celeberrimo opere v. præsertim Pausan. I, 20. — 1. « Κλίνας αὐχένα. Conf. ad XII, ep. 48. » Boiss. — 2 μέλη ἰδίας S, με ληιδείας B. Eodem adjectivo usus est Julianus VI, ep. 20, 2. — 3 με in fine om. S, ἐνδοθεν κευθόμενον περ B. — 4 χαλκώσας libri Plan., quod falsum, nam alia res est IX, ep. 795, 2; χαλκώσας S, B, quod recepi; φερώνη B. Fallitur autem Julianus; nam marmoreum erat artificis utrumque simulacrum Amoris; v. Sillig. Catal. artif. p. 386. — 5 αἰτίς ed. princ. Flor.; Ἐρωτι om. S.

CCIV. Lemma : Σιμωνίδου nescitur qua auctoritate posuerit Plan. Athenæus XIII, p. 591, A : καὶ Πραξιτέλης δὲ ὁ ἀγλαματοποιὸς ἔρων αὐτῆς (Phrynen) τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην ἀπ' αὐτῆς ἐπλάσαστο, καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἐρωτος βίβει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐπιγράψαι Πραξιτέλης; κτλ. Quo nomine Lyricis inseruit Bergk. p. 500; idem in Anthologia ponendum erat. Non esse autem artificis, sed recentius ἐπιδεικτικόν, argumentis planissime demonstravit Benndorf. p. 25 seq. — 3 ἐμοῖο libri Plan. et aliquot Athen., sed boni ἐμείο, quod dedi. Amoris verba sunt. Φίλτρα δὲ βάλλω Athen.; alterum ineptum. — 4 οὐκέτ' ὁιστεύων Athen. « Οὐ τότ' οἱ, ἀλλὰ βολαίς ὁμμάτων. » Jac. Del. p. 21.

CCV. Conjungendum cum alio Gemini epigr. quod legitur VI, 260, ubi vide not. — 2 Μισθόν. Conf. ep. cit. v. 2 et 4. — 3 ὅσσε ed. princ. Flor.

CCVI. — 1. « Schol. Wech. sua sumpsit ex Pausania IX, c. 27. » Boiss. — 3 Ἐγὼ θεὸν, in amore Phrynes, unde vera dei imago in animo ejus nata est.

CCVII. « Lemma Plan. : εἰς Ἐρωτα γυμνόν. Cui schol. Wech. addit : ἔχοντα τῇ μὲν ἀνδρὸς, τῇ δὲ δελφίνῳ, αἰνιττομένον ὡς γῆ; καὶ θαλάττης βασιλεύει. Hunc Amorem κινέχοντα δελφινά τε καὶ πόαν quid significet explicat Tzetzes Chil. V, Hist. II. Ibi in versu sic edito

Τοξότην ζωγραφουσί τε σύναμα καὶ πυρφόρον

scribendum vel ζωγραφουσί τε vel ζωγραφουσί τὲ, e regula politici metri. » Boiss. Amorem delphino insidentem flabelumque manu tenentem ex numo citat Jacobs. — 1 Γυμνός, non armatus. Mox μειλιχίος ἔστιν S.

CCVIII. « in lemmate, pro πιπεροπάστῳ, malui Al-dinum πιπεροπάστῳ. Esse videtur vasculum, quo tritarum piperis baccarum pulvis continetur. » Boiss. Eadem Jacobsius, addens : « Hujusmodi vasculo insculptus Amor inepto huic disticho occasionem dedit. » — 1 Ἄνθος, quia sculptus scil.

CCIX. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 405. » Boiss. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Egrege explicuit Benndorfius p. 68, quem vide in nota ad IX, ep. 15. — 1 τῶν θαλῶν S.

CCX. Lemma Plan. : εἰς Ἐρωτα ἐν ἄλσει κοιμώμενον. Εὐρέτη δὲ ὑπὸ ὕδατων, pro quo in primis folijs cod. Palat. legi ὑπὸ ὀδιῶν scribit Brunckius; sed ex alio codice habuit, nam neque in apogr. Goth. est neque apud Salmas. qui epigr. contulit. In cod. Laurentianis (plut. 57 c. 29, ap. Schneidewin. F) bis exstat epigr., primum cum lemmate : Πλάτωνος νεωτέρου (quod etiam in nostro T est), iterum cum hoc lemmate etiam codicum RS et T : Πλάτωνος εἰς Ἐρωτα εὐρεθὴν (εὐρεθέντα Schneidew.) ὑπὸ ὀδιῶν ἐν ἄλσει. « Pars est majoris carminis », ait Bergk. p. 496, qui ad philosophum, Ἐπη inscribens, retulit. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 273. » Boiss. — 2 Κυθείρης vett. edd. aliquot, T a pr. m. Cum μῆλοισιν εὐκρίτα conferunt Theocr. VII, 117; Long. I, 24. — 3 τοδόκον libri Plan., T et F primo loco; ceteri τοδόλον, quod Boiss. recepit. — 4 δένδρεον RS, F, T. — 7 κρηχύτοις ἐντός; λαγαροῖς libri Plan., Palat., T et F priore loco; κρηχύτοις δ' ἐντός λαροῖς (sic) RS, F altero loco; quod λαροῖς de conjectura restituit Salmasius coll. ep. 226, 1. Jacobs. de sua et Orellii conj. edidit κρηχύτουσ' (κρηχύτουσαι) ἐντός; λαροῖς i. χ. β., i. e. apes intus in ore favos struentes (conf. Theocr. I, 146) in dulcibus pueri labijs errabant Meinekius (Del p. 240) κρηχύτειν ἐντός.

λαροῖς δ'...; Berghius κηροῦ τούτου conjectit. Sed egregie vidit Schneidewinus (p. 15) ΔΕΝΤΟΣ ortum esse ex ΜΕΑΙΤΟΣ, et sequentem versum voce ἐργάτιδες, *opifices*, inchoasse videri. Nam de Platone aut Pindaro si sermo esset, ἐντὸς cogitari posse, sed *Cupidini* infanti poeticam facultatem et sermonis dulcedinem non fuisse instilandam. — Sed et librorum lectio probari potest.

CCXI. — 2. Mire omnes ἀτρής, quod si usquam legitur, ex errore est aut depravatione. — 3. « Armis depositis jacebat deus. » *Jac.* — 6. Μοι junge cum πικρόν. Clarius loquitur Alpheus ep. seq. 5, 6, unde hæc expressa.

CCXII. — 1 γὰρὸς ab Ascrensiana, in prioribus omissum. — 4. Εὐνομία Suidæ ἐρήνη, exempla in Thes. Scilicet ἀγομεν ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν σὼν τοῖς ἐνμάτων. — 5. Μή τινα, sc. δόλον. — 6. « Πικρόν. Ne per somnum improba in perniciousum agites consilia. » *Jac. Del.* p. 23.

CCXIII. Ἀσωνίδου inscriptum in primis foliis cod. Palat., etiam Salmasio teste. In RS : εἰς Ἑρώτα. Præterea legitur in S, B, et cod. 1773 (T). — 1 καὶ σοὶ Pal., σοὶ om. RS. — 2 σκυδικῶν libri Plan., σκυδικαὶ Pal., RS, B, T; σκυδική S. Recte Boiss. alterum recepit; idem : « De arcu Scythico vid. Millin. Monum. ined. I. pagg. 24, 27, 361. » Scythæ arcum peritissime tractabant. In fine ἐλόδε; ex Pal. affert Jacobs., ἀκροβολῆς ἀκίδες apogr. Paris. Schneidewinus σκυδικαὶ τ. ἀκροβόλων ἀκ. Μακίμ ἀκροβελίς. — 3 τί γὰρ πλέον libri Plan.; τί δὲ πλέον Salmas. et Brunch. e Palat. τί τὸ πλέον RS, F, S, B. Unde probabiliter Schneidewinus :

φεύζομ' Ἑρώς σ' ὑπὸ γὰν. Τί δὲ τὸ πλέον; οὐδὲ κτλ.

— 4 ἔφυγε codd., ἔφυγεν edd. Plan. solæ, σὴν ἔφυγε B; αἰδώς S, βετδς apogr. Par.

CCXIV. — In Amores deorum spolia gestantes. Argumentum in anaglyphis et ornamentis sæpe tractatum. Respici hoc et sequens ep. in carm. VIII Lusuum Priapeiorum annotat Jacobs. — 2 ἀγαλλόμενα libri male, corr. Brunch. Νήκρια pro adverbio est. — 5. Ἀλίου. τοῦ θαλασσοῦ Ποσειδῶνος. — 7. Πόλον εἰς, cœlum expugnavit.

CCXV. — 2. Boiss. recte distinxit post ἀθανάτων, non ante, ut vulgo. Σκύλα, ἐπὶ τοῖς σκύλοις. — 6 λαμπάδα edd., corr. Brunch. Sæpius ap. veteres duabus tactis instructa fingitur Diana vel Hecate; vid. Aristoph. Ran. v. 1361; Soph. Œd. T. v. 198; conf. Spanh. ad Callim. H. in Dian. v. 11, 116; Orelli in Hor. Carm. III, 4, 60. — 7. « Οὐκ ἔχθος, οὐκ ἀρα γρηῃ ἀχθεσθαὶ ἡμᾶς θνητοὺς δεῖται. Verborum structura ut in Il. Γ, 156, οὐ νέμεσις. » *Jac. Del.* p. 24. — 8. Quum ipsi Dii arma sua Amoribus tradiderint.

CCXVI. — « Schol. W. : τὸ Ἥρας ἀγαλμα κάθηται ἐπὶ θρόνου· Πολυκλείτου ἔργον ἐστίν· ἔπεισι δὲ οἱ στέφανος, Χάριτας ἔχων καὶ Ὅρας ἐπετρεγασμένας· καὶ τῶν χειρῶν τῇ μὴν καρπὸν φέρει βοῖδς, τῇ δὲ σκῆπτρον, καὶ κόκκυγα ἐπὶ τῷ σκῆπτρῳ, εἰς δὲ ἡλλάγη Ζεὺς δεῖς ἥρα παρθένου τῆς Ἥρας. Ex Pausania, II, 17, 4. » *Boiss.* — 3. « Ὅσον θέμις. Conf. ep. 160, 5; 180, 5. — 4. « Μορφαί, forma singulorum membrorum sub palla latentium, explicat Heynius Comment. Gott. X, p. 105. » *Jac.*

CCXVII. — « Suidas : Κύρος, Πανοπολίτης, ἐποιοῖς· γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ νέου βασιλέως... Vide ibi not. Gaisfordianæ. » *Boiss.* Cujus epigrammata habemus in Anthol. — 2. « Ὅς τρέφει θ. Ὅμ. Conf. ep. 296, 8.

CCXVIII. Lemma : εἰς εἰκόνα τῆς αὐτῆς. « Non Calliopen Musam exhibuit, sed mulierem quandam Calliopea nomine. » *Boiss.* Haud dubie mimam.

CCXIX. Lemma : εἰς εἰκόνα Πολυμνίας. — « Item in mulierem Polymniam nomine, quæ in habitu Polymniae Musæ picta fuerat. » *Boiss.* — 2 ἀμφοτέροι; vulgo.

CCXX. — « In tres Musarum statuas, trium sculptorum veterum opera. Dedit nonnulla de hoc carmine Winckelmann. Mon. ined. t. I, in Tract. prelim. p. LXVII. » *Jac.* Idem nott. mss. : « Cf. Hermanni Opusc. t. II, p. 289. » — 1 τῆς ed. princ. — Aristocles Cydoniata floruit olymp. 70; paulo ante Ageladas Argivus, Phidias magister. — 4 καναχά edd. ante Steph. Clarus Κάναχο; Sicyonius sculptor, hoc solo, ut videtur, loco Καναχά; appellatus. — 5 παλεν Brunchius. « Tres esse Musas nonnulli volebant propter tria τῶν μελῶδουμένων genera, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόνιον, secundum Plutarch. Mor. p. 744, C [Quasi. Conv. IX, 14, 3]. Igitur prima illarum Musarum, ἡ πρώτη τόνου, diatonicon moderatur genus; altera, μελωδία; χρώματος; chromatici generis auctor; tertia, εἰρητική ἀρμονίας, enharmonici inventrix. » *Jac.*

CCXXI. Ad lemma Schol. Wech. : Πανσανίας μέμνηται περὶ τοῦ ἀγάλματος τούτου, ὅπου διηγείται (I, 33, 2) περὶ Ῥαμνοῦντος καὶ Μαραθῶνος· ἐκεῖνον τοῖνον μέντι καὶ καλλίστα εὐρήσεις περὶ τοῦ ναοῦ καὶ ἀγάλματος τῆς Νεμεσίδος. — « In deam Rhamnusiam, factam, ut fertur, ex marmore quod Persæ secum adlexerant, ut tropæum de Atheniensibus fieret. » *Jac. Del.* p. 38. Nemesis loquitur. — 1. Χιονέην, nam candidum marmor Parium. Παλιναχά. ἐκ περ. in monte lapicidinam intellige, in qua saxa succrescere (πάλιν αὐξάνειν) existimantur. — 4. Καρμωνίης. Schol. in Il. X, 257 : Καρμωνίη, νίκη, οὐ καθολικῆς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμυνῆς. Conf. Plutarch. De aud. poet. c. 6 (p. 22, D). — 5. In Μαραθῶν ἀντίκτυπος poeta fortasse de heroe Marathone cogitavit, tanquam Jove hostes ἀντίφ κτύφω terrente, simul de κτύφω κομπασμάτων, quibus Persæ Nemesis in se iram concitaverant. — 7. Παραμιογράφος in Milleri *Mél. de Litt. gr.* p. 382 : Ἀδράστια· ἑταῖρα τῆς Νεμεσίδος, ἡ νεμεσῶσα τοῖς μεγαλυχουμένοις. Cf. Amm. Marcell. XIV, 11, 25 ibique interpp. et Dorv. ad Charit. p. 401. — 9. Τὰς ἐλπίδας, quas plerumque leves et modum excedentes. — 10. Conf. ep. 263.

CCXXII. — Præcedentis epigr. paullo tumidioris imitatio sobria. — 1. « Theodulus in meis Anecdotis t. II, p. 262 : οἱ τὰ μεγάλα καθ' ἡμῶν πνέοντες Πέρσαι καὶ κίνας παντάπασιν ἀπειλοῦντες ἐκτρίψειν, καὶ πρὶν ὅτι οὖν ἔκωγισθαι τὸ τρώπαιον ἔχοντες. Ibi notam vide. » *Boiss.* — 2. Καίριον potest esse adverbium pro ἐπιχειρίως, *colimode, tempore*. Vid. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 35. — 4. « Σοφίης, sc. τῆς τέχνης, fortasse etiam respectu habito ad usum ingeniosum, quem Athenienses de illo marmore fecerant. » *Jac. Del.* p. 38.

CCXXIII. « Est ap. Arsenium Viol. p. 277, ubi Walz. » *Boiss.* Etiam in S. Hoc et sequenti disticho explicatur signum Nemesis, multo vero uberius in Mesomedis Hymno in Nemesin, qui conferendus.

CCXXIV. « Legitur ibidem, ubi v. not. Walzii. » *Boiss.* — 2. Μηδὲν, sc. λέγεις καὶ ποιῆεις. Vulgare proverbium : μηδὲν ἄγαν. » *Jac. Del.* p. 38. Conf. XII, ep. 193, 2.

CCXXV. — 3. « Pan Echūs amore flagrabat. Vide ad

ep. 154. » Boiss. — 4. Ἀνοφαλία, quæ Echo non retraheret.

CCXXVI. — « Comparandum hoc epigr. cum Hymno Homer. XVIII (in Pana), v. 12-16. — 4. Junge κλάζε δὲ ἄρμονίην, κατιδύων αὐτὴν ἐκ συνφοῦ ῥήματος. Fistulæ cantus ad verborum, quæ accinuntur, mensuram temperandus est. » Jac. — 5 ἄμφι σοι edd., corr. Brunnck. — 6. Ἴγνο; ῥήγνυται in saltatione. « Formatum nomen μεθυδριάδες ad imitationem nominis Ἀμαδρυάδες. Similia etiam ἐφουδριάδες, καθουδριάδες. » Boiss.

CCXXVII. — Conferendum hoc ep. cum X, ep. 12. — 2 μονερού F; γυῖα καμάτου ed. princ. Flor., Aldi 1, cujus altera et sequentes γυῖα μόθου. Brunnck. coniecit πόνου, quod præbet; κόπου Jacobsius, quod confirmant RS et cod. 1773. Cf. Boiss. Anecd. t. I, p. 41. — 3 ἔχισα RS, F. — 5 ἐν δροισι (sic) μεσημερινὸν ἀγχ. πηγῆς iidem. Longus I, 25 : συρίττοντος δὲ αὐτοῦ τὸ μεσημερινόν, καὶ τῶν ποιμνίων σκιαζομένων. At pastor caprarius Theocriti (I, 15) non fas sibi putat τὸ μεσημερινὸν τυρίσσειν. Ibi Kiessling. optime hoc epigr. contulit. — 6 συρίζων iidem, et in line πιατόνος, et ut videtur ὕπο, non ὑπὸ, ut Plan. In sequenti vero disticho aperiuntur turpes Planudæ interpolationes, hoc in quo versamur distichon ita continuantis :

Καύματ' ὀπωρινοῖο φυγῶν κυνὸς ἄμυ δ' ἄμειψεις
αὐρίον. Εὐ τὸδε σοι Πανὶ λέγοντι πείθου (sic).

Quorum absurditatem exposuit Schneidewinus p. 17 seqq. RS et F consensu καύμα δ' ὀπωρινοῖο φ. x. αἰας ἄμειψεις, in minore versu αἰπ ἱερμῇ τοῦτ' ἐνίσπιντι πίδου. Schneidewinus αἰπὸς ἄμειψεις αἰπὺ, cujusmodi exempla collegit Lobeck. Paralip. p. 525 seq.; sed in tali, qualis hic est, loco ea dicendi ratio ferri non posse videtur : fortasse proprium montis nomen latet, si quidem αἰπὸς recte scriptum est et recipiendum. Idem certius in ἱερμῇ vocem Ἐρμῇ agnovit, quam X, ep. 12 confirmat; *Pana* vero a Planude substitutum coniecit, quod in ejus archetypo Platonis ep. 13 de Pane coaluisse videtur, ut coaluit in RS et F, et sine lemmate est. (Conf. ad ep. 250.) Ego, pro ἄμυ δ', ἄλσος revocavi (ἄμυ synonymum voci ἄλσος Planudes ex Etymologo novisse videtur, qui ex Lycophrone affert), et αὐρίον servavi, etsi malim ὄριον, *tempore opportuno*; ἀπὸ σὺ δ' Ἐρμῇ Schneidewin.

CCXXVIII. — Item in locum amœnum et subfrigidum. — 1 τὰν πέτραν libri, quod per se bonum, sed sequens versus et alii ejusdem generis loci arborem esse commemoratam probabile reddunt; vide collecta a Jacobsio p. 867 et Add. p. XCIII, qui πετρίαν, sed Meinekiius τεύχαν. Illud recepi. — 3. « Ὀδίσαις ἀμπαυμα τοῦτο φιλον. Clytemnæstra Æschylea (Ag. 876) reditum Agamemnonis sibi esse ait quod est ὀδοιπόρῳ διψῶντι πηγῶν ῥέος. Nicceph. Gregoras Hist. VIII, 11, 2 : τῷ μέντοι γηραιῷ βασιλεῖ οὕτως; εὐφρόσυνο; ἢ τῆς τοῦ ἀνδρός ἰδοῦς γνώμης μετάβασις, ὥς τὸς ὑπ' ἡλίῳ καιόμενος ὥρα θέρου; ζέφυρος καὶ τοῖς δίψει φλεγμαινοῖσι πόμα ψυχροῦ. » Boiss. Conf. Virg. Ecl. V, 46.

CCXXIX. — 2. « Puto quam sæpe statuarum capiti imponebant lunulam fuisse ab hujus statuæ artifice in formam nubeculæ delineatam et fictam. » Boiss.

CCXXX. Lemma : εἰς ἔτερον Πάνα, absurde fictum, quamquam RS εἰς αὐτό, F εἰς αὐτόν. Viatoribus via ad fontem inter rupes limpidissimum monstratur. — 1 σὺ γ' ἐπ' οἰονόμοιο libri Plan.; ἀπ' οἶον. Lobeckius Paralip. p. 313, structuram et sententiam intricatam esse sentiens.

Genuinum σὺ γε ποιονόμοιο præbuerunt RS et F, quod conjectura assecuti erant Emperius et Bernhardys. Libri Plan. περιπλέον, ut videtur; corr. Jacobs. in Del. p. 357; περιπλεονόμοιος RS, F. — 2 πῖους iidem. — 3 δαμαλῆδοτος; ἄκρον iidem. — 4 κείσέ γε πᾶρ κείνα libri Plan.; ταῦτα πᾶρ (vel πᾶρ) κείναν (κείναν T) ποιμάνια (vel ποιμῆνια RS, ποιμείνια F, ποιμάνια cum e super α T) πῖους RS, F, T (cod. 1773). Unde Schneidewinus verum restituit p. 17 : « Legebatur enim titulus ad radices collis, monstrabatque quasi digito jugum illud et pastoritiam pinum. » — 5 κελάρζον edd. vett., sed recte tres codd., qui deinde ἐκκρίνου. Temere Schneidew. ἐκκρήμνον proponit.

CCXXXI. — In Pana solitario in loco fistula canentem. — 1. « Ruhnkenius in Epistolis ad Valcken. p. 31 propositum οἰόδοτον, quod olim proposuerat et Wolfius. Sed nihil tentandum. » Boiss. Alibi est οἰόπολος. — 3. « Post χρέκει expectabatur νέμωνται. Sed verba sic licet accipias : Ἐνταῦθα ἰδρύσθη, ὅρα νέμωιντο. » Jac. Del. p. 25. — 4 ἡτύκων duo codd. Brunnckii.

CCXXXII. — De statua Panos a Miltiade dedicata post victoriam Marathoniam. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. VI, n. 176. — 2. De auxilio, quod Atheniensibus in pugna Marathonica tulit Pan, vide ad XV, ep. 21, 9. » Boiss.

CCXXXIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Scil. a Miltiade dedicatum. — 1. « Πόσις Ἀχούς. Conf. ad ep. 154. » Boiss. 2 πάνσχοπος edebatur, corr. Hecker. p. 342. — 3. « Πολύσχοπος; eo sensu intelligi potest, quo exponunt lexica; vel, *multorum seminibus concretus*, quippe cujus mater Penelope ab omnibus procis compressa fuerat. » Brunnck. Μετανάστα; nam Pan illo tempore Athenis nondum colebatur et velut μέτοικος erat. Unde v. 6 ξένια. — 7. Ἄλλοι, scil. Minervæ, cui acropolis sacra. Post pugnam Pani antrum sub arce dedicatum est; v. Herodot. VI, 105. — 8 παραθωνομάχοι libri et Boiss. — γαῖς Brunnck. et Jacobs. Ducta vox ex Aristoph. Nub. 986, Acharn. 181.

CCXXXIV. — « Memorabile epigr. ob descriptionem signi in quo trium deorum formæ conjunctæ fuerant, ita ut caput Pana referret, pectus cum ventre Herculei, crura pedesque alati Mercurium. » Jac. Del. p. 29. De more veterum signa deorum plurium in unum confl. di egit Huetius ad h. l. p. 32. « Quattuor primos versus illustravit et latine vertit Arnaldus De diis παρῆδρους c. 13. » Boiss. — 6 ἀπτόμεθα legebatur, ἀντόμεθα Heckerus I, p. 181, collato ep. 253, 6 : ἱρῶν ἀντομένη θυσίων. « Significat, inquit : *pro sacrificio et thure nobis oblato propitii tibi tres simul gratias rependimus.* »

CCXXXV. — Pan sumptus in sacrificiis sibi oblati deprecatur. — 2 ποῦ δ' edebatur, τοῦ Jacobsii correctionem (pro τίνος χάριν, *quare*) recepit Boiss. Transmarino vino opponit v. 6 ἐγχθόνιον, quasi ἐγχώριον, quod non recte v. *testaceus* verti videtur. — 3. Anceps τένοντας accipiendumne sit de cervicibus, an de cruribus. — 4 τοιοῦτοι; edd. ante Ascens. — 6. Αὐτόξυλος, ut αὐτόξυλον ἔκπωμα in Soph. Philoct. v. 35. « Κύλικος, οἶνου. In γλευκοπότης κυλ. abundantia est, ut VI, ep. 95, 2. » Jac. Del. p. 27. Βροδῆς ex χθονίου malebat, ut sit mustum ex ficilibus poculis : quod opponatur χρυσίοις δεπάσει v. 1; non male.

CCXXXVI. Lemma : Ἀεωνίδου, [οἱ δὲ περὶ τοῦ] εἰς ἀγάλμα Ἡραίου. Voces uncis inclusæ primum accesserunt in Ald. pr. Θεοκρίτου nomen atere censebat Brunnck.,

multo probabilius Πέρου Meinekii p. 120. — Expressum est in Lusibus Priap. XXIV :

Hic me custodem fecundi villicus horti
Mandati curam jussit habere loci.
Fur, habeas penam, licet indignere. Feramque
Propter olus, dicas, hoc ego? Propter olus.

CCXXXVII. — 1. Sic in Lusibus LXXVIII :

Deprensos ego perforare possum.
Tithonura, Priamumque Nestoremque.

— 2. Strue : οὕτως οὐ διακρίνω οὐδ. φ. « Forsan, οὐδὲνα
ῥῶρ', οὕτο; (haus tu !), ταῖσδε π. πρ. » Boiss. Quod
verum puto. — 3. Ένεκεν om. primæ edd.; κολοκυντών edd.
ante Steph. — 4. Inversio esse possit, quæ vi sua non ca-
reat, pro ἄλλὰ λέγω ἔπρεπε γάρ. Sed vulgata interpretatio
præstat. In Grotianis legendum videtur : *deciuit non,
puto : dico tamen*. Boiss. longum scholium Wechel.
p. 477 de Priapo apponebat, et citat Nonni Synag. hist. II,
28, p. 170, Codinum De orig. Cpol. p. 15.

CCXXXVIII. Lemma : Δουκ. εἰς ἕτερον Πρίηπον. Qui se
in agro sterili positum queritur nullius rei custodem. —
1. τίθηκε edd. ante Steph. « Νόμου χάριν nunc gallice ver-
teris, « pour la forme ». Diphilus ap. Athen. VII, 39 :
οὐδὲν ἡδῶς Ποιεῖ γὰρ οὗτο; , ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν. Dicunt
et λόγου χάριν, δαΐας χάριν, χάριν ἀποσιώσεως, γλώσσης
χάριν. Vide Græv. Lectt. Hesiod. c. 15, p. 80; not. ad Ma-
rini Proclum p. 105; Toup. Emend. t. II, p. 364; Kuinoel.
ad Demetr. p. 36. Similis Latinorum formula *dicis causa*.
Vide Elmenh. Indice Apul. in *Dicis*, et ad Apul. p. 38, et
ad Arnob. p. 116; Duaren. Disput. I, 47. [Adde P. Pithoi
Advers. subs. I, II, c. 8.] Putabat Charisius esse *dicis*
genitivum a nomine *dic*. Mihi esse videtur græca vox δι-
της. » Boiss. — 4. ἔχοι edd. præter princ. Flor., quæ ἔχει,
editum a Jacobsio. Idem Martialem confert, VI, ep. 72 :

Fur notæ nimium rapacitatis
Compile Ciliæ volebat hortum ;
Ingenti sed erat, Fabulle, in horto
Præter marmoreum nihil Priapum.
Dum non vult vacua manu redire,
Ipsum surripuit Ciliæ Priapum.

CCXXXIX. Lemma : εἰς ἕτερον. — 3. Φυρόμαχος edd.
et fort. libri Plan.; adscripsit Salmas. : « Φυλόμαχος.
Ita legendum », ut sæpe allata codicis Palatini scriptura,
quam probat. Hinc error Bruncii sic in Vat. Cod. legi
scribentis; at Jacobs. : « Hoc carmen si in Vat. Cod. legitur,
meam diligentiam effugit. » In sequentibus Χαρίτων ...
καλὴν offendit Jacobs., qui ingeniose corrigit Χαρίτων
δέ μοι ἄγχι καλὴν ἦν Ἀθήσας, de *sacello* Gratiarum in
propinquo posito, significationem vocis stabiliens exem-
plis. At hoc vix explicat Priapi situm. Boiss. : « Χαρίτων
καλὴ non unam esse puto e tribus Gratiis, quæ non sepa-
rari solebant, sed statuam mulieris cujusdam pulcher-
rimæ, quam præ verecundia et honoris causa non nominat,
quamque sic designat : Χαρίτων καλὴν. » Recepti optimam
correctionem Peerkampii Nov. Biblioth. crit. IV, p. 46
seq.

CCXL. Lemma : εἰς ἕτερον. — Dialogus viatoris et
Priapi. — 1. ὀλίγα; edd. et Boiss., ὀλίγα; cum aposiopesi
Jacobs., quod præferendum. — 3. « Dedi versiculum
Priapo. « *Quam iracundus est Priapus!* inquires : etiam
inanis venies ». Quamvis me iracundum esse clamites ac
queraris, inanis veneris; inutile feceris iter. Sic me ex

verbis forsitan non integris extricaverim. » Boiss. Bruncius
viatori dat 'Οὔγ. ὥ; ὁ Πρ. Jacobs. conjiciebat (Priapi verbis)
ἔρῳ σέ τι, κοῦ κέν' ὀρέγῃ, vel κοῦ κέν' ἄλλας, « *dicam tibi
aliquid, quod si feceris, non frustra id quod petis cu-
pies*. His verbis ad spem erectus viator : Ναὶ λίσσεται. Et
Priapus : *dabo*, καὶ γὰρ ἐγὼ δίδωμι. Obscurius et quasi
pudibundus loquitur Priapus, in qua pudoris simulatione
haud exiguus lepor est. » — 6. Δὸς λάβε. Vide ad XII, ep.
204, 1. Adde lepidum Jacobi de Cailly epigramma ad
mulierem, dato ex auro munere :

Phillis, rien pour rien ;
Prenez de mon bien,
Donnez-moi du vôtre;
Qui donne un bijou,
A moins qu'il soit fou,
En demande un autre.

Lusus Priap. XXXVIII :

Prædicare volo; tu vis decerpere poma.
Quod peto si dederis, quod petis accipies.

— 8. Ἰσχύδα. Confer ep. seq. 5, 6. Lusus Priap. V :

Quod meus hortus habet sumas impune licebit,
Si dederis nobis quod tuus hortus habet.

CCXLI. — Priapus viatori, ficus appetenti, purnas
minatur. — 1. "Οἶμος dicit viator. — 6. De hac philo-
sophorum sententia, quam facete hortorum deus ad rem
obscuram transfert, v. Valcken. ad Eur. Phœn. v. 539.

CCXLII. — In littore Hellespontii, Lampsaci subitio
positum deum monet poeta, ut hominum frequentiam eru-
bescens velet partem pudendam. — 4 πόροι; libri, πόδα;
Ruhnkenius (in Tim. Lex. v. Σκαργώσα); ρυθμὸν (vel
θεσμὸν) πάντα παρείς conj. Jacobs. : *omnem modum
excedens*. Idem : « Fortasse in ultimis vocibus latet
ἄγαν ἄπορος. » Boiss. dedit θυμὸν δὴπαντ' ἄπορος, cum
hac nota : « Correxī, ut posset saltem intelligi, locum
duce Jacobsio. » — 6. *Tunicam parti prætende te-
gendæ*, Lusus Priap. I, 7.

CCXLIII. — 3 παρ' ἑαστον libri, corr. Bruncius. —
5 παρεχθείς; libri, corr. Hermannus Opusc. t. IV, p. 361.
— 6. Ἡ λάχνη, barba et pili. Lusus Priap. XIII :

Præcidere, puer, moneo; futuro, puella;
Barbatum furem tertia poma manet.

CCXLIV. — Pictam imaginem Satyri describit. Ad Pri-
togenis *Satyrum quem anapauiomenon vocant, tenen-
tem tibias* (Plin. XXXV, 36, 106) referendum epigr. cense:
Benndorf. p. 69. — 2. ἄγει; pro προσάγει; vel ἀπάγει; in-
solenter dictum, dicit Jacobs. : sed simili modo τρέφα;
ἀσχολίη v. 6; ἔχεις conj. Schæferus. — 3. Ἴσως. Fortasse
nobis hæc interrogantibus respondisset. — 5. Κτρός, pi-
ctura. — 6. Πηχτις etiam alibi de syringe vel tibia. —
7, 8. « Addidi hoc distichon ex scholio Weichelianæ, unde
et promam interpretationem : ὁ τεχνίτης ἐμμελίσσεται τὴν
φύσιν ἀρδύργοις τύποις· τοῦτέστιν οὐκ αἰσῶς τῇ φύσει τὸν Σά-
τυρον ἐκωγράψεν, ὅλης ἀκολουθοῦσης καὶ ἐπομένης πρὸς ὅ
τι ἀν' αὐτῇ χρῆσθαι οἱ γραφεῖς βούλονται. » Boiss. Incertæ
originis distichon nec valde aptum uncis inclusi.

CCXLV. Lemma : εἰς ἕτερον σάτυρον. — In Satyri gra-
viter dolentis statuam. « Suspicio spina pedi infixa eum
doluisse, qua specie Faunum in geminis videmus, et
Fauno spinam evellentem Satyrum Museum Pio-Cle-
mentinum servat, t. I, tab. 49. » *Hegnius Comment.*

Gott. t. X, p. 89. — 1. Τόσον ἄλγος ἔχοντα expressum ex Dionis fragm. in Hyacinthum. — 3 βαρυλήτων ed. princ. Flor. et Weisheliana; βαρυλήτων ceteræ.

CCXLVI. Lemma : αἰ; ἔταρον σάτυρον. — Ad oeleberimum Satyrum Praxitelis referre velit Heynius Comm. Gott. t. X, p. 89.

CCXLVII. — 3. Θάμβος. Nam accidit ut rideamus, rem incredibilem præter omnem expectationem evenisse cernentes, velut in lusum versis legibus naturæ.

CCXLVIII. *Antipatri* epigramma curesse videatur, ingeniose exponit Benndorf. p. 52 seq. — In Satyrum vasi insculptum, de quo ex hoc epigr. Plinius, in nomine artificis errans, XXXIII, 55, 156: *Satyrum in phiala gravatum somno collocasse verius, quam cælasse, dictus est.* Conf. IX, ep. 826. — 2 ἔγερσι; ἀργυρος ὕπνον ἔχει libri, quod inficetum; ἔγερσι; ὁ γίλον feliciter Benndorf. p. 23, collato ep. 240, 3 (conf. et Theocr. I, 16-18), de νότῃ addens: « νότῃσιν verbum in usu erat ubi quis dormientis quietem interrumpere; conf. Hom. Od. Ξ, 485. Ceterum impolitior lectus utpote in Satyrum aptissimus; urbanus alius poeta ep. 146: λαίνας μὴ ψαύετε τὰ; Ἀριζόνας, utpote de femina. » Sed post hæc ægre feras languidissimum et tane ὕπνον ἔχει. Scripsi ὕπνος: nunc *somnus tenet* eum et iracundiam ejus. Cf. Theocr. VIII, 63. « Infelicitur Nauckius ἦν γρύττης, ἔγερσι; ἀργυρον ὕπνον ἔχει [sit sane melius ἀργυρον ὕπνος ἔχει]. » Bennd. p. 24.

CCXLIX. — In Veneris marinæ statuam a Glycera, Dionysii sive filia sive amica, in iustore positam. — 2. Ὁν-θρῶπε, παροῦσα (conf. 256, 4), et πλάτιον, πλησίον. — 4. « Πορφυρέας, epitheton a mari ad littus translatum; ἀπαλὸν κύμα, *molles undæ*, Lucret. II, 375; Virg. *Æn.* IX, 816. » Jac. Del. p. 17, qui frustra in nott. mss. conjicit σχῆμα, « vel tale quid ».

CCL. — « Spectat epigramma ad *Cupidinem fulm-tenentem* in Octaviæ curia, quem Scopus an Praxiteles fecisset; dubitatum esse Plinius XXXVI, 28 prodit. Conjecturæ id certe non obstat quod a Cupidine Plinius dicit fulmen *teneri*, auctor epigrammatis *frangi*. Amor in scuto Alcibiadis ab Athenæo [XII, p. 534] dicitur κεραυνὸν ἡγκυλημένος, a Plutarcho [Alcib. c. 16] κεραυνόφορος. » Benndorf. p. 68. — 1 ἰδὼν ἄγν. libri, corr. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 251 (ed. sec.) : conf. ad ep. 182, 3; ἰδὼν conjicit Benndorf.

CCLI. — In Amorem ab alio Amore vel Anterote vulneratum, Nemesis instinctu. « Intelligunt Anterotem in hoc et sequente ep. De quo deastro vide not. ad Eunap. p. 187. Adde Servium ad *Æn.* IV, 33; Schweb. ad Mosch. p. 284; Pignor. Symb. Epist. p. 24; Stanley. ad *Æsch.* Ag. v. 533; Creuz. Præp. ad Plotin. p. 38. » Boiss. — 1 τὸν ἀντίον edebatur, καταντίον malebat Jacobs; τίς Heckerus I, p. 173. Respondetur altero versu. — 3 τὰ x' ἔρεξεν libri, corr. Brunck. — 5. Ad avertendam Nemesis invidiam. « De ritu in sinum despuendi v. ad XII, ep. 229. » Boiss.

CCLII. Lemma : εἰς Ἐρώτα. — « Ejusdem poetæ, et præcedentis quodammodo continuatio. — 2. Ἥρως, pro composito παρῆρως, excitavit. » Jac. Πιπρυγας. Vid. ad ep. 7, 6.

CCLIII. — Dianam sine armis incedentem miranti respondet dea se ad sacrificium pergere. Heynius in Comm. Gott. t. X, p. 105, epigramma refert ad Dianam ab Apelle pictam, Plinio teste, XXXV, 36, *sacrificantium virginum*

choro mixtam, quibus vicisse Homeri versus videtur id ipsum describentis (Od. Z, 102 seq.). Plinii locum recte explicat Welckerus Append. Trilog. p. 158 seq., Cyclo t. I, p. 309 seq.; sed nihil in his omnibus quod nostrum epigr. ad illud artis opus pertinere vel minimum suadeat. Dianæ statuam inermem descripsit etiam Christodor. Ecphr. 307. — 2. Λυκαστῆων, Creticarum: Cretæ insulæ urbs Λύκαστος. « Ἐνδρῶμιδες, caligarum genus, venatoribus inprimis usurpatum. Pollux VII, 93. » Jac. 4 ἰγνύει libri, corr. Brunck. « De nomine ἰγνύει vide not. ad Planud. Metam. p. 279. Plutarchus Eumen. c. 7: Εὐμένης τοῦ Νεοπτολέμου προεκκινισταμένου τὴν ἰγνύαν ἐπέκοψεν. Malim ἰγνύην. » Boiss. Ante Steph. φοῖνιξ. In fine Heckerus I, p. 181, scribi jubet πέπλος; ἀνελεόμενος, coll. XII, ep. 176, 2, quod ipsum in ἐλίσσόμενος intelligi potest, scil. πρὸς ἰγνύην ἀκρην, nec inferius descendens, quanquam etiam Christodorus v. 308: ἐπὶ γούνα; ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα. Ovidius Met. X, 536:

Nuda genu, vestem ritu succincta Dianæ.

Adde Virg. *Æn.* I, 320.

CCLIV. — Viæ mensura indicata in acervo Mercuriali. — 2. « Mercurio sacer lapidum in via acervus illustratus est ab Harduino ad Themist. Orat. IV, p. 392. [Conf. ad VI, ep. 253, 6; Boiss. ad Babr. fab. 48, 2.] Adde Memor. Acad. Inscr. t. XXXVIII, p. 50. Locus est disertus Eustathii Opusc. p. 184, 26. — 3 αὐτῆς libri, corr. Scaliger. [Legebatur ἰγνὼν ex uno codicum Brunckii: ceteri cum edd. ἰγνὼν, quod Jacobs. restituit in Del. p. 9, observans, post μὲ, ὁ δὲ esse idem quod ἐγὼ δὲ.] Schol. Wech.: ἐπεὶ, φησὶν, οὐ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ' ἀναξίως με ἰδρύσαντο, κίχῳ τοῦτοι; τὴν ἴσην ἀμοιβὴν ἀνταπεδίδωμι· τοῦτο δὲ ἔστιν ὅτι ἐπὶ στάδια εἰσιν ἐνθάδε εἰς κρήνην. » Boiss. — 4. Capræ fons ubi fuerit, non constat.

CCLV. — Mercurius horti custos (conf. ad ep. 11, 4) loquitur. — 3 τινίδε; libri, corr. Brunck. Adverbium τινεῖ, doricæ dialecto assignari solitum, legitur in oraculo ap. Plutarch. Demosth. c. 19, in quo nullum dorismi vestigium. Σχοῖνος Jacobsio (Del. p. 9) funis fuisse videtur ex juncis plexus, horto circumdatus, ne quis intro irumperet. Eodem modo accepisse videtur Grotius. At Boiss.: « Scaligeri conjectura σχῖνον vera videtur. » — 4. « Μὴ τι θράξῃς, ne quid horum turbes frangasve: θράττειν dicitur pro ταραττειν. » Jac. « Forsan μὴ τι θραύσης. — 6. Παρακλύς. Scholiastes Aristoph. in Ran. v. 758 simile verbum παρακλύων explicat: καταφρονῶν τῶν λεγομένων. » Boiss.

CCLVI. — Mercurius in loco vasto et deserto positus loquitur. « Elegans epigr. et optima ætate dignum. » Jac. Quod Piccolos (p. 81) Leonidæ epigrammatis inserere non dubitet. — 3. ὁ Ἐρμᾶς. Ἀκρολοφίτης, ut Pan et caprarii. — 4. Τὸ πλεῶν, τὸ πλεόν. Ἀτραπιτοῖς, viis publicis; conf. ad ep. 192. Ὡπερ. Conf. ep. 249, 2.

CCLVII. — In statuam Bacchi a Myrone conflata, eam probabiliter, quam Sylla in Heliconē dicavit (Pausan. IX, 30, 1). Conf. Sillig. Catal. p. 286. — 1 θνίχα χαλκῶ libri, correxerunt χαλκῶ Brunck., θνίδε Benndorf. p. 78.

CCLVIII. — 1. Ἰερὸν ἐμπυρον, fanum in quo assidue victimæ cremantur Dictynnæ Dianæ. Erant etiam ἱερὰ et βωμοὶ ἄπυροι. Non abs re autem Jacobs. nomen proprium desiderat, Πείρων vel aliud (Interpres autem gallicus Τίμων), in τοῖον id latere putans; latere potest in ἐμπυρον,

fortasse Εὐπορος. — 3 ἐκ δὲ γὰρ πέτρας libri; Jacobaei correctionem recepit Boiss. Sic Panos πέτρινος δόμος IX, ep. 142, 2, et ep. 558, 4: λύκου... πετραίαν αὐλὴν ἀνερχομένου. — 4. « Πρὸς ὄρος, oculos in montes intendo, feras, si quae inde prodierint, observans. Pana enim venatorem, Dianæ πάρεδρον, hoc ep. nobis sistit. » Jac.

CCLIX. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. VI, n. 176. » Boiss. Conf. ep. 232 et seq. — 1 ἀρχῆς edd. vett. nte Ascens. et Steph.

CCLX. Lemma: εἰς τὸν αὐτόν, scil. Πάνα. Sed est in Priapum, simile iis quae supra legimus n. 236 et seqq. — 4. Τοῦδε γάρ. Comparat Jacobs. Lusum Priap. LXXXIII:

Pro quibus officia, si fas est, sancte, pacisacor,
Assiduum custos ruris ut esse velis:
Improbis ut si quis nostrum violarit agellum,
Hunc tu — sed taceo. Scis, puto, quod sequitur.

CCLXI. « Videtur esse Theocriti, non Leonidae. » *Salmas.* — In Priapum a Theocrito in bivio positum. — 2. « Ad ὀφθαλμούς; conf. Stephanus Byz. v. Πανὸς πόλις ἔστι δὲ καὶ τοῦ θεοῦ (Panos) ἀγάλμα μέγα, ὀφθαλμὸν (leg. ὠφθαλμὸν;) ἔχον τὸ αἰδοῦν εἰς ἐπὶ δακτύλους, ἐπαίρει τε μάστιγα; τῇ δεξιῇ (add. εἰς) ἑλάνην. » *Meinek.* p. 118. — 4. *Accedat (fur) sine: laxior redibit*, in Lusib. Priap.

CCLXII. — « Commemoratur Praxitelis Pan utrem ferens, cum Nymphis et Danae. Nicomedes in Anthol. Pal. VI, 317 [ubi vid. not.], et alius poeta in Append. t. II, p. 705 [hoc scil. epigr.], ubi Heynius (p. 89) perperam de Satyro cogitat. Quo nexu inter se fuerint haec opera, atque utrum singulas statuas an symplegma effecerint, non liquet. » *Sillig.* Catal. p. 387. — 3. Ἀχρα pro adverbio cum σοφῇ jungendum esse vidit Schaefer. « Χίρες; pro manu operibus. Sic Petronius c. 83: *Zeuxidos manus vidit nonnum velutatis injuria victas*; ubi interpretes. » Boiss. Vid. Steph. Thes. Did. t. VIII, p. 1396. — 4. « Ἀχρητος σοφῇ, ars perfecta et eximia. » Jac.

CCLXIII. Idem argumentum quod epigr. 221 et 222. — 1 Καὶ με libri, quod correxit Benndorf. p. 32, πρὶν posci observans sequente vñ et confirmari ab Ausonio Epigr. XXI, sic vertente:

Me lapidem quondam Persae advexere, tropaeum
Ut fierem bello: nunc ego sum Nemesis.
At sicut Graecis victoribus adsto tropaeum,
Punio sic Persas vaniloquos Nemesis.

— 2 στήσονται legebatur; στήσονται Jacobs. ex uno codicum Brunckii, ut doctius, recepit.

CCLXIV. — In Isidem fertilitatis auctorem (quam cum Cerere Graeci comparabant), multiformem, ut elementorum omnium dominam, de qua legendus Appuleius Metam. XI initio. — 1 ταχυμήτορι libri, correctionem docti anonymi recepit Jacobs. — 2. Τάλαρω, scil. frugum pleno. « Ἀπάνευθεν ἄρδρων, ut aureo ἄνω, quo καρπὸν ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλὸν τε καὶ ἄρθρον, Hesiod. *Epy.* 118; *dabat curvo sine vomere fruges*, Ovid. Amor. III, 8, 39. Intelligenda pompa in Isidis festo duci solita, de quo Diodor. I, 14. » Jac.

CCLXIV*. « Laudat hoc distichon de Nymphæis agens Ducang. Cpoli Christ. I, p. 87. » Jac. Qui in ed. sua neglectum hic inseri jussit in Nott. crit. p. 973.

CCLXV. Lemma: εἰς τὸν Μῶμον. Duo sunt epigrammata in Planude, prius v. 1-6, alterum v. 1, 2, 7-10, quae

Brunckius rectissime in unum coegit, deleto disticho per errorem repetito. « Exhibuerat artificis manus senem in terram projectum, frendentem dentibus nudatis, emaciatum, capite manu subnixo, baculo terras innitentem, coma hirta, cute rugosa; ut tantum non Livor seu Invidia expressa videri possit. » *Heynius* in Comm. Gott. t. X, p. 93. Addit Jacobs. haec ex descriptione tabulae Apellis ap. Lucian. De calumn. c. 5: ἡγείται δ' ἀνὴρ ὄγκος καὶ ἄμορφος, οὗ δὲ δεδορκὸς καὶ εἰσκάς τοις ἐκ νόσου μακρὰς κατεσκληκόσι. Τοῦτον οὖν εἶναι τὸν Φρόνον ἂν τις εἰκάσαιεν. Est carmen de Livore Anth. Lat. t. I, p. 546. Conf. Ovid. Metam. II, 775 seqq. — 1 ἐν ἐσθλοῖσι libri, corr. Hecker. I, p. 173. Deinde libri παναπενθέα, ejus contrarium requiritur; ταλαπενθέα Huetius. « Scipsi παναπενθέα. — 3. Οἷα τις ἔμπρους. Sic VII, ep. 191: οἷα τις ἄχῳ. Similia vide in not. ad Theophyl. Simoc. p. 179. » Boiss. — 4. « Ἀμακίαι conatum indicat: ægritudinis, qua cruciatur, lenimen querit. — 5. Μανύει, αὐτὸν scil. [immo κείνον v. 7; cf. ep. 266, 3]. Qui sit et qualis, apparet ex duplici dentium ordine, etc. [Οἰᾶριος satis explicatur sequentibus.] — 7 κείνου βάρος; libri, κείνος Brunck. in textu; in Lectt. corr. κρατὸς βάρος. Recte me fecisse arbitror, quod scripsi στήνους βάρος. » Jac. Etiam Grotius posuit corpus. Jacobs. conjecit quogre στήνους ῥάκος, ejus similia non rara in his epigr. Ad Boiss. scripsit κείνον, « quod pendet ab μανύει. — 8. Βαλὼν κρότ. Eadem manu. qua caput fulcit, idem percutit, quod indignabundi est et desperantis. » Jac. Ad quæ Boiss.: « Non ferit manu caput, sed supponit tantum manui, qui est tristium hominum habitus. » Immo est, ni fallor, βαλὼν sive ὑποβαλὼν τὴν χειρᾶ. — 9. Vid. Boiss. in *Æsch. Ag.* v. 75 et 197. — 10. Κωρὰ, adverbialiter.

CCLXVI. Abest ab ed. princ. Flor. et Brunckii codicum « quibusdam ». — 1. Ὀνύχων ἀπο, (tabefieri incipiens) ab unguibus, quos invidi rodunt sibi aliorum bona spectantes. Παμφάγας M., *Livor edax*, Ovid. Amor. I, 15, 1. — 6. Perit pentameter. — 7 ἀνδρόσσειν et ἄνωσας vett. edd.: ἄνωζ libri, τέχνη Jacobs. qui hoc proponebat:

ὥστε τίς ἐμψυχον τέχνη ἀνυσεν ἀνδρόσσειν σε,

in Add. p. XCIII σ' post ἐμψυχον inferre contentus. « Versus paulo melior nunc est scripto τέχνη. Sed sunt et alia vitia. Forsan ἀνδρῶν σίνιν. » Boiss. Præterea necessarium σ' inserui. Distichon sic exponit Jacobs.: « Quis tandem te mortalibus inimicum dæmonem egregia arte ita animavit, ut ne tuis quidem dentibus (i. e. tuæ reprehensioni) locum relinqueret? Sensus igitur, opus esse ἀμώμητον. » Ut ait Plato Rep. VI, p. 487, A: οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος τὸ γὰρ τοιοῦτον μέμψαιτο. Conf. ep. præc. v. 2. — 8 δῆρα Brunck.

CCLXVII. — De Hippocratis imagine ab Eusebio Byzantio in publico loco posita, quum cives ipsius imaginem ob pulchros de Hippocrate sermones vel libros poni vellent; sed ille magistrum potius quam se eo honore dignatus est, scilicet non magis decorum et insigne esse existimans, statum in foro habere quam ponere, ut est ap. Plin. Epist. I, 17. « Eusebius ille quis fuerit, non satis constat. » Jac. Pictura loquitur peregrino homini respondens. — 1. Vid. ad ep. 275, 1

CCLXVIII. — Laus Hippocratis.

CCLXIX. — 1. Κρυφίας κελεύθους, artis medicæ vias ante ipsum latentes, ignotas. — 2. Παιήων, κύριον ὄνομα τοῦ παρὰ θεῷ; λατοῦ. Eustath. ad Il. X, p. 1379, 7. Conf. Il. E, 401, 900; Od. A, 232; Hesiod. fr. 139 Gœtli.

CCLXX. Eiusdem fortasse Magni ιατροσοφιστοῦ, in quem exstat epigramma, XI, n. 281, ubi v. not. — 2 δέκνυτο Ascens. et Steph.; δέκνυτο ed. princ. Flor. et Ald. 1, 3. — 3. Talia in fabulis de Æsculapio. Diodor. IV, 71 : τὸν Ἀθην μυθολογοῦσι... κατηγορίαν αὐτοῦ ποιήσασθαι πρὸς τὸν Δία, ὡς τῆς ἐπαργίας αὐτοῦ ταπεινουμένης· ἐλάττους γὰρ αἰετὶ γίνεσθαι τοὺς τετελευτηκότας, θεραπευομένους ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Conf. ep. 273 extremum.

CCLXXI. « Lemma male conceptum, quod esse debet : εἰς Ἱπποκράτην καὶ Σώσανδρον. » Brunck. Qui versu 2 ἴστωρ', duali, scripsit pro ἴστωρ. — 3 μεταμίψων libri, μεταμίψατ' Grotius et Brunck.

CCLXXII. — Iamblichus diversus ab eo cuius libri de Pythagora et de mysteriis exstant. — 3. Σοφίην διδ., scil. ιατροσοφιστής, de qua voce vid. Boisson. in Eunar. p. 410 et in Notitt. Mss. t. XI, p. 179. — 4 κέρδεσσιν edd. ante Asc. et Steph.

CCLXXIII. — « Praxagoræ medici meminit Plinius XXVI, 6 et Celsus in Præf. p. 3. » Jac. — 1. « Fuisse ab ipso Æsculapio doctum Praxagoram credam potius quam ab Hippocrate, etsi hoc dixerit Tzetzes Chil. VII, 968 :

Γιοί τοῦ Ἱπποκράτους δὲ ὁ Θεσσαλὸς καὶ Δράκων,
οὗ; καὶ τὸν Πραξαγόραν δὲ τὸν Κῶιον καὶ ἑτέρους
ιατρικῶν ἰδιότατον.

Scribendum e conjectura Hægeri fuit ιατρικήν, et sic jam scripserat Hardulinus ad Plin. XXVI, 6, de Praxagora videndus. » Boiss. — 2. « Πανάκη. Herba panacea (ipso nomine omnium morborum remedia promittente, ut Plinius loquitur XXV, 11) Æsculapius sibi manus inunxit, iisque in Praxagoræ sinum demissis, pectus ejus artis salutiferæ scientia implevit. Sic enim dii suas virtutes cum hominibus communicare putabantur. In Theocr. XVII, 36 Venus Berenicæ venustatem impertiens κόλπον εἰς εὐώδη (Berenices) βαδινὰς ἀπαιμάτατο χεῖρας. Callimachus ap. Schol. Pind. Nem. IV, 12, Gratias rogat ut manus in ipsius elegis abstergant : ἁλῶσι δ' ἐνψύσασθε λιπώσα; Χεῖρας [ἐμοῖς], ἵνα μοι πολὺ μένωσιν ἔτος. » Jac. Conf. Meleagr. XII, ep. 122, 2. — 4, 5. Schol. W. : διὰ τούτων δείκνυσιν ὅτι καὶ φυσικὸς καὶ εἰς τὰ κλασματικὰ ἦν ἐπιτήδειος. Jacobsio scribendum videtur ἡδ' ὅποσα vel καὶ ῥ' ὅποσα, at non offenditur hoc hiata Geistius, qui alia ejusmodi in Crinagora monstravit. — 6. « Ἱπκίονη. Æsculapii conjux, colebatur apud Epidaurios (Pausan. II, 27 et 29), filiasque habebat præstantissimas, Ἰασώ, Πανάκειαν, Αἰγλήν et Ὑγίειαν (Aristid. t. I, p. 46, 3). » Jac. Del. p. 127.

CCLXXIV. — 2. Εὐσεβίης, pietate sive amicitia Juliani, qui fictum pictumve in publico collocasse videtur. Est inter Epistolas Juliani una ad Oribasium. « Idem epithetum διὸς Oribasio datum IX, ep. 199. — 3. Conjunctio γὰρ non cerno quid velit. Forsan εἴγε δ' ἀρ'. » Boiss. Vere apis opus vocandæ illæ Συναγωγῇ, quas reliquiis undique collectis nuper instauravit Dærembergius, elegantibusque formis exscripsit Typographeum Imperiale Paris.

CCLXXV. Est in primis foliis cod. Palatini. Lemma in T (cod. 1773) : εἰς τὸ ἐν Σικυῶνι ἀγ. τ. K. — Lysippi nobilissimam statuem Kaiροῦ descripserunt Himerius Eclog. XIV et Callistratus Stat. c. 6, ubi videnda copiosa dissertatio Welckeri p. 698 seqq. — 1 Τίς πόθεν ὁ Planud., quod « damnari constanti in his alterationibus strenuæ responsionis lego » demonstrare conatus est Benndorf. p. 44, restituitque Ὀκρόβεν ὁ, quod a Posidippo esse evin-

cat Synesii Scholastici epigramma n. 267, primum distichon referens prope integrum. Malui equidem nihil mutare, quum sit usitatissima ex Homero formula τίς πόθεν. Conf. IX, n. 368, et epigr. 12 ex marmore in Welckeri Sylloge. p. 17. — 3. Ἐπ' ἀκρά, summis pedum digitis nitens. Conf. ep. 54, 2. Himerius : δοκῶν ἐπιψάσειν τῆς γῆς, λανθάνει κλέπτων τὸ μὴ κατὰ γῆς ἐπεπείδεσθαι. — 4 ποσσὶν ἔφυς T, cum διφυεῖς. « Ὑπνέμιος. Dæmonem describit Dio Chrys. Or. IV, p. 178 Reisk. πεπερωτόν τε καὶ ὑπνέμιον... ἅμα τοῖς πνεύμασι φερόμενον. » Jac. Del. p. 39. — 5 δαίγμα om. apogr. Par., nil annotante Salmasio. — 6. Notissima locutio ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, de rebus a temporis momento (ἀπὸ τοῦ καιροῦ) pendentibus. In Phædri Fab. V, 8 descriptio Occasionis : *Cursu sic volucris pendens in novacula...* — 8. Cum antecedentibus jungebatur νῆ Δία, nova interrogatione incipiente a τὰξόπθην, auctoritate codicis Pal. ap. Salmas. et Jacobs. Veterem distinctionem solum esse nitidam et elegantem observavit Benndorf. p. 45, atque ita sensisse Ausonium versu :

Crine tegis faciem. — Cognosci nolo. — Sed hœus tu
Occipiti calvo es.

Deinde cod. Pal. et T τὰξόπθην δ' εἰς τί (sic, non ἐς, Salm. et apogr. Par., ἐς T) ; libri Plan. τὰξόπθην πρὸς τί. « De Occasionis calvitie conf. Regnier. Satir. X, v. 3, cum nota Brossetii. » Boiss. — 9 πτανοῖσι T. — 11 τοῖον ὁ τεχνίτης; με διέπλεσεν ἐν. libri Plan. et T; τοῦνεχ' ὁ τεχνίτης; με διέπλ. cod. Palat., quod inde a Dorvillio (ad Charit. p. 606 Lips.) prælatum, με in σε mutato. Τοῦνεχ; hoc loco est ab interrogativo τοῦ sive τίνας. — 12 διδασκαλίαν apogr. Par., quod et ὑμῶν. — Ausonius vertit, *Phidix* opus somnians et Μετάνοιαν sive Penitentiam comitem addens, Epigr. XII. Ex nostro carmine hæc petita :

Sum dea, quæ rara, et paucis Occasio nota. —
Quid rotalæ insistis? — Stare loco nequeo. —
Quid talaria habes? — Volucris sum. Mercurius quæ
Fortanare solet, tardo ego cum volui. —
Crine tegis faciem. — Cognosci nolo. — Sed hœus tu
Occipiti calvo es. — Ne teneat fugiens.

CCLXXVI. — Nota hominis in delphino sedentis statua ad Tænarum ex Herodoto I, 24, Pausania III, 25, 7, coll. Gellio N. A. XVI, 19. « Cui inscriptum fuisse auctor est Ælianus in Hist. anim. XII, 45 hocce epigr. (Append. n. 105) :

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱὸν
ἐκ Σικελοῦ πελάγους σώσεν ὄχημα τόδε.

Quæ fuit aut fictitia inscriptio aut novitia. » Benndorf. p. 62. — 3 δ' ὁ π' Ἀρίονι libri, elisionibus inauditis; δ' ὁ παρ' Ἴωνι cod. T; δ' ἐπ' Ἀρ. Benndorf. e conjectura Jacobsii. — 4. Conf. IX, ep. 308, 5-6.

CCLXXVII. « Brunckii lemma : εἰς εἰκόνα Μαρίας τῆς κισσαρφοῦ ἐν Βυζαντίῳ. Quod verum esse videtur. Malui tamen nil novare. Conf. ep. seq. » Boiss. Legitur in primis foliis cod. Palatini, sine lemmate, ut videtur, sed cum lemmate epigramma quod sequitur.

CCLXXVIII. — 3 οἷον ἀνγκυπτον libri Plan., οἷ; ἀνγκυπτον Pal. — 4. Ambo ab ipsa Venere amati. — 6. Ἐξ Φαρίης, ex Alexandria.

CCLXXIX. — Saxi vocalis apud Megarenses miraculum narrant Pausanias I, 42, Virgilius Cir. 105 seqq. et Ovidius Metam. VIII, 14, his verbis :

Regia turris erat, vocalibus addita muris,
In quibus auratam próles Letola fertur

Deposuisse Iyram : saxo sonus ejus inhæsit.
Sæpe illuc solita est ascendere filia Nisi.
Et petere exiguo resonantia saxa lapillo.

— 2. « Νίσιαια, ἐπίκειον Μεγαρίδος, καὶ αὐτὴ ἡ Μεγάρις, teph. Byz. Etiam Megara ipsa [Nisi regis urbs], Ptolem. I, 15. » Jac. Del. p. 334. — 3. De Alcathoo Theognis v. 773 :

Φοῖβε ἀναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθῶφ Πέλοπος παιδί χαρίζομενος.

Ἐπωμαδὸν ἦρε δομ. Ductus color ex Apoll. Rh. I, 737 seqq. — 4. Λυκαρῆιν, Delphicam, a Λυκαρεῖ; antiquo nomine Delphicorum. « Ἐνθάμενος. Schasferus corripbat ἀθέμενος, quod verum videtur. Vid. Boiss. ad Philostr. Her. p. 542, qui etiam de utriusque verbi permutatione monuit ad Marin. Vit. Procli p. 82. » Jac. — 6. Τοῦ κόμπου, ejus rei de qua κομπάζω. Pausanias l. c. : ἦν τύχη βαλὼν τις ψηφίδι, κατὰ ταῦτα οὗτος ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα.

CCLXXX. — 2. Θαῦμα κ. ἐσσ., i. e. θαυμάσιον ἐσόμενον καὶ τοῖς ὕστερον.

CCLXXXI. Πραίνετο; Bithyniæ oppidum. — 2. Κῶρο; ἀποκριστος, locus in quo sit excretio. Quæ corpus tantquam superflua eiecit, τὰ ἀποκρινόμενα vocantur et ἀποχωροῦντα. Vid. Toup. ad Longin. Περὶ ὤψ. p. 375 et Foes. in Œcon. Hippocr. v. ἀποκρισις. » Jac. — 4. Προφέρει, superat. Vide ad IX, ep. 344, 4. Deinde Ἀλεξάνορος aliquot edd. post Aldum, inepte. Ἀλέξανδρος in hac sede versum perturbat; itaque Brunck. scriptum fuisse putabat : ἀχλ. προφέρει. Νικαίων ἱερεῦ; Καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος, σοφίης κτλ., recte, ut videtur ex epigr. 386, 2, ubi καὶ γὰρ sic positum. Meinekius ad Theocrit. p. 284 Ἀλεξάνορος legit.

CCLXXXII. « Ducangius in Cpoli Christ. l. II, p. 175, hoc carmen conscriptum existimat in Victoriarum statuas, quæ in Νίκαις, Constantinopoli, collocatæ fuerint. Merito dubites an v. ἔγραψεν v. 3 hanc interpretationem admittat. » Jac. Præterea Constantinopolitanarum rerum in Palladæ carminibus indicia certa video nulla. « Gallice vertit Millin. Monum. ined. t. I, p. 325. » Boiss. — 2 φιλοχρίστῳ codd. Plan., male, iudicio Brunckii; alterum omnes, ut videtur, edd. Illud tuebatur Reiskius argumentis infirmis.

CCLXXXIII. Legitur in primis foliis cod. Palatini. « De hoc epigr. vide not. ad Aristænet. I, 26, p. 581. » Boiss. — 1 Χαρίτων καράμαλλε libri et edd. Plan. Qui Caramallus, ab Aristæneto commemoratus, illustris fuit Zenone imperante pantomimus : sed de femina loqui carmen, apparet; nomen præbet cod. Pal. et jam Grotius expressit. — 3 ὁμματά σοι libri Plan., ὅμμα δέ σοι cod. Pal. (a Salmasio non enotatum); ὅμμα δέ οὐ Hecker. p. 119 : « egregie » adscripsit Piccolos. Mutationis causa apparet. Æschyli ποδάρες ὅμμα (Sept. v. 805) scite comparat Jacobs. et ad σορὰ χειρ. δ. affert Lucian. De salt. 69 : Ἀσδῶναξ ὁ Μυτιληναῖος χειρὸς σόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. — 4 κρείσσονα cod. Pal., unde Μουσέων Brunck.; κρείσσονα Plan.

CCLXXXIV. Sinum *Leosthenium* in Bosporo recentiores vocant *Sosthenium*, errantes secundum P. Gyllium De Bosporo Thracio l. II, c. 14 (Geogr. minor. C. Müller t. II, p. 49); qui hoc lemma dat : Α. Σχ. εἰς εἰκ. ὀρχηστρίδος; ἱσταμένης ἐν τῷ Σ. — Helladie loquitur. In eandem scripta

ep. 286 et 287. — 2. De choreis quæ in Imperatorum honorem agebantur vid. Reiskius ad Constant. de Cere. p. 95. — 3. Periphrasis Bospori. — 4. Ἀντρες, cœli axes vel orbes, ut alias κλίματα, de regionibus : Asia et Europa.

CCLXXXV. Lemma Plan. : εἰς ὀρχηστρίδος εἰκόνα ζωγράφου (sic) ἐν Βουλαντίῳ, alterum est codicis Palatini, ubi apogr. Par. ζωγράφου, sed ζωγράφον etiam Salmasius testatur. — « Epigramma vehementer frigidum. » Jac. — 1. Οὐ τις, scilicet nemo homo, sed Jupiter. — 4 μίσγῃ ἄ' οὐκ ἔθ. varietatem affert marg. Wechel., et sic habet ed. princ. Flor. (fors. μίσγῃ ἄν). Filii Jovis Musæ et virgines.

CCLXXXVI. — 2. « Musa quænam sit querit Mercerus ad Aristænet. I, 21, p. 574. » Boiss. Polymniam vult, de qua v. IX, ep. 504, 7, et ad ep. 505, 17.

CCLXXXVII. In eandem Helladien, quæ Hectorem saltabat. Hectorem inter argumenta pantomimorum fuisse, apparet e Lucian. De salt. c. 46. — 1. Carmen citharædus canebat, Helladie saltando exprimebat. — 2. Χλαῖνα hic de *chlamyde* aut *sago*, militari veste. — 3. In bellica saltatione Helladies.

CCLXXXVIII. In lemmate ὀρχηστρίδος non habet cod. Pal. — 1. « Οὐνομά σοι Διδ. et v. 2 κεστὸς ὑπὲρ λ. Wernickius ad Tryphiod. p. 272, frustra. » Jac. nott. mss. Λιδάου, Libani montis suavissimi ob cultum Veneris Διδαντίδος, de qua supra ad ep. 202. « Explicat ἤτε Bastius ad Aristænet. I, 26, p. 577. » Boiss. — 2 ὕψ' ἐκ Pal. — 3 κοῦφος; quod in Pal. legatur, an κοῦρος, ambiguum, apogr. Par. et silentium Salmasii testantur.

CCLXXXIX. — In ipsum potius Xenophontem pantomimum scriptum esse, quam in statuam ejus, recte observat Jacobs. — 1 ληνοί; edebatur; hoc vero, notante Jacobsio, Baccharum Euripidis argumento, quod representabat Xenophon, minime congruit : sed congruit Ἀρκαί, *Bacchabus* (conf. IX, ep. 248, 2). Correctionem recipit Boiss. — 2. « Senex Thresias videtur intelligendus. » Jac. — 4. Nuntius a Cithærone reversus, ubi Baccharum thiasos observaverat. — 6. « Tenendum Xenophontem has omnes partes unum exsecutum esse : in eo enim summa artis ponebatur, si unus plures personas recte sustinere posset. » Jac.

CCXC. Lemma Plan. addidit Boiss.; at hoc quoque epigr. non in statuam, sed in ipsum pantomimum illustrem scriptum videtur, ut Boethi IX, ep. 248. — 1. Ἀτὸν, totum se insinuavit in Bacchum, ita ut ipsum deum videatur induisse. — 2. Ἰταλὸν κρ. θυμ., i. e. Roman, ubi artem exercebat ille. Sueton. Aug. 45. » Jac. Del. p. 117. — 3. ἀνθρώποις περιπνὸν δῖος, qui spectantes jucundo terrore percelleret. Oia pro ὅτι τοῖα. « Schol. W. : ὑπακρινόμενον γὰρ τὰ Βάκχου οἱ θεαταὶ ἐδιδίσκον, ὁρῶντες μιμούμενοι ἐνθυμούμενοι δὲ ὑποκριτὴν εἶναι, καὶ οὐ τὸν θεόν, ἐτέρποντο τῇ τέχνῃ. — 6. Sunt quæ παμπρόνοι χειρὶ illustrandis inserviant in notis ad Aristænet. I, 26, p. 573 et 581. » Boiss. Adde quæ concessit Jacobs. in u. l. Animadv. t. VIII, p. 309.

CCXCI. — Donum Pani et Nymphis dedicatum. — 1 τῷδε primæ edd., τᾷδε eadem altero loco, nam his legitur. — 2. « Σχοτιὰς ... οἰονόμου corrigat Schneidowin, in Zimmermanni Zeitschr. 1835, n. 117, p. 942. » Jac. nott. mss. — 3 αὐ μιν ὑπὸ ζαθέοιο θέρευ; Plan. altero loco, quod ostendit quam ille ad mutandum pronus ageretur.

CCXCII. « Lemma addidi e codice 1630 (B). » Boiss. Legitur et in S. — 2 ἐναῖδιον S, B; ἐσαῖδιον Hecker. p. 383. — 3. Κούρα; de libris, ut θυγατέρες alibi et IX, ep. 192, 1, quod comparandum. Metaphoram generandi de scribendis libris illustravit Boisson. ad Anecd. nov. p. 48. Initio versus pro καὶ τάσδ' ἀντ. Franckius ad Callin. p. 55, correxit κλειτάς ἀντ., et sequenti versui διασά; ἡμίθεων, pro ἐκ στηθέων, e Plutarcho De vita et poesi Hom. I, 4, 5 adscripsit Jacobs. in exemplo nostro. Elegantissimam varietatem non sum ausus necis inferre; nam potuit epigramma, fortasse sub imagine Homeri, codicem scriptum ornare duo carmina continentem; poeta autem, qui alia Melesigenæ vati tribueret (conf. ad ep. 300), consulto dixisse καὶ τάσδε, *has quoque*; denique ἐκ στηθέων ita accipi voluisse, ut per modestiam modo Musam invocasse Homerus credendus sit, vere ipsa omnia ex sua ψυχῇ ἀντιθέω petens. — 6 Δαρδανίων libri Plan., correctum ex S, B.

CCXCIII. — « Quum in Homeri rebus omnia obscura et incerta sint, poeta suspicatur, tributa esse Homero nescio cui Jovis ipsius dicta. Divina enim et Jove auctore dignissima. — 3. Οὐκ ὄνομα. De vero nomine poetæ non constabat; «Ὀμηρος enim ob cæcitatem appellatus esse credebatur. » Jac. Del. p. 82. Οὐ πόλιν. Notum Manilii (nisi Bentleii sit), II, 7 acumen de Homero,

patriam cui Græcia, septem
Dum dabat, eripuit.

— 4. Probabilior auctor epigr. in Append. Jacobs. n. 279, 3, loquente ipso Poeta :

Πατρίς ἔμοι γῆδ' ὅλην πᾶσα, τὸ δ' οὐνομα φασὶν «Ὀμηρον»
ἔστι δὲ Μουσάων, οὐκ ἔμὸν οὐδὲν ἔπος.

CCXCIV. — Conjectura de patria Homeri. — 1 Ὀκιοίτας τὸν «Ὀμ. et v. 2 ἐφ' ᾧ Planud. Correctio debetur Mehlero, qui Heracliti Allegor. Homer. e codd. auctas edidit Lugd. Batav. a. 1851; ibi, c. 74, hoc distichon, « quod latebat in corruptis ac laceris codicum lectionibus », felicissime ille restituit (p. XI et 147) ex duobus Vaticanis, qui pariter ποίτας γούν ἀστὸν «Ὀμ. habent (quod et Grotius præsenſerat) : sed mox unus ἐκείνον ὃν φῶτα καὶ χεῖρας ἔχουσι πόλεις, alter κείνον ὃν φ. κ. χεῖρους ἔχ. π. — 3 ἐστ' ἄγνωστον malit Jacobs. «Locus non facilis. Forsan habendum ἀθανάτοις pro Musarum epitheto : *heros autem Musis par immortalibus patriam dereliquit et genus*, res scilicet quæ mortalibus sint propriæ. » Boiss. Jacobsio sensus videtur esse hic : Homerum inter deos receptum, cœlestibus donis contentum, terrestria quæ haberet, patriam scil. et genus, Musis legavisse, unde factum, ut eorum notitia ex mortalibus evanuerit. «Ἦρος de insignibus poetis et scriptoribus adhibet Longinus Περὶ ὤψ. sect. XIV et XXXVI.

CCXCV. — Vanum esse Græcarum urbium de Homero ut suo certamen; cœlo demissum vatem. — 2 τραπεζῆς libri, corr. Spanhemius. — 3. Αἴγυπτος. Gellius, N. A. III, 11 : *Sunt etiam qui Ægyptium dicant fuisse*. Vid. Nitzsch. De histor. Hom. fasc. post. p. 100. « Quæ de Cypro patria Homeri, filii Themistonis, narrat Schol. Wech., sumpta sunt ex Pausania X, c. 24, 3. » Boiss. — 4. Κρανῆ, epitheton Ithaces Od. A, 247, II, Γ, 201. — 6 Κροπῖων legebatur, corr. Hecker. p. 383. — 7. « Χθονὸς ἔργον, γῆδ' ὄνομα, terræ progenies. » Jac. Del. p. 81. — 8 φέρη libri, præter duos, ex quibus Brunck. φέροι.

CCXCVI. — Ejusdem argumenti. Legitur in T (cod. 1773). — 3. « Ἴον, maris Myrti insulam. In eo Aristo-

teles Homerum natum fuisse tradidit ap. Gell. III, 11. » Jac. Del. p. 81. — 4 Λαπιθέων T, ed. princ. Flor. et Ald. 1; ceteræ Λαπιθῶν. Sequens vox compendio in T, ut μητέρα esse possit. — 5 ἄλλοι δ' ἄλλοι μέλαθρον ἀνάχοι T, et sic ap. Pseudoplut. De vita Hom. I, 4, 6, ut appareat istud ἄλλην γαῖαν non Antipatri, sed Planudæ esse. Corrigendum ideo videbatur ἄλλο γένεθλον, vel μέλαθρον recipiendum : sed, ob τιθηνήτειραν in v. 1, promptius duxi librorum γαῖαν in μαῖαν mutare, coll. VII, ep. 78, 4; IX, ep. 271, 5 (ubi not.) et 408, 2. Soph. fr. 782 [347 Ahr.] : Νύσαν, ἣν ὁ βούκεως Ἰακχος αὐτῷ μαῖαν ἤδιστην νέμει. — 6 πινυτὰν ἀμπαδα μαντοσύναν T, nec malus singularis. Libri Plan. ἀνδρα pro ἀμπαδά, quod ut varietatem affert schol. Wech. — 7. Ex hoc loco fortasse, notante Jacobsio, Sannazarii epigr. I. II :

Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ,
Cedite : jam cœlum patria Mæonidæ est.

CCXCVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, idemque usque ad ep. 304. Hoc et sequens epigr. ejusdem sunt scripturæ diversæ, quibus tertia accedit ap. Gellium, III, 11 :

Ἐπτά πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίξαν Ὀμήρου,
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμίν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθήναι.

— 1 ἐπτά πόλεις ἐρίζουσι κλυτοῦ περὶ ῥ. codex bibl. Palatinæ ap. Gebhard. Antiq. lectt. II, 23.

CCXCVIII. In nonnullis *Antipatro Sidonio* tribui refert Leo Allatius De patria Hom. p. 116. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Moschum p. 175 (sive 440). — 1. Pro σοφὴν proposuit σοφου citra necessitatem Netscher. » Boiss.

CCXCIX. — Homerus patriam suam indicare recusat : quare. — 1 τί δαί libri Plan. et T, quod reduxit Boiss.; τί δὲ Jacobs. — 5 τίνος ἢ ῥα libri, corr. Passovinus. « Simile est τίνος ἢ ῥα formulæ magis obviæ τοῦ χάριν, ep. 313, 2. » Boiss.

CCC. — 4. Hoc argumentum erat carminis τῶν Νόστων, quod auctor Homero tribuit ex inani fama. Vid. Welcker. Cycl. p. 273 seqq.; Nitzsch. De hist. Hom. fasc. post. p. 71. — 6. Ἀσπασίως εἰσὶδε, i. q. ἡσπασατο.

CCCI. — 1. Θεός, *deus* sæpe vocabatur Homerus, et ἀποθέωσις ejus celebrata. Conf. ad IX, ep. 192. Hoc ipsum distichon egregius pictor Ingres in insigni tabula inscripsit, quæ *Apotheosis Homeri* titulo memoratur. Conf. Append. Epigr. n. 154.

CCCII. — 1 Μόλις. Conf. ep. 277, 1. Præcesserit distichon, nisi forte hoc imagini Homeri subscriptum erat.

CCCIII. — 2 θάλαττα edd. præter ed. princ. Flor. et cod. T, qui νόστον (pro μάχη), ut schedæ Krohn. Eadem Homeri laus ap. Virgil. Æn. I, 460 :

Quæ regio in terris nostri non plena laboris?

et v. 565 :

Quis genus Æneadum, quis Trojæ nesciat urbem?

Conf. Æn. VII, 222-227. — 3 ὁ Κίμμ. δῆμος, ὁ παρὸ Τ.

CCCIV. — 2. « Φθονεῖν ἀρ. Schol. Wech. : πᾶσαι γὰρ βούλοντι ἂν εἶναι κεκαυμένοι, ἐπαινέτην τὸν «Ὀμηρον ἔχουσαι. «Ὁμοιον δὲ ἐστὶ τῷ πρὸς Χοίριλον ὅτι «Ἀλεξάνδρου ῥηθέντι ὄντι γὰρ αὐτῷ οὐ μάλ' ἀδοκίμω ἐν τοῖς ποιήμασι,

« Βουλομένην, ἐξ Ἀλέξανδρος, Θεοσίτης; μάλλον Ὀμήρου ἢ σὸς Ἀχιλλεύς λέγεται. » Quæ admoveas Chæriilo Næskiano p. 82. » Boiss.

CCC. — « Celebratur eximia Pindari præstantia et omnibus et deorum iudicio comprobata. — 1. Νεβρείων. Tibiæ ex hinnulorum ossibus tenuem fundebant sonum. » Jac. Del. p. 100. — 3. ἀπαλὸς ἐουθὸς π. χειλ. ἐσμὸς libri Plan., sed Eustathius Proem. in Pindar. § 27, p. 18 ed. Schneidew. ἀπαλὸς π. χ. ἐσμὸς ἐκείνος, sine ἐουθὸς, probante editore (illato modo Brunnkii ἀπαλὸς); recepi probatum etiam Heckero I, p. 190. Præterea pro ἀπαλὸς Schneidewinus Progymn. p. 15 λαροίς, coll. ep. 210, 7, quum de infante illud aptissime dicatur. — 4. « Junge περί χειλέσι σείο. Eadem sic est de Pindaro historia ap. Pausan. IX, 23, 2: μέλισσαι αὐτῷ καθεύδοντι προσπετόντο τε καὶ ἐπλάσσον πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ κηρύ. Conf. ad Philostr. Imag. II, 12, p. 464 seq., ubi, ut hoc loco, Pan Pindari carmina cecinisse narratur. Vid. Boeckh. ad Pindari fragm. p. 591 seq. » Jac. ibid. — 5. Μαινάλιος θεός, Pan, qui sacellum habebat prope domum Pindari. — 6. τῶν σέο probabiliter Sonntagius, coll. Plutarch. Mor. p. 1103, B: καὶ Πίνδαρος ἀκούων ὑπὸ τοῦ Πανὸς φέρεσθαι τι μέρος ὧν αὐτὸς ἐποίησε, μετρίως ἔχαυρεν;

CCCVI. — Jacobsius epigr. hoc et duo sequentia referebat ad statuum Anacreontis, Athenis in arce positam, de qua Pausanias I, 25: τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήϊος... καὶ οἱ τὸ σχῆμα ἔστιν ὅλον φέροντος ἂν ἐν μέθῃ γίνοντο ἀνθρώπου. Idem *sedentem* putabat esse representatum in sella rotundata (sic interpretabatur v. 2 δινωτοῦ λίθου, etiam διερου coniciens, coll. Apoll. Rh. III, 44: ἥστο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον); sed hoc non patitur nec finis trium epigrammatum nec vox ὑπεσκέλισται ep. 307, 2. Quod observavit Meinek. p. 120 seq., cum Heynio anaglyphum describi statuens, et δινωτὸν λίθον de marmore dictum esse. Nec probabile quod in Del. p. 99 dixit Jacobs. : « collocatus erat in basi rotunda », quæ res vix in ullo epigrammatum huius generis memoratur. — 2 στερεπὸν libri, στερεπὸν Heynius et alii emendaverunt, cum quibus Jacobs. qui hæc : « vulgata sensu caret; deinde vinosum senem sine corona conspicui nefas »; ideoque in Del. στερεπὸν recepit. Meinek. : « Possis eodem jure γραπτόν, sive id de tabula picta sive de anaglypho intelligas. Ita Leonidas de Praxitelis Amore Thespiensi (ep. 206, 2) : οὗχ ἑτέρου γραπτόν ἀπ' ἀργατύπου. Conf. Hermann. Opusc. t. V, p. 211. » Possis etiam γλυπτὸν ex eodem VII, 422, 2; sed nihil mutare præstat, quum στερεπὸν hic alienum et frigidum sit, στερεπὸν autem idem valeat quod γραπτόν, nisi quod pro verbo simplici ac *technico* vox figurata et describens adhibetur. Senex enim casuro similis effingitur : conf. v. 10. — 3 ἐπ' ὅμῳ. libri, ὅμ' Schneiderus et Meinek.; in Barnesius, probante Heckero I, p. 265. — 6. Τρικόν, ἐρρύτιδωμένον, Schol. W. Apoll. Rh. II, 198, de Phineo : ῥικνοί; ποσὶν ζε θύραζε. — 7 Μεγιστὰ ed. princ. Flor., Μεγιστὰν ceteræ, corr. Brunnk.; conf. VII, ep. 25, 7. — 8. « Τὰν δυσέρωτα. A viro epitheton translatus ad Iyram, impotentis amoris interpretem. » Jac. Del. p. 100.

CCCVII. Legitur in primis foliis cod. Palat. — 1 μέθης edd. « Μέθης; sumpsit ex apogr. Par. » Boiss. Et jam Brunnkii. — 3 ἐξ ἀχρί; libri et Boiss. Γυλὼν quod alibi ποδῶν. — 4. « Ὀμω. Transpositæ enuntiationes, quæ in vulgari sermone sic procedant : τῶν βλαυτίων τὸ μὲν ἀπώλεσεν, θάτερον δὲ ὅμω; φηλάσσει. » Jac. Del. p. 99. Idem apposite confert Rutillii Lupi *characterismon* ebrii De fig. II, 7). — 6 Βάβυλον edd. ante Steph.

CCCVIII. — 1 ἡμερίσι ed. princ. Flor.; unde varietas ταῖς ap. schol. W., de ἡμερίσι cogitantem. — 2 Ἀναῖον et Ἀναῖος edd. vett.; Ἀναῖ Scaliger et ex uno suorum codd. Brunnk. — 3 μελιδόνι ed. princ. Periphrasis significat : dulci latice, cui deditus erat. — 5 ῥίπεισα Brunnk. Μονοζυγέ; pro simpl. μόνον. — 7 ἀγλατίζεται varietas ap. Schol. W.

CCCIX. — In Anacreontis imaginem. — 4. Εα πανω χίδων σήματα partim legas ap. Meleagr. V, ep. 175.

CCCX. — 2 Μυτλ. edd. — 3. « Πηγάζει, exquisitius pro ἐνεσι. » Jac. — 5. Librorum κολῶσα quid sit nemo dicat : λιπῶσα Brunnk., ut Grotius *turgens*; χαλῶσα conj. Jacobs., neutraliter, i. q. γαῖνη. « Puto non male emendasse, rescripto κομῶσα, *luxurians, vegetior*. [Quod tamen græcis inferre neglexerat. Piccolos p. 83 suspicatur scriptum fuisse χλιδῶσα.] — 6. Ἀφῶλαιαν. Schol. W. : τῇ ολοκληρότητα καὶ τὴν ὕγιαν [immo vero, non *integritatem* aut *sanitatem*, sed *simplicitatem*, inaffectedatæ scil. orationis, de qua vid. Quintil. VIII, 3, 87 et XI, 1, 93]. » Boiss. — 7 νοτεροῖο libri; « νοτεροῖο Brunnk. correxit verissime : νοτερόν ad Musam, ὠλαρόν ad Venerem, referendum. » Jac.

CCCXI. Legitur cum alio longiore in Vita Oppiani ab Rittershus. edita, p. 66 Βιογράφων Westernmanni. « Invenit id epigramma in cod., cum aspirato nomine Ὀκτιανός; Passovius, quem vide Opusc. p. 205. » Boiss. — 2. Ὁφον de piscibus κατ' ἐξοχὴν dici notam.

CCCXII. — Haud dubio de Georgio Piside, cujus versuum sarcinæ supersunt. — 2 ἰδιο; (pro γνήσιος) ed. princ. Flor.

CCCXIII. — Notus Ptolemæus Naucratis rhetor, qui Hadriani et Trajani temporibus floruit; sed hic *Cretensis*, alibi non memoratus. — 1. Λόγοι, eloquentia. — 3. « For-san ποταπῆς. » Boiss. « Quum dicitur virtutem ἐ; τοῖς ἐκολέκτας exercuisse, tabularum improbitatem coercuisse videri debet. » Jac. — 4. Ξύλον, signum ex ligno.

CCCXIV. — Respondet Macedonius huic epigrammati, XI, ep. 380.

CCCXV. — In Ælium Aristidem, rhetorem Smyrnesem, cujus declamationes supersunt. Conf. ep. 320.

CCCXVI. — In imaginem non Agathiæ solius, sed fratris quoque et patris utriusque Memnonii. — 1. Τὸν ῥήτορα. Scilicet non historiæ modo scriptor, sed causarum patronus fuit, ideoque σχολαστικὸς dictus. — 4. Σοφῆ; suæ, σοφίης Agathiæ.

CCCXVII. — Gessius qui hic notatur rhetor, ut videtur, infans, haud dubie diversus fuit a vano illo homine ejusdem nominis, quem tot epigrammatis laceravit Pallas VII, ep. 681 seqq. — 2. Rogat Apollinem ut oraculum edat, hic lapis cujusnam hominis sit statua. Comparat Jacobs. hæc Juvenalis VIII, 52 :

at tu

Nil nisi Cecropides truncoque similissimus Hermæ :
Nullo quippe alio vincis discrimine, quam quod
illi marmoream caput est, tua vivit imago.

CCCXVIII. — 1 ῥήτορος RS. — 2 καλέεις T; σιγᾶ; οὐ λαλέεις (scil. ὁ τύπος, ἢ εἰκὼν) οὐδ' Brunnk. : qui hiatus in iisdem verbis est XI, ep. 151, 2; καὶ καλέεις conj. Jacobs.; σιγᾶ; οὐ λαλέεις scribere videtur voluisse Boiss., ad

hiatum non multum offendens. Conf. et XI, ep. 149, 2. Vertit Ausonius Epigr. XLVI :

Elinguem quis te dicentis imagine pinxit?
Dic mihi, Rufe. Taces? Nil tibi tam simile est.

Laudatur Fontenellii dictum in eximie pictam taciturnis-
simi ejusdam effigiem : *On dirait qu'il se tait*. Similia
vide in Menagians t. II, p. 180, 348.

CCCXIX. Lemma RS et T : εἰ; κακόμορπον. — 2 ὁδρεως
(pro εἰδεος) RS et T.

CCCXX. — Conf. ep. 315. « Latina est Wernsdorfii
versio in Fabricii Bibl. Gr. t. VI, p. 21. » Boiss. — 3 φασὶν
ἄμα πᾶσαι cod. Laurent., quod edidit Brunck.; ὁμῇ πᾶσαι
conj. Jacobs. Add. p. XCIII : sed nihil reprehendum in
vulgata.

CCCXXI. — 2. Ἑρμῆς λόγιος, sermonum deus (ut ait
Serv. ad *Æn.* II, 296), sæpius memoratur. « Clarum ora-
torem Ἑρμοῦ λόγιου τύπον vocat Julianus Or. VII, p. 237,
C. » Jac. Et Boiss. : « Hermen λόγιον illustravi ad Eunap.
p. 371. Adde Valcken. Schol. in N. F. t. I, p. 508. »

CCCXXII. — « Ludibrii causa hi versus videntur
scripti in Phrymos, patrem et filium, rhetores. quorum
vel ipsum nomen a φρυμός, *confusio*, derivatum risui
movendo aptum. » Jac., qui idoneam verborum ὁ πυρφό-
ρος τὸν πυρφόρον interpretationem nondum inventam esse
fatetur.

CCCXXIII. Anacreonticum carmen, in Plan. septem
versibus imperite conceptum; corr. Salmas. et Brunck. —
De inventione vitri. — 1. Ἐτελος, vitri massa fossilis.
— 7 ἐκφυρμέναισι libri. « Correxerunt viri docti ἐκφυρού-
μενος. Malui ἐκφυρμένα. » Boiss., qui jam sic in Lyr. gr.
p. 51. — 8 βροτοῖσιν mavult Jacobs. — 13 χειλέων lege-
batur, χηλέων Jacobs., quod recepi; nam forcipes intel-
liguntur, de quibus ἄκαιαι χειλέων obscurissimum foret.
Ceterum deesse aliquid in fine credo cum Huetio.

CCCXXIV. — Donatus a poeta puellæ amatæ Leontio
stilus argenteus loquitur. — 1 Η βαρκί; varietas ap. Bro-
dæum.

CCCXXV. — 1 Αὐτὸν ed. princ. Flor., male. — 3 τὸν
ἐν σιγῇ πινυτόχρονα corrigit Passovius. — 4 ἔθεν libri :
hinc, hanc ob causam, quomodo accepit etiam Lessingius
t. VIII, p. 443 Lachm.; sed debile ἔθεν non positum initio,
quod καὶ occupat. Nitida fit et oratio et sententia
recepta correctione Jacobsii.

CCCXXVI. Est in primis foliis cod. Palat. « Lemma
edidi ex apographo Par. unde sumsi Πυθαγόραν et Πυθα-
γόρας pro vulgaris finibus ης et ην. » Boiss. Ejusdem quo
præcedens auctoris esse suspicabatur Jacobs., non esse
judicat Lessingius l. c.

CCCXXVII. — De Socratis imagine. — 2. Nam corpus
animæ *carcerem* esse docebat Socrates.

CCCXXVIII. Lemma : εἰς εἰκόνα Πλάτωνος. — 1. Αἰθε-
ρεματεῖν, i. e. μεταρρίσθαι ταῖς διανοαῖς. — 2. Τὰ ὑπὲρ
νοῦν, quæ alibi τὰ μετέωρα.

CCCXXIX. — Μετῶν χθόνα x. π. Sic ap. Horat. Od. I,
28, 1 Archytas philosophus *maris et terræ numeroque*
carentis arenæ Mensor dicitur.

CCCXXX. — Nimirum Aristotelis philosophia separa-
bat τὸν νοῦν et τὴν ψυχὴν, non idem hæc esse docens;
verum *Aristotelis ψυχὴν* non aliud esse ac νοῦν ipsum
poeta pronuntiat.

CCCXXXI. — Ipsi, quorum vitas scripsit, heroibus
Plutarchum poeta præfert. — 1 πολυκλείεντα ed. princ.
Flor. Deinde στήσαντο Χερωνεῦ libri præter unum Lau-
rent., unde Brunck. correxit.

CCCXXXII. « De hoc epigr. vide quæ monnit Viscon-
tius Iconogr. Gr. t. I, c. 2, § 9. » Boiss., quem adi ipsum
in Nottit. Mss. t. XI, part. 2, p. 64 seq. *Æsopo* statuum
fuisse positum ab Atheniensibus Phædrus testatur noto
loco; sed Lysippum sculpsisse una cum septem sapientibus
nemo narrat præter Agathiam h. ep., cui fidem habere vi-
detur Sillig. *Catal.* p. 261. — 1 γέρον vett. edd. aliquot.
— 3. « Ἀνάγκην. Philosophi consensum efficacibus argu-
mentis extorquere, non blandis persuasionibus sibi con-
ciliare solent. Sententiæ suæ optimus interpret ipse Aga-
thias Hist. I, p. 2, ubi philosophiam cum historia compa-
rans, ἡ μὲν, inquit, οὐδ' αὖτις ἀστεμφῆς δέσποινα καὶ ἀβώπειτος
κελεύει καὶ διατάττει, ὅποιον τε ἔχεισθαι καὶ ὅποια διαφεύ-
γειν προσήκει, ὥσπερ τῷ πείθοντι καταμινύσσει τὴν ἀνάγκην.
Plato in Theæt. c. 17, p. 162, E, τὴν ἀνάγκην opponit τῇ
πίθανολογίᾳ. » Jac. — 5. De μύθοις καὶ πλάσμασι vid.
Boisson. l. c. et in *Anecd.* nov. p. 148. — 7. Φευκτὸν δ' ἡ
(fors. δὴ) τρηχεῖα παραίτ. Fontanius Fab. VI, 1 :

Une morale nue apporte de l'ennui :
Le conte fait passer le précepte avec lui

CCCXXXIII. — « Historia de Diogene, qui quum
vidisset puerum cava manu bibentem aquam, freyit
protinus exemplum e perula calicem, hac objurgatione
sut : Quamdiu homo stultus supervacuas sarcinulas
habui? Seneca Epist. XC. » Jac. Del. p. 124. « Quædam
quæ huc faciant notavi in Notitt. Mss. t. XI, part. 2,
*p. 214. Adde S. Paullinum in Muratori *Anecd.* Lat. t. I,*
p. 118, cum nota. » Boiss. — 1. Πληθθεῖσα, nam aqua adhi-
bita farina tenuis densatur. — 5. Βωώτης hic non tam bu-
bulcus, sed in universum rusticus. Βωωτὴν significans
ἀποτριπὴν comparat Jacobs. ex Hesiod. Op. v. 391. Vertit
Ausonius Epigr. LIII :

Pera, polenta, tribon, baculus, scyphus, arcta supellex
Ista fuit Cynici : sed putat hanc nimiam.
Nanique cavis manibus cernens potare bubulcum,
Cur, scyphe, te, dixit, gesto supervacuum ?

CCCXXXIV. Diog. Laert. VI, 78 narrat Diogenem Cy-
nicum ταρῆναι (Corinθi) παρὰ τῇ πόλει τῇ φερούσῃ εἰς τὸν
Ἰσθμόν ἐπέστησάν τε αὐτὸς κίονα καὶ ἐπ' αὐτῷ λίθου Παρίου
κίονα. Ὑστερον δὲ καὶ οἱ πολῖται αὐτοῦ χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτί-
μησαν αὐτὸν καὶ ἐπέγραψαν οὕτω Γηράσκει κτλ. Legitur
etiam ap. Suidam v. Φιλίσκος Αἰγινίτης. — 1 Γηράσαι cod.
Aldi; χρυσὸς ὑπὸ χρόνον cod. Leid. Suidæ. — 3. Sic legitur
ap. Diog. et Suid.; μόνος; γὰρ βιοτῆς libri Plan. Αὐτάρκεια
δοῦν, i. e. τὴν τῆς αὐτάρκειας δοῦν, non gloriam, sed pla-
citur vel præceptum philosophicum. — 4 θνατοῖς Diog.
et cetera dialecto dorica; θνητοῖς, οἷς ζωῆς οἶμος ἀναρρο-
τάτη cod. Leid.; ἀναρροτάτην Boiss. ex Diogene.

Sequitur epigrammatum in status aurigarum, qui in
circo Constantinopolitano certant, collectio; horum
epigr. decem in Palatino exemplari ad nostra tempora
servato leguntur, quæ suo loco posita sunt supra XV, ep.
41 seqq. « Hippodromum Constantinus ornaverat plurimis
statuis, Roma et aliunde advectis. De athletarum autem
statuis ibi positus nihil aliunde constat. Ex his ipsis car-

minibus apparet, eas modo a factione cui nomen dederant aurigæ, fautoribusve illius factionis, modo a populo, modo ab Imperatore, modo a populo et senatu fuisse positas. » *Jac.* (ad Anal. t. XI, p. 27.)

CCCXXXV. « Porphyrium, qui etiam Calliopas appellabatur, Calchantis filium, et multas victoriæ in Hippodromo et bellica virtus illustravit. Conf. Io. Malalam Chron. t. II, p. 110. Fuit initio in Venetorum factione, deinde ad Prasinos transiit. » *Jac.* — 1. Ἀναξ, Justinianus. — 5 ἐπεπε μὴν Steph. et Jacobs.; ἐπεπέ μιν libri, quod reducebat Boiss.; incommodum esse sequens versus ostendit.

CCCXXXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, et sequentium usque ad ep. 355, quæ omnia sunt in Porphyrium. — 3. Ἀνακτ. θωάκου. Schol. W. : βασιλικῷ θρόνου. A dextra parte huius throni vel tribunalis imperatorii erat porticus factionis Venetæ, cuius Porphyrius. — 5. Μεσσηγὺ ἀέθλων, dum certabat adhuc, i. e. antequam ætatis causa a Circensibus recesserat, quo tempore aurigis laudatis statuas ponebantur. — 7. Junge θωότερον ἐτίων.

CCCXXXVII. — 1. Idem versus Leontii infra ep. 357 in eundem Porphyrium. — 3. « Qui victoriam suis equis reportaverant, nonnunquam adversarii curru conscenso suoque illi tradito, denuo certabant. Ejusmodi equorum et curruum permutatio διδέρσιον, *diversium*, appellabatur. Vide Reisk. ad Constant. Porph. Cerem. p. 105. » *Jac.* Ὁμόφρωνος, ejusdem factionis Venetæ.

CCCXXXVIII. — 1 ἡθέων edd. ante Steph., qui ἡθέω ex emendatione Brodæi. — 4 εὐπτο Brunnck. vel ex suo- rum codd. uno alterove, vel ob εὐπας ep. 351, 5. Apte Jacobs. cum hoc disticho confert Martial. ep. X, 53, 3 seq. — 5. « Eadem formula, τί πλέον ἐστὶ, latine *quid? quod*, re- dicit ep. 345 et 362. — 7. Πανελεύθερος videtur fuisse factionis cognomen : conf. ep. 359, 5 [ubi v. not.]. » *Boiss.* — 8. « Memorabilis locus, ex quo apparet Imperatores nonnunquam aurigis factionem indicasse, apud quam nomen suum profiteri deberent. » *Jac.*

CCCXXXIX. — 1. Σοφοί vocantur aurigæ artis periti. — 3, 4. Vide ad ep. 337, 3, et ep. sequens v. 3, 4.

CCCXL. — 1. Πανσαμένοισι. Conf. ad ep. 336, 5. — 6. Sic libri, ut videtur, omnes. « Nimis placuisse puto Brunnckii conjecturam, ὥς Βενέτους τέφραις. Porphyrius Venetus qui et cum Prasinatorum equis vicerat, qui æque juverat Venetos suos et Prasinos adversarios, contentio- nem et clamorem excitavit Prasinatorum qui eum esse suum vellent. Forsan τέφρην. » *Boiss.*

CCCXLI. — Porphyrius loquitur. — 2. Ἐγγύθει Νίκης, prope Victoriæ statuum in Hippodromo. — 3 ἐμὸν libri, corr. Brunnck., qui sic explicat : « δῆμος ἐμός, factio inea, Veneti : quibus opponuntur οἱ ἑτεροί, altera factio, Pra- sini. » — 4 νίκος libri, νείκος varietas in marg. Wecheli. « Apud quem αὖτις, Brunnck. et Jacobs. αὐτίς. Forsan εὐθύς. Ἀπεικόμενοι. Schol. W. : τῶ μὴ δοκεῖν τοῖς ἱπποῖς νικῆν. » *Boiss.* — 5. Μῆτι, pro μήτι, a μήτις. Expressum ex Hom. II. Ψ, 318 :

Μῆτι δ' ἡνίοχο· περιγίγνεται ἡνίοχοιο.

CCCXLII. — 3. Ἀεθλα hic videtur esse pro ἀθλους, labores, non præmia. Conf. ep. 349, 1.

CCCXLIII. — 1. Χάλικον, *infatigabilem*, ut Atlas ab

Euripide dicitur χαλκίους νότοις τὸν οὐρανὸν ἐκτρέφειν, Ion. v. 1. — 2 νικητῇ; libri, præter unum Brunnckii, qui νικητὴν habet ex correctione, v super σ picto. — 3. Σοφόν. Conf. ep. 339, 1.

CCCXLIV. — 1. Eadem formula de juvene primam la- nuginē gerente ap. Christodor. Ephr. 212 et 279. — 5. « Lysippi meminit, qui Alexandri fecerat imaginem, quod statua Porphyrii prope Alexandri statuam esset po- sita. Vide ep. sequens. » *Boiss.*

CCCXLV. — 1. Conf. ep. 341, 2. Hæc Alexandri M. statua aliunde non nota.

CCCXLVI. — 2. Ἐλκεται, i. q. ἐφελκεται, *atrahitur*.

CCCXLVII. — 1 Τὴν τροχ. ed. princ. Flor. « Μάστιγξ, aurigandi artem (ut ἱμάσθην ep. 355, 5); ἀσπίδξ, in pu- gnando virtutem. Factiones enim et urbanis negotiis adhibebantur, et necessitate urgente militum fungebantur officiis. Vide Reisk. ad Constant. Cerem. p. 10. » *Jac.* — 4. Ψυχὴν σείο, animum tuum, in quo utraque virtus in unum conjuncta.

CCCXLVIII. — 2. « Ex hoc et sequente epigr. apparet, Porphyrium Prasinatorum factioni aliquandiu adhæsisse, quæ ei, Cæsare jubente, statuam dicavit. » *Jac.*

CCCXLIX. — 4. Calliopas aliud nomen Porphyrii; v. ad ep. 358.

CCCL. — Bellica laus Porphyrii celebratur. — 2 κτ- τέστραζε ed. princ. Flor. — 2. Conf. ad ep. 347, 1. — 3 εὐτ' ἂν ἀναξ libri, corr. Jacobs. — 5. Αἰνοτύρηνος. Ty- ranni illis temporibus appellati quicumque in aliqua parte imperii aut seditiones excitare aut regnum affectare au- darent. Ἐπιφθιμένη; detrimenta passæ per incendia, ca- des aliave mala. Quinam autem dicatur tot numero tu- multuum, sciri non potest. — 6. Ἐλευθερίης, non tam libertatis quam liberationis. Conf. ep. 360, 3. — 8. Fors. σὸν τύπον ἢ τέχνην δ' ἐξέσε, Π.

CCCLI. — 1. Ὑμέτερος passim vidimus pro σός. — 4. « Παίγνιον, quod tibi, pro tua in agitando peritia, iuneris lusus. » *Jac.* — 5. Ξέινον, novum et inusitatum.

CCCLII. — 3. « Non jungam ὀψὶ τεκοῦσα, sed ὀψὶ ὤμι- σεν. » *Boiss.* Prius præferam, collato ep. 302.

CCCLIII. — 1. « Ἐθέλοιον est pro ἐθέλοι. Quam optativi formam illustravi ad Anecd. t. IV, p. 155 et 404, ad Pa- chynner. Declam. p. 120 seq. » *Boiss.* — 6 ἀολλίσεας libri, corr. Jacobs. coll. Hom. II. Z, 270.

CCCLIV. — Quare æneum statuam, non aureum, urbs et Prasinatorum factio. — 2. Νέμεσιν. Vid. ad ep. 221 et 223.

CCCLV. — 3. Μέρεϊ πρώτῳ, præstantissimæ factioni. — 4. Δυσμενέων. Conf. ep. 362, 4. — 6. Ἀτασθαλίην, ut injuria læsus fuisse videatur ab illa factione, cui primum adhæserat.

CCCLVI. — 1. « Ἄλλοις. Schol. W. : ἐν ἄλλοις ἔργοις· οὐ μὴν καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν. Sed intelligendum ἄλλοις de aliis aurigis. Conferenda epigr. 338 et 340. » *Boiss.* — 6. Συγ- γενέας· Χαρίτων explicatum habes ep. 342, 3.

CCCLVII. — Conf. ep. 337. — 3. Τάχα. « Vide an du-

itationis significatio poetæ menti sit consentanea. Fortasse scribendum : ὡς καὶ ἡ Νίκη ὄμματα... » *Jac.* Male : nam hic τάχα est dubitanter affirmantis ; gallice, *sans doute*.

CCCLVIII. Lemma esse editionum, sed codices ut supra eis τὸν αὐτὸν præbere, testatur Brunnkii. « Est Καλλιόπης idem atque Porphyrius toties laudatus : conf. ep. 349, 4. Gallice vertit id epigramma Burretus Memorr. Acad. Inscr. t. I, p. 288, qui male Pythicos ludos intelligit, quum Byzantinus isque Venetus auriga celebretur. » *Boiss.* Sexagenarius tum erat Porphyrius. — 6. « Pro δέμας ἀθάνατον proposuit Jacobsius δ. ἀδάματον, plaudente Fixio in Thes. Steph. Didot. v. Ἀδάματες. Mihi quidem nihil mutandum esse videtur. » *Boiss.* Integerrimum est quod legitur.

CCCLIX. — 3, 4. « Junge νικήσας ἐν ἀλκῇ, ubi præpositio abundat, ut in seq. v. ἐν σοφίῃ, i. e. *agilandi peritia* [conf. ep. 360, 4 et 339, 1]. — 5. Binas statuas Venetorum factio Calliopæ posuerat, alteram juveni, quum arte vinceret, alteram seni, quum *robore*. Ἐλευθερόπαις. Verisimile est homines illos superbos et effrenatæ licentiæ sibi ante omnes liberorum hominum epitheton vindicasse. Certe ita se gerebant, quasi soli liberi, ceteri omnes servi essent. Vide Gibbon. Hist. c. XL, § II. » *Jac.* Conf. ep. 338, 7.

CCCLX. — 3. Junge ἐλεύθερος αἰθίς. Conf. ep. 350, 6. — 4. De σοφίῃ vide not. in ep. præced.

CCCLXI. — 1 ἐγερσιθέητε edd. ante Ascens. et Steph. Qui tota theatra erigis et excitas ad plausus. — 2. Ἑσμός, ἀριθμός, πλῆθος. Conf. ep. 370, 4. — 4 δούστομος Brunnkii, Jacobs., *Boiss.* — 5 ῥῆ edd. præter princ. Flor., ex qua Brunnk. ῥ, incertum quam vere. — 6. « Sententia valde obscura. Pro ἀέθλων forsan αἰώνων, *laudum* in te effusarum ; forsan ἡτῶν, *cladium*. » *Boiss.* Jacobs. Grotii interpretationem probat. Mihi vitium latere videtur in ἀέθλων ἀθλα, et legendum esse ἀέθλων ᾧ. hoc sensu : apud cunctos reputaris *volens* præmia ceteris, si quando ferant, *relinquere*. Quod bene congruit cum præcedente : μούνος δὴ νίκης γέρῃς ; ἀρτυσαι.

CCCLXII. — 1. Τί σοι πλέον. Conf. ad ep. 338, 5. — 4. Δυσμενίων, adversariorum, ut ep. 355, 4. Conf. ep. 341, 4 ; 351, 2.

CCCLXIII. — 2. « Χρόνος ; εὐτυχίης, longa victoriarum series, quæ aurigas statua, εὐάθλῳ γέρῃ, dignos redderat. » *Boiss.* Jacobs. conjiciebat οὐ ῥόος εὐτυχίης, ut dicuntur βέματα τύχης. — 4 ὦν ed. princ. Flor.

CCCLXIV. Lemma : eis τὸν αὐτὸν. — 3 τῶς νόος ed. princ. Flor. et Ald. 3, repetitum, ut videtur, ex ep. præced. et sine necessitate a Jacobsio receptum.

CCCLXV. — Conf. XV, ep. 42. Hoc omisit Grotius. — 4. « Φίλοι ἐριδες, contentiones sine acerbitate. Tales certe illæ nonnunquam erant ; sed frequenter etiam in cædem et cruenta bella erumpebant. » *Jac.*

CCCLXVI. Lemma : eis τὸν αὐτὸν, et sequentium usque ad ep. 375. — 2. Τέφνιν, qua (statua) discessum animæ tuæ solarentur ; conf. ep. 373, 3. Aliter Grotius. — 3 ἐπασπρήσας Brunnk. — 5. Φιλοκέρτομος, quippe factiones certas se invicem maledictis et conviciis petere solebant.

CCCLXVII. — 6 ἐχει Aldinæ, ἐχῃ Steph. ; ἐχοι ed. princ.

Flor. et duo codd. Brunnkii. Καὶ ἑσομένοις, nota formula. Conf. ep. 280, 2.

CCCLXVIII. — 2. Ἐεθόσων, supple ἰλαῖν.

CCCLXIX. — 3, 4. Expressit Parmenonis distichon de Alexandro, VII, ep. 239.

CCCLXX. — « Hoc epigr. initio fortasse mutilum est. Statua, quam Constantinus nactus erat, posita erat prope duo signa aurigarum familiæ suæ. Probabile est illa patri Constantini Faustino et Uranio dicata fuisse. Conf. XV, ep. 48. — 2 εἰν ἐνὶ χώρῃ vulg. Scripsi χώρον ἐχ., *locum habere*, i. e. stare, *junctim*. De εἰν ἐνὶ (scil. τόπῳ), ut alibi eis ἐνα, conf. V, ep. 293, 12, ubi not. » *Jac.* — 4. Ἑσμών. Conf. ep. 361, 2.

CCCLXXI. — 2. Γαίτονα μὲν γενεῆς. Conf. ep. 370, 1. — 6. Σταφάμενοι hic est *qui coronas adepti fuerant*, coronati. Vid. Schæfer. Melet. crit. in Dionys. p. 8.

CCCLXXII. — 3 οὐδ' ὅσον ed. princ. Flor. ; ὀλίγον γ' Passovius, frustra. Sententia : nullus te parvo aut proximo intervallo sequebatur, sed longe omnes post te reliquisti.

CCCLXXIII. — 3. Παράφασιν, solamen, ut V, ep. 285, 7. Conf. ep. 366, 2. — 4 ἀμφιβάλοι Brunnk., *Boiss.* ; ἀμφιβόλη libri, « quod stare potest, si sequentia vim voti habent. » *Jac.* — 8 ὀλίσση edd. præter princ. Flor., unde Brunnk. ὀλίσσαι.

CCCLXXIV. — 1 ἀέθλια cod. Aldi et fortasse unus Brunnkii ; ἀέθλια edd. pleræque. — 2. Ἡμεῖς. De hoc more permutandi equos cum adversariis vide ad ep. 337, 3. — 6 δ' ἔδωσαν Brunnk. Πέντοι sunt saga factionum cum suis coloribus : χρώμασι καὶ πέπλοις junguntur XV, ep. 46, 4.

CCCLXXV. — 1. Χάλκειον ὕπνον, de morte, homericum.

CCCLXXVI. — Conf. XV, ep. 49. — 4. « Statua ejus posita erat prope gradus Prasinorum. Suas autem quæque factio porticus, suos gradus habebat, unde certamina spectabat. Vide Ducang. Cpol. Christ. I, II, p. 103. » *Jac.*

CCCLXXVII. Lemma : eis τὸν αὐτὸν, et seq. — 5, 6. Genitivi ab ἀγασσάμην pendent.

CCCLXXVIII. — 1, 2. Statua Uranii in Hippodromo posita erat prope statuas urbium Nicææ et Constantinopolis. Sed an sequentis distichi verba ἀμφοτέρωθεν et τῇ καὶ τῇ ad harum loca referenda sint cum Jacobsio, dubitari potest. — 5 χρυσῶ libri, corr. Brunnk. Ἀναγράφει verbi insolenter a pictura ad plasticam artem translatus exemplum addendum Thesaurο. Inauratâ fuisse videtur statua. — 6 κτεάνῳ vet. edd., κτεάνων Aldus e codice.

CCCLXXIX. « Lemma plenius : eis Ἀναστάσιον Θωμᾶ πατρικίου καὶ λογοθέτου τοῦ δρόμου. Est in Analectis t. III, p. 123 ; commentariorum t. XI, p. 243. — 3. Schol. W. : γράφεται καὶ ὅς τόσσους σταφάνους ἀνεδήσατο πρίν ἀνάγκη δὲ τὴν οὕτως ἀναγινώσκαι βουλομένῳ ἀντὶ πρίν τιθέναι πρίν γε, οὐ παρόμοιον τι ἄλλο τῷδε, τοῦ μέτρου ἄλλως ὀφιστάται μὴ δυναμένου. Quam varietatem longe præferendam esse judicat Jacobs. Sed verba οὐ παρόμοιον τι ἄλλο τῷδε non intelligo. Nam πρίν γε non est inaudita formula. Pro οὐ forsan καὶ [immo ἢ] legendum. » *Boiss.*

Nimirum Jacobs. distinguebat ἀνεδήσατο, πρὶν ὅσα ἄλλα, et in arsi dactylica πρὶν persæpe produci notum est.

CCCLXXX. « Lemmati in Brunnkii codicum uno hæc addita leguntur : τούτων αἱ εἰκόνες ἦσαν γεγραμμέναι ἐν τῇ στέγῃ τοῦ βασιλικοῦ προκυπτίου· ἦσαν δ' οὗτοι ἀρχαῖαι ἡνίοχοι. Erat προκύπτιον locus editor unde imperator ludos spectabat. Πρόκυψι; nomen fuit in ea re usitatum : de quo vide Anecd. mea t. V, p. 159 et 167. » Boiss. — 2. « Adulatorius Byzantinorum sermo locum, in quo Imperator versabatur, *cælum*, *æthera*, vocabat. Ad hunc elatus ille, cum ipso sole currendo certaturus esse dicitur, postquam omnes in terra aurigas superavit. — 3. Βενέτου prima producta etiam ep. 381, 2. » Jac. — 5 δράμοι libri, corr. Brunnck.

CCCLXXXI. — 2. « Junge εἶλεν ἡνίας Βενέτου. Conf. ep. 386 et 387. Supple δήμου. » Boiss. Hoc quoque epigr. Brunnckius in cod. Palat. exstare putabat, quod Salmasius margini alleverat Βενέτου, de suo quidem.

CCCLXXXII. — 1. Τοῦ δόμου, scil. τοῦ βασιλικοῦ προκυπτίου. Conf. ad ep. 380. — 5 φθάει libri et Boiss.; φθάνει Brunnck., et Jacobs. cum hac admonitione : « quæ mutatio fortasse non necessaria; priorem φθάνει corripit etiam ep. 384, 2. »

CCCLXXXIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 5 ἡττώμενος legebatur, ἡττημένος Brunnckius, fortasse ex aliquo codice.

CCCLXXXIV. — « Epigramma memorabile propter mentionem quatuor factionum, quum in reliquis duæ tantum commemorentur. » Jac. — 1. « Scripsi Κωνσταντίνος, metro jubente; et sic proximo epigr. » Boiss. — 2 εἰ μὴ cum Jacobsio quis malit; sed ἂν cum ἐνίκα quoque jungendum. Male δρόμου ed. princ. Flor. Conf. ep. 382, 1. — 3. Τοὺς τρεῖς, δῆμους ἑτέρους scil.

CCCLXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 Κωνσταντίνος ἦν libri præter unum Brunnckii, qui γ' præbet. — 3 ἤρασε δράκων libri præter unum illum Brunnckii, qui Χάρων, a Brodæo divinatum.

CCCLXXXVI. — 1. Χεῖρ, i. e. ars. Conf. ad ep. 262, 3. — 3. 'Ρουσίου, scil. δῆμου, factionis Russatæ. — 4. 'Υψοῦ. Conf. ad ep. 380. — 5. « Τὸ νεῦμα, signum manu et mappa datum; mappa enim sublata transennæ aperiebantur. » Jac.

CCCLXXXVII. « Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 4, 5. Καὶ πάλιν διερρηλάτης καὶ πρόσθεν ἔλθειν. Nulla vis est prioris voculæ, nī fiat antithesis, καὶ πάλιν ἔλθειν καὶ πρόσθεν. Sed non πάλιν καὶ ὅπισω ἦλθεν Constantinus. Legam καὶ πάλιν : ἐτοιμός ἐστι καὶ πάλιν, *paratus est idque jam dudum*. Vel, καὶ πάλιν διερρηλάτης· Ἐμπροσθεν ἔλθειν. » Boiss. — 5 λαβεῖν καὶ πάλιν στέφος conjiciebat Brunnck., κλυτὸν στέφος Jacobs. Forsan καὶ λαβεῖν αὐτὸ τὸ στ.

CCCLXXXVIII. Anacreonticum, et legitur inter Anacreontica codicis Palatini, « apographi Par. p. 679, cum lemmate : τοῦ αὐτοῦ εἰς 'Ερωτα, id est τοῦ Ἀνακρέοντος. » Hæc Boiss.; Jacobs. vero tale lemma affert : 'Ιουλιανὸς ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου (scil. *expræfecti Egypti*). Vid. Jacobs. t. XIII, p. 81 et 906. « Gallicis verss. reddidit Longopetræus ad Bion. p. 24 (sive 359). Versiones alias duo vide in Chardonis Roch. Miscell. t. I, p. 265. — 1 ποτ' Pal. — 5 ἐπίον Pal. et Plan., quod tentare ut in tali poeta temerarium est. » Boiss. Brunnckius metri causa ἐπίον.

Quæ sequuntur, a Jacobsio ommissa sive consulto sive casu, quum impresso jam textu et annotatione mihi se obtulerint editiones conferenti ad instruendum, qui post subijcitur, Indicem Epigrammatum, ea sic reponere malui, quam iis careret hæc Appendix Planudea.

VI*. Abest a Planudæ libris et ed. princ.; primus folio ultimo editionis suæ adjecit Ascensius, *exceptum a Lascare*, ait (de quo vid. Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 250), et lib. I, tit. 5 εἰς ἀνδρείους; reponendum; dedit imma Stephanus ima Indicis pagina ultima, cum hac nota : « Libro primo, titulo εἰς ἀνδρείους, insere hoc epigramma »; pariter Wechellani post Appendicem (p. 32); sumptum primo, ut videtur, e S. Maximi Confessoris Serm. IV, περὶ ἀνδρείας καὶ ἰσχύος; (t. II, p. 543 ed. Combefis.), et octo versibus constans; plenius edidit Stephanus Epigr. Sel. p. 255 (cum interpretatione ad verbum et versione metrica) e Stobæi Florilegio. Insertum ab Hier. de Bosch Anthol. Grot. lib. I, tit. V, ep. 9; Jacobsius abjecit in Append. Epigr. n. 58. Exstat et apud Schol. Aristid. p. 126. Dind. In Stobæo hæc sunt (VII, 62): 'Εκ τῶν Πλουτάρχου (Parall. min. c. 1 = Mor. p. 305, B) διηγήσεων (ιστοριῶν Maximus). Δαρείος, ὁ Περσῶν βασιλεὺς (Δαρεῖς ὁ Π. σατράπης Plut.) μετὰ τριάκοντα μυριάδων ἐν Μαραθῶνι ἐστρατοπεδεύεσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ ὅτ' ἡλίους ἐπεμψαν, στρατηγούς αὐτοῖς δόντες; Πηλὺζηλον, Καλλίμαχον, Κυνέγειρον (Κυναιγ. Plut. et Schol. Aristid. Cf. not. ad ep. 117.), Μυτιάδην· συμβολήσεις δὲ τῆς παρατάξεως, Πηλὺζηλος μὲν, ὑπὲρ ἀνθρώπων κατασίαν θεασάμενος, τὴν ὄρασιν ἀπέβλεπεν, καὶ τυρλῶ; ἂν ἀνείδε τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ. Καλλίμαχος δὲ, πολλοὺς περιπεπαρμένους δόρασιν, καὶ νεκρὸς ἐστάθη· Κυνέγειρος δὲ, Περσικὴν ἀγομένην (ἀναγομένην Plut.) ναῦν κατέγων, ἐχειροκοπήθη. 'Οθεν καὶ εἰς αὐτοὺς ὑπὸ Παντελείου (sic Meineke ex cod. A, et Schol. Aristid.; Παντελείου Gaisl.) τοιάδε γεγράφηται λέγεται· 'Ὁ κενεοῦ κτλ. Unde non satis liquet, sitne hoc epigramma heroicum, an fragmentum cujusdam poematii. Παντελείου Brunnck. et Jacobs. In Ascens. 'Αδελον. Lemma Stephano debetur. « De Cynægiro et Callimacho Atheniensibus vide not. ad XI, ep. 335. » Boiss. Justin. II, 9 : « Cynægiri militis Atheniensis gloria magnis scriptorum laudibus celebrata est. » De utroque vide laudatos a Jacobsio t. X, p. 193, et H. de Bosch t. IV, p. 195. — « Fingitur unus Persarum, qui in prælio Marathonis pugnabant, verba facere ad regem, incredibilemque Græcorum fortitudinem laudare. » Jac. Confer dictum Tritantæchmis in Herodoto, VIII, 26 : Παπαί, Μαρδόνιε, κοῖους ἐπ' ἀνδρας ἤγαγε; μαχέσσομένους ἡμέας, οἳ οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιεῖνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. — 1 'Ὁ Jac. et Mein.; καμῆτου Maxim. — 2 βασιλεῖ Maximus; ἀντιάσαντες, *quum in ejus conspectum venerimus*. — 3 ἐπεμπα; in Florilegio Grot., typographi, ut videtur, errore; corrigebat Brunnck. ἐπεμψα;. — 5 μέσῳ Maxim. « Hæc referenda sunt ad Callimachum, quem in memorabili illa pugna, multis licet undique confixum hastis et interemtum, tamen vestigio nixum stetisse, Sophistarum jactantia tradit. De eo Herodotus I. VI, c. 114 [ubi Larcher. epigr. illustravit et gallice vertit], ὁ πολέμαρχος Καλλίμαχος ἐκ-φθεῖρεται, ἀνὴρ γενόμενος; ἀγαθός. Callimachum et Cynægirum in Pæcile pictos commemorat Himerius Or. X, 2, ibique Callimachum in tabula quoque πολεμοῦντι μάχην εἰκέναι ait ἡ τεχνικῶτι. In illa autem de Callimacho fabula obversabatur Sophistis miraculum de Cæneo Ela-teio, de quo Ovidius Metam. XII, 496 :

Tela retusa cadunt; manet imperfossus ab omni Inque cruentatus Carneus Elateus ictu.

Fecerat attonitus nova res. Heus dedecus ingens!
Monychus exclamavit, populus superumur ab uno.

Conf. Apoll. Rhod. I. 1, v. 59-64. » Jac. — 6 omittunt Maximus, Ascens., Steph. (append.), Wechel. In Schol. Aristid. hic versus est septimus, praecedente illo: αἰματόεις ἔσθηκε σιδαιρείαις ὁ β. Male vulgo post αἰκῶν interpungunt; commodius Stephanus et Grotius in versionibus. — 7 ἀσπατόεις (in margine autem ἀσπατ.) ἔσθηκε σιδ. Maxim. (vertente Gesnero *anhelus*); δένδρεον ὡς (ὡς; Wechel.), ἔστ. Ascens., Steph. et Wechel. Legendum videtur δένδρεον ὅ' ὡς ἔστ. Similis comparatio in Hom. II. N. 437. Schaeferus corrigebat ἐνὶ ῥίζαις, quod et c. n. jicit Meineke, citra necessitatem, quum sit tanquam σιδαιρείαις ῥίζαις; ὑπέστησαν: optime Stephanus exponit *subtus habens ferreae radices*. — 8, 9. Κοῦκ ἐθέλει πεσῖν de viro intellige: ἐθέλει autem pro δύναται, homerice; vid. II. K. 311; Φ. 366; coll. I. 551 et ibi Boiss. Mox τάχα νίσσεται Ascens., Steph. (append.) et Wechel., ac seq. ν. νίκους δὲ φύγωμεν ἀπ., non tamen e Maximo, qui modo λίγῃ κυβερνήτα, Nax., cetera ut Stobaeus. Vulgo κυβερνήτα. « Rectius scribes κυβερνήτα (sic Ascens. et Steph. in utraque), quum ultima producat. Vid. Hermann. ad Orph. p. 769. » Jac.

XIX*. Servatum ab Athenæo I. V, c. 65 (p. 222, A), unde Stephanus retulit in Append. p. 524, hoc lemma: « Ἡροδίου τοῦ Βαβυλωνίου. Εἰς γραμματικούς. Wecheliani id inseruerunt I. II, c. X, ep. 6 (p. 199) cum hoc lemma: « Ἡρ. Βαβυλωνίου ὡς Ἀθηναίος παρατίθεται, et rejecerunt Append. p. 23, cum lemma Stephaniano. Jacobus id habet in App. Epigr. n. 35, et in Del p. 209. « Herodicus Babylonius, incertum an idem cum grammatico illo, quem Crateteum paulo ante Athenæus nominat, p. 219, B [I. V, c. 61]. Eumdem vero esse, perquam probabile fit ex eo, quod sicuti hic ridet Aristarcheos, sic et Crateteum, a quo ille cognominatus est, acrem Aristarchi æmulum adversariumque fuisse constat. Vide Wolfii Prolegom. ad Homer. § LI, p. 276 sq. [Conf. Voss. de Histor. Gr. I, 21.] » *Schweighuser*. — In grammaticos, nugarum captatores, invehitur. Conf. Antiphan. XI, ep. 322; Philipp. XI, ep. 321 et 347. — 1. Ex Hom. II. B, 159. — 2. « Herodian. Epim. p. 63: Κεμάς, ἡ ἑλαφρός, καὶ κλίνεται κεμάδος. » Boiss. Vulgo in poetis κεμάς dicitur νεβρός, ἰαφρός, timidissimum animal; vid. Hom. II. K, 361; Apoll. Rhod. III, 879; Callim. H. in Dian. 112; coll. Horat. Od. I, 23. *Ælian*. N. A. XIV, 14: ἡ γὰρ μὴν κελουμνὴ καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν κεμάς δραμεῖν ὠκίστη υυέλλης δίκην. Alibi genus est dorcados vel antilopes. « Bochartus Hieroz. I, 3, 22, p. 912, versum istum citans, κεμάς ait videri esse Plinii *rupicapram*, Germanorum *Gems*, Gallorum *chamois*. [Contra vid. Menag. Dict. etymolog. v. *Chamois*.] Apud *Ælianum* (I. c.) colore πυρρόριξ esse κεμάς; traditur, ut h. l. ξουδός. Valet enim ξουδός idem ac πυρρός, Hesychio interprete. » *Schweigh.* Conf. IX, ep. 1 et 2. — 3. ῥωνοδόμους; Hecker. I, p. 21, pro vulgato, « ut ἀρροσιδόμους *Timon* ap. Diog. II, 126 et βρωτοδόμους *Aristoph.* Thesm. 48 »; ingeniose, si non vere; et favere videntur, quæ *Jacobs* confert, Calliclis verba in Plat. Gorg. c. 40 (p. 483, D), de homine vitam publicam philosophiæ causa fugiente, καταδεύοντι τὸν λοιπὸν βίον βιώνει μετὰ μειρακίων ἐν γωνίᾳ τριῶν ἢ τετάρων ψιθυρίζοντα. Quem locum plures expresserunt. « *Μονοσύλλαβοι*, qui *vocularum minutias tractant*, *Erasm.* Adag. p. 153. » *Schweigh.*, qui confert Germanorum *Wortklauber* et *Sylbenstecher*. Pironis epigramma (*Épithaphe d'un Grammairien*) Olivetum, ut aiunt, similibus carpit:

ANTOLOGIA II

Ci-glt maître Jobelin,
Suppôt du pays latin,
Juré piqueur de diphthongue;
Endoctriné de tout point
Sur la virgule, le point,
La syllabe brève et longue,
Sur l'accent grave, l'aigu,
Le circonflexe tortu,
L'U voyelle et l'V consonne...
Dans ce cercle il s'enferma,
Et de son chant monotone
Tout le monde il assomma...

— 4 καὶ τὸ σφῶν Brunnk. et Meineke cum Piersono ad Moer. p. 340. « De variis Grammaticorum de iis pronominibus sententiis vid. Thiersch. Gr. Homer. § 204 et 205. » Jac. — 5 Τοῦθ' ὁ εἰη δυσπέμπελον Athen. codl. « Receptit *δυσπέμπελον* primus editor ex Epitoma, quæ id in contextu habet, forte ex abbreviatoris ingenio; et *δυσπέμπελον* in nostro ms. Epit. inter lineas a pr. manu adnotatum (id est, *vobis habeatis difficiles istas nugæ*): quod ipsum vide ne verum sit. » *Schweigh.* Heckerus: « Dindorf. [et Meineke] edidit: τοῦθ' ὁ εἰη δυσπέμπελον. Equidem scribendum putavi ταῦθ' ὁ, idcircoque prætulī quod in Jacobsii editione legitur, *δυσπέμπελον*. » Cum *Jacobsio* et *Boissonadio* nihil mutavi. *δυσπέμπελον*; proprium de mari in Homero II. II, 748 et Hesiodo Theog. 440; hoc sensu (δύσκολος, δυσάρεστος) in Hes. Opp. 722, ubi vid. Lennep. — 6 ἴα; ἀεὶ Wechel. p. 199 (sed in Append. Ἑλλά; ἀ.), quod quare Grotius susceperit, ignoratur; nam etiam in Athenæi ed. princ. Ἑλλά; legitur. « Ex his verbis colligi potest Herodicum, Babylonium, modo in patria, modo in Græcia vixisse. » Jac.

XXVI*. Ex Pausania VIII, 52, 3 (ubi hæc præcelunt: τότε ἐπιγράμματα ἔστιν ἐπὶ τῷ Φιλοποίμηνι τὸ ἐν Τεγείᾳ) a Stephano in Append. p. 503 relatum, hoc lemma: Τὸ ἐπὶ τῷ Φιλοποίμηνι; ἀνδριάντι ἐν Τεγείᾳ. In Wecheliana bis repetitum: p. 288, I. III, c. V, ep. 7, cum lemma: εἰς Φιλοποίμηνι τὸν Ἀρκάδα (sed fæde ibi corruptum, et quod Hurlium valde torsit), tum Append. p. 9, e Stephano, sine lectionis varietate. Est in Jacobs. App. Epigr. n. 358. « *Alphes* nomen a Salmasio editioni Wecheliana Planud. Append. adscriptum esse narrat Brunnk. *Alceo Messenio* tribuendum suspicabatur *Schneiderus*. » Jac. Margo Wechel. p. 288 scholion habet corruptissimum e Pausan. I. c.; ipsius hæc verba sunt: τὸ μετὰ τοῦτο ἐ; ἀνδρῶν ἀγαθῶν φορὰν ἐληξεν ἡ Ἑλλάς. Μιλτιάδης μὲν γὰρ ὁ Κίμωνος; τοῦς τε ἐς Μαραθῶνα ἀποδόντας τὸν βαρβάρων κρατήρας μάχῃ καὶ τὸν Μήδων ἐπισχῶν στόλον ἐγένετο εὐεργέτης; πρῶτος; κοινὴ τῇ Ἑλλάδι; Φιλοποίμηνι δὲ ὁ Κρατύδης; ἑσχατος. Hujus epigr. duplex Grotii versio exstat; quam dedi, t. III p. 315 legitur, multo nitidior. — 2 ποιησαμένου Wechel. Apte confert Jacobs. Tassi versus de Godofredo (*Gerus*, I, 1):

Molto egli oprò col senno e con la mano,
Molto soffrì, etc.

— 3 αἰχμητὰ Wech. — 4 πολέμῳ et ἡγεμόνι Wech.; πολ. et ἡγ. Stephanus; post πολέμῳ distinxit Jacobs. — 5 τρεῖσι ἀτυγμένα δ. τυράννων, Wech. Τυράννων Σπάρτα; Machanidæ et Nabilis; vid. Plutarch. Philop. c. 10 et 14, coll. Polyb. XI, 11 sqq. et Liv. XXXV, 29. — 6 τὰν αὐξανομένων (omisso Σπάρτας) Wech. Grotius legisse videtur ἀρξαμένων. — 7 Ὡ; ἐνec αὐτὴ γὰρ Wech.; correcto ὦν ἐνec αὐτὴ Τεγεία, non displiceat. — 8 σπᾶν et Κράντορ Wech.; ἀμώμητον Schubarth. ex varietate cod. Laur. A ἀμώμητον. Sed vulgata præstat; veram nempe meramque libertatem Philopœmen Græciæ asservisse in-

telligendus, non *vanam speciem libertatis* (Liv. XXXIII, 31), qualein T. Quint. Flamininus in Isthmiorum ludicro pronuntiavit. Conf. Plutarch. Philop. c. 11.

XXVI*. « Ex Plutarch. Vit. Flamin. c. 9. Hoc distinctionum ab antiquioribus Plan. editionibus abesset, receptum est in Wechelianam p. 291 [l. III, c. V, ep. 20]. » Jac. Conf. not. ad VII, ep. 247. — 1 ἀφιλος Wechel. in margine autem: ὅπου ἰστίον, ὅτι ἐν στίχῳ τῷ προτέρῳ ἀντί τοῦ ἀφιλοῦ καὶ ἀφιλος εὐρίσκεται ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ ἀφιλοῦ καὶ ἀφύλλος. Deinde τῷ δ' ἰ. βονῶ (*colle*; cf. XI, 406, 5), quod Jacobs. sincerum suspicabatur. — 2 σταυρὸς ἐπ' Ἀλκαίῳ ἰσταιται αὐτόματο; Wechl. Hoc epigramma sic vertit Amyotus :

Sans feuille aucune et sans escorce aussi,
Ami passant, on a fait ici tendre
Sur ce costau ceste potence ci
Expressément pour Alcaeus y pendre.

XXXII*. In Plan. l. IV, c. I, ep. 2; Brunck. Anal. t. II, p. 516. Jacobsius in Anthol. Palat. omnino prae-termisit; qui hæc in Animadv. (t. X, p. 407) : « Ad Salvium Julianum, qui Hadriano imperante edictum perpetuum condidit, hoc retulit Brodæus et alii, quos propterea notat Menagius in Amœn. Jur. civ. c. XXIV, p. 131, qui cum Pithæo in capite Epitomes Novellarum, et Fabroto in Not. prioribus ad Theophilum, Julianum Patricium, antecessorem CPolitanum, significari suspicatur. » — 1. Νομικῆς φάος. Sic Christodor. Ecphr. v. 256, Isocratem φάος βήτης; dicit. — 2. « Quum h. l. Roma cum Beroa commemoretur, huret Menagius, qui tum non meminerat etiam Constantinopolin modo Ῥώμην, modo νέαν Ῥώμην vocari. » Jac. Βερόη, eadem quæ Βηρυτὸς, urbs et colonia Coelesyriæ, Byblos proxima (vid. Strabon. XVI, 2, 18-19; Plin. H. N. V, 17, 20), nobilis ab Hadriani tempore jurisprudentiæ schola, ideoque sæpius τῶν νόμων μῆτηρ dicta. Conf. not. ad IX, ep. 425. Fuit et Βερόια urbs Syriæ, Antiochiæ vicina.

CCCLXXXVII* et CCCLXXXVII*. Ne has quidem difficiles nugas negligere volui, quamquam eas Brunckius Jacobsiusque omiserunt et Grotius latine non reddidit. Nihil de eis Stephanus; Wechelianæ p. 564 hæc leguntur : « Ex his versibus non tolerabiliorem elici sensum puto, quam ex vulgo notis carminis ac retrogradis latinis a cacodæmone, ut blaterant, compositis : *Signa te signa*, etc. » Eos adhibita versione Eilhardi Lubini, quam non nisi in primo versu mutatam repetiit Petavius Anthologię epigr. græc. selectæ (Flexiæ, 1624) p. 424, κατὰ λέξιν interpretatus sum, ut potui; nonnihil etiam emendationis tentavi. — Tres primi sine auctoris nomine feruntur. Ruhnkenius ad exemplum, teste Lennepio, scripsit : « γγ. Ἰουλιανῷ », unde hoc, et Juliani imperatoris an antecessoris, non liquet. — 1 πῶλῳ ed. princ. Flor.; πῶλῳ ceteræ : quod si servetur, forsani capiendum ut αἰθέρα supra ep. 380, 2. Mox ἡλθα pro ἡδον, forma Alexandrina; vid. Thesaur. t. III, p. 2073 et Kæn. ad Greg. Cor. p. 482 Schæf. — 2 ἡδασα libri : aoristus est verbi ἡδράω. — 3. Plin. H. N. XVII, 35, 14 : *Quiescere ventos sationis die utilissimum*. Conf. Virg. G. II, 315 sqq.

Qui sequuntur, primo excepto, ab L. Allatio cum viginti aliis ejusdem generis editi sunt inter Excerpta varia Græcorum Sophistarum ac Rhetorum (Romæ, MDCXXI, 8°), p. 398, ex codice sane aliquo, cum hoc lemmate : Δείονος τοῦ φιλοσόφου Καρχίνου. Leo ille *philosophus* cum Leone Sapiente, imperatore, non confundendus, notante

Boiss. ad Anecd. t. II, p. 469, coll. Reiskii Notit. Poetar. Anthologicor. p. 227. In Planudea nihil præter lemma : εἰς Διομήδους τάφον, quod primo tantum versui convenire et ex margine irrepisse videtur. — 1. Lusus in nominibus Διὸς et Διομήδῃ : noli autem de Diomede heroe cogitare; hic est S. Diomedes, cui dicatum Constantinopoli monasterium fuit. Anonymus ap. Bandur. Anth. Constant. t. I, part. III, p. 21 : Τὸν δὲ ἅγιον Διομήδην ἐκτίσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος. Ὁ δὲ Βασίλειος ὁ Μακεδὼν ἀνήγειρε τοῦτον καὶ ἐκαλλώπισε, καὶ ἀπεχαρίσατο κτήματα πολλὰ, διὰ τὸ τὴν ὁπτασίαν τῆς βασιλείας ἐκείσε ἰδεῖν. Plura vide in Bandurio t. II, p. 594 sq. et Ducangio CPol. Christ. l. IV, p. 123. Scripsit Planudes S. Diomedis laudationem (vid. ad XV, ep. 13, 2). — 2 (deest in ed. princ. Flor.) ᾗ pro εἰ Allat. rectiore ἀναποδείσσας litterarum; sed diphthongi sonus par. Verba distinxī ei sensu. Joann. XIV, 6 : Ἐγὼ εἰμι... ἡ ζωῇ. — 3 νοήματα λέων Plan. (*opinionēs populorum* vertunt); Δείων Allat. optime, sive se ipse versiculorum auctor appellet, sive Leonem quemvis alium : quo nomine multi illis temporibus utebantur. Νῶ ἐλατὰ, i. e. de mente quasi in tennem laminam ductæ. « Ex epigr. affertur ᾧ ἐλατὰ νοήματα, pro Sensus mente tractandi [et capessendi, obscuri], quod mihi suspectum est. » Steph. Thes. Did. v. Ἐλατὸς, t. III, p. 676. — 4 ἡλῆε Plan., ἡλῆε Allat.; hoc prætulī, intelligens de sancto homine aliquo, ut ἡλῆε; σοφίης dicitur episcopus quidam VII, ep. 609, 4, et ἡλῆε; δικαιοσύνης inter nomina Christi ap. Boisson. Anecd. t. IV, p. 460; nisi ἡλῆε pro ἡλῆε scriptum sit; nam apud Græcos christianicæ ætatis sæpiissime in sacrariorum vocabulis ὁ ἅγιος; ἡλῆε; Soli vel Apollini deo suffectus est : qua de re vid. Car. Wescher, *Étude sur le monument bilingue de Delphes*, p. 115, not. 2. — 5. Hunc versum codex Vat. habet; vid. Hassii Notit. cod. Palat. hujusce edit. t. I, p. XV; in margine vero compendio scriptum, teste Jacobs. Notit. crit. p. 5 : τοῦ κύρου στολίτου καρχίνου. Fort. τοῦ Κύρου Στοδίτου, scil. Cyri alicujus monachi e monasterio S. Joannis de Studio, de quo v. not. ad I, ep. 4 et Ducang. CPol. Christ. l. IV, p. 103, qui plures scriptores laudat Studitis sic cognominatos. Idem CPol. Christ. l. III, p. 21 : « In medio Arææ, seu Atrii Sophianæ ædis, Phialam statuit Justinianus. Sic Labrum, seu Fontem appellabant, ubi perennes aquæ saliebant, e quibus plebs lavaretur : quia, inquit Eusebius lib. X Hist. Eccl. cap. IV non licebat ἀνάγκης καὶ ἀνίπτοις ποτὶ τὴν ἐνδὸν ἐπιτελεῖναι ἁγίων... At Phiala proprie dicitur totum illud ædificium, quo cingebatur et tegebatur Cantharus ipse, seu aquarum receptaculum, quod τὸ ἐμβάζον, καὶ τὸν πυθμένα τῆς φιάλης vocat Constantinus in Vita Basil. Maced. cap. LV, ἐμβάτην Theophanes et Euchologium, in quo et κολυμβεῖον nuncupatur. In simili libro scriptum olim versum hunc retrogradum, qui habetur in Anthologia, apud Gruterum et alios, aiunt, ΝΙΨΟΝ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑ ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΥΨΙΝ. Quippe fideles, priusquam ædem sacram ingrederentur, aquis istis, quæ a Sacerdote benedicebantur, facies et manus lavabant. » Alia ap. Bandur. t. II, p. 764 ex descriptione ædis Sophianæ a Grelotio gallice facta. — 6. Distinxi ὁ κατὰ, ut ὁ sit pro ὅ. Intellige autem νόμον τοῦ Χριστοῦ, quæ lex una et eadem est omnibus credentibus. Νόμος; quoque in nominibus Christi ap. Boisson. Anecd. t. IV, p. 462, qui ibi hæc : « Epist. ad Rom. X, 4 : τέλος γὰρ νόμος Χριστός. Cf. Gregor. Naz. p. 49 [t. I, p. 23, D ed. Bened.]. » Lubinus vertit : *Legem quisque habet suam æconomum*. — 7, 8. Vix est monendum nullam hic esset versum speciem, et phrasin totam ab ultima voce retro legendam esse. In Plan. et Allat. χαρὰ τῶν ἀνῶ, quod correxī; et mox, λέγων ἂν ὃ παραχρὴν ἀνῶ Plan.: dedi

quod Allatius. Miror Petavium Lubini versioni adhaesisse : *dicens : ὁ quæ supra perturbationes , etc.*

Ceteros ex Allatio versus, adeo plerique obscuri sunt et inficeli, tædet afferre. Potius folii hujus vacuum spatium complere liceat adducta primo ænigmatis Sphingis solutione, quæ certe in notis ad XIV, ep. 64 omitti non debuit, quum eam et Brunckius Anal. t. III, p. 322 et Jacobsius Anth. Pal. t. II, p. 564 ediderint.

Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, καχόπτερε Μοῦσα θανόντων,
φωνήν, ἡμετέρης σοὶ τέλος ἀμπλαχίης.
Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὅς, ἡνίκα γαίαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἐφυ τετράπους· νήπιος ἐκ λαγύνων
γῆραλέος· δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον εἰρῆδει,
αὐχένα φορεῖζων, γῆραϊ καμπτόμενος.

Eam exhibet Schol. Eurip. in Phœn. v. 50. Ibi Valcken. : « Hexastichon hocce, quod grammaticis debetur antiquis, dudum antequam hæc prodirent ex August. Cod. jam innouit, a Galeo publicatum ex Æschyli Schol. ined. notis in Apollod. Bibl. p. 67. Legebatur etiam in veteri membrana Leidensi. Ex his tribus Codd. collatis emendatius hic illud vulgatur, quam scriptum erat in Augustano præbente v. 1 θάνατον (Leid. θανάτων), tum τῆς φωνῆς, v. 4 ἐρη, v. 5 βάκτρον ἔχει. Βάκτρον ἐπάγει codex habebat Leid. : e suo Galeus dedit βάκτρον εἰρῆδει. » Profert quoque eam Argumentum ejusd. fabulæ e cod. Guelpherbytano apud Matthiæum (Eurip. t. I, p. 273); in plerisque autem editionibus Cœdipi Tyr. repetita est cum Sphingis ænigmati. — 1. Καχόπτερε Μοῦσα θανόντων ductum ex Eurip. Phœn. v. 1019 sqq. ubi chorus Sphingis lumen patheticè describit : καχόπτερε, ut ibid. πτερόεσσα παρθένος, et Soph. CEd. T. v. 509 πτερόεσσα κόρα, coll. Mesomede, XIV, ep. 63, 3; Apollod. III, 5, 8; Auson. Id. XI, 40, et Valcken. in Phœn. p. 372; Μοῦσα, quæ Sophocli αἰοῖδος, βαψωδός, χρησμοδός eadem dicitur, et ἐλθεῖν, πένθεα γαίας, ἀμουσοτάταισι σύν ᾠδαῖς, Eurip. Phœn. v. 806. — 2 φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλ. vulgo : quæ « durior oratio » Jacobsio videtur, qui genitivum φωνῆς ἡμ. non a κλῦθι, sed a præpositione subaudienda, pendere statuit; φωνῆς ἡμετέρης σοὶ τέλος ἀμπλ. Barnes. (vertens : *Verba mea, exilio verba futura tibi*), non minus dure. Neutrum expedit : jam ut scripsi, φωνήν poeticum est pro λύσιν, et ἀμπλαχίης non *peccati*, sed *erroris*, i. e. dubitationis, vel etiam *deimenti*, intelligendum : de qua significatione vide Steph. Thes. s. v. — 3 ἐφέρπει Barn.; ἐφ' ἔρπει Valck. divisim, ut Hom. II, P, 447, ὅσσα τε γαίαν ἐπι πνέει τε καὶ ἔρπει. — 5 ἐπάγει lectio cod. Leid. corrupta ex genuina ἐπαίγει. Ut nos, Brunck. et Matth. « Comparandus cum tota hac λύσει Apollodorus III, 5, 8 : Οἰδῖπους δὲ ἀκούσας ἔλυσεν, εἰπὼν τὸ αἰνίγμα τὸ ὑπὸ τῆς Σφίγγος λεγόμενον, ἄνθρωπον εἶναι· γεννάσθαι γὰρ τετράπουν βρέφος τοῖς τέτταρσιν ὀρούμενον πόλοις· τελειούμενον δὲ τὸν ἄνθρωπον δίδουν γῆρῶντα δὲ τρίτην προσλαμβάνειν βάσιν τὸ βάκτρον. » Jac.

Accedat ex editione Phœnissarum Valckenariana Grothii versio tum *Oraculi Laio dati* (XIV, n. 67) :

Optas, Labclacide, natorum stirpe beari :
Natum nempe dabo ; sed nati occumbere dextra
Est fatale tibi. Jovis hoc invicta voluntas
Concessit Pelopi, quem rapti injuria nati
Impulit has diris a te deprecere penas.

tum *Ænigmatis Sphingis* (XIV, n. 64) :

Unum nomen habens quadrupesque bipesque tripesque
Naturam pariter mutato tempore mutat,

De maris et terræ cœlique animalibus unum :
Mirarique licet, pedibus cum pluribus instat,
Tum magis atque magis celerandi amittere vires.

Solutionis vero hanc qualemcumque versionem iis, quæ concinnavit interpretum felicissimus (ut Valcken. ait), subjicere audenti bonus Lector ignoscat :

Audi, invita licet, vates necis horrida, vocem,
Jam tibi quæ dubium finiat apta meum.
Dictus homo est : primum qui materna editus alvo,
Ut quadrupes, infans reptat inermis numi;
Tum senior, capite obstipit, genibusque gravatis
Nitens, cum baculo cogitur ire tripes.

Addam nonnulla, tanquam supplementum annotationis in quædam hujus voluminis epigrammata.

CAP. IX. — XXIV. — Lucretius item III, 1056, de Epicuro :

Qui genus humanum ingenio superavit, et omnes
Restinxit, stellas exortus uti ætherius sol.

Scuderius P. Cornelii Viduam collaudans :

Le soleil est levé : retirez-vous, étoiles !

Quo versu melius Cido illi succlamasset. Cf. XII, 59 et 178.

— XLIX. — Tetrasticho non sat eleganti gallice reddidit Longopetræus ad Anacr. p. 127. Multo lepidius distichon latinum, ex utraque Anthologia conflatum, quod ap. Saggiū (lib. IX fin.) Gil-Blasius, in secessum philosophum, ut ait, recepturus se, prædiolo inscribere intendit. Quin ipsum audiamus : *Hâtons-nous de quitter le monde et de gagner notre ermitage... Nous nous verrons bientôt dans notre hameau; et je veux, en y arrivant, écrire sur la porte de ma maison ces deux vers latins en lettres d'or :*

Inveni portum : Spes et Fortuna, valete;
Sat me lusiatis, ludite nunc alios.

Ab eodem fonte Benseradius carmen suavissimum derivavit, unum e pluribus (ni fallit memoria), quibus ille suburbanum suum Gentiliacum ornaverāt :

Ambition, Fortune, adieu, vous et les vôtres :
Je veux ici vous oublier.
Adieu toi-même, Amour, bien plus que tous les autres
Difficile à congédier.

— CLXVIII. — 1. Conf. Boisson. in Tzetz. p. 265, et not. ad XI, ep. 80, 2.

— CDLXXXII. — Novam planamque, ut videtur, hujus epigr. solutionem nuper protulit vir eruditissimus L. Becq de Fouquières in libro docto et laborioso *Les Jeux des Anciens* (Paris. 1869, 8°), cap. XVII, pagg. 372-380.

— DLI. — 3. Omnino vera videtur Meinekii correctio : *Φοῖβος ἐρῶ*, quasi sit *σαρῶς ἐρῶ*, *certus* (ut Apollo) *dicam*. Quo sensu vulgata etiam servari potest : scil. Phœbus jam dicet, me interprete. Solent poetæ nova et magna dicturi his uti formulis. Conf. XVI, ep. 296, 5-6. Et latine *valiclinor* sic est in Ovid. Metam. XV, 174.

— DCV. — 4. Non admodum probabilis Heckeri conjectura (qui et de nomine poetriæ erravit, quam Anyten dicit), *donatis mulierum honestissimarum matrum*.

que familias diis gratificantium, ab utroque fortassis latere apposita fuisse munera diis oblata a mulieribus quæ corpore quæstum fecerant. At vere exemplis statuit in templis donaria exstitisse sæpius mulierum lucri isto modo facti partem dedicantium : patet igitur sensus; Callōs nempe effigies salvere iubetur, ut mulieris venustissimæ ejusdem et honestissimæ. Contra Nossis eadem in epigrammate similis argumenti, supra n. 332, Polyarchin meretricem fuisse confitetur. Versu 2 γραψαμένα sic intellige, mulierem eam suam ipsius imaginem, a se pictam, dedicavisse; ἴσαν (scil. omnino deæ similem) correctio est Valckenarii in Theocr. p. 373 alt. edit.

CAP. X. — XXVIII. — 2. Notus Saurini versus tragicus :

Qu'une nuit parait longue à la douleur qui veille !

— XXX. — H. Stephanus Anthol. Sel. p. 68 et 269 sic vertit :

Gratia gratior est properans : at gratia tarda,
Vana est, nec dici gratia jure potest.

— XXXIX. — Sententiæ Menandri monostichæ :

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Φίλου; ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.

Idem in Dyscolo fr. 1, v. 15 :

Πολλῶ δὲ κρείττον ἔστιν ἐμπαῆς φίλος
ἢ πλοῦτος ἀπαῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις

CAP. XI. — CCLII. — Hierocles Φιλόγαλφ, § 234 (p. 315 Boiss.) : 'Οξόστομος τὴν γυναῖκα ἠρώτα, λέγων· « Κυρία, τί με μισεῖς; » Κάκεινῃ ἀπεκρίνατο, λέγουσα. « Ὅτι σὺ με φιλεῖς. » Ubi Boisson. apte Nicarchi epigramma laudavit.

CAP. XII. — LIH. — Bruckius : « Multum exercuit hoc carmen virum doctrina et ingenio præstantissimum. Bern. Monetam, qui felici vena illud elegantissimis latinis versibus reddidit, quos, quum inediti sint, hic cum lectore communicabo :

Vellivolæ pinus, quæcunque Aquilonis egentes
Hellespontiacum finditis ære salum,
Si mea se vobis in Coe Phanion offert
Littore, venturas prospicit unde rates,
Hæc illi pro me vos pauca : Quid anxia nautam

Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas a puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret. »

Non probandum tamen v. 1 *Aquilonis egentes*. Recte enim Meinekius : « Poeta circa Hellespontum versans naves inferiorem maris Ægæi partem petituras rogat, ut si insulam Con præterlabentes in litore Phanium videant, huic ardentissimum suum amorem testentur. » Melius sit igitur *Aquillone favente*, etc. — In græcis v. 5 frigidissima Meinekii lectio καλαί νείς, ὡς σε..., neque cum illo consentio, « ineptissimum esse naves iis verbis uti, quibus ipse poeta præsens præsentem puellam compellaret » : siquidem navibus mandata dari, quibus peratis illæ secundis ventis usuræ sint, « felicissimum videtur commentum esse », ut ipse ait. Itaque nihil mutandum, meo quidem sensu, in vulgata, quæ Bruckio debetur; inprimis σὸς ἡμερὸς huic loco convenit, ut in Moscho II. 157, σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε..., ubi vid. Boisson. p. 282 alt. edit. Νυὸς; autem pro νόμῳ est ap. Theocr. XV, 77 et XVIII, 15. — 6. Sancto-Beuvius, loc. cit. : « Peut-être veut-il dire simplement qu'elle ne l'attend point vers la haute mer, et qu'il arrivera par terre du côté de la Carie et d'Halicarnasse, qui n'était séparée de Cos que par un trajet. » — 7. « In apogr. Lips. εἰ γὰρ τοῦθ' ἐξῶς; εὐ... τέλοι αὐτ. In marg. notatum εὐ μοι πέλα. » Jac Apparet post εὐ voculam excidisse, neque adjectivo sive εὐπέμπελοι sive εὐάγγελτοι sensum expleri posse, qui aliquid inter efficit et καὶ Ζεὺς postulat. Equidem legendum puto vel εὐ μὲν τελεῖ αὐτ. (*statim vobis bene succedet*), vel εὐ πλοῦς τελεῖ αὐτ. (*cursus statim prospere peragetur*) : de v. τελίω intransitivo sensu vid. Ellendt. Lex. Soph. s. v. Μοχ καὶ Ζεὺς οὐριος... dictum poetico more de felicissima navigatione; vid. Hom. II. A, 479; N, 4; coll. IX, ep. 9. Catullus Phaselo, v. 20 : *sive utrumque Jupiter Simul secundus inoidisset in pedem*. Ideo sic Monetam vertisse malim : *Jupiter, his dictis, mora nulla, a puppe secundus...*

— CXCI. — 3-4. Hoc ebrietatis symptoma illustrat Boissonadius in Hierocl. Φιλόγ. p. 314, h. l. laudans.

CAP. XIII. — XVI. — 3. Conf. Valcken. in Theocr. p. 198 alt. edit. ubi adscripsit epigramma ex *Anthologia MS.* « In his, ait, ἔστησα scripsi, pro ἔστησε, quod meus saltem præbet Cod. apographus. »

CAP. XIV. — C. — Plura vide in Mülleri Fragmenta. Histor. græc. t. IV, p. 637 (Add. et corrig. in vol. I. p. 64, fr. 139)

INDEX EPIGRAMMATUM.

Numerus romanus indicat caput Anthologiæ, arabicus numerum epigrammatum; (O) epigrammata nonnulla ex Anthologia Planudea ommissa, quæ in fine cap. XVI adjecta sunt; (N) alia quædam, aliunde desumpta, quæ leguntur in Annotatione; uncinis conclusa, versus quidam sunt, in veteribus libris scriptis editisve aut epigrammatum initia facientes aut aliquo modo distincti

A

Ἀ Βάχχα Παρία μὲν. IX, 774.
 Ἀ βάσις ἂν πατέω. XIV, 144.
 Ἀ βοῦς ἂ ἱκτοῦς' ἀπὸ γαστέρος. IX, 726.
 Ἀ δάμαλις, δοκέω, μυκήσεται. IX, 724, 728,
 Ἀ δεῖλ' Ἀντίκλεις. VII, 466.
 Ἀ δεῖλαις. Vid. Ὡ δεῖλαις.
 Ἀ καλὸν αὐτοπόνητον. IX, 404.
 Ἀ κόνις ἀρτίσκαπτος. VII, 465.
 Ἀ Κύπρις θήλεια. XII, 86.
 Ἀ Κύπρις Μούσαισι. IX, 39.
 Ἀ Κύπρις οὐ πάνδαμος. VI, 340.
 Ἀ Κύπρις πρῶταν γυμνάν. IX, 386.
 Ἀ Κύπρις τὸν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ. XVI, 162.
 Ἀ Κύπρις τὸν Ἑρωτα κατηφιδώντα. XIV, 3.
 Ἀ Κύπρις τὸν Ἑρωτα τὸν υἷα. IX, 440.
 Ἀ Κύπρον, ἃ τε Κύθηρα. XII, 131.
 Ἀ λίθος. Vid. Ἡ λίθος.
 Ἀ μάκαρ ἀμβροσίησι. VII, 41.
 Ἀ Μακρίτις σε κέλευθε. VII, 49.
 Ἀ μέτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον. VI, 355.
 Ἀ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ. VII, 42.
 Ἀ μέγα σοι, Διόνυσσε, χαρίζομαι. IX, 681.
 Ἀ μήτρα. Vid. Αἱ μήτραι.
 Ἀ μόλιθος κατέχει με. IX, 723.
 Ἀ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος. XIII, 10.
 Ἀ πάρος ἀδμητος καὶ ἀνέμβατος. VII, 723.
 Ἀ πάρος αἱματόεν. VI, 159.
 Ἀ πάρος ἀντίφθογγον. VII, 191.
 Ἀ πάτρα Νίκαια. XV, 7.
 Ἀ Πέλοπος νᾶσος. VII, 275.
 Ἀ ποτε παρθενικαῖσιν. IX, 602.
 Ἀ πύματον καμπτήρα. XII, 257.
 Ἀ στάλα βαρύθυσα. VII, 481.
 Ἀ στάλα, σύνθημα τί σοι. VII, 428.
 Ἀ στάλα, φέρ' ἴδω. VII, 427.
 Ἀ σύριγι, τί μοι ὤδε. IX, 324.
 Ἀ σφραγὶς ὕακινθος. IX, 751.
 Ἀ τε φωνὰ Δωρίου. IX, 600.
 Ἀ τέχνα τὸν Ἐλεγχον ἀπώλεσεν. XVI, 85.
 Ἀ φίλεως χαροποις. V, 156.
 Ἀ φόρμιγι, τά τε τόξα. VI, 118.
 Ἀ χλοερὰ πλατάνιστος. IX, 220.

Ἀθάλα μὴδ' ἐγένοντο γάμοι. VII, 583.
 Ἀθάλα χειμερίου με κατέκλυσε. IX, 218.
 Ἀδελφῶν προθανόντα. VII, 226.
 Ἀβραάμ υἱὸν ἀγέι θυτήν. I, 65.
 Ἀδρὸς δ' ἐν προχοαῖς. IX, 539.
 Ἀδρότονον Θρήϊσσα γυνὴ πέλων. VII, 30 j.
 Ἀδρούς, ναὶ τὸν Ἑρωτα. XII, 59.
 Ἀδροχίτων δ' ὁ φύλαξ. IX, 538.
 Ἀδροχον ἀπλάνεος μόλιθον. VI, 66.
 Ἀδροχον ἐν πελάγεσσι. IX, 536.
 Ἀγαγε καὶ Ξέρξης Πέρσαν. XVI, 5.
 [Ἀγγεῖλον τάδε, Δορκάς. V, 182, 3.]
 Ἀγγελίην παρ Ζηνός. IX, 223.
 Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωλότου. IX, 228.
 Ἀγγελος αἰγλήεις. VIII, 54.
 Ἀγίς Ἀρισταγόρην οὐτ' ἐκλυσεν. XI, 123.
 Ἀγιστρον πεπότηκας. XII, 241.
 Ἀγκύραν ἐμβρούικον. VI, 90.
 [Ἀγλαὸς εἰστέκει χρησμηγόρος. II, 1, 263.]
 Ἀγνὰς χεῖρας ἔχων. XIV, 71 (N).
 Ἀγνὸς πρὸς (al. Ἀγνὸς ἐς) τίμενος. XIV, 71.
 Ἀγνωστόν μ' ἐρέεις γενεῆς. XIV, 102.
 Ἀγονος ἐξ ἀγόνων. XIV, 111.
 Ἀγραῦλῳ τάδε Πανί. VI, 179.
 Ἀγρεύσας τὸν νεβρὸν ἀπώλεσα. XII, 146.
 Ἀγριὸς ἐστὶ Χάρων. VII, 603.
 Ἀγρὸν Μηνοφάνης ὠνήσατο. XI, 249.
 Ἀγρονόμῳ τάδε Πανί. VI, 154.
 Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν. IX, 74.
 Ἀγροτέρων θεὸς εἰμι. XVI, 235.
 Ἀγροφύλαξ ἔστηκα πολυκτεάνους. XVI, 243.
 [Ἀγχι δὲ Κύπρις ἐλαμπεν. II, 1, 78.]
 Ἀγχι μὲν ἐλπίς ἔρωτος. IX, 620.
 Ἀγχιάλῳ ῥηγμῖνος ἐπίσκοπος. V, 17.
 Ἀγχίστην Κυθέρεια, καὶ Ἐνδυμῖωνα. XVI, 337, 357.
 Ἀγχιτόκον Σατύραν Ἀΐδας λάχε. VII, 462.
 Ἀγχουροὶ μεγάλας κόσμου χθόνες. IX, 235.
 Ἀδάμ ἠῶζο... I, 48.
 Ἀδ' ἐγὼ ἂ περιβίσιος. VII, 324.
 Ἀδ' ἐγὼ ἂ τλάμων ἀπολις. IX, 425.
 Ἀδ' ἐγὼ ἂ τλάμων Ἄρετά. VII, 145.
 Ἀδ' ἐγὼ ἡ τοσάκις. Vid. Ἡδ' ἐγὼ ἡ τ.
 Ἀδ' ἐσθ' — ἄδε Πλάταια. VII, 299.
 Ἀδε ποδ' ἂ κλεινὰ Πριάμου. IX, 152.
 Ἀδε Πολυκλείτῳ Πολυξένη. XVI, 150.

- Ἄδε τοι, Ἀρχίου υἱὲ Περικλέες. VII, 338.
 Ἄδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος. VII, 558.
 Ἄδιον οὐδὲν ἔρωτος. V, 170.
 Ἄδρῆσταιά σε δια. IX, 405.
 Ἀδριακοῖο κύτους λαίμας. IX, 232.
 Ἄδῦ μέλος, ναὶ Πάνα. V, 139.
 Ἄδῦ τὸ βινεῖν ἐστί. V, 29.
 Ἄδου μελεῖς Μοῦσαι. Vid. Ἡδου. M.
 Ἀέναον Καθαρήν με. IX, 374.
 Ἀερόπης δάκρυον διερχῆς. VI, 316.
 Ἄζομαι ἀνδρομέτης γενεῆς. VIII, 223.
 Ἀἴανατοι λούονται. IX, 640.
 Ἀθανάτοισι θεοῖς κεχαρισμένα. IX, 196.
 Ἀθάνάτος σοι παῖς καὶ ἀοιδίμος. XIV, 113.
 Ἀθανάτου βιότοιο τελεσφόρα. I, 84.
 Ἀθανάτου πατρός υἱὲ συνάχρως. I, 23.
 Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἄριονα. XVI, 276 (N).
 Ἀθλήσας ἦδη. XVI, 387 * (O).
 Ἄθρει· μὴ διὰ παντός. XII, 61.
 Ἀθρησον Χαρίτων ὑπὸ παστάδι. VI, 342.
 Αἱ βίβλοι, τίνας ἐστέ; IX, 192.
 Αἱ δ' ἀγετε ξουθαὶ σιμβλητῆδες. IX, 226.
 Αἱ δ' ἀπὸ Λευκανῶν. VI, 131.
 Αἱ Δυκομήδους παῖδες. VI, 288.
 Αἱ μίτραι, τό θ' ἄλουργές. VI, 292.
 Αἱ νόμμοι δύο γρήες. VII, 733.
 Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον. IX, 331.
 Αἱ πάντων ψῆφοί με. XVI, 341.
 Αἱ πολιαὶ σὺν νῶ γεραυώτεραι. XI, 419.
 Αἱ πετλαὶ τῶ Πανί. VI, 170.
 Αἱ Σάμιαι Βιττῶ καὶ Νάννιον. V, 207.
 Αἱ τρεῖς Ὀρχομένου Χάριτες. IX, 638.
 Αἱ τρισσαὶ ποτε παῖδες. IX, 158.
 Αἱ τρισσαί, Σατύρη τε. VI, 39.
 Αἱ τρισσαὶ τοὶ ταῦτα. VI, 17.
 Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρισσὸν στεφάνωμα. V, 195.
 Αἱ τρήχες, ἦν σιγῆς, εἰσὶ φρένες. XI, 420.
 Αἱ τὴν ἐμεῦ Διδύην μολοτρόφον. XIV, 84.
 Αἱ Χάριτες λούσαντο. IX, 607.
 Αἱ Χάριτες μῆλων καλὰς. XIV, 48.
 Αἱ Χάριτες Μούσαισι. VIII, 128.
 Αἱ χίμαροι, τί ποτ' ἄρα. IX, 217.
 Αἰάζει πῆρη τε. XI, 158.
 Αἰάζω Διότιμον. XI, 437.
 Αἰάζω Πολύανθον. VII, 739.
 Αἰαί! Ἀριστοκράτεια. VII, 488.
 Αἰαί! καὶ Διδίαν κατέχει χόνις. VIII, 120.
 Αἰαί! καὶ τέφρη γενόμην. VIII, 222.
 [Αἰαί, λυγρὰ παθοῦσα. VII, 662, 5.]
 Αἰαί μοι! τί πάλιν δεδακρυμένον. XII, 212.
 Αἰαί, νοῦσε βαρεῖα. VII, 515.
 Αἰαί! παρθενίας δλοόφρονος. VII, 491.
 Αἰαί, Πυθαγόρης τί τόνον. VII, 122.
 Αἰαί, τοῦτο κάκιστον. VII, 298.
 Αἰαί! ὥς τι κακὸν προτιόσσομαι. VIII, 183.
 Αἶαν δλην νήσους τε διῆκταμένη. IX, 346.
 Αἶαν, Τιμομάχου πλὸν ἢ πατρός. XVI, 83.
 Αἶαντος παρὰ τύμβον. IX, 177.
 Αἶας ἐν Τροίῃ μετὰ μυρίον. VII, 150.
 Αἰγά με τὴν εὐθελον. IX, 224.
 Αἰγείρου φύλλω πεπορημένω. XI, 107.
 Αἰγιαλίτα Πρίηπε. VI, 38.
 Αἰγιαλοῦ τενάγεςσιν. IX, 14.
 Αἰγιδάτῃ τόδε Πανί. VI, 31.
 Αἰγιδότου Σκύροιο λιπὼν πέδον. IX, 219.
 Αἰγυπτίη, κρύφιν τε βρέφος. I, 59.
 Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμώδου. VI, 231.
 Ἄττω λυπηρὲ διηκόνε. VII, 67.
 Ἄτῃ ἀλλιτάνευτε καὶ ἄτροπε. VII, 483.
 Ἄτῃ δς ταύτης καλαμώδεος. VII, 365.
 Αἰδομένη χαλκῶ σε πόλις. XVI, 354.
 [Αἰδομένη μὲν εἴκεν ὁ βουκόλος. II, 1, 219.]
 Ἄιδος ὧ νεκυνγέ. VII, 68.
 Αἰδῶς καὶ Κλεόδημον. VII, 514.
 Αἰεὶ θηλυτέρησιν ὤζωρ. IX, 215.
 Αἰεὶ θηρίον. Vid. Αἰεὶ χρυσίον.
 Αἰεὶ Λαρτιάδῃ πόντος βαρύς. XVI, 125.
 Αἰεὶ λήϊστα καὶ ἀλιφθόροι. VII, 654.
 Αἰεὶ μὲν Κυθήρεια φέρειν. XVI, 173.
 Αἰεὶ μοι δινεῖ μὲν ἐν οὐασιν. V, 212.
 Αἰεὶ σοι νόος ἦεν ἐς οὐρανόν. VIII, 151.
 Αἰεὶ τοὶ λιπαρῶ ἐπὶ σήματι. VII, 36.
 Αἰεὶ χρυσίον ἦστα, Πολύκριτε. XI, 232.
 Αἰετὲ, τίπτε βέθηκας. VII, 62.
 Αἰετὸς ἐν πέτρῃσι κύει. XIV, 87.
 Αἰετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν. V, 65.
 Αἰετοῦ ἀγκυλοχείλου ἀκρόπτερον. VI, 229.
 Αἰθαλείοιο πυρὸς ῥιπῆσι. VII, 48.
 Αἰθε πατήρ μ' εἰδίδας. IX, 136.
 Αἰθε σὲ, Πίνδαρε, μάλλον. IX, 629.
 Αἰθαρίην διὰ νύκτα. XI, 262.
 Αἰθιόπων ἁ βῶλος. XVI, 147.
 Αἰδομένης ὑπὸ δασίν. VI, 319.
 Αἰθυσίαι, ξένη, τόνδε ποδηνέμου. VII, 212.
 Αἰνε. Vid. Αἰνιε.
 Αἰνιν ὠκυμόρφω με. VI, 348.
 Αἰδιος, Αὔσονίης στρατιῆς πρόμος. VII, 233.
 Αἰδιος, Αὔσονίων. Vid. Αἰδῖος, Αὔς.
 Αἰδιος ὁ θαρσύνει. VII, 234.
 Αἰματος εὐγενέος γενόμην. VIII, 159.
 Αἰνιε, καὶ σὺ γὰρ ὦδε. VII, 725.
 Αἰνίζειν μὲν ἀριστον. XI, 341.
 Αἰνόμερον (αἰ. Αἰνοδόρον) Βάκχῃ με. VII, 332.
 Αἰολε καὶ Βοιωτέ. III, 16.
 Αἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰών. VII, 17.
 Αἰόλον, ἱμεροθαλῆς (αἰ. Αἰόλε, ἡμερ.) ἔαρ. IX, 584.
 Αἰπολικαὶ σύριγγες, ἐν οὖρεσι. XII, 128.
 Αἶρε τὰ δίκτυα ταῦτα. V, 104.
 Αἶσαν Τιμομάχου. Vid. Αἶαν, Τιμ.
 Αἰσχυλίδα Θεόδωρε. XI, 2.
 Αἰσχύλον ἦδε λέγει ταφῇ λίθος. VII, 40.
 [Αἰχμητῆς δ' ἀνέουλος ἐλάμπετο. II, 1, 291.]
 Αἰῶν καὶ κληίδες. VIII, 190.
 Αἰῶν πάντα φέρει. IX, 51.
 Αἰωρῇ θήρειον ἱμασσόμενος. VII, 696.
 Ἄκλαυστοι καὶ ἄθαπτοι. VII, 247.
 Ἄκλινεῖας γραφίδεσσιν. VI, 67.
 Ἄκμαίη πρὸς ἔρωτα. VII, 221.
 Ἄκμαίος ῥοδὴν νηὶ δρόμος. X, 2.
 Ἄκμας ἐστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ. VII, 250.
 Ἄκμη δωδεκέτους ἐπιτέρπομαι. XII, 4.
 Ἄκοσμα ταῦτα τοῦ Κομητῆ. XV, 40 (X).

Ἀκρεΐτα (al. Ἀκρίτα) Φοῖβω. VI, 230.
 Ἀκρητον μανῖν ἐπιον. XII, 115.
 Ἀκρίδα Δημοκρίτου μαλεσιπτερον. VII, 194.
 Ἀκρίδι καὶ τέττιγι. VII, 364.
 Ἀκρίδι τῶ κατ' ἀρουραν ἀπδόνη. VII, 190.
 Ἀκρίς, ἐμῶν ἀπάτημα πόθων. VII, 195.
 Ἀκταίην παρὰ θῖνα. IX, 227.
 Ἀκταίης νησιδος. VI, 89.
 Ἀκτὴ ἐπὶ προύχουσῃ. IX, 381.
 Ἀκτίτ' ὦ καλαμευτά. VI, 304.
 Ἀκτίτα Φοῖβω. Vid. Ἀκρεΐτα Φ.
 Ἀλκας αἶ τε κόμαι. VI, 155.
 Ἀλκαίου τάφος οὗτος. IX, 520.
 Ἀλκηστις νέη εἰμί. VII, 691.
 Ἀλκυβη πλοκάμων ἱερήν. VI, 133.
 Ἀλκίδας ὁ θρασύς. III, 13.
 Ἀλκιμέδην εὐνευσον Ἀμύντορα. III, 3.
 Ἀλκιμένης ὁ πενιχρός. VI, 42.
 Ἀλκιμοὶ ἀλκήεντα, σοφοὶ σοφόν. XVI, 339.
 Ἀλκιμος ἀγρίφην κανοδοντιδα. VI, 297.
 Ἀλκίμων σ', ὦ ῥιστοκλείδῃ. XIII, 4.
 Ἀλκυοσίν, Ἀθηαῖε, μέλεις τάχα. VII, 292.
 Ἄλλ' εἰ γ' ἐν παλάμῃσιν ἐμαῖς. IX, 476.
 [Ἄλλ' εἰ μὴ θυμὸν γε Λέων. VII, 344, 3.]
 Ἄλλ' εἰ μὴ Σπεύσιππον. VII, 101.
 Ἄλλ' εἰ τὸ δοῦρας. IX, 476.
 Ἄλλ' ἦν γ' ἐν παλάμῃσιν. Vid. Ἄλλ' εἰ γ' ἐν π.
 Ἄλλ' ἦσαν Ἀρτέμιδος. XIV, 98.
 Ἄλλ' ἦσαν ἐν Σίφνῳ. XIV, 82.
 Ἄλλ' ἦσαν ἡ θήλια. XIV, 90.
 Ἄλλ' ἦσαν ἡμίονος βασιλεῖς. XIV, 112.
 [Ἄλλὰ σύ μοι προσφέρει. XI, 212, 2.]
 Ἄλλῃ μὲν κλεινὴ τις. VIII, 31.
 Ἀλλήλοισι παρέχουσιν ἀμοιβαίῃν. XII, 238.
 [Ἄλλην δ' εὐπατέρειαν ἴδον. II, 1. 99.]
 Ἄλλην ὀρὺν βαλάνιζε. XI, 417.
 Ἀλλοτὴν ὀρώ δονάκων φύσιν. IX, 363.
 Ἄλλοις μὲν γεράων πρόφασιν χρόνος. XVI, 356.
 Ἄλλοις μὲν Νόννης. VIII, 56.
 Ἄλλοις παυσαμένοισιν. XVI, 340.
 Ἄλλον Ἀριστοτέλην, Νικόστρατον. XI, 354.
 Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον. XVI, 72.
 Ἄλλος ἀπὸ σταλίων. VI, 325.
 Ἄλλος μὲν κρύσταλλον. VI, 329.
 Ἄλλος ὁ Μνηοφίλας λέγεται. V, 105.
 Ἄλλος ὁ Χίτος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος. IX, 434.
 Ἄλλος τύμβον ἔγειρε. VIII, 231.
 Ἄλλος δ' ὥς ἰκόμεσθα βαθύσιον. XVI, 210.
 Ἀλύξας ὥρην. XVI, 387* (O).
 Ἄλφα λιτάς Χρύσου. IX, 385.
 Ἀλφειοῦ στόμα φεύγε. XI, 220.
 Ἀλφειὸς ἄρβεν ὕδωρ. IX, 683.
 Ἀμδαίνων Ἑλικῶνα μέγαν. IX, 230.
 Ἀμήσας ἄρδην. XVI, 387* (O).
 Ἀμητὸς πολὺς ἔστι. XI, 368.
 Ἀμνὸν ἔπαυσε νόμου. I, 53.
 Ἀμπαῦσαι καὶ τῆδε θοὸν πτερὸν. VII, 171.
 Ἀμπελε, μήποτε (al. Ἀμπελ', ἔπει τοι). XII, 128.
 Ἀμπελε, τί πράξωμεν. IX, 477.
 Ἀμπελὶς ἡ φιλάκητος. VII, 457.
 Ἀμπελος ὡς ἤδη κάμακι. VII, 731.

Ἀμπαρέτας (al. Ἀμπαρέτης) κρήδεμνα. VI, 270.
 Ἀμφιλοχος τέθηκον. VIII, 134.
 [Ἀμφιτρώων δ' ἥστραπτεν. II, 1, 367.]
 Ἀμφιτρώων μ' ἀνέθηκεν. VI, 6.
 Ἀμφίων καὶ Ζῆθε. III, 7.
 Ἀμφοτέραις παρ' ὁδοῖσι φύλαξ. XVI, 261.
 Ἀμφοτέρας, πολύμυθε, Κομητάς. XV, 36.
 Ἀμρότεροι Θήθηθε. XVI, 185.
 Ἀμφοτέροις εἰς μόνος ἀριστεύσας. XVI, 376.
 Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς. IX, 137.
 Ἀμψω μὲν ἡμεῖς εἴκοσι μῶας. XIV, 13.
 [Ἀμψω μὲν περὶ. IX, 13, 3.]
 Ἄν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγὼ σέ. XIV, 56.
 Ἄν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς. XI, 421.
 Ἄν μετ' Ἀλεξάνδρειαν. XI, 306.
 Ἄν μὴ γελῶμεν τὸν βίον. X, 87.
 Ἄν μνήμην, ἄνθρωπε, λάθῃς. X, 45.
 Ἄν πάνυ κομπάζῃς. X, 55.
 Ἄν περιλειφθῇ μικρόν. IX, 127.
 Ἄν τοῦ γραμματικοῦ μνησθῶ. XI, 138.
 Ἄνδρ' ἐμὸν ἔκταν' ἐκυρός. XIV, 9.
 Ἄνδρα σοφὸν Κλεόδοιλον. VII, 618.
 Ἄνδράσιν Ἑρμῆς εἰμί. IX, 783.
 Ἄνδρε δὴ φιλότῃ. VII, 143.
 Ἄνδρες ἀπ' Ἀρχαδίας ἀλιήτορες. IX, 448.
 Ἄνδρὶ μὲν Ἰππαιμῶν ὄνομ' ἦν. VII, 304.
 Ἀνδροβόρων ὁμότεχνε κυνῶν. VII, 206.
 Ἀνδροβόρῃ δῶρον ὁ Φωκεύς. XV, 23.
 Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος. XVI, 115.
 Ἀνδροχλος, ὥπλλον. VI, 75.
 [Ἀνδρομάχῃ δ' ἔσθηκε. II, 1, 160.]
 Ἀνδρομάχῃς ἔτι θρήνον. IX, 97.
 [Ἀνδροφόνος παλάμη. VIII, 230, 3.]
 Ἀνδροφόνω σαθρόν. IX, 378.
 Ἀντίλεν ἀσιπς τὸν σοφόν. VII, 113.
 Ἀνέρα θῆρ, χερσαῖον ὁ πόντιος. IX, 222.
 Ἀνέρα λυσσητῆρι κυνός. V, 266.
 Ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο. VII, 13.
 Ἀνέρα τις λιπόγειον. IX, 13.
 Ἀνέρας ἠρνήσαντο. XI, 272.
 Ἀνέρες, οἷσι μέμνηεν. XI, 63.
 Ἀνεστράφησαν, ὡς ὀρώ. IX, 181.
 [Ἀνὴρ νόσφι ποδῶν. XVI, 115, 2.]
 Ἀνθεὰ σοὶ δρεψάς ἐλικώνια. IV, 2.
 Ἀνθεὰ τὸν ναυηγόν. VII, 289.
 Ἀνθεμά σοι Μελέαγρος. VI, 162.
 Ἀνθεσιν οὐ τόσσοισι. XII, 195.
 Ἀνθετ' Ἀναξαγόρης με. XVI, 239.
 Ἀνθετο σοὶ κορύνῃ. VI, 87.
 Ἀνθηκεν τόδ' ἀγαλμα. XIII, 19.
 Ἀνθοδίαυτε μέλισσα. V, 163.
 Ἀνθρακα καὶ δάφνην. XI, 210.
 Ἀνθρακίων δέκα μέτρα φέρων. XI, 319.
 Ἀνθρῶπ', οὐ Κροίσου. VII, 507.
 Ἀνθρῶπε, ζωῆς περιφείδες. VII, 534.
 Ἀνθρῶποι, δεῖλῃς ὅτε πίνωμεν. XI, 46.
 Ἀνθρώπους ὀλίγους μὲν ὁ πᾶς χρόνος. A. 100.
 Ἀνθρώπου μέλος εἰμί. XIV, 35.
 Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις. X, 27.
 Ἀνίδε. Vid. Αἴνις.
 Ἀνίχ' ἀπὸ πολλόμεν. VII, 230.

- Ἄντι βοδὸς χρυσοῦ τ' ἀναθήματος. VI, 60.
 Ἄντι μ' ἔρωτος Ἐρωτα. XVI, 205.
 Ἄντι τάφου λιτοῖο θεῶς Ἑλλάδα. VII, 73.
 Ἄντι τοι εὐλεγγὸς θαλάμου. VII, 649.
 Ἄντι φόνου τάφον ἄμμι χαρίζεται. VII, 581.
 Ἀντία Τηλεμάχοιο. IX, 816.
 Ἀντιγένης ὁ γελῶς. IX, 96.
 Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος. V, 63.
 Ἀντιγόνην ἑσπεργε Φιλόστρατος. XI, 320.
 Ἀντικράτης ἦδαι τὰ σφαιρικά. XI, 318.
 Ἀντιπάτραν γυμνὴν εἰ τις. XI, 201.
 Ἀντίπατρος μ' ἐφίλησε. XII, 79.
 Ἀντίπατρος Πείσωνι. IX, 93.
 Ἀντιπάτρου ρητῆρος ἐγὼ τάφος. VII, 369.
 Ἀντίσπαστον ἔμοι τις ὄνον. XI, 317.
 Ἀντολῆαι, δύσεις, κόσμου μέτρα. XVI, 61.
 Ἀντολῆς, δύσιός τε, μεσημέρης τε. XVI, 369.
 Ἀντομέναι· ποτὲ μῆλα φιλῶν. XIV, 119.
 Ἀντυγος οὐρανίης (al. αἰθερίης). XI, 292.
 Ἀπαρὲ μου τένοντος. IX, 742.
 Ἀπαν μὲν ἔργον οὐ πρὸς ἔξταν. XV, 16.
 Ἀπασ' ἡχαῖς μνήμα σόν. VII, 47.
 Ἀπεστράφης νῦν. IX, 480.
 Ἀπισχ', ἀπίσχε χεῖρας. VII, 281.
 Ἀπλανέων ἀστρων. XIV, 141.
 Ἄρα μὴ θανόντες. X, 82.
 Ἀραξόχειρα ταῦτά σοι. VI, 94.
 Ἀργαλέως φέρεται πολὺς χρόνος. IX, 499.
 Ἀργεῖς Ἑλένης ἐρόεις τύπος. XVI, 149.
 Ἀργεῖς ὦ θινός. VII, 503.
 Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος. XIII, 14.
 Ἀργεῖος Φιλοκλῆς Ἄργει καλός. XII, 129.
 Ἄργος, Ὀμηρικὴ μῦθε. IX, 104.
 Ἀργυρῇ κρήνῃ με. IX, 406.
 Ἀργυρῇ λιμῶ τις. XI, 313.
 Ἀργύρεον νυχίων με συνίστορα. V, 5.
 Ἀργυρέον σοι τόνδε. VI, 227.
 Ἀργύρεος πόλος οὗτος. IX, 822.
 Ἄρεα καὶ Παφίην ὁ ζωγράφος. IX, 591.
 Ἄρεος ἔντα ταῦτα τίνος χάριν. XVI, 171.
 Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ. XI, 191.
 Ἀρθεῖς ἐξ αὔρης λεπτῆς. XI, 106.
 Ἀρίτα Φοῖβη. Vid. Ἀκρεῖτα Φ.
 Ἀρχάδας οὐχ οὕτω Στυμφαλίδες. XI, 96.
 Ἀρχαδὴν μ' αἰτεῖς. XIV, 76.
 Ἀρχαδικὰ θεός εἰμι. XVI, 156.
 Ἀρχαδικὸν πῖλον κατ' ἐνύπνιον. XI, 150.
 Ἀρχεῖ μοι γαίης μικρὴ κόνις. VII, 655.
 Ἀρχεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας. IX, 43.
 Ἀρχαῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος. IX, 92.
 Ἀρκεσίδας, τί μοι τί τοσοῦτον. VII, 104.
 Ἀρκιον ἦδη μοι πόσιος μέτρον. XII, 199.
 Ἀρματι μὲν πυρόεντι. VIII, 59.
 Ἀρμενίων τάδε φύλα. IX, 582.
 Ἀρμενος ἦν ξεινοῖσιν ἀνὴρ. VII, 35.
 Ἀρμονίης ἱερὸν φήσεις γάμον. IX, 216.
 Ἀρνεῖται τὸν Ἐρωτα Μελισσιὰς. V, 87.
 Ἀρνεῖται τὸν Ἐρωτα τεκεῖν. XII, 54.
 Ἀρπαλέως. Vid. Ἀργαλέως.
 Ἀρπαλίων ὁ πρέσβυς. VI, 93.
 Ἀρπάσσομαι πυρόεσσαν, Ἐρωσ. XVI, 212.
 Ἀρπασταί· τίς τόσσον ἐναυχμάσαι. XII, 147.
 Ἀρρήκτοι Μοιρῶν πυμάτην. IX, 236.
 Ἀρρήκτων ἐπέων γλώσσῃ. X, 42.
 Ἀρσενας ἄλλος ἔχοι. V, 277.
 Ἄρτεμι, Δάλον ἔχουσα. VI, 273.
 Ἄρτεμι, ποῦ σοι τόξα. XVI, 253.
 [Ἄρτεμι, σὴ δ' ἴσῃται. VI, 276, 5.]
 Ἄρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα. VI, 271.
 Ἄρτεμι, σοὶ ταύταν, εὐπάρθενη. VI, 287.
 Ἄρτεμι, τὴν τόδ' ἀγάλμα. VI, 347.
 Ἄρτεμι, τόξα λαχοῦσα. VI, 277.
 Ἀρτεμις, ἡ Γόργοιο φύλαξ. VI, 157.
 Ἀρτεμις ἰδρώουσα. IX, 534.
 Ἄρτι γενεαῖων ὁ καλός. XII, 12.
 Ἄρτι θαλασσαιῆς Παφίη. XVI, 181.
 Ἄρτι καλὸς, Διόδωρε. XII, 9.
 Ἄρτι λοχευομένην σε. VII, 12.
 Ἄρτι με πηγνυμένην. IX, 35.
 Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις. VII, 186.
 Ἄρτι νεηγενέων σε (al. Ἀρτιγενέων σε). VII, 210.
 Ἀρτιπαγὴ ροθίαισιν ἐπὶ προκλάισι. IX, 32.
 Ἀρτιφανὲς, πολιοῦχε, παλαιγενές. I, 20.
 Ἀρτιχανὴ ροιάν τε. VI, 22.
 Ἀρχαῖα τῶπώλλωνος. IX, 436.
 Ἀρχαῖας ὦ θινός. Vid. Ἀργεῖς ὦ θ.
 Ἀρχαίη σύνδειπνε. IX, 229.
 Ἀρχέανασσαν ἔχω. VII, 217.
 Ἀρχέλειω, λιμενίτα, σὺ μὲν. X, 17.
 Ἀρχελεῶ με δάμαρτα Πολυξείνην. VII, 167.
 [Ἀρχετ' Ἀρης ἀπ' ἔμετο. IX, 384, 5.]
 Ἀρχέτυπον Διδοῦς ἐρικυδέος. XVI, 151.
 Ἀρχὴ γραμματικῆς. IX, 173.
 Ἀρχιερεὺς Ἐφέσιοι. I, 80.
 Ἀρχιλοχὸν καὶ σάβη. VII, 664.
 [Ἀρχιλοχον, μὰ θεοὺς καὶ δαίμονας. VII, 321, 7.]
 Ἀρχιλόχου τάδε μέτρα. IX, 185.
 Ἀρχιλόχου τόδε σῆμα. VII, 674.
 Ἀρχόμεθ', Ἠλιόδωρε. XI, 134.
 Ἀρχὸς Ἰωάννης Φαρῆς. VII, 680.
 Ἀρχυλὶς. Vid. Ἀχυλὶς.
 Ἄς οἱ πλάνοι καθεῖλον ἐνθάδ' εἰκόνας. I, 1.
 Ἀσθεστον κλέος οἶδε. VII, 251.
 Ἀσκανίη μέγα χαῖρε καλή. VI, 320.
 Ἀσκληπιάδης Ιατρός. XV, 19.
 Ἀσκὸν τῶν ἀνέμων ἔλαθεν. IX, 484.
 Ἀσκοπον ἀγγεῖαρχον. I, 34.
 Ἀσκού τὸν προύχοντα ποδαῖον. XIV, 150.
 Ἀσκη μὲν πατρίς. VII, 54.
 Ἀσμενος ἦ τε δάμαρτι. VIII, 132.
 Ἀσπάσιοι χθόνα τήνδε. VIII, 76.
 Ἀσπίδ' Ἀχιλλῆος. IX, 115.
 Ἀσπίδα μὲν πρόμαχος. VI, 91.
 Ἀσπίδα ταυρείην. VI, 81.
 Ἀσπὶς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλῆος. VI, 264.
 Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων. VI, 124.
 Ἀσπὶς, τόξα, βέλενα. IX, 493.
 Ἀσπορα, Πάν λοφίητα. VI, 79.
 Ἀστακίδην τὸν Κρήτα. VII, 518.
 Ἀστεμφὴ ποδάγρην. VI, 296.
 Ἀστέρης εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἔμός. VII, 669.
 Ἀστερόπη Χριστοῖο μεγακλέος. VIII, 143.

Ἄσθρ πρὶν μὲν Διαμπερ. VII, 670.
 Ἄστοις καὶ ξεῖνοισιν ἴσον. IX, 435.
 Ἄστος ἐμοὶ καὶ ξένος. IX, 648.
 Ἄστρα, καὶ ἡ φιλέρωσι. V, 191.
 Ἄστρα μὲν ἡραύρωσε. IX, 24.
 Ἀσφαλῆως οἰκησὼν ἐν ἀστί. XI, 369.
 Ἀσωπὶς κρήνη καὶ Πηγασίς. IX, 225.
 Ἄτοι κῆρα μελιδρεπτε. IX, 122.
 Ἀτθίδος εὐγλώσσου στόμα. IX, 188.
 Ἀθὺς ἐγὼ· κείνη γὰρ ἐμὴ πόλις. VII, 363.
 [Ἄτρεκέως μάλα πᾶσι. IX, 134, 9.]
 Ἀτρεκέως πάντων πολυμήχανος. IX, 459.
 Ἀτρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε. VII, 408.
 Ἀτρέμας, ὦ ξένε, βαῖνε. VII, 419.
 Ἀτρομος ἐκ τύμβου. VII, 675.
 Ἀττικὸς ἐς ξυνήν με. VII, 609.
 Ἀδὰ τοι δεπτόνουντι γεράνδρνα. IX, 233.
 [Ἀδάλφω δὲ Δάφης ἐζώνοντο. II, 1, 222.]
 Αὐγάζω τὸν ἀφυκτον. IX, 221.
 Αὐγείην ἐρέεινε μέγα σθένος. XIV, 4.
 Αὐδάσει τὸ γράμμα τί σῆμα. VII, 262.
 Αὐτὴν με πλατάνιστον. IX, 231.
 Αὐλακας ἰθυπόρων γραφίδων. VI, 68.
 Αὐλακι καὶ γήρῳ τετρυμένον. VI, 228.
 Αὐλία καὶ Νυμφέων ἱερὸς πάγος. VI, 334.
 Αὐλὴν ἄρισταγόρεω καὶ κτήματα. IX, 568.
 Αὐλοὶ τοῦ Φρυγὸς ἔργον. IX, 340.
 Αὐλὸν καμινεῦτήρα. VI, 92.
 Αὐλοὺς Πανὶ Μελίσκος. VI, 82.
 Αὐραὶ ἴσα θέουσιν. IX, 531.
 Αὐριον ἀθρήσω σε. V, 233.
 Αὐριον εἰς λιτὴν σε καλιάδα. XI, 44.
 Αὐσονίη με Δίδυσσαν ἔχει κόνις. VII, 185.
 Αὐσονίῳ Πείσωνι συνασπιστής. XVI, 184.
 Αὐσονίαν δέσποιναν Ίουλιανός. IX, 803.
 Αὐσονος Ἡγερίου μ' ἔλει. VII, 367.
 Αὐτα ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λῆθος. VII, 740.
 Αὐτά που τὰν Κύπριν. XVI, 172.
 Αὐτα Τιμόκλει', αὐτα Φιλώ. VII, 463.
 Αὐτά τοι, τρέσσαντι παρὰ χροῶς. VII, 531.
 Αὐταὶ ποιμαίνοντα μεσημερινά. IX, 64.
 Αὐταὶ σοὶ στομάτεσσιν. IX, 187.
 Αὐταῖς σὺν κίχλαισιν. IX, 343.
 Αὐτὰν ἐκ πόντοιο τιθνητήρος. XVI, 179.
 Αὐτὰν που. Vid. Αὐτά που.
 [Αὐτὰρ ἐγὼ θαμινῶσι. IX, 384, 3.]
 Αὐτὴ μοι Κυθέρεια. V, 278.
 Αὐτὴ πρόσθεν ἐν ἐρατόχροος. V, 76.
 Αὐτὴ σοὶ Κυθέρεια. VI, 88.
 Αὐτὴ σοὶ πλάστειρα Φύσις. XVI, 310.
 Αὐτὴ τεκοῦσα παρθένος. I, 122.
 Αὐτὴν Γραμματικὴν ὁ ζωγράφος. IX, 711.
 Αὐτὴν ἐργοπόνοισιν ἐπιπνεύουσιν. I, 16.
 Αὐτὴν Θειοδότῃν ὁ ζωγράφος. VII, 565.
 Αὐτὴν μητριὴν τεχνήσατο. IX, 589.
 Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος. IX, 15.
 Αὐτοθελὴς ἡδιστος αἰὲ πότος. XI, 45.
 Αὐτοθελὴς παρπούς ἀποτέμνομαι. IX, 79.
 Αὐτόθεν ὀστράκινόν με. XVI, 191.
 Αὐτοὶ τὴν ἀπαλὴν. V, 194.
 Αὐτόματα δεδιῶ ποτὶ ταῦτιον. VII, 173.

[Αὐτόματαί τοι κρῆναι. VII, 31, 5.]
 Αὐτομάτως, Σατυρίσκα, δόναξ τεός. XVI, 244.
 Αὐτομαλῖνα τέτυκται. VI, 353.
 Αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο. XVI, 121.
 Αὐτὸν βακχευτὴν ἐνέδω θεόν. XVI, 290.
 Αὐτὸν Ἰωάννην ὁ γέρον. IX, 712.
 Αὐτὸν ὄρεϊν Ἰδοαχον ἐδόξαμεν. XVI, 289.
 Αὐτὸν ὀρῶ σέ, Μέδων. XI, 149.
 Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκριθώσατο. XVI, 342.
 Αὐτὸν Πυθαγόραν ὁ ζωγράφος. XVI, 326.
 Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοσκίον. VI, 289.
 Αὐτὸς (al. Αὐτόσ') ἀναξ ἱμβαινε. IX, 403.
 Αὐτὸς ἀναξ νεμέσησε. VII, 592.
 Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐν εἰκόνι. IX, 595.
 Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τοῦτο Μύρων. IX, 718.
 Αὐτὸς Ίουλιανὸς λαοσσόα τεύχεα. IX, 689.
 Αὐτὸς Ἰωάννης Ἐπιδάμνιος. VII, 698.
 Αὐτὸς νηὸν ἔρεψα θεῶ. VIII, 15.
 Αὐτὸς ὁ βοῦς ἱκίτης. IX, 453.
 Αὐτός σοι Φοῖβοιο πάϊς. XVI, 273.
 Αὐτοῦ ἐφ' αἰμασιαῖσι. XVI, 236.
 Αὐτοῦ Ζηνὸς δδ' οἶκος ἐπάξις. IX, 701.
 Αὐτοῦ μοι στέφανοι. V, 145.
 Αὐτοῦ σοὶ παρ' ἑλίων. VII, 209.
 Αὐτῷ καὶ τεκέσσι. VII, 228.
 Αὐτῷ σοὶ πρὸς Ὀλυμπον. VI, 171.
 Αὐτῷ τις γήμας πιθανήν. XI, 4.
 Αὐχῆσον, Νίκαια. XV, 4.
 Ἀφλοῖος καὶ ἀφυλλος. XVI, 26** (O).
 Ἀφρογενοὺς Παφίης ζάθεον. XVI, 169.
 Ἀχῆις τέττιξ. VII, 196.
 Ἀχρὰς ἐπὶ· σέο χερσί. IX, 6.
 Ἀχρι τεῦ, ᾧ δεδιαιε. IX, 234.
 Ἀχρι τίνος ταύτην τὴν ὀρῶν. XII, 186.
 Ἀχρις ἂν ᾗς ἀγαμός. XI, 388.
 Ἀχρυλὶς ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος. VI, 173.
 Ἀχὼ φίλα, μοὶ συγκαταίνεσόν τι. XVI, 182.
 Ἀφῶν προχοαὶ σέ, Μενέστρατε. VII, 366.

B

Βαῖά φαγὼν καὶ βαῖά πιών. VII, 349.
 Βαῖδν ἀποπλανήν λιπομήτορα. IX, 240.
 Βαῖδς ἰδεῖν ὁ Πιρίηπος. X, 8.
 Βάκτρον καὶ πήρη. VII, 66.
 Βάκχου μέτρον ἀριστον. XI, 49.
 Βακχυλὶς ἡ Βάκχου κυλίκων. VI, 291.
 Βάκχω καὶ Μούσῃσι μεμηλότα. VII, 370.
 Βάκχω καὶ Νύμφαις μέσος. IX, 587.
 Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβου. VII, 485.
 Βάλλετε νῦν μετὰ πότμον. XVI, 4.
 Βάπτων πάντα, βαφεῦ. XI, 423.
 Βάσκανος ἡ γραφὶς ἐσσι. XVI, 78.
 Βασσαρις Εὐρυνόμη. VI, 74.
 Βάσσε φίλος, Χριστῷ μεμλημένος. VIII, 147.
 Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἤλθε. XIV, 83.
 Βαττιάδεω παρὰ σῆμα. VII, 415.
 Βεβλήσθω κύβος· ἔπτε· πορεύσομαι. XII, 117.
 Βέλτερόν ἐστι τύχης. X, 93.
 Βέλτερον ἡγεμόνος ληστοκτόνου. XI, 280.
 Βένθεα πάντ' ἐδάς. VII, 10.

Βήσας, εἰ φρένας εἶχεν. XI, 422.
 Βιθιανού τόδε ἔργον. IX, 692.
 Βίβλοι Ἀριστοφάνους. IX, 186.
 Βίβλος Θέωνος καὶ Πρόκλου. IX, 202.
 Βίβλος μηχανική. IX, 200.
 Βίβλος Πατρικίου. I, 119.
 Βίδλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν. IX, 239.
 Βιθυνίς Κυθήρη με. VI, 209.
 Βλέφον ἐς Ἑρμογένην. XII, 42.
 Βλύει δλαιτηρὴ κάλπικ. I, 77.
 Βοϊδιὸν εἰμι Μύρωνος. IX, 713.
 Βοϊδιον φύλητρικς καὶ Πυθιάς. V, 159.
 Βοϊδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον. IX, 716.
 Βόρχος ὁ βουποιμία. VII, 622.
 Βόσπορον ἰχθυόεντα. VI, 341.
 Βόστρυχον ὠμογέροντα. V, 264.
 Βότρυες οἰνοπέπαντοι. VI, 232.
 Βοτρυῶν ἀκάμαντα φυτῶν. VI, 168.
 Βουκόλε, πῇ (al. ποῖ) προθέειν με. IX, 794.
 Βουκόλε, πρὸς τῷ Πανός. IX, 237.
 Βουκόλε, τὰν ἀγέλιαν πόρρω νέμε. IX, 715. XI, 178.
 Βουκολικαὶ Μοῦσαι. Vid. Βωκολ. Μοῖσαι.
 Βουκόλον ἦν ἐσίδης τὸν ἐμόν. IX, 732.
 Βουκόλος ἔπλεο, Φοῖβε. IX, 241.
 Βουλεύεις, Ἀγαθίνε. XI, 337.
 Βουλόμενός ποθ' ὁ λεπτός. XI, 111.
 Βοῦν ἰδῖαν ποτὲ βοῦσι Μύρων. IX, 725.
 Βούπαις ὠπάλων τόδε χάλλεον. IX, 238.
 Βουποῖητες μελισσα. XII, 249.
 Βουστρόφον, ἀκροσίδαρον. VI, 95.
 Βουχανδῆς ὁ λέδης. IV, 153.
 Βρέγμα πάλα λαχναῖον. IX, 439.
 Βριθὺ μὲν ἀγραύλων. VI, 185.
 [Βριθῶ ἐγὼ σταφυλῇ. IX, 384, 17.]
 Βρώματά μοι χοίρων. IX, 487.
 Βύδλων ἡ γλυκερὴ. Vid. Βίδλων ἡ γλ.
 Βωκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκά. IX, 205.
 Βωλοτόμοι μύρμηκες. IX, 438.
 Βωμοὺς τούσδε θεοὺς Σοφοκλῆς. VI, 145.

Γ

Γαῖα, καὶ Εὐλείθυια. VII, 566.
 Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει. VII, 61.
 Γαῖα Ταραντίνων. VII, 372.
 Γαῖα φίλη, μὴ σοῖσι. VIII, 253.
 Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον. VII, 321.
 Γαῖαν τὴν φερέκαρπον. IX, 778.
 Γαῖης ἐκ Γαλατῶν μὴδ' ἀνθεα. XI, 424.
 Γαῖης μὲν πάσης τὸ Πελασγικόν. XIV, 73.
 Γάιος ἐκπνεύσας τὸ πανόστατον. XI, 92.
 [Γαλλίῳ Κυβέλης δλολύματι. VI, 173, 3.]
 Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο. XI, 195.
 Γάλλος ὁ χαιτάεις. VI, 234.
 Γαστέρα μὲν σεσάλακτο γέρων. XI, 57.
 Γαστέρα μισήσεις θεός. X, 57.
 Γεαιρότης Ἀρχιππος. IX, 23.
 Γείτονα παρθένον εἶχον. V, 75.
 Γείτονες εὐμενέοιτε. VIII, 99.
 Γείτονες οὐ τρισσαὶ μόνον. XVI, 40.
 Γεννηθὲν τέκνον κατεπόντισεν. XI, 172.

Γέσσιον ὡς ἐνόησεν ὁ Βαύκαλος. VII, 689.
 Γέσσιος οὐ τέθνηκεν. VII, 682.
 Γῆ μὲν ἔαρ κόσμος. IX, 65.
 Γῆ μευ καὶ μήτηρ κικλήσεται. VII, 371.
 Γηγενέα Πυθῶνα. III, 6.
 Γηγενέων ποτὲ φύλον. XIV, 148.
 Γῆθησαν περὶ παιδὸς Ἀριστίπποιο. IX, 243.
 Γῆμε Κριτωνιανός με. IX, 510.
 Γῆραι δὴ καὶ τόνδε. VI, 37.
 Γῆραι καὶ πένιη τετρομμένος. VII, 336.
 Γηραλέον με γυναῖκες. XI, 54.
 Γηραλέον νεφέλας τρύχος. VI, 109.
 Γῆρας ἐμόν δῆθ' οὐκ ἐπὶ χθονί. VIII, 89.
 Γῆρας ἐπ' ἀνὴρ ἀπῆ. IX, 54.
 Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου. XVI, 334.
 Γῆς ἐπέθην γυμνός. X, 58.
 Γινώσκειν σε θέλω, Πλακιανέ. XI, 425.
 Γινώσκω, χαρίεσσα, φίλιν. V, 107.
 Γλαῦκ' Ἐπικυδεῖδη. XIV, 91.
 Γλαῦκος ὁ νησαῖοιο διαπλώουσιν. IX, 242.
 Γλαῦκος καὶ Νηρηΐ. VI, 164.
 Γλαῦκων καὶ Κορύδων. VI, 96.
 Γλευκοπόταις Σατύροισι. VI, 44.
 Γλῆνιν παργοντίς. VII, 693.
 Γλύκων, τὸ Περγαμηνόν. VII, 692.
 Γνήσιός εἰμι φίλος. X, 117.
 Γνωθὶ Θεόγγητον (al. Θεόκριτον) προσιδῶν. XVI, 2.
 Γνώμαι Γρηγορίου. XV, 27 (N, p. 525).
 Γνωμονικὸν Διόδορε μέγα κλέος. XIV, 139.
 Γνώσομαι εἰ τι νέμεις. VII, 658.
 Γνωτὰ καὶ τινῶδε Σαβαίθιδος. VI, 354.
 Γνωτῶν τρισσατίων. VI, 12.
 Γομφιόδουπα χαλινά. VI, 233.
 Γραῖα καλὴ (τί γάρ;) οἶσθας. XI, 73.
 Γραῖα, φίλη θρέπτειρα. V, 106.
 Γράμμα περισσὸν ἔχεις. XI, 426.
 Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαΐμονος. IX, 25.
 Γράμματα δώδεκ' ἔχει. IX, 194.
 Γραμματικοὶ Μώμου στυγίου τεκνα. XI, 321.
 Γραμματικὸν Ζηνωνὶς ἔχει. XI, 139.
 Γραμματικός ποτ' ὄνω. XI, 399.
 Γραμματικοῦ θυγάτηρ ἔτεκεν. IX, 489.
 Γραμματικῶν περίεργα γένη. XI, 322.
 Γραμμοτόκω πλήθοντα μελάσματι. VI, 63.
 Γράμματος ἀρνούμενου πληγὴν. XIV, 46.
 Γραπτὴν ἐν τοίχῳ Καλπούρνιος. XI, 211.
 Γράψας Δευκαλίωνα. XI, 214.
 Γράψε θεοῦ σαρκώσις. I, 83.
 Γράψε Πολύγνωτος. IX, 700.
 Γρηγόρις, θνητῶν μὲν ὑπείροχον. VIII, 86.
 Γρηγόριον βοόωσα. VIII, 30.
 Γρηγόριον μήτρως. VIII, 165.
 Γρηγόριος, τὸ δὲ θαῦμα. VIII, 20.
 Γρηγορίου Νόννης τε θεοῦδεος. VIII, 95.
 Γρηγορίου Νόννης τε φίλον τέκος. VIII, 81, 101.
 Γρῆν ἐγὼ με Φιλίνος. XI, 70.
 Γριπεύς τις μογέεσκεν. IX, 442.
 Γρυνέα τὸν πρέσβυν. VII, 294.
 Γυμνὴν εἶδε Πάρις με. XVI, 168.
 Γυμνὴν ἦν ἐσίδης Καλλίστιον. V, 192.
 Γυμνικὸν αὐ ποτ' ἀγῶνα. VII, 85.

Γυμνὸν ἰδοῦσα Λάκαινα. IX, 61.
 Γυμνὸς δ' ὀδρὸν ὀδύμενος ἔην. II, 1, 271.]
 Γυμνὸς Ἔρως· διὰ τοῦτο γελᾷ. XVI, 207.
 Γυρὸν κυανέης μόλιβον. VI, 64.
 Γῶδρον, Διώνυσός σε. X, 18.

Δ

Δαιδαλέοισι πυρός. Vid. Αἰθαλέοιο π.
 Δαίμονα πολλὰ λαλῶν. XI, 427.
 Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὐρίον. VII, 519.
 Δαίμονας, οἳ με ἔχουσιν. VIII, 234.
 Δαίμονες, οὐκ ἔδειν. V, 73.
 Δαίμονι τῇ Συρίῃ. VI, 24.
 Δαίμοσιν εἰλαπίνᾳζον. VIII, 175.
 Δάκρυ παρὰ στάξαντες ἀμείβετε. XIV, 137
 Δάκρυα καὶ κῶμοι. V, 211.
 Δάκρυα μὲν Ἐκάδῃ τε. VII, 99.
 Δάκρυά μοι σπένδουσιν. V, 283.
 Δάκρυά σοι καὶ νέρθε. VII, 476.
 Δακρύει Φεῖδων ὁ φιλάργυρος. XI, 170.
 Δακρύεις, ἔλεινὰ λαλαῖς. V, 306.
 Δακρύετε θνητοὺς. VIII, 64.
 Δακρυχέων γενόμην. X, 84.
 Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων. XI, 290.
 Δαμαγόραν καὶ λοιμόν. XI, 334.
 Δαμαρέτας. Vid. Ἀμφαρέτας.
 Δᾶμις ὁ Νυσαιεύς. VII, 498.
 Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγώ. VII, 197.
 Δαμομένης (al. Δαμοτέλης) ὁ χοραγός. VI, 339.
 Δαμόχαρι κλυτόμητι, δικασπόλε. XVI, 43.
 Δαμόχαρι Μοίρης πυμάτην. VII, 588.
 Δαμῶ καὶ Μάθυμνα. VII, 473.
 [Δάρναις καὶ μύρτοισι. IX, 437, 7.]
 [Δάρην μὲν πλοκαμίδα. II, 1, 36.]
 Δάρην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο, XI, 255.
 Δάρνης εὐπετάλοιο. IX, 635.
 Δαρνικῶν βίδων. VI, 80.
 Δάρνης ὁ λευκόχρως. VI, 177.
 Δάρνης ὁ συρικτάς. VI, 73.
 Δαρνοκόμοις Φοῖβοιο. IX, 505.
 Δαιλινῷ χάριεσσα. V, 275.
 Δαίλας Μνάσυλλα. VII, 730.
 Δελαίῃ, τί σε πρῶτον ἔπος. V, 108.
 Δεῖλαιοι, τί κενάεισιν. VII, 376.
 Δείματο Μαξιμίνος. IX, 808.
 Δείματο με ξυνοῖο. IX, 624.
 Δειματοῖς ἐλάφῳ κερατὸς λόχος. IX, 244.
 Δεινὸς Ἔρως, δεινός. V, 176.
 Δένδρεον ἱερὸν εἰμι. IX, 706.
 Δένδρον ἐγὼ μακαριστόν. IX, 661.
 Δέξ' ἀταλᾶν. Vid. Ἐξ ἀπαλᾶν.
 Δέξαι μ', Ἡράκλει. VI, 178.
 Δέξαι, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον. XI, 324.
 Δεξιτερὴν ἄτῃσθεοῦ χέρα. VII, 352.
 Δεξιτερὴν ὀλίγον ὁδὸς ἐπὶ χρόνον. XII, 253.
 Δέξο καλᾶν. Vid. Ἐξ ἀπαλᾶν.
 Δέρκεο καὶ τύμβον Νικομήδεος. VIII, 140.
 Δέρκεό μοι (al. με) πρῶτερων καμάτων. IX, 210.
 [Δέρκεό μοι σκύμνον. II, 1, 56.]
 [Δέρκεό μοι Χαρίδημον. II, 1, 241.]

Δέρκεο μυριόμοχθε ταούς. XVI, 92.
 Δέρκεο πῶς διψῶν. XI, 298.
 Δέρκεο τὸν Τροίαν δεκτέη. IX, 156.
 Δερκόμενος ἔσανον καλὸν τότε. XVI, 243.
 Δέρμα καὶ ὄργυιατα κέρα. VI, 114.
 Δεῦρ' ἴδε, καὶ θάμβησον. XVI, 140.
 Δεῦρ' ἴδε παιδολέτειραν ἐν εἰκόνι. XVI, 138.
 Δεῦρ' ἴθι, βαιὸν, δδῖτα. IX, 669.
 Δέχνησο, Βηθλεὲμ, ὃν προείπε. I, 42.
 Δηθύνει Κλεόφαντις. V, 279.
 Δητρόδος μὲν πρῶτος. II, 1.
 Δήμητρι τῇ πυλαίῃ. XIII, 25.
 [Δημογέρων δὲ νόημα πολὺπλοκον. II, 1, 213.]
 Δημόφιλος τοιοῖσδε φιλήμασιν. XII, 14.
 Δημῷ λευκοπάρει. V, 160.
 Δημῷ με κτείνει καὶ θερμῖον. XII, 173.
 Δημῶναξ, μὴ πάντα κάτω βλέπε. XI, 329.
 Δημοῖ λικμαίῃ. VI, 98.
 Δήποτε Κύρος ἀναξ. VIII, 214.
 Δηρίπατον κλαῖω Τιμοσθένη. VII, 722.
 Διετίων, Ὅμηρε, τὴν κεκαυμένην. XVI, 304.
 Δίζημι κατὰ θυμόν. VII, 429.
 Δικλίδας ἀμφετίναξεν. V, 256.
 Δικραίῳ δικέρωτα. VI, 32.
 Δίκτυά σοι μόλιφ. VI, 38.
 Δίκτυα σοὶ τάδε, Πάν. VI, 186.
 Δικτύνης τοῖόν με καθ' ἱερὸν. XVI, 253.
 Δίκτυον ἀκρομόλιδον. VI, 30.
 Δίκτυον ἐκθρῶσκοντα. IX, 371.
 Δίνδυμα καὶ Φρυγίης. VI, 281.
 Διόγενες, ἄγε λέγε. VII, 116.
 Διογένης τότε σῆμα. VII, 65.
 Δίου Ὀρειδασίοιο. IX, 199.
 Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί. XVI, 26.
 Δίς με τυραννήσαντα. Vid. Τρίς με τυρ.
 Δισσὰ τριηκοσίων τάδε φάσαντα. VII, 244.
 Δισσὰ φάη, Μῶλητε. VII, 373.
 Δισσαῖς σὺν κίχλαισιν. Vid. Αὐταῖς σὺν κ.
 Δισσᾶν ἐκ βροχίδων. IX, 76.
 Δισσοί με τρύχουσι. XII, 88.
 Δισσὸς Ἔρως αἶθε ψυχὴν μίαν. XII, 9.
 Δισσῶν θηλυτέρων μῦθος. V, 269.
 Διψῶν ὥς ἐφίλησα θέρους. XII, 133.
 Δμῶιον Ἱπποκράτεος ἔθανε. IX, 407.
 Δορκάδος ἀρτιτόκοιο. IX, 1.
 Δόρκιον ἡ φιλέφθορος ἐπίσταται. XII, 161.
 Δός μοι δέκα μνᾶς. XIV, 145.
 Δός μοι δύο μνᾶς. XIV, 146.
 Δός μοι, καὶ λάβε χαλκόν. XII, 214.
 Δός μοι τοῦκ γαίης πεπονημένον. XI, 43.
 Δὸς πῖσειν, Ἴνα Βάχχος. XI, 55.
 Δουλίχιον μὲν ἀνακτες. VII, 570.
 Δούλος ἐγώ. Vid. Αὐδὸς ἐγώ.
 Δούλος Ἐπίκτητος γενόμην. VII, 678.
 Δούνακας ἀκροδέτους. VI, 5.
 Δούρας Ἀλεξάνδροιο. VI, 97.
 Δράγματά σοι χώρου. VI, 36.
 Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες. IX, 513.
 Δρᾶσέ τί που καὶ νερτερῖος. XV, 34.
 Δραχμῇς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα. V, 109.
 Δρεψαμένη ποτὲ μῆλα. XIV, 118.

Δύσδαμον Κλεάνασσα. VII, 188.
 [Δύσκολος ἢ (al. εἰ) κρήνη. IX, 37, 3.]
 Δυσκώφω δύσκαφος ἐκρίνετο. XI, 251.
 Δυσμοίρων θαλάμων ἐπὶ παστάσιν. IX, 245.
 Δύσμορε Νικάνωρ. VII, 286.
 Δύσμορος ἐκρύφθη πόντω. VII, 374.
 Δυστήνου Νιόβης ὀρέας. XVI, 130.
 Δωδεκήμε τὸν παῖδα. VII, 453.
 Δῶκε θεῶ θυσίην Ἀβραὰμ πᾶν. VIII, 51.
 Δώματά μοι σεισθέντα κατήριπεν. VII, 375.
 Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον. V, 55.
 Δωρίδος ἐκ Μούσης κεκορυθμένον. VII, 82.
 Δῶρον Ἰουστίνιοι τυραννοφόνου. IX, 779.
 Δῶρον Τερμησσοῦ. IX, 705.

E

Ἐβλεψε τυφλός. I, 117.
 Ἐβρου Θρηϊκίου κρυμῶ. IX, 56.
 Ἐβρου καὶ Δήλοιο κλύδων. VII, 642.
 Ἐβρου χειμερίους ἀταλός. VII, 542.
 [Ἐγγυθὶ δ' εὐρύστερος. II, 1, 65.]
 Ἐγγυθὶ τῆς Νίκης καὶ Ἀλεξάνδρου. XVI, 345.
 Ἐγγυθὶ τῆς Σκύλλης. XI, 271.
 Ἐγγυθὶ τῆς σφετέρης γενεῆς. XVI, 370.
 Ἐγκέφαλον φορέω κεφαλῆς ἀτερ. XIV, 58.
 Ἐγνων, οὐ μ' ἔλαθε. V, 184.
 Ἐγνωσ νῦν, Ἀγάμεμνον. IX, 457.
 Ἐγρεο, Κωνσταντίνε. XVI, 375.
 Ἐγρεσθ', Ἡριγένεια παρέδραμε. XIV, 142.
 Ἐγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλῆος. XII, 51.
 Ἐγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν. V, 136.
 Ἐγχει Λυσιδίχης κυάδους. V, 110.
 Ἐγχει τὰς Πειθοῦς. V, 137.
 Ἐγὼ Φιλαινὶς ἢ ἰπίωτος. VII, 345.
 Ἐδεῖ γενέσθαι δευτέραν. I, 121.
 Ἐδνα γάμων ἐρρίπτες. XVI, 144.
 Ἐδρην χαλκεόπεζον. IX, 140.
 [Ἐξεο δὴ τηγεῖ. IX, 437, 13.]
 Ἐξευξ' Ἑλλησποντον ὁ βάρβαρος. IX, 708.
 Ἐξημίωσας ἀσθενῶν. IX, 476.
 Ἐξήτουν πινάκων πόθεν οὐνομα. XI, 314.
 Ἐζόμενος μὲν τῆδε. IX, 767.
 Ἐθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδίων. VI, 343.
 Ἐθραύσθης, ἡδεῖα παρ' οἰνοπόταισι. IX, 246.
 Εἰ βινεῖ Φαβορίνος ἀπιστεῖς. XI, 223.
 Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι. X, 70.
 Εἰ βούλει τὸν παῖδα διδάξει. XI, 152.
 Εἰ γένος εὐσεβέων ζώει. VII, 673.
 Εἰ Γραφικοῦ πυγαῖα σανίς. XII, 15.
 Εἰ δ' ἄγετε. Vid. Αἰ δ' ἄγετε.
 Εἰ δυσί. Vid. ἢ δυσί.
 Εἰ δυσὶν οὐκ ἰσχυσας. V, 88.
 Εἰ Ζεὺς ἐκ γαίης θνητοῦς. XII, 194.
 Εἰ Ζεὺς κείνος ἐτ' ἐστίν. XII, 65.
 Εἰ ζωγραφεῖν τις ἠθελέν σε. XV, 17.
 Εἰ θεός ἐστιν Ὅμηρος. XVI, 301.
 Εἰ θεὸς ἢ Φήμη. X, 89.
 Εἰ καθύπερθε λάδοις. XII, 77.
 Εἰ καὶ ἀμειδίτων νεκύων. VII, 58.
 Εἰ καὶ βαίει δὲ τύμβος. VII, 2*.

Εἰ καὶ διακρύβεις, Εὐριπίδῃ. VII, 44.
 Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης σε, Λεόντις. VII, 540.
 Εἰ καὶ ἐρημαίῃ κέχυμαι κόνις. IX, 28.
 Εἰ καὶ μικρὸς ἰδεῖν. VII, 198.
 Εἰ καὶ μοι λύχνον αἰῶνος. XV, 32.
 Εἰ καὶ νῦν πολὺ σε. V, 220.
 Εἰ καὶ οἱ (al. σοί) τριχόφοιτος. XII, 10.
 Εἰ καὶ σὲ, Ξενοφῶν. VII, 98.
 Εἰ καὶ σευ πολύφωτος αἰεῖ. IX, 7.
 Εἰ καὶ σοὶ ἐδραῖος αἰεῖ βίος. XI, 42.
 Εἰ καὶ σοὶ πτέρυγες ταχιναί. XVI, 213.
 Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερῶς. V, 301.
 Εἰ καὶ τὸ σῆμα. VII, 380.
 Εἰ καὶ ὑπὸ χθονὶ κεῖται. VII, 377.
 Εἰ κἄλλει καυχᾶ, γίνωσθ' ὅτι. XII, 234.
 Εἰ κρίσις. Vid. Ἡ κρίσις.
 Εἰ κύκνω δύναται κόρυδος. IX, 380.
 Εἰ λήν φιλόχρυσος ἔχεις κέαρ. VIII, 240.
 Εἰ λύπης κρατέειν ἐθλεις. XV, 23.
 Εἰ με νέην Ἰαβες. XIV, 103.
 Εἰ με νέκυν κατέβαπες. VII, 359.
 Εἰ με Πλάτων οὐ γράφει. IX, 358.
 Εἰ με τὸ πυγίζειν ἀπολώλεκα. XII, 243.
 Εἰ με φιλεῖς, ἔργω με φίλει. XI, 390.
 Εἰ με φιλεῖς, μισεῖς με. XI, 252.
 Εἰ μὲν ἀνὴρ ἤκει. IX, 38.
 Εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης τίς ἔφυς. IX, 155.
 Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλόν. XII, 235.
 Εἰ μὲν ἐκὼν, Ἀρχίνε. XII, 118.
 Εἰ μὲν ἐμὲ στέρξεις. XII, 108.
 Εἰ μὲν ἐμοί. Vid. Εἰ ποτ' ἐμοί.
 Εἰ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισιν. V, 97.
 Εἰ μὲν ἐπ' ἀπτελάδους. XI, 265.
 Εἰ μὲν ἔφυς ἀμύητος ἀκμήν. XII, 211.
 Εἰ μὲν ζῆς ἐλάφου ταναὸν χρόνον. XI, 389.
 Εἰ μὲν τις σοφὸς ἐσσί. XV, 13.
 Εἰ μὲν τοὺς ἀπὸ ἄλλα μόνους. XI, 15.
 Εἰ μὴ μου ποτὶ τῆδε Μύρων. IX, 720.
 Εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλευσεται. XII, 201.
 Εἰ μὴ τόξον Ἔρω. XII, 76.
 Εἰ μὴ χαίρω, Φλώρε. XI, 128.
 Εἰ μὴ χαλκὸς διαμπεν. IX, 755.
 Εἰ μικρὸς τις. Vid. Εἰ καὶ μικρὸς.
 Εἰ μισεῖν πόνος ἐστί. XII, 172.
 Εἰ μοι σωζόμενος πολέμων. XII, 26.
 Εἰ μοί τις μέμοριτο. V, 100.
 Εἰ μοι χαρτὸς ἐμὸς πολέμων. XII, 24.
 Εἰ μοναχοί, τί τοσοῖδε; XI, 384.
 Εἰ πένομαι, τί πάθω; XI, 303.
 Εἰ πόδας εἶχε Δίον οἷας χέρας. XI, 179.
 Εἰ ποθέειν μ' ἐδίδαξας. IX, 456.
 Εἰ πόλιν Ἡρακλῆος ὀμώνυμον. IX, 646.
 Εἰ ποτ' ἐμοί, χαρίεσσα. V, 291.
 Εἰ ποτε μὲν κιδάρης. V, 222.
 Εἰ ποτε τερψινόοιο. IX, 505.
 Εἰ περὰ σοὶ προσέκειτο. XII, 75.
 Εἰ πυρὸς αἰθομένου. XIV, 20.
 Εἰ σ', ἀπληστε, τάφων δηλήμονα. VIII, 220.
 Εἰ σε κατεστεφάνωσε. Vid. Τέ σε κατ.
 Εἰ σε Πόθοι στέργουσι. XII, 95.
 Εἰ σε φίλων ἀδικῶ. XII, 188.

- Εἰ σοὶ χρυσὸν ἔδωκα. VIII, 194.
 Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν. IX, 480.
 [Εἰ ταύτας ὁ κριτῆς ὁ θεῶν. V, 35, 9.]
 Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν. XI, 431.
 Εἰ τι παραλλάσσει φαέθων. VII, 125.
 Εἰ τιν' ἔχεις Διόνυσον. XI, 295.
 Εἰ τινα δένδρον ἔθηκε γόος. VIII, 97.
 Εἰ τινα μὴ τέρπει λωτός. IX, 409.
 Εἰ τινά που παίδων. XII, 151.
 Εἰ τινα πώποτ' ἀκουσας. XVI, 29.
 Εἰ τις ἀνὴρ ἀρχῶν ἐθέλει. IX, 119.
 Εἰ τις ἀπάγξασθαι μὲν ὀκνεῖ. IX, 392.
 Εἰ τις ἀπαξ γήμας. IX, 133.
 Εἰ τις γηράσας ζῆν εὐχεται. IX, 55.
 Εἰ τις ὄρους καθύπερθε. VIII, 14.
 Εἰ τις Τάνταλός ἐστιν. VIII, 104.
 Εἰ τὸ καλῶς θήσκειν. VII, 253.
 Εἰ τὸ μελιν δύναται τί. X, 34.
 Εἰ τὸ μὲν ἐνδεδάνεικας. XI, 173.
 Εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα. XI, 430.
 Εἰ τὸ φέρον σε φέρεῖ. X, 73.
 [Εἰ τοι Ἀθηναίης πέλει ἔρνεα. IX, 384, 21.]
 Εἰ τοῖην χάριν εἶχε. V, 77.
 Εἰ τοῖος Διόνυσος. IX, 248.
 Εἰ τοῖος Θήβης Καπανεύς. XVI, 106.
 Εἰ τοιοῦδε λέων λάχεν ἀντίος. XVI, 50.
 Εἰ τόσον ἔργον ἔγειρας. VIII, 219.
 Εἰ τοὺς ἀνδροφόνους (al. πατροφόνους). X, 53.
 Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώσεις. V, 11.
 Εἰ τραφερῆς πάσης. IX, 672.
 Εἰ φθόνος ἥρεμοι. XVI, 353.
 Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν. V, 216.
 Εἰ φίλον ὀρχησταῖς. VIII, 166.
 Εἰ φρικτὸν ἐν γῇ. I, 120.
 Εἰ χλαμύδ' εἶχεν Ἑρώς. XII, 78.
 Εἰ χρυσοῦ δόμος ἦεν. VIII, 235.
 Εἰαρινῷ χειμῶνι πανεῖκελος. XII, 156.
 Εἰμῶς ἦνθαι μὲν τὸ πρὶν ῥόδα. VI, 345.
 Εἶδεν Ἀκαστορίη τρία πένθα. VII, 559.
 [Εἶδον ἀκερσεκόμην Ἑκατόν θεόν. II, 1, 266.]
 Εἶδον ἐγὼ ποθέοντας. V, 255.
 Εἶδον ἐγὼ ποτε θῆρα. XIV, 19.
 Εἶδον ἐγὼ τινα παῖδα. XII, 8.
 Εἶδον ἐγὼ τὸν πτώκα. VI, 72.
 Εἶδότα κῆπ' Ἀτλαντα τεμεῖν. VII, 625.
 Εἶδοὺς οὐ κρίνει Πολέμων. XI, 180.
 Εἶη ποντοπόρῳ πλόος οὐριος. VII, 264.
 Εἶη σοὶ βίος ἐσθλός. VIII, 75.
 Εἶη σοὶ κατὰ γῆς κόψη κόνις. XI, 226.
 Εἶης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον. VII, 27.
 Εἶθ' ἀνεμος γενόμεν. V, 83.
 Εἶθε κρίνον γενόμεν ἀργένειον. XV, 35.
 Εἶθε με παντοίοισιν ἔτι. IX, 408.
 Εἶθε ῥόδον γενόμεν. V, 84.
 Εἰκόνα, Κωνσταντίνε, τεῆν. XVI, 360.
 Εἰκόνα Διογνῶν χρυσέην. XVI, 311.
 Εἰκόνα μὲν Παρίην. XII, 56.
 Εἰκόνα Μηνοδότου γράφας. XI, 213.
 Εἰκόνα πέντε βοῶν. IX, 747.
 Εἰκόνα σοὶ, βασιλεῦ κοσμοφθόρα. XI, 270.
 Εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος. VI, 166.
 Εἰκόνα τῆς σοφίης. IX, 505.
 Εἰκόνες ἀνθρώποισι φίλον γέρας. XVI, 319.
 Εἰκὼν χαλκείη τὸν χάλκεον. XVI, 343.
 Εἰκοσῆς πᾶσαν Εὐφήμιος. VIII, 123.
 Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσεός. XI, 77.
 Εἰκοσι γενήσας ὁ ζωγράφος. XI, 215.
 Εἰκοσι Καλλικράτεια. VII, 224.
 Εἰκοσιν Ἑρμοκράτεια. VII, 743.
 Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετῇ. XI, 145.
 Εἰκὼν Καλλίστου τοῦ ῥήτορος. XVI, 321.
 Εἰκὼν, τίς σ' ἀνέθηκε; Λόγοι. XVI, 313.
 Εἰκὼν, τίς σ' ἀνέθηκε, τίνος χάριν. XVI, 55.
 Εἰμάρσενός με στήτας. XV, 26.
 Εἰμὶ Δίκων υἱὸς Καλλιμαρότου. XIII, 15.
 Εἰμὶ δόμος Τριάδος. I, 12.
 Εἰμὶ Μέθη τὸ γλύμμα. IX, 752.
 Εἰμὶ μέλας, λευκός, ξανθός. XIV, 45.
 Εἰμὶ μὲν Ἑλλαδίη Βυζαντιάς. XVI, 254.
 Εἰμὶ μὲν ἐν ποταμοῖς. IX, 707.
 Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος. IX, 389.
 Εἰμὶ μὲν εὐκεραῖο φίλος. IX, 827.
 Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόδοιμος. V, 261.
 Εἰμὶ πατὴρ λευκοῦ μελαν τέκος. XIV, 6.
 Εἰμὶ πόλου μίμημα. XIV, 43.
 Εἰμὶ χαμαιζῆλον ζῶων μέλος. XIV, 105.
 Εἰν ἀττῇ σπάνις ἦν νεκύων. IX, 52 (N).
 Εἰν ἐνὶ κινδύνους ἐφυγον. IX, 42.
 Εἶναι μὲν Κυνικὸν σε. XI, 153.
 Εἶναι νομίζω φιλόσοφον. X, 94.
 Εἶνάλῃ λαβύρινθε. VI, 224.
 Εἰναλίον Κλείτωρ. VI, 15.
 Εἶνεκα φωτὸς ἐγὼ φῶς ὠλεσα. XIV, 47.
 Εἰνοδίη, σοὶ τόνδε φίλης. VI, 199.
 Εἰνοδῆν καρύην με. IX, 3.
 Εἰνοδῖον στείχοντα (al. Εἰνοδῖος στείχων τό). XII, 127.
 Εἰνοσίφυλλον ὅρος Κυλλήνιον. XVI, 189.
 Εἶξον ἐμοὶ Δάφνης ἱερὸν κλέτας. IX, 665.
 Εἶπ' ἄγε μοι, κρύσταλλε. IX, 754.
 Εἶπα, καὶ αὐτὸς πάλιν εἶπα. XII, 130.
 Εἶπας « ἤλιε, χαῖρε » . VII, 471.
 Εἶπὲ, γύναι, τίς ἐφως. VII, 165.
 Εἶπὲ, Δικαιάρχεια, τί σοὶ τόσον. VII, 379.
 Εἶπε κυβερνητῆρι. XIV, 129.
 Εἶπὲ, κύον, τίνος ἀνδρός. VII, 64.
 Εἶπὲ, λέων, φθιμένοιο τίνος. VII, 426.
 Εἶπὲ Λυκαίνειδι, Δορκάς. V, 182, 187.
 Εἶπέ μοι εἰρομένη, Κυλλήνις. XI, 274.
 Εἶπέ μοι, ὦ κολόκυνθε. IX, 532.
 Εἶπὲ, νομεῦ, τίνος εἰσί. IX, 586.
 Εἶπὲ πόθεν σὺ μετρεῖς. XI, 349.
 Εἶπέ ποτ' Εὐρώτας. IX, 320.
 [Εἶπὲ, Πολυξείνῃ δυσπάρθενη. II, 1, 197.]
 Εἶπέ Ποσειδάωνι. XIV, 75.
 Εἶπὲ, ποτὶ Φθίαν εὐάμπελον. VII, 544.
 Εἶπὲ, τί σοὶ ξυνὸν καὶ Παλλάδι; XVI, 183.
 Εἶπέ τίνι πλέξεις ἐτι βόστρυχον. V, 228.
 Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον. VII, 80.
 Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον. XI, 164.
 Εἶποι τις παρὰ τύμβον ἰών. VII, 436.
 Εἶπον ἀναιρομένη τίς καὶ τίνος. VII, 470.
 Εἶπον ἐγὼ καὶ πρόσθεν. V, 111

- Εἶπον ἑμοί. Vid. Εἰ ποτ' ἑμοί.
 Εἶπον, τίς, τίνας ἐσσί. XVI, 23.
 Εἰργασμένη φιλέειν με. V, 285.
 Εἰρήνη πάντες σιν, ἐπισκοπος εἶπεν. XVI, 19.
 Εἶρπε δράκων, καὶ ἐπινεν ὕδωρ. IX, 128.
 Εἶρπε τὸ μὲν, τὸ δ' ἔμελλε. IX, 129.
 Εἰς ἀγαθὴν συνέβημεν ἀταρπιτόν. XII, 224.
 Εἰς ἀγορὰν βαδίσας. V, 185.
 Εἰς αἶδην ἰθεὶα κατήλυσιν. X, 3.
 Εἰς Αἶδος κατέπεμψε πάλαι. XI, 116.
 Εἰς αἰῶνας, Ὅμηρε, καὶ ἐξ αἰῶνος. XVI, 300.
 Εἰς ἀνεμος· δύο νῆες. XIV, 14.
 Εἰς βαθύν. Vid. Ἐς βαθύν.
 Εἰς γάμος ἀμφοτέρων, ξυνὸς βίος. XV, 8.
 Εἰς Δανάην. Vid. Ἐς Δανάην.
 Εἰς δῆτων πέμψασα λόχους. VII, 434.
 Εἰς δίφρος, ἄρμ', ἐλατήρ. IX, 780.
 Εἰς δόμος, ἀλλ' ὑπένερχε τάφος. VIII, 118.
 Εἰς δὺ ἀδελφειοὺς ἐπέχει τάφος. VII, 323.
 Εἰς θεὸς ὑψιμέδων. VIII, 5.
 Εἰς ἱερὸν ποτ' ἀγῶνα. XI, 316.
 Εἰς λίθος, ἄρμ', ἐλατήρ. IX, 759.
 Εἰς λίθος ἀστράπτει. VI, 1.
 Εἰς ὁ πατήρ, παῖδες δυοκαίδεκα. XIV, 101.
 Εἰς δε Νικάνδρου τέκνων τάφος. VII, 474.
 Εἰς οἶον (al. οἶόν) με πόθων λιμένα. XII, 100.
 Εἰς πῆλαγος. Vid. Ἡ πῆλαγος.
 Εἰς πόκος ὄμβρον ἔχει. I, 58.
 Εἰς πόσιν. Vid. Ἐς πόσιν.
 Εἰς πρὸς ἓνα ψήφουσιν. VI, 327.
 Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις. XI, 162.
 Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν. Vid. Σαλπίζων.
 Εἰς σὲ καὶ ἀψευδὲς ἐψεύσατο. XI, 356.
 Εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας. XI, 428.
 Εἰς τὸ κενόν με τέθεικε. XVI, 238.
 Εἰς φυλακὴν βληθεὶς ποτε Μάρκος. XI, 276.
 Εἰς χορὸς, ἐν μέλος. I, 39.
 Εἰσέτι μὲν ζῶντι πόλις. XVI, 367.
 Εἰσι καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐρινυαί. XI, 127.
 Εἰσι κασιγνήται δὺ ἀδελφεαί. XIV, 40.
 Εἰσίδεν Ἀντίοχος. XI, 315.
 Εἰσόκε θούριος οὗτος (al. -κεν οὗτ. ὁ θούρος). IX, 805.
 Εἰσορῶν με λέων χαίνεται. IX, 797.
 [Εἰστήκει δὲ Μένανδρος. II, 1, 361.]
 [Εἰστήκει δὲ Πλάτων θεοεἰκελός. II, 1, 97.]
 [Εἰστήκει Κλυτίος μὲν ἀμύχανος. II, 1, 254.]
 Εἴτε σε κουριδὴς ἀλόχου. IX, 622.
 Εἴτε σε κυανέσιν. V, 26.
 Εἴτε σύ γ' ὀρνέοφοιτον. X, 11.
 Εἶχε κορωνοδόλον. VII, 546.
 Εἶχε Φίλων λέμβον. XI, 331.
 Εἶχεν Ἀριστείδης ὁ βοκέβριος. IX, 149.
 Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον. VII, 460.
 Ἐκ γαιωμορίας. Vid. Ἐκ με γεωμορίας.
 Ἐκ γῆς ἀνελθών. I, 110.
 Ἐκ γῆς Λωτοφάγων. XI, 284.
 Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα. XII, 1.
 Ἐκ δολιχοῦ τόνδε σφυρήλατον. XIII, 8.
 Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεύξαν λίθον. XVI, 129.
 Ἐκ θοίνης φάος ἔσχεν. IX, 123.
 Ἐκ κυνὸς εἴλε κύων με. IX, 18.
 Ἐκ με βρέφους ἐκάλεσσε θεός. VIII, 83.
 Ἐκ με γεωμορίας Ἐπιολλέα. VII, 532.
 Ἐκ με θεὸς καθαροῖο. VIII, 69.
 Ἐκ με πικρῆς ἐκάλεσσε. VIII, 13.
 Ἐκ Νεμέης ὁ λέων. XVI, 95.
 Ἐκ νηοῦ μεγάλιο. VIII, 73.
 Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθ', ἀπραιφνέος. VI, 191.
 Ἐκ ποίου ναοῦ, πόθεν ὁ στόλος. XII, 254.
 Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε. XI, 246.
 Ἐκ ποίων ὁ πατήρ σε δρυῶν. XI, 253.
 Ἐκ ποτὲ τις φρικτοῖο θεᾶς. VI, 219.
 Ἐκ πυρὸς Ἰακχοῦ. IX, 163.
 Ἐκ πυρὸς ὁ βαιστήρ. VI, 117.
 Ἐκ πυρὸς, ὦ Διόνυσσε, τὸ δεύτερον. XVI, 257.
 [Ἐκ τοίης ὠνθρωποὶ ἀπηκριβωμένοι. VII, 472, 7.]
 Ἐκ τόκου, Εἰλειθυία. VI, 200.
 Ἐκ τῶν Ἑσπερίδων. XI, 184.
 Ἐκ Φιλαδέλφεινς ξενίῃτα. XVI, 34.
 Ἐκ φονίων Περσῶν. IX, 483.
 Ἐκβάλλει γυμνὴν τις. V, 43.
 Ἐκθορες ἀντολήθε. XVI, 65.
 Ἐκλαγεν ἐκ Θηδῶν μέγα Πίνδαρος. IX, 571.
 Ἐκλάσθη ἀνέμοισι πτύς. IX, 105.
 Ἐκλάσθη ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πτύς. IX, 30.
 Ἐκλήθη ἐχθὲς, Δημήτριά. XI, 330.
 Ἐκλήθη παρὰ σοῦ τοῦ ῥήτορος. IX, 176.
 Ἐκμαίνει χεῖλη με βοδόχροα. V, 56.
 Ἐκτανες, εἴτα με θάπτεις. VII, 358.
 Ἐκτισας αὐτάρκειαν. VII, 117.
 Ἐκτορ, Ἀρήϊον αἶμα. IX, 387.
 Ἐκτορ Ὀμηρεῖσιν ἀεί. VII, 138.
 Ἐκτορα μὲν τις ἀείσε. XVI, 287.
 Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης. XIV, 13.
 Ἐκτορι μὲν Τροίῃ συγκατάθεν. VII, 139.
 Ἐκτωρ Αἰαντι ξίφος ὥπασεν. VII, 151.
 Ἐκφρονα τὴν Βάκχην οὐχ ἡ φύσις. XVI, 5.
 Ἐλαμψεν ἀκτὶς τῆς ἀληθείας. I, 108.
 Ἐλθετε πρὸς τέμενος. IX, 189.
 Ἐλθοῖσαι (al. Ἐλθοιμεν) ποτὶ ναόν. IX, 331.
 Ἐλθὼν εἰς αἶδην. IX, 145.
 Ἐλκε, τάλαν, παρὰ μητρός. VII, 623.
 Ἐλκος ἔχω τὸν ἔρωτα. V, 225.
 Ἐλκος ἔχων ὁ ξείνος ἐλάνθανεν. XII, 14.
 Ἐλλάδα νικήσασαν. VI, 20.
 Ἐλλάδος ἐνναετήρες. IX, 495.
 Ἐλλάδος εὐρυχοροῦ στέφανον. VII, 51.
 Ἐλλανὶς τριμάκαιρα. VII, 614.
 Ἐλλάνων ἀρχαγός. VI, 197.
 Ἐλλὰς ἐμὴ, νεότης τε φῶν. VIII, 80.
 Ἐλλὰς μὲν θήβας προτέρως. XVI, 28.
 Ἐλλήνων ἀπέλυε πόλιν. XI, 185.
 Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν. IX, 146.
 Ἐλπίδες ἀνθρώπων, ἀπαρραῖ θεαί. VII, 420.
 Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἐτι μοι. IX, 172.
 Ἐλπίς ἀεὶ βίотου κλέπτει. IX, 8.
 Ἐλπίς, καὶ σὺ, Τύχη. IX, 49, 134.
 Ἐμβολα χαλκογένεια. VI, 236.
 Ἐμμέλιον τέθνηκε. VIII, 161.
 Ἐμοῦ θανόντος γαῖα. VII, 704.
 Ἐμπεδόκλεις, σὲ μὲν· VIII, 28.
 Ἐμπνι Πάν λαοῖσιν ὀρειδάτα. XVI, 226.

- Ἐμπορίης λήξαντα Φιλόκρητον. VII, 76.
 Ἐμπρήσω σε, θύρη, τῇ λαμπράδι. XII, 252.
 [Ἐμπερωνα χαλκὸν Ὀμηρος. II, 1, 311.]
 Ἐν βοῖ τᾷδ' ἐμάχοντο. IX, 738.
 Ἐν γῇ κρατήσας παντὸς ἀρματηλάτου. XVI, 380.
 Ἐν Θήβαις Κάδμου κλεινὸς γάμος. IX, 253.
 Ἐν καλάμῳ πῆξας ἀθέρα. XI, 91.
 Ἐν καλὸν οἶδα τὸ πᾶν. XII, 106.
 Ἐν κυάθῳ τὸν Ἑρώτα. IX, 749.
 Ἐν Μέμφει λόγος ἐστί. VII, 744.
 Ἐν μὲν τῇ Ζεύσιππον ἔχω. IX, 650.
 Ἐν μικρῷ μεγάλῃ λουτρῷ χάρις. IX, 611.
 Ἐν νῶ ἔχων πέφρικα. I, 73.
 Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν. XI, 429.
 Ἐν Παφίῃ. Vid. Σῆ, Παφίῃ.
 Ἐν πόντῳ Σώδαμος ὁ Κρής. VII, 494.
 Ἐν ποτε παμφαίνοντι. IX, 339.
 Ἐν πυρὶ κοιμηθεῖσα κόρη θάνεν. XIV, 109.
 Ἐν σοὶ τάμᾳ, Μύτικα. XII, 159.
 Ἐν τῇ τραπέζῃ τῶν ἀχράντων. IX, 817.
 Ἐν τῷδε, παμμήτειρα θεῶν. V, 165.
 Ἐνδοθεῖ γαστρός ἐών. I, 45.
 Ἐνδυτὰ καὶ πλοκάμους. VI, 237.
 Ἐνθ' ἑκατονταίτης. VIII, 12.
 Ἐνθα ποτ' εὐχομένη πρηνής. VIII, 66.
 Ἐνθα ποτ' εὐχομένη. VIII, 47.
 Ἐνθα ποτ' εὐχομένης τόσσον. VIII, 45.
 Ἐνθα ποτ' εὐχομένης ψυχῇ. VIII, 72.
 Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν. VII, 313.
 Ἐνθάδ' ἐγὼ ληστήρος. VII, 737.
 Ἐνθάδ' ἐγὼ Σοφοκλῆς. VII, 621.
 Ἐνθάδ' ἐριδμαίνουσι τίνος πλέον. IX, 664.
 Ἐνθάδ' ὁ πλείστον. Vid. Ἐνθάδε πλ.
 Ἐνθάδε Βασιλίου. VIII, 6.
 Ἐνθάδε Γοργίου. VII, 134.
 Ἐνθάδε θεῖος Ὀμηρος. VII, 7.
 Ἐνθάδε λουσαμένη δέμας. IX, 637.
 Ἐνθάδε λουσαμένων Χαρίτων. IX, 616.
 Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα. V, 292.
 Ἐνθάδε μιστύλλουσι δρόμον. IX, 782.
 Ἐνθάδε Νόννα φίλῃ. VIII, 60.
 Ἐνθάδε παιδεύουσιν ὅσοις. IX, 174.
 Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα. VII, 4.
 Ἐνθάδε, πλείστον ἀληθείας. VII, 94.
 Ἐνθάδε Πυθώνακτα. VII, 300.
 Ἐνθάδε σῶμα λελειπεν. VII, 689.
 Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα. VII, 3.
 Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σορός. VII, 362.
 Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας. VII, 222.
 Ἐνθάδε τύμβος ἔχει θεοειδέας. VIII, 1.
 Ἐνθεν Ἀλέξανδρος Μακεδών. IX, 699.
 Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν. IX, 506.
 Ἐντεα Βρέττιοι ἄνδρες. VI, 132.
 [Ἐντελλος δὲ, Δάρητος ἐναντίον. II, 1, 225.]
 Ἐντὸς ἐμῆς κραδίας. V, 155.
 [Ἐντύνοι τῇμῶσδε φυτοσάκφος. IX, 384, 7.]
 Ἐξ ἄλλος ἡμίθρωτον. VII, 276.
 Ἐξ ἄλλος ἰχθυόεν γένος ἔλλαχον. XIV, 28.
 Ἐξ ἀπαλῶν (al. ἀταλῶν) χειρῶν. VI, 352.
 Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος. XI, 103.
 Ἐξ αὐτοῦ Διὸς ἐστὶν ὁ φίλατος. XVI, 229.
 Ἐξ ἐθνῶν καὶ Ἄγαρ. I, 63.
 Ἐξ ἐμέθεν λυκάβαντος. IX, 384.
 Ἐξ, ἐν, πάντε, δύο, τρία. XIV, 8.
 Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα. VI, 213 (Ibid. N).
 Ἐξ μνῶν ἐξ φιάλας Κροῖσος. XIV, 12.
 [Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι. VI, 134, 3.]
 Ἐξ οὗ Κωνσταντίνος. Vid. Ἐξότε Κ.
 Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπῃν Ἀσίας. VII, 296.
 Ἐξ πόδες ἐν χώραισι. XIV, 15.
 Ἐξ ὧραι μόχθοις ἱκανώταται. X, 43.
 Ἐξαίρων ποτ' ἀκάνθαν. XI, 102.
 Ἐξεφλέγη, ὅτε Θεῦδις ἐλάμπετο. XII, 178.
 Ἐξέφυγον, Θεόδωρε, τὸ σὸν βάρος. XII, 169.
 Ἐξήκοντα τελεῖ Χαριτώ. V, 13.
 Ἐξηκοντούτης Διονύσιος. VII, 309.
 Ἐξότε Κωνσταντίνος ἐδὺ δόμον. XV, 42. XVI, 395.
 Ἐξότε μοι πίνοντι. V, 288.
 Ἐξότε τηλεφίλου πλαταγήματος. V, 296.
 Ἐξὼ παιδεύεις Πάριδος κακὰ. XI, 278.
 Ἐπεὶ δικάσεις καὶ σοφιστεύεις. X, 92.
 Ἐκρεπέ σοι, Θεόδωρε. IX, 697.
 Ἐπτ' ἔσαν. Vid. Ἐπτὰ ἔσαν.
 Ἐπτὰ βίοιο πέλει τάδε θαύματα. VIII, 177.
 Ἐπτὰ βοῶν σφραγίδα. IX, 746.
 Ἐπτὰ ἐριδμαίνουσι πόλεις. XVI, 297.
 Ἐπτὰ ἔσαν μαλεροῦ πυρὸς ἰσχάραι. XIV, 147.
 Ἐπτὰ με δις λυκάβαντας ἔχουσιν. VII, 568.
 Ἐπτὰ με καὶ δέκα παῖδ' ἐτέων. XV, 3.
 Ἐπτὰ πόλεις διερίζουσιν. XVI, 297 (N).
 Ἐπτὰ πόλεις μάρναντο. XVI, 298.
 Ἐπτὰ σολοικισμοὺς Φλάκκω. XI, 146.
 Ἐπτὰ σοφῶν ἐρέω. IX, 366.
 Ἐπτὰ σοφῶν, Κλεόθουλε. VII, 81.
 Ἐπτὰ τριηκόντεσσιν. XI, 41.
 Ἐπτὰκι τοὺς δέκα φθίνικας. I, 64.
 Ἐπτάλοφον ποτὶ ἄστῳ Γαδειρόθεν. XIV, 121.
 Ἐπτάρων ἀγχι τάφοιο. XI, 375.
 Ἐργον ἀλιτρὸν ὀπώπα. VIII, 180.
 Ἐργον ὄρεας περίπυστον. I, 98.
 Ἐρδοὶ τὴν ἑμαθὲν τις. IX, 516.
 Ἐρμαίοις ἡμῖν Ἀφροδίσιος. XI, 1.
 Ἐρμᾶς τᾷδ' ἔστακα. IX, 314.
 Ἐρμεία (al. Ἐρμείη), στήραγος ἀλίκτηπον. VI, 33.
 Ἐρμείη Βαίτων. VI, 29.
 Ἐρμείη ξυλίνῳ τις ἐπηγήετο. XVI, 187.
 Ἐρμῇ Κωρυκίων ναίων πόλιν. IX, 91.
 Ἐρμῇ (al. Ἐρμῆς) τοξευθεῖς. XII, 143.
 Ἐρμῆς ὡκύς ἐγὼ κύκλῳ σχομαι. XVI, 186.
 Ἐρμιονεύς ὁ ζεῖνος. VII, 446.
 Ἐρμιόνη πιθανῇ. V, 158.
 Ἐρμογένῃ τὸν ἱατρὸν ἰδών. XI, 257.
 Ἐρμογένῃ τὸν ἱατρὸν. XI, 114.
 Ἐρμοκράτης τὰς βινός. XI, 198.
 Ἐρμολύκου θυγάτηρ. XI, 353.
 Ἐρνος ἀμώμητον. VIII, 127.
 Ἐρπουσα, πετωμένα. XIV, 63.
 Ἐρπων εἰς Ἐφύρην τάφον ἔδρακον. VII, 229.
 Ἐρρε κακὸν φέτυμα. VII, 433 (N).
 Ἐρρέτε οἱ ξύμπαντες. IX, 464.
 Ἐρρέτω ἡμαρ ἐκεῖνο. XIII, 12.
 Ἐρῆροις, Ἰονίοιο πολυπτοίητε. VII, 624.

- Ἐρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον. XIII, 9.
Ἐρχεν, καὶ κατ' ἐμὸν ζευ πύτων. XVI 12.
Ἐρωτα παύει λιμός. IX, 497.
Ἐρωτα πικρόν. IX, 203.
Ἐς βαθὺν ἤλατο Νεῖλον. IX, 252.
Ἐς γάμον ἔξευξεν με. IX, 514.
Ἐς Δανάην ἔρβυσας, Ὀλύμπιε. V, 33.
Ἐς μέσον Ἡφαίστοιο βαλὼν. XIV, 21.
Ἐς πῖλαγος. Vid. Ἡ πῖλαγος.
Ἐς πόσιν ἀθρήσασα. VII, 555.
Ἐς Σκυθὴν Ἀνάχαρσις ὅτ' ἤλυθε. VII, 92.
Ἐς τί πύτων πάλαι πιστεύετε. IX, 31.
Ἐσβесе τὸν λύχον μῦρος. XI, 432.
Ἐσθῆθη Νίκανδρος. XII, 39.
Ἐσθῆθη φλογεροῖο πυρὸς μένος. V, 239.
Ἐσθῆθης, γηραιὴ Σοφάκλειος. VII, 20.
Ἐσθιε, πίνε, μύσας ἐπὶ πένθεσιν. X, 47.
Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας. X, 33.
Ἐσθλὸς ἀνὴρ φύγε πόντον. IX, 471.
Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης. VII, 648.
Ἐσπερίην Μοῖρὴς με. XII, 177.
Ἐσπερίος μέγα χάριμα. VI, 235.
Ἐσπέριον κῆφον ἀπώσατο. VII, 726.
Ἐσπέριος μ' ἐδάμασσαν ὁμοῦ. IX, 481.
Ἐσπερίου Μάρκελλος. VI, 161.
Ἐσπευδον τὸν Ἐρωτα φυγεῖν. XII, 82.
Ἐσσι μὲν ἀρχαίης Λίνδου κλέος. XV, 11.
Ἐσταθι τεῖδε, κράνεια. VI, 123.
[Ἐστανε δ' Ἀμφιάροχος. II, 1, 259.]
Ἐστηκει. Vid. Εἰστήκει.
Ἐστηκὸς τὸ Κίμωνος ἰδὼν πέος. XI, 224.
Ἐστην ἐν φόρμιγγι. IX, 250.
Ἐστης ἐν προμάχοις, Χαιρωνίδη. VII, 541.
Ἐστησεν Περίανδρος Ἀρίονος. XVI, 276.
Ἐστι δῖπουν ἐπὶ γῆς. XIV, 64.
Ἐστι Δράκων τις ἐφηβός. XI, 22.
Ἐστι τι, ναὶ τὸν Πάνα. XII, 139.
Ἐστι τις Ἀρκαδίας Τεγῆ. XIV, 78.
Ἐστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρίς. XIV, 61.
Ἐστυνός. Vid. Ἐστηκός.
Ἐστω μητρόπολις πρῶτον. XI, 98.
Ἐσχαταὶ Αἰθῶν Νασαμωνίδες. VII, 626.
Ἐτλης καὶ σὺ λέχη Δανάης. III, 11.
Εὐ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς. XVI, 27.
Εὐ πράττων, φίλος εἰ θνητοῖς. X, 35.
Εὐάγρει, λαγόθηρα. IX, 337.
Εὐδελφόροιο Δίχης ἱερὰ κρήδεμνα. XIV, 122.
Εὐδοίης γένος ἐσμέν. VII, 259.
Εὐδοϊκοῦ κόλποιο. IX, 73.
Εὐδοτρύων. Vid. Βοτρυτῶν.
Εὐβουλον τέκνωσεν Ἀθηναγόρης. VII, 469.
Εὐγάθης Λαπιθανὸς ἐσπετρίδα. VI, 307.
Εὔγε λέγων, τὸν Καῖρον ἔρης. X, 52.
Εὔγε μάκαρ τλήθυμε. IX, 644.
Εὔγε ποιῶν, Λύσιππε γέρον. XVI, 332.
Εὔγε Τύχη με ποιεῖς. XV, 12.
Εὐδαίμων ὅτι τέλλα μανεῖς. XI, 362.
Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν. XI, 50.
Εὔδεις, ἀγρύπνουσις ἐπάγων. XVI, 211.
Εὔδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον. VII, 29.
Εὔδεις, Ζηνοφίλα. V, 174.
Εὔδεις φυλλοστρώτι πέδω. IX, 338.
Εὔδημος τὸν νηόν. VI, 53.
Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται. X, 14.
Εὐδοκίη μὲν ἀνασσα. I, 10.
Εὐθήθης Τριτωνίς (al. Εὐθήη Τρύτωνος). VII, 729.
Εὐθηλῆ (al. Εὐθαλέα) πλάτανόν με. IX, 247.
Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα. VII, 442.
Εὐθύσανον ζώνην τοι ὁμοῦ. VI, 202.
Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν. V, 66.
Εὐκαίρως ποτὶ παιδοτρίδης. XII, 222.
Εὐκαμπὲς ἀγκιστρον. VI, 4.
Εὐκλέας αἶα κέκευθε. VII, 301.
Εὐκλείδῃ φιλέοντι πατὴρ θάνεν. XII, 231.
Εὐκόλος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες. IX, 72.
Εὐκράτεω Μελέαγρον ἔχω. VII, 416.
Εὐμαθὴν ἤτειτο διδούς. VI, 310.
Εὐμάραθον πρηῶνα. IX, 318.
Εὐμεγέθης πειθεῖ με. V, 38.
Εὐμένεος Κλεόδημος ἐτι βραχύς. XI, 40.
Εὐμενέως πρῶτοιο δεδεγμένους. IX, 512.
Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει. VII, 615.
Εὐνομον, ὧπολλον, σὺ μὲν οἰσθὰ με. IX, 534.
Εὔνους μὲν βασιλεῖ Μουσῆλιος. IX, 799.
Εὐνοῦχος τις ἔχει καλὰ παιδία. XII, 236.
Εὐοπλῶ, καὶ (al. Εὐοπλον καὶ) πρὸς σέ. XII, 126.
Εὐπάλμος ξανθὸν μὲν ἐρεῖθεται. XII, 97.
Εὐπέταλον γλαυκὰν ἀναδενδράδα. IX, 249.
Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις. VII, 435.
Εὔρε Φύσις, μόλις εὔρε. XVI, 302.
Εὔρεν Ἐρως τί καλῶ μίξει καλόν. XII, 163.
Εὔρου με τρηχεῖα. VII, 273.
Εὔρου χειμέριαί σε καταγιγίδες. VII, 501.
Εὔρυμέδων ποτ' ἐμέλλεν. Vid. Μέλων Εὐρ.
Εὔρύσορον περὶ σῆμα. VII, 528.
Εὐρὼν Κομητᾶς τὰς Ὀμηρείους. XV, 38.
Εὐρώπης Ἀσίης τε. IX, 475.
Εὐρώπης τὸ φίλημα. V, 14.
Εὐρώταν ὡς ἄρτι διάδροχον. IX, 709.
Εὐσεβὴ τὸ μελαθρον. IX, 649.
Εὐσέβιον, Βασίλισσα, μεγακλέες. VIII, 150.
Εὐσθενέος τὸ μνήμα. VII, 661.
Εὐστάθιε, γλυκερὸν μὲν ἔχεις. VII, 602.
Εὐστέφιός μ' ἐδάμασσαν. Vid. Ἐσπέριος μ' 83.
Εὔστοχα θηροβολεῖτε. IX, 824.
Εὔτ' ἂν ὑπὲρ γαίης ἀνέχῃ δρόμον. XIV, 72.
Εὔτε τις ἐκ πανίης. X, 66.
Εὐτέρπη δονάεσσι. IX, 505.
Εὐτυχὲς, οὐ φθονέω, βελίδιον. XII, 208.
Εὐφαιμεῖτε νέοι. XII, 112.
Εὐφημόν τοι σφαῖραν. VI, 309.
Εὐφημος γλώσση παραμείδεο. IX, 27.
Εὐφορίων, ὃ περίσσαν. VII, 406.
Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγιτίδες. XII, 53.
Εὐφράτην μὴ καῖε. VII, 162.
Εὐφρῶ καὶ θαῖς. V, 161.
Εὐφρων οὐ πεδίου. VI, 238.
Εὐχαί τε στοναχαί τε. VIII, 39.
Εὐχεο Τιμώνακτι. VI, 143.
Εὐχεο τοῖς δώροισι, Κύτων. VI, 212.
Εὐχέσθω τις ἐπειτα γυνὴ τόχον. VII, 168.
Εὐχὴ Ἐλισσαίου. I, 71.

Εὐχῆς καὶ βίотου Νόννη τέλος. VIII, 62.
 Εὐχομένη βοόωσα. VIII, 35.
 Εὐχολαῖς καὶ πόντον. VIII, 36.
 Ἐφθανεν Ἡλιόδωρος. VII, 378.
 Ἐφθέγγω, καὶ Κύπριν, ἃ μὴ θέμις. XII, 141.
 Ἐχθαίρω τὸ ποτήριον τὸ κυκλικόν. XII, 43.
 Ἐχθαίρω τὸν Ἑρώτα. V, 10.
 Ἐχθὲς ἀπάγχεσθαι μύλων. XI, 169.
 Ἐχθὲς δειπνήσας τράγον πόδα. XI, 325.
 Ἐχθὲς ἐπὶ ξενίαν κληθεῖς. XI, 14.
 Ἐχθὲς ἔχων ἀνὰ νύκτα. XII, 11.
 Ἐχθὲς λουόμενος Διοκλῆς. XII, 207.
 Ἐχθὲς μοι συνέπινε γυνή. XI, 39.
 Ἐχθίστη Μούσῃσι σελιδηφάγῃ. IX, 251.
 Ἐχθρὸς περικτίονεσσι. XIV, 94.
 Ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοῦς πλάστης. XVI, 112.
 Ἐχω τὸν ἔξῃς, καὶ τὸ τοῦ τρίτου. XIV, 51.

Z

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά. X, 108.
 Ζεῦ μάκαρ, ἢ βᾶ τοι ἔργα. XIV, 140.
 Ζεῦ πάτερ, Ὁθρυάδα τίνα φέρτερον. VII, 526.
 Ζεῦ Πίστης. Vid. Ζεὺς Πίστης.
 Ζεῦ, προτέρῳ τέρκου Γανυμήδει. XII, 69.
 Ζεῦγος ἀδελφειῶν με φιλεῖ. XII, 246.
 Ζεῦξιδος ἢ χροῖτή τε. IX, 776.
 Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη. IX, 491.
 Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος. IX, 48.
 Ζεὺς Πίστης μεδέων. XII, 64.
 Ζηνὶ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρεῖ. XVI, 75.
 Ζηνὶ τόδ' Αἰνεάδης Κασίω. VI, 332.
 Ζηνὶ τόδ' ὁμράλιον. VI, 84.
 Ζηνογόνους οἶκος κατεκαίετο. XI, 200.
 Ζηνὸς ἐπομβρήσαντος. IX, 532.
 Ζηνὸς καὶ Ἀητοῦς. VI, 240.
 Ζηνοφιλα καλὸς μὲν. V, 196.
 Ζήνωνα πτολίαρχος Τουλιανός. XVI, 69.
 Ζῆσον λογισμῷ. X, 115.
 Ζητῶν ἑξέυρες βίотου τέλος. VII, 685.
 Ζωγράφει τὰν μορφὰν ἀπομάζας. IX, 594.
 Ζωγράφει, τὰς μορφὰς κλέπτεις. XI, 433.
 Ζωὴν συλήσας, δωρὴν τάφον. VII, 356.
 Ζωμά τσι, ὦ Δατωῖ. VI, 272.
 Ζωογόνων ἀρετῶν τετρακτῶς. I, 93.
 Ζωοτύπος τόλμησεν. XV, 1.
 Ζωροπότει, δυσσεως. XII, 49.
 Ζωσίμη, ἢ πρὶν ἐοῦσα. VII, 553.

H

Ἡ Βάκχη Κρονίδην. IX, 775.
 Ἡ βάσις ἢ κατέχουσα. IX, 740.
 Ἡ βουὴ ἐξ ἀρότου νέον ἤλυθε. IX, 721 *.
 Ἡ βραδύπους βουλή μὲν ἁμαίνων. X, 37.
 Ἡ Βρόμιον στέρξασα. VII, 384.
 Ἡ γλυκερὸν μέλψασα. VII, 597.
 Ἡ γραῦς Εὐδοῦλη. IX, 263.
 Ἡ γραῦς ἢ Βάκχου. Vid. Βακχυλῖς.
 Ἡ γραῦς ἢ τρικάρωνος. V, 289.

Ἡ γραῦς ἢ φθονερή. V, 294.
 Ἡ γραφίς ἀργυρὴ μὲν δὲ ἐκ πυρός. XVI, 324.
 Ἡ γρηῦς ἢ χερνυτῆς. VI, 203.
 Ἡ γρηῦς Νικῶ Μελίτης τάφον. VII, 187.
 Ἡ ἑστί. Vid. Ἡ τρισί.
 Ἡ θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ. XVI, 81.
 Ἡ Καθαρή (Νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον. IX, 257.
 Ἡ καὶ ἐτ' ἐκ βρέφους. IX, 567.
 [Ἡ καὶ ἰδὼν ἀγάσαιο Μελάμποδα. II, 1, 243.]
 Ἡ καλὸν αἰ δάφναι. X, 13.
 Ἡ καλὸν ἄλσος Ἑρωτος. IX, 668.
 Ἡ καρὺ πολλοῖσιν ἐβεδρίθει. XIV, 120.
 Ἡ κλίνη πάσχοντα ἔχει δύο. XI, 225.
 Ἡ κνήμη, Νίκανδρε, δασύνεται. XII, 30.
 Ἡ κομψή, μεῖνόν με. V, 308.
 Ἡ κόρυς ἀμφοτέρῃν. VI, 241.
 Ἡ κρίσις ἐστὶ κάτω καὶ Τάνταλος. X, 114.
 Ἡ κροτάλοις ὀρχηστρίσι Ἀρίστιον. VII, 223.
 Ἡ Κύπρις. Vid. Ἡ Κύπρις.
 Ἡ λαμυρὴ μ' ἔτρωσε. V, 162.
 Ἡ λίθος ἀστράπτει. Vid. Εἰς λίθος ἀστρ.
 Ἡ λίθος ἐστ' ἀμέθυστος. IX, 748.
 Ἡ λίθος ὡς Παφίη θαυρήματο. XVI, 175.
 Ἡ μεγάλη καίδευσις. X, 46.
 Ἡ μὲν σοφὴ δέσποινα. I, 105.
 Ἡ μὴ ζηλοῦται δούλοις. XII, 715.
 Ἡ Μήδων ἀδικον παύσας ὕβριν. VII, 86.
 Ἡ μία καὶ βιόταιο καὶ Αἶδος. VII, 381.
 Ἡ ναὺς ἀπ' ἔργων Κύπριδος. IX, 416.
 Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω. XVI, 224.
 Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πῆχει. XVI, 223.
 Ἡ νύ κε Πυθαγόρης. Vid. Ἡνίκα Πυθ.
 Ἡ ξενολατι... Vid. Ἡξεν δλ.
 Ἡ ὀλίγον τόδε σᾶμα. VII, 84.
 Ἡ παῖς ὦχετ' ἄωρος. VII, 662.
 Ἡ παλῖουρος ἐγώ. IX, 414.
 Ἡ πάρος ἀγλαῆσι. V, 273.
 Ἡ πάρος ἀντικλάων ἐπιτήρανος. IX, 41.
 Ἡ πάρος ἐν δρυμοῖσι. IX, 4.
 Ἡ πάρος εὐπετάλοισιν. IX, 261.
 Ἡ πάρος εὐδύδροισι. IX, 258.
 Ἡ Παφίη Κυθήρεια. XVI, 160.
 Ἡ πέλαγος πλέομεν, Διονύσιε. XI, 247.
 Ἡ πῆρῃ καὶ χλαῖνα καὶ ὕδατι. XVI, 333.
 Ἡ πιδανὴ μ' ἔτρωσεν. V, 53.
 Ἡ πολιτὴ κροτάφοισι Κυνώταρις. XI, 72.
 Ἡ πόλις Ἀγαθίαν τὸν ῥήτορα. XVI, 316.
 Ἡ πολύθριξ οὐλας ἀνεδήσατο. VI, 276.
 Ἡ πολύχρυσος ἐγώ. IX, 103.
 Ἡ που σὲ γβονίας. Vid. Ἡπου σέ.
 Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι. VI, 285.
 Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος. IX, 102.
 Ἡ πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλίη. XI, 38.
 Ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα Φυλαίνων. IX, 254.
 Ἡ ρ' ὀλίγον. Vid. Ἡ ὀλίγον.
 Ἡ ρ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας. VII, 524.
 Ἡ ρά γε καὶ σὺ, Φιλίνα. V, 280.
 Ἡ ρά γε ποῦ τὸ φρύαγμα. X, 64.
 Ἡ ρα μένος σε, Πρόαρξε. VII, 724.
 Ἡ ρά νύ τοι, Κλεόνικε. XII, 121.
 Ἡ ρά σε διηήσουσιν Ἑρινύες. VIII, 199.

- 'Η βραδὴν Μελίτη. V, 282.
 'Η ρίκτην ρικνοῦ περὶ γούνατος. VH, 726, 7.]
 'Η βίς Κάστορός ἐστιν. XI, 203.
 'Η Σάτυρος τὸν χαλκὸν ὑπέδραμεν. XVI, 246.
 'Η σοβαρὸν γέλασσα. VI, 1.
 ['Η σὸν ἐτι φθινόπωρον. V, 258, 5.]
 'Η τὰ πέδιλα φέρουσα. VI, 208.
 'Η τὰ ῥόδα, ῥοδόεσσαν ἔχεις. V, 81.
 'Η τάχα τις μετόπισθε κλύων. XII, 258.
 'Η τε Σάμου μεδέουσα. VI, 243.
 'Η τερεδινθώδης. IX, 413.
 'Η τέχνη συνάγειρεν ἃ μὴ φύσις. IX, 590.
 'Η τὸ δέρας χάλκειον ὄλον. IX, 717.
 'Η τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν. VII, 219.
 'Η τὸ πάλαι Λαίς πάντων βέλος. IX, 260.
 'Η τὸ πρὶν αὐχῆσασα. VI, 283.
 'Η τὸ φιλεῖν περιγράφον. V, 68.
 'Η τοῖον (al. τότε τὴν) Κυθήρειαν ὕδωρ. IX, 608.
 'Η τὸν θύρσον ἔχουσι' Ἐλικωνιάς. VI, 134.
 'Η Τριάς ἦν ποθέσκεις. VIII, 53.
 'Η τρισὶ λειτουργοῦσα. V, 49.
 'Η Τροίῃν ἀγαθὴ κουροτρόφος. XII, 58.
 'Η τρυφερὴ μ' ἤγρευσε Κλέω. V, 193.
 'Η φιλέρως. Vid. 'Α φιλέρως.
 'Η φύσις ἐξεῦρεν. IX, 401.
 'Η Φύσις ὠδίνασα πολλὸν χρόνον. VII, 561.
 'Η χαλεπὴ κατὰ πάντα. V, 114.
 'Η χαλκὸν ζώωσε Μύρων. IX, 795.
 'Η χθαμαλὴν ὑπέδυσ. VII, 629.
 'Ηθα μὲν σε. Vid. 'Η βᾶ μένος σε.
 ['Ηγασάμην δ' Αἰαντα. II, 1, 209.]
 ['Ηγασάμην δ' Ἑλένης ἐρατὸν τύπον. II, 1, 163.]
 ['Ηγασάμην δ' ὀρώων σε, Περικλῆες. II, 1, 117.]
 ['Ηγασάμην δὲ Κρέουσσαν ἰδὼν. II, 1, 118.]
 'Ηγειρεν ἡμῖν τῶν παθῶν. I, 118.
 'Ηγόρασας πλοκάμους, φύκος. XI, 310.
 'Ηγόρασας χαλκοῦν μιλιάριον. XI, 244.
 'Ηγρεύθην ὁ πρόσθεν ἐγὼ. XII, 23.
 'Ηγρεύθην ὑπ' Ἐρωτος. XII, 99.
 'Ηγρύπνησε Ἀεοντίς. V, 201.
 'Ηδ' ἐγὼ ἡ τοσάκις Νιδῆ. VII, 386.
 'Ηδε Αἶνον. Vid. 'Ωδε Αἶνον.
 'Ηδε τράπεζα θεῶ. VIII, 74.
 'Ηδεα πάντα κέλευθα. IX, 446.
 'Ηδειμεν, Πολέμων, Ἀντώνιον. XI, 181.
 'Ηδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην. IX, 569.
 'Ηδη ἐπὶ στρατιῆς ὁρμᾶς. XII, 217.
 'Ηδη καὶ νεκύεσσιν ἐπέχραον. VIII, 232.
 'Ηδη καὶ ῥόδον ἐστί. IX, 412.
 'Ηδη καλλιπέτηλον. X, 16.
 'Ηδη λευκόιον θάλλει. V, 144.
 'Ηδη μὲν γλυκὺς ὀρθρος. XII, 72.
 'Ηδη μὲν Ζεφύροιο ποητόκου. X, 6.
 'Ηδη μὲν Ζεφύροισι. X, 15.
 'Ηδη μὲν κροκάεις. VII, 711.
 'Ηδη μευ τέτριπται. VII, 480.
 'Ηδη μοι Διὸς ἄρα. XVI, 387* (O).
 'Ηδη μοι πολιαὶ μὲν ἐπὶ κροτάφοισιν. XII, 240.
 'Ηδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες. X, 5.
 'Ηδη που πάτρης πελάσας. VII, 630.
 'Ηδη τῷδε μένω. VI, 125.
 'Ηδη τοι φθινόπωρον. XI, 37.
 'Ηδη, φιλάτατε λόγνε. VI, 333.
 'Ηδιστον φιλέουσι νέους. VII, 407.
 'Ηδὺ θέρους διψῶντι. V, 169.
 'Ηδὺ μῶλος. Vid. 'Αδὺ μ.
 'Ηδὺ μὲν ἀκρήτω κερᾶσαι. XII, 164.
 'Ηδὺ μὲν ἐστὶ φθίγμα. Vid. 'Ηδὺ, φθίμοι.
 'Ηδὺ παρειάων (al. παρηιάδων). X, 19.
 'Ηδὺ τί μοι διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον. XII, 125.
 'Ηδὺ τὸ βινεῖν. Vid. 'Αδὺ τὸ β.
 'Ηδὺ, φίλοι, μείδημα (al. 'Ηδὺ φθίης μ.). V, 250.
 'Ηδυεπὴς Νέστορ Πύλλιος. VII, 144.
 'Ηδυμελεῖς Μοῦσαι. V, 140.
 'Ηδὺς ὁ παῖς, καὶ τοῦνομ' ἐμοὶ γλυκὺς. XII, 154.
 'Ηε τῆν φωνήν, Ἰππόκρατες. XVI, 268.
 'Ηειδον μὲν ἐγών. IX, 455.
 'Ηελιον νίκησε τεὸς νόος. IX, 399.
 'Ηελιον πυρόντα μύδρον. VII, 95.
 'Ηελιος, μὴν τε. XIV, 124.
 'Ηέρα λεπταλέον μυκτῆρθεν. X, 75.
 'Ηέραι νεφέλαι. IX, 424.
 'Ηερίη Γεράνειζα, κακὸν λέπας. VII, 496.
 'Ηετίων, οὐ τίς σε τίει. XIV, 86.
 'Ηθελε ΔΡΙΜΥΣ ἀγαν. XI, 197.
 'Ηθελε Κωνσταντίνον ἀεῖ. XVI, 373.
 'Ηθελε Μελπομένην ὁ ζωγράφος. XVI, 218.
 'Ηθελε μὲν βασιδεύς. IX, 445.
 'Ηθελες ἀνθρώποισι λιπεῖν φάτιν. VII, 114.
 'Ηθελες, ὦ Ζήνων. VII, 129.
 'Ηθελον ἂν πλουτεῖν. XI, 3.
 'Ηθελον οὐ χρυσὸν τε καὶ ἀστέα. XI, 58.
 'Ηθελον, ὦ κιθαρωδέ. V, 99.
 'Ηθίοις οὐκ ἔστι τόσος. V, 297.
 'Ηθιον μεγάλιοι μέγαν. VIII, 149.
 'Ηϊόνι τότε. Vid. 'Ηόνιον τότε.
 'Ηκεις, ὦ Λυκόοργε. XIV, 69.
 'Ηκμασε Νικονόη. XI, 71.
 'Ηλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. IX, 565.
 'Ηλθε καὶ ἐς Μίλατον. VI, 337.
 'Ηλθέν μοι μέγα πῆμα. XII, 22.
 'Ηλθες ἐμοὶ ποθέοντι. V, 235.
 'Ηλικίης φίλος εἰμί. XII, 198.
 'Ηλιος ἀνθρώποις αὐγῆς θεός. XI, 301.
 'Ηλλακτ' ἐξαπίνης Κορνῆλιος. IX, 411.
 'Ηλλάχθη θανάτοιο τεὸς μόρος. VII, 180.
 'Ηλυθε κ' Ἀμφιλόχοιο. VIII, 131.
 'Ηλυθεν εἰς Ἀἶδην τις. VIII, 218.
 'Ημαθὶν δς πρῶτος. VII, 238.
 'Ημάζευσα καὶ αὐτός. IX, 574.
 'Ημασιν ἐξήκοντα. IX, 691.
 'Ημεῖς μὲν πατέοντες. XI, 64.
 'Ημερὶ πανθέλκτειρα. VII, 24.
 'Ημερίδας τραγῶσιν ἐτήσιον. V, 227.
 'Ημην ἀχρεῖον κάλαμος φυτὸν. IX, 162.
 'Ημην καὶ προπάροθε. IX, 415.
 'Ημίονοι σύγγηροι ἐμῇ. XI, 361.
 'Ημισὺ μευ ζῶειν ἐδόκουν. IX, 256.
 'Ημισὺ μευ ψυχῆς ἐτι τὸ πνέον. XII, 79.
 'Ημισὺ μου τέθνηκε. IX, 137.
 'Ημιτελὴ θάλαμὸν τε. VII, 627.
 'Ην ἄρα Δημοκρίτοιο γέλως. VII, 56.

Ἦν ἄρα καὶ κάλλους ἔτι κάλλιον. I, 15.
 Ἦν ἄρα καὶ κἀνθῶσι Τύχη. XI, 383.
 Ἦν ἄρα Μιλήτου Φοιδήιον. VII, 631.
 Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδας. XI, 208.
 [Ἦν δ' εἰσιδεῖν Μενέλαον ἀρήιον. II, 1, 165.]
 [Ἦν δὲ καὶ Ἑρμείας χρυσόρραπις. II, 1, 297.]
 [Ἦν δὲ παλαισμοσύνην δεδαμμένος. II, 1, 228.]
 Ἦν δίκῃ Τίμαρχον ἐν Ἄιδος. VII, 520.
 Ἦν δυὰς ἦν ἱερή. VIII, 121.
 Ἦν ἐσίδης κεφαλὴν μαδαράν. XI, 434.
 Ἦν ἐσίδω Θήρωνα. XII, 60.
 Ἦν ἐσίδω τινὰ λευκόν. XII, 244.
 Ἦν καθαρή. Vid. Ἡ Καθαρή.
 Ἦν καλὸς Ἡράκλειτος. XII, 33.
 Ἦν κλεισθῆς μ', ἀνέωγα. IX, 781.
 Ἦν λαχάνων σ' ὁ Πρίηπος ἰδω. XVI, 260.
 Ἦν μ' ἐσίδῃ μόσχος, μυκήσεται. IX, 730.
 Ἦν μὲν ἄλιτραίνης. IX, 763.
 [Ἦν μὲν Ἀναξιμένης. II, 1, 50.]
 Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης. IX, 138.
 Ἦν ὁ φίλος τι λάβῃ. X, 44.
 Ἦν ὅποτε γραμματῆσιν ἐμὴν φρένα. IX, 344.
 Ἦν ὅτε ἦν ἀτίνακτος ἐγώ. VIII, 178.
 Ἦν ὅτε παῖδας ἐπειθε. XII, 44.
 Ἦν ὅτε σὺν Λαπίθῃσι. XIV, 52.
 Ἦν ὅτε Χριστὸς ἱαυεν. I, 92.
 Ἦν παρίης ἥρωα. VII, 694.
 Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσιν. I, 101.
 Ἦν Στέφανος πτωχός. XI, 17.
 Ἦν τάχα συρίζοντος ἐναργέα. XVI, 225.
 Ἦν τι πάθω, Κλεόβουλε. XII, 74.
 Ἦν τιν' ἔχῃς ἐχθρόν, Διονόσιε. XI, 115.
 Ἦν τινὰ καὶ παριδεῖν ἐθέλω. XII, 227.
 Ἦν τινὰ καλὸν ἴδῃς. X, 20.
 Ἦν τὸ πάρος φιλέεσκεν Ἀρης. IX, 606.
 Ἦν τούτῳ φωνῆς, τὸ μέσον λάβε. XII, 206.
 Ἦν χρόνος, ἦνίκα γαῖα. XVI, 270.
 Ἦνίκα δὴ τοι παῖδες ἐνί. VI, 312.
 Ἦνίκα καὶ χέρσου τὸ γεωτόμον. X, 101.
 Ἦνίκα Βασιλίσιο. VIII, 3.
 Ἦνίκα Μαρτινιανὸς ἔδω χρόνα. VIII, 106.
 Ἦνίκα μὲν καλὸς ἦς. XI, 36.
 Ἦνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεές. VII, 119.
 Ἦνίκα τὸν περιβότον. VIII, 204.
 Ἦνορέης κλυτὰ ἔργα. IX, 466.
 Ἦνορέης ὀλετῆρα. IX, 686.
 Ἦξεν διατιτυτειδεσσι. VII, 734.
 Ἦοι ἐπ' εὐκαίῃ τάδε. VI, 242.
 Ἦόνιον τὸδε σῶμα βροτοῦ. VII, 383.
 Ἦοὺς ἀγγελε, χαῖρε, Φαισφόρε. XII, 114.
 Ἦπαρε καὶ σὲ μῶπα Μύρων. IX, 739.
 Ἦπείρω μ' ἀποδοῦσα νέκυν, VII, 382.
 Ἦπιος ἦν. Vid. Ἀρμενος ἦν.
 Ἦπου σὲ χρονίας. VII, 464.
 Ἦρα τιμήεσσα. VI, 265.
 Ἠράκλειος, Τρηχίνα πολὺλλιθον. VI, 3.
 [Ἠρακλῆς δ' ἀνίσουλον ἐδείκνυε. II, 1, 136.]
 Ἠράκλειτος ἐγώ. VII, 128.
 Ἠρακλες, Ἑμπεδότιμε. VIII, 29.
 Ἠρακλες, ποῦ σοι πτόρθος-μέγας. XVI, 103.
 Ἠράσθην Δημοῦς Παζίης. V, 115.

Ἠράσθην, ἐφίλουν, ἔτυχον. V, 51.
 Ἠράσθην· τίς δ' οὐχί; V, 112.
 Ἠράσθης πλουτῶν, Σωσίσκρατες. V, 113.
 Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοροκλέας. VII, 22.
 Ἠρη, Ἐλεθυῖων μήτηρ. VI, 244.
 Ἠρη καὶ Παφίη καὶ Παλλάδι. IX, 633.
 Ἠρη τοῦτ' ἄρα λοιπὸν ἐδοῦλετο. XVI, 104.
 Ἠρίομαι πολὺν ἔδωκ' Ἀριστείδης. IX, 255.
 Ἠρίθμου ποτὲ Πάντες. IX, 262.
 Ἠρίον Ἀμφιλόχοιο μελίφρονος. VIII, 138.
 Ἠρίον εἰμὶ Βίτωνος. VII, 502.
 Ἠρίον, οἶον νυκτί. VII, 440.
 Ἠρίον οὐκ ἐπὶ πατρί. VII, 537.
 Ἠριπεν ἐξ ἀκρῆς δόμος ἀθρόος. IX, 259.
 Ἠρισαν ἀλλήλαις. V, 36.
 Ἠρχται μὲν κραδίας ψαύειν. XII, 126.
 Ἠρνήσαντο καὶ ἄλλαι. VII, 628.
 Ἠρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο. IX, 160.
 Ἠρπασας, ὡς Νικόμηδες. VIII, 145.
 Ἠρπασέ τις νύμφην. VII, 610.
 [Ἠρωος μεγάλου νέκυος. VII, 363, 2.]
 Ἠρωος Πριάμου βατὶς τάρος. VII, 136.
 Ἠρωος Αἰετίωνος ἐπίσταθμος. IX, 336.
 Ἠρωος Πρωτεσιδάε. VII, 385.
 Ἠρῶσσαι Λιθύων. VI, 225.
 Ἠρώων κάρυν' ἀρετᾶς. VII, 6.
 Ἠρώων ὀλίγα μὲν. IX, 101.
 Ἠρώων τὸν ἀοιδὸν Ἰω ἐνί. VII, 1.
 [Ἠσιόδος δ' Ἀσκραῖος. II, 1, 38.]
 Ἠσιόδος Μούσαις Ἑλικωνίσι. VII, 53.
 Ἠσιόδου ποτὲ βίβλον. IX, 161.
 Ἠσιόδου τό τ' (al. τόδ') ἀίσμα. IX, 507.
 Ἠσο κατ' ἡγάθειον. VI, 128.
 [Ἠστο δ' Ἀμυμώνῃ βοδοδάκτυλος. II, 1, 61.]
 Ἠστραφε γλυκὺ κάλλος. XII, 110.
 Ἠτριά μοι βύβλων. IX, 350.
 Ἠραιστός μ' ἐτέλεισσε καμῶν. IX, 762.
 Ἠραιστῷ ποτὲ Παλλάς. XIV, 53.
 Ἠχίης τέττιξ. Vid. Ἀχίης τ.
 Ἠχίησσα θάλασσα. VII, 632.
 Ἠχὼ μιμολόγον, φωνῆς τρύγα. XVI, 155.
 Ἠχὼ πετρήεσαν ὄρεας. XVI, 154.
 Ἠῶσι Μελάνιππον ἐθάπτομεν. VII, 517.
 Ἠὼς ἐξ ἡοῦς παραπέμπεται. XI, 13.

Θ

Θάσο τὸν Βρομίου κεραὸν τράγον. IX, 745.
 Θάλλοι τετρακόρυμβος. VII, 23.
 Θάμβος ἔχεν μ' ὀρόωντα. VIII, 162.
 Θάμνου ποτ' ἀκρὺς. IX, 264.
 Θαρσαλέοι Κελτοί. IX, 125.
 Θαρσαλέως τρηχεῖαν ὑπὸ σπλάγχνοισιν. XII, 160.
 Θάρσει καὶ τέτταρσι. IX, 542.
 Θαρσύμαχε, πλοῦτον πολὺν ὤλεσας. XI, 309.
 Θάρσυνος (al. Θάρσυνοι)· οὐ γὰρ ἔμῃς. IX, 388.
 Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον. IX, 599.
 Θᾶττον ἔην λευκοῦς κόρακας. XI, 436.
 Θᾶττον παῖσιν μελὶ κἀνθαρος. XI, 227.
 Θαῦμ' ἀρετᾶς. Vid. Θαυμαρέτας.
 Θαῦμα τέχνης ταύρου τε καὶ ἀνέρος. XVI, 105.

Θαυμάζειν μοι ἐπεισιν. XI, 435.
 Θαυμαρέτας μορφάν. IX, 604.
 Θαύμασε τὸν Κινύρην. XVI, 49.
 Θάψεν ὁ με κτείνας. VII, 310.
 Θειογένης Πείσωνι. IX, 541.
 Θεῖον Ίουστίνον. IX, 812.
 Θειονόης ἐκλαίον ἐμῆς μόρον. VII, 387.
 Θεῖος Ἀριστοφάνευσ ὑπ' ἐμοὶ νέκυς. VII, 38.
 Θεῖος Ίουστίνος, Σοφίης πόσις. I, 2.
 Θεοῦ μὲν οὐδεὶς ἐκτὸς εὐτυχῇ. X, 107.
 Θεσμὰ τάδ' ἀτρεκέως βασιλῆϊα. IX, 630.
 Θερμαίνει μ' ὁ καλὸς Κορνῆλιος. V, 117.
 Θεσμοὶ μὲν μεμνηντο. VII, 574.
 Θεσμὸν Ἔρωσ οὐκ οἶδε. V, 293.
 Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν. VI, 344.
 Θεσπίδος εὐρεμα τοῦτο. VII, 411.
 Θεσπίδες τὸν Ἐρωτα μόνον θεόν. XVI, 206.
 Θεσπίς ὅδε (al. ἐγὼ), τραγικήν. VII, 410.
 Θεσσαλαὶ αἱ βόες αἶδε. IX, 743.
 Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε. VII, 141.
 Θεσσαλὴς εὐπίπος ὁ ταυρελάτης. IX, 543.
 Θεσσαλικὴ Κλεόνικε τάλαν. XII, 71.
 Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις. XI, 259.
 Θεσσαλὸς Ἴπποκράτης. VII, 135.
 [Θεστορίδης δ' ἄρα μάντις. II, 1, 52.]
 Θεσπατα μαντῆς Φοιβήϊδος. IX, 201.
 Θευδόσιος τόδε τείχος ἀναξ. IX, 690.
 Θεῦδοτε, κηδεμόνων μέγα. VII, 527.
 [Θήβης δ' Ὀγυγίης Ἑλικώνιος. II, 1, 382.]
 Θῆλος ἐν ἀργηθμοῖς κρατεῖε φύσις. XVI, 286.
 Θῆλος ἔρωσ κάλλιστος. V, 116.
 Θηλυφανὲς παρὰδοξον ἔθαυμάσαμεν. XI, 285.
 Θηρευτὴν Λάμπωνα Μίδου. IX, 417.
 Θηρευτὴς δολιχὸν τόδε. VI, 11.
 Θῆρη μὲν πολέμου μελέτη. XIV, 17.
 Θῆριν τὸν τριγέροντα. VII, 295.
 Θηρίον εἰ παρὰ γράμμα. XI, 231.
 Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ. VI, 204.
 Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ. VII, 344.
 Θησαυρὸς μέγας ἔστ' ἀγαθὸς φίλος. X, 39.
 Θλίβε δρακοντείους περιμήκεις. XVI, 90.
 Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος. XI, 171.
 Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν. X, 31.
 Θνητῶν μὲν τέχναις ἀπορούμενος. VI, 330.
 [Θουκυδίδης δ' ἐλελίζεν ἔδν νόον. II, 1, 372.]
 Θρασύμαχε. Vid. Θαρσύμαχε.
 Θρήϊκα χρυσολύρην. VII, 617.
 Θρήϊκας αἰνεῖτω τις. IX, 111.
 Θύει σοι τόδε γράμμα. VI, 321.
 Θυμαρέτας. Vid. Θαυμαρέτας.
 Θύρσις ὁ κωμήτης. VII, 703.
 Θωμᾶν, παμβασιλῆος ἀμεμφέα. XVI, 41

I

Ἴδουκε, ληίσται σε κατέκτανον. VII, 745.
 Ἰγνάτιος πολλῶσιν ἐν ἀμπλακίῃσι. XV, 29.
 Ἰγνάτιος τάδε τεῦξε. XV, 39.
 Ἰδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας. XVI, 307.
 Ἰδ' ὡς ὁ πῶλος. IX, 777.
 Ἰερὰ σὰ παρὰ χεῖλη. XVI, 387** (O).

Ἰερὴν Δήμητρος ἐγὼ ποτε. VII, 728.
 Ἰερὸν Ἑρμείη με παραστειχόντες. XVI, 254.
 Ἰερὸς ἐν λαγόνεσσι Σαμουήλ. XV, 31.
 Ἰκευ ἄπας ὑπὸ καλᾷ. IX, 313.
 Ἰκευ ὑπ' αἰγείροισιν. IX, 315.
 Ἰκευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον. XVI, 11.
 Ἰητὴρ μέγας οὗτος Ίουλιανοῦ. XVI, 274.
 Ἰητὴρ μερόπων, Ἰππόκρατες. XVI, 271.
 Ἰητὴρ τις ἐμοὶ τὸν ἔδν φίλον. XI, 401.
 Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσῃν ἐνέχρισεν. XI, 117.
 Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων. XI, 125.
 Ἰητρὸς τὴν γραῦν εἰτ' ἐκλυσεν. XI, 119.
 Ἰητροῦς εὐρὸν ποτ' ἐγὼ. XII, 13.
 Ἰκαρε, κηρὸς μὲν σε διώλεσε. XVI, 107.
 Ἰκαρε, χαλκὸς ἐὼν μιμνήσκειο. XVI, 108.
 Ἰκαρίην πλώων [πρῶν] Δία. IX, 267.
 Ἰκάρου ὦ νεόφοιτον. VII, 699.
 Ἰλαθι, Γραμματικὴ φύσις. XI, 400.
 Ἰλαθι μοι, φίλε Φοῖβε. V, 86.
 Ἰλαθι μορφωθείς. I, 36.
 Ἰλήκοις, πολιοῦχε. IX, 154.
 Ἰλιάς, ὦ μέγα ἔργον. IX, 522.
 Ἰλιγγίασε Βάχρον ἐκπίων. VII, 706.
 Ἰλιος ὀφρυόεσσα κατήριπεν. IX, 473.
 Ἰμερδαίς Ἀλφειῖ. IX, 362.
 Ἰμερον αὐλῆσαντι πολυτρήτων. IX, 266.
 Ἰμερτὴ Μαρὴν μεγαλίζεται. V, 298.
 Ἰμερτὴ Φιδάλεια δάμαρ Βύζαντος. XVI, 67.
 Ἰναχίης ἔστικεν. VI, 150.
 Ἰναχίης οὐκ εἰμὶ βοῶς τύπος. VII, 169.
 Ἰνδὴν βήρυλλον με Τρύφων. IX, 544.
 Ἰνοῦς ὦ Μελικέρτα. VI, 349.
 Ἰταλος εὐπῶγων αἰγὸς πόσις. IX, 99.
 Ἰζὼν ἔχεις τὸ φίλημα. V, 96.
 Ἰζῶ Δεξιόνιος ὑπὸ χλωρῇ. XII, 142.
 Ἰζῶ καὶ καλάμοισιν. VII, 156.
 Ἰός, τόξα, σάκος. IX, 494.
 Ἰοτυπὴς Διὸς ὄρνις. IX, 265.
 Ἰουλιανὸς μετὰ Τίγγιν. VII, 747.
 Ἰουλιανὸς οὗτος ἄρμα Πουσίου. XVI, 387.
 Ἰουλον ἀνθῶν πρῶτον οὗτος. XVI, 381.
 Ἰουστινιανὸν καὶ ἡγαθήν. I, 91.
 Ἰουστίνον κατὰ χρέος. IX, 804.
 Ἰππεύων μύρμηκι Μενέστρατος. XI, 104.
 Ἰπποὶ γὰρ σφηκῶν γένεσις. IX, 503*.
 Ἰπποκράτης φάος ἦν μερόπων. IX, 53.
 Ἰππολύτη καὶ τοῦτ' Ἀσκληπιός. IX, 673.
 Ἰππόλυτος τῆς γρηδὸς ἐπ' οὐατι. XVI, 109.
 Ἰππομένην φιλέουσα. V, 232.
 Ἰππον Ἀθήνιον ἦσεν. V, 138.
 Ἰππον εὐρβρίτην. IX, 628.
 Ἰππον ὑποσχόμενός μοι. XI, 293.
 Ἰππος ἔην ἀκάρηνος. XVI, 116.
 [Ἰππος ἐρεύγεται ἄνδρα. XVI, 115, 3.]
 Ἰρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται. XIV, 74.
 Ἰσθμία καὶ Πυθοὶ Διοφῶν. XVI, 3.
 Ἰσθμὸν δὲ μὴ πυργούτε. XIV, 81.
 Ἰσιὰς ἡδύπνευστε. V, 118.
 Ἰσιδι καρποτόκῃ, σταχυμήτορι. XVI, 284.
 Ἰσον κυδαλίμοις, Φαυστινιάδῃ τε. XV, 48.
 Ἰσοῦ ἐπὶ προμολῆσιν. VII, 246.

[Ἰστατο δ' Ἀλκμάων κεκλημένος. II, 1, 393.]
 [Ἰστατο δ' ἄλλος Ὀμηρος. II, 1, 407.]
 [Ἰστατο δ' Ἑρμαφρόδιτος. II, 1, 102.]
 [Ἰστατο δ' Εὐρίπιοι φερώνυμοι. II, 1, 32.]
 [Ἰστατο Σαρπηδὼν, Λυκίων πρόμος. II, 1, 277.]
 Ἰστορίην ἐτέλεσσα. IX, 193.
 Ἰστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυπεν. VII, 700.
 Ἰσχετε τὴν Βάκχην. XVI, 58.
 Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον. IX, 418.
 Ἰσως με λεύσσω, ξεῖνε. XVI, 52.
 Ἰτριά μοι. Vid. Ἰτριά μοι.
 Ἰὺξ ἡ Νικοῦς. V, 205.
 Ἰφθίμω τόδ' ἐπ' ἀνδρί. VII, 701.
 Ἰφίων μ' ἔγραψεν ἐξ χερσί. XIII, 17.
 Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος. IX, 757.
 Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τις ἀπ' ἰόνος. IX, 52.
 Ἰχθυόλον πολυωπές. VI, 27.
 Ἰχθυόλον ποτ' ἔλυε λίον. VIII, 156.
 Ἰχθὺν ὁ γρυπὸς Σωσίπτολις. XI, 199.
 Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον. VII, 702.
 Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ. VII, 388.
 Ἰὼ παρέρπων, μικρόν. XIII, 23.

K

Κάγῳ Κύπριδος αἶμα. XVI, 252.
 Καὶ αὐτή. Vid. Καί β' αὐτή.
 Καὶ γενέταν τοῦ νέρθε. VII, 140.
 Καὶ Διὶ καὶ Βρομίῳ με. VII, 533.
 Καὶ καπνὸν γελάσας παραμείβεο. VII, 414.
 Καὶ κλαῖτε καὶ στέναζε. XVI, 199.
 Καὶ Κολοφῶν ἀριζήλος. IV, 213.
 Καὶ κραναᾶς Βαθυλῶνος. IX, 58.
 Καὶ Κύπρις Σκάρτας. XVI, 176.
 Καὶ λαλέοντος ἄκουσε Λόγου. I, 81.
 Καὶ λίθος ὡς. Vid. Ἡ λίθος.
 Καὶ λόγον ἱστορίῃ κοσμοῦμενον. IX, 353.
 Καὶ Μακεδὼν ὁ σιδηρός. IX, 552.
 Καὶ με λίθον. Vid. Πρὶν με λ.
 Καὶ μισθοὺς αἰτεῖτε, διδάσκαλοι; XII, 219.
 Καὶ μύρμηκι χολήν. X, 49.
 Καὶ νέκυν ἀπρῆντος. VII, 287.
 Καὶ νέκυσ ὃν Τίμων ἄγριος. VII, 319.
 [Κεῖ νοερῆς ἀφθεγχτα Λατινίδος. II, 1, 303.]
 Καὶ νυκτὸς μεσάτης. V, 120.
 [Καὶ Παιανιέων δημηγόρος. II, 1, 23.]
 Καὶ πάλιν, Εὐλείθυια. VI, 146.
 Καὶ πενή καὶ ἔρως. V, 50.
 Καὶ πέτρος ἄλλος. IX, 818.
 Καὶ πῖε (al. πίνε) νῦν καὶ ἔρα. XI, 19.
 Καὶ πότε δὴ νήεσσ' (al. νάεις) ἄροδος. IX, 271.
 Καὶ ποτε Θυμῶδης. VII, 497.
 Καὶ ποτὲ μιν στυφελίζομένου. VII, 120.
 [Καὶ πρόμος εὐκαμάτων Πομπήιος. II, 1, 398.]
 Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ. V, 168.
 Καὶ πῶς εἰ μὴ Φοῖδος ἄν' Ἑλλάδα. VII, 108.
 Καὶ β' αὐτὴ ἤχλυσεν ἀκρίσπερος. VII, 633.
 Καὶ σέ, Κλεηνόριδῃ. VII, 263.
 Καὶ σέ, Πρωταγόρῃ, σοφίης. VII, 132.
 Καὶ σέ, Λακύνῃ, φάτιν ἔκλυον. VII, 105.
 Καὶ σεῦ, Πρωταγόρῃ. VII, 130.

[Καὶ σοφὸς Ἡράκλειτος ἔην. II, 1, 354.]
 Καὶ στάλικας καὶ πτηνά. VI, 152.
 Καὶ σὺ Γεωργίῳ φίλον δέμας. VIII, 154.
 Καὶ σὺ Θεοσσέβιον. VIII, 164.
 Καὶ σὺ μεθ' Ἑσπερίην. IX, 641.
 Καὶ σύ ποτ', Ἑμπεδόκλεις. VII, 123.
 Καὶ σὺ, τάλαν, παλάμησι τειαῖς. VIII, 196.
 Καὶ σὺ Τύχῃ δέσποινα. IX, 182.
 Καὶ σὺ Τύχῃ λοιπόν. IX, 183.
 [Καὶ Σύριος σελάγιζε. II, 1, 351.]
 Καὶ τί γε σῆμα φέρεις ἐξαίρετον. XV, 14.
 Καὶ τίς ἐφυ σοφὸς ὦδε; VII, 57.
 Καὶ τίς οὐκ ἐτλη. VII, 389.
 Καὶ τὸ φρονεῖν πλουτεῦντι. X, 83.
 Καὶ τότε Δημοδόκου. XI, 235.
 Καὶ τότε σῆς ζαθέης κεφαλῆς. IX, 197.
 Καὶ τότε σὼν καμάτων πανασίδμων. I, 9.
 Καὶ τότε Φωκυλίδεω. XI, 235 (N).
 Καὶ τὸν ἀπὸ Τρηχίνος ἰδών. XVI, 111.
 Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρήτομον. IX, 274.
 Καὶ τότε δὴ, Μίλητε. XIV, 89.
 [Καὶ τριτάτῃν θάμβησα πάλιν. II, 1, 288.]
 [Καὶ τρίτος εὐχαιτῆς τριποδηλάτος. II, 1, 283.]
 Καὶ τρώγεις ὅσα πέντε λύκοι. XI, 207.
 [Καὶ τύπος ἄβρὸς ἔλαμπεν. II, 1, 357.]
 Καὶ Φαίθων γραφίδεσσιν ἔχει τύπον. XVI, 32.
 [Καὶ φίλος Αὐσονίοισι λιγύθροος. II, 1, 414.]
 Καὶ χαλκῇ περ εὐῶσα λάλῃσεν. IX, 727.
 Καὶ χρυσὸν φιλέω. IX, 431.
 Καὶ ρὸν γνῶθι σοφῶν τῶν ἐπτά τις. XII, 197.
 [Καίσαρ δ' ἐγγὺς ἔλαμπεν Ἰούλιος. II, 1, 92.]
 Καίσαρων μέγ' αἶσιμα. VIII, 9.
 Καίσαρον φθιμένον. VIII, 96.
 Καλὰ Ποσειδάων δίκασεν. IX, 116.
 Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια. IX, 444.
 Κάλλει μὲν νικᾷς κραδίης. XVI, 33.
 Καλλιγάμοις λέκτροις περικλίνεσθαι. IX, 765.
 [Καλλιγένους Διόδωρον. VII, 625, 3.]
 Καλλιγένης ἀγροῖκος. XI, 365.
 Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον. IX, 175.
 Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα. XI, 275.
 Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν. IX, 545.
 Κάλλιμον ἐκ πατρίης σέ. VIII, 93.
 Κάλλιμος ἡϊθέων Εὐφῆμιος. VIII, 130.
 Καλλιόπα κλυτόμοχθε, τί σοι πλέον. XVI, 362.
 Καλλιόπη βασίλεια Γεωργίων. XVI, 312.
 Καλλιόπη μὲν ἐγώ. XVI, 217.
 Καλλιόπη πολύμυθε. IX, 523.
 Καλλιόπη σοφὴν ἡρώιδος. IX, 504.
 Καλλιόπης Ὀρφέα. VII, 10.
 Καλλίστρατός σοι. XIII, 2.
 Καλλιχόρου τότε τεῖχος. XV, 2.
 Κάλλος ἀνευ χαρίτων. V, 67.
 Κάλλος ἔχεις Κύπριδος. V, 70.
 Κάλλος ἔχον καὶ πρόσθεν ἐπήρατον. I, 13.
 Κάλλος μὲν Κυθέρεια. VI, 19.
 Καλὸν μὲν στυγόμενον ἔχειν νόον. X, 68.
 [Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῷε. XII, 51, 3.]
 Καλχαδὼν δύστηνον ἐρωδιόν. IX, 551.
 Καλῶ σὺν τέττιγι. VI, 156.
 Κέμῃ σοφὴ πόησεν τέχνη. XIV, 54.

Κάμῃ τὸν ἐν σμικροῖς. IX, 334.
 Καμπομένους δόνακας. VI, 28.
 Κᾶν με κατακρύπτῃς. VII, 357.
 Κᾶν μέχρις. Vid. Κῆν μέχρις.
 Κᾶν στῆς πυθμένος ἄχρῃς. VIII, 251.
 Κανδαύλου τότε σῆμα. VII, 567.
 Καπαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεὶ. XI, 238.
 Καπαδόκην ποτ' ἐχίδνα. XI, 237.
 Καπαδοκῶν μέγ' αἶσμα. VIII, 113.
 Κάπρον μὲν χέρσῳ Κόδρος ἔκτανε. IX, 275.
 Καρικὸς Αἰμιλιανός. I, 35.
 [Καρκίνον Ἥλιος μετανεύσεται. IX, 384, 13.]
 Καρπαθῖν ὅτε νυκτός. VI, 245.
 Κάρτερος ἐν πολέμοις Τιμόκριτος. VII, 160.
 Καρφαλέος δίψῃ Φοῖβου λάτρις. IX, 272.
 [Κασσάνδρην δ' ἐνόησα θεοπρόπον. II, 1, 189.]
 Κάθθανε μὲν Θεόδωρος. VII, 595.
 Κάθθανεν Ἡλιόδωρος. Vid. Ἐφθανεν Ἡλ.
 Κάθθανες, ὡ Πύρρων. VII, 576.
 Κάθθανον, ἀλλὰ μένω σε. VII, 342.
 Καῦμά μ' ἔχει μέγα δὴ τι. XII, 180.
 Καύματος ἐν θάμνοισι. IX, 273.
 Καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε. VI, 335.
 Καὐτὴ δὴ β' ἤχλυσεν. Vid. Καὶ β' αὐτῇ.
 Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανός. XII, 113.
 Κεῖμαι· λαῖ ἐπίβαινε κατ' αὐγένος. XII, 48.
 Κειράμενος γονίμην τίς. VI, 218.
 Κεῖσαι δὴ χρυσέαν. VI, 119.
 Κεῖται ἐνὶ Τροίῃ Τελαμώνιος. VII, 149.
 Κεῖτο δ' ὁμοῦ σάκος. IX, 492.
 Κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης. XI, 382.
 Κεκυηὺς χρονίη. VI, 25.
 Κεχροπὶ ῥαῖνε λάγυνε. V, 134.
 Κεχροπίδαι Διτ' τόνδ' ἔθεσαν. IX, 702.
 [Κεχροπίδης δ' ἤστραπτε. II, 1, 13.]
 Κεχύφαλοι σφίγγουσι. V, 260.
 Κεμμάδος ἀρτιτόκου μαζοῖς. IX, 2.
 Κέντρα διωξικέλευθα. VI, 246.
 Κέρβερε, δειμαλέην ὑλακὴν. VII, 69.
 Κερδαλέους δίκεσθε δόμους. IX, 654.
 Κερκίδα τὰν ὀρθρινά. VI, 160.
 Κερκίδα τὴν φιλασιδόν. VI, 47.
 Κερκίδα τὴν φιλοεργόν. VI, 48.
 Κερκίδας ὀρθρολάλοισι. VI, 247.
 Κερκίδος οὐ χρήξεις. XI, 267.
 Κήγῳ Σωσιθέου κομέω νέκυν. VII, 707.
 Κῆτα με προσήλθε φλυαρία. XIII, 31.
 Κῆλην κηλήτου. XI, 342.
 Κῆν γῆ καὶ (al. κῆν) πόντῳ κεκρύμμεθα. VII, 506.
 Κῆν με κατακρύπτῃς. Vid. Κᾶν με κατ.
 Κῆν με φάγῃς ἐπὶ βίξαν. IX, 75.
 Κῆν μέχρις Ἑρακλέους σπηλῶν. XI, 209.
 Κῆν μυχὸν Ἐρκυναῖον. IX, 419.
 Κῆν πρύμνῃ λαχέτω με. IX, 546.
 Κῆν βίψῃς ἐπὶ λαϊά. V, 119.
 Κῆν τείνης βακόνετα. XI, 66.
 Κῆπος ἐν ὄδε χῶρος. IX, 806.
 Κηρύσσω τὸν Ἑρωτα. V, 177.
 Κηφεὺς Ἀνδρομέδην. XVI, 148.
 Κίμων ἔγραψε τὴν θύραν. IX, 758.
 Κίονα τετράπλευρον. IX, 682.

Κισσοκόμαν (al. Κισσοκόμα) Βρούνη. VI, 58.
 Κισσῶ μὲν Διώνυσος ἀγαλλεται. IX, 535.
 Κιχλίξεις, χρημέτισμα γάμου. V, 245.
 Κλαγγῆς πέμπεται ἤχος. V, 303.
 Κλαίει δυσεφύκτως σφιγγθείς. XVI, 198.
 Κλασθείσης ποτὲ νηὸς. IX, 269.
 Κλειδοῦχοι νεκῶν. VII, 391.
 Κλεῖε, θεὸς, μεγάλοιο πύλας. IX, 526.
 Κλεινὴν οὐκ ἀπόφημι. IX, 550.
 [Κλεινάδην δὲ τέθηπα. II, 1, 82.]
 Κλεινοῖς ἐν δαπέδοισι Πιρηνῆς. VII, 90.
 Κλεινόνυμοι. Vid. Αἱ νόμιμοι.
 Κλεινὸς Ἰωάννης. VII, 590.
 Κλεινός (al. Κλυτός) Ἰ. Vid. Αὐτός Ἰωάννης.
 Κλειοῦς αἱ δύο παῖδες. VI, 356.
 Κλεῦας οὐτυμοκλεῖος. VII, 720.
 Κλέψομεν ἄχρι τίνος. XII, 21.
 Κλέψωμεν, Ῥοδόπη. V, 219.
 Κληῖδες Κύπρου (al. πόντου) σε. VII, 738.
 Κλίμακος ἐξ ὀλίγης. VII, 632.
 Κλίνας αὐγένα γαῦρον. XVI, 203.
 Κλύθι, Ἀλεξάνδρεια. VIII, 100.
 Κλύθι, καὶ οὐκ ἐθέλουσα. XIV, 64 (N).
 Κλώνες ἀπρόοιοι ταναῆς δρυός. IX, 71.
 Κνημίδας, θώρηκα. VI, 86.
 Κνωσίον Ἰδομενῆος δρα τάρον. VII, 322.
 Κοινὴ παρ κλισίῃ. IX, 141.
 Κοινὸν ἐγὼ Μεγαρεῦσι. VII, 154.
 Κοίρανοι, ὑμετέρην ἀρετὴν. IX, 821.
 Κοίρανος Εὐρώπας, ὁ καὶ εἰν ἀλῆ. XVI, 6.
 Κολχαδῶν. Vid. Καλχαδῶν.
 Κολχίδα, τὴν ἐπὶ παισὶν ἀλάστορα. XVI, 141.
 Κομητὰ, Θεοσίτης μὲν ἦσθα. XV, 40 (N).
 Κομητὰ, ταῦτα δυσκόμιστά. XV, 37 (N).
 Κονδίτου μοι δεῖ. IX, 502.
 Κοντὸν ἀνὴρ κατέπηξε. IX, 533.
 Κόνων δίπτηχυς. XI, 108.
 Κορινθίῳ πίστευε. XI, 438.
 Κόσκινον ἡ κεφαλὴ σου. XI, 78.
 Κόσμον Ἰουστινὸς βασιλεὺς. IX, 658.
 Κόσμος ὅλος μύθοισιν. VIII, 4.
 Κούρα Πάλλαντος πολυνύμφε. VI, 313.
 Κουρεὺς καὶ βαφιδεύς. XI, 288.
 Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν. V, 305.
 Κούρον ἀποπλανήν ἐπιμάχιον. IX, 548.
 Κόψας ἐκ φηγοῦ σε. VI, 99.
 Κράμβην Ἀρτεμίδωρος. XI, 35.
 Κράμβης ἄφωμαι, Κυλλήνις; XVI, 193.
 Κράνας εὐδρου παρὰ νόμασι. IX, 330.
 Κρανίον ἐν τριόδοισι. IX, 159.
 Κρατὴρ νοητὸς πνεύματος. IX, 819.
 Κρεσφόντου γενέτην πέφνες. III, 5.
 Κρηθίδα τὴν πολύμυθον. VII, 459.
 Κρημνοβάταν, δίκερων. IX, 142.
 Κρῆναι καὶ ποταμοί. VIII, 129.
 Κρηναῖαι λιβάδες, τί πεφεύγατε; IX, 549.
 Κρῆς γενεὰν Βρόταχος. VII, 254*.
 Κρῆσσα κύων ἐλάφοιο. IX, 268.
 Κρίνατ', Ἑρωτες, ὁ παῖς τίνος ἀξίος. XII, 66.
 [Κρίνω ἐγὼ Διῶ καὶ ἀχυρμιᾶς. IX, 384, 15.]
 Κριὸν ἔχῃ γενετήρα. XIV, 30.

Κτανθείς τὸν κτείναντα κατέκτανον. XIV, 32.
 Κτεῖνα κάσιν, κτάνε δ' αὖ με κάσις. XIV, 38.
 Κτείνετε, ληΐζεσθε. VIII, 207.
 Κτῆσιν ἐὼν σάρκας τε. VIII, 103.
 Κυανὴ καὶ τοῦσδε μενέγγεας. VII, 255.
 Κύδος Ἰουλιανοῦ παναοίδιμον. XVI, 71.
 Κύκλον ἦν ἔδης. VII, 521.
 Κυκλοτερὴ μόλιθον. VI, 62.
 Κύκλωψ ἐγὼ Πολύφημος. XIV, 132.
 Κυλλήνην ὄρος Ἀρκάδων. VII, 390.
 Κῶλος καὶ Λεῦρος. XI, 16.
 Κύμα τὸ πικρὸν Ἑρωτος. V, 190.
 Κύματα καὶ τρηγὴς με κλύδων. VII, 216.
 Κυνιάδες, θαρσεῖτε. VI, 121.
 Κύπρι γαληναίη, φιλονόμφει. X, 21.
 Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἑνα. XII, 89.
 Κύπρι φιλομειδῆς, θαλαμηπόλε. XVI, 177.
 Κύπριδι κεῖσο, λάγυνε. VI, 248.
 Κύπριδι κουροτρόφω. VI, 318.
 Κύπριδος ἑδ' εἰκὼν. XVI, 68.
 Κύπριδος οὔτος ὁ χῶρος. IX, 144.
 Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος. XII, 157.
 Κύπρις, Ἑρως, Χάριτες. IX, 639.
 Κύπρις ὅτε σταλάουσα κύμας. XVI, 180.
 Κύπρις σὺν Χαρίτεσσιν καὶ υἱέ. IX, 623.
 Κύρος κύριός ἐστι. XII, 28.
 Κύρω, ἀκιστορίης πανυπέρτατα. I, 90.
 Κωλιάδες δὲ γυναῖκες. IX, 509.
 Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἐσπερίων. IX, 270.
 Κωμάσσομαι· μεθύω γὰρ ὄλος. XII, 116.
 Κώμαυλος τὸν ἐγγίνον ἰδὼν. VI, 169.
 Κωμικὸν ἀμφίπρω. IX, 505.
 Κωνσταντινιάδης Ἀσκληπιάδης. IX, 195.
 Κωνσταντίνος γ' ἦν. XVI, 385.
 Κωνσταντίνος Ἰωάννου. XV, 15.
 Κωτίλας ματέρος. XV, 27.
 Κωφὸν ἀναυδὸν ὀρῶν τὸν Γέσσιον. XVI, 317.

Λ

Λᾶας ὁ μὲν γενέτην τε. VIII, 77.
 Λαβροπόδη χεῖμαρρε. IX, 277.
 Λαβροσύνα τάδε δῶρα. VI, 305.
 Λᾶδας τὸ στάδιον εἶθ' ἤλατο. XVI, 53.
 Λάζεο, τιμήεσσα Κυθηριάς. VI, 190.
 Λάδρη κοιμηθεῖσα Φιλαίνιον. VI, 284.
 Λάδρη παπταίνοντα παρὰ φλὴν. XII, 124.
 Λαθρή, ἐκ πλανίου (αἰ. πλάνης) ταύτην. VI, 300.
 Λάθριον ἐρπηστην σκολιὸν πόδα. XI, 33.
 Λάθριος Ἡράκλεια καλὼν. IX, 554.
 Λαίε Λαβδακίδη, παιδὼν γένος. XIV, 67.
 Λαίλαπα καὶ μανίην. VII, 290.
 Λαίλαψ καὶ πολὺ κύμα. VII, 392.
 Λαίλιος, Λύσονίων ὑπάτων κλέος. IX, 280.
 Λαῖς ἀμαλδυνθεῖσα. VI, 18.
 Λαμπάδα θεὸς καὶ τόξα. XVI, 200.
 Λαμπάδα κηροχίτωνα. VI, 249.
 Λαμπάδα μὲν προέηκεν Ἑρως. XIV, 107.
 Λαμπάδα, τὴν κούρου. VI, 100.
 [Λάμπων δ' ἀχνυμένην ἐναλφγικος. II, 1, 251.]
 Λάμψας ὁ Χριστός. I, 112.

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτός. VI, 8.
 Λάρνακα πατρώων ἐτι. IX, 278.
 Λάρνακι χρυσεῖη βόος εἰκαθεν. I, 62.
 Λασταύρων. Vid. Μασταύρων.
 Λατύπος Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι. VII, 554.
 Λαφρή ἐκ πενίης. Vid. Λαθρή.
 Λέβητας ἔγνω, μὴ σιωπῇ. XIV, 10.
 Λείψανον ἀμφίκλαστον. VI, 223.
 Λέκτρα μάτην μένοντα. VI, 58.
 Λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια. VII, 604.
 Λέκτρον ἐνὸς φεύγουσα. IX, 529.
 Λέμβιον, ἡ δ' ἑτέρα. V, 44.
 Λεπτόν ὕφηνάμενα. IX, 372.
 Λεπτὸς ἀνὴρ δέμας ἦν. VII, 111.
 Λέσβιον Ἡρίνης τόδε κηρίον. IX, 190.
 Λευκάδος αἰπὺν ἔχων. VI, 251.
 Λευκάδος ἀντὶ με Καίσαρ. IX, 553.
 Λευκάνθης Κλεόδουλος. XII, 165.
 Λευκοῖνους καὶ δὴ καὶ ψάματα. XI, 34.
 Λευκοῦ μεθελκων ἡνίας. XVI, 384.
 Λεῦσσε με τὸν Γᾶς τε. XV, 24.
 Ληθαῖης ἀκάτοιο τριηκοσίου. IX, 279.
 Λήθη καὶ σιγὴ νεκύων γέρας. VIII, 236.
 Λήξατε, τυμβοχοῖοι. VIII, 200.
 Λῆξον Ἑρως κραδίης τε. V, 224.
 Λῆς, ποτὶ τᾶν Μοισᾶν. IX, 433.
 Λητοῖδη, σὺ μὲν ἔσχεας. XII, 55.
 Λητοῖος καὶ Παῦλος ἀδελφεῶ. VII, 551.
 Λητούς ὠδίων ἱερὴ τροφὴ. IX, 100.
 Ληφθήσῃ, περίφοιτε Μενέκρατες, XII, 149.
 Λίην ἐντριχὸς εἰμι. XIV, 62.
 Λιμὸν διζυρὴν ἀπαμυνομένη. IX, 89.
 Λιμοῦ καὶ γραίης χαλεπὴ κρίσις. XI, 65.
 Λίσσομαι, Ἑρως, τὸν ἀγρυπνον. V, 215. XII, 19*.
 Λίσσομαι· ἦν γε θάνα. VIII, 213.
 Λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης. VI, 250.
 Λιτὸς τοι δόμος οὔτος. IX, 143.
 Λίτραν ἐτὼν ζώσας. X, 97.
 Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ. VII, 646.
 Λοκρίδος ἐν νέμει σκιερῷ. VII, 55.
 Λούεσθαί σε λέγουσι πολλὸν χρόνον. XI, 256.
 Λουσάμενοι, Προδίκη. V, 12.
 Λούσασθαι πεπόρευται Ὀνήσιμος. XI, 243.
 Λυδὲ γένος, πολλῶν βασιλεῦ. XIV, 79.
 Λυδὴ καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὐνομα. IX, 63.
 Λύδιον οὐδας ἔχει τοδ' Ἀμύντορα. VII, 232.
 Λυδὸς ἐγὼ, ναὶ Λυδός. VII, 178.
 Λύκτιον ἱσοδόκην καὶ καμπύλον. VI, 326.
 Λυσιδίκη σοι, Κύπρι. V, 203.
 Λυσιμελοῦς Βάκχου. XI, 414.
 Λύσιππε, πλάστα Σικυώνιος. XVI, 119.
 Λυσίππης ὁ νεογνός. IX, 351.
 Λῦσον ἀπ' εὐόρων. X, 4.
 Λύχνη, σὲ γὰρ παρεούσα. V, 7.
 Λῶπος ἀποκλύζουσα. IX, 276.
 Λωτὸν ἐρεπτομένους προτέρων. IX, 618.

Μ

Μᾶ τὸν βουθοῖναν. Vid. Οὐ τὸν βουθ.
 Μάγνης Ἡράκλειτος, ἐμὸς πόθος. XII, 152

- Μάγνος δὲτ' εἰς Ἀθήνη κατέβη. XI, 281.
 Μαζοὺς χερσὶν ἔχω. V, 272.
 Μαινὰς Ἐνυαλίου. VI, 122.
 Μαίνεται Τριγένεια. XVI, 128.
 Μαίνη καὶ λίθος οὐσα. XVI, 142.
 Μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια. V, 244.
 Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον. XI, 192.
 Μακύνου τείχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε. IX, 518.
 Μάλθακὰ μὲν Σαπφοῦς. V, 246.
 Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν. V, 18.
 Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτέ. VII, 538.
 Μαντιάδας, ὃ ξεῖνε. VII, 445.
 Μάντιες ἀστερόεσσιν ὄσοι. IX, 80.
 Μάργε καὶ ἀφροσύνη. III, 14.
 Μαρκελλοῦ τόδε σῆμα. VII, 158.
 Μαρτάδα. Vid. Μυρτάδα.
 Μαρτινιανοῦ σῆμα μεγακλέος. VIII, 116.
 Μάρτυρας ἐν πελάγει πόθεν εὑρομεν; XV, 10.
 Μάρτυρες, αἶμα θεῶ. VIII, 174.
 Μάρτυρες, εἴπατε ἄμμιν. VIII, 167.
 Μάρτυρες, ὀλήκοιτε. VIII, 52 *.
 Μαρτύρομ', ἀθλοφόροι καὶ μάρτυρες. VIII, 169.
 Μαρτύρομ' οὐδὲν ἔχω. VIII, 216.
 Μάρτυρος Ἀκαχίοιο. I, 104.
 Μαρωνὶς ἡ φίλοινος. VII, 455.
 Μασταύρων ἀφελὼν δύο γράμματα. XI, 230.
 Μαστεύω τί σευ ἄγχι. VII, 424.
 Μᾶτερ Ὀδυσσεὺς. III, 8.
 Μᾶτέρες αἱ Περσῶν. XII, 62.
 Ματρὸς ἐτ' ἐν κόλποισιν. XII, 47.
 Μανσωλοῦ τάφος ἐστὶ πελώριος. VIII, 184.
 Μαχλὰς ἐγὼ γενόμην. XVI, 80.
 Μαχλὰς εὐκροτάλοισιν. IX, 139.
 Μεγαρεὺς δὲ φεύγε πάντας. XI, 440.
 Μεῖζον' ἀειράμενος κεφαλῆς. XIV, 149.
 Μῆλλον ἄρα στυγεράν. VI, 127.
 Μῶλων Εὐρυμέδων. VII, 107.
 Μελπωμένη βασιλῆα φιλεύον. IX, 524.
 Μελχισεδὲκ βασιλεῦ. I, 66.
 Μέμνη που (αἰ. μου), μέμνη, ὅτε τοι. XII, 32.
 Μεμομένη Βορέην. IX, 88.
 ... μέν Διόνυσον ὄραξ ἐμέ. XIV, 24.
 Μεσσαλινότο γόνος. IX, 694.
 [Μεσσάτιος ῥόδου εἰμί. IX, 384, 11.]
 Μεσσηνὸς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ. I, 99.
 Μέχρι τίνος πολεμῆς με. XII, 174.
 Μέχρι τίνος, Πολύκαρπε. XI, 346.
 Μέχρι τίνος, Προδίκη. V, 103.
 Μέχρι τίνος σε γελῶντα μόνον. XII, 218.
 Μέχρι τίνος φλογέσσαν. V, 221.
 Μὴ δεῖξῃς μερόπεσι. VIII, 241.
 Μὴ εἴπῃς: θάνατον βιοτῆς ὄρον. IX, 81.
 Μὴ ζῆται δελτοῖσιν ἐμαῖς. XII, 2.
 Μὴ θάμβει, μάστιγι Μυροῦς. VII, 425.
 Μὴ θάπτειν τὸν ἀθῆπτον. IX, 498.
 Μὴ 'κδύσης, ἀνθρώπε. XII, 40.
 Μὴ κίνει Καμαρίναν. IX, 685.
 Μὴ κλαίων τὸν Ἑρωτα δόκει. IX, 420.
 Μὴ κρύπτῃς τὸν Ἑρωτα. XII, 16.
 Μὴ λέγε, καὶ λέξεις ἐμὸν σῶμα. ΧΓ', 22.
 Μὴ μ' εἴπῃς πάλιν ὄδε. XII, 155.
 Μὴ με δόκει πιθαινοῖς. V, 186.
 Μὴ με θοῶς, κύδιστε, παρέρχεο. VII, 337.
 Μὴ με κάλει δίσκων ἐπίστορα. XI, 371.
 Μὴ με κόνι κρύψῃτε. VII, 393.
 Μὴ με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἑκτορα. VII, 137.
 Μὴ με τὸν Αἰάντειον. IX, 204.
 Μὴ με τὸν ἐκ Λιθάνοιο λέγε. XVI, 202.
 Μὴ μέμψῃ μοίρην. Vid. Μὴ μεμψιμοίρει.
 Μὴ μέμψῃ μ' ἀπέπειραν. IX, 78.
 Μὴ μέμψῃ παριῶν. VII, 260.
 Μὴ μεμψιμοίρει μὴ θεοὺς μηδέν. XIV, 70.
 Μὴ μέτρει Μάγνητι. VII, 235.
 Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους. XI, 8.
 Μὴ νεμέσα βαιοῖσι. IX, 784.
 Μὴ νεμέσα, Ζεῦσιππε. IX, 614.
 Μὴ πάλι μοι μετὰ δόρπον. XI, 9.
 Μὴ πόδα γυμνὸν ἔρσσε. X, 22.
 Μὴ πόθεν εἰμὶ μάθῃς. VII, 314.
 Μὴ πόλεμον φοιμένοισιν. VIII, 109.
 Μὴ ποτε κοιλῆνης Παρίη. IX, 443.
 Μὴ ποτε, τὸν παρεόντα παρείς. X, 40.
 Μὴ που θανόντες. Vid. Ἄρα μὴ θαν.
 Μὴ πταίων. Vid. Εὐ πράττων.
 Μὴ σοι τοῦτο, Φιλαινί. VII, 477.
 Μὴ σπείσης Μενέδημον θείων. XII, 184.
 Μὴ σύ γ' ἐπ' ἄλλοτρίης. IX, 573.
 Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο. Vid. Μὴ σύ γε ποιον.
 Μὴ σύ γε θνητὸς ἐών. XII, 327.
 Μὴ σύ γε, μηδ' εἰ τοι. V, 122.
 Μὴ σύ γε ποιονόμοιο. XVI, 230.
 Μὴ ταχὺς Ἑρακλείτου. IX, 540.
 [Μὴ τις ὑπαυχενίοιο. IV, 3, 47.]
 Μὴ τρέσσης, ὅτι τόξον. XVI, 124.
 Μὴ φθείρειν, ὠνθρωπε. VII, 736.
 Μὴ χαίρειν εἵπῃς με. VII, 318.
 Μὴ ψεύδεσθ' ὅτι γαστρός. VIII, 163.
 Μηδ' ἐτ' ἐπ' ἀγκυρῆς. IX, 82.
 Μηδὲ καταχθονίους. VII, 333.
 Μηδὲ λαλῶν πρῶην ἐσολοκίσει. XI, 148.
 Μηδεῖς τύπος οὗτος. XVI, 143.
 Μηδεῖς ζητήσῃ μερόπων. VII, 684.
 Μηδεῖς μοι ταύτην. XI, 402.
 Μηδ' ἐν ἄγαν, σοφὸς εἶπεν. V, 299.
 Μηδ' ἐν ἄγαν τῶν ἐπτά σοφῶν. VII, 683.
 Μηδὲν ἀπαγγελίας. VII, 589.
 Μηδέποτε ζήσας ὁ πένης. X, 63.
 Μηδοὶς ἐλπισθεῖσα τροπαιοφόρος. XVI, 222.
 Μηδοφόνους μὲν χεῖρας. XVI, 118.
 Μηκέτι δειμαίνοντες ἀφεγγέα. IX, 675.
 Μηκέτι κληρονόμους ὀνομάζετε. IX, 500.
 Μηκέτι, μηκέτι, Μάρκε. XI, 135.
 Μηκέτι νῦν μινύριζε. IX, 87.
 Μηκέτι πηχτὸν ἄροτρον. VIII, 176.
 Μηκέτι ταυροβόριοι. XVI, 94.
 Μηκέτι τις πτήξει. V, 268.
 Μῆλον ἐγὼ - βάλλει με. V, 80.
 Μῆλον ἐγὼ στρουθίον. VI, 252.
 Μῆλῳ καὶ Σατύρῃ. V, 206.
 Μὴν ὑπᾶτων πρῶτος. IX, 580.
 Μηνᾶς χρύσειον ἔργον. IX, 785.
 Μήνη χρυσόκερως. V, 16.

Μῆνιν οὐλομένην γαμήην. IX, 168.
 Μῆνις Ἀχλλῆος καὶ ἑμοί. IX, 169.
 Μῆποτε γαστροβαρή. V, 54.
 Μῆποτε δουλεύσασα γυνή. X, 48.
 Μῆποτε λυκήση σε. VII, 620.
 Μῆποτε, λύχνη, μύκητα. V, 263.
 Μῆτ' ἰσχνὴν λίην περιλάμβανε. V, 37.
 Μῆτε βαθυντεάνοιο τύχης. X, 74.
 Μῆτε λίην στυγνὸς παρακέλισο. XII, 209.
 [Μῆτε λίπης Τέρπανδρον ἐδῆροον. II, 1, 111.]
 Μῆτε μακρῇ θαρσέων ναυτῶλεο. VII, 665.
 Μῆτε με χεῖματι πόντος. X, 102.
 Μῆτερ ἐμὴ Γαίη. VI, 51.
 Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ. IX, 361. XI, 298.
 Μῆτερ, μητρυιῆς χαλεπὸν. XI, 298.
 Μῆτερ, τεύχεα ταῦτα. IX, 460.
 Μῆτέρ' ἐμὴν τίκτω. XIV, 41.
 Μῆτέρα Κύπριν ἔλουσεν Ἔρωσ. IX, 626.
 Μῆτέρα τις, πατέρ' ἄλλος. XI, 228.
 Μῆτέρα τρηχέιοισιν. III, 9.
 Μῆτέρες εὐάθλων γεράων φρένες. XVI, 363.
 Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην. IX, 447.
 Μῆτιν Ἐπικτήτοιο. IX, 207.
 Μητρὶ περιστοφέος σηκοῦ. IX, 791.
 Μητρόδοτος στυγέων πρασίμων. XI, 344.
 Μητρόφανες, κύκνοφι. XI, 345.
 Μητρυαὶ προγόνοισιν ἀεὶ καχόν. IX, 68.
 Μηρυιὰν Κλυτίος. III, 4.
 Μηρυιῆς δύσμητις ἀεὶ χόλος. IX, 69.
 Μηχανικὴ Φαέθοντα βιάζεται. IX, 807.
 Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον. V, 121.
 Μίκκος ὁ Πελλαναῖος. VI, 151.
 Μικρὰ μὲν ἔργα τὰδ' ἐστίν. IX, 610.
 Μικρὰ μὲν λίθος ἐστίν. IX, 610 (N).
 Μικρὴ τις, Διόνυσσε. IX, 566.
 Μικρόν μὲν πνεύσας ἐπὶ χθονί. VIII, 153.
 Μικρὸς Ἔρωσ ἐκ μητρός. XII, 105.
 Μικροῦ κατέσχον τὸν βότρυ. IX, 761.
 Μῖλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ. XVI, 24.
 Μῖξον μελιχρὴ βαῖδον φόβον. XVI, 74.
 Μισόπτωχε θεά. XI, 403.
 Μισῶ, δέσποτα Καίσαρ. XI, 132.
 Μισῶ δυσπερίληπτα φιλήματα. XII, 200.
 Μισῶ τὴν ἀρετῇ. V, 42.
 Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν. X, 95.
 Μνᾶμα τόδε φθιμένου. VII, 208.
 Μναμοσύναν ἔλε θάμβος. IX, 66.
 Μνασάλκεος τὸ σᾶμα. XIII, 21.
 Μνήμα μὲν Ἑλλάς ἄπασ' Εὐριπίδου. VII, 45.
 Μνήμα σὺν, ὦ Θεόδωρε. VII, 594.
 Μνήμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστίου. VII, 677.
 Μνήματι τῷδε Κράτητα. VII, 103.
 Μνήμη καὶ Δήθη, μέγα χαίρετον. X, 67.
 Μνήμονες Εὐδούλιο. VII, 452.
 Μνήμονες οἱ Κᾶρες πολέων. XVI, 35.
 Μνήσομαι· οὐ γὰρ ἴοικεν. XIII, 26.
 Μορτάδα. Vid. Μυρτάδα.
 Μορφὰς ὁ γράφας. IX, 687.
 Μορφὴν ἐνθάδε μοῦνον. I, 67.
 Μορσὴν τήνδ' ὁράας. IX, 802.
 Μόσχε, τί μοι λαγόνεσι. IX, 721.

Μούναν σὺν τέκνοις, νεκυστόλε. VII, 530.
 Μούνη σοὶ φωνὴ περιλείπετο. VIII, 40.
 Μοῦνος ἐναίρομένοισιν. VII, 147.
 Μοῦνφ μοι θέμις ἐστί. XIV, 55.
 Μοῦνφ μοι φίλον ἐστί. XIV, 29.
 Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλιφύρου. XIII, 30.
 Μοῦσα φίλα, τίνι τάνδε. IV, 1.
 Μουσάων δεκάτη. XVI, 283.
 Μουσάων Ἑλικωνιάδων. IX, 572.
 Μουσείον τὰ μὲν αὐτὸς ἐτεύχαστο. IX, 801.
 Μούσης νοθεσίην φιλοπαίγμονος. XI, 32.
 Μουσσοπλόν, βητήρα, δικασπλόν. VIII, 103.
 Μόχθος ἐμοῦ γενετήρος. IX, 461.
 Μόφου τήνδ' ἐσορᾶς κλεινὴν πόλιν. IX, 693.
 Μύδων τέρμα βίοιο λαχών. IX, 585.
 Μῦθος Τάρταρος ἦεν. VIII, 246.
 Μυλεργάτας ἀνὴρ με. VII, 394.
 Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος. XI, 391.
 Μυρία με τριψασαν (αἰ. μετρήσασαν). IX, 34.
 Μυρία σοι, Πτολεμαῖε. VII, 241.
 Μυριάσιν ποτὲ τῇδε. VII, 248.
 Μυριόπουν σχολόπενδραν. VI, 222.
 Μυρίος ἦν, ὠνθρωπε, χρόνος. VII, 472.
 Μύρμηκος πτερόντος ὑπέρ. XI, 392.
 Μυρτάδα τὴν ἱεραῖς με. VII, 329.
 Μῶμε μαιφόνε. I, 103.

N

Ναὶ θέμιν, ἀκρήτου. XII, 31.
 Ναὶ λίτομαι, παροδίτα. VII, 569.
 Ναὶ μὰ τὸν ἐν γαίῃ πύματον δρόμον. VII, 596.
 Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον. V, 197.
 Ναὶ μὴν Ἐμπεδοκλῆα θαναίν. VII, 124.
 Ναὶ ναὶ βάλλετ', Ἐρωτες. XII, 45.
 Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἐρωσ. V, 179.
 Ναὶ τὰν νηξαμέναν. V, 154.
 Ναὶ τάχα Τανταλῆς. V, 236.
 Ναὶ τὸν Ἐρωτα, θελω. V, 141.
 Ναννοὺς καὶ Λύδης ἐπὶ χειρὶ δύο. XII, 168.
 Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν. VII, 272.
 Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος. VII, 417.
 Ναυηγόν με δέδορχας. VII, 268.
 Ναυηγὸς γλαυκοῖο φυγών. VII, 550.
 Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ Διοκλέος. VII, 266.
 Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ· ὁ δ' ἀντίον. VII, 265.
 Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ· σὺ δὲ πλέε. VII, 282.
 Ναυκράτιος πλεκτοῖο λίνου. VIII, 158.
 Ναυκράτιος στροφάλιγγι θάνε. VIII, 157.
 Ναῦν Ἱεροκλείδης ἔσχεν. VII, 635.
 Ναυτίλε, μὴ πύθου τίνος ἐνθάδε. VII, 350.
 Ναυτίλε, μὴ στήσης δρόμον. IX, 427.
 Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἄλός. VII, 267.
 Ναυτίλοι ὦ πλώοντες. VII, 499.
 Νεβρείων ὁπόσον σάλπιγγ'. XVI, 305.
 Νεῖκος Ἀριστείδης Ἰάδων κατέπαυσε. XVI, 320.
 Νεῖλος ἰορτάζει. IX, 352.
 Νεῖλος, Περσίς, Ἴδερ, Σόλυμοι. XVI, 39.
 Νεῖλου μὲν ποταμοῖο ῥόος. I, 100.
 Νεκροδόκον κλεινὴρα Φίλων. VII, 634.
 Νεκρῶν νεκρὰ πέλαι. VIII, 186.

Νέοις ἀνάπτων καρδίας. V, 1.
 Νεύμασι θεσπεσίοιο. I, 94.
 Νῆ τὴν νηξαμένην. Vid. Ναί τὰν νηξ.
 Νῆ τὸν Ἑρωτα. Vid. Ναί τὸν Ἑ.
 Νῆα μὲν ὤλεσε πόντος. IX, 85.
 Νῆα Ποσειδάωνι. VI, 69.
 Νῆά σοι, ὦ πόντου. VI, 70.
 Νηδυί βριθομένην δάμαλιν. IX, 22.
 Νηδὺν ἀναίσχυντον. IX, 170.
 Νηιάδες καὶ ψυχρά βοαύλια. VII, 717.
 Νηλεὺς ὦ δαίμον. VII, 334.
 Νηλεΐδης Ἀΐδης. VIII, 556.
 Νηὸς ἀλιστρέπτου πλαγκτόν. IX, 84.
 Νηὸς ἐγὼ κύδιστος. I, 97.
 Νηὸς ἐπειγομένης ὠκὺν δρόμον. IX, 83.
 Νηὸς ὅδ' (οὐ γὰρ ὀλην. VIII, 55.
 Νῆπι' Ἑρως, πορθεῖς με. V, 58.
 Νῆπιε, πῶς σε λείψαι Δίκης. XI, 350.
 Νῆπιον υἱὸν ἑλαιοῦ. VII, 659.
 Νηρέος ὄντα με παῖδα. XIV, 23.
 Νῆσοι ἐρημαῖαι. IX, 421.
 Νῆσον τήνδ', εἰ καὶ με. IX, 555.
 Νῆσόν τις καλέων μ' οὐ ψεύσεται. XIV, 39.
 Νῆσος ὅλη, μύκημα βοός. XIV, 16.
 Νῆσός τις πόλις ἐστί. XIV, 34.
 Νηῶν ὠκυπόρων ὅς ἔχει κράτος. IX, 90.
 Νίκαι πάρεσμεν, αἱ γελῶσαι παρθέναι. XVI, 282.
 Νικαρέτη παίζουσα. XIV, 138.
 Νικαρέτης τὸ Πόθοις. V, 153.
 Νικήσας τοὺς παῖδας. VI, 308.
 Νικήταν δορίτολμον ἀναξ. XVI, 46.
 Νικήτης ἄδων τῶν ὠδῶν. XI, 188.
 Νικήτης ὀλίγοις (al. ὀλίγος) μὲν. X, 23.
 Νικίω πόντος οὗτος. IX, 792.
 Νικόλεων Πολύκαρπος. I, 89.
 Νικόπολις Μαράθωνιν ἐθήκατο. VII, 340.
 Νικῶ διάυλον. XIII, 5.
 Νιρέος. Vid. Νηρέος.
 Νίφε, χαλαζοδόλει. V, 64.
 Νίψον ἀνομήματα. XVI, 387** (O).
 Νόμον ὁ κοινός. XVI, 387** (O).
 Νόνν' ἀπανισταμένη νηοῦ. VIII, 70.
 Νόνν' ἱερῇ, σὺ δὲ πάντα. VIII, 42.
 Νόννα φίλης εὐχῆς. VIII, 71.
 Νόνναν ἐπουρανίοισιν. VIII, 38.
 Νόννη Φιλτατίου. VIII, 58.
 Νόννης ἀζόμενος ἀγνὸν βίον. VIII, 65.
 Νόννης ἥριον εἰμί. VIII, 63.
 Νόννος ἐγὼ· Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις. IX, 198.
 Νοσῶ· σὺ, ὅς εἰ ἴαμα. XVI, 387** (O).
 Νοῦς καὶ Ἀριστοτέλους ψυχῇ. XVI, 330.
 Νύκτα μέσσην ἐποίησε τρέχων. XI, 85.
 Νυκτερινῇ, δίκειρος. V, 123.
 Νυκτερινὴν ἐπίκωμος (al. ἐπὶ κῶμον). XII, 250.
 Νυκτὶ μὴ καὶ Τρώσιν ἐπῆλυθα. XIV, 44.
 Νυκτικόραξ ἄδει θανατηφόρον. XI, 186.
 Νυκτὸς ἀπερχομένης γεννώμεθα. X, 79.
 Νύμφαι Ἀνιγριάδες (al. Ἀμαδρυάδες). VI, 189.
 Νύμφαι ἐποχθίδιαι, Νηρηίδες. IX, 556.
 Νύμφαι ἐφυδριάδες, Δωρου γένος. IX, 329.
 Νύμφαι ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρῶν. IX, 327.

Νύμφαι Νηιάδες, καλλιβροον. IX, 328.
 Νύμφαι Νηιάδες, μετανάστοι. IX, 814.
 Νύμφαι, πευδομένην φράσατε. IX, 341.
 Νύμφας Βαυκίδος ἐμί. VII, 712.
 Νυμφίε μουνογενές. I, 69.
 Νυμφίον Εὐαγόρην πολυπένθεμος. VII, 475.
 Νῦν αἰτεῖς, ὅτε λεπτός. XII, 36.
 Νῦν ἔαρ εἰ, μετέπειτα θέρος. XII, 215.
 Νῦν ἐγνων, Κυθέρεια. IX, 619.
 Νῦν καταγιγνώσκω. V, 257.
 Νῦν μοι «χαῖρε» λέγεις. V, 28.
 Νῦν ὁ στρατηγὸς Ἑρμανούδης. XI, 360.
 Νῦν ὀρθῇ, κατάρτατε, καὶ εὐτονος. XII, 216.
 Νῦν ὅτε μὴδὲν Ἀλεξίς. VII, 100.
 Νῦν πλέων ἢ τὸ πάροικε. VII, 70.
 Νῦξ ἱερῇ καὶ λύχνῳ. V, 8.
 Νῦξ μακρῇ καὶ χεῖμα. V, 189.
 Νύξ· σὲ γὰρ οὐκ ἔλασν. V, 164.
 Νῶ ἑλατά, μὴ ὀνητά. XVI, 387** (O).
 Νωθρὸς ἐγὼ τελεθεσκον. IX, 597.

Ξ

Ξανθὴ μὲν τις ἐγὼν ἤμην. XIV, 26.
 Ξανθῶ, κηρόπλαστε. IX, 570.
 Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πτελέαν (al. πέτραν). XVI, 228.
 Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ. VII, 660.
 Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτόν. VII, 26.
 Ξεῖνε, τί μὲν πεύθῃ; XI, 124.
 Ξεῖνε, τί νῦν σπεύδεις. IX, 815.
 Ξεῖνοι, λαϊνέας μὴ ψαύετε. XVI, 146.
 Ξεῖνοι, παρθένος εἰμί. IX, 282.
 Ξεῖνοι, τὴν περιβύτων. IX, 62.
 Ξεῖνον ὀπηγίκα θαύμα. IX, 281.
 Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις. VII, 89.
 [Ξεινοφών δ' ἤστραπτε. II, 1, 388.]
 Ξίρη τὰ πολλῶν. VI, 101.

Ο

Ὁ βραχὺς Ἑρμογένης. XI, 89.
 Ὁ γλυκὺς ἐν πάντεσσιν Ἰάμβλιχος. XVI, 272.
 Ὁ γλυκὺς Ἡρίνης οὗτος πόντος. VII, 11.
 Ὁ γρήγορος νοῦς. XV, 27 (N, p. 525).
 Ὁ γριπεὺς Διότιμος. VII, 305.
 Ὁ γρυπὸς Νίκων ἀσφραίνεται. XI, 405.
 Ὁ Ζεὺς Αἰθίοπων παῖς. XII, 20.
 Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ. IX, 167.
 Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἑρωτα. IX, 108.
 Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ. V, 34.
 Ὁ θρασὺς ὑψαύχην τε. V, 300.
 Ὁ Κρῆς Θηρίμαχος. VI, 188.
 Ὁ κρόκος, οἱ τε μύροισιν. V, 200.
 Ὁ Λύκτιος Μενότας. XIII, 7.
 Ὁ μικρὸς τόδ' ἔταυε. VII, 663.
 Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππῶναξ. XIII, 3.
 Ὁ νεκρὸς Ἄδης ἐξεμεῖ. I, 111.
 Ὁ παῖς ὁ ταῦρος. XVI, 126.
 Ὁ Πειραιεὺς χάρυον μέγ' ἐστί. XI, 441.
 Ὁ πλόος ὥραιος. X, 1.
 Ὁ πρὶν αἰεὶ Βρομίου μεμεθυμένος. XVI, 15.

- 'Ο πρὶν ἀλλοπόδων λάμψας. IX, 19.
 'Ο πρὶν ἀλωόμενος. IX, 787.
 'Ο πρὶν ἀμαλθόχτοισιν. V, 234.
 'Ο πρὶν ἐγὼ καὶ πέντε καὶ ἐννέα. XI, 30.
 'Ο πρὶν ἐγὼν καὶ ψῆρα. VII, 172.
 'Ο πρὶν ἐγὼ 'Ροδίοισιν. IX, 287.
 'Ο πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος. IX, 20.
 'Ο πρὶν 'Ιουσαῖνος περικαλλέα. I, 3.
 'Ο πτανὸς τὸν πνανὸν ἰδ' ὥς. XVI, 250.
 'Ο σκῆπτρον καὶ ταῦτα τὰ βλαύτια. VI, 293.
 'Ο σταδιδεὺς Ἀρίης. IX, 557.
 'Ο σταφυλοκλπίδας Ἐκατόνυμος. IX, 348.
 'Ο στέφανος περὶ κρατί. V, 143.
 'Ο τὴν γυναῖκα τὴν ἄμοραρον. XI, 287.
 'Ο τὸν πολυστένακτον. VII, 155.
 'Ο τοῦ Διὸς παῖς καλλίνικος. XI, 269 (ibid. N).
 'Ο τραγικὸν φώνημα. VII, 39.
 'Ο τραγόπους, ὁ τὸν ἄσκον ἐπηρμένος. XVI, 262.
 'Ο τράγος ὁ Κλήσιωνος. IX, 558.
 'Ο τρυφερὸς Διόδωρος. XII, 109.
 'Ο τύμβος οὗτος ἔνδον. VII, 311.
 'Ο φθόνος αὐτὸς ἐαυτὸν. X, 111.
 'Ο φθόνος οἰκτιρμοῦ. X, 51.
 'Ο φθόνος ὡς κακὸν ἐστίν (al. ἐστὶ κάκιος). XI, 193.
 ['Ο Χριστὸς καὶ ἐμοῖς. I, 29, 2.]
 'Οδριμον ἀκαμάτου (al. εὐκαμ.) στίχον. VII, 409.
 'Ορχνη. Vid. 'Οχνη.
 'Οὔτα, μὴ πρόσσερπε. XVI, 255.
 'Οθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος. VII, 741.
 Οἱ Βένετοι Πρασίνοισιν ἐναντίοι. XVI, 368.
 Οἱ δύο Κάλχαντες. VII, 688.
 Οἱ κόρις ἄχρι κόρου. IX, 113.
 Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες. VII, 516.
 Οἱ μὲν σευ Κολοφῶνα τιθηνήτειραν. XVI, 296.
 Οἱ παῖδες λαθύρινθος ἀνέξοδος. XII, 93.
 Οἱ πρὸς 'Ρωμαίους δεινόν. VII, 312.
 Οἱ συναγωνιστὰι τὸν πυγμάχον. XI, 80.
 Οἱ τοῖχοι, Διόφαντε. XI, 245.
 Οἱ τρεῖς Τυνδαρίδαι. XVI, 76.
 Οἱ τρισσοὶ τοι ταῦτα. VI, 13.
 Οἱ τύμβοι « ρθιμένοισιν ἀρήξαται ». VIII, 217.
 Οἱ Χριστὸν φορέοντες. VIII, 107.
 Οἷέ με, καὶ πισύρεσσιν ἐνιπλήσω. XIV, 131.
 [Οἷγεται ἄρτι θάλασσα. IX, 384, 9.]
 Οἰγνυμὲν ἐξ ἐτέρης πόμα. IX, 356.
 Οἷδ' Ἀῖδαν στέρεξαντες. VII, 252.
 Οἷδ' ἀπὸ Λευκανῶν. Vid. Αἷδ' ἀπὸ Α.
 Οἷδ' ὅτι θνατὸς ἐγώ. IX, 577.
 Οἷδ' ὅτι μοι κενὸς ὄρκος. V, 175.
 Οἷδ' ὅτι μου πλούτου κενεαὶ χεῖρες. XII, 148.
 Οἷδα φιλεῖν φιλέοντας. XII, 103.
 Οἷδα Φιλοκτήτην ὁρώων. XVI, 113.
 Οἷδε λοετροχόα τρεῖς ἑσταμεν. XIV, 135.
 Οἷδε παρ' Εὐρυμέδοντα. VII, 258.
 Οἷδε πάτραν, πολύδακρυ. VII, 242.
 Οἷδε ποτ' Αἰγαίῳ. VII, 256.
 Οἷδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί. VII, 431.
 Οἰδίποδες διισσοὶ σε. IX, 98.
 Οἰδιπόδης κῆσις ἦν τεκνών. VI, 323.
 Οἰδίποδος παίδων Θῆβη τάφος. VII, 396.
 Οἷε τὸν πῶγωνα φρενῶν ποιητικόν. XI, 156.
 Οἰκογενὴς αἰλουρος. VII, 205.
 Οἶκον ἀναξ Ἑλικῶνος. XVI, 70.
 Οἶκος Ἀνασταasio. IX, 656.
 [Οἶκος καὶ πάτερ, βιότου χάρις. IX, 9, 5.]
 Οἰκτεῖρω σὸν κάλλος. IX, 474.
 Οἰκτίρμων Πολύκαρπος. I, 87.
 Οἶκτον ὁμοῦ καὶ λύσαν. IX, 593.
 Οἰκτρά δὴ δνοφερὸν δόμον. VII, 181.
 Οἰκτρότατον μάτηρ σε, Χαρίεσσ. VII, 468.
 [Οἶκον ἐν Ἀμφικλέους. VI, 340, 3.]
 Οἶμαι μὲν ὑμᾶς, ἄνδρες. IV, 3.
 Οἰνοπόται δέξασθε. XII, 85.
 Οἰνοπότας Ξενοφῶν. VI, 77.
 Οἶνος ἔρωτος ἐλεγχος. XII, 135.
 Οἶνος καὶ Κένταυρον. XI, 12.
 Οἶνος καὶ προπύσεις. V, 199.
 Οἶνος καὶ τὰ λοστρά. X, 112.
 Οἶνός τοι χαρίζεντι πέλει. XIII, 29.
 Οἶνου τὴν ἐτέρην γράφε μητέρα. XIV, 31.
 Οἶνοχόφ φίλον εἰμὶ μόνον δέπας. IX, 772.
 [Οἶνῶν δὲ χόλον φρένας ἔξεν. II, 1, 215.]
 Οἶον ἀδελφεὺς μ' ἐδίησατο. XIV, 128.
 Οἶον ἐπὶ Τροίῃ ποτ' ἀπὸ Κρήτης. XII, 247.
 Οἶον ἔτλης καὶ τοῦτον. IX, 678.
 Οἶον καὶ Κρονίδης ἐσπεῖρ σε. XVI, 102.
 Οἶον ὄρῃς, ὡς εἴνεις. IX, 588.
 Οἶος δ' ἐννύχιον φαντάζεται. XVI, 111 (N).
 Οἶος ἔης φεύγων τὸν ὑπνήμενον. XVI, 54.
 Οἶους ἀνθ' οἶων οἰκήτορας. IX, 284.
 Οἶσω, ναὶ μὰ σέ, Βάκχε. XII, 119.
 Οἶτινες Ἀλκίαιο (al. 'Ηλ.) παρέρπετε. VII, 323.
 Οἶχεαι, ὦ Νικόμηδες. VIII, 139.
 Οἶω Θυιοδάμας πρὶν ὑπνῆταεν. XVI, 101.
 'Οκτάετες λαοὶο θεόφρονος. VIII, 10*.
 'Οκτώ μευ πήχεις ἄπεχε. VI, 284.
 'Οκτώ τοι θυρεοὺς. VI, 129.
 'Ολβια τέκνα γένοιθε. VI, 357.
 'Ολβιε καὶ δούδαμνον. XIV, 66.
 'Ολβε Πυθαγόρη. XIV, 1.
 'Ολβιον ἀνθρώποισιν ἔχει. IX, 788.
 'Ολβιος, εὐγῆρως, ἄνσος θάνον. VIII, 111.
 'Ολβιος ὁ γράψας. τε. XII, 190.
 'Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον. XIV, 88.
 'Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν. XIV, 77.
 'Ολκάδα πῦρ μ' ἐφλεξε. IX, 106.
 'Ολκάς ἀμετρήτου πελάγους. IX, 36.
 'Ολκάς ὕδωρ προφυγοῦσα. IX, 398.
 'Ολος οὐ με λιβρὸς ἱρῶν. XV, 25.
 'Ομμα πολυπτοίητον. V, 290.
 'Ομματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη. V, 94.
 'Ομματα δινεύεις. V, 251.
 'Ομματα μὲν κούρης. XVI, 77.
 'Ομματα μὲν χρύσεια. V, 48.
 'Ομματα σεῦ βαρύνουσι. V, 259.
 'Ομματα Φυλλίς ἐπεμπε. V, 265.
 'Ομνυμὲν ἀθανάτοιο θεοῦ. VIII, 114.
 'Ομφαξ οὐκ ἐπένευσας. V, 304.
 'Ον πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε. IX, 354.
 'Οντως Βάκχον ἔδεκτο Θέτις. IX, 771.
 'Οντως δὲ Χαρίτων λουτρὸν τόδε. IX, 609.
 'Οξείαι πάντη περὶ τὸν τάφον. VII, 320.

- Ὁρέαι λαγνήεντα δέμας. VI, 45.
 Ἰνδοὶ κώνωπες. V, 151.
 Ὀκλίξει, Κύπρι, τόξα. V, 98.
 Ὀπκιανὸς σελίδεσσιν ἀλπίλοα. XVI, 311.
 Ὀππόθεν ὁ στήσας. XVI, 267.
 Ὀππότι τεμνομένης χθονός. IX, 657.
 Ὀπποίας τὸν Ὀμηρον. Vid. Ποίας ἀστὸν Ὀμ.
 Ὀππότῃ Παμμεδέοντος ἐὺς παῖς. XV, 40.
 Ὀρῆς πρόσωπον Κασσίας. VII, 695.
 Ὀρῆς τὸ κάλλος ὅσων ἐστί. IX, 695.
 Ὀργανα Μουσῶν. IX, 171.
 Ὀργῇ τοῦ Διὸς ἐστὶ γονή. IX, 165.
 Ὀρθὸν νῦν ἐστήκας. XII, 232.
 Ὀρῶρε, τί μοι, δυσέραστε. V, 172.
 Ὀρῶρε, τί νῦν, δυσέραστε. V, 173.
 Ὀρθριος εὐκλέτοιο λίνου. IX, 396.
 Ὀρθροβόας, δυσέρωτι κακάγγελε. XII, 137.
 Ὀρθρος ἔδη, Χρυσίλλα. V, 3.
 Ὀρθῶσαι τὸν κυρτόν. XI, 120.
 Ὀρχον κοινὸν Ἔρωτα. V, 52.
 Ὀρνεον ἡσθίομεν κεκλημένον. XI, 377.
 Ὀρνεον ὦ Χάρισιν μεμλημένον. VII, 199.
 Ὀρνι, Διὸς Κρονίδας διάκτορε. VII, 161.
 Ὀρνι, τί μοι φίλον ὕπνον. IX, 286.
 Ὀρνιθες ψιθυροί, τί κεκράγατε; XII, 136.
 Ὀρφέα θρηγίκεται παρά. VII, 9.
 Ὀρφέος οἰχομένου. VII, 571.
 Ὀρφεὺς θήρας ἐπειθε. IX, 517.
 Ὀρφεὺς μὲν κιθάρα. VII, 159.
 Ὀρώμενος νῦν χερσὶ. I, 113.
 Ὅς βασιλεῖς ἐδάμασσε. XVI, 21.
 Ὅς δέ κεν ἐς Λιθύην πολυήρατον. XIV, 85.
 Ὅς κακὸς οὐ φθιμένοισι. VIII, 215.
 Ὅς κεν Ἐπικτήτοιο σοφῇ. IX, 208.
 Ὅσσας θηλυτέρας ἐστὶν πόθος. IX, 621.
 Ὅσσάκι Κυδῶλιν ὑποκόλπος. V, 25.
 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ. IX, 710.
 Ὅσσάτιον παράμειψα βροτῶν βίον. VIII, 181.
 Ὅστέα μὲν καὶ κωρὸν ἔχει. VII, 16.
 Ὅστέα σου, Παλάμηδες, ἔδει. XV, 18.
 Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα. VII, 525. VIII, 188.
 Ὅστις ἐσω πυρούς καταλαμβάνει. XI, 5.
 Ὅστις με τριόδοισι μέσαις. VII, 577.
 Ὅτ' εἰς ἀήτου Λίδους. IX, 290.
 Ὅταν βλέπω σε. IX, 400.
 Ὅταν θέλῃ τις ἡμέραν. IX, 508.
 Ὅταν λογισμοῖς καταμάθω. X, 96.
 Ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα. X, 91.
 Ὅτραλέως τολύπευσαν. IX, 655.
 Οὐ βαλανεῖον ἔην προπάροιθε. XVI, 281.
 Οὐ βριαρόν τινα θῆρα. IX, 764.
 Οὐ βροτὸς ὁ γλύπτας. XVI, 145.
 Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἄιδαν. VII, 182.
 Οὐ γάρ σοί γε ὀλίγον. Vid. Οὐκ ἄρα σοί.
 Οὐ γλήχωνι Κρίτων. XI, 165.
 Οὐ δαφνίῳ μὲν. X, 86.
 Οὐ δέχεται Μάρκον τὸν ῥήτορα. XI, 143.
 Οὐ δύναμαι γαμετῆς. XI, 378.
 Οὐ δύναμαι γνῶναι. XI, 242.
 Οὐ δύναμαι σε θελῶν. XII, 19.
 Οὐ δύναται Παλλὰς Δι' Ὀλύμπιον. XVI, 93.
 Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος. XI, 268.
 Οὐ θέμις ἐν Τροίῃς σε πάλαι. XIV, 115.
 Οὐ θέμις ἐν φθιμένοισιν. IX, 470.
 Οὐ κατ' ἐπωνυμίην. I, 85.
 Οὐ κόνις οὐδ' ὀλίγον πέτρης. VII, 285.
 Οὐ κύνες, οὐ στάλικές με. IX, 370.
 Οὐ λαλεῖ τὸ κάτοπτρον. XI, 370.
 Οὐ λόγον, οὐ νόμον οἶδε Τύχη. X, 62.
 Οὐ μ' ἔτρωσεν Ἔρως τόξοις. XII, 83.
 Οὐ μὰ τότε φθιμένων σέβας. VII, 351.
 Οὐ μὰ τὸν, οὐδὲ Λύκωνα. VII, 112.
 Οὐ μέγας οὐδ' ὁ Ἔρως. IX, 666.
 Οὐ μῶλλον βεύσειν. V, 125.
 Οὐ μήλῃ, τριόδοντι δ' ἐνήλειψεν. XI, 126.
 Οὐ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος. XII, 17.
 Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγεω. XI, 47.
 Οὐ μοι παιδομανῆς κραδία. V, 208.
 Οὐ μοι Πηλιάδων φοβερὴ δύσις. XI, 31.
 Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοστρατίς. XI, 240.
 Οὐ μόνον ἐν σταδίοις σε κατέσπερε. XVI, 350.
 Οὐ μόνον ἐς Πέρσας ἀνέβη. VII, 97.
 Οὐ μόνον εὐάροτον βόες. IX, 347.
 Οὐ μόνον ὑσμίνησι. IX, 40.
 Οὐ μόνον ὑψηλοῖς. VI, 120.
 Οὐ μόνος ἐμφύχων ἀπεχὲς χέρας. VII, 121.
 Οὐ μόσχων θυσίην. VIII, 34.
 Οὐ νόσος, οὐδέ σε γῆρας. VIII, 50.
 Οὐ νοῦσῳ Ῥοδότα τε. VII, 493.
 Οὐ πλεῖν, ἀλλ' ἀντλεῖν ἡμᾶς. XI, 332.
 Οὐ πλόκαμον Τιμοῦς. V, 198.
 Οὐ ποιεῖ θάνατον μόνον ἡ φθίσις. X, 51.
 Οὐ προιδὼν, Θεότιμε. VII, 539.
 Οὐ προσέχω, καίτοι πιστοὶ τινες. XI, 219.
 Οὐ σε κυνὰν γένος εἴδε. VII, 51.
 Οὐ σε, μάκαρ Κυνέγειρε. XVI, 117.
 Οὐ σοι Σμυρναῖαι. Vid. Οὐδὲ Σμ.
 Οὐ σοι ταῦτ' ἐδόων, ψυχῇ; XII, 132.
 Οὐ σὸν μνημα τόδ' ἐστ', Εὐριπίδῃ. VII, 46.
 Οὐ σοφίης ἀπάνευθεν Ἀδάμ. I, 108.
 Οὐ στέργω βαθυλήτους. IX, 110.
 Οὐ τέρπουσι κόμαι με. XII, 192.
 Οὐ τις ἀλοιητῆρας ἰδεῖν. XI, 379.
 Οὐ τις ἐπ' Ἀνθούσῃ χρυσὸν βάλεν. XVI, 285.
 Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν. X, 76.
 Οὐ τὸ λέγειν παράσημα. XI, 144.
 Οὐ τὸν ἀναπτύσσοντα φύσιν. XVI, 325.
 Οὐ τὸν βουθοῖναν Ἡρακλέα. XVI, 123.
 Οὐ τόσσον γ' Ἀθάμας (al. τόσον οὐδ' Ἀθ.). IX, 345.
 Οὐ Τρηγίς σε λίθιος (al. Τρ. λιθαῖος). VII, 651.
 Οὐ τύπος, ἀλλὰ θεός. I, 75.
 Οὐ χεῖμα Νικόφρημον. VII, 293.
 Οὐ χρῆ λέντος σκύμνον. X, 110.
 Οὐ χρυσοῦ δόμος εἰμί. VIII, 238.
 Οὐ ψευδὲς δδε μῦθος. III, 28.
 [Οὐδ' Ἀλικαρνησοῦ με παρέδραμε. II, 1, 377.]
 Οὐδ' αὐτὴ σ' ἡ λέξις. XII, 255.
 Οὐδ' εἰ με χρύσειον ἀπὸ ραιστήρος. VII, 5.
 Οὐδ' εἰ μοι γελώσσα. VII, 668.
 Οὐδ' ἐπικύψαι ἔχει Δημήτριος. XI, 109.
 Οὐδ' ἦν Ἰκεανός. IX, 291.
 Οὐδ' ὁ Τρηγύς. Vid. Οὐ Τρηγίς.

Οὐδὲ θάνει νηοτο. VIII, 41.
 Οὐδὲ θανὼν κλέος ἐσθλόν. VII, 690.
 Οὐδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς. VII, 536.
 Οὐδὲ κατακνώσων, οὐδ' ἄπνοος. XVI, 208.
 Οὐδὲ λείων ὡς δεινὸς ἐν οὔρεσιν. VII, 227.
 Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα. VII, 278.
 Οὐδὲ Σμυρναῖται Νεμέσσει. XII, 193.
 Οὐδεὶς βλέπων βλέπει με. XIV, 110.
 Οὐδεὶς γραμματικῶν δύναται. XI, 279.
 Οὐδαίς καὶ καθαρὸς. IX, 393.
 Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς. XI, 7.
 Οὐδὲν ἀμαρτήσας γενόμεν. VII, 339.
 Οὐδὲν ἀρῆκεν ὅλως. XI, 205.
 Οὐδὲν Γοργόνιον γαίῃ λίπαν. VIII, 102.
 Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον. XI, 286.
 Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι Φύσις. X, 36.
 Οὐδὲν ἐσθλὸν ἔχω. XIV, 108.
 [Οὐδὲν ἐὼν γενόμεν. VIII, 339, 5. X, 118, 3.]
 Οὐδὲν σωπροσύνης τεκμήριον. X, 56.
 Οὐδενὸς ἐνθάδε νῦν τεθνηκότος. XI, 312.
 Οὐδενὸς εὐνάτεϊρα. XV, 21.
 Οὐδέποτε εἰς πορβμεῖον. XI, 404.
 Οὐδέποτε ἥελίου φάος. XII, 225.
 Οὐδετέρης ὅλος εἰμὶ θανόν. VII, 288.
 [Οὐθ' Ἐλενος κοτέων ἀπεπαύετο. II, 1, 155.]
 Οὐκ ἀγαμ', οὐκ ἀγαμαι. VIII, 90.
 Οὐκ ἀδαῆς; ἔγραψε Κίμων. XVI, 84.
 Οὐκ ἀδικέω τὸν Ἑρωτα. V, 188.
 Οὐκ ἀλόγως ἐν διζύφοις. IX, 503.
 [Οὐκ αἵεις, ἄνθρωπ', ὁ τοκογλύφος; IX, 570, 7.]
 Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροις. IX, 191.
 Οὐκ ἀπεδήμησας τιμῆς χάριν. VII, 681.
 Οὐκ ἀποδνήσκειν δεῖ. V, 39.
 Οὐκ ἄρα σοί γε δλιζὼν ἐπὶ κλέος. IX, 521.
 Οὐκ ἄρα τοῦτο. Vid. Αἰαί, τοῦτο.
 Οὐκ ἄρα τοῦτο μάταιον ἔπος. VII, 110.
 Οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς με. XII, 203.
 Οὐκ ἐθέλουσα Τύχη. IX, 530.
 Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν. X, 113.
 Οὐκ ἐθέλω Χαρίδαμον. XII, 68.
 Οὐκ εἴμ' οὐδ' ἐτέων δύο κελικοί. XII, 46.
 Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη. V, 21.
 Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα. IX, 322.
 Οὐκ ἐμὲ, τὴν πενήνην δὲ καθόδρισας. XI, 302.
 Οὐκ ἐν γαστρὶ λαβοῦσα. XI, 18.
 Οὐκ ἐπλάσεν με Μῦρων. IX, 719.
 Οὐκ ἐσθ' ὁ τύμβος αἵτιος. VIII, 85*.
 Οὐκ ἐσθ' οὗτος ἔρω. V, 89.
 Οὐκ ἐστι γήμας. X, 116.
 Οὐκ ἐστιν θυγατὶς μεῖζον βάρος. XI, 393.
 Οὐκ ἔτλας, ὥριστε Λεωνίδα. VII, 437.
 Οὐκ ἐχθρὸς παῖς ἦσθα; XII, 191.
 Οὐκ ἦδειν σε τραγωδόν. XI, 11.
 Οὐκ ἴδε Τερψιχόρην. IX, 505.
 Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον. VII, 398.
 Οὐκ οἶδ' εἰτε σάκος. IX, 109.
 Οὐκ οἶδα χῶρον. XI, 360.
 Οὐκ οἶς, εἴτ' ὀλίον. VIII, 17.
 Οὐκ οἶδ' ὅμου χιμάρειον. VII, 535.
 Οὐκέτ' Ἀλεξανδρεῦσι τὰ τίμια. XI, 363.
 Οὐκέτ' ἂν ὤλῃεν ὄριος εὐσχίον. VII, 203.

Οὐκετ' ἀνὰ Φρυγίην πιτυοτρόφον. XVI, 8.
 Οὐκέτ' ἐρῶ. Πεκάλαικα πόθοις τρισίν. XII, 90.
 [Οὐκέτι βασιτάξω. V, 9, 3.]
 Οὐκέτι δὴ πλωτοῖσιν. VII, 215.
 Οὐκέτι δὴ πτερύγεσσι. VII, 192.
 Οὐκέτι δὴ σε λίγεια. VII, 189.
 Οὐκέτι δὴ τανύφυλλον. VII, 200.
 Οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν. VII, 201.
 Οὐκέτι δῶρ' ἀνάγουσι μάγοι. I, 41.
 Οὐκέτι θαυμάζεις προτέρων κλέος. I, 17.
 Οὐκέτι θελγομένας, Ὅρφευ. VII, 8.
 Οὐκέτι λίγεια. Vid. Οὐκέτι δὴ σε λίγ.
 Οὐκέτι μ' ὡς τὸ πάρος. VII, 202.
 Οὐκέτι μοι θήρων γράφεται. XII, 41.
 Οὐκέτι παιδομανής. V, 19.
 Οὐκέτι παρὰζόντα διασσω. VII, 214.
 Οὐκέτι που, τλήμων. VII, 204.
 Οὐκέτι Προΐτου παιδός. III, 15.
 Οὐκέτι πυργωθείς. IX, 285.
 Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μελὸς. VII, 174.
 Οὐκέτι Τιμάρειον. V, 204.
 Οὐκέτι, Τιμόκλεια, τεῶν. VII, 742.
 Οὐλόμεναι νήεσσι Καπηρίδας. IX, 289.
 Οὐμὸς ἔρω. παρ' ἐμοὶ μενέτω. XII, 104.
 Οὐνομ' ἔχεις Λιθάου. XVI, 288.
 Οὐνομα κηρύσσω Τιμοκλέος. VII, 274.
 Οὐνομα μὲν ΚΑΛΗ. VII, 599.
 Οὐνομά μευ Σαπφώ. VII, 15.
 Οὐνομα μητρὸς ἔχω. XIV, 57.
 Οὐνομά μοι. Τί δὲ τοῦτο; VII, 307.
 Οὐνομα τῇ πηγῇ ἐσταλμένος. I, 74.
 Οὐποτ' ἐγὼ φθιμένοισιν. VIII, 117.
 Οὐποτέ με κρύψεις ὑπὸ πυθμένα. VII, 580.
 Οὐποτε σεῖο τράπεζα. VIII, 25.
 Οὐπω ἐπισταμένην τάχα κύμβαλα. XVI, 59.
 Οὐπω ναῦς, καὶ ὀλωλα. IX, 33.
 Οὐπω σοὶ καλύκων γυμνὸν θέρος. V, 124.
 Οὐπω σοὶ μογέοντι Τύχη. XVI, 355.
 Οὐπω σου τὸ καλόν. V, 62.
 Οὐπω τοὶ πλόκαμοι τετμημένοι. VII, 482.
 Οὐπω τοξοφορῶν οὐδ' ὥριος. XII, 162.
 Οὐρανίη ψήφοιο θεοβόρῃ. IX, 505.
 Οὐρανίης σοφίης θεοτερπὲς δῶμα. I, 82.
 Οὐράνιον μίμημα. IX, 355.
 Οὐράνιον τὸ μνάμα. XV, 5.
 Οὐράνιος Νίκαιαν ἔχει πέλας. XVI, 378.
 Οὐρανίων θιάσων. I, 88.
 Οὐρανὸς ἄστρον τάχιον ἀποσβέσει. IX, 575.
 Οὐρανὸς ἡ φάτις. I, 38, 40.
 Οὔρεα καὶ πρῶνες τὸν ἐμὸν τάφον. VIII, 249.
 Οὔρεά μευ καὶ πόντον. VII, 237.
 Οὔρεα Πυρρηναῖα. IX, 283.
 Οὔρεά σοὶ καὶ πόντος. VIII, 105.
 Οὔρεος ἐξ ὑπάτοις λαγώς. IX, 17.
 Οὔρεσι μὲν γενόμεν. XIV, 61.
 Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς. IX, 131.
 Οὔριος ἐμπνεύσας ναύταις. XII, 52.
 Οὗτ' ἀπὸ Μεσσάνας. XVI, 1.
 Οὗτ' ἐκλυσε Φεῖδων. XI, 118.
 Οὗτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος ὕδωρ. XI, 131.
 Οὔτε με παρθενικῆς. V, 20.

Ούτε ρόδον στεφάνων. V, 270.
 Ούτε σε πόντος. Vid. Οὔτι σε.
 Ούτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο. XVI, 161.
 Ούτε τάχιον ἐμοῦ τις. XI, 84.
 Ούτε φύσις θήλεια. VII, 598.
 Ούτε Χίμαιρα τοιοῦτον. XI, 239.
 Οὔτι μάταν θνατοῖσι φάτις. XII, 96.
 Οὔτι μὲν ἐς πολύκαρπον. VIII, 18.
 Οὔτι σε πόντος ὄλεσσε. VII, 586.
 Οὔτι φύσις. Vid. Οὔτε φύσις.
 Οὔτιδανοὶ μερόπων. IX, 482.
 Οὔτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος. VII, 347.
 Οὔτος ἀκεστορήης κυρφίας. XVI, 269.
 Οὔτος Ἀνακρείοντα. VII, 25.
 Οὔτος Ἀριστοτέλης μετρῶν χθόνα. XVI, 329.
 Οὔτος, ἐγερωσθέατρε, τὸς τύπος. XVI, 361.
 Οὔτος ἐμὸς γενέτης. IX, 454.
 Οὔτος ἐμὸς δόμος ἦεν. VIII, 225.
 Οὔτος ἔπερσεν ἐμὸν φίλιον. VIII, 208.
 Οὔτος Ἰουλιανός. Vid. Αὐτὸς Ἰουλ.
 Οὔτος Ἰουστίνος Σοφίῃ σχεδόν. IX, 810.
 Οὔτος Ἰωάννην κρύπτει τάφος. VII, 697.
 Οὔτος ὁ Καλλίσχρου. VII, 395.
 Οὔτος ὁ Κεκροπίδῃσι βαρὺς. IX, 288.
 Οὔτος ὁ κοσμήσας Ἰπάτων θρόνον. XVI, 73.
 Οὔτος ὁ Λειάνδροιο διάπλοος. VII, 666.
 Οὔτος ὁ μηδὲν, ὁ λιτός. XI, 364.
 Οὔτος ὁ νῦν τοιοῦτος (al. βελτιστος). XI, 75.
 Οὔτος ὁ νῦν ὑπὸν βεβαρημένος. XVI, 98.
 Οὔτος ὁ πανδαμάτωρ. XVI, 99.
 Οὔτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος. XVI, 89.
 Οὔτος ὁ Τευθρανίας πρόμος. XVI, 110.
 Οὔτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδόμας. XI, 155.
 Οὔτος ὁ τὸν δαλὸν φυσῶν. XVI, 209.
 Οὔτος ὁ τοῦ Κείσιο Σιμωνίδου. VII, 77.
 Οὔτος τοι Διόφαντον ἔχει τάφος. XIV, 126.
 Οὔτος Φειδῶλα ἵππος. VI, 135.
 Οὔτω Βάχχον. Vid. Ὀντως Βάχχον.
 Οὔτω γῆρας ἐμὸν μετὰ μητέρα. I, 14.
 Οὔτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγῆνορος. VII, 439.
 Οὔτω κουφώτατος περὶ Γάιος. XI, 100.
 Οὔτω πᾶς (al. πᾶς) ἀπώλωλε. VII, 175.
 Οὔτω σοι, μελὶα ταναά. VI, 52.
 Οὔτω σοι πέψαι, Διονύσιε. XI, 206.
 Οὔτως ἐστ' ἀργὸς Πανταίνετος. XI, 311.
 Οὔτως ὑπνώσας, Κωνώπιον. V, 23.
 Οὐχ ἄλις ἦε βροτοῖσι. VIII, 242.
 Οὐχ ὁ Ἔρωσ ἀδικεῖ μερόπων γένος. X, 29.
 Οὐχ ὁ τρηχὺς. Vid. Οὐ Τρηχὺς.
 Οὐχ ὅδε δεῖλαιος Σατύρου. VII, 397.
 Οὐχ ὅσις βίξης. VIII, 19.
 Οὐχ ὅσοις λεχέεσσιν ἐτέρπετο. VII, 572.
 Οὐχ ὅτι με φθίμενον. VII, 176.
 Οὐχ ὅτι τὸν κάλαμον λείχεις. XI, 221.
 Οὐχ οὕτω βλέπτει. X, 121.
 Οὐχ οὕτω κακοεργόν. XI, 136.
 Οὐχὶ βαθυστόλων (al. βαθυζώνων) VII, 413.
 Οὐχὶ Θεμιστοκλέους. VII, 236.
 Οὐχὶ Μύρων. Vid. Φεῦ σὺ Μύρων.
 Οὐχὶ παρ' Εὐρώτῃ μόνον ἄνδρες. XVI, 38.
 Οὐχὶ πέδον Σμύρνης ἐλοχεύσατο. XVI, 295.

Οὐχὶ ράκος. Vid. Οὐ Τρηχὺς.
 Οὐχὶ τὸ πῦρ κλέψας δέδεσαι. XII, 220.
 Ὄφθαλμοί, τέο μέχρις. V, 226.
 Ὄφθαλμούς Σκύλλης ποθέω. XIV, 25.
 Ὄφθαλμούς σπινθήρας ἔχεις. XII, 196.
 Ὄχθηρὸν τὸν χώρον ἔχω. XVI, 256.
 Ὄχνη, χεῖρὸς ἐμῆς γλυκερὸς πόνος. IX, 5.
 Ὄφει ποθ' ἡ ποδάγρα. XI, 229.
 Ὄφιν ἔχεις στρουθῶ πανομοίειον. XI, 367.

Π

Πάγκαλόν ἐστ' ἐπίγραμμα. IX, 369.
 Πάγκαρπὸν σοι, Κύπρι. XII, 256.
 Παῖ, γέρον, αἰώνων προγενέστερε. I, 21.
 Παίγνια μὲν τάδε πάντα. IX, 768.
 Παίγνιον ἐστὶ Τύχης μερόπων βίος. X, 80.
 Παῖδά με πενταέτηρον. VII, 308.
 Παῖδα μὲν ἡλιτόμηνον. XII, 228.
 Παῖδα πατὴρ ἄλκων. VI, 331.
 Παιδείῳ, Θρασύβουλε. XI, 52.
 Παιδεὶς Ἀθηναίων. VII, 257.
 Παιδεὶς ἄφωνος. Vid. Παῖς περ ἄφ.
 Παιδεὶς Χριστιανῶν τόδ' ἀκούσατε. VIII, 171.
 Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας. VI, 140.
 Παιδὴν (al. Παιδνός) ἄφωνος. Vid. Παῖς περ.
 Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων. IX, 114.
 Παιδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἐπ. VII, 638.
 Παιδων Μηδείης οὔτος τάφος. VII, 354.
 Παιδων ὃν μὲν ἔκαιεν. IX, 292.
 Παῖτων, Χείρων, Ἀσκληπιάδ. IX, 211.
 Παῖς Ἀσκληπιάδου. VI, 278.
 Παῖς περ ἄφωνος εἰσά. VI, 269.
 Παῖς τις δῶκε ἀπαλός. XII, 205.
 Παισὶν ἐπὶ προτέροις. IX, 390.
 Παλλάδι ταὶ τρισσαὶ θέσαν. VI, 174.
 Παλλάδος εἰμὶ φίλη. XIV, 37.
 Παλλάδος εἰμὶ φυτόν. IX, 130.
 Παλλάς ἐγὼ χρυσῇ (al. ἐ. τελέῳ). XIV, 2.
 Παλλάς ἐσαθρήσασα. V, 69.
 Παλλάς καὶ Κρονίδαο συνευνέτις. XVI, 165.
 Παλλάς τὰν Κυθήρειαν ἐνοπλον. XVI, 174.
 Πάλλετ' ἐμοὶ κραδίη. VIII, 160.
 Παμμεδέοντα, ἄνασσα, θεοῖο. I, 31.
 Παμμήτορ γῆ, χαῖρε. VII, 461.
 Παμφάγος ἐρηπστής. IX, 86.
 Πᾶν ἀλογὸν ζῶον βινεῖ μόνον. XII, 245.
 Πᾶν καλόν. Vid. Πάγκαλον.
 Πᾶν τὸ βροτῶν σκατάλημα. IX, 642.
 Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον. XVI, 16.
 Πᾶνά με τὸν δυσέρωτα. IX, 825.
 Πᾶνά με τόνδ' ἱερῆς ἐπὶ λισσάδος. X, 10.
 Πανδῶρης ὁρῶν γελῶν πῖθον. X, 71.
 [Πάνθους ἦν Τρώων βουλευφόρος. II, 1, 246.]
 Πανὶ Βίτων χίμαρον. VI, 158.
 Πανὶ κασιγνήτων ἱερῇ τριάς. VI, 187.
 Πανὶ τὰδ' αὐθαίμοι. VI, 14.
 Πανὶ φιλοσπῆλυγι. XI, 194.
 Πάννυχᾳ μυδαλδεντα πεφυρμένος. XII, 226.
 Πανσθενὲς υἱὲ θεοῦ, Χριστέ. I, 27.
 Πάντ' ἔθανεν νεκύεσσι. VIII, 212.

Πάντ' ἔχετε ζῶντες. VIII, 237.
 Πάντα γέλας, καὶ πάντα κύνες. X, 124.
 Πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχοῦμενος. XI, 254.
 Πάντα καλῶς, τό γε μὴν. V, 30.
 Πάντα κασιγνήτοισιν ἑοῖς. VIII, 92.
 [Πάντα λίθον κίνει. V, 40, 5.]
 Πάντα λιπὼν, γαίης τε μυχοῦς. VIII, 193.
 Πάντα μὲν Αἰακίδαο φέρεις. XV, 9.
 Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις. XI, 355.
 Πάντα περιπίζω, κἂν ἢ Κρόνος. XVI, 237.
 Πάντα σέθεν φιλέω. V, 284.
 Πάντα τις ἀρήσαιοτο φυγεῖν πλοῶν. VII, 543.
 Πάντα Τύχης ὀφθαλμὸς ἐπέρχεται. XVI, 346.
 Πάντα Χάρων ἀπληστε. VII, 671.
 Παντάρθην φορέουσα. IX, 490.
 Πάντες ἀπαὶ τρώγουσιν. XI, 387.
 Πάντες μὲν δειλοὶ καὶ ἀλῶνες. XI, 304.
 Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἄνδρες. XI, 236.
 Πάντες μὲν Σάτυροι φιλοκέρτομοι. XVI, 247.
 Πάντες ὅσοι τὸν Ἄρην. XI, 160.
 Πάντες τῷ θανάτῳ τηρούμεθα. X, 85.
 Παντοίην βιώτοιο τάμοις. IX, 360.
 Παντὸς ὅσου βεδίωκε χρόνου. XIV, 127.
 Παντός σοι μῦθοιο. VIII, 24.
 Πάντων ἀρχιερεὺς Πέτρος. I, 78.
 Πάντων μουσπολῶν. XI, 373.
 Παρθένε Τριτογένεια. IX, 576.
 Παρθενὴν Βασιλείας. I, 86.
 Παρθενικὰ νοῦρα. V, 45.
 Παρθενικὰν νεοῖδον. VII, 13.
 [Παρθενικὴ δ' Ἑριννα λιγύθροος. II, 1, 108.]
 Παρθενικὴν Ἑλένην μετ' ἀδελφόν. VII, 611.
 Παρθενικῆς τάφος εἰμ' Ἑλένης. VII, 183, 184.
 Παρθενικῶ ὅρασ. Vid. Παιδείω.
 Παρθένον αἰγλήσσαν ἔχω κύνες. VIII, 163.
 Παρθένον Ἀλκίππην. V, 127.
 Παρθένον Ἀντιτίαν κατοδύρομαι. VII, 490.
 Παρθένον ἐν πελάγει ζητῶν. XIV, 27.
 Παρθένος ἀργυροπέζος. V, 60.
 Παρθένος εἰμὶ γυνή. XIV, 42.
 Παρθένος εὐπατέρεια Δίκη. XI, 380.
 Παρθένος υἷα τέκτε. I, 115.
 Παρθένου υἱὸν ἔφη. I, 55.
 Παρμενίς οὐκ ἔργω. V, 247.
 Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου. VII, 504.
 Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος. X, 109.
 Πᾶς ὅς ἂν ᾖ πτωχός. XI, 154.
 Πᾶς τις ἀπαιδευτος. X, 98.
 Πᾶσα γυνὴ φιλεῖ πλέον ἄνδρος. X, 120.
 Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστίν. XI, 381.
 Πᾶσα θάλασσα θάλασσα. VII, 639.
 Πᾶσα μὲν Ἀετιόχῳ πόλις εὐχεται. IX, 679.
 Πᾶσά τοι οἰχομένῳ, Πυλάδῃ. VII, 412.
 Πᾶσα φύσις, Βασίλῃτε (al. βασιλεία). XVI, 44.
 Πᾶσαν ἔγῳ τὴν νύκτα. V, 237.
 Πᾶσαν ἐμῆς κρατῆς. IX, 462.
 Πᾶσαν Ὀμηρος ἐδειξε. IX, 166.
 Πᾶσαν ὅσαν Ἕλληνες. XI, 81.
 Πᾶσαν δση σοφίῃ. VIII, 91.
 Πᾶσι θανεῖν μερόπειςσιν ὀρεῖται. XI, 62.
 Πατέριον λιγύμυθον. VII, 343.

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν. XIII, 20.
 Πατὴρ ἀπ' ἀθανάτοιο. I, 47.
 Πατὴρ ἐγὼ Ζαθέσιο. VIII, 84.
 Πατὴρ ἐπουρανίου λόγος πάνσοφος. I, 22.
 Παύετε, παιδοφίλοι, κενεὸν πόνον. XII, 145.
 Παῦλος ἐπεὶ θεῖον σέλας. I, 79.
 Παῦλῳ κωμωδῶ κατ' ὄναρ. XI, 263.
 Παυροεπὴς Ἑριννα. VII, 713.
 Παῦσαι νηὸς ἐρετμὰ. VII, 279.
 Πausάμενον σταδίων Βασιλεὺς. XVI, 377.
 Πausανίην ἱερὴν ἐπώνυμον. VII, 508.
 Πausάσθαι νεοῦ κέλομαι. IX, 384, 23.]
 Πειθοὶ καὶ Παφίᾳ παντάν. VI, 55.
 Πέμματα τίς λιπόωντα. VI, 324.
 Πέμπε, κάλει· πάντ' ἐστὶν ἐτοιμα. XI, 29.
 Πέμπτον μοι κλήρου, παῖ, λάμβανε. XIV, 123.
 Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ. V, 90, 91.
 Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια. V, 74.
 Πέμψατε ἐκ νηοῦ. VIII, 68.
 Πένθιμον ἡνίκα πατρί. IX, 117.
 Πέντ' αἰτεῖς, δέκα δώσω. XII, 239.
 Πέντ' ἱερὸς Ἀλεξίς ἀμ' ἐκλυσσε. XI, 122.
 Πέντ' ὁδολῶν πέπρακεν. XI, 189.
 Πέντε δίδωσιν ἐνός. V, 126.
 Πέντε Διωνύσοιο θεραπνίδες. IX, 603.
 Πέντε θανὼν κείσῃ κατέχων πόδας. XI, 28.
 Πέντε καὶ εἰκοσι μούνος ἀέθλια. XVI, 374.
 Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιῶ. VII, 484.
 Πέντε μετ' ἄλλων Χάρμος. XI, 82.
 Πεντηκονταεῖς καὶ ἐπὶ πλέον. VI, 210.
 Πέρσαι λάτρην ἐμόν. XIV, 114.
 Πέτρα τρισμακάριστε. I, 123.
 Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρόν. IX, 326.
 Πέτρης ἐκ Παρίης με. XVI, 259.
 Πέτρον ὄρεῖ χρυσεοῖσιν ἐν εἵμασιν. XVI, 37.
 Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι. VII, 479.
 Πέτρος ἐτ' ἐν Σιπύλῳ Νιόβῃ. VII, 549.
 Πέτρου ὄρεῖ βήτηρος. VII, 579.
 Πῇ με λιπὼν πολύμοχθον. VIII, 142.
 Πῇ ἔξρος ἰθύνεις; IX, 126.
 Πηκτόν μοι τις ἄροτρον. IX, 729.
 Πηλεῖδην κοτέουσα πάλιν. IX, 463.
 Πηλιάδες σκοπιαί. IX, 467.
 Πηνελόπη, τόδε σοὶ φᾶρος. VI, 314.
 Πήρην, κἀδέψητον. VI, 298.
 Πήρην σὴν ὀπίσω. XIV, 104.
 Πηρὸς ἄπαις, ἢ φέγγος ἰδεῖν. IX, 46.
 Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις. IX, 11.
 Πίγρης ὀρνίθων ἀπο δίκτυα. VI, 182.
 Πιερίκῃν σάλπιγγα. VII, 34.
 [Πιερίκῃ δὲ μελίσσα λιγύθροος. II, 1, 69.]
 Πικρὴ μοι ζωὴ, θάνατος γλυκύς. XIV, 36.
 Πικρὴν ἀλλήλοισι ἔκτωρ χάριν. VII, 152.
 Πῖν', Ἀσκληπιάδῃ. XII, 50.
 Πίνδαρε, Μουσάων ἱερὸν στόμα. IX, 184.
 Πίνδαρον ἱμερόεντα παρ' ὕδατος. IX, 809.
 Πῖνε καὶ εὐφραίνου. XI, 56.
 Πῖνέ νυν ἐν Διὸς ὦν, ὦ Σώκρατες. VII, 96.
 Πίομαι, ὦ Ληναίε, πολὺ πλέον. IX, 519.
 Πίστις Ἐνὼχ μετέθηκε καὶ Ἡλῖαν. VIII, 49.
 Πιστότατος μερόπων τις εἶσι. IX, 625.

Πλάστη Μύρων, σέο πόρτιν. IX, 796.
 Πλάστης χαλκὸν ἔτευξεν ὁμοῖον. XVI, 352.
 Πλαστὸν ἔχεις τὸν ἔρωτα. XI, 385.
 Πλέγμασι μὲν σκοπὸς ἐστὶ. IX, 766.
 Πλέω λευκότιν. V, 147.
 Πληκτρον ἔχει φόρμιγγος. XVI, 278.
 Πλήρης ἐλπίδος ἐστίν. XVI, 54*.
 Πληρώσας στρατὴν Σωτήριχος. VII, 678.
 Πλινθουργοί, μάλα τοῦτον. XIV, 136.
 Πλοῦς μοι ἐπ' Ἰταλίην ἐντύνεται. IX, 559.
 Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν. X, 65.
 Πλούσιός εἰμι πένης. VIII, 250.
 Πλουτεῖν φασὶ σε πάντες. XI, 166.
 Πλουτεῖς· καὶ τί τὸ λοιπόν; X, 60.
 Πλούτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις. XI, 294.
 Πλούτος Ἀριστείδη δάμαλις μία. IX, 150.
 Πλούτος ὁ τῆς ψυχῆς. X, 41.
 Πλούτου καὶ σοφίης πρῦτανιν. VII, 619.
 Πλούτων δέξο μάκαρ Δημόκριτον. VII, 59.
 Πλώεις ναυηγὸν με λαβών. VII, 584.
 Πλωτῆρας, σώζοισθε καὶ εἰν δλί. VII, 269.
 Πνοιὴν μὲν διὰ πνεῦμα. I, 68.
 Ποῖ Φοῖβος πεπόμεναι; IX, 124.
 Ποῖας ἀστὸν Ὀμηρον ἀναγραφώμεθα. XVI, 294.
 Ποιεῖς πάντα, Μέλισσα. V, 32.
 Ποίην τις βιώτοιο τάμη τρίβον. IX, 359.
 Ποίην τις πρὸς ἔρωτα. V, 302.
 Ποίησας δαπάνην ἐν ὑπνοῖς. XI, 264.
 Ποιητὴς ἰλθὼν εἰς Ἴσθμια. XI, 129.
 Ποιητὴς πανάριστος ἀληθῶς. XI, 394.
 Ποιμένες οἱ ταύτην ὄρεος. VII, 657.
 Ποιμενίαν ἀγλωσσος ἀν' ὀργάδα. XVI, 153.
 Ποιμενίην σύριγγα ταῖς. VIII, 22.
 Ποιμὴν ὦ μάκαρ. VII, 636.
 Πολλὰ καμὼν νόστησεν. IX, 472.
 Πολλὰ λαλεῖς, ἄνθρωπε. XI, 300.
 Πολλὰ μεταξὺ πλεῖ κύνικος. X, 32.
 Πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγών. VII, 348.
 Πολλὰ πιὼν τέθνηκας, Ἀνάκρουν. VII, 33.
 [Πολλὰ σοὶ ἐκ βλεφάρων. VII, 560, 3.]
 Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται. X, 122.
 Πολλὰ φαγών. Vid. Πολλὰ πιὼν καί.
 Πολλὰ, τράπεζα φίλη. VIII, 44.
 Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος. XIII, 28.
 Πολλάκι μὲν τόδ' αἶσα. VII, 32.
 Πολλάκι ναυηγοῦ δέμας. VIII, 210.
 Πολλάκι, Σέξστ', ἔστησα. X, 99.
 Πολλάκι τῷδ' ὀλοφυνά. VII, 486.
 Πολλάκις ἐκ με νόσων. VIII, 37.
 Πολλάκις ἐξέστησα. Vid. Πολλάκι, Σέξστ', ἔστ.
 Πολλάκις εὐδαμένω μοι. IX, 9.
 Πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα. VII, 127.
 Πολλάκις ἡρασάμην σε. V, 47.
 Πολλάκις οἶνον ἐπεψάς ἐμοί. XI, 396.
 Πολλάς μυριάδας ψηφίζων. XI, 397.
 Πολλοὶ πολλὰ λέγουσιν. XI, 283.
 Πολλοὶ τοι (al. Πολλοὶ μὲν) ναρθηκοφόροι. X, 106.
 Πολλὸν ἀπ' Ἰταλίας κείμεν. VII, 715.
 « Πολλοὺ δεῖ » καὶ « σφιν ». XI, 142.
 Πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἑδρανα. IX, 663.
 Πρῶδ' ἀποκτενέει πολλούς. XI, 395.

Πόρτιν τήνδε Μύρωνος ἰδών. IX, 793.
 Πορφυρέαν τοι τάνδε, Λεωνίδα. IX, 254.
 Πορφυρέην μάλιστα. V, 202.
 Πορφυρίον Κάλχαντος Ἄναξ καὶ ἤμος. XVI, 335.
 Πορφυρίον λήξαντα πόνων. XV, 44.
 Πορφυρίον σταδίῳσι τίνος χάριν. XVI, 348.
 Πορφυρίος Αἰθῦς οὗτος. XV, 46.
 Πορφυρίς ἡ Κνιδίη. VI, 172.
 Πορφυρίῳ μετ' αἶθλα γέρας πόρεν. XVI, 349.
 Πότνια κουροσῶς (al. κωροσῶς). VI, 274.
 Ποῦ νῦν Πραξιτέλης. V, 15.
 Ποῦ σοὶ κείνα κύπελλα. XVI, 15*.
 Ποῦ σοὶ κείνα, Μέλισσα. V, 27.
 Ποῦ σοὶ μῆλα βέβηκεν. XIV, 117.
 Ποῦ σοὶ τόσον ἐκείνο καλίντονον. XVI, 201.
 Ποῦ τελέθει Κύπρις. IX, 426.
 Ποῦ τὸ περιδλεπτον κάλλος. IX, 151.
 Ποὺλ Λεωνίδω κατιδών. IX, 293.
 Πούλυπον ἀγρεύσας ποτέ. IX, 94.
 Πούλυπος εἰνάλιη ποτ' ἐπὶ προδῆτι. IX, 10.
 Πρᾶγμα μὲν ἐστ' ὁ φῶς. X, 125.
 Πραξαγόρας τάδε δῶρα. VI, 139.
 Πραξιτέλης ἐπλάσσε Δαναήν. VI, 317.
 Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος. XII, 57.
 Πραξιτέλης δὲν ἐπάσχε. XVI, 204.
 Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἂ μὴ θέμις. XVI, 160.
 Πραταλίδε παιδεῖον Ἑρώς. VII, 449.
 Πραταλίδα τὸ μνῆμα Λυκαστῖω. VII, 448.
 Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδα. XVI, 306.
 Πρεσβύτα, παῖδα δέχοιο. I, 46.
 Πρεσβυτέρους κούρος μὲν ἐών. XVI, 358.
 Πρηξιδικὴ μὲν ἔρεξεν. VI, 136.
 Πρῆγος, ἐλευθερίην ἐπιειμένους. VII, 606.
 Πρῆγυτον γῆρας σε. VII, 78.
 Πρίην αἰγιαλῖτα. VI, 193.
 Πρίν με λίθον Πέρσαι. XVI, 263.
 Πρίν μὲν ἀλικύστου πέτρας. IX, 325.
 Πρίν μὲν ἐπὶ χλωροῖς. VII, 213.
 Πρίν μὲν Καλλιτέλης. VI, 138.
 Πρίν σ' ἐναλίσφασθαι, Δημοστράτα. XI, 112.
 Πρίν σε νέον, Φαυστίνε. XVI, 364.
 Πριονίμια κάλλιε Γανυμήδεος. IX, 77.
 Πρόχλος ἐγὼ Λύκιος γενόμεν. VII, 341.
 Πρόχλος ἐγὼ Παύλου. XVI, 48.
 Πρόχριτός ἐστι, Φιλίνα. V, 258.
 Προσιμάζει κοσμηκὴν. I, 114.
 Πρός γε θεοῦ. Vid. Πρός σε θεοῦ.
 Πρός Ζηνός. Vid. Πρός σέ Διός.
 Πρός παίδων, εἶπεν, γουνάζομαι. IX, 422.
 Πρός σέ Διὸς Ξενίου γουνούμεθα. VII, 540.
 Πρός σε θεοῦ ξενίου λιτάζομαι. VIII, 192.
 Πρός τὸν μάντιν Ὀλυμπον. XI, 161, 163.
 Πρός τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον. XII, 34.
 Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνος. X, 59.
 Πρόσθε μὲν ἀγραυλίο. VI, 113.
 Πρόσθε μὲν ἀντιπρόσωπα. XII, 251.
 Πρόσθε μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὐρεσιν. XVI, 166.
 Πρόσθε μοι Ἀρχαῆδης ἐθλίβετο. XII, 153.
 Πρόσθε τάδ' ἦεν ἀσπλιν. VIII, 198.
 Πρόφρων, Ἀργυρόταξ. VI, 137.
 Πρῶγν τὴν σαύραν Ἀγάθων. XI, 21.

Πρώην τὴν σαύραν ῥοδοδάκτυλον. XII, 242.
 Πρώτος, ἀλλὰ ποθεῖνός. VII, 716.
 Πρωκτός καὶ χρυσός. XII, 6.
 Πρώτα μὲν ἐν Νεμέῃ. XVI, 92.
 Πρώτα μὲν εὐχαμένη. VIII, 79.
 Πρώτα μοι Γαδάρων. VII, 418.
 Πρωταγόρην λόγος ὤδε θανεῖν. VII, 131.
 Πρώταρχος καλὸς ἐστὶ. XII, 29.
 Πρώτας ὀππότε' ἐπέξε. VI, 279.
 Πρωτομάχου πατρός. V, 71.
 Πρώτος Θωδὴν ἰδέσθαι δρεπάνην. IX, 383.
 Πρώτος Καισάρης. VIII, 78.
 Πταίης μοι, κώνωψ. V, 152.
 Πτανὲ, τί σοι σιδήτης. VII, 421.
 Πτανὸς Ἔρως, σὺ δὲ ποσὶ ταχύς. XII, 111.
 Πτανῶ πτανὸν Ἔρωτα τίς ἀντίον. XVI, 251.
 Πτηνὸς Ἔρως ἀγαγὲν με. XII, 202.
 Πτίσσετε, Νικοκρέων (al. Πτίσσε. μάλλον). VII, 133.
 Πτωθέντα κοσμεῖ τὸν ναόν. I, 109.
 Πτωχοῦ ἐστὶ γάμος κυνέα μάχα. XI, 6.
 Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινε τριῶν. V, 35.
 Πυγὴν Σωσάρχοιο διέπλασεν. XII, 37.
 Πυγμῇ νικήσαντα τὸν Ἀντικλέους. XII, 123.
 Πυθιάς, εἰ μὲν ἔχει. V, 213.
 [Πυκναῖς δὲ πραπίδεςσιν. II, 1, 171.]
 Πύκτης ὢν κατέλυσε. XI, 79.
 Πύργος ἐγὼ ναύτησιν. IX, 674.
 Πύργος δδ' εἰναλῆς. IX, 60.
 Πυρὸς καὶ γαίης ***. III, 17.
 [Πύρρος δ' ἄλλος ἔην πολυπόρθιος. II, 1, 192.]
 Πύρρος ἐγὼ· σπεύδω δὲ πατρός χάριν. XVI, 114.
 Πύρρος ὁ μουνηρέτης. VII, 637.
 Πυροῦ (al. Πυρσοῦ) τοῦτο λέοντος. VI, 263.
 Πώγων, καὶ λᾶσαι μῆρῶν τρήχεις. XI, 326.
 Πωλείσθω, καὶ ματρός. V, 178.
 Πώλιττα, τλήθι πένθος. VII, 335.
 Πῶλον ὁμοῦ καὶ ἀνακτα. XVI, 63.
 Πῶλον, τὸν πεδίων, ἀλλ' οὐχ ἄλός. IX, 295.
 Πῶς ἀναγινώσκειν, Διονύσιε. XII, 187.
 Πῶς γενόμεν; πόθεν εἰμὶ; X, 118.
 Πῶς ἑλὼθῃ Νόννης καλὰ γούνατα; VIII, 26.
 Πῶς τις ἀνευ θανάτου σε φύγοι. X, 123.
 Πῶς φιλέεις, ὦ μήτερ, ἑμοῦ πλέον. XI, 297.

P

Ῥαιδοσκελῆ, δίχαλον. VI, 196.
 Ῥήγιον Ἰταλῆς τεναγώδης. VII, 714.
 Ῥητῆρες Θεόδωρον ἐμβόλομεν. XVI, 45.
 Ῥητῆρες, φθέγγοισθε. VIII, 137.
 Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἀπεθαύμασα. XVI, 20.
 Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἐτεθήπεια. XI, 204.
 Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον. XI, 376.
 Ῥητορικῆς φίλῳ τρεῖς ἀστέρας. XVI, 315.
 Ῥήτορος ἄδ' εἰκὼν. XI, 151.
 Ῥήτωρ ἐν ῥητήρσιν. VIII, 122.
 Ῥήτωρ ἑξαπίνης Ἀσιατικός. XI, 147.
 Ῥηγὴλ ναύταις Ἐρίφον δύσει. VII, 640.
 Ῥηγὴλ πασῶν ἔνοσι χθονός. IX, 560.
 Ῥίξης εὐσεβείας γενόμεν. VIII, 48.

Ῥιπίδα τὴν μαλακοῖσιν. VI, 290.
 Ῥιπίδων ἐν ὕπνοις Δημήτριος. XI, 101.
 Ῥίπτε γόους, μὴ κάμνε. X, 78.
 Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα. V, 252.
 Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα. VI, 102.
 Ῥουφινιανός, Ῥούφος ὢν. XI, 358.
 Ῥουφίνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ. V, 9.
 Ῥύγχος ἔχουσα Βιτῶν τριπιδήκινον. XI, 196.
 Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον. XI, 78.
 Ῥύσο σὴν ἐθνικὴν νύμφην. I, 61.
 Ῥυσαμένα Πυθῶνα. VI, 141.
 Ῥῶ καὶ Λάμβδα μόνον. XI, 323.
 Ῥώμη καὶ βασιλῆες ἑμοί. VIII, 115.
 Ῥώμη παμβασιλεία, τὸ σὸν κλέος. IX, 647.

Σ

Σαῖς ἱελοῦ προὔπεμπον ἐγώ. XII, 27.
 Σάλπιγγες, στεροπαί. I, 37.
 Σαλπίζων ἔπνευσεν ὅσον βραχύ. XI, 94.
 Σάμα τόδ' οὐχὶ μάταιον. VI, 126.
 Σάμα τόδε Σπίνθηρι. VII, 177.
 Σάν τε χάριν, Διόνυσε. VI, 142.
 Σάνδαλα καὶ μίτρην. VI, 201.
 Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν. VI, 206.
 Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα. VI, 207.
 Σαπφῷ τοι κεῖθεις, χθὼν Αἰολί. VII, 14.
 Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου. IX, 423.
 Σάρδιες ἀρχαῖαι (al. ἀρχαῖος) πατέρων. VII, 709.
 Σάρδις Περσινόνετος. VI, 220.
 Σάρκες δ' αἰθαλέαισι. Vid. Αἰθαλέοιο πυρός.
 Σάρρα σοφὴ τίουσα. VIII, 27.
 Σάρρα φίλη, πῶς τὸν σὸν Ἰσαάκ. VIII, 52.
 Σεῖο βίβλους, μεγάλυμε, Κομητάς. XV, 37.
 Σεῖο μὲν εἰκὼν ἦδε Πολύμνια. XVI, 219.
 Σεῖο, Μῆρων, δαμάλει. IX, 735.
 Σεῖο νόον πέτρωνεν. IX, 479.
 Σεῖο πολυκλήντα τύπον. XVI, 331.
 Σεισμῶν μὲν κρυερῶν. VIII, 94.
 Σῆ, Παφίη Κυθέρεια, παρ' ᾗ. V, 209.
 Σῆμα δυωδεκάμοιρον. VII, 641.
 Σῆμα Θεόγνιδος εἰμί. VII, 509.
 Σῆμα καταφθιμένοιο. VII, 511.
 Σῆμα μὲν ἀλλοδαπή. Vid. Σῶμα μὲν.
 Σῆμα πάρ' Αἰάντειον. VII, 146.
 Σῆμα Ῥόδης· Τυρίη δὲ γυνὴ πῆλεν. VII, 575.
 Σῆμα τόδ' Αἰαντος Τελαμωνίου. VII, 148.
 Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου. VII, 71.
 Σήματα, καὶ σποδὴ. VIII, 205.
 Σὴν τροχαλὴν μᾶστιγα καὶ ἀσπίδα. XVI, 347.
 Σὴς ἀρετῆς ἰδρῶτι. IX, 468.
 Σὴς τότε διφρελάττειρα τὸ χάλκεον. XVI, 359.
 Σιγᾶς Χρυσέομαλλε τὸ χάλκεον. VII, 563.
 Σιγάτω λᾶσιον Ἀρνάδων λίπας. IX, 823.
 Σιγῆσας ἀρυσαι. IX, 37.
 Σιγῶ, φθεγγομένη παλάμη. IX, 505.
 Σιγῶν Ἡράκλειτος ἐν ὕμνασι. XII, 63.
 Σιγῶν παρέρχου τὸν ταλαίπυρον βίον. XV, 20.
 Σιδανός δύο παῖδας ἔχων. XI, 343.
 Σιμῶλος ὁ ψάλτης. XI, 187.
 Σκαῖος πυγμαχέων με. VI, 7.

Σκάπτειραν κήποιο φιλυδρήαιο. VI, 21.
 Σκέπτεο χαλκείωνων. IX, 505.
 Σκηνή πᾶς ὁ βίος καὶ παίγιον. X, 72.
 Σκήπωνα προποδαγόν. VI, 294.
 Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν. IX, 298.
 Σκόπει τὸ δρᾶμα μηχανουργοῦ. XVI, 382.
 Σκύλλος, ὅτε Ξέρξου. IX, 296.
 Σκυλοχαρεῖς ἴδ' Ἐρωτας. XVI, 214.
 Σμερδίη ὦ (al. Σμερδίῳ) ἐπὶ Θρηκί. VII, 31.
 Σμήνεος ἐκ με ταμῶν. VI, 239.
 Σμῖλαν Ἀσκῶνδας δονακογλύφον. VI, 295.
 Σμίνθος, ὁ παντοίης δαιτὸς λίχνος. IX, 410.
 Σοὶ γέρας, Ἀλκαίδα. VI, 116.
 Σοὶ καὶ ἀεθλεύοντι μόνω. XV, 49.
 Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν. VII, 179.
 Σοὶ, μάκαρ αἰχίναμα. VI, 167.
 Σοὶ, μάκαρ, ἐκ σέο δῶκα. I, 95.
 Σοὶ με, Θρηκίης σκυληφόρε. IX, 428.
 Σοὶ με λάτρην γλυκύδαρος. V, 22.
 Σοὶ με Πόδων δέσποινα θεή. XII, 158.
 Σοὶ μὲν καμπύλα τάχα. VI, 9.
 Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς. XVI, 164.
 Σοὶ, πατρὶ Θεσσαλῇ πωλοτρόφῃ. IX, 21.
 Σοὶ σορὸν εὐλαίγχα, Ῥοδοῖ. VII, 605.
 Σοὶ τὰ λιπαστράνων. VI, 71.
 Σοὶ τάδε, Πᾶν, θηρευταί (al. Π. θηρευτά). VI, 183.
 Σοὶ τάδε, Πᾶν σκοπιῆτα. VI, 16.
 Σοὶ τόδε, Διόγενες. VII, 613.
 Σοὶ τόδε, Κωνσταντίνε, τεῇ τροφός. XVI, 372.
 Σοὶ τόδε πενταίχμοισι. VI, 57.
 Σοὶ τόδε τὸ κρήδεμνον. V, 276.
 Σοὶ τὸν πωληθέντα. VI, 282.
 Σοὶ χάριν ἐξετέλεσσε πόνος. IX, 469.
 Σοῖο βίβλους. Vid. Σεῖο βίβλους.
 Σὸν γῆρας νεότητα τεῖν ὑπερέδραμε. XVI, 360.
 Σὸν μὲν κάλλος ἔδειξε μόλις. XVI, 277.
 Σός με πόσις κακόεργος. IX, 451.
 Σὸς πόσις Ἀγχίσης. VI, 76.
 Σοφὸς ἐγώ γε ἦδη. XVI, 387* (O).
 Σπάρτας καὶ Σαλαμῖνος. IX, 121.
 Σπάρτας μὲν βασιλῆς. XIII, 16.
 Σπείσατέ μοι, Μοῦσαι. IX, 364.
 Σπείσομεν οἰνοποτῆρες. XI, 60.
 Σπερμοφόρον πῆρην ὤμαχθέα. VI, 104.
 Σπεύδων εἰ φιλεῖ με. V, 287.
 Σπῆλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες. VI, 253.
 Σπονδὴ καὶ λιθωντέ. XII, 170.
 Σταθὶ πέλας, δάκρυσον ἰδών. XVI, 132.
 Στάθμην ἰδυτενὴ μολιθαχθέα. VI, 103.
 Σταῖλαι, καὶ Σειρήνες ἐμαί. VII, 710.
 Στασίχορον, ζαπληθὲς ἀμετρήτου. VII, 75.
 Σταυροφανῶς τανύεις παλάμας. I, 60.
 Στείχε πρὸς αἰθέρα διόν. XII, 221.
 Στέλλου ἐπ' Εὐφρήτην. IX, 297.
 Στέρνα περὶ στέρνοισι. V, 128.
 Στέφος πλέκων ποδ', εὐρον. XVI, 388.
 Στῆθι πέλας, καὶ κλαῦσον ἰδών. VIII, 189.
 Στῆλαι καὶ γραφίδες. IV, 4.
 Στῆλαι, καὶ πλακόνεντες. VIII, 203.
 Στῆλαι καὶ τύμβοι, μέγα χαίρετε. VIII, 202.
 Στήλη σοὶ θανάτου. VIII, 67.

Στήλην εὐνομίας καὶ σωφροσύνης. XVI, 22.
 Στήλην μητροῖς, λιπαρὰν λίθον. IX, 67.
 [Στήσιχορον δ' ἐνόησα λιγύθροον. II, 1, 125.]
 Στήσιχορον ζαπληθὲς. Vid. Στασίχορον.
 Στήσομαι ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίον. XII, 70.
 Στοῖβου παῖ. Vid. Στοῖβου.
 Στράψε μέγ' ἀνθρώποις Εὐφύμιος. VIII, 125.
 Στράψε μὲν οἷς τὸ πάροιθεν. VIII, 23.
 Στρεπτόν Βασσαρικοῦ βόμβον. VI, 165.
 Στρογγύλη, εὐτόρνευτε. V, 135.
 Στοῖβου καί, τὸδ' ἄγαμα. VI, 144.
 Στρώμονι καὶ μεγάλῳ πεποτισμένον. VII, 705.
 Στυγνὴν τὴν Νίκην τις ἰδών. XI, 386.
 Στυγνὸς δὴ τί, Μένιππε. XII, 176.
 Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρω. VII, 495.
 Στῶμεν ἐλιθράντοισι. IX, 333.
 Συλήσαντες Ὀλυμπον ἴδ' ὥς. XVI, 215.
 Σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος. XVI, 7.
 Σύνθρονε καὶ συνάναρχε τεῷ πατρί. I, 24.
 Σύντομος ἦν ὁ ξείνος. VII, 447.
 Σύρου καὶ Δήλιου. Vid. Ἐδρου κ. Δ.
 Συβρέντου τρηχεῖα μυρίκινος. XI, 27.
 Σύρτιος ἐν τενάγῃσι πατὴρ θάνεν. XIV, 143.
 Σφαιριστὰν τὸν Ἐρωτα. V, 214.
 Σφάλλωμαι ἀκρήτω μεμεθυσμένος. XI, 26.
 Σφιγκτὴρ οὐκ ἔστιν παρὰ παρθένῳ. XII, 7.
 Σφωράκιε, ζῶντι φῖλα θρεπτήρια. I, 7.
 Σφωράκιος κοίτησε φυγὼν φλόγα. I, 6.
 Σχέτιλιός ἐστιν ὁ τύμβος. VIII, 85.
 Σχῆμα παλαιωτάτων ἀνδρῶν. IX, 579.
 Σῶζε, θεὰ Τριτοῖ. VI, 194.
 Σῶζέ σοι μέλιων ἐνέπειν. V, 241.
 Σῶμα δίχα ψυχῆς ζῶειν. VIII, 2.
 Σῶμα μὲν ἀλλοδαπή. VII, 510.
 Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατῆχει. XVI, 31.
 Σῶμα μὲν ἦρε Σόλωνος. VII, 87.
 Σῶμα μὲν, οὐκ ἀρετὴν. XV, 30.
 Σῶμα, πάθος ψυχῆς. X, 88.
 Σῶμα φέρων σκυιοειδές. XI, 372.
 Σώματα πολλὰ τρέφειν. X, 119.
 Σῶν μοι (al. Σῶν ἐμοί) Πολέμονα μολεῖν. XII, 26.
 Σῶσας καὶ Σωσώ σωτήρια. VI, 216.
 Σωφροσύνη καὶ Ἔρως. IX, 132.
 Σωφροσύνη προσφέρειν θνητῶν. VII, 60.
 Σώφρων οὐ πεδίου. Vid. Εὐφρων οὐ π.

T

Τὰ δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις. IX, 478.
 Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ. XIII, 24.
 Τᾷ Πιτάνῃ Θρασύβουλος. VII, 229.
 Τὰ ῥόδα τὰ δροσάεντα. VI, 336.
 Τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐξερευνήσας. XV, 39*.
 Τᾷδ' ὑπὸ τὰν ἀρκευθόν. Vid. Τῆδ' ὑπὸ τ. δ.
 Τᾷδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους. IX, 627.
 Τᾷδε κατὰ χλοεροῖο βίφεις. XVI, 227.
 Τᾷδε Σάων ὁ Δίκωνος. VII, 451.
 Ταῖς Νύμφαις Κινύρης. VI, 26.
 Ταῖς Νύμφαις τὸδ' ἄγαμα. XVI, 264*.
 Ταῖς Προύσης Νύμφαις. IX, 676.
 Τάκεο δυστάνων δούλων ἀπο. XVI, 266.

Τὰν αἰγῶν ὁ νομεὺς Μόριχος. XVI, 190.
 Τὰν ἀναδυομένην ἀπὸ ματέρος. XI, 174. XVI, 178.
 Τὰν βοῦν τάνδε Μύρων. IX, 733.
 Τὰν γνῶμαν ἰδοίαι Φιλίας. VII, 727.
 Τὰν δαμάλιν, βουφορβέ, παρέρχεο. IX, 722.
 Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρός ἐκ κόλπων. XVI, 182.
 Τὰν ἑαφον Κλεόλαος. VI, 110.
 Τὰν ἑαφον, Λάδωνα. VI, 111.
 Τὰν ἦβαν ἐς ἀεθλα πάλας. IX, 391.
 Τὰν Θέτιν αἰίδω. IX, 485.
 Τὰν Κνιδίαν Κυθέρειαν ἰδών. XVI, 170.
 Τὰν μὲν αἰεὶ πολύμυθον. VII, 423.
 Τὰν μερόπων Πειθώ. VII, 2.
 Τὰν δῖν, ὦ Δάματερ ἐπόμμιε. VI, 258.
 Τὰν ὀλοὴν Μήδειαν ὅτ' ἔγραψε. XVI, 138.
 Τὰν πάρος ἀνθήσασαν. VII, 593.
 Τὰν Πιτάναν. Vid. Τῆ Πιτάνῃ.
 Τὰν πρὶν Ἐνυαλίω. VI, 46.
 Τὰν στάλαν ἐχάραξε Βιάνωρ. VII, 547.
 Τὰν ὕλον ἐκόμιξε. XVI, 323.
 Τὰν Χαρίτων. Vid. Τῶν Χαρ.
 Τάνδε Διὸς δμαθεῖσαν. III, 1.
 Τάνδε παρὰ τριόδοις τὰν Ἀρτεμιν. VI, 266.
 Τάνδε κατ' εὐδενδρον στείδων. VII, 193.
 Τανταλὶ παῖ, Νιόβα, κλύ' ἑμὰν φάτιν. XVI, 134.
 Τανταλὶς ἄδε ποχ' ἂ δίσσ' ἐπάτιν. XVI, 131.
 Τάνταλος οὐδὲν ἔτρωγε. IX, 377.
 Τάρβος ὁμοῦ καὶ χάρμα! VIII, 61.
 Τάρβος σοι πεπανοῦ. Vid. Φάρσος σοὶ γεραροῦ.
 Τὰς βοῦς καὶ τὸν ἱασπιν ἰδών. IX, 750.
 Τὰς μὲν ὑπὲρ μύθων τε. XVI, 36.
 Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη. XI, 69.
 Τὰς τρεῖς μοι Χάριτας λεύσσεις. IX, 680.
 Τὰς τρήχας, ὦ Νίκυλλα. XI, 68.
 Τάσδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους. Vid. Τῆδ' ὑπὸ τ. πλ.
 Τάσδε θεολώσσουσ' Ἑλικίων. IX, 26.
 Ταῦρε, μάτην ἐπὶ πόρτιν ἐπείγεται. IX, 734.
 Ταῦροι κρητύττοντες. IX, 299.
 Ταῦρου βαθὺν τένοντα. VI, 256.
 Ταῦρω φρικαλέον νάπος. IX, 300.
 Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων. VI, 215.
 Ταῦτ' ἔχω δσσ' ἔμαθον. VII, 326.
 Ταῦτα λόγοις ἀνέθηκεν. IX, 800.
 Ταῦτά με νῦν τὰ περισσὰ φιλεῖς. XII, 182.
 Ταῦτα σαγηνάσιοι λίνου. VI, 192.
 Ταῦτά σοι ἐκ τ' ὀρέων. VI, 180.
 Ταῦτά σοι, ὦ βασιλεῦ Μηδοκτόνε. XVI, 62.
 Ταύτην Εὐσεβίῳ Βυζαντιᾶς. XVI, 56.
 Ταυτολόγων κανόνων. IX, 206.
 Τέαρου ποταμοῦ κεφαλαί. IX, 703.
 Τέθνηκ' Εὐτυχίδης ὁ μελογράφος. XI, 133.
 Τέκνιον εὐμορφον, Διόδωρε. XI, 212.
 Τέκνον ἀναιδέης, ἀμαθέστατε. XI, 305.
 Τέκνον ἐμῆς θηλῆς. VIII, 32.
 Τέκνον ἐμὸν, γενεῆς ἐπιλήθειαι. IX, 465.
 Τέκνον ἐμὸν, τὰ μὲν ἄλλα. VIII, 16.
 Τέκτονά με σκοπίαζε. IV, 789.
 Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα. VI, 205.
 Τέλληνος ὅδε τύμβος. VII, 719.
 Τέλλιδι (al. Τελλίῳ) ἡμερόντα βίον. VI, 346.
 Τέμνετε, τέμνετε ὦδε. VIII, 282.

Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα. XVI, 18.
 Τέρπεό μοι κρατερῶν. Vid. Δέρπεό μοι κρ.
 Τέρπης εὐφόρμιγγα χρέκων. IX, 488.
 Τερπνὸν ὄλωσ τὸ πρόσωπον. XII, 223.
 Τερπνὸς μὲν Διόδωρος. XII, 94.
 Τέσσαρα γράμματ' ἔχων. XIV, 106.
 Τέσσαρες αἱ Χάριτες. V, 95, 146.
 Τέσσαρες αἰωροῦσι. IX, 59.
 Τέσσαρές εἰσιν ἄγῶνες. IX, 357.
 Τέσσαρές εἰσιν Ἔρωτες. IX, 585.
 Τέσσαρες οἱ πίνοντες. V, 183.
 Τετμενάνης ὅδε τύμβος. VII, 363.
 Τετράκις ἀμφορέως περὶ χεῖρασι. XI, 409.
 Τετραπόροις ἀψίσι πόλιν. IX, 696.
 Τέτρατον ἡμαρ ἔην. I, 51.
 Τέτραχα μὲν τὸ πάροιθε. XVI, 336.
 Τετρηχυῖα θάλασσα. VII, 283.
 Τέτρωμαι πληγῇσιν. VIII, 191.
 Τεῦξέ με πολλὰ καμῶν. IX, 677.
 Τεῦξε μὲν ἀτρεκέως οἶνον. I, 76.
 Τεῦξόν μοι στέφανον. XIV, 49.
 Τέχνας εἵνεκα σείο. IX, 756.
 Τέχνη Τιμομάχου στοργῇ. XVI, 135.
 Τέχνης πυρσὸν ὅπασσα. XVI, 87.
 Τῇ βατῇ Καλαθίνῃ. IX, 303.
 Τῇ κυανοδλεφάρῳ παίζων. V, 61.
 Τῇ μὲν γαστρί. Vid. Οὐκ ἐν γαστρί.
 Τῇ Παφῇ στεφάνους. VI, 59.
 Τῇ τῶν λόγων σου κογχύλῃ. IX, 214.
 Τῆδ' ὑπὸ τὰν ἀρκευθον ἴτε. X, 12.
 Τῆδε Βιάντα κέκευθα. VII, 91.
 Τῆδέ ποτ' ἀκτερέιστον. VIII, 564.
 Τῆδε Σάων. Vid. Τῆδε Σάων.
 Τῆδε τὸν ἐκ Μελίτης. VII, 211.
 Τῆθον ἀμφοτέρων με βλέπεις. XVI, 309.
 Τῆκει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος. IX, 704.
 Τηλόθεν οὐχ ὁδάτων μνηστεύετο. I, 70.
 Τηλοτάτω χεῖσασθαι ἔδει. VII, 399.
 Τὴν ἀκμήν Θησαυρὸν ἔχειν. XII, 233.
 Τὴν ὀλίην Εὐδημος. VI, 301.
 Τὴν Ἀμμωνιακὴν ἀπάτην. VII, 687.
 Τὴν ἀναδυομένην. Vid. Τὰν ἀναδυομένην.
 Τὴν ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐνδέξια. VII, 545.
 Τὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίης ὀρχηστρίδα. V, 129.
 Τὴν αὐτὰν λαύραν. Vid. Τήναν τὴν λαύραν.
 Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθών. XI, 183.
 Τὴν γοεραῖς πνεύσασαν. VII, 166.
 Τὴν γραῦν ἐκκομίσας. XI, 202.
 Τὴν δύσκαφον γραῖαν. XI, 74.
 Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείθεο. VII, 316.
 Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς. Vid. Τὴν ἀπὸ π.
 Τὴν Εὐριπίδew μῆτ' ἔρχεο. VII, 50.
 Τὴν ἡαράν φώνην καὶ τίμιον. VII, 355.
 Τὴν ἰσχνὴν Διόκλειαν. V, 102.
 Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ. VII, 218.
 Τὴν καταπλεξίπολιν Σθενελαιίδα. V, 2.
 Τὴν κεφαλὴν βάπτεις. XI, 408.
 Τὴν κεφαλὴν βάπτων τις. XI, 398.
 Τὴν κεφαλὴν σείεις. XI, 339.
 Τὴν κιθάρην Εὐμόλπος. VI, 83.
 Τὴν Κίρκην οὐ φημι. X, 50.

Τὴν λαπάραν, τὴν αὐτός. IX, 486.
 Τὴν μαλακὴν Παφίης. VI, 254.
 Τὴν Μήδων. Vid. Ἡ Μήδων.
 Τὴν μίαν Ἑρμογένης. XI, 328.
 Τὴν μικρὴν με λέγουσι. IX, 107.
 Τὴν μικρὴν παίζουσαν Ἑρώτιον. XI, 88.
 Τὴν Νιόβην κλαίουσαν. V, 229.
 Τὴν ξηρὴν ἐπὶ νῶτα Λυκαίνιδα. XI, 327.
 Τὴν ὀλίγην βῶλον. VII, 656.
 Τὴν Παφίην γυμνὴν οὐδεὶς ἴδεν. XVI, 163.
 Τὴν πεπρωμένην μοῖρην. XIV, 80.
 Τὴν πῆραν. Vid. Τὴν λαπάραν.
 Τὴν πόλιν οἱ νέκυες. IX, 501.
 Τὴν ποτε βακχεύουσαν. V, 271.
 Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισεν Ἑρως. V, 274.
 Τὴν πρότερον θυμέλην. X, 103.
 Τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχὴν. V, 57.
 Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπει. IX, 50.
 Τὴν σκαπάνην ἐπ' ἄρουραν. VIII, 226, 227.
 Τὴν σορὸν, ἣν ἔσορξας. VII, 330.
 Τὴν τιτθὴν Ἰέρων Σεληνίδα. VII, 456.
 Τὴν τριτάτην χαρίτων ἀπ' ἑμεῦ. VI, 328.
 Τὴν ὑπόνοταν πᾶσι μάλιστα. VII, 126.
 Τὴν φιλοπουλυγέλωτα. V, 243.
 Τὴν Φρυγίην Αἰσχρην. VII, 458.
 Τὴν φωνὴν ἐνοπὴν σε λέγειν. XI, 338.
 Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα φιλῶν. V, 78.
 Τήναν τὴν λαύραν. IX, 437.
 Τήνδ' ἐπὶ Θερμοδωντι. XIV, 99.
 Τήνδ' ὑπὸ δούβωλον. VII, 401.
 Τήνδε Λεωνίδεω θαλερὴν. VI, 322.
 Τήνδε πόλιν λάσσειν. XI, 688.
 Τῆς ἀγαθῆς ἀγαθὸς μὲν ἐγώ. I, 18.
 Τῆς Ἀγορᾶνακτός με λέγε. VI, 311.
 Τῆς ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοί. IX, 653.
 Τῆς Ἀσίης τὰ λάφυρα λαβὼν. XI, 336.
 Τῆς Μαρίης τὸ λοστρὸν ἰδῶν. IX, 613.
 Τῆς μητρὸς μὴ ἄκουε. V, 40.
 Τῆς νυκτὸς τροχάσας ἐν ὕπνοις. XI, 277.
 Τῆς διος γενεῇ μὲν. IX, 430.
 Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα. VI, 286.
 Τῆς πολυῆς τόδε σῆμα Μαρωνίδος. VII, 353.
 Τῆς Σαμῆς τὸ μνημα Φιλαινίδος. VII, 450.
 Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἡμοῖ τέλος. VII, 93.
 Τῆς Σοφίης τόδ' ἄγαλμα. IX, 813.
 Τῆς χρυσῆς εἰκλὸν ἢ Κύπριδος. XVI, 79.
 Τῆς ὥρας ἀπόλαυε. XI, 51.
 Τῆσδε πατὴρ μὲν ἑμός. VIII, 43.
 Τί κλαίεις, φρενοληστὰς; XII, 144.
 Τί ξένον, εἰ βροτολογιός. V, 180.
 Τί πλέον εἰς ὠδὴν πονεῖν. VII, 261.
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα φρεσίν. XVI, 96.
 Τί στενάχεις κεφαλὴν κεκακωμένος; IX, 643.
 Τί στενάχεις; Φιλέω. V, 267.
 Τί στοχασώμεθά σου. VII, 422.
 Τί στυγνὴ; τί δὲ ταῦτα. V, 130.
 Τί ὠφέλησας τὴν πόλιν. XI, 291.
 Τιμάδος ἄδε κόνις. VII, 489.
 Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο. VI, 280.
 Τιμὴ Μάρτυσιν ἔστιν. VIII, 173.
 [Τιμὴν μουσοπόλοισι. IX, 799, 5.]

Τιμόμαχον τὸν μακρόν. XI, 87.
 Τιμόμαχος Μήδειαν δὲ ἔγραψεν. XVI, 139.
 Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; VII, 522.
 Τίμων (οὐ γὰρ ἐτ' ἐσσί). VII, 317.
 Τίν με, λεοντάχ' ὦνα (al. λεοντάγγωνε). VI, 351.
 Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὀλυμπον. XVI, 133.
 Τίπτε δύο βασιλῆες. XIV, 100.
 Τίπτε κατ' οἰόβατον, Πᾶν ἀγρότα. XVI, 231.
 Τίπτε μ' ἀνοχλίζεις; VIII, 233.
 Τίπτε μ' ἀνοχλίζεις κενὸν τάφον; VIII, 229.
 Τίπτε μάτην, ἀνθρώπε, πονεῖς. X, 77.
 Τίπτε μάτην γοῶντες. VII, 667.
 Τίπτε με θρυλλήσαντες. IX, 537.
 Τίπτε με τὴν ἀνέμοισιν ἀλώσιμον. IX, 376.
 Τίπτε με τὸν φιλέρμημον. IX, 373.
 Τίπτε με τῶν καρῶν ἔνεκεν. XIV, 116.
 Τίπτε μετοκλάζεις (al. μέγα κλέζεις). IX, 209.
 Τίπτε, μόδων ἀτλητος. IX, 321.
 Τίπτε, Μύρων, μὴ τὸ βοῖδιον. IX, 714.
 Τίπτε παναμέριος, Πανδιονί. IX, 57.
 Τίπτε πέδον, Χρυσύλλα. V, 253.
 Τίπτε, Ῥαχὴλ, γοῶσα. I, 43.
 Τίπτε τάφον διέκερσας ἑμὸν. VIII, 245.
 Τίπτε τὸν ὀγκήτην βραδύπου. IX, 301.
 Τίπτε, Τριτογένεια, κορύσσειαι. XVI, 157.
 Τίς ἄδε; Βάχχα. Τίς δέ μιν ἔσσε; XVI, 60.
 Τίς βυθὸν ἠπείρωσε; IX, 670.
 Τίς γλύψας τὸν Ἑρωτα. XVI, 14.
 Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν. V, 41.
 Τίς δ' οὗτος κτίλος ὤς. XI, 296.
 Τίς Δαίμων Ἀργεῖος ἐπ' ἥριφ; VII, 548.
 [Τίς δέ κ' ἑμεῖο πῶλοι γλυκερώτερος. IX, 384, 19.]
 Τίς δὴ σὰς (al. διςσὰς) παλάμας. XVI, 197.
 Τίς δύναται γνῶναι τὸν ἐρώμενον. XII, 248.
 Τίς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν; XIII, 11.
 Τίς θάνεν ὥς θάνε Νόννα. VIII, 46.
 Τίς θεὸν εἶπεν Ἑρωτα; IX, 157.
 Τίς θέτο μαρμαίροντα βοάγρια; IX, 323.
 Τίς λίθον ἐψύχωσε; XVI, 159.
 Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε. VII, 328.
 Τίς με, Διωνύση πεπλασμένον. VI, 257.
 Τίς με τὸν ἐξ αἰῶνος. VIII, 244.
 Τίς μὲν ἂν ἦς. Vid. Τετμενάτης.
 Τίς μοι Ζηνοφίαν λαλιάν. V, 149.
 Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ. VII, 277.
 Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον. XVI, 293.
 Τίς ποθ' Ὀμηρεῖς μεγάλης ὁπῆς. XVI, 303.
 Τίς πόθεν εἰς, Διόνυσε; IX, 368.
 Τίς πόθεν ὁ πλάστης; XVI, 275.
 Τίς ποκ' ἀπ' Οὐλύμποιο. IX, 790.
 Τίς ποτ' ἀκηδέστως. IX, 375.
 Τίς ποτ' ἄρ' εἰ; VII, 478.
 Τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε; IX, 449.
 Τίς, ῥόδον ὁ στέφανος Διονυσίου. V, 142.
 Τίς σ' ἀνέθηκεν, ἀπληστα. VIII, 201.
 Τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτός. IX, 164.
 Τίς σε κατεστεφάνωσε ῥόδοις. XII, 189.
 Τίς σε πάγος δυσέρημος. IX, 561.
 Τίς σε τὸν οὐ λαλέοντα. XVI, 318.
 Τίς σε τὸν οὐχ ὀσίως ἡγρευμένον. XVI, 196.
 Τίς σου, Κολχίς ἄθεσμε. XVI, 137.

Τίς σοῦ, Μεντορίδῃ. XI, 415.
 Τίς τὰ νεοσκόλευτα. VII, 430.
 Τίς τάδε μοι θηητά (al. θνητά). VI, 163.
 Τίς τελέθει, φίλε κοῦρε. XVI, 344.
 Τίς; τίνος; — Ἀμφιλόχου Εὐφρήμιος. VIII, 126.
 Τίς τίνος εὔσα (al. οὔσα), γύναι. VII, 163.
 Τίς τίνος; Οὐκ ἔρειε στήλη. VIII, 187.
 Τίς τάδε μουνόγληνος ἄπαν. VII, 748.
 Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμῇν σε. VI, 259.
 Τίς τὸν ἐμὸν διέπερσε. VIII, 209.
 Τίς τὸν ἐπ' (al. ἐν) ἰσθλοῖσιν. XVI, 265.
 Τίς τὸν Θρήϊκα τόνδε. XVI, 127.
 Τίς τόσον ἔργον ἔταυξε; IX, 671.
 Τίς χάρις, Ἡλιόδωρε, φύλημασιν. XII, 183.
 Τλῆθι λέων ἄτλητα παθῶν. IX, 527.
 Τλῆθι, Μύρων· τέχνη σε. IX, 798.
 Τλῆμον Ἐρωε, οὐ θῆλυν ἐμοί. XII, 87.
 Τλήμονες, οἷς ἀνέραστος. XII, 18.
 Τληπόλεμος ὁ Μυρεύς. IX, 319.
 Τρωῶν ὑπ' ἀνθεμένει. IX, 645.
 Τὸ βρέφος Ἑρμῶνακτα. IX, 302.
 Τὸ μὲν Ἄργος ἵππιον. IX, 439.
 Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο. V, 238.
 Τὸ ἔσανον τὸ περισσόν. IX, 601.
 Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαῖον χρόνον. XI, 53.
 Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανί. VI, 34.
 Τὸ σπμὸν ἦθος. XV, 33.
 Τὸ σκάφος οὐ βυθὸς εἶλε. XI, 248.
 Τὸ σκάφος ἀδὺ γέγηθε. V, 171.
 Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν. XI, 86.
 Τὸ στόμα ταῖς Χαρίτεσσι. V, 231.
 Τὸ στόμα χῶ πρωκτός. XI, 241.
 Τὸ τρίτον, ἀργυροποιέ. XIV, 50.
 Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις. VI, 147.
 Τὸ χῶμα τύμβος ἐστίν. VII, 280.
 [Τοιγὰρ ἐγὼν εἶπομι, Πολύκρατες. XIV, 1, 4.]
 Τοῖς Ἀργεῖ Σπάρτην (al. Τ. Ἀργείοις χημίν). VII, 721.
 Τοῖς μὲν πρηνῆσιν τάδε παίγνια. IX, 769.
 Τοῖς σοῖς θεράπουσιν ἢ θεράπαινα. I, 11.
 Τοῖσι μὲν εὐ πράττουσιν. X, 28.
 Τοῖχος ἐνὶ προπόδεσσι. VIII, 185.
 Τόλμα καὶ εἰς Ἀἶδαν. VII, 529.
 Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ. IX, 29.
 Τόλμαν Ἀλεξάνδρου. XVI, 120.
 Τὸν ἀργυρον τορεύσας. XI, 48.
 Τὸν ἀργυροῦν Ἐρωτα. VI, 211.
 Τὸν βαθὺν Ἀρκαδίης. III, 2.
 Τὸν βαθὺν οἰνοπότην. VII, 454.
 Τὸν βίον, Ἡράκλειτε. IX, 148.
 Τὸν βίον ἦσθα Κύων, Ἀντίσθενης. VII, 115.
 Τὸν βραχὺν, Ἰχθυολῆες. X, 9.
 Τὸν Βρομίον Σάτυρον. IX, 826.
 Τὸν γαίης καὶ πόντου. IX, 304.
 Τὸν δασὺν Ἑρμογένην ζητεῖ. XI, 190.
 Τὸν Διὸς ἐν τριόδοισιν. IX, 441.
 Τὸν ἐκ Σινώπης εἰ κλύεις. XVI, 25.
 Τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσόν. XVI, 82.
 Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε. X, 69.
 Τὸν θεὸν αὐτὸν ἐκλεψεν. XI, 175.
 Τὸν θρασὺν ἠνιοχῆα. XVI, 379.
 Τὸν θῶ, καὶ τὰς κνή. VI, 85.

Τὸν καλὸν οὐχ ὀρώω Διονύσιον. XII, 67.
 Τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διονύσιον. XII, 107.
 Τὸν καλὸν, ὡς ἔλαβες, κομίσαις. XII, 171.
 Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμεν Ἀρχέστρατον. XII, 140.
 Τὸν Κιτιά Ζήνωνα θανεῖν. VII, 118.
 Τὸν κρατερὸν Βύζαντα. XVI, 66.
 Τὸν κρατερὸν Πανοπῆα. VII, 578.
 Τὸν κύνα Διογένη. VII, 63.
 Τὸν κύνα, τὸν πῆραν τε. VI, 176.
 Τὸν κύνα, τὸν πάσης κρατερῆς. VI, 175.
 Τὸν λεπτὸν θακεῦντα Μενέστρατον. XI, 407.
 Τὸν λεπτὸν φουσῶντα τὸ πῦρ. XI, 99.
 Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν. IX, 47.
 Τὸν με κατακτείναντα κατέκτανον. XIV, 33.
 Τὸν με λίθον μέμνησο. XVI, 279.
 Τὸν με πόθοις ἄτρωτον. XII, 101.
 Τὸν μέγαν Ἀκροκόρινθον. VII, 297.
 Τὸν μέγαν ἐζήτουν Εὐμήκιον. XI, 105.
 Τὸν μέγαν ἐν βουλαῖς Θεοδοσίον. XVI, 42.
 Τὸν μέγαν ἐν πολέμοισι. XVI, 47.
 Τὸν μικρὸν Κλέοδημον. VII, 303.
 Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους. XI, 95.
 Τὸν μόνιον. Vid. Τὸν ποιμνῆν.
 Τὸν Μουσῶν τέττιγα Πόθος. XII, 98.
 Τὸν νεαρόν, Χριστῷ δὲ μέγαν. VIII, 152.
 Τὸν νομίην. Vid. Τὸν ποιμνῆν.
 Τὸν νοῦν διδάσκων αἰθερεμβατεῖν. XVI, 323.
 Τὸν Νυμφῶν θεράποντα. VI, 43.
 Τὸν παραβάντα νόμους. VII, 433.
 Τὸν πάρος Ὀρθηλοῖο. VI, 115.
 Τὸν πατρικὸν πλοῦτον. IX, 367.
 Τὸν παχὺν εὐ ἔγραψ' ὁ ζωγράφος. XI, 250.
 Τὸν πίνακα ξανθᾶς Καλλῷ. IX, 605.
 Τὸν πῶδα τῇ βελόνῃ τρυπῶν. XI, 308.
 Τὸν ποιμνῆν καὶ ἑπαυλα βοῶν. VI, 262.
 Τὸν ποταμὸν, βαλανεῦ, τίς ἐτείχισε; IX, 617.
 Τὸν πτανὸν Ἑρμᾶν. XI, 176.
 Τὸν πετρέντα τίς ὤδε. XVI, 195.
 Τὸν ῥήτην πυρδέσσαν. VIII, 136.
 Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν. XVI, 248.
 Τὸν Σάτυρον Διόνυσος ἰδών. XVI, 245.
 Τὸν σὲ χοροῖς μελψαντα Σοφοκλέα. VII, 21.
 Τὸν σιγῶντα, Φιλαινί, συνίστορα. V, 4.
 Τὸν σκοπὸν Εὐδοίης. IX, 429.
 Τὸν σοδαρόν Πολέμωνα. V, 218.
 Τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ. XI, 352.
 Τὸν σταδῆ πρόφην Ἑρασίστρατον. XI, 83.
 Τὸν ταχύπουν, ἔτι παῖδα. VII, 207.
 Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα. XII, 230.
 Τὸν τοῖς μελιχροῖς ἱμέροισι. XVI, 308.
 Τὸν τοῦ δειπναρίου νόμον οἰδατε. XI, 10.
 Τὸν τοῦ Ζανός. Vid. Τὸν τῷ Ζ.
 Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα. VI, 315.
 Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα. XVI, 232.
 Τὸν τριετῇ παίζοντα περὶ φρέαρ. VII, 170.
 Τὸν τροχέντα μόλιδον. VI, 65.
 Τὸν τύμβοιο τόσου ληστορα. VIII, 179.
 Τὸν τύμβων κακοεργὸν ἀλάστορα. VIII, 182.
 Τὸν τῷ Ζανός ὅδ' ὑμῖν. IX, 598.
 Τὸν τῶν κλεπτόντων μαυότορα. XI, 177.
 Τὸν Φαυστινιάδην πόλις ἀνθετο. XVI, 371.
 Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον. XI, 216.

- Τὸν φιλοπαριστὴν Δημόκριτον. IX, 563.
 Τὸν χαλκοῦν τέττιγα. VI, 54.
 Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα. VII, 19.
 Τόνδε δοριστέφανος Σπάρτα. IX, 596.
 Τόνδε Θαλῆν Μίλητος. VII, 83.
 Τόνδε Θεῶ κάμες οἶκον, Ἀμάντις. I, 5.
 Τόνδε καθύρυσαντο Θεῶ. IX, 786.
 Τόνδε λίθον τοκίης μὲν ἴον. VIII, 88.
 Τόνδε ποθ' Ἕλληνες. VI, 50.
 [Τὸν δὲ πολυκτέανον. X, 41, 3.]
 Τόνδε Πυρῆς (al. πυρῆ') ἀνέθηκε. XIII, 13.
 Τόνδε σὺ μὲν παῖδων. III, 19.
 Τόνδε Τύχης ἀνέγειρε δόμον. IX, 693.
 Τόξα τάδε πολέμοιο. VI, 2.
 Τοξοβόλον τὸν Ἑρωτα. IX, 179.
 Τόξον μὲν, ᾧ Γίγαντος. XIII, 22.
 Τοξότα, Πιερίδων μεδίων. IX, 581.
 Τόσσο' ἔχω δασο' ἔραγον. VII, 325.
 Τοῦ γρυποῦ Νίκωνος ὄρω. XI, 406.
 Τοῦ λιθίνου Διδῆς ἐχθές. XI, 113.
 Τοῦ πωγωνοφόρου Κυνικοῦ. XI, 410.
 Τοῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα. XVI, 26* (O).
 Τοῦδὲ με κυμοπλήγος (al. κυματοπλ.). X, 7.
 Τοῦδ' ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς. XII, 166.
 Τοῦμπρασσιῇ φύλακος μακράν. XVI, 86.
 Τοὺς ζῶντας κατόρυσσα. VIII, 195.
 Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσός. VI, 130.
 Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος. XI, 282.
 Τοὺς κυκλίους τούτους. XI, 130.
 Τοὺς λευκοὺς ἀγαπῶ. XII, 5.
 Τοὺς πόδας εἰ Κρατερός. XI, 234.
 Τοὺς σοδαροὺς τούτους. XII, 185.
 Τοὺς χιλοὺς στατήρας. XIV, 11.
 Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας (al. Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν). VII, 270.
 Τοῦτ' ἐγὼ τὸ περίσσειον. XIII, 6.
 Τοῦτ' εἰσιδὼν. Vid. Τοῦτο ἰδὼν.
 Τοῦτ' ἴσομαι γὰρ ἐγὼν. XI, 8 (N).
 Τοῦτ' [ὀλίγον] Κλείτωνος. VI, 226.
 Τοῦτ' ὅσατεν φωτὸς πολυεργός. VII, 400.
 Τοῦτο βίος, τοῦτ' αὐτό. V, 72.
 Τοῦτο γέρας λάχεν ἐσθλὸς Ἀμάντιος. I, 96.
 Τοῦτο δέρας προλέγει. I, 72.
 Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ ξένον ἥριον. VII, 74.
 Τοῦτο ἰδὼν τὸ λοστρόν. IX, 636.
 Τοῦτο Κλείτωνος. Vid. Τοῦτ' [ὀλίγον] Kλ.
 Τοῦτε παρ' αἰγιαλοῖσιν ἐγὼ. XVI, 64.
 Τοῦτο πυρὰν μάλλον κλέζειν. XI, 411.
 Τοῦτο Σακέρωτος μεγάλου. XV, 6.
 [Τοῦτο σαοφροσύνας. VII, 555, 5.]
 Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχυ. VI, 255.
 Τοῦτό σοι, Ἀρτεμι δῖα. VI, 268.
 Τοῦτό σοι ἡθέρη Νίκη γέρας. XVI, 338.
 Τοῦτο σοι, Ὀληκοῖτα (al. Ὀλειώτα). VI, 106.
 Τοῦτο τὸ « βουλεύειν » εἶχες. XI, 260.
 Τοῦτό τοι, Ἀρτεμίδωρε. VII, 467.
 Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημῆιον. VII, 346.
 Τοῦτο χμαιροβάτα Τελέσων. VI, 35.
 Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον. XI, 140.
 Τοῦτον Ἀλέξανδρον. XVI, 122.
 Τοῦτον Ίουλιανόν. XV, 45. XVI, 32* (O).
 Τοῦτον Ίουστινιανός. IX, 820.
 Τοῦτον Ἰωάννη. Χριστοῦ μεγάλῳ. I, 6.
 Τοῦτον Πορφύριον Λιέση τέκε. XV, 47.
 Τραυλὰ μινυρομένα, Πανδιονί. IX, 70.
 Τρεῖς ἀριθμοὶ τοὺς πάντας. XII, 210.
 Τρεῖς ἀφατοὶ κερέεσσιν. VI, 112.
 Τρεῖς εἰς' αἱ Χάρτες. IX, 515.
 Τρεῖς ἐτέων δεκάδας. VII, 157.
 Τρεῖς ἐτέων δεκάδες. VII, 557.
 Τρεῖς λεπτοὶ πρῶην. XI, 110.
 Τρηχεῖαν κατ' ἐμεῦ, φαραρὴ κόνι. VII, 315.
 Τρηχὺν δ' ὑπερβάς. IX, 547.
 Τρηχὺς ὄνυξ ὑπ' Ἑρωτος. V, 157.
 Τρίγλαν ἀπ' ἀνδρακιῆς. VI, 105.
 Τρίζυγες αἱ Μοῦσαι τᾷδ' ἑσταμεν. XVI, 220.
 Τρίζυγες, οὐρεσίοικε, κασίγνητοι. VI, 181.
 Τρίς δέκα με πνεύσαιν. IX, 112.
 Τρίς ληστής ὁ Ἑρως. V, 309.
 Τρίς με τυραννήσαντα. XI, 442.
 Τρισθανέες, πρῶτον μὲν, ἐμίξατε. VIII, 170.
 Τρισσὰ τάδε τρισσοὶ θηραγρέται. VI, 184.
 Τρισσαὶ μὲν Χάρτες. IX, 16.
 Τρισσὸθεν εἰσορῶ πολυτερεῖα. IX, 651.
 Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος. XVI, 234.
 Τριτογενεῖς, Σώτειρα, Διός. VI, 10.
 Τρωάδι Παλλανσῆος. VI, 195.
 Τύμβε, τίς ἦ πόθεν. VII, 679.
 Τύμβοι, καὶ σπησκιαί, καὶ οὐρεα. VIII, 206.
 Τυμβολέται γαστρῶνες. VIII, 172.
 Τύμβον Ἀλεξάνδροιο. VII, 240.
 Τύμβον ἐμοὶ τοῦτον. VII, 381.
 Τύμβος Ἀνακρείοντος. VII, 30.
 [Τύμβος ἀταρχύτων. IX, 425, 3.]
 Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος. VII, 142.
 Τύμβος ἐγὼ· κεῦθω δὲ πολύστονα. XIV, 125.
 Τύμβος ἐγὼ κλέος ἤα. VIII, 239.
 Τύμβος ἐγὼ, σκοπὴ τις. VIII, 224.
 Τύμβος ἐγὼ, τύμβων πανυπέριτος. VIII, 230.
 Τύμβος ἐτην· νῦν δ' εἰμὶ λίθων. VIII, 221.
 Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὠνθρωπε. VII, 37.
 Τυρσηνῆς κελᾶδμα. VI, 350.
 Τυτθὴ μάργαρος ἐστίν. VIII, 21.
 Τυτθὸν ἐτι ζώσεσκας ἐπὶ χθονί. VIII, 82.
 Τυτθὸν ἐτι πνεῖσεσκας. VIII, 7.
 Τυτθὸν μὲν πολίσθηρον. VIII, 135.
 Τυφλὸς ἀλητεύων χωλόν. IX, 12.
 Τύχη καπηλεύουσα. IX, 180.
 Τῷ βόε μοι· σίτον δὲ τετεύχαστον. VI, 40.
 Τῷ γρικεῖ Πελάγωνι. VII, 505.
 Τῷ θαλερῷ (al. θαλλῷ) Διδύμῳ. V, 210.
 Τῷ κωμωδογράφῳ, κούρη κόνι. VII, 708.
 Τῷ με Κανωπίτῃ Καλλίστιον. VI, 148.
 Τῷ μῆλιν βάλλω σε. V, 79.
 Τῷ ναοῖς βρῖθοντι. IX, 402.
 Τῷ ξοάνῳ τὸν παῖδα Θυώνιχον. XVI, 51.
 Τῷ πατρὶ θυμῳθείς. XI, 90.
 Τῷ πατρὶ μου τὸν ἀδελφόν. XI, 159.
 Τῷ Πίσσης μεδέοντι τὸ κράνιον. XI, 258.
 Τῷ πτισάνῃ πωλοῦντι. XI, 351.
 Τῷ Στρατονικεῖα πόλιν ἄλλην. XI, 97.
 Τῷ τοίχῳ κέκλιχας τὴν ὀσφύα. XII, 212.
 Τῷ χρυσῷ τὸν ἔρωτα. V, 240.

Τῶ ψιμύθῳ μὲν δεῖ. XI, 374.
 Τῶν αὐτοῦ τις ἑκαστος. VII, 302.
 Τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων. XI, 93.
 Τῶν παρίων ἡμῖν λάβε κώλακας. V, 181.
 Τῶν παιδῶν, Διόδωρε. XII, 3.
 Τῶν πισύρων χρουνῶν. XIV, 130.
 Τῶν Χαρίτων τόδε λουτρόν. IX, 609.
 Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετάν. VII, 512.
 Τῶνδε ποτὲ στέρνοισι. VII, 443.
 Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε. VI, 78.

Υ

Υ τετρηκόσι' ἐστίν. XI, 67.
 Ὑβρίζει· τί τὸ θαῦμα; XI, 299.
 Ὑβριστὴς ἐπ' ἐμ' ἦλθε. VIII, 254.
 Ὑδασι καὶ κήποισι. IX, 667.
 Ὑδατὰ σοι Κοτίλεια. IX, 349.
 Ὑδατος ἀκρήτου μακρομήμφ. IX, 305.
 Ὑετὸς ἦν καὶ νύξ. V, 167.
 Ὑίας πενήκοντα μῆθ' ἐνὶ γαστρί. XIV, 59.
 Ὑιὲ Μέλητος Ὅμηρε. XVI, 292.
 Ὑιός ὠκυπόρου θάνατον. VII, 608.
 Ὑιὶ πατὴρ τόδε σῆμα. VII, 361.
 Ὑπὸν ἔχεις τὸν Ἑρωτα. XI, 307.
 Ὑιὸς καὶ γενετὴρ δῆριν. XI, 357.
 Ὑιὸς Πατρικίου μάλα κόσμιος. XI, 261.
 Ὑπὸ μὲν με τέκεν (al. μ' ἔτεκεν). XIV, 60.
 Ὑπὸ σκόπῳ με Πανί. VI, 107.
 Ὑλοδάτας, φιλόδενδρος. XVI, 233.
 Ὑλοτόμοι παύσασθε, νεῶν χάριν. IX, 306.
 Ὑλοφόρου γῶγαλμ' ἀφ' (al. τέδ' ἀγαλμα). IX, 335.
 Ὑμετέροις τύμβοισιν ἀρήτατε. VIII, 243.
 Ὑμετέρων κήρυκες ἀμεμφέες. XVI, 351.
 Ὑμῖν δ', ὦ Σπάρτης οἰκήτορες. XIV, 96.
 Ὑμῖν τοῦτο, θεαί. VI, 338.
 Ὑμνέωμεν Παιᾶνα μέγαν θεόν. IX, 525.
 Ὑμνίδα τῶν Εὐάνδρου. VII, 643.
 Ὑπατίου τάφος εἰμί. VII, 591.
 Ὑπνώεις, ὦ ταῖρε· τὸ δὲ σκύφος. XI, 25.
 Ὑστατα δὴ τάδ' ἔειπε. VII, 647.
 Ὑστατίον, Φώκαια (al. Ὑστατον, ὦ Φώκ.). VII, 735.
 Ὑστατον ἐθρήνησε. VII, 644.
 Ὑστατος ἐς βίον ἦλθε. VIII, 141.
 Ὑψηλοῦς Μεγάτιμον Ἀριστοφώντα τε. VII, 441.
 Ὑψηλῶν ὀρέων ἑφοροι. VI, 108.
 Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθέξω. XVI, 13.
 Ὑψιμέδων θεοῦ νιέ. I, 26.
 Ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλει. V, 92.

Φ

Φαιδρὸν Ἰουστινιανὸς ἀναξ. IX, 811.
 Φαῖδρος γραμματικός. XI, 233.
 Φαῖνε, Θόαν, Βάκχοιο. III, 10.
 Φαμί ποτ' ἐν μύθοις. V, 148.
 Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλά. IX, 212.
 Φαρμακίοισι Ῥόδων λέπραν. XI, 333.

Φάρσος σοὶ γεραροῦ τόδε βότρυς. VI, 299.
 Φάσεις, τὰν μὲν Κύπριν. XVI, 167.
 Φασὶ παροιμιακῶς. IX, 379.
 Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος. IX, 120.
 Φαυστίνος οὗτος, ὁ πρὶν. XVI, 383.
 Φεῖδῃ παρθενίης. V, 85.
 Φειδωλὸς τις ἀνὴρ. XI, 366.
 Φεῦ σὺ (al. Φ. δ) Μύρων, πλάσσας. IX, 736.
 [Φεῦ τῶν βροτείων. X, 107, 2.]
 Φεῦ, φεῦ, ἀμετρήτων χαρίτων. VII, 601.
 Φεῦ φεῦ, καὶ τὸ λάλημα. V, 262.
 Φεῦ, φεῦ, τὴν δεκάτην Ἑλικωνίδα. VII, 612.
 Φεῦγε θαλάσσια ἔργα. VII, 650.
 Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν. IX, 397.
 Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας. XI, 20.
 Φεύγεθ' ὑπὲρ καλῶδης. VI, 302.
 Φεύγειν δεῖ τὸν Ἑρωτα; V, 59.
 Φεύγετ', Ἀριστάρχειοι. XVI, 19* (Θ).
 Φεύγετε τοὺς πλουτοῦντας. X, 61.
 Φεύγων τὴν ὑπόνοιαν Ἀπολλοφάνης. XI, 217.
 Φῆ ποτε Πρωτόμαχος (al. Τίμαρχος). VII, 513.
 Φημί Γέλων', Ἰέρωνα. VI, 214.
 Φημί πολυστιχίην ἐπιγράμματος. IX, 342.
 Φησὶ Δίκη· τίς πίστις. VIII, 197.
 Φησὶν δ' με στήσας Εὐαίνετος. VI, 149.
 Φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις. VII, 239.
 Φιλήτης ὁ Ἑρως. Vid. Τρις ληστής.
 Φοῖβε, Κεφαλλήνων λιμενοσκόπε. X, 25.
 Φοῖβον ἀνηναμένην Δάφνη. IX, 307.
 [Φοῖβος δ' εἰστέχει τριποδηλάδος. II, 1, 72.]
 Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπίον. VII, 109.
 [Φοῖβου δ' οὐρεσίφοιτος ὁμῶνιος. II, 1, 306.]
 Φόρβαν καὶ Πολύμηλον. III, 12.
 Φράζε, γύναι, γενετὴν, ὄνομα. VII, 164.
 Φράζεο βαρβαρόφωνον. XIV, 97.
 Φράξέ μοι, Κλεόφαντις. V, 286.
 Φρὴν ἱερὴ μεγάλῳ Ἐνδοσίχθονος. X, 24.
 Φριξοκόμα τόδε Πανί. XVI, 291.
 Φροντίδες οἱ παῖδες. X, 124*.
 Φρουρὸς ἐπὶ σμῆνεσσι. XVI, 189.
 Φρόνη τὸν πτερόεντα. VI, 260.
 Φύρμος με Φύρμον. XVI, 322.
 Φωκίδι παρ πέτρῃ δέρεκεν τάρων. VII, 243.
 Φῶκος ἐπὶ ξείνῃ μὲν ἀπέζητο. XIII, 27.
 Φῶρες δὲ εἰνάλιοι. IX, 308.
 Φωσφόρε, μὴ τὸν Ἑρωτα. V, 223.
 Φωσφόρε σοὶ Πολύδευκες ἔχω χάριν. VII, 88.
 Φωσφόρος ὦ σώτειρ', ἐπὶ Πώλλιδος. VI, 267.

Χ

Χάζω, χάζω τῆλε. VIII, 112.
 Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἀεθλα. IX, 458.
 Χαῖρε θεὰ δέσποινα. X, 104.
 Χαῖρε θεὰ Παφίη. XIII, 1.
 Χαῖρε κόρη. Καὶ δὴ σύ. V, 101.
 Χαῖρε, κόρη χαρίεσσα. I, 44.
 Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδῃ. VII, 43.
 [Χαῖρέ μοι Ἀδδῆρων Δημόκριτε. II, 1, 131.]

Χαῖρέ μοι, ἀδρὲ κύπασσι. VI, 358.
 Χαῖρέ μοι, ὦ ναυηγέ VII, 582.
 Χαῖρε, Νεοκλείδα, διδυμον γένος. VII, 72.
 Χαῖρέ ποτ' οὐκ εἰπόντα. XII, 35.
 Χαῖρε, Πρόκνη, παρὰ σείο. IX, 452.
 Χαῖρε, Σιών θύγατερ. I, 52.
 Χαῖρε σύ. Καὶ σύ γε χαῖρε. V, 46.
 Χαῖρε σὺ, μισοπύνηρε. XII, 237.
 [Χαῖρε, φάος βήτρης Ἰσόκρατες. II, 1, 256.]
 Χαίρει τις Θεόδωρος. X, 105.
 Χαίρειτ' ἀριστῆς. VII, 254.
 Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα VII, 106.
 Χαίροισ' οἱ περὶ κόσμον. XI, 347.
 Χαίροις, ὦ Βασίλει. VIII, 11.
 Χαίροισάν τοι ἔοικε. VI, 275.
 Χαίρω τὸν λακρύζον ὄρων. IX, 317.
 Χαῖταί σου στάζουσιν ἐθ' ἄλμυρά. VII, 291.
 Καίτην καὶ ῥόπαλον. XVI, 100.
 Κάλυκα ἔργα, λέγουσθε. XIII, 18.
 Καλκασίαν τύπτεις δάμαλιν. IX, 737.
 Κάλκασίον τις Ἐρωτα μετήγαγεν. XVI, 194.
 Κάλικον ἀργυρέω με πανεῖκλον. VI, 261.
 Κάλικος, ἀλλ' ἄθρησον. XV, 51.
 Κάλικος εἰμι λέων. XIV, 7.
 Κάλικός εἰμι τρίπους. VI, 49.
 Κάλικος ἦς, ἐπὶ σοὶ δὲ γωστόμος. IX, 741.
 Κάλικος οὐκ ἔστις βίων ἔτι. XV, 41.
 Καλὴ παρθένος εἰμί. VII, 153.
 Καλὴ προσκόψας (al. προσπταίσας) λεκάνη. VII, 102.
 Καλὸν ἀποιμῶζοντα τίς ἔπλασε; XVI, 97.
 Καλὸν ἀποτρητὴν, κλασιδῶλακα. VI, 41.
 Καλὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις. XI, 167.
 Καλὸν μὲν καλέσκειν ἀταίρεά. XVI, 88.
 Καλκοτόπος τὸν Ἐρωτα. IX, 773.
 Κανδοσθῆται, βασιλῆος. XI, 59.
 Χείλος Ἀνικητεία τὸ χρύσειον. IX, 770.
ΧΕΙΛΑQN καὶ ΔΕΙΧQN ἴσα γράμματα. XI, 222.
 Χείματος ἡνεμόεντος. IX, 363.
 Χείματος οἰνωθέντα. VII, 444.
 Χειμερῆν διὰ νύκτα. VI, 221.
 Χειμερῆν καίουσαν. Vid. Χειμέριον x.
 Χειμερῆν νιφετοῖο κατήλυσιν. VI, 217.
 Χειμερίους νιφάδεςσι. IX, 95.
 Χειμέριον ζωὴν ὑπαλέυσο. VII, 472*.
 Χειμέριον καίουσαν ἐφ' ἑστίῃ. IX, 309.
 Χειμέριον μὲν πνεῦμα. XII, 167.
 Χειμερίου νιφετοῖο. VII, 402.
 Χεῖρ με Πολυγνώτου Θασίου. XVI, 30.
 Χεῖρ οἶδε γεννᾶν τοὺς πόλιν. XVI, 386.
 Χεῖρ τάδε Γρηγορίσιο. VIII, 98.
 Χειρεδίου τόδε σῆμα. VII, 573.
 Χειρουργῶν ἔσφαζεν Ἀκαστορίδην. XI, 121.
 Χείρωνος φίλε τέκνον. XIV, 68.
 Χερσὶ κατακτείνας τάφον ἔκτισας. VII, 360.
 Χεῦμα μὲν Εὐρώταο. V, 307.
 Χθιζά μοι Ἑρμῶνασσα. V, 281.
 Χθιζὸν ἐμοὶ νοσέοντι. XI, 61.
 Χθὼν μὲν ἔχει δέμας ἐσθλόν. VII, 672.
 Χθὼν μυχάτων γυάλων. IX, 632.
 Χθὼν σε τέκεν, πόντος δὲ διώλεσε. VII, 587.
 Χιονέη κρύσταλλος. IX, 753.

Χιονέην με λίθον. XVI, 221.
 Χιονέην τρίχα Παιήων. IX, 511.
 Χίος ἔφυς; Οὐ φημι. XVI, 299.
ΧΟΙΡΙ μὲν, οὐκ ἸΑΙΟΝ δέ. XI, 182.
 Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα. XI, 141.
 Χοῖριδος Ἀντιμάχου πολλὸ λείπεται. XI, 218.
 Κρήμασι τοῖς Ἀγάθωνος ἰδαίματο. XVI, 280.
 Κρήματα καὶ πόρναις περιγίνεται. XI, 416.
 Κρησαμένω θεράπων ὁ χρήσιμος. X, 126.
 Χριστὲ, θεοῦ σοφῆ, κόσμου μεδέων. I, 25.
 Χριστὲ, θεοῦ σοφῆ, χάριν ὥκασον. I, 28.
 Χριστὲ μάκαρ, μερόπων φάος ἀφθιτον. I, 30, 116.
 [Χριστὲ, σὺ μοι προβαλλε. I, 29, 4.]
 [Χριστὲ, τὴν καμάτοισιν. I, 29, 5.]
 Χριστὲ, τὴν προβαλλε χάριν. I, 29.
 Χριστιανοὶ γεγαῶτες. IX, 528.
 Χριστὸν παμβασίλῃα. I, 8.
 [Χριστὸς ἐμοὶς καμάτοισιν. I, 29, 3.]
 Χριστὸς ἐπὶ σταυροῖο πεπαρμένος. XV, 22.
 Χριστὸς ἔφη, Πρόμολ' ὄδε. I, 49.
 Χριστὸς ἐὼν θεὸς εἶλε νέκυς. I, 56.
 Χρυσέ, πάτερ κολάκων. IX, 394.
 « Χρύσεια χαλκίων » νῦν εἴπατε. XII, 204.
 Χρυσείης γενεῆς Εὐφῆμιος. VIII, 124.
 Χρύσειον ἀντ' ἀρετῆς γέρας. XV, 43.
 Χρύσειος ἀψάυστοιο. V, 217.
 Χρύσειος ἦν γενεὴ καὶ χαλκίος. V, 31.
 [Χρύσης δ' αὐθ' ἱερέυς. II, 1, 86.]
 Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν. V, 230.
 Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρών. IX, 44.
 Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὖρεν. IX, 45.
 Χρυσὸς μὲν ῥοδίοισιν. VIII, 220.
 Χύτρον τοι, ταύτην τε χρεαγρίδα. VI, 306.
 Χωλὸν ἔχεις τὸν νοῦν. XI, 273.
 Χώρης τῆσδ' ἱερῆς. VIII, 155.
 Χῶρος ἐγὼ Δαναοῖς μεμελημένος. IX, 631.
 Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἀνεμμένος. IX, 660.
 Χῶρος ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἔην. IX, 662.
 Χῶρος, τίς μερόπων σε λιπαυγέα. IX, 615.

Ψ

Ψαλμός, καὶ λαλιή, καὶ κωτίδον ὄμμα. V, 131.
 Ψαῦε μελισταγῶν στομάτων. V, 295.
 Ψεύδα μυθίζουσι, Θεόκληες. XII, 181.
 Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς. X^o 66.
 [Ψευδόμενοι βίων ὄντι στίβον. IX, 516, 5.]
 Ψῆγμ' ἄπυρον χρυσοῖο. IX, 310.
 Ψηφίζεις, καχόδαμον. XI, 168.
 Ψῆκαι καὶ πέτρην ὁ πολλὸς χρόνος. VII, 225.
 Ψ-ῶλιστῆς ὁ Ἐρως. Vid. Τρὶς ληστής.
 Ψιττακὸς ὁ βροτόγρυς. IX, 562.
 Ψύλλα πρεσβυγενής. VII, 607.
 Ψύλλος, ὁ τὰς ποθινάς. VII, 403.
 Ψύλλω. Vid. Ψύλλα.
 Ψυχαπάται δυσέρωτες. XII, 81.
 Ψυχὴ δυσδάκρυτε. XII, 80.
 Ψυχὴ μὲν πεπερόεσσα. VIII, 33.
 Ψυχὴ μοι προλέγει φεύγειν πόθον. V, 24.
 Ψυχὴν αὐτὸς ἔτευξε. I, 50.

Ψυχὴν μὲν γράφει χαλεπὸν. XI, 412.
 Ψυχῆς ἐν φιλῆσιν ἐμῆς. I, 57.
 Ψυχρὰς (al. Ψυχράν) σευ κεφαλὰς. VII, 404.
 Ψυχροπόται δυσέρωτες. Vid. Ψυχαπάται.

Ω

« Ω γὰρ » καὶ « μὴν οὖν ». XI, 157.
 Ω γαστήρ κυνέμυια. XVI, 9.
 [Ω γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον. VII, 688, 3.]
 Ω γύναι, ὡς πενήτης ἐπελήσας. XIV, 134.
 Ω δέλιαιε τὸ Θύρσι. IX, 432.
 Ω δούστην' ὀλοιο Φιλόστρατε. VII, 645.
 Ω ἑλικὼν Βοιωτέ. XI, 24.
 Ω θέμι, τῆς πολλοῖσιν ἐγώ. VIII, 110.
 Ω θηρῶν βροτὲ μέλλον ἀνήμερε. XI, 348.
 Ω ἴτε Δήμητρος πρὸς ἀνάκτορον. IX, 147.
 [Ω καλοῦ βιότοιο. VIII, 58, 3.]
 Ω κενεοῦ καμάτοιο. XVI, 6* (O).
 Ω Κρόνε. Vid. Ω Χρόνε.
 Ω Λακεδαιμόνιοι. VII, 432.
 Ω λῶστε, μὴ νόμιζε. XVI, 192.
 Ω μάκαρ ἀμβροσίησι. Vid. Ἄ μάκαρ.
 Ω μάκαρ, ὦ ξυνὸν πενήτης ἀκος. VIII, 133.
 Ω μέγα Βαττιάδαο. Vid. Ἄ μέγα Βαττ.
 Ω μέλαιοι, τί κάθησθε; XIV, 92.
 Ω μοι ἐγὼν ἦθες. IX, 118. [XVI, 10.]
 Ω μύες, εἰ μὲν ἐπ' ἄρτον. VI, 303.
 Ω μύθοι, ὦ ξυνὸς φιλέης δόμος. VIII, 8.
 Ω νήπιοι, ἐπιμέμψεσθε δσα. XIV, 95.
 Ω νῦξ, ὦ φιλάγρυπνος. V, 166.
 Ω ξεῖν', ἀγγεῖλον Λακεδαιμονίους. VII, 249.
 Ω ξεῖν', εἰ τύ γε πλεῖς. VII, 718.
 Ω ξεῖνε, φεῦγε. VII, 405.
 Ω ξέν' ὀδύτα. Vid. Ἦξεν διατ...
 Ω ξένε, τί κλαίεις; VII, 552.
 Ω ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος. VII, 28.
 Ω ξυρὸν οὐράνιον, ξυρὸν διδίων. VI, 61.
 Ω Ξώλων καθέων ἱερὸν πέδον. VIII, 146.
 Ω πάθος, ὦ σταυρός. I, 54.
 Ω παλάμη πάντολμε. V, 248.
 Ω Πάν, φερβομένηαις ἱερὰν φάτιν. XVI, 17.
 Ω πάντων ἐπέκεινα. I, 102.
 Ω παρ' ἐμὸν στείχων κενὸν ἥριον. VII, 500.
 Ω πηγὰς δακρύων. VIII, 144.
 Ω πλόκαμον. Vid. Οὐ πλόκαμον.
 Ω ποδὸς, ὦ κνήμης. V, 132.
 Ω πόλι, πῇ σέο κείνα. IX, 153.
 Ω πόσον εὐήθης ὁ ζωγράφος. IX, 592.
 [Ω (al. Ἀ) πόσσους κατέφλεξε. V, 62, 5.]
 Ω προδότηι ψυχῆς. XII, 92.
 Ω πυρὸς ἀενάοιο σοφὴν ὠδίνα. I, 19.
 Ω σοδαρὴ βαλάνισσα. V, 82.
 Ω σοδαρὴ Ῥοδόπη. V, 249.
 Ω Στοικῶν μύθων εἰδήμονες. IX, 496.
 Ω στοναχῶν δακρύων τε. VIII, 57.
 Ω τάνδε στείχοντας ἀταρπιτόν. IX, 316.
 Ω τῆς ἀπάσης δυνάμεως. XI, 359.
 Ω τῆς βραχείας ἡδονῆς. X, 81.
 Ω τῆς μεγίστης τοῦ φθόνου. X, 90.

Ω τῆς ταχίστης ἀρπαγῆς. XI, 289.
 Ω τλήμον Κυνέγειρε. XI, 335.
 [Ω τὸ φίλον στέρας. VII, 23, 7.]
 Ω φέγμα Κρατεροῖο. VII, 562.
 Ω φίλος, ἦρώες Δαναοί. IX, 382.
 Ω φίλοι, οἱ μέγα δαυ. IX, 569.
 Ω φίλος, εἰ σοφὸς εἶ. IX, 583.
 Ω Χάριτες, τὸν καλὸν Ἀρισταγόρην. XII, 122.
 Ω Χρόνε, παντοίων θνητοῖς. VII, 245.
 Ω χρυσοῦ δολίοιο. VIII, 211.
 Ω γινόμεοι Σώσων καὶ Σίμαλος. IX, 744.
 Ω γευτής, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι. XII, 102.
 Ωδ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας. VII, 231.
 Ωδε Αἰὼν Θηβαῖον. VII, 616.
 Ωδε μέγας κείται. VII, 746.
 Ωδε Μύρων μ' ἔστησε. IX, 731.
 Ωδε ταλαιπαθέων χροισμήα. I, 32.
 Ωκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Τηθύος. IX, 684.
 Ωκείαι χάριτες γλυκερώτεραι. X, 30.
 Ωκείαις ἐλάφοις κύων. IX, 311.
 Ωκύμορον με λένουσι. XI, 23.
 Ωλοο δὴ πατέρων περὶ λήδα. VII, 438.
 Ωλοο δὴ πρὸ γάμοιο, Φιλαίνιον. VII, 487.
 Ωλοσα τὸν Νεμέας θῆρ' ἀπλετον. XVI, 93.
 Ωλεσεν Αἰγαίου διὰ κύματος. VII, 653.
 Ωμοδοεῖον μοι παραθεῖς τόμον. XI, 137.
 Ωμολόγησ' ἤξειν εἰς νύκτα μοι. V, 150.
 Ωμοσ' ἐγὼν, δύο νύκτας. V, 133.
 Ωμοσα μιμνᾷξιν σέο τηλόθεν. V, 254.
 Ωμοσα μυριάκις ἐπιγράμματα. XI, 340.
 Ωμοσά σοι, Κρονίδη. XII, 179.
 Ωμοσα τοὺς φθιμένους. VIII, 248.
 Ωμοσαν αἱ Χάριτες. IX, 634.
 Ωμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι. V, 6.
 Ων ἦδε βίβλος ἐνδον ὠδίω. IX, 578.
 Ωνερ, τῶν βαλάνων τὰν ματέρα. IX, 312.
 Ωνησα· θάττον σ' εἴδε. IX, 476.
 Ωνθρωποι, βοθεῖτε. XII, 84.
 Ωνθρωφ', Ἡράκλειτος ἐγώ. VII, 79.
 Ωπλισμαὶ πρὸς Ἑρωτα. V, 93.
 Ωραὶ σοι Χάρτις τε. XII, 38.
 Ωραίας γ' ἑσορῶ τὰς ἱσχάδας. XVI, 240.
 Ωρανὸν ἃ χωροῖσα σοφὰ λίθος. IX, 780.
 Ωργεῖος Πολύκλειτος. XVI, 216.
 Ωρη ἀναψύχω θέρος. IX, 652.
 Ωρη ἐρῶν, ὦρη δὲ γαμεῖν. X, 38.
 « Ωριμος. » Οἶδα καὶ αὐτός. XVI, 241.
 Ωριοι εἰς τάφον ἦμεν. VIII, 87.
 Ωριον ἀνθήσαντας. VI, 198.
 Ωριος εἶχε (al. εἴδε) σε παστάς. VII, 600.
 Ωρονόμων ὄχ' ἀρίστε. XIV, 6.
 Ως Αδραάμ πόλποισι τιθεῖς. VIII, 148.
 Ως ἀγαθὸν Πολύφαιμος ἀνεύρατο. XII, 150.
 Ως ἀγαθὴ θεὸς ἐστί. XII, 229.
 Ως ἀγαθὸν καὶ καὶς ἐπὶ γῆραι! IX, 659.
 Ως ἀγαθὸν κρηττῆρι θεοῖ. XIV, 133.
 Ως βαρὺ τοῦτο, Πιρήγες. XVI, 242.
 Ως βραδύπους σὺ, Δίκη. VIII, 247.
 Ως δένδρον βραχύφυλλον. IX, 612.
 Ως ἐθέλει τὸ φέρον σε φέρειν. X, 78 (N).
 Ως εἶπον Μελίτην, ὠχρός μ' ἔλε. V, 242.

Ὡς θρασὺ μορφῶσαι τὸν ἀσώματον. I, 33.
 Ὡς κῆπον τεθυκώς. XI, 413.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος. IX, 395.
 Ὡς πάρος Ἀελίου, νῦν Καίσαρος. IX, 178.
 Ὡς πρέπει, Ἄρτεμις εἰμι. XVI, 158.
 Ὡς σοφὸς ὁ γράφας! XVI, 327.
 Ὡς τεθνηξόμενος. X, 26.

Ὡς τὴν φαινήν ἀξίαν. I, 107.
 Ὁφείλε μὴδ' ἐγένοντο θαλαῖ νέες. VII, 271.
 Ὁφείλες ὅπλα φέρειν. XV, 50.
 Ὁφείλες, ὦ Λιβία, ζῶειν VIII, 119.
 Ὅχεν ἔτ' ἀσκήπων Κινησία. VII,
 Ὀχόμεθ', ὦ Μίλητε, φίλη πατρί. VII, 492

ADDENDA.

Ζηνὶ μὲν οἱ Πισάται. IK, 357 (N, p. 250).
 [καὶ βόδον ἀκμάζει. XII, 29, 3. Conf. τὸ βόδον.]
 Λάμπει καὶ φθιμένοις. IX, 724 (N, p. 250).

[Πάντα φέρω πορθμηί. VII, 66, 3.]
 [Τοῖς] τεχνικοῖς κανόνεσσιν XV (N, p. 524).
 [Ὡ ζωῆς ἀόριστος. IX, 499, 5.]

INDEX POETARUM.

Numerus romanus indicat caput Anthologiæ, arabicus numerum epigrammatum. Quæ uncis includuntur, auctores et epigrammata indicant, quorum nomina et lemmata in codicibus et libris veteribus, Planudæ inprimis, diverse vel ambigue adscribuntur. Quod attinet ad criticorum recentium conjecturas, videnda omnino Annotatio.

A

[ARBIANUS. XI, 13-16, 146. Vid. AMMIANUS.]

ABLABIUS. IX, 762.

ACERATUS. VII, 138.

ADDEUS. VI, 228, 258. VII, 51, 238, 240, 305, 694. IX, 300, 303, 544. X, 20.

ADRIANUS IMPERATOR. VI, 332. VII, 674. IX, [17], 137, 387, [402].

ÆMILIANUS. VII, 623. IX, 218, 756.

ÆSCHINES. VI, 330.

ÆSCHRIO. VII, 345.

ÆSCHYLUS. VII, 255. X, 110.

ÆSOPUS. X, 123.

ACATHIAS. I, 34-36. IV, 3, 4. V, [1], 216, 218, 220, 222, 237, [241], 261, 263, 267, 269, 273, 276, 278, 280, 282, 285, 287, 289, 292, 294, 296, 297, 299, 302. VI, 32, 41, 59, 72, 74, 76, 79, 80, [87], 167, [172]. VII, 204, 205, 220, 311, 554, 552, 567-569, 572, 574, 578, 583, 589, 593, 596, 602, 612, 614. IX, 152-155, 204, 442, 482, 619, 631, 641-644, 653, 662, 665, 677, 766-769. X, 14, 64, 66, 68, 69. XI, 57, 64, 350, 352, 354, [357], 365, 372, 376, [377], 379, 382, [401, 402]. XVI, 36, 41, 59, 80, 109, 244, 331, 332.

AGIS. VI, 152.

ALCEUS MESSENIUS. V, 10. VI, 218. VII, 1, 5, 55, 247, 412, 495. IX, 518, 519, 558. XI, 12, [53]. XII, 29, 30, 64. XVI, 5, 7, 8, 196, 226.

ALCEUS MITYLENEUS. VI, 187, [218]. VII, 429, 536.

ALEXANDER. VI, 182, 709. [VII, 507.] XVI, 172.

[ALEXIS. VI, 51.]

ALPHEUS. [VI, 187]. VII, 237. IX, 90, 95, 97, 100, 101, 104, 110, 526. XII, 18. XVI, 212.

AMMIANUS. IX, 573, [574]. XI, 13-16, [95], 97, 98, 102, [142], 146, 147, [149], 150, [151], 152, [155], 156, 157, 180, 181, 188, 209, 221, 226-231, [268, 376], 413, [435, 436]. XVI, 20.

AMMONIDES. XI, 201.

AMMONIUS. IX, 827. [XI, 201.]

ANACREON. VI, 134-145, 346. VII, 160, 226, 263. IX, 715, 716. XI, 47, 48. XIII, 4. [XVI, 388.]

ANASTASIUS. XV, 28.

ANDRONICUS. VII, 181.

ANTAGORAS. [VII, 103.] IX, 147.

ANTIGONUS. IX, 406.

ANTIMACHUS. IX, 321.

ANTIOCHUS. XI, 412, 422, [424].

ANTIPATER. V, 109. VI, 19, 109, 111, 115, 118, 174, 208, 209, 219, [223], 241, 249, 256, 276, 287, 291, 335. VII, 15, 65, 75, 136, 209, 210, 232, 252, [282], 287, 288, 316, 367, 369, 390, 398, 402, 427, 464, 467, [470], 498, 629, 637, 639, 640, 692, 705, 711, 713, 743. IX, 3, 23, [45], 46, 58, 59, 72, 76, 96, 143, 149-151, 215, 238, 241, 266, 297, 302, 305, 309, 323, 408, 417, 418, 420, 541, [549], 550, 552, [554], 557, 567, 706, 728, 790, 792. X, 25. XI, 23, 24, 31, 37, 158, 219, 224, 415. XII, 97. XVI, 75, 131, 133, 143, 175, 176, 197, 220, 290, 296, 305.

ANTIPATER SIDONIUS. VI, 14, 15, 46, 47, 93, 125, 159, 160, [174], 206. VII, 2, 6, [7], 8, 14, 23, 26, 27, 29, 30, 34, 81, 146, 161, 164, 165, 172, 218, 241, 246, 303, 353, 423-426, 625, 745, 748. IX, 66, 231, 407, 603, 720-724, [729]. X, 2. XVI, 167, 178, [184, 208].

ANTIPATER THESSALONICENSIS. V, 3, 30, 31. VI, 198, 223, VII, 18, 39, 168, 185, 216, 236, 286, 289, 409, 413, 493, 530, 531, 666. IX, 10, [25], 26, 77, 82, 92, 93, [96, 101, 107], 112, 186, 268, 269, 282, 421, 428, 517, [553, 706], 752. [X, 25.] XI, 20, 327, [331]. XVI, 184.

ANTIPHANES (MACEDO). VI, 88. IX, 84, 245, 256, 409. X, 100. XI, 168, 322, 348.

ANTIPHANES MEGALOPOLITANUS. IX, 258.

ANTIPHILUS. V, 111, 307, 308. VI, 95, 97, 199, 250, 252, 257. VII, 141, 175, 176, 375, 379, 399, 622, 630, 634, 641. IX, [13], 14, 29, 34, 35, 71, 73, 86, [123], 156, 178, 192, 222, 242, 263, 277, 294, 298, 306, 310, 404, 413, 415, [439], 546, 549, 551. X, 17. XI, 66. XVI, 136, 147, 333, 334.

ANTISTICUS. VI, 237. VII, 366. XI, 40. XVI, 213

ANTONIUS. Vid. THALLUS.

ANTONIUS ARGIVUS. IX, 102, [103].

ANTYE. VI, 123, 153, 312. VII, [189], 190, 202, 208, 215, [232, 236], 486, 490, 492, 538, 646, 649, 724. IX, 144, 313, 314, 745. XVI, 228, 231, 291.

APOLLINARIUS. XI, [346], 399, 421, [424].

APOLLONIDAS. VI, 105, 238, 239. VII, 180, 233, 378, 389, 631, 642, 693, 702, 742. IX, 228, 243, 244, 257, 264,

265, 271, 280, 281, 287, 296, [408], 422, 791. X, 19
 XI, 25. XVI, 49, 50, 235, 239.
 APOLLONIUS (RHODIUS). XI, 275.
 ARABUS. IX, 667. XVI, 39, 144, 148, 149, 225, 314.
 ARATUS. XI, 437. XII, 179.
 ARCHELAUS. XVI, 120.
 ARCHIAS. V, 58, 59, 98. VI, 16, 39, 179-181, 192, 195,
 207. VII, 68, 140, 147, 165, 191, 213, 214, 278, 696.
 IX, 19, 27, 64, 111, 339, 343, [345-347, 351, 354, 357],
 750. X, 7, 8. XV, 51. XVI, 94, 154, 179.
 ARCHIAS JUNIOR. IX, 91. X, 10.
 ARCHILOCHUS. VI, 133. VII, 441.
 ARCHIMELUS. VII, 50.
 ARETHAS. XV, 32-34.
 ARGENTARIUS (MARCUS). V, 16, 32, 63, 89, 102, 104, 105,
 110, 113, 116, 118, 127, 128, 201. VI, 246, 248, 333.
 VII, 364, 374, 381, 395, 403. IX, 87, 161, 221, 229,
 246, 270, 286, 554, 732. X, 4, 18. XI, 26, 28, 320.
 XVI, 241.
 ARISTO. VI, 303, 306. VII, 457. [IX, 77.]
 ARISTODICUS. VII, 189, 473.
 ARSENIUS. IX, 476.
 ARTEMIDORUS. IX, 205, [434].
 ARTEMO. XII, 55, 124.
 ASCLEPIADES. V, 7, 64, 85, 145, 150, 153, 158, 161, 162,
 164, 167, 169, 181, 185, 189, 194, 202, 203, 209, 210.
 VI, 308. VII, 11, [12], 145, 217, 284, 500. IX, 63, 64,
 752, [762]. XII, 46, 50, 75, 77, 105, 135, 153, 161-163,
 166. XIII, 23. XVI, 68, 120.
 ASINIUS. VII, 312.
 ASCLEPIADES ADRAVYTTEUS. XII, 36.
 ATHENEUS. IX, 496.
 [ATHENODORUS. VII, 494.]
 AUTOMEDON. V, 129. VII, 534. X, 23. XI, 29, 46, 50, 319,
 324-326, 346, 361. XII, 34.

B

BACCHYLIDES. VI, 53, 313. XIII, 28.
 BARBUCALLUS (JOANNES). VI, 55. IX, 425-427, [594]. XVI, 38,
 218, 219, 327.
 BASILIUS MAGNUS. X, 73 (N).
 BASSUS (LOLLIUS). V, 125. VII, 243, 372, 386, 391. IX, 30,
 53, 236, 279, [283], 289. X, 102. XI, 72.
 BESANTINUS. IX, 118, [119]. XV, 27.
 BIANOR. VII, 49, 387, 388, 396, 644, 671. IX, 223, 227,
 [252], 259, 272, 273, 278, 295, 308, 423, 548. X, 22, 101.
 XI, 248, 364. XVI, 276.
 BOETHIUS. IX, 248.

C

CALLIAS. XI, 232.
 CALLICTER. Vid. CILLACTOR.
 CALLINACHUS. V, 6, 23, 146. VI, 121, 146-150, 301, 310,
 311, 347, 351. VII, 80, [89], 170, 271, 272, 277, 317,
 318, [320, 344], 415, 447, 451, 453, 454, 458-460, 471,
 517-525, 725, 728, [729]. IX, [67], 336, 507, 565, 566.
 XI, 362. XII, 43, 51, 71, 73, 102, 118, 134, 139, 148-
 150, 230. XIII, 7, 9, 10, 24, 25.

CAPITO. V, 67.
 CARPHTYLIDES S. CARPYLLIDES. VII, 260. IX, 52.
 CEREALIS. XI, 129, 144.
 CHAEREMON. VII, 469, 720, 721.
 [CHOKRILUS. XVI, 27.]
 CHRISTODORUS. II (Ecphrasis). VII, 697, 698.
 CILLACTORS. CALLICTER. V, 29, 45. XI, 2, 5, 6, 118, [113
 122], 333.
 CLAUDIANUS. I, 19, 20, 86. IX, 139, 140, 753, 754.
 CLEOBULUS. VII, 153. XIV, 101.
 [CLEOBULINA. XIV, 101.]
 COMETAS. V, 265. IX, 586, 597. XV, 36-38, 40.
 CONSTANTINUS RHODIUS. XV, 15-17.
 CONSTANTINUS SICULUS. XV, 13.
 CORNELIUS. Vid. LONGUS.
 COSMAS. XVI, 114.
 CRATES THEBANUS. VII, 326. IX, [359], 497. X, 104.
 XI, 218.
 CHINAGORAS. V, 108, 119. VI, 100, 161, 227, 229, 232, 242,
 244, 253, 261, 345, 350. VII, 371, 376, 380, 401, 628,
 633, 636, 638, 643, 645, 741, [744]. IX, [65], 81, 224,
 234, 235, 239, 276, 283, 284, 291, 419, 429, 430, 439,
 513, 516, 542, 545, 555, 559, 560, 562. X, 21. XI, 42.
 XVI, 40, 61, 199, 278.
 CYLLENIUS. IX, 4, 33, [35, 46].
 CYRILLUS. IX, 369.
 CYRUS. VII, 557. IX, 136, 623, 808, 809. XV, 9.

D

DAMAGENUS. VI, 277. VII, 9, [10], 231, 355, 432, 438, 497,
 540, 541, 735. XVI, 1, 95.
 DAMASCIUS. VII, 553.
 DAMOCHARIS. VI, 63. VII, 206. IX, 633. XVI, 310.
 DAMOSTRATUS. IX, 328.
 DEMETRIUS. IX, 730, [731].
 DEMIURGUS. VII, 52.
 DEMOCRITUS. XVI, 180.
 DEMODOCUS. XI, 235-238.
 DIOCLES (JULIUS). VII, 186. IX, 109. XII, 35.
 DIOCLES CARYSTIUS. VII, 393.
 DIODORUS. V, 122. VI, 243, 245, 348. VII, 38, 40, 74, 376
 624, 627, 632, 700, 701. IX, 60, 405, 776.
 DIODORUS SARDIANUS. IX, 219.
 DIODORUS TARSENSIS. VII, 235.
 DIODORUS ZONAS. VI, [22], 98, 106. VII, 365, 404. IX, 226
 312, 556. XI, 43.
 DIOGENES EPISCOPUS. VII, 613.
 DIOGENES LAERTIUS. VII, [56, 57, 85, 87, 88, 91, 92], 95
 98, 101, 102, 104-116, 118, 121-124, 126, 127, 129, 130
 [131, 132], 133, 620, 706, 744.
 DIONYSIUS. V, 81, [82-84]. VI, 3. VII, [51], 78, 462, 533
 716. [IX, 523. X, 38.] XI, 182. XII, 108.
 DIOPHANES. V, 309.
 DIOSCORIDES. V, 52-56, 138, 193. VI, 126, 220, 290
 VII, 31, 37, 76, 162, 166, 167, 178, 229, 351, [352], 407,
 410, 411, 430, 434, 450, 456, 484, 485, 707, 708.
 IX, 340, 568, 734. XI, 195, 363. XII, 14, 37, 42, 169-
 171.

DIOTIMUS. V, 106, 267, 358. VII, 173, 227, 261, 420, 475, 733. IX, 391. XVI, 158.
 DIPHILOS. XI, 439.
 DOSIADAS. XV, [25], 26.
 DURIS. IX, 424.

E

EMPEDOCLES. [VII, 508.] IX, 569.
 [EPICTETUS. VII, 676.]
 EPIGONUS. IX, [260], 261, [406].
 ERATOSTHENES SCHOLASTICUS. V, 242, [243, 244, 246], 277. VI, 77, 78. [VII, 601.] IX, 444.
 ERIKNA. VI, 352. VII, 710, 712.
 ERYCIUS. VI, 96, 234, 255. VII, 36, 174, 230, 368, 377, 397. IX, 233, 237, 558, 824. XVI, 242.
 ETROSCUS. VII, 381.
 EUGENES. XVI, 308.
 EUPHORION. VI, 279. VII, 651.
 EUPITHIUS. IX, 206.
 EURIPIDES. X, 107.
 EUTOLMIUS. VI, 86. VII, 608, 611. IX, 587.
 EVENUS. IX, 122, 717, 718. XI, 49. XII, 172. XVI, 165, 166.
 EVENUS ASCALONITA. IX, 75.
 EVENUS ATHENIENSIS GRAMMATICUS. IX, 251, 602.
 EVENUS SICELIOTES. IX, 62.
 EVODUS. XVI, 116, 155.

F

FLACCUS. XII, 12.
 FLACCUS (STATILLIUS). V, 5. VI, 193, 196. VII, 290, [294], 452, 650. IX, 45, 98, 117. XII, 25-27. XVI, 211.
 FLACCUS (TULLIUS). IX, 37.
 FRONTO. XII, 174, 233.

G

GABRIELIUS. XVI, 208.
 GÆTULICUS (CN. LENTULUS). V, 17. VI, 154, 190, 331. VII, 71, 244, 245, 275, 354. XI, 409.
 GALLUS (ÆLIUS). V, 49. XVI, 89.
 GAURADAS. XVI, 152.
 GEMINUS (TULLIUS). VI, 260. VII, 73. IX, 288, [410], 414, 707, 740, [741]. XVI, 30, 103, 205.
 GERMANICUS CÆSAR. [VII, 73, 74.] IX, 17, 18, 387.
 GLAUCUS. VII, 285. IX, 341, 774, 775. XII, 44. XVI, 111.
 GLYCO. X, 124.
 GREGORIUS NAZIANZENS. I, 92. VIII, 1-254.

H

HADRIANUS. Vid. ADRIANUS.
 HECATEUS THASIS. VII, 167.
 HEDYLUS. V, 161, 199. VI, 292. XI, 123, 414.
 HEGEMON. VII, 436.
 HEGESIPPUS. VI, 124, 178, 266. VII, 276. 320, 446, 545. XIII, 12.
 HELIODORUS. [V, 122.] IX, 485, 490.
 HELLADIUS. XI, 422.

HERACLIDES. VII, 281, 392, [465. XI, 203.]
 HERACLITUS. VII, 465.
 HERMOCREON. IX, 327. XVI, 11.
 HERMODORUS. [IX, 77.] XVI, 170.
 HERODICUS. XVI, 19 * (O).
 HOMERUS. VII, 153.

I

IGNATIUS. I, 109. XV, 29-31, 39.
 ION. VII, 43.
 IRENEUS. V, 249, 251, 253.
 ISIDORUS ÆGEATES. VII, 156, 280, 293, 532. IX, 94.
 ISIDORUS SCHOLASTICUS. VI, 58. IX, 11.

J

JOANNES. VII, 555. IX, 628.
 — Vid. BARBUCALLUS.
 JULIANUS ÆGYPTIUS. V, 298. VI, 12, 18-20, 25, 26, 23, 29, 67, 68, [186]. VII, 32, 33, 58, 59, 69, 70, 501, 562, 655, 576, 577, 580-582, 584-587, 590-592, 594, 595, 597-601, 603, 605. IX, [9], 398, 445-447, 652, 654, 661, 738, 739, 763, 771, 793-798. XVI, 87, 88, 107, 108, 113, 139, 157, 173, 181, 203, 325, 388.
 JULIANUS ANTECESSOR s. SCHOLASTICUS. IX, 481. XI, 367-369.
 JULIANUS IMPERATOR. IX, 365, 368. [XI, 108. XVI, 115.]
 JULIUS. Vid. DIOCLES.
 — Vid. LEONIDAS ALEXANDRINUS.
 — Vid. POLYÆNUS.

L

LACO. VI, 203.
 LAUREA (TULLIUS). VII, 17, 294. XII, 24.
 LENTULUS. Vid. GÆTULICUS.
 LEO PHILOSOPHUS. IX, 200-203, 214, 361, 578, 579, [580, 581]. XV, 12. [XVI, 387 ** (O).]
 LEONIDAS (JULIUS ALEXANDRINUS). VI, 321-329. VII, 547-550, 668, 675. IX, 42, 123, 344-356, [358]. XI, 9, 70, 187, 199, 200, 213, [214]. XII, 20. XVI, 171.
 LEONIDAS TARENTINUS. V, 188, 206. VI, 4, 13, 35, 44, 110, 120, 129, [130], 131, 154, 188, 200, 202, 204, 205, 211, 221, 226, 262, 263, 281, 286, 288, 289, 293, 296, 298, 300, 302, 305, 309, 334, 355. VII, 13, 19, 35, 67, 163, 173, [187], 190, 198, 264, 266, 273, 283, 295, 316, 408, 422, 440, 448, [449], 452, 455, 463, 466, 472, 472 *, 478, 480, 503, 504, 506, 648, 652, 654-657, 658, 660-663, [664], 665, 715, 719, 726, 731, 736, 740. IX, 12, 24, 25, 78-80, 99, 106, 107, 179, 316, 318, 320, 322, 326, [327], 329, 335, 337, 563, 719, 744. X, 1. [XI, 186.] XVI, 182, 190, 206, [213], 230, 236, 261, 306, 307.
 LEONTIUS. V, 295. VII, 149, 150, 571, 573, 575, 579. IX, [20], 614, 624, 630, 650, 681. XVI, 32, 33, 37, 245, 272, 283-288, [337], 357.
 LIBANIUS. VII, 747.
 LOLLIUS. Vid. BASSUS.
 LONGUS s. LONGINUS (CORNELIUS). VI, 191. XVI, 117.

LUCIANUS. VI, 17, [20], 164. VII, 308. IX, 74], 120, 367. X, 26-29, [30], 31, 35-37, 41, 42, [45, 58, 107, 122]. XI, [10, 80, 81, 129, 239], 274, 396, 397, 400-405, 408, 410, [420], 427-436. XVI, 154, 163, 164, 238.
 LUCILLIUS. V, 68. VI, 166. IX, 55, 572, [573, 574]. X, 122. XI, 10, 11, 68, 69, 75-81, 83-85, 87-95, 99-101, 130-107, [111-116], 131-143, 148, 153-155, 159-161, 163-165, 171, 172, [173], 174-179, 183-185, [186, 187], 189-192, 194, 196, 197, 205-208, 210-212, 214-217, 233, 234, 239, 240, 245-247, 249, 253, 254, 256-259, 264-266, 276-279, [281, 282, 293], 294, 295, 308-315, [316, 330, 372], 388-393, [394, 408, 433].
 LYSISTRATUS. IX, 509.

M

MACEDONIUS. V, 223-225, 227, 229, 231, 233, 235, 238, 240, 243, 245, 247, 271. VI, 30, 40, 56, 69, 70, 73, 83, 175, 176, 566. IX, 275, 625, 645, 648, 649. X, 67, 70, 71. XI, 27, 39, 58, 59, 61, 63, 366, 370, 374, 375, 380. XVI, 51.
 MACIUS (QUINTUS) s. MACCIUS. V, 114, 117, 130, 133. VI, 33, 89, 230, 233. [VII. 635.] IX, 249, 403, 411. XVI, 198.
 MAGNUS. XVI, 270.
 MARCUS. Vid. ARGENTARIUS.
 MARCUS JUNIOR. IX, 28.
 MARIANUS SCHOLASTICUS. IX, 626, 627, 657, 668, 669. XVI, 201.
 [MARINUS. I, 23, 28.]
 MARINUS NEOPOLITANUS. IX, 196, 197.
 MELBAGER. IV, 1. V, [2], 8, 57, 96, 136, 137, 139-141, 143, 144, 147-149, 151, 152, 154-157, 160, 163, 165, 166, 171-180, 182, 184, 187, [189], 190-192, 195-198, 204, 208, 212, 214, 215. VI, 162, 163. VII, 13, [31], 79, 182, 195, 196, 207, 352, 417-419, 421, 428, 461, 468, 470, 476, 535. IX, 16, 331, 363, [453]. XI, 223. XII, 19*. 23, 33, 41, 47-49, 52-54, 56, 57, 59, 60, 63, 65, 68, 70, 72, 74, 76, 78, 80-86, 92, 94, 95, 101, 106, 109, 110, 113, 114, 117, 119, 122, 125-128, 132, 133, 137, 141, 144, [145], 147, 154, 157-159, 164, 165, 167, [234, 235], 256, 257. XVI, 134, 213.
 MENANDER COMICUS. VII, 72. XI, 438.
 MENANDER PROTECTOR. I, 101.
 MENEKRATES. IX, 54, 55, 390.
 MESOMEDES. XIV, 63. XVI, 323.
 METRODORUS. IX, 360, 712. XIV, [2-13], 116-146.
 MICHAEL. I, 122.
 MICHAELIUS. XVI, 316.
 MINERMUS. VII, 405. IX, 56.
 MNASALCAS. VI, 9, 110, 125, 128, 264, 268. VII, 54, 171, 192, 194, 212, 242, 488, 491. IX, 70, 324, 333. XII, 138.
 MOERO. VI, 119, 189.
 MOSCHUS. IX, 440. XVI, 200.
 MUCIUS SCEVOLA. IX, 217.
 MUNATIUS (MUNDUS). IX, 103.
 MUSICIUS. IX, 39.
 MYBINUS. VI, 108, 254. VII, 703. XI, 67.

N

NESTOR. IX, [128], 129, 364, [536], 537.
 NICENETUS. VI, 225. VII, 502. XIII, 29. XVI, 191.
 NICANDER. VII, 435, 526. IX, 503*. XI, 7, [169, 170].
 NICARCHUS. V, 38-40, [67, 98]. VI, 31, [285]. VII, 159, 166, [570]. IX, 330, 576. XI, 1, [7], 17, 18, 71, 73, 74, 82, 96, 102, 110, [111], 112-116, [118-122], 124, 162, 169, 170, 186, 241-243, [244], 251, 252, 328-332, 395, 406, 407, 415.
 [NICERATUS. XIII, 29.]
 NICIAS. VI, 122, 127, 270. VII, 200. IX, 315, 564. XI, 398. XVI, 188, 189.
 NICODEMUS. VI, 314-320. IX, 53.
 NICOMACHUS. VII, 299.
 [NICOMEDES. IX, 53.]
 NILUS. I, 33. XVI, 247.
 NONNUS. X, 120.
 NOSSIS. V, 170. VI, 132, 265, [273], 275, 353, 354. VII, 414, 718. IX, 332, 604, 605.
 NUMENIUS. XII, 28.

O

OENOMAUS. IX, 749.
 ONESTES. V, 20. VII, 66, 274. IX, 216, 225, 230, 250, 292. XI, 32, 45.

P

PALLADAS. V, 71, 72, 257. VI, 60, 61, 85. VII, [339]. 607, 610, 681-688. IX, 5, 6, [9, 57], 119, [134], 165-177, 180-183, 377-379, 393-395, 397, [399-401], 441, 484, 486, 487, 489, [501], 502, 503, 508, 528, [573], 773. X, [31, 32], 34, 44, [45], 46-63, 65, 72, 73, 75, 77-99, [118, 121]. XI, 54, 55, 62, 204, 255, 263, [273, 279], 280, 281, 283-293, [294, 295], 299-307, [310], 317, 323, 340, 341, [343], 349, 351, 353, [354], 355, 357, 371, 373, 377, 378, 381, 383-387, [410, 430]. XV, 20. XVI, 207, 282, 317.
 PAMPHILUS. VII, 201. IX, 57.
 PANCRAATES. VI, [17, 356. VII, 653].
 PANTELEUS. XVI, * (O).
 PARMENIO. V, 33, 34. VII, 183, 184, 239, [240]. IX, 27, 43, 69, 113, 114, 304, 342. XI, 4, [5], 65. XVI, 216, 222.
 PARMENON. XIII, 18.
 PAULUS SILENTIARIUS. V, 217, 219, 221, 226, 228, 230, 232, 234, 236, 239, 241, 244, 246, 248, 250, 252, 254-256, 258-260, 262, 261, 266, 268, 270, 272, 274, 275, 279, 281, 283, 286, 288, 290, 291, 293, 300, 301. VI, 54, 57, 64-66, 71, 75, 81, 82, 84, 168. VII, 4, 307, 569, 563, 588, [600], 604, 606, 609. IX, 396, 443, [444], 620, 651, 658, 663, 664, 764, 765, [767-769], 770, 782. X, 15, 74, 76. XI, 60. XVI, 57, 17, [78], 118, 277, 278.
 [PERITUS. XVI, 236.]
 PERSES. VI, 112, 272, 274. VII, 445, 487, 501, 539, 730. IX, 334.
 PHREDINUS. VI, 271. VII, 739. XIII, 2, 22.
 PHAENNTS. VII, 197, 437.

PHALECUS. VI, 165. VII, 650. XIII, 5, 6, 27.
 PHANIAS. VI, 294, 295, 297, 299, 304, 307. VII, 537
 XII, 31.
 PHILEMON. IX, 450.
 PHILETAS. VI, 210. VII, 481.
 PHILIPPUS. IV, 2. VI, 5, 36, 38, 62, 90, 92, 94, 99, 101-
 104, 107, 114, 203, 231, 236, 240, 247, 251, 259, 236.
 VII, 186, 187, 234, 237, 362, 382, 383, 385, 394, 405, 554,
 692. IX, 11, 22, 56, 83, 85, 88, 89, [150], 232, 240, 247,
 253-255, 262, 264, [266], 267, [269], 274, 285, 290,
 293, 299, 307, 311, 416, 438, 543, 561, [562, 563], 575,
 708, 709, [742], 777, 778. XI, 33, 36, 173, 321, 347.
 XIII, 1. XVI, 25, 52, 81, 93, 104, 137, 141, 177, 193,
 215, 240.
 PHILIPPUS REX. XXI, 26** (O).
 PHILISCUS. XI, 441.
 PHILO. XI, 419.
 PHILODEMUS. V, 4, [8], 13, 24, 25, 46, [80], 107, 112, [113,
 114], 115, 120, 121, 123, 124, 126, 131, 132, 306, 308.
 VI, 246, 349, VII, 222. IX, 412, 570. X, 21, 103.
 XI, 30, 34, 35, 41, 44, 318. XII, 173. XVI, 234.
 PHILOSTRATUS. XVI, 110.
 PHILOXENUS. IX, 319.
 PHOCAS DIACONUS. IX, 772.
 PHOCYLIDES. X, 117. [XI 235 (N).]
 PROTUS. IX, 203.
 PINTUS. VII, 16.
 PISANDER. VII, 304.
 [PISIDES (GEORGIUS). I, 120, 121.]
 PISO. XI, 424.
 PITTACUS. XI, 440.
 PLATO. V, 78-80. VI, 1, 43, VII, [35], 99, 100, [217], 250,
 259, 265, 268, 269, 669, 670. IX, 3, [39], 44, [45], 51,
 506, 747, [759], 823, 826, [827]. XVI, 13, 160, 161,
 210, 248.
 PLATO COMICUS. IX, 359.
 PLATO JUNIOR. IX, 13, 748, 751. [XVI, 210.]
 POLEMO. V, 68. IX, 746. XI, 38.
 POLLIANUS. XI, 127, 128, 130, 167. XVI, 150.
 POLYÆNUS (JULIUS). IX, 1, 7-9.
 POLYSTRATUS. VII, 297. XII, 91.
 POMPEIUS. VII, 219. IX, 28, [647].
 POSIDIPPUS. V, 134, 183, 186, 194, 202, 209, 211, 213,
 [215]. VII, 170, 267. IX, 359. XII, 45, 77, 98, 120, 131,
 168. XVI, 68, 119, 275.
 PRAXITELES. XVI, 204.
 PROCLUS. VII, 341.
 [PSELLUS. XIV, 5, 35, 58.]
 PTOLEMEUS. VII, 314. IX, 577
 PYTHAGORAS. VII, 746.

Q

QUINTUS. Vid. MÆCIUS.
 [QUINTUS SMYRNEUS. XVI, 92.]

R

RHARUS. X, 121.

RHIANUS. VI, 34, 173, 278. VII, 315. XII, 38, 58, 93, 121,
 142, 146.
 RUFINUS. V, 9, 12, 14, 15, 18, 19, 21, 22, 27, 28, 35-37,
 41-44, 47, 48, [50], 60-62, 66, 69-71, 73-77, 87, 89,
 [89], 92-94, [95], 97, 103, 284.

S

SABINUS (TULLIUS) VI, 158. IX, 410.
 SAMUS s. SAMIUS. VI, 116. [VII, 647.]
 SAPPHO. [VI, 269.] VII, 489, 505.
 SATYRUS s. SATYRIUS (THEYLLUS). VI, 11, 170. VII, 223.
 X, 5, 6, 11, 13. XVI, 153, 195.
 SCYTHINUS. XII, 22, 232.
 SECUNDUS. IX, 36, 260, 301. XVI, 214.
 SERAPIO. VII, 400.
 SIMMIAS. VI, 113, [114, 116]. VII, 21, 22, 60, 193, 203,
 647. XV, 22, 24, [27].
 SIMONIDES. V, 159, [161]. VI, 2, 50, 52, [144, 145], 197,
 212-217, [343]. VII, 20, 24, 25, 77, 177, [187], 248-
 251, 253, 254, 254*, [257], 258, 270, 296, 300-302,
 344, [345], 347, 348, 431, 442, 443, 496, 507-516, 647,
 677. IX, [147], 700, 757, 758. X, 105. XIII, 11, 14, 19,
 20, 26, 28, 30. XVI, 2, 3, 23, 24, 26, 60, 82, [204],
 232.
 SOCRATES. XIV, 1.
 SOPHRONIUS. I, 90, 123. VII, 679, 680. IX, 787.
 SPECUSIPPUS. XVI, 31.
 STATILLIUS. Vid. FLACCUS.
 STEPHANUS GRAMMATICUS. IX, 385.
 STRATO. [IX, 3.] XI, 19, 21, 22, 117, 225. XII, 1-11, 13,
 '5, 16, 21, 175-229, 231, 234-255, 258. XVI, 213
 SYNESIUS. XVI, 76, 79, 267.

T

THALLUS (ANTONIUS). VII, 188.
 THALLUS MILESIUS. VI, 91, 235. VII, 373. IX, 220.
 THERETETUS. VI, 27, 357. VII, 444, 499, 727. IX, 659.
 X, 16, XVI, 32* (O), 221, 233.
 THEOCRITUS. VI, [177], 336-340. VII, 262, [534], 658, 659,
 [660-664]. IX, 338, 432-437, 598-600. XIII, 3. XV, 21
 [26. XVI, 261.]
 THEODORETUS. XVI, 34.
 THEODORIDAS. VI, 155-157, 222, 224. VII, 282, 406, 439
 479, 527-529, 722, 732, 738. IX, 743. XIII, 8, 21.
 XVI, 132.
 THEODORUS. VI, 282. VII, 556. XI, 198.
 THEOGNIS. [IX, 118.] X, 113.
 THEON. IX, 491.
 THEON (ÆLIUS) ALEXANDRINUS. VII, 292. IX, 41.
 THEOPHANES. [VII, 537, 539.] XV, 14, 35.
 THEOSEBIA. VII, 559.
 THOMAS PATRICIUS. XVI, 379.
 THOMAS SCHOLASTICUS. XVI, 315.
 THUCYDIDES. VII, 45.
 THEYLLUS. Vid. SATYRUS.
 THYNOCLES. XII, 32.
 TIBERIUS ILLUSTRIS. IX, 2, 370, [371].
 TIMOCREON. XIII, 31. [XVI, 11.]

TIMON. [VII, 313.] X, 38. XI, 296.

TRAJANUS. [IX, 388, 389.] IX, 418.

TROILUS. XVI, 55.

TRYPHON. IX, 488.

TULLIUS. Vid. FLACCUS.

— Vid. GEMINUS.

— Vid. LAUREA.

— Vid. SABINUS.

TYMNES. VI, 151. VII, 199, 211, 433, 477, 729. XVI, 237.

X

XENOCRATES. XVI, 186.

XENOCRITUS. VII, 291.

XENOPHANES. VII, 120.

Z

ZELOTUS. IX, 30, [31].

ZENOBIUS. IX, 711.

ZENODOTUS. VII, 315. XVI, 4.

ZENODOTUS STOICUS. VII, 117.

ZONAS. Vid. DIODORUS.

ZOSIMUS. VI, 15, 183-185. IX, 10.

~~FEB 20 1963~~

JUL 24 1963

~~JUL 30 1974~~

3 2044 038 414 389

